Giới thiệu

Giữa cao nguyên hoàng thổ mênh mông, nơi vạn khe nghìn vực được gột rửa qua hằng sa năm tháng, một chiếc xe khách cũ kỹ, bám đầy bụi đất ì ạch lăn bánh, kéo theo sau một vệt khói vàng mịt mù.

Trên chiếc xe nồng nặc mùi mồ hôi, khói thuốc và cả những thứ ô uế khác, chàng trai trẻ Tiêu Dao lặng lẽ tựa vào cửa sổ, mắt nhắm hờ, cố gắng dung hòa với thế giới xa lạ mà anh vừa bị ném vào.

Ba ngày trước, Tiêu Dao chỉ là một thanh niên hiện đại đang ngồi trước máy tính, nhưng sau một giấc ngủ ngắn, anh đã xuyên không đến thế giới trong bộ truyện "Ma Thổi Đèn", trở thành người em họ xa của nhân vật chính Hồ Bát Nhất với cái tên mới là Dao Tử.

Trong cơn hoảng loạn tột độ, một hệ thống bí ẩn đã xuất hiện, ban cho anh thân phận mới và một "Gói quà tân thủ" sẽ được kích hoạt sau ba ngày.

Trước khi có được sức mạnh, Tiêu Dao chỉ có thể dựa vào lợi thế duy nhất của mình: sự am tường về cốt truyện.

Anh im lặng quan sát Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha bị Lý Xuân, một gã nông dân ranh ma, lừa đến Cổ Lan huyện để thu mua đồ cổ.

Anh ngoan ngoãn đóng vai một cậu em quê mùa lên thành phố tìm kế sinh nhai, không dám can thiệp vào dòng chảy câu chuyện cho đến khi thời hạn ba ngày kết thúc.

Hành trình đến Cổ Lan huyện đầy gian truân.

Chiếc xe hỏng giữa đường, buộc cả nhóm phải tìm đường vượt sông Hoàng Hà.

Chính trên chuyến đò định mệnh giữa dòng sông cuồn cuộn, khi cơn giông bão bất ngờ ập đến, gói quà tân thủ của Tiêu Dao chính thức được kích hoạt.

Một cú lột xác ngoạn mục đã diễn ra.

Hệ thống ban cho anh ấn tín và truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan – một trong tứ đại môn phái trộm mộ lừng lẫy.

Sức mạnh, tốc độ, thể năng và tinh thần của Tiêu Dao tăng vọt lên một tầm mức phi thường.

Anh còn sở hữu kỹ năng thần diệu "Thiên Nhãn Thông", cho phép nhìn thấu đêm tối, thấy rõ vạn vật.

Ngay lập tức, Tiêu Dao có cơ hội để thử nghiệm sức mạnh mới.

Khi "Thiết Đầu Long Vương", một loài cá quái dị khổng lồ với lớp vảy cứng như sắt, tấn công chiếc đò, khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chật vật chống đỡ, chính Tiêu Dao đã trở thành người xoay chuyển cục diện.

Với sức mạnh kinh người và thị lực siêu phàm, anh đã một mình tiêu diệt con thủy quái, trong sự ngỡ ngàng và kinh hãi của tất cả mọi người.

Chiến công đầu tiên không chỉ mang lại cho anh điểm "khí vận" quý giá để thăng cấp mà còn khiến hình ảnh của anh trong mắt Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trở nên vô cùng bí ẩn và đáng nể.

Đặt chân đến Cổ Lan huyện, cả nhóm tình cờ gặp được Trần Hạt Tử, vị tiền bối Mạc Kim với khả năng tiên tri thần bí.

Lão mù không chỉ nhận ra vận rủi đang bám theo Hồ Bát Nhất mà còn đặc biệt chú ý đến Tiêu Dao, cảm nhận được một luồng khí tức phi phàm, phúc trạch sâu dày không thể đoán định.

Ngày hôm sau, khi Lý Xuân mang đồ cổ đến giao dịch, Tiêu Dao đã khéo léo tận dụng cơ hội tiếp xúc với những món minh khí này để hấp thu khí vận, nhanh chóng thăng cấp và mở khóa kỹ năng mới: B卜卦 (Bói Quẻ).

Nhận thấy nguy hiểm đang rình rập từ Lý Xuân và băng đảng Mã Đại Đảm khét tiếng, Tiêu Dao quyết định thay đổi cốt truyện.

Anh dùng tài ăn nói, kết hợp với những lời tiên đoán như thần của mình, để dàn dựng một cuộc đào thoát ngoạn mục.

Dưới sự chỉ dẫn từ quẻ bói của Tiêu Dao, cả nhóm đã thoát khỏi vòng vây của băng Mã Đại Đảm, chạy trốn vào vùng núi hoang vu, lần theo chỉ dẫn mơ hồ trên lá bùa mà Trần Hạt Tử đã trao cho Hồ Bát Nhất, hướng về phía Ngư Cốt Miếu – ngôi miếu cổ ẩn chứa bí mật kinh thiên.

Tại Ngư Cốt Miếu, với kiến thức phong thủy và khả năng quan sát vượt trội, nhóm người nhanh chóng phát hiện ra đây thực chất là một công trình ngụy trang cho lối vào một khu mộ cổ khổng lồ.

Hệ thống của Tiêu Dao cũng kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến: khám phá U Linh Mộ.

Bước vào đạo động, họ lập tức đối mặt với "Quỷ Đả Tường", một loại ảo trận khiến người ta mất phương hướng.

Trong khi những người khác còn đang hoang mang, Tiêu Dao đã bình tĩnh dùng máu ngỗng trắng (một chi tiết anh nhớ từ cốt truyện) để phá giải trận pháp.

Càng vào sâu, nguy hiểm càng chồng chất.

Họ tìm thấy di hài của Kim Bàn, một tiền bối Mạc Kim đã bỏ mạng tại đây, và chạm trán với bầy Hắc Vưu Hưởng – những con nhện mặt người hung tợn.

Thế nhưng, đây không còn là một cuộc đào thoát chật vật.

Với Tiêu Dao, U Linh Mộ chính là một kho báu để thăng cấp.

Anh chủ động săn lùng bầy nhện mặt người để tích lũy khí vận, đồng thời sử dụng kỹ năng mới "Song Chỉ Tham Huyệt" để lấy ra những bảo vật cổ xưa từ trong một chiếc đỉnh đồng khổng lồ mà người thường không thể nào phát hiện.

Cuộc hành trình trộm mộ giờ đây đã trở thành sân khấu riêng của Tiêu Dao, nơi anh liên tục thể hiện những năng lực phi thường, thu về vô số khí vận và bảo vật, dần dần trở thành một thế lực đáng gờm, vượt xa cả nhân vật chính nguyên tác.

Câu chuyện về một Phát Khâu Thiên Quan mang trong mình bí mật của người xuyên không chỉ mới thực sự bắt đầu, hứa hẹn một hành trình lật đổ mọi trật tự đã định sẵn trong thế giới Ma Thổi Đèn.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 1

Cao nguyên Hoàng Thổ, nghìn khe vạn rãnh, mưa gió vạn năm đã bào mòn nên vô số con mương sâu hun hút.

Mặt trời vừa ló dạng, bụi trên đường cũng nhiều thêm.

Một chiếc xe buýt cỡ trung đầy bùn đất, trên nóc chất một đống hành lý lộn xộn, bò đi như một con trâu già trên con đường gập ghềnh, phía sau là một vệt bụi vàng.

Trên xe nồng nặc mùi mồ hôi, mùi khói thuốc và mùi phân gà trộn lẫn tạo thành một thứ mùi kỳ quái.

Một gã mập đang nhoài người ra ngoài cửa sổ xe đang mở, thỉnh thoảng lại nôn ọe ra ngoài.

Bên cạnh, một gã gầy gò đeo kính râm, miệng có một chiếc răng vàng chóe đang không ngừng vỗ lưng gã mập, miệng thì an ủi.

"Bàn Gia, sao rồi?

Chịu nổi không?

Hay là phía trước tìm chỗ nào đó xuống xe hít thở không khí?" Gã mập khó khăn lắm mới lấy lại hơi, mặt mày tái mét, nhìn lên hàng ghế phía trước.

"Tôi lộn cả gan ruột phèo phổi ra rồi mà nó còn ngủ được.

Hồ Bái Nhất, đúng là đồ không có lương tâm." Hồ Bái Nhất không thèm để ý đến Vương Bàn Tử, vẫn lim dim mắt, dựa vào cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần.

Bàn Tử thấy Hồ Bái Nhất không thèm để ý, lại nhìn ra ghế sau, thấy một thanh niên chừng hai mươi tuổi cũng đang dựa vào cửa sổ

nhắm mắt dưỡng thần, tư thế y hệt Hồ Bái Nhất, lập tức tức tối, nói với Đại Kim Nha bên cạnh: "Kim Gia à, anh xem hai người họ kìa, đúng là anh em ruột, ngay cả cái dáng vẻ vô lương tâm cũng giống hệt nhau." Ngồi ở hàng ghế sau Bàn Tử và Đại Kim Nha, Tiêu Dao đương nhiên nghe thấy, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Tiêu Dao cũng không biết mình đã xuyên không vào thế giới nào.

Khoảng ba ngày trước, lúc Tiêu Dao đang ngồi trước máy tính xem phim, ngáp một cái rồi ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại thì phát hiện mình đã ở Kinh thành, trong căn tứ hợp viện mà Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đang ở.

Ngay lúc Tiêu Dao sắp phát điên, giọng nói của hệ thống vang lên.

Hệ thống vạn năng đã sắp xếp cho Tiêu Dao một thân phận, là em họ xa của Hồ Bái Nhất, tốt nghiệp cấp ba được hai năm, có thêm biệt danh là Diêu Tử.

Bề ngoài là ở quê nhà sống không nổi, lên Kinh thành tìm anh họ Hồ Bái Nhất kiếm miếng cơm.

Ngoài thân phận ra, hệ thống còn hào phóng tặng một gói quà lớn tân thủ, chỉ có điều gói quà này bị hạn chế, phải sau ba ngày xuyên không vào thế giới đạo mộ mới có thể kích hoạt.

Lúc đó Tiêu Dao chỉ biết nghiến răng nghiến lợi chửi thầm: Hệ thống này hơi bị lừa đảo!

Hết cách, trong ba ngày này, Tiêu Dao chỉ có thể hành động cẩn thận.

Mắt thấy mình đã xuyên vào thế giới trong đoạn truyện Long Lĩnh Mê Quật, Tiêu Dao không dám làm xáo trộn tình tiết, dù sao thì trước khi gói quà tân thủ được kích hoạt, việc quen thuộc với diễn biến cốt truyện là ngón tay vàng duy nhất của hắn.

Thế là Tiêu Dao chỉ biết trơ mắt nhìn Hồ Bái Nhất dùng xiên thịt cừu lừa Lý Xuân, rồi lại dẫn Lý Xuân và đôi giày thêu đi tìm Đại Kim Nha thẩm định.

Ngoài việc ăn không ít xiên thịt cừu khiến Vương Bàn Tử có chút bất mãn, Tiêu Dao tỏ ra khá ngoan ngoãn, nghe lời và biết điều.

Vì vậy, khi ba người Hồ Bái Nhất quyết định đến huyện Cổ Lan để theo Lý Xuân thu mua đồ cổ minh khí, Tiêu Dao đề nghị đi cùng, mọi người đều không phản đối.

Dù sao thì Tiêu Dao ở Kinh thành lạ nước lạ cái, để hắn ở lại một mình cũng không ổn.

Cả nhóm đi tàu hỏa rồi chuyển sang ô tô, cuối cùng cũng đến được cao nguyên Hoàng Thổ.

Chiếc xe buýt vẫn đang chậm rãi di chuyển, Tiêu Dao mở mắt ra, nhìn khung cảnh bên ngoài, "Thời gian cũng sắp đến rồi." Vương Bàn Tử ngồi phía trước lau miệng, "Sắp đến rồi?

Đến giờ cơm à?

Trước không có làng sau không có quán, đến giờ cơm cũng chẳng có chỗ nào mà ăn." "Bàn Tử, chỉ biết ăn thôi à?

Nếu thật sự đói quá thì nuốt lại những thứ vừa nôn ra không được sao?" Hồ Bái Nhất ngồi hàng ghế trước nghe Tiêu Dao và Bàn Tử nói chuyện, cũng cười rồi mở mắt.

Vương Bàn Tử nghe vậy không chịu nổi, "Lão Hồ, không tử tế gì cả, biết rõ tôi say xe… ọe…" Vương Bàn Tử bị Hồ Bái Nhất nói mấy câu lại nôn thốc nôn tháo, thò đầu ra ngoài xe.

Tiêu Dao lúc này mới ung dung trả lời, "Xe chạy cũng sắp hết giờ rồi, cái xe rách này cũng chạy đủ lâu rồi." Bàn Tử thở hổn hển, rụt đầu lại, "Đừng có nói bậy, cái xe này trông thì cũ nát thế thôi chứ bền

lắm đấy, chạy một mạch về Kinh thành cũng được, tin không?" Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, bánh xe đột nhiên lọt vào một cái hố đất, kêu "cạch" một tiếng, xe dừng lại.

Tài xế xuống xe, nhìn làn khói đen bốc lên từ đầu xe, quay lại nói một câu, "Xin lỗi các vị, xe lại hỏng rồi, không đi được nữa." Không khí đột nhiên ngưng đọng, Vương Bàn Tử nở một nụ cười gượng gạo mà không mất đi vẻ lịch sự, "Hỏng rồi à?

Miệng của Diêu Tử được khai quang rồi à?" Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha và cả Lý Xuân, người suốt đường đi luôn ôm khư khư chiếc túi da, đều xuống xe.

"Lão Hồ, làm sao bây giờ?

Chúng ta không thể cứ đứng đây chờ được." Vương Bàn Tử có chút sốt ruột.

Hồ Bái Nhất nhìn trước, sau, trái, phải một lượt rồi hỏi Lý Xuân, "Anh bạn, có cách nào khác để đến đó không?" Lý Xuân chỉ tay về phía xa, "Hay là chúng ta đi đường thủy, chỉ sợ bây giờ không có thuyền." Tiêu Dao vừa nghe, liền biết sắp đến tình tiết vượt sông Hoàng Hà rồi.

Vượt sông cũng có rủi ro, thứ dưới sông không phải dạng vừa đâu.

"Được, anh Bái Nhất, chúng ta đi đường thủy đi, em chưa được thấy Hoàng Hà bao giờ." Tiêu Dao lập tức nói.

Tiêu Dao hiểu rõ, chỉ có đi theo tình tiết thì ưu thế quen thuộc cốt truyện mới phát huy được, hơn nữa, vừa rồi trong đầu Tiêu Dao vang lên một giọng nói của hệ thống, "Gói quà tân thủ sẽ được mở trong một giờ nữa".

Gói quà tân thủ mong đợi suốt ba ngày cuối cùng cũng sắp được

mở.

Hồ Bái Nhất nghe lời của Diêu Tử, dĩ nhiên cũng gật đầu đồng ý, cả nhóm nhanh chóng đi về phía Hoàng Hà.

Cách bờ sông Hoàng Hà vài trăm mét, Tiêu Dao đã nghe thấy tiếng nước chảy như sấm.

Đến gần nhìn, mấy người đều giật mình.

Tiêu Dao chỉ từng thấy Hoàng Hà vào mùa cạn, mấy hôm trước vừa mưa lớn, Hoàng Hà trước mắt mặt sông rộng lớn, sóng đục cuồn cuộn, như bùn sôi.

"Anh Xuân, chỗ nào có bến đò vậy?" Đại Kim Nha nhìn Hoàng Hà trước mắt, chân mềm nhũn, lùi lại hai bước.

Lý Xuân nhíu mày, "Vốn có một bến đò nhỏ, có lẽ mấy hôm trước mưa lớn, bị nước cuốn trôi mất rồi." "Vậy thì làm sao bây giờ?

Đi bộ quay lại cũng mất hơn một tiếng đồng hồ." Bàn Tử vừa nghĩ đến việc phải đi bộ về là thấy đau đầu.

"Không sao đâu, lát nữa trên sông chắc chắn sẽ có thuyền." Tiêu Dao ung dung nói.

"Sao cậu biết?" Bàn Tử không phục, "Cậu sinh viên da trắng thịt mềm này, vừa nhìn là biết chưa đi xa bao giờ, đoán mò chứ gì?" Tiêu Dao chỉ xuống dòng Hoàng Hà phía dưới, "Mưa lớn như vậy, khó tránh có thuyền gặp sự cố, tự nhiên sẽ có thuyền đi sửa chữa, cứ chờ đi." Vương Bàn Tử bĩu môi, "Xì, tôi còn tưởng có lý lẽ gì ghê gớm lắm, hóa ra cũng chỉ là đoán mò." Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, Đại Kim Nha tháo kính râm, chỉ ra mặt sông phía xa, "Này, Bàn Gia mau nhìn kìa, có phải là thuyền không?" Mấy người nhìn theo hướng tay Đại Kim Nha chỉ, tất cả đều vui mừng.

"Chủ thuyền ơi, chúng tôi muốn qua sông!" Hồ Bái Nhất và mọi

người gân cổ hét lên.

Chủ thuyền nghe thấy, nhưng lại xua tay lia lịa, "Nước lớn quá, không đi." Mấy người đang rầu rĩ, bỗng nghe sau lưng có tiếng hét lớn, "Hai tờ Đại Đoàn Kết!" Chủ thuyền vui mừng hét lên một tiếng, "Đến đây đến đây." Quay đầu lại nhìn, chính là Tiêu Dao đang giơ hai tờ Đại Đoàn Kết lấy từ sau lưng Bàn Tử, ra sức vẫy tay.

Mãi đến khi lên thuyền, Vương Bàn Tử vẫn còn băn khoăn không biết tại sao Tiêu Dao lại biết sau lưng mình có giấu tiền.

Lên thuyền rồi, nghe ông chủ thuyền nói thuyền của ông đang chở một thuyền linh kiện máy móc, xuôi dòng để sửa chữa một con thuyền lớn, mấy người nhìn Tiêu Dao với ánh mắt có chút kỳ lạ.

"Diêu Tử này, đây thật sự là lần đầu em đến bờ Hoàng Hà à?" Hồ Bái Nhất cũng không quá thân thuộc với người em họ này, tuy mấy ngày tiếp xúc thấy tính tình khá hợp nhau, nhưng vẫn không rõ ngọn ngành.

Tiêu Dao rất tự nhiên gật đầu.

"Hồ Gia, có những người sinh ra đã biết, biết đâu Diêu Tử nhà ta là thiên tài thì sao." Đại Kim Nha ghé lại gần, giơ ngón tay cái với Tiêu Dao.

Tiêu Dao cười cười, "Kim Gia nói đúng đấy, tôi còn biết lát nữa chắc chắn sẽ có mưa lớn." Vương Bàn Tử bĩu môi, "Lại bắt đầu ho lao rồi đấy, trời quang mây tạnh, một gợn mây cũng không có, lấy đâu ra mưa…" Lời của Vương Bàn Tử chưa dứt, phía chân trời xa xa vang lên một tiếng sấm rền, át cả tiếng nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn, dọa cho Bàn Tử nửa câu sau cũng không nói ra được.

Ngay sau đó, những đám mây đen cuồn cuộn từ phía trời Tây Bắc kéo đến.

Gió tanh nổi lên trên mặt sông, sắc trời nhanh chóng tối sầm lại, xem chừng sắp có mưa lớn.

"Cái miệng của Diêu Tử đúng là được khai quang thật rồi, sau này không có chuyện gì thì ngàn vạn lần đừng có mở miệng vàng ngọc ra nhé." Bàn Tử bực bội nói.

Theo một tiếng sét nổ, trời đất trắng xóa một mảng, sau đó lại chìm vào bóng tối, trên mặt Tiêu Dao lại nở một nụ cười, khiến Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nhìn mà thấy lạnh sống lưng.

Tiêu Dao vui mừng, tiếng sét vừa vang lên, ba ngày đã trôi qua, giọng nói của hệ thống vang lên, gói quà tân thủ đã được kích hoạt.

"Chúc mừng ký chủ nhận được một ấn Phát Khâu Thiên Quan." "Chúc mừng ký chủ nhận được truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan, cấp bậc hiện tại là Tòng Cửu Phẩm, tăng cho ký chủ 200 điểm sức mạnh, 200 điểm nhanh nhẹn, 300 điểm tinh thần, 100 điểm thể năng." "Kích hoạt kỹ năng Thiên Nhãn Thông của Phát Khâu Thiên Quan cấp Tòng Cửu Phẩm, có thể nhìn trong đêm, thấy được cõi u minh, thấy được chân thân của vạn vật thế gian." "Ký chủ thám hiểm các lăng mộ trong thiên hạ, tiếp xúc vật phẩm đặc thù, tiêu diệt dị thú tà vật đều có thể hấp thụ giá trị khí vận, nâng cao phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan." Theo giọng nói của hệ thống vang lên, Tiêu Dao cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh như bùng nổ, cả người tinh khí thần đều được nâng cao, môi trường xung quanh vốn tối tăm cũng trở nên rõ ràng vô cùng.

Xem ra gói quà tân thủ này thật sự rất lợi hại, nghe có vẻ hoành tráng, Tiêu Dao cảm giác cả người như được thay da đổi thịt.

Sau đó, Tiêu Dao cảm thấy trên người có thêm một vật vuông vức.

Ấn Phát Khâu Thiên Quan?

Đây là một món đồ tốt, tuy cùng danh với Mạc Kim Phù, nhưng thực tế còn lợi hại hơn Mạc Kim Phù nhiều.

Thứ này cả thiên hạ chỉ có một, được truyền lại từ cuối thời Đông Hán, nghe nói đã biến mất vào thời Minh Thành Tổ, không ngờ lại có trong gói quà tân thủ.

Tiêu Dao muốn xem xét kỹ hơn, nhưng cũng biết trước mắt còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Theo tiến độ của cốt truyện, thứ dưới sông cũng sắp xuất hiện rồi.

Nếu như tiêu diệt dị thú tà vật có thể nhận được giá trị khí vận, nâng cấp phẩm cấp Thiên Quan, vậy thì cơ hội đang ở ngay trước mắt.

Tiêu Dao nhanh chóng quay người đi về phía sau thuyền.

Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao không nói gì, tưởng hắn đã chịu thua, hừ một tiếng, "Biết sai là tốt rồi, sau này không được nói lung tung nữa…" "Ầm" một tiếng, thân thuyền rung động dữ dội, dường như đã đâm phải một vật gì đó khổng lồ.

Chương 2

Vương Bàn Tử đang nói chuyện, cú rung động này làm hắn cắn phải lưỡi, đau đến mức la oai oái.

Trên trời sấm chớp đùng đoàng, mưa như trút nước.

Ông chủ thuyền đi ra đầu thuyền xem xét, nhanh chóng sợ hãi run như cầy sấy, quỳ xuống đầu thuyền bắt đầu dập đầu.

"Hà Thần lão gia hiển thánh, Thiết Đầu Long Vương, Long Vương gia tha mạng." Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử vội vàng đến bên mạn thuyền, nhanh chóng phát hiện một cái bóng đen khổng lồ lướt qua mạn thuyền, làm bắn lên một vạt sóng.

Đại Kim Nha cũng nhìn thấy, sợ đến mức tự trói mình vào thuyền.

Hồ Bái Nhất phản ứng nhanh, vội lấy xẻng công binh hung hăng đập vào đầu cái bóng đen, nhưng chỉ nghe một tiếng "choang", cái xẻng lại bị bật trở lại.

Sắc mặt Hồ Bái Nhất lập tức biến đổi, xẻng công binh là hàng Đức sản xuất, một xẻng chém xuống đừng nói là động vật thông thường, cây nhỏ cỡ bắp tay cũng bị chặt đứt.

"Thiết Đầu Long Vương?

Rốt cuộc là thứ quái gì?" Hồ Bái Nhất siết chặt xẻng công binh, căng thẳng nhìn chằm chằm mặt nước.

Lát sau Vương Bàn Tử cũng xúm lại gần: "Kệ nó là thứ gì, cứ xử nó đã!" Nói xong, cũng cầm lên một cái xẻng công binh.

Hồ Bái Nhất hét lên một tiếng, "Trước tiên lo cho Diêu Tử và Kim Gia đã…" Lời chưa dứt, hắn kinh ngạc phát hiện không thấy bóng dáng Tiêu Dao đâu.

“Hỏng rồi, Diêu Tử đâu?

Bàn Tử, có thấy Diêu Tử không?” Bàn Tử lắc đầu, “Không thấy, thằng bé không phải bị rơi xuống nước rồi chứ?” Lúc này ông chủ thuyền vẫn đang dập đầu ở đầu thuyền, cũng không buồn lái thuyền, lại thêm gió to sóng lớn, thân thuyền không ổn định, cũng may Đại Kim Nha lanh lợi, sớm đã dùng dây thừng tự trói mình lại.

“Diêu Tử hình như vừa đi về phía sau.” Đại Kim Nha lúc này mới hoàn hồn một chút, vội nói.

Hồ Bái Nhất lo lắng hét lên, “Diêu Tử!

Em có ở phía sau không Diêu Tử?” Vừa hét xong, liền nghe Vương Bàn Tử chỉ vào buồng lái, “Thằng nhóc thối kia leo lên đó làm gì?

Không muốn sống nữa à?” Hồ Bái Nhất nhìn theo hướng tay Vương Bàn Tử chỉ, sợ đến giật nảy mình.

Thì ra Tiêu Dao lúc này đang đứng trên nóc buồng lái, eo buộc dây thừng, tay cầm một ống thép, trên eo còn cắm mấy ống nữa.

Một tia chớp xẹt qua, làm Tiêu Dao trông như một chiến thần hạ phàm.

“Chủ thuyền, mau ổn định thuyền lại, con trai ông còn trên thuyền đấy, nếu không con trai ông cũng không sống nổi đâu!” Chủ thuyền vốn là người mê tín, cứ lẩm bẩm thứ dưới sông là Hà Thần gia gia, đã nhắm mắt chờ chết, nghe Tiêu Dao hét một tiếng như chợt tỉnh cơn mơ.

Nhắc đến con trai, ông chủ thuyền toàn thân tràn đầy ý chí chiến đấu, liều mạng lao vào buồng lái, thân thuyền cuối cùng cũng ổn định lại.

“Diêu Tử, mau xuống đi!

Anh Bàn sẽ không trêu em nữa, nghe lời đi." Vương Bàn Tử lúc này cũng lo lắng, tưởng rằng Tiêu Dao vì những lời vừa rồi mà tức giận chạy lên nóc buồng lái, vội vàng khuyên nhủ.

Tiêu Dao hai chân như đóng cọc, đứng trên nóc buồng lái, không hề nhúc nhích.

Lúc này một bóng đen nổi lên từ trong nước, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều nhìn thấy, một con cá đen khổng lồ gần bằng chiếc xe tải, trên đầu có một cái vảy lớn, những chỗ khác cũng có vảy đen sì, nanh vuốt dữ tợn, đang lao về phía con thuyền.

Tiêu Dao nhắm chuẩn, ống thép trong tay như một cây lao phóng xuống nước, trúng ngay mang cá của con cá đen, một vòi máu tươi phun ra.

Bàn Tử thấy vậy hét lớn một tiếng "Diêu Tử cừ thật", sau đó lại chỉ vào con cá đen, "Nó nó nó, nó muốn chạy." Tiêu Dao bình tĩnh, trong câu chuyện gốc Thiết Đầu Long Vương không bị giết chết mà đã trốn thoát, bây giờ Tiêu Dao làm sao có thể để Thiết Đầu Long Vương chạy thoát nữa, sau khi nhắm chuẩn liền liên tiếp phóng các ống thép xuống nước.

Có hệ thống Phát Khâu Thiên Quan, Tiêu Dao lúc này sức mạnh rất lớn, hắn ước tính ít nhất cũng bằng sức của ba người đàn ông khỏe mạnh, quan trọng nhất là khả năng giữ thăng bằng của Tiêu Dao cực tốt, thị lực càng nghịch thiên, dưới trời đất tối tăm, hắn vẫn có thể nhìn rõ Thiết Đầu Long Vương trong sóng đục.

Các ống thép trong tay không hề trượt, liên tiếp trúng mục tiêu.

Sức sống của Thiết Đầu Long Vương cực kỳ mạnh mẽ, bị Tiêu Dao cắm đầy ống thép mà vẫn chưa chết, quay người định bỏ chạy.

Tiêu Dao dĩ nhiên không chịu buông tha, hét lên một tiếng "Đưa tôi

xẻng công binh!" Hồ Bái Nhất nghe vậy, liền ném xẻng công binh về phía Tiêu Dao, Tiêu Dao tung người nhảy lên, bắt lấy xẻng công binh giữa không trung, sau đó lao xuống nước, hai tay dùng xẻng công binh hung hăng chém vào vết thương của con cá đen.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đứng trên thuyền nhìn, chỉ thấy trong dòng nước đục ngầu không ngừng nổi lên những vệt máu đỏ.

Một lúc sau, Tiêu Dao cuối cùng cũng ngoi đầu lên khỏi mặt nước.

"Mau kéo dây thừng!" Hồ Bái Nhất phản ứng nhanh, thấy Tiêu Dao trước khi xuống nước đã quấn dây thừng quanh eo, lúc này vội cùng Vương Bàn Tử ra sức kéo lên thuyền.

Sức lực của Tiêu Dao lúc này cũng đã cạn kiệt, sau khi được Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử kéo lên thuyền, hắn thở hổn hển.

"Sao rồi?

Con cá đen vừa rồi xử lý được chưa?" Vương Bàn Tử lo lắng hỏi.

Tiêu Dao nhếch miệng cười để lộ hàm răng trắng bóng, chỉ tay ra ngoài thuyền.

Một lát sau, xác một con cá đen khổng lồ dài cả chục mét nổi lên mặt nước, trôi nổi bập bềnh trong sóng.

Nước sông chảy xiết, chẳng mấy chốc xác con cá đen đã bị cuốn đi mất hút, không biết là chìm xuống đáy sông hay bị cuốn trôi xuống hạ lưu.

Vương Bàn Tử nhìn ra xa, tiếc nuối nói, "Này Lão Hồ, Diêu Tử, con cá to như vậy, nếu mà vớt lên được, chắc đủ cho chúng ta ăn mấy ngày nhỉ?" Hồ Bái Nhất vỗ một cái vào vai Bàn Tử, "Chỉ biết ăn." Sau đó quay sang Tiêu Dao, "Sao rồi?

Không bị thương chứ?" Vương Bàn Tử lúc này cũng quay đầu lại,

giơ ngón tay cái với Tiêu Dao, "Thằng nhóc Diêu Tử cừ thật." Tiêu Dao toe toét cười, không chỉ vì vừa rồi tiêu diệt con cá đen được Vương Khải Huyền, tức Vương Bàn Tử, công nhận, mà còn vì trong đầu vang lên giọng nói ngọt ngào của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Thiết Đầu Long Vương, nhận được 800 điểm khí vận, còn thiếu 200 điểm khí vận để nâng cấp phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Thiết Đầu Long Vương, nhận được vật phẩm Huyền Thiết Lân một mảnh." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Thiết Đầu Long Vương, nhận được kỹ năng Tuần Hải của Thiết Đầu Long Vương." Thiết Đầu Long Vương vừa chết, một lát sau, mây tan mưa tạnh, mặt trời lại ló dạng, dường như cơn mưa bão vừa rồi hoàn toàn chưa từng xảy ra.

Tiêu Dao ngồi trên thuyền, bắt đầu kiểm tra thu hoạch của mình.

Hệ thống Phát Khâu Thiên Quan có một không gian hệ thống, lúc này bên trong có hai thứ.

Một là ấn Phát Khâu Thiên Quan, một cái ấn đồng vuông vức, cỡ một bàn tay, cầm trên tay khá nặng, phía trên là một con sư tử đồng, dưới con sư tử có xỏ dây, có thể đeo trên người.

Trên mặt ấn có tám chữ triện, "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Ấn Phát Khâu Thiên Quan ngoài việc là bằng chứng của hệ thống Thiên Quan, bản thân nó cũng là một chí bảo trấn áp tà ma.

Tiêu Dao phát hiện khi dùng Thiên Nhãn Thông xem xét ấn Phát Khâu Thiên Quan, có thể tự động nhận được tư liệu về nó.

"Ấn Phát Khâu Thiên Quan, bí bảo độc truyền của Phát Khâu Thiên Quan, có thể trấn tà ma, áp cương thi, đuổi oán linh.

Dùng mực son đặc biệt in lên giấy bùa cũng có hiệu quả nhất

định.” Quả là một món đồ tốt, không chỉ bản thân nó lợi hại mà còn có thể sản xuất hàng loạt bùa trừ tà, đúng là một cái máy in giấy bùa, đợi sau khi tìm được mực son phải làm vài trăm tấm mới được.

Ngoài ấn Phát Khâu Thiên Quan ra, còn có một vật phẩm là một tấm mỏng màu đen sắt, to bằng cái chậu rửa mặt, ngửi có mùi thơm nhàn nhạt.

Nhìn có vẻ nặng, nhưng cầm lên lại khá nhẹ, chỉ nặng hơn nhựa một chút.

Huyền Thiết Lân?

Không phải là cái vảy trên đầu Thiết Đầu Long Vương sao?

Lúc đó Hồ Bái Nhất dùng xẻng công binh chém thẳng vào đầu Thiết Đầu Long Vương, bây giờ nhìn lại trên đó không hề có một vết xước, phải cứng đến mức nào?

Chương 3

Chỉ có điều thứ này tuy là bảo bối, nhưng tạm thời chỉ là nguyên liệu thô, không biết có công dụng gì.

Tiêu Dao cất Huyền Thiết Lân đi, lại kiểm tra kỹ năng nhận được sau khi tiêu diệt Thiết Đầu Long Vương.

Kỹ năng có tên là Tuần Hải, có thể tăng cường đáng kể khả năng hoạt động dưới nước, bao gồm tốc độ, sự linh hoạt và tầm nhìn, có thể có được khả năng hô hấp dưới nước, thời gian kéo dài nửa giờ.

Tiêu Dao sững sờ, kỹ năng này đúng như tên gọi của nó, quả là một kỹ năng tuyệt vời để kiếm ăn dưới nước.

Tạm thời chưa dùng đến, nhưng Tiêu Dao biết, dưới đáy biển sâu có không ít kho báu, cũng có một số lăng mộ bị chìm dưới nước.

Sau này khi thám hiểm những nơi đó, kỹ năng Tuần Hải này nhất định sẽ trở thành chỗ dựa lớn nhất của Tiêu Dao.

Hệ thống Phát Khâu Thiên Quan này thật sự lợi hại, không chỉ bản thân nó có kỹ năng, mỗi lần nâng cấp một phẩm cấp lại kích hoạt thêm một kỹ năng, còn có thể hấp thụ kỹ năng của kẻ khác, thật bá đạo!

Thuyền nhanh chóng cập bờ.

Ông chủ thuyền cảm ơn rối rít, cũng không chịu nhận tiền.

Tiêu Dao và mấy người cũng không khách sáo, sau khi hỏi đường liền nhanh chóng bắt xe đến huyện Cổ Lan.

Huyện Cổ Lan là một huyện cổ, có thể truy ngược về thời Ân Thương, tường thành hiện tại là tường thành thời Minh, chỉ có điều không nổi tiếng lắm, địa phương cũng không lớn, người ngoài ít đến.

Trời dần tối, Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và những người khác tìm một nhà khách để ở.

Bị ướt sũng dưới sông, họ định nhanh chóng tắm nước nóng.

Lát sau, trong phòng, Vương Bàn Tử mặc áo ba lỗ màu đỏ và quần đùi cùng màu than thở, "Cái nơi khỉ ho cò gáy này, ngay cả tắm nước nóng cũng không được." "Biết đủ đi, còn sống là tốt rồi." Hồ Bái Nhất nói.

"Chứ còn gì nữa, ai mà ngờ lại gặp phải Thiết Đầu Long Vương, hôm nay không nhờ có Diêu Tử, không chừng mấy anh em mình đã thành mồi cho Long Vương rồi." Vương Bàn Tử rõ ràng vẫn còn sợ hãi.

Đại Kim Nha nghe vậy cũng giơ ngón tay cái với Tiêu Dao.

Tiêu Dao cười cười, "Không có em, các anh chắc chắn cũng có thể đuổi được Thiết Đầu Long Vương." Lời của Tiêu Dao là thật, nhưng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác rõ ràng coi đó là lời khách sáo, càng có cảm tình tốt hơn với Tiêu Dao.

"Diêu Tử hào phóng!

Đợi về Kinh thành, tôi nhất định phải mời cậu một bữa xiên thịt cừu thật ngon." Đại Kim Nha nhe chiếc răng vàng sáng loáng nói.

"Keo kiệt thế, Kim Gia, ít nhất cũng phải năm sáu bữa chứ?" Bàn Tử bưng chậu rửa mặt và phích nước nóng, đi ngang qua Đại Kim Nha nói.

"Được, bảy tám bữa cũng được, nhưng tôi chỉ mời một mình Diêu Tử thôi, người khác đừng có mà ăn ké uống chực." Đại Kim Nha bưng chậu rửa mặt, đi theo sau không hề yếu thế.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất nhìn nhau, đều cười rồi đi theo.

Nhà tắm của nhà khách có hai hàng máng nước và vòi nước, nhà vệ sinh cũng ở bên trong, điều kiện rất đơn sơ.

Mấy người vào trong liền bắt đầu tắm rửa.

Sau khi Tiêu Dao vào nhà tắm, nhìn nhà vệ sinh bên cạnh bồn rửa, cúi người xuống.

"Này, Diêu Tử, khẩu vị không tệ nhỉ?

Có hơi nặng mùi quá không?" Vương Bàn Tử vừa lau người vừa thấy hành động của Tiêu Dao, cười nói.

Tiêu Dao cũng không giải thích, trong nhà vệ sinh có một người.

Không cần phải nói, chắc chắn là Trần Hạt Tử.

Thấy Trần Hạt Tử, Tiêu Dao thở phào nhẹ nhõm, xem ra hành động tiêu diệt Thiết Đầu Long Vương không làm thay đổi diễn biến của cốt truyện.

Tiêu Dao có hệ thống Phát Khâu Thiên Quan, thám hiểm lăng mộ có thể hấp thụ giá trị khí vận.

Lần này Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha vốn dĩ không có ý định trộm mộ, chỉ đi theo Lý Xuân thu mua chút minh khí.

Trần Hạt Tử này lại là nhân vật quan trọng chỉ điểm cho Hồ Bái Nhất và những người khác đến miếu Ngư Cốt, tiến vào Long Lĩnh Mê Quật.

Trong Long Lĩnh Mê Quật có những ngôi mộ lớn, không chỉ một.

Chỉ cần có thể theo Hồ Bái Nhất vào mộ, giá trị khí vận chắc chắn có thể làm phẩm cấp Thiên Quan tăng lên, thậm chí không chỉ một cấp.

Huống hồ trong Long Lĩnh Mê Quật còn có vô số bảo bối đang chờ đợi.

Quả nhiên, lát sau, một giọng nói già nua vang lên, "Nến soi mai rùa, hào ly không sai.

Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương tái sinh." Đến rồi, Trần Hạt Tử đến rồi.

Ngoài Tiêu Dao ra, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha ba người đều nhìn nhau ngơ ngác, hoàn toàn không ngờ trong nhà vệ sinh lại có người.

"Lão gia tử, bốn câu định trường thi của ngài có hơi nặng mùi đấy." Vương Bàn Tử vừa quạt mũi vừa nói.

Tiêu Dao cười tủm tỉm nhìn Trần Hạt Tử hoàn thành lời thoại trong kịch bản, mọi thứ đều bình thường.

Nhưng trước khi rời đi, Trần Hạt Tử đột nhiên dừng bước, lại quay người mò mẫm đi đến trước mặt Tiêu Dao, mũi khịt khịt mấy cái.

"Lạ thật, lạ thật, kỳ quái, kỳ quái, khí tức trên người vị tiểu ca này hoàn toàn khác biệt với ba người kia, khiến lão phu có chút đoán không ra lai lịch, nhưng chắc chắn là người phúc đức sâu dày." Nói xong, Trần Hạt Tử lảo đảo bước ra khỏi nhà tắm.

Không chỉ Hồ Bái Nhất và mấy người khác phản ứng, Tiêu Dao cũng kinh ngạc không thôi.

Vừa rồi vào nhà tắm, hắn cố ý không nói một lời nào, để không thu hút sự chú ý của Trần Hạt Tử.

Không ngờ Trần Hạt Tử không chỉ phát hiện, mà còn cảm thấy hắn không cùng một giuộc với ba người kia.

Đúng vậy, Tiêu Dao là người xuyên không, vốn không phải người của thế giới này, chắc chắn là khác biệt.

Trần Hạt Tử này quả là có bản lĩnh thật sự.

Mặc dù Tiêu Dao biết Trần Hạt Tử chính là Trần Ngọc Lâu, năm xưa cũng là nhân vật suýt nữa nắm trong tay thiên hạ, nhưng trước khi gặp mặt chung quy vẫn không có cảm giác.

Bây giờ xem ra, thật sự không thể xem thường các nhân vật gốc của thế giới này.

Sau khi tắm rửa xong, bốn người lê dép, bước những bước đều tăm tắp, đi đến sạp bói mệnh của Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử như thường lệ chém gió một hồi với Hồ Bái Nhất và những người khác.

"Các vị có từng nghe về quẻ Tốn chưa?" Trần Hạt Tử nói xong, ném đồng tiền lên sạp bói, "Một là âm, hai là dương, ba là âm, bốn là dương, năm là âm, sáu là dương, quẻ này chính là quẻ Tốn." Hồ Bái Nhất và những người khác ngây người lắng nghe Trần Hạt Tử chém gió xong, Hồ Bái Nhất nói một câu "Lão gia tử, đã được chỉ giáo." Nói xong, ba người quay người định rời đi, Tiêu Dao thì từ trên người mò ra một tờ Đại Đoàn Kết, nhẹ nhàng đặt lên sạp bói của Trần Hạt Tử.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền nháy mắt ra hiệu cho Tiêu Dao lấy tiền lại, không ngờ Trần Hạt Tử nhanh tay thu lấy tờ tiền trên sạp.

"Cảm ơn vị tiểu ca, tiểu ca thật hậu đạo, không giống như một số người không có chút kính trọng nào với người lớn tuổi, sau này chắc chắn sẽ có phúc báo." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức nhỏ giọng nói với Tiêu Dao, "Này Diêu Tử, lão già này rốt cuộc là mù thật hay giả mù vậy, người thì không thấy, tiền thì sờ một cái là chuẩn.

Lại nữa, vừa rồi là chỉ cây dâu mắng cây hòe ai thế?

Chương 4

Gõ núi dọa hổ ai thế?" Tiêu Dao cười, kéo Vương Bàn Tử đi về, "Thôi đi Bàn Gia, lão gia tử cũng không dễ dàng gì, đi thôi." Vương Bàn Tử chỉ trỏ, "Tao nói cho mày biết, tao cũng là nể mặt Diêu Tử đấy, nếu không hôm nay tao đã đập nát cái sạp bói của lão già đó rồi." Một đêm không có chuyện gì xảy ra, chỉ là Tiêu Dao ngủ không ngon.

Ban ngày phải giao dịch với Lý Xuân rồi, nhưng tâm trí của Tiêu Dao sớm đã không còn ở mấy món minh khí của Lý Xuân nữa, mà đã bay đến miếu Ngư Cốt và đại mộ trong Long Lĩnh Mê Quật.

Sớm xuống mộ một chút, mới có thể sớm hấp thụ giá trị khí vận.

Ngày thứ hai, Lý Xuân theo hẹn gặp Hồ Bái Nhất và những người khác trong một phòng riêng của nhà khách.

Lý Xuân lại lấy ra đôi giày thêu, chỉ có điều lần này không phải một chiếc, mà là một đôi.

Vốn dĩ đoạn này Tiêu Dao không để trong lòng, chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng nhắc nhở Hồ Bái Nhất và những người khác rời khỏi nơi thị phi này.

Lý Xuân mặt mũi trông trung hậu, nhưng thực ra không phải loại tốt lành gì, sau lưng còn có Mã Đại Đảm và một đám liều mạng.

Nhưng ngay khoảnh khắc Lý Xuân lấy ra đôi giày thêu, Tiêu Dao đã thay đổi ý định.

Bởi vì giọng nói của hệ thống vang lên vào lúc này.

"Hệ thống phát hiện vật phẩm có thể hấp thụ giá trị khí vận tồn tại gần ký chủ, tiếp xúc trực tiếp với vật phẩm có thể hấp thụ giá trị khí vận, khi giá trị khí vận của vật phẩm nhỏ hơn 10, hệ thống sẽ

không thông báo, ký chủ cũng có thể tự điều chỉnh dữ liệu thông báo." Có giá trị khí vận?

Tiêu Dao biết những thứ trên tay Lý Xuân đều là minh khí thật sự, được đào trực tiếp từ trong quan tài ra.

Theo phân tích của Đại Kim Nha, đôi giày thêu đó làm công tinh xảo, kiểu dáng đẹp mắt, vừa nhìn đã biết là đồ tùy táng của nhà giàu có.

Xem ra là đồ tốt thật.

Tiêu Dao trong lòng khẽ động, trong lúc Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đang cùng Lý Xuân mặc cả, hắn tự nhiên đưa tay ra, "Anh Xuân, tôi có thể xem qua một chút không?" Lý Xuân vốn không nỡ đưa bảo bối của mình cho người khác xem, nhưng Tiêu Dao đã giết chết Thiết Đầu Long Vương trên sông Hoàng Hà, cứu cả một thuyền người, cũng là ân nhân cứu mạng, nên mới không tình nguyện đưa đôi giày thêu qua.

Tiêu Dao đưa tay nhận đôi giày, trong đầu hệ thống lập tức thông báo, "Ký chủ tiếp xúc giày đầu phượng đính hạt châu kim tuyến mũi nhọn thời Minh, hấp thụ hai mươi điểm khí vận." Hai mươi điểm khí vận?

Trong túi của Lý Xuân còn có không ít đồ tốt.

Lý do này, Tiêu Dao cũng không vội nhắc nhở nữa, dù sao cũng thấy Hồ Bái Nhất đã đi ra ngoài, có lẽ đã nhận ra vẻ mặt của nhân viên phục vụ có chút không đúng.

Nếu đã như vậy, Tiêu Dao liền chuyên tâm hấp thụ giá trị khí vận.

Mỗi khi Lý Xuân lấy ra một món đồ cổ từ trong túi, Tiêu Dao đều muốn cầm lên sờ một cái.

Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử tự nhiên cho rằng Tiêu Dao đang

học hỏi kinh nghiệm, Lý Xuân thì không tiện từ chối.

Giọng nói của hệ thống không ngừng vang lên.

"Ký chủ tiếp xúc vòng tay vàng hình xoắn ốc thời Minh, hấp thụ hai mươi điểm khí vận." "Ký chủ tiếp xúc trâm cài vàng hình ve sầu khảm bảo tương trân châu thời Minh, hấp thụ ba mươi điểm khí vận." "Ký chủ tiếp xúc nhẫn ngọc Hòa Điền hình đơn phượng triều dương thời Minh, hấp thụ mười điểm khí vận." … "Chúc mừng ký chủ, giá trị khí vận đạt một nghìn, phẩm cấp Thiên Quan tăng lên Chính Cửu Phẩm.

Kỹ năng Chính Cửu Phẩm đã được kích hoạt…" Thật thoải mái… Tiêu Dao phát hiện, sau khi nâng cấp lên Chính Cửu Phẩm Thiên Quan, hệ thống lại cho hắn 200 điểm sức mạnh, 200 điểm nhanh nhẹn, 300 điểm tinh thần, 100 điểm thể năng.

Theo suy đoán trước đó của Tiêu Dao, sức mạnh hiện tại của hắn tương đương với sức mạnh của năm người trưởng thành.

Rất khủng bố, Tiêu Dao phát hiện thể chất của mình đang lao thẳng đến giới hạn của con người.

Sức mạnh là thay đổi trực quan nhất, ngoài ra, 200 điểm nhanh nhẹn tăng thêm Tiêu Dao cảm thấy không chỉ là tốc độ, mà còn có cả khả năng giữ thăng bằng và sự linh hoạt.

Thể năng tăng lên ít hơn một chút so với sức mạnh và nhanh nhẹn, không biết có phải là đặc điểm của hệ thống Phát Khâu Thiên Quan không, nhưng lúc này sức bền và thể năng của Tiêu Dao cũng vượt xa người thường.

Thuộc tính đặc biệt nhất là về mặt tinh thần, Tiêu Dao đến nay vẫn chưa phát hiện ra điều gì đặc biệt về phương diện này.

Dường như tinh thần dễ tập trung hơn, không dễ bị ngoại giới can

thiệp, nhưng Tiêu Dao biết, sự nâng cao về mặt tinh thần tuyệt đối không chỉ có vậy.

Mỗi lần nâng cấp một bậc, mức độ tăng trưởng về mặt tinh thần là lớn nhất, theo suy đoán, tinh thần lực của Tiêu Dao hiện tại đã gấp sáu bảy lần người thường.

Việc nâng cao những thể chất cơ bản này dĩ nhiên khiến Tiêu Dao vui mừng khôn xiết, nhưng so với kỹ năng được kích hoạt ở Chính Cửu Phẩm, thì đó chỉ là chuyện nhỏ.

Kỹ năng được kích hoạt ở cấp Chính Cửu Phẩm của Phát Khâu Thiên Quan có tên là Bặc Quái, "Bói quẻ đoán hung cát, trăm lần thử trăm lần linh." Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi Trần Hạt Tử tối qua không, hệ thống trực tiếp cho một kỹ năng như vậy.

Kỹ năng Bặc Quái có chút khác biệt so với bói mệnh của Trần Hạt Tử, không phức tạp như vậy, có thể thông qua một số vật phẩm để bói đoán hung cát.

Chỉ cần lấy sáu đồng tiền xu hoặc tiền xu, thậm chí là lá cây cũng được, định rõ âm dương, sau khi xác định việc cần bói là có thể gieo quẻ.

Nghe có vẻ không mạnh mẽ, nhưng Tiêu Dao biết đây tuyệt đối là một kỹ năng cực kỳ nghịch thiên.

Đặc biệt là ở giai đoạn đầu của phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan, kỹ năng này là một kỹ năng nghịch thiên để bảo mệnh và chỉ dẫn hành động.

Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh đều là những nghề kiếm ăn bằng cách đặt đầu trên thắt lưng, một bước sơ sẩy là vạn kiếp bất phục, có thể dự đoán trước hung cát quả thật quá quan trọng.

Lúc này, Lý Xuân đã bày đầy một bàn bảo bối, gần như tất cả đều

bị Tiêu Dao sờ qua một lượt.

Tiêu Dao thấy không còn giá trị khí vận để hấp thụ, lại thêm Hồ Bái Nhất cũng đã từ ngoài trở về, sắc mặt không tốt, biết Hồ Bái Nhất chắc chắn đã nhận ra sắc mặt của nhân viên phục vụ không ổn, cũng đã lấy được lá bùa của Trần Hạt Tử.

Ừm, đến lúc phải rời đi rồi.

Không đợi Hồ Bái Nhất nói, Tiêu Dao cầm một chuỗi vòng, khoa tay múa chân trước mặt Đại Kim Nha, "Kim Gia, ngài xem kỹ chuỗi vòng này, tôi thấy nó không giống đồ vật giá ba trăm đồng." Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đều sững sờ, tuy rằng Tiêu Dao trên sông Hoàng Hà tiêu diệt Thiết Đầu Long Vương vô cùng thần dũng, thân thủ quả thực không tầm thường, nhưng dù sao tuổi còn trẻ, đối với ngành đồ cổ cũng không hiểu rõ.

Huống hồ theo kinh nghiệm của hai người, Tiêu Dao bình thường rất biết điều, không đến mức xen vào vào lúc này.

Chẳng lẽ Tiêu Dao chuẩn bị đóng vai mặt đen, phối hợp với Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử để ép giá?

Đại Kim Nha vội vàng trả lời, "Diêu Tử thấy nó đáng giá bao nhiêu tiền?" "Thứ tốt như vậy, ít nhất cũng phải tám trăm, xem cái công phu này…" Lời của Tiêu Dao còn chưa nói hết, Vương Bàn Tử suýt nữa đã xông lên, mặt đen như đít nồi.

Đại Kim Nha cũng kỳ quái, nhìn chằm chằm Tiêu Dao, Tiêu Dao một bên khoa tay múa chân chuỗi vòng, miệng nói nó tinh xảo đẹp đẽ bao nhiêu, tay lại làm động tác đi bộ.

Đại Kim Nha ngơ ngác nhìn Hồ Bái Nhất vừa ngồi lại chỗ, chỉ thấy Hồ Bái Nhất cũng vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu, lập tức hiểu ra.

"Ôi chao, xem mắt tôi này, nếu không phải Diêu Tử nhắc nhở thì

đã nhầm rồi, thế này đi, những thứ này, tôi báo giá chẵn một vạn đồng, tôi về phòng lấy tiền, các vị cứ ở đây chờ, cứ ăn đi nhé, tôi về ngay.” Đại Kim Nha nói xong, lập tức ra hiệu cho Vương Bàn Tử, bốn người nhanh chóng rời khỏi phòng riêng, đi nhanh về phòng mình.

Mấy người về phòng xong, Vương Bàn Tử định hỏi, Hồ Bái Nhất lập tức nói, “Tôi cảm thấy sắc mặt của nhân viên phục vụ ở đây không ổn, vừa rồi tôi đi theo ra ngoài, kết quả gặp lại lão già bói mệnh cho tôi tối qua, ông ấy đưa cho tôi một lá bùa… Tôi xem qua rồi, là quẻ Khốn, chúng ta sắp bị nhốt ở đây.” “Không sai, tôi vừa rồi nói vậy cũng là vì cảm thấy không ổn, tôi mang theo vàng bạc thật, lỡ bị kẻ xấu nảy sinh ý đồ xấu, ở nơi lạ nước lạ cái này, gọi trời trời không thấu gọi đất đất không hay.

Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.” Tôi nhân lúc nóng rèn sắt, cũng nói thêm một câu.

Bốn người nhanh chóng thu dọn hành lý, nhanh chóng lao ra khỏi nhà khách.

Ra khỏi nhà khách, Hồ Bái Nhất dẫn đầu, trực tiếp lao về phía chiếc xe buýt đang đỗ bên đường.

Tiêu Dao thấy vậy, nhíu mày.

Tiếp theo là tình tiết rượt đuổi căng thẳng kích thích của nhóm đạo mộ, nhưng theo Tiêu Dao thấy thì quá mất thời gian.

Đánh đánh giết giết, lỡ như thật sự gây ra án mạng, mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng.

Đợi đến khi Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử sắp lao lên xe buýt, Tiêu Dao đưa tay kéo hai người lại.

“Không được, lên xe bị chặn lại thì thành rùa trong hũ.” Vương Bàn Tử sốt ruột, “Vậy thì làm sao bây giờ?” Tiêu Dao kéo ba người

đến một góc ngã tư bên đường, đưa tay ra, “Ai có tiền xu không?

Chương 5

Đồng tiền cũng được.” “Tiền xu?

Bây giờ cần tiền xu làm gì?

Mua đồ ăn vặt hối lộ kẻ xấu à?” Vương Bàn Tử ngơ ngác.

“Lát nữa giải thích, trước tiên có không đã.” Tiêu Dao nhanh chóng hỏi.

Vương Bàn Tử trực tiếp lộn túi quần ra ngoài, bên trong không có một đồng xu nào.

Trên người Hồ Bái Nhất cũng chỉ có một ít phiếu lương và tiền giấy.

Ngược lại, Đại Kim Nha có chút do dự.

“Kim Gia, bây giờ là lúc nào rồi, đừng do dự nữa, nhanh lên, tôi có việc cần, cứu mạng đấy!” Tiêu Dao nghiêm mặt hét lớn.

Đại Kim Nha nhìn khuôn mặt của Tiêu Dao, trong lúc hoảng hốt cảm thấy trên người thanh niên này có một loại khí chất không thể chống lại, vậy mà lại ngượng ngùng cởi cúc áo khoác ngoài ra.

“Kim Gia đang làm gì vậy?

Người ta Diêu Tử cần tiền xu, ông cởi quần áo làm gì?

Hơn nữa với thân hình của ông thì có gì đáng xem đâu.” Vương Bàn Tử đưa tay, không khách khí sờ một cái vào lòng Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha vỗ một cái vào mu bàn tay Bàn Tử, “Đi đi đi, sờ mó linh tinh, tôi cho Diêu Tử xem đồ tốt đây.” Tiêu Dao liếc mắt nhìn, sau khi Đại Kim Nha cởi cúc áo, bên trong vàng óng một mảng.

Bên trong treo ít nhất mấy chục tượng Phật vàng, Phật ngọc, các

loại mặt dây chuyền, bùa hộ mệnh.

“Tiền đâu?

Tiền xu đâu?” Tiêu Dao không hiểu, những thứ này tuy tốt, nhưng lúc này không dùng được.

“Không phải đồng tiền cũng được sao?

Tôi có Ngũ Đế Tiền, đều đã được khai quang, thêm một đồng Đạo Quang Thông Bảo, tổng cộng sáu đồng có đủ dùng không?” Đại Kim Nha vừa nói vừa lấy ra một chuỗi tiền.

“Ối, Kim Gia bá khí, của ngài là Đại Ngũ Đế Tiền hay Tiểu Ngũ Đế Tiền vậy?” Hồ Bái Nhất vừa giơ ngón tay cái vừa hỏi.

Ngũ Đế Tiền được chia thành Đại Ngũ Đế Tiền và Tiểu Ngũ Đế Tiền.

Cái gọi là Đại Ngũ Đế Tiền là tiền Bán Lạng thời Tần, tiền Ngũ Thù thời Hán, Khai Nguyên Thông Bảo thời Đường, Tống Nguyên Thông Bảo thời Tống và Vĩnh Lạc Thông Bảo thời Minh, vì niên đại xa xưa, sưu tập đủ một bộ giá trị rất cao.

Cái gọi là Tiểu Ngũ Đế Tiền là Thuận Trị Thông Bảo, Khang Hi Thông Bảo, Ung Chính Thông Bảo, Càn Long Thông Bảo và Gia Khánh Thông Bảo, niên đại tương đối gần hơn, khả năng sưu tập đủ lớn hơn.

Mặc dù vậy, một bộ Tiểu Ngũ Đế Tiền thật đã được khai quang cũng đáng giá không ít.

Đồng tiền trải qua tay vạn người, hội tụ dương khí của trăm nhà, có thể chống lại tà ma quỷ hồn, công hiệu cũng tương tự như Phật vàng Phật ngọc, cũng khó trách Đại Kim Nha lại mang theo những thứ này.

“Được chứ, quá được rồi.” Đồng tiền đã được khai quang chắc chắn tốt hơn tiền xu thông thường rất nhiều, Tiêu Dao vội vàng đưa tay nhận lấy mấy đồng tiền.

“Ký chủ tiếp xúc Thuận Trị Thông Bảo, Khang Hi Thông Bảo, Ung Chính Thông Bảo, Càn Long Thông Bảo, Gia Khánh Thông Bảo, Đạo Quang Thông Bảo mỗi loại một đồng, tổng cộng nhận được mười điểm khí vận.” Tiêu Dao rất vui, không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ.

Đại Ngũ Đế Tiền tuy có giá trị hơn, nhưng thực tế khi dùng cho mục đích phong thủy, bói toán, Tiểu Ngũ Đế Tiền lại thích hợp hơn.

Đại Ngũ Đế Tiền là tiền của các triều đại khác nhau, hoàng đế của các triều đại khác nhau ở cùng một chỗ khó có thể hòa bình chung sống, càng khó có thể hợp tác hài hòa.

Đồng thời, đồng tiền ngoài tròn trong vuông, trời tròn đất vuông, ở giữa là niên hiệu của hoàng đế biểu thị cho con người, vừa vặn đáp ứng tam tài thiên địa nhân, trong Đại Ngũ Đế Tiền Bán Lạng và Ngũ Thù lại không phải là niên hiệu của hoàng đế, không đáp ứng tam tài thiên địa nhân.

Tiểu Ngũ Đế Tiền không có vấn đề này.

Tiêu Dao nhận lấy sáu đồng tiền, lắc lắc trong tay, đồng thời trong lòng mặc niệm, “Đi về phía đông!” Sau đó ném đồng tiền xuống đất.

Sau khi đồng tiền rơi xuống đất, năm đồng mặt trước hướng lên trên, một đồng mặt sau hướng lên trên.

Mặt trước là dương, mặt sau là âm, dương là cát, âm là hung, rõ ràng kết quả bói quẻ cho thấy đi về phía đông là đại cát.

Tiêu Dao rất tự nhiên thu lại đồng tiền, nhét vào túi, tay chỉ về phía đông, “Đi, về hướng này.” Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử không

nói hai lời liền đi theo, biểu hiện trước đó của Tiêu Dao khiến hai người rất tin tưởng hắn.

Thịt trên mặt Đại Kim Nha co giật, xót xa cho bộ Tiểu Ngũ Đế Tiền, nhưng lại phát hiện không có cơ hội lấy lại, đành phải hét lên, "Này, chờ tôi với." Sau đó cũng đi theo.

Tiêu Dao dẫn đầu, chạy theo con phố hướng đông được vài trăm mét, đột nhiên thấy phía trước xuất hiện mấy bóng người.

Kẻ dẫn đầu là một gã đầu trọc hung thần ác sát, không ai khác chính là Mã Đại Đảm.

Lúc này người dân bên đường cũng đang bàn tán.

"Bọn Mã Đại Đảm lại đang làm gì vậy?

Gây náo loạn cả lên." "Chắc lại đang bắt nạt người ngoại tỉnh rồi?

Không biết lần này ai xui xẻo." Hồ Bái Nhất rõ ràng nghe thấy người dân bên đường bàn tán, nhíu mày, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, "Mã Đại Đảm?

Sao nghe quen thế." Tiêu Dao thấy Mã Đại Đảm xuất hiện phía trước, trong lòng chùng xuống, thầm nghĩ không đúng, hệ thống không lừa mình chứ?

Không phải nói bói quẻ đoán hung cát, trăm lần thử trăm lần linh sao?

Bị người ta chặn rồi?

Tiêu Dao tâm niệm thay đổi nhanh chóng, nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, phát hiện giữa mình và Mã Đại Đảm có một con hẻm.

"Vào đây." Nếu như trước mắt chỉ còn một con đường duy nhất, cũng không có lựa chọn nào khác, Tiêu Dao dẫn đầu chui vào con hẻm.

Vừa vào hẻm, lòng Tiêu Dao lập tức yên tâm.

Bên cạnh con hẻm, dựa vào đó là rất nhiều thân cây ngô, thân cây cao lương, rõ ràng là củi của nhà bên cạnh phơi.

Tiêu Dao vẫy tay ra hiệu cho Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha đi theo, đợi ba người đều ở phía trước, hắn kéo thân cây ngô và thân cây cao lương hai bên, ào ào một tiếng chặn kín con đường vốn đã chật hẹp.

Mã Đại Đảm từ xa nhìn thấy Tiêu Dao và những người khác, nhưng khi đuổi đến đầu hẻm, chỉ thấy đầy đất là thân cây cao lương, thân cây ngô.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và những người khác đã không thấy bóng dáng.

Ra khỏi hẻm, Tiêu Dao thấy Hồ Bái Nhất đã tìm được một chiếc xe la, trên xe chất đầy rau củ, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha đang gọi Tiêu Dao lên xe.

Tiêu Dao không nói hai lời, nhanh chóng đuổi kịp chiếc xe lớn, lật người nhảy lên.

Người đánh xe không hề ngoảnh đầu lại, rõ ràng Hồ Bái Nhất đã dàn xếp xong trong thời gian rất ngắn.

“Diêu Tử không tồi, đoán rất chuẩn, ra khỏi con hẻm này là gặp được xe lớn.” Hồ Bái Nhất vỗ vỗ vai Tiêu Dao.

Bốn người đều nằm trên chiếc xe lớn, dùng các sọt rau che thân, chẳng mấy chốc đã ra khỏi huyện thành Cổ Lan.

Chương 6

Ngoài thành, Tiêu Dao ước tính đi ít nhất cũng phải hai tiếng đồng hồ, bốn người mới từ trên xe lớn xuống.

“Lão Hồ, tiếp theo chúng ta đi đâu?

Hay là đến bến xe, bến tàu?

Phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được.” Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi.

Trận này tuy chưa đánh, nhưng bên Mã Đại Đảm có hơn chục người, lại đều là rắn rết địa phương, bên này tổng cộng có bốn người, có một người cơ bản không có sức chiến đấu, xuất thân là đồ con rùa bị người ta luộc, chính là Đại Kim Nha, một khi giao thủ hung nhiều cát ít.

“Không được, bây giờ đến bến tàu, bến xe là tự chui đầu vào rọ, Mã Đại Đảm chắc chắn đã cho người canh giữ ở đó rồi.” Tiêu Dao nhanh chóng trả lời.

Đùa à, khó khăn lắm mới ra khỏi huyện Cổ Lan, tình tiết tiếp theo là phải đến miếu Ngư Cốt, vào Long Lĩnh Mê Quật trộm mộ, Tiêu Dao làm sao có thể để cả đội quay về.

Hồ Bái Nhất gật đầu, “Diêu Tử nói đúng, bây giờ đến bến xe, bến tàu không thích hợp.” “Hay là chúng ta tìm chỗ nào đó trốn hai ngày cũng được, đợi bọn chúng không đuổi theo nữa, chúng ta lại đi?” Đại Kim Nha vẫn luôn nhát gan.

“Lạ nước lạ cái, chúng ta trốn đi đâu?” “Đúng rồi anh họ, không phải Trần Hạt Tử ở nhà khách đã đưa cho anh một lá bùa sao?

Trước đó đã nhắc nhở chúng ta, không chừng trên lá bùa có chỉ

dẫn gì đó?" Tiêu Dao nhân cơ hội này nhanh chóng nhắc nhở Hồ Bái Nhất về lá bùa của Trần Ngọc Lâu.

Hồ Bái Nhất vỗ đầu một cái, "Đúng rồi, tôi quên mất chuyện này." Nói xong, lập tức từ trong túi mò ra lá bùa.

"Trên Chấn dưới Khảm, Chấn là động, Khảm là hiểm, gặp hiểm thì động, bảo chúng ta chạy trốn." Hồ Bái Nhất nhìn lá bùa nói.

"Chạy trốn thì tôi hiểu, vấn đề là chạy đi đâu?" Vương Bàn Tử lo lắng, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về hướng huyện thành Cổ Lan, sợ bọn Mã Đại Đảm đuổi kịp.

"Trên quẻ từ có ghi 'Lợi Tây Nam'." Vương Bàn Tử quay người định đi, "Vậy còn chờ gì nữa?

Chúng ta chạy về phía Tây Nam thôi." "Chờ đã," Hồ Bái Nhất kéo Vương Bàn Tử lại, "Trên đó còn có ghi, 'Nguyện qua biển khổ, dời bước bái thần tiên'." "Cái này em biết, ý là bảo chúng ta tìm một vị thần tiên để bái, trên đường đi nếu gặp miếu, phải vào thắp nén nhang." Tiêu Dao vô tình nói.

Trần Hạt Tử đang dẫn Hồ Bái Nhất về phía miếu Ngư Cốt, về điểm này Tiêu Dao và Trần Hạt Tử đứng cùng một chiến tuyến.

Bất kể là miếu Ngư Cốt hay đại mộ trong Long Lĩnh Mê Quật, đều là những nơi Tiêu Dao muốn đến nhất.

Không thể để nhóm nhân vật chính đi chệch hướng, nhất định phải thêm dầu vào lửa, dẫn ba người đến đó mới được.

Hồ Bái Nhất nghe lời của Tiêu Dao gật đầu, "Ừm, Diêu Tử nói không sai, chúng ta trên đường chú ý một chút, nếu thật sự có miếu thì vào bái một cái." "Theo tôi thì toàn là mê tín dị đoan, chạy bán sống bán chết mới là quan trọng." Vương Bàn Tử có chút không tin, nhưng ngẩng đầu lên thấy ba người còn lại đều đang nhìn mình, đành phải

ngượng ngùng nói, "Tôi chỉ đề nghị thôi, đề nghị, nghe hay không tùy các vị." Bốn người tiếp tục đi về phía trước, thẳng hướng Tây Nam.

Cảnh tượng trước mắt, toàn là những gò đất nứt nẻ, quanh co, một gò đất nối tiếp một gò đất, cao thấp nhấp nhô, chênh lệch rất lớn.

Thỉnh thoảng lại đi bên vách đá.

Vương Bàn Tử vốn có chứng sợ độ cao, mỗi lần đều cẩn thận đi vào phía trong cùng.

Giữa các gò đất bị mưa gió bào mòn hàng vạn năm cắt thành vô số con mương sâu, nhìn khoảng cách đường thẳng giữa hai quả đồi chỉ có mấy trăm mét, nhưng để đi từ bên này sang bên kia, có khi phải đi vòng một hai tiếng đồng hồ.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha bị Mã Đại Đảm đuổi chạy một mạch trong huyện thành Cổ Lan, bây giờ lại leo dốc xuống mương đi cả buổi sáng, mặt trời nắng gắt, sớm đã mệt đến thở hổn hển.

Đặc biệt là Đại Kim Nha, da trắng thịt mềm từ nhỏ chưa từng chịu khổ, bây giờ sắp đi đến kiệt sức.

Lúc này Tiêu Dao cuối cùng cũng cảm nhận được lợi ích mà hệ thống Phát Khâu Thiên Quan mang lại, 200 điểm thể lực tăng lên sau hai lần nâng cấp, tuy là thuộc tính được cộng điểm ít nhất trong hệ thống, nhưng cũng khiến Tiêu Dao hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi.

Tiêu Dao cảm thấy mình ít nhất có thể đi thêm một ngày nữa.

Vương Bàn Tử trên đường đi luôn tự khen thể chất tốt, "Không phải Bàn Gia tôi khoe khoang, hô hô, năm xưa Bàn Gia cũng từng gầy gò, hô hô, lúc đó chạy như thỏ." "Thôi đi, trước tiên thở đều đã rồi hẵng khoe khoang được không?" Hồ Bái Nhất không khách khí vạch

trần Bàn Tử.

“Này, chúng ta phải đi đến bao giờ mới hết?

Ở đây cũng không có nhà dân, vào xin miếng nước uống cũng được.

Sớm biết buổi sáng ăn nhiều thêm một chút, chỉ lo mặc cả với Lý Xuân.” Bàn Tử hai tay chống gối, lắc đầu thở dài.

Nói xong, Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Tiêu Dao vẫn tinh thần phấn chấn đi phía trước, không nhịn được nói, “Diêu Tử không phải tuổi thỏ chứ?

Cao nguyên Hoàng Thổ là quê nhà của cậu à?

Sao tôi thấy cậu không mệt chút nào vậy?

Dừng lại đã, chúng ta tìm nhà dân trước đi.” Tiêu Dao dừng bước quay người, cười nói, “Không biết ở đâu có nhà dân thì sao?” Nói xong, từ trên người mò ra sáu đồng tiền, miệng lẩm bẩm, hai tay lắc lắc, thổi một hơi vào trong, sau đó ném xuống đất.

“Được rồi, tiếp tục đi về phía trước, không quá nửa giờ nữa sẽ có nhà dân.” Tiêu Dao thu lại đồng tiền nói.

Vương Bàn Tử nhìn đến ngây người.

“Này Diêu Tử, bây giờ cậu càng ngày càng giống thầy bói rồi đấy, có chuẩn không vậy?” Vương Bàn Tử lo lắng.

“Thế nào?

Trước đó chúng ta thoát ra được là nhờ ai?

Nếu không nghe lời Diêu Tử, chúng ta chắc chắn đã bị chặn trên xe buýt rồi.” Đại Kim Nha thở hổn hển đuổi kịp.

Vương Bàn Tử hai tay chống hông, “Bị chặn lại thì sao?

Bàn Gia tôi sợ à?

Tôi một mình có thể đánh ba, không, năm người!" "Người ta có ít nhất hai mươi người, ngài có thể đánh mười người, chúng ta cũng không đánh lại được." Đại Kim Nha lắc đầu.

"Vậy chúng ta không biết chạy à?" Vương Bàn Tử không phục.

"Thôi đi, người ta là rắn rết ở Cổ Lan, chúng ta lạ nước lạ cái, chạy không có phương hướng chắc chắn cũng bị người ta chặn lại.

Buổi sáng Diêu Tử ra tay quả thực đã cứu chúng ta, đỡ được không ít phiền phức." Hồ Bái Nhất chốt hạ, "Đồng chí Diêu Tử, tôi đối với biểu hiện của đồng chí sáng nay bày tỏ sự công nhận sâu sắc, hy vọng đồng chí tiếp tục nỗ lực, không kiêu không ngạo, tiếp tục cống hiến cho đội ngũ." Tiêu Dao toe toét cười, tay vẫy một cái, "Được, vậy chúng ta vượt qua mọi khó khăn tiếp tục tiến lên!" Cả nhóm đi theo hướng Tiêu Dao chỉ, tiếp tục đi khoảng hơn hai mươi phút, quả nhiên xa xa nhìn thấy một hộ gia đình trong khe núi.

Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, sau khi nhìn thấy liền phấn khích hét lớn một tiếng, một tay ôm lấy Tiêu Dao, "Diêu Tử quá lợi hại, thật sự có nhà dân, thần tiên, hoạt thần tiên." Đại Kim Nha cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Dao, rõ ràng hai lần bói quẻ của Tiêu Dao cũng khiến Đại Kim Nha phải nhìn bằng con mắt khác.

Mấy người thấy có nhà dân như thấy thuyền trên biển lớn, liều mạng đi về phía trước, đi mấy phút sau đã thở hổn hển trước cổng sân.

Một cái diêu động điển hình của Thiểm Bắc, được đào trực tiếp trên vách đất, trong sân thu dọn sạch sẽ gọn gàng, cổng sân được rào bằng hàng rào tre.

Bốn người dựa vào hàng rào tre, Vương Bàn Tử hét mấy tiếng

“Có ai ở nhà không?” Nhanh chóng từ trong diêu động đi ra một ông lão, mặt đầy nếp nhăn như cao nguyên Hoàng Thổ bên ngoài, da mặt đen sạm, ngậm tẩu thuốc nhìn mấy người.

“Ông ơi, chúng tôi là người ngoại tỉnh đi đường, trước không có làng sau không có quán, có thể cho chúng tôi vào nghỉ chân uống miếng nước không ạ.” Hồ Bái Nhất bắt đầu biểu diễn, dùng giọng địa phương nửa mùa nói với ông lão.

Ông lão vẫn nhìn Hồ Bái Nhất và những người khác, không nói một lời, đầy vẻ nghi hoặc.

“Ông ơi, ông có hiểu tôi nói gì không?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Chàng trai trẻ, có thể nói chuyện đàng hoàng được không?” Ông lão vừa mở miệng, lập tức khiến Vương Bàn Tử nghẹn họng, không nói nên lời.

“Ông ơi, chúng tôi không phải người xấu, đi đường, vừa mệt vừa khát vừa đói, xin nhờ sân nhà ông nghỉ chân, xin miếng nước uống.” Tiêu Dao cười tươi, văn nhã nói.

Chương 7

Ông lão hút một hơi thuốc gật đầu, liếc nhìn Tiêu Dao từ trên xuống dưới, "Ừm, chàng trai trẻ này trắng trẻo sạch sẽ, trông có vẻ là người hiểu biết lễ nghĩa, người bên cạnh trông cũng trung hậu, còn hai người kia…" Ông lão vừa nói, vừa dùng tẩu thuốc chỉ vào Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, hai người cũng lộ vẻ mong đợi, "Trông không tốt." Nói xong, ông lão mở cổng sân, cho bốn người vào trong.

Chẳng mấy chốc, giữa sân đã bày một cái bàn bát tiên, trên bàn có một ít bánh ngô, khoai lang luộc, củ cải muối và các thứ khác, ngoài ra còn có một ấm nước lọc lớn.

Mấy người nửa ngày trời vừa chạy vừa leo, sớm đã đói meo, ăn như hổ đói.

Tiêu Dao thì vừa ăn vừa liếc về phía Đại Kim Nha đang đi vệ sinh.

"Diêu Tử nhìn cái gì thế?

Nhìn thứ đó mà ăn cơm không thấy nặng mùi à?" Vương Bàn Tử một tay cầm bánh ngô, một tay cầm một miếng củ cải muối hỏi Tiêu Dao.

"Tôi không có sở thích đó." Tiêu Dao cười cười, "Cứ chờ xem, tôi có dự cảm, Kim Gia chắc chắn sẽ phát hiện ra thứ gì đó." "Thôi đi, thôi đi, Diêu Tử bây giờ càng ngày càng giống thầy bói rồi." Vương Bàn Tử nói.

"Này ba vị gia, đến đây, cho các vị xem một thứ tươi mới." Vương Bàn Tử vừa nói xong, liền nghe thấy Đại Kim Nha đang ngồi trong nhà vệ sinh hét lên.

Vương Bàn Tử sững sờ, nhìn Tiêu Dao.

“Tươi mới cái gì, đang ăn cơm đây.” Hồ Bái Nhất nói.

Tiêu Dao không do dự, nhanh chóng bịt mũi lại gần nhà vệ sinh.

Tiêu Dao sớm đã biết trong nhà vệ sinh có đồ tốt, chỉ có điều không thể tự mình ra tay, quá bẩn thỉu, dù sao cũng có Đại Kim Nha đi khai quật, đến lúc đó trực tiếp đi hưởng thụ thành quả thắng lợi là được.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao đã động, cũng tò mò đứng dậy, đi đến bên cạnh nhà vệ sinh.

Chỉ thấy Đại Kim Nha đang ngồi xổm, có lẽ vì buồn chán, lúc bới đất đã bới ra một tảng đá, rõ ràng là chủ nhà đặt trong nhà vệ sinh để kê chân.

Tảng đá lộ ra một mảng, trên đó lờ mờ có một ít văn tự.

“Xem chữ này, xem hình dáng này, hẳn là thời Tây Chu, tiếc quá, chữ đều bị mài mòn hết rồi.” Đại Kim Nha nói.

Vừa nghe trong nhà vệ sinh có đồ thời Tây Chu, Lão Hồ và Bàn Gia cũng không còn chê hôi thối nữa, đều xúm lại gần, bánh ngô và củ cải muối trên tay Bàn Gia vẫn chưa đặt xuống, vừa ăn vừa xem.

Tiêu Dao thì không khách khí ra tay, đặt tay lên tảng đá, nhanh chóng nghe thấy một tiếng thông báo của hệ thống.

“Ký chủ tiếp xúc bia đá văn bàn ly thời Tây Chu bị hư hại, hấp thụ 100 điểm khí vận.” Tiêu Dao cười cười, nhìn hệ thống.

Cộng với giá trị khí vận hấp thụ từ lô minh khí của Lý Xuân sáng nay, tổng cộng có hơn 300 điểm, hiện tại cách phẩm cấp tiếp theo của Phát Khâu Thiên Quan là Tòng Bát Phẩm còn khoảng 1700 điểm.

Trong sân này ngoài tấm bia đá Tây Chu kê chân này ra, còn có những thứ khác mang theo giá trị khí vận nữa!

Tiêu Dao biết không thể vội vàng được, dù sao những thứ trong sân của ông cụ đều là đồ tốt.

Sau khi mấy người nghiên cứu một hồi, lại quay về bàn ăn.

"Này Lão Hồ, bia đá Tây Chu đã xuất hiện rồi, chẳng phải có nghĩa là gần đây có mộ lớn thời Tây Chu sao?" Vương Bàn Tử hưng phấn hỏi.

"Tôi phát hiện ra trong phương diện này, tư duy của cậu đặc biệt nhạy bén đấy." Hồ Bái Nhất chỉ chỉ vào Vương Bàn Tử.

"Ông cụ, tấm đá lót chân trong hố xí của ông lấy ở đâu vậy?" Đại Kim Nha vừa nghe Bàn Tử nói cũng hứng thú, mở miệng hỏi.

Ông cụ vừa gặm sườn vừa đáp: "Cái đó có từ hồi tôi còn nhỏ.

Trước đây có một vị giáo sư ở kinh thành nói đó là đồ tốt.

Tốt thì tốt, nhưng cũng không ăn được, nên tôi dùng để lót nhà xí rồi." "Giáo sư ở kinh thành?" Tiêu Dao chép miệng, chắc là giáo sư Tôn Diệu Tổ rồi.

Sau đó hắn đứng dậy, bưng một bát nước lọc, đi dạo trong sân.

Trên bàn ăn, Hồ Bái Nhất tiếp tục hỏi: "Ông cụ, cho cháu hỏi thăm một chuyện, ông có nghe nói về người tên Mã Đại Đảm không?" Ông cụ thong thả đáp: "Biết chứ, hắn cùng đám đàn em đến Cổ Lan huyện chưa được mấy năm đã chiếm một cửa hàng quan tài.

Có biệt danh là Diêm Vương sống, nghe nói trong tiệm quan tài đó có một cỗ quan tài, chỉ cần Mã Đại Đảm vỗ một phát lên nắp quan tài là trong vòng mười dặm tám làng sẽ có một người chết." "Vỗ càng mạnh, người chết càng ở xa.

Mỗi khi buôn bán ế ẩm, hắn lại vỗ nắp quan tài." … "Cậu định đi đâu?" Ông cụ đột nhiên hỏi một câu.

“Cháu à, cháu đi về hướng Tây Nam.” Hồ Bái Nhất đáp.

“Tây Nam?

Là đi ra bến đò phải không.

Trên đường phải cẩn thận, đừng đi vào trong Mê Quật đấy.” Ông cụ trả lời.

Tôi trong lòng phấn khích, đến rồi, tình tiết chính đến rồi.

“Mê Quật?

Là cái gì thế?” Bàn Tử ngơ ngác hỏi.

“Là khu vực gần Ngư Cốt Miếu.

Bề ngoài trông như những ngọn đồi đất bình thường, nhưng thực ra có nhiều nơi chỉ là một lớp vỏ đất mỏng, người đi không cẩn thận sẽ rơi vào hố rỗng bên dưới.

Rơi vào đó là không ra được đâu.

Người dân địa phương chúng tôi gọi nơi đó là Bàn Xà Pha, cũng có người gọi là Long Lĩnh.” Ông cụ kiên nhẫn giải thích.

“Bàn Xà Pha?

Long Lĩnh?” Hồ Bái Nhất lẩm bẩm.

Con đường mấy người vừa đi qua, dùng Bàn Xà Pha để hình dung quả thực không thể nào hợp hơn, vô cùng trực quan và sinh động.

Nhưng cái tên Long Lĩnh rõ ràng nghe khí thế hơn nhiều.

Từ hai chữ “Long Lĩnh”, Hồ Bái Nhất dường như đã nhận ra điều gì đó.

“Nơi đó tà ma lắm, ban ngày ban mặt cũng có thể gặp phải quỷ đả tường, có thứ bẩn thỉu, không ít người đã chết ở trong đó đâu, các cậu nhất định phải hết sức cẩn thận.” Ông cụ không yên tâm lại dặn dò

thêm một câu: “Tháng trước có một đội thăm dò, muốn tìm khoáng sản, sau khi vào đó thì không thấy ra nữa.

Ai, khu vực Ngư Cốt Miếu không phải là nơi tốt lành gì đâu, tốt nhất là ít đến.” Lúc này Tiêu Dao đang bưng bát nước lọc đi đến một bên sân.

Một bên sân là tường vây, bên còn lại là một gian nhà phụ, rõ ràng bị ông cụ dùng làm nhà kho chứa đồ linh tinh.

Trên cánh cửa gỗ của nhà kho có treo một cái khóa.

Nhưng thứ thu hút sự chú ý của Tiêu Dao không phải là cái khóa, mà là một cái tay nắm cửa màu xanh lục trên cánh cửa gỗ.

Có lẽ đã quá lâu không được sử dụng, khi Tiêu Dao đưa tay chạm vào, tay nắm cửa rơi thẳng xuống đất.

Tiêu Dao cúi người nhặt cái tay nắm cửa màu xanh lên, cảm thấy nó rất nặng, rõ ràng là kim loại.

Chương 8

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

"Ký chủ tiếp xúc với tước đồng Tây Chu bị tàn khuyết, hấp thụ 100 điểm khí vận." Tiêu Dao trong lòng vui mừng, 100 điểm khí vận.

Trước đó ở trong nhà Lý Xuân Lai, hắn sờ mó nhiều đồ tùy táng tinh xảo thời nhà Minh như vậy mà cũng chỉ hấp thu được vài trăm điểm khí vận.

Bây giờ chỉ một cái tay cầm của tước đồng, thậm chí còn không được coi là phần chính của cổ vật, nhiều nhất chỉ là một linh kiện, vậy mà lại mang đến 100 điểm khí vận, rõ ràng là đồ tốt.

"Ông cụ, cái tay nắm cửa này của ông ở đâu ra vậy?" Tiêu Dao vừa mân mê cái tay cầm bằng đồng, vừa hỏi ông cụ.

Ông cụ nhìn về phía Tiêu Dao: "Cái đó à, là hồi trước tôi cuốc đất ngoài đồng đào được đấy, vốn định vứt đi, nhưng thấy nó giống tay nắm cửa nên nhặt về lắp lên cửa.

Nhưng cái thứ đó không có chỗ vặn ốc, không chắc chắn nên khó dùng.

Nếu cậu thích thì tôi cho cậu." Ông cụ thật hào phóng.

Nhưng Tiêu Dao không muốn chiếm hời của ông cụ.

Mặc dù món đồ này rỉ sét loang lổ, bụi bặm, đến cả giáo sư Tôn ở kinh thành lúc trước cũng không nhận ra, nhưng nó tuyệt đối là đồ Tây Chu chính hiệu.

Nghĩ vậy, Tiêu Dao lục lọi một hồi, móc ra hai tờ Đại Đoàn Kết đưa cho ông cụ.

“Ông cụ, không thể lấy không của ông được.

Cháu ở đây vừa ăn vừa uống, lại còn lấy đồ của ông thì không hay lắm.

Số tiền này ông phải nhận.” Vương Bàn Tử ở cách đó không xa thấy Tiêu Dao định đưa tiền, vội vàng nháy mắt lia lịa: “Diêu Tử, nhiều rồi, nhiều quá rồi.” Thấy Tiêu Dao không thèm để ý, Bàn Tử lại huých huých Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha: “Hai người khuyên cậu ấy đi, hai tờ Đại Đoàn Kết đủ ăn mấy cân thịt dê rồi đấy.” Hồ Bái Nhất gạt tay Vương Bàn Tử ra: “Học tập Diêu Tử đi, xem người ta hào phóng thế nào kìa, đây không phải chuyện tiền nong.” Đại Kim Nha cũng gật đầu.

Vương Bàn Tử thấy không ai ủng hộ, đành hậm hực cắn một miếng củ cải muối: “Một miếng một hào…” Ông cụ từ chối một hồi rồi cũng nhận tiền của Tiêu Dao.

Tiêu Dao nhìn cái tay cầm bằng đồng, khá nặng, lại cấn tay, liền nhân lúc Hồ Bái Nhất và những người khác không chú ý, cất vào không gian hệ thống.

Ngay khoảnh khắc tay cầm bằng đồng tiến vào không gian hệ thống, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

“Phát hiện trong không gian hệ thống có tay cầm bằng đồng.

Huyền Thiết Lân và tay cầm bằng đồng có thể hợp thành vật phẩm mới.

Quá trình hợp thành sẽ tiêu tốn 100 điểm khí vận.

Ký chủ có chọn hợp thành không?” Hả?

Vật phẩm trong không gian hệ thống lại có thể hợp thành?

Huyền Thiết Lân đó lấy được từ Thiết Đầu Long Vương dưới

Hoàng Hà.

Độ cứng của đầu Thiết Đầu Long Vương Tiêu Dao đã được chứng kiến, tuyệt đối là đồ tốt.

Còn tay cầm bằng đồng vốn là đồ Tây Chu, nhưng nếu nói nó đáng tiền thì cũng không hẳn.

Tiêu Dao theo Đại Kim Nha và Hồ Bái Nhất cũng được một thời gian, mỗi ngày mở mắt ra đều học hỏi thêm điều mới, về phương diện giám định cổ vật cũng hiểu biết ít nhiều.

Đầu tiên, tay cầm bằng đồng chỉ là một linh kiện tàn khuyết, là tay cầm trên một chiếc tước đồng.

Nếu là một chiếc tước đồng hoàn chỉnh thì rất đáng giá, nhưng một cái tay cầm đơn lẻ, tình trạng lại không tốt, người bình thường không nhận ra, mà người nhận ra cũng thấy nó không có giá trị sưu tầm.

Nhưng nếu hệ thống có thể hợp thành, lại còn tốn 100 điểm khí vận, vậy thì chắc chắn có chút thú vị. 100 điểm khí vận quả thực khiến Tiêu Dao có chút đau lòng, nhưng nghĩ đến việc sắp được vào Ngư Cốt Miếu, chui vào đường hầm, xuống mộ lớn, lúc đó có thể hấp thu lượng lớn khí vận, Tiêu Dao lập tức trở nên hào sảng.

"Vậy thì cược một phen!

Hệ thống, chọn hợp thành." Tiêu Dao thầm niệm trong lòng.

Sau đó, gần như chỉ trong nháy mắt, Tiêu Dao phát hiện điểm khí vận chỉ còn lại khoảng 300, số điểm vừa nhận được từ tay cầm bằng đồng đã biến mất trong chớp mắt.

Nhưng trong không gian hệ thống lại xuất hiện một thứ hoàn toàn mới.

Tiêu Dao nhìn thoáng qua đã nhận ra, đó hẳn là một cái khiên.

Mặt khiên không nghi ngờ gì chính là Huyền Thiết Lân, còn tay cầm là tay cầm bằng đồng.

Hình dáng đại khái có thể nhìn ra, nhưng cả Huyền Thiết Lân và tay cầm bằng đồng đều đã có sự thay đổi lớn.

Huyền Thiết Lân vốn có kích thước bằng cái chậu rửa mặt, dùng làm khiên đương nhiên được, nhưng lại hơi lớn.

Phát Khâu Thiên Quan cũng được gọi là Phát Khâu Trung Lang Tướng, là một chức quan võ, nhưng dù sao cũng không phải là võ tướng giết giặc trên sa trường.

Trong nghề trộm mộ đổ đấu, mang theo một cái khiên lớn rõ ràng là bất tiện.

Bây giờ cái khiên có đường kính khoảng một thước, có thể bảo vệ được những yếu huyệt trên đầu và mặt, tiện lợi và linh hoạt hơn rất nhiều.

Mặt khiên cũng không còn là một mảng vảy cá trơn láng như trước, mà đã hiện lên những hoa văn Thao Thiết hung hãn và thần bí.

Tiêu Dao cầm lên tay, phát hiện Huyền Thiết Lân lại có thể uốn dẻo được.

Nó không chỉ có thể dùng làm khiên, mà còn có thể luồn dây da vào đeo trước ngực làm hộ tâm kính.

Cũng có thể quấn quanh cánh tay làm hộ uyển, khi cần thiết lại mở ra thành một cái khiên.

Trong nháy mắt, Tiêu Dao đã nghĩ ra ba cách sử dụng.

Huyền Thiết Lân thay đổi lớn, tay cầm bằng đồng cũng khác hẳn lúc nãy.

Phần lớn lớp gỉ đồng đã bong ra, để lộ màu vàng óng ánh nguyên bản.

Những hoa văn tinh xảo trên đó cũng hiện ra, nền là hoa văn vân lôi, mặt là hoa văn tiêu diệp, hoa văn phức tạp tinh mỹ, cảm giác cầm trên tay cũng vừa vặn, không bị trơn trượt.

"Vân Lôi Thao Thiết Thiết Lân Thuẫn, năng lực phòng ngự 1000 điểm, có thể chống lại hầu hết các loại vũ khí sắc bén, thậm chí cả vũ khí nóng uy lực nhỏ, đồng thời có tác dụng trấn áp tà vật, có tác dụng chấn nhiếp nhất định đối với sinh vật dưới nước." Cược đúng rồi!

Tiêu Dao nhìn Vân Lôi Thao Thiết Thiết Lân Thuẫn xuất hiện trong không gian hệ thống, miệng không khép lại được.

Thứ này bình thường quấn trên cánh tay, không gây chú ý, lúc quan trọng có thể bảo mệnh, lại còn có thể trấn áp tà vật, chấn nhiếp sinh vật dưới nước, đều là những năng lực vô cùng thực dụng.

Lần này tuyệt đối là nhặt được báu vật.

Nếu không hợp thành, Huyền Thiết Lân và tay cầm bằng đồng đặt trong không gian hệ thống cũng chỉ là hai món đồ có chút đặc biệt.

Sau khi hợp thành khiên thì hoàn toàn khác hẳn.

Nghĩ vậy, Tiêu Dao nhân lúc Hồ Bái Nhất và những người khác không chú ý, lấy Vân Lôi Thao Thiết Thiết Lân Thuẫn ra khỏi không gian hệ thống, lại xin ông cụ một sợi dây da bò, cẩn thận buộc tấm khiên mềm vào cánh tay trái của mình.

Chương 9

Buộc xong, Tiêu Dao vung vung cánh tay, phát hiện Thiết Lân Thuẫn rất nhẹ và mỏng, không chiếm không gian, không nặng, hoàn toàn không ảnh hưởng đến động tác của mình, hắn hài lòng gật đầu.

Lúc này, ba người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đang trò chuyện sôi nổi với ông cụ, hoàn toàn không chú ý trên người Tiêu Dao đã có thêm một món đồ.

Chẳng bao lâu, mấy người ăn no uống đủ, từ biệt ông cụ rồi lại lên đường.

Vẫn đi theo hướng Tây Nam.

Càng đi về phía trước, địa thế càng trở nên hiểm trở.

Gió lớn như dao khắc, tạc trên mặt đất vô số khe rãnh, hang động, có những nơi sâu đến đáng sợ.

Xung quanh đất rộng người thưa, gió thổi vù vù như tiếng quỷ khóc than, ban ngày ban mặt cũng có chút rợn người.

"Lão Trần Hạt Tử đó không lừa chúng ta, lúc nãy ông cụ cũng nói, hướng Tây Nam đúng là hướng ra bến đò." Vương Bàn Tử thở hổn hển một hơi: "Tôi nhớ có câu 'Đãn nguyện khổ hải độ, di bộ bái thần tiên', xem ra trên đường chúng ta sẽ gặp Ngư Cốt Miếu rồi, nhất định phải vào vái lạy cho tử tế." "Bàn Gia bây giờ không cảm thấy đó là phong kiến mê tín nữa à?" Tiêu Dao không nhịn được giơ ngón cái với Vương Bàn Tử, đúng là một công cụ người đủ tư cách, hắn đang mong được vào Ngư Cốt Miếu thì Bàn Tử đã kịp thời nhắc nhở.

Mặt Bàn Tử dày cỡ nào chứ, nghe Tiêu Dao châm chọc, hắn chỉ cười hề hề, không đáp lời.

Từ khi Tiêu Dao nhận được kỹ năng Thiên Nhãn Thông của Phát Khâu Thiên Quan tòng cửu phẩm, không chỉ có thể nhìn trong đêm, thấy được cõi u minh, mà thị lực ban ngày cũng tốt hơn người thường rất nhiều.

Lúc này mấy người đang đi trên một sườn núi, địa thế khá cao.

Tiêu Dao nhìn xung quanh, xa xa cảm thấy trong một khe núi, khí tức khác hẳn những nơi khác.

Nhìn kỹ lại, quả nhiên có một ngôi miếu nhỏ cũ nát.

"Nhìn kìa, đó có phải Ngư Cốt Miếu không?" Tiêu Dao vội kéo mấy người lại xem.

Hồ Bái Nhất đứng bên cạnh Tiêu Dao, cũng nhìn về hướng Ngư Cốt Miếu, sau đó bật cười: "Nếu vị trí của cái Ngư Cốt Miếu này mà là nơi có phong thủy tốt, tôi về sẽ xé quyển 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》 của tôi ra nhóm lửa." Vương Bàn Tử hỏi: "Tôi thấy chỗ này cũng tốt mà, gió thổi vù vù, phong thủy thì 'phong' có rồi.

Ừm… chỉ là, nơi này đúng là hơi thiếu 'thủy', nếu có thêm một con sông nhỏ thì cũng chẳng kém đất báu phong thủy là bao." Hồ Bái Nhất đang định mở miệng, lại quay đầu nhìn Tiêu Dao: "Để Diêu Tử giảng cho cậu một bài đi." Tiêu Dao cười, biết rằng qua nhiều ngày tiếp xúc như vậy, Hồ Bái Nhất đã sớm nghi ngờ người em họ trên danh nghĩa này cũng là một Mạc Kim Giáo úy.

Đây là đang thử hắn đây mà.

Tiêu Dao trong lòng đã có sẵn cách nói, dù sao cũng phải theo Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử xuống mộ, xác nhận thân phận của mình cũng tốt, chỉ có thân phận Phát Khâu Thiên Quan liên quan đến hệ thống là không thể nói ra.

Nghĩ vậy, Tiêu Dao hắng giọng: “Bàn Gia có điều không biết, nơi xây dựng chùa miếu so với xây dựng dương trạch và âm trạch còn có một bộ quy tắc riêng.

Xây chùa miếu là để tạo phúc cho bá tánh một phương, chắc chắn không thể tùy tiện tìm một nơi để xây.” “Nơi xây chùa miếu nhất định phải là nơi tinh phong lỗi lạc, minh sơn đại điện.

Bây giờ nhìn Ngư Cốt Miếu này xem, không những xây trong khe núi, mà còn là nơi sâu nhất của khe núi.

Bình thường bá tánh đến thắp hương bái lạy bất tiện thì không nói, còn phạm phải điều cấm kỵ trong phong thủy, cái gọi là ‘cốc trung hữu ẩn mạc xuyên tâm, xuyên tâm lập bất nhập tướng’.” Tiêu Dao vừa dứt lời, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đều kinh ngạc đến ngẩn người, cả hai đều giơ ngón cái lên.

“Diêu Tử, Diêu Gia, lợi hại thật.” “Diêu Tử giỏi quá, sau này tôi không bao giờ nói cậu là thần côn nữa, đúng là thần thật.” Hồ Bái Nhất cũng thầm kinh ngạc.

Những lời Tiêu Dao nói hoàn toàn phù hợp với ghi chép trong《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》.

Nếu không phải vì quyển sách này lúc nào cũng mang bên mình, Hồ Bái Nhất còn nghi ngờ Tiêu Dao đã đọc trộm.

Trong thuật phong thủy, các đạo lý đều tương thông, quy tắc xây chùa miếu cũng không phải là bí mật bất truyền, việc Tiêu Dao biết cũng là điều có thể lý giải.

Chỉ là cậu nhóc Tiêu Dao này đã thể hiện thân thủ phi phàm trên Hoàng Hà, rõ ràng là người luyện võ.

Trước đó lại dùng Ngũ Đế tiền bói quẻ, rất chuẩn, rõ ràng có học thuật chiêm bặc.

Bây giờ lại am hiểu phong thủy học như vậy.

Người em họ này… e là học hơi tạp rồi.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hồ Bái Nhất lộ vẻ quan tâm, khiến Tiêu Dao có chút ngơ ngác, thầm nghĩ lời mình nói hoàn toàn phù hợp với nguyên tác, không thể nào đọc sai được.

"Diêu Tử nói không sai, Ngư Cốt Miếu này quả thực có điều kỳ lạ.

Bốn bề núi non cằn cỗi, không có núi che chắn, không thành thế, lại nằm sâu trong sơn cốc, âm khí cực nặng.

Cũng khó trách nó bị hoang phế.

Một nơi như vậy tế tự bất tiện thì không nói, chắc chắn có vái cũng vô dụng." Hồ Bái Nhất nói một câu.

"Đúng rồi anh họ, em nghe ông cụ trong làng nói Ngư Cốt Miếu này là do người ngoài xây.

Một người ngoài chạy từ xa đến đây xây miếu để làm gì?

Có phải là đồng hành Mạc Kim không…" Tiêu Dao không nói hết câu.

Nhưng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đều là người tinh ranh, không cần nói hết cũng hiểu.

Hồ Bái Nhất lập tức phản ứng: "Ý cậu là do kẻ trộm mộ xây dựng để che mắt người đời, che đậy cửa hang đạo?" Vương Bàn Tử mặt mày hưng phấn: "Vậy sao, trong Ngư Cốt Miếu có thể có bảo bối, bên dưới càng có khả năng là mộ lớn, hay là chúng ta đi xem thử đi!" "Xem cái gì mà xem, mộ xây ở nơi thế này, chắc chắn cũng không phải mộ của nhà đại phú đại quý, có lẽ sớm đã bị người ta đào sạch rồi." Hồ Bái Nhất nói xong định đi.

“Chờ đã!” Tiêu Dao vội ngăn lại: “Biết đâu ngôi mộ không nằm ngay dưới Ngư Cốt Miếu thì sao?

Phong thủy chẳng phải sẽ thay đổi sao?

Địa thế ngàn trăm năm trước chắc chắn khác với bây giờ.” Hồ Bái Nhất nghe vậy, thấy cũng có lý, quay đầu nhìn lại, nhíu mày.

“May mà Diêu Tử nhắc nhở một câu, lúc nãy tôi nhìn nhầm rồi.

Cái gã xây miếu này là một cao thủ đấy.

Chúng ta thực sự phải đi xem thử.” Hồ Bái Nhất vừa nói vậy, người hưng phấn nhất là Vương Bàn Tử.

Chuyến đi tranh vừa rồi không những không thu được đồ tốt mà còn suýt mất mạng.

Bây giờ mắt thấy một ngôi mộ lớn có thể tồn tại ngay trước mắt, tự nhiên không thể bỏ qua.

Mấy người định đi thì Đại Kim Nha ở bên cạnh rên rỉ: “Các vị đi trước đi, tôi thực sự đi không nổi nữa rồi, phải nghỉ một lát.” Tiêu Dao cười cười, thầm nghĩ nếu ở trong phim kinh dị, ông không sống nổi một khắc đâu, tách khỏi đoàn thể là đại kỵ mà.

Mặc dù Tiêu Dao biết trong tình tiết tiếp theo, vì Đại Kim Nha rơi vào lớp vỏ đất mỏng, để cứu hắn, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng đều rơi xuống, trực tiếp tiến vào Mê Quật, cuối cùng sau một hồi vật lộn cũng hữu kinh vô hiểm, nhưng Tiêu Dao không thể mạo hiểm được.

Hắn phải thay đổi tình tiết.

Chính cái gọi là một con bướm trong rừng rậm Amazon vỗ cánh có thể gây ra một cơn bão ở bờ bên kia đại dương.

Lỡ như Đại Kim Nha rơi vào hố rỗng chết thì sao?

Lỡ như Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đi cứu thật sự bị lạc trong Mê Quật thì sao?

Tiêu Dao quyết định thay đổi tình tiết, sau đó kéo Đại Kim Nha.

“Kim Gia, nếu muốn nghỉ ngơi thì vào miếu nghỉ, ít nhất cũng có thể che nắng phải không?

Chương 10

Nếu đi không nổi tôi dìu ông." Nói xong, Tiêu Dao trực tiếp xốc nách Đại Kim Nha, không cần biết ông ta có đồng ý hay không, đi thẳng về hướng Ngư Cốt Miếu.

Đi khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, đoàn người mới đến gần Ngư Cốt Miếu.

Đại Kim Nha mệt đến thở hổn hển, phịch một tiếng ngồi bệt xuống đất, sống chết không chịu đi nữa.

Thể chất của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử tốt hơn nhiều, leo lâu như vậy cũng chỉ hơi thở dốc.

Còn Tiêu Dao, từ nhà ông cụ đến Ngư Cốt Miếu không nghỉ, còn dìu theo Đại Kim Nha, lúc này trên trán không có một giọt mồ hôi, hô hấp đều đặn, không hề mệt chút nào.

Từ xa nhìn Ngư Cốt Miếu đã thấy cũ nát, đến trước mặt nhìn thì không thể dùng từ cũ nát để hình dung nữa, mà là sắp sập đến nơi rồi.

Ngư Cốt Miếu rất nhỏ, cũng không phân tiền tiến hậu tiến, đông sương tây gian, chính điện thiên điện gì cả.

Cửa miếu cũng không còn, không biết đã mục nát hay bị người ta nhặt về làm củi, chỉ còn lại cái đầu cá khổng lồ trên đỉnh cửa.

Tiêu Dao nhìn là biết đó tuyệt đối là của Thiết Đầu Long Vương, hình thể dường như còn lớn hơn con mà họ gặp ở Hoàng Hà trước đây.

Chỉ là Huyền Thiết Lân trên đỉnh đầu đã sớm không thấy đâu, Tiêu Dao thầm nói một tiếng đáng tiếc.

Vương Bàn Tử nhìn cái đầu cá, rút xẻng công binh ra gõ gõ vào

đầu cá, tiếng "đang đang" vang lên, đất cát xung quanh rơi lả tả, nhưng khúc xương lại không hề hấn gì.

Xương cá xấu xí nanh vuốt, lại cứng rắn vô cùng, thật không biết Thiết Đầu Long Vương rốt cuộc là loại cá gì.

Đi vào trong miếu, khắp nơi đều là mạng nhện và bụi bặm.

Tiêu Dao nhìn xung quanh, phát hiện trên mái nhà có vài chỗ ngói đã rơi ra, ánh nắng chiếu vào thành từng đốm, lờ mờ có thể thấy một bộ xương cá khổng lồ.

Trên tường xung quanh lờ mờ có thể thấy bốn chữ "Phong điều vũ thuận", trên mặt đất sớm đã có chuột đào hang, thấy có người vào liền sợ hãi chạy tán loạn.

Đại Kim Nha cuối cùng cũng nghỉ đủ, đi vào trong miếu, nhìn xung quanh.

"Đừng nói chứ, miếu Long Vương bằng xương cá ở nội địa thực sự hiếm thấy, ngược lại ở vùng ven biển thì nhiều.

Thời Dân Quốc, ở bờ biển Thiên Cẩm Vệ có một con cá lớn chết dạt vào bờ, một người thiện tâm ở địa phương đã bỏ tiền ra dùng xương cá xây một miếu Long Vương, hương khói cực kỳ thịnh vượng.

Đáng tiếc sau này bị phá hủy rồi." Hồ Bái Nhất lắc đầu: "Ngư Cốt Miếu xây ở đây, hương khói không thể thịnh vượng được." Nói xong, Hồ Bái Nhất đứng ở cửa miếu quan sát xung quanh, lẩm bẩm: "Đại sơn đại xuyên bách thập điều, long lâu bảo điện khứ vô số à, nơi này thật sự là một Long Lâu Bảo Điện ẩn giấu cực sâu." Vương Bàn Tử nghe vậy liền phấn chấn: "Cái gì?

Nơi này là Long Lâu Bảo Điện?

Lúc nãy không phải nói phong thủy kém sao?" "Thuật phong thủy,

chú trọng một chữ ‘thế’. ‘Thế’ ở đây là ‘ngọa cư thâm viễn, an xứng đình súc chi thế’.

Địa thế như vậy có thể chôn cất quốc thân, ví dụ như hoàng hậu, thái hậu, công chúa, thân vương và những hoàng thân quốc thích khác, có thể bảo vệ sự hưng vượng bình an của gia đình đế vương, sự hòa thuận yên bình trong cung đình.” Hồ Bái Nhất chậm rãi nói.

Vương Bàn Tử gật gù: “Hiểu rồi, là trấn giữ hậu viện.” Tiêu Dao giơ ngón cái với Vương Bàn Tử: “Khả năng lý giải của Bàn Gia không tệ.” Hồ Bái Nhất tiếp lời: “Nhưng ‘thế’ ở đây đã bị tự nhiên phá hoại, gió mưa cắt xẻ, động đất sạt lở núi, một vùng đất rộng lớn bị xói mòn nghiêm trọng, không còn được khí tượng như năm xưa.

Lúc trước tôi suýt chút nữa đã nhìn nhầm, nếu không phải Diêu Tử nhắc nhở, có thể đã bỏ qua rồi.” “Vậy nơi này thật sự có thể là nơi đạo mộ để đào đường hầm?” Vương Bàn Tử nghe vậy liền phấn khích: “Mộ của hoàng thân quốc thích à, không thể bỏ qua được, mau tìm đường hầm đi.” Hồ Bái Nhất vốn dĩ sau chuyến đi tranh đã không định xuống mộ nữa, nhưng tay không trở về, lại thêm việc đã đến trước mộ, cũng thấy ngứa nghề, liền cùng tìm kiếm.

Đại Kim Nha tự nhiên cũng tích cực, trước đây chỉ toàn chém gió, hôm nay được thấy đường hầm thật, chắc chắn phải mở mang tầm mắt.

Kết quả là ba người tìm kiếm trong ngoài Ngư Cốt Miếu mấy vòng, Vương Bàn Tử chỉ hận không thể dùng xẻng công binh đào tung cái miếu lên, cũng không tìm thấy manh mối nào về đường hầm.

Tiêu Dao thì sớm đã lặng lẽ đi đến bên cạnh tượng thần.

Trong Ngư Cốt Miếu thờ phụng Long Vương, tượng thần Long Vương có chút sứt mẻ, bệ tượng cũng loang lổ cũ nát.

“Mọi người thấy đường hầm có khả năng ở trong bệ thần không?” Tiêu Dao không đợi ba người Hồ Bái Nhất tiếp tục vật lộn, lên tiếng nhắc nhở.

Hồ Bái Nhất nghe vậy, vỗ trán: “Đúng vậy, rất có khả năng.” Vương Bàn Tử không chờ được, ba bước thành hai chạy đến chỗ tượng thần, ôm lấy tượng thần gồng hết sức, mặt đỏ bừng, nhưng tượng thần vẫn không hề nhúc nhích.

“Tôi nói này Bàn Gia, anh đang làm gì vậy?” Tiêu Dao hỏi.

“Tôi thấy trong tiểu thuyết võ hiệp không phải đều viết thế sao?

Xoay tượng thần là có thể mở cơ quan, đường hầm sẽ lộ ra.” Hồ Bái Nhất cười cười: “Xuống đi, tìm chỗ khác đi.” Vương Bàn Tử tìm đường hầm cả buổi đã nổi nóng, vung xẻng công binh lên đập hai phát vào cái bệ cao hơn nửa người của tượng thần, đập đến tóe lửa, cũng không đập ra được cái lỗ nào.

Tiêu Dao thấy được rồi, thời cơ đã chín muồi, những người khác đều bó tay, lúc này mình ra tay là được rồi.

“Anh họ, Bàn Gia, mọi người xem phía sau tượng thần có phải là đường hầm không?

Lúc nãy em gõ thử, cảm giác bên trong có gì đó.” Hồ Bái Nhất ghé sát vào xem, lập tức “di” một tiếng.

Tượng thần của Ngư Cốt Miếu ở vị trí sâu nhất trong miếu, bệ thần cách bức tường phía sau chỉ không đến hai thước, vừa đủ cho một người đi qua.

Lúc nãy Tiêu Dao gõ không nhẹ, không ít đất cát đã rơi xuống.

Tiêu Dao thấy Hồ Bái Nhất và những người khác đều đã đến, cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp nhấc chân lên đá một phát, “rắc” một tiếng, đá tung ra một cái hố sau bệ thần.

Đường hầm nằm ngay dưới bệ thần, chỉ là phía trên được xây bằng gạch bùn, xây cực kỳ chắc chắn, không hề có dấu hiệu làm giả.

Cửa hầm mở ở mặt sau, được che bằng một tấm ván gỗ, bên ngoài trát lớp bùn giống hệt gạch bùn của bệ thần, màu sắc và chất liệu hoàn toàn giống nhau, nếu không nhìn kỹ thì không thể nào nhận ra.

Sau khi cửa hầm lộ ra, ba người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đều mắt tròn mắt dẹt nhìn Tiêu Dao.

"Được đấy Diêu Tử, có triển vọng rồi, thế mà cũng tìm ra được?" Lúc này Tiêu Dao lại ngây người, ngay khi cửa hầm bị Tiêu Dao đá tung ra, hắn đã nghe thấy giọng nói của hệ thống.

"Hệ thống phát hiện ký chủ đã tìm thấy đường hầm mộ táng Long Lĩnh Mê Quật, nhiệm vụ hệ thống được kích hoạt." "Nhiệm vụ chính tuyến: Thăm dò U Linh Mộ dưới Ngư Cốt Miếu, sau khi hoàn thành 100% sẽ thưởng 3000 điểm khí vận, thưởng vật phẩm đặc biệt: công thức Hấp Quang Phấn." "Nhiệm vụ phụ một: Tìm hài cốt của Kim Bàn và an táng thỏa đáng, sau khi hoàn thành thưởng 500 điểm khí vận, vật phẩm đặc biệt Kim Trù, ba cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp." "Nhiệm vụ phụ hai: Chém giết Hắc Vưu Hưởng, mỗi con chém giết được thưởng 200 điểm khí vận, chém giết từ năm con trở lên thưởng vật phẩm đặc biệt: đùi Hắc Vưu Hưởng." Tiêu Dao hơi sững sờ.

Nhiệm vụ chính tuyến Tiêu Dao có thể hiểu, là thăm dò U Linh Mộ.

Độ khó của U Linh Mộ cực lớn, muốn thăm dò 100%, Tiêu Dao đoán có khả năng phải thăm dò xong cả U Linh Mộ Tây Chu và mộ lớn thời Đường mới được.

Phần thưởng không tệ, ngoài lượng lớn điểm khí vận, còn có cả

công thức Hấp Quang Phấn.

Tiêu Dao biết sự khác biệt giữa công thức Hấp Quang Phấn và một túi Hấp Quang Phấn là rất lớn.

Nếu tôi nhớ không lầm, lớp phủ Hấp Quang Phấn được điều chế vào thời Tây Chu, nhưng vốn luôn là bí bảo của thiên tử, chỉ lưu truyền trong phạm vi rất nhỏ, không lan rộng ra ngoài, cuối cùng thậm chí còn thất truyền hoàn toàn.

Nếu đã như vậy, với mức độ vật tư phong phú hiện nay, chỉ cần có công thức chắc chắn có thể điều chế ra lượng lớn loại sơn hấp quang này.

Đối với Phát Khâu Thiên Quan thường xuyên đi đêm xuống mộ, tầm quan trọng của thứ này không cần phải nói cũng biết.

Chỉ cần bôi Hấp Quang Phấn lên quần áo và trang bị của mình, dưới ánh sáng mờ ảo của ban đêm, gần như tương đương với tàng hình.

Nhiệm vụ phụ thứ nhất, tìm kiếm và an táng hài cốt của Kim Bàn, cũng là điều nên làm.

Dù sao Kim Bàn cũng là tiền bối của dòng Mạc Kim, Phát Khâu và Mạc Kim cùng nguồn gốc, chắc chắn không thể để Kim Bàn phơi thây trong đường hầm.

Nhưng phần thưởng của nhiệm vụ này có chút thú vị, lại không phải là đạo cụ trứ danh của Kim Bàn là Kim Bàn, mà là một thứ có tên tương tự là Kim Trù.

Chương 11

Thứ này có lẽ cũng giống như bảo bối Kim Bàn, dùng để suy diễn ngũ hành thuật số, xem xét tám phương vị, cũng là một món lợi khí khi xuống mộ đổ đấu.

Còn về ba cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp, tự nhiên là đồ tốt, chỉ hơi đáng tiếc là chỉ là sơ cấp, chắc chắn mức độ cường hóa không cao.

Những món đồ tốt trên người hắn hiện tại cũng chỉ có một cái Phát Khâu Thiên Quan Ấn và một cái Vân Lôi Thao Thiết Thiết Lân Thuẫn vừa hợp thành.

Dù có thêm một cơ hội, cũng không thể cường hóa đèn pin được.

Điều khiến Tiêu Dao cạn lời nhất là nhiệm vụ phụ thứ hai.

Độ khó của việc chém giết Hắc Vưu Hưởng không hề thấp, hơi bất cẩn là có thể chết thảm như Kim Bàn.

Nhưng vật phẩm thưởng lại là đùi Hắc Vưu Hưởng?

Thứ này có tác dụng gì?

Chẳng lẽ ăn được?

Vị thịt gà, giòn rụm?

Tiêu Dao đột nhiên cảm nhận được ác ý sâu sắc từ hệ thống… "Này này, Diêu Tử đâu rồi?

Sợ à?

Lần đầu thấy đường hầm đen và sâu thế này phải không?" Vương Bàn Tử huơ tay trước mặt Tiêu Dao.

Tiêu Dao mới hoàn hồn, cười hề hề đáp: "Vận khí tốt thôi."

Vương Bàn Tử tính tình nóng nảy, lại cậy mình có kinh nghiệm xuống mộ mấy lần trước, lúc này liền nhấc chân định đi vào trong hầm.

Hồ Bái Nhất vội ngăn lại: "Không muốn sống nữa à?" Nói xong liền kéo Vương Bàn Tử ra.

"Đường hầm này bị bịt kín hơn chục năm rồi, uế khí bên trong chưa tan, bây giờ vào là tìm chết." Hồ Bái Nhất nghiêm nghị nói.

Vương Bàn Tử gãi đầu, cũng biết mình đã lỗ mãng.

Những đường hầm lâu năm như thế này, qua ngày tháng sẽ tích tụ rất nhiều khí độc, nhất định phải mở ra cho thoáng khí rồi mới có thể xuống.

Dù vậy, muốn xuống đường hầm cũng không dễ dàng.

"Tình hình bên dưới đường hầm chưa rõ, chúng ta lại không có mặt nạ phòng độc, đúng là phiền phức." Hồ Bái Nhất có chút lo lắng.

Mặc dù Tiêu Dao biết đường hầm dưới lòng đất này nối liền với các hang động trong lòng núi, không cần lo lắng vấn đề thông gió, nhưng lúc này muốn thuyết phục Hồ Bái Nhất lại cần phải tốn chút tâm tư.

"Em nghe nói cao thủ Mạc Kim xuống mộ đều sẽ mang theo vật sống đi trước để thăm dò." Tiêu Dao vừa dứt lời, Hồ Bái Nhất vỗ đùi một cái: "Đúng rồi, hôm nay anh thấy ông cụ trong làng có nuôi ngỗng trắng lớn, chúng ta đi mua hai con, để ngỗng trắng đi trước dò đường, có tình huống gì chúng ta cũng biết trước." "Từ đây quay về ít nhất cũng phải một tiếng đồng hồ chứ?

Bây giờ đã quá trưa rồi, đi đi về về trời sắp tối mất, hay là chúng ta cứ để cho nó thoáng khí một lúc rồi xuống xem tình hình." Vương Bàn Tử lòng không cam.

“Không được, nếu không có vật sống thì thà không xuống, chúng ta về thẳng kinh thành.” Hồ Bái Nhất nghiêm giọng nói: “Chuyện này liên quan đến tính mạng của mọi người, không thể tùy tiện.” “Để em đi mua ngỗng.

Mọi người cứ ở đây chờ, cũng là để đường hầm thông khí.” Tiêu Dao nói.

Không phải Tiêu Dao siêng năng, mà hắn biết thể lực và tốc độ của mình hiện tại vượt xa những người khác, đi là tiết kiệm thời gian nhất.

Chạy nhanh một chút, một tiếng đồng hồ là có thể đi về được một vòng.

Bây giờ mộ lớn đã ở ngay trước mắt, nhiệm vụ hệ thống cũng đã ban bố, Tiêu Dao tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Thực ra nếu chỉ đơn thuần là vật sống, Tiêu Dao hoàn toàn có khả năng bắt vài con chim sẻ ở gần Ngư Cốt Miếu.

Nhưng một là chim sẻ tính khí lớn, sau khi bị bắt, có thể không lâu sau sẽ tức chết.

Thứ hai, Tiêu Dao trong lòng cũng có tính toán riêng.

Ngỗng trắng lớn là mấu chốt để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, không có nó không thể kích hoạt U Linh Mộ, thiếu nó thật sự không được.

Chính vì vậy, nhất định phải do Tiêu Dao đi mua mới được.

Thấy Tiêu Dao nói vậy, những người khác tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Tiêu Dao đi đến cửa miếu, hít một hơi thật sâu, rảo bước chạy về.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, Tiêu Dao xách hai con ngỗng trắng

lớn quay lại.

Ngoài ngỗng trắng, Tiêu Dao còn mang theo một ít nước và thức ăn, cùng một đống nến và diêm.

Chuyến đi này của nhóm Hồ Bái Nhất không mang đầy đủ trang bị Mạc Kim, chỉ có đèn pin, xẻng công binh, dây thừng, dao găm và một vài thứ cơ bản khác.

Lúc quay về, Vương Bàn Tử đang đứng ở cửa Ngư Cốt Miếu ngóng cổ chờ, thấy Tiêu Dao xách hai con ngỗng lớn, vui mừng nhảy cẫng lên.

Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha đều nói với Tiêu Dao một tiếng vất vả.

Một lát nữa phải xuống mộ, Hồ Bái Nhất là người có kinh nghiệm phong phú nhất, mọi người đều nghe theo sự phân công của Hồ Bái Nhất.

Điều khiến Tiêu Dao có chút kỳ quái là, Đại Kim Nha lại cũng muốn xuống mộ.

Trong suy nghĩ của Tiêu Dao, Đại Kim Nha Kim Gia là một nhân vật nhát gan như chuột, gian xảo như hồ ly lại thêm yếu ớt không chịu nổi gió.

"Hồ Gia, Bàn Gia, Diêu Tử, tôi biết mọi người lo cho tôi, nhưng tôi phải đi theo.

Lúc nãy tôi mệt như chó, bây giờ ngồi đây nghỉ một tiếng, lại ăn uống rồi nên không mệt nữa." "Tôi làm nghề buôn đồ cổ, nếu có thể vào mộ lớn xem một lần, sau này khi tôi chém gió với người khác cũng có đề tài, thân giá cũng khác." Hồ Bái Nhất thấy Đại Kim Nha nhất quyết muốn đi, cũng đành phải đồng ý.

Chẳng mấy chốc, bốn người hai con ngỗng đã đến bên cạnh bệ

thần.

Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao dùng đèn pin chiếu vào trong đường hầm.

Tiêu Dao nhìn thử, đường kính của cửa hầm cũng hơn hai thước, không lớn không nhỏ, Vương Bàn Tử cũng có thể vào được.

Nhưng có một điều, nếu gặp phải tình huống gì thì không thể quay người bò về, chỉ có thể lùi ra.

Hồ Bái Nhất nhìn đường hầm, không nhịn được khen ngợi: "Vị tiền bối đào đường hầm này đúng là có thủ đoạn tuyệt đỉnh, nhìn đường hầm đào này xem, quả thực là một tác phẩm nghệ thuật, vuông thành sắc cạnh, chỗ tròn cứ như dùng compa vẽ vậy." "Nhìn lại dấu xẻng trên đường hầm xem, không thừa một nhát, không thiếu một nhát, cái nọ nối tiếp cái kia, đều tăm tắp." Tiêu Dao trong lòng thầm nghĩ, còn không phải sao, đường hầm này là do Kim Bàn, đệ tử của Mạc Kim Giáo úy Trương Tam Liên Tử, người có ba tấm bùa, đào.

Kim Bàn tâm tư tinh tế, công phu cơ bản cũng cực kỳ vững chắc, Tiêu Dao đoán hắn còn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, đường hầm tự nhiên phải đào đến mức hoàn mỹ.

Hồ Bái Nhất vừa gọi Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha lại để mở mang tầm mắt, vừa nói: "Vị tiền bối đào đường hầm này, nhất định có chỗ bất phàm." "Lúc nãy tôi đã xem xét địa thế xung quanh, có thể tìm được vị trí cổ mộ trong một vùng núi có thế bị phá vỡ, bản lĩnh lớn thật." "Xem đường hầm này đào chéo xuống, trong giới Mạc Kim Giáo úy gọi là 'Thiết'.

Mạc Kim cũng chú trọng 'vọng văn vấn thiết'. 'Vọng' tự nhiên là quan sát phong thủy, nhìn địa thế; 'văn' là ngửi đất đoán mộ, dựa vào mũi ngửi tầng đất có thể biết được triều đại, có thứ gì; 'vấn' là hỏi chuyện, moi tin tức; còn 'thiết', chính là bản lĩnh đào hầm." "'Thiết'

yêu cầu phải tính toán chính xác phương hướng và góc độ từ trước, phải cân nhắc các yếu tố như tầng đất, địa thế, đào một đường hầm từ xa, chéo thẳng vào trong chủ mộ thất." "Vị tiền bối này đào đường hầm thẳng tắp, có lẽ có thể thông thẳng đến phía trên quan quách trong chủ mộ thất của đại mộ." Vương Bàn Tử nghe vậy liền vui mừng: "Vậy thì tốt quá, chúng ta đỡ được bao nhiêu việc." Hồ Bái Nhất lại cảm thán một phen, sau đó buộc dây vào hai con ngỗng trắng lớn mà Tiêu Dao mua về, buộc xong liền thả vào trong hầm.

"Ngỗng lớn đi trước, nếu thấy ngỗng trắng ngã gục, chúng ta lập tức rút lui." Nghe lời của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha tự nhiên đồng ý.

Mấy người vừa định vào hầm, Đại Kim Nha đột nhiên kéo áo ra, để lộ ra những sợi dây chuyền Phật ngọc, Phật vàng.

Chương 12

"Mấy vị gia, chọn một cái đi, tất cả đều đã được khai quang, lỡ gặp phải thứ bẩn thỉu, cũng có thể phòng thân." Hồ Bái Nhất cười: "Sợ ma thì không đổ đấu, đổ đấu thì không sợ ma.

Chúng ta mau xuống đi." Hồ Bái Nhất chưa nói xong, Vương Bàn Tử đã đưa tay lấy một mặt Quan Âm ngọc đeo lên: "Cái Mạc Kim Phù mà thằng cháu kia đưa cho chúng ta đều là hàng Tây Bối, suýt chút nữa hại chết chúng ta.

Khó khăn lắm mới xuất huyết lớn một lần, không thể bỏ qua." Tiêu Dao cũng âm thầm phối hợp, đưa tay giật lấy tượng Phật vàng đáng giá nhất của Đại Kim Nha.

"Trừ tà hay không, vàng hay không không quan trọng, chủ yếu là tôi thích tạo hình mặt dây chuyền của Kim Gia, rất tinh xảo." Tiêu Dao nói xong liền đeo lên cổ.

Hồ Bái Nhất thấy vậy cũng không khách khí nữa, chọn một tượng Phật vàng nhỏ cũng đeo lên.

Đại Kim Nha một trận đau lòng.

Chẳng mấy chốc, bốn người xếp thành một hàng, hai con ngỗng lớn đi đầu, Vương Bàn Tử da dày thịt béo đi trước, Hồ Bái Nhất theo sát phía sau, Đại Kim Nha ở giữa, Tiêu Dao bọc hậu, chui vào trong đường hầm.

Vào trong đường hầm, Tiêu Dao mới thực sự cảm nhận được tư vị của Phát Khâu Thiên Quan, Mạc Kim Giáo úy.

Đường hầm chật hẹp, quay người cũng khó, tối tăm vô cùng, xung quanh đều là mùi đất tanh, mỗi khi tiến về phía trước một đoạn đều

rất tốn sức.

Tiêu Dao có Thiên Nhãn Thông, trong đường hầm như cá gặp nước.

Nếu là người thường, dù có đèn pin hay nến, cũng chỉ có thể nhìn thấy một khoảng cách ngắn phía trước.

Nhưng trong mắt Tiêu Dao, trong đường hầm không khác gì ban ngày, ngay cả những cây đinh trên giá gỗ xuất hiện cách một đoạn trong đường hầm cũng nhìn thấy rõ ràng.

Bò trong đường hầm một lúc, Tiêu Dao ước chừng đã bò được khoảng vài trăm mét, chỉ nghe thấy phía trước truyền đến giọng nói của Hồ Bái Nhất.

"Không đúng, đường hầm này có vấn đề, mọi người mau rút lui." Tiêu Dao biết, Hồ Bái Nhất đã gặp phải quỷ đả tường, nơi vốn dĩ phải là đất bùn lại xuất hiện một tấm đá.

Tiêu Dao cố gắng quay đầu lại nhìn, quả nhiên, ở phía sau mình hai ba mươi mét, không phải là đất bùn, mà cũng xuất hiện một tấm đá, bịt kín lối vào lúc đó.

"Không cần lùi nữa, phía sau cũng xuất hiện tấm đá rồi, không lùi được đâu, chỉ có thể đi tiếp về phía trước." Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Tiêu Dao đương nhiên không muốn quay lại.

Vừa rồi, nhiệm vụ chính tuyến thăm dò U Linh Mộ trong hệ thống đã hiển thị độ hoàn thành 1%.

Tiêu Dao đoán, chắc chắn là vì quỷ đả tường ở đây, chính là một phần của U Linh Mộ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao lại quay đầu lại, nhưng lần này Tiêu Dao

tập trung tinh thần, cẩn thận xem xét tấm đá bịt kín lối thoát phía sau.

Theo sự tập trung tinh thần của Tiêu Dao, tấm đá ban đầu bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ, sau một lúc, thậm chí còn trở nên bán trong suốt, phía sau lờ mờ lộ ra đường hầm ban đầu.

"Không tệ, kỹ năng Thiên Nhãn Thông của Phát Khâu Thiên Quan quả nhiên lợi hại, ngay cả U Linh Mộ cũng có thể nhìn thấu." Tiêu Dao cảm thán, nhưng nhanh chóng cảm thấy tinh thần của mình hoảng hốt.

Tấm đá phía sau lại trở nên rõ ràng, đường hầm phía sau tấm đá biến mất không thấy đâu nữa.

"Xem ra là vấn đề về tinh thần lực rồi.

Đối với những thứ u minh cấp độ nghịch thiên như U Linh Mộ, Thiên Nhãn Thông khi xem xét sẽ tiêu hao lượng lớn tinh thần lực.

Cũng may khi hệ thống Phát Khâu Thiên Quan nâng cấp, điểm cộng tinh thần rất nhiều, nếu không, có lẽ mình không chống đỡ được mấy phút." Giá trị tinh thần, thể lực, sức mạnh, nhanh nhẹn của người trưởng thành bình thường, theo Tiêu Dao ước tính, đều khoảng 100 điểm.

Tất nhiên, những người như Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử chắc chắn mạnh hơn người bình thường, còn loại như Đại Kim Nha, ngoài tinh thần ra, các chỉ số khác chắc chắn không đến 100 điểm.

Bản thân Tiêu Dao vốn có hơn một trăm điểm, hệ thống Phát Khâu Thiên Quan lại thưởng thêm 600 điểm, hiện tại tinh thần lực của Tiêu Dao gần bằng sáu bảy người cộng lại, có thể thấy kỹ năng Thiên Nhãn Thông muốn nhìn thấy cõi u minh, nhìn thấy chân thân của vạn vật trên thế gian, tiêu hao tinh thần lực lớn đến mức nào.

Tiêu Dao đang cẩn thận suy nghĩ, Vương Bàn Tử ở phía trước

nhất lại sốt ruột: “Rốt cuộc là lùi hay tiến?

Cho một câu trả lời chắc chắn đi!

Tôi lùi lại mệt lắm đấy.” “Đường lui bị chặn rồi, chúng ta chỉ có thể đi tiếp.” Tiêu Dao khẳng định.

Hiện tại kỹ năng Thiên Nhãn Thông tạm thời không thể thi triển, phía sau quả thực có tấm đá chặn đường, quay lại cũng không được.

Hồ Bái Nhất nghiến răng nghiến lợi: “Kỳ lạ thật, lúc vào tôi đã xem rất kỹ, không phát hiện rãnh đá hay cơ quan gì, xung quanh toàn là đất bùn, những tấm đá này từ đâu ra vậy.” “Không có thời gian nghiên cứu cái này nữa, tôi không chịu nổi nữa rồi, rốt cuộc có đi tiếp không.” Vương Bàn Tử lại hỏi một câu.

Hồ Bái Nhất hét lên một tiếng: “Tiếp tục đi về phía trước.” Chẳng mấy chốc, bốn người lại bắt đầu bò về phía trước.

Lần này chỉ bò được hai ba trăm mét, Vương Bàn Tử lại dừng lại.

Lần này Bàn Tử run rẩy hét lên một tiếng, giọng điệu cũng thay đổi: “Mẹ kiếp, Lão Hồ, Diêu Tử, phía trước không ổn rồi, ba cái hang?

Chúng ta chui vào hang nào?” “Ba cái hang?” Hồ Bái Nhất rõ ràng cũng ngớ người: “Chưa bao giờ nghe nói đường hầm có ngã ba, đều đào một đường thôi mà.

Cậu chắc chắn không nhìn nhầm chứ?” Vương Bàn Tử lúc này thật sự sợ rồi.

Tiêu Dao biết Bàn Gia gặp phải những kẻ địch như lang trùng hổ báo thì không hề sợ hãi, gan to bằng trời, nhưng đối mặt với những chuyện thần bí, cần động não như hiện tại, lá gan lại nhỏ đi.

“Chắc chắn không nhầm, hay là anh qua xem đi.” Hồ Bái Nhất

nhanh chóng để Bàn Tử chui vào hang giữa trước, sau đó cũng đến trước ba cửa hang.

"Xem ra đường hầm ở giữa tròn trịa thẳng tắp, nhưng hai đường hầm hai bên lại thô ráp hơn nhiều, rõ ràng là được đào tạm thời sau này." Hồ Bái Nhất nhanh chóng nhận ra điều bất thường.

Chẳng mấy chốc, Hồ Bái Nhất buộc dây thừng vào eo, lần lượt vào hai đường hầm trái phải xem xét một phen.

Một lúc sau, Hồ Bái Nhất lùi ra, mặt trắng bệch, rõ ràng là bị dọa sợ.

"Chúng ta bị nhốt trong một cỗ quan tài đá rồi." Giọng của Hồ Bái Nhất cũng trở nên có chút khàn khàn.

"Hai bên trái phải đều không thông, cuối đường đều là tấm đá.

Đặc biệt là bên phải, vị tiền bối đào hầm đó rõ ràng bị ép đến mức phải dùng cách ngu ngốc, sau khi đụng phải tấm đá, liền đào thẳng lên trên, một đường đào ra ngoài, kết quả lên trên hơn chục mét cũng là tấm đá." Hồ Bái Nhất thở hổn hển mấy hơi rồi nói.

"Trước, sau, trái, phải đều là tấm đá, vậy chẳng phải chúng ta bị nhốt trong một cỗ quan tài bằng đá sao?" Đại Kim Nha lúc này cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi, toàn thân bắt đầu run như cầy sấy.

"Đừng sợ, không phải còn cái hang ở giữa sao?

Nếu chúng ta bây giờ vẫn chưa thấy hài cốt của vị tiền bối đào hầm kia, chứng tỏ bên trong nhất định có lối đi.

Bàn Gia tiếp tục đi đi, nhất định có thể ra ngoài được." Tiêu Dao trầm giọng nói.

Mấy người nghe giọng điệu bình tĩnh của Tiêu Dao, cũng đều bình tĩnh lại.

“Được, lúc này tôi cũng phải cứng rắn.

Bàn Tử, nghe Diêu Tử, tiếp tục đi về phía trước.” Hồ Bái Nhất mở lời.

Vương Bàn Tử nghe Hồ Bái Nhất và Diêu Tử đều đã lên tiếng, lá gan lập tức lớn hơn, miệng chửi bới: “Mẹ nó chứ, tao không tin giai cấp vô sản chúng ta lại có thể bị quỷ đả tường nhốt lại.” Nói xong, hắn giật sợi dây thừng buộc ngỗng trắng, giống như đang đánh xe ngựa, lại đi vào trong.

Lần này đi không bao xa, đã nghe thấy Vương Bàn Tử ở phía trước hét lên một tiếng: “Lão Hồ, Diêu Tử, đúng rồi, phía trước thật sự có đường, là một hang động.” Chẳng mấy chốc, bốn người hai con ngỗng đều theo đường hầm, đến cái gọi là “hang động” mà Vương Bàn Tử nói.

“Bàn Gia, đây cũng không phải là hang động đâu.” Thiên Nhãn Thông của Tiêu Dao có chức năng nhìn trong đêm, không cần đèn pin cũng có thể nhìn rõ môi trường xung quanh.

Chương 13

Nơi này quả thực không phải là hang động thực sự, mà là một khe hẹp trong vô số hang động của núi Long Lĩnh, chỉ rộng bằng hai người, nhưng cao tới mười mấy hai mươi mét.

Hai bên khe hẹp thông đến những nơi sâu thẳm tối tăm, xa xa truyền đến tiếng nước nhỏ giọt yếu ớt, rõ ràng là nối liền với toàn bộ Long Lĩnh Mê Quật.

Đối diện với đường hầm mà bốn người vừa chui ra, có một đường hầm tròn trịa y hệt, hai cửa hầm đối diện nhau, phương hướng và góc độ cũng hoàn toàn nhất trí, giống như phần kéo dài của nửa đoạn đường hầm trước đó.

Nơi mấy người đặt chân có không ít đất bùn, còn có một ít gỗ và ván gỗ.

Rõ ràng khi vị cao thủ trước đó đào đường hầm, một ít đất đá và vật liệu đều được chất đống ở đây.

"Nơi này quả thực không phải là hang động, có lẽ phải đi về hai bên mới là Long Lĩnh Mê Quật thực sự.

Đường hầm này, có lẽ thông thẳng đến minh điện." Hồ Bái Nhất giơ đèn pin lên, cẩn thận quan sát rồi nói.

"Vậy còn chờ gì nữa?

Mau vào minh điện thôi!" Vương Bàn Tử nghe nói sắp đến minh điện, kích động đến nước bọt văng tung tóe.

"Bàn Gia, đường ra của chúng ta bây giờ đều bị chặn rồi, vào minh điện có ích gì?

Hay là chúng ta theo cái hang này vào hang động, tìm lối ra đi." Đại

Kim Nha quý mạng.

"Kim Gia, ông phải dùng con mắt chiến lược để nhìn vấn đề.

À, ra được hay không bây giờ chúng ta không ai nói chắc được, nhưng minh điện của một ngôi cổ mộ đầy đồ tùy táng đang ở ngay trước mắt, chúng ta cứ lấy đồ tùy táng trước đã, ra được thì phát tài, không ra được thì chết cũng không làm ma nghèo, có phải lý này không?" Vương Bàn Tử hễ dính đến chuyện xuống mộ lấy đồ tùy táng là tư duy đặc biệt rõ ràng, không cần Tiêu Dao khuyên, một mình Bàn Gia đã thuyết phục được Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha.

Bốn người nghỉ ngơi một lát, chẳng mấy chốc lại để Vương Bàn Tử đi đầu, dắt hai con ngỗng trắng, theo đường hầm bò vào minh điện.

Đoạn đường hầm này ngắn hơn, cũng chỉ khoảng năm mươi mét, đến cuối bắt đầu đi lên, khoảng bảy tám mét độ cao, xuyên qua một lớp gạch xanh.

Ngay khoảnh khắc xuyên qua gạch xanh, giọng nói của hệ thống vang lên.

"Hệ thống phát hiện ký chủ đã vào vòng ngoài của U Linh Mộ, hấp thụ 1000 điểm khí vận." "Độ thăm dò U Linh Mộ của ký chủ đạt 20%." Tiêu Dao giật mình, trời ạ, thăm dò một ngôi mộ mà điểm khí vận lại cao như vậy.

Cộng với 300 điểm khí vận trước đó, tổng cộng là 1300 điểm khí vận.

Chỉ cần có thêm 700 điểm khí vận nữa, phẩm cấp của Phát Khâu Thiên Quan lại có thể được thăng cấp.

Đây mới chỉ là vòng ngoài, nếu vào được chủ mộ thất, Tiêu Dao ước tính không chỉ độ thăm dò nhiệm vụ có thể tiếp tục tăng lên, mà

điểm khí vận cũng có thể hấp thụ thêm một ít.

Sau khi nhìn thấy gạch xanh, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng ngày càng hưng phấn.

Rõ ràng hai người đều là Mạc Kim Giáo úy bẩm sinh, đặc biệt là Hồ Bái Nhất, miệng thì cứ nói không không, nhưng thân thể lại rất thành thật.

"Xem ra đường hầm này đi thẳng từ hư vị của mộ táng vào chủ mộ thất, có khả năng trên đầu tôi chính là quan quách của mộ chủ." Hồ Bái Nhất sờ sờ viên gạch xanh bên cạnh.

"Hư vị?

Hư vị là gì?" Vương Bàn Tử ở phía trước vừa khó khăn bò lên trên, vừa hỏi.

"Phong thủy ở nơi này rõ ràng là chôn cất hoàng thân quốc thích, xem gạch xanh này đã dày mười mấy centimet rồi.

Dưới đáy mộ, xung quanh và trên đỉnh chắc chắn là những tảng đá lớn được cố định bằng thanh sắt, các khe đá đều được bịt kín bằng vữa sắt.

Nơi yếu nhất duy nhất là hư vị trong mộ thất, tương truyền là nơi để linh hồn của mộ chủ ra vào, hư vị của đại mộ này nằm ở phía dưới." Hồ Bái Nhất đang nói thì Vương Bàn Tử ở phía trước đột nhiên kêu "ái u" một tiếng.

Tiêu Dao trong lòng thầm kêu không hay.

"Bàn Gia, sao vậy?" "Bàn Tử không sao chứ?" Mấy người phía sau vội vàng hỏi.

Vương Bàn Tử rên rỉ, kéo sợi dây buộc ngỗng lui lại.

"Mau lui mau lui, phía trước không ổn rồi." Mấy người luống

cuống tay chân lùi lại, may mà đoạn đường hầm này ngắn, chẳng mấy chốc bốn người hai con ngỗng đều đã lùi về khe hẹp lúc nãy.

"Bàn Tử nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vương Bàn Tử vừa lùi ra đã bị Hồ Bái Nhất đỡ lấy, hỏi một câu.

Vương Bàn Tử có chút choáng váng, lắc đầu: "Tôi vừa đến mộ thất, cửa hang bị một tấm ván gỗ chặn lại.

Tôi vội vào, trực tiếp lật tấm ván lên, không kịp thả ngỗng lớn vào, hít phải mấy hơi không khí trong mộ thất.

Cay mắt, chóng mặt, không chịu nổi nữa rồi." Tiêu Dao nhìn lại hai con ngỗng lớn mà Vương Bàn Tử đang nắm chặt, lúc này cũng đã ngã gục.

"Không khí trong minh điện có vấn đề." Hồ Bái Nhất nhíu chặt mày.

Tiêu Dao một phen kinh ngạc, trong lòng thầm lẩm bẩm: "Kỳ lạ, mình nhớ trong mộ thất này không có vấn đề về không khí mà." Lại cẩn thận nhớ lại một lượt: "Chẳng lẽ là vì vấn đề thời gian?" Mặc dù Tiêu Dao không cố ý thay đổi hướng đi của tình tiết ban đầu, đại khái vẫn theo dòng thời gian của nguyên tác, nhưng ít nhiều cũng đã mang lại ảnh hưởng không nhỏ.

Vấn đề lớn nhất là vấn đề thời gian.

Trong nguyên tác, nhóm trộm mộ chỉ riêng việc giằng co với Mã Đại Đảm ở Cổ Lan huyện đã tốn một thời gian dài, cộng thêm những nơi khác Tiêu Dao có ý dẫn dắt, cả nhóm đã tìm thấy Ngư Cốt Miếu cực kỳ thuận lợi.

Trước trước sau sau tiết kiệm được không ít thời gian.

Thêm vào đó, trong phim, lần đầu tiên Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử vào Long Lĩnh Mê Quật, họ hoàn toàn không vào trong mộ, tình

hình trong mộ thất minh điện căn bản không rõ ràng.

Lại thêm tấm ván gỗ ở lối vào đường hầm đã chặn sự lưu thông không khí, khiến cho uế khí bên trong không thể thoát ra, nồng độ uế khí quá cao đã ảnh hưởng đến cơ thể người.

Đây đúng là một chuyện phiền phức.

Mặc dù không khí trong Long Lĩnh Mê Quật lưu thông tốt, không cần lo lắng vấn đề ngạt thở và khí độc, nhưng dù sao trong mộ thất lại khác, thông gió đổi khí vô cùng chậm chạp.

Tấm ván gỗ đã bị Vương Bàn Tử lấy ra, muốn đợi cho uế khí trong mộ thất tan đi cũng cần thời gian.

Hôm nay xem ra không có cách nào vào mộ thất được nữa, muốn vào cũng cần phải đợi một hai ngày.

"Mẹ nó, sao cửa đường hầm lại có tấm ván gỗ chặn lại nhỉ?

Gặp ma à?

Không phải là hệ thống giở trò đấy chứ?" Tiêu Dao trong lòng nảy ra một ý nghĩ.

Chẳng lẽ là vì xuống mộ thiếu người?

Tuyết Lỵ Dương?

Đau đầu thật, Tiêu Dao thở dài một hơi, xem ra hôm nay muốn hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến thăm dò U Linh Mộ là không thể rồi.

Nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống quả nhiên không dễ dàng hoàn thành như vậy.

Nhưng có một nhiệm vụ phụ, có thể thử xem.

Không quyết đoán sẽ gặp họa, Tiêu Dao nhanh chóng đưa ra quyết định.

Chương 14

"Anh họ, Bàn Gia, Kim Gia, uế khí trong mộ thất không phải một sớm một chiều là có thể tan đi được.

Bây giờ chúng ta tìm lối ra mới là việc cấp bách.

Nếu đã biết vị trí mộ thất rồi, nó cũng không chạy đi đâu được, chúng ta ra ngoài chuẩn bị kỹ lưỡng rồi quay lại cũng hoàn toàn không có vấn đề gì." Tiêu Dao vừa dứt lời, Hồ Bái Nhất gật đầu.

"Diêu Tử nói không sai, không đánh trận không chuẩn bị, lưu được núi xanh không lo không có củi đốt.

Đại mộ chúng ta tạm thời để đây, sau này hãy tính." Vương Bàn Tử vốn là người nóng lòng nhất, nhưng cũng là người đi đầu, bị uế khí trong minh điện hành hạ nặng nhất, lúc này đầu óc vẫn còn choáng váng, tự nhiên đồng ý.

Đại Kim Nha xuống mộ hoàn toàn là cưỡi ngựa xem hoa, từ khi xuất hiện quỷ đả tường trong đường hầm đã bắt đầu sợ hãi trong lòng, nghe lời của Diêu Tử và Hồ Bái Nhất, cũng vội vàng đồng ý.

Bốn người thống nhất ý kiến, nghỉ ngơi một lúc trong khe hẹp, khi chuẩn bị lên đường thì phát hiện hai con ngỗng lớn mang theo sắp chết.

Hai con ngỗng lớn bị Tiêu Dao xách từ nhà ông cụ đến tận Ngư Cốt Miếu, lại chui đường hầm, lại vào minh điện, Vương Bàn Tử lại không biết thương hoa tiếc ngọc động tác thô lỗ, cộng thêm hít phải uế khí, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa.

Tiêu Dao nhìn một cái, biết ngỗng lớn là mấu chốt để ra ngoài, chỉ có dùng máu ngỗng lớn tế đất, quỷ đả tường mới có thể được phá

giải.

Nhưng bây giờ lại không thể nói rõ, nếu không sau này muốn kích hoạt lại U Linh Mộ e là có phiền phức.

Nghĩ vậy, Tiêu Dao mượn con dao găm của Vương Bàn Tử, trực tiếp cắt cổ cả hai con ngỗng lớn.

"Diêu Tử làm gì vậy?" Hồ Bái Nhất giật mình.

"Không sao, chúng ta cũng vật lộn cả buổi, sớm đã đói rồi.

Em có mang theo diêm, ở đây lại có củi sẵn, chúng ta ăn no trước đã, có sức lực rồi tìm lối ra không phải tốt hơn sao?" Tiêu Dao vừa nói, vừa giả vờ vô tình vẩy máu ngỗng lên cửa đường hầm.

Trong khe hẹp tối đen như mực, những người khác không có khả năng nhìn đêm Thiên Nhãn Thông như Tiêu Dao, đều không phát hiện ra động tác của hắn.

Trên mặt đất trong khe hẹp có gỗ và ván gỗ do tiền bối đào hầm trước đây để lại, lại có gió nhẹ, không khí lưu thông rất tốt, nhóm lửa không thành vấn đề.

Tiêu Dao vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng "cô lỗ" một tiếng, quay đầu lại nhìn, hóa ra là tiếng Vương Bàn Tử nuốt nước bọt.

Hồ Bái Nhất còn đang do dự, tâm trí của Vương Bàn Tử đã sớm bay đến món thịt ngỗng nướng, đâu còn quan tâm đến chuyện khác: "Lão Hồ à, ăn cơm không tích cực, tư tưởng có vấn đề.

Hoàng đế còn không bỏ đói binh lính nữa là, tôi thấy Diêu Tử nói đúng." Đại Kim Nha cũng tán thành: "Đúng lúc nhóm lửa nướng ăn, ấm áp, lại có thể tiết kiệm pin đèn pin." Chẳng mấy chốc, trong khe hẹp đã thơm nức mùi thịt ngỗng.

Vừa bắt đầu ăn, Vương Bàn Tử đã hết choáng váng, chân cũng

không còn nhũn ra nữa.

Nhất là khi thấy Tiêu Dao lấy muối ra từ trên người, hắn liền dùng bàn tay đầy dầu mỡ níu lấy Tiêu Dao, miệng gọi thẳng Diêu gia.

Bốn người ăn xong ngỗng quay, lại uống thêm chút nước, thể lực đều đã hồi phục.

Tiêu Dao cũng âm thầm kinh ngạc, thể chất của Vương Bàn Tử này thật tốt.

Vừa rồi vội vã tiến vào minh điện, hít phải đủ khí độc, đến con ngỗng lớn còn bị hun chết, thế mà hắn chỉ ăn chút đồ, nghỉ ngơi một lát đã hồi phục.

Thể chất nhỏ bé này không hề tầm thường, Tiêu Dao ước tính điểm thể lực của hắn cũng phải 300 điểm.

Nếu xét về khoản đánh đấm, trong nhóm đạo mộ nguyên bản, chiến lực mạnh nhất đúng là Bàn Gia, không thể không phục.

Bốn người thu dọn qua loa, Hồ Bái Nhất nhìn cái hang hẹp, nói: "Tạm thời không quay lại đường hầm kia nữa, quay lại cũng gặp quỷ đả tường, chúng ta chọn một trong hai hướng này đi." Tiêu Dao gật đầu, thực ra lúc này máu ngỗng đã tế đất, quỷ đả tường trong đường hầm đã bị phá.

Chỉ là nếu quay lại đường cũ, thu hoạch chỉ có điểm khí vận từ việc khám phá ngoại vi mộ cổ, thật quá ít ỏi.

Thấy chỉ còn thiếu 700 điểm khí vận là phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan lại có thể tăng lên, chỉ còn cách một bước chân, trong lòng hắn ngứa ngáy, tự nhiên không muốn quay về lúc này.

Nghe lời Hồ Bái Nhất, Tiêu Dao cũng lo lắng.

Hắn biết trong Long Lĩnh Mê Quật có thể hoàn thành nhiệm vụ

phụ, nhưng bây giờ hai hướng thì nên đi bên nào?

Phải chọn lựa, biết trước tình tiết cũng vô dụng.

Chọn đúng thì vào câu lạc bộ trai bao..... phỉ phui, chọn đúng thì hoàn thành nhiệm vụ phụ, trở thành người thắng cuộc trong đời.

Chọn sai có khả năng bị nhốt trong mê cung, tay trắng trở về đã là may mắn, không chừng còn bị Hắc Vưu Hưởng xơi tái hoặc chết đói bên trong.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao bất giác mò ra mấy đồng Ngũ Đế và đồng Đạo Quang Thông Bảo mang theo người, thực ra cũng có một cách gọi là Lục Đế Tiền.

Bói quẻ đoán hung cát.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha thấy hành động của Tiêu Dao, cũng trông chờ nhìn hắn.

Trước đó Tiêu Dao đã dùng thuật Bặc Quái, giúp cả nhóm thuận lợi thoát khỏi huyện thành Cổ Lan, cắt đuôi được đám người Mã Đại Đảm.

Trong mắt ba người, Tiêu Dao đã là một thầy bói thành thục, đáng tin cậy đến lạ.

"Diêu Tử, tất cả trông vào chú." "Diêu Tử, nếu bói tốt, lần sau anh không tranh đồ ăn nữa." "Diêu gia, nếu chuẩn, về kinh thành tôi bao thêm một tháng thịt cừu xiên nướng." Tiêu Dao thầm nghĩ nội dung cần bói: "Bên trái." Sau đó hắn ném Lục Đế Tiền xuống, sáu đồng đều là mặt ngửa.

Sau khi xem kết quả quẻ bói, Tiêu Dao lại nhìn hang động bên trái, cảm giác sống lưng lạnh toát.

Bên trái đại hung, siêu cấp vô địch đại hung…..

“Đi bên phải!” Biểu cảm của Tiêu Dao chắc chắn chưa từng thấy, hắn chỉ tay về hướng bên phải.

Con người đôi khi là vậy, sở dĩ hoảng loạn khi gặp khó khăn là vì không có phương hướng, không biết bước tiếp theo nên đi đâu, càng đắn đo suy tính lại càng luống cuống tay chân.

Bây giờ thái độ của Tiêu Dao vô cùng quả quyết, một bộ dạng “không đi bên phải thì đều là kẻ địch”, ngược lại khiến ba người kia yên lòng, cả đội đều bình tĩnh lại.

“Tôi đi trước, Bàn Tử nghỉ thêm chút nữa, Diêu Tử đi cuối, để ý Kim Gia.” Hồ Bái Nhất phân công.

“Được thôi.” Tiêu Dao lấy lại tinh thần, đáp một tiếng.

Đi về bên phải khoảng mấy trăm mét, con đường hẹp ban đầu ngày càng rộng ra, rộng đến hai ba mét.

Càng đi vào trong, các loại hang hốc, rãnh ngầm phức tạp càng nhiều.

Tiêu Dao mơ hồ nghe thấy một loạt tiếng sột soạt nhỏ, tuy không lớn nhưng lại dày đặc, không khí cũng dần có mùi hôi.

Đi đầu là Hồ Bái Nhất cảm thấy có thứ gì đó rơi trên vai, hắn nhẹ nhàng véo lấy, đưa lên mũi ngửi, rồi lập tức ném xuống đất.

Đèn pin vừa lúc chiếu xuống đất, phát hiện trên nền đất vàng khô ráo có lấm tấm những đốm đen.

Hồ Bái Nhất dừng bước, ngồi xổm xuống cẩn thận nhặt mấy hạt lên, lại ngửi ngửi.

Vương Bàn Tử cũng ghé sát vào, nhỏ giọng hỏi: “Thứ gì vậy?”
“Phân.” Hồ Bái Nhất trả lời.

“Phân của ai?” Hồ Bái Nhất lúc này giống như một đứa trẻ, từ từ

giơ đèn pin lên, chiếu lên đỉnh hang động.

Chương 15

Chỉ thấy đỉnh hang cao khoảng bảy tám mét, phía trên là từng mảng từng mảng đốm đen.

“Phân của chúng nó.” Hồ Bái Nhất nói rồi hạ thấp ánh đèn pin xuống.

Vương Bàn Tử không nhìn rõ là thứ gì, vội hỏi: “Rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Sao tôi thấy hình như nó đang động đậy?” “Dơi.” Tiêu Dao hạ thấp giọng nói.

Vừa nghe lời Tiêu Dao, Vương Bàn Tử rùng mình một cái: “Mẹ ơi, nhiều dơi thế, thứ này ăn được..... phỉ, ý tôi là thứ này có ăn thịt người không?” “Không ăn thịt người, nhưng có thể cắn người, truyền bệnh.” Hồ Bái Nhất bình thản nói: “Mọi người cẩn thận, đừng kinh động chúng, từ từ bò qua.” Hai người vừa nói vừa cẩn thận dùng đèn pin lia qua bầy dơi trên đỉnh hang.

Lúc này Đại Kim Nha huých nhẹ hai người, nhỏ giọng nói: “Này, nhìn kia, có phải có thứ gì đang động không?” Hai luồng sáng đèn pin của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều chiếu về hướng Đại Kim Nha chỉ.

Trên vách hang có một khối u hình cầu, to bằng quả dưa hấu, trên đó mơ hồ có hoa văn nào đó.

Ánh đèn pin vừa chiếu tới, quả cầu đá đó dường như khẽ rung động.

Vương Bàn Tử sợ đến mức há miệng định hét, bị Hồ Bái Nhất tay nhanh mắt lẹ, đưa tay bịt miệng lại.

“Lão Hồ,” Vương Bàn Tử cố gắng hạ giọng, “đây không phải là thứ bẩn thỉu ở nhà ông lão mà chúng ta ăn cơm sao?” Hồ Bái Nhất gật đầu: “Chúng ta mau đi, đừng kinh động mấy thứ quỷ quái này, còn có dơi nữa.” Vương Bàn Tử vội vàng theo sau, đi được hai bước đột nhiên phản ứng lại: “Này Lão Hồ, cái tay vừa rồi bịt miệng tôi không phải là tay vừa sờ phân chứ?” …..

Tiêu Dao biết đã đụng phải Hắc Vưu Hưởng hay còn gọi là nhện mặt người, chỉ là vừa rồi con nhện ở vị trí khá cao, trong nháy mắt đã không thấy đâu, Tiêu Dao không kịp ra tay.

“Tốc độ thật nhanh.” Tiêu Dao thầm kinh hãi.

Quái vật di chuyển trên vách hang như đi trên đất bằng, tốc độ lại nhanh, quả thực không dễ đối phó, phải có đồ nghề thuận tay mới được.

Nhìn phần thưởng 200 điểm khí vận mà hệ thống đưa ra cho việc giết một con nhện mặt người, quả không dễ lấy.

Bốn người nhanh chóng cẩn thận đi về phía trước.

Ai ngờ lúc đầu thì không sao, bầy dơi trên đỉnh hang cách bốn người khá xa, động tác hơi mạnh một chút cũng không sao, nhưng càng bò về sau, đỉnh hang càng thấp, khoảng cách từ đỉnh đến mặt đất cứ giảm dần, cuối cùng chỉ còn ngay trên đỉnh đầu.

Chiều cao của hang động chỉ còn chưa tới một mét, chỉ cần hơi ngẩng đầu là có thể chạm vào dơi, mấy người ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ vô ý kinh động đến những sinh vật này.

Bò được một lúc, Tiêu Dao đột nhiên dừng lại, cố gắng dịch sang bên cạnh.

Đại Kim Nha nghe thấy động tĩnh của Tiêu Dao, tò mò quay đầu lại nhìn, rồi lại quay sang nhìn Vương Bàn Tử phía trước, giọng điệu

thay đổi.

“Bàn Gia, Diêu Tử sao vậy?

Sao sắc mặt Bàn Gia tệ thế?

Có chuyện gì à?” Giọng Đại Kim Nha chưa dứt, chỉ nghe một tiếng “bụpppp” kéo dài, tức thì cả không gian tràn ngập một mùi hôi thối pha trộn giữa củ cải và bánh ngô.

Cũng may Tiêu Dao đã tránh trước, tiện thể dùng tay áo thấm nước làm một cái mặt nạ chống độc đơn giản, mới miễn cưỡng tránh được đòn độc của Vương Bàn Tử.

Đại Kim Nha ngay sau lưng Vương Bàn Tử thì thảm rồi.

Vốn đã mệt, vừa bò vừa thở hổn hển, sắc mặt Đại Kim Nha tái mét, suýt nữa trợn trắng mắt ngất đi.

Hồ Bái Nhất dù ở phía trước cũng không tránh được, bị hun đến chịu không nổi.

“Bàn Tử, cậu làm gì thế?” “Tôi thật sự không cố ý, chuyện đánh rắm tôi không kiểm soát được.” Vương Bàn Tử mặt vô tội.

Tiêu Dao ghé sát lại, kéo Đại Kim Nha, đồng thời chỉ chỉ lên bầy dơi trên đầu mấy người.

Chỉ thấy những con dơi đó bắt đầu vỗ cánh, hiển nhiên cũng cảm nhận được ác ý từ Bàn Tử.

Một con dơi gần Vương Bàn Tử nhất nhanh chóng phản kháng, từ trên tảng đá đang treo ngược bay xuống, kêu lên một tiếng chói tai, hung hăng cắn vào mông Bàn Tử.

Lần này Bàn Tử cũng không nhịn được nữa, lập tức hét lên một tiếng.

Trong nháy mắt, cả hang động như vỡ tổ, tất cả dơi đều kêu lên

chói tai, vỗ cánh lao về phía bốn người.

"Chạy mau!" Tiêu Dao hét lên.

Lúc này cũng chẳng quan tâm kinh động hay không, liều mạng chạy về phía trước mới là quan trọng.

May mà bốn người đã bò qua đoạn đường thấp và hẹp nhất, vừa lăn vừa bò được vài bước, phía trước đã rộng rãi hơn nhiều.

Bốn người co giò chạy như điên.

Đại Kim Nha sớm đã kiệt sức, cộng thêm trong hang tối om, mặt đất lồi lõm không bằng phẳng, chạy xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tiêu Dao thấy vậy liền vác Đại Kim Nha lên lưng.

Với thể lực của Tiêu Dao, Đại Kim Nha chỉ nặng hơn trăm cân, tay chân gầy gò, thân hình yếu ớt, trực tiếp xách lên chạy cũng được, chỉ sợ làm Kim Gia bị va đập, đành phải cõng, nhưng tốc độ không hề chậm lại chút nào.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử ban đầu còn lo cho Đại Kim Nha, thấy hành động của Tiêu Dao thì hoàn toàn yên tâm.

Chẳng mấy chốc, Hồ Bái Nhất phát hiện ra một khe hẹp.

"Nhanh!

Chui vào!" Tiêu Dao đặt Đại Kim Nha xuống, một mình đứng ở phía sau, hét lên: "Tôi chặn hậu!" Sau đó, nhân lúc ánh sáng mờ ảo, hắn kéo khóa trên cánh tay trái của Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn.

Cùng với một tiếng "cạch" nhẹ, chiếc khiên sắt vốn cuộn trên cánh tay bung ra, to bằng quả dưa hấu.

Trong khi mấy người kia luống cuống chui vào khe hở, Tiêu Dao giơ khiên sắt lên, che trước người.

Diện tích khiên sắt nhỏ, vốn không thể che hết toàn thân Tiêu Dao, nhưng trên khiên có hiệu quả trấn áp tà ma, uy hiếp động vật dưới nước.

Dơi không phải động vật dưới nước, nhưng sống lâu trong Long Lĩnh Mê Quật, chúng đều mang theo một chút tà khí, cũng bị khiên sắt ẩn ẩn áp chế.

Tuy có không ít dơi lao tới, va vào tấm khiên, nhưng phần lớn đều hơi né tránh, cộng thêm động tác linh hoạt của Tiêu Dao, né trái tránh phải, vậy mà không bị cắn.

Đợi ba người kia đều chui vào khe hở, Tiêu Dao mới là người cuối cùng chui vào.

Tiêu Dao vừa vào trong hang, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức dùng quần áo chuẩn bị sẵn bịt kín miệng hang.

Hai người giơ quần áo lên, chặn thật chặt, trên quần áo truyền đến từng trận tiếng va đập lốp bốp.

Qua một lúc lâu, động tĩnh bên ngoài cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cẩn thận lấy quần áo bịt miệng hang ra, phát hiện bầy dơi bên ngoài đã biến mất không còn dấu vết.

"Được rồi, bây giờ an toàn rồi." Hồ Bái Nhất thở phào một hơi, từ trong khe hở bò ra ngoài.

Tiêu Dao vừa vào trong hang, nhân lúc trời tối đã thu lại Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn trên cánh tay trái, cuộn lại trên cánh tay.

Chương 16

Đồng thời tay hắn chống vào mép khe hở, tức thì giọng nói của hệ thống vang lên.

Tiêu Dao suýt nữa hét lên: "Mình lại quên mất món đồ tốt này." "Ký chủ tiếp xúc với Đại đỉnh đồng xanh văn mặt người thời Tây Chu hoàn chỉnh, hấp thu 1000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ khí vận đạt trên 2000, truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan phẩm cấp tăng lên Tòng Bát Phẩm, kỹ năng Tòng Bát Phẩm đã được kích hoạt….." "Chúc mừng ký chủ truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan tăng cấp, nhận được 300 điểm sức mạnh, 300 điểm nhanh nhẹn, 500 điểm tinh thần, 200 điểm thể năng." "Ký chủ truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan tăng cấp tiêu hao 2000 khí vận, còn lại 300 điểm khí vận, cách lần tăng phẩm cấp tiếp theo còn thiếu 4700 điểm khí vận." Bất ngờ, thật sự quá bất ngờ.

Tiêu Dao nhớ lại lúc ở Hoàng Hà đánh sống đánh chết, liều mạng chém giết Thiết Đầu Long Vương, hệ thống mới thưởng 800 điểm khí vận.

Chỉ riêng cái Đại đỉnh đồng xanh văn mặt người thời Tây Chu này đã trực tiếp hấp thu 1000 điểm khí vận, quá đã.

Tất nhiên, Tiêu Dao cũng nhận ra, cách hấp thu khí vận nhanh nhất là hạ mộ.

Khí vận nhận được từ việc khám phá đại mộ nhanh hơn nhiều so với việc hấp thu từ minh khí dưới lòng đất.

Một điều bất ngờ khác là thuộc tính thưởng khi tăng phẩm cấp.

Sau khi truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan tăng lên Tòng Bát Phẩm, thuộc tính thưởng cũng tăng lên, sức mạnh và nhanh nhẹn đều

từ 200 điểm tăng lên 300 điểm, tinh thần trực tiếp thành 500 điểm, thể năng cũng có 200 điểm.

Lần sau thi triển kỹ năng Thiên Nhãn Thông và Bặc Quái, mẹ sẽ không còn lo tinh thần lực của mình không đủ nữa rồi.

Tất nhiên sau này lại tăng cấp, lúc lên Thất Phẩm, thuộc tính thưởng sẽ còn nhiều hơn.

Song Chỉ Tham Động?

Kỹ năng được kích hoạt ở Tòng Bát Phẩm là Song Chỉ Tham Động?

Trán Tiêu Dao hơi rịn mồ hôi, cái gì đến cuối cùng cũng sẽ đến.

Từ khi nhận được hệ thống Phát Khâu Thiên Quan, kỹ năng có cái tên cực kỳ đáng sợ này chưa hề xuất hiện, Tiêu Dao cứ tưởng hệ thống đã quên mất rồi.

Bây giờ xem ra, Song Chỉ Tham Động sẽ đến muộn, nhưng tuyệt đối không vắng mặt.

Là một trong những kỹ năng tiêu biểu của Phát Khâu Thiên Quan, Song Chỉ Tham Động mà hệ thống đưa ra mạnh hơn so với Tiêu Dao tưởng tượng một chút.

Song Chỉ Tham Động, đúng như tên gọi, công phu chủ yếu đều ở trên ngón tay, cụ thể là ngón trỏ và ngón giữa của tay phải.

Trong khoảnh khắc kỹ năng được kích hoạt, Tiêu Dao cảm giác hai ngón tay hơi nóng lên, thậm chí cảm giác hai ngón tay đều dài ra, cực kỳ linh hoạt.

Hai ngón tay sức mạnh cực lớn, linh hoạt vô cùng, có thể phá giải những cơ quan nhỏ trong mộ.

Đồng thời hai ngón tay này khi mò kim cũng rất hữu dụng, điểm

vào các đại huyệt trên thân thi thể, có thể khiến thi thể vốn cứng đơ trở nên mềm mại, có thể dễ dàng lấy xuống những minh khí quý giá trên người thi thể.

Phóng đại hơn, chiêu thức này cũng có thể dùng trên người sống.

Sau khi tận hưởng niềm vui thu hoạch, điều duy nhất khiến Tiêu Dao hơi đau đầu là, lượng khí vận cần thiết để tăng cấp truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan lần sau đã tăng mạnh, trực tiếp từ 2000 điểm khí vận tăng lên 5000 điểm.

"Xem ra phải hoàn thành mấy nhiệm vụ chính tuyến và phụ tuyến, khám phá xong U Linh Mộ mới được." Tiêu Dao thầm nghĩ.

Lúc này, bên tai Tiêu Dao truyền đến một trận kinh hô: "Kim Gia, Kim Gia sao vậy?" Tiêu Dao hoàn hồn, phát hiện Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đang đỡ Đại Kim Nha, ngồi trên đất thở hổn hển.

Tiêu Dao đưa tay sờ trán Đại Kim Nha, hơi nóng.

Hồ Bái Nhất kiểm tra kỹ lưỡng, phát hiện trên mặt và mông Đại Kim Nha đều có vết dơi cắn.

"Chắc là bị dơi cắn, nhiễm bệnh rồi, phải mau tìm thuốc cho ông ấy uống." Hồ Bái Nhất nói.

"Ở cái nơi khỉ ho cò gáy này tôi lên đâu tìm thuốc cho ông ấy chứ?" Vương Bàn Tử hỏi một câu.

"Chưa nghe câu nói cũ à?

Thế gian trăm độc, trong vòng năm bước tất có thuốc giải." Hồ Bái Nhất ra vẻ hiểu biết.

Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức đứng dậy: "Một, hai, ba….." rồi bắt đầu bước đi trong hang.

"Làm gì thế?" "Tìm thuốc chứ sao.

Không phải năm bước sao?

Tôi mới đi ba bước, đợi chút." Tiêu Dao cười một tiếng, từ dưới đất nhặt một hạt phân dơi màu đen: "Bàn Gia, đừng đi nữa, thứ anh tôi nói chính là thứ này, Dạ minh sa." Hồ Bái Nhất cũng cười: "Bàn Tử học tập Diêu Tử người ta đi, suốt ngày chỉ biết bày trò vớ vẩn." Nói xong Hồ Bái Nhất cạy miệng Đại Kim Nha ra, ra hiệu cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao không hề nương tay, lập tức ném viên phân dơi trên tay vào miệng Đại Kim Nha, thuận tay chùi tay vào người Đại Kim Nha.

Một lát sau Đại Kim Nha từ từ tỉnh lại: "Tôi sao vậy?

Trong miệng dính dính, khá thơm." Mấy người nghe vậy đều không nhịn được quay mặt đi.

Lúc này Hồ Bái Nhất kinh hô một tiếng: "Nhìn kìa?" Vương Bàn Tử vội vàng cầm đèn pin đến xem, ngay cả Đại Kim Nha cũng chống đỡ thân thể yếu ớt ghé sát vào.

Nhưng giây tiếp theo Đại Kim Nha hét lên một tiếng "Ôi mẹ ơi" rồi ngồi phịch xuống đất, sợ đến toát mồ hôi hột.

"Mặt người, một gương mặt người thật to." "Kim Gia, ông sốt đến hồ đồ rồi à?

Đó là văn mặt người, chúng ta đã đụng phải đỉnh khí rồi." Hồ Bái Nhất phấn khích nói.

Chỉ thấy một bên khe hở mà bốn người đang trốn, chính là một cái đỉnh đồng xanh khổng lồ cao bằng một người.

Chỉ là lúc này đỉnh đồng đang đổ trên đất, trên đó có hoa văn giống như mặt người.

Vừa rồi Đại Kim Nha chính là xem hoa văn trên đỉnh đồng thành

mặt người, sợ đến không nhẹ.

Nhưng Đại Kim Nha bị dọa toát mồ hôi hột, cộng thêm vừa ăn Dạ minh sa, cơ thể ngược lại thoải mái hơn nhiều, nghe lời Hồ Bái Nhất, cũng miễn cưỡng đứng dậy, đi đến bên cạnh đỉnh đồng quan sát kỹ.

"Không sai, là một cái đỉnh lớn." "Nhưng nơi này lại không phải mộ, sao lại có một cái đỉnh chứ?" Bàn Tử thắc mắc.

"Đỉnh là đồ người cổ đại dùng để tế tự, hoặc dùng để ghi lại những sự kiện quan trọng, có thể xem là trọng khí quốc gia." Hồ Bái Nhất vừa nói vừa dùng tay lau lớp bụi đất trên thân đỉnh.

Chẳng mấy chốc, bên dưới đỉnh đồng lộ ra một số minh văn.

Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha đều ghé sát vào trước minh văn, dựa vào ánh đèn pin quan sát kỹ.

"Kim Gia, mời ngài xem giúp?" Đại Kim Nha từ trên người mò ra một cái kính lúp, quan sát kỹ một hồi: "Từ minh văn này xem ra, ít nhất là đỉnh khí thời Tam Đại, nếu tôi không nhìn lầm, thì chắc là thời kỳ đầu Tây Chu…." "Tây Chu?" Vương Bàn Tử nghe lời Đại Kim Nha, mắt sáng rực lên.

Hồ Bái Nhất quay người, dùng đèn pin quét xung quanh, nhanh chóng phát hiện ra một mảnh đất bằng phẳng.

"Nhìn kìa, đây là tế đài, ban đầu cái đỉnh đồng này chắc là đặt ở đây." Đại Kim Nha cũng gật đầu: "Không sai, từ tế đài này xem ra, cái đỉnh này chắc là đồ dùng thực tế, không phải để ghi chép, chắc chắn là để cử hành tế tự." "Tế ai?" Vương Bàn Tử giật mình, đồng thời hạ thấp giọng hỏi: "Tế mấy thứ bẩn thỉu kia à?" Tiêu Dao trong lòng không thể không thừa nhận, Vương Bàn Tử tuy về mặt học thức không thể so với Hồ Bái Nhất hay thậm chí là Đại Kim Nha, nhưng lại có một thứ trực giác hoang dã.

Công dụng của cái Đại đỉnh đồng xanh văn mặt người này, thật sự đã bị Vương Bàn Tử đoán trúng tám chín phần mười.

“Tế cái gì?

Ở đâu?” Hồ Bái Nhất thuận miệng hỏi.

“Tôi thấy, cái đỉnh này tốt thế này, chúng ta mang nó về đi.” Vương Bàn Tử đi vòng quanh cái đỉnh đồng.

Chương 17

Hồ Bái Nhất nghe vậy liền cười: “Cũng được, nếu mang về, chắc cũng đổi được mấy tòa nhà đấy.” “Bàn Gia đừng có ý định với thứ này nữa.

Đây là đỉnh khí thời Tam Đại, mấy món nhỏ hơn cái này nhiều đã là quốc bảo rồi.

Bán đi là chuyện mất đầu, người dám mua đều là người nước ngoài, chúng ta có thể bán sao?” Tiêu Dao giải thích cho Bàn Tử.

Vương Bàn Tử liều mạng lắc đầu: “Thế thì không được, nếu bán cho người nước ngoài, tôi chẳng phải thành đại Hán gian rồi sao?

Lập trường cách mạng của Bàn Gia tôi đây là vô cùng kiên định.” Miệng nói vậy, nhưng Vương Bàn Tử vẫn đi vòng quanh tế đài, xem có bỏ sót món đồ nhỏ nào không.

Đại Kim Nha và Hồ Bái Nhất cũng quan sát xung quanh.

Chỉ có một mình Tiêu Dao vẫn ở lại bên cạnh Đại đỉnh đồng xanh văn mặt người.

Lúc nãy khi chui ra, mấy người chen lấn trong khe hở, đã làm rơi một ít đất đá bên cạnh đỉnh đồng.

Miệng đỉnh đồng vốn dĩ bịt chặt trong đá núi và bùn đất, qua mấy ngàn năm, sớm đã không khác gì mọc trên núi.

Bây giờ khe hở nhỏ này cũng vô cùng hẹp, chỉ rộng hai ba centimet.

Nhưng khi khe hở lộ ra, Tiêu Dao lại nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Bên trong cái Đại đỉnh đồng xanh văn mặt người này có đồ vật, là đồ tốt mang theo khí vận.

Về việc người cổ đại dùng đỉnh đồng để tế tự, Tiêu Dao với tư cách là một chuyên gia khảo cổ học nửa mùa trên mạng, một Mạc Kim giáo úy nửa vời, cũng từng tìm hiểu qua một chút.

Thời thượng cổ, đặc biệt là thời Ân Thương, người ta rất coi trọng quỷ thần, các buổi tế tự đều vô cùng long trọng, cực kỳ có thành ý.

Sự thành ý này thể hiện ở phương diện tế phẩm.

Tế phẩm lúc đó không chỉ có tam sinh tam cầm, mà còn có nhân sinh, tức là dùng người sống làm tế phẩm, giết đi để hiến cho quỷ thần hoặc tổ tiên.

Tiêu Dao nhớ trong nước từng khai quật được đồ đồng xanh có chứa sọ người.

Lúc đầu khai quật được đồ đồng xanh có đầu người, các nhà khảo cổ học cũng không rõ lắm rốt cuộc là lúc tế tự bỏ vào, hay là người tuẫn táng sau khi chết do biến động địa chất, đầu lâu tình cờ lăn vào trong đỉnh.

Sau này lại một lần nữa khai quật được đồ đồng đựng đầu người, không còn là trường hợp đơn lẻ, mới khẳng định được vào thời thượng cổ khi tế tự, người ta sẽ trực tiếp dùng đầu người đựng trong đồ đồng.

Đầu người trong đồ đồng là được nấu chín…..

Tiêu Dao từng tiện tay tìm kiếm hình ảnh đồ đồng đựng đầu người, khá là kích thích.

Bây giờ vấn đề đến rồi, bên trong cái Đại đỉnh đồng xanh văn mặt người khổng lồ này rốt cuộc có gì?

Liệu có phải cũng có đầu người dùng để tế tự không?

Vật phẩm mang theo khí vận kia, lại là thứ gì?

Nhìn khe hở hẹp giữa miệng đỉnh đồng và đá núi, Tiêu Dao nhìn ngón tay của mình.

Hay lắm, Song Chỉ Tham Động quả thực là gói quà lớn mà hệ thống tặng cho.

Vừa mới học được, lại phát hiện bên trong đỉnh đồng có đồ vật, đồ tốt.

Vừa hay lúc này những người khác cũng đang tìm đồ, quan sát hoàn cảnh, Tiêu Dao tự nhiên không khách sáo, duỗi ngón trỏ và ngón giữa của tay phải ra.

Ừm, hình như lại dài ra rồi.

Sau khi hoạt động một chút, Tiêu Dao đưa ngón tay vào khe hở giữa miệng đỉnh đồng và đá núi.

Ngoài dự đoán của Tiêu Dao, nó chặt quá.

Mặc dù Song Chỉ Tham Động khiến hai ngón tay vô cùng linh hoạt, nhưng khi thực sự đưa vào để mò đồ, vẫn còn hơi cứng.

Nếu có dầu bôi trơn thì tốt rồi, nhưng tiếc là như vậy lực ma sát của ngón tay cũng sẽ giảm đi, không kẹp được đồ vật.

Sau khi thử mấy lần, Tiêu Dao nhíu mày.

Khe hở này quá nhỏ, rộng hai ba centimet, dài không đến mười centimet, không gian bên trong miệng đỉnh đồng lại vô cùng lớn, căn bản không với tới.

Tiêu Dao sốt ruột, dùng ngón tay cạy vào đá núi.

Đá núi ở đây đều là đá vôi, không quá cứng, cộng thêm hàng vạn

năm phong hóa, vốn đã có phần tơi xốp.

Bị hai ngón tay của Song Chỉ Tham Động của Tiêu Dao cạy một cái, tức thì đất đá sột soạt rơi xuống, miệng hang cũng lớn hơn một chút.

Không chỉ vậy, có lẽ đỉnh đồng vừa hay đổ lên một cột măng đá trong hang động karst, bên trong có nước rỉ ra, bị Tiêu Dao cạy một cái, lập tức trở nên ẩm ướt trơn trượt.

Như vậy, ngược lại lại thuận tiện cho việc thi triển Song Chỉ Tham Động, Tiêu Dao đưa cả cánh tay phải vào.

Người thi triển tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động nổi tiếng nhất, đương nhiên là Trương Dẫn Thành, nhưng mỗi lần thi triển đều phải dùng nước sắt phong kín quan tài, để lại một lỗ hổng, rồi bày lên đó dây tỳ bà, ngựa kéo dây thừng, một khi tình hình không ổn lập tức cắt đứt cánh tay của mình, đoạn tí cầu sinh.

Có thể nói là hiểm lại càng hiểm.

May mà lần này Tiêu Dao đối mặt là một cái đỉnh đồng chứ không phải quan tài cười, bên trong không có khả năng xuất hiện yêu ma tà vật.

Sau khi Tiêu Dao đưa cánh tay vào, hai ngón tay đã phát huy tác dụng, chẳng mấy chốc đã sờ khắp mọi thứ bên trong đỉnh đồng.

Bên trong đỉnh đồng quả thực có đồ vật.

Phần lớn đều là những mảnh đá vỡ và bùn đất rơi vào lúc nó đổ xuống, nhưng trong bùn đất có không ít thứ.

Xung quanh có nhiều nơi, lẫn trong bùn đất có một số hạt, từ kích thước và cảm giác phán đoán chắc là ngũ cốc, chỉ không biết đã được nấu chín hay chưa.

Khi sờ vào giữa, chẳng mấy chốc giọng nói của hệ thống bắt đầu liên tục vang lên.

"Phát hiện ký chủ tiếp xúc với mảnh vỡ Thương bích thời kỳ đầu Tây Chu, nhận được 200 khí vận." "Phát hiện ký chủ tiếp xúc với mảnh vỡ Hoàng tông thời kỳ đầu Tây Chu, nhận được 200 khí vận." "Phát hiện ký chủ tiếp xúc với mảnh vỡ Thanh khuê thời kỳ đầu Tây Chu, nhận được 200 khí vận." "Phát hiện ký chủ tiếp xúc với mảnh vỡ Xích chương thời kỳ đầu Tây Chu, nhận được 200 khí vận." Sướng, quá sướng.

Tuy đều là mảnh vỡ, nhưng khí vận nhận được không hề ít, trong nháy mắt, đã kiếm được tám trăm khí vận.

Cái đỉnh văn mặt người này đúng là bảo bối.

Nghe hệ thống nhắc nhở, Tiêu Dao nhanh chóng ý thức được bên trong cái đỉnh này có gì rồi.

Người cổ đại dùng ngọc làm sáu loại lễ khí, để tế trời đất bốn phương.

Trong đó dùng Thương bích để tế trời, dùng Hoàng tông để tế đất, dùng Thanh khuê để tế phương đông, dùng Xích chương để tế phương nam, Huyền hoàng để tế phương bắc, dùng Bạch hổ để tế phương tây.

Bây giờ Thương bích, Hoàng tông, Thanh khuê, Xích chương đều đã sờ được, chỉ còn Huyền hoàng và Bạch hổ.

Hai món còn lại nếu sờ được chắc chắn cũng là 200 khí vận, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Chương 18

Nghĩ đến đây Tiêu Dao càng có động lực, tiếp tục sờ trong đỉnh đồng.

Mãi đến khi sờ đến vị trí trung tâm mới lại sờ được một vật cứng.

"Phát hiện ký chủ tiếp xúc với mảnh vỡ Huyền hoàng thời kỳ đầu Tây Chu, nhận được 200 khí vận." Được rồi, lại sờ được một món, chỉ tiếc là mảnh vỡ.

Từ cảm giác trên tay, đúng là vỡ không thể vỡ hơn được nữa, không còn hình dạng ban đầu, có lẽ là lúc đỉnh đồng đổ xuống bị đá núi đập vỡ, dù có lấy ra, giá trị cũng không lớn.

Còn lại một món là Bạch hổ, Tiêu Dao lại tiếp tục cố gắng, lại sờ vào chính giữa trong đỉnh.

Chẳng mấy chốc lại sờ được một vật cứng, nhưng lần này âm thanh nhắc nhở của hệ thống mà Tiêu Dao mong chờ lại không vang lên.

"Hệ thống?

Hệ thống có đó không?

Hỏng rồi à?" Tiêu Dao có chút kinh ngạc.

Hệ thống vẫn không có phản ứng.

Tiêu Dao không cam lòng, lại tiếp tục dùng hai ngón tay nhanh chóng sờ loạn trên vật cứng đó.

Chẳng mấy chốc Tiêu Dao đã sờ ra điều không đúng, thứ này tuy cũng cứng như mảnh vỡ lễ khí bằng ngọc thạch trước đó, nhưng khác biệt cũng rất rõ ràng, đó là kích thước.

Thứ này hình tròn, to gần bằng miệng bát.

Tiêu Dao ngẩn người, không nhớ trong lễ khí có loại hình dạng này, nếu đúng là lễ khí thì đã sớm hấp thu khí vận rồi.

Ngoài ra, cảm giác của thứ này cũng không ôn nhuận như ngọc khí, có chút sần sùi thô ráp.

Tiếp tục sờ, Tiêu Dao phát hiện trên vật này có lỗ.

Càng ngày càng kỳ quái, Tiêu Dao tiếp tục sờ xuống dưới, cuối cùng sờ được một hàng lồi lõm.

Lúc này Tiêu Dao cuối cùng cũng biết mình đang sờ thứ gì rồi.

Một cái đầu lâu!

Đúng là sợ thật.

Tiêu Dao đang sờ rất nghiêm túc, bỗng nhiên phản ứng lại mình đang sờ một cái đầu người, còn sờ trúng vị trí miệng.

Gần như theo phản xạ, ngón tay Tiêu Dao rụt lại.

Không thể không nói tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động quả thực lợi hại, tốc độ hai ngón tay cực nhanh.

Khi ngón tay rụt lại, tai Tiêu Dao nghe thấy bên trong đỉnh đồng truyền đến một tiếng "cạch" nhẹ.

Âm thanh nghe như tiếng răng người va vào nhau.

Hai ngón tay của Tiêu Dao cũng cảm nhận được một trận rung động bên trong đỉnh đồng.

Thứ này lại còn sống.

Tiêu Dao nổi da gà khắp người.

Nhưng sau một hồi căng thẳng ngắn ngủi, Tiêu Dao lập tức bình tĩnh lại.

“Ha ha, chỉ là một cái đầu lâu sống, có thể làm khó được Song Chỉ Tham Động sao?” Tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động không chỉ là bản lĩnh tuyệt vời để phá giải cơ quan trong không gian hẹp, mà còn có một tuyệt chiêu nữa là có thể điểm trúng huyệt vị trên thi thể, làm mềm xương tan cứng, khiến thi thể mềm ra, tiện cho việc mò kim hơn.

Đầu người trong đỉnh đồng dù có hung hãn đến đâu, vẫn không thoát khỏi phạm trù của cơ thể người.

Tiêu Dao ngưng thần tĩnh khí, vận dụng Song Chỉ Tham Động, hai ngón tay bay lượn lên xuống, nhẹ nhàng điểm mười mấy cái trên đầu lâu.

Đầu người vốn đang không ngừng rung động, va răng vào nhau định cắn người, bỗng dừng lại, hàm dưới cũng trực tiếp bị tháo ra, hoàn toàn tách rời khỏi sọ trên.

Tiêu Dao vừa thở phào một hơi, ngón tay cảm giác có thứ gì đó từ trong đầu lâu rơi xuống.

Tiêu Dao dùng hai ngón tay kẹp lại, vừa hay kẹp được.

Đồng thời khi kẹp được vật này, Tiêu Dao nghe thấy tiếng nhắc nhở quen thuộc của hệ thống.

“Tốt, chưa hỏng…..” “Phát hiện ký chủ tiếp xúc với một món Hắc Ngọc Huyền Điểu khảm lục tùng thạch thời Thương mạt, hấp thu khí vận 500.” Tiêu Dao nghe thấy âm thanh nhắc nhở, lập tức cảm thấy khác với trước đây.

Lần này không phải mảnh vỡ, mà là một vật hoàn chỉnh.

Vật này rất nhỏ, chỉ dài khoảng một tấc, nhưng trên đó rõ ràng có hoa văn phức tạp.

Thời gian là Thương mạt, sớm hơn cả cái đỉnh này.

Kỳ lạ, đồ vật thời Thương mạt sao lại ở trong đỉnh đồng thời kỳ đầu Tây Chu?

Tiêu Dao từ từ rút cánh tay ra khỏi đỉnh đồng, dùng Thiên Nhãn Thông, dưới ánh sáng mờ ảo quan sát kỹ Hắc Ngọc Huyền Điểu giấu trong miệng đầu lâu.

Huyền điểu là chim én, chất liệu là một loại ngọc thạch màu đen hiếm thấy, thỉnh thoảng ánh đèn pin của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lướt qua, ngọc đen liền lóe lên ánh sáng u u, nhìn kỹ giống như một màu xanh đậm sâu thẳm.

Tại vị trí mắt của huyền điểu, được khảm những viên lục tùng thạch hoàn chỉnh.

Toàn bộ huyền điểu vô cùng tinh xảo, tạo hình đơn giản độc đáo, toát lên vẻ cổ xưa mộc mạc, mặt sau có một lỗ nhỏ, rõ ràng có thể xỏ dây.

"Thiên mệnh huyền điểu, giáng nhi sinh Thương", huyền điểu là một trong những đồ đằng quan trọng nhất của nhà Ân Thương.

Vật này bất kể chất liệu hay công nghệ, dù là ở mấy ngàn năm trước, chắc chắn cũng chỉ có những nữ quý tộc có thân phận cực cao mới có tư cách đeo.

Đợi đã, Thương mạt, Chu sơ, đỉnh đồng, tế đài, đầu người?

Những thứ này xâu chuỗi lại với nhau, khiến Tiêu Dao nhanh chóng nghĩ đến một khả năng.

Đầu người trong đỉnh đồng này, có lẽ thuộc về một nữ quý tộc hoàng tộc thời Thương mạt, nhưng sau khi Ân Thương bị diệt, tự nhiên không thiếu thành viên quý tộc trở thành nô lệ thậm chí là tế phẩm.

Người phụ nữ này, rất có khả năng bị người ta coi là tế phẩm vô

cùng quý giá, hiến tế cho sự tồn tại bí ẩn trong hang động này.

Ngàn năm sau, tôi vẫn có thể cảm nhận được sự oán hận và nhục nhã trước khi chết của người phụ nữ đó.

Tiêu Dao trong lòng cảm thán, thầm nghĩ Hắc Ngọc Huyền Điểu ngàn năm sau được thấy lại ánh mặt trời, cũng là một loại an ủi đối với người phụ nữ đó, bèn thu Hắc Ngọc Huyền Điểu vào không gian hệ thống.

Nhưng Tiêu Dao không rời đi, hắn nhớ, trong sáu kiện lễ khí, còn một món chưa sờ được.

Khó khăn lắm mới có được tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động, tự nhiên phải khai thác giá trị bên trong đỉnh đồng đến mức tối đa.

Chẳng mấy chốc Tiêu Dao lại đưa cánh tay vào khe hở, lần này không có đầu lâu quấy rối, không bao lâu, Tiêu Dao nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống mà hắn vô cùng yêu thích.

Chương 19

"Phát hiện ký chủ tiếp xúc với một món Bạch hổ thời kỳ đầu Tây Chu, hấp thu khí vận 500." Lại là đồ hoàn chỉnh?

Chuyện tốt thành đôi à.

Tiêu Dao trong lòng vui mừng, nhanh chóng lấy Bạch hổ ra khỏi đỉnh đồng.

Bạch hổ được điêu khắc từ ngọc thạch màu trắng, toàn thể hình hổ, nhưng dẹt, dày khoảng một centimet, dài mười mấy centimet, hoa văn trên đó tinh xảo phức tạp, hoàn toàn khác với phong cách cổ xưa mộc mạc của Hắc Ngọc Huyền Điểu trước đó.

Nếu Thương bích, Hoàng tông, Thanh khuê, Xích chương, Huyền hoàng, Bạch hổ là một bộ sáu kiện lễ khí hoàn chỉnh, e rằng là đồ vật cấp quốc bảo rồi.

Tiếc là những món khác đều bị hư hỏng nặng, chỉ còn lại một mình Bạch hổ, giá trị giảm đi rất nhiều.

Tất nhiên, sự giảm giá này cũng giống như một chiếc Rolls-Royce bị xước một vệt, đáng thương đáng tiếc, nhưng vẫn cực kỳ có giá trị.

Tiêu Dao không khách sáo thu luôn Bạch hổ vào không gian hệ thống.

Lúc này, Vương Bàn Tử đang tìm kiếm đồ vật quanh tế đài đột nhiên hét lên một tiếng: "Ai ngửi thấy mùi gì không?" "Mùi gì?

Mùi gì?

Chẳng lẽ lại đánh rắm?" Đại Kim Nha bị rắm của Bàn Gia hành hạ đến khổ, sắc mặt tái mét, nhớ lại nỗi kinh hoàng bị mùi củ cải chi phối.

"…… Cậu mới đánh rắm ấy, lần này không hôi, là mùi thơm." Vương Bàn Tử vội vàng nói.

"Mùi thơm?" Hồ Bái Nhất vừa hỏi vừa khịt mũi, nhanh chóng gật đầu: "Có một chút, hình như là mùi bơ sô cô la, tôi nhớ đã ngửi thấy ở đâu rồi." "Đúng đúng đúng, mũi Lão Hồ thính thật, chính là mùi này." Bàn Tử vội vàng nói.

"Kỳ lạ thật, sao dưới lòng đất lại có mùi thơm này?" Đại Kim Nha nghe Hồ Bái Nhất cũng ngửi thấy, vội vàng cũng ghé sát vào ngửi.

Tiêu Dao trong lòng khẽ động, Văn Hương Ngọc?

Thứ này trong các phiên bản khác nhau có hình thái khác nhau.

Tuy thế giới đang xuyên qua là Long Lĩnh Mê Quật, nhưng rõ ràng đã xảy ra không ít thay đổi, cũng trộn lẫn nội dung của các sách và phim khác, rõ ràng đây là một thế giới tổng hợp.

Không biết Văn Hương Ngọc ở đây sẽ là tình huống gì?

Quan trọng hơn, sự xuất hiện của Văn Hương Ngọc có nghĩa là di thể của Kim Bàn có khả năng rất cao ở gần đây.

Tiêu Dao vội vàng từ bên cạnh Đại đỉnh đồng xanh văn mặt người đi đến gần tế đàn, cũng tham gia vào "cuộc thi xem mũi ai thính nhất".

Thể chất của Tiêu Dao đã được hệ thống cải tạo nâng cấp, ngũ quan rõ ràng mạnh hơn người thường, nhanh chóng ngửi thấy một mùi thơm rõ rệt.

Mùi này toát lên một vẻ ngọt ngào, thật sự có chút giống sữa bò sô cô la.

Tiêu Dao đi xung quanh một vòng, nhanh chóng tìm ra nơi có mùi thơm nồng nhất, phát hiện đất ở đó tơi xốp, là một cái hố sụt, cao khoảng hai ba mét, có thể đi xuống.

“Mùi thơm chắc là từ dưới đó bay lên.” Tiêu Dao chỉ vào miệng hố.

“Được đấy Diêu Tử, tuổi chó à, chúng ta xuống xem, biết đâu có bảo bối.” Vương Bàn Tử chui rúc nửa ngày không mò được minh khí, chỉ hận không thể bẻ một chân của đỉnh đồng xuống, lúc này là tích cực nhất.

Chẳng mấy chốc bốn người lần lượt xuống dưới hố sụt.

Xuống dưới mới thấy, bên trong có không gian rất lớn, quả thật là một tầng khác.

Tầng dưới này mùi thơm nồng hơn nhiều so với tầng trên, rõ ràng nguồn gốc của mùi thơm là ở đây.

Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất cầm đèn pin đi kiểm tra khắp nơi, Đại Kim Nha và Tiêu Dao thì theo sau.

Tiêu Dao nhanh chóng theo mùi thơm nhìn thấy một khối đen sì dựa vào vách hang xa xa, dùng ngón tay chỉ: “Mùi thơm từ hướng đó truyền đến.” Vương Bàn Tử lúc này đối với Tiêu Dao vô cùng khâm phục, giơ ngón tay cái lên rồi nhanh chóng tiến về hướng Tiêu Dao chỉ.

Chưa đi được mấy bước Vương Bàn Tử đã đến trước khối đen đó, lia đèn pin, vừa hay chiếu trúng một cái đầu lâu, hai hốc mắt đen sì gần như đối mặt với Bàn Tử, dọa Bàn Tử lùi lại hai bước, ngồi phịch xuống đất.

Nhưng mùi thơm ở đây nồng nhất, khát vọng đối với tiền bạc trong phút chốc đã chiến thắng ham muốn sống, Bàn Gia lại đứng dậy.

“Lão Hồ Lão Hồ, mau đến xem, ở đây có một bộ xương.” Hồ Bái Nhất nghe vậy, lập tức đi tới, khịt mũi ngửi.

“Không sai, mùi thơm từ bộ xương này truyền ra.” Nói xong Lão

Hồ lại dùng đèn pin chiếu lên bộ xương, rồi đưa tay giật từ cổ bộ xương ra một vật.

"Gì thế?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

"Mạc Kim Phù chính hiệu." Hồ Bái Nhất vừa nói vừa dùng đèn pin chiếu vào.

Dưới ánh đèn pin, Mạc Kim Phù đen tuyền bán trong suốt, lấp lánh ánh sáng ôn nhuận, đầu trước sắc bén, hình chùy, phần dưới được khảm chỉ vàng, tết thành dạng "thấu địa văn", thân phù khắc hai chữ cổ triện "Mạc Kim".

"Mạc Kim Phù?" Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức đưa tay giật lấy Mạc Kim Phù.

"Hóa ra đường hầm dưới Ngư Cốt Miếu trước đây là do một vị tiền bối Mạc Kim giáo úy đào, thảo nào kỹ thuật cao siêu như vậy." Hồ Bái Nhất gật đầu, lại bắt đầu tìm kiếm trên người bộ xương.

Quần áo trên người bộ xương vẫn còn, có thể thấy niên đại không quá xa, cũng khớp với niên đại xây dựng của Ngư Cốt Miếu.

Bàn Tử không chịu thua kém, cũng vội vàng mò mẫm trên người bộ xương, lập tức phát hiện một túi gấm lớn, đổ hết đồ vật bên trong ra.

Nhưng những thứ đổ ra từ túi gấm đều là những vật lặt vặt, bảy tám cây nến, hai chiếc đèn giấy bị bẹp, mấy viên pin khô kiểu cũ của nước ngoài, còn có một bình gốm sứ hình hồ lô nhỏ.

Vương Bàn Tử mở ra xem, bên trong là một ít viên thuốc nhỏ màu đỏ.

Ngoài ra, còn có một viên đá lửa, một đoạn dây thép nhỏ, một con dao nhỏ, Vân Nam Bạch Dược, cũng như máu lừa đen và một cuộn chỉ mực mà Mạc Kim giáo úy luôn mang theo khi đi du lịch, hạ mộ mò

kim.

Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đều nhìn đến trợn mắt há mồm.

Tiêu Dao biết, đây mới là trang bị tiêu chuẩn mà một Mạc Kim giáo úy mang theo người khi hạ mộ.

Chỉ là đều là những thứ không đáng tiền.

"Bàn Gia, cho tôi xem Mạc Kim Phù một chút." Tiêu Dao ghé sát lại.

Vương Bàn Tử tự nhiên đồng ý.

Ngón tay Tiêu Dao vừa chạm vào Mạc Kim Phù, giọng nói của hệ thống vang lên.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với một chiếc Mạc Kim Phù thời Thanh, hấp thu khí vận 200." "Phát Khâu Thiên Quan Ấn rút ra thuộc tính cường hóa của Mạc Kim Phù, năng lực đào đường hầm tăng 20%, năng lực phân kim định huyệt tăng 30%." Ừm?

Mạc Kim Phù là cổ vật, có thể hấp thu khí vận Tiêu Dao đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Phát Khâu Thiên Quan Ấn lại có thể rút ra thuộc tính cường hóa từ Mạc Kim Phù, đào đường hầm và phân kim định huyệt đều là những kỹ năng rất thực dụng khi hạ mộ mò kim.

Chẳng lẽ, những vật phẩm khác liên quan đến Mạc Kim giáo úy, cũng có thể rút ra thuộc tính cường hóa?

Tiêu Dao nghĩ xong, lập tức lại bắt đầu nghịch những thứ Vương Bàn Tử đổ ra từ túi gấm của Kim Bàn.

Kết quả những thứ này khiến hắn có chút thất vọng, ngoài máu lừa đen và chỉ mực cống hiến 5% năng lực trừ tà trấn thi, những thứ khác đều không hấp thu được khí vận và thuộc tính.

Chương 20

Nhưng những viên thuốc nhỏ màu đỏ trong bình gốm sứ hình hồ lô, Tiêu Dao lấy hai viên bỏ vào túi của mình.

Trong lúc đó, Hồ Bái Nhất đã chiếu đèn pin lên đầu bộ xương.

Trên đỉnh đầu bộ xương có một lỗ hổng lớn, to bằng quả trứng ngỗng.

"Nhìn kìa, đây chắc là vết thương chí mạng, kỳ lạ thật, loại vết thương này tôi chưa từng thấy." Hồ Bái Nhất nghi hoặc nói.

Tiêu Dao bước lên trước: "Đã là tiền bối Mạc Kim giáo úy, lại để chúng ta gặp được, cũng là duyên phận, chúng ta an táng di hài của ông ấy đi." Hồ Bái Nhất gật đầu: "Diêu Tử nói có lý, đã thấy rồi thì không có lý do gì để tiền bối phơi thây ở đây." Nói xong, bốn người xúm lại nhấc thi hài của Kim Bàn lên.

Thi thể vừa rời khỏi mặt đất, Tiêu Dao thấy dưới thân thi thể lộ ra một miếng ngọc bội.

"Nhìn kìa?" Tiêu Dao trước tiên để mấy người cẩn thận đặt thi hài của Kim Bàn xuống, sau đó đưa tay nhặt ngọc bội lên.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với ngọc bội hình rồng Kim Hương Ngọc thời Chiến Quốc, hấp thu khí vận 500." Tiêu Dao trên mặt lộ ra một nụ cười, đưa ngọc bội cho Hồ Bái Nhất bên cạnh.

Nhận lấy ngọc bội, Hồ Bái Nhất dùng tay áo lau qua, tức thì hương thơm lan tỏa, chính là mùi mà cả nhóm ngửi thấy lúc nãy.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha lập tức bị thu hút.

"Thứ gì mà thơm thế?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Đại Kim Nha từ tay Hồ Bái Nhất nhận lấy ngọc bội, đưa lên mũi ngửi, lại dựa vào ánh đèn pin quan sát kỹ.

"Đây là Văn Hương Ngọc." Đại Kim Nha nói.

"Cái quái gì?

Cái mà trong bài hát của Lưu đại ca hát là 'Thái Thiên' à?" Vương Bàn Tử chưa nghe đến từ Văn Hương Ngọc bao giờ, liền hỏi ngược lại.

"Hà, cái của ngài là Thường Hương Ngọc hát Dự kịch, còn cái của tôi là chất liệu ngọc bội này gọi là Văn Hương Ngọc, cũng gọi là Kim Hương Ngọc, là bảo bối đấy." Đại Kim Nha đối với miếng ngọc bội này yêu thích không rời tay: "Nghe câu nói tục ngữ kia chưa? 'Thiên kim nan mãi Kim Hương Ngọc, hữu nhãn bất thức Kim Hương Ngọc', chính là nó đấy." Vương Bàn Tử nghe vậy liền cười, vội vàng cất Mạc Kim Phù vào túi, nhận lấy ngọc bội Kim Hương Ngọc xem đi xem lại không ngừng.

Đại Kim Nha u u đọc một bài thơ: "Thế gian vị văn hoa giải ngữ, như kim khước kiến ngọc sinh hương; thiên công tạo vật nan tư nghị, diệu vô cùng thục thẩm tường." Sau đó lại giải thích: "Thứ này tôi cũng từng mua được một miếng nhỏ, là người khác đổ đấu lấy ra, nhưng nhỏ đến đáng thương, không thể so với cái này.

Miếng tôi mua là đá nguyên khối, còn miếng ngọc bội này, xem tạo hình và công nghệ điêu khắc, rất có khả năng là thời Chiến Quốc." Đại Kim Nha càng giải thích Bàn Tử càng vui, vừa nghe đây là bảo bối hiếm có, miệng toe toét đến mức thấy cả răng hàm.

Sau khi xem xong ngọc bội Văn Hương Ngọc, mấy người đưa thi hài của tiền bối Mạc Kim giáo úy lên tầng trên rộng rãi, tìm một vị trí tốt đào một cái hố nông an táng, trên đó đắp đất đá, làm thành một nấm mồ.

Bốn người trước mộ vái lạy.

Làm xong tất cả, Tiêu Dao lập tức nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ phụ một, thưởng 1000 điểm khí vận, thưởng vật phẩm đặc biệt Kim trù." Tiêu Dao thực sự không thể kìm nén được niềm vui trong lòng, trên mặt lộ ra nụ cười.

Suốt dọc đường, hệ thống nhắc nhở gần như không ngừng, khí vận hấp thu cũng liên tục, cộng thêm 300 điểm khí vận còn lại sau khi tăng cấp, năm mảnh vỡ ngọc khí trong đỉnh đồng hấp thu 1000 điểm, Hắc Ngọc Huyền Điểu hấp thu 500 điểm, Bạch hổ hấp thu 500 điểm, Mạc Kim Phù 200 điểm, ngọc bội Văn Hương 500 điểm, nhiệm vụ thưởng 1000 điểm, tổng cộng 4000 điểm khí vận.

Ban đầu Tiêu Dao còn lo lắng 5000 điểm khí vận cần thiết để tăng cấp phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan lên Chính Bát Phẩm quá nhiều, không biết bao giờ mới có thể tăng cấp.

Bây giờ nhiệm vụ chính tuyến của Long Lĩnh Mê Quật còn chưa hoàn thành, đã có 4000 điểm, tăng cấp có hy vọng rồi.

Ngoài khí vận ra, nhiệm vụ phụ hoàn thành còn thưởng vật phẩm đặc biệt Kim trù.

Người được an táng là tiền bối Mạc Kim tên Kim Bàn, cả đời giỏi suy diễn số thuật, đo lường phương vị, Kim trù là bảo vật gia truyền.

Nhiệm vụ thưởng liên quan đến vị này, tên lại là trù, tất nhiên cũng liên quan đến chiêm bốc suy diễn.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao nhân lúc ba người không chú ý, kiểm tra Kim trù trong không gian hệ thống.

"Oa, đồ tốt à." Kim trù, công cụ đo lường làm bằng vàng ròng, chuyên dùng để đo phương vị bát quái, phong thủy số thuật.

Đường kính một phân (0,3 ly), dài bốn tấc, tổng cộng chín chín tám mươi mốt cây, mỗi cây đều khắc đầy thiên can địa chi và chữ số.

Khi sử dụng, dựa vào góc độ và số lượng đặt ngang dọc để suy ra phương vị bát quái cụ thể.

Khi mang theo, tỷ lệ phá giải cơ quan tăng 20%, năng lực phân biệt phương vị tăng 20%.

Tiêu Dao xem xong công dụng và thuộc tính của Kim trù, vô cùng vui mừng, thứ này là lợi khí khi hạ mộ mò kim, có công dụng tương tự như Kim Bàn.

Cộng thêm Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn mà Tiêu Dao đã hợp thành trước đó, và công cụ bói toán Lục Đế Tiền nhận được từ Đại Kim Nha, Tiêu Dao đã có mấy món trang bị thuận tay.

Lúc này mấy người đã an táng di hài của Kim Bàn, thời gian cũng trôi qua không ít, nhanh chóng quay lại hang hẹp ban đầu.

Đến nơi hang hẹp, Hồ Bái Nhất lại mặt mày rối rắm.

"Chúng ta ở dưới này loay hoay lâu như vậy, vẫn chưa tìm được đường ra." Tiêu Dao cười cười, lấy ra Lục Đế Tiền: "Để tôi bói một quẻ nữa, xem rốt cuộc đi hướng nào mới có thể ra ngoài." Lúc này Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đối với thuật bói toán của Tiêu Dao đã tin tưởng tuyệt đối.

Trước đó khi lựa chọn phương hướng, chính là nghe theo Tiêu Dao, mới dọc đường phát hiện ra đỉnh đồng, tránh được bầy dơi, tìm thấy di hài của tiền bối Mạc Kim, thu hoạch đầy đủ.

"Đúng đúng, Diêu Tử mau bói một quẻ." Bàn Tử không đợi được nữa.

Tiêu Dao biết lúc này đường hầm mà Kim Bàn đào thông đến Ngư Cốt Miếu, sau khi hiến tế máu ngỗng, đã không còn quỷ đả tường,

trực tiếp quay lại là được, nhưng để ba người yên tâm, hắn liền lắc lắc Lục Đế Tiền, trong lòng bói, từ đường hầm quay lại Ngư Cốt Miếu.

Lục Đế Tiền rơi xuống đất, kết quả tự nhiên không cần nói nhiều, tất cả đều là mặt sấp hướng lên.

Thấy kết quả đã có, ba người kia vội vàng hỏi: "Thế nào?

Vừa bói ra sao?" Tiêu Dao chỉ vào đường hầm quay lại Ngư Cốt Miếu: "Quay lại đường cũ là an toàn nhất." "Đường hầm quay lại không phải đã bị phiến đá chặn rồi sao?" Hồ Bái Nhất nghi hoặc hỏi.

"Anh họ, tin em đi, quẻ tượng đã như vậy, quỷ đả tường không chừng đã biến mất rồi." Tiêu Dao lắc đầu ra vẻ thần bí vô cùng.

Bàn Tử và Đại Kim Nha đều liều mạng gật đầu, Hồ Bái Nhất tuy có chút do dự, nhưng thấy ba người kia đều đồng ý, thuật bói toán của Tiêu Dao lại nhiều lần ứng nghiệm, cũng gật đầu đồng ý.

Chẳng mấy chốc bốn người liền theo đường hầm cũ, bò về Ngư Cốt Miếu.

Khi từ miệng hang sau thần đàn của Ngư Cốt Miếu chui ra, bốn người đều như vừa qua một kiếp.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử còn đỡ hơn, hai người dù sao cũng từng hạ đại mộ, kinh nghiệm phong phú.

Đại Kim Nha nước mắt cũng rơi xuống.

"Hồ gia, Bàn gia, Diêu Tử, lần này nhờ có các vị, Đại Kim Nha tôi mới có thể thấy lại ánh mặt trời." Tiêu Dao cũng thở dài một hơi, lần đầu tiên hạ mộ, tuy nhiệm vụ chính tuyến chưa hoàn thành, nhưng thu hoạch cũng khá nhiều.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến và một nhiệm vụ

phụ khác, vậy thì phát tài rồi.

Xem ra tiếp theo phải chuẩn bị kỹ càng một phen, lại vào mộ, hoàn thành hết các nhiệm vụ.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, sắp đến chiều rồi.

Hồ Bái Nhất thấy buổi tối đi lại trong vùng núi đầy hố sụt này thật sự nguy hiểm, dưới sự xúi giục của Tiêu Dao, quyết định quay lại đường cũ, đến nhà ông lão mà họ nghỉ chân lúc trưa để tá túc.

Chương 21

Lúc ăn cơm, thấy nhà ông lão có mấy cái nhà hang, có chỗ ở.

Tiêu Dao phát hiện từ khi trở về từ Ngư Cốt Miếu, lời nói của mình đã có thể ảnh hưởng lớn đến quyết định của Hồ Bái Nhất.

Phải biết Hồ Bái Nhất là một người ý chí kiên định, cực kỳ có chủ kiến, không dễ lừa như Vương Bàn Tử, cũng không yếu đuối như Đại Kim Nha, có thể ảnh hưởng đến quyết định của Hồ Bái Nhất, chính là nhờ vào biểu hiện của Tiêu Dao trong mê cung trước đó.

Tiêu Dao trên đường thỉnh thoảng kiểm điểm lại thu hoạch của mình, vô cùng đắc ý.

Đi được một đoạn, phát hiện mấy viên thuốc nhỏ màu đỏ lấy từ túi gấm của Kim Bàn, vẫn đang ở trong túi áo của mình.

Thứ này dường như là một loại bí dược do Mạc Kim giáo úy ngày xưa điều chế.

Trong cổ mộ có thi độc, Mạc Kim giáo úy đời đời truyền lại một bộ bí phương, viên thuốc được điều chế ra trước khi hạ mộ đổ đấu phải ngậm một viên, có thể trung hòa thi độc trong cổ mộ.

Thứ này không phải để chống khí độc, mà là lúc mở quan tài mò kim và tiếp xúc gần với thi thể, dùng để phòng ngừa thi độc xâm nhập vào cơ thể.

Thời cổ đại không có mặt nạ phòng độc, bịt miệng mũi, mắt cũng phải lộ ra ngoài.

Nếu là những đại mộ có quan quách được niêm phong tốt, thi thể của chủ mộ trong quan tài phân hủy, thi khí thi độc tích tụ trong quan tài, sẽ thông qua ngũ quan thất khiếu, gây hại cực lớn cho con người.

Có loại thuốc này thì không sợ nữa.

Chỉ là viên thuốc này đã ở trên thi thể của Kim Bàn mấy chục năm, e rằng sớm đã hết dược hiệu, không còn tác dụng lớn.

Tiêu Dao nghĩ vậy, tiện tay bỏ vào không gian hệ thống.

Viên thuốc vừa được thu vào không gian hệ thống, Tiêu Dao nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Hệ thống phát hiện Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn sắp hết hiệu lực, có thể tốn khí vận để phá giải phương thuốc của Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn, cần khí vận 300, có phá giải không?" Tiêu Dao ngẩn người, không ngờ Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn này lại không hề có thời hạn sử dụng, sắp hết hiệu lực cũng có hiệu quả.

Hạn sử dụng là ba mươi năm à?

Có thể phá giải phương thuốc?

Sự quan trọng của phương thuốc Tiêu Dao tự nhiên hiểu rõ, nó quý giá hơn nhiều so với bản thân thuốc, chỉ cần biết phương thuốc, muốn làm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, chỉ tốn chút thời gian và tiền bạc mà thôi.

Nhưng phá giải phương thuốc lại cần khí vận, cần 300, Tiêu Dao có chút đau lòng.

Khí vận không chỉ cần thiết để tăng cấp hệ thống Phát Khâu Thiên Quan, mà hợp thành trang bị cũng cần, phá giải phương thuốc cũng cần, xem ra công dụng rất rộng, càng ngày càng quý giá.

Nhưng Tiêu Dao chỉ hơi đau lòng, chứ không hề do dự, nhanh chóng chọn phá giải.

Một lát sau, một tờ giấy xuất hiện trong không gian hệ thống.

Tiêu Dao xem qua nội dung trên tờ giấy, phát hiện phương thuốc

của Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn cũng không quá phức tạp, những dược liệu cần thiết đều khá phổ biến.

Ma hoàng, thục tiêu, ô đầu, tế tân, bạch truật, phòng phong… mười mấy vị thuốc bắc, cộng thêm chu sa… điều chế thành viên mật to bằng hạt lạc.

Nhưng trong mười mấy vị thuốc bắc, cũng có một hai loại Tiêu Dao không nhận ra.

Nhưng Kim Bàn có thể điều chế, chắc không phải là thuốc bắc quá khó tìm, sau này có cơ hội đến tiệm thuốc mua là được.

Một nhóm người vội vã đi, cuối cùng cũng đến cửa nhà ông lão trước khi trời tối.

Lần này chưa đợi bốn người gọi cửa, ông lão đã từ bên trong đi ra.

"Lại là mấy cậu à?" Ông lão nhìn từ trên xuống dưới bốn người Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha.

Bốn người vừa từ đường hầm bò ra, cả người đầy bụi đất, lại từ Ngư Cốt Miếu đi một quãng đường, cộng thêm Đại Kim Nha bị dơi cắn, bệnh chưa khỏi hẳn nên trông khí sắc cực kém, chẳng khác gì người chết.

"Lại khát?

Lại đói rồi?

Lại mệt?" Ông lão chỉ từng người hỏi.

Đại Kim Nha yếu ớt nói một câu: "Tôi bị bệnh rồi." Tiêu Dao thấy không ổn, vội vàng kéo Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử ra sau, trực tiếp nói với ông lão: "Ông ơi, chúng cháu thật sự mệt quá rồi, trước không có làng sau không có quán, thấy ông có phòng trống, cho chúng cháu nghỉ nhờ một đêm được không ạ." Ông lão nhìn Tiêu Dao, trên

mặt lập tức nở nụ cười: “Cậu trai trẻ à, không phải tôi không cho các cậu vào nghỉ, vị giáo sư ở kinh thành mà tôi kể trước đây lại đến rồi, lần nào ông ấy cũng ở nhà tôi, có một tật xấu, không thích gặp người lạ.” Tiêu Dao ngẩn người.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử không cam lòng, vẫn đứng ở cửa năn nỉ ông lão.

“Không sao đâu ạ, chúng cháu chỉ cần có chỗ ngủ qua một đêm là được, ông cũng không nỡ nhìn chúng cháu ngủ ngoài đồng hoang phải không?” Ông lão mặt đầy bất lực: “Không phải tôi không cho các cậu vào nghỉ đâu, lần này vị giáo sư ở kinh thành đó còn mang theo một nữ trợ lý, thật sự không tiện.” “Không sao đâu, tôi thật sự không thấy có gì bất tiện cả.” Vương Bàn Tử mở miệng.

“Ông ơi, dù sao cũng cho chúng cháu vào nhà uống ngụm nước, thay bộ quần áo đi ạ.” Trong lúc Hồ Bái Nhất đang nói chuyện với ông lão, Tiêu Dao thấy một cô gái khoảng hai mươi mấy tuổi, dáng người cao gầy đi ra.

Tiêu Dao vỗ vai Hồ Bái Nhất, ra hiệu bằng mắt, anh họ à, làm em trai chỉ có thể giúp anh đến đây thôi.

Một giây trước còn đang nói chuyện say sưa với ông lão, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, giữa thì kéo quan hệ, ngay khoảnh khắc nhìn thấy cô gái đó, Hồ Bái Nhất lập tức như bị thi triển định thân pháp, miệng không khép lại được, ánh mắt cũng không dời đi được.

“Cô gái Mỹ?” Vương Bàn Tử cũng ngẩn người.

Người đi ra từ trong sân chính là Tuyết Lỵ Dương.

Chẳng mấy chốc bốn người được Tuyết Lỵ Dương đưa vào sân, sau khi giới thiệu với nhau, ngồi giữa sân, bày ra một ít lạc và trà

nước, trò chuyện như người quen cũ.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử tự nhiên chú ý đến người quen cũ Tuyết Lỵ Dương.

Sự chú ý của Tiêu Dao thì lại ở chỗ ông lão đi cùng Tuyết Lỵ Dương, mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn cũ, đeo kính, thỉnh thoảng đưa một điếu thuốc lên mũi ngửi.

Chính là vị giáo sư ở kinh thành đã từng ở nhà ông lão.

Chủ đề nhanh chóng chuyển sang lý do Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Dương đến đây.

Tiêu Dao mắt không chớp nhìn Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cho Tuyết Lỵ Dương xem vết ấn hình con mắt trên vai, sau đó lại nghe Tuyết Lỵ Dương kể về thân thế của mình.

Từ chuyện người tộc Zagrama di cư và những trải nghiệm tìm chết của họ, cho đến nguồn gốc của phái Bàn Sơn đạo nhân, và trọng điểm là những trải nghiệm kinh tâm động phách của Chá Cô Tiếu và Liễu Trần trưởng lão ở Hắc Thủy Thành.

Khi kể đến căn bệnh đặc biệt của người tộc Zagrama và tung tích của Mộ Trần Châu hay còn gọi là Phượng Hoàng Đảm, Tiêu Dao đang ngồi bên cạnh ăn lạc, đột nhiên nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Tiêu Dao có chút kỳ quái, vì lúc này hắn không ở trong mộ, cũng không nhận được đồ vật gì, nhắc nhở mình làm gì?

Tiêu Dao cẩn thận lắng nghe, lạc trong tay đột nhiên không còn thơm nữa.

“Hệ thống phát hiện ký chủ nhận được manh mối về Phượng Hoàng Đảm, kích hoạt nhiệm vụ 'Tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm', sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được phần thưởng cuối cùng: Huyết

mạch Phượng Hoàng." "Do nhiệm vụ Phượng Hoàng Đảm quá lớn, kế hoạch sẽ được chia thành nhiều nhiệm vụ tiến độ.

Mỗi khi hoàn thành một nhiệm vụ tiến độ Phượng Hoàng Đảm, sẽ được nhận thưởng riêng." Tiêu Dao kinh ngạc, vội vàng ăn thêm mấy hạt lạc để che đi vẻ mặt sững sờ.

Bên cạnh, Tuyết Lỵ Dương vừa kể xong câu chuyện về Chá Cô Tiếu, cũng đã giải thích rõ nguyên nhân của lời nguyền con mắt.

"Cái gì?

Cái vết sẹo hình con mắt đó là do nhiễm phải virus à?

Chương 22

Sống không quá năm mươi tuổi?" Vương Bàn Tử nghe xong thì bốc hỏa, đứng bật dậy.

"Không sai, là do tôi hại anh.

Nếu tôi biết sẽ khiến anh ấy bị lây nhiễm thì tôi đã không đưa anh ấy đến thành cổ Tinh Tuyệt." Tuyết Lỵ Dương thấy Vương Bàn Tử kích động, kiên nhẫn giải thích.

"Nếu lời nguyền này là một căn bệnh thì không chữa được sao?" Hồ Bái Nhất hỏi.

Tuyết Lỵ Dương giải thích: "Ông ngoại tôi cũng đã thử không ít cách, nhưng đều không có hiệu quả.

Tiêm sắt cũng không thể hấp thụ được do virus.

Chỉ có tìm ra nguồn gốc của virus, nghiên cứu kỹ lưỡng mới có thể tìm được cách hóa giải.

Bất kể thế nào, tôi đều phải tìm được Mộ Trần Châu trước tiên…" Lúc này, Vương Bàn Tử đang ngồi bên cạnh bỗng ưỡn cổ, trợn mắt.

Hồ Bái Nhất biết không ổn, hiểu rằng Bàn Tử sắp nổi khùng.

Bàn Tử vừa giơ tay lên, chưa kịp hạ xuống thì Hồ Bái Nhất đã tóm lấy tay gã, ấn mạnh gã ngồi trở lại.

Đồng thời, anh dùng giọng điệu cực kỳ bất mãn nói với Tuyết Lỵ Dương: "Hóa ra nãy giờ đều là cô sắp đặt đúng không?

Uổng công tôi ngồi đây khiêm tốn lắng nghe cả buổi.

Bàn Tử, Diêu Tử!

Thu dọn đồ đạc, chúng ta đi!" Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt đã hiểu ý.

Cùng lúc đó, hắn cũng nháy mắt với Tuyết Lỵ Dương rồi đứng dậy theo: "Đúng vậy!

Chuyện này thôi bỏ đi, chúng ta không chịu oan ức này.

Anh họ, Bàn Gia, Kim Gia, chúng ta về kinh thành!

Không tìm cái Mộ Trần Châu chết tiệt đó nữa." Hồ Bái Nhất thấy Tiêu Dao phối hợp, cố nén nụ cười, lập tức nói: "Tìm làm gì, toàn là làm chuyện vô ích, cứ yên ổn về nhà thôi." "Đúng vậy anh họ, sống không quá năm mươi thì chẳng phải còn hai mươi năm nữa sao?

Yên tâm, đợi mười năm tám năm nữa em phát tài rồi, em nhất định ngày nào cũng cho anh ăn thịt xiên nướng." Tiêu Dao lập tức phối hợp.

Hồ Bái Nhất đến khóe miệng cũng không nhịn được mà giật giật, nhân lúc Bàn Tử không để ý liền giơ ngón tay cái với Tiêu Dao.

Tuyết Lỵ Dương ban đầu còn ngơ ngác, bây giờ thấy hai anh em Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao diễn xuất như vậy, sao lại không biết hai người đang làm gì.

Cô lập tức cũng không vội nữa, khoanh tay trước ngực, chuyển sang chế độ xem kịch.

Tiêu Dao vừa giả vờ thu dọn đồ đạc, vừa lúc đi ngang qua Hồ Bái Nhất liền nhanh chóng ghé vào tai anh nói một câu: "Anh họ, thêm dầu vào lửa đi." Hồ Bái Nhất vừa nghe liền lập tức trợn mắt, quay sang Vương Bàn Tử nói: "Bàn Tử, chuyện này không thể trách người khác, là do anh hại chú." Nói xong anh quay đầu lại, Hồ Bái Nhất thấy Tiêu Dao đưa cho mình một cái bát sứ lớn, trong lòng thầm nghĩ thằng nhóc Diêu Tử này cũng ác thật, không thể chọn cái nhỏ hơn được sao?

Dù sao cũng chỉ là diễn kịch thôi mà.

Hồ Bái Nhất nhận lấy cái bát sứ lớn, Vương Bàn Tử vội vàng ngăn lại, hỏi: "Lão Hồ, anh định làm gì?" "Tao tự đập vào đầu!" Nói xong, Hồ Bái Nhất liền cầm bát sứ định đập lên đầu mình.

Bàn Tử vội can: "Lão Hồ, anh nghe tôi nói, bây giờ anh nhất định phải bình tĩnh.

Diêu Tử, cậu còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau khuyên anh họ cậu đi!" Tiêu Dao nói một câu: "Khuyên cái gì mà khuyên, tôi thấy chuyện này là cô Dương lừa chúng ta, để mặc chúng ta chết!" "Diêu Tử, cậu đừng nói bậy," Vương Bàn Tử nghe vậy liền không vui, "cậu không hiểu cô Dương, cô ấy không phải người như vậy.

Cậu tiếp xúc với cô ấy một thời gian sẽ biết.

Người ta lặn lội từ Mỹ về đây, chắc chắn là để giải quyết vấn đề, nhất định sẽ tìm được cách." "Thật không?" Tiêu Dao giả vờ không tin.

Vương Bàn Tử gật đầu lia lịa: "Thật, tuyệt đối là thật.

Diêu Tử, Lão Hồ, hai người tin tôi đi." Tiêu Dao gật đầu, vươn tay lấy cái bát sứ trên tay Hồ Bái Nhất xuống: "Được rồi anh họ, ngồi xuống đi." "Xin lỗi cô Dương, để cô chê cười rồi, chúng ta tiếp tục nói chuyện." Tiêu Dao ấn vai Vương Bàn Tử, ngồi xuống trước bàn nói với Tuyết Lỵ Dương.

Vương Bàn Tử từ từ ngồi xuống, nhìn Hồ Bái Nhất rồi lại nhìn Tiêu Dao, đầu đầy dấu chấm hỏi.

"Không phải, Lão Hồ, Diêu Tử, hai anh em các người đang diễn trò gì vậy?

Diễn cho tôi xem à?" "Diễn trò gì?

Nếu không để cậu xả hết lửa giận trong lòng ra thì chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng được sao?

Đúng không Diêu Tử?

Cậu xem người ta Diêu Tử hiểu chuyện biết bao." Hồ Bái Nhất bình tĩnh nói.

"Mẹ kiếp, đám người có học thức các người đúng là lòng dạ đen tối." Bàn Tử cảm thán một tiếng, lại ngồi về trước bàn, ngoan ngoãn lắng nghe.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương lấy ra một cái túi vải, cẩn thận mở ra.

"Tôi nghĩ mọi người cũng không cần quá tuyệt vọng.

Lần này may mà có giáo sư Tôn, đã giải mã được văn tự trên mai rùa, đó là nửa cuốn Long Cốt Thiên Thư mà ông ngoại tôi để lại." "Long Cốt Thiên Thư?" Mọi người đang lắng nghe đồng thanh hỏi.

"Đó là báu vật vô giá đấy." Đại Kim Nha cảm thán.

Tuyết Lỵ Dương mở túi vải ra, để lộ một miếng mai rùa không lớn hơn lòng bàn tay là bao, trên đó có khắc những văn tự giống như chữ giáp cốt.

Mấy người đang bàn tán, Tiêu Dao hỏi một câu: "Tôi có thể sờ thử cái cúp vô địch này… À không, Long Cốt Thiên Thư này được không?" Tiêu Dao không hề hứng thú với nội dung trên đó, hắn biết Lý Thuần Phong đời Đường đã giải mã được văn tự của Long Cốt Thiên Thư rồi.

Nhưng có một điểm Tiêu Dao vô cùng chắc chắn, đó là trên Long Cốt Thiên Thư này, chắc chắn có một lượng lớn điểm khí vận.

Tiêu Dao trước đó đã tích lũy được không ít điểm khí vận, chỉ còn

thiếu hơn một nghìn điểm nữa là có thể thăng cấp phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan, chỉ không biết trên Long Cốt Thiên Thư này rốt cuộc có bao nhiêu điểm khí vận.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy có chút kỳ quái.

Người em họ này của Hồ Bái Nhất, khí chất hoàn toàn khác với kiểu thanh niên trí thức và quân nhân của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, vừa mang vẻ thư sinh, nhưng đồng thời lại toát ra một sự tàn nhẫn và bình tĩnh, hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác của hắn.

Vừa rồi phối hợp với Hồ Bái Nhất lừa Vương Bàn Tử, càng thể hiện ra mình là một diễn viên thực thụ.

Tuyết Lỵ Dương lại nhìn Hồ Bái Nhất một cái, rõ ràng là đang chờ anh xác nhận xem người em họ này có đáng tin hay không.

Hồ Bái Nhất thì sao?

Hồ Bái Nhất tuy trước đó không hiểu rõ người em họ xa này của mình, nhưng sau chuyến đi Cổ Lan Huyện lần này, đặc biệt là sau khi đi một vòng trong mê quật dưới Ngư Cốt Miếu, Hồ Bái Nhất đã hoàn toàn công nhận Tiêu Dao.

Thậm chí không chỉ là công nhận, mà còn nảy sinh một cảm giác gần như kính sợ.

Tiêu Dao bình thường trông hiền lành, nhưng một khi vào trong mộ, bất kể là giả thần giả quỷ hay là thật sự có kinh nghiệm, sự tự tin và khí thế mà hắn thể hiện ra, đều vượt xa những gì một thanh niên hai mươi tuổi bình thường có thể sở hữu.

Thật không biết trước đây người em họ này của mình rốt cuộc làm nghề gì.

Chương 23

Có một khoảnh khắc, Hồ Bái Nhất thậm chí còn nghi ngờ Tiêu Dao cũng là một Mạc Kim Giáo Úy.

Lão Hồ gật đầu, Tuyết Lỵ Dương thấy vậy liền lập tức đưa Long Cốt Thiên Thư qua.

"Văn tự trên đó tuy có phần giống chữ giáp cốt, nhưng không phải là chữ giáp cốt, mà là một loại thiên thư khác, chuyên dùng để ghi chép những kiến thức cực kỳ cơ mật, chỉ có hoàng tộc quý tộc mới biết." Tuyết Lỵ Dương kiên nhẫn giải thích.

Tiêu Dao cẩn thận nhận lấy Long Cốt Thiên Thư, thầm nghĩ trong lòng: "Mình không quan tâm trên đó khắc chữ gì, quan trọng là điểm khí vận." "Hệ thống kiểm tra được vật chủ tiếp xúc Long Cốt Thiên Thư, hấp thụ 1500 điểm khí vận." Tiêu Dao hít một hơi khí lạnh, cố gắng đè nén sự kích động trong lòng.

Long Cốt Thiên Thư tuyệt đối là chí bảo, một lần đã hấp thụ được 1500 điểm khí vận.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là trước đó hắn đã tích lũy không ít điểm khí vận, trừ đi 300 điểm tiêu hao để giải Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, hắn vẫn còn 3700 điểm.

Cộng thêm số điểm khí vận hấp thụ từ Long Cốt Thiên Thư, đã đột phá mốc 5000 điểm.

Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên liên tiếp.

"Chúc mừng vật chủ điểm khí vận đạt trên 5000, phẩm cấp truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan thăng lên Chính Bát Phẩm, kỹ năng Chính Bát Phẩm đã được kích hoạt…" "Chúc mừng vật chủ phẩm cấp

truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan được thăng cấp, nhận được 300 điểm sức mạnh, 300 điểm nhanh nhẹn, 500 điểm tinh thần, 200 điểm thể năng.” Thăng cấp một lần thì sướng, thăng cấp mãi thì sướng mãi.

Chỉ có điều lần sau lên Thất Phẩm, cần đến 10000 điểm khí vận, hơi đau trứng một chút.

“Thính Âm Biện Huyệt?” Kỹ năng Chính Bát Phẩm khiến Tiêu Dao có chút kỳ quái, theo như Tiêu Dao biết, thuật Thính Âm Biện Huyệt là sở trường của các Tá Lĩnh Lực Sĩ, đặc biệt là Trần gia ở Tương Tây… Thật thú vị, thật thú vị, vừa học được thuật Bặc Quái, lại học được tuyệt kỹ Thính Lôi Biện Huyệt, xem ra là có duyên với Trần Hạt Tử rồi.

Nhưng Tiêu Dao cũng biết, kỹ năng này vô cùng thực dụng, bất kể là trên mặt đất hay dưới lòng đất, đối với việc xác định vị trí mộ huyệt, phương vị mộ đạo đều cực kỳ hiệu quả.

Một kỹ năng rất thực dụng, chỉ có điều Tiêu Dao hơi có chút ưu phiền.

Thính Lôi Biện Huyệt có một điều kiện tiên quyết, đó là phải có “sấm”.

Vào thời buổi vàng thau lẫn lộn, không ít dân trộm mộ Mạc Kim trên người cũng đều mang theo súng ống, pháo thăng thiên quả thực quá dễ dùng.

Vào trong mộ trực tiếp bắn vài phát, đó chính là “sấm”, dựa theo những âm thanh này có thể phán đoán được mọi thứ.

Chỉ là bây giờ không dễ kiếm nữa rồi, Tiêu Dao thậm chí còn đang cân nhắc có nên kiếm vài quả pháo hai tiếng mang theo không, biết đâu sau này lại thật sự dùng đến.

Tiêu Dao nghĩ nhiều như vậy, thực ra cũng chỉ là chuyện trong

nháy mắt.

Ngay lập tức, Tiêu Dao trả Long Cốt Thiên Thư lại cho Tuyết Lỵ Dương.

Bàn Gia ghé sát bên cạnh tôi tò mò hỏi: "Diêu Tử?

Cậu có hiểu trên đó viết gì không?" Tiêu Dao thành thật lắc đầu: "Không biết chữ, cũng không có hứng thú." "Không biết chữ thì xem làm gì, tôi còn tưởng cậu biết chữ trên đó chứ." Bàn Tử bĩu môi.

"Thế anh có biết không?" Tiêu Dao vặn lại.

Vương Bàn Tử ấp úng mấy câu: "Chuyện của mấy người có văn hóa này tôi không hiểu được, đừng hỏi tôi." Tuyết Lỵ Dương nhận lại Long Cốt Thiên Thư, đặt lên bàn, nói với giáo sư Tôn đang ngửi mùi thuốc lá: "Giáo sư Tôn, ông là chuyên gia về phương diện này, mời ông nói đi ạ." "Mọi người đều yên lặng rồi đúng không?

Vậy để tôi giảng cho mọi người nghe." Giáo sư Tôn ung dung ngồi xuống trước bàn.

Được rồi, đến giờ lên lớp, Tiêu Dao cũng ngồi ngay ngắn lại.

Thân phận của giáo sư Tôn này không chỉ đơn giản là một chuyên gia văn tự cổ hàng đầu trên bề mặt, có thể nghe được lời giảng giải của truyền nhân Quan Sơn nhất mạch, cũng là một loại cơ duyên.

"Vậy tôi nói ngắn gọn, văn tự vào thời thượng cổ thực ra có tám cách đọc…" Một bài giảng của giáo sư Tôn đã giải thích rõ lai lịch của Long Cốt Thiên Thư.

Nhà phong thủy số thuật đại tài đời Đường là Lý Thuần Phong phụng mệnh Đường Thái Tông Lý Thế Dân đi tìm Mộ Trần Châu.

Lý Thuần Phong đã tốn không ít công sức, cuối cùng cũng tìm được Long Cốt Thiên Thư có ghi chép về Mộ Trần Châu, đồng thời

cũng hao tổn tâm huyết giải mã được văn tự trên thiên thư.

Trên một nửa Long Cốt Thiên Thư có ghi chép về hình dáng của Mộ Trần Châu, có lẽ nửa còn lại ghi chép về tung tích của Mộ Trần Châu.

Nửa còn lại của Long Cốt Thiên Thư, rất có khả năng đã bị Lý Thuần Phong mang theo vào trong mộ.

Muốn tìm nửa còn lại của Long Cốt Thiên Thư, cần phải tìm ra tung tích của mộ Lý Thuần Phong.

"Chỉ cần tìm được nửa còn lại của Long Cốt Thiên Thư, chắc chắn sẽ biết được tung tích của Mộ Trần Châu." Tuyết Lỵ Dương tiếp lời giáo sư Tôn.

"Tôi nhớ Lý Thuần Phong là người Cổ Lan Huyện." Tiêu Dao lập tức nói, "Người Thiên Triều chúng ta coi trọng lá rụng về cội, mộ của Lý Thuần Phong rất có khả năng ở Cổ Lan Huyện." Giáo sư Tôn hứng thú nhìn Tiêu Dao, gật đầu: "Nói không sai." Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn Tiêu Dao với ánh mắt khác xưa.

Cô tự nhiên biết phán đoán của Tiêu Dao là đúng, mộ Lý Thuần Phong ở Cổ Lan Huyện.

Chỉ có điều cô là người chuyên nghiên cứu về Long Cốt Thiên Thư và tung tích của Mộ Trần Châu, tất cả tâm tư và kinh nghiệm đều dồn vào việc này, không biết đã tra cứu bao nhiêu tài liệu cổ tịch mới biết được.

Tiêu Dao gần như ngay lập tức sau khi nghe giáo sư Tôn và Tuyết Lỵ Dương giới thiệu đã đưa ra kết luận này, quả thực không hề đơn giản.

"Chuyện vết ban đỏ là lỗi của tôi, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi, mộ Lý Thuần Phong tôi có thể tự mình đi tìm." Tuyết Lỵ Dương nói.

“Cô Dương, chuyện này e rằng cả anh họ tôi và Bàn Gia đều sẽ không đồng ý đâu.” Tiêu Dao cười nói, “Đúng không?” Hồ Bái Nhất gật đầu, quay lại nhìn Bàn Tử, Bàn Tử dưới ánh mắt ép buộc của Hồ Bái Nhất, cũng gật đầu theo.

“Nếu mộ Lý Thuần Phong liên quan đến tính mạng của ba người, tôi chắc chắn cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Tiêu Dao tiếp tục nói.

“Không được, tìm mộ Lý Thuần Phong vô cùng nguy hiểm.

Lý Thuần Phong là đại gia phong thủy số thuật đời Đường, các loại trận pháp cơ quan chắc chắn còn hung hiểm hơn các ngôi mộ lớn khác.

Cậu không có vết ban đỏ, không cần phải mạo hiểm.” Tuyết Lỵ Dương vội nói.

“Cô Dương có điều không biết, Thiên Triều chúng ta có câu cổ ngữ, gọi là ‘minh tri biểu ca hữu nan, bất bang mang vương bát đản’ (biết rõ anh họ gặp nạn mà không giúp là đồ khốn nạn).” Tiêu Dao mở miệng.

Vương Bàn Tử nghe mà ngẩn người: “Chúng ta có câu cổ ngữ này à?

Ai nói vậy?” “Nghe gieo vần là biết cổ ngữ rồi.” Hồ Bái Nhất nghiêm túc nói.

Bàn Tử gật gật đầu, tiếp tục nghe.

Tuyết Lỵ Dương nghe Tiêu Dao giải thích xong, lại nói: “Xuống mộ không thể chỉ dựa vào nhiệt huyết suông, cần phải có kỹ năng chuyên nghiệp…” Tiêu Dao cười: “Cái này cô cứ yên tâm.” Nói xong Tiêu Dao nhặt một viên đá dưới đất lên, “bốp” một tiếng ném vào bức tường sân nhà của ông lão.

Âm thanh vang vọng trong sân nhà họ Diêu.

Mọi người nhìn nhau, không biết Tiêu Dao đang làm gì.

Tiêu Dao yên lặng chờ vài giây, sau đó từ từ mở miệng: "Trong nhà ông lão có tổng cộng bốn cái giường gỗ, hai cái chum nước, một cái ở gian chính, một cái ở gian phụ.

Trong bếp ở gian chính có một cái ngăn tủ bí mật, được khoét trực tiếp từ tường đất.

Phía sau gian phụ có một cái hang nhỏ, sâu khoảng hai mét, thông ra bên ngoài sân.

Còn nữa ông lão, ống khói bếp đất ở gian bên nhà ông cần phải thông lại, có chút tắc rồi." Tiêu Dao nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt chuyển hướng sang ông lão đang đan giỏ bên cạnh.

Lúc này tay của ông lão đã dừng lại, miệng há to: "Cậu… sao cậu biết?

Tôi không có ấn tượng là đã nói cho cậu?" "Ông lão, cháu đến Cổ Lan Huyện cũng là lần đầu tiên." Ông lão kích động, liên tục gật đầu: "Không sai, cậu nói không sai chút nào.

Chương 24

Cậu có thể nói cho tôi biết ống khói đó rốt cuộc tắc ở đoạn nào không?

Trước đây tôi đã thông một lần, nhưng không thông được." "Men theo ống khói lên trên khoảng một trượng, nghe có vẻ như là có một con mèo hoang rơi vào, kẹt ở giữa chừng." Tiêu Dao nói.

"Được rồi được rồi, cậu thanh niên giúp tôi một việc lớn rồi." Nói xong ông lão vui mừng bỏ đi.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử, Đại Kim Nha mấy người đều trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Dao.

Ngay cả giáo sư Tôn cũng lộ vẻ tò mò với Tiêu Dao.

"Diêu Tử, tai cậu mọc ở đâu vậy?" Vương Bàn Tử mặt đầy hưng phấn, "Hóa ra cậu không chỉ biết bói quẻ à." Sắc mặt Hồ Bái Nhất lại có vẻ trầm tư, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Tuyết Lỵ Dương thì đơn thuần là kinh ngạc: "Kỳ tích, quả thực là kỳ tích.

Tôi chỉ biết dơi có thể thông qua sóng âm để phán đoán môi trường xung quanh, không ngờ con người cũng có thể làm được." "Thế nào?

Chỉ bằng một chiêu này, tôi có thể đi cùng mọi người rồi chứ?" Tiêu Dao cười hỏi.

Tuyết Lỵ Dương cũng là người xuống mộ, tự nhiên biết chiêu mà Tiêu Dao vừa thể hiện có tác dụng lớn đến mức nào trong những ngôi mộ phức tạp dưới lòng đất.

Hơn nữa nghe ý của Vương Bàn Tử, Tiêu Dao này ngoài việc này ra còn có bản lĩnh khác, chỉ là "bói quẻ" thì Tuyết Lỵ Dương chưa

hiểu rõ lắm.

“Có thể, đủ rồi.” Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

“Được rồi, nếu không có Diêu Tử đi cùng xuống mộ, trong lòng tôi không yên tâm đâu.” Vương Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nghe lời của Vương Bàn Tử, ngay cả Hồ Bái Nhất cũng gật đầu.

Trong lòng Tuyết Lỵ Dương càng thêm kinh ngạc.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử có bản lĩnh thế nào cô là người rõ nhất, hai người họ đều là loại người thích tranh đấu, nội tâm cao ngạo.

Nhìn lại Tiêu Dao chỉ là một thanh niên hai mươi tuổi, là em họ của Hồ Bái Nhất, vậy mà lại có thể khiến hai người này khâm phục như vậy, tuyệt đối không đơn giản.

“Nếu đã như vậy, chúng ta hãy chuẩn bị thật tốt đi.” Tiêu Dao nói.

Lúc này Đại Kim Nha nãy giờ không nói gì đã lên tiếng.

“Các vị, tôi nói một câu không hay nhé, Cổ Lan Huyện lớn như vậy, lại là huyện cổ ngàn năm, mộ táng nhiều vô số kể, chúng ta đi đâu tìm mộ Lý Thuần Phong đây?” Một câu nói khiến mấy người đều im lặng một lát.

“Lý Thuần Phong là đại gia âm dương số thuật, cũng là một trong số ít những đại phong thủy sư trong lịch sử được chết già tại nhà, mộ của ông ta chắc chắn không dễ tìm, nhất định là nơi được lựa chọn kỹ càng.” Hồ Bái Nhất nói.

“Nội Tàng Oan!” Tiêu Dao đột nhiên nói một câu.

Mọi người đều bị lời của Tiêu Dao thu hút.

“Nội Tàng Oan?

Nội Tàng Oan là cái gì?

Diêu Tử, cậu nói rõ hơn chút đi.” Vương Bàn Tử tính tình nóng nảy, lập tức hỏi.

“Tôi biết một loại cách cục phong thủy vô cùng đặc biệt, gọi là Nội Tàng Oan.

Bắt nguồn từ trời, sóng của Nhược Thủy, có tướng trữ khí.

Loại vị trí phong thủy cực tốt này trên bề mặt căn bản không nhìn ra được điểm đặc biệt.

Nếu tôi là Lý Thuần Phong, chắc chắn sẽ tìm một vị trí phong thủy như Nội Tàng Oan để làm mộ huyệt.

Vừa có thể được phong thủy bảo hộ, lại có thể tránh bị người khác dùng thủ pháp tầm long điểm huyệt tìm ra vị trí mộ huyệt.” Tiêu Dao nói xong, nhìn Hồ Bái Nhất một cái.

“Tôi cũng từng nghe nói về Nội Tàng Oan, nghe nói bên trong loại vị trí phong thủy này có suối nguồn.

Loại vị trí phong thủy này nếu chỉ đơn thuần thông qua quan phong trắc thủy, tầm long điểm huyệt, quả thực không dễ tìm.

Hướng suy nghĩ này của Diêu Tử có lý.” Hồ Bái Nhất gật đầu.

“Được, vậy chúng ta hãy tìm kỹ cái Nội Tàng Oan này ở Cổ Lan Huyện, lật tung cả Cổ Lan Huyện lên, Bàn Gia tôi không tin là không tìm được.” Vương Bàn Tử hào khí nói.

Mấy người bàn bạc xong, nhanh chóng ai về việc nấy, tắm rửa thu dọn.

Tiêu Dao thấy trời còn sớm, nói với mấy người một tiếng, muốn vào thị trấn một chuyến.

Hồ Bái Nhất ban đầu không đồng ý, sợ gặp phải Mã Đại Đảm,

Tiêu Dao nói mãi mới thuyết phục được Hồ Bái Nhất.

Sau khi vào thị trấn, việc đầu tiên Tiêu Dao làm là tìm hiệu thuốc.

Nếu đã muốn xuống mộ, một số thứ cần phải chuẩn bị.

Thị trấn nhỏ vật tư thiếu thốn, những thứ như mặt nạ phòng độc chắc chắn không dễ tìm, chỉ dựa vào khẩu trang đơn giản là không đủ.

Lỡ như gặp phải thi khí, chướng khí, độc khí các loại, Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn có thể phát huy tác dụng lớn.

Tiêu Dao nhanh chóng phối đủ đơn thuốc của Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn trong hiệu thuốc, nhờ nhân viên xử lý giúp, cuối cùng điều chế thành những viên thuốc màu đỏ to bằng hạt đậu nành.

Tiêu Dao không ở lại trong tiệm chờ, đã đến thị trấn rồi, chắc chắn phải mua sắm một số vật tư.

Ngoài Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn ra, thứ Tiêu Dao cần nhất bây giờ là pháo và xăng.

Đáng tiếc Cổ Lan Huyện vốn nhỏ, trời vừa tối, pháo cũng không mua được, ngược lại ở trạm xăng dùng thùng nhựa mua được không ít xăng.

Hai thùng xăng lớn được Tiêu Dao trực tiếp cất vào không gian hệ thống, sau đó mang theo Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, lại mua thêm một ít đồ lặt vặt rồi mới trở về nhà ông lão.

Tiêu Dao vừa mới đi đến bên ngoài, chưa vào sân, đã nghe thấy từ xa vọng lại một tràng âm thanh lẩm bẩm.

“Sao tôi lại xui xẻo thế này, cả đời chưa gặp được chuyện gì tốt.

Đi lính không được, khó khăn lắm mới gặp được Lão Hồ cùng nhau phát tài, kết quả lại dính phải chuyện này.

Sao virus lại bám vào người tôi chứ?” Dù xung quanh tối đen như

mực, nhưng với dạ nhãn của mình, Tiêu Dao vẫn nhìn rõ Vương Bàn Tử.

Lúc này Vương Bàn Tử đang ngồi xổm trước chuồng lừa của ông lão, tâm sự với con lừa cái nhỏ trong đó.

“Lừa con ơi lừa con à, tao còn chưa sống đủ đâu.

Tao mới chưa đến ba mươi, vợ còn chưa cưới, nếu mà chết thế này, cả đời này quá thiệt thòi rồi.” “Bàn Gia, dù có độc thân cũng không thể thấy con lừa cái thanh tú mà động lòng chứ.

Hay là hôm khác sau khi chúng ta tìm được mộ Lý Thuần Phong, tôi mời anh đi tìm mấy cô em gái ở Cổ Lan Huyện tắm rửa nhé?” Tiêu Dao cười xấu xa.

“Thôi đi, mấy thứ son phấn dung tục đó Bàn Gia đây không thèm để mắt tới.” Bàn Tử rõ ràng có chút ngượng ngùng, tưởng rằng trời tối Tiêu Dao không nhìn thấy, nào ngờ Tiêu Dao có dạ nhãn, sớm đã nhìn thấy rõ mồn một.

Chương 25

“Cái đó chưa chắc à.” Lúc này giọng của Hồ Bái Nhất cũng truyền đến.

“Lão Hồ cũng cười tôi, hai anh em các người cùng một giuộc, đều một bụng nước xấu.” Vương Bàn Tử lau nước mắt.

“Yên tâm, anh sẽ không bao giờ để anh em của mình bị bỏ lại phía sau nữa.” Hồ Bái Nhất ôm lấy Tiêu Dao và Vương Bàn Tử nói.

Tiêu Dao biết Hồ Bái Nhất lại nghĩ đến những chiến hữu đã hy sinh, vỗ vỗ vai Lão Hồ.

“Anh, anh cũng đừng gánh hết mọi chuyện lên vai mình.

Chuyện chu cấp cho gia đình chiến hữu em cũng biết, sau này những chuyện đó, tính thêm một phần của em vào.” Tiêu Dao nói xong, lại nói tiếp: “Yên tâm, lần này tìm mộ Lý Thuần Phong, tìm Long Cốt Thiên Thư, em cũng sẽ lo liệu chu toàn, đưa mọi người toàn mạng trở về.” “Tôi thấy cậu đang cướp lời thoại của tôi thì phải?” Lão Hồ cười, “Diêu Tử, nói thật với anh đi, lần này cậu đến kinh thành không phải là để học làm ăn với anh đúng không?

Cậu cũng là dân trộm mộ?” “Thực ra, tôi là cấp trên của hai người.” Tiêu Dao cười nói.

Quỳ cầu tiên hoa bình giới phiếu, đa tạ các vị Vương Bàn Tử bĩu môi: “Ha ha, ho khan còn thở dốc nữa chứ.

Đây là anh họ cậu, đây là…” Bàn Tử nói rồi vỗ vỗ ngực mình, “Bàn Gia.” Hồ Bái Nhất một phát tát vào vai Vương Bàn Tử: “Còn phân vai vế nữa à?” Nói xong lại quay sang Tiêu Dao: “Diêu Tử, rốt cuộc là chuyện gì?

Cậu cũng nên biết hai chúng tôi làm gì, đều là Mạc Kim Giáo Úy chính hiệu, cậu nói là cấp trên của tôi là sao?" "Cậu có nhận ra thứ này không?" Tiêu Dao nói rồi lấy ra Phát Khâu Thiên Quan Ấn đã sớm lấy từ không gian hệ thống ra.

Hồ Bái Nhất "hử" một tiếng, lập tức từ trên người lấy ra đèn pin mang theo bên mình.

Ánh đèn pin vừa bật lên, một cái ấn đồng to bằng lòng bàn tay lập tức xuất hiện trước mặt ba người.

Trên ấn đồng là một con sư tử đồng, tinh xảo tuyệt luân, sống động như thật.

Hồ Bái Nhất nhận lấy xem xét kỹ lưỡng một hồi, lại lật ấn đồng lên xem văn tự trên đó.

"Lão Hồ, trên đó khắc chữ gì vậy?" Lòng hiếu kỳ của Vương Bàn Tử cũng bị khơi dậy.

"Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ." Hồ Bái Nhất từ từ nói.

"Cái gì vậy?

Có đáng tiền không?" Mối quan tâm của Bàn Gia vĩnh viễn chuyên nhất như vậy.

Hồ Bái Nhất lắc đầu.

"Sao?

Không đáng tiền à?" Vương Bàn Tử bĩu môi với Tiêu Dao, "Này Diêu Tử, cậu lấy cái ấn đồng không đáng tiền ra dọa ai đấy." Hồ Bái Nhất lập tức nói thêm: "Không phải là vấn đề đáng tiền hay không, giá trị của thứ này không thể dùng tiền để đo lường được." Vương Bàn Tử lắc đầu: "Không hiểu, thứ gì mà không thể dùng tiền để đo lường?

Theo tôi thấy thì cái gì cũng có thể.” “Vậy à?

Thế cái Mạc Kim Phù này của cậu đáng giá bao nhiêu tiền?

Cậu có bán không?” Hồ Bái Nhất hỏi.

Vương Bàn Tử cầm lấy Mạc Kim Phù chính hiệu trên cổ, trong lòng đắc ý vô cùng, luôn tự cho rằng Mạc Kim Giáo Úy chỉ khi đeo Mạc Kim Phù mới cảm thấy mình thực sự trở thành một thành viên của Mạc Kim Giáo Úy, bây giờ nghe Hồ Bái Nhất hỏi vậy tự nhiên lắc đầu.

“Không bán, thứ này là biểu tượng cho thân phận tôn quý của Mạc Kim Giáo Úy chúng ta.” “Vậy thì đúng rồi, cái này của tôi cũng sẽ không bán, cái này của tôi gọi là Phát Khâu Thiên Quan Ấn.” Tiêu Dao cười nói.

“Phát Khâu Thiên Quan Ấn?” Vương Bàn Tử dù sao cũng từng nghe Hồ Bái Nhất nói qua, Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh là bốn môn phái trộm mộ, chỉ có điều Phát Khâu Trung Lang Tướng đã sớm biến mất, nhất thời không phản ứng kịp.

Mất mấy giây, Vương Bàn Tử mới mặt đầy kinh ngạc chỉ vào Tiêu Dao: “Diêu Tử, cậu cũng là dân trộm mộ?

Phát Khâu Thiên Quan?” Tiêu Dao gật đầu: “Hàng thật giá thật.” “Thảo nào, trước đây trong đường hầm, tôi đã cảm thấy tâm lý của cậu quá tốt rồi.

Người bình thường lần đầu tiên xuống đường hầm, đều không chịu nổi môi trường chật hẹp đó, cậu không những không sợ chút nào, gặp vấn đề cũng không hề hoảng loạn, rõ ràng không phải là lần đầu tiên.” Hồ Bái Nhất nói.

Tiêu Dao trong lòng thầm nghĩ anh đoán sai rồi, tôi thật sự là lần đầu tiên xuống mộ, nếu không phải vì không có kinh nghiệm, muốn đi

theo để trải nghiệm, thì tôi đã trực tiếp dẫn đội rồi.

"Ngoài cái này ra, cậu còn có thuật chiêm bốc, trong mộ thì nhãn lực tốt, kiến thức về phong thủy số thuật, càng có chiêu Thính Lôi Biện Huyệt mà hôm nay cậu đã thể hiện cho Tuyết Lỵ Dương xem." Hồ Bái Nhất tiếp tục.

"Thính Lôi Biện Huyệt?

Lại là cái gì?" Vương Bàn Tử thầm nghĩ tôi sợ mình là Mạc Kim Giáo Úy giả, sao tôi nghe mà không hiểu gì cả?

"Thính Lôi Biện Huyệt thực ra là tuyệt kỹ của phái Tá Lĩnh, có thể thông qua âm thanh để thăm dò, phân biệt vị trí mộ huyệt, hướng đi của mộ đạo, thậm chí có thể nghe ra vị trí phá giải cơ quan.

Chỉ không ngờ thân là Phát Khâu Thiên Quan, cậu cũng biết chiêu này." "Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại (Biển chứa trăm sông, có lòng bao dung mới trở nên vĩ đại), học thêm chút bản lĩnh luôn tốt mà." Tiêu Dao khiêm tốn biểu thị.

"Khoan đã, hai người đang nói gì vậy?

Sao Diêu Tử lại là cấp trên của chúng ta?

Ai là hải nạp bách xuyên?" Vương Bàn Tử cảm thấy bị ra rìa.

"…" Hồ Bái Nhất bị nghẹn lời, nửa ngày không nói được gì.

"Bàn Gia đã nghe nói về Phát Khâu Thiên Quan, tự nhiên cũng biết Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mạc Kim Giáo Úy đều là chức vị do Tào Tháo thiết lập vào thời Tam Quốc, chuyên phụ trách trộm mộ Mạc Kim, gây quỹ quân phí.

Vậy anh nói xem, Trung Lang Tướng chức quan lớn hơn hay Giáo Úy chức quan lớn hơn?" Tiêu Dao hỏi.

"Cái này tôi biết, chắc chắn là Trung Lang Tướng rồi, người ta là

tướng quan, chúng ta Mạc Kim chỉ là giáo quan." Bàn Tử sờ sờ Mạc Kim Phù trả lời.

"Tuy logic của anh có vấn đề, nhưng kết quả thì đúng.

Phát Khâu và Mạc Kim vốn cùng một mạch, bản lĩnh trộm mộ không có sự khác biệt quá lớn, chỉ có điều Phát Khâu Thiên Quan là thống lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy.

Mạc Kim Giáo Úy đều có Mạc Kim Phù, Mạc Kim Phù không chỉ có một cái, nhưng Phát Khâu Thiên Quan Ấn thì chỉ có một." Tiêu Dao thu lại Thiên Quan Ấn, hươ hươ trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử bị hươ đến chóng mặt, Hồ Bái Nhất bên cạnh nghi hoặc hỏi: "Tôi nhớ Phát Khâu Thiên Quan Ấn đã biến mất vào thời Minh Thành Tổ, chưa bao giờ xuất hiện lại." Tiêu Dao thở dài một hơi, hai tay chắp sau lưng, vừa đi về phía trước vừa nói: "Chuyện này nói ra dài lắm." Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều đi theo sau, đột nhiên Tiêu Dao quay đầu lại: "Nói đơn giản, Thiên Quan Ấn không bị hủy, mà truyền đến tay tôi." Lưng của Vương Bàn Tử suýt nữa thì gãy: "Này Diêu Tử, cậu nói vậy có hơi quá ngắn gọn rồi không?" "Tổ truyền, không có cách nào, chuyện này biết tìm ai mà nói lý đây đúng không?" Tiêu Dao nghiêm túc nói.

Vương Bàn Tử ngượng ngùng: "Được, thật được, cậu dễ dàng như vậy đã trở thành lãnh đạo của tôi rồi." "Đừng nản lòng mà lão đồng chí, kinh nghiệm của anh đối với đội ngũ chúng ta có tác dụng tích cực lắm." Tiêu Dao cổ vũ.

Vương Bàn Tử có chút không tin: "Thật không?" "Nhìn ánh mắt chân thành của tôi đây này." Tiêu Dao nháy mắt với Vương Bàn Tử.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Dao bị tiếng của Vương Bàn Tử đánh thức.

“Lão Hồ, Lão Hồ, ai thấy Lão Hồ không?” Tiêu Dao vội vàng bò dậy, nhanh chóng quấn Thiết Lân Thuẫn lại vào cánh tay trái, thu dọn đồ đạc.

“Tiếc là không có vũ khí, có thời gian phải kiếm một thứ gì đó để phòng thân mới được.” Tiêu Dao nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Hỏng rồi hỏng rồi, sáng sớm Lão Hồ đã không thấy đâu, mấy thứ trang bị như đèn pin, dây thừng cũng không thấy đâu, gã này chắc chắn một mình đi tìm mộ Lý Thuần Phong rồi.” Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao, giống như thấy được trụ cột, lập tức xông tới.

“Đừng hoảng Bàn Gia, tôi nghĩ có một khả năng.” Tiêu Dao giữ lấy Vương Bàn Tử đang định ra ngoài tìm Hồ Bái Nhất, vội nói, “Có khả năng anh ấy đã về thị trấn để dò la tin tức về mộ Lý Thuần Phong.

Anh còn nhớ Trần Hạt Tử mà chúng ta gặp ở nhà khách không?

Trước đây ông ta đã đưa cho anh họ một lá bùa xem quẻ, tôi nghĩ có khả năng anh họ đã đi tìm ông ta.” Vương Bàn Tử nghe thấy có lý: “Vậy còn chờ gì nữa?

Chương 26

Chúng ta mau đi thị trấn thôi?" Tiêu Dao lại giữ Vương Bàn Tử lại: "Bàn Gia đừng vội, hôm qua tôi đi thị trấn vào buổi tối, trời tối đen như mực không dễ bị phát hiện, bây giờ ban ngày ban mặt, Mã Đại Đảm đang tìm chúng ta đấy." "Vậy phải làm sao?" Vương Bàn Tử thật sự lo lắng.

"Chuyện này phải phiền cô Dương rồi." Tiêu Dao thấy Tuyết Lỵ Dương cũng đã đi vào sân, lập tức nói, "Bọn người của Mã Đại Đảm chưa từng gặp cô Dương, để cô Dương đi thị trấn tìm anh họ.

Còn ba chúng ta, tìm ở gần đây, xem anh họ có đi xuống mộ một mình không." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy lập tức đồng ý, Vương Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm: "Được, không hổ là lãnh đạo của tôi, thời khắc mấu chốt có chủ ý, nghe cậu." Nhanh chóng, Tuyết Lỵ Dương chạy về phía thị trấn, còn Tiêu Dao, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha thì đi vào vùng núi gần đó để kiểm tra.

Nhưng Tiêu Dao không đi cùng đường với Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, mà tách ra giữa đường.

Tiêu Dao đương nhiên biết, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha rất có khả năng sẽ bị người của Mã Đại Đảm lừa đi, bị tóm gọn.

Nếu đi cùng đường, đương nhiên có thể nhắc nhở hai người, tránh bị bắt.

Nhưng Tiêu Dao lúc này lại có ý đồ khác.

Cái Nội Tàng Oan đó rất có khả năng ở trong ngôi mộ lớn dưới Ngư Cốt Miếu.

Nhưng dưới Ngư Cốt Miếu nguy cơ tứ phía, ngoài các loại cơ

quan ra, đám Hắc Vưu Hưởng và dơi bên trong cũng cực kỳ khó đối phó.

Nếu mấy người Tiêu Dao đi xuống, chuẩn bị trước thì cố nhiên có thể đối phó, nhưng chắc chắn sẽ tốn không ít công phu.

Bọn người của Mã Đại Đảm dù sao cũng là rắn độc địa phương ở Cổ Lan, có câu "làm giặc ngàn ngày chứ không có phòng giặc ngàn ngày", sau này ra khỏi mộ lớn, cũng phải đề phòng bọn chúng.

Một đám lá chắn thịt kiêm tay đấm tốt như vậy, đặc biệt là lão tam chuyên về thuốc nổ bên trong, khi đối mặt với Hắc Vưu Hưởng, nếu lợi dụng tốt tuyệt đối là vũ khí hủy diệt hàng loạt.

"He he, Bàn Gia, Kim Gia, vậy thì xin lỗi nhé, ít nhiều cũng phải để hai người chịu chút khổ." Sau khi tách khỏi Bàn Gia và Kim Gia, tôi không đi xa mà lặng lẽ bám theo phía sau hai người.

Dù sao với tốc độ và sức bền của Tiêu Dao, khoảng cách mấy trăm mét căn bản không là gì.

Chỉ khoảng nửa giờ sau, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đã gặp một gã đàn ông vác cuốc, đầu quấn khăn trắng.

Tiêu Dao không khỏi cảm thán, vận mệnh, duyên phận, căn bản không thể trốn tránh.

Không lâu sau, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đã bị gã đàn ông lực lưỡng có ánh mắt né tránh, ngượng ngùng như cô em gái nhà bên lừa gạt, bắt đầu đi theo gã về phía trước.

Tôi lẳng lặng đi theo xa phía sau.

Đi được một lúc, phía xa xuất hiện một cái sân khá lớn, Tiêu Dao nhìn từ xa, ban ngày ban mặt cũng có thể cảm nhận được một luồng sát khí.

“Đến nơi rồi.” Tiêu Dao tăng tốc, nhanh chóng đuổi đến cửa sân.

Lúc này Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đã sớm đi vào sân, cửa sân cũng đã bị gã đàn ông trung hậu thật thà vác cuốc lúc trước đóng lại, còn chu đáo khóa lại từ bên ngoài.

Tiêu Dao kiên nhẫn chờ ở bên ngoài, không lâu sau, trong sân truyền đến một tràng âm thanh đánh đấm.

Tiêu Dao nhìn đồng hồ, lắc đầu: “Sức bền của Bàn Gia không được rồi, mới kiên trì được năm phút đã bị người ta chế phục?” Lại qua một lúc nữa, trong sân cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Gã đàn ông quấn khăn trắng tháo khóa ra, cũng đi vào trong.

Đại Kim Nha vội vàng từ trong sân xông ra, không quay đầu lại chạy về phía xa.

Tiêu Dao đứng thẳng người, vươn vai: “Đến lượt tôi ra sân rồi.” Tiêu Dao nghênh ngang đẩy cửa sân, đi vào trong.

Sân không nhỏ, bên trong bày la liệt mấy cỗ quan tài lớn, trong đó có một cỗ quan tài sơn đỏ cực lớn.

Ban ngày ban mặt bên trong cũng âm khí sâu hun hút, gió thổi qua cũng mang theo hơi lạnh thấu xương.

Cửa phòng treo một tấm biển gỗ có chút rách nát, trên đó dùng sơn đỏ máu viết nguệch ngoạc mấy chữ lớn: Tiệm Quan Tài.

Cả tấm biển đều toát lên phong cách làm cho có lệ.

Khi Tiêu Dao bước vào, trên tay cầm một chuỗi tiền đồng, một tay chống hông, đi đến trước cỗ quan tài đỏ lớn vỗ hai cái.

Đối mặt với một đám đàn ông cường tráng đang vây quanh, hắn hằng giọng: “Thạch Sùng hào phú, Phạm Đan cùng, vận sớm Cam La, muộn Thái Công.

Bành Tổ thọ cao, Nhan Hồi mệnh đoản, sáu người đều ở trong Ngũ Hành.” Người cầm đầu trong sân là một gã đầu trọc mặt mày hung ác, tuy mặc đồ rách rưới nhưng lại có khí chất của một ngôi sao nhạc rock năm xưa, chính là Mã Đại Đảm.

“Mày là ai?

Trông lạ mặt.” “Đại ca, hình như là một trong mấy người ngoại tỉnh đi cùng Lý Xuân Lai, là người trẻ nhất.” Một gã đàn ông vạm vỡ nói nhỏ bên cạnh Mã Đại Đảm.

“Ồ?

Gan cũng không nhỏ nhỉ, dám đơn đao phó hội?” Mã Đại Đảm trợn mắt.

Bên cạnh một gã râu ria lập tức cầm mấy cây thuốc nổ buộc lại với nhau, một tay cầm đuốc, xông lên phía trước: “Đơn đao?

Mày dám cầm đao?

Tao cho nổ chết mày.” Mã Đại Đảm thở dài một hơi, một tay ấn đuốc xuống, nghiêng mặt dùng ngón tay chỉ vào đầu gã râu, nói: “Lão tam, dùng chút trí tuệ đi.

Tao đang ví dụ, ví dụ hiểu không?” Lão tam nửa hiểu nửa không gật đầu: “Vậy có cho nổ không?” “Không nổ không nổ, mệt tim quá…” Mã Đại Đảm kéo lão tam ra sau lưng, sau đó lại đối mặt với Tiêu Dao.

“Cậu thanh niên này một mình đến đây làm gì?

Cứu đồng bọn của cậu?

Chỉ bằng một mình cậu?” Tiêu Dao mỉm cười: “Cứu thì chắc chắn phải cứu.” Tiêu Dao vừa dứt lời, một lưỡi hái đã kề ngang cổ hắn, bên cạnh một gã đàn ông hung thần ác sát trợn mắt: “Xem mày cứu

thế nào!" Tiêu Dao không nói gì, từ từ đưa tay phải ra, nắm lấy lưỡi hái, dùng sức một chút, "cạch" một tiếng, lưỡi hái gãy đôi.

Lưỡi hái gãy trong tay Tiêu Dao "vèo" một tiếng bay ra, cắm vào tường, vừa vặn chém đứt sợi dây treo tấm biển "Tiệm Quan Tài".

Mã Đại Đảm và những người khác căn bản không phản ứng kịp, đợi đến khi phía sau lưng vang lên tiếng "bốp", mới đồng loạt quay đầu lại, mắt trừng trừng nhìn tấm biển rơi xuống đất, lưỡi hái gãy cắm sâu vào tường gạch nửa thước, chỉ còn lại một chút đuôi.

Giây tiếp theo, loảng xoảng mấy khẩu súng đều được giơ lên, chĩa vào Tiêu Dao, trong đó họng của một khẩu súng trường đã gần như dí vào mặt Tiêu Dao.

Tiêu Dao nhẹ nhàng đẩy họng súng ra: "Đừng căng thẳng, cách cứu người của tôi không phải là dùng vũ lực." Lão tam trong tay lại đổi một quả bom hình quả cầu sắt, không ngừng tung lên bắt xuống: "Vậy thì thế nào?

Dùng lời lẽ mềm mỏng cầu xin tao?" Tiêu Dao hai tay chắp sau lưng, từng bước đi về phía lão tam: "Tôi đến đây cứu người, nhưng tôi thấy trên mặt mỗi người các anh đều mang hắc khí, hiển nhiên là tạo nghiệp quá nặng, âm khí quấn thân, mỗi người đều sống không được bao lâu nữa." "Mày dám nói về mệnh của tao à?

Mã Đại Đảm tao mệnh cứng lắm, âm khí quấn thân à, một phát súng là trấn tan hết." Mã Đại Đảm mặt đầy thịt mỡ run lên.

"Không tin?

Không tin thì nhìn quan tài sau lưng anh đi." Tiêu Dao hất cằm.

Mã Đại Đảm quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy cỗ quan tài đỏ lớn dưới mái hiên.

"Quan tài làm sao?

Do chính tay tao làm đấy, mày thích cái đó à?" "Mở ra xem là biết, tôi vừa vào đây đã bói một quẻ, kết cục của các anh đều ở trong quan tài." Tiêu Dao trên mặt treo nụ cười vô hại.

Mã Đại Đảm ngăn lão tam lại sắp nổi điên: "Đi mở quan tài, xem bên trong rốt cuộc có cái quái gì, nếu không có gì, thì vừa hay nhét nó vào, coi như là nơi an nghỉ cuối cùng!" Nói xong, lập tức có mấy gã đàn ông bảy tay tám chân nhấc nắp cỗ quan tài đỏ lớn ra.

Chương 27

Nắp cỗ quan tài đỏ lớn rõ ràng rất nặng, dù không đóng đinh, nhưng muốn nhấc nắp ra, cũng phải cần ba bốn gã đàn ông mới được.

Khi nắp quan tài được mở ra, từ trong quan tài thổi ra một trận gió lạnh, thổi mái hiên trên đầu kêu loảng xoảng.

Mọi người nghển cổ nhìn vào trong, lập tức trong đám người vang lên một tràng tiếng hít khí lạnh, có một kẻ nhát gan "ái" một tiếng, ngồi phịch xuống đất.

Mã Đại Đảm vẫn luôn nhìn chằm chằm Tiêu Dao, không nhìn vào trong quan tài, lúc này thấy phản ứng của anh em, lập tức sắc mặt trầm xuống, lớn tiếng hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì?

Trong quan tài có cái gì?" Cái gã ngồi dưới đất quần cũng có chút ướt, đưa ngón tay run rẩy chỉ vào cỗ quan tài đỏ lớn: "Đại ca, trong quan tài có mười mấy người chết…" "Nói bậy, cái quan tài này tổng cộng lớn thế này, đến cả con khỉ gầy như mày cũng không chứa được bốn năm người, lấy đâu ra mười mấy người chết." Mã Đại Đảm nói xong, cũng lập tức đến trước cỗ quan tài đỏ lớn.

Đưa cái đầu trọc vào trong quan tài nhìn một cái, dù là Mã Đại Đảm gan to bằng trời cũng hít một hơi khí lạnh, lùi lại hai bước.

Cái gã khỉ gầy lúc nãy nói không sai, trong quan tài thật sự có mười mấy người chết.

Chỉ có điều những người chết này không phải là người thật, mà là những người giấy chỉ có ở tiệm vàng mã.

Những người giấy này đều chỉ lớn bằng lòng bàn tay, rõ ràng không phải dùng kéo hay dao cắt giấy cắt ra, mà trông giống như do

người ta dùng tay xé ra.

Vậy mà tất cả các nhân vật đều sống động như thật, trên đó không ít đều dính thứ màu đỏ, trông máu me be bét.

Điều đáng sợ hơn là những người giấy này gần như không có một ai hoàn chỉnh, có người bị xé rách, có người tay chân gãy lìa, có người đầu lủng lẳng trên cổ, ai nấy trông cũng chết rất thảm.

Nếu chỉ có vậy, cũng không đủ để dọa Mã Đại Đảm.

Mở tiệm quan tài mà lại bị người giấy dọa à?

Chỉ có điều những người giấy này không chỉ hình thái khủng bố thê thảm, mà toàn bộ đều được cắm vào tấm gỗ dưới đáy quan tài.

Cỗ quan tài đỏ lớn này là hàng hiệu trong tiệm quan tài của Mã Đại Đảm, dùng toàn là gỗ bách đỏ thật, nặng trịch, cứng như sắt.

Một mảnh giấy mỏng mà lại có thể cắm vào tấm ván quan tài?

Căn bản không phải là chuyện con người có thể làm được.

Mã Đại Đảm càng nghĩ càng sợ, cỗ quan tài đỏ lớn cũng là tác phẩm đắc ý của gã, kín kẽ, có nền tảng vững chắc, làm xong vẫn luôn đặt trong sân, chưa từng mở ra.

Vừa rồi nhấc nắp quan tài ra, cũng phải tốn mấy người, nếu là do cậu thanh niên Tiêu Dao này giở trò, thì hắn làm thế nào?

Bây giờ Mã Đại Đảm nhìn lại Tiêu Dao, trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt, trong ánh mắt không có một chút hoảng loạn hay sợ hãi nào.

Người bình thường vừa vào tiệm quan tài, gió lạnh thổi qua đã bắt đầu run rẩy, huống chi là có nhiều người cầm dao súng vây quanh.

Xem ra cậu thanh niên này thật sự không phải người bình thường.

Mã Đại Đảm nghiến răng: “Tao không biết mày làm thế nào, nhưng tao không tin, nếu mày có thể đoán trúng đồng bọn của mày ở đâu, tao sẽ tin mày!” Lúc này một gã đàn ông bên cạnh Mã Đại Đảm ghé tai nói nhỏ: “Đại ca, có phải là cái gã Kim Nha lúc nãy tiết lộ cho nó không.” Mã Đại Đảm lắc đầu: “Không phải, gã Kim Nha đó không thấy tao giấu Bàn Tử ở đâu, lúc gã Kim Nha chạy tao vẫn luôn nhìn chằm chằm, đi một mạch ra xa, giữa đường không nói chuyện với ai.” Trên vùng đất bằng phẳng này không có cây cối, người chạy ra hai ba dặm vẫn có thể nhìn thấy, cho nên Mã Đại Đảm mới chắc chắn như vậy.

Gã Bàn Tử đó bây giờ đang ngơ ngác, lại giấu ở nơi kín đáo, Mã Đại Đảm cũng nhân cơ hội này thử lại cậu thanh niên này một lần nữa.

Tiêu Dao nghe vậy cười: “Tôi có tám đặc điểm, nếu anh không tin, vậy tôi sẽ thể hiện thêm một chút thủ đoạn cho anh xem.” Nói xong, Tiêu Dao tung chuỗi tiền đồng đang cầm trong tay lên trời, sau đó lại bắt lấy, rồi ném xuống đất.

Sáu đồng tiền đồng ngay ngắn xếp thành một đóa hoa mai trên đất.

Tiêu Dao sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát vị trí của những đồng tiền.

Mã Đại Đảm và những người khác cũng xúm lại, xem Tiêu Dao rốt cuộc định làm gì.

Tiêu Dao căn bản không hề chiêm bốc, Vương Bàn Tử ở đâu hắn biết rõ, lúc này chẳng qua là đang giả vờ mà thôi.

Cuộc sống cần có nghi thức, lừa người cũng vậy.

Còn những người giấy trong cỗ quan tài đỏ lớn lúc nãy, thì Tiêu Dao đã sớm chuẩn bị xong.

Tối qua khi đi thị trấn, hắn đã mua một ít đồ lặt vặt, trong đó có giấy vàng và chu sa.

Ban đầu những thứ này được chuẩn bị để dùng Thiên Quan Ấn in một số lá bùa "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", chỉ là lúc này vừa hay dùng tay xé ra một số người giấy thê thảm, bôi chu sa lên.

Xé người giấy không tốn nhiều sức, nhưng việc đặt người giấy vào trong cỗ quan tài đỏ lớn lại tốn không ít công phu của Tiêu Dao.

Nắp cỗ quan tài đỏ lớn đó cứng như sắt, nếu không phải Tiêu Dao được hệ thống Phát Khâu Thiên Quan cộng thêm hơn nghìn điểm sức mạnh, trên người có sức của mười người trưởng thành, mới có thể một tay nhấc nắp quan tài lên một khe hở.

Đồng thời dùng tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động, bắn những người giấy đã xé xong vào quan tài, từng tờ một như lưỡi dao, găm vào tấm ván quan tài.

Tất cả đều được Tiêu Dao thực hiện trong lúc vỗ vào cỗ quan tài đỏ lớn khi vừa vào cửa, chỉ trong vòng chưa đầy một phút.

Lúc đó những người trong sân đang lơ là nhất, nhất thời không ai phát hiện ra vấn đề.

"Ừm, quẻ Thiên Địa Bĩ.

Bĩ có nghĩa là tắc.

Trời đất không giao hòa, âm dương bế tắc, là tượng không thông.

Hổ sa bẫy khó nói nên lời, tiến lên thì dễ, lùi lại thì khó.

Điều này cho thấy Bàn Tử không ở trên trời cũng không ở dưới đất, mà treo lơ lửng ở nơi trời đất không giao hòa.

Ngoài ra, vị trí của đồng tiền rơi vào cung Khảm và cung Càn, Khảm là thủy, Càn là kim, cho thấy xung quanh có nước, trên dưới có

kim loại.” Tiêu Dao nói một cách lưu loát, sắc mặt của Mã Đại Đảm nhanh chóng thay đổi.

Tiêu Dao không chỉ nói đúng vị trí của Vương Bàn Tử, mà ngay cả môi trường xung quanh cũng nói đúng.

Nếu vị trí của Vương Bàn Tử Tiêu Dao có thể dùng ống nhòm nhìn trộm, biết được một chút, nhưng môi trường xung quanh thì sao?

Đó là chuyện bí mật nhất trong tiệm quan tài của Mã Đại Đảm, ngoài anh em trong tiệm ra, người ngoài căn bản không thể biết được, huống chi là một cậu thanh niên ngoại tỉnh mới đến Cổ Lan Huyện.

Tiêu Dao thu lại đồng tiền, đi một vòng trong sân, chân dùng sức nhẹ nhàng dậm một cái, lập tức cảm thấy vị trí này là rỗng, sau khi đi lên trên, chỉ xuống đất.

“Bàn Tử ở dưới này.” “Đại sư, đại sư à.” Trong tiệm quan tài có người bình thường thắp hương bái Phật, mê tín đủ thứ, bây giờ đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống đất lạy Tiêu Dao.

“Đừng quỳ lạy tôi.” Tiêu Dao cười, hai tay hướng lên trên hư đỡ, âm thanh cực kỳ có sức mê hoặc, gã đàn ông đang quỳ trên đất loạng choạng lại đứng dậy.

Một tay của Tiêu Dao đã dọa được phần lớn người trong sân.

Những người trong tiệm quan tài này tuy đều là những kẻ liều mạng, nhưng dù sao hoàn cảnh chung là như vậy, một số thứ ma quỷ thần thánh đã ăn sâu vào trong lòng.

Tiêu Dao vào cửa tay không bẻ gãy lưỡi hái, lại đoán trước trong cỗ quan tài đỏ lớn có điềm xấu, bây giờ lại cực kỳ chính xác nói ra nơi bí mật nhất trong tiệm quan tài, trong mắt những người này quả thực là bán tiên rồi.

Nếu không phải Mã Đại Đảm bình thường hung ác, có uy tín trong

đám người, lúc này e rằng đã sớm coi Tiêu Dao như thần minh rồi.

Dù vậy, súng và dao trong tay phần lớn mọi người đều đã hạ xuống, không còn chĩa vào Tiêu Dao nữa.

Mã Đại Đảm bề ngoài trông bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng hoảng loạn vô cùng: "Vị tiểu ca này, cậu đoán quả thực không sai, nhưng tôi không thể dễ dàng thả đồng bọn của cậu đi như vậy." Tiêu Dao cười gật đầu: "Tự nhiên, tôi đến đây không phải để cứu đồng bọn của tôi đi, tự nhiên không cần anh thả.

Chương 28

Ban đầu tôi định không dẫn thêm một Mạc Kim Giáo Úy khác đến, tiện thể xem thử thân thủ của anh, có đủ tư cách hợp tác không?" Mã Đại Đảm sững sờ, thầm nghĩ tiểu ca này còn biết đọc suy nghĩ à?

Biết cả ý định của mình?

Bình thường Mã Đại Đảm suy nghĩ khá cẩn thận, chỉ là lúc này bị những thủ đoạn liên tiếp của Tiêu Dao làm cho có chút ngơ ngác, tâm thần rối loạn.

"Nếu tiểu ca đã nói như vậy, vậy tôi cũng không khách sáo nữa, mời đi." Mã Đại Đảm đưa tay ra, hướng về tấm ván gỗ lối vào đường hầm dưới đất.

Tiêu Dao cười nhấc chân, móc vào khe hở của tấm ván gỗ, hất lên trên, tấm ván bay đi.

Nhanh chóng, tất cả mọi người trong tiệm quan tài đều đi theo Tiêu Dao vào dưới lòng đất.

Trên mặt đất không nhìn ra, sau khi xuống dưới, mới thấy dưới này là một không gian lớn hơn cả cái sân, độ sâu cũng có ba bốn trượng, tối đen vô tận.

Sau khi đám người Mã Đại Đảm đi xuống, lập tức có người bị Tiêu Dao dọa sợ muốn mở miệng nhắc nhở, kết quả bị Mã Đại Đảm giơ tay ngăn lại.

"Đại ca, bậc thang dưới đó cao thấp không đều, nếu không đi quen, chắc chắn sẽ bị ngã, dưới đó lại tối như vậy…" Mã Đại Đảm nhìn xuống dưới, trong bóng tối ngược lại khôi phục lại một chút lý trí, cười nham hiểm: "Vừa hay xem thử trình độ của vị tiểu tiên sinh

này thế nào, nếu thật sự có thể thuận lợi đi qua Loạn Bộ Âm Dương Thê, đơn thương độc mã cứu được gã Bàn Tử đó, cũng là lợi hại, nếu không cứu được, tao cũng không ngại trong địa lao của chúng ta có thêm một người." Nghe lời của Mã Đại Đảm, những anh em khác lập tức im miệng, đứng ở cửa hang, dựa vào một chút ánh sáng yếu ớt nhìn vào trong.

Tiêu Dao vừa mới đi được mấy bậc thang, lập tức cảm thấy không ổn, thầm nghĩ đám liều mạng trong tiệm quan tài này cũng có trí tưởng tượng phong phú.

Khi người ta đi xuống bậc thang, theo tiềm thức sẽ coi các bậc thang cao bằng nhau.

Nếu trong một dãy bậc thang, có hai ba bậc cao thấp khác với những bậc còn lại, đặc biệt dễ gây ra thảm án.

Loại bậc thang được xây dựng ở vị trí đặc biệt, xen kẽ những bậc cao thấp không đều này có một tên gọi là Loạn Bộ Âm Dương Thê, Mã Đại Đảm học được từ một cao nhân, chỉ có người đi quen mới có thể nhanh chóng lên xuống trong bóng tối.

Người không đề phòng chắc chắn sẽ bị thiệt.

Nếu là người khác tự nhiên đã sớm lăn thành một cục trong địa lao tối om, nhưng khả năng giữ thăng bằng của Tiêu Dao lại mạnh đến nghịch thiên, tuy cũng loạng choạng một chút, nhưng lập tức đã ổn định lại thân hình.

Loại tiểu xảo này đối với Tiêu Dao, chỉ cần biết rồi thì không thể gây khó khăn được nữa, lập tức thản nhiên đi xuống, dưới dạ nhãn, toàn bộ tình hình của địa lao đều thu vào mắt.

Đám người Mã Đại Đảm ở cửa hang không biết, nhìn Tiêu Dao dường như ngay cả thân hình cũng không loạng choạng mà đi vào sâu

trong địa lao, Mã Đại Đảm lại hít một hơi khí lạnh.

Có tiểu đệ mắt không tốt, đang hỏi người bên cạnh: "Thế nào thế nào?

Tiểu tiên sinh có ngã không?" "Đi rồi đi rồi, tiểu tiên sinh đi vững lắm." Mã Đại Đảm nghe giọng điệu có chút hả hê?

Trợn mắt: "Mày theo phe nào vậy?

Dám gọi là tiểu tiên sinh!

Đừng đắc ý, địa lao của chúng ta không đơn giản như vậy, tao không tin có người có thể đơn thương độc mã cứu người từ trong đó ra." "Đại ca nói đúng, anh em chúng ta đưa người đó lên cũng tốn không ít sức." Lập tức có người phụ họa.

"Tiếp theo là hồ nước, cá ăn thịt người trong đó không phải ăn chay đâu.

Tao lại muốn xem thử vị tiểu tiên sinh này bản lĩnh đến đâu, có thể vượt qua được đám cá trong hồ đó không." Mã Đại Đảm lúc này mắt đã thích nghi với bóng tối, miễn cưỡng thấy Tiêu Dao men theo bậc thang đi đến bên bờ hồ nước.

"Đại ca cũng gọi là tiểu tiên sinh rồi…" "Im miệng!" Chỉ thấy ở giữa địa lao, có một hồ nước rộng khoảng mười trượng, nước trong hồ u ám, không nhìn rõ tình hình bên trong.

Ở chính giữa hồ nước có một cái lồng sắt lớn hình con quay đường kính hơn một mét, trên lồng có nắp đậy.

Xung quanh lồng có mấy sợi xích sắt to bằng cánh tay, treo lồng sắt lơ lửng trên bốn bức tường của địa lao.

Trong lồng có một người, chính là Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vừa mới bị đám người Mã Đại Đảm nhét vào lồng

không lâu, quá trình vô cùng thô bạo, đang còn ngơ ngác, một lúc sau nghe thấy động tĩnh, vội vàng la lên: “Mau thả Bàn Gia ra, nếu không đợi Bàn Gia ra ngoài được sẽ giết chết các người!” “Bàn Gia bá khí!” Giọng của Tiêu Dao vang lên, lúc này đối với Vương Bàn Tử mà nói, giống như âm thanh của trời.

“Diêu Tử, Diêu gia, mau cứu tôi!” Bàn Tử nghe thấy giọng của Tiêu Dao như gặp được người thân, “À đúng rồi, anh họ đâu?” “Anh họ lát nữa mới đến, không cần lo lắng, cứu Bàn Gia chỉ cần một mình tôi là đủ rồi.” Tiêu Dao nhanh chóng đi đến bờ hồ, nhấc chân bước vào trong hồ.

Những anh em bên cạnh Mã Đại Đảm ai nấy đều trợn to mắt, nhìn chằm chằm Tiêu Dao.

“Cá ăn thịt người trong hồ này hung dữ lắm, tiểu tiên sinh nếu thật sự không đề phòng, e rằng sẽ bị ăn thành xương.” “Chắc là leo ra được chứ?

Nếu tôi đi kéo người, đại ca có mắng tôi không?” “Tôi nghĩ tiểu tiên sinh chắc chắn có cách.” “Cách gì?

Chúng ta muốn qua đó không phải đều phải bắc ván gỗ trèo qua xích sao?

Tiểu tiên sinh là thần tiên hay sao?

Có thể trực tiếp bay qua à?” “Mau nhìn mau nhìn, tiểu tiên sinh xuống nước rồi.” Khóe miệng của Mã Đại Đảm nhếch lên, hai tay khoanh trước ngực, lắc đầu: “Không hơn gì thế này.” Vương Bàn Tử trong lồng thấy vậy lo lắng: “Diêu Tử cẩn thận, trong hồ có cá ăn thịt người!

Mau lùi lại.” Tiêu Dao không để ý, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này lũ cá ăn thịt người trong hồ cảm nhận được có con mồi

tiến vào lãnh địa, đều đồng loạt bơi tới, hồ nước vốn yên tĩnh lúc nãy như sôi lên, nước bắn tung tóe.

"Diêu Tử!

Đừng manh động!

Mau lùi lại." Vương Bàn Tử lo lắng, cổ họng cũng la khản rồi, "Cậu không muốn sống nữa à?

Nếu cậu có mệnh hệ gì tôi biết ăn nói thế nào với anh cậu!" Tiêu Dao ngẩng đầu: "Bàn Gia, anh quên trước đây tôi đã nói với anh rồi sao?

Tôi là cấp trên của Mạc Kim Giáo Úy, hôm nay tôi sẽ không bỏ lại một người nào ở đây, xem thủ đoạn của tôi đây." Tiêu Dao nói xong, một mình đi vào trong nước sâu đến thắt lưng, căn bản không né tránh.

Những anh em bên cạnh Mã Đại Đảm có người lo lắng.

"Đi xa rồi đi xa rồi, đi tiếp nữa kéo cũng không lại được." Không ít người sắc mặt đã tái đi.

Đám người này bình thường nuôi cá ăn thịt người trong hồ như thú cưng, không ít lần cho ăn đồ sống, chỉ cần vài phút là có thể gặm một con chó chỉ còn lại xương.

Cá ăn thịt người thấy máu sẽ trở nên cực kỳ điên cuồng, lúc đó có người cứu cũng không ai dám xuống nước, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiêu Dao bị gặm thành một bộ xương khô.

Đám người Mã Đại Đảm vô pháp vô thiên, không ít người trên tay đã dính máu người, nhưng cảnh tượng thảm khốc sắp diễn ra trước mắt, khiến không ít người tim đập chân run.

Có người nhát gan hơn đã nhắm mắt lại.

Tiêu Dao cánh tay trái rung lên, Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn quấn trên cánh tay lập tức bung ra, sau đó Tiêu Dao đặt cánh tay trái vào trong nước hồ khuấy một vòng.

Một luồng khí tức khó tả từ Thiết Lân Thuẫn tỏa ra.

Sau khi vào trong nước, hoa văn Vân Lôi Thao Thiết trên bề mặt Thiết Lân Thuẫn trở nên càng thêm dữ tợn uy nghiêm.

Kỹ năng trấn áp sinh vật dưới nước trên Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn được kích hoạt.

Đám cá ăn thịt người đang ào ào lao về phía tôi, sau khi cảm nhận được uy áp từ Thiết Lân Thuẫn, liền vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Có những con cá ăn thịt người lao quá nhanh, bị đồng loại phía sau dồn ép, không kịp quay đầu, thà nhảy lên khỏi mặt nước để quay đầu, cũng không chịu tiến về phía trước.

Đám người Mã Đại Đảm trợn mắt há mồm nhìn vào trong hồ.

Chương 29

Đám cá ăn thịt người như phát điên, trực tiếp tản ra xung quanh Tiêu Dao, sau đó nhanh chóng bơi về phía xa.

Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, mấy trăm đến mấy nghìn con cá ăn thịt người trong hồ toàn bộ đều bơi đến phía đối diện của hồ, cách Tiêu Dao xa nhất.

Chỉ cần Tiêu Dao có động tĩnh, Thiết Lân Thuẫn hơi thay đổi vị trí, đám cá ăn thịt người đó liền bơi theo, có những con cá ăn thịt người thậm chí còn giãy giụa nhảy lên bờ, không ngừng giãy giụa trên bờ.

"Tiểu tiên sinh sợ không phải là tiên nhân thật." "Tiên nhân dưới nước." "Long Vương chuyển thế à?" Những anh em bên cạnh Mã Đại Đảm không kìm được mà thì thầm.

Lão tam ném quả bom treo trên cổ: "Có gì đâu, tôi ném bom xuống nước, đám cá này cũng chạy." "Thôi đi lão tam, đó gọi là nổ cá, có thể giống tiểu tiên sinh được không?" Mã Đại Đảm trong lòng cũng chấn động, hoàn toàn không hiểu Tiêu Dao rốt cuộc đã làm thế nào.

Chẳng lẽ trong tay gã này có bí dược, có thể khiến đàn cá tránh né?

Nhưng loại thứ này không thể chuẩn bị trước được, huống chi cũng chưa từng nghe nói có loại bí dược nào khiến cá ăn thịt người sợ đến mức này.

"Đừng hoảng, tiểu tiên sinh này có chút thủ đoạn, nhưng còn trẻ mà, thân thủ chắc chắn tốt, phá giải cơ quan chưa chắc đã được, tao không tin nó có thể mở được cái khóa đó." Mã Đại Đảm nói.

Nhưng lời của Mã Đại Đảm trong tai những anh em xung quanh,

dường như đều có một chút do dự.

Mã Đại Đảm nhìn xung quanh, từ biểu cảm của anh em đã nhận ra, lập tức ý thức được giọng điệu của mình có chút vấn đề, liền lập tức dứt khoát nói: "Lồng sắt của chúng ta dùng xích sắt treo trên hồ, nước dưới đó ngập đến ngực, lồng sắt dính nước không chỉ trơn trượt, mà còn lắc lư, đến tao trèo còn không trèo lên được." Lão Tam đứng cạnh cũng gật đầu: "Đúng thế đấy, lần trước tôi rơi khỏi lồng sắt, nếu không có anh em ở trên kéo lại thì đã bị cá ăn thịt người xơi tái rồi, không tài nào trèo lên được." "Trong vòng mười phút mà trèo lên được, tôi, Mã Đại Đảm, sẽ ăn sống cái xích sắt này ngay tại chỗ..." Mã Đại Đảm còn chưa nói dứt lời, trong hồ đã vang lên một tiếng "ào".

Mọi người nhìn Tiêu Dao trong hồ, vẻ mặt lập tức trở nên kỳ quái.

Mã Đại Đảm như thể nuốt phải ruồi, nín thở hồi lâu không nói nên lời.

Sau khi dọa lui lũ cá ăn thịt người, Tiêu Dao hoàn toàn không lội nước đi tiếp mà nhảy bật lên tại chỗ, từ mặt nước ngập đến ngực vọt thẳng lên, đáp xuống sợi xích sắt treo lồng.

Vừa nãy Mã Đại Đảm còn khẳng định Tiêu Dao không trèo lên được lồng sắt, vậy mà trong nháy mắt, Tiêu Dao đã đứng vững vàng trên xích.

Sợi xích chỉ khẽ rung lắc một chút rồi nhanh chóng lấy lại thăng bằng.

Trong lòng Mã Đại Đảm như có vạn con ngựa đang phi nước đại, rõ ràng ban nãy có thể nhảy thẳng lên xích sắt, tại sao lại phải xuống nước trước?

Diễn cho mình xem à?

Chớp mắt, Mã Đại Đảm đã hiểu ra, Tiêu Dao cố tình làm vậy để ra oai.

Lòng Mã Đại Đảm uất ức không nói nên lời, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi: "Đừng có đắc ý, trên lồng sắt còn có ổ khóa đấy, thứ đó không có bản lĩnh thì đừng hòng mở được." Mã Đại Đảm nghĩ vậy cũng là bình thường, bởi ổ khóa trên nắp lồng sắt này có lai lịch không hề tầm thường.

Địa lao bên dưới tiệm quan tài vốn là một ngôi mộ cổ.

Ban đầu khi Mã Đại Đảm chuyển tiệm quan tài đến đây chính là nhắm vào vị trí này.

Một tiệm bán quan tài quả thực là lớp ngụy trang tuyệt vời cho việc trộm mộ, người bình thường chẳng ai rảnh rỗi đi dạo tiệm quan tài cả.

Thêm vào đó, Mã Đại Đảm còn cố tình sai đàn em tung tin đồn về tiệm, nói rằng trong tiệm có một cỗ quan tài thần kỳ, chỉ cần chụp ảnh là sẽ chết một người.

Dân làng gần đó nghe tin đồn này lại càng không dám bén mảng đến tiệm của gã.

Mã Đại Đảm dẫn theo một đám anh em, nhanh chóng khoắng sạch ngôi mộ cổ bên dưới tiệm.

Gã cũng không rõ đây là mộ của triều đại nào, đồ tùy táng bên trong đều đã bán sạch, rồi lợi dụng địa thế và hồ nước sẵn có để tạo ra một cái địa lao.

Còn về ổ khóa kia, nó vốn là một cơ quan trong mộ cổ.

Kết quả là những người thợ xây mộ đã nhanh trí giấu chìa khóa của cơ quan đi.

Sau khi mộ được xây xong, không ít thợ thủ công bị chôn sống dưới lòng đất, trong đó có người đã dựa vào chìa khóa để thoát thân.

Nhưng bất ngờ thay, người thợ đó không thoát ra được, ngược lại còn để lại một bộ khóa cơ quan hoàn chỉnh và tinh xảo.

Trong đám đàn em của Mã Đại Đảm có một người làm thợ khóa, nhưng ngay cả thợ khóa chuyên nghiệp cũng khó mà mở được ổ khóa này.

Nếu không có chìa khóa sẵn, thứ đó chỉ là một đống đồng nát sắt vụn, chẳng dùng được vào việc gì.

Mã Đại Đảm cũng đã xem qua, kết cấu bên trong ổ khóa vô cùng phức tạp, nhìn thôi đã thấy đau đầu, nghe nói muốn mở được cần phải có kiến thức về bát quái số thuật các loại.

Tiêu Dao đứng trên xích sắt, mũi chân điểm nhẹ, nhanh chóng đi đến phía trên lồng sắt.

Điểm nhanh nhẹn mà hệ thống cho không phải để trưng, không chỉ tốc độ mà khả năng giữ thăng bằng của Tiêu Dao cũng đáng sợ một cách kinh khủng.

Chỉ mất vài giây, Tiêu Dao đã đứng trên chiếc lồng sắt giữa hồ.

Vương Bàn Tử lúc này cũng kinh ngạc tột độ, thấy Tiêu Dao thuận lợi lên được lồng sắt, vội vàng đứng dậy la lớn: "Diêu Tử, mau giúp tôi mở khóa!" Vương Bàn Tử kích động đứng dậy trong lồng, khiến chiếc lồng vốn ổn định bỗng chốc lắc lư dữ dội.

"Bàn Gia, đừng cử động lung tung!" Tiêu Dao hét lên, sau đó cơ thể cũng lắc lư theo chiếc lồng, liên tục điều chỉnh lực và hướng, chỉ mất hơn mười giây đã ổn định lại chiếc lồng.

Sau khi Tiêu Dao rời khỏi mặt nước, lũ cá ăn thịt người không còn bị Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn trấn áp, lại bắt đầu bơi lội

tứ tung.

Vừa rồi chiếc lồng sắt rung lắc đã tạo ra không ít bọt nước, thu hút một vài con cá ăn thịt người lại gần.

Vương Bàn Tử biết lợi hại, sợ đến mức không dám cử động: "Diêu Tử, nhanh lên, cá ăn thịt người sắp cắn mông tôi rồi." "Đừng vội, xong ngay đây." Tiêu Dao hít sâu một hơi.

Kỹ năng mở khóa không chỉ kiểm tra sự phối hợp giữa tay, mắt, tai mà còn đòi hỏi sự hiểu biết và suy diễn về số thuật và cơ quan.

Bản thân Tiêu Dao không giỏi phá giải cơ quan, nhưng may mắn là ổ khóa này cũng không phải loại đặc biệt thần kỳ phức tạp gì.

Loại khóa này thời xưa có tên là Điên Đảo Bát Quái Càn Khôn Tỏa, chỉ là trên cơ sở đó có thêm một vài tiểu xảo.

Nếu là Tuyết Lỵ Dương, có thần khí Kim Cương Tán của phái Bàn Sơn trong tay, gần như có thể phá giải bằng bạo lực mà không cần suy nghĩ.

Nhưng Tiêu Dao thì không thể, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo quy tắc.

Điên Đảo Bát Quái Càn Khôn Tỏa có chút tương tự như khóa mật mã thời xưa, trên đó có khắc thiên can địa chi và đồ án âm dương bát quái, phải xoay đúng cả ba tầng cơ quan mới có thể mở được.

Tiêu Dao tuy không biết mật mã, nhưng hắn có kim trù, có thể dùng kim trù để suy diễn số thuật bát quái trên đó.

Tiêu Dao lấy kim trù ra, cẩn thận suy diễn theo đồ án khắc trên ổ khóa.

Còn về việc suy diễn có đúng hay không, Tiêu Dao cũng có cách.

Sau khi nhẩm đúng đồ án, hắn dùng kim trù gõ nhẹ lên ổ khóa, âm

thanh kim loại va chạm cho phép Tiêu Dao thi triển bản lĩnh Thính Lôi Tham Huyệt, nghe xem cơ quan bên trong đã khớp hay chưa.

Dù vậy, mở được Điên Đảo Bát Quái Càn Khôn Tỏa vẫn là bước khó khăn nhất đối với Tiêu Dao trong việc giải cứu Vương Bàn Tử.

"Chết tiệt, xem ra sau này phải chuyên tâm học hỏi thêm về suy diễn âm dương số thuật và kỹ năng phá giải cơ quan mới được." Tiêu Dao lau mồ hôi.

Hành động này bị Mã Đại Đảm đang quan sát từ xa nhìn thấy, trong lòng không khỏi vui mừng.

"Thấy chưa, thấy chưa, thằng nhóc đó lau mồ hôi rồi kìa.

Ta đã nói ổ khóa đó không mở được đâu, thứ đó hại não lắm." Mã Đại Đảm cảm thấy cơn tức bị dồn nén cuối cùng cũng được giải tỏa.

Chương 30

Ánh mắt của đám đàn em xung quanh cũng tràn đầy sự đồng tình.

Trong mắt những kẻ liều mạng này, mở khóa đúng là một việc cần kỹ thuật, cần động não.

Mà hễ là việc cần động não thì đều không dễ dàng gì.

Nhưng cũng có người có ý kiến khác, Lão Tam lẩm bẩm: "Theo tôi thì tốn công làm gì?

Cứ ném một quả bom vào là xong, cả người lẫn khóa đều bay lên trời." Mã Đại Đảm tát một cái vào gáy hắn: "Dùng cái đầu óc chút đi!

Suốt ngày chỉ biết ném bom, ném bom, có tiền đồ gì không hả, thấy thằng nhóc kia thân thủ lanh lẹ chưa?

Giờ chẳng phải cũng bị một cái khóa làm khó đó sao..." Một tiếng "cạch" vang lên, ổ khóa trên nắp lồng sắt đã mở.

Xung quanh Mã Đại Đảm là một khoảng im lặng đầy ngượng ngùng.

Bản thân Mã Đại Đảm cảm thấy một trận choáng váng, huyết áp tăng cao, phải vịn vào vai Lão Tam mới đứng vững.

Thằng nhóc này chuyên môn nhắm vào mình thì phải?

Vương Bàn Tử luống cuống trèo ra khỏi lồng sắt, kết quả đứng không vững, "ào" một tiếng rơi thẳng từ trên lồng xuống nước.

Lũ cá ăn thịt người trong hồ đâu có quen biết Bàn Gia, thấy một tảng thịt to đùng rơi xuống, đâu có lý nào không ăn, tất cả đều nhanh chóng bơi lại.

Tiêu Dao vừa kịp hét lên: "Bàn Gia cẩn thận." thì đã nghe thấy

Vương Bàn Tử kêu "ái da" một tiếng.

"Hỏng rồi!" Tiêu Dao cũng cuống lên.

Lũ cá ăn thịt người này đối với vật sống tốc độ cực nhanh, phản ứng chậm một chút là mông của Bàn Gia có thể toi đời, nghĩ đến đây, Tiêu Dao cũng vội vàng nhảy xuống nước, cắm Thiết Lân Thuẫn vào trong nước.

Lấy Tiêu Dao và Vương Bàn Tử làm trung tâm, một vòng gợn sóng tạo bởi lũ cá ăn thịt người nhanh chóng tản ra bốn phía.

Lũ cá ăn thịt người trong hồ này cũng đủ xui xẻo, bị Bàn Tử và Tiêu Dao hành cho lên bờ xuống ruộng.

Tiêu Dao thấy lũ cá đã lùi ra, vội vàng đỡ lấy Vương Bàn Tử: "Bàn Gia, có thiếu bộ phận nào không?

Mau sờ thử xem?

Nếu thật sự thiếu, chúng ta đi cướp lại từ miệng cá, biết đâu bác sĩ gắn lại vẫn dùng được." Bàn Tử nghe vậy, theo bản năng sờ soạng giữa hai chân, sau đó thở phào một hơi: "Còn, còn." "Lại không bị cắn, ông la cái gì." Tiêu Dao hỏi Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng có chút ngượng ngùng: "Lúc tôi rơi xuống chân đạp phải cái gì đó, lạnh toát, tưởng là vật sống nên giật mình." Trong lòng Tiêu Dao khẽ động, chẳng lẽ dưới hồ này có đồ tốt?

Khả năng này rất có thể, Mã Đại Đảm cùng lắm chỉ là một tên trộm mộ quèn, không thể nào hệ thống lại sắp đặt vô căn cứ được, đồ trong mộ thất không thể nào bị khoắng sạch sẽ, hơn nữa đám người này tầm nhìn cũng có vấn đề, biết đâu đã bỏ sót thứ gì.

Tiêu Dao trực tiếp lặn xuống nước, nhờ vào khả năng nhìn trong đêm của Thiên Nhãn Thông, nhanh chóng phát hiện ra một vật gì đó dưới đáy hồ tối om.

Cách khoảng một hai mét, Tiêu Dao đã cảm nhận được từng luồng sát khí truyền đến.

Đến khi Tiêu Dao cầm được nó trong tay, hắn cảm thấy một luồng khí lạnh xộc thẳng vào cơ thể.

Người có thể chất kém chắc chắn sẽ sinh bệnh, may mà thể lực của Tiêu Dao hiện tại đã tăng vọt, nhưng cũng phải rùng mình mấy cái.

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên đúng lúc này: "Phát hiện vật chủ tiếp xúc với một thanh đoản đao huyền thiết nguyên thủy bị phong ấn, hấp thụ 500 điểm khí vận.

Chủy thủ huyền thiết là vật phẩm đặc biệt, trảm u minh, đoạn yêu tà, cứng rắn dị thường." Tiêu Dao đang vui mừng, 500 điểm khí vận này coi như nhặt được không.

Trước đó, để nâng cấp phẩm cấp của Phát Khâu Thiên Quan lên chính bát phẩm đã tiêu hao mất 5000 điểm khí vận, hiện tại Tiêu Dao chỉ còn 200 điểm, cảm thấy không an toàn chút nào.

Điểm khí vận là thứ tốt, không chỉ có thể nâng cấp phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan mà còn cần để giải mã công thức, hợp thành trang bị...

Không ngờ niềm vui lớn hơn còn ở phía sau, Tiêu Dao nhanh chóng nắm bắt mấy từ khóa: Phong ấn?

Huyền thiết?

Trảm u minh?

Đoạn yêu tà?

Đây rõ ràng là thuộc tính của thần binh mà, đã bị phong ấn mà còn lợi hại như vậy, một khi giải trừ phong ấn thì sẽ thế nào?

Tiêu Dao trồi lên khỏi mặt nước, cầm thanh đoản đao huyền thiết lên quan sát kỹ.

Vừa nhìn, Tiêu Dao đã hiểu tại sao hệ thống lại nói là phong ấn, đúng là phong ấn theo đúng nghĩa đen.

Một thanh sắt đen dài khoảng một thước bảy phân, bên trên có một lớp vật chất màu đen dày, cứng và nhẵn, bao bọc toàn bộ lưỡi dao và chuôi dao, không thể nhìn rõ hình dạng thật.

Nhìn từ bên ngoài chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra hình dạng của một thanh đoản đao, hình dáng có chút giống phiên bản thu nhỏ của đao Hoán Thủ Long Tước thời Hán, cầm trên tay cực kỳ nặng, khác hẳn với những thanh đao kiếm bằng thép thông thường.

Bàn Gia thấy lũ cá đã lùi ra, cũng ghé lại gần: "Diêu Tử, cái gì đây?

Vừa đen vừa dài, trông như một cây gậy?

Sắt vụn một hào ba một cân, mau vứt đi, mang theo nặng chết đi được, đổi không được một bao thuốc lá đâu." Tiêu Dao cười khổ, thứ này mà rơi vào tay Vương Bàn Tử thì đúng là phí của trời, hắn cũng không giải thích nhiều, cất thanh đoản đao huyền thiết đi.

Thứ này phải giữ lại sau này từ từ nghiên cứu, tiền bạc không quan trọng, chủ yếu là hắn thích cái tạo hình này...

Ngay khoảnh khắc thanh đoản đao huyền thiết được thu vào không gian hệ thống, Tiêu Dao lại nghe thấy tiếng thông báo.

Lúc đầu Tiêu Dao còn vui mừng, thầm nghĩ chẳng lẽ lại có bất ngờ gì nữa?

Nhưng ngay sau đó, lông mày hắn nhíu lại.

"Hệ thống phát hiện một thanh đoản đao huyền thiết bị phong ấn,

có thể giải trừ phong ấn và sửa chữa, sẽ tiêu hao 1500 điểm khí vận.

Khí vận hiện tại của vật chủ không đủ, xin hãy tiếp tục cố gắng." Có thể giải trừ phong ấn?

Hệ thống quả nhiên lợi hại.

Nhưng cần đến 1500 điểm khí vận?

Đi cướp à.

Phần thưởng khí vận cho nhiệm vụ chi nhánh an táng Kim Bàn mà mình hoàn thành cũng chỉ có 1000 điểm, sửa chữa cái cục sắt đen này lại cần đến 1500 điểm?

Tiêu Dao trong lòng vô cùng bực bội.

Mắt thấy một món đồ tốt như đoản đao huyền thiết mà không thể phát huy tác dụng, hắn buồn bực không thôi.

Nhìn 700 điểm khí vận trong hệ thống, chỉ có thể nghiến răng tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến thăm dò U Linh Mộ mới có thể gom đủ điểm.

Còn có nhiệm vụ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng.

Chương 31

Bất kể là nhiệm vụ nào cũng đều là việc phải cược mạng.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao không nhịn được nhìn về phía Mã Đại Đảm và đám người đang đứng ở cửa địa lao, trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành thân thiện... ...

Lúc này tại huyện thành Cổ Lan, trên một quầy bói toán gần nhà khách, Hồ Bái Nhất đang đôi co với Trần Hạt Tử.

"Chuyện trước đây ngài lấy tôi làm bia đỡ đạn, tôi cũng không truy cứu nữa.

Thưa ngài, tôi biết, ngài chắc chắn biết mộ Lý Thuần Phong ở đâu." Hồ Bái Nhất đi thẳng vào vấn đề.

Trần Hạt Tử chép miệng một hồi lâu: "Cái này... lão phu quả thực... chưa từng nghe qua." Hồ Bái Nhất tức nghẹn họng, không biết thì thở dài làm gì, lại còn nói, ông là bạn của vị tiền bối Kim Bàn đào đường hầm dưới miếu Ngư Cốt thẳng tắp như người bị bệnh ám ảnh cưỡng chế, không biết mộ thời Đường ở huyện Cổ Lan ở đâu, ai mà tin.

Hồ Bái Nhất đang định hỏi tiếp, bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng nói.

"Hồ Bái Nhất, anh cũng tin vào bói toán à?" Ngay sau đó, Tuyết Lỵ Dương bước vào phòng.

"Mau về đi, mọi người đều đang đợi đấy, nếu không phải Diêu Tử nhắc tôi, chắc tôi phải tìm khắp cả huyện thành mới ra, không ngờ anh lại ở trong quầy bói toán thật." Lão Hồ đứng dậy, thầm nghĩ tên nhóc "ông đồng" Diêu Tử này ngày càng thần thông, đoán cũng trúng?

“Nói sau đi, đừng vội đi, để tôi giới thiệu, vị lão tiên sinh này cũng là cao nhân, biết chuyện về nốt ruồi ban đỏ.” Hồ Bái Nhất ra hiệu với Trần Hạt Tử.

Tuyết Lỵ Dương vốn dĩ tỏ ra coi thường bói toán, vừa nghe vậy lập tức dừng lại, rồi ngồi xuống.

“Vậy ra, cô nương đây cũng biết chuyện về nốt ruồi ban đỏ?

Không biết cô nghe được từ đâu?” Trần Hạt Tử chậm rãi hỏi.

Câu trả lời tiếp theo của Tuyết Lỵ Dương, trong tai Trần Hạt Tử nghe như một tiếng sét đánh ngang tai.

“Lão tiên sinh có từng nghe qua danh hiệu Chá Cô Tiếu không?” Trần Hạt Tử kinh ngạc một lúc, cuối cùng mới run rẩy đôi môi đáp: “... hậu nhân?” “Chá Cô Tiếu là ông ngoại tôi.” Tuyết Lỵ Dương đáp thật.

Trần Hạt Tử càng kích động hơn: “Lão phu mắt đã mù, đừng lừa ta.

Lại gần đây một chút, để ta sờ.” Hồ Bái Nhất ngẩn người, nhìn Trần Hạt Tử đứng dậy, duỗi ra đôi tay khô quắt như cành cây, sờ về phía Tuyết Lỵ Dương, phong cách đột nhiên trở nên kỳ quái?

Hồ Bái Nhất nhớ lại nỗi sợ hãi bị đôi tay của Trần Hạt Tử chi phối, vội vàng ngăn lại: “Tiền bối, không sờ ngài không nói chuyện được sao?” “Không sờ sao biết thật giả?” Trần Hạt Tử kiên quyết.

Ngược lại, Tuyết Lỵ Dương, cô gái từ Mỹ về, lại không hề để ý, thậm chí còn bước lên phía trước: “Vị lão tiên sinh này xem ra có quen biết với ông ngoại tôi, nếu vậy sờ xương xác nhận cũng không sao.” “Nghe này, nghe này.” Trần Hạt Tử vừa nghe vậy liền đưa hai tay về phía trước.

Hồ Bái Nhất nhìn góc độ hai tay của Trần Hạt Tử, thầm nghĩ “lớn

thật”... không đúng, thấp quá, góc độ không đúng, trong lòng giật mình, vội vàng nâng hai tay của Trần Hạt Tử lên: “Cao lên chút, cao lên chút, chỗ đó không phải là mặt.” Sau một hồi thao tác, Trần Hạt Tử kích động vạn phần: “Không sai, không sai, đúng là hậu nhân của Chá Cô Tiếu, cô nương có biết lão phu là ai không?” Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

Trần Hạt Tử quay người lấy ra một thanh chủy thủ từ sau lưng, đặt lên bàn.

“Tiểu Thần Phong?

Đây không phải là của thủ lĩnh Tá Lĩnh sao?

Chẳng lẽ ngài là Trần Ngọc Lâu?” “Không sai, chính là lão phu.” ...

Tuyết Lỵ Dương và Trần Ngọc Lâu (Trần Hạt Tử) một phen hàn huyên, nhanh chóng làm rõ nhiều chuyện.

Hóa ra sau này Trần Ngọc Lâu kết bạn với Kim Bàn, Kim Bàn từng tìm Nội Tàng Oan ở huyện Cổ Lan.

Theo suy đoán của Kim Bàn, Nội Tàng Oan nằm trong ngôi mộ lớn dưới miếu Ngư Cốt.

Hồ Bái Nhất vẻ mặt bối rối: “Không đúng, bên dưới miếu Ngư Cốt tôi đã vào rồi, đó hẳn là một ngôi mộ thời Tây Chu, nếu thật sự là mộ của Lý Thuần Phong, thì phải là mộ thời Đường mới đúng.” “Xem ra tôi phải xuống đó một lần nữa mới có thể thăm dò rõ ràng được.” Tuyết Lỵ Dương đáp.

Hồ Bái Nhất gật đầu, hiện tại đã xác định Nội Tàng Oan ở huyện Cổ Lan, lại có thêm manh mối về miếu Ngư Cốt, lúc đó lại đi một chuyến.

Ba người đang bàn bạc thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng hét xé lòng.

Hồ Bái Nhất nhíu mày, là giọng của Đại Kim Nha, vội vàng cùng Tuyết Lỵ Dương đi ra khỏi phòng.

Ra ngoài xem, quả nhiên là Đại Kim Nha.

“Kim Gia, anh sao vậy?

Bàn Tử đâu?” Đại Kim Nha thở hổn hển nói: “Hồ Gia, không phải ý chí của tôi, Đại Kim Nha, không kiên định, mà quả bom to như vậy treo trên cổ, thật sự không chịu nổi.” “Rốt cuộc là chuyện gì?

Bom?” Hồ Bái Nhất trong lòng lạnh toát.

“Hồ Gia, tôi đã tiết lộ thân phận Mạc Kim Hiệu Úy của ngài rồi, không còn cách nào khác, Bàn Gia bị người ta bắt rồi, tôi vì để đàm phán điều kiện nên mới ra ngoài tìm ngài cứu người.” Đại Kim Nha nước mắt sắp rơi.

“Bàn Tử bị bắt rồi?

Bị ai bắt?

Diêu Tử đâu?” Hồ Bái Nhất hỏi dồn dập.

“Bị đám người của Mã Đại Đảm bắt rồi.

Diêu Tử thì tôi không thấy, lúc đó chúng tôi chia nhau ra tìm, không ở cùng nhau.” Hồ Bái Nhất nghe thấy Diêu Tử không bị bắt cùng, khẽ thở phào nhẹ nhõm, thủ đoạn của Diêu Tử khá cao, đầu óc lại linh hoạt, nếu có mặt ở đó thì khả năng cứu Bàn Tử sẽ lớn hơn nhiều.

Một nhóm ba người vừa đi vừa nói, nhanh chóng dưới sự dẫn đường của Đại Kim Nha đã đến bên ngoài tiệm quan tài.

Đến cửa, Hồ Bái Nhất đột ngột dừng lại, nhặt một viên gạch ở cửa.

Đại Kim Nha thấy vậy dở khóc dở cười: “Hồ Gia, viên gạch vô dụng thôi, đám người đó ở trong sân, chúng ta không phải là đối thủ

của họ đâu.

Người ta có hơn chục người, trong tay có dao, có súng, có bom, ngài cầm viên gạch vào cũng vô ích." Hồ Bái Nhất lật qua lật lại viên gạch: "Đây là một loại thái độ, cầm gạch trong tay, đàm phán trong lòng cũng tự tin hơn.

Tôi đoán đám người này chủ yếu là vì tiền, lát nữa nghe theo tôi, giới hạn thấp nhất là cứu được Bàn Tử ra." Nhấc chân lên, Hồ Bái Nhất lại bổ sung một câu: "Đương nhiên, chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng cho đấu tranh vũ lực." Nói xong, Hồ Bái Nhất mạnh mẽ đẩy cửa ra, xông thẳng vào, Tuyết Lỵ Dương kéo cũng không kịp.

Trong tính cách của Hồ Bái Nhất có phần bốc đồng, lúc này Bàn Tử bị bắt, sống chết chưa rõ, càng không nhịn được.

Vừa vào sân, Hồ Bái Nhất ngây người, đứng sững tại chỗ, viên gạch trong tay cũng rơi xuống đất.

Đại Kim Nha theo sau, thấy Hồ Bái Nhất vứt cả viên gạch như tín ngưỡng của mình, lo lắng hỏi: "Hồ Gia, sao vậy, chẳng lẽ Bàn Gia toi rồi à." "Phì phì phì, Kim Gia nói bậy bạ gì đấy?

Tôi vẫn sống sờ sờ đây này." Trong sân uể oải truyền ra một giọng nói.

Đại Kim Nha từ phía sau Hồ Bái Nhất ló ra xem, cũng ngây người.

Chương 32

Mã Đại Đảm và một đám đàn em đều ở trong sân, Bàn Tử cũng ở đó, không chỉ Bàn Tử, mà Tiêu Dao cũng ở đó.

Bàn Tử và Tiêu Dao không những không bị trói gô, ngược lại còn ngồi trước bàn trong sân, ăn lạc rang, uống rượu.

Hồ Bái Nhất quay đầu hỏi Đại Kim Nha một câu: "Kim Gia, chuyện gì thế này?

Không phải Bàn Tử mặt bị tát sưng vù, toàn thân đầy máu sao?

Tôi thấy ăn no uống đủ, trông đắc ý lắm." Đại Kim Nha ngơ ngác: "Đúng mà, lúc tôi đi, Bàn Gia bị đánh như đầu heo, mới một lúc không gặp đã thành khách quý rồi?" "Kim Gia, ai bị đánh như đầu heo chứ?

Tôi đó là để yểm hộ thôi mà?" Bàn Gia vừa nhét đồ vào miệng vừa nói.

"Diêu Tử!" Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha gần như đồng thanh hét lên.

Tiêu Dao cười đứng dậy khỏi ghế, chào hỏi đám nhân viên tiệm quan tài xung quanh: "Mọi người cứ ăn uống tự nhiên, đừng khách sáo." Nói xong, Tiêu Dao phủi tay, đi đến trước mặt Hồ Bái Nhất.

"Anh họ, cô Dương, hai người đến muộn rồi, vừa rồi tôi ở trong này cùng Mã lão bản đã tiến hành một cuộc hội đàm vô cùng hữu nghị." "Hội đàm?

Hữu nghị?" Đại Kim Nha sờ sờ vết tát trên mặt, vẻ mặt không thể tin nổi, sau đó chỉ vào Lão Tam: "Tên này cũng hữu nghị à?" Lão Tam nhe răng cười, lộ ra cái miệng thiếu một chiếc răng cửa.

Đại Kim Nha đổi một cái răng cửa, vừa nhìn đã cảm thấy ê răng,

cuối cùng cũng hiểu cuộc hội đàm hữu nghị mà Tiêu Dao nói là chuyện gì.

Hồ Bái Nhất thì bình tĩnh hơn, tuy không biết Tiêu Dao dùng cách gì khiến đám người Mã Đại Đảm trở nên "hữu nghị" như vậy, nhưng trong tay đám người Mã Đại Đảm có súng.

Từ chuyện của Lý Xuân có thể thấy, đám người liều mạng này trên tay tuyệt đối đã dính máu, lừa người, không thể lơ là cảnh giác.

"Thế nào?

Kết quả hội đàm là gì?" Hồ Bái Nhất hỏi.

Mã Đại Đảm liếc mắt một cái: "Đơn giản, tôi hợp tác với các vị Mạc Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Thiên Quan, chúng ta cùng đi một chuyến đến ngôi mộ lớn dưới miếu Ngư Cốt." "Ồ?" Điều này Hồ Bái Nhất không ngờ tới, "Điều kiện là gì?" "Nếu chúng tôi không đi thì sao?" Tuyết Lỵ Dương cũng bổ sung một câu.

"Không đi?

E là cô chưa hiểu rõ tôi làm nghề gì." Mã Đại Đảm trừng mắt, hất đầu về phía Lão Tam.

Lão Tam lập tức xách hai cái hũ gốm bước lên: "Cái này mới làm, thứ này một ngày tôi làm được bảy tám chục cái, đoán xem nếu tôi ném một cái vào nhà lão Vương đầu thôn, lão già đó và ông cụ ở kinh thành có bị sao không?" Hồ Bái Nhất mắt lập tức trừng lên, đang định cúi xuống nhặt viên gạch dưới đất, bỗng thấy Tiêu Dao đang bóc lạc rang, dùng ngón tay ra hiệu với mình mấy cái.

Hồ Bái Nhất tuy bốc đồng, nhưng cũng biết nặng nhẹ, hiểu rằng Tiêu Dao chắc chắn đã có sắp xếp, dù không hiểu lắm, vẫn cố nén cơn giận trong lòng, không nói gì nữa.

"Được, biết co biết duỗi mới là đại trượng phu." Mã Đại Đảm giơ

ngón tay cái lên.

“Ây, vậy điều kiện khác thì sao?

Bị ép xuống mộ như vậy, chúng tôi ít nhất cũng phải mang theo chút đồ nghề chứ?” Đại Kim Nha cảm thấy có lỗi, vội vàng tranh thủ điều kiện với Mã Đại Đảm.

“Bị ép?

Chúng ta là hợp tác mà, có gì mà ép hay không ép.

Đồ đạc cứ tùy tiện lấy, xuống dưới đó tôi nghe theo sắp xếp của tiểu tiên sinh, đồ vật để tiểu tiên sinh và hai vị Mạc Kim Hiệu Úy lấy trước, nhưng mỗi người nhiều nhất chỉ được lấy một món, còn lại đều là của anh em tôi.” Mã Đại Đảm nói một hơi.

Đại Kim Nha há hốc mồm.

Đây là điều kiện?

Một đám người liều mạng cầm súng ống bom mìn, cuối cùng lại đề ra điều kiện như vậy?

Không những không hạn chế mang vật phẩm, xuống mộ còn nghe theo chỉ huy, xong việc còn để bên mình lấy đồ trước?

Đây là cướp à, không phải học Lôi Phong làm việc tốt à, lòng tự trọng của một tên cướp đâu rồi?

Đại Kim Nha cảm thấy có chút choáng váng, hoàn toàn không biết trong khoảng thời gian mình rời đi đã xảy ra chuyện gì, sao lại thành ra thế này?

Chẳng lẽ mình không đi thì cũng có thể ở đây ăn lạc rang uống rượu?

Đại Kim Nha thậm chí còn nảy ra ý nghĩ này.

“Tiểu tiên sinh?

Chắc là Tiêu tiên sinh nhỉ?” Hồ Bái Nhất nghi ngờ hỏi, có thể thấy, tiểu tiên sinh trong miệng Mã Đại Đảm chính là Tiêu Dao.

Thằng nhóc này rốt cuộc đã nói gì với Mã Đại Đảm?

Hồ Bái Nhất tò mò muốn chết.

“Hóa ra tiểu tiên sinh họ Tiêu, hân hạnh.” Mã Đại Đảm chắp tay về phía Tiêu Dao, dù có chút không tình nguyện, nhưng ít nhất cũng không qua loa.

Tiêu Dao cười cũng chắp tay đáp lại, nói hân hạnh.

Hồ Bái Nhất mắt tròn mắt dẹt, chuyện gì thế này?

Không chỉ gọi Tiêu Dao là tiểu tiên sinh, còn chắp tay hân hạnh?

Hai người này không phải là kết nghĩa huynh đệ rồi chứ?

“Được rồi, người đã đông đủ, chúng ta cũng đừng chậm trễ nữa, bây giờ xuất phát, đến miếu Ngư Cốt.” Mã Đại Đảm nói xong, hơn chục anh em đồng loạt đứng dậy, cầm theo đủ loại công cụ súng ống.

“Không được, muốn đến miếu Ngư Cốt, phải mang theo một thứ.” Hồ Bái Nhất nói.

“Mang theo?

Đồ nghề của mấy người không phải đều ở trên người sao?

Dây thừng xẻng cuốc gì đó chỗ tôi đều có.” Mã Đại Đảm lập tức nghi ngờ.

Hồ Bái Nhất lắc đầu: “Tôi muốn một con ngỗng lớn.” Mã Đại Đảm nghe vậy cười: “Đúng là dân chuyên nghiệp, thứ muốn mang theo cũng y hệt nhau, tiểu tiên sinh đã dặn rồi, ngỗng lớn tôi đã chuẩn bị xong, lên đường thôi.” Nói xong, Mã Đại Đảm làm một động tác

mời, Tiêu Dao đi đầu, bước ra khỏi sân.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương bất đắc dĩ, cũng chỉ đành mơ màng đi theo.

Đi vào một con đường núi nhỏ, Tiêu Dao cố tình đi nhanh hơn vài bước, Mã Đại Đảm và đám người cũng vui vẻ để nhóm Tiêu Dao đi đầu, còn mình thì cầm dao súng đi sau áp trận.

Hồ Bái Nhất hiểu ý, lập tức huých nhẹ Vương Bàn Tử, ra hiệu cho Tuyết Lỵ Dương và Đại Kim Nha, nhanh chóng đi lên mấy bước, đuổi kịp Tiêu Dao.

"Diêu Tử, rốt cuộc là chuyện gì?

Mã Đại Đảm là sao?

Chúng ta bị ép hay là hợp tác thật?" Hồ Bái Nhất hỏi.

"Anh họ thấy sao?" Tiêu Dao quay đầu lại.

Chương 33

Hồ Bái Nhất cũng quay đầu lại nhìn, ít nhất bảy tám họng súng đen ngòm, nói là hợp tác thật thì có chút trái lương tâm, "Nhưng nếu là bị ép, tại sao lại khách khí với chúng ta như vậy?

Có chút không quen." "Đơn giản thôi, cho hắn biết tôi cũng không phải dạng dễ bắt nạt là được rồi." Tiêu Dao cười nói.

Vương Bàn Tử biết rõ biểu hiện của Tiêu Dao trong địa lao, liều mạng gật đầu: "Đúng vậy, Lão Hồ không thấy lúc Diêu Tử ở trong địa lao, một mình, dọa cho hơn chục người sợ chết khiếp, thuận tiện cứu tôi ra ngoài." Chuyện Tiêu Dao vào địa lao cứu người qua lời kể của Vương Bàn Tử, độ khó lập tức tăng lên gấp mười lần, Tiêu Dao bị miêu tả thành thần tiên phi thiên độn địa.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều nghe mà kinh ngạc, Hồ Bái Nhất thì biết Tiêu Dao có bản lĩnh, lại có ấn Phát Khâu Thiên Quan, còn Tuyết Lỵ Dương thì nghe mà chỉ biết lắc đầu.

Đợi Bàn Tử nói xong, Tuyết Lỵ Dương mới lấy ra một vật từ trên người, đưa cho Hồ Bái Nhất: "Đây là Mạc Kim Phù của Thiết Ma Đầu, anh mang theo đi.

Sau này chúng ta là chiến hữu cùng sinh cùng tử rồi." Hồ Bái Nhất vừa thấy vội vàng xua tay: "Thứ quý giá như vậy tôi không thể nhận." Hồ Bái Nhất còn chưa nói xong, Tiêu Dao đã giật lấy Mạc Kim Phù, sau đó đưa cho Hồ Bái Nhất: "Anh họ sao lại cứng nhắc thế?

Người ta, cô Dương, đã nói đến mức này rồi, còn khách sáo gì nữa?" Bên cạnh, Vương Bàn Tử cũng hùa theo: "Xem người ta Diêu Tử hào phóng chưa kìa, bảo nhận thì cứ nhận đi." Hồ Bái Nhất lúc này mới gật đầu, nhận lấy Mạc Kim Phù.

Tiêu Dao cũng gật đầu theo, ngay khoảnh khắc Mạc Kim Phù của Thiết Ma Đầu vào tay, hệ thống đã vang lên thông báo.

"Hệ thống phát hiện vật chủ tiếp xúc với một tấm Mạc Kim Phù thời Thanh, hấp thụ 200 điểm khí vận." "Phát Khâu Thiên Quan Ấn rút ra thuộc tính cường hóa của Mạc Kim Phù, năng lực đào đường hầm tăng 10%, năng lực phân kim định huyệt tăng 10%, năng lực cận chiến tăng 20%." Tiêu Dao ngẩn người, điểm khí vận của Mạc Kim Phù của Thiết Ma Đầu cũng giống như của Kim Bàn, chỉ là năng lực rút ra lại có chút khác biệt.

Rõ ràng Thiết Ma Đầu không có năng lực đào đường hầm gần như ám ảnh cưỡng chế như Kim Bàn, thuật phân kim định huyệt suy diễn phong thủy số thuật cũng kém hơn một chút, nhưng Thiết Ma Đầu xuất thân là thổ phỉ, công phu trên tay khá lợi hại, là một kẻ chuyên gây chuyện, cũng là tay lão luyện trong việc đánh nhau.

Tiêu Dao không ngờ lại rút ra được thuộc tính như vậy, có chút buồn cười, dù sao Phát Khâu Mạc Kim cũng chỉ giao đấu với cương thi, năng lực cận chiến tạm thời chưa có nhiều tác dụng.

Dù sao thì nhiều kỹ năng cũng không thừa, Tiêu Dao cũng không chê.

Đồng thời, Tiêu Dao nhìn Kim Cương Tán của Tuyết Lỵ Dương, nuốt nước bọt, đây là một món đồ tốt, năm đó Chá Cô Tiếu cũng dựa vào Kim Cương Tán mà tạo nên danh tiếng lẫy lừng, càng là lợi khí không thể thiếu khi xuống mộ đổ đấu.

Điểm khí vận không quan trọng, nếu có cơ hội rút ra thuộc tính, thuận tiện giải mã công thức hợp kim và bản vẽ cơ quan của Kim Cương Tán, vậy thì phát tài rồi, hoàn toàn có thể sao chép một cái.

Cùng lúc đó, Tuyết Lỵ Dương cũng dùng ánh mắt tò mò quan sát Tiêu Dao.

“Phát Khâu Thiên Quan?

Tôi nhớ trong nhật ký của ông ngoại có đề cập đến một số chuyện liên quan đến Phát Khâu Thiên Quan, nghe nói ấn Phát Khâu Thiên Quan đã thất truyền từ thời nhà Minh.

Phái Phát Khâu cũng hòa nhập với phái Mạc Kim, không còn phân biệt nữa, em họ sao lại có ấn Phát Khâu Thiên Quan?” Tuyết Lỵ Dương hỏi Hồ Bái Nhất.

Tiêu Dao không đợi Hồ Bái Nhất trả lời, trực tiếp lấy ra ấn Phát Khâu Thiên Quan.

“Cô Dương, đây là ấn Thiên Quan của tôi, có thể cho cô mượn xem.” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên với Tiêu Dao: “Diêu Tử khí phách!

Đúng là đàn ông, tôi ghét nhất là những kẻ cứ có chút đồ tốt là giấu giấu giếm giếm.” Tuyết Lỵ Dương cũng kinh ngạc, tự nhiên biết ấn Phát Khâu Thiên Quan đối với một Phát Khâu Thiên Quan quan trọng đến mức nào.

Thậm chí còn quan trọng hơn Mạc Kim Phù đối với Mạc Kim Hiệu Úy, dù sao Mạc Kim Phù không chỉ có một cái, chỉ cần có bản lĩnh là có thể làm được, nhưng ấn Thiên Quan thì chỉ có một, là hàng độc nhất.

Tuyết Lỵ Dương cũng là người thẳng thắn, không khách sáo nhiều, nhận lấy ấn Phát Khâu Thiên Quan xem xét kỹ lưỡng một lượt, sau đó cảm thán: “Quả nhiên tinh xảo, chỉ cần sờ cũng có thể cảm nhận được chất liệu của chiếc ấn này hẳn là một loại hợp kim nào đó, nặng hơn đồng nguyên chất rất nhiều.

Cả núm ấn lẫn chữ khắc đều vô cùng tinh mỹ.” Tiêu Dao nhận lại ấn Thiên Quan từ tay Tuyết Lỵ Dương, chỉ vào Kim Cương Tán sau

lưng cô, trên mặt lộ ra nụ cười trung hậu thật thà: "Cô Dương, cái ô của cô tôi có thể xem được không?" Tuyết Lỵ Dương ngẩn người, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười, đưa Kim Cương Tán cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao lòng đầy vui sướng, ngay khoảnh khắc nhận lấy Kim Cương Tán, đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

"Hệ thống phát hiện vật chủ tiếp xúc với Kim Cương Tán, hấp thụ 100 điểm khí vận." "Phát Khâu Thiên Quan Ấn rút ra thuộc tính cường hóa của Kim Cương Tán, năng lực chống đỡ tăng 20%, năng lực phá giải cơ quan tăng 20%, lực cân bằng tăng 20%." Quả không hổ là lợi khí thành danh của Chá Cô Tiếu.

Điểm khí vận có lẽ vì niên đại gần hơn nên không nhiều, nhưng thuộc tính rút ra lại vô cùng lợi hại, thậm chí còn nhiều hơn cả hai tấm Mạc Kim Phù.

Không chỉ chống đỡ và cân bằng, riêng năng lực phá giải cơ quan đã ngang ngửa với kim trù.

Năng lực phá giải cơ quan đối với Tiêu Dao hiện tại là thứ vô cùng cần thiết.

Trước đó lúc cứu Vương Bàn Tử trong địa lao, nếu không có kim trù và kỹ năng Thính Lôi Biện Huyệt thì đã phải bỏ mạng rồi.

Tiêu Dao cầm Kim Cương Tán trên tay nghịch ngợm, nhanh chóng đi lên phía trước, nhân lúc những người khác không chú ý, dùng thân thể che khuất Kim Cương Tán, trong nháy mắt thu Kim Cương Tán vào không gian hệ thống.

"Hệ thống phát hiện Kim Cương Tán, giải mã bản vẽ thiết kế và công thức hợp kim của Kim Cương Tán cần 1200 điểm khí vận.

Khí vận hiện tại của vật chủ không đủ, xin vật chủ nhanh chóng tích lũy điểm khí vận." Tiêu Dao hơi ngẩn người, lưu luyến không nỡ

lấy Kim Cương Tán từ không gian hệ thống ra.

Tiêu Dao hiện tại cộng thêm số điểm khí vận vừa hấp thụ từ Mạc Kim Phù của Thiết Ma Đầu và Kim Cương Tán của Chá Cô Tiếu, tổng cộng cũng chỉ có 1000 điểm.

Nhưng điều khiến Tiêu Dao kinh ngạc không chỉ có vậy.

Kim Cương Tán trong thế giới đạo mộ cũng được coi là trang bị không tồi, năm đó Chá Cô Tiếu cũng dựa vào Kim Cương Tán tung hoành một thời, giải mã bản vẽ và công thức hợp kim cần 1200 điểm, Tiêu Dao có thể hiểu được.

Nhưng thanh đoản đao huyền thiết mà Tiêu Dao nhặt được trong hồ nước ở địa lao của Mã Đại Đảm, chỉ cần loại bỏ phong ấn và sửa chữa đơn giản đã cần đến 1500 điểm khí vận?

Thứ đó rốt cuộc là bảo bối nghịch thiên gì?

Tiêu Dao nhanh chóng đè nén sự chấn động trong lòng, trả lại Kim Cương Tán cho Tuyết Lỵ Dương.

"Quá nhiều thứ đang chờ điểm khí vận, không chỉ giải mã bản vẽ Kim Cương Tán, giải trừ phong ấn đoản đao huyền thiết, mà nâng cấp phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan từ thất phẩm lên còn cần 10000 điểm khí vận, sầu quá..." Tiêu Dao suốt đường đi mặt mày ủ rũ, đi đến miếu Ngư Cốt.

Đến miếu Ngư Cốt, Tiêu Dao một mình dắt con ngỗng trắng lớn đi đầu.

Tiêu Dao đương nhiên biết con ngỗng trắng lớn là thủ phạm dẫn đến U Linh Mộ.

Nhưng Tiêu Dao không lo lắng đường hầm dưới miếu Ngư Cốt sẽ lại xảy ra vấn đề.

Đoạn đường hầm đó đã được Tiêu Dao dùng máu ngỗng cúng tế rồi.

Dắt con ngỗng trắng lớn xuống đường hầm cũng có thể thuận lợi đi qua.

Nhưng muốn hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ thăm dò U Linh Mộ, nhất định phải có con ngỗng trắng lớn này.

Nhanh chóng, cả nhóm lần lượt đi qua đường hầm, tiến vào trong mê quật.

Nhưng lần này, Tiêu Dao đi chưa được bao nhiêu bước đã phát hiện ra vấn đề, lối vào đường hầm đối diện với đường hầm ban đầu đã biến mất.

Tiêu Dao trong lòng giật mình, biết rằng U Linh Mộ đã khởi động, chỉ là lần trước ở đoạn sau không có máu ngỗng cúng tế nên mới xuất hiện dị thường.

Hồ Bái Nhất cũng phát hiện ra điều không ổn, đi đến bên cạnh Tiêu Dao, nhỏ giọng hỏi: "Diêu Tử, chẳng lẽ tôi nhìn nhầm?

Cái đường hầm lần trước tôi thấy đâu rồi?

Cái mà Bàn Tử vào suýt bị hun chết ấy." Tiêu Dao lắc đầu: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng ngôi mộ này có vẻ quỷ dị, nhất định phải cẩn thận." Vương Bàn Tử lúc này cũng phát hiện ra điều không ổn, đang định mở miệng hỏi thì bị Tiêu Dao dùng ngón tay điểm vào vai.

Song Chỉ Tham Huyệt của Tiêu Dao không chỉ đơn giản là mò vàng, nó còn có thể làm mềm thi thể, giải trừ co cứng, dùng trên người sống cũng có tác dụng.

Bàn Tử bị điểm trúng, lập tức nửa người tê dại, quay sang nói với Tiêu Dao: "Diêu Tử chọc tôi làm gì?

Nửa cánh tay tôi tê rần rồi này." Tiêu Dao vội nói: "Xin lỗi Bàn Gia, tôi xoa bóp giúp anh." Sau đó, Tiêu Dao ghé vào tai Bàn Tử, nói một câu: "Cũng đừng hỏi, nghe theo lãnh đạo đi." Bàn Tử lập tức tỉnh ngộ, không nói gì nữa.

Tiêu Dao vài ba cái đã giải trừ cảm giác tê dại trên người Bàn Tử, sau đó lại quay về hướng đã bói quẻ lần trước.

Chương 34

Đó là nơi cả nhóm tìm thấy đỉnh đồng và thi thể của Kim Bàn, chỉ là trên đường đi không hề yên ổn.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, Tuyết Lỵ Dương và những người khác đều đi theo sau Tiêu Dao, từ từ tiến về phía trước.

Mã Đại Đảm và đám người của gã phần lớn đều làm nghề đổ đấu, cũng không quá sợ hãi, đều cẩn thận quan sát Tiêu Dao, sợ hắn có hành động khác thường.

Tiêu Dao đi về phía trước không bao lâu, đột nhiên phát hiện con đường trước mắt lại bị cắt đứt.

Lại là do U Linh Mộ giở trò?

Lần trước, con đường này vẫn thông suốt.

Tiêu Dao đi đến cuối đường, đưa tay ra sờ soạng kỹ lưỡng, phát hiện đây thật sự không phải là U Linh Mộ.

Con đường đất chật hẹp trước mắt không biết từ lúc nào đã sạt lở một đoạn, đá núi và đất bùn đã chặn kín lối đi.

Long Lĩnh Mê Quật vốn dĩ toàn là đất vỏ sò, đá vôi và đất hoàng thổ hỗn tạp, cực kỳ dễ xảy ra sụt lún và sạt lở.

Cả nhóm thấy Tiêu Dao dừng lại, lập tức trở nên căng thẳng.

Mã Đại Đảm đi lên phía trước: "Không đi nữa à?" Ngay sau đó, gã cũng phát hiện con đường phía trước đã bị đất đá sạt lở chặn lại, nghiêm giọng nói: "Tiểu tiên sinh, tôi khuyên anh đừng giở trò, dưới lòng đất này, chết một người vứt bừa bãi mấy trăm năm cũng không thấy ánh mặt trời." Tiêu Dao chỉ vào đống đất đá phía trước: "Chỗ quỷ quái này anh còn quen thuộc hơn tôi, nhìn một cái là biết vừa mới

sạt lở." Mã Đại Đảm lập tức vẫy tay, một người đàn em phía sau bước lên.

Người đàn ông trông như nông dân đó suốt đường vác theo một cái cuốc, nghe lời Mã Đại Đảm, đào hai nhát vào đống đất đá, sau đó đưa tay vốc một nắm đất, đưa lên mũi ngửi hồi lâu.

"Đúng vậy, vừa mới sạt lở, tiểu tiên sinh nói không sai." Mã Đại Đảm nghe vậy lông mày hơi nhíu lại: "Đào ra mất bao lâu?" Hồ Bái Nhất nhìn đống đất đá: "Không biết khối đất đá sạt lở này dày bao nhiêu, nhưng loại đất tơi xốp này không thích hợp để đào đường hầm, dễ sạt lở đè người.

Nếu muốn đào sạch hoàn toàn, chúng ta thay phiên nhau làm, nhanh cũng phải mất nửa ngày." Mã Đại Đảm nghe vậy: "Nửa ngày?

Nửa ngày thì hoa kim châm cũng nguội rồi." "Lão Tam, bom mang đủ không?" Tiêu Dao đột ngột hỏi một câu.

Lão Tam ngẩn người, sau đó kéo cúc áo trên người ra, bên trong lủng lẳng treo ít nhất mấy chục quả bom tự chế, đủ loại hình dạng và chất liệu.

Lão Tam cài lại áo, lại móc ra từ trong túi mấy cây thuốc nổ buộc vào nhau, tay kia thì châm bật lửa, đưa đến trước mặt Tiêu Dao: "Tiểu tiên sinh, cần thuốc nổ à?

À, những thứ khác thì không nhiều, chứ thuốc nổ thì có thừa." Tiêu Dao toát một tầng mồ hôi lạnh, lùi lại hai bước, đồng thời đưa tay phải dập tắt ngọn lửa của bật lửa, thầm nghĩ: "Mẹ kiếp, tay tên này không có chừng mực gì cả, lão tử mà bị nổ chết ở đây thì oan uổng quá." "Tôi không cần, anh cho nổ tung đống đất đá này đi." Lão Tam nghe xong nhìn về phía Mã Đại Đảm, vẻ mặt của Mã Đại Đảm như bị táo bón, rõ ràng cũng đầy nghi ngờ về tay nghề của Lão Tam.

“Được, đi đi Lão Tam, nhớ trước khi châm bom thì báo một tiếng.” Mã Đại Đảm dặn dò như mẹ hiền.

Lão Tam đâu có nghe lọt tai, ậm ừ cho qua, cười hì hì, móc ra một đống bom từ trên người, liên tục đặt lên đống đất đá.

“Lão Tam xong chưa?” Mã Đại Đảm hỏi một tiếng.

Ngay sau đó, thấy Lão Tam như một con chuột cống lớn vọt ra từ bên cạnh.

“Nổ rồi?

Nổ rồi à?” Mã Đại Đảm vội vàng hỏi.

“Mau né đi, tôi vừa châm lửa rồi.” Lão Tam quay đầu lại nói một câu.

“Thằng ngu này, không phải đã bảo mày báo trước à?

Đợi đấy, nếu làm tao bị thương tao sẽ thiến mày!” Mã Đại Đảm miệng thì chửi bới, nhưng vội vàng né vào một chỗ lõm trên vách động.

Một tiếng nổ lớn vang lên, trong hang động bụi đất mù mịt, Tiêu Dao dắt con ngỗng trắng lớn sợ hãi kêu quang quác.

Tiêu Dao vốn đi đầu, may mà biết Lão Tam không đáng tin, nhanh chân né ra sau từ sớm, bung Thiết Lân Thuẫn che đầu mặt, bịt chặt hai tai.

Đợi bụi đất tan đi, Tiêu Dao nhìn lại Mã Đại Đảm ở phía trước, đầu mặt toàn là bùn đất, cái đầu trọc lóc đen sì biến thành như quả cầu phân lừa bị sương đánh.

Không để ý đến Mã Đại Đảm đang trút giận lên Lão Tam, Tiêu Dao đi đến chỗ vừa bị chặn, phát hiện Lão Tam tuy kiểm soát liều lượng thuốc nổ không ra gì, rõ ràng rất hung hăng, nhưng vị trí đặt

thuốc nổ lại rất có linh tính.

Đống đất đá vốn cần cả nhóm đào nửa ngày, lúc này đã bị nổ ra một lỗ hổng, tuy không lớn, nhưng đủ để người đi qua.

Tiêu Dao kiểm tra đất đá gần lỗ hổng, xác nhận sẽ không sạt lở nữa, lập tức gọi mọi người tiếp tục đi về phía trước.

"Diêu Tử, đoạn đường này chúng ta đã đi qua rồi." Vương Bàn Tử ghé vào bên cạnh Tiêu Dao nhỏ giọng nói.

"Không sai, là chỗ lần trước chúng ta né bầy dơi." Tiêu Dao cũng nhận ra.

Long Lĩnh Mê Quật hang lồng hang, đường thông đường, cũng may là Tiêu Dao đi lần thứ hai, lại có kim trù tăng 20% khả năng phân biệt phương hướng, mới không bị lạc.

"Cái gì đây?" Mã Đại Đảm và đám người đi theo sau Tiêu Dao, đèn pin liên tục quét xung quanh vách động và mặt đất, nhanh chóng phát hiện ra một thứ to như chân bàn.

"Đỉnh đồng hầm thịt." Vương Bàn Tử bực bội nói, "Thời Tây Chu." Mã Đại Đảm cũng lại gần: "Tây Chu?

Tuần trước à?

Đừng có lừa tôi..." Mã Đại Đảm còn chưa nói xong, đã nhìn rõ toàn bộ đỉnh đồng, lập tức ngây người.

Một cái đỉnh đồng lớn như vậy, nửa chôn trong đất đá, chắc chắn không thể là giả.

"Dưới lòng đất này, toàn là đồ tốt." Đại Kim Nha lắc đầu nói, "Nếu mang ra ngoài được thì đáng giá lắm đây." Tuyết Lỵ Dương trước đây chưa từng thấy cái đỉnh đồng khổng lồ này, lúc này cũng lại gần quan sát kỹ.

Hoa văn mặt người nhe nanh múa vuốt trên đó trông rất đáng sợ, không ít người nhìn hai cái đã vội dời mắt đi.

"Chúng ta đi tiếp thôi." Tiêu Dao tiếp tục dắt ngỗng đi đầu.

Đi về phía trước một đoạn, Lý Xuân đi giữa đội đột nhiên giơ đèn pin lên hét một tiếng: "Mặt, mặt người!" Những người khác đều giật mình, đồng thời có mấy luồng ánh sáng đèn pin chiếu về hướng Lý Xuân chỉ.

Chỉ thấy trên vách động, ở vị trí cao khoảng một trượng, có một hoa văn mặt người hung ác nhe nanh.

"Mọi người đừng sợ, thứ này chắc là tượng đá trang trí, thấy thứ này, chứng tỏ gần đây có mộ táng." Tiêu Dao nói.

Nghe có mộ táng, đám người Mã Đại Đảm lập tức không hoảng nữa.

Tiêu Dao lúc này dừng bước, nhỏ giọng nói với Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương: "Hoa văn mặt người trên tượng đá này, rất giống với hoa văn trên cái vật biết cử động lần trước tôi thấy, chắc là liên quan đến tín ngưỡng cúng tế thời xưa." "Cúng tế quỷ thần à?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Tiêu Dao lắc đầu: "Không nhất định là quỷ thần, tôi cho rằng có khả năng là một loại sinh vật nào đó, chỉ là người xưa không phân biệt được sinh vật đáng sợ và quỷ thần, nên coi nó như ác quỷ để cúng tế." "Diêu Tử đừng có dọa người, làm gì có sinh vật nào trông giống mặt người, chắc là do người xưa tưởng tượng ra để dọa người thôi." Vương Bàn Tử cũng nghe được lời của Tiêu Dao, rõ ràng không tin.

"Diêu Tử, Hồ Gia, tôi thấy nụ cười trên khuôn mặt của bức tượng này có gì đó..." Đại Kim Nha gãi đầu gãi tai tìm từ thích hợp.

“Giả!” Tiêu Dao cũng nhìn chằm chằm vào hoa văn mặt người trên đó, “Giống như giả vờ, không phải từ tâm mà ra.” Khuôn mặt người này được khắc ngũ quan rõ ràng, không khác gì người thường, chỉ có tai hơi lớn, hai mắt nhìn thẳng, nhưng biểu cảm lại vô cùng cứng nhắc.

“Phải nói Diêu Tử là người có văn hóa, từ ngữ phong phú, đúng là như vậy, trong nụ cười ẩn chứa gian tà, trong cơn giận ẩn chứa sự chế nhạo.

Tôi là dân buôn gian, bình thường khi mặc cả với khách cũng không thiếu việc phải giả vờ chân thành, biểu cảm đó đã đủ giả rồi, nhưng so với bức tượng này, tôi còn chân thành hơn nhiều.” Tiêu Dao nghe vậy suýt nữa bật cười, thầm nghĩ Đại Kim Nha định vị bản thân khá chuẩn xác.

“Không sai, loại thần thái giả tạo này căn bản không phải là thứ con người có thể làm ra.” Tiêu Dao nhàn nhạt nói.

Tiêu Dao vừa dứt lời, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Đại Kim Nha bên cạnh đều cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Chương 35

“Được rồi, đi tiếp thôi.” Tiêu Dao vừa nói xong, đã bị Vương Bàn Tử kéo lại.

“Diêu Tử, vừa rồi khuôn mặt bên kia cử động...” Đèn pin của Vương Bàn Tử chiếu về một hướng khác.

Nơi luồng sáng chiếu đến, cũng có một khuôn mặt người, chỉ là nó giống như một quả cầu đá được khảm vào vách động, trông giống như trứng của một loại sinh vật nào đó hơn, lại giống như một loại mụn nhọt mọc ra từ cơ thể người, trông rất kỳ quặc.

“Không thể nào, tượng đá sao có thể cử động?” Đại Kim Nha nói.

Vương Bàn Tử lắc đầu: “Tôi không thể nhìn nhầm, vừa rồi khuôn mặt đó là mặt khóc, bây giờ... cười rồi...” “Đừng nhìn nữa, thứ đó không phải tượng đá cũng không phải nữ quỷ.” Tiêu Dao nói xong, “bụp” một tiếng bung Thiết Lân Thuẫn đang cuộn trên cánh tay trái ra, tay phải từ không gian hệ thống móc ra một cây đinh sắt, đầu đinh rõ ràng đã được mài thô, càng thêm sắc bén.

Tất cả mọi người đều tập trung vào khuôn mặt mà Bàn Tử chỉ, nghe lời Tiêu Dao nói đều không phản ứng.

“Không phải tượng đá cũng không phải mặt người, vậy là cái gì?” Hồ Bái Nhất nhỏ giọng hỏi bên cạnh, sợ kinh động đến nó.

Tiêu Dao vung tay, cây đinh sắt như phi tiêu bay đi.

Mấy cây đinh sắt này chính là hàng tạp hóa Tiêu Dao mua khi đi huyện thành hôm qua.

Con Hắc Vưu Hưởng dưới miếu Ngư Cốt, Tiêu Dao đã nhắm từ lâu.

Ban đầu, Tiêu Dao cho rằng nhiệm vụ chi nhánh tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng hay nhện mặt người không có gì hấp dẫn, một con chỉ được 200 điểm khí vận, phần thưởng cuối cùng cũng chỉ là một cái chân Hắc Vưu Hưởng kỳ quái.

Nhưng không lâu sau, tôi đã nghĩ lại, đây đúng là một gói quà lớn mà hệ thống ban tặng.

Chân Hắc Vưu Hưởng là thứ gì tạm thời không cần quan tâm, chỉ riêng việc tiêu diệt một con Hắc Vưu Hưởng đã được thưởng 200 điểm khí vận, Tiêu Dao cảm thấy có thể giết đến tận thế.

Thứ này dưới lòng đất số lượng không ít.

Chỉ là làm thế nào để tiêu diệt nhện mặt người lại khiến Tiêu Dao đau đầu.

Dùng súng à, tuy là thập niên tám mươi, nhưng súng săn hoặc súng trường uy lực lớn cũng không dễ kiếm.

Sau này, Tiêu Dao đã hiểu ra, từ hệ thống hắn đã có gần 700 điểm sức mạnh, 700 điểm nhanh nhẹn, cộng thêm kỹ năng Thiên Nhãn Thông, có thể nhìn trong bóng tối, còn do dự gì nữa, trực tiếp dùng vũ khí ném là được.

Tiêu Dao đã thử không ít thứ, bao gồm dao nhỏ, đinh sắt, sỏi đá, bi thép, cuối cùng phát hiện đinh sắt là dễ dùng nhất.

Thứ này vừa rẻ vừa nhiều, lại có hiệu quả xuyên thấu, kỹ năng Song Chỉ Tham Động của Tiêu Dao lại biến đổi hai ngón tay phải trở nên linh hoạt và mạnh mẽ, ném ra ngoài, trong khoảng cách ngắn uy lực không thua gì súng ngắn.

Không gian bên trong Long Lĩnh Mê Quật chật hẹp phức tạp, súng trường uy lực lớn chưa chắc đã có thể sử dụng.

Dù sao thì trong không gian hệ thống của Tiêu Dao cũng chứa ít

nhất mấy nghìn cây đinh sắt, cộng thêm thời gian luyện tập ngắn, Tiêu Dao tự tin tuy không bằng Tiểu Lý Phi Đao, nhưng ít nhất cũng ở cấp độ Tang Môn Đinh trong tiểu thuyết võ hiệp.

Một cây đinh bay ra, trực tiếp cắm vào mắt của khuôn mặt đó.

Biểu cảm vốn đang mỉm cười, sau khi bị bắn trúng, toàn bộ khuôn mặt lập tức co giật, biến thành vẻ mặt phẫn nộ.

Đồng thời, cả khuôn mặt run rẩy dữ dội, vị trí mắt bị bắn trúng chảy ra chất lỏng sền sệt màu xanh lục.

"Chưa chết?" Tiêu Dao nhíu mày, cây đinh vừa rồi chắc chắn đã xuyên qua cơ thể, ghim con nhện mặt người vào vách động.

Đuôi đinh có đầu to, kẹt trong cơ thể nhện mặt người, thật không dễ thoát ra.

Như vậy mà vẫn không chết, chứng tỏ sinh mệnh lực của nhện mặt người khá ngoan cường.

Tiêu Dao giơ tay ném thêm một cây đinh sắt, cây đinh này lại cắm vào con mắt còn lại của nhện mặt người.

"Mau nhìn, mặt người khóc rồi!

Quỷ à!" "Nước mắt nó màu xanh lục, mẹ ơi đáng sợ quá." Khuôn mặt trên vách động run rẩy dữ dội, và phát ra tiếng kêu "chi chi", dọa đám anh em của Mã Đại Đảm chạy tán loạn.

Lúc này, Tiêu Dao lại thở phào nhẹ nhõm, vì đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

"Chúc mừng vật chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được một cuộn tơ Hắc Vưu Hưởng, một túi độc Hắc Vưu Hưởng." Nếu hai cây đinh mà vẫn không giết được Hắc Vưu Hưởng, Tiêu Dao sẽ phải đánh giá lại độ khó của nhiệm vụ chi

nhánh này. 200 điểm khí vận một con quả thực khá béo bở, nhưng cũng phải có mạng mà lấy.

Bây giờ xem ra có thể chấp nhận được, sinh mệnh lực của nhện mặt người ngoan cường hơn tưởng tượng, nhưng cũng chỉ tốn thêm chút công sức.

Tiêu diệt nhện mặt người không chỉ có thưởng khí vận, mà còn rơi ra trang bị?

Tiêu Dao nhanh chóng kiểm tra cuộn tơ và túi độc xuất hiện trong không gian hệ thống, phát hiện cả hai thứ đều khá hữu dụng.

Tơ Hắc Vưu Hưởng, tính chống cháy kém, độ dẻo dai bình thường, độ dính cực mạnh.

Có tơ này, biết đâu cũng có thể thử làm Người Nhện.

Chỉ là độ bền của tơ Hắc Vưu Hưởng bình thường, độ dài cũng không đủ, có lẽ sẽ có công dụng khác.

Độc tố trong túi độc Hắc Vưu Hưởng là loại độc tố thần kinh sinh học điển hình, có thể làm tê liệt thần kinh của mục tiêu trúng độc, khiến họ hoàn toàn mất khả năng hành động, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo.

Tiêu Dao không có nhiều thời gian hơn để kiểm tra thu hoạch, vì đám người của Mã Đại Đảm xung quanh bắt đầu hoảng loạn chạy lung tung.

Đại Kim Nha vốn nhát gan cũng hét lên, tháo chạy điên cuồng.

Tôi lập tức dán mắt vào Đại Kim Nha.

Kim Gia khi hoảng loạn tự động có hệ thống định vị, Tiêu Dao muốn tìm sào huyệt của nhện mặt người, hoàn toàn phải dựa vào Kim Gia.

“Mau!

Theo sát Kim Gia.” Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và những người khác đều theo sau.

Tiêu Dao biết, số lượng nhện mặt người trong Long Lĩnh Mê Quật, rất khó đối phó, phải tập trung mọi người lại một chỗ, độ an toàn sẽ cao hơn.

Năm đó Kim Bàn vì một mình xuống mộ, dù có một thân bản lĩnh, nhưng vào thời khắc quan trọng lại thiếu người giúp đỡ, chết dưới miệng nhện mặt người.

Chỉ là trước khi Tiêu Dao đuổi theo Đại Kim Nha, hắn đã kéo theo một người, là Lão Tam đang bị đám đông hoảng loạn xô đẩy đến ngơ ngác.

“Tiểu tiên sinh làm gì?

Cẩn thận tôi ném bom đấy!” Lão Tam cứng cổ hỏi.

“Làm gì à?

Cứu anh!” Tiêu Dao nói xong, cũng không quan tâm Lão Tam đang vùng vẫy, trực tiếp kéo hắn đi theo Đại Kim Nha.

Hơn chục người hỗn loạn chạy trong Long Lĩnh Mê Quật dưới lòng đất, không lâu sau, vang lên từng tiếng hét kinh hãi.

Chương 36

Lớp đất trong hang động vốn rất mỏng manh, khắp nơi đều là hố rỗng.

Chỗ trước đây Tiêu Dao phát hiện di thể của Kim Bàn, cả một tầng bên dưới đều là rỗng.

Lớp đất vốn đã phức tạp, rõ ràng đã bị nhện mặt người đào thành nhiều hang hốc hơn, chẳng mấy chốc, đàn em của Mã Đại Đảm lần lượt rơi vào hố rỗng.

Đại Kim Nha vẫn đang chạy thục mạng ở phía trước lúc này cũng "phịch" một tiếng, đạp trúng một lớp đất mỏng rồi rơi xuống.

"Diêu Tử, làm sao bây giờ?" Hồ Bái Nhất hỏi một tiếng.

"Nhảy thôi!

Mọi người đừng đi lạc!" Tiêu Dao nói xong, kéo theo Lão Tam cũng nhảy xuống.

Suốt đường đi giống như ngồi cầu trượt, nhanh chóng trượt xuống, chỉ là cầu trượt có chút cấn mông.

Khả năng cân bằng và tốc độ của Tiêu Dao cực tốt, lại có thần thông Thiên Nhãn Thông có thể nhìn trong đêm, mới miễn cưỡng không bị va đập.

Lão Tam bị Tiêu Dao kéo theo thì không may mắn như vậy, suốt đường ngã lên ngã xuống, sớm đã bị va đập đến thất điên bát đảo.

Nhóm Hồ Bái Nhất đi sau vì có Tiêu Dao đi trước dọn đường nên không bị ngã bị thương.

Đến cuối hang, Tiêu Dao vững vàng đứng lại, ném Lão Tam đang

rên hừ hừ xuống đất, cẩn thận quan sát xung quanh.

Đây rõ ràng là sào huyệt của nhện mặt người, một không gian khá lớn, bên trong cũng có hang hốc thông nhau.

Vách động xung quanh khắp nơi đều là tơ nhện trắng, độ dính của những sợi tơ này rất cao, dính vào người nửa ngày cũng không gỡ ra được.

Nhiều nơi có chất lỏng sền sệt màu trắng hôi hám, cũng không biết là thứ gì.

"Đây là chỗ quái quỷ gì vậy?

Ghê quá!" Vương Bàn Tử vừa phủi chất lỏng dính trên tay vừa hỏi Tiêu Dao.

Tiêu Dao cũng tiện tay xé mạng nhện trên người: "Bàn Tơ Động." "Cái gì?

Bàn Tơ Động?

Cái thứ bẩn thỉu vừa rồi là Bàn Ty Đại Tiên à?

Tôi nghi ngờ ông đang chửi nhị sư huynh của tôi..." Về phương diện chửi người, Bàn Gia chưa bao giờ chịu thiệt, trí tưởng tượng vô cùng phong phú, lập tức nói.

Đại Kim Nha vẫn giữ truyền thống tốt đẹp là vào động thì phát điên, bị đánh thì tỉnh táo, chỉ là lần này không phải bị đánh mà là bị ngã.

"Lại rơi vào động rồi, xui xẻo!" Đại Kim Nha vận khí không tồi, thân hình nhỏ bé mà không bị ngã tan xương, loạng choạng đứng dậy, thấy Tiêu Dao và mọi người, nhấc chân định đi.

Vừa nhấc chân, chỉ nghe thấy dưới chân "cạch" một tiếng, dường như có thứ gì đó vỡ vụn.

Chân Đại Kim Nha lúc đó mềm nhũn, chỉ có thể dùng hai tay vịn vào chân đã đạp trúng thứ đó, lớn tiếng la lên: "Diêu Tử, Hồ Gia, Bàn Gia, giúp tôi dùng đèn pin soi xem, tôi đạp phải cái gì vậy?

Không phải là bom chứ?" "Yên tâm đi, người mang bom ở bên kia kìa, bom trên người hắn treo chắc lắm, không lăn đến đây đâu." Tiêu Dao nhìn Lão Tam vẫn đang mơ màng nằm trên đất, liền không để ý nữa, trực tiếp đi đến bên cạnh Đại Kim Nha.

Lúc này, đèn pin của Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều chiếu về phía chân của Đại Kim Nha, Tiêu Dao ngồi xổm xuống đất, quan sát kỹ, phát hiện thứ mà Đại Kim Nha đạp vỡ lớn hơn trứng ngỗng một chút.

Từ trong vỏ trứng vỡ chảy ra chất lỏng sền sệt tanh hôi.

"Cái gì đây?" Hồ Bái Nhất vừa nhìn vừa sờ, nhíu mày hỏi.

"Bên cạnh cũng có." Đèn pin của Vương Bàn Tử quét một vòng.

Tiêu Dao cũng nhìn xung quanh, phát hiện dưới một lớp mạng nhện dính, nhiều nơi đều có từng ổ trứng, khoảng mấy chục quả tụ lại một chỗ.

"Đây chắc là trứng của những thứ đó." Tiêu Dao nhỏ giọng nói.

"Cái gì?

Mấy thứ bẩn thỉu đó mà cũng biết đẻ trứng?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

"Thực ra cũng không phải là thứ bẩn thỉu, con quái vật mặt người vừa rồi tôi ra tay hạ gục cũng không phải đang rơi lệ, mà là đang chảy máu." Tiêu Dao tiếp tục nói.

"Vậy rốt cuộc là thứ gì?" Tuyết Lỵ Dương cũng mơ hồ, "Một loại sinh vật à?" Tiêu Dao chỉ vào một cái hang đen ngòm trên vách động:

“Ở bên kia, nhìn là biết ngay.” Đèn pin của mấy người lập tức chỉ về hướng Tiêu Dao chỉ.

Chỉ thấy trên vách động có vô số hang đất lớn nhỏ, trong một cái hang lộ ra mấy thứ màu đen to bằng cánh tay trẻ con, trên đó có lông tơ, sau một hồi run rẩy, thứ màu đen đó cử động, bò ra khỏi hang.

“Mẹ ơi, con nhện to bằng cái chậu tắm?” Vương Bàn Tử trong nháy mắt giơ xẻng công binh lên.

“To bằng cái chậu rửa mặt á?” Hồ Bái Nhất cũng giật nảy mình, “Sắp bằng cái bồn tắm trong nhà của bọn tư bản rồi.” “Bên kia, bên kia có.” Tuyết Lỵ Dương giơ đèn pin, liên tục quét qua vách động, chẳng mấy chốc đã phát hiện không ít con nhện đang chui ra từ các hốc đất.

Sự thật chứng minh, con nhện to bằng bồn tắm thật ra cũng không phải lớn nhất, nhiều lắm chỉ là mức trung bình, vẫn còn có con to hơn.

Đám thuộc hạ của Mã Đại Đảm bị rơi ở gần đó cũng dần tỉnh táo lại, nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng trên vách động, tên nào tên nấy đều gào khóc thảm thiết, lại bắt đầu chạy loạn trong động bàn tơ.

Lúc này Tiêu Dao đứng dậy từ dưới đất.

Lúc nãy, hắn thuận tay nhặt mấy quả trứng nhện mặt người dưới đất lên, thấy không có phản ứng gì, bèn đặt vào không gian hệ thống.

Kỳ tích đã xảy ra, hệ thống vang lên tiếng thông báo.

“Hệ thống phát hiện trứng Hắc Vưu Hưởng, có thể ấp.

Sau khi ấp, chúng sẽ nghe theo mệnh lệnh của ký chủ.

Ấp trứng Hắc Vưu Hưởng sẽ tiêu tốn 100 điểm khí vận.

Có chọn ấp không?” Lại có thể ấp được sao?

Tiêu Dao đã biết được sức chiến đấu của Hắc Vưu Hưởng.

Trong một số môi trường đặc biệt, thứ này có thể là vũ khí lợi hại, dùng để dò đường, làm bia đỡ đạn hay thu hút hỏa lực cũng đều rất thích hợp.

Ấp trứng tiêu tốn 100 điểm khí vận đúng là có hơi xót, nhưng tuy bây giờ Tiêu Dao nghèo, không có nghĩa là sau này cũng nghèo, giá trị khí vận rồi sẽ có thôi.

Trứng Hắc Vưu Hưởng là đồ tốt.

Tiêu Dao nhanh chóng thu hết mấy chục quả trứng nhện mặt người trên đất vào không gian hệ thống.

“Diêu Tử, thứ này nhiều quá!

Chúng ta phải làm sao?

Đúng rồi, nhện sợ lửa, mau đốt đuốc lên.” Hồ Bái Nhất hét lên một tiếng.

Chương 37

Khi Tiêu Dao ngẩng đầu lên lần nữa, hắn phát hiện trên vách động xung quanh, ít nhất mấy trăm con nhện mặt người đã chui ra từ các hốc đất.

Giá trị khí vận, tất cả đều là giá trị khí vận!

Trong mắt người khác, đây là bầy tổ tiên nhà nhện đáng sợ vô cùng, nhưng trong mắt Tiêu Dao, cả vách động đều là giá trị khí vận.

Người của Mã Đại Đảm nghe lời Hồ Bái Nhất, lập tức nhặt những cây đuốc bị rơi dưới đất lên, đốt lại lần nữa.

Trong thoáng chốc, cả hang động tràn ngập ánh lửa.

"Đây là Hắc Vưu Hưởng, tôi từng thấy trên tạp chí địa lý, chúng chỉ ăn mấy loại côn trùng như ruồi giấm, không ăn thịt người." Tuyết Lỵ Dương nhìn những con nhện trong hốc đất nói.

Lời của Tuyết Lỵ Dương vừa dứt, một vật thể lăn ra từ trong hốc đất, trên đó quấn đầy tơ nhện chằng chịt, không thể nhìn rõ hình người.

Vì không biết đã chết bao lâu, lại thêm việc lăn từ trên cao xuống, khi va vào chân mấy người, tơ nhện ở phần đầu bị rách ra, một cái đầu người tròn vo lăn thẳng đến chân Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương trợn to mắt, vẻ mặt đầy kinh hãi.

"Cô Dương, sau này đừng mua loại tạp chí đó nữa." Tiêu Dao nói.

"Phải đấy, không chừng có lúc bị hại chết, lần sau đổi cuốn nào đáng tin cậy hơn đi." Hồ Bái Nhất cũng nói.

Đúng lúc này, một tiếng súng vang lên.

Một con nhện mặt người nhảy từ vách động xuống, vồ về phía Mã Đại Đảm, trong tay Mã Đại Đảm có súng săn, trực tiếp bắn một phát, đẩy lùi con nhện.

Nhưng chẳng mấy chốc, lại có một đàn nhện đông nghịt xông tới.

Đầu chân của nhện mặt người cực kỳ sắc bén và cứng rắn, chúng đập thẳng vào đầu người.

Đập xuống đất mà còn tóe ra tia lửa, đá vụn văng tứ tung.

Đám đông lập tức chạy tán loạn, người nổ súng thì nổ súng, người né tránh thì né tránh.

Thân thủ của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lúc này mới thể hiện ra, đối mặt với nhện mặt người, hai người lăn lộn bò trườn, xẻng công binh trong tay múa vun vút, không để con nhện nào đến gần được.

Tuyết Lỵ Dương cũng thân thủ nhanh nhẹn, sau khi né được móng vuốt của nhện, cô rút Kim Cương Tán ra, chuyên đâm vào những chỗ nhạy cảm trên mặt nhện, nhất thời cũng an toàn.

Chỉ có Đại Kim Nha, tay cầm một cái vung nồi gỗ làm khiên, né tránh hết sức chật vật.

"Chân của mấy con nhện này là cơ quan cảm giác, đập vào chân chúng!" Tiêu Dao hét lớn.

Lúc này, một con nhện phun ra tơ, dính chặt vào "tấm khiên" của Đại Kim Nha, dùng sức giật một cái, "tấm khiên" vung nồi bay đi mất.

Đại Kim Nha nằm tại chỗ, hai tay ôm ngực, hét lớn: "Đừng mà!" Tiêu Dao vung tay phải, mấy cây đinh sắt đồng thời bay ra, ghim một con nhện mặt người đang đến gần Đại Kim Nha xuống đất, sau đó lại bồi thêm một cây đinh nữa, xuyên thẳng từ mắt vào trong thân thể.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được một túi độc Hắc Vưu Hưởng.” Tốt, cộng thêm con đã giết trước đó, được 400 điểm khí vận.

Tiêu Dao kéo Đại Kim Nha một cái, đẩy gã về phía Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, rồi lại bắt đầu dùng đinh sắt bắn giết những con nhện mặt người đến gần, đồng thời di chuyển về phía Lão Tam.

Lão Tam lúc này đang bật lửa, một tay cầm một quả bom tự chế giống như lựu đạn, nhìn đám nhện mặt người nhiều không đếm xuể xung quanh, mặt mày méo xệch: “Nhiều quá, tôi biết ném vào đâu bây giờ!” Lúc này Tiêu Dao đã đến bên cạnh Lão Tam, thuận tay lấy quả bom từ tay gã, lấy bật lửa từ không gian hệ thống ra châm ngòi, tay phải vung lên, ném vào một hốc đất.

Sau một tiếng nổ lớn, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên không ngớt.

“Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được một túi độc Hắc Vưu Hưởng.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được một cuộn tơ Hắc Vưu Hưởng.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được một cuộn tơ Hắc Vưu Hưởng.” Tiêu Dao đã nhìn rất rõ, hốc đất vừa rồi có mấy con nhện bị súng bắn trúng, bị xẻng công binh chém trúng chui vào, chắc chắn trên người có vết thương, chạy không nhanh.

Ném một quả bom vào, quả nhiên một phát trúng ba, một khoản giá trị khí vận lớn chảy vào túi.

Lúc này Tiêu Dao cúi đầu nhìn Lão Tam đầy thâm tình.

Lão Tam từ lúc bị Tiêu Dao xách cổ áo ném vào hố, nhìn Tiêu Dao với ánh mắt đã mang theo sự sợ hãi.

Lúc này lại càng bị Tiêu Dao nhìn chằm chằm đến phát hoảng, hai tay che trước ngực: “Anh muốn làm gì?” Tiêu Dao cười nham hiểm, ngón tay phải liên tục xoay những cây đinh sắt: “Cởi áo ra.” Lão Tam nghe vậy mặt tái mét: “Ở đây sao?

Không được đâu, không được đâu…” “Nói nhảm gì thế?

Mau cởi áo ra, tôi muốn lấy bom.” Tiêu Dao nghiêm giọng nói.

Lão Tam thở phào một hơi, nhưng nghĩ lại thấy không ổn, cổ cứng lại: “Bom là mạng của tôi, không cho…” Lời còn chưa nói xong, tay phải Tiêu Dao đã vỗ vào vai Lão Tam, tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Huyệt có thể làm mềm thi thể cứng đờ, Lão Tam cũng không chịu nổi, hai tay bất lực rũ xuống.

Tiêu Dao không chút khách khí lục soát trên người Lão Tam một lượt, kíp nổ và bom lớn nhỏ cũng có ba mươi mấy quả, cộng lại phải nặng mấy chục cân, cũng không biết Lão Tam cả một đêm đã làm những gì, xuống mộ đổ đấu mà cũng phải mang nhiều bom thế này, xem ra đúng là tình yêu đích thực, tồn tại như một tín ngưỡng.

Quả nhiên, sau khi Tiêu Dao lục soát sạch bom trên người Lão Tam, giải trừ cơn tê dại trên cơ thể gã, Lão Tam mặt như tro tàn, đứng dậy, vừa khóc lóc gọi đại ca, vừa chạy về phía Mã Đại Đảm.

Tiêu Dao lắc đầu, lại một thiên tài phá hoại mất đi tín ngưỡng.

Tiêu Dao quay đầu nhìn lại, nhíu mày, bây giờ có bom trong tay, nhưng đám nhện mặt người này quá phân tán, cứ ném từng quả một thế này, hiệu suất quá thấp.

Uy lực của bom do Lão Tam chế tạo không ổn định, phải tìm cách mới có thể phát huy được sức mạnh lớn nhất.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao vừa thuận tay ném ra đinh sắt chi viện cho Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, vừa cẩn thận quan

sát xung quanh hang động này.

Chẳng mấy chốc, trên một con dốc cao khoảng hơn một người, Tiêu Dao phát hiện phía sau mạng nhện có một lối đi.

"Bên kia có lối ra, mọi người mau rút về phía đó!" Tiêu Dao hét lớn.

Hồ Bái Nhất phản ứng nhanh, đèn pin lập tức chiếu theo hướng Tiêu Dao chỉ, nhanh chóng tìm thấy lối ra, lập tức yểm trợ cho Đại Kim Nha và những người khác rút về phía lối ra.

Bọn Mã Đại Đảm cũng nghe lời Tiêu Dao, chẳng mấy chốc cũng có người phát hiện ra cửa động mà Tiêu Dao chỉ, lũ lượt chạy về phía đó.

Tiêu Dao vẫn không vội vàng, dùng đinh sắt bắn giết nhện mặt người.

Chỉ một lát sau, lại có thêm ba con nhện mặt người vào sổ, Tiêu Dao liếc nhìn giá trị khí vận trong hệ thống đã lên 2600.

Sướng, thật sự quá sướng.

Lúc này, Hồ Bái Nhất và những người khác đã bò đến lối ra, nhìn vào bên trong, quả thực là một lối đi, vội vàng quay đầu lại hét: "Diêu Tử!

Nhanh lên!" "Mọi người đi trước, tôi đoạn hậu, không cần lo lắng." Tiêu Dao cao giọng hét lại.

"Diêu Tử cẩn thận, nhanh lên một chút!" Vương Bàn Tử hét lên với vẻ mặt lo lắng.

Trong số anh em của Mã Đại Đảm cũng có người nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tiểu tiên sinh trượng nghĩa thật, đừng để bị nhện hại đấy, cẩn thận a!" Tiêu Dao không biểu lộ gì, vừa di chuyển về phía lối ra, vừa

thỉnh thoảng ném ra đinh sắt, ghim chặt những con nhện xông tới.

Đến cửa động, Tiêu Dao cũng không vội chui vào, ngược lại còn lấy ra một nắm đinh sắt lớn từ không gian hệ thống.

Vô số nhện mặt người lũ lượt bò tới, đinh sắt trong tay Tiêu Dao không hề dừng lại, một lúc sau, mặt đất gần lối ra đã bị ghim một lớp nhện mặt người, phía sau lại có không ít con nhện khác bò lên trên.

Tiêu Dao thấy cũng hòm hòm rồi, "Gom quái gần đủ rồi, đến lúc A-oe một phát." Sau một hồi lẩm bẩm, Tiêu Dao lấy bom của Lão Tam từ không gian hệ thống ra, chọn mấy quả to nhất, dùng bật lửa châm ngòi rồi ném vào giữa bầy nhện.

Sau đó, Tiêu Dao nhanh chóng chui vào lối đi ở cửa ra, vừa chui tay vẫn không ngừng, liên tục châm bom ném về phía sau.

Chương 38

Sau khi có được kỹ năng Song Chỉ Tham Động, tốc độ tay của Tiêu Dao dường như cũng tăng lên, cộng thêm sức cánh tay kinh người, hắn lại ném thêm bảy tám quả bom nhỏ hơn vào trong động.

Một trận nổ kinh thiên động địa vang lên, dù Tiêu Dao đã có chuẩn bị trước, bịt tai lại nhưng vẫn bị chấn đến đầu óc ong ong.

Nhưng kỳ diệu là tai lại không sao, không những không sao, Tiêu Dao còn phát hiện sau tiếng nổ, sự phân bố của các hốc đất trong đường hầm xung quanh hiện ra trong đầu hắn như một tấm bản đồ 3D.

Mặc dù không phải tất cả chi tiết nhỏ đều chính xác không sai một li, nhưng phần lớn các lối đi có thể đi qua Tiêu Dao đều nắm rõ.

Sau đó là một chuỗi âm thanh thông báo của hệ thống không thể dừng lại. (Cầu hoa tươi, cầu đánh giá, cầu vé tháng, cầu donate, cảm ơn các vị đại lão) "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được một túi độc Hắc Vưu Hưởng." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được một cuộn tơ Hắc Vưu Hưởng." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được một cuộn tơ Hắc Vưu Hưởng, một túi độc Hắc Vưu Hưởng." … "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được một cặp răng nanh Hắc Vưu Hưởng." Giữa vô số tiếng thông báo, Tiêu Dao nghe được một âm thanh khác biệt.

Sau đó liếc nhìn không gian hệ thống, phát hiện giữa đống tơ và túi độc Hắc Vưu Hưởng, có thêm một cặp răng nanh.

Cặp răng nanh này dài khoảng nửa thước, toàn thân màu đỏ, sắc bén dị thường, chỉ là tạm thời không biết có tác dụng gì.

Tình hình trước mắt khẩn cấp, không có thời gian nghiên cứu kỹ, Tiêu Dao cất cặp răng nanh Hắc Vưu Hưởng đi, trong lòng thầm tiếc nuối cho vô số trứng Hắc Vưu Hưởng, rồi nhanh chóng tiến về phía Hồ Bái Nhất và những người khác.

Lối ra này tuy có thể thoát khỏi ổ nhện mặt người, nhưng trong những đường hầm phức tạp vẫn còn không ít nhện.

Xung quanh đường hầm đâu đâu cũng là tơ nhện.

Trong đường hầm có ngã rẽ, sau khi vào, bốn người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Đại Kim Nha và nhóm Mã Đại Đảm đã tách ra.

Tiêu Dao tự nhiên đuổi thẳng theo hướng của Hồ Bái Nhất.

Vừa chạy được mấy bước, đã nghe thấy một tiếng nổ lớn nữa từ xa vọng lại.

Ủa?

Tiêu Dao ngẩn người, rõ ràng lúc nãy đã lục soát sạch bom giấu trên người Lão Tam rồi, sao bây giờ lại có tiếng bom nổ?

Ngây người vài giây, Tiêu Dao không khỏi cảm thán: "Lão Tam này đúng là nhân tài." Nguyên lai lúc nãy Tiêu Dao chỉ lục soát nửa người trên, ai mà ngờ trong quần Lão Tam lại có thể nhét nhiều bom như vậy chứ?

Gã mặc không phải loại quần săn có nhiều túi, mà là loại quần vải thô bó ống thường thấy ở Thiểm Bắc.

Đúng là bom mới là bản mệnh mà.

Tiếng nổ vừa rồi lại giúp Tiêu Dao hiểu thêm về môi trường bên

trong hang động, cảm giác như bom giống như radar, nổ một phát, bản đồ 3D lại mở rộng thêm một phần.

Lúc này Tiêu Dao biết phía sau mình có không ít nhện mặt người đang đuổi theo.

Tiêu Dao dựa vào tốc độ và khả năng thăng bằng siêu phàm, cùng với đôi mắt nhìn đêm bẩm sinh và sự hiểu biết về các hốc động, liên tục luồn lách trái phải, nhảy múa bên bờ vực cái chết, chỉ trong thời gian ngắn, phía sau hắn lại tụ tập khoảng hai, ba mươi con nhện mặt người.

Khi Tiêu Dao cảm thấy đã đủ, hắn lấy bom từ không gian hệ thống ra, gộp mấy quả lại với nhau, châm ngòi rồi ném về phía sau.

Lại một trận nổ kinh thiên động địa vang lên, tiếng thông báo của hệ thống điên cuồng vang lên.

"Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được một cuộn tơ Hắc Vưu Hưởng." … Sướng, một cảm giác sảng khoái chưa từng có, Tiêu Dao căn bản không kịp xem hai đợt thao tác này đã mang lại cho mình bao nhiêu giá trị khí vận, dù sao chắc chắn cũng không ít.

Sau lần thao tác này, lại rớt ra một cặp răng nanh Hắc Vưu Hưởng.

Thứ này có tỷ lệ rớt thấp như vậy, chắc chắn là đồ tốt.

Theo ý định ban đầu của Tiêu Dao, hắn hận không thể chạy một vòng trong mê cung dưới lòng đất, dọn dẹp sạch sẽ đám nhện mặt người, nhưng chẳng mấy chốc đã phát hiện lặp lại thao tác trước đó có phần khó khăn.

Sau lần nổ thứ hai, số lượng nhện mặt người bị nổ chết rõ ràng ít hơn lần đầu.

Đường hầm tương đối hẹp, lại nhiều ngã rẽ, không gian có hạn, có một số góc cua có thể né tránh, mỗi lần chỉ có thể nổ chết mười mấy con nhện, số bom trên người Tiêu Dao lúc này chỉ còn chưa đến hai mươi quả, hai lần vừa rồi ném quá mạnh tay.

Đạn dược không đủ, dọn sạch nhện chắc chắn là không thực tế.

Ngoài ra, sau lần nổ thứ hai, Tiêu Dao phát hiện đất trên đầu liên tục rơi xuống, nhiều nơi khói bụi mù mịt, xem ra tầng đất yếu ớt này không chịu nổi nhiều vụ nổ mạnh.

Quỷ mới biết trong quần Lão Tam giấu bao nhiêu bom, lỡ như hai người cùng nổ một lúc, hang động sập xuống, dù Tiêu Dao lúc này có thủ đoạn thông thiên, e rằng cũng phải ôm hận.

Tiêu Dao cố nén sự thôi thúc muốn tiếp tục kéo quái ném bom, nhanh chóng tiến về phía Hồ Bái Nhất và những người khác.

Chưa đầy một phút sau, hắn thấy ở phía trước không xa, có một bóng người đang lùi lại rất nhanh, chính là Hồ Bái Nhất.

Sau lưng Hồ Bái Nhất dính một đống tơ nhện, rõ ràng là bị nhện mặt người kéo đi.

Tuyết Lỵ Dương cũng phản ứng lại, lao thẳng tới, giữ chặt Hồ Bái Nhất.

Trọng lượng của hai người tuy làm chậm tốc độ bị kéo đi của Hồ Bái Nhất, nhưng vẫn không dừng lại được.

Tiêu Dao vừa chạy tới, vừa liên tục ném ra đinh sắt.

Mấy cây đinh sắt xuyên qua mạng nhện, nhưng mạng nhện lại không đứt ngay, vẫn kéo Hồ Bái Nhất lùi lại liên tục.

Tiêu Dao cũng sốt ruột, hai chân dùng sức đạp về phía trước, đồng thời kiểm tra không gian hệ thống, xem có thứ vũ khí nào tiện tay có

thể chặt đứt tơ nhện không.

Tiêu Dao đã chuẩn bị không ít đồ lặt vặt, nhưng lại không chuẩn bị dao.

Trong không gian hệ thống có một con dao, chính là thanh đoản đao huyền thiết lấy được từ hồ nước trong địa lao dưới tiệm quan tài của Mã Đại Đảm.

Chỉ là bên ngoài thanh đoản đao huyền thiết được bọc một lớp gì đó màu đen, ngay cả lưỡi dao cũng không thấy rõ, muốn chém đồ vật e là hơi khó.

"Hệ thống, chọn giải trừ phong ấn và phục hồi đoản đao huyền thiết." Tiêu Dao hiện tại có 10.600 điểm khí vận, hai vụ nổ vừa rồi đã tiêu diệt khoảng bốn mươi con nhện mặt người.

Tiêu Dao hào phóng bây giờ nhìn 1.500 điểm khí vận để giải trừ phong ấn và phục hồi đoản đao huyền thiết, thật sự chẳng là gì.

Giây tiếp theo, một thanh đoản đao toàn thân đen tuyền xuất hiện trong tay Tiêu Dao.

Độ dài của đoản đao không đổi, khoảng một thước bảy tấc, trên thân dao đen tuyền lấp lánh những hoa văn hình học kỳ diệu, ngang dọc xen kẽ, cực kỳ quy củ, không biết là tự nhiên hình thành hay là xuất hiện khi rèn đúc sau này.

Lưỡi dao vẫn đen tuyền, nhưng sát khí trên lưỡi dao khiến cho Tiêu Dao đang cầm đoản đao cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Một nhát chém xuống, tơ nhện tức khắc đứt lìa.

Tiêu Dao thậm chí còn có cảm giác, tơ nhện đã đứt trước khi lưỡi dao chạm vào.

"Bụp" một tiếng nhẹ, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cuối cùng

cũng dừng lại.

Lão Hồ bò dậy, xoa xoa thân thể bị va đập đau điếng, vội vàng đỡ Tuyết Lỵ Dương dậy.

“Diêu Tử, Lão Hồ, mau giúp tôi một tay, tôi cũng bị dính rồi.” Tiếng của Bàn Tử vọng lại từ phía không xa.

Hồ Bái Nhất không kịp cảm ơn Tiêu Dao, vội vàng xách xẻng công binh xông tới.

Tiêu Dao cũng theo sau, nhưng lại chậm lại hai bước.

Chương 39

Thanh đoản đao huyền thiết này... quá mạnh.

Lúc này Tiêu Dao mới liếc nhìn thuộc tính của đoản đao huyền thiết.

"Toái Tinh Tịch Tà Đao, chế tạo từ huyền thiết ngoài vũ trụ.

Là thanh đoản đao do danh tướng cuối thời Nguyên, Khoách Khuếch Thiếp Mộc Nhi, dùng huyền thiết từ Tây Vực chế tạo, tên là Toái Tinh, chém vàng chặt ngọc, có thể trấn áp trăm tà, chém u minh, đoạn quỷ thần, không gì cản nổi." Chém u minh đoạn quỷ thần?

Bây giờ giới thiệu trang bị của hệ thống cũng giật tít thế này sao?

Tiêu Dao thậm chí có chút không dám tin.

Còn có Khoách Khuếch Thiếp Mộc Nhi nữa?

Nghe sao quen tai thế?

Chẳng phải là Vương Bảo Bảo sao?

Anh trai của Triệu Mẫn, anh vợ của Trương Vô Kỵ.

Lập tức, Tiêu Dao đang cầm Toái Tinh Tịch Tà Đao cảm thấy cảm giác cầm chuôi dao cũng có chút khác biệt.

Chỉ là bỏ qua việc giật tít và hào quang của người nổi tiếng, thanh Toái Tinh Đao ít nhất cũng cực kỳ sắc bén, kích thước lại rất tiện mang theo, hình dáng cũng ngầu, nhất thời Tiêu Dao yêu thích không buông tay, có cảm giác thân mang lợi khí, sát tâm nổi lên, hận không thể có con nhện nào nhảy ra để chém thử một nhát.

Lúc này, Hồ Bái Nhất đã xông đến bên cạnh Bàn Tử, Vương Bàn Tử thể trạng to lớn, thân thể nặng nề, lại thêm việc ôm chặt một tảng

đá không buông, mới không bị nhện kéo đi.

Đèn pin của Tuyết Lỵ Dương chiếu vào tơ nhện sau lưng Vương Bàn Tử, Hồ Bái Nhất giơ cao xẻng công binh, cố sức chém đứt tơ nhện.

Vương Bàn Tử bò dậy từ dưới đất, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "May mà đến nhanh, không thì tôi với Kim Gia...

Ơ?

Kim Gia đâu?

Có thấy Kim Gia không?" Lúc này Tiêu Dao nhìn lên phía trên lối đi phía trước, có mấy cái "kén tằm" to lớn treo lơ lửng.

Bên ngoài đều được bọc một lớp tơ nhện trắng, bên trong là xác khô của các loại động vật, cũng có một hai hình người.

Cả lối đi giống như một con đường dẫn đến địa ngục Tu La.

Ở phía xa, có một cái "kén tằm" đang không ngừng khẽ động đậy.

Còn có thể là ai được, chắc chắn là Đại Kim Nha bị tơ nhện quấn lấy.

"Ở bên kia!" Tiêu Dao chỉ tay, sau đó nhanh chóng xông tới.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng lập tức đuổi theo, chỉ có Tuyết Lỵ Dương giơ đèn pin, lại nhìn sang những người khác cũng cầm đèn pin, lẩm bẩm một mình: "Phát Khâu Thiên Quan ngay cả đèn pin cũng không cần dùng sao?" Tiêu Dao xông đến trước "kén tằm", lập tức phát hiện bên trong chính là Đại Kim Nha, lúc này đang há miệng, thè lưỡi cố gắng liếm tơ nhện, xem ra có ý định liếm rách tơ nhện.

Dù sao thì hiện tại, bộ phận duy nhất trên người Đại Kim Nha có thể cử động cũng chỉ còn lại cái lưỡi.

Tiêu Dao vung Toái Tinh Đao, tơ nhện đứt phựt, Đại Kim Nha rơi thẳng xuống.

Tiêu Dao không dám dùng dao rạch thẳng tơ nhện, sợ Toái Tinh quá sắc bén, làm bị thương Kim Gia, bèn dùng hai tay xé mạnh lớp tơ nhện trên mặt Đại Kim Nha, sau đó mới dùng Toái Tinh khều rách toàn bộ tơ nhện.

Sau khi thoát ra khỏi đám tơ nhện, Đại Kim Nha nước mắt lưng tròng.

Vương Bàn Tử vội vàng đỡ lấy Đại Kim Nha.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất lúc này lại phát hiện ra một số thứ trong những "kén tằm" khác trên mặt đất.

"Di vật của các thành viên đội khảo sát mất tích trước đây." "Có một cuốn sổ tay." "Phản ứng dây chuyền tự duy trì?

Có ý gì?" Hồ Bái Nhất cũng ngẩn người, các chữ trên đó hắn đều nhận ra, nhưng ghép lại với nhau thì không hiểu ý nghĩa.

"Quặng urani phản ứng với nước ngầm, tiến hành một loại phản ứng phân hạch chậm và ổn định, giải phóng lượng lớn nhiệt và bức xạ.

Chẳng trách Hắc Vưu Hưởng ở đây lại to như vậy, còn ăn thịt người, có thể là do ảnh hưởng của bức xạ dưới lòng đất." Tuyết Lỵ Dương nói.

"Nhìn kìa, đây là dấu vết do các thành viên đội trước để lại." Tiêu Dao chỉ vào vách động.

Trên đó có một mũi tên được khắc bằng đá.

"Mũi tên này rốt cuộc chỉ đến đâu?" Hồ Bái Nhất nghi hoặc hỏi, "Chắc là để làm ký hiệu nhỉ?

Theo quy tắc tay trái, cứ men theo một bên mà đi, nhất định có thể ra khỏi mê cung." "Không sai, nhưng những thành viên đội khảo sát đó không một ai thoát ra được, chứng tỏ con đường này không thông." Tiêu Dao vừa dứt lời, đã nghe một tiếng "bụp" nhẹ.

Mấy người còn lại cũng nghe thấy, ánh mắt đồng loạt chuyển về phía đỉnh đầu Đại Kim Nha.

Chỉ thấy một sợi tơ nhện màu trắng lúc này đã rơi xuống đỉnh đầu Đại Kim Nha.

Một khi con nhện thu tơ lại, nếu là Vương Bàn Tử còn có thể giãy giụa vài cái, nhưng với thân hình nhỏ bé của Đại Kim Nha, rất có khả năng sẽ bị nhổ bật gốc tại chỗ, kéo đi thẳng.

Lúc này Tiêu Dao đứng hơi xa Đại Kim Nha, vừa rồi xem ký hiệu trên vách động nên đã đi vài bước, trong lúc cấp bách liền rút Toái Tinh ra, chém bừa một nhát về phía sợi tơ.

Với khoảng cách này, vốn dĩ Tiêu Dao không thể chém đứt sợi tơ, nhưng sát khí trên Toái Tinh đã được kích phát, một nhát chém bừa mà sợi tơ cũng đứt đi không ít, phần còn lại không thể chịu nổi trọng lượng của Đại Kim Nha, đứt phựt.

Tiêu Dao thở phào một hơi, mái tóc đẹp của Kim Gia cuối cùng cũng được giữ lại.

"Mau đi thôi, ở đây cũng không an toàn." Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Mấy người chạy về phía trước một đoạn, phía trước đột nhiên xuất hiện một nhóm người, đến gần mới thấy là Mã Đại Đảm.

Lão Tam thấy người dẫn đầu là Tiêu Dao, ánh mắt đầy oán hận, rõ ràng vẫn còn tiếc nuối số bom đó.

"Bây giờ đi đâu?" Mã Đại Đảm nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Vương Bàn Tử nhìn quanh: “Đây không phải là chỗ lúc nãy của chúng ta sao?

Tôi ôm tảng đá kia mới không bị nhện kéo đi.” “Đúng vậy.” Hồ Bái Nhất cũng nhìn xung quanh, “Xem ra, có ký hiệu do đội khảo sát để lại.

Nếu như Diêu Tử nói họ không thoát ra được, chứng tỏ con đường họ đi không thông.” “Chúng ta quay lại đường cũ.” Tiêu Dao bình tĩnh nói.

“Quay lại đường cũ?

Chúng ta khó khăn lắm mới thoát ra khỏi ổ nhện, quay lại chẳng phải là tìm chết sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Bây giờ không có cách nào khác, đường hầm bên kia cũng bị Lão Tam cho nổ rồi phải không?

Hiện tại chỉ có một con đường là quay lại đường cũ.” Tiêu Dao sớm đã nghe thấy Lão Tam cho nổ mấy lần, với kỹ năng Thính Âm Biện Huyệt, hắn biết con đường bên đó cũng đã bị chặn.

Chương 40

"Tôi đồng ý với cách của Diêu Tử." Hồ Bái Nhất nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy, cũng gật đầu: "Được rồi, Phát Khâu Thiên Quan chẳng phải là cấp trên của Mạc Kim Giáo Úy sao, hôm nay nghe lời Diêu Tử." Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu.

Lúc này Lão Tam đứng ra: "Lúc nãy anh cũng cho nổ mà?

Cửa động quay về cũng bị nổ sập rồi phải không?" "Không sao, tôi tính toán liều lượng rất tốt, cửa động sẽ không sập đâu." Tiêu Dao nói một câu, rồi dẫn đầu quay người đi về.

Mã Đại Đảm và những người khác do dự một lúc, cũng đi theo.

Tiêu Dao tay cầm Toái Tinh, trong lòng giắt bom, cẩn thận quan sát đường hầm xung quanh, tim cũng đập nhanh hơn.

Những con nhện gặp phải phía trước tuy không nhỏ, nhưng trong ổ nhện còn có một con trùm nữa.

Con đó mới là vua Hắc Vưu Hưởng thực sự.

Hắn tin rằng trận nổ ở lối ra ổ nhện lúc nãy chắc chắn đã đánh thức con BOSS lớn này.

Bây giờ Tiêu Dao thân mang vũ khí lợi hại, hỏa lực dồi dào, tự nhiên muốn thử sức một phen.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Dao dẫn mọi người quay trở lại trước ổ nhện mặt người.

Cửa động quả nhiên như Tiêu Dao nói, không hề sụp đổ.

Mặc dù trước đó Tiêu Dao đã cho nổ chết ba bốn mươi con nhện mặt người bên trong, nhưng nhện trong ổ không chỉ có bấy nhiêu.

Lúc này, những người thính tai có thể nghe thấy những tiếng sột soạt khiến người ta tê cả da đầu vọng ra từ trong ổ.

“Làm sao bây giờ?

Bên trong toàn là nhện, vào đó là để cho nhện ăn à.” Đại Kim Nha mặt mày cau có.

“Tôi vào xem thử, mọi người đợi ở đây.” Hồ Bái Nhất nói một câu.

“Không được, để tôi.” Tiêu Dao đưa tay ngăn Hồ Bái Nhất lại.

“Chú là anh họ, chỗ như thế này không thể để chú mạo hiểm được.” Hồ Bái Nhất nói.

“Tôi là Phát Khâu Thiên Quan, là cấp trên của anh.

Chuyện này không thể tính theo vai vế, ai có bản lĩnh thì người đó đi, ít nhất một điểm, tôi chạy nhanh hơn anh.

Anh họ, anh nên giảm cân đi…” Nghe lời của Tiêu Dao, sắc mặt Hồ Bái Nhất sầm lại: “Đi đi thằng nhóc thối, cẩn thận một chút.” Tiêu Dao cẩn thận đi từ cửa động vào lại trong ổ nhện.

Vừa vào trong ổ, hắn thấy xác nhện mặt người bị nổ bay trên mặt đất đã biến mất, không biết có phải bị đồng loại ăn thịt hay không.

Trong các hốc đất xung quanh, có không ít nhện mặt người đang bò lên bò xuống.

Thị lực của Tiêu Dao trong bóng tối cũng cực tốt, chẳng mấy chốc đã tìm thấy lối vào mộ đạo ẩn khuất ở vị trí cao hơn phía đối diện.

Sau khi tìm được vị trí, Tiêu Dao lập tức quay người trở ra.

“Đối diện cửa động này có một lối vào mộ đạo ẩn khuất, có thể là lối ra.

Lát nữa tôi sẽ dụ nhện đi trước, sau khi nhện đi rồi, mọi người lập tức bò đến cửa mộ đạo đợi tôi.” Tiêu Dao nói.

“Có được không?

Quá nguy hiểm.” Hồ Bái Nhất lo lắng.

“Yên tâm đi anh họ, nhưng tôi cần tăng cường thêm một chút hỏa lực.” Tiêu Dao nói rồi quay sang Lão Tam.

Lão Tam thấy ánh mắt của Tiêu Dao, cả người run lên: “Hết rồi, tôi thật sự hết rồi.” Mã Đại Đảm trừng mắt: “Nhanh lên, lúc nào rồi mà còn tiếc?” Lão Tam mặt mày méo xệch, quay người thò tay vào quần mò mẫm một hồi, lấy ra mấy kíp nổ buộc lại thành một quả bom đơn giản: “Cho anh, quả cuối cùng rồi.” Tiêu Dao nhận lấy quả bom, sau khi những người khác đã nấp kỹ, hắn rải đầy xăng mang từ huyện thành ra trên mặt đất của một lối đi dài ba bốn mươi mét.

Sau đó quay người xông vào ổ nhện.

Sau khi vào trong ổ nhện, Tiêu Dao phủi tay, đồng thời giơ đuốc lên, liên tục huơ qua huơ lại xung quanh.

Nhện mặt người trong hang động lập tức bị ánh lửa và tiếng động của Tiêu Dao thu hút, dừng lại động tác, sau một hai giây, tất cả nhện trong hang đều xông về phía Tiêu Dao.

Tiêu Dao sợ có con nào lọt lưới, bèn lấy cả pháo mua ở huyện thành ra, ném vào giữa ổ.

Lần này còn náo nhiệt hơn, ngay cả những con nhện mặt người nhỏ hơn một chút trong các hốc đất cũng bị thu hút.

Có lẽ tiếng nổ của pháo và mùi thuốc súng khiến những con nhện mặt người này nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, càng thêm phẫn nộ.

Tiêu Dao thấy cũng hòm hòm rồi, vội vàng chạy như bay về phía

cửa động lúc nãy.

Lần này Tiêu Dao dùng hết sức lực, chạy cực nhanh, phía sau như một đoàn tàu hỏa kéo theo một chuỗi dài nhện mặt người.

Hồ Bát Nhất và những người khác đang nấp trong hang động ngã rẽ nhìn thấy mà trố mắt kinh ngạc.

Hồi lâu sau, Vương Bàn Tử mới lẩm bẩm: "Diêu Tử giỏi thật, đúng là không sợ chết." Tuyết Lỵ Dương lo lắng hỏi: "Diêu Tử có gặp nguy hiểm không?

Tôi thấy số nhện mặt người đuổi theo cậu ấy cũng phải gần trăm con." Hồ Bái Nhất an ủi: "Nếu là người khác thì chắc chắn nguy hiểm, còn Diêu Tử thì, tám phần là không sao, nhìn nó chạy còn nhanh hơn thỏ kìa." Trong nháy mắt, đoàn tàu nhện mặt người đã xông qua, Mã Đại Đảm thấy vậy, lập tức gọi anh em của mình ra khỏi nơi ẩn nấp, xông vào mộ đạo trong ổ nhện trước tiên.

Mấy người Hồ Bái Nhất cũng theo sau, chỉ là sau khi họ bò đến cửa mộ đạo, họ không tiếp tục đi vào trong, mà đứng gác ở cửa mộ đạo, nhìn chằm chằm vào cửa động vừa ra, chờ đợi Tiêu Dao.

Lúc này, Tiêu Dao đang dẫn một chuỗi dài nhện mặt người chạy vòng quanh trong đường hầm, một mặt là để quay lại, không thể quay lại đường cũ, phải tìm đường khác, mặt khác Tiêu Dao cũng cố gắng dụ thêm nhiều nhện mặt người.

Đây đều là giá trị khí vận cả.

Khoảng năm sáu phút sau, Tiêu Dao mới đến gần cửa động.

Tiêu Dao đứng ở mép cửa động, lấy bật lửa từ trên người ra, nhìn đội quân nhện mặt người đang tiến đến trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Bật lửa xăng châm lên ngọn lửa, vẽ một đường cong hoàn hảo

trên không trung rồi rơi xuống đất.

Mặt đất đầy xăng lập tức bùng lên ngọn lửa cao hơn một người.

Tơ của những con nhện mặt người đó rõ ràng có thể cháy, lửa càng cháy to hơn.

Sau đó Tiêu Dao lấy bom từ không gian hệ thống ra, bắt đầu điên cuồng ném bom về phía sau.

Sau khi ném khoảng mười mấy quả, Tiêu Dao mới lao xuống từ cửa động.

Một chuỗi tiếng nổ lớn vang lên từ trong cửa động, một cột lửa phun ra từ cửa động, phun xa khoảng một hai trượng.

Tiêu Dao liều mạng chạy về phía cửa mộ đạo, đồng thời liên tục nghe thấy tiếng thông báo quen thuộc của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được…" Lần này tiếng thông báo kéo dài rất lâu, đến khi Tiêu Dao xông đến dưới cửa mộ đạo, tiếng thông báo vẫn không ngừng vang lên.

Chương 41

Lần này cửa hốc đất cuối cùng cũng bị nổ sập, bùn đất và đá rơi vãi chặn cửa động, lờ mờ có thể nhìn thấy ánh sáng đỏ rực qua khe hở, cách mấy chục mét cũng có thể ngửi thấy mùi khét lẹt.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đang canh giữ ở cửa mộ đạo, thấy Tiêu Dao đứng bên dưới không nhúc nhích, vội vàng hét lên: "Diêu Tử mau lên, còn chờ gì nữa?" Tiêu Dao giơ tấm khiên thiết lân trên tay trái lên, tay phải nắm chặt Toái Tinh Tịch Tà Đao, nhìn chằm chằm vào đỉnh của ổ nhện mặt người.

Một bóng đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống, Tiêu Dao lẩm bẩm: "Là đang đợi nó đấy." Chỉ thấy một con nhện mặt người to gần bằng một chiếc ô tô nhỏ đang bò xuống theo vách động, hoa văn mặt người trên lưng nó méo mó, pha trộn vẻ phẫn nộ và bi thương, trông càng thêm hung tợn.

Đầu móng vuốt của con nhện mặt người này dài đến nửa mét, sắc bén vô cùng, lấp lánh ánh kim loại, đâm chính xác vào đỉnh đầu Tiêu Dao.

Tiêu Dao vội vàng né ra.

Mặt đất bị móng vuốt sắc bén đâm trúng, đá vụn bay tứ tung, bị đập ra một cái hố sâu nửa thước.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang canh giữ ở cửa mộ đạo đều sợ đến xanh mặt.

"Diêu Tử mau chạy đi, con này to quá." Hồ Bái Nhất hét lên.

"Tôi thích con to." Tiêu Dao cười lạnh một tiếng, đảo ngược Toái Tinh Đao.

Vương Bàn Tử mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhổ hai bãi nước bọt vào lòng bàn tay, nắm chặt xẻng công binh: "Mẹ kiếp nhà nó, người chết thì lên trời, không chết thì sống vạn năm, Diêu Tử đừng sợ, Bàn Gia giúp chú." Hồ Bái Nhất cũng cầm xẻng công binh: "Đoàn kết là sức mạnh, chúng ta cùng nhau chiến đấu!" Tiêu Dao trong lòng cảm động, nhưng con Hắc Vưu Hưởng mặt người siêu lớn này thực sự quá đáng sợ, Tiêu Dao không thể để Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử mạo hiểm, phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Tiêu Dao nhắm đúng thời cơ xông lên, con nhện mặt người lớn đó đột nhiên không dùng móng vuốt nữa, mà trực tiếp phun ra một cục tơ nhện to bằng chậu rửa mặt từ miệng, ném về phía Tiêu Dao.

Tiêu Dao né không kịp, lại bị tơ nhện dính phải.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều liều mạng dùng xẻng công binh đập vào chân con nhện mặt người lớn.

Lông trên chân nhện mặt người là cơ quan cảm giác, rất nhạy cảm, bị đau liền lùi về phía sau, đồng thời thu tơ nhện lại.

Tiêu Dao cũng theo tơ nhện bay nhanh về phía miệng con nhện mặt người. (Cầu một ít hoa tươi đánh giá) "Diêu Tử!" Hồ Bái Nhất gào khản cổ.

Lúc này từ cửa mộ đạo bắn xuống một sợi dây thép, đầu có mỏ neo, quấn về phía eo Tiêu Dao, chính là phi hổ trảo của Tuyết Lỵ Dương.

Nhưng con nhện mặt người lớn đó dường như khá có linh tính, thấy phi hổ trảo thì tốc độ thu tơ nhanh hơn, khiến phi hổ trảo của Tuyết Lỵ Dương quấn hụt.

Lúc này, Tiêu Dao bị tơ nhện hút chặt vào ngực, kéo đến trước miệng con nhện mặt người lớn.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử như phát điên, đuổi theo con nhện mặt người lớn.

Hai người phối hợp ăn ý, cùng chém xẻng công binh vào một chân nhện, lại cứng rắn chém ra một vết máu trên một chân nhện mặt người, máu màu xanh lục lập tức bắn ra.

Con nhện mặt người lớn bị đau, lại nhanh chóng lùi về phía sau một đoạn, kéo dài khoảng cách, đồng thời múa móng vuốt nhanh như chớp, đẩy lùi Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao bị kéo đến miệng con nhện mặt người lớn, đồng thời bi phẫn hét lên một tiếng, định xông lên liều mạng.

"Đừng, mau chạy về phía cửa mộ đạo!" Đúng lúc này, giọng của Tiêu Dao đột nhiên vang lên.

Hai người đồng thời nhìn về phía Tiêu Dao, phát hiện thanh đoản đao đen tuyền trên tay Tiêu Dao đã chém đứt tơ nhện, đồng thời đâm vào miệng con nhện mặt người lớn khuấy đảo.

Hai người không nhìn thấy, Tiêu Dao lại lấy ra một quả bom cỡ lớn từ không gian hệ thống, chính là quả mà Lão Tam trước đó không tình nguyện moi ra từ trong quần, châm ngòi, sau đó đợi đến lúc sắp nổ mới nhét vào miệng con nhện mặt người lớn.

Miệng con nhện mặt người bị Toái Tinh Tịch Tà Đao của Tiêu Dao khuấy đảo thành đầy vết thương, đau đớn dị thường, không ngừng phát ra tiếng kêu rít chói tai, bò lên theo vách động.

Biểu cảm trên mặt người sau lưng cũng trở nên vô cùng đau đớn, ngũ quan đều nhíu chặt lại.

Tiêu Dao vội vàng nhảy xuống từ lưng con nhện mặt người lớn, kéo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang có chút ngẩn ngơ, nhanh

chóng chạy về phía cửa mộ đạo.

Vừa đến cửa mộ đạo, đã nghe một tiếng nổ lớn từ phía sau.

Trong nháy mắt, khắp nơi trong ổ nhện lúc nãy đều bắn tung tóe chất lỏng màu xanh lục.

Tốc độ của Tiêu Dao đủ nhanh, lại kéo theo Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử né vào trong cửa mộ đạo.

Sau đó ba người đều ngồi xuống đất, lưng dựa vào tảng đá ở cửa mộ đạo, thở hổn hển.

"Diêu Tử, chú làm tôi sợ chết khiếp, lúc nãy tôi còn tưởng chú bị nhện ăn rồi chứ." Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên trán.

"Sau này đừng mạo hiểm như vậy, có bản lĩnh cũng không thể làm liều, phải cẩn thận." Hồ Bái Nhất nhập vai anh họ, bắt đầu dặn dò Tiêu Dao.

Tiêu Dao ha ha cười lớn mấy tiếng, "Lão Hồ à Lão Hồ, tính tình nóng nảy quá, còn nói tôi." Tiêu Dao đương nhiên vui vẻ, ngay lúc con nhện mặt người to bằng chiếc xe con bị nổ chết, Tiêu Dao đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hắc Vưu Hưởng khổng lồ, nhận được 1200 điểm khí vận, nhận được một cuộn tơ Hắc Vưu Hưởng, một túi độc Hắc Vưu Hưởng, một cặp răng nanh Hắc Vưu Hưởng, vật phẩm đặc biệt: một tấm da nhện mặt người Hắc Vưu Hưởng, vật phẩm đặc biệt: máu Hắc Vưu Hưởng." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Nữ hoàng Hắc Vưu Hưởng, nhận được kỹ năng bị động Bách độc bất xâm (Bậc 1)." "Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến hai, nhận được vật phẩm đặc biệt: Chân Hắc Vưu Hưởng." "Chúc mừng ký chủ, giá trị khí vận đạt 20500 điểm, phẩm cấp Thiên Quan tăng lên Tòng Thất Phẩm.

Kỹ năng Tòng Thất Phẩm đã được kích hoạt…" Tiêu Dao cười không ngớt, không còn cách nào khác, thật sự quá sướng.

Lúc nãy dẫn một đoàn tàu nhện mặt người, sau đó lại phóng hỏa lại ném bom, một hơi thu hoạch hơn một vạn điểm khí vận.

Vừa rồi tiêu diệt con nhện mặt người lớn, không những thưởng 1200 điểm khí vận, nhận được vật phẩm đặc biệt là da nhện mặt người Hắc Vưu Hưởng, cộng thêm một kỹ năng bị động cực kỳ thực dụng Bách độc bất xâm (Bậc 1).

Chỉ riêng những thu hoạch này đã đủ khiến Tiêu Dao ngủ cũng cười tỉnh rồi, nhưng ngoài những thứ này ra còn có thưởng nhiệm vụ phụ tuyến, rồi phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan được thăng cấp, có tức không, có tức không… Dù sao thì Tiêu Dao cũng sắp cười đến tắt thở.

Cuối cùng, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều không chịu nổi.

"Được rồi Diêu Tử, biết chú giỏi rồi, mau chuẩn bị xuất phát thôi." Vương Bàn Tử huých vào vai Tiêu Dao.

Tiêu Dao miễn cưỡng nén nụ cười trên mặt, đứng dậy, cùng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương tiếp tục đi vào trong cửa mộ đạo.

Kết quả vừa đi vào mộ đạo chưa đến mười mét, khóe miệng Tiêu Dao lại không nhịn được cong lên.

Vừa rồi phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan của Tiêu Dao đã được thăng lên Tòng Thất Phẩm, ngoài việc tăng tinh thần, thể lực, sức mạnh, sự nhanh nhẹn như thường lệ, còn kích hoạt một kỹ năng cực ngầu: Lỗ Ban cơ quan thuật.

Lỗ Ban cơ quan thuật là một loại kỹ năng dùng để phá giải các loại cơ quan, ám khí trong mộ thất, đồng thời có thể dùng Lỗ Ban cơ

quan thuật để chế tạo một số món đồ chơi kỳ lạ, ví dụ như con rối, diều bay.

Đối với Phát Khâu Thiên Quan quanh năm ở dưới mộ huyệt, động một chút là phải đối phó với các loại cơ quan ám khí, cơ quan thuật có thể nói là một kỹ năng cực kỳ quan trọng.

Mặc dù trước đó Song Chỉ Tham Động của Tiêu Dao có thể dùng hai ngón tay phá giải một số cơ quan nhỏ, nhưng dù sao cũng không phải là chuyên dùng để đối phó với cơ quan, chỉ có thêm sự hỗ trợ của Kim Trù và Phát Khâu Thiên Quan Ấn mới miễn cưỡng đủ dùng.

Bây giờ có Lỗ Ban cơ quan thuật, lại thêm sự hỗ trợ của Kim Trù và Thiên Quan Ấn trong việc phá giải cơ quan, khiến Tiêu Dao khi đối mặt với cơ quan lần nữa, có được sự tự tin lớn hơn. (Cầu hoa tươi, cầu đánh giá, cầu vé tháng, cầu donate) Bây giờ, những cơ quan trong các ngôi mộ thông thường không thể làm khó được Tiêu Dao.

Tiêu Dao phát hiện sau khi thăng cấp, giá trị khí vận lại còn lại 10.500, tuy còn kém khá xa so với 20.000 điểm để thăng cấp lần sau, nhưng dùng để giải mã bản vẽ Kim Cương Tán và công thức hợp kim, ấp trứng Hắc Vưu Hưởng thì lại quá đủ.

Đếm từng điểm khí vận trên đầu ngón tay đã trở thành thói quen của Tiêu Dao, bây giờ đột nhiên có nhiều giá trị khí vận như vậy, Tiêu Dao có thể không cười thành tiếng đã là hay lắm rồi.

Chỉ là đống vật phẩm trong không gian hệ thống tạm thời không thấy có tác dụng gì, đặc biệt là hai vật phẩm đặc biệt mới nhận được, da và máu Hắc Vưu Hưởng, chỉ có thể đợi sau này ra ngoài rồi nghiên cứu kỹ.

Tiêu Dao lắc đầu, chuyện sau này để sau này tính, trước mắt cứ lo chuyện trước mắt đã.

Xung quanh mộ đạo đều là những tảng đá xanh khổng lồ, mộ đạo sâu hun hút, không biết rốt cuộc dài bao nhiêu.

Chương 42

Vừa đi được mấy bước, lại một tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiến vào mộ đạo Tây Chu, hấp thụ 800 giá trị khí vận." "Độ khám phá U Linh Mộ của ký chủ đạt 30%." Tiêu Dao trong lòng vui mừng, lại kích hoạt được nhiệm vụ chính tuyến khám phá U Linh Mộ.

Hai nhiệm vụ phụ tuyến đã hoàn thành, bây giờ chỉ còn lại nhiệm vụ chính.

Đúng lúc này, Tiêu Dao nghe thấy một trận la hét từ xa, nghe giọng thì là Đại Kim Nha.

Bốn người Tiêu Dao vội vàng tiến lên, khi tìm thấy Đại Kim Nha, gã đang ngồi trên đất sợ hãi run lẩy bẩy.

Sau khi an ủi Kim Gia yếu đuối một hồi, năm người kết bạn tiếp tục đi về phía trước, lại gặp phải nhóm Mã Đại Đảm đã vào mộ đạo trước một bước.

Tinh thần của nhóm Mã Đại Đảm có chút sa sút, sau khi gặp nhóm Tiêu Dao, hung tính của Mã Đại Đảm lại bị kích phát.

"Tao đã mất hai anh em ở trong này rồi, mau tiến lên, hôm nay không ai trong chúng ta được quay đầu lại!" Các anh em khác của Mã Đại Đảm cũng giơ dao súng lên.

Hồ Bái Nhất đang định nói, đột nhiên một bóng người lao ra từ trong mộ đạo tối tăm.

"Ai?" Tất cả mọi người đều quay lại, nhìn kỹ thì ra là Lý Xuân mặt đầy máu tươi.

Lão ca này cũng mạng lớn, lại có thể đi theo đến tận trong mộ đạo, nhưng lúc này rõ ràng đã sợ hãi tột độ: "Xong rồi, xong rồi, cánh cửa mộ đạo chúng ta vào đã biến mất, chỉ còn lại một bức tường, chúng ta không ra được nữa rồi." Vương Bàn Tử không tin nhất: "Sao có thể?" "Quỷ đả tường, chắc chắn là quỷ đả tường!" Lý Xuân nói năng lộn xộn.

Tiêu Dao liếc nhìn Hồ Bái Nhất, hai người nhanh chóng quay lại, đến cửa mộ đạo xem, quả thực như lời Lý Xuân nói, cửa mộ đạo đã biến mất, thay vào đó là một phiến đá.

"Anh có nhớ lần trước chúng ta xuống đường hầm ở miếu Ngư Cốt không?

Cũng gặp phải loại phiến đá này." Tiêu Dao nói.

Hồ Bái Nhất gật đầu, mày nhíu chặt.

"Chúng ta tiếp tục đi thôi, tối nay cẩn thận mọi việc." Tiêu Dao vỗ vai Hồ Bái Nhất.

Những người khác cũng nhanh chóng theo kịp.

Đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng ở cuối mộ đạo dài dằng dặc, xuất hiện một cánh cửa đá.

"Phía trước là gì?" Mã Đại Đảm nhìn thấy cửa đá liền hưng phấn hỏi.

"Có thể là Minh Điện của mộ thất." Hồ Bái Nhất trả lời.

"Minh Điện?

Là nơi đặt quan tài?

Tốt, cuối cùng cũng đến rồi!" Hai mắt Mã Đại Đảm bắt đầu sáng lên.

Một nhóm người nhanh chóng đi vào cửa đá.

Bên trong cửa đá là một Minh Điện khá lớn.

Vừa vào, Vương Bàn Tử "di" một tiếng: "Nơi này tôi thấy có chút quen mắt?" Đại Kim Nha ở bên cạnh đáp: "Thôi đi Bàn Gia, chắc ngài nằm mơ cũng mơ thấy xuống mộ Mạc Kim." Nhóm người của Mã Đại Đảm sau khi vào Minh Điện, lập tức bắt đầu tản ra tìm kiếm quan tài.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương thì bị một cái Hỗn Thiên Nghi khổng lồ ở giữa mộ thất thu hút.

Tiêu Dao cũng đi đến bên cạnh Hỗn Thiên Nghi, nhưng bên tai lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiến vào Minh Điện mộ thất thời Đường, hấp thụ 800 điểm giá trị khí vận." "Độ khám phá U Linh Mộ của ký chủ đạt 35%." "Kỳ lạ thật, tôi có chút hồ đồ?

Vừa rồi trong mộ đạo tôi thấy những bức phù điêu và gạch đá, chắc chắn là mộ Tây Chu không sai, sao vào trong Minh Điện lại biến thành mộ thời Đường?" Tuyết Lỵ Dương hỏi với vẻ mặt khó hiểu, "Nhìn phù điêu bích họa trên tường kìa, toàn là triều phục thời Đường." Hồ Bái Nhất cũng gật đầu: "Đúng vậy, toàn bộ mộ thất vuông vức, trên đỉnh là mái vòm tròn, phù hợp với bố cục trời tròn đất vuông của mộ thời Đường, thật sự quỷ dị." "Quan tài đâu?

Quan tài ở đâu?" Mã Đại Đảm lúc này đã tìm một vòng nhưng không phát hiện quách của chủ mộ, có chút sốt ruột, lại đi đến bên cạnh Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao hỏi.

"Minh Điện này có điều kỳ lạ, muốn tìm quan tài, chỉ có thể mở cánh cửa đá kia trước." Tiêu Dao nói.

Mã Đại Đảm nghe vậy lập tức quay sang Lão Tam, Tiêu Dao ngăn lại: "Trong này cơ quan rất nhiều, phải dùng cách chính xác mới

được, không thể dùng sức mạnh." Mã Đại Đảm lại quay sang Lão Tam: "Nghe thấy chưa, dùng cái đầu đi!" Tiêu Dao lại cảm thấy kỳ lạ, lúc nãy từ ổ nhện vào mộ đạo, giá trị khám phá U Linh Mộ đã tăng 10%, bây giờ vào Minh Điện giá trị khám phá mới nhảy lên 5%.

Chẳng lẽ nhất định phải vào mộ thất đặt quách thủy ngân kia, mới coi như khám phá xong Minh Điện thời Đường?

Cơ quan thủy ngân trong cái quách đó khá phiền phức, ban đầu Tiêu Dao định bỏ qua.

Tiêu Dao đang nghĩ ngợi, nghe thấy Vương Bàn Tử nói một câu, sắc mặt lập tức sầm lại.

"Diêu Tử, Lão Hồ, xem cái bút này có lấy xuống được không này!" (Xin cảm ơn mọi người, cầu một ít hoa tươi, đánh giá, donate, vé tháng, cảm ơn các vị đại lão) "Bàn Tử/Bàn Gia có thể đừng động lung tung vào đồ vật được không!" Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất gần như đồng thanh nói.

Vương Bàn Tử lập tức sợ hãi, nhìn hai người, có chút ngại ngùng nói: "Tôi đặt lại là được chứ gì?" "Thôi bỏ đi, Bàn Gia mà tay không táy máy thì không phải là Bàn Gia nữa…" Tiêu Dao cũng đành chấp nhận số phận.

Ngay sau đó, một âm thanh khiến người ta ê cả chân răng vang lên, cánh cửa đá mà cả nhóm đi vào Minh Điện từ từ hạ xuống.

Tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, đến khi chạy đến trước cửa, cửa đá đã hoàn toàn đóng kín.

Mã Đại Đảm và những người khác vừa đẩy vừa nhảy, cửa đá không có chút phản ứng nào.

Cả nhóm vật lộn nửa ngày, cuối cùng cũng từ bỏ.

Khi mọi người nhìn lại vào giữa Minh Điện, phát hiện Tiêu Dao

một mình chắp tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm túc đứng bên cạnh một cánh cửa đá, chính là cánh cửa mà Mã Đại Đảm lúc nãy bảo Lão Tam dùng cái đầu để mở.

"Diêu Tử, chú đứng đó nhìn gì thế?

Có gì hay mà nhìn?" Vương Bàn Tử hỏi.

Mã Đại Đảm cũng tò mò: "Tiểu tiên sinh chẳng lẽ có cách mở cánh cửa đá đó sao?

Lúc nãy Lão Tam mày mò nửa ngày cũng không mở được." Tiêu Dao không nói gì, thời gian cũng sắp đến rồi, hai tay khẽ giơ lên.

Lại một âm thanh ê răng vang lên.

Cánh cửa đá trước mặt Tiêu Dao bắt đầu từ từ nâng lên.

Cả mộ thất chìm vào im lặng, tất cả mọi người đều trố mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Dao.

Đợi đến khi cửa đá hoàn toàn nâng lên đỉnh, không còn tiếng động nữa, sau lưng Tiêu Dao mới vang lên một tràng âm thanh.

"Thần tiên a, tiểu tiên sinh đúng là hoạt thần tiên." "Pháp thuật gì vậy?

Tiểu tiên sinh có thể dạy tôi không?" Ngay cả Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương, hai người từng trải, cũng ngẩn người.

Chiêu này của Tiêu Dao thực sự quá ngầu, khiến tất cả mọi người đều bị dọa choáng váng.

Thực ra cơ quan này đã được kích hoạt ngay lúc Vương Bàn Tử lấy cây bút trên tay bức phù điêu Lý Thuần Phong xuống, lối vào đóng lại, mộ thất mới xuất hiện.

Tiêu Dao trực tiếp đi vào.

Chương 43

Ngay khoảnh khắc Tiêu Dao bước vào mộ thất, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiến vào mộ thất phụ thời Đường, hấp thụ 500 giá trị khí vận." "Độ khám phá U Linh Mộ của ký chủ đạt 40%." Quả nhiên, các góc và bố cục đều không thể bỏ qua, nhiệm vụ chính tuyến này thật nghiêm ngặt, gần như không thể đi đường tắt.

"Quan tài, bên trong có quan tài!" Một anh em của Mã Đại Đảm nhìn thấy tình hình trong mộ thất, lập tức hưng phấn nói.

Nhanh chóng, cả nhóm đều chạy vào mộ thất có quách.

Ở chính giữa mộ thất này, có một cái quách lớn bằng gỗ nam mộc sơn son thếp vàng khảm bách bảo.

"Kỳ lạ, cái quách này có chút không đúng." Sau khi Hồ Bái Nhất và những người khác vào, Đại Kim Nha đi vòng quanh cái quách ở giữa mộ thất một vòng.

"Lý Thuần Phong là Thái Sử Lệnh, Tòng Ngũ Phẩm, cũng là cấp cục trưởng, có quan có quách đã là xa xỉ, bây giờ lại dùng quách bằng gỗ nam mộc quý giá như vậy, vị trí lại ở phòng bên chứ không phải chính điện, chưa từng nghe thấy bao giờ." Vương Bàn Tử đáp lại một câu: "Không phải Lý Thuần Phong là đại sư sao?

Có lẽ người ta có sở thích đặc biệt thì sao." Hồ Bái Nhất cũng nhìn một vòng: "Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng." Tiêu Dao lúc này thì đang đi dạo trong mộ thất, thỉnh thoảng dùng ngón tay chạm vào mép của các bức bích họa và phù điêu trong mộ thất.

Nhưng Tiêu Dao có chút thất vọng, những thứ này không hấp thụ

được giá trị khí vận, dường như hệ thống phán định vật phẩm hấp thụ giá trị khí vận rất nghiêm ngặt, tiêu chuẩn là một ẩn số.

Chẳng lẽ vì những vật phẩm như bích họa, phù điêu, quách này đều thuộc một phần của mộ thất, nên không thể hấp thụ giá trị khí vận?

Tiêu Dao đang nghĩ ngợi, nghe thấy Mã Đại Đảm hét lớn một tiếng: "Mở quách!" Bọn Mã Đại Đảm xuống mộ là để cầu tài, bây giờ đã mất hai anh em, đồ có giá trị chưa sờ được, sớm đã sốt ruột.

Quách lộng lẫy xuất hiện trước mắt khiến Mã Đại Đảm hoàn toàn mất đi lý trí.

"Đợi đã, theo quy củ của Mạc Kim Giáo Úy, trước khi mở quách, phải thắp một cây nến ở góc đông nam, nến không tắt mới được mở quách." Tuyết Lỵ Dương ngăn Mã Đại Đảm lại.

"Phiền phức, mở quách!" "Đợi đã, quy củ không thể phá." Tiêu Dao nhàn nhạt nói một câu.

"Tiểu tiên sinh, Phát Khâu Thiên Quan cũng có quy củ này sao?" Mã Đại Đảm nhíu mày hỏi một câu.

"Phát Khâu và Mạc Kim vốn cùng một mạch, quy củ cũng giống nhau, cứ làm theo." Tiêu Dao trả lời.

Mã Đại Đảm nghiến răng, thực lực và cảm giác thần bí mà Tiêu Dao thể hiện trên đường đi, không chỉ khiến anh em của Mã Đại Đảm khâm phục và có chút sợ hãi, bản thân Mã Đại Đảm cũng không dám tùy tiện đi ngược lại, trong lòng nghĩ dù sao cũng không mất quá một phút, liền đưa tay ngăn cản anh em của mình.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử đã lấy nến từ trong túi ra, đưa cho Hồ Bái Nhất.

Tôi lấy ra Kim Trù, xoay vần một hồi trên tay.

Kim Trù khác với la bàn, la bàn chủ yếu dựa vào từ trường để xác định phương vị, tiện lợi nhanh chóng, nhưng sẽ bị ngoại lực ảnh hưởng, từ trường trong nhiều ngôi mộ cổ đều không ổn định.

Kim Trù thì dựa vào bố cục bên trong mộ thất, đặc biệt là mộ táng của những đại gia phong thủy như Lý Thuần Phong, dùng Kim Trù để xác định phương vị ngược lại còn nhanh và chính xác hơn.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Dao chỉ một hướng, Hồ Bái Nhất lập tức đặt nến vững vàng rồi châm lửa.

Ngọn lửa chao đảo, rồi dần dần sáng rõ.

Mã Đại Đảm nể mặt Tiêu Dao, thực ra sớm đã không đợi được, thấy nến đã thắp, lập tức hét lên một tiếng mở quách.

Mười anh em của Mã Đại Đảm đi đến trước quan tài, bảy tay tám chân chống nắp quan tài định nhấc lên.

Tiêu Dao nhân cơ hội này, lấy từ trên người ra mấy viên thuốc màu đỏ, chính là Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn đã điều chế từ trước.

Hơi thủy ngân có độc, hít phải nhiều sẽ dẫn đến ảo giác, thậm chí hôn mê tử vong.

Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn có thể trừ độc khử uế, đối với độc khí trong mộ thất đóng kín đều có công hiệu giải độc rất tốt.

“Mọi người ngậm vào đi.” Tiêu Dao đưa cho Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Đại Kim Nha mỗi người một viên Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, rồi cũng ném một viên vào miệng mình.

Mặc dù Tiêu Dao hiện tại có kỹ năng bị động Bách Độc Bất Xâm, nhưng hai chữ "sơ cấp" được chú thích phía sau khiến hắn có chút không yên tâm.

Có nhiều lớp bảo hiểm vẫn tốt hơn.

“Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn?

Diêu Tử lấy đâu ra thứ tốt này vậy?

Chẳng phải đã thất truyền rồi sao?” Hồ Bái Nhất ngửi ngửi, sau đó ngậm viên thuốc vào miệng.

“Phát Khâu nhất mạch có truyền thừa, đợi sau khi ra ngoài tôi sẽ đưa cho mọi người một ít để phòng thân.” Tiêu Dao giải thích một câu.

Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha và Tuyết Lỵ Dương vừa thấy thế, cũng vội vàng ngậm Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn vào miệng.

Bên phía quan quách trong mộ thất truyền đến một tràng âm thanh nặng nề, mấy anh em của Mã Đại Đảm bắt đầu mở quan tài.

Đúng lúc này, ngọn nến đặt ở góc đông nam đột nhiên bùng lên ngọn lửa cao ba tấc, màu sắc cũng từ vàng chuyển thành màu xanh lục âm u.

Ngọn lửa chao đảo dữ dội, chiếu rọi cả mộ thất thành một màu xanh lục, khiến minh điện vốn đã âm u trở nên giống như địa ngục Tu La.

Nhưng ngọn lửa màu lục chỉ kéo dài vài giây, sau đó đột nhiên tắt ngóm.

“Dừng lại mau!

Gà gáy đèn tắt không được trộm vàng, sắp có chuyện rồi, mau đi thôi.” Hồ Bái Nhất vừa nói vừa đi về phía cửa mộ thất.

Tiêu Dao không nói hai lời, một tay kéo Đại Kim Nha lôi ra ngoài.

Mã Đại Đảm nào chịu nghe, lúc này dù Thiên Vương lão tử đến cũng không khuyên nổi.

“Mở quan tài, mở quan tài!

Cùng nhau phát tài!" Theo tiếng hô của Mã Đại Đảm, nắp quan quách bị mấy người nhấc lên.

Không đợi mọi người thò đầu vào trong nhìn ngó, đã thấy vô số thủy ngân tuôn ra từ bên trong quách gỗ nam mộc.

Những người đang vây quanh quan quách đều sợ hãi lùi lại liên tục.

Một người anh em của Mã Đại Đảm chạy chậm một chút, trực tiếp bị thủy ngân tuôn ra nhấn chìm.

Thủy ngân tuy trông như chất lỏng, nhưng mật độ cực cao, đè lên người căn bản không thể giãy giụa, trong nháy mắt người đó đã bị nhấn chìm.

"Lão Ngũ!

Lão Ngũ!" Xung quanh vang lên tiếng la hét, nhưng không một ai dám tiến lên cứu giúp.

Mã Đại Đảm thì ngay khoảnh khắc thủy ngân tuôn ra khi mở quan tài, đã quay người chạy ra ngoài.

Ngay lúc mở quan tài, cánh cửa đá của mộ thất cũng từ từ hạ xuống.

Đại Kim Nha sớm đã bị cảnh tượng thảm khốc trong mộ thất dọa cho mềm nhũn chân, nếu không phải Tiêu Dao một tay níu lấy, lôi hắn ra khỏi mộ thất, chắc chắn đã ngã quỵ bên trong.

Trong nháy mắt, Tiêu Dao đã dẫn Hồ Bái Nhất và những người khác ra khỏi mộ thất chứa quan quách, quay lại bên cạnh Hồn Thiên Nghi.

Chương 44

Lúc này, từ trong miệng các đầu thú xung quanh chủ mộ thất cũng bắt đầu có lượng lớn thủy ngân chảy xuống, rơi trên mặt đất, lấp đầy các khe hở của hoa văn trên nền đất.

Bọn người Mã Đại Đảm cũng chạy ra, tụ tập cả lại trên cái bệ đặt Hồn Thiên Nghi.

"Làm sao bây giờ?

Thủy ngân sắp nhấn chìm chúng ta rồi, chẳng bao lâu nữa trong minh điện cũng sẽ tràn ngập hơi thủy ngân, đến lúc đó chúng ta chỉ có một con đường chết." Tuyết Lỵ Dương nói.

"Không sai, phải mau tìm cách." Đại Kim Nha cũng nóng như lửa đốt.

Hai người vừa dứt lời, đã thấy đám người của Mã Đại Đảm bắt đầu lảo đảo, rõ ràng đều đã hít phải quá nhiều hơi thủy ngân, có triệu chứng ngộ độc cấp tính.

"Cơ quan ở trong Hồn Thiên Nghi." Tiêu Dao nói.

"Diêu Tử nói không sai, Lý Thuần Phong quả không hổ danh là đại sư phong thủy, lại đặt cơ quan ở một nơi dễ thấy như vậy." Hồ Bái Nhất nói.

"Trên đó có chữ, Thiên Can Địa Chi, hẳn là một hệ thống mật mã, đại diện cho một năm nào đó." Tiêu Dao vừa vào minh điện đã nghiên cứu Hồn Thiên Nghi trước tiên, chủ yếu là để hấp thụ khí vận, nhưng cái Hồn Thiên Nghi này dường như hợp thành một thể với toàn bộ mộ thất, nên hắn không thể hấp thụ được.

"Trinh Quán năm thứ bảy, là năm Lý Thuần Phong cải tạo Hồn

Thiên Nghi.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Không đúng, tôi cảm thấy nên là Trinh Quán năm thứ hai mươi hai, năm đó Lý Thuần Phong được phong làm Thái Sử Lệnh, cũng là năm đắc ý nhất trong đời ông ấy.” Tiêu Dao nói.

“Diêu Tử nói đúng, đàn ông vinh quang nhất là lúc thăng quan phát tài.” Vương Bàn Tử chen vào một câu.

Hồ Bái Nhất rõ ràng cũng đồng tình với lời của Diêu Tử, người hiểu đàn ông nhất mãi mãi là đàn ông.

“Trinh Quán năm thứ hai mươi hai thuộc Can Chi năm nào?” “Năm Mậu Thân!

Năm Mậu Thân.” Lần này Đại Kim Nha miệng ngậm Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, lại không hít vào bao nhiêu hơi thủy ngân, đầu óc tỉnh táo lạ thường, lập tức nói ra.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhanh chóng xoay chuyển vòng đồng trên Hồn Thiên Nghi.

“Cạch” một tiếng, cả mộ thất rung lên, cái bệ đặt Hồn Thiên Nghi cũng bắt đầu xoay tròn.

Mọi người xung quanh Hồn Thiên Nghi đều kinh hô một trận.

Lúc này, thủy ngân trên mặt đất men theo các rãnh trên cột trụ trong minh điện không ngừng uốn lượn dâng lên, nhanh chóng hiện ra một vòng chữ triện cổ trên vòm mộ.

“Thứ gì vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Những thứ trên đó gọi là Nhị Thập Bát Tú, vừa rồi tôi đã bỏ qua một chuyện, Hồn Thiên Nghi mà Lý Thuần Phong cải tạo có ba lớp trong ngoài, Can Chi Mậu Thân chỉ có hai lớp, xem ra chúng ta phải chọn một trong Nhị Thập Bát Tú nữa mới được.” Hồ Bái Nhất nói.

“Hai mươi tám chọn một?

Ba dài một ngắn thì chọn cái ngắn, ba ngắn một dài thì chọn cái dài thì tôi còn tạm được, chứ tôi mà đoán trúng được hai mươi tám chọn một thì đã sớm nhập ngũ rồi, không chừng bây giờ đã là hai vạch một sao rồi.” Vương Bàn Tử nói.

“Đấu Túc!” Tiêu Dao nói ngay, “Nam Đẩu chưởng sinh, Bắc Đẩu chủ tử.” Hồ Bái Nhất gật đầu, “Tôi cũng nghĩ như vậy, vậy tôi ra tay nhé?” “Đừng nhìn tôi, tôi chẳng hiểu gì cả, dù sao chọn cái gì tôi cũng đồng ý.” Vương Bàn Tử nói thẳng.

Đại Kim Nha và Tuyết Lỵ Dương cũng đồng thời gật đầu.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lập tức bắt đầu xoay vòng đồng trên Hồn Thiên Nghi bằng đồng xanh.

Không lâu sau, chỉ nghe “cạch” một tiếng, cái bệ đặt Hồn Thiên Nghi dừng lại, một bên mộ thất vang lên một tràng tiếng động, một cánh cửa đá khác từ từ dâng lên.

Mộ thất đã có lối ra, không khí cuối cùng cũng được lưu thông, đám người Mã Đại Đảm đang xiêu vẹo ngả nghiêng cũng tỉnh táo lại một chút, đều đứng dậy.

Nhìn thấy cửa đá, tất cả đều chẳng thèm để ý gì nữa, xông thẳng về phía đó.

Tiêu Dao ngược lại không vội, bởi vì ngay khoảnh khắc cơ quan được giải, hắn lại một lần nữa chạm vào vòng đồng trên Hồn Thiên Nghi.

Lần này vẫn không hấp thụ được khí vận, nhưng Hồn Thiên Nghi sau khi được giải lại có thể rút ra thuộc tính.

Thuộc tính rút ra từ Hồn Thiên Nghi lần này khá đặc biệt.

“Phát Khâu Thiên Quan Ấn rút thuộc tính cường hóa từ Hồn Thiên Nghi bằng đồng xanh, năng lực phá giải cơ quan tăng 20%, nhận được kỹ năng bổ trợ Ất Tị Quan Tinh Thuật (sơ cấp).” Ất Tị Quan Tinh Thuật?

Tiêu Dao chợt nhớ ra, Lý Thuần Phong ngoài Thôi Bối Đồ nổi tiếng nhất, thực ra còn là một đại gia xem sao, từng viết một tác phẩm về thuật xem sao là 《Ất Tị Chiêm》.

Thuật xem sao ở thời cổ đại là tuyệt học, những đại gia xem sao nổi tiếng trong lịch sử đều là những nhân vật như Trâu Diễn, Quỷ Cốc Tử, Gia Cát Võ Hầu, Viên Thiên Cang.

Ất Tị Quan Tinh Thuật không chỉ có thể xác định phương vị vào ban đêm, sau khi nâng lên cấp cao còn có thể đoán cát hung, suy diễn khí vận.

Đương nhiên, kỹ năng mà Tiêu Dao rút được chỉ là sơ cấp.

“Diêu Tử!

Mau đi thôi, phía trước có đường rồi.” Hồ Bái Nhất gọi một tiếng từ trước cánh cửa đá vừa mở.

Tiêu Dao lập tức đáp lời, sau đó cũng bước ra khỏi minh điện.

Vừa bước ra khỏi minh điện, Tiêu Dao lập tức cảm thấy xung quanh tối đen như mực.

Cái loại bóng tối cực kỳ triệt để, không một tia sáng, dù có đốt đuốc hay bật đèn pin cũng chỉ có thể chiếu sáng được bảy tám bậc thang.

Thiên Nhãn Thông của Tiêu Dao có thể nhìn trong đêm, nhưng nhìn ra xung quanh cũng chỉ thấy một mảng mờ mịt, hai bên bậc thang đá rộng hơn hai mét cũng sâu không thấy đáy, tối đen vô cùng.

“Thủ đoạn thật lợi hại.” Tiêu Dao biết đoạn cầu thang này được gọi là Huyền Hồn Thê, một loại cơ quan vô cùng bí ẩn và quỷ dị thời cổ đại.

Để tạo ra Huyền Hồn Thê, ngoài kỹ xảo trong kiến trúc cầu thang, điểm quan trọng nhất là môi trường xung quanh và vật liệu kiến trúc đều được sơn một loại sơn bí truyền, có thể hấp thụ ánh sáng và thậm chí cả âm thanh.

Một trong những phần thưởng của nhiệm vụ chính tuyến chính là công thức của loại sơn bí truyền này.

“Quả không hổ danh Huyền Hồn Thê, ngay cả dạ nhãn của mình cũng không nhìn rõ được.” Tiêu Dao cố gắng nhìn bậc thang cách đó mười mét, phát hiện dù có đuốc cũng khó mà nhìn rõ.

Tâm tình của Tiêu Dao lại trở nên nóng rực.

Không nói gì khác, chỉ riêng trên Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao, nếu có thể sơn loại sơn bí chế này lên thì tuyệt đối hữu dụng.

Đặc biệt là Toái Tinh Đao, tuy vốn dĩ đã màu đen, nhưng tạo hình quá ngầu, những đường vân Toái Tinh đầy cảm giác cơ khí trên thân đao cũng có chút phô trương, nếu sơn thêm lớp sơn hấp thụ ánh sáng, nó sẽ hóa thành một lợi khí xuất quỷ nhập thần như u linh, tuyệt đối sẽ thực dụng hơn nhiều.

“Hệ thống kiểm tra thấy túc chủ tiến vào mộ đạo đặc thù thời Đường - Huyền Hồn Thê, hấp thụ khí vận 1000.” “Độ thăm dò U Linh Mộ của túc chủ đạt 60%.” Tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên rất đúng lúc.

Xem ra Huyền Hồn Thê chiếm một vị trí khá quan trọng trong toàn bộ U Linh Mộ, vậy mà lại tăng thêm 20% độ thăm dò, độ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến đã qua được một nửa.

Cộng thêm khí vận hấp thụ được từ Huyền Hồn Thê, Tiêu Dao hiện tại có tổng cộng 13600 điểm khí vận, bất tri bất giác khoảng cách đến phẩm cấp Chính Thất Phẩm của Phát Khâu Thiên Quan cũng chỉ còn thiếu hơn sáu nghìn khí vận.

"Mọi người cẩn thận một chút, hai bên bậc thang đều là vực sâu, tốt nhất nên đi ở giữa, phía trước có khả năng lại có cơ quan." Hồ Bái Nhất dặn dò.

"Lão Hồ, sao chỗ này kỳ quái vậy?

Đèn pin chỉ chiếu được năm sáu bậc thang trước sau." Tuyết Lỵ Dương tinh ý, nhanh chóng phát hiện ra điều kỳ lạ trên bậc thang.

Chương 45

"Chắc là một loại sơn hấp thụ ánh sáng thời cổ đại, bây giờ đã thất truyền rồi." Hồ Bái Nhất giải thích.

Cả đoàn người tiếp tục đi về phía trước, Tiêu Dao thì đi giữa đội ngũ, không hề vội vã.

Nhân lúc này hắn sắp xếp lại những thứ trong không gian hệ thống.

Vật phẩm đặc biệt là máu của Nhện Hắc Vưu vẫn chưa biết có công dụng gì.

Nhưng khi Tiêu Dao kiểm tra chân Nhện Hắc Vưu, da Nhện Mặt Người và răng nanh Nhện Hắc Vưu, đột nhiên vang lên một tràng tiếng thông báo của hệ thống.

"Hệ thống kiểm tra thấy vật liệu chế tạo cơ quan của Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, có thể hợp thành Cơ Quan Tri Chu, hợp thành cần 2000 điểm khí vận, cần các vật liệu: chân Nhện Hắc Vưu, răng nanh Nhện Hắc Vưu, túi độc Nhện Hắc Vưu, tơ nhện, da Nhện Hắc Vưu Mặt Người." "Cơ Quan Tri Chu sau khi hợp thành sở hữu năng lực phòng ngự cực mạnh, năng lực leo trèo, khả năng phun tơ nhện và phun dịch độc, trong trường hợp vật liệu đầy đủ, có thể thu hồi và bảo dưỡng." Tiêu Dao ngẩn người, Cơ Quan Tri Chu?

Xem miêu tả của hệ thống, con Cơ Quan Tri Chu này khá mạnh, có thể thu hồi vào không gian hệ thống, lúc không dùng hoàn toàn có thể cất đi.

Ngoài chân và da của Nhện Hắc Vưu, các vật liệu khác cũng vậy, dùng rồi có thể bổ sung.

Thứ này nhất định phải hợp thành, 2000 điểm khí vận quả thực không ít, nhưng đáng giá.

Trứng Nhện Hắc Vưu cũng có thể ấp, ấp một quả chỉ cần 100 điểm khí vận, nhưng thứ đó là vật sống, Tiêu Dao đã thử, vật sống không thể bỏ vào không gian hệ thống, ngược lại trứng của các loại động vật thì có thể.

Nếu đã không thể thu hồi, vậy chỉ có thể mang theo bên mình.

Những lúc quan trọng cố nhiên không sao, nhưng bình thường thì có chút phiền phức, người khác ra ngoài đều dắt mèo dắt chó, cá tính hơn một chút thì dắt vịt dắt chim, dắt nhện thì thật không nhiều, dễ dọa người.

Nhện Hắc Vưu sống cũng có sức chiến đấu, nhưng trí thông minh có hạn, không thể như Cơ Quan Tri Chu do người chế tạo hoàn toàn khống chế, không chừng sẽ gây ra rắc rối.

Dù sao Tiêu Dao hiện tại khí vận cũng nhiều, hắn lập tức chọn hợp thành.

Nhìn khí vận từ 13600 giảm xuống 11600, trong không gian hệ thống xuất hiện một con Nhện Hắc Vưu to như đầu một chiếc xe đầu kéo.

Tuy nhỏ hơn một chút so với con Nhện Mặt Người lớn cuối cùng mà Tiêu Dao gặp trong sào huyệt, nhưng thể tích cũng rất lớn, trông vô cùng có cảm giác áp bức.

Tiêu Dao nhân lúc người khác không chú ý, cố ý đi ở cuối cùng, phân thần thử điều khiển Cơ Quan Tri Chu vừa hợp thành trong không gian hệ thống.

Động tác của Cơ Quan Tri Chu hoàn toàn phù hợp với ý của Tiêu Dao, tốc độ nhanh, nhìn những chiếc móng vuốt nhọn hoắt, khả năng

leo trèo chắc chắn cũng khá tốt.

Trong vật liệu hợp thành có tơ nhện, Tiêu Dao thử phun tơ và phun dịch độc.

Có thể nói Tiêu Dao càng nhìn càng mừng, Cơ Quan Tri Chu vừa có tấn công xa, vừa có khống chế, vừa có cận chiến, tuyệt đối là đại sát khí.

Tiêu Dao vừa đi vừa điều khiển khoảng nửa tiếng, cuối cùng cũng điều khiển Cơ Quan Tri Chu rất thành thạo.

Đúng lúc này, Hồ Bái Nhất đi đầu đột nhiên dừng lại, giơ tay, "Chờ đã, chúng ta đã đi bao lâu rồi?" Tuyết Lỵ Dương bên cạnh Hồ Bái Nhất giơ cổ tay lên xem đồng hồ, "Đồng hồ dừng rồi.

Chắc khoảng nửa tiếng rồi." Hồ Bái Nhất dùng đèn pin chiếu vào bậc thang dưới chân, "Xem cái này." Nơi cột sáng đèn pin chiếu tới, xuất hiện một vết tích hình trăng lưỡi liềm, rõ ràng là do người khắc lên.

"Chắc là dấu hiệu đếm số của người xưa?" Tuyết Lỵ Dương nhìn kỹ rồi nói.

"Chắc vậy, trước đó tôi đã thấy dấu vết này, tôi nghĩ chúng ta chắc lại đi vòng về đây rồi." Hồ Bái Nhất thở dài nói.

"Sao có thể?

Chúng ta vẫn luôn đi xuống dốc mà." Vương Bàn Tử nhíu mày hỏi.

"Ba trăm tám mươi tư, nếu tôi không nhớ lầm, nửa tiếng qua tôi đã đi được ba trăm tám mươi tư bậc thang." Hồ Bái Nhất quả thực tâm tư tỉ mỉ, quan sát tinh tế, những chi tiết không ai để ý này đều chú ý đến.

“Muốn nghiệm chứng lời nói của anh họ thực ra cũng đơn giản.” Tiêu Dao từ phía sau đi lên.

Cách đi ra khỏi Huyền Hồn Thê Tiêu Dao tự nhiên biết, chỉ là khi mọi người chưa được chứng kiến đầy đủ sự đáng sợ của Huyền Hồn Thê, chưa qua kiểm chứng và phân tích, việc bảo người khác đi theo phương pháp của hắn để ra ngoài, thực sự không khả thi lắm.

Dù sao cách đó thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, kinh tâm động phách, người không có can đảm và ý chí lớn, căn bản không làm được.

“Cách gì?” Mã Đại Đảm vội hỏi.

“Ờm… tiểu tiên sinh nhất định có cách.” Trong đám anh em của Mã Đại Đảm có tiếng nói vang lên.

Không ít người gật gù.

“Đơn giản, nếu thực sự như lời anh họ nói là có tổng cộng ba trăm tám mươi tư bậc thang, chúng ta có tổng cộng mười ba người, cứ ba mươi hai bậc thang đứng một người, hai người cuối cùng chỉ cần đi hết ba mươi hai bậc thang là biết có đi vòng lại hay không.” Tiêu Dao sau đó lại bổ sung một câu, “Tôi thấy có anh em mang theo dây thừng, để phòng đi lạc, chúng ta dùng dây thừng nối lại là được.” “Cách này hay, thử là biết, cũng đỡ phải cứ đi mò mẫm, không biết khi nào mới đến nơi.” Một người anh em của Mã Đại Đảm lập tức tán thành.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử cũng gật đầu.

Vương Bàn Tử rút xẻng công binh ra, trên bậc thang có dấu trăng lưỡi liềm lại cào thêm một cái, tuy chỉ để lại một vệt trắng nông, nhưng cũng đủ để phân biệt đây không phải cùng một bậc thang.

Có bảo hiểm kép, cả đoàn người lập tức hành động.

Tiêu Dao không chút do dự đi ở phía trước nhất.

Đi khoảng gần nửa tiếng, tất cả mọi người đều đã đứng vào vị trí của mình, phía trước nhất chỉ còn lại một mình Tiêu Dao.

Xa xa, Tiêu Dao thấy một người đứng trên bậc thang uốn lượn sâu thẳm phía trước, dưới chân có một ngọn nến phát ra ánh sáng yếu ớt. .....

Tiêu Dao cố ý bước nhẹ, đi lên phía trước, vỗ vào vai bóng hình quen thuộc đó.

Người đó chính là Bàn Tử, được Hồ Bái Nhất để lại đứng gác ca đầu tiên tại vị trí ban đầu.

Lúc này anh ta đang nhón chân không ngừng nhìn xuống dưới.

Vai bị vỗ, Bàn Tử không chút phòng bị, dù gan to đến mấy cũng bị dọa giật nảy mình, bật người định chạy xuống.

Tiêu Dao vội vàng kéo lại, "Bàn Gia đừng sợ, là tôi." Vương Bàn Tử quay đầu lại, hỏi: "Diêu Tử, mẹ kiếp, chú từ trên xuống à?

Nuôi con không gọi là nuôi con, gọi là dọa người à.

Tim tôi sắp nhảy ra ngoài rồi, nói một tiếng chứ." "Bàn Gia, anh lại chẳng phải cô nương hay dâu mới, da dày thịt béo có dọa chết được không?" Tiêu Dao dứt khoát ngồi xuống, nhìn vết trăng lưỡi liềm dưới chân Bàn Tử, và cả vệt trắng nông trên bậc thang.

"Được rồi, đã xác định rồi, đi một vòng lại về đây.

Gọi mọi người lại đi." Diêu Tử nói một câu.

Vương Bàn Tử có chút chán nản, "Hay là tôi nói thế này, hai chúng ta nhắm mắt lại, lăn thẳng xuống dưới." "Thôi đi, bên cạnh đều là vách núi, anh dám lăn à?" Tiêu Dao cười hỏi.

Vương Bàn Tử liếc nhìn vực sâu đen kịt bên cạnh, bản tính sợ độ cao lập tức co rúm lại, "Được rồi, tôi đi gọi người." Một lúc sau, tất

cả mọi người đều quay lại vị trí ban đầu.

Tinh thần của mọi người sa sút, ai nấy đều than ngắn thở dài.

“Rốt cuộc là cái quái gì vậy.

Cứ đi thẳng xuống mà lại đi về chỗ cũ được?” Mã Đại Đảm có chút muốn phát điên.

Chương 46

"Chắc là một loại cơ quan thời cổ đại, gọi là Huyền Hồn Thê, tôi đã thấy trong cuốn 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》 ở phần Độn tự quyết.

Là một loại cơ quan trận pháp suy diễn từ Dịch số âm dương, chuyên để nhốt người." Hồ Bái Nhất thở dài nói.

"Vậy làm sao bây giờ?" Vương Bàn Tử hỏi một câu.

"Phía trước không đi được, phía sau cũng không đi được, hai bên thì trống không, hay chúng ta cho một người xuống dưới thăm dò xem sâu cạn thế nào?" Mã Đại Đảm nói.

"Vô dụng thôi." Tiêu Dao lắc đầu, "Tôi bói một quẻ cho các anh xem." Nói xong, Tiêu Dao lấy từ trên người ra sáu đồng tiền Lục Đế, lắc trong tay rồi trực tiếp tung xuống bậc thang.

Sáu đồng tiền đều ngửa mặt sau lên trên, năm đồng tiền nằm trên một bậc thang, một đồng tiền rơi xuống bậc dưới, cạnh đồng tiền kẹt vào bậc thang, hơi nghiêng một chút.

"Thấy chưa?

Cứ đi xuống như thế, là đại hung chi triệu, cửu tử nhất sinh." Tiêu Dao nói.

"Tiểu tiên sinh nói chuẩn đấy, đại ca, chúng ta không thể không tin tà." "Đúng vậy, trên đường đi nhờ có tiểu tiên sinh và vị Mạc Kim Giáo úy kia, nếu không chúng ta đã không biết chết bao nhiêu lần rồi." Quẻ của Tiêu Dao vừa hiện ra, Mã Đại Đảm cũng bị dọa, lập tức không dám cho người xuống nữa.

Tiêu Dao cất đồng tiền xong, tiếp tục nói: "Anh họ nói cơ quan

Huyền Hồn Thê, không sai đâu." "Loại cơ quan này thực ra đã thất truyền ngàn năm, trên vách đá và bậc thang xung quanh đều được sơn lớp sơn hấp thụ ánh sáng, khiến người ta khó phân biệt phương hướng." "Chả trách đuốc và đèn pin của tôi chỉ chiếu được khoảng cách gần." Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

"Vậy rốt cuộc ra ngoài thế nào?" Vương Bàn Tử lại hỏi.

Tiêu Dao dừng bước, quay đầu lại, "Vừa rồi lúc tôi bói quẻ, có chút cảm ngộ.

Anh họ nói có tổng cộng ba trăm tám mươi tư bậc thang, vừa hay là số lượng hào quẻ trong bói toán." "《Dịch kinh》 có nói, Dịch có thái cực, sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.

Bát quái tương tác với nhau, lại có thể diễn sinh ra tám tám sáu mươi tư quẻ, mỗi quẻ chia làm sáu hào, cộng lại vừa đúng ba trăm tám mươi tư.

Không thể là trùng hợp được." Hồ Bái Nhất nghe xong vỗ đùi một cái, "Diêu Tử nói không sai, nhìn bậc thang này, nếu nhìn kỹ, màu sắc đậm nhạt của hai bậc liền kề đều không giống nhau, chắc chắn là để phân chia âm dương.

Nếu đã phân âm dương, lấy bậc thang có dấu trăng lưỡi liềm làm điểm bắt đầu, ba trăm tám mươi tư bậc thang, có thể dựa theo sáu mươi tư quẻ để phân ra tượng quẻ, chỉ cần tìm được tượng quẻ tương ứng, chúng ta có thể tìm được vị trí." "Tìm được vị trí rồi làm gì?" Vương Bàn Tử nghe mà đầu óc mơ hồ.

"Nhảy xuống!" Tiêu Dao chỉ vào vực sâu hai bên Huyền Hồn Thê.

"Hả?" Nghe lời của Tiêu Dao, ngoài Hồ Bái Nhất ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Tiểu tiên sinh, không phải vừa rồi anh nói không thể nhảy xuống sao?

Nhảy xuống là cửu tử nhất sinh, đại hung chi triệu mà.” Một người anh em của Mã Đại Đảm nói.

Mã Đại Đảm mặt cũng đen kịt, thầm nghĩ: tôi bảo người xuống thì là đại hung, còn cậu bảo nhảy xuống, tôi thấy cậu cố ý nhắm vào tôi.

Tiêu Dao xua tay, “Không giống nhau, quẻ vừa rồi tôi cũng đã xem, cửu tử nhất sinh, thực ra nói thiếu rồi, phải là ba trăm tám mươi tư tử nhất sinh.

Chỉ có tìm được bậc thang duy nhất đó mà nhảy xuống, mới có khả năng ra ngoài.” “Vậy tìm bậc thang nào?

Muốn suy diễn quẻ tượng và con số, cần phải có nền tảng số học sâu sắc.” Đại Kim Nha nhìn Tiêu Dao, “Diêu Tử, lúc trước suy diễn cơ quan Hồn Thiên Nghi trong quan tài thủy ngân tôi đã thấy rồi, lần này hoàn toàn trông cậy vào cậu.” “Không vấn đề gì.” Tiêu Dao lại lấy Kim Trù ra, “Đầu tiên chúng ta phải xác định rốt cuộc chúng ta cần tìm quẻ nào.” “Khốn Quái!” Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao đồng thanh nói.

Tiêu Dao lập tức bày Kim Trù, dùng Kim Trù bày bát quái, dùng ba trăm tám mươi tư hoán Tý Ngọ, để suy bước số.

“Nhất tung thập hoành, bách lập thiên cương, thiên thập tương vọng, vạn bách tương đương.....” Tiêu Dao vừa niệm khẩu quyết suy diễn Kim Trù, vừa bày những cây côn vàng trên bậc thang.

Những người khác đều xúm lại bên cạnh, nhìn chằm chằm không dám chớp mắt.

Nhanh chóng, Tiêu Dao trong lòng đã có định số, cất Kim Trù, đứng dậy tìm bậc thang có dấu trăng lưỡi liềm, sau đó từng bước từng bước đi xuống.

“Khốn Quái cửu ngũ, ở đây rồi.” Tiêu Dao đứng lại, chỉ vào chân mình.

“Diêu Tử, theo cách nói của cậu, Khốn Quái có sáu hào, sáu bậc thang, rốt cuộc cái nào mới là con đường sống duy nhất?

Chọn bừa à?” Đại Kim Nha hỏi.

Vương Bàn Tử cũng xúm lại, “Đúng đúng, cái nào mới được?” “Đã gặp khốn thì tất phải giải khốn, Khốn Quái trên Đoài dưới Khảm, hào thứ năm là hào dương, nếu hào dương biến thành hào âm, Khốn Quái cũng biến thành Giải Quái.

Chính là bậc thang dưới chân tôi, bậc thang của hào thứ năm.” Tiêu Dao nói.

“Giải Quái có nghĩa là giải trừ khốn cảnh, vậy Diêu Tử, nếu theo ý cậu, từ đây đếm lùi ba bậc thang, là Tụy Quái, Tụy Quái có nghĩa là thiên hạ hội tụ, thuận lợi hanh thông, chẳng phải cũng có khả năng thành công sao?” Đại Kim Nha hỏi.

Vương Bàn Tử vẫn ngơ ngác, cũng gật đầu theo, “Đúng đúng, có khả năng không?” Tiêu Dao gật đầu, “Kim Gia nói không sai, cả hai đều có khả năng.” Mã Đại Đảm ở phía sau nghe mà phát cáu, “Nói thì hay lắm, kẻ xướng người họa, ai dám nhảy xuống?” “Không sao, tôi trước.” Tiêu Dao thản nhiên nói.

“Không được!” Lần này Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đồng thanh nói.

“Chuyện động não tôi không giỏi, nhưng mấy việc bẩn thỉu, mệt nhọc, đi toi mạng này tôi lại giỏi, đừng ai tranh với tôi, tôi chết rồi các chú còn nghĩ ra cách khác được, chứ chú mà chết rồi thì tôi không nghĩ ra được cách nào khác đâu, chỉ có thể lăn xuống thôi.” Vương Bàn Tử hét lên.

“Để anh họ.....” Hồ Bái Nhất chưa nói hết lời đã bị Tiêu Dao cắt ngang.

“Tôi là Phát Khâu Thiên Quan, tất cả nghe tôi.

Hơn nữa, trên người anh có trách nhiệm, có bao nhiêu người đang trông chờ anh kiếm cơm đó.” Tiêu Dao nói thẳng, “Nếu tôi xuống dưới không có động tĩnh gì, thì chọn cái còn lại, nếu đều thất bại, chúng ta gặp nhau dưới đó.” Nói xong, Tiêu Dao cũng không chần chừ nữa, Huyền Hồn Thê làm người ta chóng hết cả mặt, rời đi sớm cho xong.

Tiêu Dao “vèo” một tiếng nhảy xuống.

Rơi xuống khoảng vài mét, Tiêu Dao lập tức cảm thấy hai chân chạm đất, đồng thời lại nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Hệ thống kiểm tra thấy túc chủ tiến vào lối ra của mộ đạo đặc thù Huyền Hồn Thê, hấp thụ khí vận 400.” “Độ thăm dò U Linh Mộ của túc chủ đạt 65%.” Không tệ, một đoạn mộ đạo vậy mà cũng cho 5% độ thăm dò, có 400 khí vận vào tài khoản, vừa tròn 12000 điểm.

Tiêu Dao đang thầm sướng, trên đầu truyền đến một tràng la hét, “Diêu Tử!

Diêu Tử trả lời một tiếng đi!” “Dưới đó có sao không?” Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha mấy người rõ ràng đều lo sốt vó, giọng gọi người cũng đã thay đổi.

Tiêu Dao vội vàng hét lên trên, “Xuống đi!

Hơi cao một chút, lúc nhảy cẩn thận.” Nói xong, Tiêu Dao cũng đốt một cây nến, để cho người trên Huyền Hồn Thê xác định phương vị.

Không lâu sau, mười mấy người ở trên đều nhảy xuống.

Mã Đại Đảm vừa nhìn thấy mộ đạo bậc thang phía trước, lập tức ngơ ngác, "Xuống đây rồi vẫn là loại mộ đạo này?

Có hết không vậy?" "Không giống đâu, lần này anh thử dùng đèn pin chiếu xem." Hồ Bái Nhất nói xong, liền soi đèn pin ra trước, sau, trái, phải, xem xét kỹ một lượt.

Mã Đại Đảm nghe lời Hồ Bái Nhất, cũng chiếu thử, phát hiện lần này đèn pin có thể chiếu xa mấy chục mét.

Không chỉ vậy, xa hơn nữa dường như lờ mờ xuất hiện một cánh cửa đá, hẳn là điểm cuối của bậc thang.

Trong lúc Mã Đại Đảm còn đang quan sát, Tiêu Dao đã dẫn đầu, nhanh chóng đi về phía cửa đá.

Vừa bước vào cửa đá, bên trong lại tiến vào một hang động tương tự như trong Long Lĩnh Mê Quật trước đó.

Xung quanh toàn là đá.

Tiêu Dao đi thẳng về phía trước, nhanh chóng đến một ngã ba.

Chương 47

Mọi người lẳng lặng đi theo xa phía sau, Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương đang chỉ trỏ vào những bức bích họa trên vách động, rõ ràng là đang phân tích.

Tiêu Dao tự nhiên biết những bức bích họa bên trong mô tả thứ gì, mộ Đường Nội Tàng Oan là một ngôi mộ xoay được điều khiển bằng thủy lực, nên mới xuất hiện tình huống cửa mộ đạo biến thành tường đá.

Người thiết kế ngôi mộ này ban đầu tuyệt đối là thiên tài trong các thiên tài, khiến người ta không thể không khâm phục.

Đến ngã ba, Tiêu Dao lại lấy ra sáu đồng tiền.

Ừm, rốt cuộc nên đi bên nào, Tiêu Dao không nhớ rõ.

Tiêu Dao trong lòng nghĩ đến bên trái, sau đó lắc đồng tiền rồi ném xuống đất.

Kết quả xem quẻ có chút lúng túng, vậy mà lại là ba đồng ngửa ba đồng sấp.

Nghĩa là gì?

Quẻ trung bình?

Tiêu Dao cầm đồng tiền trên tay, thầm nghĩ, xem ra lần sau phải tìm thêm một đồng Hàm Phong Thông Bảo rồi. .....

Lúc này, những người khác đều đã đến.

Cách một khoảng xa, Tiêu Dao đã nghe thấy Mã Đại Đảm và đám anh em đang cãi nhau.

“Em tin đại ca, tên tiểu tiên sinh và Mạc Kim Giáo úy kia chẳng

qua là may mắn thôi.” Giọng lão Tam truyền đến.

“Được rồi, nghe lời đại ca, vậy chúng ta đi bên nào đây?” Giọng Hồ Bái Nhất cũng truyền đến.

Một tiểu đệ của Mã Đại Đảm nhìn thấy Tiêu Dao, đang định mở miệng hỏi, nhưng nhìn Mã Đại Đảm rồi lại ngượng ngùng ngậm miệng lại.

“Đi bên kia!” Mã Đại Đảm chỉ về phía bên phải.

Tiêu Dao nhíu mày.

Bên trái là quẻ trung bình, không hẳn là tốt, nhưng không có nghĩa là bên phải an toàn.

Tiêu Dao lại không mở miệng ngăn cản.

Đám người Mã Đại Đảm hung tính chưa mất, trên đường đi Tiêu Dao đã thể hiện bản lĩnh hơn người, cứu bọn họ mấy lần, nhưng bọn họ vẫn răm rắp nghe theo Mã Đại Đảm.

Nếu đã không thể vì ta mà dùng, muốn Tiêu Dao chủ động đi cứu những kẻ ác này, Tiêu Dao dứt khoát không chịu.

Lòng nhân từ mù quáng đối với những người bị bọn họ hại cũng không công bằng.

Muốn tìm chết, cứ để họ đi.

Tiêu Dao nhìn về phía bên phải, lúc này vẫn chưa có con nhện khổng lồ nào xuất hiện.

Tiêu Dao hiểu ra, có lẽ vì sự tồn tại của mình, khiến cả đoàn người thoát khỏi mộ thất thủy ngân và Huyền Hồn Thê sớm hơn, do đó con nhện khổng lồ vẫn chưa xuất hiện ngay lập tức.

Nhưng không lâu sau, những con nhện đó nhất định sẽ đến.

Mã Đại Đảm nhìn Tiêu Dao, thấy hắn không nói gì, hài lòng gật đầu, vẫy tay, gọi một đám anh em đi về phía bên phải.

Lý Xuân mệnh quả thực cứng, bây giờ vẫn còn sống, nhìn một lúc, cũng đi theo đội ngũ của Mã Đại Đảm bên phải.

Tại ngã ba chỉ còn lại bốn người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Đại Kim Nha.

Lúc này bốn người đều nhìn chằm chằm vào đồng tiền trong tay Tiêu Dao, không ai nói gì, nhưng trong mắt mọi người đều là vẻ khao khát.

"Diêu Tử, Diêu Gia, còn chờ gì nữa?

Bói một quẻ đi." Đại Kim Nha là người đầu tiên không kìm được.

Tiêu Dao cười cười, lắc đồng tiền trong tay, lần này thầm bói cho bên tay phải.

Đồng tiền rơi xuống đất, một dương năm âm, đại hung.

Tiêu Dao thở dài một hơi, Mã Đại Đảm sau này đổi tên thành Mã Đại Hung thì hợp hơn.

"Thế nào?

Diêu Tử, bọn họ đi bên đó là đúng hay sai." Vương Bàn Tử hỏi.

"E là sẽ tổn thất nhân lực." Tiêu Dao nói.

"Vậy còn chờ gì nữa, nhân cơ hội này bỏ bọn họ lại." Vương Bàn Tử vừa nghe Mã Đại Đảm chọn sai, nụ cười trên mặt không thể kiềm chế được.

Đại Kim Nha cũng gật đầu lia lịa.

"Chờ một chút đi, để còn ứng cứu." Hồ Bái Nhất rốt cuộc vẫn mềm lòng hơn một chút.

Tuyết Lỵ Dương rõ ràng đồng ý với ý kiến của Hồ Bái Nhất.

Sau đó cả bốn người đều nhìn về phía Tiêu Dao.

"Chờ một chút đi." Tiêu Dao cất đồng tiền đi.

Vương Bàn Tử nghe vậy không vui, nhưng cũng dừng lại, dựa vào vách động, "Chờ làm gì?

Một đám liều mạng thôi, còn là gánh nặng." Tiêu Dao cười cười, "Bởi vì phía trước có một bất ngờ lớn, tôi đang trông chờ họ giúp tôi dò mìn đấy." "Diêu Tử, quẻ của cậu có thể hiện ra nhiều thứ như vậy sao?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Chưa đợi Tiêu Dao trả lời, đã nghe thấy trong thông đạo bên phải truyền đến một tràng kinh hô, "Chạy mau, chạy mau!

Sao mãi không hết vậy, có nhện lớn." Sau đó Lý Xuân như một con gà ré, vừa la hét vừa lao ra, Mã Đại Đảm và những người khác cũng chạy ra, không ít người đều bị thương.

"Được rồi, mau chạy sang bên này đi." Tiêu Dao vừa thấy, liền quay người chạy về phía bên trái.

Chạy được khoảng vài trăm mét, Tiêu Dao dẫn đầu lao vào một không gian cực kỳ rộng lớn, đồng thời bên tai cũng vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

"Hệ thống kiểm tra thấy túc chủ tiến vào mộ đạo trước minh điện Tây Chu, hấp thụ khí vận 400." "Độ thăm dò U Linh Mộ của túc chủ đạt 70%." Tiêu Dao không còn lộ ra nụ cười khi nghe tiếng thông báo của hệ thống như trước, bởi vì thực sự không cười nổi.

Hai bên mộ đạo khổng lồ này đều là những cột đá điêu khắc tinh xảo, ở giữa là một con đường mộ thẳng tắp rộng một trượng được lát bằng đá phiến, quy mô hùng vĩ, khí thế ngất trời.

Chỉ có điều ở giữa mộ đạo và trong bóng tối hai bên, có không biết bao nhiêu con nhện khổng lồ.

Mỗi con đều lớn hơn Nhện Hắc Vưu đã thấy trước đó vài phần.

Trong thông đạo hang động phía sau, cũng có những con nhện khổng lồ đuổi theo, mắt thấy cả đám người sắp bị nhện bao vây.

Chương 48

Phía trước mộ đạo thẳng tắp, có một minh điện hùng vĩ.

Tiêu Dao trong lòng rõ ràng, minh điện phía trước chính là phần cốt lõi của U Linh Mộ Tây Chu, 30% nhiệm vụ chính tuyến còn lại cũng ở đó.

"Ca, phía trước toàn là nhện, làm sao bây giờ?" "Đại ca, sao chúng ta xui xẻo vậy." Mã Đại Đảm cũng cố gắng xông lên phía trước nhất, nhìn những con nhện đầy đất trước mắt, mặt mày tuyệt vọng.

Tiêu Dao từ từ giơ cánh tay phải lên, duỗi ngón trỏ, "Ở đó, minh điện đó, là con đường sống duy nhất của chúng ta, muốn sống, chỉ có thể xông vào." "Ca, làm sao bây giờ?

Chúng ta có nghe lời tiểu tiên sinh không?" "Đại ca, cho một lời đi, anh em nghe lời anh." "Đại ca, thực ra em có không ít thuốc nổ." Lão Tam vừa nói vừa bắt đầu cởi quần.

Cái gì?

Tiêu Dao cũng ngẩn người, nhìn Lão Tam vậy mà lại lấy ra không ít thuốc nổ từ trong quần, hai chân trần đều buộc đầy thuốc nổ.

Người này có độc, cả người là một quả bom cỡ lớn. .....

Sau đó Lão Tam một tay cầm đuốc một tay cầm thuốc nổ, mặt mày đầy vẻ hưng phấn.

Mặt Mã Đại Đảm âm tình bất định, cuối cùng giơ súng trong tay lên, "Mẹ kiếp, xông vào!" Mã Đại Đảm vừa dứt lời, thuốc nổ trong tay Lão Tam đã ném ra, một tiếng nổ lớn hất văng một con nhện, sau đó vô số con nhện đều tụ tập lại.

"Xông lên!" Đám người Mã Đại Đảm đều xông ra.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác cũng định xông lên, nhưng bị Tiêu Dao giơ tay ngăn lại.

"Đừng vội." Tiêu Dao thản nhiên nói.

"Sao vậy?

Diêu Tử lừa họ đúng không?

Tôi biết Diêu Tử một bụng nước đục, không thể đơn giản như vậy được." Vương Bàn Tử ném cho Tiêu Dao một ánh mắt tán thưởng.

"Lừa thì không lừa, minh điện đó quả thực là con đường sống duy nhất của chúng ta.

Điểm này anh họ và cô Dương chắc chắn cũng rõ." Tiêu Dao trả lời.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nghe xong đều gật đầu.

Tiêu Dao nói không sai, trong hang động phía sau có nhện, trước mắt mộ đạo cũng là nhện, hy vọng duy nhất là ở minh điện cuối mộ đạo, thậm chí lối ra cũng có khả năng ở đó.

"Nhưng, muốn sống chỉ có thể xông vào câu nói đó, là lừa người." Tiêu Dao vừa nói, trên mặt lộ ra nụ cười ngây thơ trong sáng.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đều nhìn ngây người, qua mấy giây Vương Bàn Tử mới dùng khuỷu tay huých Đại Kim Nha, "Kim Gia, dân kỹ thuật các cậu tâm địa đều đen tối như vậy à?" Đại Kim Nha liên tục xua tay, "Đừng đừng, tôi sao so được với Diêu Gia, tôi nhiều nhất cũng chỉ là một tên gian thương, Diêu Gia tâm địa thật sự quá đen....." "Không cần xông vào, vậy chúng ta đi vào bằng cách nào?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Tiêu Dao lấy từ không gian hệ thống ra một thứ giống như túi da,

đen sì, bên trong trông đầy chất lỏng.

“Cái gì vậy?” Hồ Bái Nhất hỏi.

“Máu của Nhện Hắc Vưu Mặt Người.” Tiêu Dao cười nói.

“Không được, bảo tôi ăn viên thuốc gì đó tôi không chớp mắt, chứ bảo uống cái này đánh chết tôi cũng không uống.” Vương Bàn Tử vừa thấy thứ đó đã bắt đầu buồn nôn.

Có kinh nghiệm từ Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn trước đó, Vương Bàn Tử tưởng là phải uống.

“Ai bảo anh uống?

Máu này là để bôi lên người chúng ta.” Tiêu Dao nói.

“Để những con nhện đó tưởng chúng ta là đồng loại?

Sợ là không được, tôi nhớ tôi đã đọc trên tạp chí địa lý, khứu giác của nhện không phát triển, chủ yếu dựa vào lông mao trên chân để cảm nhận chấn động không khí xung quanh để xác định mục tiêu.” Tuyết Lỵ Dương nhíu mày.

“Là cuốn tạp chí địa lý nói Nhện Hắc Vưu chỉ ăn ruồi giấm không ăn thịt người đó à?” Tiêu Dao cười hỏi.

Tuyết Lỵ Dương nhất thời cứng họng, lịch sử đen tối trước đó, không nói thêm gì nữa.

“Loại nhện này chắc chắn khác với những con nhện trước đây.

Dưới lòng đất tối tăm chắc chắn không dựa vào thị giác, trước đó ở sào nhện thuốc nổ liên tục, cũng không làm chúng mất phương hướng, giải thích duy nhất, loại nhện này ít nhất khứu giác và xúc giác cũng phát triển như nhau.

Nếu đã như vậy, chúng ta có cơ hội.” Tiêu Dao vừa nói vừa bôi máu nhện lên người.

Hồ Bái Nhất vừa nghe, lập tức cũng duỗi ngón tay, chấm máu nhện trong túi da bôi lên người.

Những người khác thấy vậy cũng không do dự nữa, cũng lần lượt bôi lên người, lên mặt.

Không lâu sau, máu nhện trong túi da đã bị mấy người dùng hết quá nửa, mỗi người trên người trên mặt đều bôi không ít máu nhện.

Đúng lúc này, những con nhện trong hang động phía sau đã bò đến.

Mấy người đều quay người lại.

"Thử hiệu quả xem sao." Tiêu Dao nhỏ giọng nói, "Mọi người cố gắng không động, xem chúng có tấn công chúng ta không." Nói xong, Tiêu Dao đứng ở phía trước nhất, giương Thiết Lân Thuẫn trên tay trái, tay phải cầm Toái Tinh Đao mũi hướng xuống, yên lặng chờ đợi.

Những người khác cũng đều đứng yên tại chỗ.

Những con nhện đuổi theo từ hang động phía sau có khoảng bảy tám con, mỗi con đều to bằng đầu xe đầu kéo.

Con nhện đi đầu lúc này đã đến trước mặt Tiêu Dao, cái miệng to lớn cách mặt hắn chưa đến một mét, cặp răng nanh nhìn rõ mồn một.

Mấy người khác đều nín thở, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử càng siết chặt xẻng công binh.

Tuyết Lỵ Dương cũng cầm Kim Cương Tán trong tay.

Suy nghĩ của ba người đều giống nhau, chỉ cần con nhện có động tĩnh gì, chuẩn bị liều mạng cứu Tiêu Dao ra.

Tiêu Dao cũng căng thẳng, thân hình của con nhện khổng lồ cực kỳ có cảm giác áp bức.

Vật phẩm đặc biệt là máu Nhện Hắc Vưu rơi ra khi giết Nhện Hắc Vưu trước đó đã phát huy tác dụng.

Dù sao hệ thống cũng ghi rõ là vật phẩm đặc biệt, khác với máu nhện chảy ra khi giết Nhện Hắc Vưu thông thường.

Mùi vị không những không tanh hôi, ngược lại còn có một mùi hương thanh nhã thoang thoảng.

Con nhện khổng lồ dừng lại trước mặt Tiêu Dao một lúc lâu mà không phát động tấn công.

Tiêu Dao cũng cảm thấy Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao bắt đầu tỏa ra một sức mạnh nhàn nhạt.

Thiết Lân Thuẫn có tác dụng trấn nhiếp đối với sinh vật dưới nước, đối với tà ma cũng có hiệu quả trấn áp, sát khí trên Toái Tinh Đao khá nặng, đối với tà vật cũng rất khắc chế.

Chương 49

Con nhện khổng lồ trong mộ huyệt âm khí rất nặng, miễn cưỡng cũng là tà ma, rất không thích khí tức tỏa ra từ Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao.

Con nhện lớn đi đầu dừng lại trước mặt Tiêu Dao một lúc, sau đó lập tức quay hướng, lần theo tiếng động đi truy đuổi đám người Mã Đại Đảm.

Những con nhện khác cũng theo sát phía sau.

Tiêu Dao như một tảng đá, đội ngũ nhện tách ra trước mặt hắn, nhanh chóng rời đi.

Đợi tất cả nhện đều rời đi, Tiêu Dao mới thở phào một hơi, quay người nhỏ giọng nói, "Tiếp theo đi theo sau tôi từ từ, cố gắng đừng kinh động đến những con nhện này." Hồ Bái Nhất và những người khác đều gật đầu, xếp thành một hàng dọc sau lưng Tiêu Dao.

Tiêu Dao nhìn ánh lửa liên tục lóe lên trong mộ đạo phía trước, truyền đến từng tiếng súng, tiếng nổ và tiếng la hét thảm thiết của người, ánh mắt kiên định, bước về phía trước.

Nhện ở đây quá nhiều, đầu lại quá lớn, thuốc nổ trên người Tiêu Dao đã dùng hết, xăng cũng chỉ còn lại một ít, nếu cứ giết chóc suốt đường đi sợ không bảo vệ được an toàn cho Hồ Bái Nhất và những người khác.

Nhiệm vụ nhánh giết Nhện Hắc Vưu đã hoàn thành, giết thêm những con nhện này chưa chắc đã có lợi.

Để đám người Mã Đại Đảm thu hút sự chú ý của nhện, xác suất để cả đoàn người thuận lợi đến minh điện nhờ vào cách của Tiêu Dao

là cao nhất.

Nửa đường, động tĩnh của đám người Mã Đại Đảm phía trước ngày càng nhỏ, cuối cùng lối vào minh điện cũng ở ngay trước mắt.

“Nhanh!

Mọi người vào trước đi.” Tiêu Dao lúc này quay lại cuối đội, đối mặt với những con nhện khổng lồ đó.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác tăng tốc, xông lên bậc thang ở lối vào minh điện.

Chỉ thấy Tiêu Dao đứng cách cửa lớn minh điện mười mấy mét, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm đao, một mình đối mặt với hàng trăm con nhện khổng lồ, không chút sợ hãi.

Nhất thời những con nhện khổng lồ đó dường như cũng bị khí thế chính trực của tôi trấn nhiếp, đến cách tôi hai ba trượng liền không dám lại gần nữa, lũ lượt lùi lại phía sau.

“Khá lắm Diêu Tử!

Ngay cả nhện cũng dọa chạy được.

Bàn Gia tôi trước đây chỉ phục một mình Lão Hồ, bây giờ thêm cả chú nữa!

Thật trâu.....” Bàn Tử chưa nói hết lời, chỉ thấy một bóng đen nhỏ như ngọn núi từ trên trời rơi xuống.

“Ái chà mẹ ơi!” “Quỷ gì vậy?” “Mẹ nhện đến rồi à?” “Đám nhện kia là bị thứ này dọa chạy đúng không?” Tại lối vào minh điện một tràng chửi thề vang lên.

Tiêu Dao cũng quay người lại, ngẩng đầu.

Không ngẩng đầu không được, con nhện khổng lồ từ trên trời rơi xuống trước mắt có kích thước bằng một chiếc xe tải vận chuyển

hàng hóa, đầu cao hai ba mét, lớn hơn con Nhện Hắc Vưu Mặt Người cỡ lớn mà hắn gặp trong sào huyệt nhện trước đó mấy vòng.

Tiêu Dao hít một hơi khí lạnh, nhìn cặp răng nanh dài hơn hai thước của đối phương, rồi lại nhìn tấm thuẫn rộng hơn một thước của mình.

Ngay sau đó một chiếc móng vuốt cao hơn một mét trực tiếp đập xuống đầu Tiêu Dao.

Tuyết Lỵ Dương sợ hãi kinh hô một tiếng, "Diêu Tử cẩn thận!" Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử hai người nhìn nhau, đều cầm xẻng công binh, chuẩn bị tiến lên.

Tiêu Dao hét lớn một tiếng, "Đừng qua đây, con nhện này lợi hại lắm!" Sau đó chân đạp đất, nhanh chóng lùi lại phía sau, né được móng vuốt.

Con nhện này lớn hơn nhiều so với Tiêu Dao tưởng tượng, nhất thời hắn chỉ có thể dựa vào tốc độ và sự linh hoạt của mình để né tránh.

Máu Nhện Hắc Vưu trên người, cũng như uy áp tỏa ra từ Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao, đối với con nhện siêu lớn này đều không có tác dụng gì nhiều.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nào chịu nghe, đều tìm cơ hội, đánh cho con nhện lớn mấy cái.

Lúc này đám người Mã Đại Đảm đã chết gần hết, chỉ còn lại Mã Đại Đảm, Lão Tam, Lão Tứ ba người.

"Mẹ kiếp, anh em đều bị đám nhện này hại chết, tao muốn con tổ tông nhện này đền mạng!" Mã Đại Đảm mắt đỏ ngầu nổ súng vào con nhện lớn.

Súng bắn vào người con nhện lớn, vậy mà không để lại một lỗ

máu nào, nhưng con nhện lớn cũng chỉ thấy đau, quay người phun một luồng tơ nhện về phía Mã Đại Đảm, muốn kéo hắn lại.

Lão Tam Lão Tứ thấy vậy sợ hãi vội vàng xông lên ôm lấy Mã Đại Đảm.

Lão Tam lại lấy ra một quả thuốc nổ, ném chính xác xuống dưới tơ nhện, sau một tiếng nổ lớn, tơ nhện bị nổ đứt.

Tôi nhân cơ hội Mã Đại Đảm và những người khác thu hút sự chú ý của con nhện, nhanh chóng nhảy lên lưng nó, hét lớn một tiếng: "Mau đi mở cửa!

Con nhện giao cho tôi!" Những người khác nghe vậy, mới phát hiện cánh cửa đá cao hơn một trượng ở lối ra minh điện đang đóng, vội vàng đi lên, đẩy đẩy kéo kéo, cửa lớn không hề nhúc nhích.

Chỉ có Lão Tam không nghe lời Tiêu Dao, cứng cổ lại lấy ra một quả thuốc nổ, "Lão tử hôm nay nhất định phải giết chết con quái vật này!" Nói xong trực tiếp ném một quả thuốc nổ xuống dưới thân con nhện.

Con nhện siêu lớn dường như biết được uy lực của thuốc nổ, thấy vậy liền xông về phía trước, né tránh thuốc nổ.

Tiêu Dao thấy vậy làm sao cho nó cơ hội, vung Toái Tinh Đao chém mạnh trái phải.

Da của con nhện khổng lồ cố nhiên cứng rắn, nhưng Toái Tinh Đao cũng sắc bén vô song, cộng thêm sức tay Tiêu Dao lớn, lại chém vào những khớp xương tương đối yếu, mấy đao xuống, gốc chân của con nhện lớn đều bị Tiêu Dao chém bị thương, một cái đứng không vững vậy mà trực tiếp nằm đè lên thuốc nổ.

"Ầm" một tiếng nổ lớn, Tiêu Dao cảm giác như đang ngồi trên chiếc chảo xào của đầu bếp trong nhà hàng, đột nhiên bị nảy lên rồi

lại rơi xuống lưng con nhện.

Con nhện khổng lồ kêu thảm một tiếng, nằm bẹp dí, dưới bụng chảy ra một vũng nước đặc màu xanh lục.

Lão Tam hưng phấn xông đến trước mặt con nhện lớn, quay đầu hét với Mã Đại Đảm, "Đại ca xem, em báo thù cho anh em rồi!

Đại ca mau xem....." Lão Tam chưa nói hết lời, con nhện lớn đang hấp hối giơ một chiếc móng vuốt, trực tiếp đâm vào lưng Lão Tam.

Tiêu Dao trong lúc nguy cấp nhảy từ lưng nhện xuống, một cước đá vào lưng Lão Tam, đồng thời giương Thiết Lân Thuẫn, chặn được đòn tấn công cuối cùng của con nhện lớn.

Lão Tam bị đá bay mấy mét, nằm trên đất, vừa chửi bới vừa bò dậy, quay đầu lại, phát hiện cánh tay trái của Tiêu Dao đang đỡ móng vuốt của con nhện lớn, mới biết Tiêu Dao đã cứu mình, lập tức ngậm miệng.

Tiêu Dao nghiêng người né móng vuốt, tay phải cầm Toái Tinh Đao trực tiếp đâm vào miệng con nhện lớn, xuyên thẳng qua não.

Con nhện lớn giãy giụa mấy cái, cuối cùng không còn động đậy.

"Chúc mừng túc chủ chém giết Nhện Vương Mặt Người, nhận được khí vận 1000.

Nhận được vật phẩm đặc biệt Túi Độc Nhện Vương." Tiêu Dao phát hiện sau khi giết Nhện Vương Mặt Người, ngoài khí vận và vật phẩm đặc biệt, vậy mà còn có phần thưởng khác.

"Chúc mừng túc chủ chém giết Nhện Vương Mặt Người, kỹ năng Bách Độc Bất Xâm (sơ cấp) nâng cấp lên Bách Độc Bất Xâm (trung cấp)." "Chúc mừng túc chủ chém giết Nhện Vương Mặt Người, nhận được kỹ năng Khống Trùng Thuật (sơ cấp)." Kỹ năng bị động Bách Độc Bất Xâm nâng cấp Tiêu Dao có chút chuẩn bị tâm lý, nhưng kỹ

năng Khống Trùng Thuật sơ cấp phía sau, lại khiến Tiêu Dao có chút bất ngờ.

Khống Trùng Thuật, trong phạm vi nhất định có thể điều khiển một số lượng côn trùng nhất định, cấp độ càng cao, khoảng cách điều khiển càng xa, số lượng và chất lượng côn trùng điều khiển càng cao.

Tiêu Dao chưa kịp xem kỹ, chỉ thấy những con nhện khổng lồ trốn ở xa trước đó cảm thấy Nhện Vương Mặt Người đã chết, lại bắt đầu rục rịch, vây lại.

Tiêu Dao không chút khách khí, trực tiếp phát động Khống Trùng Thuật.

Kết quả phát hiện ngoài mấy con nhện đi đầu do dự một chút, những con nhện khổng lồ khác đều không bị ảnh hưởng.

Thật là lúng túng.

Chương 50

Những con nhện khổng lồ này quá mạnh, khoảng cách lại có chút xa, Khống Trùng Thuật sơ cấp căn bản không chịu nổi.

Tiêu Dao vội vàng lùi lại.

Đúng lúc này phía sau truyền đến một tràng cãi vã khiến người ta đau cả trứng.

"Tôi đã nói là đẩy cửa, kéo cửa làm gì?" "Không thấy trên cửa có hai cái vòng à?

Chỗ nào có vòng thì đều là kéo!" "Cái vòng đó là để gõ cửa, phải đẩy, đồ ngốc....." Tiêu Dao trong lòng chùng xuống, bây giờ Nhện Vương Mặt Người bị giết rồi, tìm đâu ra sức lao động để kéo cửa lớn minh điện?

"Tiểu tiên sinh đến rồi, nghe lời tiểu tiên sinh." Nhất thời ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Tiêu Dao.

"Lão Tam, có thuốc nổ không?" Tiêu Dao hỏi.

Lão Tam vừa được Tiêu Dao cứu một mạng, lại thấy Tiêu Dao giết Nhện Vương Mặt Người, lúc này đối với Tiêu Dao vô cùng khâm phục, nghe xong lập tức sờ soạng trên người, từ mảnh vải còn lại ít ỏi lấy ra một quả thuốc nổ.

"Chỉ còn cái này thôi." Tiêu Dao im lặng hai ba giây, nghi ngờ nếu ép thêm một chút không chừng có thể lấy ra thuốc nổ từ một nơi không ngờ tới hơn.

"Được, cầm cự hai ba phút, tôi mở cửa." Tiêu Dao nói xong, đổ hết chỗ xăng còn lại trên người thành một vòng dưới bậc thang, dùng bật lửa đốt lên.

Lửa bùng lên, nhện thấy ánh lửa lập tức lũ lượt lùi lại, không dám đến gần, nhưng cũng không đi xa, vẫn ẩn nấp trong bóng tối.

Mã Đại Đảm, Lão Tam và những người khác canh giữ bên trong vòng lửa.

Tiêu Dao thì nhíu mày xem xét kỹ cửa đá.

Cửa đá và trang trí ở lối vào minh điện xung quanh rõ ràng là phong cách trang trí Tây Chu, Tiêu Dao đưa tay thử đẩy, căn bản không có chút động tĩnh nào.

Vòng cửa trên cửa quá cao, căn bản không thể dùng sức, xem ra không phải để người dùng, mà là để một loại sinh vật cao lớn kỳ lạ nào đó mở cửa.

Nếu Nhện Vương Mặt Người chưa chết, dùng dây thừng buộc vào vòng cửa kéo ra ngoài, ngược lại có thể kéo vỡ cửa đá.

"Lão Tam, thuốc nổ!" Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Lão Tam đang cảnh giác lập tức quay người, giao quả thuốc nổ cuối cùng cho Tiêu Dao.

"Mọi người lùi lại, tôi thử xem thuốc nổ có thể nổ tung không." Tiêu Dao vừa nói, vừa đặt thuốc nổ dưới cửa đá.

Hồ Bái Nhất và những người khác lập tức lùi lại, trốn ở hai bên.

Sau một tiếng nổ lớn, Tiêu Dao lập tức quay lại trước cửa, nhưng phát hiện cửa đá không hề bị nổ tung.

Xem ra cửa đá này chắc chắn hơn tưởng tượng, dùng cách nhện kéo dây để mở cửa, cũng là mượn lực khéo léo.

"Có phải là Đoạn Long Thạch không?" Vương Bàn Tử hỏi một câu.

"Đoạn Long Thạch?

Đó là tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp đúng không?

Tôi không nhớ trong cổ mộ thật sự có Đoạn Long Thạch tồn tại?

Nhưng ngược lại có dùng tự lai thạch hoặc phong môn thạch, nhưng đều là sau thời Tống Nguyên dùng tương đối nhiều." Hồ Bái Nhất nói.

"Không sai, trước thời Tống Nguyên cơ quan khóa cửa phổ biến hơn." Đại Kim Nha cũng gật đầu.

Tiêu Dao vừa nghe, lập tức quan sát xung quanh cửa đá, nhặt một tảng đá từ trên đất, gõ gõ lên cửa đá.

Nhanh chóng, Tiêu Dao dựa vào bản lĩnh Thính Lôi Biện Huyệt, phát hiện một số điều bất thường trên đế của vòng cửa.

Đế vòng cửa này gọi là Phô Thủ, hình dạng một con thần thú, tương truyền là con thứ chín của rồng là Tiêu Đồ, hình giống vỏ sò, gặp kích thích từ bên ngoài sẽ ngậm miệng lại, do đó đặt trên cửa lớn, có ý nghĩa phòng thủ cẩn thận an toàn.

Xung quanh vòng mà Tiêu Đồ ngậm, Tiêu Dao phát hiện một vòng khắc nhỏ, bên ngoài có một số hoa văn trang trí kỳ quái.

Có Lỗ Ban Cơ Quan Thuật, lại có Kim Trù và Phát Khâu Thiên Quan Ấn gia trì, Tiêu Dao nhanh chóng nhận ra những vết khắc và hoa văn này đại diện cho Thập Nhị Tinh Thứ.

Cái gọi là Thập Nhị Tinh Thứ là Tinh Kỷ, Huyền Hiêu, Cư Tí, Hàng Lâu, Đại Lương, Thực Thẩm, Thuần Thủ, Thuần Hỏa, Thuần Vĩ, Thọ Tinh, Đại Hỏa, Tích Mộc.

Đây là một khóa cơ quan, phức tạp hơn nhiều so với khóa Càn Khôn Bát Quái đảo ngược mà hắn đã thấy trong địa lao của Mã Đại Đảm trước đó.

Thập Nhị Tinh Thứ đại diện cho một loại mật mã nào đó, phải chọn đúng thứ tự và dừng lại mới có thể mở cửa đá.

"Tiểu tiên sinh, phải nhanh lên, lửa sắp tắt rồi!" Lão Tam hét lên trong vòng lửa, Mã Đại Đảm nhìn đàn nhện đang dần áp sát, cũng cầm súng không ngừng lùi lại.

"Thế nào?

Diêu Tử có được không?" Hồ Bái Nhất mặt đầy lo lắng hỏi.

Tiêu Dao cắn răng, "Giao cho tôi đi." Nói xong Tiêu Dao duỗi mấy ngón tay phải, đặt lên đầu thú Tiêu Đồ, tai thì áp chặt vào cửa đá, dùng sức vặn, bắt đầu giải khóa.

Dưới sức mạnh của Tiêu Dao, núm cửa đầu thú lỏng ra, bắt đầu xoay chuyển.

Cùng với chuyển động của núm cửa, Tiêu Dao ngưng thần tĩnh khí, dựa vào cảm giác trên tay và những âm thanh nhỏ li ti truyền đến tai để phán đoán vị trí của các chốt khóa.

Khoảng một phút sau, xăng dưới bậc thang đã cháy gần hết, ngọn lửa chỉ còn cao chừng mười centimet.

Lũ nhện trốn trong bóng tối bắt đầu sột soạt tiến lại gần, chỉ chờ ngọn lửa tắt hẳn là sẽ ùa lên nhấn chìm mọi người.

Lúc này, không chỉ đám Mã Đại Đảm sợ hãi tột độ mà cả Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng toát mồ hôi trán, nhưng không dám hối thúc Tiêu Dao.

Ngọn lửa cuối cùng cũng tắt, toàn bộ đường hầm chìm vào bóng tối, chỉ còn lại vài cột sáng từ hai cây đuốc và mấy chiếc đèn pin, càng khiến khung cảnh thêm u ám.

Lũ nhện bắt đầu xông lên bậc thang, Mã Đại Đảm và lão Tam

cũng đã lùi đến tận cửa.

"Cạch!" một tiếng, tay phải Tiêu Dao dùng sức kéo mạnh núm cửa, cả cái núm cửa đầu thú bị hắn giật phăng ra khỏi cửa đá.

"Hỏng rồi, Diêu Tử làm hỏng cửa rồi à?" Vương Bàn Tử vừa dứt lời thì đã nghe tiếng cửa đá kêu ầm ầm, không ngờ lại bị Tiêu Dao kéo ra ngoài một khe hở rộng hơn một người.

"Thành công rồi, mọi người mau vào đi!" Tiêu Dao lau mồ hôi trên trán.

Cả đoàn người lập tức xông vào cửa đá.

Tiêu Dao cũng theo vào.

Lũ nhện bên ngoài đã leo lên bậc thang, nhưng sống chết cũng không dám bước vào trong cửa đá.

Cả nhóm thoát chết trong gang tấc, tất cả đều ngã ngồi trên mặt đất.

Thể lực của Tiêu Dao kinh người, nhưng sau một chặng đường vật lộn, lại vừa mới chém giết Nhện vương mặt người, hắn cũng có chút mệt mỏi, ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Bên tai hắn vang lên tiếng nước chảy róc rách.

Chương 51

Đồng thời, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiến vào Nội tàng oan của mộ đời Đường, hấp thu 1500 điểm khí vận." "Độ khám phá U Linh Mộ của ký chủ đạt 85%." Nội tàng oan này cho không ít điểm khí vận, Tiêu Dao thầm cảm thán.

"Nhìn kìa, một cái xoáy nước lớn ghê." Đại Kim Nha một lúc sau mới hoàn hồn, quay người nhìn một hồ nước hình tròn.

Hồ nước có đường kính khoảng hai mét, ở giữa có một xoáy nước không ngừng tuôn ra.

"Nội tàng oan!" Hồ Bái Nhất phấn khích nói, "Hay còn được gọi là giếng quan tài." "Thật thần kỳ, xem ra động lực của ngôi mộ xoay tròn lúc trước là từ đây mà ra." Tuyết Lỵ Dương nói.

Mã Đại Đảm mấp máy môi, nhìn vào hồ nước, "Nước này trông có vẻ trong, uống được không?" "Anh cả, kệ đi, uống no còn hơn chết khát." Lão Tam liền vốc nước trong hồ lên uống, tiện thể rửa mặt, khiến những người bên cạnh thèm muốn chết đi được.

Đợi lão Tam uống no, mọi người đều nhìn chằm chằm vào hắn, thấy hắn không có chuyện gì mới xác nhận nước trong hồ không có độc.

Sau khi mọi người bổ sung nước xong, lại phát hiện dòng nước vốn đang phun trào đột nhiên ngừng lại, theo sau là một tràng tiếng cơ quan, một cánh cửa đá mở ra, lại xuất hiện một gian mộ thất khác, chính giữa đặt một cỗ quan tài.

Tất cả mọi người như bị hút mất hồn phách, nhấc chân đi về phía

cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này thực sự quá hoa lệ, toàn thân mạ vàng, khắc những hoa văn phức tạp, trên nắp được khảm các loại đá quý như ngọc lam thành hình các chòm sao trên trời.

"Đời… đời Đường?

Quách của đời Đường à?" Đại Kim Nha lẩm bẩm, "Lạ thật lạ thật, mộ thất Tây Chu lại có quan tài đời Đường." "Ngài đừng gieo vần nữa, Diêu Tử, Lão Hồ, rốt cuộc là chuyện gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Hẳn là quan tài thật sự của chủ mộ.

Trước đó tôi và Tuyết Lỵ Dương đã suy đoán, chủ mộ này đã xây thêm các mộ thất cơ quan trên nền móng của ngôi mộ nhà Chu để đặt quan tài của mình." Hồ Bái Nhất nói, "Chúng ta cứ xem xét trước đã." Nói xong, Hồ Bái Nhất cùng Tuyết Lỵ Dương, Đại Kim Nha và những người khác cẩn thận quan sát trong mộ thất, vừa đi vừa dặn dò: "Bàn Tử, lần này không được động chạm lung tung vào thứ gì nữa đấy!" Tiêu Dao cũng gật đầu, rồi đi đến đầu quan tài, ngồi xổm xuống.

"Bàn Gia." Tiêu Dao khẽ gọi.

Vương Bàn Tử lập tức đi tới, "Diêu Tử, tìm tôi có việc gì?" "Bàn Gia, chúng ta làm một giao dịch nhé?" Tiêu Dao cười hì hì.

Vương Bàn Tử trên đường đi đã thấy Tiêu Dao nở nụ cười tương tự mấy lần, mỗi lần đều không có chuyện gì tốt, biết Tiêu Dao bụng đầy ý xấu, hắn bất giác khoanh hai tay trước ngực: "Diêu Tử có gì cứ nói thẳng, tôi học ít đừng lừa tôi." "Sao có thể chứ, Bàn Gia, cho tôi mượn cây bút mà anh lấy ở quan tài thủy ngân lúc trước đi." Bàn Tử trừng mắt, vẻ mặt hung hăng nhưng giọng lại cực nhỏ: "Cái gì chứ

Diêu Tử, tôi trả lại rồi." "Nhanh lên đi, tôi dùng xong sẽ trả lại, nếu để anh họ và cô Dương biết thì cây bút này không mang ra ngoài được đâu." Tiêu Dao vẫn giữ nụ cười ngây thơ trên mặt.

"Được rồi, hắc hắc, cậu phải trả lại cho tôi đấy." Bàn Tử miễn cưỡng lấy cây bút đồng từ sau lưng ra, đưa cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao nhận lấy bút đồng, khẽ "a" một tiếng.

Chẳng có gì khác, chỉ là cây bút đồng này lại cho điểm khí vận, tuy chỉ có 200 điểm, nhưng tiêu chuẩn phán định của hệ thống khiến người ta hoàn toàn không thể đoán được.

Nếu ngay cả cây bút này cũng có thể rút được điểm khí vận, vậy thì mộ thất này quả là một kho báu khổng lồ vô tận. … Tiêu Dao thu liễm tâm thần, đưa tay đặt chiếc bút đồng vào một khe lõm hình tròn ở đầu quan tài, vừa khít, sau đó dùng sức vặn một cái.

Một tiếng "ầm ầm" vang lên, từ bên cạnh quan tài nhô lên một thứ, đến gần mới thấy đó là một bàn cờ, trên đó có đặt sẵn các quân cờ.

Tiêu Dao tiện tay trả cây bút đồng cho Vương Bàn Tử, đồng thời đưa tay rút tấm kim bài bật ra từ trong quan tài.

Ngay khoảnh khắc kim bài rời khỏi quan tài, Tiêu Dao nghe thấy thông báo của hệ thống.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc kim bài đời Đường, hấp thu 500 điểm khí vận." Lúc này mọi người đều nghe thấy động tĩnh, Hồ Bái Nhất vừa nhìn thấy Vương Bàn Tử đang đứng trước quan tài, tay cầm bút đồng, lại có thứ gì đó nhô lên, lập tức nổi giận đùng đùng: "Bàn Tử, tôi đã nói với cậu cả vạn lần rồi, đừng có táy máy tay chân!" Vương Bàn Tử mếu máo: "Lần này không phải tôi…" "Cây bút đồng đó không phải cậu đã trả lại rồi sao?" Tuyết Lỵ Dương trừng mắt, cắt

ngang lời Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nước mắt sắp rơi, quay đầu nói với Tiêu Dao: "Diêu Tử cậu hại tôi, thằng nhóc này xấu quá." Tiêu Dao nhếch mép, lại nở nụ cười ngây thơ, kéo Đại Kim Nha đến trước bàn cờ.

"Kim Gia, nhìn này, một ván cờ vây tàn cuộc, xem xem quân đen phải đặt ở đâu mới có thể phá giải?" Đại Kim Nha đang xem trò vui của Vương Bàn Tử, đột nhiên bị Tiêu Dao kéo đi, cả người ngây ra.

"Diêu Tử, Diêu Gia, tôi chỉ học được chút ít về cờ vây thôi, cái này khó quá?" Lúc này Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Mã Đại Đảm và những người khác đều xúm lại.

"Ai biết chơi cờ vây?" Hồ Bái Nhất hỏi.

"Tôi biết chơi cờ caro…" Bàn Tử vừa mở miệng, thấy sắc mặt mọi người, lập tức biết điều ngậm miệng lại.

"Tôi là kỳ thủ cờ vua cấp hai quốc tế, nhưng cờ vây thì tôi không biết." Tuyết Lỵ Dương trả lời ngắn gọn.

Hồ Bái Nhất nhìn ba người Mã Đại Đảm, rồi quay đi không thèm hỏi.

"Thôi được rồi Kim Gia, ở đây trình độ của ông là cao nhất, ông xem đi." Hồ Bái Nhất vỗ vai Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha lập tức toát mồ hôi trán, "Được, để tôi xem." "Chờ đã, tôi nhắc nhở một chút, ván cờ tàn này chúng ta không cần thắng, chỉ cần hòa là được." Tiêu Dao nói thêm.

"Hòa cờ?

Tại sao chứ?

Không thắng sao thể hiện được bản lĩnh của chúng ta?" Vương Bàn Tử rõ ràng không phục.

“Tôi lại thấy Diêu Tử nói có lý.” Tuyết Lỵ Dương nói, “Tôi nhớ có một câu chuyện, về một tài năng cờ vây thời Bắc Tống là Giả Huyền chơi cờ cùng hoàng đế, để không đắc tội với hoàng đế mà vẫn thể hiện được kỳ thuật của mình, ông ấy đã thiết kế một thế cờ hòa tuần hoàn ba kiếp.” “Tôi hiểu rồi, chủ mộ là tiền bối của chúng ta, nếu thắng thì chúng ta thất lễ.

Nếu thua, thì cơ quan này quá đơn giản, bất cứ ai đặt bừa một nước cũng cơ bản là thua.

Khả năng duy nhất là phải hòa cờ.” Hồ Bái Nhất phân tích.

“Không sai, vì vậy xin mời Kim Gia chưởng nhãn.” Tiêu Dao gật đầu.

Đại Kim Nha lắc đầu, chuyên tâm quan sát thế cờ.

Một lúc sau, Đại Kim Nha lại lắc đầu quầy quậy, “Lạ thay lạ thay, lại là thế cờ tàn cũ rích ven đường.” “Kim Gia, ngài lại gieo vần rồi, rốt cuộc là sao?” Vương Bàn Tử vội hỏi.

“Ý của tôi là, thế cờ tàn này tôi đã thấy rồi, đây là một thế cờ khá phổ biến, đã được người đời sau nghiên cứu thấu triệt, tôi nhớ là quân đen đi ở đây thì có thể thắng.” Đại Kim Nha chỉ vào một điểm trên bàn cờ.

“Vậy còn hòa cờ thì sao?” Bàn Tử lại hỏi.

“Nếu đi ở điểm này, tôi nhớ là sẽ tạo ra thế hòa tuần hoàn bốn kiếp.” Đại Kim Nha nói.

“Hê, Kim Gia, không ngờ ông lại khiêm tốn như vậy, chỉ biết sơ sơ?

Ông sắp thành đại sư rồi đấy.” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên.

“Tôi thật sự chỉ biết sơ sơ thôi, hơn nữa tôi cũng không chắc mình nhớ có đúng không, chuyện này liên quan đến tính mạng của bảy, tám người chúng ta, tôi sợ lắm…” Đại Kim Nha chùn bước.

“Vậy cứ đi đi, tôi tin ông.” Hồ Bái Nhất gật đầu với Đại Kim Nha.

“Tôi không tin ông ta.” Lão Tam trừng mắt, “Tôi tin cậu ấy.” Sau đó lão Tam lại chỉ vào Tiêu Dao.

Tiêu Dao cười cười, lấy ra sáu đồng xu, lắc trong tay, rồi đặt xuống đất.

Sáu đồng xu đều là mặt ngửa.

“Kim Gia, thấy chưa?

Đại cát, đi đi, không sai được đâu.” Tiêu Dao nói rồi cất đồng xu đi.

Chương 52

Đại Kim Nha trên đường đi đã chứng kiến thuật bói quẻ của Tiêu Dao, sớm đã tin tưởng không nghi ngờ, lúc này thấy quẻ đại cát, tay lập tức hết run, từ từ đặt quân cờ đen vào vị trí hòa cờ.

Sau khi đặt xong, một tiếng ầm ầm vang lên, bốn phía mộ thất hạ xuống tám bức tường đá khổng lồ, trên mỗi bức tường đều có bốn, năm ô, mỗi ô đều đặt các loại đồ vật tinh xảo.

Lò Bác Sơn, kiếm đồng xanh, bình ngọc tịnh, bình phong san hô, tượng Phật, v.v… châu quang bảo khí, la liệt khắp nơi.

Ngay cả Tiêu Dao, người luôn bình tĩnh trên suốt chặng đường, cũng không thể kìm nén được nhịp tim đập nhanh.

Những món đồ cổ này có đáng tiền hay không đối với Tiêu Dao không quan trọng, nhưng điểm khí vận trên đó thì lại khác.

Tiêu Dao nói rồi ngón tay phải khẽ động, đã đến lúc thu hoạch một mẻ.

Lúc này Vương Bàn Tử và Mã Đại Đảm đều không kìm được mà bước về phía bức tường đá, hai mắt sáng rực, đưa tay định chạm vào đồ cổ.

"Tuyệt đối không được động!

Động vào có thể tất cả chúng ta đều sẽ chết!" Hồ Bái Nhất hét lên một tiếng, hai người đều đứng lại.

Vương Bàn Tử thì không cần phải nói, nghe tiếng hét của Lão Hồ, lập tức ý thức được mình đang làm gì, lùi lại mấy bước: "Tôi chỉ xem có Long Cốt Thiên Thư không thôi." Mã Đại Đảm vô cùng day dứt, huynh đệ của gã đã chết gần hết, chỉ còn lại lão Tam và lão Tứ, bây

giờ thấy bảo vật mà không thể lấy, trong lòng như có trăm móng vuốt cào.

Nhưng lời của một Mạc Kim Giáo úy như Hồ Bái Nhất, bây giờ gã cũng không dám không tin.

Mã Đại Đảm nhìn sang Tiêu Dao.

Tiêu Dao gật đầu: "Không sai, không thể tùy tiện chạm vào.

Đây là cơ quan." Mã Đại Đảm hoàn toàn từ bỏ ý định.

"Tám cánh cửa ở đây ứng với tám cửa trong Kỳ Môn Độn Giáp: Khai môn, Hưu môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn." Hồ Bái Nhất nói.

"Tám cửa tôi biết, tìm Sinh môn tránh Tử môn là được chứ gì." Vừa nghe đến lĩnh vực mình quen thuộc, Vương Bàn Tử lập tức xen vào.

"Không đúng, quá đơn giản rồi, không phù hợp với phong cách của chủ mộ.

Người có thể tạo ra ngôi mộ xoay chuyển và Huyền Hồn Thê, không thể nào dùng cơ quan thô thiển như vậy." Hồ Bái Nhất nói.

"Nhưng tám cửa có quan hệ gì với cơ quan?

Khai, Hưu, Sinh là ba cửa cát; Thương, Tử, Kinh là ba cửa hung; Đỗ, Cảnh là hai cửa bình, chẳng lẽ phải tìm ba cửa này sao?" Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi.

Tiêu Dao thấy Hồ Bái Nhất đang suy tư, bèn thêm dầu vào lửa, nhanh chóng tiến vào bước tiếp theo để còn thu hoạch điểm khí vận.

"Tôi nghĩ nên liên quan đến cửu cung bát quái, tìm đúng minh khí tương ứng với thuộc tính của mỗi bức tường là có thể giải được cơ quan." Hồ Bái Nhất nghe vậy mắt sáng lên: "Không sai!

Chỉ cần chúng ta xác định được phương vị cửu cung là có thể tìm ra thuộc tính của tám bức tường.” Nói xong, Hồ Bái Nhất kích động đi đến bên quan tài.

“Hưu môn tại Khảm nhất cung, Tử môn tại Khôn nhị cung, Thương môn tại Chấn tam cung, Đỗ môn tại Tốn tứ cung, Ngũ trung cung ở giữa, Khai môn tại Càn lục cung, Kinh môn tại Đoài thất cung, Sinh môn tại Cấn bát cung, Cảnh môn tại Ly cửu cung.

Hai, bốn là vai, sáu, tám là chân, trái ba, phải bảy, đội chín, đạp một, năm ở trung ương.” “Ý gì vậy?” Mã Đại Đảm mặt mày ngơ ngác.

Quay đầu lại, gã thấy Vương Bàn Tử cũng đang ngơ ngác không kém.

“Lão Hồ đừng nói những thứ tôi nghe không hiểu, nói thẳng kết quả đi.” Vương Bàn Tử không hề có chút tự giác của một học sinh kém.

“Tức là, đầu quan tài đối diện với cửa số chín, chân là số một, bên trái là ba, bên phải là bảy.

Các phương vị khác cũng có thể xác định, sau đó dựa vào mối quan hệ giữa cửu cung và bát môn là có thể xác định tám bức tường đại diện cho tám cửa nào.” Hồ Bái Nhất vừa nói xong, Tiêu Dao giơ ngón tay cái lên: “Tuyệt vời.” Đại Kim Nha cũng gật đầu lia lịa, mắt Tuyết Lỵ Dương sáng lên.

Mấy người còn lại thì nhìn nhau, cuối cùng đại diện cho học sinh kém, Vương Bàn Tử lại đứng ra: “Cái đó… Lão Hồ, hay là anh cứ nói thẳng cho chúng tôi biết bức tường nào đại diện cho cửa nào đi.” Mã Đại Đảm, lão Tam, lão Tứ gật đầu lia lịa.

Tiêu Dao: “Thôi được, cách này cũng thẳng thắn đấy.” Chẳng mấy

chốc, bốn người hiểu chuyện đã giúp bốn học sinh kém còn lại đánh dấu vị trí của tám cửa.

"Được rồi, bây giờ mọi người hãy tìm minh khí liên quan đến cửa mình đang đứng trên mỗi bức tường.

Trước khi tìm nhớ phải xác nhận với tôi hoặc Lão Hồ." Tiêu Dao nói một câu.

Nói xong mọi người đều đi tìm, nhưng Tiêu Dao lại dừng lại.

Bức tường đá cửu cung bát môn này là một cơ quan phức tạp khổng lồ, chỉ cần di chuyển món minh khí đầu tiên là nó sẽ bắt đầu vận hành.

Nếu chọn sai minh khí, sàn nhà dưới chân bức tường đó sẽ nhanh chóng thụt vào, khiến người ta không có chỗ đặt chân.

Qua cây bút của Vương Bàn Tử lúc nãy, Tiêu Dao phát hiện, nếu vật phẩm trong mộ bị người ta lấy đi, tách khỏi môi trường xung quanh, có khả năng thoát khỏi phạm vi tổng thể của ngôi mộ và có thể hấp thu điểm khí vận.

Nếu không, chỉ chạm vào trực tiếp thì không thể hấp thu.

Nói cách khác, những minh khí trên tường đá kia, món đúng chắc chắn có thể chạm vào, còn món sai cũng phải di chuyển nó trước rồi mới hấp thu điểm khí vận được, việc này chỉ có thể dựa vào thân thủ của Tiêu Dao.

Chỉ cần một chút sơ suất, Tiêu Dao sẽ rơi xuống vực sâu không đáy dưới chân.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao nhíu chặt mày, mặt mày rầu rĩ, rồi lấy ra mấy cuộn tơ Hắc Vưu Hưởng Chu từ không gian hệ thống. … Chẳng mấy chốc, Hồ Bái Nhất đã chọn được minh khí trên bức tường của Hưu môn Khảm nhất cung, đó là một pho tượng Địa Tạng Vương Bồ

Tát.

Sau khi chọn xong, Hồ Bái Nhất giải thích cho Đại Kim Nha đứng sau lưng tại sao quẻ Khảm Hưu môn lại chọn tượng Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Nhưng giải thích xong, lúc định xoay chuyển minh khí, Hồ Bái Nhất lại do dự.

"Đại cát, yên tâm đi anh họ." Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Bên cạnh Tuyết Lỵ Dương tay đã đưa ra, Hồ Bái Nhất nghe vậy vội vàng đi đến bên tường, đưa tay xoay chuyển tượng Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Tiêu Dao thầm nghĩ, Lão Hồ xin lỗi nhé, để có thể nhanh chóng thu hoạch điểm khí vận, chỉ có thể hy sinh anh thôi.

Sau khi Hồ Bái Nhất xoay chuyển pho tượng Phật, cả mộ thất rung chuyển, mặt đất dưới chân nứt ra, chia thành tám phiến đá khổng lồ, bắt đầu từ từ thụt vào trong tường.

Giữa các khe hở của phiến đá thổi ra những luồng gió âm u, bên dưới là vực sâu đen kịt không thấy đáy, khiến người ta không rét mà run.

Cơ quan đã khởi động.

Tiêu Dao cũng hành động.

Đầu tiên là Hồ Bái Nhất đã xoay đúng Hưu môn Khảm nhất cung.

Lúc này trên phiến đá đó không có ai đứng, Tiêu Dao tự nhiên không khách khí, quấn hai cuộn tơ chu vào cánh tay và đầu gối.

Tơ Hắc Vưu Hưởng Chu cực kỳ dính, thân thủ của Tiêu Dao lại vô cùng linh hoạt, hắn leo lên leo xuống trên tường đá, không ngừng di chuyển các minh khí trên đó.

“Phát hiện ký chủ tiếp xúc điêu khắc ngọc huyết thời Tùy, hấp thu 600 điểm khí vận.” “Phát hiện ký chủ tiếp xúc bình phong san hô thời Đông Tấn, hấp thu 600 điểm khí vận.” … Một loạt âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

Cược đúng rồi!

Chương 53

Tiêu Dao mừng thầm, những minh khí này chỉ cần tách rời khỏi môi trường tổng thể của ngôi mộ là có thể hấp thu điểm khí vận.

Đơn giản là bị người ta lấy đi hoàn toàn, có một quá trình như vậy là được.

Ngoài một loạt điểm khí vận, còn có một âm thanh khác.

Sau khi Tiêu Dao di chuyển minh khí trên tường đá, phiến đá dưới chân gần như lập tức thụt vào trong tường, để lộ ra vực sâu hun hút bên dưới.

"Cẩn thận đó Diêu Tử!" "Tiểu tiên sinh cẩn thận!" Mấy người đồng thời kinh hô.

Tiêu Dao lúc này lại giống như một con thạch sùng, cả người bám trên tường đá, có thể di chuyển cực nhanh, chẳng mấy chốc đã chạm vào hết bảy, tám món minh khí trên tường.

Đến khi Tiêu Dao nhảy sang một phiến đá bên cạnh, những người khác đều trố mắt chết lặng.

"Tôi biết rồi, gọi là Bích Hổ Du Tường Công." Vương Bàn Tử nói.

"Không có việc gì thì bớt xem tiểu thuyết võ hiệp đi." Hồ Bái Nhất thở dài một hơi.

Tiêu Dao cười, lần này Vương Bàn Tử đoán gần đúng, chỉ là không phải thạch sùng mà là nhện.

Chuyện tiếp theo dễ dàng hơn nhiều, Tiêu Dao dứt khoát bảo những người khác dừng lại, dẫn Hồ Bái Nhất, Đại Kim Nha, Tuyết Lỵ Dương đứng dưới tường đá, sau khi xác định được minh khí đúng,

những người khác di chuyển sang phiến đá tiếp theo, còn Tiêu Dao thì leo lên tường xoay chuyển minh khí đúng.

Làm xong, Tiêu Dao lại lần lượt di chuyển các minh khí khác trên tường để hấp thu điểm khí vận.

"Phát hiện ký chủ tiếp xúc quỹ đồng thời Tây Chu, hấp thu 800 điểm khí vận." "Phát hiện ký chủ tiếp xúc điêu khắc chó ngọc trắng thời Đường sơ, hấp thu 400 điểm khí vận." … Tiêu Dao nghe tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên, cảm giác như âm thanh của thiên đường.

Tay chân Tiêu Dao lanh lẹ, cộng thêm mấy "học bá" cùng nhau xác nhận minh khí đúng, hiệu suất cũng khá cao.

Chẳng mấy chốc chỉ còn lại bức tường đá cuối cùng.

Chỉ là các phiến đá dưới chân mấy bức tường kia đều đã thụt vào trong tường, vực sâu bên dưới đen ngòm, giống như miệng của con quái vật chực chờ nuốt chửng người ta, khiến người ta không rét mà run.

Bảy người còn lại lúc này chen chúc trên phiến đá chỉ còn lại một phần ba diện tích, nếu nó tiếp tục thụt vào, không bao lâu nữa họ sẽ rơi xuống vực sâu.

"Diêu Tử gia gia của tôi ơi, cái cuối cùng này chúng ta đừng vật lộn nữa được không?

Lỡ như phiến đá này cũng thụt vào, chúng ta coi như xong đời." Đại Kim Nha nhìn sang bên cạnh, lại nhát gan.

Vương Bàn Tử sợ độ cao, lúc này chân cũng đã mềm nhũn.

Tiêu Dao cười: "Không vấn đề!" Minh khí tương ứng trên bức tường cuối cùng là một pho tượng thị nữ bằng vàng.

Tiêu Dao nhanh chóng leo lên vặn bức tượng.

Một tiếng động khiến người ta ê răng vang lên, phiến đá vốn đang từ từ thụt vào tường đã dừng lại, sau đó lại bắt đầu chuyển động.

Chỉ là lần này tất cả các phiến đá đều từ trong tường duỗi ra, hướng về phía bệ đá đặt quan quách ở giữa.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác đều thở phào nhẹ nhõm.

Phiến đá từ từ duỗi ra, Tiêu Dao cất tơ chu đi, cuối cùng cũng nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ, điểm khí vận đạt 20000, phẩm cấp Thiên Quan tăng lên Tòng Thất Phẩm.

Kỹ năng Tòng Thất Phẩm đã được kích hoạt…" Phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan lại tăng lên.

Ngoài các phần thưởng về thể lực, tinh thần, sức mạnh, nhanh nhẹn, kỹ năng lần này khiến Tiêu Dao vô cùng bất ngờ.

Trước đây, các kỹ năng của hệ thống Phát Khâu Thiên Quan đều là những kỹ năng liên quan trực tiếp đến đạo mộ như Thiên Nhãn Thông, Song Chỉ Tham Huyệt, Thính Lôi Biện Mộ, Lỗ Ban thuật.

Nhưng kỹ năng Tòng Thất Phẩm lại có chút khác biệt, đó là một bài hát… tên là 《Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca》.

Tiêu Dao nhất thời có chút không quen, nghĩ thầm thời đại này ngành giải trí không phát triển, thưởng một bài hát thì mình cũng không có cách nào debut làm ca sĩ, không bằng cho chút trang bị thực tế hơn.

Nhưng nhân lúc phiến đá đang duỗi ra, Tiêu Dao xem kỹ lại phần giải thích kỹ năng, mới biết mình đã hiểu lầm hệ thống.

Hệ thống tạo ra, tuyệt đối là tinh phẩm. (Hàng do hệ thống sản xuất, tuyệt đối là hàng tuyển). 《Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca》, không sai một chữ nào.

Chữ "Sư" ở đây đồng nghĩa với chữ "Sư" trong sư tử, là cách dùng chữ cổ.

Kỹ năng này nhất định phải sử dụng cùng với Phát Khâu Thiên Quan Ấn mới được.

Trên nút ấn của Phát Khâu Thiên Quan Ấn có một con sư tử đồng, cũng gọi là Chấn Thiên Hống.

Điều này Tiêu Dao có thể hiểu, hắn từng đi xem con sư tử sắt ở Thương Châu, được mệnh danh là Trấn Hải Hống.

Hình tượng sư tử của Thiên triều trước thời Đường Tống đều rất gần với sư tử thật, tạo hình uy vũ bá khí, cường tráng hùng dũng, không giống với những con sư tử đá giữ cổng đời sau.

Thiên Quan Ấn rất có thể là ấn đồng thời Hán, hình tượng sư tử trên đó càng hung hãn vô cùng. 《Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca》 thực ra không phải để hát ra, mà là một đoạn chú ngữ: "Hám thiên phố địa, hống tự thôn thanh, vô úy vô biên, chí trấn hoang thành…" Rất ngắn gọn, đồng thời ấn Thiên Quan Ấn xuống đất, có thể trấn nhiếp hồn phách, khiến người ta choáng váng trong thời gian ngắn.

Đương nhiên, điều khoa trương hơn là, thứ bị trấn hồn này không chỉ có dương hồn.

Đây là âm dương thuật.

Trong 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》 mà Hồ Bái Nhất được truyền thừa, thực ra bao gồm Thiên tinh phong thủy thuật và âm dương thuật.

Chỉ là một phần trong đó đã bị hủy đi.

Phần mà Hồ Bái Nhất nắm giữ, tầm long phân kim định huyệt hoàn toàn không vấn đề, nhưng lại thiếu mất một mạch của âm dương thuật.

Âm dương thuật thực ra là một khái niệm lớn, không chỉ được ghi lại trong 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》, mà trong các truyền thừa cổ đại đều có nội dung về âm dương thuật.

Chỉ là âm dương thuật đoạt bí mật của trời đất, tổn hại âm đức, người tu tập âm dương thuật thường gặp phải tam khuyết ngũ tệ, nói trắng ra là "quan, quả, cô, độc, tàn" ngũ tệ, và "tài, mệnh, quyền" tam khuyết.

Điều này cũng giải thích vì sao các cao thủ trong truyền thuyết cổ đại đều là thiên sát cô tinh, xuất thân là cô nhi… Trương tam gia, người viết ra 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》, để không tổn hại dương thọ, đã hủy đi phần liên quan đến âm dương thuật, khiến cuốn sách này trở thành bản thiếu.

Lúc này, 《Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca》 mà hệ thống Phát Khâu Thiên Quan cho, rõ ràng thuộc về một mạch của âm dương thuật.

Xem ra kỹ năng trong hệ thống Phát Khâu Thiên Quan không chỉ có phong thủy thuật, chắc chắn cũng bao gồm nội dung âm dương thuật, vừa hay bổ sung cho sự thiếu hụt của 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》.

Như vậy sao Tiêu Dao không vui cho được?

Âm dương thuật đều là những kỹ năng có sức chiến đấu mạnh.

Ngoài thời gian ngâm xướng hơi dài, không thể tung ra tức thời, phạm vi ảnh hưởng có hạn không quá ba trượng vuông, kỹ năng này tuyệt đối là một vũ khí lợi hại, vô cùng thực dụng.

Chương 54

Khi đối mặt với người sống, nó là một kỹ năng khống chế.

Khi đối mặt với những thứ không thể gọi tên, nó là một kỹ năng tấn công, loại tấn công phạm vi rộng.

Nếu không phải dưới chân là vực sâu vạn trượng, sợ làm vỡ phiến đá khiến mọi người rơi xuống, Tiêu Dao bây giờ chỉ muốn thử uy lực của 《Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca》.

Cùng với việc phiến đá không ngừng duỗi ra, các bức tường đá xung quanh cũng từ từ nâng lên, mang theo vô số trân bảo biến mất trên đỉnh mộ thất.

Ở chính giữa bên cạnh quan quách, cái bệ vốn đặt bàn cờ đột nhiên chìm xuống, một lúc sau lại từ từ nâng lên.

Chỉ là lần này trên đó không còn là bàn cờ nữa, mà đổi thành một chiếc hộp gỗ điêu khắc tinh xảo.

Sau khi nâng lên đỉnh, hộp gỗ mở ra, để lộ một thứ bên trong.

Đúng lúc này, phiến đá đã duỗi đến giữa, mặt đất của cả mộ thất lại khít khao như cũ, hoàn toàn không nhìn ra dưới chân là vực sâu vạn trượng.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và mấy người khác vội vàng chạy tới.

Ở giữa hộp gỗ, một vật màu nâu dài khoảng nửa thước, rộng ba tấc đang nằm bên trong.

“Tưởng là bảo bối gì, chỉ là một cái mai rùa.” Lão Tam đứng sau đám đông nhìn vào nói một câu.

“Long Cốt Thiên Thư!” Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đồng thời hét lên.

Cùng lúc đó, Tiêu Dao cũng nghe thấy một loạt âm thanh thông báo của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện ký chủ phá giải toàn bộ cơ quan của quan quách Lý Thuần Phong, hấp thu 500 điểm khí vận.” “Độ khám phá U Linh Mộ của ký chủ đạt 100%.” “Nhiệm vụ chính tuyến U Linh Mộ hoàn thành, thưởng cho ký chủ 3000 điểm khí vận, thưởng vật phẩm đặc biệt: một bản công thức bột hấp quang, ba cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp.” Nhiệm vụ chính tuyến U Linh Mộ cuối cùng cũng hoàn thành!

Tiêu Dao trong lòng vui mừng khôn xiết.

Điểm khí vận cũng không phải là quá nhiều, cộng thêm 500 điểm hấp thu từ quan quách Lý Thuần Phong trước đó, hiện tại Tiêu Dao có tổng cộng 27500 điểm khí vận… Chủ yếu là lúc nãy trên tường đá đã thu hoạch một mẻ lớn, nhận được gần ba vạn điểm khí vận, dùng mất hai vạn để thăng cấp phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan lên Tòng Thất Phẩm, còn lại chừng đó.

Đương nhiên, điểm khí vận cần thiết để thăng phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan lên Chính Thất Phẩm đã tăng gấp đôi, cần 40000 điểm.

Tạm thời xem ra không có hy vọng, hơn một vạn điểm khí vận, e là phải đi thêm một ngôi mộ lớn nào đó mới có khả năng kiếm được.

Nhưng phần thưởng ngoài điểm khí vận, Tiêu Dao rất hứng thú.

Một là công thức bột hấp quang.

Loại sơn thần bí này Tiêu Dao đã được chứng kiến trong Huyền Hồn Thê, hiệu quả cực tốt, gần như có thể ẩn hình trong đêm.

Chỉ cần có thể chế tạo ra, Tiêu Dao dự định sẽ bôi lên khiên Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân, đao Toái Tinh, bao gồm cả con nhện cơ quan của mình.

Ngoài ra còn có ba cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp.

Điểm này Tiêu Dao phải suy nghĩ kỹ, tạm thời chưa quyết định nên cường hóa cái gì.

Mã Đại Đảm và lão Tam, lão Tứ vừa thấy vẻ mặt phấn khích của Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương, tưởng rằng Long Cốt Thiên Thư là bảo bối gì ghê gớm lắm.

Trên mặt Mã Đại Đảm lộ ra một tia tham lam.

"Thứ này đối với chúng tôi vô cùng quan trọng, nhưng trong tay người bình thường thì không đáng tiền." Tiêu Dao lạnh lùng nói một câu, sau đó trừng mắt nhìn ba người họ.

Lão Tam lập tức chùn bước: "Đại ca, Mạc Kim Giáo úy này và tiểu tiên sinh, chúng ta đừng có ý đồ gì nữa." Mã Đại Đảm và lão Tứ trên đường đi cũng đã bị Tiêu Dao trấn áp đến mức phục tùng, bị Tiêu Dao trừng một cái, lập tức rụt cổ lại.

"Diêu Tử, cho cậu xem.

Nửa còn lại của Long Cốt Thiên Thư." Tuyết Lỵ Dương cười nói, "Lời nguyền trên người chúng tôi cuối cùng cũng có manh mối để giải rồi." Tiêu Dao đi lên phía trước nhất, tiện tay nhận lấy mai rùa từ tay Tuyết Lỵ Dương.

"Phát hiện ký chủ tiếp xúc Long Cốt Thiên Thư, hấp thu 1500 điểm khí vận." "Hệ thống phát hiện ký chủ nhận được manh mối Phượng Hoàng Đảm, giai đoạn một của nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm: Tung tích của Mộ Trần Châu, tiến độ đạt 50%." Việc hấp thu điểm khí vận từ Long Cốt Thiên Thư Tiêu Dao đã dự liệu,

nhưng điều khiến hắn có chút bất ngờ là, trong khoảnh khắc tiếp xúc với Long Cốt Thiên Thư, tiến độ giai đoạn một của nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm lại nhảy vọt lên 50%.

Từ tên nhiệm vụ giai đoạn một "Tung tích của Mộ Trần Châu" mà xem, chỉ cần tìm được manh mối, xác định được tung tích của Mộ Trần Châu là có thể hoàn thành.

Tiêu Dao đương nhiên biết Mộ Trần Châu ở đâu, nhưng rõ ràng nhiệm vụ của hệ thống không đơn giản như vậy, bắt buộc phải đi theo quy trình bình thường.

Vậy không phải là chỉ cần mang Long Cốt Thiên Thư ra ngoài, giao cho giáo sư Tôn giải mã thông tin trên đó, xác nhận được Mộ Trần Châu ở đâu là nhiệm vụ sẽ hoàn thành sao?

Giai đoạn hai của nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm lại là gì?

Thấy vẻ mặt của Tiêu Dao, Tuyết Lỵ Dương có chút kỳ quái, vội hỏi: "Sao vậy Diêu Tử?

Long Cốt Thiên Thư có vấn đề gì sao?" Tiêu Dao lắc đầu, đưa Long Cốt Thiên Thư cho Tuyết Lỵ Dương: "Không có vấn đề gì.

Chỉ là đang nghĩ chuyện khác." "Lòng dạ của Diêu Tử cũng lớn thật đấy, bây giờ chúng ta đã tìm được Long Cốt Thiên Thư rồi, mau rút lui thôi!" Đại Kim Nha thấp thỏm nói, "Ở trong cái mộ này tôi không muốn ở thêm một khắc nào nữa, quỷ mới biết lúc nào lại xuất hiện một cơ quan nữa." Lời của Đại Kim Nha vừa dứt, lại nghe thấy một tiếng ma sát vang lên.

Đại Kim Nha đưa tay tát vào mặt mình: "Xem cái miệng quạ của tôi này, lại có cơ quan rồi." "Kim Gia, đừng tát nữa, lần này là chuyện tốt." Tiêu Dao vội ngăn lại.

Mọi người nhìn lại, cánh cửa đá từ mộ thất đặt quan quách thông ra Nội tàng oan đã mở ra.

Dưới chân là vực sâu, cả đoàn người không ai muốn ở lại nữa, đều vội vàng chạy ra phía ngoài cửa đá.

Nhanh chóng, mọi người xông ra minh điện nơi có Nội tàng oan.

Cửa đá của minh điện đang hé mở, Vương Bàn Tử nhìn ra ngoài.

"Lũ nhện bên ngoài đã tản đi hết rồi, chúng ta mau rút thôi." "Không được, lỡ như lũ nhện đó lại xuất hiện thì làm sao?

Tôi thật sự không còn thuốc nổ đâu." Lão Tam sờ soạng trên người.

Khóe miệng Tiêu Dao khẽ giật, thầm nghĩ tôi tin cậu mới là lạ, nếu thật sự gặp nhện chắc chắn cậu sẽ móc ra được thuốc nổ.

"Mọi người không cần sợ, lũ nhện đó hẳn đã rút lui rồi, sẽ không tấn công chúng ta nữa.

Lúc nãy lũ nhện không dám vào minh điện, chứng tỏ trong này có thứ khiến chúng sợ hãi, tôi nghĩ đó là mùi vị trên Long Cốt Thiên Thư." Tiêu Dao nói.

Tuyết Lỵ Dương cầm Long Cốt Thiên Thư lên ngửi, gật đầu: "Trên đó quả thực có một mùi vị kỳ lạ.

Vậy chúng ta đi sát vào nhau." "Đúng đúng, cùng nhau đi." Mã Đại Đảm đồng tình.

Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn Mã Đại Đảm một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Ý Đại Lợi?" Cả đoàn người nhanh chóng đi qua đường hầm, khi vào lại trong hang động, lũ nhện quả nhiên không còn đến gần họ nữa.

Sau một hồi vật lộn, mọi người cuối cùng cũng chui ra khỏi

đường hầm bên dưới miếu Ngư Cốt.

Bên ngoài, mặt trời đã lên cao.

Gió núi thổi qua, Tiêu Dao có cảm giác như được nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa.

“Cuối cùng cũng sống sót ra ngoài rồi.” Mã Đại Đảm nước mắt sắp trào ra.

Kết quả vừa mới bước ra khỏi miếu Ngư Cốt, đã nghe thấy giọng một người từ phía dưới truyền đến: “Đợi các người lâu rồi.” … Tiêu Dao nhìn Mã Đại Đảm, lão Tam, lão Tứ bị bắt đi, trong lòng cảm khái vạn phần.

Chương 55

Lúc bị dẫn đi, Mã Đại Đảm nói với Tiêu Dao: "Đa tạ tiểu tiên sinh cứu mạng." Tiêu Dao thầm nghĩ, thật ra tôi không cứu được anh, chỉ là anh mạng lớn, cộng thêm có mấy người huynh đệ tốt.

Chỉ hy vọng ba người còn sống, nếu có cơ hội trở về xã hội thì hãy làm người tốt.

Người đến bắt Mã Đại Đảm, tự nhiên là Trần Hạt Tử.

Tiêu Dao vội vã trở về nhà ông Vương, giao Long Cốt Thiên Thư cho giáo sư Tôn, việc nhận được thông tin trên đó rất có thể là mấu chốt để hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm.

Sớm hoàn thành một chút mới có thể sớm kích hoạt bước tiếp theo.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, Tuyết Lỵ Dương cùng Tiêu Dao quay trở lại hang động.

Sau khi tắm rửa xong, Tiêu Dao nhanh chóng bưng một bát mì, ngồi cạnh giáo sư Tôn.

"Chữ này tương đương với chữ 'Điền' trong Hán tự hiện đại, là tên viết tắt của Vân Nam.

Chữ này là 'Hiến', trong cống hiến." Giáo sư Tôn đeo kính, chậm rãi nói, "Chỉ là hai chữ này không liền nhau, ý nghĩa cụ thể, tôi phải tra cứu tài liệu, nghiên cứu kỹ lưỡng." "Cổ Điền quốc, ở gần Điền Trì phải không?" Đại Kim Nha mở miệng hỏi.

"Không sai, chàng trai trẻ, hay là cậu kể về chuyện của Cổ Điền quốc đi." Giáo sư Tôn cười hì hì nói.

Tiêu Dao biết tiếp theo Đại Kim Nha sẽ phổ cập lịch sử Cổ Điền

quốc, từ thời Ân Thương đến Tây Kinh, giữa kỳ xảy ra phản loạn các loại, nghe được mấy câu thì giáo sư Tôn bắt đầu chơi thái cực, không chịu nói trọng điểm, đòi mang Long Cốt Thiên Thư về nghiên cứu.

Âm thanh thông báo của hệ thống vẫn chưa vang lên, Long Cốt Thiên Thư đã giao cho giáo sư Tôn một lúc lâu rồi.

Xem ra mấu chốt để hoàn thành giai đoạn một của nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm không nằm ở giáo sư Tôn.

Tiêu Dao như có điều suy nghĩ, nhìn bóng lưng trầm mặc của Trần Hạt Tử trong sân, đứng dậy đi ra khỏi hang động.

"Sao thế?

Cậu trai trẻ, cậu cũng nghe không nổi nữa à?

Đúng là một kẻ mọt sách lôi thôi." Trần Hạt Tử ngồi trước bàn, cây gậy chống dựng bên cạnh nói.

"Giáo sư Tôn cũng có thói quen của người làm văn, quen nghiêm túc, không chịu dễ dàng đưa ra kết luận mà thôi, ngài cũng không cần phải tức giận quá." Tiêu Dao vừa an ủi, vừa đặt lạc đã bóc vỏ trước mặt Trần Ngọc Lâu, tiện tay rót cho ông một chén trà.

Ngón tay Trần Ngọc Lâu gõ nhẹ lên bàn, sau đó nói: "Nghe nghe nghe, nghe, ông giáo sư đó lại muốn mang về tra cứu cổ tịch, cần gì phải tra cứu cổ tịch chứ?

Chẳng qua là muốn lừa thêm mấy năm ăn không ngồi rồi thôi." Tiêu Dao trong lòng cười thầm, đồng thời cũng kinh ngạc vì mắt Trần Ngọc Lâu tuy mù nhưng tai lại thật thính.

Chẳng mấy chốc, giáo sư Tôn và Hồ Bái Nhất cũng đi ra khỏi hang động, vào trong sân.

Giáo sư Tôn rõ ràng đã nghe thấy lời của Trần Ngọc Lâu, tiến lên

chất vấn: “Tôi và ông không quen biết, vì sao lại phỉ báng tôi?” Trần Ngọc Lâu cười: “Thấy chuyện bất bình thôi, tôi không gọi là phỉ báng, không biết mà tỏ ra biết, làm lỡ dở con em người khác, không phải là lừa ăn lừa uống sao?” “Ha ha, tôi biết ông, nghe nói ông từng là khôi thủ của Tá Lĩnh, không phải cũng là một đám trộm mộ đào mồ trong rừng núi sao?

Lại còn đi mỉa mai người khác?

Tôi không biết mà tỏ ra biết, vậy ông nói xem, mộ Hiến Vương có thật sự tồn tại không?

Lại ở đâu?” Giáo sư Tôn không hề yếu thế.

Tiêu Dao trong lòng khoái trá, thầm nghĩ anh cả đừng chê anh hai, giáo sư Tôn là hậu nhân của Quan Sơn Thái bảo, người ta là khôi thủ của Tá Lĩnh đào mồ trộm mộ, cũng không khác nhau là mấy.

Nhưng thấy hai ông già cãi nhau, Tiêu Dao lại vui vẻ xem kịch.

Không chỉ Tiêu Dao, Vương Bàn Tử bưng bát, bát mì đó vẫn chưa ăn xong, có lẽ đã đổ cả phần mì chưa ăn hết của Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha vào.

Giáo sư Tôn đã chọc giận Trần Ngọc Lâu.

Lập tức, Trần Ngọc Lâu lấy ra một cuộn da từ trên người, đặt lên bàn.

Giáo sư Tôn vừa định chạm vào, đã bị Trần Ngọc Lâu ngăn lại.

Sau đó Trần Ngọc Lâu chỉ vào Tiêu Dao: “Cậu xem đi.” Tiêu Dao nghe vậy, đến bên cạnh Trần Ngọc Lâu, cẩn thận mở cuộn da ra.

“Phát hiện ký chủ tiếp xúc mật quyển da người của mộ Hiến Vương, hấp thu 500 điểm khí vận.” “Hệ thống phát hiện ký chủ nhận được manh mối Phượng Hoàng Đảm, giai đoạn một của nhiệm vụ

tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm: Tung tích của Mộ Trần Châu, tiến độ đạt 100%." "Nhiệm vụ giai đoạn một hoàn thành, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: 2000 điểm khí vận, một cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp, mỗi loại đan dược Sức mạnh, Nhanh nhẹn, Tinh thần một viên, sau khi dùng có thể tăng thuộc tính tương ứng một trăm điểm, ba viên đan dược Thể lực, sau khi dùng có thể tăng thuộc tính thể lực một trăm điểm." Mật quyển da người được mở ra, Tiêu Dao lúc này trố mắt chết lặng.

Nhưng Tiêu Dao không phải bị mật quyển da người làm kinh ngạc, mà là phần thưởng của giai đoạn một nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm.

Điểm khí vận là phải có, cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp trước đó nhiệm vụ U Linh Mộ đã cho ba lần chưa dùng, Tiêu Dao cũng không quá ngạc nhiên.

Nhưng đan dược này lại có ý nghĩa.

Hệ thống không trực tiếp thưởng điểm thuộc tính, mà cho đan dược, phải dùng rồi mới tăng điểm.

Thoạt nhìn có vẻ thừa thãi, nhưng suy nghĩ kỹ Tiêu Dao mới hiểu phần thưởng này quan trọng đến mức nào.

Thuộc tính của Tiêu Dao đã cao, năng lực các phương diện đều vượt xa người thường, sau này thăng cấp phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan sẽ có phần thưởng, ba loại thuộc tính mỗi loại một trăm điểm căn bản không đáng để vào mắt.

Nhưng đan dược và điểm thuộc tính trực tiếp có sự khác biệt lớn nhất là, đan dược không nhất định phải do Tiêu Dao ăn, hoàn toàn có thể cho người khác.

Nhìn thấy nhiệm vụ tiếp theo của hệ thống chắc chắn là đến Vân

Nam tìm mộ Hiến Vương, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương chắc chắn sẽ đi cùng.

Qua lần đi Long Lĩnh Mê Quật này, Tiêu Dao cũng nhận ra, chỉ mình mình mạnh thì không đủ sảng khoái, thật sự xuống mộ e là sẽ trở thành cả tay đấm kiêm bảo mẫu, nhất định phải nâng cao thực lực cho các đồng đội khác.

Ba viên đan dược, chính là được thiết kế riêng cho ba đồng đội.

Bàn Tử sức mạnh, Hồ Bái Nhất nhanh nhẹn, Tuyết Lỵ Dương tinh thần, quả thực hoàn hảo.

À, thực ra mấy lần cơ hội cường hóa trang bị sơ cấp kia, cũng có thể dùng để cường hóa trang bị cho ba người họ.

Mọi người trên bàn không biết trong lòng Tiêu Dao đang nghĩ gì, tất cả đều đang nhìn tấm bản đồ da người mà Trần Ngọc Lâu lấy ra.

Trên bản đồ, hoa, chim, cá, côn trùng, sông núi đều được ghi chú rất rõ ràng.

"Năm đó, lão phu dẫn một đám huynh đệ đến núi Lý Gia ở Vân Nam để trộm mộ Điền Vương, đồ vật bên trong sớm đã bị người ta quét sạch, nhưng lại bị tôi tìm thấy thứ này, bản đồ mộ Hiến Vương." Trần Ngọc Lâu vừa nói đến đây, giáo sư Tôn đứng dậy: "Không thể nào?

Trong mộ Điền Vương sao có thể xuất hiện bản đồ mộ Hiến Vương?

Hiến Vương vốn là kẻ phản bội Cổ Điền quốc, hơn nữa Điền Vương không thể nào cùng chí hướng với chúng ta, đi đào mộ Hiến Vương." Trần Ngọc Lâu lắc đầu: "Thấy chưa, đây gọi là học mà không suy nghĩ thì sẽ mờ mịt, người đọc sách nhiều quá cũng thành ngốc.

Điền Vương đó tự nhiên không cùng chí hướng với tôi, nhưng bản đồ mộ Hiến Vương cũng là thật." Trần Hạt Tử uống một ngụm trà, mới chậm rãi nói: "Năm đó có người giúp Hiến Vương tìm một huyệt vị phong thủy cực tốt.

Sau khi Hiến Vương chết, thuộc hạ tan rã, không ít tộc nhân lại quay về Điền quốc, có người đã dâng bản đồ mộ Hiến Vương lên, hy vọng có thể giúp Điền Vương tìm được một huyệt cát tường tương tự." Giáo sư Tôn cười khẩy: "Ông đã đến mộ Điền Vương, có chứng cứ không?

Hay là chỉ nói bừa?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy, lông mày nhướng lên, từ từ đứng dậy, tháo cặp kính râm vẫn luôn đeo ra.

Trong khoảnh khắc, trong sân trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại những tiếng hít khí lạnh.

Chỉ thấy xung quanh mắt của Trần Ngọc Lâu chi chít những vết sẹo lồi lõm như giun bọ, xoắn xuýt vào nhau.

Toàn bộ vùng mắt hơi lồi ra ngoài, giống hệt như lớp vỏ nhăn nheo của quả óc chó.

Chương 56

Mí mắt đã bị những vết sẹo này hoàn toàn bịt kín, không nhìn thấy bất kỳ khe hở nào, cũng không nhìn thấy tình hình bên trong hốc mắt.

"Đôi mắt của lão phu, đã mất khi xuống mộ Điền Vương.

Có thể coi là chứng cứ không?" Trần Ngọc Lâu nói từng chữ một, chữ nào cũng kinh tâm động phách.

Mấy người nhìn vào mắt của Trần Ngọc Lâu, đều dựng tóc gáy.

Bát mì trong tay Vương Bàn Tử đột nhiên không còn ngon nữa, tiện tay đặt xuống.

"Năm đó lão phu dẫn huynh đệ đến mộ Điền Vương, lúc ra ngoài gặp phải sương độc màu trắng, lão phu dựa vào việc biết khinh công, cố gắng chạy ra ngoài, nhưng lúc ra được thì mắt đã hỏng rồi, nếu không phải huynh đệ chờ bên ngoài kịp thời giúp tôi khoét hai con mắt ra, lão phu sớm đã vì độc khí công tâm mà chết ở nơi đất khách quê người." Trần Ngọc Lâu kể lại kinh nghiệm xuống mộ Điền Vương ở Vân Nam năm đó, nghe mà Hồ Bái Nhất và những người khác đều kinh tâm động phách.

Cuối cùng, Trần Ngọc Lâu giao tấm bản đồ da người cho Tiêu Dao: "Mộ Hiến Vương còn hung hiểm hơn mộ Điền Vương vạn lần, từ trên bản đồ mà xem, có một đoạn còn có chướng khí màu đỏ, người trúng phải sẽ chết ngay lập tức…" Giọng của Trần Ngọc Lâu chuyển sang bình thản: "Đã nhiều năm trôi qua, chuyện cũ tuy như mây khói trước mắt, nhưng lại in sâu trong lòng rõ mồn một.

Đó là lần trộm mộ cuối cùng của lão phu, kinh tâm động phách, khắc cốt ghi tâm." "Nếu muốn đến mộ Hiến Vương, phải hết sức cẩn thận.

Vùng đất Điền không chỉ địa thế khác với Thăng Long, phong thổ nhân tình cũng rất khác biệt, còn có Đằng thuật, Cổ độc, Hàng đầu ba đại tà pháp, lưu truyền ở vùng Điền Nam, Nam Dương, Xiêm La, Liêu quốc." Lời của Trần Ngọc Lâu vừa dứt, Tiêu Dao lập tức nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

"Hệ thống phát hiện ký chủ nhận được manh mối Phượng Hoàng Đảm, giai đoạn hai của nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm đã được kích hoạt: Tìm kiếm di chỉ Cổ Điền quốc, tiến độ nhiệm vụ hiện tại là 5%." Xong rồi!

Tiêu Dao trong lòng kích động, giai đoạn hai của nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm của hệ thống Phát Khâu Thiên Quan cuối cùng cũng được kích hoạt.

Mấu chốt để kích hoạt nhiệm vụ quả nhiên nằm ở Trần Ngọc Lâu.

"Đúng rồi, ba đại tà thuật đó là sao vậy?" Hồ Bái Nhất hỏi.

Vương Bàn Tử vừa nghe, lập tức có tinh thần trở lại, bưng bát mì lên, cắn một miếng củ cải muối: "Cổ độc và Hàng đầu tôi đều nghe nói rồi, bỏ trùng vào người ta, trò đó kinh khủng lắm…" "Bàn Gia, chắc ông xem nhiều băng video Hồng Kông quá rồi phải không?

Cổ độc và Hàng đầu đúng là thường thấy trong phim ảnh và tạp chí vỉa hè, trong sách vở tài liệu chính thống cũng có, nhưng Đằng thuật thì tôi thật sự chưa nghe nói, ngài có thể giải thích được không?" Hồ Bái Nhất chọc ngoáy Bàn Tử một câu, tiếp tục hỏi.

"Đằng thuật có nguồn gốc từ vùng Tạng, nghe nói sớm nhất là bắt nguồn từ núi Công Minh bây giờ, nghe nói sớm đã thất truyền.

Nhưng theo lão phu được biết, ở vùng Điền Nam có người biết dùng." "Đằng thuật giỏi việc dìm người sống trong một loại vại đặc chế, nhất định phải là người sống, chết trước khi xuống nước thì

không có tác dụng.” “Cái này tôi biết, chẳng phải giống như dìm lồng heo, dìm ao trong xã hội cũ sao?” Bàn Tử lại húp một ngụm mì.

Trần Ngọc Lâu lắc đầu: “Cái này hoàn toàn khác với dìm lồng heo.

Những cái vại đó đều được chế tạo đặc biệt, hoa văn trên đó gọi là Kham Hồn Phù, nghe nói có thể khiến oán khí của người chết lưu lại trong máu thịt không được giải thoát, vô cùng độc ác.

Cá nhỏ trong nước sẽ bơi vào từ các lỗ nhỏ trên thân vại, ăn thịt người chết đã bị ngâm cho nát bấy, chẳng bao lâu sẽ chỉ còn lại bộ xương trắng như mì sợi.” Vương Bàn Tử nghe thấy ví von, sợi mì trong miệng nhai có chút khó khăn, dứt khoát bắt đầu húp nước lèo.

“Những con cá ăn thịt người chết đó lớn rất nhanh, trong vòng một tháng có thể dài hai, ba thước, dùng loại cá này nấu canh, hương vị tươi ngon vô cùng, màu trắng sữa như nước mì, thiên hạ không có món ngon nào có thể sánh bằng loại canh cá này.” Khóe miệng Vương Bàn Tử nhếch lên cười lạnh, bát mì trong tay hoàn toàn ăn không nổi nữa: “Lão gia tử chắc không phải là bị chúng tôi ăn đồ ăn làm thèm chứ?

Sao lại biết rõ như vậy?

Vừa mì sợi vừa nước mì, làm tôi thấy ghê hết cả người.” Trần Ngọc Lâu nhếch miệng cười, để lộ hàm răng vàng khè: “Không dám, lão phu không có khẩu phúc đó.

Cá nuôi đến ba thước không còn là cá nữa, mà là Đằng.

Thứ này giết người trong vô hình, sau khi uống canh cá chắc chắn sẽ chết, lúc chết trên mặt sẽ giữ nụ cười, như đang hồi vị lại món mì sợi… à không, món canh cá ngon tuyệt đó.” “Được được được, lão gia tử tôi thấy ông thèm mì rồi, trong nhà bếp có, tôi đi múc cho ông một bát, chờ nhé.” Vương Bàn Tử nói rồi nhanh chóng rút lui, rõ ràng

không chịu nổi nữa.

Trần Ngọc Lâu mỉm cười, khẽ mấp máy môi, đứng dậy, đi về phía cổng sân.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất thấy vậy vội vàng đưa tay đỡ, hai người đỡ Trần Ngọc Lâu đi đến cổng, Tuyết Lỵ Dương và Đại Kim Nha cũng đi theo sau.

"Bản đồ giao cho các cậu, lão phu xin cáo từ, nhưng cuối cùng lão phu có một yêu cầu bất tiện." Trần Ngọc Lâu đi đến cổng dừng lại, quay người, rõ ràng câu nói này là muốn nói với Tuyết Lỵ Dương.

"Lão tiên sinh ngài cứ nói, có yêu cầu gì tôi nhất định sẽ làm." Tuyết Lỵ Dương cũng là người thẳng thắn, lập tức đồng ý.

"Lão phu và ông ngoại cô, Chá Cô Tiếu, là bạn bè thân thiết, nhiều năm trước sau khi từ biệt đã là người trời cách biệt, trước khi lão phu chết, được đến trước mộ Chá Cô Tiếu bái một lạy, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của tôi." Giọng điệu trầm bổng của Trần Ngọc Lâu khiến Tiêu Dao nghe mà cũng thấy thương cảm.

"Lão tiên sinh yên tâm, đợi tôi từ Vân Nam trở về, nhất định sẽ đưa ngài đến Mỹ quốc, dưỡng lão cho ngài đến cuối đời." Tuyết Lỵ Dương nói.

Trần Ngọc Lâu xua tay: "Dưỡng lão ở Mỹ quốc thì không cần, người già rồi thì phải lá rụng về cội, tôi tuy là người không có gốc rễ, phiêu bạt khắp nơi, nhưng cũng không muốn chết ở nước ngoài, gặp xong bạn cũ, nếu có thể ở kinh thành kiếm miếng cơm ăn cũng không tệ." Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất nhìn nhau, đều cười, con cáo già này, định đi tìm ai chứ.

"Không vấn đề gì lão gia tử, ngài muốn đến kinh thành, tôi và anh họ sẽ lo, ngài cứ theo tôi ở phố đồ cổ, với tài ăn nói của ngài, không

chừng còn kiếm được nhiều hơn tôi nữa.” Tiêu Dao cười nói.

Trần Ngọc Lâu cười ha hả ba tiếng, gạt tay Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất ra, một mình rời đi: “Ta cũng phiêu linh đã lâu, mười năm rồi, phụ hết ân sâu, thầy bạn sinh tử…” Sau khi tiễn Trần Ngọc Lâu, nhóm Tiêu Dao cũng không có ý định ở lại Cổ Lan Huyện nữa.

Nhanh chóng, mấy người bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị khởi hành trở về kinh thành.

Bây giờ bản đồ cũng có, manh mối Mộ Trần Châu cũng có, chuyến đi Vân Nam là không thể thiếu.

Chỉ là đồ đạc cần chuẩn bị, có một số thứ ở nơi nhỏ bé như Cổ Lan này căn bản không có.

Buổi tối trước khi đi, Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử mấy người ngồi trong sân nói chuyện, Tiêu Dao đưa tay ra, nói với Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử: “Đưa Mạc Kim Phù cho tôi, lát nữa cho các anh một bất ngờ.” Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử bây giờ hoàn toàn tin tưởng Tiêu Dao, đều tháo Mạc Kim Phù ra đưa cho hắn.

“Diêu Tử muốn Mạc Kim Phù làm gì?

Bất ngờ?

Chẳng lẽ định mạ vàng cho Mạc Kim Phù của tôi à?” Vương Bàn Tử cười.

Tiêu Dao không trả lời.

Hắn đã suy nghĩ rõ ràng, hiện tại có bốn cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp, nếu đã vậy, thì phải nâng cao thực lực của đồng đội một chút.

Tiêu Dao đặt hai chiếc Mạc Kim Phù vào không gian hệ thống, Hồ

Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy đều giật mình.

"Diêu Tử biết làm ảo thuật à?

Không nhìn ra nha." Vương Bàn Tử rõ ràng rất hứng thú với việc Mạc Kim Phù biến mất vào hư không.

"Không phải ảo thuật, là ma pháp…" Giọng Tiêu Dao đầy vẻ bí ẩn.

"Hệ thống, cường hóa Mạc Kim Phù của Thiết Ma Đầu." "Hệ thống phát hiện Mạc Kim Phù của Thiết Ma Đầu, cường hóa sẽ tiêu hao một cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp, 1000 điểm khí vận, có cường hóa không?" Khóe miệng Tiêu Dao khẽ giật, một ngàn điểm khí vận cường hóa một lần, cũng đủ đen.

"Cường hóa!" Vài giây sau, Mạc Kim Phù của Thiết Ma Đầu lại xuất hiện trong tay Tiêu Dao.

Hồ Bái Nhất nhìn qua, lập tức nhận ra đó là Mạc Kim Phù của mình, nhưng dường như lại có gì đó không giống.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy trên phần móng vuốt sắc bén, ôn nhuận như ngọc ở đầu trước của Mạc Kim Phù, xuất hiện một vòng hoa văn màu vàng, trở nên hoa lệ và tinh xảo hơn.

Hồ Bái Nhất kinh ngạc nhìn Tiêu Dao, vừa rồi Tiêu Dao gần như không có động tác gì, chẳng lẽ bị Vương Bàn Tử nói trúng rồi, thật sự đã mạ vàng cho Mạc Kim Phù, vấn đề là làm thế nào?

Tiêu Dao cười: "Anh đeo thử xem, bất ngờ còn ở phía sau." Hồ Bái Nhất vội vàng nhận lấy Mạc Kim Phù, đeo lại lên cổ, trên mặt nhanh chóng hiện ra vẻ chấn động, đứng dậy, không ngừng thử đấm đá trong sân, thỉnh thoảng lại nhảy lên.

Vương Bàn Tử nhìn mà ngây người, Hồ Bái Nhất tuy đôi khi nói

năng ba hoa, nhưng là người khá trầm ổn, sao đột nhiên lại như một đứa trẻ vậy?

Chỉ có Tiêu Dao mới biết tại sao Hồ Bái Nhất lại vui mừng như vậy.

"Cường hóa vật phẩm sơ cấp tốn 1000 điểm khí vận cũng đáng." Tiêu Dao cảm thán một tiếng.

Chương 57

Mạc Kim Phù của Thiết Ma Đầu, sau khi được hệ thống cường hóa, đã được thêm không ít thứ.

Một là thuộc tính, tăng thêm thể lực, sức mạnh, nhanh nhẹn, tinh thần mỗi loại 100 điểm.

Phải biết 100 điểm tương đương với thuộc tính của một người trưởng thành bình thường, chỉ riêng những điểm thuộc tính này đã khiến thực lực của Lão Hồ tăng lên một bậc.

Thể chất của Lão Hồ vốn đã tốt, tăng gấp đôi thì không đến mức, nhưng thay đổi rất rõ ràng, có thể cảm nhận được.

Còn có một số thay đổi không thể cảm nhận được, đó là năng lực phân kim định huyệt tăng 20%.

Điểm này đối với Hồ Bái Nhất còn mạnh hơn cả thuộc tính đơn thuần.

Hồ Bái Nhất có phong thủy thuật trong 《Thập lục tự phong thủy âm dương bí thuật》, tầm long khán sơn, phân kim định huyệt vốn là sở trường của anh, bây giờ tăng thêm 20%, quả thực rất hiếm có.

Tiêu Dao không để ý đến Hồ Bái Nhất đang say sưa, tiếp tục cường hóa Mạc Kim Phù của Kim Bàn.

Ngay sau đó, Tiêu Dao đưa Mạc Kim Phù đã cường hóa cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bái Nhất đang nhảy nhót khắp sân, sớm đã tò mò đến mức như có trăm móng vuốt cào, lúc này nhận lấy Mạc Kim Phù, cũng không kịp xem kỹ, trực tiếp đeo lên cổ.

Trong khoảnh khắc đeo Mạc Kim Phù lên, Bàn Tử đã hiểu, cuối

cùng cũng hiểu tại sao Hồ Bái Nhất lại vui như vậy.

Vương Bàn Tử cũng không quan tâm đến gì khác, ôm chầm lấy Tiêu Dao: "Diêu Tử, cậu là ba ruột của tôi." "Đừng, đừng, vi phụ không dám nhận…" Tiêu Dao liên tục khiêm tốn biểu thị, không có đứa con trai lớn như Vương Bàn Tử.

Mạc Kim Phù của Kim Bàn sau khi cường hóa, cũng phù hợp với nhu cầu của Vương Bàn Tử.

Về phương diện điểm thuộc tính cũng là 400 điểm, nhưng lại là 200 điểm thể lực, 200 điểm sức mạnh.

Xem ra Vương Bàn Tử sẽ chạy như điên trên con đường trở thành lá chắn thịt máu, không có cách nào, ngay cả hệ thống cũng cho là như vậy.

Ngoài điểm thuộc tính, Mạc Kim Phù này còn tăng thêm một kỹ năng bị động, 10% xác suất miễn nhiễm với trúng độc và chảy máu.

Bất kể là vượt núi băng rừng thám hiểm, hay xuống mộ trộm đồ, trúng độc và chảy máu đều là những nguy hiểm thường gặp.

Kỹ năng bị động bổ sung này ngay cả Tiêu Dao cũng có vài phần thèm muốn, càng thập phần phù hợp với vị trí của Vương Bàn Tử trong đội ngũ.

Dù sao thì việc lao vào chỗ chết cũng để Bàn Gia lo, tổng phải cho Bàn Gia thêm chút cơ hội sống sót.

Đương nhiên, kỹ năng bị động này Vương Bàn Tử không cảm nhận được, chỉ có thể cảm nhận được sức mạnh của hai người trưởng thành và thể lực dồi dào bùng nổ trong cơ thể.

"Cô Dương.

Sau này tôi cũng giống anh họ gọi cô là Tham mưu trưởng Dương

nhé, được không?" Tiêu Dao đưa tay về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đang điên cuồng, có chút lo lắng: "Rốt cuộc là sao vậy?" Vừa hỏi, Tuyết Lỵ Dương vừa tháo Mạc Kim Phù, cái của Chá Cô Tiếu xuống.

Tiêu Dao lắc đầu: "Không, không phải, đưa Kim Cương Tán của cô cho tôi." Tuyết Lỵ Dương sững sờ?

Người khác đều là Mạc Kim Phù, sao của mình lại là Kim Cương Tán?

Tuy vậy, Tuyết Lỵ Dương vẫn tin tưởng Tiêu Dao, nhanh chóng đưa Kim Cương Tán cho hắn.

Cảnh này vừa hay bị Bàn Gia nhìn thấy, vội vàng ghé lại gần.

Không ngờ Vương Bàn Tử vừa đến gần, Kim Cương Tán đã biến mất vào hư không.

"Trời ạ, Kim Cương Tán đâu rồi?

Cái Kim Cương Tán lớn như vậy đâu rồi?

Thứ này cũng có thể biến mất à?

Cậu giấu ở đâu?" Vương Bàn Tử nói rồi vòng ra sau lưng Tiêu Dao.

"Cút." Tiêu Dao cười mắng Vương Bàn Tử một câu.

Lý do chọn cường hóa Kim Cương Tán cho Tuyết Lỵ Dương, Tiêu Dao cũng có tư tâm.

Hắn thèm muốn Kim Cương Tán… 1200 điểm khí vận đã mất, nhưng trong không gian hệ thống lại có thêm một tờ giấy, trên đó ghi lại bản vẽ chi tiết của Kim Cương Tán cũng như công thức hợp kim, chỉ cần tìm người chuyên nghiệp là hoàn toàn có thể sao chép ra một chiếc Kim Cương Tán khác.

Sau đó Tiêu Dao lại chọn cường hóa Kim Cương Tán.

Sau khi cường hóa, trước khi đưa Kim Cương Tán cho Tuyết Lỵ Dương, Tiêu Dao liếc nhìn hiệu quả cường hóa, bàn tay đưa ra Kim Cương Tán hơi run rẩy.

Quá mạnh, quả nhiên là vũ khí thành danh của Chá Cô Tiếu, hiệu quả cường hóa lại còn hơn cả Mạc Kim Phù một bậc.

Về phương diện thuộc tính chỉ tăng 300 điểm: 100 điểm thể lực, 100 điểm nhanh nhẹn, 100 điểm tinh thần.

Đối với một nhân vật nhanh nhẹn, trí tuệ như Tuyết Lỵ Dương, cũng đã đủ rồi.

Nhưng những phương diện khác tăng lên lại không giống.

Năng lực phá giải cơ quan tăng 20%.

Năng lực chống đỡ tăng 20%.

Hai dòng thuộc tính!

Một dòng bảo mệnh, một dòng phá giải cơ quan, không chỉ số lượng nhiều hơn Mạc Kim Phù, mà hai dòng thuộc tính này cũng vô cùng thực dụng.

Kim Cương Tán sau khi được cường hóa, đã có sự nâng cấp về chất.

Tuyết Lỵ Dương tò mò nhận lấy Kim Cương Tán, vừa cầm vào tay đã vung vẩy, lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ diệu, thể năng, tinh lực, độ tập trung, độ linh mẫn của cô đều có sự nâng cao rõ rệt.

Giờ cô đã hiểu tại sao Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lại chạy như điên khắp sân, người bình thường quả thực không thể chịu được sự cám dỗ này.

“Diêu Tử, cảm ơn cậu.

Tôi luôn cảm thấy Mạc Kim Giáo úy và Bàn Sơn Đạo nhân là lợi hại nhất, không ngờ Phát Khâu Thiên Quan lại càng thần kỳ hơn, có thể gia nhập thật sự quá tốt.” Tuyết Lỵ Dương chân thành nói.

Tiêu Dao nhếch miệng cười: “Thực ra còn có thứ lợi hại hơn, cô chưa được thấy đâu.” Lúc này Lão Hồ và Bàn Gia cũng đã chạy đủ trong sân, nghe thấy lời tôi nói lập tức ghé lại.

“Chém gió, tiếp tục chém đi.” Vương Bàn Tử rõ ràng không phục, “Có gì lợi hại thì lấy ra xem nào.” “Ở đây không tiện, chúng ta ra ngoài sân.” Tiêu Dao chỉ ra ngoài.

Lúc này trăng sáng vằng vặc, ánh trăng như lụa, mặt đất phủ một màu trắng bạc của ánh trăng.

Bốn người đi ra một bãi đất phẳng bên ngoài, Tiêu Dao đứng lại, lấy con nhện cơ quan từ không gian hệ thống ra.

Khoảnh khắc con nhện xuất hiện, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức nhảy lùi lại, Tuyết Lỵ Dương tại chỗ mở Kim Cương Tán ra.

“Nhện mặt người lại có con lọt lưới, chạy ra ngoài rồi à?

Chương 58

Diêu Tử mau chạy!

Chúng ta về lấy đồ nghề xử nó!" Vương Bàn Tử đưa tay định kéo Tiêu Dao.

Tiêu Dao xua tay: "Nhìn kỹ đi." Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương lúc này mới phát hiện con nhện căn bản không động đậy, mượn ánh trăng nhìn kỹ một lúc.

"Diêu Tử, con nhện này là giả à?

Cậu nhặt linh kiện của nhện trong mê cung rồi ghép thành tiêu bản à?" Vương Bàn Tử nói.

"Thật tinh xảo, giống y như thật, thật không biết cậu mang nó ra ngoài thế nào, nên quyên góp cho viện bảo tàng…" Lời của Tuyết Lỵ Dương chưa dứt, ngón tay Tiêu Dao khẽ động, móng vuốt của con nhện cơ quan cũng động theo, tiến về phía trước một bước.

Ba người Hồ Bái Nhất lập tức giật mình, Kim Cương Tán lại một lần nữa mở ra.

"Diêu Tử, con nhện này sống?

Muốn chết à." Hồ Bái Nhất hét lên một tiếng.

"Đừng căng thẳng, đây là nhện cơ quan, đúng là do tôi dùng Lỗ Ban cơ quan thuật chế tạo ra, nhưng mới làm ra không lâu, cần phải luyện tập để điều khiển." Tiêu Dao nói xong, điều khiển con nhện cơ quan đi thêm một bước nữa, đến một góc, rồi thu vào không gian hệ thống.

"Đi đâu rồi?" Vương Bàn Tử nhìn quanh.

“Tôi thu lại rồi.” Tiêu Dao cười, “Tôi đã nói là tôi biết ma pháp mà, không có chút bản lĩnh thật sự thì sao gọi là Phát Khâu Thiên Quan được?” “Lỗ Ban cơ quan thuật?

Tôi tưởng tuyệt kỹ trong truyền thuyết này sớm đã thất truyền rồi.

Nghe nói Lỗ Ban có thể chế tạo diều gỗ biết bay, một mình bay trên trời ba ngày ba đêm không rơi xuống, nếu vậy, cũng là thật sao?” Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi.

Tiêu Dao gật đầu: “Thuật cơ quan Lỗ Ban cũng là một tuyệt học thời cổ đại, sự tinh thâm của nó không thua kém gì «Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật» của anh họ, chỉ có điều tôi không học được.” Tiêu Dao xòe tay ra.

Vì Tiêu Dao đã thể hiện thực lực và đủ loại điều thần dị trong Long Lĩnh Mê Quật, nên bây giờ khi hắn tiết lộ một vài lá bài tẩy cho ba người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, cả ba tuy ban đầu chấn động nhưng cũng nhanh chóng chấp nhận.

Không chỉ chấp nhận, họ còn cảm thấy mọi chuyện vốn nên như thế, nếu không thì ngược lại sẽ sinh nghi, sự việc cũng không thể giải thích được.

Sau đó, Tiêu Dao đưa sáu viên thuốc thuộc tính phần thưởng nhiệm vụ cho ba người.

Thuốc thể lực mỗi người một viên, ngoài ra còn có thuốc nhanh nhẹn cho Hồ Bái Nhất, thuốc sức mạnh cho Vương Bàn Tử và thuốc tinh thần cho Tuyết Lỵ Dương.

Cả ba không chút do dự uống hết, trong ánh mắt nhìn nhau đều lộ vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Đợi đến đêm khuya vắng lặng, khi những người khác đã ngủ say, Tiêu Dao mới cất Toái Tinh Tịch Tà Đao vào không gian hệ thống.

Sở dĩ hắn chọn Toái Tinh Tịch Tà Đao là vì nguyên nhân quan trọng nhất: Phát Khâu Thiên Quan Ấn không thể cường hóa.

Cái hệ thống chết tiệt này cứ tùy tiện rút lấy thuộc tính trên các vật phẩm đặc thù, bản thân nó đã mạnh bá đạo, lại còn có kỹ năng đi kèm, nếu cường hóa nữa thì hơi quá đáng.

Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn thì có thể cường hóa, nhưng Tiêu Dao đã chọn Toái Tinh Đao.

Phòng thủ tốt nhất chính là tấn công, có lưỡi đao sắc bén bên người thì gan cũng lớn hơn.

Điều nằm ngoài dự đoán nhưng cũng hợp tình hợp lý là, Toái Tinh Tịch Tà Đao dù chỉ là cường hóa sơ cấp cũng cần đến 2000 điểm khí vận.

Trước đó Tiêu Dao còn dư khoảng hơn 30000 điểm khí vận, vừa rồi ba lần cường hóa và giải mã dược liệu cho bản vẽ Kim Cương Tán đã dùng hết 4200, hiện tại còn 26000 điểm khí vận.

Tiêu Dao không chút do dự chọn cường hóa, trong nháy mắt điểm khí vận biến thành 24000.

Một lát sau, Toái Tinh Tịch Tà Đao lại xuất hiện trong tay Tiêu Dao, hình dáng thân đao không thay đổi, chỉ có điều trên những đường vân vỡ vụn xuất hiện một vệt màu vàng kim ẩn hiện.

Sau khi cường hóa, bốn loại thuộc tính của Toái Tinh Đao mỗi loại tăng thêm 500 điểm.

Nhưng thuộc tính bây giờ không phải là trọng điểm đối với Tiêu Dao, trọng điểm là những cường hóa ngoài thuộc tính.

Toái Tinh Tịch Tà Đao sau khi cường hóa xuất hiện ba thuộc tính đặc biệt, đều có chút kỳ quái.

Thứ nhất là Vạn Vật Cát, độ sắc bén của Toái Tinh Tịch Tà Đao tăng lên 100%, có thể chém vàng cắt ngọc, đồng thời có thể cắt được những vật hư vô.

Vật hư vô?

Điểm này khiến Tiêu Dao có chút không hiểu rõ.

Xem ra phải có cơ hội thử nghiệm mới được.

Thuộc tính đặc biệt thứ hai tên là Thập Bộ Sát, nghe tên đã mang theo một luồng sát khí.

Thuộc tính này là một kỹ năng chủ động, cần tinh thần đạt trên 1000 điểm mới có thể thi triển.

Tiêu Dao sớm đã vượt qua con số đó, chỉ riêng việc phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan tăng lên Thất phẩm, hệ thống đã thưởng cho hắn hơn hai nghìn điểm tinh thần.

Hiệu quả của Thập Bộ Sát là trong một phạm vi nhất định, thi triển hiệu quả một đòn tất sát, dùng Toái Tinh Tịch Tà Đao tấn công mục tiêu sẽ chắc chắn trúng yếu hại, chắc chắn bạo kích, bộc phát ra lực sát thương cực lớn.

Thuộc tính đặc biệt thứ ba tên là Bách Vật Đồ Nhiên.

Thuộc tính có cái tên kỳ lạ này thực chất là một kỹ năng bị động, khi đeo Toái Tinh Tịch Tà Đao, người sở hữu có thể miễn nhiễm 50% các loại tấn công tinh thần như nguyền rủa, nhập xác, ảo giác...

Đồng thời, bản thân Toái Tinh Tịch Tà Đao miễn nhiễm mọi sát thương pháp thuật, không thể bị phá hủy.

Tiêu Dao nhìn rõ thuộc tính của Toái Tinh Tịch Tà Đao sau khi cường hóa, hít liền mấy ngụm khí lạnh.

Thế này mà gọi là cường hóa sơ cấp ư?

Vậy nếu là cường hóa trung cấp, cường hóa cao cấp, Toái Tinh Tịch Tà Đao sẽ mạnh đến mức nào?

Cả đêm đó Tiêu Dao chìm trong hưng phấn.

Nghĩ đến sau này hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm, sẽ có những phần thưởng khác, thậm chí có cơ hội cường hóa trung cấp, cao cấp, còn có cả huyết mạch Phượng Hoàng trong truyền thuyết, Tiêu Dao hận không thể lập tức bay đến Vân Nam.

Nhưng Tiêu Dao biết, cần phải chuẩn bị.

Vài ngày sau, trong một tứ hợp viện ở kinh thành.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang tra cứu cổ tịch trong phòng, không ngừng ghi chép.

Vương Bàn Tử thì nằm ườn trên ghế ngủ khò khò.

Lúc này, ngoài cửa viện vang lên tiếng người.

Tiêu Dao và Đại Kim Nha hai người đi vào.

Vương Bàn Tử nghe thấy liền bật dậy khỏi ghế, đi ra sân: "Thế nào?

Diêu Tử, Kim Gia, hôm nay có thu hoạch gì không?" Tiêu Dao mặt mày tươi cười, mấy ngày nay thu hoạch quá lớn.

Chương 59

Sau khi về kinh thành, Tiêu Dao lập tức bắt đầu thu thập dược liệu để bào chế Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn và Hấp Quang Bí Liêu.

Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn đã chứng minh là có hiệu quả trong Long Lĩnh Mê Quật.

Chuyến đi Vân Nam lần này chướng khí rất lợi hại, thứ này không thể thiếu, Tiêu Dao tiện thể bào chế mấy trăm viên.

Việc bào chế Hấp Quang Bí Liêu gặp chút rắc rối, các nguyên liệu khác thì không thiếu, chỉ duy nhất thiếu một thứ gọi là rễ cây Quỷ Kiến Sầu mười năm tuổi.

Thứ này rốt cuộc là thực vật gì, mỗi người nói một kiểu, Tiêu Dao cũng không chắc lắm, đành tạm gác lại, sau này chỉ cần tìm được thứ đó là có thể bào chế bí liệu ngay lập tức.

Nhưng đây không phải là thu hoạch lớn nhất, thu hoạch lớn nhất là Tiêu Dao đã kiếm được không ít tiền, và cả khí vận.

Đại Kim Nha vào nhà rót một cốc nước, giơ ngón cái lên: "Diêu Gia bây giờ ở phố đồ cổ là số một, không ai không phục." Tiêu Dao khiêm tốn cười.

Có hệ thống, Tiêu Dao ban đầu định đến phố đồ cổ hút chút khí vận, kết quả phát hiện cả con phố cũng chẳng có bao nhiêu đồ thật, lặt vặt hút được gần một nghìn điểm.

Nhưng thu hoạch lớn hơn là, món đồ cổ nào thật, món nào giả, Tiêu Dao đều rành rành.

Trong hai ngày, tất cả món hời trên cả con phố đều bị một mình Tiêu Dao nhặt hết, xem đến mức Đại Kim Nha suýt rớt cả cằm.

Chỉ trong nháy mắt, Tiêu Dao đã trở thành nhà giàu vạn tệ.

Tôi tiện thể mua một lượng lớn đồ lặt vặt, thuốc men, thực phẩm ở gần đó, nhét tất tần tật vào không gian hệ thống.

Đại Kim Nha cũng không nhàn rỗi, mấy ngày nay đã mua đủ loại vật tư.

Xẻng công binh, đèn pin mắt sói, la bàn chiến thuật, dao găm, đồng hồ lặn, mặt nạ phòng độc, diêm chống nước, mũ leo núi, đèn đội đầu, pháo sáng lạnh, nhiên liệu rắn, túi ngủ, bình lọc nước, ống nhòm, nhiệt kế, áp kế, túi cứu thương, các loại dây thừng chuyên nghiệp và dây an toàn...

Tiêu Dao nhìn danh sách do Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất lập ra mới biết kinh nghiệm của mình còn non hơn hai người họ nhiều, chỉ riêng bộ trang bị, xẻng công binh phải dùng loại M1938 của sư đoàn sơn cước Đức, dao găm phải dùng loại M1940 của Nga, Hồ Bái Nhất đều dặn dò rõ ràng.

Ngoài những thứ này, còn có một số thứ "chuyên nghiệp" hơn, như khổn thi tác, tham âm trảo, toàn phong sạn, tầm long yên, nhuyễn thi hương, găng tay thép, bắc địa huyền châu, âm dương kính, dây mực, gạo nếp, đinh gỗ đào, móng lừa đen, hắc chiết tử, vân vân.

Cái thì mua, cái thì đặt làm, trong mấy ngày cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

"Tối nay, chúng ta tụ tập ở Mỹ Vị Trai, bàn bạc hành động tiếp theo." Tiêu Dao hai ngày nay cũng đã quen thuộc khu vực lân cận, đề nghị.

Hồ Bái Nhất cười: "Anh cũng có ý này từ lâu rồi." Tối đó, trong phòng riêng của Mỹ Vị Trai, sau khi Vương Bàn Tử ăn hết ba đĩa tôm xào kiểu Thượng Hải, Hồ Bái Nhất cuối cùng cũng không nhịn được

nữa, nâng chén rượu lên.

"Các đồng chí, ngày mai tôi, Diêu Tử, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương sẽ xuất phát đi Vân Nam.

Chuyến đi này núi cao đường xa.

Bây giờ chúng ta tụ tập ở đây, phải trân trọng từng phút từng giây, đợi ngày tôi khải hoàn trở về, chúng ta lại tụ họp." Tiêu Dao cũng đứng dậy: "Đợi lúc về, chúng ta lại mở tiệc mừng công, nâng chén tán dương anh hùng!" Sáng sớm hôm sau, Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đến ga tàu, mang theo túi lớn túi nhỏ, lên chuyến tàu hỏa đi Xuân Thành.

Lên tàu, Tiêu Dao cảm thấy có chút mới lạ, loại tàu hỏa vỏ xanh kiểu cũ này rất hiếm thấy, tốc độ chậm, các trạm lớn nhỏ đều dừng lại.

Từ kinh thành đến Xuân Thành, mất khoảng ba ngày hai đêm.

Vì đi gấp nên chỉ đặt được vé ghế cứng.

Nhưng Hồ Bái Nhất có một người bạn chiến hữu làm việc ở ga tàu, đã giúp điều đình, sau khi lên tàu chỉ cần tìm trưởng tàu là có thể đổi thành vé giường cứng.

Sau khi lên tàu, Hồ Bái Nhất và mọi người cất hành lý, Tiêu Dao cũng đeo một chiếc ba lô nhỏ, cùng cất đi.

Theo lời Tiêu Dao thì là để không lạc lõng với đội, chứ không thì hắn còn chẳng thèm đeo cái ba lô nhỏ, dù sao cũng có không gian hệ thống mà.

Vừa hay bốn người ở trong một khoang nhỏ, hai ghế cứng còn lại trống, bốn người bèn ngồi lại bàn bạc.

Tuyết Lỵ Dương mở tấm bản đồ da người ra, bốn người cùng

xem.

“Mấy ngày nay tôi và Lão Hồ vẫn luôn nghiên cứu thông tin trên tấm bản đồ này.

Vị trí đại khái của mộ Hiến Vương chúng tôi đã nắm rõ.” Sông Lan Thương có một nhánh sông, vì hình dáng uốn lượn như rắn nên bị người dân địa phương gọi là Xà Hà.

Xà Hà uốn quanh một ngọn núi tuyết lớn, ngọn núi tuyết đó người dân địa phương gọi là “Ai Đằng”, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất đã tìm ra tên chính thức của nó là núi Triết Long, cao hơn ba nghìn ba trăm mét.

Xà Hà uốn lượn chảy vào giữa những ngọn núi cao chót vót, hình thành một khe suối, địa thế thấp trũng, quanh năm có một làn sương mù dày đặc không tan, âm u, ẩm ướt, oi bức, thảm thực vật vô cùng um tùm, trong khe núi có nhiều loại côn trùng kỳ lạ, vì vậy khe suối này cũng được người dân địa phương gọi là Trùng Cốc.

Trùng Cốc nằm sâu trong núi, cực kỳ hẻo lánh, hiếm có dấu chân người.

Qua khỏi ngọn núi tuyết, đoạn đầu của khe suối cảnh vật không tệ, non xanh nước biếc, nắng vàng rực rỡ, có thể thấy các loại bướm sặc sỡ lớn bằng lòng bàn tay bay thành đàn, nhưng từ đoạn giữa của Trùng Cốc trở đi, thường xuyên xuất hiện chướng khí màu trắng, quanh năm không tan, người trúng phải lập tức tử vong.

Truyền thuyết nói rằng làn chướng khí màu trắng thần bí đáng sợ đó là “đằng vân” do Hiến Vương bố trí để trấn giữ lăng mộ.

Trên bản đồ da người có đặc biệt khoanh tròn trắng ở vị trí này.

Trừ khi có mưa to gió lớn, nếu không làn chướng khí cổ xưa này sẽ không tan, không ai có thể vào được.

Đi vào sâu hơn nữa, trên bản đồ vẽ một con rồng nước, trong phong thủy học, rồng nước chính là thác nước.

Theo ghi chép trên bản đồ da người, lối vào mộ đạo của mộ Hiến Vương nằm ở vị trí mắt rồng của rồng nước.

Nơi huyệt quý phong thủy này được gọi là "Thủy Long Vựng".

Làn hơi nước mờ ảo bao quanh mộ huyệt hình thành một vòng sương mù, giống như vầng hào quang của mặt trời mặt trăng, nên có tên là Long Vựng.

Nhìn sơ thì có hình, nhìn kỹ lại vô hình, là nơi sinh khí ngưng tụ, linh quang hiển lộ, chôn cất ở đó, sinh khí không thoát, nước không thể xâm nhập.

Ngôi mộ Hiến Vương này còn có một điểm cực kỳ lợi hại, Tuyết Lỵ Dương lật mặt sau của tấm bản đồ da người, cho thấy nội dung phía sau.

Ban đầu mọi người đều cho rằng Hiến Vương chỉ là một tiểu vương ở vùng biên cương phía nam thời cổ đại, mộ huyệt chắc sẽ không lớn.

Không ngờ theo bản đồ mặt sau, xung quanh mộ Hiến Vương còn có bốn khu bồi táng, có mấy vị cận thần được chôn cùng.

Ở giữa có một đoạn văn tự, ghi lại lời bói quẻ miêu tả mộ huyệt Hiến Vương: "Vương mất, nhập vào trong Thủy Long Vựng, thi giải thành tiên.

Long Vựng vô hình, nếu không phải thiên băng, khó bị người ngoài phá vỡ." Vấn đề nằm ở chữ "thiên băng" này.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đến giờ vẫn chưa có lời giải thích chính xác về ý nghĩa của từ thiên băng.

“Tôi đã tra cứu tài liệu, vẫn không rõ ‘thiên băng’ ở đây chỉ cái gì.” Tuyết Lỵ Dương cất tấm bản đồ da người đi.

“Theo tôi ấy à, là trời sập, hoặc là có thiên thạch rơi xuống.” Vương Bàn Tử lôi màn thầu và dưa muối từ trong túi ra chuẩn bị bữa trưa.

“Thiên thạch lớn như vậy, sớm đã đè chết chúng ta rồi…” Hồ Bái Nhất nói.

“Đợi đến nơi, chúng ta quan sát thực tế sẽ tốt hơn.” Tiêu Dao cũng nói một câu.

Bốn người đang nói chuyện thì tàu hỏa từ từ dừng lại ở ga Bảo Dương.

Nơi này trước đây là phủ Tổng đốc Trực Lệ, đặc sản là bánh kẹp thịt lừa, xe vừa dừng hẳn, trên sân ga bên ngoài đã vang lên từng tràng tiếng rao bán bánh kẹp thịt lừa.

Chương 60

Vương Bàn Tử làm sao chịu nổi cái này, ngay lập tức quyết định ra sân ga mua mấy cái về, sau đó để hết đồ đạc lên ghế, mang theo hai đồng bạc chen xuống.

Một lúc sau, khi Vương Bàn Tử lên tàu, tay cầm bốn cái bánh kẹp thịt lừa bọc giấy cỏ, sau lưng còn có hai cô gái trẻ.

"Bàn Gia giỏi thật, mới chớp mắt một cái đã dắt được hai cô gái lên rồi?" Hồ Bái Nhất trêu chọc.

Tiêu Dao cũng bật cười.

Sau khi ngồi xuống mới biết, hai cô gái đó chính là người ngồi ở hai ghế trống còn lại trong hàng của họ.

Vương Bàn Tử vừa gặm bánh kẹp thịt lừa vừa hỏi hai cô gái đi đâu.

Hai cô gái đều khoảng hai mươi tuổi, một người rất e thẹn, ngồi xuống không nói một lời, người còn lại trông thanh tú, nhưng vẻ mặt lại anh khí bừng bừng, tính cách cởi mở hơn nhiều.

Đều là người trẻ tuổi, chẳng mấy chốc đã bắt chuyện.

Thì ra hai cô gái này học ở Bảo Dương, sau khi tốt nghiệp cũng làm việc ở đây, là giáo viên trong trường, lần này nhân dịp nghỉ hè về quê ở Điền Nam.

Cô gái cởi mở hơn tên là Ngọc Anh, người e thẹn hơn một chút tên là Chương Hướng Hồng, một người dân tộc Bạch, một người dân tộc Hán.

Có thêm người, một số chuyện không tiện nói nữa, không thể nào ngồi trước mặt hai cô gái mà bàn chuyện trộm mộ được.

Vừa hay cũng đến giữa trưa, Bàn Tử lại lục tục lôi đồ ăn ra, màn thầu, bánh nướng, trứng gà các loại.

Hai cô gái đối diện có lẽ thường ngày quen tiết kiệm, chỉ mang theo bánh bột ngô và tương đặc sản Bảo Dương, nhìn đã thấy khô khan.

Cô gái tên Ngọc Anh đặc biệt nhiệt tình, giúp người bạn bên cạnh đi đến bình nước nóng lấy nước sôi.

Trên tàu đông người, lối đi cũng chật cứng người, chen đến chỗ bình nước nóng thật sự phải tốn chút sức, nhất là con gái, chen lấn xô đẩy không thoải mái.

Tiêu Dao nhớ lại kinh nghiệm chen chúc trên tàu ghế cứng thời cao điểm xuân vận trước đây, vội nói: "Ngọc Anh, đợi lát nữa thấy nhân viên phục vụ đi qua, cô cứ đi theo sau xe của họ là chắc chắn chen qua được." Ngọc Anh cười tươi rói nói lời cảm ơn.

Một lúc sau, nhân viên phục vụ đi tới, Ngọc Anh bưng một chiếc ca lớn đi theo sau xe đẩy nhỏ của nhân viên, quả nhiên rất thuận lợi chen đến bên bình nước nóng, từ xa còn nháy mắt với Tiêu Dao.

Không lâu sau, Ngọc Anh bưng hai chiếc ca nước lại theo xe của nhân viên bán cơm hộp quay về, đi đi về về, tổng cộng chỉ mất năm phút.

Ngọc Anh vừa ngồi xuống, định lấy trứng gà lương khô từ trong túi ra thì sờ vào chiếc túi vải, mặt mày trắng bệch.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều là dân giang hồ lão luyện, nhìn là biết có vấn đề, vội hỏi Ngọc Anh đã xảy ra chuyện gì.

Ngọc Anh lo lắng đứng bật dậy, nhìn về phía sau, quãng đường ngắn ngủi chỉ mười mấy mét từ chỗ ngồi đến bình nước nóng, nước mắt sắp rơi xuống: "Tiền của tôi bị mất rồi!" Hồ Bái Nhất, Vương

Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cũng hoảng hốt.

Nhìn cách ăn mặc của Ngọc Anh và Hướng Hồng, không phải là người có tiền, thời đó nghề giáo tuy ổn định nhưng cũng thật sự thanh bần.

Hai người một hai năm mới về quê một lần, đều là tiếc tiền vé xe.

Tiêu Dao bình tĩnh hỏi: "Mất bao nhiêu tiền?" Nước mắt Ngọc Anh đã rơi xuống, vừa rồi cô đã điên cuồng quay lại tìm một vòng, cũng không quan tâm đến việc chen lấn, nhưng vẫn không có kết quả.

"Tổng cộng năm trăm ba mươi hai đồng tám hào." Ngọc Anh đỏ hoe mắt trả lời.

Tiêu Dao nhíu mày, tuy hắn ở phố đồ cổ không lâu đã thành nhà giàu vạn tệ, nhưng vẫn biết năm trăm đồng thời đó có ý nghĩa gì.

Năm trăm đồng e rằng là toàn bộ số tiền tiết kiệm mà Ngọc Anh dành dụm được từ khi đi làm.

Hỏi kỹ Tiêu Dao mới biết trong nhà Ngọc Anh có một người em trai bị bệnh, lần này về là muốn để lại tiền cho gia đình giúp em trai chữa bệnh.

"Liệu có phải lúc nãy đi lấy nước không cẩn thận làm rơi không?" Tuyết Lỵ Dương vừa an ủi vừa hỏi.

Tiêu Dao nhìn chiếc túi vải của Ngọc Anh, lúc nãy cô đi lấy nước, chiếc túi đó cũng mang theo bên người, trông rất cẩn thận, không thể nào rơi trên tàu được, chắc chắn là trên đường đi lấy nước, bị kẻ gian tiện tay móc túi, lấy đi tiền rồi.

Vương Bàn Tử không nhìn nổi nữa, đằng một cái đứng dậy: "Ai lấy tiền của cô em?

Mau đứng ra!" Cả toa tàu ít nhất cũng hơn một trăm người, ồn ào

náo nhiệt, căn bản không ai nghe lời Vương Bàn Tử.

Hồ Bái Nhất bên cạnh bình tĩnh hơn nhiều, kéo Bàn Tử xuống, nói một câu: "Đừng manh động, tôi đi báo cảnh sát." Không lâu sau, Hồ Bái Nhất dẫn nhân viên phục vụ đến đây.

Nhân viên phục vụ tìm hiểu tình hình, cũng chỉ có thể ghi chép theo thủ tục.

Hiện trường quá đông người, không có cách nào tìm ra.

Thấy tàu sắp đến Thạch Gia Trang, nếu tàu dừng lại, người lên kẻ xuống, tiền của Ngọc Anh sẽ hoàn toàn biến mất.

Tuyết Lỵ Dương an ủi Ngọc Anh, sau đó lại lục lọi trên người mình.

Tiêu Dao đương nhiên biết Tuyết Lỵ Dương định làm gì, lập tức ấn tay cô lại, đồng thời lắc đầu.

Cho tiền không phải là cách giải quyết vấn đề, ra ngoài trực tiếp móc tiền ra dễ bị lộ giàu, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử có kinh nghiệm hơn nhiều, đều chỉ để một ít tiền lẻ bên ngoài, tiền giấy mệnh giá lớn không bao giờ để lộ một tờ.

Tiêu Dao từ từ đứng dậy, nói với nhân viên phục vụ: "Tôi biết ai đã lấy trộm tiền, lát nữa tôi tìm ra, cần anh phối hợp khám xét." Nhân viên phục vụ cũng thấy Ngọc Anh đáng thương, nghe lời Tiêu Dao liền gật đầu.

Tiêu Dao ngưng thần tĩnh khí, cẩn thận lắng nghe động tĩnh trong toa tàu, đồng thời lôi ra sáu đồng tiền từ trên người, âm thầm bói quẻ.

Toa tàu được chia làm hai khu, chỉ cần bói quẻ vài lần là có thể biết vị trí đại khái của tên trộm.

Chỉ mất vài phút, Tiêu Dao đã tìm ra vị trí của tên trộm.

Trên một hàng ghế, mấy thanh niên trông lưu manh đang đánh bài, ồn ào náo nhiệt.

Nhưng Tiêu Dao nhanh chóng nhận ra, mấy người này thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía này, không hề bình tĩnh như vẻ ngoài.

Sau khi Tiêu Dao đến gần, tim của một trong số thanh niên đó càng đập nhanh hơn.

Tiêu Dao không ngờ thuật Thính Lôi Biện Mộ lại có thể dùng để bắt trộm, không nhịn được cười thầm, sau đó ra hiệu cho nhân viên phục vụ vẫn luôn theo sau.

Nhân viên phục vụ cũng là người từng trải, lập tức nhận ra mấy thanh niên đánh bài này có vấn đề, dùng tay vỗ vào vai người mà Tiêu Dao chỉ, "Đứng lại." Tên thanh niên thấy tình hình không ổn, nhấc chân chạy về phía cửa toa tàu.

Lúc này tàu bắt đầu vào ga, lát nữa cửa mở thật sự có thể bị hắn chạy thoát.

Khi tên thanh niên chen lấn, Tiêu Dao đưa tay vỗ nhẹ mấy cái lên người hắn.

Song Chỉ Tham Huyệt không chỉ dùng để phá cơ quan, giải thi cương, mà còn có thể làm người ta tê dại, tên thanh niên đó toàn thân mềm nhũn, loạng choạng hai bước rồi ngã xuống đất.

Sau đó từ trong người hắn rơi ra một cái túi vải nhỏ bọc trong khăn tay hoa.

Ngọc Anh nhìn thấy, lập tức hét lên một tiếng: "Đó là khăn tay của tôi." Nhân viên phục vụ thấy chiếc khăn tay hoa đó chắc chắn là của con gái dùng, số tiền trong túi vải cũng khớp với số tiền Ngọc Anh nói không sai một hào, lập tức khống chế tên thanh niên đang ngã trên đất.

Không lâu sau, lại có mấy nhân viên phục vụ đến, vừa hay tàu vào

ga, bảy tay tám chân áp giải tên thanh niên xuống tàu.

Ngọc Anh lấy lại được tiền, kích động không ngừng cảm ơn Tiêu Dao, từ trong túi xách lấy ra mấy quả trứng gà và táo, rõ ràng là để ăn dọc đường, muốn chia cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao làm sao chịu nhận, đối với hắn đây chỉ là một sự cố nhỏ trên đường mà thôi.

Chương 61

Khi tàu đến Trịnh Châu, Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đổi sang giường cứng, rời khỏi toa ghế cứng.

Trước khi đi, Hồ Bái Nhất cẩn thận dặn dò hai cô gái những điều cần chú ý khi ra ngoài, lúc đi còn dúi cho Ngọc Anh một ít thịt kho và bánh nướng mang từ kinh thành đi.

Sau khi đổi sang giường cứng, suốt đường đi không có chuyện gì xảy ra, cuối cùng vào trưa ngày thứ ba đã đến Xuân Thành.

Trước khi đến Xuân Thành, Đại Kim Nha đã cho bốn người Tiêu Dao một địa chỉ liên lạc.

Ở ngoại ô Xuân Thành có một người bạn chiến hữu cùng đi thanh niên xung phong với Đại Kim Nha, ở thôn Vưu Khê bên cạnh chùa Đàm Hoa.

Hai người vẫn luôn có liên hệ làm ăn.

Sau khi mấy người tìm đến theo địa chỉ, họ nghỉ ngơi tại nhà người bạn của Đại Kim Nha.

Ba ngày hai đêm đi tàu hỏa vô cùng mệt mỏi.

Buổi tối, lúc mấy người cùng ăn cơm, Tiêu Dao hỏi một câu: "Có ai nghĩ ra chưa, lần này chúng ta sẽ hành động với thân phận gì?" Nghe lời Tiêu Dao, Vương Bàn Tử ngẩn ra: "Thân phận gì?

Trộm mộ...

à không... buôn bán đồ cổ chứ sao..." "Diêu Tử hỏi câu này không sai, chúng ta đều là người ngoại tỉnh, giọng nói khác với người địa phương, nếu không có thân phận hợp lý dễ gây chú ý." Hồ Bái Nhất gật đầu.

“Thu mua ngọc thạch?

Tôi nghe nói ở phố đồ cổ có người nói ở vùng Điền Nam này buôn bán ngọc thạch rất sôi nổi.” Vương Bàn Tử cuối cùng cũng đưa ra một đề nghị hợp lý.

Tiêu Dao lắc đầu: “Không được, nơi chúng ta đến không phải ở thành thị, cũng không phải ở cửa khẩu, vào rừng sâu núi thẳm mà đi thu mua ngọc thạch, đến ma cũng không tin.” “Vậy chúng ta làm nghề gì?” Vương Bàn Tử lập tức hỏi.

“Ngày mai chúng ta mua một bộ quần áo và công cụ, giả làm nhân viên bảo tàng, xuống đây bắt mẫu vật bướm hồ điệp.” Tiêu Dao lập tức nói.

“Đúng vậy, vùng Vân Nam này nổi tiếng với loài bướm hồ điệp sặc sỡ thần kỳ, chúng thích sống ở trong các khe suối, trước đây tôi đã đọc trên tạp chí địa lý.

Chúng ta vào rừng sâu tìm bướm hồ điệp một chút cũng không đột ngột.” Tuyết Lỵ Dương lập tức đồng ý.

“Tạp chí địa lý?

Lại nhắc đến tạp chí địa lý...” Hồ Bái Nhất trêu chọc, nhưng cũng nhanh chóng tỏ vẻ đồng ý.

Bốn người thuận lợi thông qua quyết định, sáng sớm hôm sau dưới sự chỉ dẫn của người bạn của Đại Kim Nha, họ tìm đến trung tâm thương mại, mua vợt bắt côn trùng, quần áo làm việc ngoài trời và mũ lá sen che nắng.

Sau khi chuẩn bị xong đồ đạc, lại có một vấn đề, bốn người ở Điền Nam không quen biết ai, lại phải đến nơi hẻo lánh, nếu không có người dẫn đường, dễ bị lạc.

Người bạn của Đại Kim Nha bận rộn công việc, lại không quen

thuộc vùng ven sông Lan Thương, không thể làm người dẫn đường.

Hiện tại không có cách nào khác, bốn người chỉ có thể vừa đi vừa tính.

Chẳng mấy chốc, bốn người Tiêu Dao đến bến xe ô tô, mua vé lên xe đi dọc theo quốc lộ về phía bờ sông Lan Thương.

Lên xe ngồi yên vị, Tiêu Dao đang chuẩn bị ngủ gật để ngủ bù, đột nhiên nghe thấy một giọng nói có chút quen thuộc: "Diêu Tử, sao anh lại ở đây?" Tiêu Dao đang mơ màng, nghe thấy giọng nói liền giật mình, thầm nghĩ, danh tiếng của lão tử đã truyền đến tận Điền Nam rồi sao?

Quá không khiêm tốn rồi.

Nhìn kỹ lại, lập tức bật cười, đúng là người quen.

Thì ra người vừa gọi Tiêu Dao không phải ai khác, chính là Ngọc Anh mà họ đã gặp trên tàu hỏa.

Sau khi đến Xuân Thành, Ngọc Anh nghỉ lại nhà Chương Hướng Hồng một đêm, rồi mới bắt xe về nhà, vừa hay lại đi cùng chuyến xe với Tiêu Dao và mọi người.

"Thật là có duyên." Hồ Bái Nhất không nhịn được cảm thán.

Tuyết Lỵ Dương lập tức thân thiết ngồi bên cạnh Ngọc Anh.

Lần này mấy người Tiêu Dao đã có thân phận thích hợp, nói chuyện cũng cởi mở hơn.

Tiêu Dao nhìn Ngọc Anh, cả nhóm không có người dẫn đường, liền hỏi một câu: "Ngọc Anh, nhà cô ở đâu?

Có người nào thích hợp làm người dẫn đường cho chúng tôi không?" Ngọc Anh nghe Tiêu Dao hỏi, mắt cười cong thành vầng trăng khuyết: "Nhà em ở Na Ngọc Ô Khẩu.

Người dẫn đường thì ba em có thể làm được, ông giúp người trong thị trấn thu mua lá trà, mỗi năm đều phải đến vùng sông Xà Ba Tử bên sông Lan Thương để thu mua.

Lá trà ở đó rất nổi tiếng." Tiêu Dao chỉ thuận miệng hỏi một câu, không ngờ Ngọc Anh trực tiếp hiến dâng cả ba mình ra, thế thì ngại quá.

"Tốt quá rồi, tôi đến nhà cô trước." Tiêu Dao lập tức nghiêm túc nói: "Dẫn đường hay không không quan trọng, chủ yếu là đến thăm ông cụ." Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử bên cạnh nghe mà ngây người, giơ ngón cái lên với Tiêu Dao.

Tuyết Lỵ Dương cũng cười cười: "Diêu Tử ở cùng Lão Hồ và Bàn Tử lâu ngày cũng học hư rồi." Xe ô tô đi dọc quốc lộ hơn nửa ngày, bắt đầu có thể thấy được thành thị và làng quê, sau đó chỉ còn thấy núi non trùng điệp.

Xe ô tô đi trên đường đèo khoảng một tiếng đồng hồ, Ngọc Anh ngồi không yên, nhìn về phía bản làng xa xa, gọi với Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và mọi người: "Sắp đến rồi." Xe dừng lại, Ngọc Anh như một con thỏ nhảy xuống xe.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều đi theo sau, cũng lần lượt xuống xe.

Một bản làng xây dựng trên sườn núi, trông vô cùng yên tĩnh và thanh bình.

Ngọc Anh tung tăng chạy phía trước, thỉnh thoảng lại quay đầu vẫy tay với Tiêu Dao và mọi người, cả mấy người đều bị niềm vui về nhà của Ngọc Anh lây nhiễm.

Trước một ngôi nhà sàn, Ngọc Anh dừng lại, vươn cổ gọi vào trong: "Ba, mẹ, con về rồi!" Sau khi gọi mấy tiếng, một con chó vàng

từ trong nhà chạy ra, nhưng lại không thấy người đâu.

Con chó vàng đi quanh Ngọc Anh hai vòng, ngửi ngửi, rõ ràng đã nhận ra cô chủ nhỏ, đuôi bắt đầu vẫy điên cuồng.

"A Hoàng, ba đâu rồi?" Nụ cười trên mặt Ngọc Anh dần tắt, nhanh chóng bước vào nhà.

Tiêu Dao và mọi người cũng đi theo vào.

Vừa vào cửa, Tiêu Dao đã ngửi thấy một mùi thuốc nồng nặc, không nhịn được nhíu mày.

"Ngọc Anh, về rồi à?

Ba con đến nhà Đao Lão Ngư ở bản bên cạnh cầu cá thần, giờ vẫn chưa về." Chẳng mấy chốc, từ trong phòng đi ra một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, nét mặt có vài phần giống Ngọc Anh, chính là mẹ của Ngọc Anh.

"Mẹ, em trai sao rồi?" Cô hỏi.

Nhắc đến em trai, mắt mẹ Ngọc Anh lập tức đỏ hoe, thấy Tiêu Dao và mọi người đi vào nhà, vội vàng lau nước mắt: "Ngọc Anh, con dẫn bạn về sao không nói một tiếng?" Ngọc Anh lập tức líu ríu kể cho mẹ nghe chuyện gặp phải trên tàu, nghe mà mẹ cô kinh hãi, thỉnh thoảng lại vỗ ngực.

"Ôi chao, thật cảm ơn các cậu." Mẹ cô cúi đầu chào Tiêu Dao và mọi người.

Tiêu Dao làm sao chịu được, vội né sang một bên, khách sáo một hồi.

Chẳng mấy chốc, mẹ Ngọc Anh đã đi nấu cơm, trong nhà sàn thoang thoảng mùi thịt xào và cơm lam.

Hồ Bái Nhất nhìn quanh nhà sàn: "Cuộc sống gia đình họ cũng khó

khăn, đừng để người ta phiền phức, chúng ta không phải mang theo lương khô sao?" "Đúng vậy." Vương Bàn Tử vừa đồng ý vừa chảy nước miếng.

Chương 62

Tiêu Dao cười cười, nhanh chóng lấy ra không ít đồ hộp, giăm bông, thịt kho từ không gian hệ thống.

Hồ Bái Nhất đã quen với thủ đoạn của Tiêu Dao, không nói gì, Vương Bàn Tử thấy thế thì mắt sáng rực.

"Diêu Tử, Diêu Gia, ngài mang nhiều đồ vậy sao?" Tiêu Dao không để ý đến Bàn Tử, trực tiếp nhìn vào trong phòng, chỉ thấy trên chiếc giường tre trong phòng, một thiếu niên mặt mày xanh xao đang nằm, trong phòng thoang thoảng mùi thuốc bắc.

"Em trai tôi sức khỏe vốn luôn không tốt, lần trước nhận thư của ba nói em bệnh nặng, tôi mới từ Bảo Dương xa xôi về." Giọng Ngọc Anh trầm xuống, rõ ràng tâm trạng cũng sa sút.

"Mang những thứ này cho mẹ cô, không cần bận rộn quá, nấu ít cơm trắng, làm ít ớt là được." Tiêu Dao đưa đồ hộp qua.

Ngọc Anh cũng không từ chối, nhận lấy đồ hộp rồi nhanh chóng vào bếp rồi lại quay ra.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ba người đều ngồi bên bếp lửa chờ đợi.

"Ngọc Anh, lúc nãy tôi nghe nói ba cô đi cầu cá thần?

Cá thần là gì?" Tiêu Dao hỏi.

Hồ Bái Nhất cũng nói: "Mấy người chúng tôi vừa bàn bạc, nếu em trai cô có bệnh thì nên đến bệnh viện, không nên quá tin vào mấy phương thuốc dân gian." Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu.

Mắt Ngọc Anh đỏ hoe: "Bệnh của em trai là bệnh mãn tính, đã đi bệnh viện mấy lần rồi, mãi vẫn chữa không khỏi, nhà lại không có

tiền.

Ba em cũng hết cách, mới đi tìm Đao Lão Ngư để cầu cá thần, chứ nếu không ở các bản làng trong vùng, căn bản không ai muốn đến nhà Đao Lão Ngư." Tiêu Dao có chút kỳ lạ: "Tại sao?

Đao Lão Ngư này là người thế nào?" Ngọc Anh sau đó kể về Đao Lão Ngư.

Thì ra người này chuyên nung đồ gốm ở vùng lân cận, chum nước, chum đựng gạo của các gia đình trong núi đều do ông ta làm.

Nhưng nghe nói Đao Lão Ngư này còn biết nung một loại thu hồn quán đặc biệt thần kỳ.

Loại thu hồn quán này có thể thu giữ hồn phách của người ta.

Vì vậy người bình thường không mấy ai muốn đến nhà Đao Lão Ngư, chỉ có mấy người buôn tạp hóa mới đến nhà ông ta lấy hàng.

Trong núi ít người, chỉ nung đồ gốm căn bản khó mà no bụng, nhưng Đao Lão Ngư có một tài lẻ, thường xuyên bắt được một loại cá thần, dài hai ba thước, không có mắt, vị vô cùng tươi ngon, nghe nói có thể chữa bệnh.

Không ít người bệnh nặng đều đến nhà Đao Lão Ngư cầu cá.

Ở các bản làng lân cận có người đồn rằng, những người bệnh nặng đó đều bị Đao Lão Ngư dùng thu hồn quán thu mất hồn phách, sau đó mới cầu cá, ăn vào mới khỏi.

Đao Lão Ngư dựa vào đó để kiếm tiền.

Nghe Ngọc Anh miêu tả, Tiêu Dao nhíu mày, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Mọi người có thấy Đao Lão Ngư này kỳ lạ không, câu chuyện này hình như đã nghe ở đâu rồi?" Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử

đều không nhớ ra, Hồ Bái Nhất vỗ đùi một cái: "Tôi nhớ ra rồi, không phải giống như Mã Đại Đảm sao?

Thu hồn quán với phách quan tài, rất giống nhau, đều là để che mắt người đời mà thôi." Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại: "Thật là độc ác, Đao Lão Ngư và Mã Đại Đảm làm chuyện gì cũng có một luồng tà khí." "Mã Đại Đảm là ai?" Ngọc Anh tò mò hỏi.

Tiêu Dao nhếch mép: "Một người bạn cũ.

Nhưng ba cô đến nhà Đao Lão Ngư, thật sự không chắc đã an toàn, ông ấy đi lúc nào?" "Mẹ em nói ông đi từ lúc trời chưa sáng." Ngọc Anh trả lời.

"Bình thường từ nhà cô đến nhà Đao Lão Ngư đi về mất bao lâu?" Tiêu Dao hỏi.

"Ba em quen đi đường núi, đi về ba bốn tiếng là được." Ngọc Anh nói đến đây, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Hỏng rồi, bây giờ đã là buổi chiều, sao ba vẫn chưa về?" "Thôi được rồi, chúng ta đi một chuyến vậy." Tiêu Dao lộ vẻ cười khổ.

Lúc này mẹ Ngọc Anh vừa nấu cơm xong, dọn lên bàn.

Nghe mấy người muốn xuất phát đi tìm ba Ngọc Anh, bà cũng lập tức lo lắng.

"Đao Lão Ngư đó tiếng tăm không tốt, ít người đến nhà ông ta, ba Ngọc Anh đi từ sớm, lâu vậy chưa về, lẽ nào đã xảy ra chuyện?" Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ăn vội mấy miếng cho no bụng, sau đó dưới sự dẫn đường của Ngọc Anh, họ đi về phía nhà Đao Lão Ngư.

Nhà Đao Lão Ngư cách nhà Ngọc Anh không đến mười dặm, nhưng đều là đường núi, không dễ đi.

Nhà Đao Lão Ngư ở dưới đáy thung lũng, gần đó có một con sông

nhỏ, lò nung gốm ở bên bờ sông.

Khi Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và mọi người đến nhà Đao Lão Ngư, phát hiện nơi này hoàn toàn khác với nhà của những người dân trong làng gần đó.

Nhà cửa ở vùng này đa số là nhà sàn hoặc nhà tre, nhưng nhà Đao Lão Ngư lại là một sân viện cao tường, những ngôi nhà bên trong trông giống như ba gian nhà ngói đất.

Tiêu Dao nhìn Hồ Bái Nhất: "Nơi này e rằng cũng có chút không ổn." Hồ Bái Nhất gật đầu, đồng thời rút ra con dao găm vẫn luôn mang theo bên người.

Sau khi đến cửa nhà Đao Lão Ngư, Ngọc Anh đứng ngoài cửa viện gọi mấy tiếng, nhưng không thấy có động tĩnh gì.

Chẳng mấy chốc, tiếng gọi của Ngọc Anh đã mang theo tiếng khóc.

Tiêu Dao bèn kéo Ngọc Anh lại: "Đừng vội, tôi hỏi cô, vùng này trước đây có thường xuyên có người mất tích không?" Câu hỏi của Tiêu Dao không chỉ làm Ngọc Anh ngây người, mà còn làm Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng ngây ra.

Chỉ có Hồ Bái Nhất như có điều suy nghĩ.

"Lúc em còn nhỏ thì nhớ là có, cứ cách một hai năm lại có người mất tích, nhưng vùng núi chỗ em anh cũng biết đấy, chướng khí, độc trùng nhiều, lại có mãnh thú, nên thường cũng không ai để ý...

Mấy năm gần đây em ít về nhà, nên không rõ lắm." Ngọc Anh trả lời.

"Tôi nhớ ra rồi, Diêu Tử, anh còn nhớ Đẳng thuật mà Trần lão tiên sinh nói trước khi chúng ta xuất phát không?" Tuyết Lỵ Dương thông minh, nhanh chóng phản ứng lại.

Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao đều gật đầu.

Vương Bàn Tử nghe vậy, toàn thân nổi da gà, nhớ lại lúc ăn mì bị Trần lão gia tử miêu tả sự kinh khủng của Đẳng thuật.

"Đẳng thuật?

Đẳng thuật là gì?" Ngọc Anh lo lắng hỏi.

"Không cần lo, ba cô mới đi không lâu, chúng ta vào xem là được." Tiêu Dao miệng nói không vội, nhưng đã đi đến trước cửa sân nhà Đao Lão Ngư, liếc nhìn cổng sân, nhấc chân đá một cái.

Cánh cửa gỗ khóa chặt bị đá tung.

Tiêu Dao dẫn đầu xông vào.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng theo sau, cả hai đều cầm xẻng công binh, lúc này cũng đã rút ra.

Không còn cách nào khác, ở Cổ Lan Huyện đã bị Mã Đại Đảm lừa một lần, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Nhưng sau khi ba người xông vào sân, trong nhà lại không có người.

Một cái lò nung hình bánh bao ở bên cạnh sân, gần bờ sông, trong sân đặt một số phôi gốm đã làm xong, đang được phơi khô.

Lúc này Ngọc Anh và Tuyết Lỵ Dương cũng xông vào sân, Ngọc Anh lại gọi to mấy tiếng, vẫn không có ai trả lời.

"Trong phòng!" Hồ Bái Nhất hét lên một tiếng.

Chương 63

Trong sân có ba gian nhà đất, gian giữa giống như phòng khách, có bếp lò.

Hai bên trái phải một bên là phòng ngủ, bên còn lại là xưởng làm gốm, trên đất có bùn vàng đã ủ, có bàn xoay gỗ, rơm, tro gỗ và các dụng cụ khác.

Ba người chia nhau xông vào ba gian phòng, nhưng đều không phát hiện ra ai.

Vương Bàn Tử sờ vào cái bát bên cạnh bếp lò, trầm giọng nói: "Chắc là mới ở đây vài tiếng trước, đây là bữa sáng." Tiêu Dao ngẩn ra, liếc nhìn Vương Bàn Tử.

"Nhìn gì mà nhìn?

Về phương diện ăn uống, Bàn Gia tôi đây còn có nghiên cứu hơn cả cái chức Phát Khâu Thiên Quan của cậu, tin tôi đi!" Vương Bàn Tử ánh mắt kiên định, dứt khoát nói.

"Cụ thể là kinh nghiệm về việc bao lâu không rửa bát chứ gì..." Hồ Bái Nhất không chút lưu tình vạch trần Bàn Tử.

Tiêu Dao đặt ngón tay lên miệng, ra hiệu mọi người im lặng, sau đó lấy ra một quả pháo Nhị Lôi Tử từ không gian hệ thống.

Loại pháo này tuy nhỏ, chỉ bằng ngón tay, dài hai tấc, nhưng tiếng nổ cực lớn.

Tiêu Dao có tuyệt kỹ Thính Lôi Biện Mộ, từ khi từ Cổ Lan Huyện trở về, hắn đã nghiên cứu xem loại "lôi" nào dùng là thích hợp nhất.

Sau khi thử nghiệm hơn mười loại pháo, thu hút cả mấy bà thím trong khu phố đến, hắn mới chọn được loại Nhị Lôi Tử tinh phẩm

này, và mua mấy nghìn quả.

Tiêu Dao mượn xẻng công binh của Bàn Tử, đào một xẻng đất trong sân, chôn Nhị Lôi Tử vào, châm ngòi, sau đó lùi lại vài bước, cúi người cong lưng, tai áp xuống đất.

Sau một tiếng nổ lớn, mặt đất gần Nhị Lôi Tử bị nổ tung một lớp đất bụi.

Tiêu Dao nhanh chóng đứng dậy, phủi bụi trên mặt, thầm nghĩ, mẹ kiếp, lần sau nghe sấm phải đứng xa một chút, sau đó chỉ vào lò nung gốm: "Chỗ đó có vấn đề, bên dưới rỗng." Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, rõ ràng đã nhớ lại một số ký ức không mấy tốt đẹp.

Tiêu Dao đi mấy bước đến bên lò nung, bên dưới là một cái hố sâu khoảng nửa người, bình thường dùng để đặt phôi gốm vào lò.

Sau khi Tiêu Dao nhảy xuống, hắn lập tức đi vào trong lò gốm.

Bên trong lò trống không, chỉ có góc tường có hai cái bình gốm đen nung hỏng, thân bình méo mó, nứt vỡ.

Tiêu Dao dậm chân, phát hiện dưới chân là rỗng, nhanh chóng dùng xẻng công binh xúc hai nhát xuống dưới.

Dưới lớp tro than, một tấm ván gỗ lộ ra.

Tiêu Dao đưa tay nhấc lên, dưới tấm ván là một cái hố đen sâu hun hút.

Ngọc Anh sớm đã sợ hãi, nhìn cái hố đen: "Đây là đâu?

Hay là đừng xuống nữa, có lẽ phải tìm người chuyên nghiệp." Tiêu Dao nhếch miệng cười, cùng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau.

"Chúng tôi chính là chuyên nghiệp đây, yên tâm đi." Sau đó mấy người lấy ra dây thừng, đèn pin và những thứ khác từ ba lô.

Tiêu Dao châm một que diêm chống nước, ném que diêm đang cháy vào miệng hố, thấy độ sâu bên dưới khoảng hai mươi mét, đợi Bàn Tử bên cạnh buộc dây thừng vào một gốc cây nhỏ trong sân, liền trực tiếp men theo dây thừng leo xuống.

Xuống đến đáy, Tiêu Dao lập tức mở tấm Thiết Lân Thuẫn trên cánh tay trái ra, đồng thời rút ra Toái Tinh Đao, cẩn thận đi vào trong.

Sau khi xuống dưới, Tiêu Dao phát hiện hang động dưới lòng đất là do các khe nứt tự nhiên tạo thành, chỉ có đáy hang động là có dấu vết tu sửa nhân tạo, mặt đất cũng được lát đá.

Trên vách hang động đều rỉ ra những giọt nước, âm hàn thấu xương.

Vùng Na Ngọc Ô Khẩu này thuộc vùng đá vôi cao nguyên Vân Quý, có nhiều sông ngầm, đặc biệt là ở dưới đáy thung lũng, việc thấm nước chắc chắn rất nghiêm trọng.

Nơi như thế này thường sẽ không có mộ cổ, nếu có mộ cổ, những đồ vật trong địa cung sớm đã bị nước phá hủy gần hết.

Tiêu Dao tiếp tục đi vào trong, men theo con đường lát đá, chẳng mấy chốc đã đến một cái bệ đá, trên bệ đá có một cái hộp đá.

Tiêu Dao trong lòng căng thẳng, vội đi mấy bước đến bên hộp đá, nhìn vào trong, không nhịn được "di" một tiếng.

Trong hộp đá đặt ngay ngắn sáu con thú đá.

Những con thú đá này đỏ như máu, chắc là được điêu khắc từ một loại ngọc thạch không rõ tên.

Tiêu Dao lúc này thân mang trung cấp bách độc bất xâm, lại lấy ra một viên Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn ngậm trong miệng, đưa tay sờ lên con thú ngọc.

“Hệ thống kiểm tra vật chủ tiếp xúc với tượng điêu khắc huyết ngọc thời Hán, hấp thu 200 điểm khí vận.” “Hệ thống kiểm tra vật chủ tiếp xúc với tượng điêu khắc huyết ngọc thời Hán, hấp thu 200 điểm khí vận.” ...

Tiêu Dao không khách khí sờ hết sáu con thú bằng huyết ngọc, 1200 điểm khí vận dễ dàng vào túi.

Nhưng điều khiến Tiêu Dao có chút kỳ lạ là, những con thú bằng huyết ngọc này lại là đồ vật thời Hán, bảo quản tốt như vậy, mà khí vận trên đó lại ít đến mức kỳ lạ.

Tiêu Dao hấp thu khí vận nhiều rồi, cũng có kinh nghiệm, thông thường một món đồ ngọc điêu thời Hán, chỉ cần tạm được một chút, khí vận đều trên 500.

Những món đồ này không chỉ khí vận thấp, mà sờ vào còn có một cảm giác rất khó chịu.

Chẳng mấy chốc, lại có một tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Kiểm tra vật chủ tiếp xúc với manh mối của Mộ Trần Châu, giai đoạn hai nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm: tiến độ vị trí mộ Hiến Vương tăng 10%.” Cái gì?

Tiêu Dao ngẩn ra, thứ này có liên quan đến mộ Hiến Vương?

Sau đó, Tiêu Dao lập tức cầm một con thú huyết ngọc trong tay, cũng không bật đèn pin, trực tiếp dùng Thiên Nhãn Thông xem xét kỹ lưỡng.

Chỉ thấy trên huyết ngọc có một luồng hắc khí nhàn nhạt, tạo hình của con thú cũng vô cùng kỳ lạ.

Lúc này, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã xuống, Tuyết Lỵ Dương ở lại trên đó chăm sóc Ngọc Anh, đề phòng có chuyện bất

trắc.

“Thế nào?

Có đáng tiền không?

Bên dưới thật sự có mộ à?” Vương Bàn Tử vừa thấy đồ vật đã lập tức kích động, đưa tay định lấy con thú huyết ngọc.

“Đợi đã, đừng động vào những thứ này.” Tiêu Dao lập tức ngăn lại, “Những thứ này có tà tính, không sạch sẽ.” Bàn Tử nghe vậy, ngoan ngoãn rụt tay lại.

Hồ Bái Nhất nhìn môi trường xung quanh, cau mày nói: “Diêu Tử, trước khi xuống anh đã xem địa thế nhà Đao Lão Ngư, xuống đây lại xem xét một lượt, từ góc độ phong thủy mà nói, nơi này không tệ, đoạn lộ kiếm, trở thủy trùng, tụ âm sát, chỉ có điều loại phong thủy này không thích hợp để xây mộ.” Tiêu Dao gật đầu, thuật phân kim định huyệt của Hồ Bái Nhất quả nhiên lợi hại, hắn phán đoán nơi này không có mộ cổ phần lớn dựa vào cảm giác và Thiên Nhãn Thông, Hồ Bái Nhất chỉ cần nhìn một lượt là có thể kết luận.

“Nơi này thực ra là nơi thích hợp để xây miếu tu hành...

Kỳ lạ, kỳ lạ...

Chết tiệt, bị Kim Gia lây bệnh rồi, nơi này thích hợp xây miếu, nhưng lại xuất hiện dưới lòng đất, thật kỳ lạ, chưa từng thấy ai xây miếu dưới lòng đất.” Hồ Bái Nhất nói đến mức chính mình cũng hồ đồ.

“Tôi thấy vấn đề nằm ở mấy con thú huyết ngọc này.” Tiêu Dao lại nói, “Nhưng chúng ta xuống đây là để cứu người, những thứ này cứ tạm gác lại.

Tiếp tục đi vào trong đi.” Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều gật đầu.

Đi qua bệ đá, đi về phía trước một đoạn ngắn, ba người lập tức phát hiện một ngôi nhà đá được xây bằng những tảng đá tròn, cửa động hình bán nguyệt, không có che chắn, tuy được xây dựng nhân tạo nhưng lại rất tự nhiên.

Chương 64

Tiêu Dao ngẩn ra không nhận ra đây là kiến trúc gì, lẽ nào thật sự như Hồ Bái Nhất nói, bên dưới có miếu, là nơi tu hành?

Trong nhà đá có một chiếc giường đá, rất sạch sẽ, ngoài ra không có gì cả.

Ba người xem xét kỹ lưỡng, trong nhà đá không có người, nhưng chính giữa mặt đất có một cái hố vuông vức, là lối vào một con đường dốc 45 độ, bên dưới sâu thẳm.

Tiêu Dao gọi to vào miệng hố hai tiếng có ai không, ngoài tiếng vọng ra không có bất kỳ phản hồi nào.

Tiêu Dao cắn răng: "Tiếp tục xuống." Trong hang động này không chỉ có khả năng có ba của Ngọc Anh, mà lại còn có liên quan đến mộ Hiến Vương, Tiêu Dao không thể không xem trọng.

Sau khi đi xuống bậc thang dốc, họ phát hiện một cái ao nước lớn, nước ao màu đen, ngay cả Thiên Nhãn Thông của Tiêu Dao cũng không nhìn thấy đáy, không biết có phải là nước tù hay không.

Bên bờ ao có mấy cái vòng sắt lớn, treo mấy sợi xích sắt chìm sâu vào trong ao, không biết bên trong có thứ gì không.

Tiêu Dao đi đến bờ ao, vẫn không phát hiện ra dấu vết gì, đang định đi xem chỗ khác, đột nhiên nghe thấy trong nước có tiếng "hoa lạp lạp", xích sắt cũng bắt đầu rung lên dữ dội.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều giật mình.

"Mẹ kiếp, bên dưới không phải có quái vật chứ?" Vương Bàn Tử dùng đèn pin soi trên mặt ao, nhưng vẫn không phát hiện ra gì.

"Trong động không có gió, trong ao không có sóng, xích sắt trông

nặng trịch, thứ bị treo bên dưới e rằng là vật sống, nhưng nếu không, sinh vật gì mà phải dùng xích sắt to như vậy để khóa lại?" Hồ Bái Nhất hỏi một câu.

Tiêu Dao và Vương Bàn Tử đều lắc đầu, nhất thời đều nghĩ đến tạp chí địa lý của Tuyết Lỵ Dương...

"Theo tôi thì chúng ta kéo xích lên là biết chứ gì?

Nghĩ nhiều làm gì?

Có quái vật thì cho nó một xẻng vào đầu!" Vương Bàn Tử hung hăng lên, đưa tay ra kéo xích sắt.

"Được!

Bất kể là rùa già, rồng già hay yêu tinh gì, cũng phải kéo lên mới xác định được." Tiêu Dao cũng cắn răng.

Sau đó ba người dùng sức, kéo xích sắt lên bờ.

Sức lực của cả ba người Tiêu Dao đều vượt xa người thường, đồng tâm hiệp lực, không ngờ không mất quá nhiều thời gian đã kéo được xích sắt lên.

Kéo được khoảng mười mét, mặt nước trong ao rẽ ra, một vật đen sì từ trong đó lộ ra.

"Cái gì vậy?

Một cái chum gốm cỡ lớn à?" Hồ Bái Nhất nhìn vật trong nước hỏi.

Tiêu Dao nhìn lại, vật đó cao khoảng hơn hai mét, hình dáng thật sự giống như những cái phôi chum đang phơi ở ngoài sân.

Vương Bàn Tử thở phào một hơi: "Không phải yêu ma quỷ quái là tốt rồi, một cái vò vỡ, chỉ to hơn một chút, có gì đáng sợ, lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân Bàn Gia ta đây còn không sợ..." Lời của

Bàn Tử chưa dứt, đã cảm thấy cái vò khổng lồ đó rung lên một trận, bên trong phát ra tiếng "hoa lạp hoa lạp", như có vật sống đang động đậy.

Vương Bàn Tử giật mình, lùi lại một bước.

Lúc này cái vò lớn đó đã hoàn toàn lộ ra khỏi mặt nước, bị kéo lên bờ.

Trên thân vò có không ít hoa văn, ở giữa có những cái lỗ to bằng ngón tay.

Nước trong vò theo những cái lỗ đó chảy ra.

Tiêu Dao lo lắng cho ba của Ngọc Anh, nhìn cái vò gốm to lớn đang rung lên bần bật, có chút kinh hãi, nhưng vẫn muốn vào xem.

Tiêu Dao gõ lên vò gốm, phát hiện độ dày của vò khoảng một lòng bàn tay, vô cùng chắc chắn, bên ngoài còn được bọc một lớp da sắt sơn sống, vô cùng kiên cố.

Tuy trên đó có không ít hoa văn, nhưng vừa mới vớt lên khỏi nước, vô cùng trơn trượt, không dễ trèo lên.

"Anh họ, Bàn Gia, đỡ tôi một tay, tôi lên xem thử." Tiêu Dao chỉ vào cái nắp trên đỉnh vò gốm.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nghe vậy, làm thang đỡ, Tiêu Dao dẫm chân một cái, nháy mắt đã trèo lên đỉnh vò.

Đỉnh vò có một chóp nhọn, bên cạnh có chốt cài, trên chốt cài có ổ khóa.

Tiêu Dao bây giờ không còn là tên ngốc ở dưới tiệm quan tài của Mã Đại Đảm ngày trước, loại ổ khóa này căn bản không làm khó được hắn, người đã sở hữu thuật cơ quan Lỗ Ban và phá giải cơ quan, mấy nhát đã mở được ổ khóa.

Sau đó Tiêu Dao thò đầu vào trong cái vò gốm lớn nhìn.

Lúc này, trong vò gốm đột nhiên vang lên một tiếng động lớn, cả cái vò gốm rung lên dữ dội.

Đỉnh vò gốm vốn đã hẹp, bề mặt lại vô cùng trơn trượt, mặc dù khả năng giữ thăng bằng của Tiêu Dao đã được hệ thống cường hóa, nhưng vẫn bị trượt một cái, suýt nữa ngã.

"Diêu Tử cẩn thận, tôi nhớ ra rồi, thời cổ đại có một loại hang quan, dùng vò làm quan tài, đặt người chết vào trong đó rồi chôn cất.

Tôi tuy chưa từng gặp, nhưng nhìn cái vò này, vừa to vừa tròn, bên ngoài lại có hoa văn cổ xưa, có lẽ chính là loại hang quan đó, bên trong có đại tống tử không chết." Hồ Bái Nhất ở dưới lo lắng nói.

Tiêu Dao thầm nghĩ, Lão Hồ nhắc nhở thật đúng lúc, nhưng thật xui xẻo...

Nếu thật sự có tống tử, Tiêu Dao ngược lại không lo lắng.

Bộ trang bị trên người tôi quả thực được thiết kế riêng để đối phó với tà vật như tống tử, bất kể là Thiết Lân Thuẫn hay Toái Tinh Đao đều có tác dụng khắc chế cực lớn, chưa kể trong không gian hệ thống còn có không ít dây mực, móng lừa đen, gạo nếp...

Điều Tiêu Dao lo lắng là thứ khác.

Lúc nãy khi Tiêu Dao nhìn vào trong vò gốm, nước bên trong vẫn chưa rút hết, trong nước dường như có một cái bóng, trông giống hình người.

Xung quanh cái bóng còn có những thứ kỳ lạ khác.

Khi mực nước rút đi, Tiêu Dao lại nhìn vào trong, đột nhiên trong vò lại vang lên từng trận động tĩnh.

Lần này sức mạnh lớn hơn lúc nãy, cả cái vò bị làm cho nghiêng

đi, dọa Lão Hồ và Bàn Gia vội vàng bước tới đỡ lại.

May mà sức của hai người lớn, nước trong vò cũng đã rút đi phần lớn, gắng gượng giữ vững được.

"Bên trong là cái gì vậy, có mùi tanh hôi." Vương Bàn Tử chửi một câu.

Lúc này cả cái vò cũng đã nghiêng đi không ít, Tiêu Dao ở miệng vò cũng đứng không vững.

Lúc này từ trong miệng vò thò ra một bàn tay người màu trắng.

Tiêu Dao trong lòng kinh hãi, lo lắng cho ba của Ngọc Anh, vội vàng đưa tay ra kéo, gọi một tiếng: "Có phải ba của Ngọc Anh không?" Khoảnh khắc tay Tiêu Dao tiếp xúc với bàn tay trắng đó, da gà trên người hắn đều dựng đứng lên.

Là tay người không sai, nhưng lại không phải tay người sống, mà là một khúc xương tay vừa ướt vừa cứng.

Khi Tiêu Dao ý thức được, động tác kéo đã hoàn thành, một bộ xương khô há hốc miệng bị hắn kéo cả người ra khỏi vò.

"Chết tiệt!" Tiêu Dao gan không nhỏ, nhưng quá đột ngột, giật mình một cái, cả người trượt xuống khỏi vò.

Chương 65

Khoảnh khắc rơi xuống, cả cái vò cũng lăn về phía ao nước.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử ba người vội vàng đỡ lại, gắng gượng kéo cái vò lại bên bờ.

Lúc này Tiêu Dao mới quay đầu lại nhìn bộ xương khô đó, phát hiện trong miệng và mắt của bộ xương dường như có thứ gì đó đang động đậy.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử sợ hãi lùi lại một bước, dùng đèn pin soi tới.

Soi vào thì không sao, chỉ thấy đầu lâu người từ trên đó lăn xuống, đang không ngừng nhảy lên, kêu "bốp bốp", rất có nhịp điệu.

"Sống sờ sờ ra ma rồi Lão Hồ," mặt Vương Bàn Tử trắng bệch.

Hồ Bái Nhất cũng chửi: "Mẹ kiếp tôi cũng chưa từng thấy, mẹ nó thành xương rồi mà còn nhảy được?" Vương Bàn Tử rút xẻng công binh ra, bổ về phía bộ xương, vừa bổ vừa hét: "Đi chết đi, mặc kệ là thứ gì, Bàn Gia đây bổ chết hết!" Có lẽ Bàn Gia hơi hoảng, một xẻng bổ hơi lệch, đầu lâu không vỡ mà lại bật lên nắp vò rồi nảy ra, mắt thấy sắp lăn xuống ao nước.

Tiêu Dao sớm đã nhìn rõ, dường như là một con cá lớn màu đen không có mắt, đuôi ở trong hốc mắt đầu lâu, thân mình cuộn trong hộp sọ, đầu cá lại thò ra từ miệng há to của đầu lâu, lúc này đang ra sức giãy giụa.

Con cá lớn giãy giụa tự nhiên làm đầu lâu nhảy lên, lúc này nó lăn đến bờ ao, Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao ra bổ xuống.

Cả cái đầu lâu bị bổ làm hai nửa như bổ quả bầu, lộ ra bên trong

một con cá lớn dài ít nhất hai thước, cũng không biết thứ này chui vào bằng cách nào.

Một mùi tanh hôi lan ra, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử ngược lại thở phào một hơi.

"Sợ chết ông nội rồi, thì ra là một con cá." Vương Bàn Tử lau mồ hôi, "Cẩn thận Bàn Gia ăn thịt mày." "Mày dám ăn à, nhìn kỹ xem thứ này là gì, không có ấn tượng gì à?" Hồ Bái Nhất nói.

Vương Bàn Tử nhìn bộ xương người trên đất, lại nhìn con cá lớn vừa bị Tiêu Dao chém đứt đang khẽ co giật, mặt trắng bệch, suýt nữa thì nôn ra.

"Chết tiệt, tôi cứ tưởng Đẳng thuật mà Trần lão gia tử kể là cố ý làm tôi buồn nôn, không ngờ có thật!" Lúc này trong vò lại vang lên tiếng "lách cách", Tiêu Dao nhìn vào trong, trong vò có hai bộ xương người, hơn mười con cá lớn dài hai ba thước, đều nhớp nháp trơn tuột, không nhìn rõ mắt.

Tiêu Dao trong lòng ghê tởm, bèn lấy ra một túi nọc độc của Hắc Vưu Hưởng từ không gian hệ thống, bóp dịch độc bên trong vào phần nước còn lại trong vò.

Cả thế giới trở nên thanh tĩnh.

Sau đó Tiêu Dao lại dùng Toái Tinh Đao bổ mạnh vào lớp da sắt của vò gốm, ba nhát năm nhát, cả cái vò gốm bị hắn bổ tung.

Bộ xương người và cá chết bên trong đều rơi vãi ra.

"Tính khí của Diêu Tử cũng nóng nảy thật." Vương Bàn Tử nhỏ giọng lẩm bẩm, thấy bộ xương người và cá chết bên trong lại một trận buồn nôn.

Hồ Bái Nhất thì tìm thấy một chiếc vòng tay bạc trong đống xương người.

“Nhìn này, loại vòng tay bạc này là trang sức mà phụ nữ vùng Điền Nam thích đeo, tám phần là của người dân trong làng gần đây để lại, lát nữa tôi mang ra ngoài hỏi Ngọc Anh.” Tiêu Dao hỏi: “Vậy ba của Ngọc Anh đâu?

Có khi nào?” Hồ Bái Nhất nhìn vò gốm, lắc đầu: “Không phải, bộ xương bên trong đều đã chết nhiều năm, ba của Ngọc Anh hôm nay mới ra ngoài.” Tiêu Dao gật đầu, sau đó lại xem xét một vòng bên bờ ao.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Dao lại phát hiện ra mấy thứ kỳ quái bên bờ ao.

Trông giống như những bức tượng người bằng gốm.

Khi Tiêu Dao đưa tay ra sờ, lại phát hiện căn bản không thể hấp thu khí vận, rõ ràng không phải là vật cổ đại.

Tiêu Dao thầm nghĩ, tượng gốm là thứ dùng để tuẫn táng trong các ngôi mộ cổ, xuất hiện dưới lòng đất ở Điền Nam đã có chút kỳ lạ, lại còn là đồ mới?

Đao Lão Ngư làm đồ gốm, những bức tượng gốm này chắc là do ông ta nung, nhưng không biết để ở đây có tác dụng gì.

Tiêu Dao nghiên cứu một hồi, không có manh mối, lại tiếp tục tìm kiếm, chẳng mấy chốc phát hiện bên bờ ao có mấy sợi xích sắt chìm xuống nước, xem ra trong nước còn có những cái vò gốm khác.

“Trong nước còn một cái vò nữa, đợi tôi, tôi xuống xem thử.” Tiêu Dao nói với Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử.

Hồ Bái Nhất kéo hắn lại: “Diêu Tử đừng manh động, nước ao đen ngòm, không biết sâu bao nhiêu, chúng ta lại không có thiết bị lặn.” “Đúng vậy, sợ dưới nước có thứ khác.” Vương Bàn Tử cũng còn sợ hãi nhìn vào ao nước.

Tiêu Dao cười cười: “Yên tâm đi, dưới nước tôi còn lợi hại hơn trên bờ.” Bàn Tử bĩu môi: “Chém gió, cứ chém đi.” Bất chấp sự khuyên can của Bàn Tử, Tiêu Dao tung người nhảy vào ao nước.

Sau khi tiến vào trong đầm nước, nhờ kỹ năng Tuần Hải của Thiết Đầu Long Vương được kích hoạt, Tiêu Dao lập tức cảm thấy hành động của mình trở nên vô cùng nhẹ nhàng.

Một luồng khí tức mát lạnh tràn vào cơ thể hắn, khiến toàn thân hắn thông thái, rõ ràng là có thể hô hấp được cả ở trong nước.

Nước trong đầm lạnh lẽo và trong vắt, dường như đang chảy chầm chậm, rõ ràng có kết nối với sông ngầm bên ngoài chứ không phải là một đầm nước tù.

Tiêu Dao bơi một vòng, thấy dưới chân không xa có một cái vại gốm lớn lơ lửng, giống hệt cái hắn thấy trên bờ.

Sau đó hắn dùng hai tay quạt nước, bơi về phía cái vại.

Khi bơi đến bên cạnh, Tiêu Dao lại cảm giác bên trong vại có xao động, hiển nhiên bên trong cũng có cá lớn.

Tiêu Dao bất giác nhìn về phía Thiết Lân Thuẫn, đột nhiên nhận ra tại sao con cá lớn trong vại lại xao động như vậy.

Trên Thiết Lân Thuẫn có mang theo uy áp của Thiết Đầu Long Vương, có sức uy hiếp cực lớn đối với động vật dưới nước.

Con cá quái trong vại chắc chắn đã cảm nhận được uy áp từ Thiết Lân Thuẫn, nên mới ra sức giãy giụa, nhưng cái vại chỉ có bấy nhiêu, lỗ hổng phía trên lại rất nhỏ, nó chỉ có thể giãy giụa bên trong, đâm vào thành vại khiến nó rung lắc không ngừng.

Tiêu Dao cuộn Thiết Lân Thuẫn lại, sự xao động trong vại quả nhiên chậm đi.

Tiêu Dao bơi quanh cái vại một vòng, cảm giác mình như một con cá lớn, tự do tự tại vô cùng trong nước, trong lòng thầm đắc ý, sau đó vươn tay mở nắp trên đỉnh vại ra.

Vốn dĩ trên nắp có mấy cái khóa, cần phải tốn chút công sức, nhưng không biết vì sao nắp vại lại có vấn đề, khóa không được cài chặt, Tiêu Dao kéo một cái là mở ra ngay.

Ngay lập tức, khoảng mười mấy hai mươi con cá lớn dài chừng hai ba thước lao ra.

Dù Thiết Lân Thuẫn trên người Tiêu Dao chưa mở ra nhưng dư uy vẫn còn, đám cá lớn lao ra từ trong vại đều tránh xa hắn, liều mạng bơi về hai phía.

Tiêu Dao lại nhìn vào trong vại, chỉ thấy bên trong lờ mờ có hai cái bóng trắng bệch, có lẽ là hài cốt người đã bị cá quái rỉa sạch.

Tiêu Dao đang định rời đi thì đột nhiên từ trong vại trôi ra một thi thể, vừa lúc nổi lên ngay trước mặt hắn, một khuôn mặt bị ngâm nước đến hơi trắng bệch đối diện với mặt hắn.

Dù Tiêu Dao gan to bằng trời cũng bị dọa cho giật nảy mình, nếu không có kỹ năng Tuần Hải, có thể hô hấp dưới nước, chắc chắn sẽ bị sặc nước, có khi toi mạng trong đầm nước này cũng nên.

Tiêu Dao hơi trấn tĩnh lại, lập tức bơi theo thi thể nổi lên.

Lên khỏi mặt nước, Tiêu Dao túm lấy quần áo thi thể, bơi vào bờ.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao kéo một thi thể trở về đều giật mình.

Sắc mặt Tiêu Dao cũng không tốt, thi thể này là một người đàn ông khoảng năm sáu mươi tuổi, xem ra thời gian tử vong không lâu, lẽ nào...

Ba người đàn ông lớn đứng dưới đó nhìn nhau, không ai nói gì.

Một lúc lâu sau Tiêu Dao mới lên tiếng: “Tôi lên trên gọi Ngọc Anh xuống xem.” Hồ Bái Nhất vỗ vai Tiêu Dao: “Để anh đi.” Nói rồi anh xoay người đi về.

Một lát sau, có tiếng động truyền đến từ cửa động, Ngọc Anh đã theo xuống.

Ngọc Anh loạng choạng chạy tới, mặt đầy vẻ lo lắng, sau khi đến gần, cô cầm đèn pin chiếu vào mặt thi thể rồi chết lặng che miệng lại.

Chương 66

“Ngọc Anh, có buồn thì cứ khóc ra đi.” Vương Bàn Tử thở dài, vụng về an ủi.

Kết quả Ngọc Anh bỏ tay ra: “Không phải ba cháu, là Đao lão ngư.” Tiêu Dao trợn mắt như mắt bò, thầm nghĩ không phải ba cô thì cô che miệng làm gì chứ...

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Sao Đao lão ngư lại bị nhốt trong vại gốm?

Ba của Ngọc Anh đâu?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Có lẽ trong hang động này có ngã rẽ mà tôi không để ý, vùng này có địa mạo Karst, hang động ngầm không ít.” Hồ Bái Nhất nói.

Tiêu Dao gật đầu, nói một câu: “Mọi người bịt tai lại đi.” Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức thành thạo bịt tai lại.

Tiêu Dao lấy ra một quả “nhị lôi tử”, châm ngòi rồi ném ra sau lưng.

Sau một tiếng nổ lớn, Tiêu Dao chỉ vào bên trái của căn nhà đá phía trước: “Bên trong có một cửa động.” Nói xong, Tiêu Dao đi đầu về phía cửa động.

Vừa đi được mấy bước, đã nghe thấy tiếng động từ trong cửa động truyền ra.

Đèn pin của Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đồng loạt chiếu về phía cửa động, Tiêu Dao cũng lăm lăm Toái Tinh

Đao đề phòng.

Một lúc sau mới thấy một người đàn ông trung niên mình mẩy đầy đất chui ra từ cửa động.

Mặc dù người đàn ông lấy tay che mắt, Ngọc Anh vẫn nhận ra, cô nhào tới, gọi một tiếng "A ba".

"Hạ đèn pin xuống, đừng chiếu vào mắt." Tuyết Lỵ Dương nhanh chóng dặn dò.

Ba người hạ đèn pin xuống, nhanh chóng đưa ba của Ngọc Anh ra khỏi hang động ngầm.

Lên mặt đất, uống mấy ngụm nước xong, ba của Ngọc Anh là Ngọc Sơn mới kể lại trải nghiệm của mình.

Nguyên là sáng sớm Ngọc Sơn đến nhà Đao lão ngư cầu thần ngư, gõ cửa nửa ngày không có ai mở, nếu là bình thường thì ông đã sớm rời đi, nhưng Ngọc Sơn lo cho con trai nên tiếp tục gõ cửa, kết quả khóa cửa lỏng lẻo tự mở ra.

Ngọc Sơn tìm trong phòng và sân đều không thấy ai, đang định rời đi thì ngửi thấy mùi canh cá thơm nức tỏa ra từ trong lò gốm, khiến người ta ngửi thấy mà bụng đói cồn cào, nước miếng chảy ròng ròng.

Ngọc Sơn tìm vào trong lò, kết quả bất cẩn rơi vào hang động bên dưới lò.

May mà đoạn trước của hang động hẹp, trên vách động lại có chỗ đặt chân, Ngọc Sơn là người quen leo núi, nhanh chóng ổn định lại, không bị ngã bị thương, nhưng không thấy đáy động.

Ở đáy động, ông thấy Đao lão ngư đang lấy cá từ một cái vại lớn để nấu canh, rồi lại thấy xương người trong vại, kinh ngạc hét lên một tiếng, bị Đao lão ngư phát hiện.

Đao lão ngư tuổi tác lớn hơn Ngọc Sơn một chút nhưng sức lực cực lớn, mấy chiêu đã khống chế được Ngọc Sơn.

Sau đó Đao lão ngư định nhét Ngọc Sơn vào trong vại, nhưng Ngọc Sơn giãy giụa, ông chưa vào được thì Đao lão ngư lại âm kém dương sai ngã vào trong.

Bên trong vại vừa ướt vừa trơn, không có chỗ bám, vốn dĩ thiết kế chỉ có vào mà không có ra.

Ngọc Sơn sợ Đao lão ngư ra được sẽ tiếp tục hại mình, bèn đẩy cái vại gốm xuống nước, cũng vì thế mà sau này Tiêu Dao thấy nắp vại không khóa.

Sau khi Ngọc Sơn chạy trốn, trong lúc hoảng loạn không phân biệt được phương hướng, cộng thêm dưới lòng đất tối đen như mực, ông đã chui vào một ngách động.

May mà Ngọc Sơn biết mình đi sai đường, không dám đi lung tung, sợ đi bừa sẽ lạc vào mạng lưới hang động ngầm chằng chịt trong khu vực, như vậy thì thật sự vĩnh viễn không ra được.

Ngay lúc Ngọc Sơn sắp tuyệt vọng, ông nghe thấy tiếng pháo nổ bên ngoài, bò theo âm thanh, không ngờ thật sự bò ra được khỏi ngách động.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nghe mà tấm tắc khen lạ.

Đao lão ngư hiển nhiên là truyền nhân của đẳng thuật mà Trần Ngọc Lâu đã nói trước đây, đẳng thuật mà lão sử dụng vô cùng âm tà, giống hệt như Trần Ngọc Lâu miêu tả.

Chỉ là canh cá dường như lão đã uống hết, không dùng để hại người, không biết có bí mật gì khác không.

Điều Tiêu Dao quan tâm không phải những thứ này, bây giờ Ngọc

Sơn đã được cứu ra, Tiêu Dao càng chú ý đến sáu con huyết ngọc kỳ thú đặt trên đài đá dưới lòng đất, cùng với mấy pho tượng gốm kỳ quái bên bờ đầm nước. * * * Huyết ngọc kỳ thú bị Tiêu Dao mang từ dưới đất lên, bây giờ quan sát dưới ánh nắng mặt trời, nhanh chóng thu hút sự chú ý của Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

"Nhìn xem, mắt của thứ này có giống với hồng ban hình con mắt sau lưng chúng ta không?" Hồ Bái Nhất đột nhiên nói một câu.

Lời của Hồ Bái Nhất vừa dứt, Tiêu Dao liền hiểu ra tại sao sáu con huyết ngọc kỳ thú này trông lại tà tính như vậy.

Sáu con kỳ thú đều chỉ có một con mắt, mọc trên trán, hình dạng con mắt có chút giống vòng xoáy, rất giống với hồng ban hình con mắt trên vai Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

Tôi không bị trúng lời nguyền, cảm nhận tự nhiên không nhạy bén như Lão Hồ, lúc đầu lại không phát hiện ra.

Hệ thống gợi ý sáu con huyết ngọc kỳ thú có liên quan đến vị trí của Hiến Vương mộ, một lần nữa chứng minh Mộ Trần Châu hay Phượng Hoàng Đảm rất có khả năng ở trong Hiến Vương mộ.

Chỉ là tại sao trên những con huyết ngọc kỳ thú này lại có manh mối?

Tiêu Dao ngồi xổm trên đất, chống cằm suy tư về sáu con kỳ thú.

"Ngọc đại ca, anh có từng thấy thứ này chưa?" Hồ Bái Nhất quan tâm đến tung tích của Mộ Trần Châu, quay sang hỏi Ngọc Sơn vừa mới nghỉ ngơi.

Ngọc Sơn lắc đầu: "Thứ này tôi chưa từng thấy." Vương Bàn Tử đưa tay sờ lên con kỳ thú, nhỏ giọng nói: "Cũng không biết thứ này có đáng tiền không." Tiêu Dao trong lòng phiền não, lúc này Ngọc Anh đã đến trại gần đó tìm ủy ban thôn để báo cảnh sát, Đao lão ngư chết

trong hang động dưới nhà mình, là chuyện mạng người, lại còn liên quan đến Ngọc Sơn, Ngọc Anh không dám lơ là.

Lát nữa người ta đến, ngọc thú có thể sẽ bị mang đi.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao lại lần nữa cầm lấy ngọc thú, dùng ngón tay gõ nhẹ.

"Bên trong rỗng?" Tiêu Dao trong lòng khẽ động.

Vừa rồi lúc dùng ngón tay gõ, hắn nhận ra vị trí chính giữa của ngọc thú dường như có không gian.

Để xác nhận, Tiêu Dao cầm cả sáu con ngọc thú lên gõ từng cái, phát hiện bên trong tất cả đều có không gian.

"Bên trong có đồ." Tiêu Dao nhanh chóng hiểu ra.

Sáu con huyết ngọc kỳ thú xuất hiện trên đài đá dưới lòng đất trong sân nhà Đao lão ngư, tám phần là một loại vật phẩm tà thuật nào đó liên quan đến đằng thuật, trên đó âm khí cực nặng, nếu bị thu đi cũng có khả năng tiếp tục hại người, bất kể là để lấy manh mối về Hiến Vương mộ hay là để hủy đi những vật tà ác này, Tiêu Dao đều đã đưa ra một quyết định.

"Theo tôi thấy, dù sao cũng không ai biết, chúng ta cứ mang sáu pho tượng ngọc này đi, đợi khi về kinh thành chắc chắn bán được..." Vương Bàn Tử vẻ mặt đầy khao khát nhìn ngọc thú, lời còn chưa nói hết đã đột ngột dừng lại.

Chỉ thấy Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao ra, nhắm chuẩn góc độ, xoẹt xoẹt xoẹt sáu nhát chém xuống, nhanh chóng chém ngang lưng cả sáu con huyết ngọc kỳ thú.

"Diêu Tử!

Cậu làm gì vậy?

Đây đều là tiền cả đấy.” Vương Bàn Tử bật dậy, xòe hai tay ra vẻ đau đớn tột cùng.

“Những ngọc thú này đều là đồ hại người.” Tiêu Dao chỉ xuống đất: “Nhìn xem, bên trong.” Vương Bàn Tử nhìn Tiêu Dao: “Được được, Diêu Tử nói gì cũng đúng, cậu thu đao lại đi.” Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương thì ghé sát lại xem những con huyết ngọc kỳ thú bị tôi chém, phát hiện vị trí tôi chém cực kỳ chính xác, vừa vặn để lộ ra một khoảng không bên trong ngọc thú.

Chương 67

Mỗi một con ngọc thú đều rỗng ruột, có một khoảng trống to bằng quả trứng gà, cũng không biết làm sao mà tạo ra được.

Trong mỗi không gian, đều có một quả trứng màu xanh lục.

Chỉ là vỏ ngoài không giống trứng chim có vỏ cứng, ngược lại trông mềm mềm, giống như một cục thạch, nhìn kỹ bên trong có thứ gì đó đang không ngừng ngọ nguậy.

"Thứ quái quỷ gì đây?" Vương Bàn Tử không có sức đề kháng với những thứ trông kỳ dị thế này, vừa nhìn vừa cảm thấy da gà da vịt nổi hết cả lên.

"Giống như trứng của một loại côn trùng nào đó, tôi từng đọc trong một cuốn... quên rồi, tóm lại không phải trứng chim." "Trứng to thế này, con trùng nở ra phải lớn cỡ nào?" Hồ Bái Nhất cũng không ưa gì côn trùng.

Tiêu Dao nhìn một lúc rồi nói: "Những quả trứng côn trùng này cứ để tôi xử lý." Những người khác tự nhiên không có ý kiến, những thứ này rõ ràng không phải loại hiền lành, nếu xử lý tùy tiện rất có khả năng xảy ra vấn đề, mà không xử lý lại càng không được, quỷ mới biết bên trong sẽ nở ra thứ gì.

Tiêu Dao lập tức thu sáu quả trứng côn trùng vào không gian hệ thống.

"Hệ thống kiểm tra được trứng Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ, ấp nở cần 1000 điểm khí vận, có lựa chọn ấp nở không?" 1000 điểm khí vận?

Con Hắc Vưu Hưởng hình dáng kỳ lạ, độc hại, biết phun tơ kia

cũng chỉ cần 100 điểm khí vận là có thể ấp nở, sáu tiểu khả ái này vậy mà cần tới 1000 điểm khí vận?

Thật sự coi điểm khí vận không đáng tiền à?

Lão tử liều sống liều chết dưới Long Lĩnh Mê Quật mới kiếm được bao nhiêu điểm khí vận chứ?

Tiêu Dao lập tức phủ quyết ý tưởng táo bạo của hệ thống, bảo nó bình tĩnh lại.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ hiển nhiên cũng là một loại trùng, chỉ là có vẻ hơi kiêu ngạo, thuật khống trùng của mình chưa thành thạo, sau này bắt đầu luyện tập với Hắc Vưu Hưởng trước, rồi hẵng ấp nở mấy vị đại gia này thì tốt hơn.

Tiêu Dao sau đó lại đặt những mảnh vỡ của huyết ngọc kỳ thú trở lại đài đá trong hang động trống.

Không bao lâu, người trong trại đã đến.

Hồ Bái Nhất khá quen thuộc với những chuyện kiểu này, cái chết của Đao lão ngư là do đuối nước, cuối cùng tám phần là một tai nạn bất ngờ, Ngọc Sơn sẽ không có vấn đề gì.

Người địa phương nói chuyện khẩu âm khá nặng, khi họ bàn bạc công việc, tôi, Lão Hồ, Bàn Gia và những người khác hoàn toàn không nghe hiểu gì, chưa nói đến Tuyết Lỵ Dương là người nước ngoài.

May mà Ngọc Anh luôn ở bên cạnh phiên dịch, tôi mới hiểu được đại khái.

Đúng như lời Lão Hồ nói, sau khi người trong trại đến, họ nhanh chóng biến chuyện lớn thành nhỏ, nhỏ hóa hư không, coi cái chết của Đao lão ngư là một tai nạn bất ngờ.

Chỉ là trong vại gốm dưới hang động có xương người, chiếc trâm

cài tôi đưa cho Ngọc Anh trước đó bị người ta nhận ra là của một người phụ nữ ở trại gần đó mất tích mười mấy năm trước, gia đình bấy lâu nay cứ ngỡ cô ấy lên núi hái thuốc bị hổ báo vồ mất.

Xương người trong vại trở thành án hình sự, người trong trại tiếp tục báo cáo lên trên.

Sau khi người của cấp trên điều tra một hồi, họ đã thả Ngọc Sơn về.

Dù sao Ngọc Sơn cũng là người bản địa, lại tình cờ đến nhà Đao lão ngư, hoàn toàn không có hiềm nghi.

Buổi tối, Ngọc Sơn mời Tiêu Dao và mọi người ăn cơm tại nhà.

Không cần Tiêu Dao và những người khác đề cập, lúc ăn cơm Ngọc Anh đã trực tiếp nói về việc Tiêu Dao muốn đi tìm hồ vũ điệp, nhờ ba Ngọc Sơn làm người dẫn đường.

Ngọc Sơn được Tiêu Dao và mọi người cứu về, từ cõi chết trở về, đối với Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và những người khác vô cùng biết ơn.

Nghe Ngọc Anh mở lời nhờ mình làm người dẫn đường cho Tiêu Dao và mọi người, tự nhiên đồng ý ngay.

Sau đó Ngọc Sơn hỏi về nơi cần đến.

“Xà Hà, một nhánh của sông Lan Thương.

À đúng rồi, người địa phương cũng có người gọi là sông Xà Ba Tử.” Tiêu Dao trả lời.

Không ngờ Ngọc Sơn nghe xong sắc mặt đại biến, lắc đầu lia lịa: “Không nên đến đó đâu.” * * * Tiêu Dao nhíu mày: “Tại sao?” “Người ngoài không biết chứ, rừng ở đó rậm hơn, núi cũng lớn hơn, trong đó rắn rết, hổ báo cũng nhiều hơn, tôi trước đây đến khu vực đó thu hái lá trà vài lần, nghe người địa phương nói ở đó có một loại sương mù

yêu quái, người mà vào trong sương mù yêu quái thì có đi không có về.

Thương nhân ngoại tỉnh đều không dám tùy tiện đi lại." Ngọc Sơn lo lắng nói.

"Nếu muốn tìm hồ vũ điệp, ở gần trại của tôi cũng có thể, tôi và Ngọc Anh có thể chuyên môn đi cùng tìm." Ngọc Sơn lập tức bổ sung.

"Ngọc đại ca, loại hồ vũ điệp mà tôi cần tìm ở khu vực Ngọc Khẩu này không có, lần này mục đích chính của tôi là tìm kiếm loại hoàng kim phượng vĩ vũ điệp và kim ti phượng vĩ vũ điệp quý hiếm, đồng thời phải tiến hành khảo sát tổng thể về côn trùng ở khu vực này." Tuyết Lỵ Dương kiên nhẫn giải thích.

Tiêu Dao gật gật đầu với Tuyết Lỵ Dương, nhỏ giọng nói: "Mấy cuốn tạp chí địa lý đó xem không uổng công." Hồ Bái Nhất nhân lúc còn nóng rèn sắt, bày tỏ lần này họ muốn thu thập loại hồ vũ điệp quý hiếm nhất trên thế giới, sau đó làm thành tiêu bản, mang về kinh thành tổ chức triển lãm, để cho những người ngoại quốc xem thường tổ quốc vĩ đại của chúng ta mở mang tầm mắt, thấy được hồ vũ điệp Vân Nam rốt cuộc là như thế nào.

Đồng thời có thể lấp đầy khoảng trống trong lĩnh vực nghiên cứu côn trùng, vì quốc gia tăng thêm vinh quang, vì quốc gia tăng thêm thu nhập ngoại tệ các loại.

Tiêu Dao nghe mà ngẩn người, thầm nghĩ mình cũng đã đủ phúc hắc rồi, nhưng luận về công lực chém gió, Lão Hồ còn mạnh hơn mình nhiều.

Ngọc Sơn quả nhiên bị lừa cho ngây người: "Nếu đã có nhiệm vụ, tôi cũng không tiện khuyên nhiều, sáng mai chúng ta xuất phát.

Chỉ là khu vực Triết Long Sơn đó, nơi đó tôi cũng chưa từng đến, chỉ sợ không giúp được nhiều." "Không sao, chỉ cần đến được Triết

Long Sơn, tôi có cách là được.” Tiêu Dao vội vàng giải thích.

Sáng sớm hôm sau, Ngọc Sơn dẫn theo nhóm Tiêu Dao đến bên đường quốc lộ ở Ô Khẩu để ngồi xe khách.

Quốc lộ thực chất là đường đất sỏi đá, xe cộ cũng là loại xe buýt nhỏ cũ nát hơn cả ở Cổ Lan Huyện, trông như sắp phải bỏ đi.

Xe tuy cũ nát, nhưng không ngăn được tài xế phóng túng.

Người lái xe là một anh chàng khoảng ba mươi tuổi, da ngăm đen gầy gò, suốt đường đi miệng không ngớt, không hát hò thì cũng nói chuyện với người bên cạnh, lái xe thì đúng là một kiểu lơ đãng.

Đường núi tình trạng cực kỳ tồi tệ, dốc cao đường hẹp, cao thấp nhấp nhô, ổ gà ổ voi.

Điều chết người là do núi cao vực thẳm và sông lớn xen kẽ, đường đều được mở ven vách đá, cua gấp nối tiếp nhau, kích thích vô cùng.

Anh tài xế thường vừa hát hò nói chuyện, vừa miễn cưỡng đánh lái, nhưng lần nào cũng có thể hóa nguy thành an, dọa cho Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử mấy người lòng bàn tay vã mồ hôi.

Cách đó không xa bên dưới là sông Lan Thương sâu hai ba trăm mét, xe mà lăn xuống thì đến cái bánh xe còn tìm không thấy.

Tiêu Dao nhìn sang những hành khách bên cạnh, có cả anh Ngọc Sơn, phát hiện những hành khách này đều vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên đã quen với tình trạng đường sá và phong cách lái xe của tài xế ở đây.

Trên xe có tiếng gà vịt kêu, có tiếng trẻ con khóc, mùi vị hỗn tạp, Tiêu Dao là người ít câu nệ nhất cũng có chút chịu không nổi, mở cửa sổ xe ra cho thoáng khí.

Kết quả không mở cửa sổ thì thôi, vừa mở cửa sổ nhìn ra ngoài xe thấy sông Lan Thương chảy xiết dưới vách núi, những tảng đá kỳ lạ sừng sững, từ trên cao nhìn xuống, đều có thể thấy những con sóng trắng xóa cuộn trào trong dòng nước sông màu đỏ, tiếng nước ầm ầm.

Vương Bàn Tử vốn sợ độ cao, nhìn xe chạy ven vách đá, sợ đến run cả người: "Ngọc Sơn đại ca, còn bao xa nữa ạ, ngồi xe này một ngày chắc hồn bay phách lạc mất." "Sắp rồi sắp rồi, qua thêm hai ngọn núi nữa, có một khúc cua có thể xuống xe, nhưng xuống xe xong phải đi bộ rất lâu." Ngọc Sơn lập tức giải thích.

Tiêu Dao mấy người đang nói chuyện thì đột nhiên xe nghiêng đi.

Sau đó Tiêu Dao cảm giác chiếc xe buýt nhỏ như đang chơi trò drift trên con đường núi quanh co, đột ngột rung lắc dữ dội, thân xe cũng hơi nghiêng, hướng về phía vách đá.

Tiêu Dao mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lại cảm giác xe miễn cưỡng lệch về giữa đường một chút, rồi đột ngột đâm vào thứ gì đó.

Tài xế phanh gấp, xe dừng lại, người trên xe ngã trái ngã phải một trận gà bay chó sủa.

Chương 68

"Đè chết người rồi!" Tiêu Dao nghe thấy có người hét lên trong mớ hỗn loạn.

Anh tài xế vốn luôn kiêu ngạo vô cùng lúc này cuối cùng cũng không hát nữa, lông mày hơi nhíu lại, miệng chửi một câu bằng tiếng địa phương rồi xuống xe.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương kinh hồn chưa định, cũng đi theo xuống xe, tiện thể xem xét.

Tiêu Dao xuống xe nhìn, trong dạ dày một trận cuộn trào.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thực sự nhìn thấy, cảnh tượng còn kinh tởm hơn Tiêu Dao tưởng tượng.

Bên hông xe, có hai vết xước màu xanh lá cây rất rõ.

Cuối vết xước quả thực có một "người" đang nằm, chỉ là người này không phải người sống, mà là một tượng người bằng đá, to bằng người thật, bên ngoài mọc đầy rêu xanh và nấm mốc, không nhìn ra màu sắc ban đầu.

Tượng người bằng đá dường như không chắc chắn, bị xe đâm ngang lưng.

Bên ngoài là một lớp vỏ, bên trong rỗng, bị đâm nát vụn, từ trong vỏ bò ra những con thư trùng màu trắng dày đặc, con nào con nấy to bằng ngón tay cái, dài khoảng ba tấc, không ngừng ngọ nguậy trên mặt đất.

Ngoài ra còn có những con thư trùng bị bánh xe đè bẹp, trên đất đầy dịch màu xanh lá cây, tỏa ra một mùi tanh hôi kỳ dị kết hợp giữa mùi thịt thối và mùi cỏ nước.

Anh tài xế cuối cùng cũng nổi giận, xót xa nhìn phần đầu xe bị đâm móp một mảng, miệng không ngừng chửi bới.

"Nhìn những tượng người bằng đá này, phong cách tạo hình thời Hán, liệu có phải là sản vật thời Hiến Vương không?" Tuyết Lỵ Dương nói.

"Thứ này sao tôi thấy quen quen." Vương Bàn Tử bịt mũi hỏi.

"Ở trong hang động nhà Đao lão ngư, chỉ là cái tôi thấy không phải làm bằng đá, mà là gốm, cũng không phải thời Hán, chắc là do Đao lão ngư tự nung." Tiêu Dao nói.

Hồ Bái Nhất lập tức cũng nhớ ra: "Những pho tượng gốm đó và những tượng người bằng đá này tạo hình tương tự, Đao lão ngư biết tà thuật đẳng thuật của Hiến Vương, có lẽ là hậu duệ của tộc người thuộc phe Hiến Vương năm đó, những tượng người bằng đá này chắc chắn có quan hệ với Hiến Vương.

Chỉ là vỡ nát quá rồi, khó phán đoán có phải thật sự là đồ thời Hán không, tại sao bên trong lại có nhiều thư trùng như vậy?" Tuyết Lỵ Dương trước đó vào hang động nhà Đao lão ngư thời gian ngắn, tượng gốm lại ở ven đầm nước sâu trong hang động, nên không nhìn thấy.

Bây giờ cô càng xem xét kỹ hơn.

"À đúng rồi Ngọc Sơn lão ca, anh có từng thấy tượng người bằng đá tương tự chưa?" Tiêu Dao hỏi Ngọc Sơn một câu.

Ngọc Sơn nói: "Tượng đá như thế này ở gần Triết Long Sơn khá nhiều, bây giờ đã gần Triết Long Sơn rồi, không biết nó lăn ra từ đâu." "Những thứ này thường được chôn trong đất, đôi khi sườn núi sạt lở, thỉnh thoảng có thể thấy, bên trong đều là những con giòi béo này." "Người địa phương đồn rằng đây đều là quan tài hình người, là điềm

gở, thấy rồi có thể bị bệnh, thậm chí người nhà tử vong.

"Ôi chao, chúng ta xui xẻo quá, lại gặp phải chuyện này, xem ra về sau phải đến Ngọc Hoàng Các xin một lá bùa bình an mới được." Ngọc Sơn lo lắng, hiển nhiên nghĩ đến người con trai đang bệnh nặng ở nhà, trong mắt đầy vẻ lo âu.

"Ra quân bất lợi a, cũng không biết ở Triết Long Sơn có Ngọc Hoàng Các không, chúng ta cũng nên tìm cách kiếm ít bùa bình an đeo vào." Vương Bàn Tử không sợ hổ báo không sợ ác nhân, nhưng đối với những thứ thần thần quỷ quỷ này lại có chút e sợ.

Tiêu Dao lông mày nhướng lên, khóe miệng cong lên, từ trên người lấy ra mấy tờ giấy.

"Đây, cho các anh mấy thứ tốt." * * * Tiêu Dao lấy ra mấy tờ giấy vàng làm bằng giấy khương hoàng thượng hạng, trên đó dùng ấn Phát Khâu Thiên Quan và chu sa in lên tám chữ lớn: "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Ấn Phát Khâu Thiên Quan không chỉ bản thân có tác dụng trừ tà trấn hung, mà giấy bùa được in ra cũng vậy, chỉ là tác dụng của giấy bùa hơi nhỏ hơn một chút mà thôi.

Nhưng tác dụng của giấy bùa dù nhỏ, cũng là đồ thật sự có tác dụng.

Trong quá trình in ấn, Tiêu Dao có thể cảm nhận rõ ràng sẽ tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực.

Với tinh thần lực của Tiêu Dao hiện tại đã được hệ thống Phát Khâu Thiên Quan tăng cường mấy lần, tương đương với mấy chục lần của người trưởng thành bình thường, mỗi ngày cũng chỉ có thể in được hai ba tờ.

Mỗi lần in xong đều cảm thấy cơ thể như bị rút cạn, phải hồi

phục một ngày mới có thể tiếp tục in, tương đối hao tổn tinh lực.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều biết Tiêu Dao là Phát Khâu Thiên Quan, Mạc Kim Phù thần kỳ đến mức nào, ấn Phát Khâu Thiên Quan thần kỳ hơn một bậc, thấy giấy bùa tự nhiên đều vui mừng.

Hai người gấp giấy bùa thành hình vuông, cất vào túi áo sát người.

Tuyết Lỵ Dương vốn không tin những thứ này, chỉ là lần trước ở Cổ Lan Huyện lúc sắp rời đi, bị thủ đoạn của Tiêu Dao chấn động đến tam quan lung lay, bây giờ cầm giấy bùa, cũng học theo Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử gấp thành hình vuông.

Ngọc Sơn tuy không biết lợi hại, nhưng thấy trên đó tám chữ lớn màu đỏ son "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", cũng mặt mày hớn hở, cẩn thận cất đi.

Tài xế ở trước xe chửi một lúc xong, lại gọi mọi người lên xe.

Nhưng đoạn đường sau đó, tài xế rõ ràng không hoạt bát như trước nữa, lái xe cẩn thận hơn, tốc độ xe cũng từ con gà điên biến thành con gà ủ rũ.

Xe chạy ổn định hơn, Vương Bàn Tử lại nói nhiều lên, bắt đầu hỏi Ngọc Sơn tại sao người địa phương lại cảm thấy Triết Long Sơn nguy hiểm.

Ngọc Sơn giải thích Triết Long Sơn đối với người địa phương giống như một cột mốc ranh giới, hiếm có ai vượt qua.

Ở đó độc trùng sinh sôi, độc vụ lại nhiều, rừng sâu rậm rạp, oi bức ẩm ướt chướng khí quanh năm không tan, thường xuyên có người mất tích.

Có một điểm nữa là Triết Long Sơn thực ra có độ cao rất lớn, đỉnh núi cao nhất đã vượt qua đường tuyết, nên thời tiết ở đó biến đổi thất thường, các loại thời tiết cực đoan rất nhiều, như cuồng phong, mưa

đá, mưa bão, sương mù dày đặc đột ngột xuất hiện.

Đối với người địa phương, nếu không đi theo nhóm đông người, leo Triết Long Sơn cũng là một việc vô cùng nguy hiểm.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương nghe mà lông mày nhíu chặt.

Chạy thêm khoảng một tiếng nữa, chiếc xe buýt nhỏ mới như con rùa bò đến khúc cua mà Ngọc Sơn nói.

Xuống xe rồi, Ngọc Sơn nói đây là nơi gần Triết Long Sơn nhất, chỉ là đoạn đường sau đó toàn là đường núi, bắt buộc phải đi bộ.

Xuống xe ngoài năm người nhóm Tiêu Dao, còn có hai người địa phương, đều là phụ nữ.

Một người khoảng ba mươi tuổi, trên lưng cõng một cái gùi, trong đó có một đứa trẻ sơ sinh.

Người còn lại là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi.

Cả hai đều đội khăn, mặc váy viền hoa thêu màu chàm trên nền trắng.

Ngọc Sơn nhỏ giọng nói cả hai đều là người Bạch, chắc là người bản địa sống gần Triết Long Sơn.

Theo cách nói của Ngọc Sơn, người địa phương khi đi đường núi, nếu có thể đi cùng nhau thì nên đi cùng, ở những nơi vắng vẻ có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử vốn không muốn đi cùng người khác, nhưng nghe Ngọc Sơn nói xong, cũng đồng ý.

Mới đi được mười mấy phút, Tiêu Dao đã hiểu tại sao Ngọc Sơn muốn đi cùng nhau, đồng thời cảm thấy việc tìm Ngọc Sơn làm người dẫn đường là một quyết định vô cùng sáng suốt.

Sau khi rời khỏi đường chính, nơi này hoàn toàn biến thành đường mòn uốn lượn như rắn.

Xung quanh toàn là núi cao vực sâu, hoàn toàn không thấy bóng người, cũng không thấy thôn làng.

Đường núi quanh co khúc khuỷu, từ nơi xuống xe đến Triết Long Sơn tuy không xa, nhưng đường núi có nhiều ngã rẽ, nếu không có người dẫn đường và đồng bạn, nhóm Tiêu Dao ở trong núi có gặp nguy hiểm hay không thì chưa biết, nhưng đi vòng vèo lạc đường chắc chắn không thiếu.

Có khi phải mất một hai ngày.

Giữa đường, Tiêu Dao thử giúp hai người phụ nữ đi cùng xách đồ.

Một mặt thấy hai người túi lớn túi nhỏ lại cõng thêm đứa trẻ, quả thực vất vả, mặt khác, nếu Tiêu Dao nhớ không lầm, hai người này chính là nữ chủ nhân và Khổng Tước của Thải Vân khách sạn.

Chương 69

Hai người ban đầu khá câu nệ, sau đó không chịu nổi sự nhiệt tình của Tiêu Dao, Vương Bàn Tử, Hồ Bái Nhất và những người khác, tay xách nách mang, cứng rắn bao trọn hết những thứ đồ lớn nhỏ của hai người.

Đi bộ trên đường núi suốt hai ba tiếng đồng hồ, một đoàn người mới đến được chân núi Triết Long Sơn.

Nơi này có một thôn làng nhỏ, khoảng chừng hai ba mươi hộ dân.

Gần đó có một số công nhân mỏ đá sống ở một nơi xa hơn một chút.

Tổng cộng cũng chỉ là một nơi có một hai trăm người, thỉnh thoảng sẽ có một số người buôn bán lá trà đến đây, ngoài ra cơ bản không có người ngoài vào.

Một đoàn người tự nhiên đi thẳng đến Thải Vân khách sạn.

Bà chủ quán đối với hành động trên đường của nhóm Tiêu Dao vô cùng cảm kích, lải nhải nói nếu không có họ giúp đỡ có thể đến tối mới về đến nơi, sau đó nhiệt tình mời mọi người vào khách sạn nghỉ ngơi, tất bật lo việc nấu trà nấu cơm.

Thời gian mấy người đến còn sớm, khoảng hơn năm giờ chiều đã bắt đầu ăn cơm.

Nhóm Tiêu Dao trước khi xuất phát đã ăn no căng bụng ở nhà Ngọc Sơn, lại toàn là thịt cá khô các loại đồ ăn cầm hơi, tuy đi một đoạn đường núi nhưng cũng không đói, đều tùy tiện ăn một ít rồi bắt đầu uống trà.

Tuyết Lỵ Dương và Khổng Tước líu ríu nói chuyện, Vương Bàn

Tử một mình kiên trì bên bàn ăn, chưa ăn xong.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất hai người liền đi ra khỏi khách sạn.

Hồ Bái Nhất mang theo ống nhòm, cũng đưa cho Tiêu Dao một cái, hai người đứng bên ngoài quan sát địa thế Triết Long Sơn.

Tiêu Dao trực tiếp hướng ống nhòm về phía ngọn núi cao nhất.

Chỉ thấy ngọn núi lớn đó thẳng tắp lên mây, đỉnh núi trắng xóa, cũng không phân biệt được rốt cuộc là mây mù hay là tuyết tích trên đường tuyết.

Bên dưới là từng lớp mây trôi, không ngừng lượn lờ giữa núi, giống như một dải lụa trắng mỏng.

Cây cỏ trên núi rậm rạp vô cùng, khác biệt lớn với những ngọn núi phía bắc, gần như không thấy quá nhiều đá trơ trọi, có một số, cũng đều được phủ một lớp rêu xanh hoặc cỏ nhỏ.

Dưới chân núi là một biển rừng, vô số thực vật rậm rạp che phủ hết đặc trưng địa thế bằng một tấm thảm dày.

Thỉnh thoảng có thể thấy thác nước, đầm nước điểm xuyết trong rừng cùng với những rừng đá, rừng đất thấp hơn một chút.

Tiêu Dao cẩn thận hồi tưởng lại hình ảnh trên tấm bản đồ da người, nói với Hồ Bái Nhất: "Chắc là ở đây rồi, rất gần với ghi chép trên bản đồ." Hồ Bái Nhất gật đầu: "Đáng tiếc thế núi ở đây bị che lấp, rừng sâu cỏ rậm, thuật phân kim định huyệt không mấy tác dụng, nếu không cũng có thể phán đoán được vị trí đại khái." Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất ở bên ngoài quan sát một lúc xong, liền quay lại khách sạn, phát hiện Vương Bàn Tử một mình đã ăn hết những thứ còn lại trên bàn ăn, lúc này đang nằm ườn trên ghế tre, tay cầm một chén trà thơm.

Vương Bàn Tử lòng dạ rộng rãi, nhưng Tiêu Dao thấy Hồ Bái

Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại có chút cau mày ủ rũ, biết hai người vì chuyện tượng đá trên đường và cuộc gặp gỡ ở nhà Đao lão ngư trước đó, đối với Hiến Vương mộ đã nảy sinh lòng e sợ, lập tức an ủi: "Nếu chúng ta đã đến Triết Long Sơn, có tiến không có lùi, Mộ Trần Châu ở ngay trước mắt, dù là núi đao biển lửa cũng phải xông vào một phen." Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều có chút áy náy nhìn Tiêu Dao: "Diêu Tử, sự nguy hiểm ở đây vượt xa tưởng tượng của chúng ta, kéo cậu vào đây trong lòng chúng tôi không yên." Tiêu Dao lại giơ một tờ giấy bùa trong tay lên: "Tôi là Phát Khâu Thiên Quan, thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!" Sau đó Tiêu Dao lại quay sang bà chủ quán Thải Vân khách sạn: "Bà chủ, ngọn núi Triết Long Sơn phía trước, người bản địa ở đây có ai từng lên đó không?

Có thể giúp tôi tìm một người dẫn đường được không?" Anh Ngọc Sơn đến đây đã hoàn thành nhiệm vụ, sáng mai phải trở về, tiếp theo chỉ có thể dựa vào nhóm Tiêu Dao.

Tiêu Dao sớm tính toán, trước tiên hỏi bà chủ quán tình hình.

"Triết Long Sơn?

Cũng có người từng lên, nhưng những người lên Triết Long Sơn đều chết rồi." Bà chủ quán thản nhiên trả lời một câu.

Tiêu Dao trong lòng kinh ngạc, đều chết rồi?

Chuyện gì vậy? * * * Hồ Bái Nhất cũng giật mình, lẽ nào ngọn Triết Long Sơn này bản thân nó cũng có lời nguyền?

Người lên đó đều phải chết?

Nếu vậy thì việc giải lời nguyền Mộ Trần Châu sẽ phiền phức lắm.

Hỏi kỹ lại mới biết không phải như Hồ Bái Nhất nghĩ.

Nguyên là Triết Long Sơn vốn không phải nơi dễ đến, cũng không

có tài nguyên đặc biệt gì, người đến đó ít.

Thế hệ trước cũng có người từng lên, nhưng nhiều năm như vậy trôi qua đều đã chết rồi.

Mấy năm gần đây lại có tin đồn trên Triết Long Sơn có ma, căn bản không ai lên đó nữa.

Nhóm Tiêu Dao muốn tìm người dẫn đường, quả thật không dễ.

"Các anh muốn đến Triết Long Sơn tìm hồ vũ điệp à?" Đúng lúc này giọng của Khổng Tước vang lên.

Cô bé trước bữa ăn đã nói chuyện rất vui vẻ với Tuyết Lỵ Dương, biết nhóm Tiêu Dao đi tìm hồ vũ điệp làm tiêu bản, nên mới hỏi vậy.

Tiêu Dao trong đầu lóe lên một ý, vội nói: "Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi muốn đến thung lũng trên Triết Long Sơn tìm hồ vũ điệp, một số loài quý hiếm chỉ có ở những nơi cách biệt với thế giới như vậy mới có." Khổng Tước lập tức trả lời: "Nếu muốn đến đó, thực ra có thể không cần leo núi.

Em nghe mấy chú công nhân mỏ ở gần trại kể, dưới chân Triết Long Sơn có một đường hầm, bên trong có sông ngầm, có thể thả bè thuận dòng chảy xuyên qua núi.

Nhưng nghe nói ở đó có người chết, thường xuyên có ma." Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương ba người nhìn nhau, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Về việc làm thế nào để vào Triết Long Sơn, thực ra ba người đã nghiên cứu trên bản đồ da người rất lâu.

Theo như chỉ dẫn trên bản đồ, để vào "Trùng Cốc" sau Triết Long Sơn có hai con đường.

Một là đi vòng qua Triết Long Sơn, sau đó men theo sông Xà Ba

Tử ngược dòng lên, có thể vào được "Trùng Cốc".

Vấn đề của con đường này là khoảng cách quá xa.

Từ trên bản đồ xem khoảng cách đường chim bay thì tốt, nhưng thực tế đi hoàn toàn không phải vậy.

Tiêu Dao cũng đã đi đường núi, tự nhiên biết khoảng cách đường chim bay vài cây số, ở trong núi có thể đi mười mấy cây số đường cũng là bình thường.

Cộng thêm đường núi gần Triết Long Sơn càng khó đi, có thể có những vùng đầm lầy lớn, nên con đường này hiển nhiên không thích hợp.

Con đường còn lại đơn giản trực tiếp hơn, vượt qua ngọn núi Triết Long Sơn cao lớn trước mắt, từ Ô Khẩu vượt qua xong, đi thẳng xuống là có thể đến Trùng Cốc.

Vấn đề của con đường này cũng nghiêm trọng.

Triết Long Sơn có độ cao lên đến hơn ba nghìn mét, không phải là loại hơn ba nghìn mét trên cao nguyên, mà là trực tiếp từ đáy thung lũng sông Lan Thương có độ cao vài chục đến hàng trăm mét so với mực nước biển, vọt lên hơn ba nghìn mét.

Địa hình trên núi phức tạp, khí hậu phức tạp, động thực vật phức tạp, nơi đó căn bản không có đường để đi mà chỉ có thể leo, nếu không có người dẫn đường mà cứ liều mình vượt qua, tuyệt đối nguy hiểm.

Năm đó Trần Ngọc Lâu dẫn dắt lực sĩ Tá Lĩnh đi chính là con đường này, nhưng cũng tổn binh hao tướng, nếu không phải dựa vào đông người thế mạnh, trong tay lại có nhiều hỏa khí thuốc nổ, có thể đã không vào được "Trùng Cốc".

Hồ Bái Nhất vốn định đi con đường này, nhưng bây giờ nghe

Khổng Tước nói có sông ngầm có thể trực tiếp xuyên qua Triết Long Sơn, lập tức hứng thú.

"Con bé này đừng nói bậy, đường hầm dưới Triết Long Sơn đó không vào được đâu." Lúc này trong khách sạn lại có một giọng nói khác vang lên.

Một thương nhân buôn lá trà khoảng hơn bốn mươi tuổi, cũng họ Ngọc giống Ngọc Sơn, tên là Ngọc Bang, đã ở Thải Vân khách sạn mấy ngày rồi.

"Hừ, em có nói là vào được đâu, chỉ nghe nói ở đó có một con đường thủy." Khổng Tước bĩu môi, vẻ mặt không vui.

"Đi đi đi, pha trà cho chú đi." Ngọc Bang còn trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dao.

Chương 70

"Con đường thủy đó là do mấy người lao động khổ sai đào đá phát hiện ra, nhưng trong đó không phải có ma, mà là có quỷ thật." Ngọc Bang chớp chớp đôi mắt nhỏ nói.

"Quỷ?" Tiêu Dao cười cười: "Tôi thật sự không sợ quỷ." "Chúng tôi đều là những nhà khoa học, kiên định tin vào chủ nghĩa duy vật, ngưu quỷ xà thần đều phải đả đảo." Bàn Gia uống no trà, lúc này cũng ghé lại gần.

Ngọc Bang nghe xong cứ lắc đầu: "Tôi lúc trẻ cũng không tin tà như vậy.

Tôi nói cho các cậu biết, trong hang núi đó toàn là ngã rẽ, giống như mạng nhện vậy.

Đã có từ lâu rồi, nghe nói là con đường do tổ tiên từ rất lâu đã khai phá ra." "Thời đó người dân ở đây không có cơm ăn, nổi dậy tạo phản, người ta đều trốn vào nơi đó.

Lão gia Tuyên Úy Ti ở đây cũng không làm gì được những người trong hang đó, bèn dùng đá bịt hết tất cả các cửa hang lại, nhốt sống những người trong đó." "Nghe nói những người trong đó có cả nam nữ già trẻ, lúc sắp chết bắt đầu ăn thịt người chết, không ít hài cốt đều bị đập vỡ, tủy xương cũng bị hút đi." "Bây giờ mỗi năm vào dịp Sái Hải Hội, thuyền rồng đến gần đó cũng không dám lại gần.

Có người gan lớn áp tai vào đá, có thể nghe thấy tiếng người bên trong từng trận la hét, có cả tiếng khóc.

Người địa phương đều gọi nơi đó là Quỷ Khốc Động." Trời chưa tối, mấy người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương ngồi trong khách sạn bị lời của Ngọc Bang dọa cho người từng cơn lạnh

buốt, không nhịn được phải lại gần bếp lửa hơn một chút.

"Con đường thủy mà con bé Khổng Tước vừa nói, đó là mấy năm gần đây những người đào đá phát hiện ra một cửa hang, chắc là một hang núi mới sập gần đây.

Bên trong đều là hang động karst, cứ vài chục năm lại sập ra một cửa hang." "Đúng là có một con đường thủy có thể xuyên qua núi, nhưng trong đó toàn là những người chết có hình thù kỳ quái, người nhát gan đều bị dọa điên, người gan lớn ra được cũng ốm một trận nặng, có người vào đó rồi không bao giờ ra được nữa." Tiêu Dao lắc đầu: "Không sao đâu, bên trong tám phần là một số khu mộ táng của người xưa, chúng tôi thật sự không sợ thứ này.

Chỉ cần có đường thủy, chúng tôi có thể yên ổn thả bè qua là được." Ngọc Bang thấy không thuyết phục được mấy người này, cũng không nói nữa, một mình uống trà buồn.

Bốn người Tiêu Dao ở Thải Vân khách sạn nghỉ ngơi cả đêm, sáng sớm hôm sau chuẩn bị xuất phát.

Hồ Bái Nhất muốn mượn bà chủ khách sạn mấy khẩu súng săn, kết quả Khổng Tước từ trong nhà lấy ra một khẩu súng hơi.

Tuy là súng hơi, nhưng được bảo dưỡng khá tốt, có thể bắn bi thép cỡ trung, uy lực không nhỏ, gặp phải chó sói, cáo các loại dã thú cũng có thể bắn, khuyết điểm duy nhất là bắn từng phát một, may mà bi thép đủ dùng.

Trong bốn người, Vương Bàn Tử bắn súng giỏi nhất, khẩu súng này tự nhiên rơi vào tay Bàn Tử.

Hồ Bái Nhất trong tay có một cây ná cao su làm từ trước, tuy là ná cao su, nhưng chất liệu và tay nghề rất tinh xảo, theo lời Hồ Bái Nhất, ở cự ly gần, thứ này thậm chí còn hiệu quả hơn cả hàng "Hóa Long

Tạo” trên chợ đen.

Về phần Tiêu Dao, căn bản không cần những thứ đó.

Mấy ngày ở kinh thành, ngoài việc chuẩn bị vật tư, thú vui lớn nhất của Tiêu Dao là dùng đinh sắt bắn chuột các loại, đặc biệt là sau khi phát hiện ra loại đinh bê tông vân chéo hình chữ T bằng thép carbon chất lượng tốt ở cửa hàng kim khí, càng vui mừng khôn xiết.

Loại đinh này độ cứng cao, khả năng xuyên thấu mạnh, đều dùng để đóng vào bê tông.

Sau khi xử lý một chút, nó là một loại ám khí rất tốt, hơn nữa lại còn nhiều và rẻ.

Sau khi Tiêu Dao bắn sạch chuột trong phạm vi vài dặm quanh khu phố đồ cổ ở kinh thành, độ chính xác đã khá tốt.

Về phần uy lực, có thể sánh với súng bắn đinh, ở cự ly gần có thể phi thẳng vào tường bê tông.

Vị khách buôn trà tên Ngọc Bang kia, sáng sớm đã rời đi, đến nơi khác hái trà rồi.

Nhóm Tiêu Dao rửa mặt xong, phát hiện bà chủ khách sạn đã chuẩn bị không ít lương khô, còn có ngải cứu và một đống lớn thảo dược chống muỗi.

Khổng Tước thì hớn hở đòi dẫn đường cho mấy người.

Nhanh chóng một đoàn người chuẩn bị xong xuôi, dưới sự dẫn dắt của Khổng Tước, đi về phía chân núi Triết Long Sơn. * * * Từ Thải Vân khách sạn đến chân núi Triết Long Sơn khoảng cách không quá xa, một đoàn người đi khoảng hơn một tiếng đồng hồ, đã đến dưới thung lũng.

Tiêu Dao nhìn thấy phía trước không xa có một rừng tre rậm rạp,

những cây tre đều dị thường to khỏe, đồng thời nghe thấy tiếng nước chảy mơ hồ, liền hỏi Khổng Tước có phải đã đến nơi chưa.

Khổng Tước tung tăng nhảy nhót, lập tức nói con sông bên dưới chính là con sông xuyên qua Triết Long Sơn.

Nhanh chóng mấy người đi đến bờ sông.

Tôi nhìn xung quanh, xác nhận vị trí không sai rồi liền bảo Khổng Tước đi về.

Khổng Tước lại đòi tiếp tục dẫn đường, có thể đến tận bên cạnh Quỷ Khốc Động rồi mới về.

Tiêu Dao không chút lưu tình vạch trần ý đồ ham chơi của Khổng Tước, và nói với cô đến Quỷ Khốc Động rất nguy hiểm, mau về nhà đi, nếu không sau này sẽ không ở lại Thải Vân khách sạn nữa.

Tiêu Dao nói đến mức Khổng Tước nước mắt sắp rơi xuống, mới lưu luyến không rời quay người đi về, thỉnh thoảng còn vẫy tay.

"Không ngờ đấy Diêu Tử, cậu nhóc này vậy mà không bị mỹ sắc quyến rũ, đúng là đấng nam nhi." Vương Bàn Tử trêu chọc.

Tiêu Dao mỉm cười: "Chúng ta lại không phải đi du lịch tham quan, trên đường đi nguy hiểm không nhỏ.

Trong Trùng Cốc có thể có đủ loại thứ đáng sợ, một cô bé đi theo quá nguy hiểm.

Đừng nói là Khổng Tước, dù anh Ngọc Sơn muốn làm người dẫn đường, tôi cũng sẽ không để anh ấy đi." Nói xong, Tiêu Dao nhìn trời: "Mau chóng làm bè tre đi, trời có vẻ sắp mưa to." Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Mây càng ngày càng thấp, chúng ta phải tranh thủ thời gian." Bên cạnh là rừng tre, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lúc đi nghĩa vụ đều từng làm việc ở lâm trường, đối với việc làm bè thả bè khá thành thạo.

Chỉ là tre ở Vân Nam thật sự chắc, cộng thêm Bàn Tử không phải người miền Nam, chặt tre không đúng cách, một cây tre to bằng bắp đùi mà Vương Bàn Tử dùng dao chặt mất hơn mười phút, tay cũng tê cứng vì đau.

Tiêu Dao nhìn xong, trên mặt lộ ra nụ cười hiền từ, khiến Bàn Tử cũng phải rợn tóc gáy.

"Diêu Tử cứ cười hoài, đây, dao cho cậu, cậu lên đi." Khoảnh khắc Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao ra, Vương Bàn Tử đã hối hận.

Quả nhiên Tiêu Dao đi đến trước một cây tre to bằng bắp đùi, Toái Tinh Đao chém xéo xuống, xoẹt một tiếng, căn bản không có chút cảm giác ngưng trệ nào.

Sau đó Tiêu Dao dùng ngón tay nhẹ nhàng đẩy cây tre về phía bờ sông, cả cây tre ngã xuống.

Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên: "Được được, Diêu gia, giao cho cậu cả." "Diêu Tử, đừng chặt quá nhiều, khoảng chín cây là đủ rồi." Tuyết Lỵ Dương đã thăm dò dòng chảy và độ sâu của sông, nhanh chóng ước tính được lượng tre cần dùng.

Có Tiêu Dao ra tay, tốc độ làm bè tre tăng vọt.

Không bao lâu bè tre đã được làm xong, sau đó mấy người dùng dây thừng kéo bè tre xuống nước, đặt trang bị lên bè.

Con sông này chắc là một nhánh của sông Xà Hà, nói là sông không bằng nói là một con suối hơi sâu một chút.

Chỗ tốt là trước khi vào Quỷ Khốc Động, nước chảy hiền hòa.

Điều này cũng cho Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử cơ hội làm quen với việc chống sào, không bao lâu bè tre đã có thể ổn định tiến về phía trước.

Men theo sông đi khoảng một hai trăm mét, Quỷ Khốc Động đã hiện ra.

Bè tre từ từ tiến vào hang núi, giống như bị một con thú hoang khổng lồ nào đó nuốt chửng.

Lúc ở cửa hang, tầng mây bên ngoài đã nhanh chóng ép xuống chân núi, xa xa cũng truyền đến tiếng sấm ầm ầm, một trận mưa lớn đuổi sát gót chân mấy người.

Sau khi vào trong hang núi, Lão Hồ và Bàn Gia bật đèn đội đầu, sau đó hai người dựng một chiếc đèn pha ở phía trước bè tre.

Hang núi lúc mới vào khá rộng rãi, nhưng đi được vài trăm mét, ánh sáng từ cửa hang đã vô cùng yếu ớt, hang núi chìm vào bóng tối vô biên.

Dưới ánh đèn pha, có thể thấy phía trên dòng sông toàn là các loại thạch nhũ, có chỗ cao mấy chục mét, có chỗ cách mặt sông chỉ khoảng hơn một mét, lúc đi qua cả người đều phải nằm rạp trên bè tre.

Càng đi sâu vào trong hang núi, âm thanh xung quanh càng nhỏ, nhanh chóng tiếng sấm bên ngoài hoàn toàn không nghe thấy nữa.

Chương 71

Nhiệt độ trong hang núi cũng bắt đầu giảm nhanh, không ấm áp như bên ngoài, có cảm giác âm u lạnh lẽo.

Vì nguồn sáng của đèn pha chỉ có thể duy trì được sáu bảy tiếng, để tiết kiệm, đèn pha ở phía trước bè tre chỉ có thể bật một lúc rồi tắt một lúc.

Nhưng điều này đối với Tiêu Dao ảnh hưởng không lớn, Tiêu Dao phát hiện dù ở trong hang động tối tăm nhất, dạ nhãn của hắn vẫn có thể nhìn thấy đại khái.

Bè tre tiếp tục tiến về phía trước, đúng lúc Hồ Bái Nhất tắt đèn pha, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng: "Phía trước là gì?

Có ánh sáng?

Chúng ta ra khỏi hang núi rồi à?

Nhanh quá vậy?" Hồ Bái Nhất không nói gì, bật đèn pha lên.

Phía trước có thể thấy vẫn là hang động sâu hun hút vô tận, dòng nước dường như có chút nhanh hơn, nhưng vẫn ổn định, đến một gợn sóng cũng không có.

Về phần lối ra mà Vương Bàn Tử nói thì hoàn toàn không có dấu vết.

Hồ Bái Nhất thấy hướng dòng sông không thay đổi, nhanh chóng lại tắt đèn pha.

"Kỳ lạ thật, ánh sáng lại xuất hiện." Vương Bàn Tử nói.

"Tôi cũng thấy rồi." Tuyết Lỵ Dương nói.

"Quỷ hỏa." Tiêu Dao trầm giọng nói một câu.

Vương Bàn Tử giật mình: “Quỷ hỏa gì?

Diêu Tử đừng dọa tôi.” “Cái gã không học không nghề này, bảo cậu bình thường đọc nhiều sách vào.

Quỷ hỏa là do thi thể động vật thối rữa, phốt pho trên xương cốt gặp không khí tự nhiên phát ra ánh lửa, không phải là quỷ thật.” Hồ Bái Nhất không chút lưu tình chế nhạo Vương Bàn Tử một phen.

“Tôi thấy đây là tin tốt, ít nhất chứng tỏ trong hang núi có thi hài động vật, không phải là một thế giới không có sự sống.

Nếu thật sự không có một chút dấu vết sự sống nào, vậy mới càng đáng sợ, chứng tỏ hang núi này là một khu cấm.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Chém gió đi Lão Hồ, xương động vật có lân tinh, vậy giải thích sao những ngọn lân tinh này lại nhiều như vậy?” Vương Bàn Tử còn chỉ về phía trước.

Hồ Bái Nhất nhìn theo hướng Vương Bàn Tử chỉ, sắc mặt cũng thay đổi.

Lân tinh bình thường đều trôi nổi lập lòe, lúc sáng lúc tối.

Nhưng những ánh sáng trong hang núi lại không hề động đậy, dường như còn sáng hơn lúc nãy, không giống quỷ hỏa, mà ánh sáng xanh lè lại giống như mắt của động vật.

“Này Lão Hồ, không phải là quái vật chứ?” Vương Bàn Tử cầm khẩu súng hơi lên, nhanh chóng lắp đạn.

“Có khả năng, trong một số hang động cổ xưa, đều sẽ có hệ sinh thái hoàn toàn khác biệt, có thể sẽ có một số sinh vật tồn tại ngoài nhận thức của con người.” Tuyết Lỵ Dương lần này hiếm khi đồng tình với Vương Bàn Tử một câu.

Vương Bàn Tử mừng như được sủng ái, sau đó lại càng khó chịu hơn.

Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao ra, ngược lại còn hưng phấn.

"Lão Hồ, Bàn Gia, đó không phải là quái vật đâu, đợi đấy, tôi đi xem." Nói xong Tiêu Dao đứng dậy, nhắm vào một khối thạch nhũ gần đỉnh đầu, nhảy vọt lên, một tay bám lấy, đồng thời tay kia từ không gian hệ thống lấy ra một cuộn tơ nhện Hắc Vưu Hưởng, dán lên vách hang.

Sau đó Tiêu Dao lại lấy ra một cuộn tơ nữa, dựa vào độ dính của tơ, di chuyển nhanh chóng trên vách hang, nhanh chóng đến một trong những nơi phát sáng.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử ở dưới bè tre nhìn mà kinh hãi, lớn tiếng hét: "Diêu Tử cẩn thận!" * * * Sau khi Tiêu Dao đến nơi phát sáng, liền rút Toái Tinh ra.

Nguyên là những thứ phát sáng này là một loại nấm, mọc trên đỉnh vách hang.

Không biết có phải đèn pha trên bè tre đã kích thích loại nấm này không, hay là chúng vốn dĩ sẽ phát sáng, tóm lại những cây nấm trông có vẻ đáng yêu này lúc này đang giống như đèn huỳnh quang, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Tiêu Dao nhanh chóng tìm được hơn mười cây nấm tương tự trên vách hang, bỏ phần lớn vào không gian hệ thống, số còn lại cầm trên tay, lại như một con vượn linh hoạt, quay trở lại bè tre.

Tiêu Dao đưa một cây nấm cho Tuyết Lỵ Dương, đồng thời nghe thấy trong không gian hệ thống vang lên một tiếng thông báo.

"Hệ thống kiểm tra được Nấm Dạ Quang." Một câu ngắn gọn rồi không có gì nữa.

Tiêu Dao cũng không quá lo lắng, Nấm Dạ Quang này rõ ràng có tác dụng, phàm là vật phẩm đặc biệt có tác dụng mới có thể kích hoạt thông báo khi được đưa vào không gian hệ thống.

Chỉ là tạm thời không biết những cây nấm này rốt cuộc có công dụng gì.

Trong lúc Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang nghiên cứu nấm, Tiêu Dao và Vương Bàn Tử đứng ở đầu bè tre.

"Diêu Tử, mau nói cho tôi biết tôi nhìn nhầm đi, thứ phía trước đó thật sự không phải là miệng của một con quái vật sao?" Vương Bàn Tử đã giơ khẩu súng hơi lên.

Tiêu Dao lắc đầu.

Lúc này tốc độ của bè tre đang từ từ tăng lên, dòng nước xung quanh cũng dần phát ra một số âm thanh.

Dưới ánh đèn pha, phía trước khoảng hai ba trăm mét, có một hang núi khổng lồ.

Trên đỉnh hang núi, thạch nhũ hình thành qua không biết bao nhiêu năm đã tụ lại, ngưng tụ thành một viên châu đá khổng lồ.

Dưới viên châu đá đó, nước sông đều chảy vào trong một cái đầu thú khổng lồ.

Cái đầu thú này trông giống sư tử lại giống hổ, nhưng không thấy dấu vết điêu khắc của con người, phảng phất như được hình thành tự nhiên.

Chỉ là hình dạng và thần thái đều quá mức chân thực, trong miệng con thú khổng lồ có những thạch nhũ đối xứng trên dưới, giống như răng nanh của nó.

Nhìn cái miệng to như chậu máu đó dường như đang phát ra tiếng

gầm rú điên cuồng, chỉ là khi đang lao về phía viên châu giữa không trung, nó đã bị người ta thi pháp, ngưng trệ tại chỗ hàng triệu năm.

Dòng sông ở khu vực này từ từ thu hẹp lại, cuối cùng tất cả đều đổ vào miệng con thú khổng lồ, xa xa nhìn lại, giống như một cánh cổng dẫn đến địa ngục.

Cũng khó trách Vương Bàn Tử sợ đến mức như vậy, cánh cổng động trước mắt này, thực sự quá khó tin.

Sau khi vào cánh cổng đó, dòng nước càng chảy xiết hơn.

Tiêu Dao dựa vào ánh sáng đèn pha, nhìn vào trong hang núi sau cánh cổng, lập tức rùng mình.

Ở hai bên hang núi, trên đỉnh, treo đầy những tượng người cổ đại.

Những tượng người này quá quen thuộc, trước đó Tiêu Dao và mọi người đã thấy những pho tượng gốm tương tự trong hang động nhà Đạo lão ngư, và trên đường ngồi xe buýt nhỏ cũng đã thấy tượng người bằng đá bị xe đâm nát bên trong.

"Không đúng!" Tiêu Dao thấp giọng hét lên.

"Sao vậy Diêu Tử?

Là những tượng người đó à?" Hồ Bái Nhất hỏi.

"Không chỉ là những tượng người này.

Chương 72

Cửa động giống như miệng con thú khổng lồ vừa rồi, và những tượng người trước mắt này, đều là những dấu hiệu đặc biệt rõ ràng.

Nếu trước đây có người từng đi qua đây, thuận lợi đến được phía bên kia của Triết Long Sơn, không thể nào không nhắc đến những thứ này." Tiêu Dao trầm giọng nói.

Hồ Bái Nhất phản ứng nhanh nhạy, lập tức hiểu ra: "Chúng ta đi nhầm đường rồi?

Con đường chúng ta đang đi không phải là con đường thủy mà bà chủ khách sạn nói?" "Không sai, tôi nghi ngờ trong hang động này đường thủy không chỉ có một.

Không biết có phải do bị nước chảy xói mòn sạt lở, hay gần đây nước sông dâng cao các đường thủy thông với nhau, chúng ta rất có khả năng đã đi vào một ngã rẽ." Tiêu Dao phân tích.

"Vậy còn chờ gì nữa, mau dừng lại." Vương Bàn Tử cầm sào tre cắm xuống đáy nước, muốn dừng bè tre lại.

Kết quả sào tre cứ cắm xuống mãi, lại phát hiện căn bản không chạm được đáy.

Nơi này không chỉ dòng nước đang chảy xiết hơn, mà độ sâu của nước cũng vượt xa con sông trước đó.

Phải biết cây tre Tiêu Dao chọn làm sào tre, dài khoảng năm sáu mét, Vương Bàn Tử cắm sào tre hoàn toàn xuống đáy nước, vẫn không thể chạm tới đáy sông.

"Ghép vào bờ, dùng sào tre chống vào bờ." Hồ Bái Nhất mắt nhanh tay lẹ, cũng cầm một cây sào tre, ra sức quạt nước về một bên,

cố gắng vươn tới bờ bên kia.

Tiêu Dao từ không gian hệ thống lấy ra một cuộn tơ nhện, một đầu dán vào một tảng đá, sau đó ném về phía một khối thạch nhũ trên bờ.

Tơ nhện lập tức quấn chặt vào thạch nhũ, sau đó Tiêu Dao dùng sức hai tay, kéo sợi tơ, cứng rắn kéo bè tre đến vị trí không xa bờ.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng dừng được bè tre.

Tiêu Dao bèn buộc đầu kia của sợi tơ vào cây tre trên bè, dùng làm dây neo, cố định bè tre lại.

Bè tre vừa dừng lại, Hồ Bái Nhất liền chỉnh góc đèn pha chiếu lên đỉnh vách hang.

Sau khi ánh đèn quét qua, có thể thấy những tượng người dày đặc.

Những tượng người này đều bị trói ngược hai tay ra sau, có thể thấy tư thế bị trói.

Từ hình dáng bên ngoài không nhìn ra được ngoại hình và giới tính của tượng người, nhưng từ vóc dáng cao thấp lớn nhỏ, những tượng người này có cao có thấp, béo gầy cũng hoàn toàn khác nhau.

Có một số tượng người đặc biệt nhỏ bé, xem ra là những đứa trẻ chưa thành niên.

Điều này có chút đáng sợ.

Những tượng người bằng đá hoặc tượng gốm dùng để tuẫn táng mà Tiêu Dao từng thấy trước đây, về cơ bản đều là hàng tiêu chuẩn, tức là tất cả các tượng người đều giống hệt nhau, kích thước, kiểu dáng, trang phục thậm chí dung mạo đều giống nhau.

Người duy nhất có khả năng làm ra những tượng hoàn toàn khác nhau là Tần Thủy Hoàng với đội quân đất nung, đó thực sự là một

công trình vĩ đại, gần vạn tượng gốm mà mỗi cái một vẻ, sống động như thật, giống như một đội quân sống.

Lẽ nào vị vua thảo khấu Hiến Vương này, cũng có thực lực như Thủy Hoàng Đế, làm ra nhiều tượng người khác nhau như vậy trong hang núi này?

Điều này cũng quá khó tin.

Trong hang núi vô cùng âm u ẩm ướt, bề mặt những tượng người này màu xám tro, trên đó có những mảng nấm mốc lớn.

Phía trên những tượng người, có những sợi xích đồng, đã mọc đầy rỉ đồng màu xanh lá cây.

Chính những sợi xích đồng này treo những tượng người lên đỉnh hang núi.

Năm tháng lâu dài, có không ít xích đồng bị rỉ sét nghiêm trọng, rơi xuống từ đỉnh hang.

Có một số xích đồng trên đó có không ít vị trí trống, hiển nhiên tượng người vốn được treo ở đó đã rơi xuống nước.

Có không ít tượng cùng với xích đồng rơi xuống, treo lơ lửng ở vị trí cách mặt nước khoảng một hai mét, nhìn qua giống như những con ma treo cổ.

Trên những tảng đá ven bờ, cũng có những tượng người rơi từ đỉnh hang xuống.

Lúc này bè tre chỉ cách bờ một hai mét.

Tuyết Lỵ Dương chỉ vào một pho tượng người trên bờ: “Pho tượng người đó tôi cứ thấy có gì đó không ổn, tôi qua đó xem.” Tuyết Lỵ Dương nhẹ nhàng nhảy lên một tảng đá bên bờ.

Tiêu Dao gọi một tiếng "Đợi tôi", sau đó cũng nhảy lên bờ.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử thì ở trên bè tre sắp xếp đồ đạc, tiện thể siết lại những đoạn dây thừng bị lỏng ra sau chặng đường vừa rồi.

Tuyết Lỵ Dương sau khi lên bờ liền điều chỉnh vòng sáng trên đèn đội đầu, sau đó đi đến bên pho tượng người bị rơi xuống bờ rồi ngồi xổm xuống.

Tiêu Dao cũng theo sát phía sau, đứng cạnh pho tượng.

Tiêu Dao đưa tay, đặt ngón tay lên pho tượng, phát hiện không có khí vận trị nào để hấp thu.

Chuyện này có chút kỳ lạ, nếu pho tượng này do Hiến Vương làm ra, niên đại hẳn là vào thời nhà Hán, theo kinh nghiệm của Tiêu Dao phán đoán, ít nhất cũng phải có đến hàng trăm điểm khí vận trị.

Trong sơn động này có ít nhất mấy trăm pho tượng, nếu có thể hấp thu khí vận trị thì quả là một khoản thu nhập lớn.

Đồng thời, Tiêu Dao cảm nhận được xúc cảm trên pho tượng, không phải là cảm giác lạnh lẽo cứng ngắc của đá, ngược lại còn có độ đàn hồi nhất định. "Cẩn thận, trên tượng người có thể có vi khuẩn." Tuyết Lỵ Dương khẽ nhắc nhở, đồng thời đeo găng tay cao su vào. "Pho tượng này có vấn đề, hẳn là không phải làm bằng đá." Tiêu Dao cũng nhắc một tiếng.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, lấy dao lính từ trên người ra, cẩn thận rạch một đường trên thân tượng.

Một nhát dao chém xuống, lớp vỏ ngoài của pho tượng lại bị rạch ra, giống như pho tượng mà Tiêu Dao và mọi người đã thấy khi làm chiếc thuyền nhỏ trước đó, cũng chỉ có một lớp vỏ mỏng bên ngoài.

Sau đó, Tuyết Lỵ Dương lại đưa thứ vừa cắt xuống đặt trước mũi, nhẹ nhàng ngửi.

Không cần Tuyết Lỵ Dương dùng đèn chiếu vào bên trong lớp vỏ, Tiêu Dao đã phát hiện bên trong lớp vỏ tượng người chi chít những con thư trùng khô quắt và trứng trùng.

Lúc này, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã sắp xếp xong bè tre, cả hai người đều nhảy lên bờ, nhìn thấy thư trùng bên trong pho tượng, ai nấy đều thấy buồn nôn. "Tôi nhớ trên bản đồ da người có ghi rõ xung quanh mộ Hiến Vương có mấy hố chôn người tuẫn táng, liệu cửa động này có phải là một trong những hố đó không?" Hồ Bái Nhất bước tới hỏi một câu.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: "Không phải, nơi này không phải hố tuẫn táng.

Nếu là hố tuẫn táng, tìm một nơi phong thủy tốt rồi trực tiếp chôn xuống chẳng phải tốt hơn sao?

Bây giờ lại dùng xích đồng treo lên, phiền phức hơn nhiều.

Những pho tượng này, rõ ràng đều được làm từ người sống." Tuyết Lỵ Dương vừa nói vừa dùng dao lính khoét hai nhát vào ngực pho tượng, trực tiếp khoét ra một cái lỗ to bằng miệng bát, bên trong đương nhiên không cần nói cũng biết, toàn là thư trùng khô và trứng trùng. "Đằng thuật!" Tiêu Dao cau mày nói. "Không sai, tôi cũng cảm thấy những pho tượng ở đây có liên quan đến Đằng thuật của Hiến Vương." Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Trước khi xuất phát, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất đã dành thời gian nghiên cứu kỹ lưỡng lịch sử nước Cổ Điền, đặc biệt chú ý đến vị vua bù nhìn Hiến Vương này.

Chương 73

Mặc dù tư liệu rất ít, nhưng họ cũng tìm được một số thông tin. "Hiến Vương vốn là một Vu Vương, không giống với vua hay hoàng đế mà chúng ta thường hiểu, thủ đoạn chủ yếu để thống trị thuộc hạ là dựa vào vu thuật.

Trong đó, tà thuật độc ác nhất chính là Đẳng thuật, phải dùng vong linh của người chết làm môi giới, vong linh càng nhiều, uy lực của loại tà thuật này càng lớn." Tuyết Lỵ Dương giải thích.

Tiêu Dao nhìn pho tượng bị rơi bên bờ, toàn bộ pho tượng tuy ở tư thế đứng, nhưng dáng vẻ vặn vẹo, dù không nhìn rõ được nhiều biểu cảm trên khuôn mặt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nỗi thống khổ mà người này phải chịu trước khi chết. "Pho tượng này có lẽ lúc còn sống đã bị người ta dùng vật gì đó bịt kín thất khiếu rồi chết ngạt, cơ thể mới vặn vẹo như vậy." Tuyết Lỵ Dương nghe Tiêu Dao nói xong, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, trong ấn tượng của cô, Tiêu Dao ở kinh thành chỉ toàn đi theo Đại Kim Nha.

Hoặc là đi buôn đồ cổ, hoặc là đi mua vật tư, hơi có chút rảnh rỗi cũng tham gia các hoạt động giải trí như ném vòng sắt.

Không ngờ Tiêu Dao chỉ liếc nhìn pho tượng một cái đã nhìn ra được vấn đề. "Diêu Tử nói không sai, tôi nghi ngờ những người này là công tượng hoặc nô lệ xây dựng mộ Hiến Vương năm đó, sau khi mộ Hiến Vương được xây xong, họ bị trói lại, bị ép nuốt Đẳng Dẫn, bịt kín thất khiếu, rồi treo lên đỉnh sơn động." Tuyết Lỵ Dương bổ sung một câu. "Đẳng Dẫn?" Vương Bàn Tử nghe mà nổi cả da gà. "Là một loại thuốc viên chứa trứng của loại trùng này, sau khi ăn vào, không bao lâu sau chúng sẽ đẻ trứng sinh sôi, ngày càng nhiều, cuối

cùng nuốt sạch máu thịt bên trong cơ thể người, biến thành bộ dạng chúng ta đang thấy bây giờ." Tuyết Lỵ Dương nói. "Vì quá trình nuốt chửng rất nhanh, thi thể người nhanh chóng mất nước, cộng thêm bên ngoài được bôi một lớp bùn thuốc đặc chế, nên sẽ biến thành một lớp vỏ cứng và kín." "Đợi đến khi máu thịt bên trong thi thể bị hút cạn, biến thành một môi trường gần như chân không, những con thư trùng và trứng trùng này sẽ ngủ đông, có thể duy trì hơn một nghìn năm." Vương Bàn Tử vừa nghe, cả người bắt đầu run rẩy: "Tôi có một câu hỏi, những con trùng này phải làm sao mới ngừng ngủ đông?" Tuyết Lỵ Dương nói: "Nếu gặp không khí và nước, ở nhiệt độ thích hợp, chúng sẽ ngừng ngủ đông." Vương Bàn Tử lại hỏi: "Vậy nếu có pho tượng nào vỡ ra rơi xuống sông ngầm, những con trùng đó có tỉnh lại không?" Tuyết Lỵ Dương nhìn dòng sông ngầm sau lưng, gật đầu: "Nhiệt độ trong sơn động này khá thích hợp, không khí cũng lưu thông, sau khi xuống nước hẳn là sẽ nhanh chóng kết thúc ngủ đông." Giọng Vương Bàn Tử đã thay đổi: "Tôi thấy bên kia cũng có một pho tượng, vừa rồi lúc tôi nhảy lên bờ, có lẽ do rung động, nó lăn đi, lăn xuống nước mất rồi." Tiêu Dao vừa nghe, lông tơ trên người đều dựng đứng.

Vừa rồi Bàn Tử nhảy lên bờ, vì trên người mang không ít đồ nên động tĩnh khá lớn, cộng thêm tiếng nước chảy xung quanh, tiếng pho tượng lăn từ từ xuống nước lại khá nhỏ, Tiêu Dao đang chuyên tâm xem xét pho tượng nên không để ý.

Lúc này được Vương Bàn Tử nhắc nhở, mới phát hiện cách đó không xa, một pho tượng vô cùng nhỏ bé đang lăn xuống mép nước, ngoài phần bàn chân ra, phần lớn cơ thể đều đã chìm trong nước.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đồng thời chiếu đèn đội đầu về phía pho tượng rơi xuống nước.

Nước ở ven sông sâu khoảng hơn một mét, ánh sáng chiếu xuống

có chút mơ hồ.

Chỉ thấy lớp da khô cứng của pho tượng bị nước sông ngâm vào, trên lớp da người màu xám tro, liên tục có thứ gì đó bong ra.

Có lẽ là lớp bùn thuốc bôi lên lúc đầu.

Lớp bùn thuốc trong nháy mắt bong ra, bị nước sông xối sạch, để lộ ra lớp da người hơi đen và đầy nếp nhăn bên dưới.

Lớp da khô quắt như mộc nhĩ được ngâm nước, từ từ trương phồng lên, nếp nhăn cũng dần được làm phẳng.

Gương mặt người vốn mơ hồ, sau khi bị ngâm nước cũng trở nên rõ ràng.

Trông giống một đứa trẻ khoảng tám, chín tuổi, vẫn giữ nguyên vẻ mặt thống khổ, giãy giụa và vặn vẹo thảm thiết trước khi chết.

Cũng không biết là do khúc xạ ánh sáng, do sóng nước lưu động, hay do bản thân pho tượng, Tiêu Dao cảm thấy pho tượng đó đang không ngừng ngọ nguậy trong nước, dường như đã sống lại.

Hầu như chỉ trong vòng chưa đầy một phút, da của pho tượng đã trở nên căng mọng, không, phải nói là căng phồng đến sắp nổ tung.

Cùng với việc pho tượng không ngừng phồng lên, trên đó bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, lớp da người đã treo hàng nghìn năm mất đi phần lớn độ dẻo dai, bị thứ bên trong làm rách toạc.

Từ mắt, mũi, tai, miệng và các vết nứt trên thân pho tượng, không ngừng sủi lên bọt khí.

Những vết nứt hở ra giống như từng cái miệng, không ngừng phun ra từng quả trứng trùng và những con thư trùng khô quắt.

Những quả trứng trùng đó đúng như lời Tuyết Lỵ Dương nói, gặp nước là sống lại, giống như bọt biển hút đủ nước, nhanh chóng

trương phồng lên.

Chỉ trong vài giây, chúng bắt đầu không ngừng vẫy vùng thân thể, biến thành những con trùng to bằng ngón tay cái, nhỏ hơn một chút so với thư trùng trong pho tượng mà Tiêu Dao và mọi người thấy trên chiếc thuyền nhỏ, nhưng lại có sức sống hơn.

Có một vài con trùng còn bơi đến bờ, có lẽ ngửi thấy mùi người tươi sống, cố gắng bò lên bờ.

May mà loại trùng này dường như không thể rời khỏi nước, sau khi bơi lội một hồi ở mép nước, chúng liền quay trở lại sông. "Thứ quái quỷ gì thế này?" Vương Bàn Tử nhìn mà giậm chân.

Hồ Bái Nhất trầm giọng: "Đừng hoảng, thứ này tôi đã thấy khi còn ở Quảng Tây đi lính, gọi là thủy trệ, người dân địa phương còn gọi là thủy phong tử.

Thứ này sống trong nước, sẽ chích người, có lúc thấy trâu nước của bà con đang cày ruộng ngon lành, đột nhiên nổi điên, tám phần là bị thủy phong tử chích." "Thủy trệ?

Thứ này là đỉa sao?

Tôi thấy không giống lắm?" Tuyết Lỵ Dương hỏi một câu. "Không hoàn toàn giống, thứ này tuy cũng hút máu, nhưng tốc độ bơi nhanh hơn đỉa rất nhiều, lại mang độc tố, chích người rất đau, nhưng nguy hiểm không lớn, dù sao cũng không ăn thịt người.

Mùi vị cũng không tệ, dùng dầu chiên lên, vị gần giống nhộng ong.

Bàn Tử, không thử một chút sao?" Hồ Bái Nhất nói.

Vương Bàn Tử lắc đầu như trống bỏi: "Mẹ nó, thứ chui ra từ trong người chết, dù vị có giống ngan quay, giống tôm hùm tôi cũng không ăn!" Đúng lúc này, Tiêu Dao cũng lấy ra một chiếc đèn pin mắt sói từ trong ba lô, chiếu thẳng cột sáng xuống nước: "Nhìn kìa!" Chỉ

thấy ở vị trí cách bờ sông khoảng một, hai mét, có một con cá khá lớn, dài hơn ba thước, không có mắt, thân phủ vảy nhỏ, giống hệt loại cá được nuôi bằng Đằng thuật mà họ thấy trong huyệt đất nhà lão Đao.

Con cá này ở trong nước lạnh hiển nhiên bơi không nhanh, cũng không ý thức được nguy hiểm, bị một đám thủy trệ bao vây, trong nháy mắt đã bị chúng bám đầy người.

Lúc đầu còn thấy con cá lớn giãy giụa vài cái, chỉ vài giây sau, con cá dài gần một mét đã hoàn toàn bất động.

Sau đó, đám thủy trệ tản ra, tại chỗ chỉ còn lại một bộ xương cá khô quắt, từ từ nổi lên mặt nước, trôi theo dòng sông ngày một xa. "Lão Hồ, ông nói thứ này không ăn thịt người?

Dám nói lại lần nữa không?" Giọng Vương Bàn Tử hơi run rẩy.

Hồ Bái Nhất cũng sững sờ: "Thứ quỷ này không giống với loại tôi từng thấy..." "Mọi người có phát hiện không, phàm những thứ liên quan đến Đằng thuật đều có một điểm rất quan trọng." Tiêu Dao thấp giọng nói.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều không phản ứng, ngơ ngác nhìn Tiêu Dao. "Chuyển hóa!" Tuyết Lỵ Dương như nghĩ ra điều gì đó, mắt sáng lên, lập tức trả lời. "Không sai.

Những chuyện liên quan đến thuật này mà chúng ta tiếp xúc, đều có thể phát hiện ra đặc điểm lớn nhất của loại tà thuật này chính là chuyển hóa, thông qua các loại nghi thức, quy trình tà ác, biến những thứ bình thường thành những thứ kịch độc hoặc âm tà." Tiêu Dao từ từ nói. "Đúng vậy, khi tôi tra cứu tư liệu cũng có cảm giác này, những chuyện gặp phải trong chuyến đi Điền Nam lần này càng chứng thực cho cách nói đó." Tuyết Lỵ Dương gật đầu. "Mọi người cẩn thận một chút, đừng rơi xuống nước, vừa rồi sau khi vào động, tôi phát hiện không ít pho tượng treo trên đỉnh đã rơi xuống nước, e là vùng nước

này có không ít thủy trệ tồn tại." Tiêu Dao dặn dò.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều gật đầu đồng ý.

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một tiếng "cạch", Tiêu Dao quay đầu lại, thấy một măng đá bên bờ bị gãy ngang lưng.

Hồ Bái Nhất đột nhiên hét lên: "Không xong, bè tre của tôi!" Hóa ra vừa rồi chiếc bè tre cập bờ, lúc Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất lên bờ đã dùng dây thừng buộc bè vào một khối thạch nhũ bên bờ.

Ai ngờ khối thạch nhũ đó không chắc chắn như vậy, cộng thêm bè tre bị dòng nước xô đẩy, kéo căng sợi dây, lại làm gãy măng đá.

Bè tre vốn cách bờ khoảng một, hai mét, đoạn này dòng nước khá xiết, trong chớp mắt đã bị cuốn ra xa hai, ba mét.

Chương 74

Hiện tại cả nhóm bốn người Tiêu Dao đều đang ở trên bờ sông ngầm chật hẹp, xung quanh tối đen như mực, cũng không có lối đi, cách cửa Quỷ Khốc Động ít nhất cũng vài cây số.

Nếu bè tre bị cuốn đi mất, dù Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương có tài giỏi đến đâu, e là cũng khó mà ra khỏi động này, chắc chắn sẽ bị kẹt chết ở bên trong.

Vương Bàn Tử tính tình nóng nảy, thấy thế liền lao xuống nước, định kéo sợi dây buộc bè lại.

Nhưng Vương Bàn Tử vừa mới xuống nước, đám thủy trệ vốn đang tản ra đột nhiên như ngửi thấy mùi thức ăn, nhanh chóng tụ tập lại.

Cảnh tượng con cá lớn lúc nãy Vương Bàn Tử còn nhìn rõ mồn một, sợ đến mức phải nhảy vọt từ vùng nước nông lên, hai bước đã quay lại bờ.

Tiêu Dao thấy tình hình khẩn cấp, hét lên một tiếng "Để tôi", sau đó liền lao người như một con cá xuống sông.

Nước sông ngầm lạnh như băng, may mà khá trong, Tiêu Dao vừa xuống nước, kỹ năng Tuần Hải liền được kích hoạt, lập tức lấy lại thăng bằng, nhìn rõ sợi dây buộc bè cách đó không xa, liền bơi về phía bè tre.

Đám thủy trệ xung quanh cảm nhận được Tiêu Dao xuống nước, cũng nhanh chóng bao vây lại.

Tốc độ của Tiêu Dao trong nước cực nhanh, đám thủy trệ nhất thời không đuổi kịp, ngược lại còn bị Tiêu Dao kéo xa khoảng cách.

"Kỹ năng Tuần Hải đúng là hữu dụng thật." Tiêu Dao nhanh chóng đuổi kịp chiếc bè tre đang trôi theo dòng nước, từ trong nước phóng lên như một viên đạn, hai tay bám vào mép bè, dùng sức chống người leo lên trên.

Sau đó, Tiêu Dao lấy ra tơ nhện, một đầu quấn vào cánh tay, một đầu quăng về phía măng đá trên bờ.

Tơ nhện vừa dai vừa dính, quấn một vòng đã dính chặt vào măng đá.

Măng đá mà Tiêu Dao chọn rõ ràng chắc chắn hơn nhiều so với cái Vương Bàn Tử chọn, lập tức giữ ổn định được bè tre.

Để cho chắc ăn, Tiêu Dao buộc sợi tơ nhện trên tay vào bè tre, rồi lại dùng một sợi tơ khác quấn vào một cây măng đá khác, lúc này mới từ tốn kéo bè vào bờ đậu lại. "Diêu Tử giỏi lắm!" Vương Bàn Tử đang cầm súng hơi, sẵn sàng chi viện cho Tiêu Dao bất cứ lúc nào, lại phát hiện Tiêu Dao đã một hơi lên bè, khống chế được nó.

Nhưng Tiêu Dao không dám lơ là, vì lúc vừa dừng bè lại, một chiếc ba lô lớn trên bè trượt đi, lăn xuống sông.

Tiêu Dao biết trong ba lô đó có một số thiết bị lặn đơn giản, bao gồm cả bình oxy và mặt nạ.

Dựa theo manh mối, mộ Hiến Vương nằm trong thủy long vựng, rất có khả năng ở dưới nước, trang bị lặn là không thể thiếu.

Những thứ này ở Xuân Thành cũng khó tìm, đều do Đại Kim Nha kiếm được ở kinh thành, nếu mất đi sẽ vô cùng phiền phức.

Tiêu Dao không chút do dự lại nhảy xuống nước.

Lần này đám thủy trệ không cần đuổi nữa, mấy trăm con đã chờ sẵn dưới bè tre, Tiêu Dao vừa xuống nước, lập tức bị vây kín từ bốn phía.

Vương Bàn Tử cầm súng hơi, nhắm xuống nước hồi lâu nhưng không dám bắn. "Diêu Tử, mấy con trùng đó đông quá, tôi sợ bắn trúng cậu." Hồ Bái Nhất cũng gân cổ hét lên: "Diêu Tử mau lên đi!

Ba lô đó chúng ta không cần nữa, cùng lắm thì mấy hôm nữa quay lại, mộ Hiến Vương không chạy đi đâu được!" Tuyết Lỵ Dương thì lấy ra phi hổ trảo, nhưng đáng tiếc Tiêu Dao đang ở trong nước, nhất thời không thể ra tay.

Tiêu Dao sau khi xuống nước liền giương tấm Thiết Lân Thuẫn trên tay trái ra, lập tức một luồng uy áp lấy Thiết Lân Thuẫn làm trung tâm lan tỏa ra xung quanh.

Đám thủy trệ đang lao tới bị uy áp từ Thiết Lân Thuẫn trấn nhiếp, liền liều mạng bơi ra xa.

Trong thoáng chốc, mặt nước vang lên tiếng lách tách, bắn lên từng đợt bọt nước.

Trên bờ, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương không nhìn rõ, tưởng rằng Tiêu Dao ở dưới nước bị thủy trệ cắn, ai nấy đều sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Kết quả chỉ vài giây sau, Tiêu Dao tay trái xách ba lô, tay phải dùng Toái Tinh Đao chém mở đường máu giữa bầy thủy trệ, lại từ dưới nước trồi lên, leo lên bè tre.

Tiêu Dao khẽ thở phào một hơi, rồi nhanh chóng kéo sợi tơ nhện, đưa bè tre về phía bờ nơi Hồ Bái Nhất và những người khác đang đứng.

Rất nhanh, Tiêu Dao đã kéo bè về lại bờ, lần này Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều không dám ở lại trên bờ nữa, tất cả đều lên bè. "Làm sao bây giờ?

Chúng ta có lẽ đã đi nhầm đường rồi, nếu nơi này giống như động

nhện ở Long Lĩnh, chẳng phải chúng ta chết chắc sao?" Vương Bàn Tử vẫn còn chưa hoàn hồn.

Tiêu Dao thở hổn hển một hơi: "Tôi thấy chưa chắc.

Sông ngầm không giống động nhện.

Sông ngầm có ngã rẽ, thì hẳn cũng sẽ có nơi hợp lại, chảy xuyên qua dưới núi Già Long.

Ngã rẽ chúng ta vào có lẽ chưa từng có ai đi qua, nhưng gần đây mưa lớn, nước sông dâng cao, không ít dòng nước đã thông với nhau." Hồ Bái Nhất gật đầu: "Tôi nghi ngờ dòng nước này có khả năng là dòng nước được sửa chữa khi xây dựng mộ Hiến Vương năm xưa.

Cửa động lúc nãy, và những pho tượng treo trên đỉnh động hiện tại, đều có liên quan đến Hiến Vương." "Không sai, khi xây dựng các công trình lớn thời cổ đại, người ta đều sẽ dùng đường thủy, dù sao chi phí và sự tiện lợi của đường thủy cũng tốt hơn đường bộ rất nhiều.

Mộ Hiến Vương nếu thật sự khổng lồ như ghi chép trên bản đồ da người, chỉ dựa vào đường bộ để vận chuyển vật liệu trong núi lớn là không thể hoàn thành." Tuyết Lỵ Dương phân tích. "Năm đó khi xây dựng lăng Tần Vương, các công tượng lúc làm việc thường cùng nhau hát: 'Lấy đá ở cửa Cam Tuyền, sông Vị cũng phải ngừng chảy', có thể thấy công trình lăng Thủy Hoàng năm đó lớn đến mức nào, thuyền bè vận chuyển đá đã làm tắc cả sông Vị." Tiêu Dao cũng bổ sung một câu. "Khí phách, Tần Thủy Hoàng đúng là khí phách.

Có cơ hội nhất định phải đến lăng Thủy Hoàng kiến thức một phen." Hồ Bái Nhất lẩm bẩm. "Nói mấy cái đó cũng vô dụng, xem ra mực nước bây giờ đang dâng lên, lúc chúng ta đi vào có những nơi còn phải nằm bò trên bè, bây giờ quay lại, e là một số đoạn sông cũng đã ngập nước rồi.

Chúng ta vượt qua muôn vàn khó khăn không sợ hy sinh, cứ tiếp tục tiến lên đi!" Vương Bàn Tử cầm sào tre, lại khôi phục tinh thần hừng hực. "Được rồi, quyết định này được toàn thể thông qua, tiếp tục tiến lên!" Hồ Bái Nhất cũng cầm một cây sào tre.

Rất nhanh, bè tre lại xuôi theo dòng nước trôi về phía trước.

Lần này Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương...

Mọi người lại nhìn những pho tượng treo trên đỉnh động, tâm trạng cũng đã khác.

Trước đó chỉ nhìn những pho tượng đã thấy rợn người, bây giờ biết bên trong tượng có thứ gì, biết những pho tượng này rơi xuống nước sẽ xảy ra chuyện kinh khủng, nhìn lại những pho tượng này, mấy người đều cảm thấy như đang đi trên dây.

Mấy người đến nói cũng không dám nói lớn, sợ rung động không khí vô tình làm những pho tượng treo trên đỉnh rơi xuống một hai cái.

Đi về phía trước khoảng mấy trăm mét, Vương Bàn Tử thực sự không chịu nổi không khí ngột ngạt, lên tiếng hỏi: "Thật không hiểu lão già Hiến Vương khốn kiếp làm nhiều tượng người như vậy để làm gì." "Tôi nghĩ có khả năng là để dọa dẫm hậu nhân, khiến cho đám Mạc Kim trộm mộ không dám đến gần." Hồ Bái Nhất nói.

Tuyết Lỵ Dương cũng nhỏ giọng đáp: "Tôi thấy không đơn giản như vậy, nếu chỉ để dọa dẫm bọn trộm mộ, căn bản không cần tốn nhiều công sức như thế.

Đáng tiếc tư liệu về Đẳng thuật quá ít, tôi nghi ngờ những pho tượng này có tác dụng khác." Mấy người đang nói chuyện, đột nhiên cảm thấy bè tre như bị thứ gì đó dưới sông va phải, rung lên dữ dội, cả chiếc bè đều nảy lên.

Tim Tiêu Dao thắt lại, nhìn xuống nước.

Bè tre đã ổn định trở lại, nhưng ngay sau đó dưới nước truyền đến một tràng âm thanh lách cách, giống như tiếng kéo xích, còn có tiếng kim loại nặng nề chuyển động, nghe cực kỳ chói tai. "Lão Hồ, tôi cảm giác chúng ta đụng phải cơ quan cạm bẫy rồi?" Vương Bàn Tử cất sào tre, một lần nữa cầm súng hơi lên.

Chương 75

Hồ Bái Nhất cũng dừng lại, đang định nói gì đó thì nghe thấy phía sau lưng liên tục vang lên tiếng vật nặng rơi xuống nước.

Đồng thời trên đỉnh động cũng truyền đến tiếng xích đồng ma sát.

Tiếng vật nặng rơi xuống nước quá dồn dập, lúc đầu còn phân biệt được một hai cái, sau đó liền nối thành một mảng, như mưa rào.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều chiếu đèn pin và đèn đội đầu lên phía trên, lập tức sợ đến mặt trắng bệch.

Chỉ thấy những pho tượng vốn đang treo yên ổn trên đỉnh động, có lẽ bị cơ quan tác động, lần lượt rơi xuống, thẳng vào trong nước.

Cảnh tượng pho tượng rơi xuống nước, thủy trệ bên trong cơ thể ồ ạt chui ra lúc nãy mấy người đều đã thấy, bây giờ rơi xuống nước không phải là một hai pho, mà là mấy chục, cả trăm pho.

Mấy người đều biết rõ mình sắp phải đối mặt với cái gì. "Nhanh, đi về phía trước!" Tiêu Dao biết lúc này không thể do dự, lớn tiếng hét lên.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử dùng sào tre liều mạng chống về phía trước, nhưng khổ nỗi nước ở đây quá sâu, sào tre không chạm tới đáy, chỉ có thể miễn cưỡng với tới bờ để tăng tốc cho bè tre.

Tiêu Dao thấy không ổn, dứt khoát nhảy xuống nước, giương Thiết Lân Thuẫn chắn sau lưng, tay phải nắm chặt bè tre, liều mạng đạp nước đẩy bè đi.

Tiêu Dao ở trong nước như một con giao long, sức lực cực lớn, cộng thêm gia tốc của dòng nước, nhanh chóng làm cho bè tre tăng tốc.

Nhưng phía trước lại nhanh chóng truyền đến âm thanh va chạm tương tự như lúc nãy, sau khi bè tre chao đảo, trên đỉnh đầu lại có vô số pho tượng rơi xuống lách tách.

Sau khi những pho tượng xuống nước, những vết mốc và bùn thuốc trên người chúng lần lượt tan ra, để lộ lớp da đen tro bên trong, sau đó như mọc ra vô số cái miệng, trên người xuất hiện những vết nứt.

Trứng trùng phun ra từ những vết nứt gặp nước liền sống lại, bắt đầu sinh sôi nảy nở.

Người khác không nhìn rõ dưới nước, nhưng Dạ Nhãn của Tiêu Dao có thể thấy rõ, lúc này dưới nước dày đặc, căn bản không đếm xuể có bao nhiêu thủy trệ, cảm giác cả dòng sông đều trở nên sền sệt, như nồi nước sôi, bọt nước bắn tung tóe.

Tiêu Dao cắn răng chống đỡ, uy áp từ Thiết Lân Thuẫn không ngừng đẩy lùi đám thủy trệ xung quanh.

Thiết Lân Thuẫn đối phó với thủy trệ khá hiệu quả, nó có khả năng áp chế cao nhất đối với các loại tà trùng sống dưới nước, nếu không Tiêu Dao đã sớm bị thủy trệ nhấn chìm.

Dù có thần khí như Thiết Lân Thuẫn, vẫn không tránh khỏi có một số thủy trệ xuất hiện bên cạnh Tiêu Dao.

Không phải chúng không chạy, mà là thủy trệ xung quanh quá nhiều, căn bản là bị chen vào.

Những con thủy trệ tuyệt vọng này liều mạng, ở bên cạnh Tiêu Dao hoàn toàn mất đi lý trí, triệt để phát điên, chích vào người hắn.

Tiêu Dao dù nhanh, vẫn bị trúng mấy phát.

Vết chích của thủy trệ quả thật có chút giống ong bắp cày, chẳng trách lúc đầu Hồ Bái Nhất lại nhầm thủy trệ thành thủy phong tử ở

Điền Nam.

Tiêu Dao chỉ cảm thấy một cơn đau rát buốt truyền đến từ da, sau đó một bên cơ thể bị chích cảm thấy hơi tê dại.

Một lát sau, cảm giác tê dại nhẹ đó biến mất.

Tiêu Dao trong lòng rùng mình.

Trên người mình có kỹ năng bị động Bách Độc Bất Xâm, Bách Độc Bất Xâm cấp trung cấp đã rất gần với ý nghĩa bách độc bất xâm theo mặt chữ.

Độc dược, độc vật thông thường sẽ không gây tổn hại cho Tiêu Dao.

Con thủy trệ trông không lớn, vậy mà chích vào người Tiêu Dao còn có thể gây ra cảm giác tê dại nhẹ trong thời gian ngắn, nếu đổi lại là người bình thường, có thể sẽ bị tê liệt toàn thân ngay tại chỗ, chìm xuống đáy nước, trở thành thức ăn cho đám thủy trệ này.

Thấy thủy trệ xung quanh ngày càng nhiều, Tiêu Dao biết tình hình không ổn.

Thiết Lân Thuẫn vẫn rất hiệu quả, chỉ là đám thủy trệ này đông đến vô lý, nếu không có cách nào xử lý bớt một ít, e rằng kiến nhiều cắn chết voi, Tiêu Dao ở dưới nước vẫn rất nguy hiểm.

Nếu Tiêu Dao không thể xuống nước, vậy thì mấy người trên bè tre đều rơi vào nguy hiểm, không chừng cả chiếc bè đều sẽ bị đám thủy trệ đông như kiến cỏ kéo xuống nước. "Túi độc của Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng!" Tiêu Dao đột nhiên nghĩ ra, lập tức lấy túi độc từ không gian hệ thống, bóp dịch độc bên trong vào dòng sông.

Rất nhanh, một mảng thủy trệ ở gần nhất cứng đờ lại, từ từ chìm xuống đáy nước.

Có hiệu quả, nhưng không đủ.

Sông ngầm quá rộng, nước lại rất sâu, dịch độc của nhện sau khi vào nước sẽ nhanh chóng bị pha loãng.

Có còn hơn không, Tiêu Dao chịu đựng vết chích của mấy con thủy trệ, lại vào không gian hệ thống lấy túi độc, kết quả phát hiện mấy quả trứng trùng giống như thạch đang nằm trong không gian hệ thống.

Mấy quả trứng màu xanh này chính là trứng Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ mà Tiêu Dao đã lấy ra từ bên trong dị thú Huyết Ngọc Lục Tôn phát hiện ở nhà lão Đao.

Kim Tằm Cổ là một trong những loại cổ thuật đỉnh cao ở Điền Địa, tương truyền vào ngày Tết Đoan Ngọ, người ta bắt nhiều loại độc trùng bỏ vào một cái hũ.

Sau đó đậy nắp lại, chôn dưới đất, sau một năm, trong thời gian đó phải liên tục cầu nguyện cúng tế.

Đợi đến khi cổ thành, mới có thể đào hũ lên.

Sau khi nuốt chửng các loại độc trùng khác, hình dáng của cổ đã hoàn toàn khác trước, biến hóa rất lớn.

Cổ được luyện thành thường có mấy loại, bao gồm ngô công cổ, cáp mô cổ, địa cổ, cũng có cách nói về long cổ và kỳ lân cổ, đương nhiên tên gọi khá hay, thực chất là sự khác biệt giữa côn trùng không chân và côn trùng có chân.

Trong đó, lợi hại nhất là Kim Tằm.

Có thể được xem là vua của các loài độc trùng.

Kim Tằm Cổ đao thương bất nhập, nghe nói loại đỉnh cấp còn có thể bay.

Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ có mối liên hệ mật thiết với Đằng thuật, không phải là sản vật cổ thuần túy, ấp một con cần 1000 khí vận trị hiển nhiên lợi hại hơn Nhân Diện Vưu Hưởng.

Tiêu Dao quyết định, chọn quả trứng Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ trông béo nhất, rồi chọn ấp trong hệ thống. 1000 điểm khí vận trị thoáng chốc biến mất, Tiêu Dao nhìn số khí vận trị chỉ còn lại khoảng 23000.

Rất nhanh, một con trùng mập dài khoảng ba tấc, toàn thân màu xanh, trên lưng có một đường chỉ đỏ xuất hiện bên cạnh Tiêu Dao.

Ngay khoảnh khắc con trùng mập xuất hiện, Tiêu Dao cảm nhận được một mối liên kết nào đó được thiết lập giữa mình và nó.

Chỉ là nhìn con trùng béo mập, có đôi mắt đen như hạt đậu xanh trước mặt, Tiêu Dao trong lòng không khỏi lo lắng, cái tên này trông như một món ăn giàu protein, liệu có chút tác dụng nào không?

Tiêu Dao đang nghĩ ngợi, thì thấy cái đầu nhỏ của con trùng mập lắc lư, nhìn xung quanh, đôi mắt như hạt đậu xanh lại nheo nheo lại, tuy chỉ là một con trùng, Tiêu Dao lại cảm nhận được một cảm xúc hưng phấn từ nó.

Sau đó, con trùng mập lao ra như tên rời cung, tốc độ dưới nước cực nhanh, không ngừng xuyên qua xung quanh.

Mắt Tiêu Dao không tệ, cũng miễn cưỡng nhìn rõ con trùng mập đó đang ăn thủy trệ!

Không phải là nhai từ từ, mà là một miếng một con, trực tiếp nuốt vào bụng.

Con trùng mập vừa mới được ấp ra, kích thước cũng chỉ lớn hơn thủy trệ một chút, nhưng sau khi nuốt thủy trệ vào, cũng không thấy nó thải ra thứ gì, liền bắt đầu nuốt con tiếp theo, căn bản không dừng

lại.

Chương 76

Xem ra, con trùng mập này cũng có chút tác dụng, Tiêu Dao rõ ràng cảm thấy thủy trệ xung quanh đã ít đi.

Khóe miệng Tiêu Dao hơi nhếch lên, trùng mập lợi hại như vậy, Diêu Tử ta đây có tới năm con! 1000 điểm khí vận trị, so với mấy con trùng mập này thì quả thực quá hời.

Tiêu Dao lập tức gia nhập đội quân "thật thơm", chọn ấp hết năm quả Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ còn lại, rồi thả tất cả ra ngoài.

Sáu con Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ vừa xuất động, hiệu suất tự nhiên cao hơn hẳn.

Chỉ trong vài phút, số lượng thủy trệ xung quanh bè tre đã giảm đi trông thấy, không còn con thủy trệ nào có thể đột phá đến gần Tiêu Dao.

Tiêu Dao từ dưới nước leo lên, ngồi trên bè tre, nhắm chặt hai mắt, dùng tâm cảm nhận sáu con Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ.

Dần dần, Tiêu Dao phát hiện sáu con Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ vốn đã có liên kết tâm linh với mình, nhận mình làm chủ, là đối tượng luyện tập Khống Trùng Thuật tuyệt vời.

Khống Trùng Thuật của Tiêu Dao mới ở cấp sơ cấp, kỹ năng này cần luyện tập rất nhiều mới có thể ngày càng thành thạo.

Trước đó ở kinh thành, Tiêu Dao thỉnh thoảng cũng luyện tập Khống Trùng Thuật, chỉ là côn trùng ở kinh thành thực sự có hạn, dù là mùa hè, cũng chỉ có thể tìm được ruồi, muỗi, giòi bọ các loại.

Những con trùng này tuy cũng có thể dùng để luyện tập Khống Trùng Thuật, chỉ là tốc độ và phản ứng của chúng đều rất hạn chế,

tốc độ tiến bộ của Tiêu Dao cũng có hạn.

Bây giờ Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ và Tiêu Dao vốn đã tâm ý tương thông, cộng thêm tốc độ của mấy con trùng mập này cực nhanh, lại đang đi săn mồi có mục tiêu rõ ràng, việc luyện tập của Tiêu Dao cực kỳ thử thách, nhưng độ thành thạo của Khống Trùng Thuật cũng tăng lên rất nhanh.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao ngồi nhắm mắt dưỡng thần ở cuối bè, cũng không làm phiền, cẩn thận điều khiển bè tre tiếp tục tiến về phía trước.

Khoảng năm, sáu phút sau, Tiêu Dao mới lau mồ hôi trên trán, mở mắt ra.

Thi triển Khống Trùng Thuật cực kỳ hao tổn tinh thần lực, đặc biệt là khi phải khống chế những con trùng mập này.

Lúc đầu, dưới sự điều khiển của Tiêu Dao, hiệu suất săn mồi của những con trùng mập này thậm chí còn thấp hơn nhiều so với tốc độ săn thủy trệ tự chủ của chúng.

Điều này đã gây ra sự bất mãn của lũ trùng mập.

Đặc biệt là con trùng mập được ấp ra đầu tiên, có lẽ vì nó vốn là con béo nhất, lại ăn nhiều thủy trệ nhất, tốc độ nhanh nhất, nên tự cho mình là đại ca.

Mỗi lần Tiêu Dao thử khống chế nó, tên này đều giãy giụa một hồi, nhưng cuối cùng vẫn phải chấp nhận số phận vì uy áp của chủ nhân và sự thần kỳ của Khống Trùng Thuật.

Sau khi luyện tập một hồi, Tiêu Dao cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng điều khiển được Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ, tốc độ và sự linh hoạt cũng đạt đến độ linh hoạt vốn có của chúng.

Nhưng Tiêu Dao cũng mệt lử, cảm thấy tinh thần lực đã bị tiêu

hao gần hết.

Trong lúc điều khiển Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ, Tiêu Dao phát hiện, những con trùng mập này ăn thủy trệ không chỉ lớn lên, mà còn không ngừng trở nên mạnh hơn.

Thủy trệ chứa độc tố, sau khi bị Kim Tằm Cổ ăn, độc tố và cả khí tức âm tà trên người thủy trệ đều bị giữ lại trên Kim Tằm Cổ.

Đặc biệt là con Kim Tằm Cổ lớn nhất, Tiêu Dao phát hiện tốc độ của nó đã nhanh hơn lúc mới ấp ra.

Cơ thể mập mạp của nó thậm chí có thể lao đi trong nước như một viên đạn, khiến người ta phải kinh ngạc. "Kỳ lạ, sao dưới nước lại trở nên yên tĩnh thế này?" Hồ Bái Nhất nhận ra điều bất thường, dùng đèn rọi xuống nước.

Đám thủy trệ dày đặc dưới nước đã giảm đi rất nhiều, thỉnh thoảng có thể thấy mấy con vật béo mập lướt qua rất nhanh, mỗi lần lướt qua thì thủy trệ lại giảm đi một ít.

Vương Bàn Tử cũng thấy, lập tức cầm súng hơi nhắm xuống nước: "Không ổn, lại có mấy con ác hơn, xem tài bắn của Bàn Gia đây." Tiêu Dao vội ngăn lại: "Bàn Gia đừng bắn, người mình cả." Cằm Vương Bàn Tử suýt nữa rơi xuống đất, chỉ vào trong nước: "Mấy con trùng vừa béo vừa to đang ăn thủy trệ kia là người mình?

Cậu chắc không?" Tiêu Dao gật đầu: "Hay là tôi bảo chúng lên chào anh một tiếng?" Vương Bàn Tử bĩu môi: "Chém, Diêu Tử cứ chém gió đi, nếu cậu có thể bảo mấy con trùng đó lên chào tôi, tôi, Vương Khải Huyền, hôm nay sẽ ăn khẩu súng hơi này...

ăn...

đi săn ít thú rừng cho mọi người ăn..." Trước mắt Vương Bàn Tử là Tiêu Dao, đang ngồi xếp bằng trên bè tre, ung dung nghịch nước,

trên mặt nở nụ cười vô hại, ngây thơ trong sáng.

Nếu không phải trên vai Tiêu Dao có sáu con trùng béo mập với đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh, Vương Bàn Tử nhất định sẽ cảm thấy Tiêu Dao là một người tốt.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất cũng kinh ngạc tột độ, máu nhà khoa học trong người Tuyết Lỵ Dương lại trỗi dậy, đưa tay ra định sờ mấy con trùng thịt lớn.

Tiêu Dao vội ngăn lại: "Đừng, mấy con trùng này gọi là Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ, có kịch độc." Nói xong, Tiêu Dao nói một câu với sáu con trùng trên vai: "Nào, chào mọi người một tiếng đi." Tiếng Tiêu Dao vừa dứt, năm con trong số đó ngơ ngác, chỉ biết lắc lắc đầu.

Con Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ được ấp ra sớm nhất hiển nhiên đã ăn nhiều thủy trệ nên trí thông minh cũng tăng lên, nó lại nâng nửa thân hình béo mập của mình, cúi người chào Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, rồi nháy mắt một cái.

Màn biểu diễn này làm Tiêu Dao cũng ngẩn người, thầm nghĩ nếu để nó ăn tiếp thì có thành tinh không?

Hay là thử xem?

Sau đó, hắn thả cả sáu con trùng trở lại nước.

Trong nước vẫn còn không ít thủy trệ, không thể lãng phí.

Bè tre tiếp tục tiến về phía trước, cuối cùng không còn loại cơ quan dưới nước đó nữa, trên đỉnh đầu cũng không còn vô số pho tượng rơi xuống như mưa.

Tiêu Dao trong lòng có chút tiếc nuối, nếu nhiều hơn một chút thì tốt rồi, dù sao bao nhiêu cũng là món ăn của Kim Tằm Cổ.

Lúc này, cảnh tượng xung quanh sơn động cũng đã có sự thay đổi

lớn.

Những pho tượng trên đỉnh đầu đã biến mất, xung quanh xuất hiện những mảng đá hình nấm lớn.

Có những nơi trông như những rặng san hô mọc lên từ dưới nước.

Dưới ánh đèn rọi, những tảng đá kỳ lạ này trang điểm cho hang động như một thủy tinh cung.

Trên không ít những tảng đá hình thù kỳ quái, Tiêu Dao lại phát hiện ra loại nấm phát sáng đã thấy trước đó, có một số tảng đá cũng đang phát sáng.

Tiêu Dao biết đây đều là những thứ tốt, liền nói với Hồ Bái Nhất và những người khác một tiếng, trực tiếp nhảy lên bờ, vừa đào nấm vừa đào những tảng đá phát sáng.

Khi đặt tảng đá vào không gian hệ thống, Tiêu Dao nghe thấy thông báo của hệ thống. "Hệ thống kiểm tra được Xà Cốt Huỳnh Thạch." "Hệ thống kiểm tra được nguyên liệu cho công thức Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng Phấn đã đủ, mở khóa Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng Phấn và bản vẽ tốn 500 điểm khí vận, có mở khóa không?" Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng?

Thứ gì đây?

Nghe tên có vẻ trẻ trâu.

Nhưng Tiêu Dao trong lòng khẽ động, hắn vừa mới lấy được hai loại dược liệu từ trong hang động, một là Dạ Quang Cô, một là Xà Cốt Huỳnh Thạch.

Cả hai thứ này đều có thể phát quang, có lẽ loại Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng này là phiên bản nâng cấp của pháo lạnh mà Chá Cô Tiếu đã dùng trước đó.

Loại nguồn sáng không nhiệt, có thể duy trì trong thời gian dài này vô cùng hữu dụng đối với Mạc Kim khi xuống mộ.

Đèn pin hiện đại tuy tốt, nhưng dù sao thời gian sử dụng cũng có hạn, sau vài tiếng phải thay pin. 500 điểm khí vận có thể chấp nhận được, Tiêu Dao lập tức chọn mở khóa.

Chương 77

Sau khi mở khóa, trong không gian hệ thống xuất hiện bản vẽ và công thức.

Dược liệu trong công thức ngoài Dạ Quang Cô và Xà Cốt Huỳnh Thạch ra còn có một số thứ khác, nhưng đều là dược liệu thông thường, có thể dùng tiền mua được.

Lưu Ly Đăng trên bản vẽ vô cùng tinh xảo, sau khi chế tạo xong chỉ dài bằng một cây bút máy, to bằng ngón tay cái, nhưng ánh sáng phát ra rất mạnh và lâu dài, lúc không dùng có thể đậy nắp bên ngoài lại, rất thực dụng.

Tiêu Dao hài lòng gật đầu.

Chuyện chưa kết thúc, thông báo của hệ thống lại vang lên: "Hệ thống kiểm tra được dược liệu chính và bản vẽ của Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng đã có đủ, ký chủ có thể chọn tiêu hao 50 điểm khí vận để trực tiếp nhận được 5 chiếc Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng." Tiêu Dao hoàn toàn không do dự, trực tiếp chọn tiêu hao khí vận trị để nhận Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng.

Thứ này có bản vẽ và dược liệu chính, sau này ra ngoài đương nhiên có thể không cần tiêu hao khí vận trị để làm ra, nhưng cần thời gian, bây giờ căn bản không dùng được.

Trang bị có thể dùng được mới là trang bị tốt.

Dạ Nhãn của Tiêu Dao cũng không phải vạn năng, trong môi trường tối hoàn toàn, Dạ Nhãn cũng khó nhìn rõ, chỉ có thể nhìn ở khoảng cách gần.

Giống như trong hang động hiện tại, nếu có đèn đội đầu của Hồ

Bái Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác đang sáng, dù chỉ chiếu về hướng khác, Tiêu Dao cũng có thể nhìn rõ phương xa ở bất kỳ hướng nào.

Người bình thường có thể chỉ nhìn được khoảng cách năm, sáu mét.

Nếu tối hoàn toàn, người bình thường đưa tay không thấy năm ngón, Tiêu Dao cũng chỉ có thể nhìn rõ phạm vi một trượng xung quanh.

Có nguồn sáng và hoàn toàn không có nguồn sáng, đối với Tiêu Dao cũng hoàn toàn khác nhau.

Càng không cần nói đến tác dụng của thứ này đối với cả đội.

Rất nhanh, năm chiếc Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng xuất hiện trong không gian hệ thống.

Đúng lúc này, Tiêu Dao đột nhiên cảm thấy một trận hoảng hốt.

Chỉ một thoáng thất thần, trong lòng trống rỗng, nhưng lại không biết nguyên nhân là gì.

Tiêu Dao vội nhìn xung quanh, phát hiện thủy trệ trong sông đã bị ăn sạch.

Mới bao lâu chứ?

Mấy con trùng mập đó ăn khỏe đến thế sao?

Tiêu Dao cũng kinh ngạc.

Nhưng hắn lập tức phản ứng lại, tại sao vừa rồi mình lại hoảng hốt như vậy.

Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ đâu?

Mấy con trùng mập đó đâu?

Mấy con trùng béo như vậy đột nhiên biến mất?

Tiêu Dao lập tức ngưng thần tĩnh khí, chuyên tâm, muốn thiết lập liên hệ với Kim Tằm Cổ.

Có hiệu quả, rất nhanh Tiêu Dao đã cảm nhận được sự tồn tại của Kim Tằm Cổ.

Nhưng vấn đề là, chỉ có một con!

Năm con còn lại đâu?

Tiêu Dao giật mình, lập tức liên lạc với con Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ duy nhất đó quay về.

Không lâu sau, thấy trên mặt nước có một bóng dáng béo mập, lướt trên sóng lao tới rất nhanh.

Tiêu Dao dụi dụi mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm.

Con trùng mập đó đang bay!

Đợi con trùng mập đó bay đến gần, Tiêu Dao mới nhìn rõ, con hàng này không chỉ thân hình to béo hơn một vòng, đường chỉ đỏ vốn mỏng manh trên lưng bây giờ đã to bằng nửa ngón tay.

Ở chính giữa đường chỉ đỏ, mọc ra một đôi cánh trong suốt.

Chẳng trách vừa rồi nó bay được.

Hai con mắt đen như hạt đậu xanh của con trùng mập đảo liên tục, Tiêu Dao lập tức xác định, tên này tuyệt đối là con Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ được ấp ra đầu tiên.

Nhưng năm con còn lại đâu?

Tiêu Dao đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Loại vật như Kim Tằm Cổ, nói đúng ra, loại vật như cổ trùng, vốn dĩ sẽ tàn sát lẫn nhau.

Chỉ có con độc nhất còn lại cuối cùng mới được gọi là cổ.

Sáu con Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ lúc mới ấp ra, vì trong nước đâu đâu cũng là thủy trệ, mọi người đều bận rộn săn mồi để trở nên mạnh hơn, không có thời gian tàn sát lẫn nhau.

Nhưng khi thủy trệ trong nước đã bị ăn sạch, chủ nhân của Kim Tằm Cổ là Tiêu Dao lại đang nghiên cứu Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng, không có thời gian quản lý chúng, sáu con Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ đã khôi phục lại bản tính.

Sau một hồi tàn sát lẫn nhau, chỉ còn lại con Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ được ấp ra đầu tiên.

Tiêu Dao dở khóc dở cười, nhìn đôi mắt nhỏ vô tội của con trùng mập trước mặt, đôi cánh run rẩy, như đang khoe công, hận không thể lao lên bóp cổ nó, bắt nó nhả ra năm con Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ kia.

Năm con Huyết Ngọc Kim Tằm Cổ là năm nghìn khí vận trị đấy.

Thôi bỏ đi, Tiêu Dao thở dài một hơi.

Cũng không thể trách con Kim Tằm Cổ này, bản tính của nó là như vậy.

Con Kim Tằm Cổ này nuốt chửng đồng loại của mình cũng không hoàn toàn không có lợi, ít nhất thực lực của con trùng mập này đã được nâng cấp về chất.

Con hàng này đến cánh cũng mọc ra rồi!

Tiêu Dao bây giờ sợ con trùng mập lại chạy mất, vội gọi nó đậu lên người.

Không ngờ Kim Tằm Cổ sau khi đậu lên vai Tiêu Dao, liền nhanh chóng chui vào trong áo hắn.

Tiêu Dao giật mình, may mà trên người Kim Tằm Cổ không có lông gai, mà mềm mại mát lạnh, nó dừng lại ở sau lưng Tiêu Dao, không động đậy nữa.

Cũng tốt, ít nhất như vậy sẽ không bị mất, Tiêu Dao đột nhiên có cảm giác làm cha, một mình lo lắng.

Trong lúc Tiêu Dao vừa kinh vừa hỷ vì con trùng mập, trên bè tre trong dòng sông truyền đến một tràng tiếng kêu kinh hãi.

Sau đó, đèn rọi trên bè tre hoàn toàn tắt ngấm.

Tiêu Dao giật mình, sợ Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương xảy ra chuyện, vội vàng từ trên bờ nhảy xuống nước, thuận theo dòng nước như một con giao long, nhanh chóng bơi về phía bè tre.

Chương 78

Rất nhanh, Tiêu Dao đã bơi đến bên cạnh bè tre.

Lúc này, trên bè chỉ còn ba người, chỉ có đèn đội đầu của Tuyết Lỵ Dương còn sáng, đèn đội đầu của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử có lẽ cũng đã bị va đập hỏng.

Đèn rọi phía trước bè tre càng không biết bị thứ gì làm vỡ.

Khoảnh khắc Tiêu Dao từ dưới nước trồi lên, cảm thấy một luồng gió lạnh, sau đó thấy một chiếc xẻng công binh hung hãn bổ xuống.

Tiêu Dao giật mình, vội vàng hét lớn một tiếng "Là tôi", rồi lùi về phía sau.

Người vung xẻng công binh chính là Hồ Bái Nhất, nghe thấy tiếng hét của Tiêu Dao, liền chệch xẻng sang một bên, chém xuống nước, sau đó lớn tiếng hét lên: "Diêu, dưới nước có quái vật!" "Có quái vật?" Tiêu Dao đột nhiên nhớ ra, trong con sông ngầm này, quả thực tồn tại một số thứ khủng khiếp.

Chỉ là ở trong nước, Tiêu Dao thật sự không sợ ai.

Nói rồi, Tiêu Dao giương Thiết Lân Thuẫn, rút Toái Tinh Đao, tiện tay lấy ba chiếc Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng từ không gian hệ thống ra, ném lên bè tre. "Tôi có nguồn sáng, các anh chiếu đi, quái vật dưới nước để tôi đối phó." Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Lời vừa dứt, nghe thấy một tiếng súng vang lên.

Là khẩu súng hơi bắn đạn bi thép của Vương Bàn Tử.

Uy lực của khẩu súng hơi này khá tốt, ở cự ly gần, đạn bi thép có thể trực tiếp làm lõm một lỗ trên tường xi măng.

Tài bắn của Vương Bàn Tử là tốt nhất trong mấy người, nên khẩu súng này mới rơi vào tay anh ta. "Trúng rồi!" Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, sau đó nhanh chóng tiếp tục nạp đạn bi thép vào súng.

Sau đó, Tiêu Dao thấy một bóng đen khổng lồ, từ dưới sông lao thẳng lên, húc vào bè tre.

Cả chiếc bè bị hất bay lên khỏi mặt nước hơn nửa mét, rồi lại rơi mạnh xuống nước.

Tiêu Dao lúc này mới nhìn rõ bóng đen đó, là một con Thanh Lân Cự Mãng dài ít nhất hai mươi mét, thân to hơn một mét, vô cùng khổng lồ.

Kích thước của con vật này thật đáng sợ, quả thực là một con rồng khổng lồ không có móng vuốt.

Phát súng vừa rồi của Vương Bàn Tử đã bắn trúng đầu con cự mãng, kết quả chỉ làm nó tức giận, đến một tia máu cũng không có, rõ ràng là không xuyên thủng được lớp phòng ngự. "Tre ở Điền Nam đúng là chắc thật." Tiêu Dao cảm thán một câu, sau đó bơi về phía con Thanh Lân Cự Mãng.

Thủy trệ trong những pho tượng trước đó, một mặt dùng để phòng ngự những kẻ trộm mộ từ bên ngoài, mặt khác cũng là thức ăn để nuôi dưỡng con Thanh Lân Cự Mãng này.

Chỉ là lần này vô số thủy trệ đều bị Kim Tằm Cổ ăn sạch, Thanh Lân Cự Mãng ngửi thấy mùi thủy trệ đến, lại không thấy một con nào, chỉ có mấy người trên bè tre, tự nhiên cơn đói của nó đều trút lên người Hồ Bái Nhất và những người khác.

Tiêu Dao ở trong nước cầm Toái Tinh Đao và Thiết Lân Thuẫn, trực tiếp đối mặt với con Thanh Lân Cự Mãng đang cuộn tròn trở lại, như một người phàm đối mặt với một con rồng khổng lồ.

Uy áp từ Thiết Lân Thuẫn đối với Thanh Lân Cự Mãng gần như không có tác dụng, đôi mắt màu vàng to bằng quả bóng đá của nó, lạnh lẽo không mang chút tình cảm nào, khiến Tiêu Dao cảm nhận được một luồng sát khí mênh mông từ thời hồng hoang.

Tiêu Dao đứng vững như núi, Toái Tinh Tịch Tà Đao trong tay từ từ chỉ về phía Thanh Lân Cự Mãng, một bộ dáng tông sư chính khí lẫm liệt, đồng thời tay kia đang cầm Thiết Lân Thuẫn, lén lút lấy ra một thứ từ không gian hệ thống.

Vật phẩm đặc biệt, túi độc của Nhện Vương Mặt Người.

Túi độc của Hắc Vưu Hưởng có hiệu quả đối với thủy trệ, loại độc tố thần kinh này có thể nhanh chóng làm sinh vật rơi vào trạng thái tê liệt.

Túi độc của Nhện Vương Mặt Người đã được hệ thống đánh dấu là vật phẩm đặc biệt, tự nhiên độc tính phải mạnh hơn nhiều so với túi độc của Hắc Vưu Hưởng thông thường.

Chỉ là đối mặt với con Thanh Lân Cự Mãng khổng lồ như vậy, Tiêu Dao vẫn lo lắng.

Nước sông ngầm là kẻ thù của dịch độc, nó sẽ nhanh chóng pha loãng dịch độc trong túi, vì vậy cơ hội của Tiêu Dao chỉ có một lần, phải làm cho Thanh Lân Cự Mãng trúng độc ở cự ly gần.

Chưa đợi Tiêu Dao có động tác gì, Thanh Lân Cự Mãng đã động trước, cả cơ thể nó quẫy động, nhanh chóng quấn về phía Tiêu Dao.

Đứng trên bè tre, Hồ Bái Nhất, ba người có Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng, tự nhiên nhìn rõ bộ dạng của Thanh Lân Cự Mãng, lúc này thấy nó hành động đều vô cùng lo lắng.

Tiêu Dao cũng bắt đầu nổi lên mặt nước, không lâu sau, nửa thân trên của Tiêu Dao đã lộ ra khỏi mặt nước.

Cự mãng cũng đuổi theo lên mặt nước.

Vương Bàn Tử nạp đạn bi thép vào súng hơi, lập tức chớp lấy cơ hội, cầm súng nhắm vào gáy con Thanh Lân Cự Mãng bắn một phát.

Một tiếng vang lên, viên đạn bi thép không còn bị nước cản trở đã tạo ra một chuỗi tia lửa trên vảy của Thanh Lân Cự Mãng.

Hồ Bái Nhất tuy không có súng trong tay, nhưng cũng có ná thun đã làm từ trước, lúc này càng căng chặt ná, bắn từng viên đạn bi thép vào người cự mãng.

Cự mãng đau đớn, nhưng vẫn không bị thương, chỉ có động tác quấn về phía Tiêu Dao hơi chậm lại một chút.

Khóe miệng Tiêu Dao hơi nhếch lên, hắn đang chờ cơ hội này, lập tức điều chỉnh tư thế, dựng thẳng Toái Tinh Đao.

Cự mãng lúc này đã lao đến bên cạnh Tiêu Dao, quấn chặt lấy hắn, sau đó bắt đầu siết chặt cơ thể, chuẩn bị siết chết Tiêu Dao.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, đều điên cuồng tấn công vào người cự mãng.

Nhưng con cự mãng quá khổng lồ, nó cứng rắn chịu đựng đạn súng hơi và ná thun, vẫn không thả lỏng cơ thể.

Nhưng từng dòng máu đỏ tươi, lại từ trong cơ thể cự mãng chảy ra.

Hồi lâu sau, Hồ Bái Nhất bắn ná đến mỏi cả tay, lớn tiếng hét lên một tiếng. "Diêu Tử, đừng thở ra, chỉ cần thở ra một chút thôi là cự mãng sẽ siết chặt thêm một phân, lúc đó không khí trong phổi của cậu sẽ bị ép hết ra ngoài.

Cố gắng lên, tôi xuống cứu cậu." Hồ Bái Nhất nói xong, rút dao lính, buộc dây thừng vào eo định xuống nước. "Không cần đâu!

Nó chết rồi." Tiêu Dao bị cự mãng quấn chặt đột nhiên nở nụ cười.

Hồ Bái Nhất và hai người còn lại trên bè tre đều sững sờ.

Người bình thường bị rắn quấn chặt đừng nói là nói chuyện, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn, cuối cùng phần lớn đều bị siết đến ngạt thở mà chết.

Người yếu một chút đến xương cốt cũng sẽ bị siết nát.

Tiêu Dao không những có thể nói, mà còn đang cười?

Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao ra, đâm mạnh mấy nhát vào bụng Thanh Lân Cự Mãng, đâm thủng da rắn, sau đó dùng Toái Tinh Đao rạch một đường, da cự mãng bị rạch ra một vết dài hơn hai mét.

Nội tạng của cự mãng bị Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao khuấy nát, không ít đã bị nước sông cuốn đi.

Hóa ra vừa rồi, Tiêu Dao nhân cơ hội Thanh Lân Cự Mãng bị Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử quấy nhiễu làm động tác chậm lại mấy phần, đã điều chỉnh góc độ, nhân lúc cự mãng quấn chặt, dùng Toái Tinh Đao rạch một vết dài bằng bàn tay ở phần bụng tương đối yếu ớt của nó.

Sau đó, Tiêu Dao nhét cả túi độc của Nhện Vương Mặt Người vào trong vết thương của cự mãng, dùng sức ấn mạnh.

Chương 79

Dịch độc trong túi độc gần như không lãng phí một giọt nào, toàn bộ đều được tiêm vào cơ thể cự mãng.

Dịch độc của Nhện Vương Mặt Người vô cùng bá đạo, độc tố thần kinh chỉ trong mười mấy giây đã phát huy tác dụng, cơ thể cự mãng không thể động đậy được nữa.

Nhưng khổ nỗi lúc này cự mãng vẫn có thể cảm nhận được đau đớn, ý thức cũng vô cùng tỉnh táo, rõ ràng thấy con mồi bị quấn chặt, nhưng lại không thể tiếp tục siết chết.

Ngược lại, nó trơ mắt nhìn Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao rạch một vết thương khổng lồ trên người mình.

Cự mãng chết oan.

Tiêu Dao thì vui mừng, ngay khoảnh khắc cự mãng chết, hắn đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống. "Chúc mừng ký chủ chém giết Thanh Lân Cự Mãng, nhận được 1500 khí vận trị." "Chúc mừng ký chủ chém giết Thanh Lân Cự Mãng, nhận được vật phẩm Thanh Long Lân bảy phiến, nhận được Thanh Long Đảm một viên, nhận được Mãng Châu một viên, nhận được Mãng Bì một tấm." "Chúc mừng ký chủ chém giết Thanh Lân Cự Mãng, nhận được kỹ năng của Thanh Lân Cự Mãng: Huyễn Lân." Phát tài rồi!

Tiêu Dao nhìn phần thưởng mà lập tức mừng rỡ.

Khí vận trị không cần nói, số lượng thưởng không ít.

Vật phẩm cũng vô cùng ngầu, Thanh Long Lân, Thanh Long Đảm, nghe đã thấy đặc biệt quý giá, cao cấp, sang trọng.

Mãng Châu và Mãng Bì cũng tuyệt đối là dược liệu thượng hạng.

Nhưng điều khiến Tiêu Dao mừng rỡ nhất, là kỹ năng nhận được khi chém giết Thanh Lân Cự Mãng.

Hai kỹ năng mà Tiêu Dao nhận được khi giết dị thú trước đó, một là Tuần Hải của Thiết Đầu Long Vương, một là Bách Độc Bất Xâm của Nhện Vương Mặt Người.

Cả hai đều là những kỹ năng vô cùng thực dụng.

Sau khi xem giới thiệu về Huyễn Lân, Tiêu Dao phát hiện kỹ năng Huyễn Lân cũng thực dụng không kém.

Huyễn Lân là kỹ năng chủ động, khi thi triển có thể làm cho cơ thể mọc ra vảy, có thể là cục bộ, cũng có thể là toàn thân.

Sau khi vảy xuất hiện, tốc độ di chuyển trong nước tăng 100%.

Trong thời gian vảy xuất hiện, khả năng phòng ngự tăng mạnh.

Có thể chống lại vũ khí sắc bén, hỏa khí uy lực nhỏ, và có thể kháng lại các đòn tấn công đặc biệt như dịch axit.

Tiêu Dao nghĩ, kỹ năng Huyễn Lân nếu phối hợp với các kỹ năng khác, ở dưới nước có thể đạt đến một tốc độ kinh khủng.

Cộng thêm phòng ngự của Thiết Lân Thuẫn và Huyễn Lân, gần như là vô địch.

Tiêu Dao hài lòng bơi từ dưới sông lên bè tre, nằm trên bè nghỉ ngơi, tận hưởng cảm giác sung sướng khi thu hoạch.

Đúng lúc này, Tiêu Dao nghe thấy dưới nước truyền đến một tràng âm thanh giống như tiếng kim loại ma sát, như có vô số lá sắt đang cọ vào nhau, âm thanh khiến người nghe ê cả răng.

Tiêu Dao giật mình ngồi bật dậy khỏi bè tre.

Vương Bàn Tử than một tiếng: "Lại có quái vật nữa à?

Mẹ nó có để cho người ta yên không vậy?" Vừa nói vừa nạp đạn bi thép vào súng hơi.

Hồ Bái Nhất cau chặt mày, cũng cầm ná thun trong tay, đồng thời chăm chú nhìn mặt nước.

Một lúc sau, Tiêu Dao cuối cùng cũng nghe rõ, âm thanh dường như đến từ dưới lòng sông ngầm.

Nghe âm thanh thì mục tiêu không phải là bè tre, mà là con Thanh Lân Cự Mãng vừa bị Tiêu Dao chém giết.

Không lâu sau, tiếng ma sát của lá sắt ngày càng gần, ngày càng dồn dập, ở vị trí Thanh Lân Cự Mãng bị chém giết, nước sông như sôi lên, lách tách nổi lên vô số bọt nước, dường như có thứ gì đó đang quẫy đạp ở đó.

Đèn rọi đã bị Thanh Lân Cự Mãng đâm hỏng, đèn đội đầu của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng hỏng, chỉ còn đèn đội đầu của Tuyết Lỵ Dương và ánh sáng của ba chiếc Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng.

Xung quanh trông vô cùng âm u, Lão Hồ và Bàn Gia cũng không dám để bè tre lại gần cự mãng, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Rất nhanh, trong dòng sông truyền đến một mùi máu tanh nồng nặc.

Tiêu Dao nhìn từ xa, hít một hơi khí lạnh.

Nước sông đã bị nhuộm đỏ, thi thể Thanh Lân Cự Mãng to như một ngọn núi nhỏ lúc này đã bị vô số đàn cá vảy vàng to bằng bàn tay bao vây.

Những con cá đó trông vô cùng kỳ dị, hai hàng răng như lưỡi cưa sắt, sắc bén vô cùng, một miếng cắn xuống là trên người Thanh Lân Cự Mãng thiếu đi một miếng thịt to bằng miếng thịt kho.

Chỉ trong khoảng một phút, Thanh Lân Cự Mãng chỉ còn lại bộ xương trắng hếu.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng nhìn rõ, sắc mặt cô lập tức thay đổi: "Chống nhanh lên!

Mấy con cá này là Đao Xỉ Khuê Ngư!

Thấy máu là phát điên." "Đừng hoảng, thứ này tôi hình như đã thấy trong ao nước ở mộ huyệt dưới tiệm quan tài của Mã Đại Đảm, không cần lo lắng." Tiêu Dao trầm giọng nói.

Đao Xỉ Khuê Ngư quả thực lợi hại, thi thể Thanh Lân Cự Mãng to như một ngọn núi nhỏ trong nháy mắt đã không còn chút máu thịt nào, nếu người rơi vào giữa bầy Đao Xỉ Khuê Ngư, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Nhưng Tiêu Dao lại không hề lo lắng.

Thứ này kích thước không lớn, căn bản không chống lại được uy áp của Thiết Lân Thuẫn.

Quả nhiên, sau khi Tiêu Dao giương Thiết Lân Thuẫn trong nước, không một con Đao Xỉ Khuê Ngư nào dám lại gần.

Lúc này, bè tre lại đi về phía trước một đoạn, cuối cùng lòng sông trở nên rộng rãi, nước sông cũng từ từ chảy êm đềm.

Hai bên bờ sông cũng bắt đầu xuất hiện những bãi đất bằng phẳng.

Đi suốt một chặng đường trong dòng nước, gặp phải quá nhiều nguy hiểm không thể tưởng tượng nổi, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều còn sợ hãi, thấy bờ sông khô ráo có thể đi được, liền đề nghị cập bè vào bờ.

Tiêu Dao tự nhiên đồng ý, dù sao nơi này cách cửa ra cũng không

quá xa.

Sau khi mấy người lên bờ, chuyển toàn bộ trang bị lên, Tuyết Lỵ Dương dứt khoát tắt đèn đội đầu, ba người cầm Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng đi về phía trước.

Lúc này, mấy người đi dọc theo bờ sông, miễn cưỡng có thể nhìn rõ toàn bộ con sông này.

Tiêu Dao phát hiện con sông này chắc chắn đã được tu sửa, nhiều nơi bên bờ có thể thấy dấu vết khai thác nhân tạo.

Thế lực của Hiến Vương quả thực không nhỏ, có thể khai thác và khơi thông một con sông ngầm lớn như vậy trong núi, thực lực tuyệt đối không phải là một vua bù nhìn bình thường có thể so sánh.

Bốn người đi dọc theo lòng sông khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng nghe thấy tiếng nước chảy rất lớn ở phía trước.

Mấy người tìm thấy một cái lỗ, chui qua đó cuối cùng cũng thấy được thác nước khổng lồ trong núi.

Cách đó không xa có một dòng nước rộng rãi khác, hợp lưu vào hạ nguồn của thác nước.

Tuyết Lỵ Dương chỉ về phía trước: "Dòng nước đó có lẽ mới là dòng nước mà những người khai thác đá phát hiện, nhìn địa mạo lòng sông hai bên bờ phía trước, thời gian hình thành không quá mấy chục năm, hẳn là mới hình thành gần đây." Hồ Bái Nhất cũng gật đầu: "Chắc chắn là mới hình thành gần đây, nếu không Hiến Vương cũng không cần tốn nhiều công sức như vậy để sửa chữa lòng sông, trực tiếp đi đường đó là được." Mấy người nhanh chóng đi dọc theo bờ sông về phía nơi giao nhau của thác nước và lòng sông.

Chương 80

Đi không xa đã thấy phía đó xuất hiện một tia sáng, sắp đến cửa ra rồi.

Cả nhóm nhanh chóng đến gần lối ra của hang động. "Mọi người cẩn thận một chút, lối ra này rõ ràng vừa mới được nước xói ra cách đây không lâu, đá rất lỏng lẻo, dễ bị sạt lở." Hồ Bái Nhất từng là công binh nên khá am hiểu về địa chất.

Gần lối ra hang động, đá vụn nhiều lên rõ rệt, không ít trong số đó là những khối thạch nhũ lớn, hiển nhiên đã rơi từ đỉnh hang xuống.

Giữa đống đá vụn và lòng sông có một dải đất hẹp và tương đối bằng phẳng, có thể dùng làm đường đi, chỉ cần hết sức cẩn thận, vì một bên là dòng sông chảy xiết, bên kia là những tảng đá lỏng lẻo.

Hồ Bái Nhất đi đầu, Tiêu Dao đi cuối cùng, bốn người cẩn thận tiến ra ngoài hang.

Khi chưa ra khỏi hang, Tiêu Dao đột nhiên dừng lại.

Ba người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đi phía trước thấy vậy cũng dừng lại. "Diêu Tử, mệt rồi sao?

Đi thêm chưa tới hai dặm nữa là ra khỏi hang rồi, thấy đốm sáng nhỏ ở đằng xa không, chắc là lối ra đấy, đợi chúng ta ra ngoài rồi nghỉ ngơi cho tử tế." Hồ Bái Nhất nói. "Thằng nhóc này vừa rồi dũng mãnh thế, giờ biết mệt rồi à?" Vương Bàn Tử nhếch miệng cười.

Suốt quãng đường, Tiêu Dao đã thể hiện sức mạnh kinh thiên động địa, lật ngược tình thế, khiến Vương Bàn Tử tâm phục khẩu phục, gần như coi Tiêu Dao là thần tiên.

Lúc này thấy Tiêu Dao dừng lại, gã ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Dao cũng biết mệt mà, dù sao cũng là người phàm.

Chỉ có Tuyết Lỵ Dương tinh ý, thấy Tiêu Dao cau chặt mày, biết hắn chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, liền khẽ huých Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, ra hiệu cho họ im lặng.

Một lát sau, Tiêu Dao mới chậm rãi nói: "Tôi vừa nghe thấy có người đang khóc." "Có người khóc?

Diêu Tử không phải mệt đến sinh ảo giác rồi chứ?

Nếu thật sự đi không nổi nữa, Bàn Gia cõng chú một đoạn, đợi ra khỏi hang uống chút nước nóng, ăn miếng bánh nướng là đảm bảo khỏe lại ngay." Vương Bàn Tử bỗ bã nói.

Tiêu Dao lắc đầu, lấy một thanh sô cô la từ trong người ra huơ huơ trước mặt Vương Bàn Tử: "Tôi không mệt, cũng không đói, cũng không có ảo giác.

Anh nghe kỹ đi, thật sự có người đang khóc." Vương Bàn Tử nuốt nước bọt: "Được, được, tôi nghe, tôi nghe." Vừa nói gã vừa vươn tay định lấy thanh sô cô la trong tay Tiêu Dao.

Tiêu Dao nhanh tay rụt lại: "Nghe trước đã, ăn uống lát nữa ăn, không vội." Sau đó, Tiêu Dao lấy thêm vài thanh sô cô la từ không gian hệ thống ra, đưa cho Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương mỗi người một thanh.

Ba người nghe lời Tiêu Dao, cất sô cô la đi, chăm chú lắng nghe.

Rất nhanh, ngoài tiếng nước sông chảy, cả ba đều nghe thấy tiếng khóc nức nở vọng ra từ một phía tối tăm trong hang.

Tiếng khóc dường như của một người đàn ông, thê lương khản đặc, lúc có lúc không.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức nổi da gà. "Tôi nhớ trước

khi chúng ta lên đường, có một trà khách ở khách sạn Thải Vân nói trong này thật sự có quỷ." "Chắc là người trà khách đó dọa người thôi.

Nơi này từng có phản quân bị bịt kín trong hang động, cuối cùng đều chết rất thê thảm.

Người dân địa phương biết chuyện này, có lẽ tiếng kêu khóc khi còn sống của họ đã để lại ấn tượng sâu sắc, vì vậy tin đồn về quỷ khóc mới truyền từ đời này sang đời khác." Tuyết Lỵ Dương giải thích. "Không đúng, nếu như vậy thì phải là lời đồn, hoặc người ta gán tiếng gió thành tiếng quỷ khóc.

Nhưng cái tôi đang nghe chắc chắn là tiếng khóc, không phải tiếng gió, cũng không phải ảo giác," Tiêu Dao khẳng định. "Còn người khóc là ai thì không rõ." Tiêu Dao nói xong, ba người Hồ Bái Nhất rõ ràng đều có chút kinh hãi.

Nơi này sắp ra đến cửa hang, hang động này cực dài, dân làng gần đây chắc chắn không rảnh rỗi mà đi vào trong này.

Lẽ nào hang Quỷ Khóc này thật sự có quỷ khóc? "Làm sao bây giờ?

Theo tôi thì chúng ta đừng xen vào, ai thích khóc thì khóc, nếu thật sự là tiểu quỷ khóc thì đó là chuyện của quỷ sai Diêm Vương, không liên quan gì đến giai cấp vô sản chúng ta." Vương Bàn Tử la ó. "Không được, lỡ như thật sự có người dân đi lạc hoặc bị mắc kẹt trong hang thì sao?

Chúng ta không thể thấy chết không cứu." Tuyết Lỵ Dương nói. "Ôi tham mưu trưởng Dương của tôi ơi, một cô gái Mỹ như cô chưa xem *Tây Du Ký* à?

Có biết trong đó mỗi lần nghe thấy có người khóc, lúc định đi cứu thì đều gặp phải yêu quái không?" Vương Bàn Tử đương nhiên không

đồng ý.

Tuyết Lỵ Dương vẫn kiên quyết, Vương Bàn Tử nhìn sang Lão Hồ, gào lên một tiếng: "Lão Hồ!

Thôi xong rồi Lão Hồ, tôi biết ông sớm đã bị cô gái Mỹ này làm cho mục ruỗng rồi, tôi hỏi Diêu Tử.

Diêu..." Vương Bàn Tử quay đầu lại thì phát hiện Tiêu Dao đã đi về phía có tiếng khóc. "Tôi tạo nghiệt gì thế này.

Mấy người đều là người tốt, chẳng lẽ Bàn Gia tôi không phải thứ tốt đẹp gì sao?" Vương Bàn Tử thở dài một hơi, vác xẻng công binh cũng đi theo.

Tiêu Dao đương nhiên không phải đi cứu người, lý do hắn đi về phía tiếng khóc là vì nghe được thông báo của hệ thống. "Hệ thống phát hiện vật phẩm chứa điểm khí vận ở gần đây, mời ký chủ thăm dò." "Hệ thống phát hiện manh mối về vị trí mộ Hiến Vương, mời ký chủ thăm dò." Thông báo thứ nhất thường không xuất hiện trong cổ mộ, có lẽ liên quan đến thiết lập của hệ thống, mọi thứ trong cổ mộ đều có một bộ tiêu chuẩn riêng.

Lần đầu tiên loại thông báo này xuất hiện là ở trong sân nhà Vương đại gia ở huyện Cổ Lan.

Sau đó Tiêu Dao đã có một sự nghiệp "nhặt của hời" ngắn ngủi ở phố đồ cổ, dựa vào năng lực này, Tiêu Dao gần như đã vơ vét hết của hời trên cả con phố, giống như một cơn lốc quét qua, không chừa lại cho người khác một chút cặn bã nào.

Thông báo của hệ thống lần này khá mơ hồ, nhưng Tiêu Dao không thể không xem trọng, vì hắn có thể khẳng định vật phẩm được thông báo lần này ở một khoảng cách khá xa.

Xung quanh toàn là đá vụn và lòng sông, Thiên Nhãn Thông của

Tiêu Dao cũng không phát hiện điều gì bất thường, những thứ đó căn bản không nằm trong tầm mắt của hắn.

Để hệ thống phải đưa ra thông báo ở khoảng cách xa như vậy, khả năng duy nhất là điểm khí vận chứa trong vật phẩm đó rất lớn, lớn đến mức dù cách xa mấy trăm mét, hệ thống vẫn phát ra thông báo.

Hướng có khả năng nhất, tự nhiên là hướng có tiếng khóc truyền đến.

Còn thông báo thứ hai thì trực tiếp khiến Tiêu Dao không còn cách nào từ bỏ điểm khí vận được nữa.

Ở đây lại có manh mối về vị trí mộ Hiến Vương?

Chắc chắn không thể bỏ qua được.

Tiêu Dao đã xuyên không đến thế giới này một thời gian, đương nhiên biết hiệu ứng cánh bướm, biết mình đã mang đến không ít thay đổi cho thế giới này.

Chương 81

Cảm nhận kỹ, thế giới này vốn có không ít khác biệt nhỏ so với thế giới đạo mộ trong ký ức của Tiêu Dao.

Tiêu Dao cũng không rõ những khác biệt đó sẽ mang đến thay đổi lớn đến mức nào cho thế giới, nhưng hắn biết thông báo của hệ thống tuyệt đối không thể sai.

Đương nhiên Tiêu Dao cũng không phải thằng ngốc con nhà địa chủ, hắn biết nơi nào có bảo vật, nơi đó tất có nguy hiểm.

Vì vậy, Tiêu Dao vừa đi vừa mở tấm Thiết Lân Thuẫn trên cánh tay trái, tay phải cũng rút ra con Toái Tinh Đao.

Hướng về phía nguồn gốc tiếng khóc căn bản không có đường đi, toàn là đá vụn lớn nhỏ, Tiêu Dao đi phía trước, liên tục thử độ chịu lực của những tảng đá, dò ra một con đường cho Hồ Bái Nhất và những người khác phía sau.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Dao phát hiện ở phía trước không xa, đá vụn ngày càng ít đi, trên mặt đất cũng xuất hiện những bậc thang rõ ràng do con người tạo ra.

Men theo bậc thang lên trên là những con đường nhỏ dẫn lên vách hang, cuối mỗi con đường là những hang động đen ngòm.

Dù không có nguồn sáng từ đèn Lưu Ly Lãnh Diễm của ba người Hồ Bái Nhất phía sau, Tiêu Dao vẫn có thể nhìn rõ tình hình nơi này, vì ở đây có nguồn sáng khác.

Bên đường, trên bậc thang, ở cửa hang, không biết có bao nhiêu đốm sáng xanh u uất đang lơ lửng, nhìn từ xa như trời đầy đom đóm, lại gần mới thấy toàn là những đám ma trơi.

Dưới ánh sáng xanh của ma trơi, trên mặt đất khắp nơi đều vương vãi những bộ xương trắng hếu.

Những bộ xương này rõ ràng là của con người, chỉ là đều không còn nguyên vẹn, không ít bộ bị phân tán rất nghiêm trọng, một mảnh phía đông, một mảnh phía tây, tư thế vặn vẹo.

Tiếng khóc mà Tiêu Dao nghe thấy vừa rồi, chính là từ một cửa động cao trên vách đá.

Lúc này, ba người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng đã đến trước bậc thang bên vách đá.

Từng trận gió lạnh thổi qua trong hang, ma trơi lay động, tiếng khóc trên vách đá càng thêm rõ ràng.

Vương Bàn Tử nhìn đống đầu lâu xương cốt đầy đất, nhỏ giọng hỏi: "Diêu Tử, Lão Hồ, tôi thấy chỗ này tà môn quá, hay là chúng ta rút lui đi." Hồ Bái Nhất lắc đầu: "Không cần sợ, đây chính là nơi mà bà chủ khách sạn nói đến, bên cạnh con đường thủy đó, những người chết với tư thế kỳ lạ, chắc đều là đám người bị bịt kín trong hang Quỷ Khóc năm đó, bị vây chết đói." Vương Bàn Tử trợn mắt: "Ai nói tôi sợ, tôi chỉ không muốn làm mất thời gian thôi." Tiêu Dao gật đầu: "Bàn Gia nói đúng, chúng ta không thể lãng phí quá nhiều thời gian, các anh đợi tôi ở đây, tôi đi một lát rồi về." Tiêu Dao nói xong, liền bước lên bậc thang phía trước.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đi theo, chỉ còn lại Vương Bàn Tử một mình đứng tại chỗ.

Gió lạnh thổi qua, một đám ma trơi tình cờ bay đến gần Vương Bàn Tử, chiếu cho chân và đầu của gã một màu xanh u ám. "Lão Hồ, tham mưu trưởng Dương, Diêu Tử, đợi tôi với, tôi đột nhiên thấy mấy người nói đúng, đã nghe thấy tiếng khóc thì chúng ta phải quản...

Ây, đi chậm thôi..." Vương Bàn Tử cuống cuồng chạy theo.

Tiêu Dao đi đầu tiên, bước đi vô cùng cẩn thận.

Những bộ xương dưới chân đã bị bạch cốt hóa khoảng vài trăm năm, nhưng kỳ lạ là trong hang động ẩm ướt này lại không bị phong hóa mục nát quá nghiêm trọng.

Trên một vài bộ xương, Tiêu Dao thậm chí còn thấy rõ vết răng.

Xác chết trong núi bị thú hoang tàn phá cũng là chuyện bình thường, nhưng Tiêu Dao càng đi càng cảm thấy không ổn, hắn lại nhìn một bộ xương không nguyên vẹn khác dưới chân.

Trên xương đùi của bộ xương này, rõ ràng có lưu lại vết răng cắn, chỉ là những vết răng này hoàn toàn không phải vết răng sắc nhọn của loài mãnh thú như chó sói, ngược lại càng giống… vết răng người.

Càng đi về phía trước, lòng Tiêu Dao càng thêm nặng nề.

Trên không ít bộ xương có dấu vết bị đá đập, xương cốt vỡ vụn.

Điều này có nghĩa là những bộ xương này từng bị người ta đập xương hút tủy.

Lẽ nào năm đó những người bị bịt kín trong hang động, đến cuối cùng đã bị cơn đói và nỗi sợ hãi ép đến điên cuồng, bắt đầu ăn thịt người?

Lúc này, gió trong hang càng thêm lạnh lẽo, mang theo từng cơn mùi tanh.

Tiếng khóc trên vách đá càng rõ ràng hơn, nhìn từ xa, Tiêu Dao phát hiện ở một cửa động có một bóng người mờ ảo.

Tiêu Dao co rụt mắt lại, chuyển Toái Tinh Tịch Tà Đao sang tay trái, đồng thời lấy ra một nắm đinh đuôi dẹt bằng thép carbon từ không gian hệ thống, tay phải vung lên, mấy chiếc đinh thép lập tức

bay ra. *Ba ba ba* mấy tiếng, trên vách đá ở cửa hang tóe lên vài tia lửa.

Bóng người màu xám ở cửa động vừa rồi đã biến mất, tiếng khóc thê lương vẫn kéo dài cũng đột ngột dừng lại. "Âm tà?" Tiêu Dao nhíu mày.

Trước đây ở Long Lĩnh Mê Quật còn chưa gặp âm tà, không ngờ đến Điền Nam lại thật sự gặp phải?

Tiêu Dao biết rằng những chiếc đinh thép carbon đuôi dẹt mà hắn ném ra, bất kể về lực sát thương hay độ chính xác, đều không thua kém súng ngắn, nếu là người sống thì không thể nào né được.

Trong lòng Tiêu Dao lại có chút phấn khích, nếu thật sự có thể gặp quỷ thì chuyến này cũng không uổng.

Tôi không hề sợ, Thiết Lân Thuẫn không nói làm gì, Toái Tinh Tịch Tà Đao vốn có tác dụng khắc chế cực lớn đối với âm tà yêu ma, đúng lúc dùng để thử đao, chưa kể bài Lẫm Lẫm Đồng Sư Trấn Hồn Ca mà tôi chưa từng dùng cũng nên thể hiện uy lực rồi.

Tiêu Dao ba bước thành hai, nhanh chóng men theo bậc thang, xông đến cửa hang nơi bóng người màu xám vừa xuất hiện.

Cửa hang trống không, không có bất kỳ dấu vết nào.

Tiêu Dao cẩn thận quan sát hang động trước mắt, ở cửa hang lại có những tác phẩm điêu khắc đá đơn giản và thô sơ.

Có thể thấy những tác phẩm điêu khắc này được làm rất vội vàng, mang một phong cách qua loa cho xong chuyện, nhưng nội dung lại vô cùng bá khí.

Hai bên hang động được điêu khắc trực tiếp thành hai cột đá, trên cột dùng phù điêu khắc hai con rồng.

Không giống như những con rồng khổng lồ sống động, uy mãnh mà Tiêu Dao từng thấy ở kinh thành, hai con rồng phù điêu này trông có vẻ ngây ngô, móng vuốt nhỏ bé yếu ớt, thân hình và đầu óc lại có chút giống với con mãng xà khổng lồ vảy xanh mà họ gặp dưới lòng sông trước đó.

Tiêu Dao lại nhìn sâu vào trong hang.

Hang động rất sâu, có thể thấy ban đầu là một hang động tự nhiên, sau đó được người khác tu sửa, hai bên khá ngay ngắn.

Nhiều nơi còn lưu lại dấu vết trang trí.

Ở nơi sâu hơn, khoảng ba bốn mươi mét, dường như có một cái bệ cao, vì khoảng cách khá xa nên Tiêu Dao cũng nhìn không rõ.

Tiêu Dao chuyển Toái Tinh Đao sang tay phải, giơ ra trước mặt, đang định bước vào hang động.

Lúc này, phía sau truyền đến một tiếng reo kinh hãi. "Lão Hồ, Diêu Tử, xem này, ở đây có đồ tốt!" Vương Bàn Tử mặt mày hớn hở, quăng khẩu súng trường ra sau vai, tay đang cầm một vài thanh trường kiếm, đao sắt.

Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương cũng xúm đến xem. "Mấy thứ này xem hình dáng chắc là đồ cuối Minh đầu Thanh, chỉ là tay nghề bình thường, gỉ sét cũng khá nghiêm trọng, nếu dọn dẹp tử tế, mang ra phố đồ cổ chắc bán được vài chục đồng, mà phải gặp đúng người thích binh khí cổ đại." Hồ Bái Nhất liếc qua rồi nói.

Tiêu Dao từng theo Đại Kim Nha quét sạch phố đồ cổ một thời gian, cũng hiểu biết ít nhiều về thị trường đồ cổ, đương nhiên biết Hồ Bái Nhất không nói bừa.

Binh khí cổ đại thực ra là một ngách nhỏ trong giới sưu tầm, trừ phi là những thanh bảo kiếm cấp quý tộc như kiếm Việt Vương Câu

Tiễn hoặc lễ khí cổ đại, còn không thì đao kiếm thông thường đều không đáng tiền.

Chương 82

Đao kiếm binh khí có sát khí nặng, không thích hợp để trưng bày trong nhà, người không hiểu biết mua về đặt lung tung, ngược lại sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho gia đình.

Vương Bàn Tử vừa nghe không đáng tiền, liền vứt hết mấy thanh đao kiếm xuống đất: "Làm nửa ngày hóa ra là một đống đồng nát sắt vụn." Nhưng Vương Bàn Tử không nản lòng, sau khi thấy đồ cổ, gã cũng không la lối đòi đi nữa, lá gan cũng lớn hơn: "Xem nào, để tôi lượm đồng nát ở đây xem có tìm được thứ gì tốt không." Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đành chịu, nơi này lại không có vẻ gì là có nguy hiểm trực tiếp, đành mặc kệ Bàn Tử.

Tiêu Dao cũng quay người, tiếp tục đi sâu vào trong hang.

Sau khi đi vào, Tiêu Dao phát hiện, thứ mà hệ thống vừa thông báo có điểm khí vận, tám phần là ở trong hang động này.

Khác với cảnh tượng thảm khốc bên ngoài, bên trong hang động sạch sẽ hơn nhiều, trên mặt đất không có xương cốt.

Nhưng ở hai bên hang, lại chất đống không ít đồ vật.

Trong một vài chiếc vò, rõ ràng có lương thực còn sót lại.

Trên vách đá cũng khoét ra từng hốc tường, đặt không ít đồ vật.

Trong đó cũng có một số binh khí, nhưng nhiều hơn là bình rượu, chén rượu, các loại trang sức và đồ lặt vặt.

Càng khoa trương hơn, Tiêu Dao còn thấy ở một chỗ có ít nhất mấy chục thỏi kim loại xếp chồng lên nhau.

Tiêu Dao cầm một thỏi lên, phát hiện đó là một thỏi bạc dài, trên đó không có bất kỳ dấu ấn nào.

Những bình rượu, đồ dùng, trang sức kia, đa số cũng là bằng bạc, thỉnh thoảng có một hai món bằng vàng.

Điểm khí vận thì không có bao nhiêu, thỉnh thoảng chạm vào được mười tám điểm, niên đại đều là cuối Minh đầu Thanh.

Đây là một hang kho báu!

Tiêu Dao biết những người bị vây chết ở đây là một nhóm phản quân, nhưng nói là phản quân, thực ra phần lớn chỉ là những người dân nổi loạn không sống nổi nữa.

Bản thân những người này nghèo rớt mồng tơi, không có tích lũy gì, chỉ là trong quá trình nổi loạn, khó tránh khỏi cướp bóc.

Một số đồ tốt trong đó đều rơi vào tay thủ lĩnh của họ.

Khi nhóm loạn dân này tiến vào hang Quỷ Khóc để trốn tránh, tự nhiên cũng mang theo số vàng bạc này.

Nhìn số lượng thì không ít.

Tuy không nhiều bằng một số kho báu nổi tiếng như Trương Hiến Trung chìm ở Giang Khẩu ở thế giới khác, nhưng cũng là một con số đáng kể.

Nếu có người phát hiện kho báu ở đây, vận chuyển ra ngoài, có thể phát tài một phen.

Chỉ là nghe bà chủ khách sạn nói, mặc dù con đường thủy này đã được công nhân khai thác đá phát hiện một thời gian, nhưng không hề nghe thấy tin đồn có người tìm được báu vật ở đây mà phát tài, có thể thấy không ai tìm ra được hang kho báu này.

Tiêu Dao nhìn đám ma trơi và xương người vương vãi bên ngoài, trong lòng đã hiểu.

Trong hang động sâu thẳm tối đen, nhìn thấy cảnh tượng thảm

khốc như vậy, người bình thường không bị dọa đến điên đã là gan to bằng trời.

Muốn bất chấp nỗi sợ hãi mà đi khắp nơi thăm dò, tìm ra hang kho báu này, thì quả thực yêu cầu quá cao.

Tiêu Dao không để ý đến vàng bạc xung quanh, tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng cũng nhìn rõ cái bệ ở phía trước.

Dù Tiêu Dao thật sự gan to bằng trời, thân mang tuyệt kỹ, vẫn bị dọa cho một phen hết hồn, một luồng khí lạnh từ xương cụt xộc thẳng lên đỉnh đầu, lông tóc dựng đứng.

Chỉ thấy phía trước Tiêu Dao chừng mười mấy mét có một cái bệ cao khoảng hơn hai mét, rộng hơn một trượng.

Trên bệ không có trang trí đặc biệt, nhưng vẫn đủ sức dọa người hồn bay phách tán.

Bởi vì cả cái bệ này hoàn toàn được dựng lên bằng xương người.

Không phải là xếp chồng tùy tiện, những bộ xương này đều được sắp xếp ngay ngắn, những vị trí khác nhau dùng những loại xương khác nhau để xây dựng.

Nền móng dùng xương đùi, lớp trên dùng xương sống và xương sườn, tạo thành một vòng lồng ngực người.

Lớp trên nữa thì dùng những mảng xương chậu lớn và những mảnh xương tay nhỏ ghép thành, hoa văn thậm chí có chút giống mặt cười người.

Lớp trên cùng thì toàn là đầu lâu người, được xếp ngay ngắn, dày đặc thành ba tầng.

Tất cả hốc mắt đen ngòm đều hướng ra ngoài, dường như đang vô thần nhìn ra thế giới bên ngoài.

Ở giữa tế đàn bằng xương trắng, có một cái bệ hình trụ được dựng lên bằng các loại xương nhỏ, trên đó đặt một vật gì đó.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đã bước vào hang động. "Nhìn kìa, trên tế đàn đó vẽ cái gì vậy?" Vòng sáng từ đèn pin Lang Nhãn trong tay Tuyết Lỵ Dương chiếu lên phía trên tế đàn.

Tiêu Dao ngẩng đầu, phát hiện phía trên tế đàn, có một khối thạch nhũ hình thành tự nhiên, dài khoảng mười mét, như một thanh kiếm sắc bén, thẳng tắp rủ xuống, vừa vặn chỉ vào tế đàn xương người.

Trên mặt thạch nhũ đối diện với cửa hang, có dấu vết tu sửa và mài giũa của con người, trên đó có một hình con mắt phù điêu khổng lồ vô cùng.

Giữa các đường vân của con mắt này đều có màu đỏ sẫm, rõ ràng đã được bôi thứ gì đó màu đỏ.

Phía dưới con mắt, màu đỏ này chảy xuống, như nước mắt, tụ lại ở đầu nhọn của thạch nhũ, hình thành một viên châu màu đỏ máu. "Mục Trần Châu?" Hồ Bái Nhất thì thầm.

Hình con mắt trên thạch nhũ giống hệt hình con mắt độc nhãn mà nhóm Tiêu Dao từng thấy trên món đồ trang sức bằng ngọc máu của nhà Đao lão ngư, cũng rất giống với dấu ấn trên vai của ba người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

Rõ ràng con mắt này có mối liên hệ mật thiết với Mục Trần Châu và cả mộ Hiến Vương.

Nhưng Hiến Vương là người thời Tây Kinh, đã qua hai nghìn năm rồi, tại sao ký hiệu hình con mắt này lại xuất hiện trong hang kho báu thời Minh Thanh, xuất hiện trên tế đàn nhà Đao lão ngư?

Ngoài ra, viên châu màu đỏ máu ngưng tụ dưới thạch nhũ rốt cuộc là gì?

Nhìn qua đã thấy một luồng tà khí.

Tiêu Dao đang suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy con cổ Kim Tàm bằng ngọc máu vẫn luôn nằm yên ở sau tim mình động đậy, sau đó một con trùng béo mập to lớn từ sau lưng áo Tiêu Dao bò ra.

Sau khi con trùng béo bò lên vai Tiêu Dao, nó lắc lắc cái đầu nhỏ, đôi mắt đen nhỏ như hạt đậu xanh chăm chú nhìn về phía trước.

Không đợi Tiêu Dao nhắc nhở, cánh của con trùng béo rung lên, nhanh chóng bay về phía thạch nhũ, chẳng mấy chốc đã đáp xuống viên châu màu đỏ máu đáng ngờ kia.

Viên châu to hơn con trùng béo một chút, nhưng ngay khoảnh khắc con trùng béo đáp xuống, viên châu đó bắt đầu co nhỏ lại nhanh chóng.

Tiêu Dao phát hiện miệng con trùng béo đang áp vào viên châu, điên cuồng hút. "Đừng ăn bậy!" Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Nhưng rõ ràng đã không kịp, con trùng béo trong nháy mắt đã hút cạn viên châu màu đỏ máu, dường như còn ợ một cái no nê, rồi mới rung cánh bay lảo đảo trở lại người Tiêu Dao, chui vào trong áo nằm yên sau tim không động đậy nữa.

Chương 83

Tiêu Dao lo lắng, gọi con trùng béo hai tiếng trong lòng, con trùng béo ngọ nguậy sau tim hắn, rõ ràng đã cảm nhận được tiếng gọi của Tiêu Dao.

Tiêu Dao mới yên tâm, dù con trùng béo ăn gì đi nữa, ít nhất nó không bị ngộ độc, nhiều lắm chỉ là hơi khó tiêu.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương biết con trùng béo là do Tiêu Dao nuôi, trước đó khi dọn dẹp đám đỉa nước họ đã chứng kiến dáng vẻ oai hùng của nó khi ăn uống thả cửa.

Lúc này, hai người rất ăn ý quay mặt đi, không nhìn Tiêu Dao đang có chút xấu hổ. "Tế đàn xương người này có khả năng cũng là nơi thi triển đẳng thuật." Tuyết Lỵ Dương nói. "Đẳng thuật không phải đã thất truyền từ lâu rồi sao?

Lão khốn Hiến Vương chết cũng đã hai nghìn năm rồi." Hồ Bái Nhất có chút kỳ lạ hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: "Không nhất định.

Trong số những người theo Hiến Vương tạo phản năm đó, có cả đại vu.

Sau khi Hiến Vương chết, những người này chắc chắn không phải tất cả đều quay lại Điền quốc, hẳn là có một bộ phận chọn ở lại, sống trong núi sâu rừng già, đời đời bảo vệ mộ Hiến Vương." Hồ Bái Nhất nhíu mày: "Đẳng thuật vẫn lưu truyền đến bây giờ?

Có người bảo vệ mộ Hiến Vương?" "Không sai, ít nhất tôi có thể khẳng định, vào thời điểm giao thoa Minh Thanh, đẳng thuật chưa hề thất truyền." Tuyết Lỵ Dương nói.

Tiêu Dao trầm giọng nói: "Không chỉ giao thoa Minh Thanh, tôi nghi ngờ truyền thừa đẳng thuật đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn bị cắt đứt.

Tình hình mà tôi thấy ở nhà Đao lão ngư trước đó, rõ ràng gã đó cũng có khả năng là truyền nhân của đẳng thuật." "Thế vật trên bệ kia là gì?" Hồ Bái Nhất hỏi một câu.

Ánh mắt của Tiêu Dao lúc này cũng quay trở lại trung tâm của tế đàn xương người.

Trên trụ tròn ở trung tâm tế đàn rõ ràng có một vật gì đó, chỉ vì vị trí khá cao, do vấn đề góc độ nên cả ba người Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều nhìn không rõ. "Để tôi lên xem!" Tiêu Dao lập tức nói.

Đã có hệ thống thông báo ở đây có manh mối về vị trí mộ Hiến Vương và lượng lớn điểm khí vận, bây giờ xem ra thứ khả năng nhất chính là món đồ trên tế đàn xương người này. "Diêu Tử cẩn thận, bố cục ở đây rất khác với Thăng Long, nhiều nơi không phù hợp phong thủy, cũng không theo quy luật âm dương số thuật, e là có một bộ quy tắc khác." Hồ Bái Nhất nói.

Tiêu Dao gật đầu, điểm này hắn cũng đã phát hiện.

Bố cục trong hang động này tà dị và nguyên thủy, hoàn toàn khác với thiết kế cơ quan phức tạp đến chóng mặt như ở Thăng Long.

Tiêu Dao tay trái cầm Thiết Lân Thuẫn, chậm rãi bước lên tế đàn xương người.

Bước lên bước đầu tiên, hắn cảm giác cả tế đàn như sống lại, phát ra từng tiếng ma sát, gần như mọi nơi đều đang rung nhẹ.

Tiêu Dao không dừng lại, vẫn cẩn thận tiến lên.

Đến khi Tiêu Dao bước lên tầng cao nhất của tế đàn, cuối cùng

hắn cũng nhìn rõ vật đặt trên đỉnh cột trụ tròn, sau đó như bị trúng phép định thân, đứng yên không nhúc nhích, miệng hơi há ra.

Trên đỉnh cột trụ là một bức tượng ngọc, chất liệu là ngọc Dương Chi cực tốt.

Chỉ là người trong bức tượng, lại trông giống hệt Tiêu Dao!

Sự chấn động trong lòng Tiêu Dao hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Lão tử là người xuyên không đấy, tôi vốn không thuộc về thế giới này có được không?

Một bức tượng ngọc trên một tế đàn xương người trông tà ác vô cùng, tại sao lại phải giống tôi?

Trong vô hình, bức tượng ngọc dường như tỏa ra một sức mạnh ma mị, quyến rũ.

Tiêu Dao từ từ đưa tay ra, định chạm vào bức tượng ngọc đó.

Đứng dưới tế đàn xương người, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều có chút sốt ruột: "Diêu Tử, trên đó rốt cuộc có thứ gì?

Không được thì mau xuống đi." Hồ Bái Nhất không đợi được nữa, cũng bước lên tế đàn xương người, nhưng bị Tuyết Lỵ Dương níu lại. "Chúng ta ở dưới này thì tốt hơn, nếu tế đàn xương người này có vấn đề, chúng ta cũng lên thì cả đám đều xong đời.

Tôi ở dưới có thể yểm trợ cho Diêu Tử." Hồ Bái Nhất biết Tuyết Lỵ Dương nói có lý, đành phải nhắc nhở Tiêu Dao cẩn thận thêm lần nữa.

Tiêu Dao hít sâu mấy hơi, biết rằng muốn giải đáp bí ẩn trước mắt, cách tốt nhất là lấy bức tượng ngọc này, cho vào không gian hệ thống rồi nghiên cứu kỹ.

Khi ngón tay Tiêu Dao chạm vào bức tượng ngọc Dương Chi, bên tai truyền đến giọng nói thông báo của hệ thống. "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với tượng ngọc Dương Chi thời Tây Kinh, hấp thụ 2000 điểm khí vận." "Hệ thống phát hiện ký chủ đã tìm thấy thủy đạo Trùng Cốc và miếu Đẳng Sư ở lối ra thủy đạo, tiến độ nhiệm vụ giai đoạn phát hiện mộ Hiến Vương được cập nhật.

Lấy được bản đồ mộ Đẳng Sư của Hiến Vương trong miếu Đẳng Sư sẽ nhận được phần thưởng nhiệm vụ giai đoạn phát hiện mộ Hiến Vương." 2000 điểm khí vận, quả thực không ít.

Miếu Đẳng Sư?

Là cái hang quỷ này?

Nghe ý của hệ thống, Đẳng Sư hẳn là một nhân vật thần bí bên cạnh Hiến Vương, mộ của người này cũng ở gần mộ Hiến Vương, có lẽ là một vị bồi thần nào đó của Hiến Vương?

Quan trọng hơn là, trong miếu Đẳng Sư này, có bản đồ mộ Đẳng Sư của Hiến Vương?

Những thông báo liên tục của hệ thống, một chuỗi manh mối xa lạ khiến não Tiêu Dao vận hành với tốc độ cao.

Khi Tiêu Dao thu bức tượng ngọc Dương Chi vào không gian hệ thống, cả tế đàn xương người đột nhiên rung chuyển *loảng xoảng*.

Cột trụ tròn ở giữa, nơi vốn đặt bức tượng ngọc, đột nhiên vỡ tan, xương vụn rơi vãi đầy đất.

Cột trụ vốn cao hơn một mét, trong nháy mắt chỉ còn lại cao hai thước.

Sau khi những mảnh xương vụn rơi xuống, bên trong cột trụ lộ ra một thứ.

Tiêu Dao nhìn kỹ, lại là một cơ quan được ghép lại bằng xương người.

Cơ quan được thiết kế khá tinh xảo, ở giữa là một khúc xương đùi rỗng, trên đó có không ít lỗ nhỏ, bên ngoài mỗi lỗ đều nối với một mảnh xương nhỏ.

Phía dưới còn có rất nhiều xương nhỏ, những viên châu ở chỗ nối hẳn là được mài từ răng người.

Một đống xương được ghép nối tinh xảo với nhau, tạo thành một vật giống như chiếc hộp.

Qua khe hở hẹp, Tiêu Dao có thể thấy bên trong hộp có một tấm bản đồ.

Chắc cũng giống như tấm bản đồ mà Tuyết Lỵ Dương lấy được từ Trần Ngọc Lâu, cũng là một tấm bản đồ da người.

Ngón tay Tiêu Dao khẽ chạm vào, giọng nói thông báo của hệ thống lại vang lên.

Chương 84

"Phát hiện ký chủ tiếp xúc với hộp Linh Lung bằng xương người cuối Minh, hấp thụ 200 điểm khí vận." Tiêu Dao lắc đầu, không định mở chiếc hộp Linh Lung bằng xương người quái dị này, hắn rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra, đang định chém một nhát phá vỡ nó, đột nhiên cả tế đàn xương người lại rung lên một trận.

Bên trong những tầng xương, đột nhiên bùng lên một ngọn lửa xanh vô danh, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ tầng đáy của tế đàn.

Phía dưới cột trụ còn lại, lại là rỗng, ngọn lửa xanh bên trong càng cháy dữ dội hơn.

Tiêu Dao nén khí, từ từ thu lại Toái Tinh Tịch Tà Đao.

Thuật cơ quan Lỗ Ban không phải học không, Tiêu Dao nhìn ra, chiếc hộp Linh Lung bằng xương người này tuy trông không chắc chắn, dường như một quyền có thể đấm vỡ, sau đó lấy tấm bản đồ da người bên trong ra.

Nhưng nếu phá hoại bằng bạo lực, Tiêu Dao có thể khẳng định, cơ quan bên trong hộp Linh Lung sẽ khởi động, tấm bản đồ da người sẽ rơi xuống ngọn lửa bên dưới, trong nháy mắt sẽ bị lửa nuốt chửng, hoàn toàn bị phá hủy.

Tiêu Dao lấy ra một cây kim trù từ không gian hệ thống, nghiêm túc quan sát cơ quan của hộp Linh Lung bằng xương người.

Phải nói rằng, tư duy của người thiết kế cơ quan này khá kỳ lạ, nhiều chỗ hoàn toàn không phù hợp với số thuật âm dương bát quái của Thăng Long.

Năng lực phá giải cơ quan của Tiêu Dao tuy đã được nâng cao

đáng kể, nhưng vẫn rơi vào trầm tư trong chốc lát. "Những ngọn lửa ma trơi này tuy không có nhiệt độ, nhưng nếu dính vào người cũng sẽ thiêu đốt người, nghe nói là thiêu đốt hồn phách của con người." Tuyết Lỵ Dương nghe nói một vài tin đồn, liền kéo Hồ Bái Nhất đang định xông lên cứu người lại.

Lúc này, Tiêu Dao ở giữa tế đàn dùng kim trù gẩy một khúc xương nhỏ.

Ngay sau đó, trên vách đá đối diện tế đàn, đột nhiên phát ra tiếng cơ quan.

Những lỗ nhỏ bằng ngón tay ở trong bóng tối của vách đá, lúc này bắn ra không ít nỏ mạnh.

Tiêu Dao phản ứng cực nhanh, gần như áp sát mặt đất của tế đàn xương người để né những mũi tên nỏ đó.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng thấy những mũi tên lướt qua trên đầu mình, đều giật mình. "Không được, Diêu Tử quá nguy hiểm rồi, tôi phải nghĩ cách khác." Hồ Bái Nhất nhìn xung quanh, lập tức tìm thấy một khối thạch nhũ nhô ra gần đó, nhanh chóng leo lên.

Tuyết Lỵ Dương thấy hành động của Hồ Bái Nhất, lập tức hiểu ý, cũng chạy về phía bên kia của tế đàn, hai người nhanh chóng ở hai bên của tế đàn, mỗi người tìm một khối thạch nhũ cao.

Tuyết Lỵ Dương lấy ra phi hổ trảo từ người, ném về phía Hồ Bái Nhất.

Hồ Bái Nhất bắt được, nhanh chóng quấn phi hổ trảo mấy vòng quanh thạch nhũ, một cây cầu dây cách đỉnh tế đàn khoảng hai mét đã được dựng xong. "Diêu Tử mau lên!

Leo qua cây cầu này!" Hồ Bái Nhất hét lớn.

Tiêu Dao lúc này trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi, sự phức tạp của

hộp Linh Lung bằng xương người có chút vượt quá tưởng tượng, cộng thêm tư duy thiết kế khác với cơ quan của Thăng Long, Tiêu Dao mở rất vất vả.

Một tiếng *cạch* nhỏ vang lên, Tiêu Dao khẽ lùi lại nửa bước.

Chỉ thấy chiếc hộp Linh Lung bằng xương người trước mắt cuối cùng cũng từ trên xuống dưới, như một đóa hoa đang nở, lần lượt mở ra.

Tấm bản đồ da người bên trong cuối cùng cũng lộ ra.

Tiêu Dao đang định đưa tay ra lấy, đột nhiên cảm giác ngọn lửa xanh xung quanh cả tế đàn bỗng tối sầm lại.

Vô số cơn gió lạnh xoáy tròn từ bốn phía ập đến.

Nhiệt độ của những cơn gió lạnh này cực thấp, nghe loáng thoáng như có người đang gào thét đau đớn, tiếng kêu thảm thiết.

Tiêu Dao biết loại gió này gọi là gió sừng dê, thường ở những vùng nông thôn, người lớn tuổi đều nhận ra loại gió lốc này, đều nói bên trong có thứ bẩn thỉu, thấy thì phải tránh xa.

Chỉ là gió sừng dê trên tế đàn trước mắt Tiêu Dao lợi hại hơn nhiều so với gió sừng dê bên ngoài.

Trong cơn gió lốc dường như còn lẫn cả đá vụn, cát sỏi, đập vào vách đá và tế đàn xương người nghe *ba ba*.

Tiêu Dao biết đây là cửa ải cuối cùng trong cơ quan của hộp Linh Lung.

Người bố trí vật phẩm này cực kỳ âm hiểm, người có thể mở được hộp Linh Lung, nếu nhất thời phấn khích quên quan sát xung quanh, chắc chắn cũng sẽ bị những thứ bẩn thỉu trong tà thuật gió lạnh này trực tiếp mang đi.

Xương cốt xung quanh vô cùng thảm khốc, có thể thấy những người này trước khi chết mang theo oán khí và nộ khí lớn đến nhường nào, lấy oán khí và nộ khí của họ làm nguồn thi pháp, uy lực của tà thuật càng mạnh mẽ hơn.

Tiêu Dao lập tức hét lên: "Cẩn thận!

Lùi lại!" Sau đó lấy ra một ấn bảy lá phù từ không gian hệ thống.

Ấn là Phát Khâu Thiên Quan Ấn, phù là phù Thiên Quan Chúc Phúc Bách Vô Cấm Kỵ!

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương bị gió lốc thổi cho đông nghiêng tây ngả, nhưng cũng lạ, những cơn gió lạnh này làm cho Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương quay cuồng chóng mặt, nhưng mỗi khi đến trước mặt hai người, lại không thể tiến thêm.

Hai người chóng mặt loạng choạng từ trên thạch nhũ xuống, liên tục lùi lại, đều cảm thấy một nơi nào đó trên người mình nóng lên.

Hai người sờ vào, gần như đồng thời lấy ra hai tờ giấy phù gấp thành hình thoi, chính là lá phù "Thiên Quan Chúc Phúc Bách Vô Cấm Kỵ" mà Tiêu Dao đưa cho họ trước đó.

Lúc này, Tiêu Dao ở giữa tế đàn giơ tay ném bảy lá phù "Thiên Quan Chúc Phúc Bách Vô Cấm Kỵ" theo phương vị của Bắc Đẩu Thất Tinh ra ngoài.

Bảy lá phù giấy ngay khoảnh khắc gặp gió lạnh liền bốc cháy.

Cũng lạ, bảy lá phù đó cháy lên ánh sáng màu vàng, trong nháy mắt làm tốc độ của gió lạnh giảm xuống, khí tức âm hàn cũng tan đi quá nửa, đồng thời cũng hơi lùi về phía sau.

Nhân lúc gió lạnh bị đẩy lùi, Tiêu Dao cầm Phát Khâu Thiên Quan Ấn trong tay, miệng hét lớn: "Hám thiên phố địa, hống tự thôn thanh, vô úy vô biên, chí trấn hoang thành..." Đồng thời đập Phát Khâu Thiên

Quan Ấn lên tế đàn xương người.

Một tiếng *loảng xoảng* vang lên, cả tế đàn xương người đều run rẩy.

Một gợn sóng, lấy Tiêu Dao làm trung tâm lan ra xung quanh, như một gợn sóng lăn tăn được kích hoạt trong hang động.

Phạm vi của gợn sóng khoảng hơn một trượng, vừa vặn bao trùm toàn bộ tế đàn xương người.

Những cơn gió lốc lúc này cũng đang ở trên tế đàn.

Sau gợn sóng, ngọn lửa ma trơi xanh trong tế đàn lập tức tắt ngóm, không còn một chút gợn sóng nào.

Những cơn gió lạnh xoáy tròn cũng bị gợn sóng đánh tan, tiêu tan giữa không trung, không còn một dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện.

Tiêu Dao cảm thấy cơ thể chao đảo, không ngờ uy lực của "Lẫm Lẫm Đồng Sư Trấn Hồn Ca" lại lớn đến vậy, không chỉ tà thuật gió lạnh bị xua tan trực tiếp, mà cả ngọn lửa ma trơi âm u dưới tế đàn cũng tắt ngấm hoàn toàn.

Đồng thời Tiêu Dao cũng không ngờ kỹ năng này lại tiêu hao tinh thần lực đến vậy, gần như rút cạn hắn.

May mà thể lực của Tiêu Dao kinh người, lập tức giữ được thăng bằng, đồng thời nhanh chóng lấy tấm bản đồ da người trong hộp Linh Lung ra tay.

Tấm bản đồ da người vừa rời khỏi hộp Linh Lung, Tiêu Dao đã nghe thấy cả tế đàn xương người rung chuyển *loảng xoảng*, rõ ràng tế đàn không chống đỡ nổi nữa.

Tiêu Dao không muốn bị đống xương này chôn vùi, nhưng muốn

chạy xuống dưới tế đàn đã không kịp, chỉ có thể nhảy lên trên.

Chương 85

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương ở xa hoàn toàn không phản ứng kịp.

Đến khi hai người xông lên, chỉ thấy một đống phế tích xương người, hoàn toàn không thấy bóng dáng Tiêu Dao đâu. "Diêu Tử, chú ở đâu?

Trả lời anh một tiếng!" "Diêu Tử không sao chứ?

Tôi cứu cậu." "Tôi không sao." Giọng của Tiêu Dao đột nhiên truyền đến từ phía trên Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Nguyên lai Tiêu Dao ngay khoảnh khắc tế đàn sụp đổ đã nhảy lên, nắm lấy cây cầu dây mà Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã dựng trước đó, lúc này hắn đang đứng trên cầu dây, như một diễn viên xiếc nhanh chóng đi đến trên thạch nhũ. "Tốt quá Diêu Tử, dọa chết tôi rồi." Hồ Bái Nhất lau mồ hôi trên trán.

Tiêu Dao nhanh chóng nhảy xuống từ thạch nhũ, mặt mày vui vẻ.

Vừa rồi, giọng nói thông báo của hệ thống lại vang lên. "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với một tấm da người cuối Minh, hấp thụ 10 điểm khí vận." "Hệ thống phát hiện ký chủ nhận được bản đồ mộ Đằng Sư của Hiến Vương, tiến độ hoàn thành phát hiện mộ Hiến Vương được cập nhật, nhận được 1000 điểm khí vận, nhận được phần thưởng một cơ hội cường hóa sơ cấp." Tấm bản đồ da người này có điểm khí vận ít hơn so với tấm của Trần Ngọc Lâu trước đó.

Nhưng xét đến tấm bản đồ kia là từ hai nghìn năm trước, tấm này là từ cuối Minh vài trăm năm trước, 100 điểm cũng không quá ít.

Nhận được bản đồ mộ Đằng Sư của Hiến Vương được thưởng

1000 điểm khí vận, còn có một cơ hội cường hóa sơ cấp, quả thực rất tốt.

Tiêu Dao đã cường hóa Toái Tinh Tịch Tà Đao, Mạc Kim Phù và Kim Cương Tán của Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, tự nhiên biết sự quý giá của cơ hội cường hóa sơ cấp.

Lần này Tiêu Dao muốn cường hóa tự nhiên là Khiên Vảy Sắt Vân Lôi Thao Thiết.

Tấm khiên mềm này trong con sông ngầm trước đó đã phát huy tác dụng to lớn, khắc chế đám đỉa nước và cá đao xỉ đến chết.

Nếu không có Thiết Lân Thuẫn, muốn thuận lợi đi qua con sông ngầm đó thật không dễ dàng.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao lập tức thu Thiết Lân Thuẫn vào không gian hệ thống.

Sau đó giọng nói thông báo của hệ thống vang lên. "Hệ thống phát hiện Khiên Vảy Sắt Vân Lôi Thao Thiết và Vảy Thanh Long có thể hợp thành vật phẩm, hợp thành tiêu hao 1600 điểm khí vận, bảy mảnh Vảy Thanh Long, có hợp thành không?" Có bất ngờ ngoài ý muốn?

Tiêu Dao lập tức vui mừng khôn xiết.

Vừa hay đang muốn cường hóa Khiên Vảy Sắt Vân Lôi Thao Thiết, nếu có thể hợp thành với Vảy Thanh Long trước khi cường hóa, chắc chắn sẽ tạo ra trang bị mạnh mẽ hơn, sau đó lại cường hóa, nhất định có thể thu được lợi ích lớn hơn. 1600 điểm khí vận, Tiêu Dao không hề tiếc, vừa hay dùng xong, còn lại 20000 điểm khí vận.

Sau khi chọn hợp thành, trong không gian hệ thống nhanh chóng xuất hiện một tấm khiên mới.

Tiêu Dao cẩn thận xem xét, hài lòng gật đầu.

Tấm khiên này kích thước gần bằng Thiết Lân Thuẫn trước đó, chỉ to hơn một chút.

Vẫn là khiên mềm, vẫn có thể quấn quanh cánh tay trái.

Vân Lôi văn ban đầu được đơn giản hóa, Thao Thiết văn thì hoàn toàn thay đổi, biến thành Long văn.

Trên mặt khiên có thêm ký hiệu của Bắc Đẩu Thất Tinh, bảy mảnh Vảy Thanh Long hiển nhiên đã hóa thành hình Bắc Đẩu.

Tên của khiên cũng biến thành Khiên Thất Tinh Vân Lôi.

Kỹ năng đi kèm trên khiên cũng thay đổi.

Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn, năng lực phòng hộ 2000 điểm, có thể chống đỡ tấn công của vũ khí lạnh thông thường và vũ khí nóng phổ thông, có tác dụng trấn áp tà vật, có tác dụng răn đe nhất định đối với sinh vật trên cạn, có tác dụng răn đe cực lớn đối với sinh vật dưới nước, khi mang theo tăng năng lực hoạt động dưới nước.

Năng lực phòng hộ thông thường của Thiết Lân Thuẫn ban đầu trực tiếp tăng gấp đôi, không chỉ có thể chống đỡ mọi lưỡi dao thông thường, mà cả vũ khí nóng thông thường cũng có thể chống đỡ.

Năng lực trấn áp tà vật hẳn là được tăng cường.

Răn đe sinh vật dưới nước biến thành cực lớn, tăng thêm răn đe đối với động vật trên cạn.

Quan trọng hơn là, khi trang bị sẽ nâng cao năng lực hoạt động dưới nước.

Tiêu Dao hiện tại có kỹ năng Tuần Hải, có kỹ năng Huyễn Lân, đều có thể nâng cao năng lực hoạt động dưới nước, cộng thêm sự nâng cao của Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn, năng lực hoạt động dưới nước của Tiêu Dao gần như đạt đến mức nghịch thiên.

Ân, không biết có cơ hội đi một chuyến Nam Hải không?

Trong lòng Tiêu Dao nảy ra một ý nghĩ, nhưng nhanh chóng đè xuống, trước tiên vượt qua Trùng Cốc và mộ Hiến Vương trước mắt đã.

Tiêu Dao nhìn Khiên Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn, càng nhìn càng hài lòng, trực tiếp trong hệ thống lại chọn cường hóa Thiết Lân Thuẫn. "Hệ thống phát hiện cường hóa Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn cần tiêu hao một cơ hội cường hóa sơ cấp, 2000 điểm khí vận, có chọn cường hóa không." Tiêu Dao không chút do dự chọn cường hóa.

Sau đó Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn lại lóe lên một trận ánh sáng mờ ảo, ký hiệu thất tinh trên mặt khiên càng thêm tinh mỹ lấp lánh.

Vân Lôi văn và Long văn xung quanh thì trở nên càng thêm cổ xưa mạnh mẽ, ẩn hiện ánh sáng vàng sẫm.

Kích thước và độ mềm cứng của mặt khiên không thay đổi, chỉ là Tiêu Dao cảm giác Khiên Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn khi quấn trên cánh tay trái càng thêm vừa vặn với da, càng có độ đàn hồi, như một thể thống nhất.

Về phần thuộc tính cộng thêm trên Khiên Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn thì lại được nâng cao một lần nữa.

Năng lực phòng hộ nâng lên 3000 điểm, năng lực phòng hộ cụ thể thế nào Tiêu Dao cũng không rõ lắm.

Nhưng từ năng lực phòng hộ của Thiết Lân Thuẫn trước đó mà xem, Khiên Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn hiện tại chống đỡ đạn súng thông thường ở cự ly gần không vấn đề, súng đặc chủng thì còn phải xem.

Về phương diện này Tiêu Dao không đặc biệt quan tâm, dù sao nguy hiểm mà Tiêu Dao phải đối mặt phần lớn không đến từ các loại vũ khí nóng lạnh này.

Dù sao thì nỏ tên trong mộ đạo cũng không phá được phòng ngự nữa.

Tác dụng trấn áp tà vật biến thành có tác dụng trấn áp mạnh đối với âm tà yêu ma.

Răn đe sinh vật dưới nước biến thành răn đe tuyệt đối, nghĩa là lần sau dù đối mặt với sinh vật dưới nước mạnh mẽ vô cùng như cá mập khổng lồ, cá voi khổng lồ, Khiên Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn cũng có tác dụng răn đe.

Mức độ có thể khác nhau, nhưng sẽ không còn tình trạng lúng túng như khi đối mặt với mãng xà khổng lồ vảy xanh mà tác dụng răn đe không hiệu quả nữa.

Đối với sinh vật trên cạn, răn đe cũng được nâng lên một cấp.

Nâng cao năng lực hoạt động dưới nước cũng biến thành nâng cao cực lớn.

Tiêu Dao đối với điểm này đã tê dại rồi, ước chừng năng lực trong nước của mình cơ bản tương đương với việc về nhà, siêu thoải mái.

Ngoài những nâng cấp thông thường này, Khiên Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn sau khi cường hóa còn tăng thêm hai kỹ năng nhỏ thú vị.

Chương 86

Một kỹ năng nhỏ tên là Tham Long Cung, có năng lực cảm ứng đặc biệt đối với kho báu, tàu chìm, san hô và các vật phẩm quý giá khác dưới biển.

Một kỹ năng khác tên là Tôm Binh Cua Tướng, có thể trong một thời gian và phạm vi nhất định, điều khiển các sinh vật dưới nước nhỏ.

Kỹ năng Tham Long Cung để tìm kiếm lăng mộ dưới nước, tuyệt đối là một vũ khí lợi hại.

Không chỉ lăng mộ, cần biết rằng trong sông ngòi, hồ nước và biển cả, ẩn giấu vô số kho báu.

Chỉ là những kho báu này đa số đều ẩn sâu dưới đáy nước, lại đa phần bị bùn hoặc cát biển che phủ, dùng dụng cụ hiện đại cũng khó phát hiện.

Sau khi có kỹ năng Tham Long Cung, phối hợp với kỹ năng Tuần Hải và Huyễn Lân, có thể tìm kiếm kho báu hoặc lăng mộ cổ đại dưới nước hiệu quả cao.

Về phần kỹ năng Tôm Binh Cua Tướng, có vẻ hơi vô dụng, chỉ huy các sinh vật dưới nước nhỏ, nghe giống như phiên bản yếu của Khống Trùng Thuật.

Nhưng đã là kỹ năng đi kèm trên Khiên Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn, có là tốt rồi, còn đòi xe đạp làm gì.

Tiêu Dao rất hài lòng, quấn Khiên Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn lên cánh tay trái, vung vẩy nhẹ, phát hiện nó còn nhẹ nhàng thoải mái hơn trước. "Vàng bạc trong hang động này đa số không được coi là văn

vật, không có nhiều giá trị văn vật, nếu có cơ hội về sau, có thể để Khổng Tước hoặc Ngọc Sơn đại ca đến lấy." Hồ Bái Nhất nói.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: "Con sông ngầm này quá quỷ dị, đầy rẫy nguy cơ, tôi thấy người bình thường vì số vàng bạc này mà mạo hiểm vào đây thì rất không đáng, có khả năng sẽ bỏ mạng trong này." Hồ Bái Nhất cảm thán một câu: "Vậy thì tiếc quá, nhiều thỏi bạc và đồ vàng bạc bị hư hỏng như vậy...

Ây?

Vàng bạc đâu?

Số vàng bạc vừa rồi đặt ở đây đâu hết rồi?" Không chỉ Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng ngây người.

Vừa rồi trên các hốc tường hai bên hang kho báu trong miếu Đằng Vương, rõ ràng có đặt không ít vàng bạc.

Tuy so với một số lăng mộ lớn thì rất nghèo nàn, đa số là những thỏi bạc hoàn toàn không có giá trị văn vật, nếu bán như kim loại quý, một thỏi cũng được trăm tám mươi đồng, nhưng số lượng nhiều à.

Chỉ riêng vừa rồi đã thấy có mấy trăm đến hàng nghìn thỏi, cộng thêm đồ vàng bạc bị hư hỏng, giá trị càng không nhỏ.

Tiêu Dao lúc này mặt mày nở nụ cười ngây thơ vô tội, đi qua bên cạnh Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương, không cẩn thận làm rơi một thỏi bạc chưa kịp cho vào không gian hệ thống xuống đất. "Tay nghề, tay nghề thôi." Tiêu Dao cười giải thích.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương im lặng một hồi.

Nhìn thấy Tiêu Dao điên cuồng càn quét vàng bạc, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương mới nhận ra, trong đội của họ còn có một Vương Bàn Tử yêu tiền tài hơn mạng.

Vừa rồi Vương Bàn Tử còn ở dưới bậc thang trong đống xương cốt nhặt đồ bỏ đi, nhất quyết không chịu lên, lát nữa cho hắn xem thu hoạch của Tiêu Dao, e là Vương Bàn Tử sẽ tức đến nỗi béo thêm mười cân.

Hồ Bái Nhất gọi một tiếng: "Bàn Tử, lên đây nhặt chiến lợi phẩm này." Kết quả gọi nửa ngày cũng không thấy Vương Bàn Tử trả lời.

Tiêu Dao và Tuyết Lỵ Dương cũng nhận ra có điều không ổn, bình thường Vương Bàn Tử nghe thấy có đồ tốt để nhặt, tuyệt đối sẽ lon ton chạy tới, khiến người ta hiểu rằng tốc độ và béo gầy không có mối liên hệ tuyệt đối.

Hôm nay sao vậy?

Tiêu Dao đột nhiên có một dự cảm không lành, lúc vừa lên đây, hắn đã thấy bóng người màu xám ở cửa hang tế đàn này.

Bóng người đó sau khi hắn ném ra mấy chiếc đinh thép liền biến mất, nhưng Tiêu Dao lúc này lại càng bất an. "Bàn Gia!" Tiêu Dao cũng hét lên một tiếng, đồng thời lại lấy ra một chiếc đèn Lưu Ly Lãnh Diễm từ không gian hệ thống.

Tiêu Dao có dạ nhãn, nhưng càng nhiều nguồn sáng, nhìn càng rõ hơn, trước đó không cần thiết, nhưng bây giờ Tiêu Dao cũng căng thẳng, dùng đèn Lãnh Diễm chiếu sáng khu vực dưới bậc thang hơn.

Rất nhanh, Tiêu Dao phát hiện trong một bóng râm của đống đá vụn dường như có thứ gì đó đang động đậy. "Bàn Gia!

Anh ở đó sao?" Tiêu Dao cũng không đi xuống từ bậc thang, trực tiếp nhảy từ cửa hang xuống, như một con chim lớn, nhanh chóng đạp lên những tảng đá sụp lở dưới bậc thang, lao về phía bóng râm có động tĩnh.

Ngay khi sắp đáp xuống chỗ bóng râm, Tiêu Dao đột nhiên có một

dự cảm không lành.

Cách sắp xếp của những tảng đá vụn trên mặt đất, dường như không phải do sụp lở tự nhiên hình thành.

Tiêu Dao chỉ liếc một cái, đã cảm thấy những tảng đá này càng giống một loại trận pháp nào đó.

Tiêu Dao đang ở giữa không trung, lúc này muốn chuyển hướng đã hoàn toàn không kịp, chỉ có thể cắn răng mở Khiên Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn, đồng thời rút Toái Tinh Đao, chém về phía tảng đá vụn lớn nhất ở giữa. "Chết đi!

Cái bì nang Đằng Sư này, mau mau về với tượng Đằng Sư!" Một bóng người màu xám đột nhiên xuất hiện trong bóng râm.

Sau đó người này miệng lẩm bẩm, tay vung một cây gậy gỗ dài màu đen khắc đầu quỷ, từng trận gió lạnh xoáy trên đống đá vụn, rất giống với gió lạnh xoáy bên cạnh tế đàn xương người trong miếu Đằng Vương.

Đồng thời trong không khí lại tràn ngập một mùi vị ngọt ngấy.

Tiêu Dao không nói một lời, Toái Tinh Tịch Tà Đao trực tiếp chém vào tảng đá vụn lớn nhất.

Toái Tinh Tịch Tà Đao tổng cộng chỉ dài hơn hai thước, tảng đá vụn khổng lồ kia rộng đến hơn một mét, vốn dĩ một nhát chém xuống, có thể chém ra một tia lửa đã là tốt lắm rồi.

Bóng người màu xám cũng phát ra một tiếng cười lạnh, hiển nhiên cảm thấy hành động của Tiêu Dao rất nực cười.

Kỹ năng Vạn Vật Cát trên Toái Tinh Tịch Tà Đao khởi động, con dao ngắn màu đen tỏa ra sát khí lạnh lẽo, một nhát chém xuống, không chỉ tảng đá vụn vỡ tan, mà cả một số tảng đá nhỏ hơn phía trước cũng bị sát khí của Toái Tinh Đao chém vỡ.

Những tảng đá vốn làm Tiêu Dao cảm thấy rất khó chịu, giờ đây vỡ thì vỡ, loạn thì loạn.

Lúc này, gió lạnh quỷ dị cũng ập đến người Tiêu Dao.

Tiêu Dao giơ Khiên Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn ra trước mặt, tà khí trong gió lạnh lập tức bị năng lực trấn áp tà vật của Thiết Lân Thuẫn quét sạch, không còn uy năng.

Mặt của bóng người màu xám đại biến, chỉ vào Tiêu Dao liên tục lùi lại: "Ngươi, rốt cuộc là ai?

Tại sao lại giống hệt Đằng Sư?

Ngươi không phải là bì nang của Đằng Sư?

Lẽ nào..." Tiêu Dao quay mặt lại, đối diện với bóng người màu xám, cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo của người này, không khỏi khẽ sững sờ.

Người này, Tiêu Dao lại quen biết.

Bóng người màu xám tro trước mắt lại chính là Ngọc Bang, gã khách uống trà mà Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đã gặp ở khách sạn Thải Vân trước đó.

Ban đầu, Ngọc Bang đã từng khuyên nhóm Tiêu Dao không nên đi vào sâu trong núi Chá Long từ Động Quỷ Khóc, còn nói rất nhiều lời dọa dẫm.

Bây giờ xem ra quả thật vô cùng đáng ngờ.

Chương 87

Hắn đã rời đi trước khi Tiêu Dao xuất phát, có lẽ đã đi từ sáng sớm, men theo con sông ngầm mà đám công nhân mỏ phát hiện, đến đây trước một bước.

Chỉ không biết rốt cuộc hắn là ai?

Nhìn thủ đoạn của hắn, tuyệt đối không phải là một gã khách uống trà bình thường, lại còn quen thuộc với khu vực này như vậy, rõ ràng cũng không phải lần đầu tới đây, có khả năng giống như Lão Ngư Đao, đều là hậu nhân của Hiến Vương.

"Là Đẳng Thuật?

Bức tượng Đẳng Sư đó rốt cuộc là sao?" Điều Tiêu Dao quan tâm nhất lúc này là bức tượng được gọi là Đẳng Sư.

Đẳng Sư lại có tướng mạo y hệt Tiêu Dao, thật quá kỳ quặc.

Đẳng Sư là ai?

Có quan hệ gì với Hiến Vương?

Cái túi da Đẳng Sư lại là chuyện gì nữa?

Trong lòng Tiêu Dao lúc này có quá nhiều nghi vấn.

Ngọc Bang lại chỉ cười lạnh một tiếng: "Đẳng Sư là tổ sư gia của truyền nhân Đẳng Thuật hai mạch Ngọc và Đao chúng ta, ngươi có tướng mạo giống Đẳng Sư như vậy, chắc chắn là người mang túi da Đẳng Sư, mau theo ta đến miếu Đẳng Sư, trả lại túi da cho Đẳng Sư, để hồn ngài được siêu thoát!" Nói xong, Ngọc Bang đột nhiên lại tung ra một nắm bột màu trắng.

Những bột phấn này sau khi được tung ra đều mang theo lân quang

màu xanh lục.

"Tro cốt người chết?" Tiêu Dao trong lòng rùng mình, làm gì vậy?

Định dùng bột xương người chết xay ra để làm người khác buồn nôn sao?

Không đúng!

Ngọc Bang đã là truyền nhân Đằng Thuật, tự nhiên am hiểu Đằng Thuật.

Đằng Thuật giỏi nhất là chuyển hóa, biến những vật phẩm bình thường không có gì đặc biệt thành những thứ âm tà kịch độc.

Đỉa trong sông ngầm và cá không mắt dưới hầm của Lão Ngư Đao vốn dĩ đều là sinh vật bình thường, nhưng sau khi được Đằng Thuật chuyển hóa, lập tức biến thành những vật kịch độc hung tàn.

Những hài cốt của đám dân loạn này vốn cũng chỉ là xương người chết bình thường mà thôi.

Nhưng qua sự chuyển hóa của Đằng Thuật, quỷ mới biết sẽ biến thành thứ gì.

Phải biết rằng, mắt xích quan trọng nhất trong sự chuyển hóa của Đằng Thuật chính là những cảm xúc tiêu cực như đau khổ, phẫn nộ, oán hận, cho nên người trong những chiếc vại sành phải được cho vào lúc còn sống để nuôi cá, người nộm chứa đầy đỉa cũng bị ép nuốt mầm đằng lúc còn sống, rồi dùng bùn thuốc bịt kín ngũ quan thất khiếu mà chết ngạt.

Hai loại người này trước khi chết nỗi đau khổ và oán hận ngút trời, khiến cho cá không mắt và đỉa biến thành những thứ cực kỳ tà ác.

Vậy còn những hài cốt của người ở đây thì sao?

Một đám dân loạn bị phong tỏa trong hang động tối đen, hết đạn

cạn lương, bầu bạn với bóng tối và đói khát, cuối cùng dần dần rơi vào điên loạn, tàn sát lẫn nhau, ăn thịt người, ngay cả tủy trong xương người chết cũng không bỏ qua.

Oán khí và phẫn nộ của những người này trước khi chết tuyệt đối không thua kém những bộ xương trắng trong người nộm và vại sành.

Tiêu Dao lúc này có thân thể bách độc bất xâm, cộng thêm sự trấn áp tà vật của Toái Tinh Tịch Tà Đao và Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn nên không hề sợ hãi, chỉ muốn xem xem Ngọc Bang rốt cuộc có thủ đoạn gì.

Chỉ thấy những bột xương lấp lánh lân quang màu xanh lục kia bay đầy trời, Tiêu Dao dùng khiên sắt đỡ lấy.

Nhưng những bột xương này không hề rơi vãi, ngược lại còn tụ lại một chỗ, như thể có sinh mệnh, không ngừng di chuyển, dưới sự điều khiển của Ngọc Bang, quấn về phía chân Tiêu Dao.

Những nơi con rắn bột xương bò qua, bề mặt đá đều để lại những vệt ăn mòn màu đen.

Đồng thời, mùi ngọt ngấy trong không khí cũng ngày càng nồng nặc.

Tiêu Dao thấy Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương ở xa đang chạy tới, vội vàng hét lớn: "Không khí ở đây có độc, đừng qua đây!" Mùi ngọt ngấy rõ ràng là do bột xương tỏa ra, nếu không đoán sai thì đây là một loại khí đặc biệt có thể gây ảo giác cho người khác.

Đáng tiếc là bản thân Tiêu Dao bách độc bất xâm, kỹ năng Bách Vật Đồ Nhiên trên Toái Tinh Đao lại khắc chế các loại yêu thuật như nguyền rủa, ảo giác, nhập xác, khiến tỷ lệ thành công của chúng giảm đi một nửa.

Vì vậy, đám bột xương này lại chẳng có tác dụng gì với Tiêu Dao.

Thấy con rắn bột xương quấn tới, Tiêu Dao nhẹ nhàng nhảy ra né tránh, lắc đầu nói: "Chỉ có chút bản lĩnh cỏn con này mà cũng dám tự xưng là hậu nhân của Đẳng Sư?" Nói xong, Toái Tinh Tịch Tà Đao chém thẳng về phía đám bột xương.

Sau một nhát chém, đám bột xương vốn linh động dị thường như một con rắn dài lập tức mềm nhũn ra như đống bùn chết, bột phấn rơi vãi, không thể tụ lại được nữa, lân quang màu xanh trên đó cũng mờ đi.

Sắc mặt Ngọc Bang trắng bệch, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, rõ ràng việc Tiêu Dao chém đứt con rắn bột xương đã gây tổn thương cực lớn cho Ngọc Bang đang thi triển Đẳng Thuật.

"Không thể nào, ngươi là ai?

Không phải ngươi chỉ là túi da của Đẳng Sư thôi sao?

Làm sao có thể chống lại được Đẳng Thuật!

Ta không tin, ta không tin!

Ngươi không thể nào là Đẳng Sư chuyển thế!" Sắc mặt Ngọc Bang có chút không ổn, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng, miệng hét lên những lời vô nghĩa.

Tiêu Dao cười lạnh một tiếng, ta tin cái quỷ nhà ngươi ấy, Đẳng Sư chuyển thế?

Tiểu gia đây là Diêu Tử!

Đẳng Sư hay Hiến Vương, có liên quan quái gì đến ta, chẳng qua là trông hơi giống một chút thôi!

Sắc mặt Ngọc Bang càng lúc càng điên cuồng, đột nhiên lại từ trên người móc ra một túi bột, tung lên không trung, đồng thời cả người "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Tiêu Dao giật nảy mình, thầm nghĩ đám truyền nhân Đẳng Thuật này lịch sự thế sao?

Đánh không lại là quỳ luôn?

Thao tác này khiến tôi khó xử quá.

Không đợi Tiêu Dao có hành động gì tiếp theo, Ngọc Bang đang quỳ trên đất há miệng ra, cả cổ họng hướng lên trên.

Vừa hay đám bột mà hắn ném ra lúc này đang từ từ rơi xuống trên đầu.

"Hắn muốn ăn hết đám bột này?

Nhưng tại sao phải làm ra tư thế kỳ quặc như vậy?" Tiêu Dao quyết định không chờ đợi nữa.

Hắn làm ra một loạt hành vi khó hiểu, chắc chắn không phải là biểu diễn nghệ thuật, tất nhiên phải có mục đích, Tiêu Dao đương nhiên không thể đợi đến khi hắn thực sự hoàn thành.

Tiêu Dao trực tiếp dùng Toái Tinh Đao chém tới.

Kết quả Ngọc Bang không hề né tránh, ngược lại còn để lộ cổ họng của mình.

Chương 88

Từ trong cái miệng há to phun ra một luồng khí đen, luồng khí đen đó xông thẳng lên đỉnh động, cuốn theo cả đám bột mà Ngọc Bang vừa tung lên không trung.

Mấy giây sau, luồng khí đen mới phun hết, bản thân Ngọc Bang thì như một cái xác khô bị hút cạn máu, chết mất hết sinh khí, cả người đổ rạp trên đống đá vụn, nhẹ bẫng không có chút trọng lượng nào.

Toái Tinh Đao của Tiêu Dao không thu lại, chém thẳng lên người Ngọc Bang, cảm giác như chém vào gỗ mục.

Tiêu Dao thầm thấy kỳ lạ, Ngọc Bang trước mắt rõ ràng đã mất hết sinh khí, trở thành một cái xác.

Tiêu Dao một đao chém đứt một cánh tay của Ngọc Bang, vết thương vô cùng ngay ngắn, nhưng lại không có một giọt máu nào chảy ra.

"Tà thuật?" Tiêu Dao cũng kinh ngạc đến ngây người.

Sau đó hắn thấy một luồng khí đen từ trên trời lao xuống.

Luồng khí đen vô cùng hung hãn, tốc độ cực nhanh, Tiêu Dao giơ Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn lên đỡ.

Luồng khí đen đó như có sinh mệnh, sau khi bị khiên sắt đánh tan tác, lại tụ lại làm một, quấn quanh cánh tay trái của Tiêu Dao.

Tiêu Dao giật mình, kỹ năng Huyễn Lân được kích hoạt, toàn bộ cánh tay trái lập tức mọc ra một lớp vảy màu xanh lục, lấp lánh ánh kim loại.

Luồng khí đen để lại một vết ăn mòn trên lớp vảy rồi lập tức tiêu tán. ?

Tiêu Dao thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi hắn có chút lo lắng về luồng khí đen do Ngọc Bang dùng tính mạng hóa thành trước khi chết, nhưng bây giờ xem ra cũng chỉ có thế, cộng thêm kỹ năng Bách Vật Đồ Nhiên của Toái Tinh Đao có tác dụng khắc chế các loại tà thuật nguyền rủa, hắn cũng không còn lo lắng nữa.

"Bàn Gia!" Đúng lúc này, Tiêu Dao nhìn thấy Vương Bàn Tử đang nằm trong đống đá vụn.

Tiêu Dao xông tới, một tay đỡ Vương Bàn Tử dậy.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng chạy đến gần.

Hồ Bái Nhất mặt đầy lo lắng, nắm lấy vai Vương Bàn Tử lắc mạnh: "Bàn Tử sao rồi?

Mau tỉnh lại!

À đúng rồi, tôi có nước đây, đổ chút nước thử xem." Hồ Bái Nhất nói rồi đổ nước lên mặt Vương Bàn Tử.

Kết quả Vương Bàn Tử chỉ chép chép miệng, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Tiêu Dao đưa tay sờ trán Vương Bàn Tử, nóng đến dọa người.

"Hay là hôm nay chúng ta rút lui trước, đưa Bàn Tử đến bệnh viện." Tuyết Lỵ Dương cắn răng nói.

"Vậy còn mộ Hiến Vương thì sao?" Hồ Bái Nhất hỏi.

"Mộ Hiến Vương không chạy đi đâu được, cùng lắm thì đợi thêm vài ngày nữa, Bàn Tử quan trọng hơn." "Không cần đâu." Tiêu Dao lắc đầu.

"Tại sao?

Đã đến lúc này rồi, đương nhiên cứu người trước." Tuyết Lỵ Dương có chút sốt ruột.

Trong ba người, Lão Hồ chắc chắn là người quan tâm đến Bàn Gia nhất, chỉ là mộ Hiến Vương liên quan đến tung tích Mộc Trần Châu và sinh tử của mọi người, nên anh không trực tiếp bày tỏ thái độ mà muốn xem ý kiến hai người kia.

"Đương nhiên là cứu người trước, nhưng tình hình của Bàn Gia bây giờ, đưa đến bệnh viện bên ngoài cũng không chữa khỏi được." Tiêu Dao nói.

"Chúng ta phải tin vào khoa học…" Tuyết Lỵ Dương nói được nửa câu, thở dài một hơi, không nói nữa.

Đàn tế bằng xương người trong miếu Đẳng Sư và tà thuật của Ngọc Bang vừa rồi đã khiến Tuyết Lỵ Dương thấy được sự lợi hại của chúng.

"Diêu Tử, Bàn Tử rốt cuộc bị làm sao?

Có cách nào cứu không?" Hồ Bái Nhất bình tĩnh lại, lập tức hỏi Tiêu Dao.

"Chúng ta đang ở trong núi sâu Điền Nam, hôm nay có đưa Bàn Gia ra ngoài, trình độ của bệnh viện ở đây cũng không đủ, e là phải đến tỉnh thành mới được, Bàn Gia trúng tà rồi." Tiêu Dao nhìn Vương Bàn Tử.

Vừa nghe Vương Bàn Tử trúng tà, Hồ Bái Nhất vội vàng ghé sát lại xem, càng xem càng thấy ấn đường của Vương Bàn Tử đen kịt.

"Chắc là Ngọc Bang đã thi triển tà thuật với Bàn Gia, tôi có cách." Tiêu Dao nói xong, cùng Hồ Bái Nhất tìm một chỗ bằng phẳng đặt Vương Bàn Tử xuống.

Tuyết Lỵ Dương cẩn thận cởi mấy cúc áo của Bàn Gia, giữ cho

anh ta hô hấp thông suốt, rồi lau chút nước mát lên trán.

Ngọc Bang am hiểu Đằng Thuật, từ tà thuật vừa thi triển có thể thấy, vừa có độc vật, vừa có huyễn thuật.

Tiêu Dao bình tĩnh suy nghĩ một lúc, từ không gian hệ thống lấy ra Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn.

Viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn nhanh chóng được nhét vào miệng Vương Bàn Tử.

Sau đó, Tiêu Dao dứt khoát đặt Toái Tinh Tịch Tà Đao lên ngực Vương Bàn Tử.

Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn có tác dụng trừ độc giải chướng, bản thân Toái Tinh Tịch Tà Đao có thể khắc chế các loại tà thuật ảo giác.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng hừ hừ mấy tiếng, không biết đang nói gì.

Chỉ là người đã tỉnh, nhưng đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, đôi mắt mở ra cũng vô hồn, dường như đang nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, không ngừng đưa hai tay ra quơ loạn.

"Đừng nhúc nhích, nếu còn động nữa Bàn Gia ta sẽ không khách sáo đâu…" "Bỏ con gà quay đó xuống, để ta!" "Lão Hồ, mấy thỏi vàng này ta có thể mang ra ngoài được không?" Hồ Bái Nhất cười khổ một trận: "Vương Bàn Tử, cậu sắp đi gặp đạo sư vĩ đại rồi, mà còn nhớ thương mấy thỏi vàng, thật hết nói nổi." Tiêu Dao lại cầm Toái Tinh Tịch Tà Đao lên, xem ra chỉ đặt con dao lên người Bàn Tử thôi thì không có tác dụng.

"Chỉ có thể thử cách này thôi." Tiêu Dao nói xong, lại từ không gian hệ thống lấy ra Phát Khâu Thiên Quan Ấn và chu sa, sau đó chích đầu ngón tay của mình, dùng máu đầu ngón tay pha với chu sa rồi bôi lên Thiên Quan Ấn.

Sau đó, Tiêu Dao cầm ấn đồng, trực tiếp đặt lên cái đầu trọc lóc của Vương Bàn Tử, dùng sức ấn mạnh một cái.

Khi Phát Khâu Thiên Quan Ấn được nhấc ra, trên trán Vương Bàn Tử đã có thêm tám chữ lớn: "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ." Vài giây sau, đôi tay đang quơ loạn, không biết đặt vào đâu của Vương Bàn Tử cuối cùng cũng dừng lại, đôi mắt cũng khôi phục lại một chút thần thái, nhìn Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang vây quanh, nói: "Tôi sao thế này?

Vừa rồi tôi thấy một người, trông rất giống Ngọc Bang mà chúng ta gặp ở khách sạn…" "Được rồi Bàn Gia, chúng tôi đều biết cả rồi, anh nói ít thôi, uống nhiều nước vào, nghỉ ngơi đi." Tiêu Dao nói.

Hồ Bái Nhất đỡ Vương Bàn Tử ngồi dậy, lấy bình nước cho anh ta uống.

"Đúng rồi Lão Hồ, lúc nãy ở dưới đống xương kia tôi nhặt được không ít đồ tốt đâu, bảy tám cái vòng tay bạc, mang ra ngoài cũng bán được khối tiền đấy." Vương Bàn Tử vừa uống nước vừa đột nhiên phấn khích.

"Bàn Gia, anh thấy mấy thỏi bạc này không, đợi chúng ta ra ngoài tôi sẽ kiểm kê, mọi người chia đều." Tiêu Dao từ không gian hệ thống móc ra mấy chục thỏi bạc hươ hươ trước mặt Bàn Tử, Bàn Tử lập tức im bặt, mắt trợn tròn.

"Chúng ta nghỉ ngơi đủ rồi, tiếp tục đi thôi, không còn sớm nữa." Tuyết Lỵ Dương nhìn chiếc đồng hồ của mình rồi nói ngay.

Vương Bàn Tử bị trúng tà thuật, nhưng thể chất vốn tốt, lại được thuốc thể lực và Mạc Kim Phù của Tiêu Dao tăng cường, chỉ mười mấy phút sau, ăn không ít sô cô la dự trữ của Tiêu Dao, liền tuyên bố mình lại là một hảo hán.

Cả nhóm thu dọn hành trang tiếp tục đi về phía trước, nhanh chóng men theo ánh sáng bên ngoài mà đi ra khỏi cửa động.

Chương 89

Trước khi ra khỏi động, Tuyết Lỵ Dương dặn mọi người đều phải đeo kính râm.

Ở trong hang động dưới lòng đất tối tăm quá lâu, đột nhiên ra ngoài đối mặt với ánh nắng gay gắt, mắt có thể sẽ bị tổn thương.

Khi mấy người Tiêu Dao chui ra khỏi hang núi, đều thở phào một hơi dài.

Cuối cùng cũng xuyên qua được núi Chá Long.

Quay đầu nhìn lại, bốn người đang ở dưới vách núi hiểm trở của núi Chá Long, vô số dây leo thực vật bao phủ toàn bộ ngọn núi, thác nước trắng xóa như lụa.

Đỉnh núi như đội một chiếc mũ dày, mây mù dày đặc bao quanh, sườn núi cũng mây phủ giăng giăng.

Nhìn về phía trước lại là một vùng nắng vàng rực rỡ, dường như núi Chá Long đã ngăn mây mù lại.

Trước mắt là những dãy núi trập trùng, địa hình ở giữa càng ngày càng thấp, toàn bộ là một khu rừng nguyên sinh ngút ngàn.

Trong rừng có những cây đại thụ chọc trời, có lẽ là loại Vọng Thiên Thụ nổi tiếng, cao ít nhất cũng cả trăm mét.

Có những cây cổ thụ tán cây cực lớn, một cây có thể chiếm đến mấy mẫu đất.

Xen kẽ là các loại kỳ hoa dị thảo, cây cối xanh um, che trời rợp nắng, rậm rạp đến mức không lọt gió.

Hầu hết các loại hoa cỏ cây cối Tiêu Dao đều không gọi được tên.

Vị trí cửa động khá cao, đứng ở đây có thể thấy nhiều nơi có những khe sâu hẻm núi, những dòng suối xiết, và những hồ nước điểm xuyết như ngọc bích.

Mấy người như những người tí hon lạc vào vương quốc của người khổng lồ, mang vẻ mặt đầy kinh ngạc bước vào thung lũng này.

Đến một nơi tương đối rộng rãi, Tiêu Dao vẫy tay ra hiệu cho mấy người dừng lại trước.

"Vừa rồi ở miếu Đằng Sư gần lối ra hang động, tôi đã tìm được một bản đồ mộ của Đằng Sư dưới thời Hiến Vương, bản đồ này được vẽ vào cuối thời nhà Minh, tôi có thể đối chiếu tham khảo với tấm bản đồ của Trần Ngọc Lâu." Tiêu Dao nói rồi lấy bản đồ mộ Đằng Sư ra.

Tuyết Lỵ Dương vừa nghe mắt liền sáng lên: "Tốt quá rồi." Tấm bản đồ da người mà Trần Ngọc Lâu cung cấp được vẽ vào thời nhà Hán, tuy đã được đại sư tu sửa dùng giấm băng cẩn thận phục hồi và bảo quản, nhưng dù sao cũng đã quá lâu, nhiều thông tin trên đó đã bị mất mát hoặc thiếu sót.

Hơn nữa, thời Hán cách đây đã hai nghìn năm, địa hình địa mạo đặc trưng trong Trùng Cốc khó có thể giữ nguyên như hai nghìn năm trước.

Sự thay đổi địa hình địa mạo do các thảm họa tự nhiên như động đất, lũ lụt, bão, sạt lở đất là điều con người khó có thể tưởng tượng được.

Giống như con sông ngầm dưới núi Chá Long trước đây, qua hai nghìn năm, con đường sông được xây dựng để vào mộ Hiến Vương năm xưa đã sớm bị bịt kín, hàng nghìn năm không có ai đến.

Ngược lại, một dòng nước khác lại bị nước chảy xói mòn mà mở ra.

Bản đồ mộ Đằng Sư được vẽ vào thời nhà Minh, so với hiện tại khoảng cách thời gian gần hơn rất nhiều, giá trị tham khảo cũng lớn hơn.

Đương nhiên, tiền đề là những ghi chép trên bản đồ mộ Đằng Sư phải đối chiếu được với những ghi chép trên bản đồ mộ Hiến Vương, về cơ bản phải khớp nhau mới được.

Tiêu Dao và Tuyết Lỵ Dương lần lượt lấy ra hai tấm bản đồ da người, trải trên bãi cỏ, tháo kính râm ra, cẩn thận đối chiếu.

Hai người đang bò trên đất thì đột nhiên nghe Vương Bàn Tử hét lên một tiếng: "Nhìn kia!" Mấy người ngẩng đầu nhìn, phát hiện Vương Bàn Tử đang cầm súng trường, đi đến rìa rừng rậm chỉ tay về phía xa.

Nơi đó xuất hiện một đàn bướm hồ điệp màu vàng.

"Trước đây tôi nhớ Trần Ngọc Lâu khoe khoang có nói, năm xưa ông ta dẫn một đám lực sĩ Tá Lĩnh đến rìa Trùng Cốc đổ đấu, cũng đã nhìn thấy một đàn bướm hồ điệp trước khi vào Trùng Cốc." Hồ Bái Nhất nói.

"Bướm đuôi phượng cánh vàng, nhưng tôi cảm thấy dựa vào cái này để phán đoán vị trí Trùng Cốc không chính xác lắm, vì tôi không thể chắc chắn ngoài Trùng Cốc ra, những nơi khác sẽ không có bướm hồ điệp." Tuyết Lỵ Dương nói.

"Vừa rồi tôi đã đối chiếu bản đồ mộ Đằng Sư cuối thời Minh và bản đồ mộ Hiến Vương thời Hán, có thể thấy địa hình địa thế chủ thể là nhất quán, nhưng cũng có không ít nơi đã xảy ra biến hóa." Tiêu Dao nói.

“Có hai cách để tìm lối vào Trùng Cốc, một là ở lối vào Trùng Cốc có một bức tường đổ, năm đó để xây mộ Hiến Vương, người ta đã xây một con đê trên sông Xà để chặn dòng nước.

Sau khi Hiến Vương nhập liệm, bức tường rồng chặn dòng bị dỡ bỏ, khôi phục dòng chảy sông Xà, để mộ Hiến Vương chìm vào trong vầng sáng rồng nước.” Tiêu Dao chỉ vào một điểm trên bản đồ nói.

“Một bức tường đổ, e là trong rừng rậm không dễ tìm, tầm nhìn quá kém.” Hồ Bái Nhất có kinh nghiệm đi lính ở Nam Cương, khá hiểu về rừng rậm, lập tức lắc đầu.

“Còn một cách khác, chúng ta không vào rừng, mà đi dọc theo núi Chá Long, tìm sông Xà trước, sau đó đi dọc theo sông Xà, có thể tìm được Trùng Cốc.

Đi như vậy tuy xa hơn, nhưng phương hướng sẽ không sai.” Tiêu Dao lại chỉ ra một con đường khác.

Bốn người ngồi lại thương lượng một lúc, trong thời gian đó Tiêu Dao không hề lên tiếng.

Không phải Tiêu Dao không muốn dẫn dắt, mà hắn biết ở đây thật sự không cần can thiệp nhiều.

Theo như cốt truyện gốc, sau khi Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử nghỉ ngơi một lúc, sẽ nhanh chóng đi tìm nơi cắm trại.

Nơi cắm trại họ tìm được không chỉ đặc sắc mà còn kinh dị hơn, Tiêu Dao không thể bỏ qua được.

Mang theo suy nghĩ này, Tiêu Dao dứt khoát thả lỏng, để ba người kia quyết định.

Quả nhiên không lâu sau, Tuyết Lỵ Dương nhìn đồng hồ.

Đã là buổi chiều, bốn người từ sáng sớm bắt đầu vào núi đan bè

tre xuống nước, trải qua không ít nguy hiểm, bây giờ đã hơn bốn giờ, gần mười tiếng đồng hồ chưa được nghỉ ngơi.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử dứt khoát quyết định nghỉ ngơi tại chỗ, sau đó mới tìm địa điểm cắm trại.

Tiêu Dao tự nhiên đồng ý.

Bàn Tử tuy đã ăn không ít sô cô la của Tiêu Dao trước khi ra khỏi hang động sông ngầm, nhưng tiềm năng về khẩu vị của Bàn Gia chưa bao giờ làm người ta thất vọng, nhanh chóng lại đói.

Vì chỉ nghỉ ngơi tạm thời, Hồ Bái Nhất từ trong ba lô lôi ra một ít bánh bột, tìm một khoảng đất trống dựng bếp lò, chuẩn bị nhóm lửa nấu mì.

Tuyết Lỵ Dương sớm đã thấy bên cạnh có một dòng suối, nước rất trong, liền xung phong đi lấy nước lọc.

Một lúc sau, Hồ Bái Nhất đã dùng đá xếp xong bếp, tìm một ít cành khô cỏ khô gần đó bắt đầu nhóm lửa.

Tuyết Lỵ Dương cũng đã lấy nước xong, Vương Bàn Tử nhìn thấy liền làu bàu: "Nước lã nấu mì, có gì ngon chứ?

Để tôi đi bắn con chim về nướng ăn cũng được." Hồ Bái Nhất cười cười: "Biết đủ đi, chúng ta đang ở rìa rừng, thật sự mà nướng thịt chim, e là sẽ dẫn dụ thú dữ, ăn tạm đi, tối rồi tính sau." "Thế cũng phải kiếm ít nấm, hành dại, tỏi dại chứ, không thì miệng nhạt như chim mất." Vương Bàn Tử lại nói một câu, thấy Hồ Bái Nhất không động, dứt khoát kéo Tiêu Dao.

"Diêu Tử đi, hai chúng ta đi tìm ít nấm với rau dại." Tiêu Dao vừa mới vào thung lũng này, cũng vui vẻ đi dạo, liền gật đầu.

Hai người cũng không đi xa, chỉ đi dạo gần đó, Bàn Tử nhanh chóng tìm được không ít nấm, nhưng đều bị Tiêu Dao phủ quyết.

“Ăn mấy loại nấm này vào, chúng ta sẽ ngủ yên ở đây, cũng không cần tìm mộ Hiến Vương nữa.” Tiêu Dao thở dài, phát hiện Vương Bàn Tử ăn thì giỏi, nhưng tìm nấm và rau dại thì hoàn toàn nghiệp dư.

Đi được vài bước, khi Tiêu Dao bước qua một hố đất lõm, hệ thống đột nhiên vang lên thông báo.

Tiêu Dao giật mình, tôi chỉ đi tìm rau dại thôi, mà cũng có thông báo hệ thống?

Nhìn nơi này không giống có cổ mộ hay bảo bối gì cả.

Chương 90

"Hệ thống phát hiện gần ký chủ có dược liệu còn thiếu trong công thức Hấp Quang Phấn, mời ký chủ tìm kiếm." Hấp Quang Phấn?

Tiêu Dao hơi ngẩn ra.

Nếu không phải hệ thống nhắc nhở, hắn suýt nữa đã quên mất chuyện Hấp Quang Phấn.

Từ khi có được công thức Hấp Quang Phấn, các dược liệu khác đều đã chuẩn bị đủ ở hiệu thuốc, chỉ thiếu duy nhất rễ của một loại thực vật gọi là Quỷ Kiến Sầu mười năm tuổi.

Cái tên Quỷ Kiến Sầu nghe khá đáng sợ, nhưng thực ra loại cỏ dại này không hiếm, ở các vùng nông thôn trên cả nước đều có thứ này.

Quả của nó đầy gai, không cẩn thận sẽ dính vào quần áo.

Hạt giống của loại thực vật này dựa vào những chiếc gai nhọn găm vào lông động vật để phát tán.

Rễ Quỷ Kiến Sầu là một loại dược liệu, cũng là một loại thuốc nhuộm, trong hiệu thuốc cũng có bán.

Nhưng loại cây Quỷ Kiến Sầu này không phải là cây lâu năm, thường chỉ sống được hai ba năm là khô héo.

Trong hiệu thuốc tuy có, nhưng thường là rễ Quỷ Kiến Sầu cùng năm, căn bản không ai thấy Quỷ Kiến Sầu mười năm tuổi.

Các dược liệu khác Tiêu Dao đã sớm chuẩn bị đủ để trong không gian hệ thống, chỉ chờ rễ Quỷ Kiến Sầu mười năm tuổi này thôi.

Không ngờ ở hiệu thuốc trong thành phố lớn tìm không thấy, ngược lại lại gặp được ở vùng núi sâu Điền Nam.

Tiêu Dao lập tức cúi xuống, cẩn thận tìm kiếm trong hố đất, nhanh chóng tìm được vài cây Quỷ Kiến Sầu khá to, cẩn thận đào hết rễ của chúng lên.

Vương Bàn Tử thấy vậy bĩu môi: "Diêu Tử đừng đào nữa, cái thứ đó tôi biết, gọi là cỏ quỷ châm, cũng gọi là Quỷ Kiến Sầu, không ăn được đâu…" "Không sao, tôi có việc cần dùng." Tiêu Dao cũng không giải thích nhiều, trực tiếp thu rễ Quỷ Kiến Sầu vào không gian hệ thống.

Quả nhiên trong không gian hệ thống lại vang lên một tiếng thông báo.

"Hệ thống phát hiện dược liệu bí truyền Hấp Quang Phấn đã được thu thập đủ, trực tiếp điều chế bí dược Hấp Quang Phấn sẽ tiêu hao 10 điểm khí vận, có lựa chọn điều chế không." Hệ thống cũng chu đáo thật, Tiêu Dao thầm nghĩ, dược liệu bí truyền Hấp Quang Phấn đã đủ, không dùng khí vận cũng có thể điều chế, chỉ là cần một số công cụ, cũng cần thời gian.

Bây giờ hệ thống chu đáo đưa ra lựa chọn tiêu hao khí vận để điều chế hoàn thành ngay lập tức, Tiêu Dao tự nhiên không do dự.

"Điều chế." Nhanh chóng trong không gian hệ thống xuất hiện mấy gói bột màu xám đậm được gói bằng giấy trắng.

Hệ thống chu đáo đưa ra một bản hướng dẫn sử dụng.

Bí dược Hấp Quang Phấn cần dùng nước nóng pha đều, sau đó bôi lên vật dụng, tiếp đó phải dùng cỏ khô đánh bóng.

Quá trình điều chế khá phức tạp, nhưng quy trình sử dụng lại đơn giản, dù sao cũng được sử dụng trên diện rộng trong Huyền Hồn Thê, quá phức tạp cũng không khả thi.

Vương Bàn Tử không tìm được loại nấm nào thích hợp, đành lủi

thủi quay về cùng Tiêu Dao.

Hồ Bái Nhất đã đun xong nước, đang cho mì vào, Tiêu Dao từ không gian hệ thống móc ra mấy gói gia vị.

Nước lã nấu mì, chỉ thêm muối và mì chính, không có gì khác, Vương Bàn Tử vẫn ăn hết ba bát, khiến Tiêu Dao phải thán phục.

Trong không gian hệ thống của Tiêu Dao có nhiều đồ ngon, căn bản không đói, sau khi uống chút nước mì nóng, bắt đầu điều chế Hấp Quang Phấn, bôi bí dược lên Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Tịch Tà Đao.

Không lâu sau, hai món đồ đều được Tiêu Dao cẩn thận bôi lên một lớp.

Lớp Hấp Quang Phấn như một lớp màng bán trong suốt, bám trên bề mặt vật phẩm, khiến khiên sắt và dao Toái Tinh trông càng thêm cổ xưa, phảng phất như những món đồ của hàng trăm nghìn năm trước.

Hoa văn họa tiết trên đó vẫn còn, chỉ là đã trở nên mờ đi không ít.

Bây giờ đang là hơn bốn giờ chiều, ánh nắng vẫn còn, dưới bóng cây, hai món đồ trong tay Tiêu Dao lại có chút mơ hồ.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều không nhìn ra, nhưng Tuyết Lỵ Dương lại cảm nhận được sự khác biệt của khiên sắt và dao Toái Tinh.

“Diêu Tử, cậu bôi thứ gì lên dao và khiên vậy?

Tôi cảm thấy dao và khiên của cậu đều trở nên mơ hồ?” “Cô còn nhớ Huyền Hồn Thê mà tôi đã thấy trong Long Lĩnh Mê Quật không?” Tiêu Dao hỏi.

“Đương nhiên nhớ, chỉ có thể nói trí tuệ của người xưa thật sự quá bất ngờ, Huyền Hồn Thê không chỉ lợi dụng ảo giác thị giác, cơ

quan số thuật, âm dương bát quái, mà còn có cả dược liệu học cổ đại.” Tuyết Lỵ Dương cảm thán.

“Thứ tôi bôi lên chính là Hấp Quang Phấn đã thấy trong Huyền Hồn Thê, bây giờ ban ngày không rõ ràng lắm, đến tối hai món đồ này của tôi người mắt kém sẽ không nhìn thấy đâu.” Tiêu Dao cũng không giấu giếm, nói thẳng ra.

Lời tôi vừa dứt, hứng thú của Lão Hồ, Bàn Gia và Tuyết Lỵ Dương đều bị khơi dậy, mọi người đồng loạt vây quanh tôi.

“Đồ tốt đấy.” Hồ Bái Nhất từng ở chiến trường, tự nhiên biết con dao và cái khiên trong tay Tiêu Dao khác thường đến mức nào.

Những thứ này nếu rơi vào tay lính trinh sát, ban đêm trinh sát đột nhập sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

“Đúng rồi, tham mưu trưởng Dương, Kim Cương Tán của cô đâu?

Để tôi giúp cô xử lý luôn nhé?” Tiêu Dao hỏi.

Tuyết Lỵ Dương có chút không tin, chỉ vào mình: “Kim Cương Tán của tôi?

Được không?

Loại sơn này chắc chắn rất quý giá.” Tiêu Dao cười cười: “Chúng ta là bạn đồng hành.” Hồ Bái Nhất cười cười: “Tham mưu trưởng Dương, cô nói vậy là không đúng rồi, cả đường đi chúng ta đã là tình bạn sinh tử, một chút đồ này có là gì, sau này có đồ tốt gì cứ tìm Diêu Tử là được.” Tuyết Lỵ Dương nghe vậy, lập tức gật đầu, lấy Kim Cương Tán ra đưa cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao đã quen tay, nhanh chóng bôi Hấp Quang Phấn lên khắp cả hai mặt của Kim Cương Tán.

Khi Tiêu Dao định đưa Kim Cương Tán lại cho Tuyết Lỵ Dương,

đột nhiên phát hiện hệ thống thông báo, thuộc tính của Kim Cương Tán đã thay đổi.

Trên cơ sở năng lực phòng hộ, chống đỡ cơ quan, phá giải… Kim Cương Tán lại có thêm một thuộc tính che giấu thân hình vào ban đêm.

Tiêu Dao trong lòng thầm kinh ngạc, không ngờ mình cũng trở thành người biết phụ ma rồi.

Ngay lúc Tuyết Lỵ Dương nhận lại Kim Cương Tán, cô đã xem xét trên dưới.

Kim Cương Tán vốn màu đen, sau khi bôi một lớp Hấp Quang Phấn, bề ngoài không có gì thay đổi, ngược lại có vẻ như cũ đi một chút.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương tâm tư tinh tế, nhanh chóng nhận ra Kim Cương Tán ở những nơi tối tăm trở nên ẩn khuất và mơ hồ hơn, sau khi mở ra thậm chí có thể che khuất thân hình, trong mắt lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Thần kỳ quá, tối nay tôi nhất định phải thử lại, tôi dám chắc ông ngoại tôi nếu còn sống, cũng không thể tưởng tượng được có một ngày Kim Cương Tán lại trở nên thần kỳ như vậy." Tiêu Dao không nói nhiều, dùng chút bí dược Hấp Quang Phấn đã pha còn lại, bôi sơ qua mấy cây đinh thép cacbon.

Bốn người ăn xong, dọn dẹp tro tàn và vật dụng xong, lại lên đường.

Lúc này trời đã tối, mọi người cũng không dám đi sâu vào trong rừng rậm, mà đi ở rìa rừng, men theo chân núi Chá Long.

Tiêu Dao quyết định làm cá muối, đi theo sau Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

Nhân cơ hội này, Tiêu Dao lấy mấy quả trứng Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng trong không gian hệ thống ra.

Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng vốn là một loài nhện sống trong rừng rậm, dựa vào việc phun tơ và độc dịch để săn mồi, chứ không giăng lưới.

Chương 91

Ở nơi đông người, Tiêu Dao có chút không tiện xử lý những con Hắc Vưu Hưởng ấp nở ra, dù sao ở thời đại đó, người nuôi nhện làm thú cưng không nhiều, đặc biệt là loại nhện to như vậy rất dọa người.

Bây giờ ở ngoài trời, Tiêu Dao không còn e ngại nữa.

Hơn nữa, Tiêu Dao trước đây đã phát hiện, những con Hắc Vưu Hưởng ấp nở ra sẽ tự động nhận Tiêu Dao làm chủ nhân, là vật huấn luyện tuyệt vời để luyện tập Khống Trùng Thuật.

Ở trong Trùng Cốc, Khống Trùng Thuật có thể là một kỹ năng nghịch thiên, độ thông thạo càng cao càng tốt.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao lập tức bỏ ra điểm khí vận để ấp nở hai con Hắc Vưu Hưởng.

Con Hắc Vưu Hưởng vừa ấp nở ra có kích thước bằng lòng bàn tay.

Tiêu Dao trước đây đã quen thấy những con Hắc Vưu Hưởng to bằng chậu tắm, thậm chí to bằng máy kéo, bây giờ nhìn hai con vật nhỏ này, lại cảm thấy có chút đáng yêu.

Con Hắc Vưu Hưởng vừa ấp nở ra hành động rất nhanh, nhanh chóng xuyên qua bãi cỏ và lùm cây dưới chân Tiêu Dao, săn bắt một số côn trùng nhỏ.

Mặc dù nhóm Tiêu Dao không đi sâu vào trong rừng, nhưng côn trùng dưới chân cũng nhiều vô số kể.

Hắc Vưu Hưởng vừa chạm đất, côn trùng xung quanh lập tức gặp tai ương.

Hai con Hắc Vưu Hưởng không lâu sau đã ăn no căng bụng, không

ăn nổi nữa.

Tiêu Dao nhân cơ hội này, bắt đầu điều khiển hai con Hắc Vưu Hưởng thử phun tơ.

Việc điều khiển Hắc Vưu Hưởng đơn giản hơn nhiều so với điều khiển Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ trước đây, cộng thêm Khống Trùng Thuật của Tiêu Dao đã có chút nền tảng, không lâu sau, hắn đã có thể điều khiển Hắc Vưu Hưởng săn giết các loại côn trùng khác.

Tiêu Dao hài lòng gật đầu, đang định ấp nở thêm nhiều Hắc Vưu Hưởng nữa, thử cảm giác điều khiển nhiều con Hắc Vưu Hưởng cùng lúc, đột nhiên cảm thấy sau lưng có động tĩnh.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ vẫn luôn trốn sau lưng Tiêu Dao không biết cảm nhận được gì, bò lên vai Tiêu Dao, một đôi mắt đen như hạt đậu xanh nhìn loạn xạ.

Ngay lúc Kim Tàm Cổ xuất hiện, Tiêu Dao cảm giác tiếng côn trùng kêu xung quanh đều im bặt.

Ngay cả những con thiêu thân bay loạn cũng không thấy bóng dáng đâu.

Tiêu Dao nghiêng đầu, thấy Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ đang nhìn chằm chằm một hướng, vỗ cánh bay đi, trong lòng lập tức dấy lên một dự cảm không lành.

“Dừng lại!

Đó không phải thức ăn!” Tiêu Dao hét lớn.

Lúc này, Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ đang vỗ cánh, miệng ngậm một con Hắc Vưu Hưởng, dừng lại, quay người, trong đôi mắt đen nhỏ đầy vẻ khó hiểu.

“Đúng vậy, là mày đó, thứ trong miệng mày không phải thức ăn,

mau bỏ xuống.” Tiêu Dao chỉ vào con Hắc Vưu Hưởng.

Có một khoảnh khắc, Tiêu Dao lại thấy được vẻ mặt uất ức trên khuôn mặt con sâu béo.

Nhưng rất nhanh, con sâu béo đã đặt con Hắc Vưu Hưởng xuống đất, quyến luyến nhìn một cái, rồi lại bay về.

Tiêu Dao nhìn con Hắc Vưu Hưởng vốn đang tung hoành ngang dọc, thần dũng dị thường, lúc này lại nằm bẹp trên đất, không dám động đậy.

Uy áp của con sâu béo đối với các loài côn trùng lại lợi hại đến vậy sao?

Hắc Vưu Hưởng dù sao cũng là dị chủng trong loài nhện, ở thời thượng cổ cũng được người xưa tôn sùng như ác linh, khi đối mặt với con sâu béo lại không có chút sức phản kháng nào, cho dù Hắc Vưu Hưởng còn là ấu thể, cũng đã rất khoa trương rồi.

“Được rồi, đây đều là tiểu đệ của mày, sau này nhớ kỹ, không được ăn bừa, nhưng có thể chỉ huy.” Tiêu Dao cũng không quan tâm con sâu béo có hiểu hay không, thấp giọng nói mấy câu.

Con sâu béo dường như chỉ hiểu được không được ăn, những lời khác cũng không biết có hiểu không, nhanh chóng lại vỗ cánh, bay đến bên cạnh con Hắc Vưu Hưởng.

Tiêu Dao có chút lo lắng nhìn, phát hiện con sâu béo không có ý định ăn thịt con Hắc Vưu Hưởng, ngược lại không ngừng vung vẩy đôi càng trước ngắn đến mức gần như không thấy.

Hai con Hắc Vưu Hưởng kia như cảm nhận được gì đó, không còn nằm bẹp trên đất nữa, nhanh chóng lao vào trong rừng cây.

Trong nháy mắt, hai con Hắc Vưu Hưởng đều đã quay lại, mang về hai con độc trùng, một con mang về một con bọ cạp, một con mang

về một con rết dài nửa thước.

Hai con độc trùng có lẽ đều bị độc tố của Hắc Vưu Hưởng làm tê liệt, sau khi bị Hắc Vưu Hưởng ném trước mặt con sâu béo, liền không động đậy.

Con sâu béo khẽ gật đầu, há miệng nuốt cả bọ cạp và rết vào bụng.

Tiêu Dao đứng bên cạnh xem mà ngây người, thế này cũng được sao?

Trong nháy mắt, con sâu béo đã thu nhận được hai tiểu đệ?

Nhanh chóng, con sâu béo có lẽ đã chơi chán, mất hứng thú với Hắc Vưu Hưởng, lại bay về vai Tiêu Dao, bò vào sau lưng, không động đậy nữa.

Lúc này, hai con Hắc Vưu Hưởng cuối cùng cũng khôi phục lại hoạt lực.

Tiêu Dao phát hiện hai con Hắc Vưu Hưởng sau một thời gian ngắn săn bắt ăn uống, dường như đã lớn hơn một chút.

Đây chắc chắn không phải là hiện tượng bình thường, nhưng xét đến việc những con Hắc Vưu Hưởng này vốn được ấp nở từ trong hệ thống, có khả năng cũng đã xảy ra biến dị, ít nhất tốc độ sinh trưởng hoàn toàn khác biệt.

Tiêu Dao ngược lại rất mong đợi có thể chỉ huy vài chục con Hắc Vưu Hưởng to bằng chậu tắm, càn quét Trùng Cốc.

Bất kể có khả năng hay không, Khống Trùng Thuật còn non nớt của Tiêu Dao có làm mất kiểm soát hay không, ít nhất có thể bắt đầu luyện tập từ những con nhện con này.

Tiêu Dao dứt khoát ấp nở thêm ba con Hắc Vưu Hưởng nữa, tổng

cộng năm con Hắc Vưu Hưởng để điều khiển, đã gần đến giới hạn của Tiêu Dao.

Suốt đường đi, Tiêu Dao không quan tâm đến chuyện khác, chỉ đi sau cùng đội, chuyên tâm luyện tập điều khiển Hắc Vưu Hưởng.

Đường đi không hề thuận lợi.

Mặc dù đi dưới chân núi Chá Long, không phải là nơi sâu nhất trong rừng, nhưng cũng là rừng sâu cỏ rậm, căn bản không có đường đi, khắp nơi đều là muỗi và kiến độc to béo.

May mà có con sâu béo của Tiêu Dao và năm con Hắc Vưu Hưởng, hầu hết muỗi đều bị đuổi đi, không đến quá gần, nhưng Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử vẫn bị cắn không ít.

Đương nhiên, Tiêu Dao không hề hấn gì.

Hắn phát hiện những con muỗi và kiến độc đó căn bản không dám đến gần trong phạm vi một trượng.

Khó khăn hơn là những dây leo, không chỉ mọc rậm rạp, mà còn to bằng cánh tay.

Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất thay nhau dùng xẻng công binh và dao rựa đi trước mở đường, khổ không kể xiết.

Mắt thấy mặt trời đỏ lặn về phía tây, trời dần tối, bóng tối trong rừng như mực loang, cuối cùng cả khu rừng nguyên sinh đều bị che phủ bởi một tấm màn đen.

Trong nhóm người, người có kinh nghiệm nhất trong rừng rậm phương nam là Hồ Bái Nhất, nhanh chóng dẫn mọi người tìm một nơi tương đối khô ráo, không có quá nhiều muỗi trong rừng.

Cuối cùng, dưới hai cây đại thụ, họ tìm được một tảng đá lớn rất bằng phẳng.

Lúc này trong rừng đã chìm vào bóng tối, đi tìm nơi khác là không thực tế.

Chương 92

Bốn người dùng đèn pin và đèn lạnh xem xét một vòng quanh tảng đá lớn, không phát hiện rắn rết hay độc trùng gì, lập tức xác định cắm trại ở đây.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương bắt đầu bận rộn nhóm lửa.

Trong những thứ họ mang theo có nhiên liệu, trong không gian hệ thống của Tiêu Dao cũng có cồn và xăng, nhanh chóng một đống lửa được đốt lên trên tảng đá lớn.

Nếu muốn ngủ đêm trên tảng đá, không thể nằm xuống trực tiếp được, hơi ẩm quá nặng, dù có túi ngủ, một đêm nằm xuống cơ thể cũng không chịu nổi.

Phải dùng lửa hơ khô bề mặt đá, rêu và nước đọng trong các khe hở cũng phải hong khô.

Nếu có điều kiện, tốt nhất là đốt một đống củi trên đó, đợi củi cháy thành tro, rồi trải cành cây khô và túi ngủ lên trên tro, như vậy là an toàn và thoải mái nhất.

Đáng tiếc là trời đã quá muộn, xung quanh lại không có củi, đành thôi.

Ba người Hồ Bái Nhất đang bận rộn nhóm lửa nấu mì trên tảng đá lớn, còn Tiêu Dao thì đứng ở một nơi xa hơn một chút cẩn thận quan sát.

Điều Tiêu Dao hứng thú không phải thứ khác, mà chính là hai cây đại thụ phía trên tảng đá lớn trước mắt.

Hai cây đa lớn mọc rất hùng vĩ, ngay cả trong rừng cây cối rậm

rạp, cũng rất nổi bật.

Thân cây có lẽ phải bốn năm người ôm mới xuể, tán cây rộng đến hai ba mẫu đất, như một cái nắp khổng lồ nặng trĩu.

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, thân của hai cây đại thụ bắt đầu quấn lấy nhau ở vị trí cao hơn một người, quấn quýt lấy nhau, như một chiếc bánh quai chèo, khiến cả cây đại thụ trông to lớn đến mức khoa trương.

Trong số những cây phu thê hiếm thấy, mọc to đến vậy cũng ít, không biết hai cây đại thụ này đã sinh trưởng bao nhiêu năm.

Trên thân cây mọc những dây leo không tên và những loài thực vật có hoa khổng lồ.

Những loài thực vật bám trên cây phu thê này, có lẽ đều do động vật vô tình mang hạt giống đến, rơi vào vỏ cây đa, bén rễ nảy mầm ra hoa kết quả.

Tiêu Dao nhìn sơ qua, trên hai cây phu thê khổng lồ này, có khoảng bốn năm mươi loại thực vật khác nhau, như một lẵng hoa khổng lồ.

Nhìn đến đây, Tiêu Dao không nhịn được thở dài, chắc chắn là một duyên phận đặc biệt, mới có thể để Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử đi lòng vòng tìm được nơi này.

Xem ra chiến lược để Hồ Bái Nhất và những người khác tự do phát huy, tìm đường trước đó của Tiêu Dao là chính xác, nếu không nhìn lầm, hai cây đại thụ này chính là nơi Tiêu Dao cần tìm.

“Diêu Tử đang xem gì thế?

Hai cây này tuy đẹp, nhưng chắc chắn sống không lâu đâu.

Thực vật ký sinh trên thân quá nhiều, cây đa già hấp thụ không đủ dinh dưỡng để cung cấp.

Tôi dám chắc lõi bên trong của hai cây đại thụ này đã sớm mục rỗng, bây giờ phần lớn là rỗng ruột.

Tối đa hai ba năm nữa, hai cây này sẽ khô héo." Tuyết Lỵ Dương vừa hong đá vừa nói với Tiêu Dao.

"Ha, có những sự vật khoảnh khắc đẹp nhất, cũng là đêm trước của sự hủy diệt." Tiêu Dao cảm thán một câu, sau đó lấy ra bản đồ mộ Đằng Sư dưới thời Hiến Vương.

Trước đây Tiêu Dao vẫn luôn nghi ngờ, mộ Đằng Sư được ghi trên tấm bản đồ da người này chính là cái quan tài máu mà Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã gặp.

Chỉ vì bấy lâu nay không thể xác định được vị trí của quan tài máu để đối chiếu trên bản đồ, cho nên không thể khẳng định được.

Trên tấm bản đồ da người đó, mộ Đằng Sư dường như ở ngay bên cạnh mộ Hiến Vương.

Nếu mộ Đằng Sư chính là quan tài máu, điều đó có nghĩa là thế giới này đã có sự thay đổi lớn so với thế giới đạo mộ mà Tiêu Dao biết trước đây.

Chẳng lẽ mộ Hiến Vương đã ở ngay trước mắt?

Nhưng sau khi đến dưới hai cây đa lớn này, Tiêu Dao nhìn hoàn cảnh xung quanh, lại nhớ lại lộ trình đã đi hôm nay, phát hiện nơi này không phải là mộ Đằng Sư.

Quả nhiên không đơn giản như vậy, mộ Đằng Sư và mộ Hiến Vương ở sâu hơn trong rừng, bây giờ xem ra khoảng cách không gần.

Trên bản đồ, vị trí hiện tại của Tiêu Dao có một ký hiệu kỳ lạ, có chút giống rắn lại có chút giống côn trùng, hình dạng tương tự như rắn Ouroboros.

Tiêu Dao nhíu mày, ký hiệu rắn Ouroboros bắt nguồn từ nước ngoài, ý nghĩa đại diện là vô hạn và tuần hoàn.

Nếu ở trong nước, nếu đây là tấm bản đồ da người thời Hán, Tiêu Dao sẽ không do dự loại bỏ khả năng là rắn Ouroboros, dù sao vào thời Hán, ký hiệu và khái niệm rắn Ouroboros chưa được truyền vào trong nước.

Khái niệm và ký hiệu rắn Ouroboros được truyền vào trong nước, khả năng sớm nhất là vào năm Trinh Quán thời Đường, do Alopen từ Ba Tư đến Đại Đường truyền giáo.

Nhưng tấm bản đồ da người trên tay Tiêu Dao lại là cuối thời Minh.

Thời Minh là một triều đại tương đối cởi mở, giao lưu Đông Tây rất thường xuyên và sâu sắc.

Những người như Johann Adam Schall von Bell, Ferdinand Verbiest, Matteo Ricci không chỉ truyền bá văn hóa phương Tây vào trong nước, mà còn mang đến những kiến thức về quan vũ, hóa học, vật lý, toán học, thiên văn.

Dựa vào thân phận và kiến thức của những người này, có khả năng họ đã truyền bá khái niệm và ký hiệu rắn Ouroboros vào trong nước.

Cuối thời Minh, truyền nhân của Đẳng Sư ở vùng Điền Nam khi vẽ bản đồ, sử dụng ký hiệu rắn Ouroboros cũng không hoàn toàn không có khả năng.

Tiêu Dao nhanh chóng tìm Tuyết Lỵ Dương, mượn tấm bản đồ da người mộ Hiến Vương thời Hán của Trần Vũ Lâu.

Sau khi cẩn thận đối chiếu, phát hiện ký hiệu rắn Ouroboros ở đây quả thực là độc quyền trên bản đồ thời Minh, trên bản đồ thời Hán

không hề có ký hiệu này.

Xem ra chắc chắn truyền nhân của Đẳng Sư đã có phát hiện mới trong thung lũng này, mới đánh dấu nơi này trên bản đồ.

Tiêu Dao nhanh chóng cất bản đồ mộ Đẳng Sư dưới thời Hiến Vương, trả lại tấm bản đồ da người của Trần Hạt Tử cho Tuyết Lỵ Dương.

"Có phát hiện gì không?" Tuyết Lỵ Dương thấy tôi dường như vẫn luôn đang suy nghĩ thì tò mò hỏi.

"Hiện tại không có." Tiêu Dao lắc đầu.

Cả nhóm từ sáng sớm xuất phát từ khách sạn, cả đường vất vả đến tối mịt, trước cổng Diêm Vương điện cũng đã gặp mặt mấy lần, cũng không được nghỉ ngơi bao lâu, sớm đã đói meo, mệt mỏi không chịu nổi.

Lúc này nếu Tiêu Dao dẫn mọi người đi tìm thứ gì đó trên cây đại thụ, e là ba người kia thể lực không chịu nổi, đả kích tinh thần quá lớn.

Khi người ta cực kỳ mệt mỏi, không chỉ cơ thể không chịu nổi, mà tinh thần cũng sẽ suy sụp, những quyết định đưa ra cũng thường mất đi lý trí.

Tốt nhất là để đồng đội nghỉ ngơi trước rồi mới hành động.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao liền cho năm con Hắc Vưu Hưởng tản ra xung quanh tảng đá lớn.

Có con sâu béo và Hắc Vưu Hưởng, ít nhất cả nhóm không cần quá lo lắng về độc trùng các loại.

Còn những con muỗi nhỏ hơn, Tiêu Dao phát hiện gần đó có không ít ngải cứu, lập tức dùng Toái Tinh Đao cắt một ít, bện thành

dây thừng, đặt bên đống lửa từ từ đốt, hiệu quả đuổi muỗi không thua gì nhang muỗi.

Buổi tối vẫn ăn mì nấu nước lã, tuy có thêm gia vị của Tiêu Dao, nhưng vẫn rất thanh đạm.

May mà Tiêu Dao lấy ra một số đồ hộp dự trữ trong không gian hệ thống, cũng không hâm nóng, sợ mùi vị dẫn dụ mãnh thú sẽ phiền phức, trực tiếp ném vào nước mì nóng rồi ăn.

Chương 93

Tiêu Dao mang theo không ít sô cô la và kẹo sữa, những thứ có thể nhanh chóng phục hồi thể lực này cũng đều chia cho mọi người.

Ăn xong, khoảng chín giờ tối, Tiêu Dao để ba người kia đi nghỉ, còn mình xung phong gác đêm.

Những người khác cũng không khách sáo, trực tiếp trải túi ngủ trên tảng đá đã được hong khô, bắt đầu ngủ.

Gần như chỉ mất một hai phút, Tiêu Dao đã nghe thấy tiếng ngáy kinh thiên động địa của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử.

Tiêu Dao một mình ngồi bên tảng đá, trông coi đống lửa, cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Tiêu Dao không lo có mãnh thú đột nhiên tấn công, xung quanh có năm con Hắc Vưu Hưởng đang canh gác.

Loại nhện này dựa vào những sợi lông tơ trên chân để cảm nhận sự rung động của không khí xung quanh, chỉ cần có vật sống tiếp cận từ mặt đất, tuyệt đối không thoát khỏi cảm nhận của chúng, có thể báo động bất cứ lúc nào.

Tiêu Dao đợi đến khi cảm thấy ba người Hồ Bái Nhất đều đã ngủ say, lại qua thêm khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Tiêu Dao mới đứng dậy, cẩn thận quan sát xung quanh.

Trong rừng rất yên tĩnh, không một chút gió.

Có lẽ do sự tồn tại của Hắc Vưu Hưởng và con sâu béo, cùng với dây thừng ngải cứu trên đống lửa, Tiêu Dao ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy.

Chỉ có ở xa xa thỉnh thoảng sẽ có một hai tiếng chim kêu kỳ quái.

Vốn dĩ ánh sáng dưới những cây đại thụ trong rừng đã mờ ảo, Tiêu Dao qua những khe hở nhỏ nhìn thấy trên trời là một mảng mây mù ảm đạm, che khuất ánh sao.

Một vầng trăng khuyết mảnh như xương khô treo trên trời, mờ ảo như cách một lớp kính, toát ra một màu đỏ như máu.

Trời không gió, âm u, trăng đỏ, chính là thời điểm tốt để đổ đấu mạc kim, Tiêu Dao nhìn lên cây đại thụ, rút ra Toái Tinh Đao, mở ra Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn, đồng thời từ không gian hệ thống móc ra một hàng đinh thép đã bôi Hấp Quang Phấn.

Khi những vật này được lấy ra, Tiêu Dao trước tiên giật mình.

Ban ngày không thấy rõ lắm, nhưng vào ban đêm, trong rừng cây tối tăm vô cùng, khiên sắt và dao Toái Tinh gần như che khuất hoàn toàn thân hình.

Nếu không đến gần đống lửa, khiên sắt và dao Toái Tinh hoàn toàn hòa làm một với bóng tối xung quanh.

Hiệu quả của Hấp Quang Phấn quá tốt, đến mức Tiêu Dao nhất thời có chút không quen, khẽ vung vài cái, tìm lại cảm giác tấn công, mới từ từ tìm lại cảm giác.

Còn những cây đinh thép cacbon của Tiêu Dao, sau khi bôi Hấp Quang Phấn càng khoa trương hơn.

Những cây đinh thép cacbon vốn đã nhỏ bé, vào ban đêm gần như tương đương với tàng hình, hoàn toàn không thấy tung tích.

Đây mới thực sự là ám khí, loại đinh này vừa thẳng vừa nhỏ, Tiêu Dao ném ra ngay cả tiếng gió cũng không có, lặng lẽ không một tiếng động.

Tiêu Dao rất hài lòng, đang định leo lên cây đại thụ, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng bước chân.

Tiêu Dao giật mình, quay đầu lại thấy là Tuyết Lỵ Dương, đang định mở miệng, thì thấy dưới ánh lửa, Tuyết Lỵ Dương đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu cho Tiêu Dao đừng phát ra tiếng động.

Tuyết Lỵ Dương lúc này đã cầm con dao lính phòng thân trong tay, lại chỉ vào cây đa lớn bên cạnh, sau đó lại chỉ vào tai mình, ra hiệu cho Tiêu Dao cẩn thận lắng nghe.

Tiêu Dao tự nhiên hiểu, nín thở.

Nhanh chóng, Tiêu Dao nghe thấy từ trong cây đa lớn có những tiếng gõ.

Những âm thanh này đứt quãng, có nhẹ có nặng, có nhanh có chậm, hoàn toàn không theo nhịp điệu.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng trong khu rừng tĩnh lặng và tối đen, nghe có mấy phần quỷ dị.

Tiêu Dao có bản lĩnh Thính Lôi Tham Huyệt, bây giờ âm thanh tuy nhỏ, nhưng sau khi cẩn thận lắng nghe, nhanh chóng phán đoán được phương hướng, dường như là từ đỉnh cây đa.

Tiêu Dao nhìn lên đỉnh cây, nhưng bị cành cây và các loại dây leo thực vật che khuất, hoàn toàn không nhìn rõ.

“Âm thanh này chắc chắn không phải là chim gõ kiến, chim gõ kiến không sống trong loại rừng rậm giống như rừng mưa này, có chút giống tiếng nước nhỏ giọt, có chút giống tiếng ngón tay gõ vào tấm sắt, tôi cảm thấy trong cái cây này có người?” Tuyết Lỵ Dương nói, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng đã bị phân tích của chính mình dọa sợ.

“Đừng nói bậy, trong hốc cây giữa núi sâu rừng già làm sao có thể có người, yên tâm, tuyệt đối là động vật.” Lời của Tiêu Dao không phải là an ủi, mà là sự thật.

“Lúc đầu tôi cũng nghĩ là động vật, nhưng vừa rồi tôi nghe thấy

âm thanh đó, dường như có quy luật nào đó.

Giống như một đoạn tín hiệu mã Morse." Tiêu Dao lắc đầu: "Không thể nào, có phải là trùng hợp không?

Mã Morse mà cô nghe thấy có ý nghĩa cụ thể không?" "Âm thanh quá nhỏ, đoạn âm thanh có quy luật đó chỉ xuất hiện một lúc, ba ngắn ba dài ba ngắn, cũng là tít tít tít, tà tà tà, tít tít tít, dịch ra là… SOS." Mặc dù Tiêu Dao biết trên cây có thứ gì đó, nhưng khi Tuyết Lỵ Dương nói vậy, vẫn dựng tóc gáy.

Trong cốt truyện gốc, đoạn mã Morse này lúc ẩn lúc hiện, gần như xuyên suốt từ đầu đến cuối.

Đến cuối cùng, tất cả mọi người về nguồn gốc của mã Morse cũng đều là suy đoán, chứ không có một kết luận chính xác nào.

Nếu là động vật tạo ra âm thanh, có thể tạo ra SOS cũng là thần kỳ.

Mặc dù có một cách nói là một con khỉ gõ lung tung trên bàn phím, chỉ cần số lần gõ đủ nhiều, có thể gõ ra một bộ 《Hamlet》.

Nhưng sự trùng hợp này cần một số lần gần như vô hạn mới có xác suất xuất hiện, được đặt trên thước đo thời gian hàng chục tỷ năm của cả vũ trụ.

Không có lý gì mà bốn người Tiêu Dao vừa cắm trại dưới cây đại thụ, lại bắt gặp thứ quỷ quái gì đó trùng hợp gõ ra tín hiệu cầu cứu SOS.

Tiêu Dao nhìn Tuyết Lỵ Dương, tuy trong lòng cũng không chắc chắn lắm, nhưng vẫn an ủi: "Đừng suy nghĩ lung tung, mã Morse tuy là thông dụng trên thế giới, nhưng khu rừng này ít người lui tới, nếu có người, cũng là những công nhân khai thác đá thỉnh thoảng đi lạc.

Kể cả có vào đây, họ cũng không biết mã Morse, những công nhân

khai thác đá đó có người ngay cả chữ cũng không biết mấy.

Cùng lắm là nhìn vào rìa rừng rồi quay về, không thể vào sâu trong rừng, người dân địa phương đều mê tín, cũng sợ gặp ma trong khu rừng này…" Tiêu Dao vừa nói đến chữ "ma", sắc mặt của Tuyết Lỵ Dương lại càng tái đi mấy phần.

Thôi rồi, không an ủi còn hơn, tham mưu trưởng Dương trong bộ ba là người tin vào khoa học nhất, giờ cũng bị dọa sợ.

Tiêu Dao dứt khoát từ không gian hệ thống lại móc ra một tấm bùa "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", đưa cho Tuyết Lỵ Dương: "Cô nhớ gấp lại, gấp xong để trên người, có thứ bẩn thỉu cũng không sợ." Tuyết Lỵ Dương hiếm khi gật đầu, lần gặp gỡ trước miếu Đằng Sư đã khiến cô thực sự trải nghiệm được tác dụng của tấm bùa "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", không còn xem nó như thứ an ủi tâm lý nữa.

"Cô đợi ở dưới, có vấn đề gì thì gọi Lão Hồ và Bàn Tử chi viện, tôi lên cây xem sao." Tiêu Dao cất Toái Tinh Đao, một tay cầm đinh thép cacbon, men theo cây đại thụ leo lên.

Tiêu Dao đang định leo lên thì lại có một giọng nói truyền đến: "Không được leo!" Tiêu Dao suýt nữa thì nín thở, quay lại thì thấy là Hồ Bái Nhất.

Nguyên là Hồ Bái Nhất sau khi ngủ một lúc, cũng ngủ không yên, bị cuộc đối thoại giữa Tiêu Dao và Tuyết Lỵ Dương làm tỉnh giấc, mơ màng nghe được một đoạn, thấy Tiêu Dao định leo cây, vội vàng đứng dậy ngăn cản.

"Diêu Tử xem kìa, ánh trăng trên trời đỏ rực, điển hình là trăng máu, trong rừng yêu khí mờ mịt, trong cây chắc chắn có người chết, đó là tín hiệu của ma quỷ đang dụ cậu lên xem đấy." "Tín hiệu ma quỷ?

Tín hiệu ma quỷ là gì?" Tuyết Lỵ Dương nắm chặt tấm bùa "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ" vừa gấp xong, có chút lo lắng hỏi.

"Mọi người không biết đâu, hồi tôi đi lính, có nghe loại tin đồn này.

Thường là những đơn vị đóng quân ở những vùng núi biên cương xa xôi nhất, thường xuyên có thể thu được một số tín hiệu kỳ lạ trong đài phát thanh.

Những tín hiệu này đứt quãng, đủ loại nội dung, có cầu cứu, có cảnh báo, có nguyền rủa, có đủ loại dự ngôn kỳ quái.

Đôi khi sau khi nhận được những tín hiệu sóng điện này, đơn vị sẽ nhầm tưởng có người gặp nạn cầu cứu.

Chương 94

Lúc đó nếu phái người đến nơi phát tín hiệu để tìm kiếm, thì tám phần mười người được phái đi sẽ không trở về.

Đợi những người cứu viện này mất tích, những tín hiệu ma quỷ xuất hiện một cách khó hiểu đó sẽ biến mất một cách khó hiểu, quả thực giống như công nghệ cao từ địa phủ đến câu hồn đoạt mạng." Hồ Bái Nhất kiến thức rộng, những chuyện này Tuyết Lỵ Dương căn bản chưa từng nghe, tự nhiên mặt đầy kinh ngạc.

"Anh họ, đây đều là những lời đồn thổi không có căn cứ, chúng ta đều sinh ra dưới lá cờ đỏ, sao có thể sợ những thứ yêu ma quỷ quái này?

Chúng ta bây giờ đã vào phạm vi của mộ Hiến Vương, tôi không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Yên tâm, sau khi tôi lên đó nếu phát hiện có vấn đề, chắc chắn sẽ xuống trước để cùng mọi người tìm cách." Tiêu Dao chính khí lẫm liệt nói.

Hồ Bái Nhất nghe Tiêu Dao nói ngược lại, lại có chút không nỡ.

"Được, anh em mình cùng lên." Hồ Bái Nhất nói một câu.

"Đừng!" Tiêu Dao vội vàng ngăn cản: "Cây đại thụ này trông cao lớn, nhưng tham mưu trưởng Dương đã nói rồi, bên trong đều đã khô héo, không chừng lúc nào gió thổi một cái là đổ.

Tôi gầy, lên đó sẽ vững hơn, hai người cùng lên không chừng cành cây gãy mất.

Hơn nữa, anh không tin bản lĩnh của tôi sao?

Có vấn đề tôi sẽ không mạo hiểm đâu, đợi tôi xác nhận tình hình

trên đó, anh lên sau cũng không muộn.” Nhìn ánh mắt kiên định của Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất cũng chỉ có thể gật đầu.

Trên cây đa lớn có dây leo, có thể bám vào để leo, chỉ là những thực vật bao phủ trên thân cây đều đã mục nát, bên ngoài hình thành một lớp bùn trơn tuột, vì vậy việc leo lên không hề dễ dàng.

Thể lực, sức mạnh, sự nhanh nhẹn của Tiêu Dao đều vượt xa người thường, lấy dây leo núi mà Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị, nhanh chóng leo lên độ cao khoảng hai mươi mét.

Trên đỉnh cây cành lá sum suê, ngoài lá cây đa, còn có lá và hoa của các loại thực vật khác, tầm nhìn rất kém.

Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao cố gắng vạch cành lá ra, mới ở gần đỉnh cây, phát hiện một thứ gì đó màu sẫm dài khoảng mười mấy mét.

“Xác máy bay vận tải!

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!” Tiêu Dao trong lòng một trận kích động.

Tiêu Dao lại leo cao hơn một chút, mới nhìn rõ toàn bộ xác máy bay.

Dưới ánh trăng u ám đỏ au, một đoạn thân máy bay khổng lồ cắm vào giữa hai cây phu thê.

Cánh và đuôi máy bay đều đã biến mất, không biết rơi xuống đất, hay là ở trong hốc cây.

Bản thân thân máy bay cũng rách nát, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra hình dạng, trên thân máy bay có không ít những lỗ thủng khổng lồ, cửa khoang cũng biến dạng, rơi trên cành cây bên cạnh thân máy bay.

Toàn bộ thân máy bay khắp nơi đều rỉ sét loang lổ, trên đó bò đầy các loại dây leo, thậm chí có một số thực vật từ trong khe hở của thân

máy bay mọc ra.

Những nơi còn lại cũng đều bị rêu xanh bao phủ.

Toàn bộ xác máy bay gần như đã mọc liền với hai cây đại thụ, hoặc hình tượng hơn một chút, xác máy bay như bị cái miệng được tạo thành từ hai cây đại thụ từ từ bao vây và nuốt chửng.

Nếu không trèo lên ngọn cây, nhìn từ bên ngoài căn bản không thể nào nhận ra trên cây lại có một xác máy bay lớn đến vậy.

Đứng dưới gốc cây, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã chờ đến sốt ruột, không nhịn được bèn gọi lớn: "Diêu Tử, trên ngọn cây có thấy gì không?

Có nguy hiểm gì không?" "Trên này có một xác máy bay, chắc là máy bay vận tải, kiểu dáng cụ thể thì tôi không rõ lắm." Tiêu Dao trả lời.

"Xác máy bay?" Nghe tin này, Hồ Bái Nhất là người phấn khích nhất.

"Ở Điền Nam, có khả năng đây là máy bay vận tải từ thời Thế chiến II, bay từ Ấn Độ để chi viện cho quân viễn chinh ở Myitkyina, Miến Điện.

Nếu đúng là vậy, trên máy bay có thể có vật tư." Hồ Bái Nhất hưng phấn xoa xoa tay.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng bị cuộc đối đáp của Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất làm cho tỉnh ngủ, giật mình ngồi bật dậy, chui ra khỏi túi ngủ.

"Lão Hồ, Diêu Tử, phát hiện được đồ tốt rồi à?

Có vụ đổ đấu trộm mộ mà không gọi tôi, thật không nể nang gì cả." "Đổ đấu à, trên cây có một xác máy bay, chắc là từ thời Thế

chiến II, lát nữa tôi lên xem có súng ống gì không." Tiêu Dao cẩn thận tiếp cận xác máy bay trên ngọn cây, đồng thời điều khiển năm con Hắc Vưu Hưởng men theo bóng tối, thuận theo thân cây trèo lên tán lá.

Nhất thời, vô số côn trùng ẩn náu trên tán cây bị Hắc Vưu Hưởng làm kinh động, lũ lượt bò chạy tứ tán ra xa.

Tiêu Dao nhanh chóng đến bên cạnh xác máy bay, bung Thiết Lân Thuẫn ra, dùng Toái Tinh Đao nạy một tấm sắt đã lỏng lẻo.

Bên trong xác máy bay đột nhiên vang lên một tràng tiếng gõ "đông đông đông".

Dù Tiêu Dao đã sớm chuẩn bị tâm lý, tim vẫn đập nhanh hơn.

Trên ngọn cây tối đen như mực, tiếng gõ phát ra từ xác máy bay vỡ nát, trong khu rừng yên tĩnh lại càng thêm rợn người.

Dưới gốc cây, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang chuẩn bị leo lên cũng nghe thấy động tĩnh trên ngọn cây, vội vàng gọi: "Diêu Tử, có thứ gì à?

Tôi nghe thấy tiếng gõ ở trên đó?" "Hình như lại là tín hiệu ma quái lúc nãy, chỉ là lần này âm thanh lớn hơn." Tuyết Lỵ Dương bổ sung một câu.

Tiêu Dao không kịp trả lời, Toái Tinh Đao đã nạy bung một tấm sắt vốn đã lỏng lẻo tạo thành một khe hở.

Tiêu Dao dùng sức, tấm sắt bị gỉ sét nghiêm trọng bị đẩy ra, phát ra tiếng ma sát kim loại khiến người ta ê răng.

Tiếng gõ trong khoang máy bay lập tức dừng lại.

Chưa đầy mấy giây, nó lại bắt đầu vang lên.

"Không được, tôi phải lên giúp Diêu Tử." Hồ Bái Nhất ở dưới gốc cây nghiến răng, rút ra dao găm và cung tên, nói với Vương Bàn

Tử: “Bàn Tử nặng quá, ở lại dưới này, cầm súng sẵn sàng.

Nếu có chuyện gì thì nhớ nổ súng yểm trợ tôi.” “Được thôi.” Vương Bàn Tử không nói hai lời, cầm lấy khẩu súng hơi bắt đầu nạp đạn bi sắt.

Trên cây cành lá rậm rạp, khẩu súng hơi dài hơn một mét không dễ xoay xở, ngược lại không thực dụng bằng cung tên và dao găm.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều bắt đầu leo lên theo thân cây.

Lúc này trên ngọn cây, Tiêu Dao đã mở tấm sắt ra, tiến vào bên trong khoang máy bay.

Lúc này trong rừng cây vô cùng yên tĩnh, tiếng gõ “cộc cộc” bên trong khoang máy bay, mỗi một tiếng như gõ thẳng vào tim Tiêu Dao.

Tiêu Dao lấy ra một ngọn Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng, đặt ở bên ngoài khoang máy bay.

Ngọn đèn này không phải để chiếu sáng cho Tiêu Dao, mà là để chỉ đường cho Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang lên sau, nếu không trên ngọn cây tối đen cành lá rậm rạp, tìm người cũng không dễ.

Sau khi Tiêu Dao chui vào khoang máy bay, nhờ có dạ nhãn, hắn lập tức thấy một bóng đen bên trong, hình dáng trông giống người.

Nhìn kỹ lại, đó là một người đội mũ phi công, chỉ là đầu cúi gằm, không nhìn rõ mặt mũi.

Tôi rùng mình ớn lạnh, người trước mặt tuyệt đối không phải người sống, vì góc độ cúi đầu vượt quá giới hạn của con người, trông như thể đã bị gãy cổ mà chết.

Chương 95

Chẳng lẽ một người chết lại đang gõ vào vỏ sắt trong khoang máy bay sao, trong đầu Tiêu Dao đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Sau đó hắn liều mạng lắc đầu, gạt ý nghĩ này sang một bên, đùa gì chứ, người chết gõ vào tấm sắt. ...

"Đang đang đang", Tiêu Dao vừa mới vào bên trong khoang máy bay, định xem trên người phi công có thứ gì hữu dụng không, thì lại nghe thấy tiếng gõ từ trong khoang vọng ra.

Tiếng gõ này thật sự phát ra từ người phi công.

Quỷ?

Tiêu Dao nhớ là trong khoang máy bay có một con chim lạ, nhưng không hề nhớ phi công Mỹ sau khi chết lại biến thành cương thi.

Tiêu Dao vẻ mặt lạnh đi, một chiếc đinh thép carbon trong tay được phóng ra.

"Ba ba" hai tiếng, chiếc đinh thép carbon chính xác găm vào mũ bảo hiểm, một chiếc do vấn đề góc độ bị mũ bảo hiểm làm bật ra, chiếc còn lại thì trực tiếp xuyên thủng mũ bảo hiểm.

Ngay lúc đó, từ trong mũ bảo hiểm vang lên một tiếng kêu vô cùng thê lương, trong không gian không lớn của khoang máy bay lại càng thêm chói tai.

Sau đó, mũ bảo hiểm của phi công bị hất tung, lộ ra một thứ đen sì bên trong.

Một đôi mắt to lạnh lẽo, lấp lánh ánh kim sắc bén xuất hiện trước mặt Tiêu Dao.

Tiêu Dao đột nhiên tỉnh ngộ, hóa ra là một con Điêu Hào khổng lồ đang ẩn náu trong khoang máy bay, tình cờ chui vào dưới mũ bảo hiểm của phi công.

Con Điêu Hào này là loài chim bay lớn nhất mà Tiêu Dao từng thấy, mỏ sắt như câu, vuốt sắc như đao.

Trên móng vuốt còn dính máu tươi, rõ ràng vừa mới săn được con mồi, đang hưởng thụ trong khoang máy bay thì bị Tiêu Dao làm phiền.

Điêu Hào phản ứng cực nhanh, thấy Tiêu Dao liền vỗ đôi cánh lao về phía hắn.

Tiêu Dao ném trước ba chiếc đinh thép carbon, sau đó cầm Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao lao tới.

Nhóc con mà dám lao vào ta à?

Ta mới là người lao vào mi đây.

Điêu Hào là một loài chim săn mồi có thị lực cực tốt vào ban đêm, sớm đã nhìn rõ hình dáng Tiêu Dao, nhắm chuẩn mà lao tới, không ngờ "phốc phốc phốc" ba tiếng, trên người lập tức trúng ba chiếc đinh thép carbon.

Ba chiếc đinh đều được bôi bột hút sáng, lặng lẽ không tiếng động, cộng thêm sức tay của Tiêu Dao mười phần, trong không gian chật hẹp của khoang máy bay tối tăm như u linh, nhanh như tia chớp, không thể nào tránh được.

Điêu Hào trúng đinh thép, không chết ngay lập tức, giãy giụa mấy cái.

Con chim này cũng hung hãn, chết đến nơi mà không lùi bước, vẫn giơ vuốt sắc ra muốn cào về phía Tiêu Dao, nhưng bị Tiêu Dao dùng Thiết Lân Thuẫn chặn lại, một đao chém bay đầu nó.

Tiêu Dao biết Điêu Hào là một loài chim có tính báo thù rất mạnh, sợ để nó trốn thoát, không lâu sau sẽ gọi cả đàn đồng bọn đến báo thù.

Sau khi giết chết Điêu Hào, Tiêu Dao vui mừng nghe thấy một tiếng thông báo của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ đã tiêu diệt Kim Sí Cự Điêu Hào, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được mười chiếc lông vũ Kim Sí Cự Điêu Hào." Thật là một niềm vui bất ngờ, phần thưởng điểm khí vận khi giết Kim Sí Cự Điêu Hào còn ngang ngửa với Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.

Ngoài điểm khí vận ra, còn có lông vũ, tuy tạm thời chưa biết những chiếc lông này có công dụng gì, nhưng đồ hệ thống cho tuyệt đối không thể quá tệ.

Tôi bình tĩnh lại, chợt nhận ra một vấn đề, đã bôi bột hút sáng lên đinh thép có uy lực lớn như vậy thì sau này có thể tẩm độc lên chúng, dù sao trong không gian hệ thống cũng có sẵn đống túi độc của Hắc Vưu Hưởng.

Tiêu Dao là người hành động, nói là làm, tiện tay lấy năm sáu mươi chiếc đinh thép carbon đã bôi bột hút sáng, nhúng đầu nhọn sắc bén vào độc tố của Hắc Vưu Hưởng, cẩn thận đặt riêng ra để tránh nhầm lẫn.

Dịch độc trong túi độc của Hắc Vưu Hưởng là độc tố thần kinh, hiệu quả cực nhanh, đinh thép tẩm độc để trong không gian hệ thống lại không cần lo lắng vấn đề mất hiệu lực, dùng lúc nào lấy lúc đó.

Chỉ là loại đinh thép này uy lực lớn, ra tay là lấy mạng người, khi sử dụng cần phải cẩn thận.

Tiêu Dao thu dọn tâm trạng, bắt đầu tìm kiếm trong khoang máy bay, nhanh chóng phát hiện ra không ít đồ tốt.

Nổi bật nhất là những chiếc hòm vương vãi trong khoang.

Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao cạy mở một chiếc hòm ra xem, bên trong toàn là súng ống đạn dược.

Tiêu Dao trong lòng vui như điên, để Hồ Bái Nhất và những người khác tự do phát huy, tìm đến những nơi kỳ quái lại nguy hiểm, một trong những nguyên nhân quan trọng chính là vì tài nguyên ở đây.

Đặc biệt là súng ống đạn dược trong những chiếc hòm gỗ này.

Mặc dù những khẩu súng này đều là trang bị cũ từ thời Thế chiến II, nhưng dù sao cũng là hàng quân dụng, uy lực không tầm thường.

Súng tiểu liên Thompson có biệt danh là "máy đánh chữ Chicago", tốc độ bắn nhanh, uy lực lớn, bất kể là xuống mộ đổ đấu, thám hiểm nơi hoang dã, hay thậm chí là xung đột với người khác.

Người khác có được khẩu súng hơi hay dao găm đã là ghê gớm lắm rồi, Tiêu Dao thì đột nhiên có thể lôi ra những bảo bối lớn như súng tiểu liên Thompson, hiệu quả tuyệt đối bùng nổ.

Lúc này, từ phía không xa vang lên tiếng gọi của Hồ Bái Nhất: "Diêu Tử, tình hình bên đó thế nào?

Có cần giúp không?" Tiêu Dao cười cười: "Đương nhiên cần giúp rồi, mau đến xem những thứ này, có những thứ nào dùng được?" Tiêu Dao dù giỏi, nhưng về chuyên môn súng ống thì không bằng Hồ Bái Nhất.

Hồ Bái Nhất là người thật sự đã từng sống sót qua bom đạn trên chiến trường.

Chẳng mấy chốc, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương hai người cũng thuận theo ánh sáng của ngọn Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng mà Tiêu Dao đặt bên ngoài khoang máy bay, leo đến bên cạnh xác máy bay.

Hai người nhìn thấy xác máy bay lớn như vậy, trên mặt đều lộ vẻ chấn động.

“Diêu Tử, vừa rồi tôi nghe thấy hình như có tiếng động, không phải gặp rắc rối gì chứ?” Hồ Bái Nhất lo lắng hỏi.

“Đúng là đụng phải một con súc sinh lông lá, nhưng đã bị tôi xử lý rồi.

Ở bên trong, vào xem đi.” Tiêu Dao gọi hai người cùng vào bên trong xác máy bay.

Khi cả ba người cùng ở trong khoang, Tiêu Dao nghe thấy một tràng tiếng “kẽo kẹt”, rõ ràng là những cành cây chống đỡ xác máy bay đã đến giới hạn.

“Súng tiểu liên Thompson?” Tuyết Lỵ Dương sau khi kiểm tra những thứ trong hòm, mặt đầy vẻ phấn khích, “Lại có thể dùng được, thật quá thần kỳ.” Hồ Bái Nhất nghe vậy cũng phấn khích: “Đồ của bọn đế quốc Mỹ, chúng ta dùng là vừa đẹp.

Món này ngoài biệt danh máy đánh chữ Chicago ra, còn có một biệt danh khác là cây chổi chiến trường, hỏa lực cực mạnh.” Súng ống đạn dược trong những thùng hàng này đều được bọc trong vải bạt cùng với đạn, súng mới còn có dầu bôi trơn.

Hơn nữa, chiếc máy bay này vốn là máy bay chở hàng, số lượng vật tư vận chuyển rất lớn, dù chỉ có một phần nhỏ được bảo quản tốt và có thể sử dụng, nhưng đối với bốn người Tiêu Dao thì cũng dùng không hết.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao ba người lựa chọn ra được hơn mười khẩu súng tiểu liên Thompson có thể sử dụng, đạn dược thì nhiều không đếm xuể, ít nhất cho chuyến đi mộ Hiến Vương này là tuyệt đối đủ.

Ngoài những khẩu súng này ra, Tiêu Dao còn phát hiện không ít lựu đạn.

Tiếc là phần lớn lựu đạn này đã bị hỏng không thể sử dụng, Tiêu Dao chỉ có thể lựa chọn một số quả còn niêm phong tốt thu vào không gian hệ thống.

Ngoài súng tiểu liên Thompson ra, còn có một phần là súng ngắn.

Chương 96

Tiếc là phần lớn những khẩu M1911 này đều đã hỏng, bốn người lựa chọn nửa ngày, chỉ tìm được ba khẩu còn tốt có thể sử dụng, đạn thì lại nhiều đến mức dùng không hết.

Tuyết Lỵ Dương chê súng tiểu liên Thompson quá nặng, cầm không tiện, nên chọn một khẩu M1911 mang theo người.

Những khẩu súng còn lại Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử tự nhiên chuẩn bị dùng Thompson, Tiêu Dao thì không khách khí quét sạch số súng và đạn còn lại vào không gian hệ thống.

Ba người sau khi lục soát kỹ khoang máy bay, cẩn thận leo ra ngoài hít thở.

Tuyết Lỵ Dương vừa rồi ở trong khoang máy bay đã thấy xác con Điêu Hào, vô cùng lo lắng nói: "Loài chim săn mồi này có tập tính sống bầy đàn, tâm lý báo thù cực mạnh.

Tôi chưa từng thấy con Điêu Hào nào lớn như vậy, nếu có đồng bọn đến báo thù thì thật sự là phiền phức." Hồ Bái Nhất đeo khẩu súng tiểu liên Thompson trên người, tinh thần khí thế đều khác hẳn, quả nhiên câu nói "súng là lá gan của đàn ông" không sai chút nào.

"Mấy con súc sinh lông lá đó mà dám đến gây sự, chúng ta sẽ cho chúng nó biết thế nào là hỏa lực bao trùm." Tuyết Lỵ Dương cười cười: "Đừng quá đắc ý, mấy khẩu súng mới này có dùng được không còn phải nghiên cứu đã chứ?" "Coi thường tôi à, chỉ cần một hai phút là Lão Hồ tôi học được ngay, bọn Điêu Hào đó làm sao nhanh thế được…" Hồ Bái Nhất vuốt ve khẩu súng, dựa vào ánh sáng của Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng mà tỉ mỉ nghiên cứu.

Lời còn chưa nói hết, trong khu rừng vốn không một chút gió, đột

nhiên nổi lên một trận gió lạnh.

Tiêu Dao mắt tinh, phát hiện một bóng người khổng lồ đang từ trên không trung lao xuống, mục tiêu lao tới chính là Tuyết Lỵ Dương.

"Cái miệng của anh họ chắc được Đại Kim Nha khai quang rồi." Tiêu Dao trong lòng chấn động, đồng thời hét lớn một tiếng: "Tham mưu trưởng Dương cẩn thận!" Cùng lúc đó, đinh thép carbon trong tay Tiêu Dao cũng đã được phóng ra.

Tuyết Lỵ Dương phản ứng nhanh chóng, có lẽ vì Tiêu Dao giúp cô tăng cường chủ yếu về phương diện tinh thần lực, nên trực giác của Tuyết Lỵ Dương bây giờ vô cùng nhạy bén.

Tiêu Dao vừa mới lên tiếng nhắc nhở, chiếc ô Kim Cương đã bung ra sau lưng.

Dưới màn đêm, chiếc ô Kim Cương được bôi bột hút sáng thật sự như một bóng ma, trong nháy mắt đã che khuất phần lớn thân hình Tuyết Lỵ Dương.

Con Kim Sí Cự Điêu Hào từ trên trời giáng xuống đột nhiên mất đi mục tiêu, tốc độ lao xuống chậm lại, trên người "bốp bốp" bị hai chiếc đinh thép carbon bắn trúng.

Trên đinh thép carbon đã được Tiêu Dao bôi độc tố của Hắc Vưu Hưởng, dù Kim Sí Cự Điêu Hào có thân hình lớn, vẫn không thể chống cự được, kêu thảm một tiếng, vỗ cánh hai ba cái rồi ngã nghiêng sang một bên.

"Tiếng kêu của con cú đêm này thật sự rợn người." Hồ Bái Nhất ra sức kéo cò súng tiểu liên Thompson, đồng thời hét xuống dưới cây một tiếng: "Bàn Tử, hỏa lực yểm trợ!" Sau đó, Tiêu Dao thấy lại có mấy bóng đen khổng lồ, nối tiếp nhau lao về phía vị trí của ba người trên ngọn cây.

Dưới cây vang lên một tiếng "bốp", Vương Bàn Tử đã nổ súng.

Tài bắn súng của Bàn Tử rất chuẩn, dù ở dưới cây, vẫn bắn trúng con Cự Điêu Hào dẫn đầu.

Chỉ là uy lực của viên bi sắt trúng vào con chim này rõ ràng không đủ để gây chết người.

Con Cự Điêu Hào kêu thảm một tiếng, vẫn giơ vuốt sắc cào về phía Hồ Bái Nhất.

Tiêu Dao đạp cành cây nhảy lên, đồng thời bung Thiết Lân Thuẫn chặn lại vuốt sắc của Cự Điêu Hào, Toái Tinh Đao trực tiếp chém vào thân thể con chim.

Vuốt sắc của Cự Điêu Hào cào lên Thiết Lân Thuẫn phát ra một tràng tiếng động chói tai, cánh tay trái của Tiêu Dao hơi trĩu xuống.

Thiết Lân Thuẫn có tác dụng áp chế mạnh đối với sinh vật dưới nước, sinh vật trên cạn và tà trùng, nhưng Kim Sí Cự Điêu Hào lại là loài ở trên trời, Thiết Lân Thuẫn lại không thể trấn áp được nó.

May mà bản thân Thiết Lân Thuẫn có sức phòng ngự cực mạnh, vuốt sắc của Cự Điêu Hào cũng không để lại vết tích gì.

Toái Tinh Đao của Tiêu Dao thì khoa trương hơn, thuộc tính "vạn vật cắt" không quan tâm mục tiêu là súc sinh dưới nước hay trên cạn, chém một nhát là đứt làm đôi.

Con Cự Điêu Hào dẫn đầu nhanh chóng bị Tiêu Dao chém giết.

"Chúc mừng ký chủ đã tiêu diệt Kim Sí Cự Điêu Hào, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được tám chiếc lông vũ Kim Sí Cự Điêu Hào." Tiêu Dao vừa mới thở phào một hơi, ngẩng đầu lên đã phát hiện trên không trung có khoảng bảy tám bóng đen khổng lồ như ma quỷ, lúc này đang bất chấp tất cả lao xuống.

Đúng lúc này, một tràng tiếng "đát đát đát" vang lên, một chuỗi vệt sáng của đạn dược xé toang bầu trời đêm, súng tiểu liên Thompson của Hồ Bái Nhất đã khai hỏa.

Lão Hồ loay hoay với khẩu súng tiểu liên một bụng tức, bây giờ đều trút hết ra ngoài.

Con Cự Điêu Hào dẫn đầu, tại chỗ bị bắn thành cái sàng.

Những con Cự Điêu Hào còn lại cũng biết tình hình không ổn, chỉ là tốc độ lao xuống quá nhanh, bây giờ muốn dừng lại có chút khó khăn.

Hồ Bái Nhất xoay nòng súng, tiếp tục bắn.

Tiêu Dao thấy vậy, nếu không thu hoạch nữa, những con Kim Sí Cự Điêu Hào này sẽ bị Hồ Bái Nhất đang lên cơn xử lý hết, cũng không ngừng phóng ra những chiếc đinh thép carbon đã tẩm độc của Hắc Vưu Hưởng.

Chẳng mấy chốc, cả bầy Kim Sí Cự Điêu Hào vốn như những bóng ma trên ngọn cây đã bị Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất hai người liên thủ tiêu diệt sạch sẽ.

Tiêu Dao cũng liên tục nghe thấy thông báo của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ đã tiêu diệt Kim Sí Cự Điêu Hào, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được sáu chiếc lông vũ Kim Sí Cự Điêu Hào." "Chúc mừng ký chủ đã tiêu diệt Kim Sí Cự Điêu Hào, nhận được 200 điểm khí vận, nhận được mười hai chiếc lông vũ Kim Sí Cự Điêu Hào." Cuối cùng tính lại, Tiêu Dao tổng cộng đã giết bảy con Kim Sí Cự Điêu Hào.

Có không ít Kim Sí Cự Điêu Hào bị Hồ Bái Nhất xử lý, không còn cách nào khác, hỏa lực của súng tiểu liên Thompson thật sự quá mạnh. 1400 điểm khí vận thì không nói, nhưng hơn bảy mươi chiếc lông vũ

Kim Sí Cự Điêu Hào, Tiêu Dao đến giờ vẫn chưa biết có tác dụng gì.

Tiếng súng dừng lại, trong rừng cây lại khôi phục sự yên tĩnh, không khí tràn ngập mùi máu tanh và mùi thuốc súng.

Vương Bàn Tử ở dưới gốc cây sốt ruột hét lên: "Sao rồi?

Có nguy hiểm không?

Lão Hồ, khẩu súng đó nhớ để lại cho tôi một khẩu." Hồ Bái Nhất cười đáp ứng.

Ba người đang định đi xuống, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên lại dừng lại: "Chờ đã, tôi hình như lại nghe thấy tiếng động." Tiêu Dao nhíu mày: "Tôi cũng nghe thấy, thật là tà ma." Vừa rồi Tiêu Dao tưởng rằng tiếng gõ nghe thấy trước đó là do con Điêu Hào gây ra trong khoang máy bay, tín hiệu SOS đều là trùng hợp.

Nhưng bây giờ âm thanh này lại vang lên, lũ Điêu Hào đều đã chết sạch, không thể nào là do chúng gây ra được.

Nếu phân biệt kỹ có thể nghe ra tiếng gõ do lũ Điêu Hào khi ăn tạo ra có sự khác biệt nhất định so với âm thanh hiện tại.

Âm thanh hiện tại mới chính là tín hiệu ma quái mà Tuyết Lỵ Dương nghe thấy trước đó.

Điều càng khiến Tiêu Dao cảm thấy rợn tóc gáy là, lần này âm thanh vô cùng rõ ràng, ngay cả Tiêu Dao là người không biết gì về mã Morse, cũng có thể nghe ra đoạn âm thanh này rất có quy luật.

Chết người hơn là, quy luật của âm thanh này hoàn toàn khác với tiếng "tích tích tích đát đát đát tích tích tích" mà Tiêu Dao nghe thấy trước đó.

Tuyết Lỵ Dương lúc này dùng giọng run rẩy từ từ thuật lại âm thanh một lần: "Đát tích tích... tích... tích đát...

đát tích tích... thật sự là tín hiệu ma quái, ý nghĩa của tín hiệu là DEAD, tử vong!

Chắc chắn là tín hiệu do vong hồn của chiếc máy bay này phát ra." Vật lộn cả nửa đêm, lúc này đã là rạng sáng, là thời khắc yên tĩnh nhất trong một ngày, âm thanh này càng lúc càng rõ, chẳng mấy chốc ngay cả Vương Bàn Tử ở dưới gốc cây cũng nghe thấy.

Tiêu Dao hít một hơi thật sâu, cẩn thận lắng nghe nguồn gốc âm thanh, cuối cùng xác định âm thanh dường như phát ra từ nơi giao nhau giữa hai cây đa lớn và xác máy bay.

Chương 97

Cũng chính là vị trí mà hai cây đại thụ nuốt chửng toàn bộ xác máy bay.

Tiêu Dao lại bung Thiết Lân Thuẫn, trong tay nắm mấy chiếc đinh thép carbon, cẩn thận đi đến mép xác máy bay.

Nơi xác máy bay mắc vào cây đại thụ, thực vật đặc biệt tươi tốt, những rễ khí và đóa hoa kỳ dị cộng thêm vỏ cây đa già dưới ánh sáng mờ ảo trông như những mảnh xác chết bị vặn vẹo, vô cùng quỷ dị âm u.

Tiêu Dao vạch cành lá ra, phát hiện ở nơi phát ra âm thanh lộ ra một khe hở lớn, rõ ràng dưới xác máy bay là một cái hốc cây khổng lồ.

Khe hở dài khoảng hai mét, rộng chưa đầy một mét, giống như một cái miệng người đang há ra.

Những tiếng gõ đó chính là từ trong cái miệng này truyền ra.

"Lần này tín hiệu đã lặp lại nhiều lần, tôi đều ghi lại rồi, không có sai sót gì, không thể nào là trùng hợp." Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương trắng bệch.

"Nghe âm thanh này không giống tiếng máy móc, mà hơi giống tiếng nước giọt, lẽ nào tôi đoán đúng rồi?

Trong thân cây này có người chết?" Hồ Bái Nhất cũng đoán.

"Chúng ta cũng đừng đoán mò nữa, tôi vào xem là biết ngay." Tiêu Dao nói.

Nếu Tiêu Dao nhớ không lầm, theo tình tiết bình thường, bộ ba vì phải nghênh chiến với Điêu Hào, tập trung lại một chỗ, làm gãy cành

cây đang chống đỡ xác máy bay, kết quả là cả cành cây bị gãy hoàn toàn, xác máy bay cũng rơi xuống dưới gốc cây.

Thứ bên trong thân cây cũng lộ ra.

Nhưng bây giờ Tiêu Dao phát hiện, vì có hắn, tuyến thế giới đã xảy ra biến động, những con Điêu Hào đó dễ dàng bị súng tiểu liên Thompson và đinh thép carbon tẩm độc xử lý.

Vương Bàn Tử vẫn luôn ở dưới gốc cây yểm trợ, cũng không lên cây, chuyện làm gãy cành cây không xảy ra.

Tiêu Dao cũng có thể để Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương xuống cây, rồi tìm cách làm gãy cành cây.

Chỉ là cách này không dễ kiểm soát, sau khi cành cây gãy sẽ xảy ra chuyện gì không ai nói trước được.

Ngoài ra Tiêu Dao cũng không rõ bộ ba làm gãy rốt cuộc là cành nào… Có mấy cành chống đỡ khoang máy bay, ước chừng giống như trong game, làm gãy cành khác nhau sẽ gây ra hậu quả khác nhau.

Quá phiền phức, Tiêu Dao dứt khoát định vào trong hốc cây, trước xem rốt cuộc là gì, rồi quyết định sau.

Khi Tiêu Dao định vào hốc cây, từ phía sau không xa đột nhiên vang lên giọng của Vương Bàn Tử.

"Mọi người đã tìm được đồ tốt rồi à?

Cái khẩu Thompson này thật không tệ, còn gì khác không?" Tiêu Dao giật mình, quay đầu lại: "Bàn Gia, không phải anh mắc chứng sợ độ cao sao?

Cây đại thụ này cao hai ba mươi mét mà anh cũng lên được à?" Vương Bàn Tử mặt cười toe toét: "Các người ở trên này đánh nhau náo nhiệt, chắc tìm được đồ tốt rồi phải không?

Bàn Gia tôi ở dưới này nhìn mà thèm, chuyện nhặt nhạnh chiến lợi phẩm sao có thể thiếu tôi được.” Tiêu Dao trừng mắt, vừa định nói Vương Bàn Tử mấy câu, Vương Bàn Tử lại bổ sung thêm một câu.

“Diêu Tử đừng vội giận, tôi một mình ở dưới đó cũng sợ lắm chứ, vừa rồi bảo tôi ở dưới yểm trợ, tôi chỉ có một khẩu súng hơi, yểm trợ cái gì, ít nhất cũng phải cho tôi một khẩu tiểu liên rồi mới xuống chứ.” Tiêu Dao bất đắc dĩ, đành để Hồ Bái Nhất đưa khẩu Thompson vốn đã chuẩn bị sẵn cho Bàn Gia.

Xem ra nếu Bàn Gia không lấy được khẩu tiểu liên Thompson sẽ không chịu xuống cây đâu.

“Bàn Gia, tuyệt đối đừng động lung tung, đây là trên thân cây chính.” Tiêu Dao dặn dò một câu, đối với thuộc tính ẩn “tay táy máy, gây ra tai nạn bất ngờ với tỷ lệ 100%” của Vương Bàn Tử, Tiêu Dao cũng có chút không chịu nổi.

Vương Bàn Tử miệng đầy hứa hẹn.

Chẳng mấy chốc, Vương Bàn Tử nhận được khẩu tiểu liên Thompson như thể nhận được món đồ chơi yêu thích, cười toe toét, cười như một đứa trẻ một trăm bảy tám mươi cân.

“Đừng đẩy đừng đẩy, tôi xuống ngay đây.” Vương Bàn Tử sau khi nhận được ánh mắt của Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương, nụ cười trên mặt cuối cùng cũng thu lại, bắt đầu leo xuống.

Vương Bàn Tử vừa đi, thân cây đa vừa phát ra một tràng tiếng động khiến người ta tim đập thình thịch.

Cuối cùng, Vương Bàn Tử leo đến phía dưới cành cây chống đỡ xác máy bay vận tải, Tiêu Dao cũng thở phào một hơi, đang định thuận theo cửa hang hình miệng chui vào hốc cây đa, đột nhiên nghe thấy một giọng nói.

“Lão Hồ, Diêu Tử, tham mưu trưởng Dương, nhìn này, ở đây có một cái lỗ, bên trong hình như có đá màu đỏ.” Giọng của Vương Bàn Tử.

“Dừng tay!” “Đừng động vào!” Giọng của Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương gần như vang lên cùng lúc, nhưng Tiêu Dao biết đã muộn.

Lúc này, Vương Bàn Tử đang cười gượng, tay từ trong cái lỗ rút ra: “Tôi chỉ sờ sờ thôi, chứ có vào đâu, cây này chắc chắn lắm, không gãy được đâu, gấp gáp làm gì…” Sau đó, Tiêu Dao nghe thấy một tràng tiếng “rắc rắc” gãy vỡ truyền đến.

Luật nhân quả sao?

Cái gì đến cũng sẽ đến.

Sau một tiếng nổ lớn, hơn nửa thân cây đa già trên ngọn bị gãy làm đôi, thân cây già nua không chịu nổi đã hoàn toàn gãy lìa.

Đoạn xác máy bay vận tải trên ngọn cây, vì không còn thân cây bên dưới chống đỡ, lập tức trượt khỏi ngọn cây, rơi thẳng xuống từ độ cao hơn hai mươi mét.

Một đám bụi bốc lên, cỏ lá cành cây bay loạn, tiếng động như sấm rền vang vọng trong thung lũng, xác máy bay hoàn toàn vỡ nát.

Cũng không biết là may hay rủi, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương vừa mới đưa khẩu tiểu liên Thompson cho Vương Bàn Tử, đều không ở trong xác máy bay, mà ở trên một cành cây khác.

Vị trí của Vương Bàn Tử cũng không ở phía dưới thân cây gãy và xác máy bay, lúc này mắt trừng trừng nhìn vật khổng lồ rơi xuống bên cạnh, sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy, không ngừng lẩm bẩm: “Tôi thật sự chỉ sờ một cái thôi…” “Thôi được rồi Bàn Gia, đừng giải thích nữa, xuống xem hành lý của chúng ta có bị chôn vùi không.” Tiêu Dao thở dài, biết rằng tất cả đều là vận mệnh, không ai có thể ngăn cản

được đôi tay táy máy của Bàn Gia.

Bàn Gia nghe đến hành lý mới hoàn hồn một chút: "Không sao đâu, đồ của chúng ta tôi đều thu dọn xong đặt sau tảng đá lớn rồi, trời sập cũng không mất được đâu." "Thôi được rồi Bàn Tử, đừng có nói bừa nữa, mau xuống đi, trên cây nguy hiểm." Hồ Bái Nhất nói từ trên ngọn cây.

"Được được, đừng thúc tôi." Vương Bàn Tử vừa nói, vừa tiếp tục lề mề leo xuống, chưa leo được hai bước, đột nhiên lại hét lớn một tiếng.

"Diêu Tử, Lão Hồ, lần này tôi thật sự không đụng vào đâu nhé, trong cái lỗ vừa rồi lộ ra một thứ, trông như bảo bối, chúng ta có thể phát tài lớn rồi!" Tiêu Dao vẻ mặt nghiêm túc, vội vàng nói: "Bàn Gia, biểu hiện tốt lắm, giữ nguyên tư thế, hai tay đặt sau lưng, để tôi lo." Nói xong, Tiêu Dao nhìn xuống, phát hiện bên trong thân cây già bị gãy, lộ ra một đoạn vật thể màu đỏ, hình chữ nhật, vô cùng tinh xảo.

Lúc này, rừng cây xung quanh vạn vật im phăng phắc, thật sự không có một chút âm thanh nào, phảng phất như yêu ma quỷ quái xung quanh trong nháy mắt đều biến mất.

Bên trời đột nhiên xuất hiện một tia sáng, ánh bình minh xé tan bóng tối, mặt trời từ đường chân trời phía đông mọc lên.

Ánh sáng vừa hay chiếu vào thứ lộ ra trong cây đại thụ, chỉ thấy vật thể hình chữ nhật vốn có màu đỏ sẫm được ánh sáng chiếu vào, lập tức phát ra vầng sáng màu tím, thậm chí cả hơi nước mờ ảo xung quanh cũng nhuốm màu tím.

Đồng thời, Tiêu Dao lại nghe thấy một tràng tiếng gõ có nhịp điệu, hoàn toàn giống với tín hiệu ma quái xuất hiện trước đó, thậm chí tiết tấu cũng hoàn toàn giống như Tuyết Lỵ Dương đã thuật lại.

“Tử khí đông lai?” Tiêu Dao vội vàng trèo xuống cây, đến bên cạnh thân cây lộ ra vật thể màu đỏ.

“Diêu Tử, xem này, đây không phải là một cái quan tài sao?

Nhìn chất liệu giống ngọc pha lê?

Chắc là đáng giá lắm nhỉ?

Tôi nhớ hồi tôi buôn bán ở phố đồ cổ, đá huyết gà rất giống thứ này, một miếng nhỏ đã mấy trăm đến cả nghìn rồi.” Vương Bàn Tử nước miếng sắp chảy ra, nhìn đôi tay của anh ta có thể thấy đã phải rất vất vả kiềm chế mới không chạm vào thứ giống quan tài lộ ra.

Lúc này Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đã ở trên thân cây.

Hai người nhìn thứ lộ ra với vẻ mặt chấn động, nếu không có dây an toàn treo lơ lửng, có lẽ đã kinh ngạc đến mức rơi xuống cây.

Chương 98

Tiêu Dao biết không thể trách hai người họ, dù là người từng trải, thứ này vẫn có chút vượt quá phạm vi nhận thức.

Thứ lộ ra ở giữa cây đa già là một chiếc quan tài trong suốt, có phần giống ngọc thạch lại có phần giống pha lê, trong hơn ngọc thạch, ôn nhuận hơn pha lê.

Quan tài tổng thể bán trong suốt, lớp ngoài cùng như phủ một lớp sương, màu trắng.

Càng vào trong màu sắc càng đậm, biến thành màu đỏ, lớp trong cùng gần như màu đỏ tím.

"Tử khí" vừa rồi chính là màu sắc bên trong được ánh sáng chiếu vào kích phát ra.

Tiêu Dao đưa tay ra, cẩn thận sờ vào chiếc quan tài ngọc thạch.

"Hệ thống kiểm tra ký chủ tiếp xúc với Quan tài Huyết Hạp Thiên Ngọc Tây Kinh, hấp thụ 2000 điểm khí vận." Một tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Tiêu Dao giật mình, một vật phẩm đơn lẻ mà có hai nghìn điểm khí vận không phải là thấp.

Cảm giác khi chạm vào Quan tài Huyết Hạp Thiên Ngọc lạnh buốt, bề mặt dù đã trải qua ngàn năm, vẫn giữ được cảm giác ôn nhuận, trơn nhẵn, lại có vài phần giống như cảm giác chạm vào da người.

Rõ ràng là chất liệu vô cùng cứng rắn, nhưng dù là thị giác hay xúc giác, cảm giác mang lại đều vô cùng mềm mại.

Lúc này, tay của Vương Bàn Tử trượt, cả người rơi xuống hơn hai thước mới dừng lại.

Cả cây đại thụ dường như cũng rung chuyển nhẹ theo động tác của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử có chút ngại ngùng nhìn ba người còn lại: "Xin lỗi, xin lỗi, tay trượt, tuyệt đối là tay trượt, tôi xin thề với ***, tuyệt đối không có lần sau." Tiêu Dao trong lòng thầm nghĩ, tôi mà tin anh thì tôi bị điên à, Bàn Gia mà không gây ra chút bất ngờ thì còn là Bàn Gia sao?

Nhưng ánh mắt của Tiêu Dao nhanh chóng lại quay về phía quan tài.

Màu đỏ bên trong quan tài lại đang lưu động.

Động tĩnh vừa rồi của Bàn Gia, khiến cho quan tài ngọc thạch cũng rung nhẹ, màu đỏ bên trong như mực đỏ trong chai mực thủy tinh mờ, theo đó mà lắc lư.

Lượng chất lỏng màu đỏ trong quan tài không ít, đầy ắp, càng giống như trong quan tài ngọc thạch bán trong suốt chứa đầy một quan tài máu tươi!

"Kỳ lạ, chất liệu của quan tài không phải ngọc Miến Điện ở gần Điền Nam, mà lại giống Thiên Ngọc ở Tạng địa." Tuyết Lỵ Dương sau khi xem xét nói.

"Tại sao một chiếc quan tài lớn như vậy lại xuất hiện trong cây đại thụ chứ?" Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, nhìn Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao.

Trong đội, Hồ Bái Nhất có kiến thức phong thủy phong phú nhất, lại kiến thức rộng, Tiêu Dao thì là Phát Khâu Thiên Quan, trên người có rất nhiều bí mật, càng có những kiến thức thần kỳ.

Hồ Bái Nhất trầm ngâm một lát: "Chúng ta hiện tại đang ở trong phạm vi của mộ Hiến Vương, tôi cảm thấy chiếc quan tài này có khả

năng là lăng phụ của mộ Hiến Vương.” “Điểm này tôi đồng ý, nhưng tại sao quan tài lại ở trong cây?” Tuyết Lỵ Dương lại hỏi.

Hồ Bái Nhất bất đắc dĩ lắc đầu: “Cái này tôi không giải thích được.

Giống như ở Hán địa chúng ta, từ xưa đến nay xây dựng mộ phần âm trạch, đều có quy củ.

Nam bắc có khác, đông tây phân minh, những quy tắc cơ bản đều có.” “Ví dụ như phàm là xây mộ, đều chú trọng có phong thổ, có cây cối, cho dù phong thổ chỉ là một đống đất, cây cối chỉ là hai cây bách con hoặc mấy cây tre cũng được.

Ít nhất phải có bố cục cơ bản mới có thể phù hộ cho con cháu đời sau.

Còn việc đặt quan tài trong cây đại thụ, không có đạo lý nào cả, tôi đây là lần đầu tiên thấy.” Hồ Bái Nhất vừa nói vừa lắc đầu.

“Không chỉ là vấn đề không thành bố cục, cây già là đứng đầu trong Ngũ hại của âm trạch.” Tiêu Dao không nhanh không chậm bổ sung một câu.

“Không sai, cây già, núi trơ, dòng đứt, đồi trọc, đá loạn, đây đều là những thế ác hình xấu, không thể dùng để chôn cất tổ tiên.

Cây già tranh phong đoạt khí, núi trơ thiếu che chắn, dòng đứt mạch tuyệt khí đoản, đá loạn hung khí ngang dọc, đồi trọc không có sinh khí.” Hồ Bái Nhất tiếp lời Tiêu Dao thao thao bất tuyệt.

“Ây, tôi nói này Diêu Tử, Lão Hồ, nghe như vậy, nơi Hiến Vương chọn không phải là nơi tốt à, nhìn xem, chúng ta bây giờ đang ở trên cây già, Trá Long Sơn là một ngọn núi trơ, một ngọn núi đơn độc.

Con sông Xà Hà kia có chỗ chảy ngầm dưới đất, phần trên mặt đất lúc đứt lúc nối, rõ ràng là dòng đứt rồi?

Còn nhìn Trá Long Sơn, xung quanh một vòng thực vật um tùm, trên đỉnh lại có một đống tuyết, chẳng phải là đồi trọc sao?

Đá loạn thì tạm thời chưa đủ, nếu không thì đây là mộ Tàn Long Ngũ Tuyệt rồi." Vương Bàn Tử mở miệng nói bừa.

Tiêu Dao chép miệng, Vương Bàn Tử tuy không học hành gì, nhưng đôi khi lời nói của anh ta, lại có vài phần lý lẽ xiên xẹo.

Ngay cả Hồ Bái Nhất cũng không ngừng gật đầu: "Có vài phần đạo lý, nhưng Hiến Vương bản thân là Vu vương, dưới trướng lại có nhiều người tài, tám phần là có bản lĩnh cải phong đổi thủy." "Ngôi mộ trước mắt cũng không thể nói như vậy, bây giờ người ta còn chôn mộ trên cây, hoàn toàn không phù hợp với lý luận hình thế phong thủy, Ngũ hại của âm trạch, người ta ngay cả khí mạch, minh đường, thủy khẩu, long, huyệt, sa, thủy, hướng đều không bàn đến, chúng ta cũng đừng lo hão nữa." Tiêu Dao gật đầu, nếu cứ thảo luận tiếp, sẽ biến thành vòng lặp "tại sao con cóc lại to", đạo lý tôi đều hiểu, nhưng tại sao quan tài lại đặt trên cây?

Tiêu Dao một tay nắm dây thừng, tay kia lấy ra bản đồ mộ Đằng Sư Hiến Vương cuối thời Minh: "Tôi đã xác nhận trên bản đồ trước đó, vị trí của chiếc quan tài hiện tại, chính là điểm được đánh dấu hình con rắn ngậm đuôi trên bản đồ này." Sau đó Tiêu Dao lại đưa tay lau sạch dây leo thực vật trên huyết quan: "Nhìn đây, cũng có biểu tượng con rắn ngậm đuôi." Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ba người thuận theo chỉ dẫn của Tiêu Dao nhìn sang, phát hiện ở phía trước nắp huyết quan, dùng kỹ thuật phù điêu khắc một con rắn ngậm đuôi.

Vương Bàn Tử chỉ xem cho vui, nhưng Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại trợn to mắt, mặt đầy vẻ không thể tin được.

"Quá kỳ lạ, biểu tượng con rắn ngậm đuôi rõ ràng có nguồn gốc

từ phương Tây.

Plato là người sớm nhất miêu tả khái niệm con rắn ngậm đuôi, cho rằng con rắn ngậm đuôi là sinh vật tổ tiên trong vũ trụ, là sự tồn tại hoàn hảo nhất.

"Đời sau vốn luôn lưu truyền thứ này như một biểu tượng của thuật luyện kim, đại diện cho sự thanh lọc và tái sinh… Tại sao nó lại xuất hiện ở đây?" Tuyết Lỵ Dương đối với văn hóa phương Tây quen thuộc nhất, lúc này cũng kinh ngạc nhất.

"Biểu tượng này quả thực chưa từng thấy trong các ngôi mộ, thật không thể tưởng tượng được.

Nhưng ý nghĩa tuần hoàn, tái sinh, e rằng ở đây cũng tương thông." Hồ Bái Nhất nói.

"Chất lỏng bên trong rốt cuộc là gì?

Không phải là máu chứ?

Nếu thật sự là máu, thì rốt cuộc là máu của ai?" Tuyết Lỵ Dương lại hỏi một câu.

"Nghe này." Tiêu Dao không trả lời câu hỏi của Tuyết Lỵ Dương, làm một động tác im lặng.

Ba người còn lại lập tức im lặng không nói nữa.

Bình minh vừa lên, rừng cây từ từ tỉnh giấc, mơ hồ có tiếng côn trùng kêu chim hót truyền đến.

Nhưng xen lẫn giữa những âm thanh đó, tiếng gõ mà mọi người nghe thấy trước đó lại xuất hiện.

Vương Bàn Tử sắc mặt trắng bệch, chỉ vào quan tài: "Tôi nói này các vị, âm thanh này không phải lại do người trong quan tài gõ ra chứ?" Bàn Gia nói xong, Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương đều ghé sát lại

lắng nghe, phát hiện âm thanh thật sự phát ra từ trong huyết quan.

Tiêu Dao không nói gì, dùng tay cẩn thận sờ soạng theo các góc của huyết quan.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Dao phát hiện ở phần nhô ra của huyết quan, không biết là bị cây đại thụ ép, hay là va chạm khi Vương Bàn Tử làm gãy cành cây trước đó, ở vị trí mép xuất hiện một số vết nứt nhỏ.

Theo những vết nứt này, có một ít chất lỏng màu đỏ tươi chảy ra.

Những chất lỏng này thuận theo huyết quan, tí tách rơi xuống giường mộ ngọc thạch bên dưới huyết quan.

Phát hiện của Tiêu Dao khiến Vương Bàn Tử và ba người họ thở phào nhẹ nhõm.

"Hóa ra là tiếng nước giọt, nhìn những khe nứt này có mấy đường, vị trí xa gần lớn nhỏ đều khác nhau, âm thanh cũng không giống nhau, vừa dài vừa ngắn lại có quy luật, khó trách bị hiểu lầm thành tín hiệu ma quái." Tuyết Lỵ Dương giải thích một câu.

Chương 99

Tiêu Dao tiếp tục dọn dẹp lá cây bùn đất trên huyết quan, chẳng mấy chốc lại phát hiện trên huyết quan có hình ảnh của động vật, chỉ là khác với con rắn ngậm đuôi, những động vật khác đều là chương, lộc, đại tượng, uyên ương, đại nhạn, v.v., có những loài tương đối phổ biến ở khu vực Thăng Long, cũng có những hình ảnh đặc hữu của Điền Nam.

Nhìn chung, đều là những ý nghĩa vô cùng tốt lành.

Tuyết Lỵ Dương đối với phong cách phù điêu của các triều đại tương đối quen thuộc, Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất cũng đều hiểu một chút, nhanh chóng xác định những hoa văn này đều là kỹ thuật thời Hán, mộc mạc, rõ ràng, đồng thời lại mang ý vị sâu sắc, đặc trưng thời đại rõ ràng.

Nghe nói huyết quan này là từ thời Hán, Vương Bàn Tử không ngồi yên được nữa: "Ây ây, Diêu Tử, Lão Hồ, chúng ta còn đợi gì nữa, nhìn xem mặt trời đã lên rồi, giữa ban ngày ban mặt cũng không sợ cương thi các loại, chúng ta mau chóng mở quan tài đi." Hồ Bái Nhất một tay ấn xuống Vương Bàn Tử đang nóng nảy: "Đừng gấp, anh cũng thấy rồi đó, thứ bên trong quan tài trông rợn người, lỡ như thật sự là máu thì sao?

Quan tài chúng ta mở có cái nào bên trong toàn là máu không?

Lỡ như mở ra máu bắn tung tóe thì sao?" Tiêu Dao thì đơn giản trực tiếp hơn nhiều, rút Toái Tinh Đao ra, trực tiếp hứng mấy giọt chất lỏng màu đỏ nhỏ giọt từ huyết quan xuống, sau đó đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi lại thu Toái Tinh Đao vào không gian hệ thống.

Về mùi vị, chất lỏng màu đỏ không hề có mùi máu tanh, mà là mùi

thuốc rất nồng.

Tiêu Dao biết thứ này có chút giống như sự kết hợp giữa dung dịch chống ăn mòn và dung dịch nuôi cấy, quyết định để hệ thống giám định là tốt nhất.

Chẳng mấy chốc, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

"Hệ thống kiểm tra Cửu Chuyển Long Huyết Luyện Hồn Linh Dịch, số lượng quá ít không thể hấp thụ điểm khí vận, giải mã công thức linh dịch cần 20000 điểm khí vận, có lựa chọn giải mã không?" Tiêu Dao tay run lên, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử tưởng rằng Tiêu Dao vừa rồi ngửi chất lỏng màu đỏ trong quan tài bị hun, vội vàng hỏi han.

Nào biết Tiêu Dao căn bản không phải bị hun, mà là bị hệ thống dọa. 20000 điểm khí vận?

Mẹ nó, thật là vãi chưởng.

Hoàn toàn vượt xa mấy bậc so với việc giải mã các công thức khác.

Giải mã ra xem thử à, tiếc là Tiêu Dao cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng.

Điểm khí vận trên người hiện tại chỉ có khoảng 17000, không đủ để giải mã, hơn nữa món đồ này trông thật sự rợn người, lại là thứ trong quan tài, rốt cuộc có tác dụng gì không rõ, lỡ như giải mã ra không thực dụng, rủi ro quá lớn.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao cẩn thận tìm một cái lọ thủy tinh nhỏ, thu thập một ít Cửu Chuyển Long Huyết Luyện Hồn Linh Dịch chảy ra từ huyết quan, đặt vào không gian hệ thống.

Tuyết Lỵ Dương thấy động tác của Tiêu Dao, cũng dùng dao găm dính một ít dung dịch nhỏ giọt từ huyết quan, đặt dưới mũi ngửi.

“Ngửi giống mùi thuốc bắc, chắc là dùng để chống ăn mòn, như vậy một quan tài đầy dung dịch nhỏ giọt có thể giải thích được, chỉ khó giải thích là tại sao quan tài lại ở trong cây đại thụ…” Tiêu Dao mặt đen lại, chủ đề quả nhiên không thoát khỏi điểm đó, dứt khoát mở miệng nói: “Hiến Vương giỏi vu thuật, người trong quan tài này có khả năng là cao thủ phong thủy vu thuật dưới trướng Hiến Vương.

Đã như vậy tự nhiên không thể dùng lẽ thường để suy xét.” “Chủ nhân của ngôi mộ có thể là thuật sĩ ngoại đạo, người tu hành không ở trong ngũ hành.

Nhìn cây đại thụ này, huyết quan là quách, cái hang vừa rồi, chính là minh đường huyệt nhãn của thụ quách này, là kim tỉnh hấp thụ tinh khí đất trời.” Vương Bàn Tử nghe vậy mắt trợn tròn: “Diêu Tử, theo anh nói thì đây là mộ tiên?

Lão thần tiên bên trong à?

Vậy chúng ta càng phải mở quan tài, cũng để được chiêm ngưỡng dung nhan thần tiên.” Suy nghĩ của Bàn Gia quả nhiên kỳ lạ như vậy, ba câu không rời việc mở quan tài.

Tiêu Dao lần này lại gật đầu: “Tôi thấy có thể, bây giờ mặt trời mọc ở phía đông, dương khí đang thịnh, cũng không cần lo lắng xảy ra vấn đề gì lớn, huống hồ trong quan tài có thể có manh mối về mộ Hiến Vương.” Nghe nói mở quan tài, Hồ Bái Nhất lập tức chuyên nghiệp hơn nhiều, lại ấn xuống Vương Bàn Tử đang rục rịch.

“Ban ngày mở quan tài tuy không có quy củ gà gáy đèn tắt không trộm mộ, trên cây đại thụ cũng không có cách nào thắp nến, nhưng có một số nơi cần chú ý.” Chẳng mấy chốc bốn người đã xuống cây, làm công tác chuẩn bị.

Theo quy củ của Mạc Kim, trời tối động thủ, gà gáy thu công, bây giờ trời đã sáng rõ, có gà hay không có gà, theo lý thì minh khí trong

huyết quan đều không thể động vào.

Minh khí không thể động, không có nghĩa là không thể mở quan tài.

Chỉ là ban ngày mở quan tài tự nhiên có một bộ quy củ của ban ngày mở quan tài.

Hồ Bái Nhất từ trong trang bị mang theo tìm ra Tham Âm Trảo và Âm Dương Kính.

Âm Dương Kính là một thứ cổ vật truyền lại từ thời Đường.

Thứ này trong truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy, tác dụng và cách dùng cụ thể về cơ bản đã thất truyền.

Hồ Bái Nhất lấy ra chiếc Âm Dương Kính này là di vật của trưởng lão Trần, cách dùng cụ thể Hồ Bái Nhất cũng không rõ lắm.

Chỉ biết trong trường hợp bất đắc dĩ, nếu cần mở quan tài vào ban ngày, phải treo Âm Dương Kính ở vị trí đặc định, chiếu vào miệng quan tài, để tránh âm khí xui xẻo xung đột với tam muội chân hỏa trên người sống.

Tiêu Dao nghe Hồ Bái Nhất nói mấy câu xong, lập tức nhận lấy Âm Dương Kính, phát hiện đó là một chiếc gương đồng bị mài mòn rất nghiêm trọng.

Có chút đặc biệt là, chiếc gương đồng này không phải hình tròn hay hình thoi thường thấy, mà là hình tam giác.

Theo lời của Hồ Bái Nhất, tượng trưng cho tam tài Thiên Địa Nhân.

Mặt trước là dương, mặt sau là âm, sau lưng có khắc bốn chữ triện: "Thăng quan phát tài".

Khi ngón tay của Tiêu Dao tiếp xúc với Âm Dương Kính, hệ thống thông báo lập tức vang lên.

“Hệ thống kiểm tra ký chủ tiếp xúc với Âm Dương Đồng Kính thời Đường, hấp thụ 500 điểm khí vận.” “Phát Khâu Thiên Quan Ấn rút ra thuộc tính đặc biệt, hiệu quả chắn sát tăng 20%.” Quả nhiên có thuộc tính đặc biệt, Tiêu Dao hài lòng gật đầu, đưa Âm Dương Kính cho Hồ Bái Nhất.

Hồ Bái Nhất nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Dao, lập tức hỏi: “Diêu Tử, anh là Phát Khâu Thiên Quan, không biết trong truyền thừa của phái Phát Khâu Thiên Quan có cách dùng Âm Dương Kính không?

Mở quan tài ban ngày có quy củ đặc biệt gì không?” Tiêu Dao tự nhiên không thể tỏ ra yếu thế trước ba Mạc Kim Giáo Úy, mở miệng nói.

“Chiếc Âm Dương Kính này đúng là của thời Đường, nhưng Âm Dương Kính sớm nhất lại xuất hiện từ thời Hán, cụ thể là vào cuối thời Tây Kinh.” “Người sử dụng Âm Dương Kính sớm nhất, là thuật sĩ trong quân Xích Mi.

Quân Xích Mi nổi dậy vào cuối thời Tây Kinh, sau khi công phá Trường An, đã đào mộ các đế hậu để làm quân tư.

Người trong Xích Mi không có quy củ như Mạc Kim Giáo Úy, đều dựa vào thế đông người, ban ngày ban mặt đào mộ.” “Chuyện này làm nhiều, tự nhiên tổng kết ra kinh nghiệm, do người trong quân tổng kết ra một bộ phương pháp có thể tránh khí xui xẻo xung đột.

Âm Dương Kính là một trong số đó.” “Đến cuối thời Đường, phong trào đào mộ lại thịnh hành, bất kể là Vương Tiên Chi hay Hoàng Sào, dưới trướng đều có người thừa kế phương pháp đào mộ của quân Xích Mi năm đó.” “Tình hình lúc đó về cơ bản là xương khô nửa lộ ra ngoài, xương trắng vương vãi khắp nơi, mộ phần đều bị khai quật, thủ đoạn cũng khác với Phát Khâu, Mạc Kim, cực kỳ đơn giản thô bạo, đều là động thủ vào ban ngày, trực tiếp dùng xẻng lớn

phá mộ, đào mở đất đắp, dùng dây thừng kéo quan quách ra, giữa ban ngày ban mặt mở quan tài.

Sau khi lấy hết minh khí trong quan quách, vứt xác chủ mộ ra hoang dã." "Lúc này, Âm Dương Kính trở thành công cụ quan trọng để đám người này đổ đấu.

Về sau, Xích Mi trở thành nguồn gốc của phái Tá Lĩnh Lực Sĩ, vì vậy thứ này thực ra phái Tá Lĩnh quen thuộc nhất, nếu Trần Ngọc Lâu Trần Hạt Tử ở đây, chắc sẽ biết một số cách dùng." Tiêu Dao nói một tràng dài, mới lại mở miệng: "Nhưng trong truyền thừa của phái Phát Khâu Thiên Quan, có cách dùng Âm Dương Kính." Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều bị một phen nói của Tiêu Dao làm choáng váng.

"Phái Phát Khâu Thiên Quan này dạy cái gì vậy?

Thật là ghê gớm." Hồ Bái Nhất giơ ngón tay cái lên với Tiêu Dao, "Vậy chiếc Âm Dương Kính này rốt cuộc dùng thế nào?" Tiêu Dao cười cười: "Khi sử dụng, cần dùng dây đỏ treo Âm Dương Kính lơ lửng, mặt trước hướng về phía ánh mặt trời, mặt sau có chữ triện hướng về phía quan tài." "Ngoài cách dùng Âm Dương Kính, mở quan tài ban ngày cũng phải chọn thời gian tốt, giờ mở quan phải chọn vào Ngọ thời tam khắc." "Ngọ thời tam khắc?

Diêu Tử muốn lôi chủ mộ ra Ngọ môn chém đầu à?

Ngọ thời tam khắc?" Vương Bàn Tử nghe nói phải đợi, lại phải đợi đến Ngọ thời tam khắc, lập tức xù lông.

Tiêu Dao cũng không vội, giải thích rằng thời khắc dương khí thịnh nhất trong một ngày, chính là Ngọ thời tam khắc.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao phạm nhân thời xưa chém đầu đều chọn vào Ngọ thời tam khắc.

Người xưa cho rằng giết người là "chuyện âm", bất luận người bị

giết có tội đáng chết hay không, quỷ hồn đều sẽ quấn lấy pháp quan phán quyết, quan giám trảm, đao phủ hành hình, và những người có liên quan đến người bị xử tử.

Vì vậy, hành hình vào lúc dương khí thịnh nhất, có thể ức chế quỷ hồn không dám xuất hiện.

Chương 100

Nói cách khác, là để phạm nhân "làm quỷ cũng không được".

Nhưng chỉ vài chục phút sau, chính Ngọ, lại là lúc âm khí thịnh nhất trong một ngày.

Điều này hoàn toàn khác với ấn tượng của mọi người, chính Ngọ mặt trời gay gắt, ban ngày ban mặt, sao lại là lúc âm khí nặng nhất?

Thực ra cũng dễ giải thích, chính Ngọ, là thời khắc cực dương chuyển âm trong một ngày, âm dương giao thế, dương cực tất suy, âm cực tất thắng.

Mở quan tài vào giờ Ngọ, tất có tai ương.

Ngoài giờ giấc ra, còn phải đặt pháp ấn, pháp kiếm, pháp kính.

Âm Dương Kính là pháp kính cần thiết khi mở quan tài ban ngày, ngoài ra, cần có pháp ấn và pháp kiếm.

Pháp ấn phải trấn ở đầu quan quách, pháp kiếm phải cắm ở cuối quan quách, pháp kính treo phía trên quan quách, ba pháp khí đủ cả, mới có thể trấn áp khí xui xẻo tà ma trong quan quách.

Tiêu Dao nói đạo lý, Vương Bàn Tử sớm đã không kiên nhẫn.

"Chúng ta ở đây chỉ có một cái pháp kính, pháp kiếm và pháp ấn đều không có, theo tôi thì cứ dùng một cái pháp kính là được rồi.

Cũng không cần chọn giờ, bây giờ mở quan luôn." Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều không đồng ý.

"Đã có truyền thừa phái Phát Khâu Thiên Quan thì chúng ta phải tuân thủ, đó là cách tự bảo vệ mình, giống như lệ 'gà gáy đèn tắt không trộm mộ' vậy." Hồ Bái Nhất khuyên.

“Lão Hồ nói thì nhẹ nhàng, bây giờ chúng ta thiếu đồ, pháp ấn đi đâu tìm? pháp kiếm đi đâu tìm?

Chuyện này không thể vì quy củ mà hỏng được.” Vương Bàn Tử cuối cùng cũng nói ra lời trong lòng, lo lắng không mở được quan tài.

“Ai nói không có pháp ấn, pháp kiếm?” Tiêu Dao cười cười, mặt đầy vẻ ngây thơ, sau đó từ không gian hệ thống lấy ra Phát Khâu Thiên Quan Ấn.

“Thiên Quan ban phúc, trăm điều không cấm kỵ, Thiên Quan Ấn là cực phẩm trong các loại pháp ấn, trong lĩnh vực mở quan đổ đấu này, còn hiệu quả hơn cả những đại pháp ấn của Đạo gia như Thái Thượng Lão Quân Xá Lệnh Ấn, Bắc Cực Khu Tà Viện Ấn, Thái Thanh Ấn, Cửu Linh Phi Bộ Tấu Ấn.” Hồ Bái Nhất gật đầu, nghiêm túc: “Không sai, người chuyên nghiệp làm việc chuyên nghiệp, đổ đấu mở quan, chúng ta Phát Khâu Mạc Kim là chuyên nghiệp.” “Còn về pháp kiếm, tôi bây giờ có thể làm một cái, nhanh chóng có thể làm xong, không làm lỡ giờ giấc đâu.” Tiêu Dao cười nói.

“Chém gió, tiếp tục chém gió đi.” Vương Bàn Tử rõ ràng không phục lắm, “Anh biết làm pháp kiếm à, đi đâu tìm đồng sắt?

đi đâu tìm lò luyện?

Chẳng lẽ bây giờ đi tìm quặng à?” “Ai nói pháp kiếm nhất định phải làm bằng đồng sắt?” Tiêu Dao cười cười, “Pháp kiếm vốn có thể dùng gỗ để làm.” “Tôi có một vấn đề, pháp kiếm thông thường đều dùng gỗ đào đúng không?

Đi đâu tìm gỗ đào đây?

Chúng ta bây giờ đang ở trong rừng Điền Nam, ở đây chắc không có cây đào đâu nhỉ?” Vương Bàn Tử hỏi một câu.

“Bàn Gia nói đúng, người bình thường quả thực không tìm được

dược liệu thích hợp, nhưng đừng quên tôi không phải người bình thường." Tiêu Dao vừa nói ra câu này, Vương Bàn Tử không lời nào để nói, chủ đề kết thúc.

Tôi sở dĩ có tự tin như vậy là vì khi đối mặt với Ngọc Bang ở miếu Đẳng Sư, tôi đã phát hiện cây gậy ngắn màu đen trong tay hắn vô cùng đặc biệt.

Ngọc Bang đã biến sinh mệnh của mình thành vật tế cho dây leo, thi triển lời nguyền lên người Tiêu Dao, sau khi hóa thành xác khô, cây gậy ngắn màu đen trên người hắn cũng bị Tiêu Dao thu vào không gian hệ thống.

Cây gậy ngắn màu đen này gọi là Khảo Quỷ Trượng, bản thân chất liệu là lõi gỗ đào thượng hạng, chỉ là trên đó có bôi một lớp sơn đặc biệt.

Khảo Quỷ Trượng đủ thô, Tiêu Dao chỉ cần dùng nó làm nguyên liệu, dễ dàng có thể đẽo ra một thanh pháp kiếm.

Khi Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao từ trên người rút ra một cây gậy ngắn vừa đen vừa thô, triệt để chấp nhận số phận.

Tiêu Dao cười cười, đồng thời phân công ba người còn lại dọn dẹp xác máy bay, chuẩn bị hành lý, đồng thời dọn dẹp sạch sẽ thân cây và vật tạp xung quanh huyết quan, sau khi làm xong công tác chuẩn bị, nghỉ ngơi tại chỗ.

Cả đêm hôm qua bốn người đều không được nghỉ ngơi tốt, vật lộn cả đêm, tinh thần khí thế vào lúc rạng sáng ngược lại đều ở trong thời kỳ yếu ớt sắp cạn kiệt.

Bây giờ dựa vào sự kinh ngạc và tò mò đối với huyết quan mới có thể chống đỡ, nhưng thể năng của con người chung quy có giới hạn, các loại phản ứng đều sẽ giảm xuống, lát nữa khi mở quan tài, một

khi xảy ra sai sót thì phiền phức rồi.

Ba người còn lại gần như bị Tiêu Dao cưỡng chế đi nghỉ ngơi, ăn thì ăn, nghỉ thì nghỉ, tất cả mọi người đều đang chờ đợi Ngọ thời tam khắc.

Tiêu Dao biết kiểu dáng của pháp kiếm, lấy ra Khảo Quỷ Trượng và Toái Tinh Đao, thu nhiếp tâm thần, ngồi dưới nửa thân cây đa lớn, cuối cùng bắt đầu động đao.

Khảo Quỷ Trượng có độ dày và độ dài đều khá thích hợp để chế tác pháp kiếm, chất liệu tuy là lõi gỗ đào, nhưng đã được Ngọc Bang xử lý đặc biệt, vô cùng cứng rắn, đổi lại là đao kiếm thông thường muốn đẽo được cũng không dễ dàng.

Tiêu Dao muốn làm là Thất Tinh Pháp Kiếm, chuôi kiếm là chuôi năm vòng liên hoàn, trên đó dùng Toái Tinh Đao khắc phù văn và đồ án sao Bắc Đẩu.

Kiếm dài hai thước một tấc, trên thân kiếm có bảy cái hố cạn, được Tiêu Dao dùng răng của con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng già lấy được từ Long Lĩnh Mê Quật trước đó mài thành hạt, khảm lên Thất Tinh Pháp Kiếm.

Răng nhện già không phải vàng, không phải ngọc, không phải đá, rất thích hợp để khảm lên pháp kiếm.

Vật lộn cả nửa ngày, Thất Tinh Pháp Kiếm cuối cùng cũng chế tác hoàn thành.

Trong không gian hệ thống vang lên một tràng tiếng thông báo của hệ thống.

"Hệ thống kiểm tra ký chủ độc lập chế tác Chu Nha Thất Tinh Khảo Quỷ Kiếm, nhận được 1000 điểm khí vận." Tiêu Dao giật mình, không ngờ chế tác trang bị đặc biệt, hệ thống lại thưởng điểm khí vận

cao như vậy.

Thanh Chu Nha Thất Tinh Khảo Quỷ Kiếm này nếu đơn thuần chỉ bị Tiêu Dao tiếp xúc, ước chừng với tính keo kiệt của hệ thống, cho được ba năm trăm điểm khí vận đã là phát lòng từ bi rồi.

Tiêu Dao nhìn sắc trời, biết thời gian cũng sắp đến.

Thời gian Ngọ thời tam khắc vô cùng ngắn, sau đó là chính Ngọ, thời khắc âm khí thịnh nhất trong một ngày, nhất định phải tranh thủ thời gian mở quan tài, giải quyết gọn gàng thứ bên trong huyết quan.

Tiêu Dao nhanh chóng gọi Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ba người đang nghỉ ngơi dậy.

Biết thời gian đã đến, có thể mở quan tài ngay lập tức, Vương Bàn Tử là người vui nhất.

Lần này bốn người chuẩn bị đầy đủ, trước tiên dùng dây thừng và khóa an toàn cố định mấy người trên cây đa lớn.

Sau đó Tiêu Dao nhìn chuẩn sắc trời, treo Âm Dương Kính phía trên huyết quan.

Thất Tinh Pháp Kiếm thì một tay cắm vào gỗ ở vị trí chân huyết quan.

Thất Tinh Khảo Quỷ Kiếm vô cùng cứng rắn, bên trong cây đa lớn lại có nhiều chỗ mục nát, Tiêu Dao không tốn nhiều sức lực, đã cắm Thất Tinh Khảo Quỷ Kiếm vào.

Cuối cùng Tiêu Dao lấy Phát Khâu Thiên Quan Ấn ra, trực tiếp ấn mặt xuống, đè lên đỉnh đầu huyết quan.

Ngay khoảnh khắc Phát Khâu Thiên Quan Ấn đè lên huyết quan, chất lỏng màu đỏ bên trong huyết quan như sôi lên, bắt đầu cuộn trào dữ dội.

Không ít chất lỏng màu đỏ thuận theo những khe nứt vốn có của huyết quan phun ra ngoài.

“Diêu Tử, bên trong nổ thi rồi à?” Vương Bàn Tử bất ngờ bị chất lỏng màu đỏ phun vào mặt, lau một cái, giọng nói cũng có chút run rẩy hỏi.

“Không sao!” Tiêu Dao hơi điều chỉnh Âm Dương Kính, nhanh chóng để bốn chữ triện “Thăng quan phát tài” đối diện với đỉnh huyết quan.

Chất lỏng màu đỏ sôi sục trong huyết quan cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Chương 101

Lúc này mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, ánh nắng chói chang, huyết quan bán trong suốt đó được ánh mặt trời chiếu vào, bên trong lại hiện ra một bóng người.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ba người đều biến sắc.

"Bà nội nó, đây không phải là mộ tiên sao?

Thi thể bên trong đáng lẽ phải thi giải thành tiên rồi chứ, bây giờ thứ bên trong là gì vậy?" Hồ Bái Nhất hỏi.

"Không biết, nhưng trông không giống người bình thường." Tuyết Lỵ Dương đột nhiên thốt ra một câu.

"Tham mưu trưởng Dương không phải nói thừa sao?

Đựng trong quan tài thì làm gì có người bình thường?" Vương Bàn Tử cuối cùng cũng lau sạch chất lỏng màu đỏ trên mặt.

"Ý của tham mưu trưởng Dương là, hình dáng của bóng người trong huyết quan không bình thường so với người thường, nhìn tỷ lệ đó, thân thể rõ ràng lớn hơn một vòng, Bàn Tử cũng không rộng như vậy." Tiêu Dao giải thích một câu.

"Thời gian sắp đến rồi, tôi xem giờ tốt." Tiêu Dao lại bổ sung một câu.

Tuyết Lỵ Dương nhìn đồng hồ của mình, gật đầu.

"Diêu Tử, Lão Hồ, nhìn xem trên quan tài này không có đinh quan tài nhỉ?

Món này mở thế nào?" Mắt của Vương Bàn Tử sớm đã dán vào

quan tài, lúc này phát hiện ra vấn đề của huyết quan.

“Loại này gọi là hạp quan, kiểu ngăn kéo, nắp quan tài bằng ngọc hai bên có rãnh cắm, lát nữa chúng ta dùng sức kéo là được.” Tiêu Dao giải thích một câu.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều gật đầu.

Tuyết Lỵ Dương nhìn đồng hồ nói một câu: “Còn khoảng mười phút nữa là đến Ngọ thời tam khắc, mọi người chuẩn bị sẵn sàng.” Lúc này, bên trời đột nhiên bay đến một đám mây đen.

Sau đó, mây đen cuồn cuộn từ phía tây bắc bầu trời kéo đến.

Bầu trời vốn trong xanh, lập tức trở nên u ám.

Trong rừng cây vang lên một tràng tiếng xào xạc, khắp nơi đều là tiếng lá cây cỏ cối ma sát.

Gió dần lớn lên, không khí mang theo một mùi tanh của đất.

Huyết quan vốn bị ấn, kiếm, kính ba pháp khí trấn áp yên ổn, lúc này cũng bắt đầu rung nhẹ.

Bóng người trong huyết quan dường như cũng cảm ứng được sự thay đổi của thiên tượng bên ngoài, bắt đầu lật mình.

“Mây đè đỉnh, thi lật mình!

Diêu Tử, đây không phải là điềm tốt, quan tài này chúng ta có mở không?” Hồ Bái Nhất có chút do dự.

Tiêu Dao cắn răng: “Mở, đúng giờ mở quan!” Một lát sau, theo tiếng Tuyết Lỵ Dương nhìn đồng hồ đeo tay nói một câu “Ngọ thời tam khắc đã đến”, Tiêu Dao bung Thiết Lân Thuẫn, đồng thời tay phải nắm lấy nắp huyết quan, cùng Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử hai người dùng sức.

Huyết quan đã bị phong bế hai nghìn năm dưới sức hợp lực của ba

người, cuối cùng cũng bị mở nắp.

Lúc này, sắc trời đã tối đen như mực.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài được mở ra, một tia sét trắng xóa rạch ngang trời, chiếu rọi rõ mồn một thứ bên trong huyết quan.

Sấm sét trên trời nổ vang từng hồi một.

Nếu không phải Tiêu Dao đang nhìn Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, xác nhận mình đã xuyên không vào thế giới đạo mộ, thì chắc chắn hắn đã nghĩ có người đang độ kiếp.

Lúc không có sấm, trời tối đen như đáy nồi, lúc có sấm thì lại sáng như giữa trưa, cả thế giới liên tục chuyển đổi giữa chói lòa và u ám.

Chiếc huyết quan được tia chớp chiếu sáng trắng, bên trong chứa đầy chất lỏng màu đỏ tím.

Trước khi nắp quan tài được mở ra, cả bốn người đều đã ngậm Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn của Tiêu Dao, vì vậy mùi thuốc bắc nồng nặc cũng không cản được họ nhìn vào bên trong.

Vương Bàn Tử đã không thể chờ đợi thêm, đưa tay định vớt thứ gì đó trong chất lỏng màu đỏ tím thì bị Hồ Bái Nhất cản lại.

"Bàn Tử, không muốn sống nữa à?

Có biết thứ đó có độc hay không không?" Tiêu Dao ra tay, dùng cuốc chim khuấy một vòng trong chất lỏng, ngay sau đó cảm thấy cuốc chim đã móc trúng một vật nặng.

Tiêu Dao kéo cuốc chim lên, từ trong chiếc quan tài trông như chứa đầy máu tươi, hắn lôi ra một thi thể người.

Không biết có phải lúc nãy mây đen đè xuống khiến thi thể lật mình hay không, mà thi thể được kéo ra lúc này đang úp mặt xuống, lưng hướng ra ngoài.

Điều khiến mấy người kinh ngạc là thi thể này tuy không mặc quần áo, nhưng bên ngoài lại được bọc một lớp màng mỏng trong suốt.

Lúc thi thể được kéo ra, Vương Bàn Tử hét lên: "Ôi đệt, gã này được chôn từ thời nào vậy?

Bên ngoài còn bọc một lớp vải nhựa?" Cũng khó trách Vương Bàn Tử lại nhầm lớp màng đó là vải nhựa, trông nó đúng là không khác gì màng bọc thực phẩm, mỏng như cánh ve, trong suốt lấp lánh, vô cùng mềm mại.

Tuyết Lỵ Dương cũng ngây người kinh ngạc, nhất thời không phản ứng kịp, suýt chút nữa đã đưa tay ra sờ, may mà Hồ Bái Nhất nhanh tay lẹ mắt cản lại.

"Đây là miễn tinh, một loại dược liệu chống thối rữa vô cùng quý giá thời cổ đại, hoàn toàn tự nhiên.

Tương truyền năm đó khi Hán Cao Tổ Lưu Bang hạ táng, ngoài kim lũ ngọc y ra, bên trong còn mặc một lớp áo bào bằng miễn tinh." Tiêu Dao giải thích.

"Kỳ lạ thật, người trong huyết quan này đáng lẽ là một tế ti dưới trướng Hiến Vương, sao có thể có được dược liệu quý giá như vậy?" Hồ Bái Nhất có chút khó hiểu.

"Theo tôi biết, miễn tinh là thứ được tạo ra sau khi phơi khô chất dịch do một loài côn trùng tên là miễn trùng tiết ra.

Loại miễn trùng này là đặc sản của vùng Điền Nam.

Có lẽ vì nguyên nhân xuất xứ, nên ở phương Bắc thời cổ đại, miễn tinh cực kỳ hiếm thấy, việc vận chuyển từ vùng Điền Nam xa xôi đến đây cũng vô cùng khó khăn." Tiêu Dao chỉ có thể dựa vào những giới thiệu mà hệ thống Phát Khâu Thiên Quan cung cấp để

phân tích ra manh mối.

Ngay vừa rồi, âm báo của hệ thống đã vang lên.

Chỉ riêng chiếc áo miễn tinh này, Tiêu Dao đã hấp thụ được 800 điểm khí vận.

Còn về phương pháp chế tạo áo miễn tinh, trong hệ thống cũng có thể đổi được, chỉ là cần đến 200 điểm khí vận.

Tiêu Dao lập tức từ bỏ.

Áo miễn tinh là thứ dùng để chống thối rữa, chỉ dùng sau khi chết, bản thân nó đã không may mắn, Tiêu Dao tự nhận thấy tạm thời sẽ không dùng đến.

Hơn nữa, chỉ riêng phương pháp chế tạo áo miễn tinh cũng tương đương với việc bảo hắn nhét con voi vào tủ lạnh theo ba bước, việc thu thập dược liệu cụ thể vẫn phải tự mình làm, lỡ như loài miễn trùng đó đã tuyệt chủng thì sao?

Thế thì 2000 điểm khí vận chẳng phải là ném xuống sông xuống biển sao.

Bàn Tử rút dao găm ra, định rạch rách áo miễn tinh.

Chương 102

Tiêu Dao thấy vậy liền ngăn lại: "Đừng, lãng phí quá, giao cho tôi." Sau đó, Tiêu Dao duỗi hai ngón tay phải ra, nhanh chóng điểm, miết, khều, vê trên người thi thể, thi triển công phu Song Chỉ Tham Huyệt, chỉ trong chốc lát, chiếc áo miễn tinh đã tuột khỏi thi thể, được Tiêu Dao lấy ra và cất vào không gian hệ thống.

Khi áo miễn tinh được cởi bỏ, thi thể ngâm trong huyết quan hoàn toàn lộ ra.

Thi thể được bảo quản cực kỳ tốt, toàn thân rất trắng trẻo, hơi ửng hồng, nếu không biết nhìn khí sắc còn tưởng là người sống, lại còn là loại rất khỏe mạnh.

Tóc trắng như tuyết, búi lại thành búi tóc, xem ra tuổi tác không nhỏ.

Vương Bàn Tử nóng lòng muốn xem bên dưới thi thể có đồ tốt gì không, vội vàng đưa tay ra kéo.

Không ngờ trọng lượng của thi thể lại vượt xa dự đoán của Vương Bàn Tử.

Là người đảm nhận vai trò sức mạnh trong đội, Bàn Gia đương nhiên không phục, lại dùng sức kéo mạnh.

"Bàn Gia tôi không tin!

Một người chết mà nặng hơn cả tôi sao?" Lần này Bàn Tử dùng hết sức, một sức mạnh vượt xa người thường.

Thi thể trong huyết quan bị Bàn Tử kéo "xoạt" một tiếng, bật ra như nhổ củ cải.

Trong khoảnh khắc toàn bộ thi thể nhô ra khỏi chất lỏng màu đỏ,

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều sợ hãi hét lên.

Tiêu Dao dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn giật nảy mình.

Trên nửa thân dưới của thi thể trong huyết quan, quấn một con trăn khổng lồ màu da thịt, máu me đầm đìa.

Thoạt nhìn cứ tưởng là một con giun đất khổng lồ thời tiền sử.

Con trăn khổng lồ to bằng miệng bát, lớp da trên người đã bị lột sạch, máu thịt quấn quanh vị trí vai của thi thể, lâu ngày đã hoàn toàn mọc dính vào nhau.

Ở nơi tiếp giáp giữa xác người và xác trăn, máu thịt mờ ảo, hoàn toàn dung hợp.

Kinh khủng hơn nữa là trên xác con trăn mọc đầy vô số sợi thịt, giống như một loại giun mềm nào đó, phần bị kéo ra khỏi mặt nước thì rũ xuống, còn những sợi thịt vẫn ở trong chất lỏng màu đỏ thì không ngừng ngoe nguẩy, như thể có sinh mệnh.

Không chỉ vậy, máu thịt của con trăn thỉnh thoảng lại co giật, như thể máu trong cơ thể vẫn đang lưu thông, cơ bắp vẫn có sức mạnh.

Miệng con trăn này cũng há to, trong miệng ngậm một đoạn ống thịt, nhìn kỹ lại thì kinh ngạc phát hiện đó chính là đuôi của xác trăn.

"Đẳng Xà!" "Hàm Vĩ Xà!" Giọng của Tuyết Lỵ Dương và Tiêu Dao gần như vang lên cùng lúc.

Con trăn này vừa nhìn đã biết có liên quan đến Đẳng thuật cổ xưa, đầu rắn đuôi rắn nối liền, tương ứng với hoa văn bên ngoài huyết quan và ký hiệu Hàm Vĩ Xà trên bản đồ mộ Đẳng Sư.

Vương Bàn Tử lúc này không nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng của thi thể trong huyết quan, nghe thấy tiếng hét của Tiêu Dao và Tuyết Lỵ Dương, tò mò nhìn xuống dưới thi thể mình vừa kéo lên.

“Ái chà, thứ quỷ gì đây?” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, tay suýt chút nữa buông ra.

Hồ Bái Nhất đứng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, cũng nắm lấy thi thể, giữ vững cho Bàn Tử.

“Lạ thật, những sợi chỉ đỏ trên thi thể dường như nối liền với đáy quan tài, giống như mọc rễ, nhổ cũng không ra.” Hồ Bái Nhất vừa ra tay liền cảm nhận được sự khác thường.

“Lão Hồ, anh chống một lúc đi, tôi sờ xem dưới thi thể có bảo bối không.” Vương Bàn Tử thấy Hồ Bái Nhất đã tiếp quản, lòng tham muốn mở quan tài phát tài không thể kìm nén được nữa, liền buông tay ra, sau đó thò vào trong quan tài mò mẫm.

Tiêu Dao thấy vậy vội ngăn lại, chất lỏng màu đỏ trong huyết quan tuy không độc, nhưng những sợi thịt màu đỏ bên trong lại vô cùng kỳ quái, không thể chạm vào được.

Bàn Tử tuy đã bị ngăn lại, nhưng Hồ Bái Nhất bên cạnh vì không có chuẩn bị, nhất thời mất thăng bằng, cộng thêm trọng lượng thi thể vượt xa dự liệu của anh, không giữ nổi, thi thể lại trượt trở lại huyết quan.

Trong lúc trượt xuống, thi thể lật mình, một khuôn mặt cuối cùng cũng lộ ra.

Hồ Bái Nhất đang định oán trách Bàn Tử, đột nhiên nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của thi thể trong quan tài, không nói được câu nào.

Chẳng mấy chốc, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy khuôn mặt của thi thể, sau đó ánh mắt của họ lập tức chuyển sang Tiêu Dao.

Tiêu Dao thì như rơi vào hầm băng, nửa ngày không nói nên lời.

Bởi vì khuôn mặt của thi thể trong quan tài đó, lại giống hệt Tiêu Dao!

"Diêu Tử, người nằm trong đó… là cậu sao?" Vương Bàn Tử run rẩy hỏi.

"Bàn Tử, cậu nói nhảm cái gì thế?

Diêu Tử đang đứng sờ sờ ở đây, người bên trong sao có thể là Diêu Tử được?" Giọng Hồ Bái Nhất tỏ ra trấn tĩnh, nhưng tay lại hơi run.

Tiêu Dao hít sâu một hơi.

Kể từ khi nhìn thấy bức tượng ngọc giống hệt mình trong miếu Đẳng Sư, hắn đã cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Trong cõi u minh, dường như hắn có mối liên hệ ngàn tơ vạn sợi với vị Đẳng Sư bên cạnh Hiến Vương kia.

Nhưng dù có ngàn tơ vạn sợi thế nào đi nữa, cũng không thể nào lại có người giống hệt mình rồi nằm trong quan tài được.

Tâm thái vốn luôn vững vàng của Tiêu Dao vào lúc này cuối cùng cũng có chút chấn động.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều dùng ánh mắt có chút sợ hãi nhìn Tiêu Dao.

Tiêu Dao hít sâu một hơi, từ từ đưa tay ra, sờ lên mặt thi thể.

Âm báo của hệ thống vang lên, thần kinh căng như dây đàn của Tiêu Dao hơi thả lỏng một chút, nhưng sau khi nghe xong âm báo, một nghi vấn lớn hơn lại ùa vào tâm trí.

"Hệ thống kiểm tra vật chủ tiếp xúc với mặt nạ Miễn Ngọc, hấp thụ 1000 điểm khí vận." "Hệ thống kiểm tra vật chủ tiếp xúc với manh mối quan trọng về vị trí mộ Hiến Vương, tiến độ nhiệm vụ giai

đoạn tìm kiếm mộ Hiến Vương được cập nhật, thưởng 1200 điểm khí vận, thưởng một cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp.” Mặt nạ Miễn Ngọc?

Hóa ra là một chiếc mặt nạ.

Nhưng mặt nạ cũng không đúng, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng Tiêu Dao.

Mặt nạ mà cũng giống hệt mình, gặp quỷ rồi sao?

Hơn nữa, nhiệm vụ giai đoạn về vị trí mộ Hiến Vương cũng đã được cập nhật, chứng tỏ trong này cũng có manh mối về vị trí cụ thể của mộ Hiến Vương.

Tiêu Dao cố nén sự hoang mang và chấn động trong lòng, tay hơi dùng sức, định gỡ mặt nạ Miễn Ngọc khỏi mặt thi thể, nhưng lại phát hiện mặt nạ Miễn Ngọc như đã mọc rễ, không hề nhúc nhích.

Lúc đầu, Tiêu Dao tưởng rằng mặt nạ Miễn Ngọc cũng giống như xác trăn, trên đó mọc ra những sợi thịt màu đỏ, hai nghìn năm thời gian đã khiến mặt nạ và mặt thi thể dính liền vào nhau.

Sau đó, kỹ năng Song Chỉ Tham Động được kích hoạt, sau một hồi mò mẫm trên mặt nạ, hắn nhanh chóng bật cười ngỡ ngàng.

Phía sau mặt nạ Miễn Ngọc lại có một sợi dây nhỏ bện bằng ngọc thạch và chỉ vàng, buộc mặt nạ vào mặt thi thể.

Tiêu Dao dùng hai ngón tay phải gỡ sợi dây trên mặt nạ ra, mặt nạ Miễn Ngọc liền rơi vào tay.

Không biết có phải là ảo giác của Tiêu Dao hay không, mà trong khoảnh khắc mặt nạ được gỡ ra, xung quanh quan tài, trong toàn bộ phạm vi của cây đa khổng lồ, đều nổi lên một cơn gió lạnh lẽo.

Chương 103

Dưới lớp mặt nạ là một khuôn mặt khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Ngũ quan trên mặt đều đã thoái hóa, mắt nhắm chặt không nhìn ra nhiều bất thường, mũi teo lại, chỉ còn lại hai cái lỗ, môi trên cũng cong queo co rút, để lộ nướu răng màu hồng nhạt, tai cũng chỉ co lại thành hai cục thịt nhỏ.

Tiêu Dao có cảm giác, ngũ quan trên mặt thi thể này như bị ai đó cố tình xóa đi, tất cả đều đang dần biến mất.

Ngũ quan trên mặt nạ Miễn Ngọc đang thay thế cho dung mạo ban đầu.

Có lẽ nếu nằm trong huyết quan thêm một nghìn năm nữa, khuôn mặt của thi thể sẽ hoàn toàn biến thành dáng vẻ trên mặt nạ, cũng chính là dáng vẻ của Tiêu Dao.

Tiêu Dao đột nhiên nhận ra, có lẽ những ngũ quan đó không phải từ từ teo lại, mà vốn dĩ đã bị gọt bỏ đi, sau đó từ từ mọc ra, mặt nạ Miễn Ngọc giống như một cái khuôn, để những ngũ quan mới mọc ra này từ từ định hình.

Tiêu Dao cố nén sự khó chịu trong lòng, mẹ kiếp, lão tử biết mình đẹp trai, nhưng cũng không cần phải chỉnh thành giống hệt tao chứ?

Nhưng ngay sau đó hắn lại nhận ra một vấn đề, nếu mặt nạ Miễn Ngọc thực sự có tác dụng như một cái khuôn, vậy có nghĩa là thi thể này trong huyết quan suốt hai nghìn năm qua vẫn không ngừng sinh trưởng.

Tiêu Dao tuy cũng từng nghe nói có trường hợp thi thể sau khi chết

móng tay, tóc vẫn tiếp tục mọc, nhưng một là tình huống đó bản thân nó đã cực kỳ hiếm, đều là lời đồn, hai là nếu có thật, cũng chỉ có thể duy trì trong một thời gian ngắn.

Thi thể trong huyết quan này đã liên tục sinh trưởng ngũ quan được hai nghìn năm, nếu không phải tốc độ sinh trưởng chậm lại, e là bây giờ đã mọc thành dáng vẻ của Tiêu Dao rồi.

"Thứ quái gì đây?

Lại dám đeo mặt nạ lừa tao, thật quá đáng, tao thấy gã này chính là một lão lừa đảo thời cổ đại!" Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao gỡ mặt nạ của thi thể ra, tâm trạng thả lỏng, lại bắt đầu nhắm đến đồ tùy táng trong huyết quan.

Vừa mắng thi thể, hắn vừa đưa tay vào trong huyết quan để vớt.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều không kịp ngăn cản, Vương Bàn Tử đã đưa tay đến bên cạnh thi thể.

Trong khoảnh khắc tay Vương Bàn Tử tiếp xúc với thi thể, máu thịt của con trăn khổng lồ bị lột da trên người nó bắt đầu co giật nhanh chóng, vô số sợi thịt màu đỏ mọc ra, quấn về phía tay của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử biết lợi hại, nhanh chóng rụt tay lại, nhưng không kịp, đã bị những sợi thịt màu đỏ quấn chặt.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương vội vàng dùng dao găm cắt những sợi thịt đó.

Những sợi thịt rất dai, tuy có thể cắt đứt, nhưng lại tốn công sức.

Trong nháy mắt, Vương Bàn Tử hét lên một tiếng thảm thiết, chỉ thấy những sợi thịt quấn trên tay Bàn Tử chuyển sang màu đỏ sậm, bên trong chứa đầy chất lỏng màu đỏ.

Lần này không cần đoán cũng biết, đó chính là máu tươi của Bàn Gia.

Thi thể vốn đang nằm yên ổn trong huyết quan, trong khoảnh khắc được truyền máu của Vương Bàn Tử, đột nhiên bật dậy, phần trên từ vai và cổ trở lên, nơi không bị con trăn không có máu thịt quấn lấy, đột nhiên như muốn ngồi dậy.

Miệng cũng há to, đột nhiên hít vào một hơi.

Tiêu Dao nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng rút Toái Tinh Đao ra, ánh đao lóe lên, những sợi thịt màu đỏ đang quấn trên tay Vương Bàn Tử đứt phựt.

Không những bị đứt, những phần tiếp xúc với lưỡi Toái Tinh Đao đều bắt đầu nhanh chóng đen lại và thối rữa, cuối cùng biến thành một vũng nước đen.

Vương Bàn Tử hồn bay phách lạc, rụt tay trái lại, ra sức lau vũng nước đen trên đó.

Tiêu Dao thấy phần tay của Vương Bàn Tử bị sợi thịt màu đỏ hút máu đã bắt đầu đen lại, biết chắc chắn là thi độc đã xâm nhập vào cơ thể, không khéo sẽ lan ra toàn thân.

Biện pháp đơn giản nhất bây giờ là chặt đứt tay trái của Vương Bàn Tử, có thể ngăn chặn thi độc.

Nhưng Toái Tinh Đao của Tiêu Dao cuối cùng vẫn không chém xuống.

Trong lúc cấp bách, Tiêu Dao nhanh chóng tìm kiếm trong không gian hệ thống.

Trước đây, khi Tiêu Dao chém giết con trăn khổng lồ vảy xanh trong đường nước dưới núi Chiết Long, đã từng nhận được không ít đồ tốt.

Ngoài việc vảy Thanh Long được dùng để cường hóa và nâng cấp Thiết Lân Thuẫn, còn có một thứ khác mang tiền tố Thanh Long, đó là Thanh Long Đảm.

Mật rắn vốn là linh dược giải độc, Tiêu Dao lúc này cũng không quan tâm được nhiều, sau khi lấy Thanh Long Đảm ra, chọc thủng rồi vắt dịch mật, bôi một ít lên vết thương trên tay trái của Vương Bàn Tử, lại bóp miệng Vương Bàn Tử ra, nhỏ mấy giọt dịch mật màu xanh sẫm vào.

Vương Bàn Tử lúc đầu không có phản ứng, lẩm bẩm: "Diêu Tử, cậu bóp miệng tôi làm gì?

Thứ này ăn được không?

Đừng, đừng, đắng quá…" "Nuốt xuống!" Giọng Tiêu Dao mang theo ngữ khí sắc bén, Vương Bàn Tử giật mình, yết hầu kêu ực một tiếng, mật rắn đã được nuốt xuống.

Tiêu Dao vội vàng cất phần Thanh Long Đảm còn lại vào không gian hệ thống.

May mà Thanh Long Đảm đủ lớn, gần bằng một quả dưa hấu đá, vắt nhiều như vậy cho Bàn Tử, Tiêu Dao cũng không thấy xót.

Sau đó, Tiêu Dao lại rất nhanh nhẹn lấy ra một bao gạo nếp nguyên từ không gian hệ thống.

"Bàn Gia, anh xuống dưới cây nghỉ một lát đi, ngâm tay vào trong gạo nếp, thứ này có thể hút thi độc, đợi đến khi gạo nếp đều biến sắc là gần khỏi rồi.

Trong thời gian này, tuyệt đối đừng táy máy lung tung." Tiêu Dao dặn dò một tiếng, sau đó ném cả bao gạo nếp xuống dưới gốc cây.

"Dịch ra một cách thân thiện là, đừng có táy máy tay chân nữa." Hồ Bái Nhất bồi thêm một câu.

Bàn Tử mặt mày toe toét nụ cười "tích cực nhận lỗi, quyết không sửa đổi": "Diêu Tử, Lão Hồ, nếu có gặp được món đồ tùy táng nào đáng tiền thì nhớ chừa phần cho tôi nhé." Nói xong, hắn một tay trèo xuống cây, ngoan ngoãn ngâm tay trái vào trong gạo nếp.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở một câu: "Diêu Tử, chú ý thời gian, sắp đến Ngọ thì rồi." Lòng Tiêu Dao thắt lại, Ngọ thì tam khắc mở quan tài, hết Ngọ thì phải thu tay để phòng có biến.

Nói cách khác, mở quan tài ban ngày tuy giảm bớt nguy hiểm, nhưng cũng tăng thêm hạn chế.

Trong đó hạn chế lớn nhất chính là thời gian.

Tiêu Dao lúc này cũng không quan tâm được nhiều, cầm ngược Toái Tinh Đao, sau đó cả dao lẫn tay cùng đâm sâu vào trong huyết quan.

Tuyết Lỵ Dương vừa định ngăn cản thì bị Hồ Bái Nhất giữ lại.

"Yên tâm đi, Diêu Tử không phải Bàn Tử, cậu ấy có chừng mực." Quả nhiên, những sợi thịt màu đỏ trong huyết quan cảm nhận được có người đưa tay vào, liền lập tức vây lại.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp cận Toái Tinh Đao, chúng như những con giun mềm trong nước dính phải thuốc trừ sâu, lập tức mất đi màu máu, nhanh chóng co rút lại, có những sợi ở quá gần thì trực tiếp hóa thành nước mủ.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Dao đã mò được một chiếc mặt nạ vàng ở đáy huyết quan.

Chiếc mặt nạ này trông khá bình thường, tạo hình kỳ lạ, giống như mặt nạ của các pháp sư trong những buổi diễn Than hí lưu hành ở nhiều nơi vùng Tây Nam.

Toàn bộ rất nặng, cầm cực kỳ trĩu tay, chắc chắn được làm bằng

vàng thật.

Các vị trí thất khiếu đều được khảm ngọc thạch màu xanh trắng.

Trên đỉnh mặt nạ có một cặp sừng rồng, miệng lại có tạo hình của hổ, răng nanh vươn ra.

Phần tai lại giống đuôi cá.

Chương 104

Ngoài những thứ này ra, trên mặt nạ còn có những vòng xoáy, những vòng xoáy này có vài phần tương tự với hoa văn con mắt trên vai Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương thấy chiếc mặt nạ vàng đều vô cùng kích động.

Chiếc mặt nạ này rõ ràng có liên quan đến Mạc Trần Châu, có thể chứng minh Mạc Trần Châu đang ở trong mộ Hiến Vương.

Tiêu Dao cũng nghe thấy âm báo của hệ thống.

"Kiểm tra vật chủ tiếp xúc với mặt nạ vàng văn xoáy Sô Ngô sừng rồng, hấp thụ 1500 khí vận." Hóa ra miệng hổ trên mặt nạ không phải là hổ, mà là một loại thần thú tên là Sô Ngô.

Trong «Sơn Hải Kinh» và «Bạch Trạch Đồ» đều có ghi chép.

Loại thần thú này sinh ra ở Nam Cương, ghi chép sớm nhất là ở nước Lâm Thị.

Năm đó Trụ Vương giam cầm Văn Vương, Võ Vương Cơ Phát đã có được thần thú Sô Ngô của nước Lâm Thị, dâng lên cho Trụ Vương, mới khiến Trụ Vương thả Văn Vương ra.

Tương truyền Sô Ngô lớn hơn hổ, đuôi dài hơn thân, ăn thịt hổ báo, là vua của trăm thú được Nam Cương thờ phụng.

"Phát Khâu Thiên Quan Ấn rút ra thuộc tính đặc biệt của mặt nạ vàng văn xoáy Sô Ngô sừng rồng, uy áp đối với sinh vật trên cạn tăng thêm 20%." Âm báo của hệ thống lại vang lên, quả nhiên Phát Khâu Thiên Quan Ấn đã rút ra thuộc tính đặc biệt.

Vốn dĩ trên Thiết Lân Thuẫn đã có uy áp đối với động vật, chỉ là

ban đầu uy áp đối với động vật dưới nước lớn hơn động vật trên cạn.

Bây giờ Phát Khâu Thiên Quan Ấn đã rút ra thuộc tính đặc biệt, ngược lại đã cân bằng lại một chút.

Tiêu Dao giao chiếc mặt nạ vàng cho Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Món đồ này có liên quan đến lời nguyền trên người hai người họ, giao cho họ nghiên cứu là tốt nhất.

Còn Tiêu Dao thì tiếp tục mò vàng trong huyết quan.

Chẳng mấy chốc, tay phải của Tiêu Dao lại chạm vào một vật cứng.

Tiêu Dao lấy ra xem, là một cây đoản trượng.

Rõ ràng là pháp khí mà các pháp sư thường dùng.

Chất liệu của cây đoản trượng được làm từ lam thạch màu lục.

Lam thạch ngày nay vô cùng hiếm thấy, vốn là loại đá dùng để mài ngọc, cũng chính là "sơn chi thạch" trong câu "sơn chi thạch khả dĩ công ngọc".

Nếu đã có thể dùng để mài ngọc, chứng tỏ loại đá này cứng rắn dị thường, điều hiếm có là lam thạch còn có độ dẻo dai.

Cây đoản trượng lam thạch này dài khoảng chưa đến hai thước, dài hơn cây cán bột một chút, thân trượng có độ cong nhất định.

Một đầu khắc đầu rồng, một đầu khắc đầu hổ, nơi thân thể hai thần thú giao nhau là tay cầm ở giữa.

Món đồ này thuộc về pháp khí chứ không phải binh khí, nếu dùng để đánh người thì vô cùng không thuận tay, vừa nhìn đã biết chỉ có thể dùng trong các nghi lễ.

Tạo hình rồng hổ vô cùng khỏe khoắn, mộc mạc, mang theo cảm giác hồng hoang, khác biệt rất lớn với loại rồng hổ tinh xảo, quý khí lấn át hung hãn của thời Minh Thanh sau này.

"Hệ thống kiểm tra vật chủ tiếp xúc với đoản trượng rồng hổ lam thạch Tây Kinh, hấp thụ 1500 điểm khí vận." "Phát Khâu Thiên Quan Ấn rút ra thuộc tính đặc biệt, năng lực khống chế sinh vật tăng 20%." Cũng không tệ, Tiêu Dao thầm nghĩ, một mặt là điểm khí vận, mặt khác thuộc tính đặc biệt rút ra từ đoản trượng rồng hổ cũng khiến Tiêu Dao có chút bất ngờ.

Thuộc tính này sẽ giúp ích rất nhiều cho thuật khống trùng cũng như kỹ năng nhỏ Lính tôm tướng cua trên Thiết Lân Thuẫn.

Tiêu Dao thuận tay cất đoản trượng rồng hổ và mặt nạ Miễn Ngọc ban nãy vào không gian hệ thống của mình.

Sau đó, Tiêu Dao lại đưa tay vào trong huyết quan mò mẫm.

Tế ti trước mắt này có cấp bậc khá cao, rõ ràng là một trong những lăng mộ bồi táng quan trọng nhất của Hiến Vương, đồ tốt trong huyết quan không chỉ có hai món này.

Tiêu Dao tiếp tục dùng tay mò vào, chẳng mấy chốc lại mò ra hai món đồ.

Hai món đồ này đều được điêu khắc từ ngọc xanh trắng, dài ba tấc, rộng khoảng một tấc, hình dạng là hai khối chữ nhật.

Trông có vẻ giống ấn chương, nhưng lại hoàn toàn khác với hình dạng ấn chương tiêu chuẩn như Phát Khâu Thiên Quan Ấn.

Điều kỳ lạ hơn là trên đỉnh của hai khối ngọc hình chữ nhật đều có hai rãnh lõm, bên trong rãnh trống không, xung quanh đều khắc chữ.

Tiêu Dao đưa vật đó ra trước mắt, nhìn kỹ, phát hiện chữ khắc trên đó đều tương tự nhau.

“Cương Mão ký ương, linh dịch tứ phương, xích thanh bạch hoàng, mạc ngã cảm đương.” (Cương Mão trừ tai ương, linh dịch bốn phương, đỏ xanh trắng vàng, không gì dám cản ta.) “Nghiêm Mão chính phương, đế lệnh hữu thường, đông tây nam bắc, mạc ngã cảm đương.” (Nghiêm Mão chính phương, đế lệnh có thường, đông tây nam bắc, không gì dám cản ta.) Lúc này âm báo của hệ thống cũng vang lên.

“Hệ thống kiểm tra vật chủ tiếp xúc với Cương Mão ngọc xanh Tây Kinh, hấp thụ 1000 điểm khí vận.” “Hệ thống kiểm tra vật chủ tiếp xúc với Nghiêm Mão ngọc xanh Tây Kinh, hấp thụ 1000 điểm khí vận.” Tiêu Dao sững sờ, không ngờ hai thứ này lại là một cặp, gọi là Mão, một loại pháp khí.

Vào thời thượng cổ, người ta tin rằng Mão có thể xua đuổi ôn dịch và yêu ma, đa số được các pháp sư thời đó sử dụng.

Tiêu Dao không khách khí thu cả hai món vào không gian hệ thống của mình.

Khi Tiêu Dao cất Cương Mão và Nghiêm Mão vào không gian hệ thống, hắn tình cờ phát hiện hai vật nhỏ vốn đã có sẵn trong đó.

Một là Huyền Điểu bằng ngọc đen, một là Bạch Hổ bằng ngọc trắng.

Hai vật này đều lấy được từ trong chiếc đỉnh đồng mặt người dưới Long Lĩnh Mê Quật, đáng lẽ là vật phẩm tế tự thời thượng cổ, đều vô cùng nhỏ bé.

Vừa hay hai rãnh nhỏ trên đỉnh hai chiếc ngọc Mão lại khá khớp với kích thước của hai vật phẩm này.

Tiêu Dao đã có kinh nghiệm chế tạo Chu Nha Thất Tinh Khảo Quỷ Kiếm trước đây, lần đó đã được thưởng rất nhiều điểm khí vận.

Nếu đã vậy, Tiêu Dao không khách khí đặt hai vật nhỏ là Huyền Điểu ngọc đen và Bạch Hổ lên trên Cương Mão và Nghiêm Mão.

Một lát sau, một loạt âm báo của hệ thống vang lên.

"Hệ thống kiểm tra vật chủ chế tác hoàn thành một kiện Cương Mão ngọc xanh Huyền Điểu, thưởng 2000 điểm khí vận." "Hệ thống kiểm tra vật chủ chế tác hoàn thành một kiện Nghiêm Mão ngọc xanh Bạch Hổ, thưởng 2000 điểm khí vận." Tiêu Dao trong lòng vui mừng khôn xiết, không ngờ thật sự chế tác thành công.

Cương Mão và Nghiêm Mão vốn là pháp khí của pháp sư, chắc chắn có công dụng đặc biệt, bây giờ sau khi khảm Huyền Điểu và Bạch Hổ vào, tuyệt đối là đồ tốt.

Tiếc là Tiêu Dao không có thời gian xem xét kỹ thuộc tính của hai vật phẩm mới.

Từ lúc mở quan tài đến giờ, tuy mọi chuyện xảy ra rất nhanh, nhưng thời gian cũng đã trôi qua hơn mười phút.

Ngọ thì sắp hết.

Tiêu Dao nhanh chóng mò đồ trong huyết quan, âm báo của hệ thống cũng không ngừng vang lên.

"Hệ thống kiểm tra vật chủ tiếp xúc với một kiện ngọc chi Tây Kinh, thưởng 1000 điểm khí vận." "Hệ thống kiểm tra vật chủ tiếp xúc với một kiện bài trang trí eo hình động vật Tây Kinh, thưởng 1000 điểm khí vận." …..

Từng món đồ tinh xảo được Tiêu Dao mò ra từ trong huyết quan.

Cuối cùng, âm báo hệ thống mà Tiêu Dao mong chờ từ lâu đã vang lên, phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan đã được thăng cấp.

Chương 105

"Chúc mừng vật chủ, khí vận đạt 40000, phẩm cấp Thiên Quan tăng lên Tòng Lục Phẩm.

Kỹ năng Tòng Lục Phẩm đã được kích hoạt…" Kỹ năng Tòng Lục Phẩm là một kỹ năng đơn độc, tên là Cửu Liên Hoàn.

Nhưng Cửu Liên Hoàn này không phải để giải cơ quan, mà là một kỹ năng ném.

Tên gọi bắt nguồn từ một môn phái xiếc trong dân gian cổ đại, cũng là một kỹ năng của một trong ngoại bát môn gọi là quải môn.

Người trong quải môn có người dựa vào việc biểu diễn ảo thuật để kiếm sống, nhưng trong số họ cũng có người sở hữu những kỹ năng vô cùng quỷ dị và thần kỳ.

Cửu Liên Hoàn là một trong những tuyệt kỹ của quải môn, có thể liên tục ném ra chín phi đao trong thời gian cực ngắn, tất cả đều ghim vào tấm ván gỗ sau lưng người cộng sự, sát sạt vào người họ.

Trong lúc bịt mắt.

Cửu Liên Hoàn mà hệ thống đưa cho cũng có phần tương tự, không bị hạn chế bởi tầm nhìn, dựa vào thính giác, cảm giác, v.v., có thể liên tục ném ra trong thời gian cực ngắn, chín lần đều trúng đích.

Ừm, so với bản ném đinh mà Tiêu Dao luyện tập ban đầu thì mạnh hơn, những chiếc đinh thép carbon được bôi bột hút sáng có thể sánh ngang với súng tiểu liên tự hành hình người.

Bây giờ có được kỹ năng Cửu Liên Hoàn, lại càng như hổ thêm cánh, uy lực lại tăng thêm một bậc.

Tiêu Dao không kịp nghiên cứu kỹ kỹ năng, biết rằng Ngọ thì sắp

hết.

Lại thêm mấy tiếng sấm rền và tia chớp, cả sơn cốc đều trắng xóa.

Hầu hết cây cối đều run rẩy trong cơn bão sấm sét.

Trong huyết quan đột nhiên bắt đầu nổi lên vô số bong bóng, cảm giác như chất lỏng màu đỏ bên trong bị đun sôi, lại giống như có sinh vật sống dưới đáy quan tài đang thở ra.

Tay Tiêu Dao khẽ động, cầm chắc Toái Tinh Tịch Tà Đao trong tay.

Nơi đặc biệt nhất của chiếc huyết quan này là ở đáy của nó.

Đáy huyết quan được làm từ một loại gỗ gọi là cấn mộc.

Loại gỗ này không thấm chất lỏng, nhưng lại thấm khí, những sợi thịt màu đỏ huyết đó có thể xuyên qua đáy quan tài bằng cấn mộc để vươn ra bên ngoài, hút cạn khí huyết của bất kỳ sinh vật sống nào rơi vào trong hốc cây.

Chỉ cần chặt đứt những sợi thịt, phá thủng đáy quan tài bằng cấn mộc, mới có thể phá hủy hoàn toàn chiếc huyết quan này.

Toái Tinh Đao của Tiêu Dao quét ngang một đường dọc theo đáy quan tài, lập tức cảm giác như đã chặt đứt những sợi thịt dai ngoách.

Những sợi thịt mang theo tà khí quỷ dị này trước mặt Toái Tinh Tịch Tà Đao, giống như dao nóng cắt bơ, chạm vào là đứt.

Tiêu Dao đang định dùng Toái Tinh Đao đâm xuống, phá nát đáy quan tài, thì đột nhiên nhìn thấy con trăn khổng lồ bằng xương bằng thịt bị lột da đang quấn trên thi thể đột nhiên mở mắt.

Vì Tiêu Dao phải đưa tay với tới đáy quan tài, nên cơ thể không tránh khỏi việc cúi sát vào trong, mắt của con trăn khổng lồ bằng xương bằng thịt cách mắt Tiêu Dao khoảng hai mươi centimet, gần

như dán vào mặt.

Đôi mắt của con trăn đó có màu như hoàng ngọc, trông lạnh băng, nhưng Tiêu Dao lại nhìn thấy trong đó ánh mắt oán độc vô cùng.

Đó tuyệt đối là ánh mắt chỉ con người mới có, không thể nào là của động vật được.

Tiêu Dao giật nảy mình, theo phản xạ giơ tay trái lên, mở Thiết Lân Thuẫn.

Đồng thời tay phải không dừng lại, trực tiếp đâm một dao vào đáy quan tài bằng cấn mộc.

Cả huyết quan đều phát ra một tiếng như tiếng gầm rú, chất lỏng bên trong bắn tung tóe, những sợi thịt màu đỏ không ngừng cuộn lên giãy giụa.

Con trăn khổng lồ bằng xương bằng thịt không chỉ mở mắt, miệng cũng há ra, để lộ một cặp răng nanh, nhân lúc máu cuộn trào, há miệng cắn về phía Tiêu Dao.

"Keng" một tiếng, răng nanh cắn vào Thiết Lân Thuẫn.

Cánh tay trái của Tiêu Dao chùng xuống, tấm Thiết Lân Thuẫn cứng rắn vô cùng cũng cảm nhận được áp lực cực lớn.

Sức mạnh của con trăn khổng lồ bằng xương bằng thịt này lại lớn đến vậy, thậm chí không thua kém con trăn khổng lồ vảy xanh gặp ở con sông ngầm dưới núi Chiết Long chút nào.

Thiết Lân Thuẫn cũng không ngừng phát ra âm thanh chói tai, Tiêu Dao rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra, hét lớn một tiếng: "Mẹ kiếp nhà ngươi!", một dao chém vào đầu con trăn khổng lồ bằng xương bằng thịt.

Đầu con trăn khổng lồ bằng xương bằng thịt đứt lìa, lăn vào trong

hốc cây bên ngoài huyết quan.

Chẳng mấy chốc, trong hốc cây bốc lên một làn khói đen, máu thịt của con trăn khổng lồ bằng xương bằng thịt lập tức hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một cái sọ rắn to lớn.

Lúc này lại có từng trận sấm rền vang, Tiêu Dao cảm giác những tiếng sấm đó dường như ở ngay trên đỉnh đầu mình.

"Hết Ngọ thì rồi!

Đóng cửa đại cát!" Tiêu Dao hét lên, gọi Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cùng dốc sức đậy nắp huyết quan lại.

Ba người cùng nhau gắng sức, nhắm nắp ngọc vào rãnh hai bên, dùng sức đẩy vào.

Lúc đầu rất thuận lợi, nhưng khi đẩy được một nửa, đột nhiên bị kẹt lại.

Tiêu Dao đang định dùng sức, nhân lúc ánh chớp lóe lên, phát hiện trên đầu tấm nắp quan tài có thêm hai bàn tay người.

Không nghi ngờ gì nữa, chủ nhân của hai bàn tay đó chính là vị đại tế ti có khuôn mặt mờ ảo trong huyết quan.

Tôi hạ quyết tâm, nhảy lên nắp quan tài, điều chỉnh Âm Dương Kính hướng bốn chữ triện "thăng quan phát tài" về phía miệng quan tài, đồng thời rút thanh Chu Nha Thất Tinh Khảo Quỷ Kiếm đang cắm ở chân quan tài ra.

Tay trái giơ Phát Khâu Thiên Quan Ấn, tay phải cầm Thất Tinh Khảo Quỷ Kiếm, đi đến phía chưa khép lại của quan tài.

Giây tiếp theo, chủ nhân của hai bàn tay đó dùng sức, thân thể to lớn, mang theo hài cốt của con trăn khổng lồ bằng xương bằng thịt trên người, "xoạt" một tiếng ngồi dậy từ trong chất lỏng màu đỏ.

Tiêu Dao nghiến răng hét với Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương: "Chuẩn bị dùng sức đẩy!" Sau đó, Tiêu Dao đặt Phát Khâu Thiên Quan Ấn ngay ngắn lên trán của đại tế ti, đồng thời hét lớn: "Hám thiên phố địa, hống tự thôn thanh, vô úy vô biên, chí trấn hoang thành…" Đồng Sư Trấn Hồn Ca lẫm liệt vừa ra tay, trên trán của đại tế ti lập tức hiện ra tám chữ lớn màu đỏ máu "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", đồng thời không khí xung quanh cũng rung động, chất lỏng màu đỏ đang sôi sục trong quan tài cũng lập tức trở lại yên tĩnh.

Tiêu Dao nhân lúc thi thể của đại tế ti chưa ngã xuống, cắm thẳng Chu Nha Thất Tinh Khảo Quỷ Kiếm từ trên đỉnh đầu của thi thể xuống, "phập" một tiếng, ngập đến tận chuôi kiếm!

Thất khiếu của thi thể đại tế ti đều mở ra, hai mắt lại trống rỗng vô thần, như đồ giả, mũi, tai, miệng đều chảy ra máu nước màu đỏ.

Da thịt trên người cũng bắt đầu bong tróc từng mảng lớn, trong nháy mắt, thi thể vốn to lớn chỉ còn lại xương trắng lởm chởm.

"Phong quan!" Tiêu Dao biết cơ hội không thể bỏ lỡ, hét lớn một tiếng.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương tuy cũng bị dọa sợ, nhưng phản ứng vẫn nhanh nhạy, Tiêu Dao vừa dứt lời, hai người dồn sức, mạnh mẽ đẩy tấm nắp ngọc vào.

Cả huyết quan lập tức bị đóng lại.

Tiêu Dao thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này chất lỏng trong huyết quan bắt đầu dần đổi màu, từ màu đỏ ban đầu nhanh chóng chuyển sang màu đen, dần dần tỏa ra mùi hôi thối.

Số lượng cũng ngày càng ít đi, rõ ràng là lỗ hổng do Tiêu Dao chọc thủng ở đáy quan tài đã bắt đầu rò rỉ.

Chương 106

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương hai người cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Dao đang định cất Phát Khâu Thiên Quan Ấn vào không gian hệ thống, đột nhiên nghe thấy Vương Bàn Tử đang hút độc dưới gốc cây hét lớn một tiếng: "Diêu Tử, Lão Hồ, Tham mưu trưởng Dương cẩn thận!

Có thứ gì đó ở sau lưng." Sau đó, Tiêu Dao nghe thấy một tràng tiếng súng tiểu liên Thompson "đát đát đát".

Đạn của Vương Bàn Tử đều bắn vào thân cây sau lưng ba người, mảnh gỗ vụn bay tứ tung.

Tiêu Dao biết tài bắn súng của Vương Bàn Tử rất chuẩn, quay đầu lại nhìn, sắc mặt lập tức biến đổi.

Chỉ thấy trên thân cây đa khổng lồ sau lưng, đột nhiên mọc ra vô số sợi tơ màu đỏ, giống hệt những sợi tơ màu đỏ xuất hiện trong huyết quan.

Tiêu Dao trong lòng rùng mình, nhìn lại cành cây đa, phát hiện không ít cành cây trên đỉnh cây đang không ngừng vung vẩy, những rễ khí giống như râu ria đó màu sắc đều biến thành màu đỏ, bắt đầu bò lung tung khắp nơi như những con giun thịt.

"Cây già này thành tinh rồi sao?" Hồ Bái Nhất cũng hét lên, giật khẩu súng tiểu liên Thompson đang đeo trên lưng, xả một tràng đạn vào những sợi thịt màu đỏ đang cuộn về phía mình.

Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương cũng không khá hơn, rút khẩu M1911 ra, cũng bắn loạn xạ một hồi.

Kỹ năng bắn súng của ba người đều không tồi, những sợi thịt màu đỏ ở gần đều bị bắn đứt, nhưng không thể chống lại số lượng quá nhiều của chúng.

Hai cây đa vợ chồng này cũng không biết đã sinh trưởng bao lâu, hầu hết các cành cây đều rủ xuống những rễ khí dài ngoằng, lúc này chúng đều sống lại, nhiều quá, căn bản không thể bắn hết.

"Đừng bắn nữa, xuống trước đi, tôi cản cho." Tiêu Dao hét lớn.

Dựa vào hỏa lực của Thompson là không được, súng ống rồi cũng phải thay đạn, một khi cho những sợi thịt này cơ hội, chúng sẽ lập tức quấn lên.

Những thứ này giống như giun đũa mang máu, càng đánh càng nhiều, không ngừng mọc ra từ thân cây đa.

Lúc này vị trí của ba người trên thân cây cách mặt đất khoảng hai mươi mét, chỉ cần trèo xuống thêm chục mét nữa, có Vương Bàn Tử yểm trợ là có thể thoát hiểm.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương động tác linh hoạt, một hai phút là có thể trèo xuống được.

Tiêu Dao cầm Toái Tinh Đao, xông lên phía trên Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương, vung đao chém loạn xạ.

Vô số sợi thịt màu đỏ đứt lìa, những sợi thịt bị Toái Tinh Đao chạm vào cũng như bị bỏng, nhanh chóng cuộn trở lại.

Trong lúc Tiêu Dao vung đao chém mạnh, hắn lại mò ra mấy quả lựu đạn từ không gian hệ thống.

Những quả lựu đạn này đều là tìm được từ xác máy bay vận tải.

Chỉ là tình trạng bảo quản của lựu đạn rõ ràng không tốt bằng súng tiểu liên Thompson, phần lớn đều đã rỉ sét, vừa nhìn đã biết chỉ

có thể dùng làm cục sắt ném người.

Mấy quả còn lại có hình dạng lựu đạn đều được Tiêu Dao nhặt về.

Lúc này, Tiêu Dao ném hết mấy quả lựu đạn vào trong hốc cây.

"Diêu Tử, cậu đang làm gì đấy?

Lựu đạn không dùng như vậy đâu, phải kéo chốt an toàn, giống như lựu đạn cầm tay, phải kéo dây chứ, chưa xem phim Tiểu binh Trương Cát à?" Vương Bàn Tử ở dưới gốc cây sốt ruột nhảy dựng lên, tỏ ra vô cùng khó hiểu với thao tác của Tiêu Dao.

Tiêu Dao cũng không có thời gian giải thích, một bên dùng Toái Tinh Đao chém những sợi thịt màu đỏ, một bên lại lấy ra xăng đã chuẩn bị sẵn từ không gian hệ thống, bắt đầu điên cuồng đổ vào hốc cây.

"Diêu Tử, anh xong rồi, mau xuống!" Dưới gốc cây vang lên giọng của Hồ Bái Nhất.

Tiêu Dao hơi sững sờ, nhanh vậy?

Quay đầu lại nhìn, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ chỉ đi xuống mấy mét, sau đó nhắm chuẩn phương hướng, mở ô Kim Cương ra, hai người nhảy xuống…… Cũng chỉ có chiếc ô Kim Cương làm bằng gân thép, chất liệu đặc biệt này mới có thể dùng như vậy, nếu đổi lại là ô dù bình thường, dù tay nghề có tốt đến đâu, cũng không tránh khỏi bị luồng khí khi nhảy xuống xé thành hình hoa.

Lúc này tình hình khẩn cấp, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương mạo hiểm một phen, không ngờ lại thành công.

Đương nhiên Vương Bàn Tử yểm trợ ở dưới dường như có cách nhìn khác, cảm giác bị hai người đè lên người không dễ chịu chút nào.

Tiêu Dao cũng đẩy nhanh tiến độ, lấy ra một que diêm chống nước, quẹt cháy rồi ném vào hốc cây.

Chẳng mấy chốc, trong hốc cây bắt đầu bùng lên ngọn lửa ngút trời.

Cả cây đa khổng lồ đều kêu lách tách, những sợi thịt màu đỏ trên cành cây như cảm nhận được đau đớn, điên cuồng quất loạn xạ.

Tiêu Dao men theo thân chính của cây đa nhanh chóng trượt xuống.

Chẳng mấy chốc, lửa lớn ngút trời, chiếc huyết quan cũng bị lửa lớn trong hốc cây nướng kêu lách tách, cuối cùng thân chính của cây đa cũng bị đốt đến mức không thể chịu nổi trọng lượng của huyết quan, "ầm" một tiếng vang lớn, huyết quan từ giữa thân cây rơi xuống, trực tiếp lọt vào trong hốc cây.

Tiêu Dao kéo Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất đang xem náo nhiệt, nhanh chóng trốn sau tảng đá lớn.

Một loạt tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên, hòa cùng với tiếng sấm trên trời, toàn bộ thân cây đều bị vụ nổ trong hốc cây làm gãy, đổ sập xuống.

Trong số những quả lựu đạn đó cuối cùng cũng có quả nổ được, làm nát tan chiếc huyết quan.

Tiêu Dao bốn người trốn sau tảng đá lớn, đợi đến khi những mảnh gỗ văng ra đều rơi xuống, mới từ sau tảng đá đi ra.

Phần thân cây còn lại của cây đa vẫn cao hai ba mét, bên trong có một vài đốm lửa đang cháy.

"Diêu Tử cũng ác thật, mở quan tài mò vàng không nói, còn cho nổ một trận sảng khoái." Vương Bàn Tử hưng phấn xoa xoa tay.

“Tiếc cho chiếc quan tài bằng ngọc đó, trên đó khắc rất nhiều hoa văn tinh xảo, đáng lẽ có thông tin chưa giải mã được, giá trị nghệ thuật cũng rất cao.” Tuyết Lỵ Dương không khỏi tiếc nuối nói.

Tiêu Dao lắc đầu: “Giá trị nghệ thuật có cao đến đâu, cũng là thứ hại người, hôm nay chúng ta thoát được một kiếp, nếu không hủy đi, sau này lỡ có người khác đến đây, cũng có khả năng bỏ mạng tại đây.

Hài cốt trong hốc cây đó không chỉ có của động vật, mà còn có của người nữa.” Hồ Bái Nhất gật đầu: “Diêu Tử nói đúng, mạng người là quan trọng nhất.” Đúng lúc này, Tiêu Dao đột nhiên cảm giác cả mặt đất đều rung chuyển, thân cây đa chỉ còn lại cao hai ba mét không ngừng rung lắc, rễ cây dưới đất như những con trăn khổng lồ, có cái còn bị nhổ bật lên.

Tiếng rễ cây đứt gãy “rắc rắc” không ngớt, cảm giác như dưới lòng đất có một vật khổng lồ đang phá đất chui lên, có vẻ như muốn đẩy cả cây đa lên.

Vương Bàn Tử vừa mới hút độc xong không lâu, sắc mặt vốn đã không tốt, lúc này lại càng bắt đầu tái nhợt, nhìn Tiêu Dao hỏi: “Diêu Tử, cậu có tính toán lượng nổ vừa rồi không, cảm giác mạnh như bom của Lão Tam quỷ tài vậy?” “Không phải vấn đề của lựu đạn, dưới gốc cây này có thứ gì đó.” Tiêu Dao trầm giọng nói.

Bốn người cũng không đến gần, vẫn ở sau tảng đá lớn, nhìn cây đa khổng lồ ban đầu bị đẩy lên, mặt đất nứt ra một khe hở khổng lồ.

Trong khe hở đó bốc lên một luồng khói đen đặc.

Luồng khói đen này rõ ràng không phải khói đen do vụ nổ và đám cháy trước đó tạo ra, nó đặc hơn và dữ dội hơn, gần như là phun ra từ khe nứt của mặt đất.

Lúc này trên trời cũng không ngừng lóe lên sấm chớp.

Dưới dị tượng của trời đất, bốn người trốn sau tảng đá trông vô cùng nhỏ bé.

Mặt đất rung chuyển, Hồ Bái Nhất bưng súng tiểu liên Thompson, nhắm vào phần nứt ra của mặt đất.

Vương Bàn Tử thì lấy bình phun xăng mang theo trước đó ra, cũng nhắm chuẩn, định phun lửa.

Tuyết Lỵ Dương vốn luôn bình tĩnh lúc này cũng có chút không giữ được bình tĩnh, tay cầm khẩu M1911 hơi run rẩy.

Chương 107

"Đừng vội!" Tiêu Dao vội vàng an ủi ba người còn lại.

"Diêu Tử, tôi thấy thứ chui lên từ dưới đất… là người sao?" Vương Bàn Tử có chút không nhịn được, bình phun lửa sắp phun ra đến nơi rồi.

"Không, không phải người!" Trong một vùng tối tăm, chỉ có một mình Tiêu Dao nhìn rõ thứ chui lên từ dưới đất.

Hai cây đa già đó chỉ riêng tán cây trên mặt đất đã rộng bằng hai ba mẫu, lúc này rễ cây dưới đất đều bị đẩy lên, động tĩnh lớn đến mức khó có thể tưởng tượng.

Mây đen trên trời càng ngày càng ép xuống thấp, Tiêu Dao cảm giác như sắp chạm đến đỉnh đầu.

Tiếng sấm như nổ bên tai, kết hợp với sự rung chuyển dưới lòng đất, Tiêu Dao thoáng chốc cảm thấy cả thế giới sắp bị hủy diệt.

Cùng với việc cây già đổ sập, tan tác, từ khe nứt của mặt đất trồi lên một thứ.

Đó là một con Bí Hý bằng đá khổng lồ vô cùng, trên lưng cõng một đoạn bia đá.

Con Bí Hý bằng đá này thực sự khổng lồ, chu vi ít nhất cũng rộng hai ba trượng, xem ra nặng đến cả chục tấn, cũng không biết là được chọn từ một tảng đá có sẵn để điêu khắc, hay là điêu khắc ở nơi khác rồi vận chuyển đến.

Nếu là vận chuyển đến, thì không biết đã tốn bao nhiêu nhân lực vật lực.

Trên mai rùa có đế hình mây lành, trên đó là một đoạn bia đá không

cao.

Luồng khí đen ngút trời lúc này đều bốc lên từ dưới thân Bí Hý, phải mất một lúc lâu mới tan hết.

Tiêu Dao không dám chắc luồng khí đen đó có độc hay không, tuy cả bốn người đều đã ngậm Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, nhưng thứ đó có thể chống được thi khí, chưa chắc đã chống được luồng khí đen chui lên từ dưới đất.

Khoảng một khắc sau, khí đen tan hết.

Cũng lạ, khoảnh khắc khí đen tan hết, những đám mây đen kịt sắp chạm đến đỉnh đầu trên trời cũng tan tác.

Nếu không phải xung quanh vẫn còn nồng nặc mùi lưu huỳnh và ôzôn đặc trưng sau cơn bão sấm sét, cảnh tượng mây đen đè xuống đỉnh đầu vừa rồi cứ như một ảo giác.

Đợi đến khi khí đen tan hết, Tiêu Dao mới cùng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương từ sau tảng đá lớn đi ra.

Vương Bàn Tử lúc này đã nhìn rõ thứ chui lên từ dưới đất không phải là người, mà là một con Bí Hý lớn cõng bia đá, lá gan cũng lớn hơn một chút.

"Lão Hồ, Diêu Tử, thứ to như vậy, chắc chắn rất đáng tiền phải không?" Tiêu Dao thực sự không nhịn được nữa: "Bàn Gia, thứ này dù có đáng tiền, chúng ta cũng không vận chuyển ra ngoài được.

Hơn nữa, dù có vận chuyển ra ngoài được thì ai sẽ mua một thứ to như vậy, để ở đâu chứ?" Bàn Tử nghe vậy, ngượng ngùng gật đầu: "Cũng phải, nhưng bia đá trên đó…" "Bàn Tử, cậu im đi được không, đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến tiền, thỉnh thoảng cũng phải cao thượng một lần, thoát ly khỏi những thú vui tầm thường một lần đi." Hồ Bái Nhất vỗ vỗ vai Bàn Tử.

“Đương nhiên rồi, Diêu Tử nói cũng không sai, con Bí Hý to như vậy chúng ta cũng không thể mang đi được.” “Không đúng, đây không phải là Bí Hý.” Tuyết Lỵ Dương đột nhiên lắc đầu.

“Sao lại không phải Bí Hý?

Thứ này cõng bia, chúng ta ở kinh thành cũng đã thấy ở không ít nơi rồi.” Vương Bàn Tử khó khăn lắm mới nhận ra một thứ, vội vàng nói.

“Chỉ là trông giống thôi, đây đáng lẽ là Tiêu Đồ.” Tuyết Lỵ Dương nói.

Tiêu Dao nhíu mày, Tiêu Đồ hắn đã từng gặp trong Long Lĩnh Mê Quật, lúc đó trên cửa lớn của minh điện dưới lòng đất có một chiếc khóa Tiêu Đồ.

“Tiêu Đồ?

Tiêu Đồ không phải là trấn giữ cửa nẻo sao?

Đáng lẽ phải ở trên khóa mới đúng chứ.” Hồ Bái Nhất hỏi trước.

“Không sai, ngoại hình của con thú đá này đúng là Bí Hý cõng bia, nhưng có sự khác biệt nhỏ, ví dụ như nhìn móng vuốt và miệng của con thú đá này, đều vô cùng sắc bén, rõ ràng là vũ khí, càng phù hợp với Tiêu Đồ hơn.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Nhưng điều khiến tôi chắc chắn nhất, không phải là ngoại hình của con thú đá này, mà là thứ nó cõng trên lưng.” Vương Bàn Tử đi tới, đi vài bước trước tấm bia ngắn: “Không phải là bia đá bình thường sao?

Không thấy có gì khác biệt cả.” “Đây là Trấn Lăng Phổ, chắc chắn là Trấn Lăng Phổ của mộ Hiến Vương.

Tác dụng của con Tiêu Đồ này, cũng là để trấn áp tà khí gần

vương mộ, sau khi vương mộ hoàn công thì được chôn ở chu vi bên ngoài vương mộ." "Ồ, tôi hiểu rồi, thứ này giống như khi chúng ta thi công bây giờ, phải làm một lễ động thổ trước, cũng là chôn một tấm bia đá xuống." Vương Bàn Tử gật gù, ra vẻ đã hiểu.

Tuyết Lỵ Dương sững sờ, không ngờ Vương Bàn Tử lại có một ví von như vậy, miễn cưỡng gật đầu: "Tuy không hoàn toàn giống, nhưng ý tứ tương tự." Chẳng mấy chốc, Tiêu Dao bốn người trèo lên lưng con thú đá, Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao cẩn thận gạt bỏ rễ cây và bùn đất trên Trấn Lăng Phổ.

Không lâu sau, nội dung trên Trấn Lăng Phổ hoàn toàn hiện ra.

Lượng thông tin trên Trấn Lăng Phổ lớn đến kinh người, thậm chí còn ghi lại từ những trải nghiệm của Hiến Vương.

Kể từ khi nước Điền được lập quốc ở ba quận của Tần Vương, rồi Hán Vũ Đế yêu cầu vua Điền giao nộp Mạc Trần Châu, Hiến Vương mang theo Mạc Trần Châu thật bỏ trốn vào rừng rậm Điền Nam, vua Điền chỉ có thể dâng lên ảnh châu.

Phần sau giải thích một lượt, Mạc Trần Châu do phượng hoàng hóa thành, từ thời Thương Chu đã được cho là thông qua Mạc Trần Châu có thể thoát thai hoán cốt, tu luyện thành tiên.

Một phần nội dung, đã được Chu Văn Vương Cơ Xương ghi lại trên Long Cốt Thiên Thư.

Nhưng bí mật trên Mạc Trần Châu vẫn chưa bao giờ được giải mã hoàn toàn, cũng chỉ lưu truyền trong một bộ phận nhỏ hoàng gia vương tộc ở tầng lớp cao nhất.

Cuối cùng, Hiến Vương không nỡ dâng lên chí bảo Mạc Trần Châu, nên mới mang Mạc Trần Châu bỏ trốn, muốn tìm một nơi để tu luyện thành tiên, vị trí mộ Hiến Vương cũng được chọn ở nơi mà

trong mắt các thuật sĩ phong thủy là động phủ của thần tiên.

Mộ Hiến Vương trước sau xây dựng mất hai mươi bảy năm, nhân lực xây dựng lên đến mười vạn người.

Bất kể có phải Trấn Lăng Phổ đang khoác lác hay không, con số này cũng khiến bốn người Tiêu Dao phải lè lưỡi.

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng trước sau xây dựng mất ba mươi chín năm, trưng dụng bảy mươi hai vạn nhân lực, lúc cao điểm nhất lên đến tám mươi vạn người.

Một vị vua cỏn con ở Nam Cương như Hiến Vương xây dựng lăng mộ, lại huy động gần một phần bảy nhân lực của lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Xét đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng cao như núi và hố chôn tượng binh mã quy mô như một quân đoàn thực sự, có thể tưởng tượng quy mô của mộ Hiến Vương tuyệt đối không hề nhỏ.

Nhưng ngoài những thứ này ra, Tiêu Dao lại quan tâm hơn đến một số thông tin khác.

Đó là Đẳng Sư.

Bất kể là mặt nạ Miễn Ngọc hay tượng ngọc thạch trong miếu Đẳng Sư, đều giống hệt Tiêu Dao, khiến Tiêu Dao vô cùng khó chịu.

Ấy vậy mà trong những trải nghiệm của Hiến Vương, đâu đâu cũng thấp thoáng bóng dáng của kẻ được gọi là "Đẳng Sư" này.

Năm đó người khuyên Hiến Vương mang Mạc Trần Châu phản bội nước Điền chính là Đẳng Sư, người giúp Hiến Vương tìm kiếm động phủ thần tiên để tu luyện, tìm vị trí mộ địa ở huyệt nhãn phong thủy thủy long vựng cũng là Đẳng Sư, thậm chí người chủ trì thiết kế và xây dựng mộ Hiến Vương trong núi sâu suốt hai mươi bảy năm, cũng là vị Đẳng Sư này.

Người này như một cái bóng, ẩn sau lưng Hiến Vương, nhưng lại luôn phát huy tác dụng then chốt.

Xem ra bất kể là bí mật của Mạc Trần Châu, hay bí mật về Đẳng Sư này, đều phải tìm được mộ Hiến Vương mới có thể cuối cùng vén màn bí mật.

Đồng thời, Tiêu Dao cũng nghi ngờ, bí mật được gọi là thoát thai hoán cốt và đắc đạo thành tiên của Mạc Trần Châu, cũng có mối liên hệ ngàn tơ vạn sợi với ký hiệu Hàm Vĩ Xà.

Tế ti được chôn cất ở lăng mộ bồi táng này, dường như đã cố gắng sử dụng Đẳng thuật, để có thể thoát thai hoán cốt, sau nghìn năm đắc đạo thành tiên, từ trong mộ phục sinh.

Những nội dung này đều được Tuyết Lỵ Dương ghi chép tỉ mỉ vào sổ tay, và dùng máy ảnh chụp lại.

Chương 108

Nhưng chỉ có những thứ này dường như lại thiếu thiếu gì đó.

Trên Trấn Lăng Phổ không phát hiện thông tin trực tiếp nào về mộ Hiến Vương.

Tiêu Dao đi ra sau Trấn Lăng Phổ, cạo bỏ lớp bùn đất ở mặt sau, một bức họa đáng kinh ngạc xuất hiện trước mặt mấy người.

Mặt sau của Trấn Lăng Phổ là một bức phù điêu, hình ảnh trên đó vô cùng hoa lệ.

Giữa một dãy núi, có một cung điện vàng son lộng lẫy, các loại đài ngắm trăng, lầu gác, khuyết đài trong thành đều đầy đủ.

Các loại đình đài lầu gác, mái cong đấu củng, có vô số kỳ hoa dị thảo ở trong đó.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc không phải những thứ này, mà là bên dưới cung điện hoa lệ đó là một khoảng không hư vô.

Chỉ có mấy dải cầu vồng ráng mây, mây trắng khói xanh.

Xung quanh có rồng bay lượn lờ.

Cảm giác tổng thể rõ ràng là cung điện ngọc ngà trên trời, một khung cảnh tiên giới.

Bên dưới khoảng không hư vô đó lại xuất hiện các loại núi non, đỉnh núi cao chót vót, ở giữa có một con đường thần đạo giống như hẻm núi.

Tuyết Lỵ Dương chỉ vào con đường thần đạo ở giữa: "Con đường thần đạo này đáng lẽ chỉ Trùng Cốc." "Lão vương bát đản Hiến Vương này đúng là si tâm vọng tưởng, lại muốn sau khi chết được ở

trên trời, xem cung điện này xây dựng kìa, chẳng phải là nơi ở của Ngọc Đế sao?" Vương Bàn Tử nói.

"Tôi thấy không phải vậy.

Hình ảnh trên loại phù điêu này không thể tin là thật, đều có phần khoa trương.

Tôi thấy đây không phải là mộ Hiến Vương, mà là kiến trúc tế tự phía trên mộ Hiến Vương, cũng gọi là minh lâu." Hồ Bái Nhất nói.

"Minh lâu là thứ gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Là công trình kiến trúc trên mặt đất để thờ cúng mộ chủ, phỏng theo hình dáng cung điện.

Nếu theo truyền thống thời Tần Hán, vị trí mộ Hiến Vương đáng lẽ phải ở dưới minh lâu khoảng mười trượng." Hồ Bái Nhất nói.

"Nếu đúng là như vậy, những hình ảnh này là minh lâu trên mặt đất, vậy có nghĩa là trong một thời gian dài, vào mỗi thời điểm nhất định, chắc chắn sẽ có người vào trong minh lâu để tiến hành nghi lễ tế tự." Tuyết Lỵ Dương hỏi.

"Tôi hiểu ý của cô rồi," Tiêu Dao nói, "Trên bản đồ, đoạn đường từ Trùng Cốc đến mộ Hiến Vương đầy chướng khí.

Trước đây, tiền bối Trần Ngọc Lâu cũng đã dặn tôi, chướng khí ở đó rất lợi hại, phần lớn các lực sĩ Tá Lĩnh đều bỏ mạng ở đó." "Nếu có người thường xuyên đến minh lâu của mộ Hiến Vương để tế tự, vậy có nghĩa là, nhất định có một con đường an toàn hoặc một phương pháp an toàn, có thể đến được mộ Hiến Vương." "Không sai, ý tôi là vậy." Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

"Tôi thấy đã có bản đồ trên Trấn Lăng Phổ, lại thêm bản đồ da người của tiền bối Trần Ngọc Lâu và bản đồ mộ Đằng Sư cuối thời Minh, chúng ta hoàn toàn có thể đối chiếu ba tấm này với nhau." Tiêu

Dao vừa nói vừa lấy ra bản đồ mộ Đằng Sư của Hiến Vương.

Tuyết Lỵ Dương cũng lấy ra bản đồ da người mộ Hiến Vương của Trần Ngọc Lâu.

Bốn người vây quanh Trấn Lăng Phổ, cẩn thận đối chiếu ba tấm bản đồ.

Tiêu Dao mắt tinh nhanh đã phát hiện ra sự khác biệt trên ba tấm bản đồ.

Trên Trấn Lăng Phổ có thêm không ít thứ so với bản đồ mộ Đằng Sư và bản đồ mộ Hiến Vương.

Vị trí đại diện cho huyết quan, trên Trấn Lăng Phổ của Đằng Sư đều được đánh dấu bằng ký hiệu Hàm Vĩ Xà.

Ngoài Hàm Vĩ Xà ra, còn có một ký hiệu con cóc đã thu hút sự chú ý.

Nói là cóc có lẽ cũng không hoàn toàn chính xác, trông có vẻ giống một con thằn lằn.

Vì trên bản đồ đâu đâu cũng là kỳ hoa dị thảo, trân cầm dị thú, nên ký hiệu con cóc này cũng không bắt mắt.

Nó có hình dạng xấu xí, thân hình tròn vo toàn đốm đen, đồng thời hai chân sau đứng trên mặt đất, chân trước lại giơ lên trước ngực, ngẩng đầu, lỗ mũi hếch lên, hai mắt trợn tròn, trông như một bộ dạng chết không nhắm mắt.

Điều đáng nói nhất là miệng của con cóc, trên cả ba tấm bản đồ, miệng của ký hiệu con cóc này đều đặc biệt lớn, lớn đến mức có chút không phù hợp với tỷ lệ bình thường.

Vị trí xuất hiện hình ảnh con cóc trên ba tấm bản đồ đều không giống nhau.

Tại một nơi trong khe núi, trên Trấn Lăng Phổ có khắc một vật hình con cóc, ở gần vị trí mộ Hiến Vương, cũng có một vật hình con cóc tương tự.

Hai hình ảnh này rõ ràng là đối xứng.

Nhưng trên mộ Đẳng Sư, ở khe núi không có con cóc, nhưng ở gần vị trí mộ Hiến Vương lại có hai hình ảnh con cóc, một con há miệng, một con ngậm miệng.

Còn trên bản đồ da người mộ Hiến Vương, lại chỉ có một hình ảnh con cóc ở vị trí khe núi, con cóc này ngậm miệng.

Sau khi Tiêu Dao chỉ ra sự khác biệt của ba tấm bản đồ, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất lập tức rối tung.

Ba tấm bản đồ lại có ghi chép về hình ảnh con cóc này không giống nhau, nhưng lại có thể đối chiếu lẫn nhau từng cặp.

"Tôi có một suy đoán, hình ảnh con cóc này đại diện cho con đường có thể vào mộ Hiến Vương.

Chỉ là người vẽ bản đồ mộ Hiến Vương là người trong tộc Hiến Vương, vì muốn dâng lên vua Điền một bản đầu danh trạng, nên mới vẽ bản đồ này.

Tôi nghi ngờ người vẽ bản đồ này căn bản chưa từng thực sự vào mộ Hiến Vương, chỉ biết vị trí phía trước, cũng như vị trí lối vào, nên chỉ vẽ một con cóc." "Còn về bản đồ mộ Đẳng Sư, vì là do hậu nhân vẽ, có khả năng là hậu nhân của Đẳng Sư, chắc chắn đã từng vào gần minh lâu của mộ Hiến Vương để tế tự.

Lối vào ở khe núi là đúng, có lẽ không phải là bí mật, nhưng lối ra gần mộ Hiến Vương lại có hai cái, rõ ràng một trong số đó có thể đi được, còn cái kia thì không." "Còn ghi chép trên Trấn Lăng Phổ thì rất chính xác, đơn thuần chỉ ghi lại lối vào và lối ra của con đường xuyên

qua chướng khí Trùng Cốc, đáng lẽ là chính xác nhất." Nghe xong phân tích của Tiêu Dao, ba người còn lại đều gật đầu đồng ý.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương xem ra đã thực sự hiểu, còn Vương Bàn Tử tuy đầu không ngừng gật, nhưng đôi mắt lại tràn đầy mê mang, cả đầu toàn dấu hỏi, giống hệt như một học sinh dốt đang gật đầu theo học sinh giỏi trong giờ học.

"Diêu Tử nói có lý, nhưng con cóc này rốt cuộc đại diện cho ý gì?" Hồ Bái Nhất có chút khó hiểu, "Chẳng lẽ chúng ta phải tìm một con cóc lớn để nó cõng chúng ta đi sao?" Câu này Vương Bàn Tử nghe hiểu, lập tức nở nụ cười: "Lão Hồ đừng nói, thật sự cưỡi cóc đi cũng khá ngầu đấy…" Tuyết Lỵ Dương không nghe nổi nữa: "Đừng nói chen vào, tôi thấy ký hiệu con cóc này có khả năng đại diện cho một loại đồ đằng nào đó, lúc đó chúng ta ở lối vào Trùng Cốc cẩn thận tìm kiếm thứ gì có ký hiệu con cóc, không chừng có thể tìm được manh mối." Tiêu Dao cười cười: "Theo tôi thấy, khả năng lớn nhất là một ngôi miếu cóc.

Mọi người có nhớ miếu Xương Cá chúng ta gặp ở Long Lĩnh Mê Quật không?

Loại miếu thờ là thứ thích hợp nhất để che giấu địa đạo các loại." "Đáng tin, có lẽ đúng là như vậy." Hồ Bái Nhất cũng gật đầu.

Bốn người sau khi phân tích ra được một chút manh mối, liền từ trên lưng Tiêu Đồ xuống.

Tiêu Dao quay đầu nhìn lại bức họa trên mặt sau của Trấn Lăng Phổ, luôn cảm thấy đã bỏ sót điều gì đó.

Hiện tại, bản đồ trên Trấn Lăng Phổ không có quá nhiều khác biệt so với cốt truyện gốc.

Nhưng Tiêu Dao có cảm giác, thế giới này vì sự xuất hiện của hắn

mà đã xảy ra những thay đổi lớn.

Chưa nói đến những thứ khác, bức tượng ngọc giống hệt hắn trong miếu Đằng Sư, cũng như chiếc mặt nạ Miễn Ngọc lấy khuôn mặt hắn làm nguyên mẫu vẫn còn nằm trong không gian hệ thống.

Vị Đằng Sư bí ẩn ẩn sau lưng Hiến Vương này rốt cuộc là chuyện gì, lại có liên quan gì đến hắn, Tiêu Dao thực sự không hiểu rõ.

Vì vậy, Tiêu Dao lại đi đến trước Trấn Lăng Phổ, sau khi cẩn thận mò mẫm một hồi, cuối cùng phát hiện phía sau bức họa minh lâu của mộ Hiến Vương, có một số đường nét nhỏ được khắc chìm.

Tiêu Dao phát hiện những đường nét cực nhỏ trên lưng pho Trấn Lăng Phổ, trước đó vì bị bùn đất che lấp nên nhìn không rõ.

Chương 109

Hắn cẩn thận lau sạch bùn đất, cuối cùng những đường nét đó cũng lộ ra hoàn toàn.

Gần vị trí minh lâu trong lăng mộ Hiến Vương, lại có một minh lâu khác được khắc chìm, trông như một cái bóng, tổng thể nhỏ hơn của Hiến Vương một chút, nhưng chi tiết nào cần có đều có đủ.

Trong lòng Tiêu Dao tràn đầy nghi vấn.

"Diêu Tử, đang xem gì thế?

Tham mưu trưởng Dương vẽ xong rồi, mau đi thôi." Vương Bàn Tử thúc giục từ phía xa.

Tiêu Dao đáp lại một tiếng rồi cũng leo xuống khỏi lưng Tiêu Đồ.

Bốn người lại tìm kiếm một lượt trên xác máy bay, thu dọn tất cả vật tư có thể mang đi, quan trọng nhất là đạn của súng tiểu liên Thompson.

Sau một hồi vật lộn tối qua và sáng nay, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều đã nghiện khẩu Thompson.

Tuyết Lỵ Dương chê súng tiểu liên quá nặng, chỉ mang theo một khẩu súng ngắn M1911.

Sau đó, bốn người tiếp tục lên đường.

Giữa trưa là lúc nóng nhất trong ngày, bốn người Tiêu Dao không dám đi trong rừng.

Rừng rậm lúc này vừa oi bức vừa ẩm ướt, không một gợn gió, tuy không có chướng khí, nhưng vì không khí tù đọng lâu ngày, lại có rất nhiều động thực vật thối rữa nên không khí cũng không trong lành.

Về phần côn trùng thì ngược lại không cần lo lắng, năm con Hắc Vưu Hưởng của Tiêu Dao lúc trước chưa có dịp dùng đến, giờ đây chúng đi theo gần đội ngũ, dọc đường đi đối với rắn rết côn trùng trên mặt đất quả thực là một tai họa, gà bay chó sủa, không con nào dám lại gần.

Muỗi và các loại côn trùng bay khác cũng không dám tới gần, có lẽ là vì Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ.

Chỉ có con bọ béo không biết có phải trước đó ăn quá nhiều đỉa, tiêu hóa không tốt, nên bây giờ vẫn dành phần lớn thời gian nằm im trên lưng Tiêu Dao, không động đậy.

Bốn người chọn đi men theo sườn núi Trích Long Sơn.

Cây cối ở đây thưa thớt hơn nhiều so với trong rừng phía dưới, lại có thể che nắng, vì ở trên cao nên nhiệt độ cũng không quá nóng, thỉnh thoảng còn có gió nhẹ thổi qua.

Bốn người dự định đi dọc theo sườn núi cho đến khi tìm thấy sông Xà Hà.

Từ trưa đi mãi đến chập tối, Tiêu Dao và mọi người dừng lại bên cạnh một khu rừng cao lớn.

Lúc này ánh sáng vẫn còn tốt, nhờ có ống nhòm, bốn người nhanh chóng phát hiện một con suối ở phía trước không xa.

Người dân địa phương gọi nó là sông Xà Ba Tử, càng về hạ lưu dòng chảy càng lớn, sau đó con suối trong hẻm núi biến thành một con sông nhỏ, cuối cùng đổ vào sông Lan Thương.

Sau khi tìm thấy sông Xà Ba Tử, tinh thần bốn người phấn chấn hẳn lên, nghĩ rằng Trùng Cốc đã ở ngay trước mắt, bất giác tăng nhanh bước chân.

Bốn người lại lần lượt phát hiện những mảnh ngói vỡ trong bụi

cỏ rậm rạp của khu rừng, càng chứng tỏ nơi đây từng có công trình nhân tạo, hướng đi của bốn người không sai.

"Chúng ta nhân lúc trời còn sáng đi sâu vào rừng thêm một đoạn nữa, nếu không có chỗ nào thích hợp, lát nữa trời tối chúng ta lại lui về, cắm trại trên sườn núi." Tiêu Dao đề nghị.

Thời gian lúc này khá lỡ cỡ, trời vẫn còn sáng, nghỉ ngơi thì hơi sớm, nhưng đi sâu vào rừng thì cũng không hợp lý, vì sau đó cả nhóm phải tìm di tích cổ, tìm con đê và thần đạo được xây dựng từ thời Hiến Vương, cần phải có ánh sáng mới được.

Đề nghị của Tiêu Dao tự nhiên không ai phản đối.

Bốn người chọn xong phương hướng, tiếp tục đi sâu vào Trùng Cốc.

Chỉ đi được khoảng mười mấy phút, Tiêu Dao cảm thấy có gì đó không ổn.

Phương hướng chắc chắn không sai, dấu vết của con người trên mặt đất ngày càng nhiều, nhưng thứ không ổn chính là thanh Toái Tinh Đao.

Kể từ khi bước vào khu rừng này, Tiêu Dao đã rút Toái Tinh Đao ra.

Trong rừng dây leo chằng chịt, Toái Tinh Đao dùng để mở đường là hợp nhất, bất kể dây leo hay cành cây đều chém đứt trong một nhát.

Nhưng càng đi về phía trước, Tiêu Dao càng cảm thấy Toái Tinh Đao luôn có chút lệch hướng.

Không phải thể lực của Tiêu Dao có vấn đề, sau mấy lần được hệ thống cường hóa và thăng cấp, thể lực của hắn căn bản không thành vấn đề.

Cảm giác đó giống như mỗi lần vung Toái Tinh Đao ra, luôn có một sức mạnh nào đó vô hình dẫn dắt.

Có một khoảnh khắc, Tiêu Dao thậm chí còn cảm thấy Toái Tinh Đao đã có khí hồn.

Khí hồn cụ thể là gì Tiêu Dao cũng không rõ, dù sao trong mấy bộ truyện tranh manga hắn xem trước đây, động một cái là có thứ tương tự.

Chẳng lẽ Toái Tinh Đao thật sự đã có ý thức độc lập?

Lớn rồi có suy nghĩ riêng?

Sau đó, Tiêu Dao cảm thấy sức mạnh truyền đến từ Toái Tinh Đao ngày càng mạnh, bèn mặc kệ nó.

Mỗi lần vung đao hắn đều thả lỏng cổ tay và cánh tay, để Toái Tinh Đao dẫn đường.

Một lúc sau, Hồ Bái Nhất nhận ra sự khác thường của Tiêu Dao, "Diêu Tử, đang làm gì thế?

Cảm giác như có người đang dắt chú đi vậy." Tiêu Dao cười cười, "Dắt tôi không phải là người." Vương Bàn Tử nghe vậy liền nổi đóa, "rẹt" một tiếng giương khẩu tiểu liên Thompson lên, "Không phải người?

Chẳng lẽ là thứ bẩn thỉu?

Diêu Tử đừng sợ, chỉ ra cho nó ăn đạn của Bàn Gia!" Tiêu Dao chỉ vào Toái Tinh Đao, "Thanh đao này có vấn đề, hình như nó muốn đưa tôi đến một nơi nào đó." Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều kinh ngạc đến ngây người, nếu không phải vì Tiêu Dao đã thể hiện sự thần dũng suốt chặng đường, họ đều tưởng hắn bị ma ám.

Ngược lại, Tuyết Lỵ Dương là người phản ứng đầu tiên, "Có lẽ

chúng ta thật sự có thể đi theo thanh đao trên tay Diêu Tử." "Ừm, có lẽ tôi có thể bói một quẻ." Tiêu Dao dừng lại, lấy ra sáu đồng xu.

Sau khi ném xuống đất, sáu đồng xu có bốn đồng ngửa, hai đồng sấp.

"Thượng cát, không tệ." Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử có chút mơ hồ, nhưng vì đã quen tin tưởng Tiêu Dao, cộng thêm hắn có tài bói quẻ, nên tự nhiên cũng không có ý kiến gì khác.

Sau khi cất đồng xu, Tiêu Dao tiếp tục đi theo sức mạnh truyền đến từ Toái Tinh Đao.

Đi khoảng mười phút sau, Tiêu Dao đi đầu nhìn thấy hai tảng đá khổng lồ xuất hiện trong rừng cây phía xa.

Hai tảng đá đều cao khoảng hơn hai tấm phản, chu vi chừng bốn năm trượng.

Toàn thân chúng đen kịt, trên bề mặt không một ngọn cỏ.

Vì cây cỏ trong rừng quá rậm rạp, lại thêm cây cối cao lớn, tầm nhìn bị che khuất nghiêm trọng, mãi đến khi Tiêu Dao đi đến gần tảng đá vài chục mét, bốn người mới nhận ra sự tồn tại của chúng.

"Mau nhìn kìa, trên tảng đá có thứ gì đó." Hồ Bái Nhất kêu lên.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều nhìn về phía tảng đá.

"Con mắt." Tiêu Dao cầm Toái Tinh Đao đi về phía tảng đá.

Chương 110

Trên hai tảng đá khổng lồ, đều có hình một con mắt cực lớn được vẽ bằng sơn đỏ.

Hai con mắt này không phải là loại mắt hình xoáy nước trừu tượng trên vai của ba người Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, mà được vẽ rất cụ thể.

Không chỉ có mí mắt trên dưới, ngay cả lông mi cũng được vẽ rõ ràng.

Con mắt trên hai tảng đá lớn giống như một người khổng lồ đang nằm ở cửa Trùng Cốc, nhìn chằm chằm vào những người đi vào từ bên ngoài.

"Cái quái gì thế?" Vương Bàn Tử hạ khẩu tiểu liên Thompson xuống, vẻ mặt đầy nghi vấn.

Tuyết Lỵ Dương đi đến bên cạnh Tiêu Dao, hai người cùng đứng trước tảng đá khổng lồ, "Hai tảng đá này giống như thiên thạch từ ngoài không gian, sau khi rơi xuống đất thì bị vỡ làm đôi, bên trong chắc có thành phần vẫn thiết, hoặc có thể có các nguyên tố kim loại khác không có trên Trái Đất.

Tai nạn máy bay rơi gần đây có thể liên quan đến hai tảng đá này." Tiêu Dao cũng cười cười, "Không sai, bên trong hai tảng đá này, có thành phần giống với thanh Toái Tinh Đao của tôi." Tiêu Dao nói rồi giơ Toái Tinh Đao lên, ánh mắt của Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều đổ dồn vào thanh đao, kinh ngạc đến không nói nên lời.

Lúc này trời đã tối, mặt trời đã lặn về phía Tây, chỉ còn lại chút ánh tà dương nơi chân trời.

Ánh sáng trong rừng cũng dần mờ đi.

Vốn dĩ trên Toái Tinh Đao có bôi một lớp sơn hấp thụ ánh sáng, trong môi trường tối tăm căn bản không nhìn rõ, nhưng lúc này thanh Toái Tinh Đao của Tiêu Dao lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói lòa.

Những đường vân hình học vốn có trên thân đao lấp lánh tỏa sáng, ngay cả lớp sơn hấp thụ ánh sáng bên ngoài cũng không che được.

"Chuyện gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương cũng vô cùng tò mò, "Lẽ nào là sự cộng hưởng giữa các từ trường?

Tôi đoán hai tảng thiên thạch này sẽ phát ra từ trường cực mạnh, khiến các thiết bị điện tử gần đó đều mất tác dụng, đó cũng là nguyên nhân máy bay gặp nạn." "Tam giác Bermuda?" Vương Bàn Tử bình thường khi bán hàng rong ở phố đồ cổ, thường quen đọc các loại văn học vỉa hè, hấp thụ không ít "dinh dưỡng" từ đó, lúc này lập tức phản ứng.

"Không sai, quả thực giống như Tam giác quỷ Bermuda.

Máy bay một khi bay qua phía trên hai tảng thiên thạch này, thiết bị sẽ mất tín hiệu, dẫn đến rơi máy bay.

Nhưng tại sao thanh đao của Diêu Tử lại như vậy thì tôi không rõ." Tuyết Lỵ Dương cau mày nói.

Tiêu Dao thầm nghĩ, tôi còn không biết chuyện gì xảy ra nữa là.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Hệ thống kiểm tra phát hiện vật chủ tiếp cận vật thể thiên thạch kết tinh giàu năng lượng, cộng hưởng với tinh thể năng lượng bên trong Toái Tinh Đao, có thể lựa chọn hấp thụ.

Hấp thụ tinh thể năng lượng sẽ tiêu hao 1000 điểm khí vận." Tiêu Dao nghe xong lời nhắc nhở, trong lòng vừa mừng vừa kinh.

Trước đó phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan tăng từ Lục phẩm, một hơi tiêu hao mất của Tiêu Dao 4000 điểm khí vận, gần như tiêu sạch số khí vận hắn hấp thụ được từ minh khí trong huyết quan.

Sau khi thăng cấp xong chỉ còn lại 2000 điểm khí vận.

Bây giờ hấp thụ tinh thể năng lượng lại cần 1000 điểm, Tiêu Dao ít nhiều cũng có chút đau lòng.

Nhưng đồng thời Tiêu Dao cũng biết cơ hội hiếm có, ai mà ngờ Toái Tinh Đao cũng được chế tạo từ thiên thạch ngoài không gian?

Có thể cộng hưởng với tinh thể năng lượng bên trong thiên thạch.

Kẻ ngốc cũng biết đây tuyệt đối là chuyện tốt, Toái Tinh Đao sau khi hấp thụ tinh thể năng lượng chắc chắn sẽ càng mạnh hơn.

Tiêu Dao lập tức lựa chọn hấp thụ năng lượng. 1000 điểm khí vận biến mất trong nháy mắt, đồng thời ánh sáng trên Toái Tinh Đao càng lúc càng sáng.

Trong vòng một phút ngắn ngủi, Toái Tinh Đao giống như một bóng đèn sợi đốt công suất cao được bật điện, càng lúc càng sáng, chói đến mức Tiêu Dao không mở nổi mắt.

Nếu không phải trên đó có bôi bột hấp quang, Tiêu Dao ước tính cường độ ánh sáng hoàn toàn có thể làm bỏng cả bốn người ở gần đó.

Ngay khoảnh khắc độ sáng của Toái Tinh Đao đạt đến đỉnh điểm, Tiêu Dao nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Hệ thống kiểm tra Toái Tinh Tịch Tà Đao đã hấp thụ tinh thể năng lượng, uy lực tăng lên, hiệu quả tất cả kỹ năng tăng gấp bội, có thể ảnh hưởng đến hoạt động của các thiết bị điện tử trong phạm vi một nghìn mét, nhận được kỹ năng mới." Kỹ năng mới: Táp Đạp, một cái tên rất thơ mộng, xuất phát từ bài thơ 《Hiệp Khách Hành》 của Lý Bạch.

Đúng như câu thơ "Yên bạc chiếu ngựa trắng, lướt đi như sao sa.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành!" Kỹ năng Táp Đạp sau khi thi triển có thể giúp người cầm Toái Tinh Tịch Tà Đao di chuyển nhanh một đoạn trong thời gian cực ngắn, nhanh như sao băng.

Tiêu Dao vô cùng vui mừng, kỹ năng này không chỉ có tên đẹp mà còn vô cùng thực dụng.

Chẳng phải tương đương với dịch chuyển tức thời hay biến tốc sao?

Về mặt tấn công, kỹ năng Táp Đạp uy lực mạnh mẽ, đặc biệt khi kết hợp với kỹ năng vốn có là Thập Bộ Sát và Vạn Vật Cát, về cơ bản thuộc loại chiêu thức liên hoàn không thể giải.

Về mặt bảo mệnh, tác dụng của dịch chuyển tức thời hay biến tốc thì không cần nói nhiều, đây là một kỹ năng có thể liên tục nhảy múa bên bờ vực cái chết.

Hệ thống định biến mình thành cao thủ võ lâm sao?

Mình chỉ muốn trộm mộ, sờ đồ minh khí để hút khí vận thôi mà, trong lòng Tiêu Dao dấy lên một cảm giác kỳ lạ.

Nhưng xét từ Long Lĩnh Mê Quật đến giờ, những nguy hiểm gặp phải trên đường đi thật sự không chỉ dựa vào bí thuật phong thủy là có thể giải quyết, thường xuyên gặp phải tình huống cần phải dùng vật lý để trừ yêu, dùng bạo lực để diệt quỷ.

Gặp phải yêu ma quỷ quái thật, một đao chém phăng của Toái Tinh còn đơn giản và sảng khoái hơn nhiều so với việc dùng các loại kỹ xảo chiến thuật, những trò đó đều là thứ mà dân kỹ thuật tâm cơ mới chơi.....

Rất nhanh, ánh sáng trên thanh Toái Tinh Tịch Tà Đao của Tiêu

Dao dần mờ đi, cuối cùng cũng có thể nhìn thẳng.

Mãi đến khi ánh sáng hoàn toàn thu lại, qua lớp bột hấp quang vẫn có thể nhìn rõ những hoa văn hình học lấp lánh rực rỡ trên thân đao.

Tiêu Dao có chút dở khóc dở cười, nếu Toái Tinh Đao thật sự có khí hồn, chắc chắn cũng thuộc loại tính cách cực kỳ màu mè thích thể hiện, bôi bột hấp quang lên rồi mà cũng không ngăn được thói khoe mẽ.

"Diêu Tử, thanh đao không sao chứ?

Cầm được không?" Vương Bàn Tử đợi ánh sáng tan hết, lập tức gửi đến Tiêu Dao sự quan tâm của tổ chức.

"Không sao, chỉ là chất liệu của thân đao có phản ứng với hai tảng thiên thạch, bây giờ ổn rồi." Tiêu Dao bình thản cất Toái Tinh Đao đi.

"Hai tảng thiên thạch này thật kỳ lạ, tôi ở núi Côn Luân đào núi mấy năm, cấu trúc địa chất nào cũng từng thấy, các tầng đá cũng đã biết phần lớn, nhưng loại tinh thể này tôi thật sự chưa từng thấy." Hồ Bái Nhất cẩn thận sờ mó trước tảng thiên thạch, sau đó nói.

"Thật không Lão Hồ?

Thứ này chắc đáng giá lắm nhỉ?" Vương Bàn Tử nghe xong, lập tức rút xẻng công binh ra, nhìn tảng thiên thạch hăm hở muốn thử.

"Đừng, thiên thạch đều có bức xạ đấy, thật sự mang về không khéo răng tóc rụng hết, vài năm nữa là đi đời." Hồ Bái Nhất vội vàng ngăn lại.

Tuyết Lỵ Dương lúc này nói một câu, "Cũng không phải tất cả thiên thạch đều có bức xạ, nhìn xem gần hai tảng đá này đều có rắn rết chuột kiến, chứng tỏ không có nguy hiểm quá lớn.

Nhưng tốt nhất không nên động vào." "Thú sưu tầm thiên thạch

quả thực có, nhưng hiện tại chủ yếu là ở nước ngoài.

Giá thiên thạch đều tính theo gram, loại thiên thạch quý hiếm có hình dáng đẹp còn đắt hơn vàng.

Chương 111

Có những người chuyên đi tìm thiên thạch để kiếm sống, được gọi là thợ săn thiên thạch." Tiêu Dao giải thích một câu với Vương Bàn Tử.

"Nhưng tạm thời, tảng thiên thạch này đối với chúng ta giá trị không lớn.

Một là chúng ta không mang ra ngoài được, hai là việc xác định và định giá thiên thạch chủ yếu do nước ngoài làm, người mua cũng đều ở nước ngoài, không tiện.

Tôi tin rằng hai ba mươi năm nữa, thú sưu tầm thiên thạch ở trong nước sẽ bùng nổ, đến lúc đó, hai tảng thiên thạch này sẽ là báu vật." Nghe một tràng của Tiêu Dao, Vương Bàn Tử cất xẻng công binh đi, và bày tỏ rằng sau này nếu sống không như ý, hai mươi năm sau sẽ lại đến Vân Nam, sống bằng nghề đào đá.

Tuyết Lỵ Dương nghe lời Tiêu Dao, mắt sáng lên, "Anh có cả kiến thức về phương diện này, càng hiếm có hơn là có tầm nhìn xa trông rộng.

Suy nghĩ của tôi cũng vậy, hai ba mươi năm nữa, bất kể là đồ cổ hay thiên thạch, những thú sưu tầm này đều sẽ bùng nổ." "Được rồi, chúng ta có đi tiếp không?

Trời sắp tối rồi, hay là chúng ta cắm trại ở đây?" Hồ Bái Nhất nói.

Tiêu Dao lắc đầu, chỉ vào hai con mắt trên tảng thiên thạch, "Có hai con mắt này nhìn chằm chằm, buổi tối sợ sẽ gặp ác mộng, chúng ta đi lùi lại vài bước, cắm trại trên sườn núi, không khí trong lành hơn." Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều gật đầu đồng ý.

Bốn người nhanh chóng quay lại một đoạn đường, trở về sườn núi để thu dọn.

Không khí trên sườn núi trong lành, có gió nhẹ, rắn rết chuột kiến cũng ít hơn trong rừng, cắm trại thoải mái hơn nhiều.

Bốn người hôm qua bị huyết quan hành hạ đến mức gần như không được nghỉ ngơi, người ngủ nhiều nhất là Vương Bàn Tử cũng chỉ ngủ được ba bốn tiếng đồng hồ.

Cộng thêm đi suốt một chặng đường gần như không dừng chân, ai nấy đều mệt lử.

Ngày mai sẽ chính thức tiến vào Trùng Cốc, tất nhiên sẽ là một cuộc hành quân gian khổ, nên tối nay bốn người cũng không dè sẻn, lấy hết đồ ngon mang từ Xuân Thành và khách sạn ra.

Hồ Bái Nhất tìm được ít hành dại tỏi dại trong bụi cỏ trên sườn núi, trong nồi nấu những miếng bò khô lớn và hai khối bánh.

Tiêu Dao từ không gian hệ thống mang ra không ít sô cô la, kẹo sữa, các loại hạt và đồ ăn dự trữ giàu năng lượng khác.

Vương Bàn Tử cuối cùng cũng được toại nguyện, dùng súng hơi bắn được mấy con chim cút trong bụi cây trên sườn núi, vặt lông bọc lá cây nướng trong đống lửa thơm nức mũi.

Bốn người ăn uống no say, ai nấy bụng căng tròn.

Sau đó Vương Bàn Tử được giao trọng trách, bắt đầu ca gác đầu tiên, những người còn lại đều chui vào túi ngủ bắt đầu đi ngủ.

Tiêu Dao cũng mệt rồi, nhanh chóng chìm vào giấc mơ.

Cũng không biết qua bao lâu, Tiêu Dao mơ mơ màng màng cảm giác xung quanh có tiếng động.

Tiêu Dao vội ngồi dậy, nhìn về phía phát ra tiếng động, phát hiện

một người mặc áo xanh, mặt đeo mặt nạ vàng dữ tợn, tay cầm đoản trượng long hổ, cưỡi một con voi lớn, đi về phía Tiêu Dao.

Mỗi bước chân của con voi lớn đó đạp trên mặt đất, đều như đạp vào tim Tiêu Dao.

Đợi người áo xanh đến gần, từng tia sét từ trên trời giáng xuống, chiếu rọi xung quanh một màu trắng xóa.

Người áo xanh nhẹ nhàng tháo mặt nạ vàng xuống, Tiêu Dao phát hiện dưới lớp mặt nạ lại chính là mình!

Đó là một khuôn mặt giống hệt Tiêu Dao.

Người áo xanh dẫn tia sét, đánh thẳng về phía Tiêu Dao, Tiêu Dao đưa tay trái ra đỡ, lập tức cảm thấy cánh tay trái tê dại đau nhói.

"Long triền thân!" Đột nhiên, ba chữ này hiện lên trong đầu Tiêu Dao.

Tiêu Dao đang định hét lớn, đột nhiên cảm giác trời đất rung chuyển, mọi thứ xung quanh đều xoay tròn, rồi tất cả chìm vào bóng tối.

"Diêu Tử, Diêu Tử, tỉnh dậy, đến lượt chú gác đêm rồi." Tiêu Dao mở mắt ra, phát hiện mình vừa có một giấc mơ, Hồ Bái Nhất đang một tay cầm súng một tay lay Tiêu Dao.

Tiêu Dao vội ngồi dậy, chui ra khỏi túi ngủ, một tay sờ lấy khẩu tiểu liên Thompson.

"Diêu Tử, gặp ác mộng à?" Hồ Bái Nhất lo lắng hỏi.

Tiêu Dao gật đầu.

"Không sao đâu, thật sự có vấn đề gì, anh và Bàn Tử có chết cũng sẽ để chú và tham mưu trưởng Dương sống sót.

Đặc biệt là chú, chuyện này vốn không liên quan đến chú, trên

người lại không có lời nguyền Mộ Trần Châu.....” Hồ Bái Nhất vẫn luôn cảm thấy áy náy với Tiêu Dao, cảm thấy Tiêu Dao vì ba người họ mà mạo hiểm.

Tiêu Dao ngăn lời Hồ Bái Nhất, “Không chỉ vì các anh, cũng là vì tôi.” Tiêu Dao vừa nói vừa vén tay áo trái lên, không biết từ lúc nào trên cánh tay trái đã xuất hiện một hình xăm rồng.

Hồ Bái Nhất cau mày, “Anh không nhớ chú có xăm mình.” “Không phải xăm mình, có thể là một loại lời nguyền.

Anh còn nhớ miếu Đẳng Sư gần cửa ra của con sông ngầm dưới núi Trích Long không?

Bức tượng ngọc đó trước khi vỡ, đã phóng ra một luồng khí đen quấn lấy tay trái của em.

Ban đầu em nghĩ mình có Toái Tinh Tịch Tà Đao có thể chặn được lời nguyền.” Tiêu Dao cười khổ, “Nhưng xem ra vận may của em không tốt lắm.” Kỹ năng Bách Vật Đồ Nhiên trước đó của Toái Tinh Tịch Tà Đao có thể giúp miễn dịch 50% các đòn tấn công pháp thuật như lời nguyền, nhập hồn, ảo giác.

Dấu ấn hình rồng xuất hiện trên cánh tay trái của Tiêu Dao chứng tỏ bức tượng ngọc đã thành công.

Bất luận là bức tượng ngọc ở miếu Đẳng Sư, mặt nạ miễn tinh, hay dấu ấn lời nguyền trên cánh tay trái bây giờ, đều cho Tiêu Dao biết, trong quá trình khám phá lăng mộ Hiến Vương lần này, hắn căn bản không thể chỉ lo cho bản thân.

Không lật tung lăng mộ Hiến Vương lên, Tiêu Dao quyết không bỏ cuộc.

Sau khi trời sáng, bốn người theo kế hoạch ban đầu xuất phát đến đích.

Việc đầu tiên là phải tìm thứ có ký hiệu con cóc trong thung lũng, chỉ có như vậy mới tìm được con đường an toàn xuyên qua chướng khí.

Tiến vào Trùng Cốc, đi qua hai tảng thiên thạch khổng lồ phát hiện hôm qua, cả nhóm men theo sông Xà Ba Tử tiến sâu vào thung lũng.

Độ cao so với mực nước biển đang dần giảm xuống, không khí trong lành mát mẻ trên sườn núi được thay thế bằng không khí oi bức ẩm ướt, không một gợn gió.

Thảm thực vật trong rừng ngày càng rậm rạp, các loại côn trùng cũng ngày càng nhiều.

Ánh nắng mặt trời gần như không thể chiếu xuống tận đáy rừng, khắp nơi đều là các loại cây cỏ dây leo màu xanh và những đóa hoa kỳ dị rực rỡ.

Dây leo cây cỏ thì không sao, xẻng công binh của Vương Bàn Tử và Toái Tinh Đao của Tiêu Dao đã mở ra một con đường trong rừng rậm.

Điều đáng sợ hơn là muỗi, côn trùng, rắn, kiến ở đây, không hổ danh là Trùng Cốc.

Các loại muỗi hút máu bay rợp trời, đỉa cũng có ở khắp nơi, ngoài ra còn có các loại nhện, bọ cạp, rết và những loại côn trùng kỳ quái hoàn toàn không nhận ra được, nhiều không đếm xuể.

Năm con Hắc Vưu Hưởng của Tiêu Dao thích nghi khá tốt trong rừng, luôn đi bên cạnh đội ngũ.

Chỉ là bây giờ Hắc Vưu Hưởng không còn tác dụng xua đuổi côn trùng nữa.

Tiêu Dao không còn cách nào khác, đành phải lôi con bọ béo từ sau lưng ra, bắt nó đứng trên vai mình.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ hiển nhiên rất bất mãn với hành động thô bạo của Tiêu Dao, mang theo cơn bực bội vì bị đánh thức bay lên đỉnh đầu hắn.

Chương 112

Nhưng con bọ béo nhanh chóng bị vô số độc trùng xung quanh hấp dẫn, thỉnh thoảng lại bay ra khỏi đầu Tiêu Dao, chọn những con côn trùng có màu sắc sặc sỡ nhất, độc tính mạnh nhất ăn một hai con, sau đó quay lại tiếp tục nằm trên đầu Tiêu Dao.

Có Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ xuất hiện, số lượng muỗi và côn trùng xung quanh giảm xuống không chỉ một bậc, từ cảnh tượng như địa ngục giảm xuống mức độ muỗi như đi dạo công viên cuối tuần.

Cộng thêm thuốc chống côn trùng cả nhóm bốn người mang theo, vấn đề muỗi về cơ bản không cần lo lắng, bớt đi một trở ngại lớn trên đường đi.

Khi tiếp tục đi sâu vào Trùng Cốc, Tiêu Dao phát hiện trên mặt đất đầy cây cối, vẫn có thể thấy ngày càng nhiều dấu vết nhân tạo.

Sau đó thậm chí thỉnh thoảng còn có thể thấy những tượng người, tượng đá bị đổ nát.

Vương Bàn Tử nhìn thấy những thứ này liền phấn chấn hẳn lên, "Lão Hồ, tham mưu trưởng Dương, có phải chúng ta sắp đến lăng mộ của lão già khốn kiếp Hiến Vương rồi không?" Hồ Bái Nhất cười nói, "Còn sớm lắm, chúng ta bây giờ chắc đang ở trên thần đạo của lăng mộ Hiến Vương, con đường dành cho hậu nhân đến minh lâu lăng mộ Hiến Vương tế tự." Vương Bàn Tử nghe xong liền tắc lưỡi, "Lão già khốn kiếp Hiến Vương này thật không phải dạng vừa, chỉ riêng thần đạo đã xây dài như vậy, phải lãng phí bao nhiêu nhân lực vật lực chứ." "Nhìn kìa, đoạn phía trước chắc là bức tường đê còn sót lại mà lão tiên sinh Trần Vũ Lâu đã nói." Tiêu Dao chỉ về phía trước.

Bốn người nhanh chóng đến được một di tích tường thành đổ nát.

Theo lời của tiền bối Trần Vũ Lâu, nơi này đáng lẽ là con đê đầu tiên.

Tiêu Dao đến gần, phát hiện con đê chỉ còn lại một bệ đất cao hơn một người, dày ba mét.

Trên đó phủ đầy các loại cỏ dại dây leo, trên một số phiến đá cũng mọc đầy rêu xanh.

Toàn bộ bức tường đổ nát trông như một đống đá màu xanh, ẩn mình trong khu rừng xanh ngắt, nếu không chú ý rất có thể sẽ bỏ qua.

Vương Bàn Tử nhìn thấy, đi đến bên cạnh bức tường, lấy móc leo núi cạo đi một ít bùn đất và rêu xanh, để xác nhận có phải là con đê không.

Kết quả, móc leo núi vừa gõ vào, có đến hàng trăm con thằn lằn nhỏ màu xanh từ trong khe đá chui ra.

Không chỉ có những con thằn lằn nhỏ này, còn có vô số muỗi, bọ cánh cứng, chuồn chuồn, giun, cũng đều bị kinh động, lần lượt chui ra từ các kẽ hở.

Vương Bàn Tử giật mình một cái, "Mẹ kiếp, đây là một ổ côn trùng." Tiêu Dao lắc đầu, "Thực ra trong Trùng Cốc này đâu đâu cũng là ổ côn trùng, chỉ là ở những nơi khác chúng ta không chú ý thôi." Tiêu Dao đang nói, đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm vào những con côn trùng đang chạy loạn xạ.

"Nhìn những con côn trùng đó xem, có phát hiện ra vấn đề gì không?" Tiêu Dao hỏi một câu.

Vương Bàn Tử ghê tởm dậm chân, đạp chết không ít côn trùng, bĩu môi, "Chẳng có gì đặc biệt, chỉ béo hơn mấy con côn trùng thấy trước đây một chút." Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương hai người cẩn thận hơn nhiều, lập tức đều phát hiện ra vấn đề.

“Hướng chạy trốn của những con côn trùng này!” “Chúng đều chạy về phía chúng ta, không có một con nào chạy về phía trước.” Tiêu Dao đi lên phía trước, ngồi xổm xuống, đưa tay sờ vào mặt đất bên cạnh bức tường đổ nát, rồi đưa lên mũi ngửi.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống nhanh chóng truyền đến.

“Phát hiện vật chủ tiếp xúc với đất bùn có chứa bí dược trừ sâu, có thể trích xuất phương thuốc bí dược trừ sâu: Ngọc Phiến Lôi Hoàn Tán, cần tiêu hao 200 điểm khí vận, có trích xuất không?” Tiêu Dao do dự, 200 khí vận, nếu là trước khi phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan chưa thăng lên Lục phẩm, Tiêu Dao chắc chắn sẽ không chớp mắt mà trích xuất ngay.

Nhưng hiện tại Tiêu Dao chỉ còn lại 1100 điểm khí vận, phải tiết kiệm một chút mới được.

Nhưng cuối cùng Tiêu Dao vẫn chọn trích xuất.

Nếu Tiêu Dao nhớ không lầm, Đoạn Trùng Đạo bên ngoài lăng mộ Hiến Vương vô cùng lợi hại.

Trải qua gần hai nghìn năm, nó vẫn có thể xua đuổi côn trùng hiệu quả.

Vừa rồi tận mắt chứng kiến, dưới bức tường đổ nát này có một loại bí dược trừ sâu tên là Ngọc Phiến Lôi Hoàn Tán, tất cả côn trùng khi bị kinh động chạy trốn, đều không con nào chạy vào bên trong bức tường.

Bức tường này giống như một đường cấm vô hình, ngăn chặn côn trùng.

Loại thuốc trừ sâu thần kỳ này chắc chắn cần thiết, trong chuyến đi Trùng Cốc tiếp theo, sẽ còn phải đối mặt với nhiều tình huống liên quan đến côn trùng.

Mặc dù bây giờ có Khống Trùng Thuật và Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ bảo hiểm kép, Tiêu Dao vẫn cảm thấy chưa đủ, thêm một lớp bảo hiểm nữa chắc chắn không sai. 200 điểm khí vận nhanh chóng biến mất, trong không gian hệ thống có thêm một mảnh giấy ghi phương thuốc.

Tiêu Dao xem qua mảnh giấy rồi đột nhiên nhận ra một vấn đề, có phương thuốc rồi, nhưng bây giờ ở nơi hoang sơn dã lĩnh này cũng không có điều kiện để pha chế.

May mà âm thanh nhắc nhở chu đáo (gian thương) của hệ thống lại vang lên.

"Xét thấy các loại dược liệu dùng cho Ngọc Phiến Lôi Hoàn Tán đều là dược liệu thông thường, hệ thống có thể thay mặt pha chế, mỗi phần tiêu hao 100 điểm khí vận." Sắc mặt Tiêu Dao đen lại, cuối cùng vẫn chọn pha chế một phần.

Nhanh chóng, một gói giấy vuông vức xuất hiện trong không gian, rõ ràng là thuốc trừ sâu đã được pha chế xong.

Tiêu Dao tiếp tục đi về phía trước, lại phát hiện một vấn đề, đám Hắc Vưu Hưởng lại do dự trước Đoạn Trùng Đạo.

Tiêu Dao lập tức nổi giận, nhìn con bọ béo xem, người ta nhỏ hơn mày nhiều thế mà còn không do dự.....

Tiêu Dao đang nghĩ, đột nhiên nhận ra con bọ béo không ở sau lưng mình, tên này đang ở đâu?

Sau đó Tiêu Dao cảm ứng được, Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ lại trốn trong tóc của hắn, lôi ra xem, phát hiện tên này đang dùng tóc của Tiêu Dao để bịt miệng.

Cũng không biết miệng của thứ này rốt cuộc là dùng để ăn hay để ngửi.

Nhưng Tiêu Dao nghĩ lại, Lôi Hoàn Tán lại có ảnh hưởng đến cả con bọ béo, càng có thể khiến loại côn trùng cấp bậc như Hắc Vưu Hưởng do dự không dám tiến lên, mấy trăm khí vận vừa rồi bỏ ra cũng đáng.

Rất nhanh, dưới sự ép buộc của Tiêu Dao, đám Hắc Vưu Hưởng cuối cùng cũng vượt qua Đoạn Trùng Đạo, còn con bọ béo thì bị Tiêu Dao nhét một ít lá cỏ vào miệng.

Con bọ béo uốn éo thân hình mập mạp để phản đối, muốn quay lại đỉnh đầu Tiêu Dao, nhưng vẫn bị Tiêu Dao từ chối.

Đùa à, tóc quý giá lắm, không thể vì bây giờ còn trẻ mà không biết trân trọng.

"Kỳ lạ, đây đáng lẽ là thần đạo, cách minh lâu của lăng mộ Hiến Vương phải còn một khoảng cách xa, sao lại bắt đầu thiết lập Đoạn Trùng Đạo ở nơi xa như vậy?

Có chút không hợp lý." Tuyết Lỵ Dương cẩn thận nhanh chóng nhận ra điều bất thường.

"Tôi nghĩ chắc là liên quan đến việc Hiến Vương thay đổi phong thủy." Tiêu Dao nói.

"Không sai.

Hiến Vương thông thạo kỳ thuật, rất có khả năng có tài năng thay đổi phong thủy.

Quy mô của lăng mộ rất lớn, có thể không chỉ huyệt chính có huyệt thần tiên như thủy long vựng, mà ở bên ngoài chắc chắn cũng có bố cục thay đổi thế cục phong thủy." Nói đến lĩnh vực sở trường của Hồ Bái Nhất, Lão Hồ lập tức phấn chấn.

"Phụ trợ cho huyệt nhãn và tinh vị của lăng chính, nếu có thể sửa tốt, đối với huyệt chính như hổ thêm cánh, gấm thêm hoa, lửa thêm

dầu.....” Lão Hồ nói đến hưng phấn, miệng có chút líu lưỡi.

“Theo phương pháp ‘hóa’ tự quyển ‘cải phong hoán thủy’ trong《Thập lục tự phong thủy âm dương bí thuật》, trong đó có nói đến《Dịch Long Kinh》, muốn thay đổi hình thế, chuyển phong biến thủy, cần phải thay đổi chín huyệt nhãn tinh vị liên quan xung quanh địa mạch.” “Tinh vị thứ nhất: hóa chuyển sinh khí vi triền hộ; tinh vị thứ hai, lưỡng nhĩ sáp thiên thấu vân tiêu; tinh vị thứ ba, ngư vi long tu tụ kim thủy; tinh vị thứ tư, cao tủng khí cung vi hộ trì; tinh vị thứ năm, trang điểm thiên lương minh đường khai; tinh vị thứ sáu, thủy khẩu quan lan thiết triêu nghênh; tinh vị thứ bảy, sa cước phân khai tả hữu bàn; tinh vị thứ tám, mạc trướng trọng trọng xuyên long; tinh vị thứ chín, cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn!” Hồ Bái Nhất một hơi nói ra một tràng dài.

Trừ Tiêu Dao ra, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng nghe như vịt nghe sấm, Vương Bàn Tử càng không cần phải nói.

Chỉ có Tiêu Dao nghe xong, cảm thấy thu hoạch rất nhiều.

Mặc dù Tiêu Dao có được hệ thống Phát Khâu Thiên Quan, học được không ít bí kỹ, bản lĩnh có thể lớn hơn Lão Hồ rất nhiều, nhưng về mặt phong thủy, tầm long điểm huyệt, Hồ Bái Nhất vẫn là chuyên gia. 《Thập lục tự phong thủy âm dương bí thuật》 dù sao cũng là tác phẩm tâm huyết cả đời của Trương Tam Liên Tử, không phải là thứ mà dòng dõi Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mạc Kim Giáo Úy đời đời truyền lại, bên trong có những thứ thật sự mà Tiêu Dao cũng không biết.

“Khẩu quyết khá trúc trắc, thực ra thao tác cũng không quá phức tạp, sau khi tìm được vị trí đặc biệt, chôn chum cá, trồng cây lớn, đào giếng sâu, đều là thao tác thay đổi phong thủy.” Tiêu Dao cười cười, “Biết làm thì đơn giản, nhưng tìm ra những nơi nào để thực hiện

những thao tác này mới là khó nhất.” “Không sai!

Chương 113

Diêu Tử sáng suốt.” Hồ Bái Nhất tán thưởng nhìn Tiêu Dao một cái, tiếp tục nói, “Trong Trùng Cốc cây cối rậm rạp, khó nhìn ra huyệt nhãn phong thủy, muốn tìm đủ chín tinh vị vô cùng khó khăn, nhưng một trong số đó lại không khó tìm.” “Nghe anh nói vậy, tinh vị không khó tìm đó chắc là tinh vị thứ chín, cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn phải không?” Tiêu Dao hỏi một câu.

Lần này Hồ Bái Nhất vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng anh cũng phải ngày đêm không rời tay học 《Thập lục tự phong thủy âm dương bí thuật》 một thời gian dài, mới có thể nhận biết chín tinh vị rõ ràng như vậy.

Tiêu Dao chỉ mới nghe anh giảng giải về chín tinh vị thay đổi phong thủy, lại có thể ngay lập tức học đi đôi với hành, trực tiếp chỉ ra tinh vị duy nhất có thể dễ dàng nhìn ra là tinh vị thứ chín, Hồ Bái Nhất chỉ có thể dùng sự thần kỳ của truyền thừa Phát Khâu Thiên Quan để giải thích.

“Không sai, chính là tinh vị thứ chín.” Vương Bàn Tử không kiên nhẫn nữa, “Lão Hồ, Diêu Tử, hai người nói nửa ngày trời mây gió gì đó, tôi cũng nghe không hiểu, nói thẳng cho tôi biết, cái Đoạn Trùng Đạo quái quỷ và tinh vị thứ chín rốt cuộc có ý nghĩa gì đi.” “Đơn giản thôi, ý của Lão Hồ là, phía trước không xa chắc chắn có một ngôi miếu.” Tiêu Dao cười nói.

“Miếu?

Miếu?

Cái đầu của tôi mọc để làm gì vậy?

Sao hai người nghe lời Lão Hồ xong, có thể phân tích ra phía trước có miếu được?

Tôi còn thấy đáng lẽ phải có một cái giếng chứ." Vương Bàn Tử nói.

"Cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn nghĩa là ở những nơi đầu và cuối của thung lũng, mỗi nơi chuyển khúc, đều xây một từ đường, miếu mạo, thần xã các loại kiến trúc, để tăng thêm khí thế cho thủy long mạch nơi có thủy long vựng chủ huyệt của Hiến Vương." Tiêu Dao cũng không tức giận, giải thích cho Bàn Tử.

"Vậy thì có liên quan gì đến Đoạn Trùng Đạo?" Vương Bàn Tử có chút không phản ứng kịp.

"Tôi biết rồi," Tuyết Lỵ Dương không chút khách khí khinh bỉ chỉ số IQ của Vương Bàn Tử, "Những kiến trúc như miếu mạo chắc chắn có kết cấu gỗ, mà những kết cấu gỗ này sợ côn trùng, để duy trì những kiến trúc này, chắc chắn phải thiết lập Đoạn Trùng Đạo ở những nơi cửu khúc hồi hoàn, để ngăn côn trùng phá hoại miếu mạo." Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất đều gật đầu, nhìn Vương Bàn Tử với ánh mắt hận sắt không thành thép.

Vương Bàn Tử không hề sợ hãi, "Xì, làm cả nửa ngày trời chỉ là mấy trò vặt vãnh này, tôi còn tưởng có thể suy ra trong lăng mộ Hiến Vương có bảo bối gì tốt chứ." Bốn người vừa đi vừa nói, tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ là sau khi có phân tích của Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất, mọi người đều bắt đầu cẩn thận tìm kiếm các kiến trúc như miếu mạo trong rừng.

Đi một lúc sau, miếu mạo không tìm thấy, nhưng Đoạn Trùng Đạo thứ hai và thứ ba lại tìm thấy rồi.

Càng về sau, đám Hắc Vưu Hưởng đi càng vất vả, rõ ràng những con Hắc Vưu Hưởng còn nhỏ này trong Trùng Cốc có chút không phát huy được.

Tiêu Dao không còn cách nào khác, cuối cùng đành phải lần lượt bắt năm con Hắc Vưu Hưởng to bằng cái chậu rửa mặt qua Đoạn Trùng Đạo, cảm giác có chút giống vừa làm cha vừa làm mẹ.

Mỗi lần bắt Hắc Vưu Hưởng, con bọ béo lại bay ra xem náo nhiệt, miệng ngậm lá cỏ, không ngừng lượn lờ trước mặt Tiêu Dao, có vẻ khoe khoang, "Nhìn tôi nhìn tôi này, chẳng cần người khác lo, tôi có thể nhảy qua nhảy lại hai bên Đoạn Trùng Đạo....." Khi đi tiếp về phía trước, trong thung lũng gần như không còn tiếng côn trùng kêu, ngay cả muỗi bay trên không cũng hiếm thấy.

Có thể thấy hiệu quả của mấy con đường Đoạn Trùng Đạo vô cùng vượt trội.

Ở sâu trong thung lũng có những đám mây mù trắng lờ mờ, càng vào sâu mây mù càng dày đặc.

Trong đám mây mù xa xa là một sự tĩnh lặng chết chóc, không cảm nhận được chút sinh khí nào.

"Chắc là đằng vụ trong truyền thuyết rồi?" Tuyết Lỵ Dương nhìn đám mây mù xa xa, thở dài một hơi.

Hồ Bái Nhất gật đầu, "Mắt của tiền bối Trần Vũ Lâu, chắc là mất ở đây." "Lăng mộ Hiến Vương, cũng ở cuối biển mây mù chết chóc này." Tiêu Dao cũng nói.

"Vậy còn chờ gì nữa?

Đeo mặt nạ phòng độc vào, đúng rồi Diêu Tử không phải có Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn sao?

Chúng ta đều ngậm vào, một hơi xông qua là xong chứ gì?"

Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bái Nhất thở dài, "Này Bàn Tử, lúc xuất phát từ kinh thành có mang não theo không?

Phạm vi của đám mây mù này lớn bao nhiêu chú có biết không?

Tầm nhìn bên trong thấp như vậy, một khi đi vào, có đảm bảo không bị lạc hướng không?" "Lùi một bước mà nói, dù có thể đảm bảo phương hướng, sương mù lớn như vậy chúng ta cũng không đi nhanh được đúng không?

Lỡ như trời tối mà chưa đi ra được, chúng ta ăn cơm uống nước làm sao?

Tháo hay không tháo mặt nạ phòng độc?" Vương Bàn Tử bị Hồ Bái Nhất mắng một trận, lẩm bẩm một câu, "Đằng vụ lợi hại đến thế sao?" "Không phải vấn đề lợi hại hay không, nếu dính phải đằng vụ cũng không cần hoảng," Tiêu Dao nở một nụ cười ngây thơ trong sáng.

Vương Bàn Tử cười lên, "Nghe chưa, Diêu Tử cũng nói thế." "À, không cần hoảng, chỉnh lại quần áo, mỉm cười, tìm một nơi thoải mái nằm xuống, như vậy lúc người ta phát hiện di thể thì dung mạo sẽ đẹp hơn một chút." Vương Bàn Tử nghe xong lời của Tiêu Dao, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Cậu được lắm Diêu Tử, tôi còn tưởng cậu tuổi nhỏ tâm tư sẽ đơn thuần hơn Lão Hồ một chút, ai ngờ, Diêu Tử cậu cũng là kẻ mày rậm mắt to....." Vương Bàn Tử đang nói, đột nhiên Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất đều "loảng xoảng" giơ súng tiểu liên Thompson lên, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng rút khẩu M1911 ra.

Vương Bàn Tử ngơ ngác, thầm nghĩ đùa thôi mà, đến mức phải rút súng sao?

Tiêu Dao chỉ về phía sau lưng Vương Bàn Tử, sắc mặt Vương Bàn Tử trắng bệch, cũng chậm rãi quay người lại, từ từ rút khẩu tiểu liên Thompson ra.

Sau đó chỉ thấy sau lưng có một bụi cỏ cao hơn một người, trong bụi cỏ có một tảng đá đen sì, sau tảng đá vang lên tiếng "xoạt xoạt".

Vương Bàn Tử run rẩy, "Không phải nói qua mấy cái Đoạn Trùng Đạo rồi thì không còn côn trùng sao?" "Côn trùng có thể không còn, nhưng Đoạn Trùng Đạo chỉ phòng côn trùng, chứ không phòng mãnh thú." Tiêu Dao hạ thấp giọng nói.

Vương Bàn Tử lập tức chột dạ, "Hay là làm một băng?" Tiêu Dao lắc đầu, "Không được, lỡ như thật sự là mãnh thú, tiếng súng vang lên kinh động nhiều con hơn thì còn nguy hiểm hơn." Nói xong, Tiêu Dao điều khiển năm con Hắc Vưu Hưởng vất vả lắm mới mang được vào trong thung lũng, tiến về phía phát ra âm thanh trong bụi cỏ.

Lúc này khoảng cách giữa Tiêu Dao và Hắc Vưu Hưởng khá gần, Khống Trùng Thuật lại được gia tăng, năm con Hắc Vưu Hưởng nhanh chóng bao vây lại.

Chưa đợi Tiêu Dao có hành động gì thêm, hắn cảm giác bụi cỏ rung lên một trận, sau đó năm con Hắc Vưu Hưởng thiếu mất một con.

Tiêu Dao ngẩn người, con nhện to gần bằng cái chậu rửa mặt mà, nói không là không luôn!

Tiêu Dao lập tức điều khiển bốn con Hắc Vưu Hưởng còn lại, phun tơ nhện về phía phát ra âm thanh trong bụi cỏ, cố gắng trói được con vật đã ăn mất một con Hắc Vưu Hưởng.

Đồng thời, Tiêu Dao từ không gian hệ thống lấy ra một nắm đinh thép carbon.

Nhưng vì không rõ tình hình trong bụi cỏ, Tiêu Dao không lấy loại đã tẩm nọc độc của Hắc Vưu Hưởng, chỉ lấy đinh thép carbon thông thường.

Tay phải giơ lên, kỹ năng Cửu Liên Hoàn kích hoạt, chín cây đinh thép theo hình quạt ném vào bụi cỏ.

Bụi cỏ đang xào xạc lập tức im bặt, một mùi máu tanh nhàn nhạt từ trong bụi cỏ bay ra.

Sau đó một bóng đen khổng lồ, đột nhiên từ trong bụi cỏ vọt ra.

Bốn người Tiêu Dao đều giật mình, vì họ nhìn rất rõ, bóng đen đang bay đó, chính là tảng đá đen lúc nãy.

Tảng đá lớn đó ít nhất cũng rộng một trượng, cao gần bằng một người, một cú nhảy đã bay cao bốn năm mét, bay thẳng qua đầu bốn người họ.

"Con cóc!" "Thiềm thừ!" Sắc mặt Tiêu Dao cũng biến đổi, chẳng trách con nhện to bằng cái chậu rửa mặt mà cũng mất tích, con thiềm thừ này phải to gần bằng một chiếc ô tô nhỏ.

Họng súng của mấy người đều hướng về phía con thiềm thừ biến mất, một loạt tia lửa phun ra, bụi cỏ bị bắn ngã nghiêng ngả ngửa, nhưng con thiềm thừ đó đã không thấy tăm hơi.

"Mẹ kiếp, chạy nhanh thật." Vương Bàn Tử mắng một câu, "Chậm một bước nữa là Bàn Gia ta chặt ngươi ra làm tám khúc, nướng đùi ếch ăn!" "Lạ thật, sao ở đây lại xuất hiện con thiềm thừ to như vậy?" Trong bốn người, Tiêu Dao là người kinh ngạc nhất.

Thân hình của con thiềm thừ khổng lồ này có vẻ quá lớn.

"Nhìn kìa, đằng kia không phải có một thứ gì đó sao?" Giọng Tuyết Lỵ Dương truyền đến, chỉ vào vị trí con thiềm thừ khổng lồ vừa xuất hiện.

Chương 114

“Thật, hình như là một tảng đá màu đỏ?” “Không phải, là tượng đá, một cái hồ lô.” Tiêu Dao đi lên phía trước, biết rằng mình đã không còn xa miếu sơn thần nữa rồi.

Lần này Tiêu Dao đi đầu, vì có kinh nghiệm từ con thiềm thừ khổng lồ lúc nãy, Tiêu Dao càng cẩn thận điều khiển bốn con Hắc Vưu Hưởng còn lại đi trước dò đường.

Như vậy nếu có thứ gì đó ẩn nấp trong bụi cỏ, Tiêu Dao cũng có thể phát hiện trước.

Đồng thời Tiêu Dao lại lấy ra những cây đinh thép carbon mới chế tạo đã tẩm độc nhện.

Nếu lại có thứ gì xuất hiện, Tiêu Dao nhất định sẽ hạ sát thủ.

Kết quả dọc đường bình an vô sự, qua khỏi bức tượng đá hồ lô màu đỏ, đi khoảng vài chục mét thì xuất hiện một ngôi miếu.

Ngôi miếu có hai gian trước sau, cửa chính bị vô số cỏ dại và dây leo che lấp, nhiều chỗ ngói đã rơi rụng.

Khi đến gần miếu, Tiêu Dao phát hiện ngôi miếu có lịch sử ít nhất ngàn năm này lại vẫn giữ được một phần cột trạm rồng phượng, kết cấu gỗ cũng chưa hoàn toàn sụp đổ mục nát, ít nhất khung chính vẫn còn.

“Sức mạnh của phong thủy, vị trí này là một trong những huyệt nhãn của thủy long mạch, tàng phong tụ khí, cộng thêm Đoạn Trùng Đạo trong thung lũng đã cách ly côn trùng, nên nó không bị sụp đổ, thật sự là một kỳ tích.” Hồ Bái Nhất cũng cảm thán.

Tuyết Lỵ Dương nhìn xung quanh, chỉ vào những viên ngói trên

nóc miếu, "Nhìn kia, có không ít chim chóc làm tổ ở đó, chứng tỏ chất lượng không khí ở đây chắc không có vấn đề." Tiêu Dao gật đầu, trực tiếp dùng Toái Tinh Đao chém đứt dây leo ở cửa, đi vào.

Vào trong chính điện, Tiêu Dao phát hiện tượng thần trên thần đàn đã nghiêng ngả sang một bên.

Nhìn từ xa, là một vị thần mặt đen, không biểu cảm, hai mắt hơi nhắm, trên người mặc một bộ áo bào màu đen, cho người ta một cảm giác vô cùng uy nghiêm.

Hai bên tượng sơn thần, có hai thị tòng mặt xanh nanh vàng, trông vô cùng hung ác, một trong số đó ôm một cái hồ lô lớn màu đỏ lửa, rất giống với bức tượng hồ lô màu đỏ ở không xa bên ngoài miếu sơn thần.

Người còn lại thì tay nâng một con thiềm thừ.

"Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, đây chắc là ký hiệu thiềm thừ được ghi trên mấy tấm bản đồ phải không?" Tuyết Lỵ Dương chỉ vào con thiềm thừ trong tay một thị tòng sơn thần nói.

Hồ Bái Nhất hơi lắc đầu, "Chưa chắc, nhưng chắc chắn có liên quan." Tiêu Dao không dừng lại ở tiền điện, trực tiếp đi về phía hậu điện.

Ở giữa tiền điện và hậu điện, có một tấm bình phong bằng đá thúy, trên đó có họa tượng sơn thần.

Tiêu Dao cẩn thận nhìn một cái, đồng thời đưa tay sờ vào tấm bình phong.

Không có phản ứng.

Tiêu Dao nhớ lại lần gặp ở Long Lĩnh Mê Quật, trong lòng biết rằng tấm bình phong này có thể phải di chuyển mới có thể hấp thụ khí vận.

Nếu là trước đây, Tiêu Dao có thể đã bỏ qua, nhưng bây giờ Tiêu Dao nghèo mà, sau khi thăng cấp lên Lục phẩm, khí vận đều dùng hết, bèn cúi người xuống, nín thở dùng sức, đẩy mạnh tấm bình phong sang một bên.

Điều khiến Tiêu Dao không ngờ là tảng đá này lại có thể di chuyển.

Dưới sức mạnh của Tiêu Dao, tấm bình phong bị đẩy ra một khoảng lớn.

Tiêu Dao lại dùng ngón tay chạm vào tấm đá thúy, hệ thống cuối cùng cũng có thông báo.

"Một tấm bình phong đá thúy thời Hán mà chỉ có 200 điểm khí vận?" Tiêu Dao lại một trận đau răng.

Không còn cách nào khác, đành phải đi tiếp vào hậu điện.

Trong hậu điện có chín bức tượng đá thiềm thừ khổng lồ xếp thành một hàng ngang.

"Đến rồi." Hồ Bái Nhất vừa thấy tượng đá thiềm thừ ở hậu điện mắt liền sáng lên, "Chín bức tượng đá thiềm thừ, một mặt chứng thực ký hiệu thiềm thừ trên bản đồ, mặt khác cũng chứng thực con số cửu khúc hồi hoàn ở đây, nơi này nhất định có mật đạo." "Chín con thiềm thừ là cơ quan mở cửa địa đạo?" Tuyết Lỵ Dương nói.

Tiêu Dao nhìn chín bức tượng thiềm thừ, hăm hở muốn thử, dù sao cũng đã học không ít cơ quan thuật và phương pháp phá giải cơ quan, nhưng sau khi nghiên cứu một hồi, hắn phát hiện chín bức tượng thiềm thừ không đơn giản như hắn tưởng.

Nếu dựa theo Dịch kinh bát quái, cửu cung số thuật để suy đoán, những con thiềm thừ xếp thành một hàng ngang này căn bản khó mà suy ra được, cửu cung bát môn đều không chuẩn.

“Diêu Tử, phải xem anh rồi.” Hồ Bái Nhất thấy Tiêu Dao đang cẩn thận nghiên cứu tượng thiềm thừ, biết hắn đang định phá giải cơ quan.

“Chú hiểu Dịch kinh bát quái và cửu cung số thuật, nhưng muốn phá giải cơ quan này chỉ dựa vào những thứ đó là không được, cần phải hiểu 《Dịch Long Kinh》 mới được.” Hồ Bái Nhất vừa nói, vừa bảo Tiêu Dao cẩn thận xem, miệng thì không ngừng giảng giải cho hắn.

“Miệng của những con thiềm thừ này có con mở có con ngậm, thân thể thiềm thừ cũng có thể xoay về bốn hướng, miệng mở là dương, miệng ngậm là âm, cộng thêm bốn hướng đông tây nam bắc, chỉ riêng một con thiềm thừ đã có tám cách kết hợp, chín con thiềm thừ nếu theo thứ tự thử từng con một, một năm cũng không tìm ra cách giải chính xác.” “Theo ghi chép của 《Dịch Long Kinh》, âm dương số thuật của tinh vị cửu khúc hồi hoàn là cố định.” Sau đó Hồ Bái Nhất theo trí nhớ của mình, điều chỉnh miệng mở ngậm và phương hướng của từng bức tượng thiềm thừ.

Đợi chín bức tượng thiềm thừ đều xong xuôi, Hồ Bái Nhất phủi tay, “Được rồi, vừng ơi mở ra.....” Kết quả Lão Hồ nói nửa ngày, bốn người trong hậu điện nhìn nhau, chẳng ai phát hiện có gì thay đổi.

Trên mặt Hồ Bái Nhất nở một nụ cười vừa ngượng ngùng vừa không mất lịch sự, “Không thể nào, tôi làm không sai mà.” Tiêu Dao không nhịn được cười thành tiếng, “Được rồi được rồi, vừa nãy em nghe bên ngoài có tiếng động, cửa vào mật đạo chắc ở bên ngoài.” Sau đó Tiêu Dao dẫn ba người kia ra ngoài miếu sơn thần.

Quả nhiên, bức tượng đá hồ lô màu đỏ không xa trước miếu sơn thần đã nứt ra, chia làm hai nửa.

Ở giữa hồ lô xuất hiện một cánh cửa ngầm, được xây thành hình

miệng thiềm thừ.

“Không sai rồi, đây là cửa vào mật đạo!” Lão Hồ vỗ vai Tiêu Dao, rõ ràng rất tán thưởng hành vi giữ gìn thanh danh cả đời của Tiêu Dao.

“Diêu Tử, Lão Hồ, tại sao cửa này lại xây thành hình miệng cóc vậy?

Tôi cảm giác đi vào cứ như bị cóc ăn thịt ấy?

Ghê chết đi được.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

“Cái này tôi thật sự không biết, ý nghĩa của thiềm thừ ở các thời đại, các khu vực khác nhau đều không giống nhau.

Có nơi đại diện cho mặt trăng, có nơi đại diện cho tài lộc, có nơi đại diện cho độc trùng, không biết thiềm thừ ở đây rốt cuộc đại diện cho cái gì.” Hồ Bái Nhất lắc đầu.

Tiêu Dao tiếp lời, “Tôi thấy thiềm thừ ở đây có lẽ không có nhiều ý nghĩa như vậy, mọi người còn nhớ con thiềm thừ khổng lồ chúng ta gặp trước đó không?

Có thể người dân bản địa ở đây đã coi loại thiềm thừ đó là thần vật để sùng bái.” “Được rồi, kệ nó, thật sự gặp phải loại cóc như lúc nãy, anh em chúng ta sẽ chiêu đãi nó một bữa ra trò.” Vương Bàn Tử vỗ vỗ vào khẩu súng tiểu liên trên người.

Ba người nhanh chóng tìm thấy vòng kéo của cửa ngầm, dùng sức nhấc tấm cửa lên, một lối vào đen kịt lộ ra.

Mật đạo sâu và tối, hoàn toàn không nhìn rõ.

Hồ Bái Nhất đi đầu, lấy ra súng bắn pháo hiệu từ trên người, nạp đạn, bắn một phát vào trong thông đạo.

Ánh sáng trắng xóa của pháo hiệu xé toạc bóng tối dưới lòng đất.

Tiêu Dao nhờ ánh sáng của pháo hiệu phát hiện không gian của

thông đạo dưới đất lớn một cách bất thường.

Ở nơi sâu nhất của động huyệt, hai bên thông đạo dường như đều có những cái hố lớn.

Trong những cái hố lớn đó, đều là vô số xương trắng.

Vương Bàn Tử cũng ghé vào miệng hang, chỉ là thứ mà Bàn Gia nhìn thấy, tự nhiên khác với những người như Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương.

"Lão Hồ, Diêu Tử, tham mưu trưởng Dương, trong đống xương trắng đó, hình như có ngà voi, tôi không nhìn nhầm chứ?" Vương Bàn Tử hưng phấn.

"Không nhìn nhầm, nhưng không được có ý đồ với những chiếc ngà voi đó, không có mua bán không có sát hại, sớm muộn gì các sản phẩm ngà voi trong nước cũng sẽ bị hạn chế." Tuyết Lỵ Dương cau mày.

Chương 115

Hồ Bái Nhất vội vàng kéo Tuyết Lỵ Dương lại, "Tham mưu trưởng Dương, những lời này có thể nói ít đi vài câu không?

Bàn Tử là tiên phong của chúng ta, cứ đả kích tinh thần tích cực của cậu ấy là không tốt.

Ngà voi to như vậy, một chiếc mấy trăm cân cậu ấy có bê nổi không?

Cứ để cậu ấy chảy nước miếng, nghe cậu ấy khoác lác mấy câu là được rồi." Tiêu Dao cũng cười cười, "Lão Hồ nói có lý, sĩ khí của đội ngũ rất quan trọng, phải để Bàn Gia có chút động lực, nhưng tham mưu trưởng Dương cũng không cần lo lắng, những chiếc ngà voi này không chỉ nặng, Bàn Gia cũng không lấy đi được đâu." Tuyết Lỵ Dương bị Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao thuyết phục, nhưng có chút tò mò, "Diêu Tử, tại sao?

Tôi nghi ngờ dù cậu ấy không mang được cái lớn, cũng sẽ tháo một miếng nhỏ mang đi." "Chúng ta vào xem là biết, đúng rồi, cuối thông đạo này hình như có ánh nước, chúng ta phải chuẩn bị vũ trang để lội nước." Tiêu Dao cố tình giữ bí mật.

Tiêu Dao nhanh chóng chỉ huy bốn con Hắc Vưu Hưởng tiến vào mật đạo.

Nhện khá nhạy cảm với chất lượng không khí, nếu không khí bên dưới có hại, Hắc Vưu Hưởng chắc chắn sẽ có phản ứng.

Sau khi bốn con Hắc Vưu Hưởng đi vào, không có bất kỳ biểu hiện khác thường nào, sau đó bốn người cũng lần lượt tiến vào thông đạo dưới lòng đất.

Hồ Bái Nhất và những người khác bắt đầu bận rộn chuẩn bị đồ đạc, mỗi người được phát một túi chống nước, bên trong mang theo pin dự phòng, Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, mặt nạ phòng độc, đèn pin, đèn lưu ly lãnh diễm, nến, diêm chống nước...

Hồ Bái Nhất vô cùng chu đáo bỏ vào cả chỉ mực đã nhuộm chu sa và gạo nếp các vật trừ tà.

Tiêu Dao đưa cho mỗi người một lá bùa "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ".

Ngoài những thứ này, Hồ Bái Nhất còn sắp xếp lại vật tư của mọi người, bao gồm vũ khí đạn dược...

Ngoài kíp nổ, thuốc nổ, lựu đạn và súng phun lửa cần thiết, còn có không ít vật tư tạm thời không dùng đến.

"Ở đây có một số thứ khá nặng, nếu lúc đó thật sự cần vũ trang lội nước, có một số thứ chúng ta chắc chắn phải để lại trong thông đạo, bây giờ phải phân loại trước." Tiêu Dao lắc đầu, "Phân loại là cần thiết, nhưng những thứ không mang đi được cũng không cần để lại trong thông đạo, giao cho em là được." Đùa sao, trong không gian hệ thống có nhiều chỗ như vậy, để mấy thứ tạm thời không dùng đến này không hề có chút áp lực nào.

Bốn người trang bị chỉnh tề, mới tiến vào mật đạo dưới lòng đất.

Sau khi vào mật đạo, Tiêu Dao phát hiện tường và mặt đất trong mật đạo đều được xây dựng rất quy củ.

Xung quanh toàn là những khối đá xanh lớn, trong các kẽ hở giữa các phiến đá có bôi một thứ gì đó như đan tất, mặt đất cũng là đá phiến và gạch vuông, phẳng lì.

Ngay cả mộ đạo trong các ngôi mộ cổ cũng không quy củ bằng lối vào của thông đạo dưới lòng đất này.

Hai bên thông đạo, toàn là những cái hố cạn, trong hố cạn xếp ngay ngắn những bộ xương.

Những bộ xương này có bộ cao đến hai ba mét, có thể thấy khi còn sống chắc chắn là những sinh vật khổng lồ.

Một số chiếc ngà dài cong cong cũng được đặt bên cạnh thi thể.

Sau khi Vương Bàn Tử vào, mắt chưa từng rời khỏi những chiếc ngà voi đó.

"Bàn Gia, anh đi nghiên cứu một chút là biết ngay." Tiêu Dao cười nói.

Số lần Vương Bàn Tử bị Tiêu Dao gài không ít, nhìn nụ cười ngây thơ trong sáng trên mặt Tiêu Dao, bản năng cảm thấy có chuyện không ổn.

Nhưng khát vọng làm giàu đã chiến thắng kinh nghiệm quá khứ, Vương Bàn Tử ra tay.

Chọn một chiếc ngà voi gần thông đạo nhất, Vương Bàn Tử đưa tay sờ vào.

Chiếc ngà voi trông trắng muốt không tì vết, ấm áp lạ thường, vậy mà khi tay Vương Bàn Tử sờ vào, nó nhanh chóng chuyển sang màu vàng rồi đen, lớp vỏ bên ngoài biến thành bột, rơi lả tả.

Lớp bên trong tuy vẫn giữ được hình dạng ban đầu, nhưng bề mặt cũng mục nát đến không ra hình thù gì, lồi lõm.

Vương Bàn Tử lập tức chết lặng, "Đây là ngà voi mà, tôi nhớ những sản phẩm ngà voi khai quật ở những nơi khác mấy nghìn năm vẫn giữ được nguyên dạng, nơi quái quỷ gì mà ngay cả ngà voi cũng mục nát?" Tiêu Dao hiếm khi nghiêm mặt nói, "Với bản lĩnh của Hiến Vương, trong những hố chôn này, bất kể là động vật hay nô lệ, trước khi chết đều không thể yên ổn, tất nhiên phải chịu sự hành hạ." "Oán

khí chuyển hóa từ sự hành hạ đó, không chỉ có thể hại người khác, mà còn khiến xương cốt của chính họ mục nát triệt để và nhanh chóng hơn.

Cộng thêm nơi quái quỷ này không phải là miếu sơn thần, khí ẩm cực nặng, trong phong thủy học đây là lạn cốt huyệt, có thể còn sót lại cái khung xương, những chiếc ngà voi này đã là kiên cố lắm rồi." Nụ cười trở lại trên mặt Tiêu Dao, "Nếu anh không tin, có thể đi sờ thử những bộ xương ngựa và xương người kia." Vương Bàn Tử đã bị lừa một lần, vội vàng phủi mạnh bột xương đen trên tay, nói một cách chính nghĩa, "Những con voi, con ngựa, những người nô lệ này, ở thời đại của Hiến Vương đều là những người khổ mệnh bị áp bức, cùng giai cấp với tôi, sao tôi có thể có ý đồ với họ được." "Yên tâm đi, Bàn Gia nhất định sẽ báo thù cho các vị, đào tung đấu của lão già khốn kiếp Hiến Vương, lật tung nó lên!" Lời của Vương Bàn Tử chưa chắc là thật lòng, nhưng Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu.

Mấy người tiếp tục tiến về phía trước, nhanh chóng phát hiện một số chỗ lõm vào trên tường đá ở rìa thông đạo.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất đều tò mò, cầm đèn pin đi vào xem, phát hiện bên trong chỉ sâu hai ba mét, không phải là đường hầm, mà giống như nơi cất giữ đồ vật.

"Những thứ này là... cọc tre?" Hồ Bái Nhất đưa tay sờ vào một cây cọc dài hơn một trượng, to bằng miệng bát.

Kết quả vừa chạm vào, cây cọc lập tức hóa thành bột.

Hóa ra những cọc tre rải rác này đã sớm mục nát không ra hình thù gì.

Những động huyệt cất giữ đồ vật như vậy có mấy chỗ, khi đi về phía sau, Tiêu Dao phát hiện cọc tre trong một số động huyệt vẫn chưa

hoàn toàn mục nát.

"Những cọc tre này dùng để làm gì?" Vương Bàn Tử thấy mấy lần rồi, cũng có chút tò mò.

"Chắc là dùng để đo độ sâu của nước?" Lão Hồ đoán: "Phía trước có tiếng nước, chắc chúng ta phải lội nước rồi, người xưa đã đi con đường này thì có khả năng sẽ dùng cọc tre để đo độ sâu." "Nhưng nếu để đo độ sâu của nước, chỉ cần đủ dài là được, to nhỏ vừa tay là được, những cọc tre này rõ ràng quá to, chắc chắn là dùng để chịu lực, hình như còn có dấu vết ghép nối." Tuyết Lỵ Dương cẩn thận, nhanh chóng nhìn ra điểm khác biệt.

Tiêu Dao tự nhiên biết công dụng của những cọc tre này, là công cụ mà người dân bản địa thời xưa khi đi qua mật đạo dưới lòng đất, dâng lễ vật mua đường cho sơn thần.

"Lạ thật, những cọc tre chưa mục nát này, chắc chắn là được đặt vào trong mấy trăm năm gần đây, chẳng lẽ trong minh lâu của Hiến Vương, đến mấy trăm năm gần đây vẫn có người đến tế tự?" Trong đầu Tiêu Dao đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Mấy người đi một mạch về phía trước, cuối cùng cũng đến bờ nước.

Từ đây đi tiếp là một hang động tự nhiên dưới lòng đất, con đường hoàn toàn chìm trong nước.

Ven bờ có vài chỗ có thuyền gỗ, nhưng cũng đã mục nát chỉ còn lại cái khung, trông có vẻ có thể tan rã bất cứ lúc nào, bốn người cũng không dám dùng.

Tiêu Dao chỉ huy bốn con Hắc Vưu Hưởng quay lại cửa thông đạo.

Phía sau đều là đường thủy, sứ mệnh dò đường tiên phong của

Hắc Vưu Hưởng đã hoàn thành.

“Chuẩn bị xuống nước.” Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nhìn mặt nước sâu thẳm đen kịt, đều vô cùng lo lắng.

Chỉ có Tiêu Dao là mỉm cười.

Ở dưới nước, bản lĩnh của Tiêu Dao không hề kém trên bờ.

Dứt lời, Tiêu Dao đi đầu, lặn vào trong nước.

Ba người còn lại thì mặc đồ lặn bó sát, dùng túi khí mang theo vật tư đựng trong túi chống nước, đi theo sau Tiêu Dao.

Tiêu Dao vừa xuống nước đã như cá gặp nước, bơi ở phía trước nhất, thỉnh thoảng lại lặn xuống nước để kiểm tra xung quanh.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ba người thì tập trung lại một chỗ, dựa vào ánh sáng của đèn Lưu Ly Lãnh Diễm và đèn đội đầu để tiến lên.

Đi chưa được mười mấy mét, nước đã sâu không thấy đáy, nhiệt độ nước cũng lạnh buốt thấu xương.

Tiêu Dao bơi ở phía trước, phát hiện bên trong hang núi có những cột đá thiên nhiên khổng lồ, không giống thạch nhũ, không phải hình nón hay hình trụ tròn, thậm chí trên đó còn có không ít chỗ có cành nhánh vươn ra, trông như cây đại thụ.

Chương 116

Trên đỉnh hang, có không ít rễ cây rủ xuống, rõ ràng là thực vật trong sơn cốc phía trên vì tranh giành nước mà không ngừng đâm rễ xuống dưới, không ngờ lại đâm sâu vào tận trong hang động.

Tiếp tục tiến về phía trước, Tiêu Dao phát hiện đỉnh hang ngày càng cao, các cột đá xung quanh cũng ngày càng dày đặc, hắn không nhịn được mà trèo lên một cột đá khổng lồ.

Leo được khoảng mười mấy mét, hắn bật đèn pin Mắt Sói lên, quét một vòng xung quanh.

Một cảnh tượng kỳ ảo hiện ra trước mắt.

Những cột đá trong hang núi thực chất là hóa thạch của những cây đại thụ thời viễn cổ, cả khu vực dưới lòng đất giống như một khu rừng bị đông cứng lại.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và những người khác theo sau Tiêu Dao cũng nhìn thấy kỳ cảnh trước mắt, đều dừng lại, không khỏi cảm thán.

"Tôi nhớ thực vật sau khi chết không phải biến thành than đá sao?

Cũng có hóa thạch à?

Mà lại còn cả một mảng lớn thế này?" Vương Bàn Tử hiếm khi có tinh thần khoa học một lần, nhưng lại đầy nghi vấn.

Tuyết Lỵ Dương lại tỏ ra vô cùng phấn khích: "Tôi cho rằng núi Già Long một vạn năm trước có khả năng là một ngọn núi lửa đang hoạt động.

Trong một lần phun trào lớn, vừa hay gặp phải một trận lũ bùn đá hay thảm họa địa chất tương tự ở gần đó, dung nham khiến những

cây đại thụ này bị than hóa trong nháy mắt, khi chúng chưa kịp cháy thành tro thì lũ bùn đá hoặc hồng thủy lại nuốt chửng chúng." "Những cây bị than hóa này dần dần biến thành hóa thạch." Tiêu Dao lúc này từ trên cây hóa thạch trèo xuống, "Phải cẩn thận một chút, hóa thạch ở đây quá nhiều, dòng nước chảy khá hỗn loạn, nhiều nơi có xoáy nước và dòng chảy rối, đừng để lạc nhau, nhất định phải ở cùng một chỗ." Sau đó Tiêu Dao lại một mình bơi về phía trước.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nhìn nhau, đều cười khổ một trận.

Lúc này Tiêu Dao lại cảm thấy có chút không ổn.

Bèo và rong rêu xung quanh bắt đầu nhiều lên, mặt nước cũng không còn trong vắt như trước, khi đi về phía trước chỉ có thể vạch đám thực vật ra.

Các loại muỗi, đỉa và nhện nước cũng nhiều hơn.

Tiêu Dao không thể không bung tấm khiên vảy sắt trên cánh tay trái ra, đồng thời để Phì Trùng Tử từ sau gáy bò lên đỉnh đầu, đuổi đám muỗi bay tới tấp đi.

Trong nước cũng bắt đầu xuất hiện các loại cá, nhưng chúng ở cách Tiêu Dao khá xa, không dám lại gần.

Những thứ này Tiêu Dao hoàn toàn có thể đối phó được, thứ khiến hắn cảm thấy không ổn không phải là chúng.

Cả hang động, cả con sông ngầm này đều phảng phất một cảm giác bi thương và ngột ngạt.

Tiêu Dao chỉ cảm thấy trong lòng phiền muộn, hận không thể gào thét thật to để giải tỏa cảm giác áp bức này, dứt khoát rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra.

Cũng thật kỳ lạ, ngay khoảnh khắc Toái Tinh Đao nằm trong tay

Tiêu Dao, một luồng cảm giác mát lạnh đã rót vào đầu óc hắn.

Tiêu Dao vung Toái Tinh Tịch Tà Đao về phía mặt nước, một luồng sát khí vô hình xộc thẳng về phía trước, cảm giác bi thương, ngột ngạt và phiền muộn vừa rồi lập tức bị quét sạch.

Tiêu Dao lập tức cảnh giác.

Đặc điểm lớn nhất của Toái Tinh Tịch Tà Đao là trừ tà, đã vậy khi Toái Tinh Đao vừa xuất hiện, cảm giác kia liền biến mất, chứng tỏ không phải tâm lý của Tiêu Dao có vấn đề, mà là gần đây có tà khí tồn tại.

Chắc chắn đó là một loại tà khí vô cùng mạnh mẽ, tinh thần lực của Tiêu Dao đã được hệ thống Phát Khâu Thiên Quan cường hóa mạnh hơn người thường mười mấy lần, rất ít thứ có thể gây ra ảnh hưởng tình cảm lớn như vậy đối với hắn.

Vấn đề bây giờ là, nguồn gốc của tà khí ở đâu?

Tiêu Dao nhìn về phía sau, không biết có phải vì uy lực của một đao Toái Tinh Tịch Tà Đao vừa rồi, hay vì lá bùa "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ", mà ba người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử không bị ảnh hưởng quá lớn.

Ít nhất ba người bây giờ vẫn khá bình thường, không có hành động gì đặc biệt.

Vậy thì chắc chắn ở phía trước.

Tiêu Dao lại quay đầu nhìn về phía trước, bên tai đột nhiên vang lên một trận âm thanh ông ông, gần giống như tiếng vang trong đầu khi hai ngày không ngủ, đồng thời trong hang núi phía trước có một mảng đen kịt đang bay tới.

Tiêu Dao lập tức từ dưới nước trèo lên một cây hóa thạch, một tay cầm khiên vảy sắt, một tay cầm Toái Tinh Đao, nghiêm trận chờ đợi.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Dao đã nhìn rõ thứ đen kịt phía trước, hóa ra là một đàn côn trùng bay màu đen không rõ tên, kích thước gần bằng đầu ngón tay người, nhưng hình dáng lại đặc biệt giống một loại côn trùng mù không có mắt.

Số lượng đàn côn trùng bay này không biết có bao nhiêu, cảm giác như một đám mây đen, đen kịt bay tới.

Lũ côn trùng này hẳn là sống lâu năm trong các hang động dưới lòng đất, bị sát khí từ nhát đao của Tiêu Dao vừa rồi kinh động, mới bay ra.

Tiêu Dao không sợ côn trùng, có khiên vảy sắt và Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ phối hợp, hắn chỉ hận không thể dùng uy áp trực tiếp đè chết lũ côn trùng này.

Hơn nữa bản thân Tiêu Dao có kỹ năng Bách độc bất xâm và Huyễn Lân, dù bị côn trùng đến gần, trúng độc cũng không chết, cắn cũng không thủng.

Chỉ là nhìn thấy số lượng côn trùng đông như vậy xông tới, Tiêu Dao theo bản năng cảm thấy da đầu tê dại.

"Phì Trùng Tử, đến lúc mày thể hiện rồi!" Tiêu Dao vỗ vỗ Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ đang đậu trên đỉnh đầu.

Phì Trùng Tử miễn cưỡng giương cánh, bay chậm rì rì ra phía trước.

Trong nháy mắt, đám côn trùng đen kịt kia, như núi Thái Sơn đổ ập xuống, bay về phía Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ thì giống như một anh hùng không hề sợ hãi đối mặt với thiên binh vạn mã, nếu không phải vì thân hình mập mạp và đôi mắt nhỏ lờ đờ như không mở nổi, Tiêu Dao suýt chút nữa đã thấy thương tâm.

Kết quả là trong khoảnh khắc tiếp theo, vô số côn trùng đang bay tới lại đột ngột dừng lại.

Có vài con côn trùng phản ứng không đủ nhanh, không cẩn thận bay đến gần Phì Trùng Tử, lập tức như uống phải rượu say, lảo đảo mất thăng bằng, từ trên không rơi lốp bốp xuống mặt nước.

Phì Trùng Tử rõ ràng không có chút hứng thú nào với đám côn trùng đen này, gã này chỉ có khẩu vị với những con độc trùng có độc, miệng lưỡi kén chọn vô cùng.

"Phì Trùng Tử, xử lý chúng đi!" Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ lúc này mới miễn cưỡng vẫy cánh bay về phía đàn côn trùng đen như mây.

Sau đó đàn côn trùng hoảng sợ.

Đám côn trùng đen vốn đang tụ lại một chỗ bỗng tan tác, bay toán loạn khắp nơi, đáng tiếc chỉ cần đến gần Phì Trùng Tử trong phạm vi hai ba trượng, chúng đều rơi lả tả.

Đỉnh hang vốn không rộng, Phì Trùng Tử lại vô sỉ chặn ngay chính giữa, không ngừng bay theo lộ trình hình chữ S, nhất thời côn trùng đen rơi như mưa xuống mặt nước.

Số côn trùng đen còn lại lại bay ngược về theo đường cũ trong hang, biến mất không thấy tăm hơi.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ cũng không đuổi theo, thấy gần đó không còn con côn trùng nào khác, lại bay chậm rãi trở về, đậu trên đỉnh đầu Tiêu Dao không nhúc nhích.

Tiêu Dao đang định đưa tay vỗ vỗ lên người Phì Trùng Tử vài cái để tỏ ý khích lệ, bỗng nhiên thấy trên mặt nước lóe lên một luồng ánh sáng yếu ớt.

Nhìn từ xa, một cỗ thi thể nữ từ thượng nguồn đang từ từ trôi tới.

Theo dòng nước trôi đến, cảm giác ngột ngạt và oán hận vốn đã biến mất trong lòng Tiêu Dao lại trỗi dậy, lần này còn mãnh liệt hơn.

Tiêu Dao từ trên cây hóa thạch nhảy xuống, "ùm" một tiếng lao vào trong nước, đồng thời lấy ra Phát Khâu Thiên Quan Ấn.

Chương 117

Trong con sông ngầm tối đen vô tận của hang động, thi thể nữ mặc đồ tang trắng đang phát ra ánh sáng xanh lam yếu ớt, lơ lửng trong dòng nước đen kịt như thể lơ lửng giữa không trung.

Mặt chính của Phát Khâu Thiên Quan Ấn trong tay Tiêu Dao cũng tỏa ra ánh sáng vàng nhạt.

Luồng oán khí ngút trời lại bị trấn áp xuống, tâm trạng Tiêu Dao bình tĩnh lại, hai chân nhanh chóng đạp nước, miệng lẩm nhẩm khấn.

"Hám thiên phố địa, hống tự thôn thanh, vô úy vô biên, chí trấn hoang thành..." Sau đó Tiêu Dao nhẹ nhàng ấn Phát Khâu Thiên Quan Ấn xuống mặt nước.

Ánh sáng vàng nhạt hóa thành từng vòng hào quang, lan tỏa ra khắp mặt sông ngầm âm u.

Khi ánh vàng lan đến người nữ thi, ánh sáng xanh lam trên người cô ta đột nhiên lớn hơn.

Tiêu Dao nhìn từ xa vào cơ thể nữ thi, không khỏi rùng mình.

Chỉ thấy nữ thi ngửa mặt lên trời, nhưng tay chân tứ chi đều rủ xuống nước theo một góc độ khó tin, như thể bị người ta bẻ gãy, cố ý vặn thành tư thế đó, trông vô cùng kỳ quặc.

Phía xa, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lúc này đã đến gần, cũng đều nhìn thấy nữ thi.

"Mọc ở đâu ra thế?

Nhìn không giống người hiện đại, trang phục trên người đều là của thời cổ đại." Hồ Bái Nhất vội vàng lục lọi đồ đạc trong túi chống nước.

Chỉ một lát sau, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người đều cầm một chiếc móng lừa đen.

"Thứ này không phải cương thi." Tiêu Dao nhíu mày nói.

Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca vừa vang lên, nữ thi lập tức có phản ứng, nhưng ánh sáng xanh lam trên người lại càng sáng hơn, lẽ nào Chấn Hồn Ca vô hiệu với nữ thi?

Tiêu Dao đang suy nghĩ, đột nhiên nữ thi phía trước bắt đầu co giật, cơ thể không ngừng vặn vẹo theo những góc độ thách thức trí tưởng tượng của con người.

Ánh sáng xanh lam trên người đột ngột sáng rực lên.

"Bỏ mẹ, bật mả à?" Vương Bàn Tử theo phản xạ thu lại móng lừa đen, "loạch xoạch" một tiếng lại giương súng tiểu liên lên, gác lên túi khí, nhắm vào nữ thi.

Nhưng ngay sau đó, ánh sáng xanh lam trên người nữ thi đột ngột tắt ngấm, không còn một chút ánh sáng nào.

Nữ thi đang co giật dường như đã mất hết năng lượng, từ miệng phun ra một chuỗi bọt khí, giống như thở ra một hơi, phát ra một tiếng than dài ai oán, sau đó chìm vào tĩnh lặng, từ từ chìm xuống đáy nước.

Trong nháy mắt, nữ thi đã biến mất hoàn toàn, mọi thứ vừa rồi như thể ảo giác.

"Diêu Tử, tôi thấy không phải ảo giác đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử vỗ vỗ vào mặt mình.

"Đương nhiên không phải, anh dùng thêm chút sức nữa là vỗ sưng mặt đấy, tin không?" Tiêu Dao cười nói.

"Không phải ảo giác, vậy thứ đó là gì?

Lão Hồ, cái vừa rồi có phải là 'tử phiêu' mà chúng ta hay gặp

không?" Sắc mặt Vương Bàn Tử trắng bệch, rõ ràng vẫn còn sợ hãi.

"Chưa nghe 'tử phiêu' nào lại phát sáng cả, lân quang thường là màu xanh lục, phải đợi xương trắng hết rồi mới có.

Đừng tự dọa mình nữa, phàm là chuyện gì cũng phải nghĩ thoáng lên, tôi thấy chắc là thủy quỷ." Hồ Bái Nhất đáp lại một câu với vẻ mặt nghiêm túc.

"Lão Hồ đang an ủi tôi đấy à?" Vương Bàn Tử liếc Hồ Bái Nhất một cái đầy oán niệm.

"Không phải thủy quỷ, thứ đó chắc chắn có thực thể, tôi cảm nhận được, chỉ là trên người mang theo oán khí nặng nề, tôi phải dùng Phát Khâu Thiên Quan Ấn mới trấn áp được." Tiêu Dao nói.

"Vậy tại sao thứ đó lại cử động?

Tư thế còn rất kỳ lạ nữa?

Có khi nào tôi nhìn nhầm, không phải nữ thi mà là động vật khác không?" Tuyết Lỵ Dương nói.

Tiêu Dao lại lắc đầu, "Cũng không phải, vừa rồi tôi cũng cảm nhận được cảm xúc ngột ngạt và oán hận, là do thứ đó mang lại." Tiêu Dao vừa nói xong, ba người còn lại đều nhìn nhau, nhìn tôi tôi nhìn anh nửa ngày không nói gì, nhưng từ trên mặt đối phương, họ đều hiểu ra rằng tất cả mọi người đều cảm nhận được cảm xúc mà Tiêu Dao đã nói.

"Thứ này cũng tà môn quá rồi, chúng ta mau đi tiếp, sớm ra khỏi con đường này mới tốt." Hồ Bái Nhất nói một câu.

Tiêu Dao gật đầu, nhìn về phía trước, hang động sâu hun hút và tăm tối, mặc dù đã biết đại khái phía trước sẽ phải đối mặt với điều gì, nhưng Tiêu Dao cảm thấy khi thực sự đi qua một lần, cảm giác kinh hoàng và lạnh lẽo thấu xương này còn vượt xa dự liệu.

Vẫn là Tiêu Dao đi đầu, nhanh chóng xuyên qua khu rừng hóa thạch rộng lớn, tìm thấy một cửa hang tròn vo, đường kính không quá một mét, cửa hang một nửa ở trên mặt nước, một nửa ở dưới.

Sau khi qua cửa hang, bên kia là một hang động khác.

Sau khi tiến vào hang động này, Tiêu Dao phát hiện vách trong của hang động vô cùng nhẵn bóng, giống như một loại kết tinh nào đó, trên đá còn phản chiếu ánh sáng đỏ như máu.

Tiêu Dao trong lòng rùng mình, biết đã tiến vào Hồ Lô Động, lập tức cẩn thận hơn.

Không khí bên trong Hồ Lô Động bắt đầu trở nên oi bức, ngay cả nước sông ngầm cũng không còn lạnh buốt như trước, ngược lại còn trở nên ấm áp.

Rễ cây trên đỉnh hang cũng không ngừng tăng lên, có nước men theo những rễ cây này nhỏ giọt xuống, cả hang động như đang mưa, tí tách tí tách.

Càng đi về phía trước, thực vật trên mặt nước trong hang càng um tùm, bốn người Tiêu Dao như đang đi trong một đầm lầy, chỉ là dưới nước không có bùn lầy mà thôi.

Tiêu Dao phát hiện côn trùng xung quanh không chỉ ngày càng nhiều mà kích thước cũng bắt đầu ngày càng lớn.

Côn trùng bay trên không lúc này đã to gần bằng nắm tay, nhện nước trên mặt nước thì to bằng cái bát ăn cơm, là loại bát tô ăn mì của người phương Bắc.

Lúc này, Hồ Bái Nhất cẩn thận đã nhận ra điều không ổn, "Nhìn xem, vách đá ở đây màu đỏ, vừa nhẵn vừa có độ cong, có giống cái hồ lô đỏ lớn mà chúng ta thấy ở cửa hầm ngầm không?" "Lão Hồ nói vậy cũng giống thật, nhưng sao trong hồ lô lại có nhiều côn trùng to thế

này?" Vương Bàn Tử cũng ngơ ngác.

"Tôi nghĩ chúng ta cần phải làm rõ, rốt cuộc là lũ côn trùng này ngày càng lớn, hay là chúng ta ngày càng nhỏ lại." Tuyết Lỵ Dương khẽ nói một câu.

Câu nói này dọa Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử sợ chết khiếp.

"Tham mưu trưởng Dương, cô đừng dọa tôi, tôi chưa nghe nói người có thể biến nhỏ bao giờ." Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn xuống, rõ ràng không phải nhìn toàn thân, mà là một bộ phận nào đó của cơ thể.

"Tham mưu trưởng Dương nói cũng có lý, mọi người nhìn những vật tham chiếu này xem, bất kể là hóa thạch cây cối, thực vật thủy sinh, những thứ bay trên trời, bơi dưới nước, tất cả đều to hơn những gì chúng ta thấy trước đây vài cỡ, chúng nó kết hợp với nhau trông rất hài hòa, ngược lại chúng ta lại giống như một đám người lùn ở xứ sở tí hon." Hồ Bái Nhất cũng nói.

Tiêu Dao lắc đầu, "Không phải đâu, nếu Hồ Lô Động này có khả năng đặc biệt có thể biến người ta nhỏ lại, chẳng lẽ trang bị và quần áo của chúng ta cũng có thể thu nhỏ theo sao?

Không thể nào." Tiêu Dao dừng lại một chút, rồi lại nói ngay, "Tôi nghĩ giống như Lão Hồ vừa nói, chúng ta gặp chuyện gì cũng nên lạc quan một chút, tôi cho rằng không phải chúng ta biến nhỏ, mà là chúng ta đã tiến vào một tiểu thế giới mà mọi thứ đều to hơn vài cỡ." "Ví dụ như, những thứ trong nước phía trước kia..." Tiêu Dao vừa nói vừa chỉ tay về phía mặt nước phía trước.

Đèn pin của Hồ Bái Nhất và những người khác chiếu tới, phát hiện từng đám bóng đen khổng lồ đang bơi về phía mấy người họ.

"Thứ gì vậy?" Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử phản ứng nhanh

chóng, lại giương súng tiểu liên Thompson lên.

Tiêu Dao lại không lo lắng, "Bạn cũ của chúng ta đến rồi, Thiềm Thừ." Nói xong, Tiêu Dao lao thẳng xuống nước.

Ở độ sâu ba bốn mét dưới nước, Tiêu Dao cuối cùng cũng nhìn rõ những gã khổng lồ này.

So với con Thiềm Thừ khổng lồ gặp bên ngoài hầm ngầm trước đó, những con trong nước này không đặc biệt lớn, mỗi con chỉ to bằng lốp xe tải.

Chương 118

Lưng chúng đỏ au như nhuộm thứ gì đó, trên người có những nốt sần sùi, hai bên mép còn có hai cái bướu to bằng bát hải, trên đầu mọc một cái sừng thịt dài khoảng nửa thước.

Tiêu Dao lơ lửng trong nước, bung tấm khiên vảy sắt ra, mấy con Giác Thiềm Thừ đang bơi tới lập tức dừng lại.

Uy áp tỏa ra từ khiên vảy sắt đã trấn áp những con Thiềm Thừ khổng lồ này khiến chúng không thể tiến lên.

Tiêu Dao dứt khoát bơi tới, sau khi đến gần đám Thiềm Thừ khổng lồ, những con cóc này cuối cùng cũng cảm nhận được mối đe dọa, quay mặt về phía Tiêu Dao và thè ra những chiếc lưỡi dài.

Tiêu Dao vung Toái Tinh Đao, mấy chiếc lưỡi đều bị chặt đứt, trong nước nhuốm một màu đỏ tươi.

Mấy con Thiềm Thừ khổng lồ định bỏ chạy, nhưng đã bị Tiêu Dao đuổi kịp, một đao một con, tất cả đều bị chém thành hai nửa.

Rất nhanh, một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Chúc mừng Túc chủ chém giết Vạn Tuế Giác Thiềm Thừ, nhận được 100 điểm Khí Vận." "Chúc mừng Túc chủ chém giết Giác Thiềm Thừ, nhận được vật phẩm Thiềm Tô một phần."...

"Chúc mừng Túc chủ chém giết Vạn Tuế Giác Thiềm Thừ, nhận được 100 điểm Khí Vận." "Chúc mừng Túc chủ chém giết Giác Thiềm Thừ, nhận được vật phẩm đặc biệt Sừng Vạn Tuế Thiềm Thừ một chiếc." Sau khi liên tục chém giết sáu bảy con Thiềm Thừ khổng lồ, Tiêu Dao đang đắm chìm trong niềm vui thu hoạch điểm Khí Vận, đột nhiên phát hiện trong không gian hệ thống có thêm một món đồ.

Sừng Vạn Tuế Thiềm Thừ.

Thứ này là một cái sừng thịt, dài nửa thước, to bằng cổ tay, trông khá khiếm nhã, Tiêu Dao thực sự không thể tưởng tượng được một thứ trông bỉ ổi như vậy lại có tác dụng gì.

Món đồ chơi này có đức hạnh gì mà lại được hệ thống xếp vào loại vật phẩm đặc biệt?

Tiêu Dao kìm nén sự thôi thúc muốn vứt thứ này đi, nhìn lại lần nữa, đám Thiềm Thừ khổng lồ đã bị chém giết sạch sẽ.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử tuy biết bản lĩnh dưới nước của Tiêu Dao cực kỳ cao cường, nhưng ở trong con sông ngầm đen kịt, nhìn từng con cóc ghẻ to lớn lật bụng trắng phau nổi lên từ dưới nước, tim vẫn đập thình thịch.

Họ có ý định dùng súng tiểu liên Thompson để hỗ trợ, nhưng vì tầm nhìn không rõ, sợ làm bị thương Tiêu Dao dưới nước nên không dám nổ súng.

Sau vài phút, dưới nước đã trở lại yên tĩnh, theo sau là một trận tiếng nước vỗ, Tiêu Dao từ dưới nước trồi lên.

"Diêu Tử cuối cùng cũng lên rồi." Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên trán.

"Đám Thiềm Thừ vừa rồi đã bị giết sạch, phía trước chắc chắn vẫn còn." Tiêu Dao thu lại Toái Tinh Đao rồi chỉ về phía trước.

"Tôi thấy phía trước có những cây hóa thạch lớn bị đổ, có vài cây có thể đi qua được.

Mọi người trèo lên trước đi, dưới nước quá nguy hiểm, đợi khi không có đường mới xuống nước." Vừa nghe có thể không cần phải ở dưới nước, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương tự nhiên không có ý kiến.

Những thi thể cóc to như lốp xe tải lật bụng trắng vừa trôi đi, đã gây chấn động rất lớn cho ba người họ.

Rất nhanh, ba người mang theo hành lý trèo lên cây hóa thạch.

Tiêu Dao thì ở dưới nước, theo sau ba người.

Những cây hóa thạch lớn đan xen vào nhau, thực sự tạo thành một mạng lưới giống như cầu cây trên mặt nước, chỉ cần kiên nhẫn tìm kiếm, có thể đi về phía trước rất xa.

Nhưng Hồ Bái Nhất đi chưa được bao lâu đã bảo Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương ở phía sau dừng lại.

"Tôi vừa xem rồi, trên những cây hóa thạch này có không ít lỗ hổng, ba chúng ta cùng đi trên đó, cộng thêm trọng lượng của trang bị, sợ không chịu nổi." Tuyết Lỵ Dương lập tức dùng đèn pin quét một vòng xung quanh, "Phía trước có một bệ đá bằng phẳng, có thể lên đó." Khi ba người đến gần bệ đá, họ phát hiện diện tích của bệ đá này không nhỏ, khoảng năm sáu mét vuông, vuông vức và rất ngay ngắn.

"Diêu Tử, có muốn lên xem không, bệ đá này có vẻ có dấu vết do con người tu sửa, có thể là di tích còn sót lại khi xây mộ Hiến Vương." Hồ Bái Nhất nhảy lên bệ đá xong, hét xuống dưới nước.

Tôi đáp lại một tiếng, biết đây hẳn là tế đàn hiến tế của tiên dân thời cổ, đã tình cờ phát hiện ra thì tôi đương nhiên không bỏ qua, nhanh chóng từ dưới nước trèo lên vách đá rồi leo lên bệ đá.

Khi lên đến bệ đá, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đã ra tay dọn dẹp phần lớn dây leo thực vật trên bệ đá, để lộ ra những mảng phù điêu lớn.

Phong cách của những bức phù điêu này hoàn toàn khác với những gì thấy ở miếu Sơn Thần và quan tài máu trước đó, chúng trông cổ xưa, mộc mạc hơn, đơn giản nhưng tràn đầy sức sống nguyên sơ.

Rõ ràng niên đại của những bức phù điêu này còn lâu đời hơn cả mộ Hiến Vương.

Tiên dân thời thượng cổ đã để lại những ghi chép thông tin thuộc về họ trên một tế đàn.

Những bức phù điêu này đều được hoàn thành bằng kỹ thuật khắc mài rất nguyên thủy, trước tiên dùng dụng cụ sắc nhọn đục ra hình dạng, sau đó dùng kỹ thuật đánh bóng để tạo ra các đường nét.

Trên hình vẽ phù điêu có một vị thần linh đã thu hút sự chú ý của Tiêu Dao, vị thần này mặt đen tai to, mũi cao, mặt mọc lông dài, miệng ngậm một cái đầu lâu.

"Nhìn xem, tượng thần này có chút giống với Sơn Thần mà chúng ta thấy trong miếu Sơn Thần ở lối vào hầm ngầm không?" Tiêu Dao hỏi.

Về phương diện này, Tuyết Lỵ Dương là chuyên gia, cô cẩn thận xem xét một lúc rồi gật đầu, "Tượng thần này tuy hình tượng cụ thể có vài khác biệt với Sơn Thần, nhưng về bản chất là một.

Chỉ là cái này chắc chắn là hình vẽ từ thời kỳ nguyên thủy, hoang dã nhất, còn cái bên ngoài là hình tượng Sơn Thần đã bị biến đổi sau khi chịu ảnh hưởng của phong cách Hán địa." "Chẳng lẽ ở đây thật sự có Sơn Thần sao?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

"Cũng không chắc đâu." Tiêu Dao cười cười, sau đó kéo nốt những dây leo cuối cùng trên tế đàn ra, theo động tác của Tiêu Dao, những bức phù điêu cuối cùng cũng hiện ra.

"Cái này tôi nhận ra, không phải là thuyền sao?

Bên cạnh hình như là khu rừng hóa thạch dưới chân chúng ta." Vương Bàn Tử kích động hét lên.

Tuyết Lỵ Dương cũng ghé lại gần, "Không sai, nhìn người trên

thuyền kìa, tay cầm sào dài.

Đúng rồi, lúc chúng ta vào, ở hai bên hầm ngầm có phát hiện những cây sào dài đó, hóa ra là dùng để tế tự." "Tế tự?

Dùng cái gì để tế tự?

Tế tự ai?" Vương Bàn Tử hỏi một câu.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất đều không dốt nát như Vương Bàn Tử, họ đã nhìn ra ý nghĩa của các hình vẽ trên phù điêu, sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi.

Tiêu Dao khẽ nói với Vương Bàn Tử, "Nhìn hình vẽ trên đầu sào xem, là những con cóc lớn mà chúng ta vừa gặp, tiên dân thời thượng cổ đã buộc những con cóc đó lên sào dài." "Còn về đối tượng hiến tế, là nội dung trên bức phù điêu bên dưới." Tiêu Dao chỉ vào một bức phù điêu khác.

Trên bức phù điêu này, mặt của những con cóc đều mang vẻ kinh hãi, miệng há to, bị một thủ lĩnh đeo mặt nạ sừng trâu chỉ huy mấy tên thuộc hạ đội mũ lông chim, đưa những cây sào dài vào một cái hang trên vách đá của khu rừng hóa thạch.

Trong cái hang đó tỏa ra khói đen cuồn cuộn.

Trên mấy chiếc thuyền phía sau, đặt hai con cóc khô quắt biến nhỏ, vẻ mặt chết không nhắm mắt, xem ra là hài cốt còn lại sau khi hiến tế.

"Những con cóc lớn này, chắc là bị Sơn Thần hút khô rồi..." "Chẳng lẽ Sơn Thần là ma cà rồng?

Tôi nhớ đó là đặc sản của nước M mà, tham mưu trưởng Dương, đúng không?" Vương Bàn Tử nói.

"Nói đúng ra, ma cà rồng có nguồn gốc từ Đông Âu..." Tuyết Lỵ

Dương nói một câu, “Cũng không thể khẳng định Sơn Thần là ma cà rồng hay thứ gì đó tương tự.” Tiêu Dao lại chỉ vào bức tranh cuối cùng ở phần cuối của phù điêu.

Ánh mắt của ba người còn lại lập tức tập trung vào đó.

Chỉ thấy trên phù điêu có một vị thần mặt đen, mặt không có chút sinh khí nào, xung quanh là vô số phụ nữ.

Chỉ là những người phụ nữ này rõ ràng đều không phải người sống, mà là thi thể.

Chương 119

Tất cả nữ thi đều nằm thẳng trên mặt đất, ngửa mặt lên trời, hai tay dang rộng rủ sang hai bên, hai chân cong lên.

Toàn bộ tư thế này rất giống với những nữ thi bò bằng khớp ngược sau khi bị quỷ ám mà Tiêu Dao từng thấy trong phim kinh dị.

Tiêu Dao nhíu chặt mày, tư thế của nữ thi trên bức tranh giống hệt nữ thi hắn gặp dưới nước lúc nãy.

Nữ thi vừa rồi đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Tiêu Dao.

Không chỉ vì oán khí bám trên người nữ thi khiến người ta cảm thấy lạnh buốt thấu xương, mà còn là sự co giật quỷ dị và ánh sáng lóe lên trong chốc lát sau khi nữ thi bị Chấn Hồn Ca trấn áp.

Cứ như thể có thứ gì đó bên trong cơ thể nữ thi đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.

Những nữ thi này không dễ đối phó, Tiêu Dao thậm chí đã phải dùng đến Phát Khâu Thiên Quan Ấn và Chấn Hồn Ca mới trấn áp được.

Nếu nữ thi xuất hiện với số lượng lớn, Tiêu Dao sẽ chịu áp lực rất lớn, không thể đảm bảo có thể nhanh chóng trấn áp tất cả, khi đó Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương sẽ phải đối mặt trực tiếp với những thứ âm tà quỷ dị này.

Thật là phiền phức, nữ thi gặp phải lần này dường như lợi hại hơn nhiều so với trong cốt truyện gốc.

“Cái lão Sơn Thần này rốt cuộc là thứ quỷ gì vậy, bên cạnh lại có nhiều người chết như thế.” Vương Bàn Tử không sợ những mãnh thú cụ thể, nhưng đối mặt với những thứ ma quỷ thần thánh này lại có

chút e dè.

“Theo tôi thấy, lão Sơn Thần này mặt mọc lông, toàn thân âm khí, tám phần là một lão ‘tống tử’ đã ở đây hàng ngàn năm rồi.” Hồ Bái Nhất đưa ra câu trả lời của mình.

“Nhưng tại sao những người thổ dân đó lại phải hiến tế Thiềm Thừ cho cương thi?” Tuyết Lỵ Dương không hiểu hỏi.

Hồ Bái Nhất vừa nghe, lập tức bật chế độ suy luận, “Điều này cũng có thể giải thích.

Trên người cương thi chắc chắn có thi độc, những con cóc lớn đó khi gặp ‘tống tử’ độc hơn chỉ có thể dùng độc dịch trong tuyến độc của mình để chống lại, lấy độc trị độc, cuối cùng chỉ có thể chết vì cạn kiệt tinh huyết.

Thi độc trên người lão ‘tống tử’ chắc chắn cũng bị tiêu hao gần hết.

Những người khác sau đó dùng thứ gì đó trấn trụ cương thi, là có thể đi qua được Hồ Lô Động này...” Tiêu Dao nhìn Hồ Bái Nhất, trong lòng thầm nghĩ khả năng chém gió tỉnh bơ của ông anh họ này đúng là không phải dạng vừa, trong 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》 đến cả cái này cũng dạy sao?

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nhất thời bị Hồ Bái Nhất dọa cho ngây người ra.

“Đương nhiên rồi, lý thuyết của tôi không giải thích được mối quan hệ giữa những nữ thi và lão ‘tống tử’, nhưng không sao, lý thuyết đều là tuần tự tiến dần, đợi chúng ta xông vào, thực tiễn sẽ cho ra chân lý, chắc chắn có thể mò ra được.” “Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng chỉ có thể tiến không thể lùi.” Tiêu Dao chỉ về phía trước, “Xuyên qua Hồ Lô Động này, chúng ta mới có cơ hội tiếp cận mộ

Hiến Vương, nếu không thì chỉ có thể quay về." Nói đến nước này, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương tự nhiên đều lấy hết dũng khí.

Bốn người bổ sung một chút đồ ăn dự trữ giàu năng lượng mà Tiêu Dao mang theo trên tế đàn, như sô cô la, kẹo sữa hạt, sau khi hồi phục một chút thể lực, lại bắt đầu tiến về phía trước.

Lần này bốn người không xuống nước nữa, một là vì cây hóa thạch khá nhiều, chúng đan xen vào nhau có thể đi qua được, chỉ cần bốn người tản ra một chút, không cùng lúc giẫm lên một cây là có thể đi được.

Hai là vì Thiềm Thừ lớn và nữ thi dưới nước thực sự khiến người ta kinh hãi, có thể tránh được thì tự nhiên phải tránh.

Bốn người tiếp tục đi về phía trước khoảng hơn hai trăm mét, vách đá xung quanh bắt đầu thu hẹp nhanh chóng, Tiêu Dao biết đã đến phần eo ở giữa của Hồ Lô Động.

Sau đó một đoạn đường không có cây hóa thạch để đi, bốn người chỉ có thể xuống nước trở lại, gian nan đi đến chỗ nối tiếp.

Hồ Lô Động ở đây có một sự chênh lệch độ cao, mặt nước của cái Hồ Lô Động nhỏ hơn mới vào thấp hơn chỗ trước đó không ít, vừa hay tạo thành một thác nước ở vị trí giao nhau.

Bốn người có chút vất vả trèo lên chỗ giao nhau, phát hiện độ cao của thác nước không nhỏ.

"Để tôi xuống trước, xác nhận không có nguy hiểm rồi mọi người hãy xuống." Tiêu Dao nói.

Sau đó dùng móc leo núi cố định dây thừng, rồi bung khiên vảy sắt ra, trượt theo dây xuống dưới.

Tiêu Dao trượt xuống khoảng gần hai mươi mét mới chạm đất, sau đó đặt một cây đèn Lưu Ly Lãnh Diễm trên mặt đất, làm vật chỉ

dẫn cho Hồ Bái Nhất và những người khác.

Rất nhanh, ba người kia cũng mang theo túi lớn túi nhỏ trèo xuống theo dây thừng.

Đoạn Hồ Lô Động này không gian nhỏ hơn trước không ít, nhưng nước ở trung tâm hang lại sâu hơn.

Tiêu Dao men theo rìa hang vừa đi về phía trước vừa quan sát kỹ lưỡng, đi được khoảng vài chục mét, đột nhiên cảm thấy trong nước xuất hiện một mảng ánh sáng yếu ớt.

Cùng lúc đó, cả hang động đều bắt đầu tràn ngập cảm xúc ngột ngạt và oán hận.

Tiêu Dao biết chắc chắn là "tử phiêu" trong nước, cũng chính là những nữ thi kia lại xuất hiện.

Quả nhiên, khi Tiêu Dao nhìn vào giữa lòng nước của hang động, hắn phát hiện một cỗ nữ thi đang từ từ nổi lên từ dưới nước.

Trên người nữ thi vẫn giống như trước, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Lúc này, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử phía sau cũng đã đuổi kịp.

Vương Bàn Tử có tài bắn súng xuất chúng, nhìn thấy nữ thi từ từ nổi lên trong nước tự nhiên không chịu bỏ qua, miệng chửi bới, giơ súng tiểu liên Thompson lên "loạch xoạch" một tiếng, ba điểm thẳng hàng nhắm vào nữ thi.

"Thứ quỷ quái, xem tao bắn mày thành tương bần." Tiêu Dao nhíu mày, nhìn biểu cảm của Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, biết rằng ba người họ đều đã bị ảnh hưởng bởi oán khí trên người nữ thi, cảm xúc có dao động.

Oán khí trên người nữ thi dường như còn mạnh hơn lần trước.

Tiêu Dao tay cầm khiên vảy sắt và Toái Tinh Đao, vậy mà cũng có thể cảm nhận được, chỉ là không bị ảnh hưởng mà thôi.

Vương Bàn Tử giương súng ngắm nửa ngày, nhưng lại không nổ súng.

Tiêu Dao có chút kỳ lạ, vừa rồi hắn không hề ngăn cản, để Vương Bàn Tử, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương tự tay giải quyết nữ thi, có lẽ như vậy có thể giúp ba người họ chống lại oán khí bám trên người nó tốt hơn.

"Bàn Gia?

Sao không nổ súng?

Quét sạch cái thứ chết tiệt đó đi." Tiêu Dao nghi hoặc.

Trán Vương Bàn Tử bắt đầu từ từ đổ mồ hôi, trên mặt Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

"Diêu Tử, e là không được rồi, cái thứ chết tiệt này hơi nhiều, Thompson sợ quét không hết." Vương Bàn Tử hạ thấp giọng nói, như thể sợ kinh động đến chúng.

Tiêu Dao vừa nghe, quay đầu nhìn lại, cũng hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy trên mặt nước ở trung tâm hang động, dày đặc không biết bao nhiêu nữ thi, mặt nước gần như bị che kín.

Ánh sáng xanh lam yếu ớt trên người đám thi thể nối liền thành một mảng, chiếu rọi cả Hồ Lô Động trở nên quỷ khí âm u, không mang một chút hơi ấm nào.

Cảnh tượng trước mắt, chẳng khác nào địa ngục.

Tiêu Dao cắn răng, số lượng những xác nổi này trong nước cực kỳ nhiều, dù đạn trong khẩu Thompson của ba người có đủ, cứ bắn liên

tục cũng e là muối bỏ bể, không có tác dụng lớn.

Tiêu Dao tự vệ thì không cần quá lo lắng, chỉ cần xác nổi đến gần, hắn có thể thi triển Phát Khâu Thiên Quan Ấn và Chấn Hồn Ca.

Kỹ năng AOE này rất hữu dụng khi đối mặt với một mảng lớn xác nổi.

Điều duy nhất khiến Tiêu Dao có chút lo lắng là ba người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương.

Chương 120

Mặc dù Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều có Thompson trong tay, nhưng tà khí của những nữ thi này quá nặng, không biết tấn công vật lý của Thompson có thể trấn áp được tà khí trên người chúng hay không.

Nếu bị tà khí xâm nhập cơ thể, e là sẽ làm rối loạn tâm trí, làm ra những chuyện kỳ quái.

Tiêu Dao cắn răng, từ không gian hệ thống lấy ra ba món đồ.

Có một đôi vật tương tự như ngọc ấn nhưng dài hơn một chút, chính là hai món pháp khí mà Tiêu Dao đã dùng ngọc mão trong quan tài máu chế tạo thành trước đó, Huyền Điểu Thanh Ngọc Cương Mão và Bạch Hổ Thanh Ngọc Nghiêm Mão.

"Cương mão ký ương, linh dịch tứ phương, xích thanh bạch hoàng, mạc ngã cảm đương." "Nghiêm mão chính phương, đế lệnh hữu thường, đông tây nam bắc, mạc ngã cảm đương." Từ triện văn trên hai món ngọc mão này có thể thấy, hai thứ này không chỉ có thể trấn tà trừ hung, thậm chí còn có công hiệu ảnh hưởng điều động linh thể, đối với oán khí trên người những nữ thi trước mắt, tuyệt đối là đồ phòng hộ thượng hạng.

Tiêu Dao nhanh chóng giao Huyền Điểu Thanh Ngọc Cương Mão cho Hồ Bái Nhất, Bạch Hổ Thanh Ngọc Nghiêm Mão cho Vương Bàn Tử.

"Hai cái này là pháp khí tôi làm, đeo trên người, giống như Mạc Kim Phù, đừng rời thân!" Tiêu Dao lúc này cũng không kịp giải thích nhiều, trực tiếp giao hai món pháp khí ra rồi hét lớn một tiếng.

Còn về Tuyết Lỵ Dương, dù Kim Cương Tán có tác dụng phòng

hộ nhất định, nhưng ban đầu Tiêu Dao định dùng thêm một lá bùa "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ" để giúp Tuyết Lỵ Dương chống đỡ.

Dù sao thì đối phó với xác nổi, đều là Tiêu Dao đứng ở phía trước nhất, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng sẽ không để tham mưu trưởng Dương mạo hiểm.

Nhưng nhìn những "tử phiêu" đang trôi nổi vô số, cộng thêm lo lắng về độ khó tăng lên của Hồ Lô Động, uy lực của những vật quỷ dị biến cường, đã khiến Tiêu Dao lấy ra viên mãng châu lấy được từ con mãng xà khổng lồ vảy xanh.

Mãng châu vốn là một loại dược liệu, không phải pháp khí, chỉ là trên đó mang thuộc tính chiếu sáng cõi u minh, xua đuổi tà ma, uy hiếp thủy tộc, đưa cho tham mưu trưởng Dương dùng cũng không tồi.

Con gái dùng châu báu hình tượng cũng đẹp hơn.

Nhưng ngay khi Tiêu Dao định lấy mãng châu ra, hắn đột nhiên nhận được một thông báo hệ thống.

"Hệ thống kiểm tra phát hiện mãng châu và sừng thịt Vạn Tuế Thiềm Thừ có thể hợp thành Vạn Tuế Mãng Châu Liên, hợp thành cần tiêu hao 1000 điểm Khí Vận." Tiêu Dao trước đó đang rầu rĩ không biết cái sừng thịt Vạn Tuế Thiềm Thừ đó rốt cuộc có tác dụng gì, không ngờ lại có thể hợp thành vật phẩm với mãng châu.

Không biết có phải là phúc lợi đặc biệt mà hệ thống thấy tình thế nguy cấp nên ban cho không.

Tiêu Dao không chút do dự lựa chọn hợp thành.

Rất nhanh, một món đồ kỳ lạ xuất hiện trong không gian hệ thống.

Nhìn qua thì nó có hình dạng một chuỗi vòng tay, viên mãng châu đã thu nhỏ lại, thành một viên châu màu trắng bạc to bằng hạt đậu

tằm, ánh sáng nội liễm.

Còn những hạt châu khác trong chuỗi tổng cộng có mười sáu viên.

Mỗi viên đều nhỏ hơn mãng châu một chút, màu nâu vàng mang theo một mùi hương kỳ diệu, cầm vào tay ấm áp ôn nhuận, cảm giác như làm bằng gỗ, nhưng lại cứng hơn gỗ.

Mười sáu viên châu, cứ cách một viên lại có chữ bát phân màu đỏ son, tám chữ kỳ lạ: "Thiềm thừ khứ nguyệt, thiên hạ đại loạn." Giới thiệu của hệ thống về chuỗi vòng tay này còn khoa trương hơn.

"Vạn Tuế Mãng Châu Liên, lấy công dụng của thịt Vạn Tuế Thiềm Thừ để tránh ngũ binh, áp chế tà khí, và công dụng của mãng châu để chiếu sáng cõi u minh, trấn áp thủy tộc, đeo ở tay trái, tăng xác suất né tránh binh khí, ám khí và mọi loại tấn công, áp chế tà khí, có tác dụng trấn nhiếp nhất định đối với sinh vật dưới nước." Tiêu Dao vừa rồi còn hơi áy náy với tham mưu trưởng Dương.

Dù sao thì ngọc mão đưa cho ông anh họ và Vương Bàn Tử là pháp khí chính cống, đeo trên người công hiệu không thua kém gì Mạc Kim Phù đã được Tiêu Dao cường hóa.

Chỉ đưa cho tham mưu trưởng Dương một lá bùa "Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ", có chút không công bằng.

Nhưng khi Vạn Tuế Mãng Châu Liên xuất hiện, tôi biết thứ này quả thật được đo ni đóng giày cho tham mưu trưởng Dương.

Có Kim Cương Tán ngăn cản, cộng thêm khả năng né tránh và trấn áp tà khí của Vạn Tuế Liên, an toàn của tham mưu trưởng Dương đã được đảm bảo, huống chi còn có thêm công hiệu trấn áp thủy tộc.

Khi Tiêu Dao lấy Vạn Tuế Mãng Châu Liên ra, ánh mắt Tuyết Lỵ Dương sáng lên, dùng giọng điệu không thể tin nổi hỏi: "Cho tôi sao?" "Đúng vậy, nhớ đeo ở tay trái, nếu nữ thi đến gần nhớ phải cầm cả

Kim Cương Tán trên tay." Tiêu Dao dặn dò một câu.

Tuyết Lỵ Dương nhận lấy Vạn Tuế Mãng Châu Liên, đeo lên tay, lập tức cảm thấy một trận mát lạnh ôn nhuận.

Sự phiền muộn vốn luôn đè nén trong lòng kể từ khi vào Hồ Lô Động lập tức tan biến.

"Diêu Tử, đám xác nổi này giải quyết thế nào?" Vương Bàn Tử đeo ngọc mão lên, tâm trạng cũng dịu lại, nhưng nhìn đám thi thể dày đặc vẫn hơi hoảng.

"Để tôi xử lý trước, mọi người cẩn thận." Tiêu Dao trầm giọng nói.

Đã vậy những xác nổi này đã xảy ra biến hóa, thậm chí còn mạnh hơn trong cốt truyện gốc, Tiêu Dao tự nhiên không dám sơ suất.

Hắn lập tức lấy ra Phát Khâu Thiên Quan Ấn, bung khiên vảy sắt trên tay trái, tiến vào trong nước.

Cũng lạ, những xác nổi đó dường như có thể cảm nhận được Tiêu Dao tiến vào trong nước, vậy mà đồng loạt tách ra, không một cái nào dám đến gần phạm vi một trượng của Tiêu Dao.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương ở phía xa nhìn mà chết lặng.

"Kia không phải là thi thể sao?

Sao tôi cảm giác như có ý thức vậy?" "Chúng nó sợ Diêu Tử à?

Quỷ cũng sợ ác nhân sao?" Tiêu Dao giơ cao Phát Khâu Thiên Quan Ấn, sau đó miệng quát lớn: "Hám thiên phố địa, hống tự thôn thanh, vô úy vô biên, chí trấn hoang thành..." Giọng điệu hung hãn, thần sắc phẫn nộ, người không biết còn tưởng Tiêu Dao đang chửi bậy.

Tiếp đó, Phát Khâu Thiên Quan Ấn đập mạnh xuống mặt nước vốn yên tĩnh.

Lập tức một vòng hào quang vàng lấy Tiêu Dao làm tâm, lan tỏa ra bốn phía.

Lần này không chỉ có hào quang, một con sóng cao hơn ba thước cũng bị một cú đập của Phát Khâu Thiên Quan Ấn kích động lên.

Mặt nước xung quanh lập tức như nước sôi.

Những "tử phiêu" nữ thi vốn đang nổi trên mặt nước đều như tôm sống trong nồi nước sôi, bắt đầu cong người liên tục bật lên, có cái thậm chí còn nhảy cao khỏi mặt nước hai ba thước.

Những xác nổi bị hào quang vàng chiếu tới, ánh sáng xanh lam yếu ớt trên người sẽ nhanh chóng biến mất.

Sau khi giãy giụa bật nảy vài cái, chúng lập tức trở nên yên tĩnh, tứ chi cũng trở nên lỏng lẻo, không còn trôi theo đám xác nổi lớn về phía trước, mà từ từ chìm xuống đáy nước đen kịt, như thể trở về vực sâu.

Nước trên mặt bắn tung tóe, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nhìn mà chết lặng *2.

"Không đúng, những nữ thi này thật sự giống vật sống, trên người nữ thi có oán khí, nhưng cũng không thể bật nảy như vậy, động tác này tôi chỉ thấy ở hiện trường đầu bếp làm món ăn thôi." Vương Bàn Tử vậy mà theo bản năng lau mép.

"Bàn Gia chú ý chút đi, nước miếng chảy cả ra rồi, buồn nôn chết đi được.

Mấy cái nữ thi này quả thật có vấn đề, nhưng xem ra chúng không nhắm vào chúng ta, chúng ta chỉ là cá nằm trong chậu bị vạ lây." Hồ Bái Nhất nói.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nhìn kỹ lại, quả thật đúng như vậy.

Những nữ thi này dường như không ngừng nổi lên từ đáy nước, mục tiêu không phải là bốn người xông vào Hồ Lô Động, mà là đang tụ tập về một vị trí không xa phía trước bốn người.

"Nhìn động tác của Diêu Tử xem, anh ấy cũng chỉ xử lý những nữ thi áp sát chúng ta thôi." Tuyết Lỵ Dương mắt tinh, nhanh chóng nhận ra ý đồ của Tiêu Dao.

Tiêu Dao như một tảng đá ngầm kiên cố, đứng chắn trước những nữ thi đang ồ ạt kéo đến như thủy triều, khiến chúng không thể lan đến vị trí của bốn người.

"Mau nhìn kìa!

Chỗ những nữ thi kia tụ tập." Hồ Bái Nhất hét lên một tiếng.

Chương 121

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đồng thời nhìn về phía nơi nữ thi hội tụ, phát hiện không biết từ lúc nào, ở nơi tập trung nhiều xác nổi nhất, xuất hiện những mảng khí thể màu đỏ lớn, vô cùng đậm đặc và không trong suốt, giống như một lớp sơn dầu màu đỏ máu sền sệt lơ lửng giữa không trung.

Tiêu Dao cũng chú ý thấy đám xác nổi đang tụ tập vào giữa, nhưng Tiêu Dao nhất thời cũng không dám dừng lại.

Oán niệm trên những xác nổi này thực sự quá nặng, nếu không dùng Phát Khâu Thiên Quan Ấn và Chấn Hồn Ca trấn áp, Tiêu Dao dám chắc Vương Bàn Tử chắc chắn sẽ phát điên, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất có lẽ có thể chống cự thêm một lúc, nhưng rủi ro cũng rất lớn.

Tiêu Dao vừa duy trì hào quang vàng trên Phát Khâu Thiên Quan Ấn, vừa nhìn về phía nơi đám xác nổi tụ tập.

Vô số xác nổi sau khi tiến vào phạm vi của làn sương mù đỏ, không bao giờ xuất hiện nữa, như thể bị thứ gì đó nuốt chửng.

"Trong sương mù đỏ hình như có thứ gì đó!" Tiêu Dao hét lên một tiếng.

"Chúng ta bây giờ làm sao?" Vương Bàn Tử một tay đeo ngọc mão, một tay gác khẩu Thompson hỏi lớn.

"Thứ trong sương mù đỏ, có khả năng là Sơn Thần mà chúng ta thấy trên miếu Sơn Thần và tế đàn bên ngoài, những xác nổi này có khả năng đã bị ăn thịt rồi." Tuyết Lỵ Dương nói.

"Khẩu vị của Sơn Thần cũng lớn quá nhỉ?

Cứ ăn kiểu này, mấy ngàn năm qua, e là dân số ở Nam Cương cũng bị ăn sạch rồi.” Hồ Bái Nhất lè lưỡi.

“Kệ nó khẩu vị lớn hay khẩu vị nhỏ đi, chúng ta bây giờ không biết làm sao cả...” Vương Bàn Tử bất lực nói.

“Đừng nổ súng, để tránh kinh động đến nó.

Bây giờ chúng ta nhân lúc lão Sơn Thần này đang ăn, mau chóng ra khỏi Hồ Lô Động.” Tuyết Lỵ Dương nói.

Mặc dù Tiêu Dao biết cái gọi là lão Sơn Thần này là thứ gì, trước đó cũng đã nghĩ ra cách đối phó, nhưng vào lúc này, Tiêu Dao lại có một cảm giác nguy cơ sâu sắc.

Cảnh tượng bên trong Hồ Lô Động có sự khác biệt không nhỏ so với dự tính ban đầu của Tiêu Dao, những thứ gặp phải bên trong, mức độ sức mạnh cũng rõ ràng đã tăng cường.

Bất luận là kích thước và tính chủ động tấn công của Thiềm Thừ, mật độ và kích thước của đàn côn trùng, cường độ oán khí trên người nữ thi, đều vượt xa dự liệu của Tiêu Dao.

Tương tự, Tiêu Dao tin chắc rằng “lão Sơn Thần” này nhất định cũng đã được tăng cường.

Trong cốt truyện gốc, “lão Sơn Thần” này mạnh mẽ vô cùng, nhóm ba người đã tốn rất nhiều công sức, liều mạng và dựa vào mấy phần may mắn mới miễn cưỡng qua được.

Bây giờ đối mặt với cái này, e là không dễ dàng qua được như vậy.

Nhưng, đã xuyên việt đến thế giới đạo mộ, ngàn cay vạn đắng đi đến Hồ Lô Động, sắp phải đối mặt với chân thân của “lão Sơn Thần”, lẽ nào lại lùi bước vì nguy hiểm?

“Lão Sơn Thần” nguy hiểm thì đúng rồi, nhưng nguy hiểm đi đôi với lợi ích khổng lồ trên người nó.

Không chỉ là điểm Khí Vận kếch xù nhận được khi giết “lão Sơn Thần”, mà bây giờ điểm Khí Vận đã trở thành nỗi đau trong lòng Tiêu Dao.

Cấp bậc Phát Khâu Thiên Quan thăng từ lục phẩm, không chỉ tiêu sạch điểm Khí Vận mà Tiêu Dao tích lũy trước đó, mà điểm Khí Vận cần thiết cho cấp bậc tiếp theo, chính lục phẩm, lại là một con số thiên văn, quá nhiều.

Hệ thống đang ép Tiêu Dao phải mạo hiểm.

Ngoài ra, còn có những lợi ích như kỹ năng, dược liệu có thể nhận được sau khi giết chết yêu thú mạnh mẽ.

Cho đến nay, một trong những trang bị Tiêu Dao dùng nhiều nhất là khiên vảy sắt, chính là nhờ không ngừng hợp thành và nâng cấp từ các loại dược liệu thu thập được trên người các loại yêu thú.

Giết chết lão Sơn Thần không chỉ có thể nhận được những lợi ích trực tiếp như phần thưởng của hệ thống, mà nếu Tiêu Dao không nhớ nhầm, trên người lão Sơn Thần này còn có không ít bảo bối và bí mật, bỏ lỡ thì thực sự quá đáng tiếc.

“Oán khí trên xác nổi tôi có thể trấn áp, có vài con cá lọt lưới mọi người cũng có thể tự xử lý, lát nữa có cơ hội thì xông ra ngoài, ra khỏi Hồ Lô Động là tạm thời an toàn.” Tiêu Dao kiên định nói.

“Được!

Cách này hay!” Vương Bàn Tử hạ súng tiểu liên xuống, lại cầm xẻng công binh lên.

Hồ Bái Nhất lại cẩn thận hơn, “Chúng tôi xông ra ngoài?

Vậy còn cậu?" Khóe miệng Tiêu Dao nhếch lên, "Tôi muốn đi gặp lão Sơn Thần này một phen, chẳng phải chúng ta có câu nói cổ hay sao, đến cũng đến rồi..." "Tôi học ít, đừng lừa tôi, từ khi nào chúng ta lại có câu nói cổ như vậy?" Vương Bàn Tử ngơ ngác.

"Có chứ, bốn câu danh ngôn nổi tiếng như vậy mà anh chưa nghe sao?" Tiêu Dao nghiêm túc nói.

Vương Bàn Tử càng thêm mơ hồ, "Nói nghe xem nào?

Tứ đại danh tác thì tôi ít nhiều cũng nghe qua, tứ đại danh ngôn thì tôi thật sự không biết.

Nói cho tôi nghe xem bốn câu đó là gì?" "Đến cũng đến rồi, Tết nhất đến nơi, ai cũng không dễ dàng gì, người cũng mất rồi..." Tiêu Dao vẫn nghiêm túc giơ ngón tay ra nói bốn câu.

"Tôi biết ngay thằng nhóc Diêu Tử cậu lại giở trò mà!

Thần thánh phương nào lại có tứ đại danh ngôn kiểu này.

Thôi được, Bàn Gia tôi tuy tham ăn, nhưng không phục lão Sơn Thần còn tham ăn hơn tôi, những nữ thi này cũng đều là những người phụ nữ khổ mệnh thời xưa, hôm nay tôi phải cùng cậu gặp lão Sơn Thần này một phen." Vương Bàn Tử mắng Tiêu Dao một câu, sau đó một tay gác khẩu Thompson lên, "Bàn Gia tôi không đi nữa!" "Được lắm, Bàn Tử, Diêu Tử, ngầu lòi nhỉ?

Ở lại biểu diễn một màn coi cái chết nhẹ tựa lông hồng à?

Không được, tôi phải trông chừng các cậu, một đứa là em họ tôi, một đứa là bạn nối khố, hai thằng ngốc này ở lại tôi không yên tâm." Hồ Bái Nhất cũng không đi nữa.

Tuyết Lỵ Dương tức giận chỉ vào ba người đàn ông to lớn, "Làm gì vậy?

Bây giờ là cơ hội hiếm có, đừng có cậy mạnh.

Thôi thôi, ba người làm việc chẳng có ai dùng đầu óc, không có tôi là tham mưu trưởng đây e là sẽ phạm phải sai lầm của chủ nghĩa mạo hiểm, muốn ở lại thì mọi người cùng ở lại." Trong bốn người, người coi trọng tinh thần đồng đội nhất thực ra là tham mưu trưởng Dương, cô cũng hiểu sâu sắc đạo lý của Mạc Kim Giáo úy là hợp thì sống, chia thì chết, mặc dù lý trí mách bảo rằng ở lại vô cùng nguy hiểm, nhưng lúc này cô cũng không chịu đi.

Nụ cười trên mặt Tiêu Dao càng thêm thuần khiết, "Được, đã vậy mọi người đều không đi nữa, chúng ta sẽ gặp lão Sơn Thần này một phen, cũng là để báo thù cho hàng trăm hàng ngàn người phụ nữ khổ mệnh!" Tiêu Dao nói xong, lại một lần nữa giơ cao Phát Khâu Thiên Quan Ấn, đập mạnh xuống mặt nước, Chấn Hồn Ca lại được thi triển.

Lần này Tiêu Dao dốc toàn lực, hào quang vàng trên Phát Khâu Thiên Quan Ấn sáng chói như mặt trời buổi sớm, từng vòng lan tỏa ra, trong nháy mắt quét sạch nữ thi trong phạm vi bốn năm trượng xung quanh.

Những nữ thi khác dường như cũng cảm nhận được sát khí ngút trời trên người tôi nên vội vàng nhường đường.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng bị khí thế của Tiêu Dao lây nhiễm, buộc ngọc mão vào cổ tay, cầm súng tiểu liên xuống nước.

Dường như cảm nhận được sự thay đổi xảy ra trong Hồ Lô Động, sự tồn tại trong làn sương mù đỏ dày đặc dường như đã động, sương mù đỏ bắt đầu lan nhanh ra xung quanh.

Cùng với từng đợt tiếng nước, trong sương mù đỏ truyền ra một trận âm thanh.

“Bỏ mẹ, lão Sơn Thần ra thật rồi, gã này không phải là một con ‘tống tử’ siêu cấp chứ, nghe động tĩnh này thể tích không nhỏ đâu.” Vương Bàn Tử nói.

“Hồ Lô Động từ góc độ phong thủy là huyệt cát, theo lý sẽ không xuất hiện những thứ như cương thi, e là một con quái thú.” Hồ Bái Nhất nói một câu.

“Không đúng, sao tôi nghe giống như quân đội thời cổ đại vậy?” Tuyết Lỵ Dương nói một câu.

Cùng với giọng nói của Tuyết Lỵ Dương vừa dứt, những người khác đều nghe thấy một trận tiếng sắt giáp ma sát, vô cùng đều đặn, thực sự giống như tiếng hành quân của quân đội thời cổ đại.

“Quỷ gì vậy?

Chương 122

Chẳng lẽ là âm binh?" "Không phải, âm binh thường xuất hiện ở gần các chiến trường xưa.

Nước Cổ Điền vốn không có nhiều chiến sự, chủ yếu dùng vu cổ chi thuật, không mạnh về quân lực, tiếng sắt giáp không giống âm binh." Hồ Bái Nhất bình tĩnh nói.

"Kệ nó là thứ gì, chỉ cần ló đầu ra là Bàn Gia tôi dùng Thompson chiêu đãi." Vương Bàn Tử hung hăng nói.

Cùng với việc thứ trong sương mù đỏ ngày càng gần, tiếng sắt giáp cũng ngày càng lớn, không ngừng có đá từ trên vách hang xung quanh rơi xuống.

Hồ Bái Nhất và những người khác vẫn chưa nhìn rõ chân thân của lão Sơn Thần trong sương mù đỏ, nhưng áp lực mà thanh thế này mang lại đã khiến trán ba người họ đều đổ mồ hôi.

Kỹ năng Thiên Nhãn Thông của Tiêu Dao có thể nhìn trong bóng tối, cũng có thể nhìn thấu cõi u minh, lúc này vậy mà lờ mờ xuyên qua được làn sương mù đỏ dày đặc, nhìn thấy một vật thể khổng lồ trong sương mù đỏ cao khoảng ba bốn tầng lầu, thô gần hai mét, đang di chuyển về phía bốn người.

Vấn đề là vật thể khổng lồ khiến người thường nhìn thấy cảm thấy mình nhỏ bé này, chỉ là phần lộ ra, trong làn sương mù đỏ dày đặc hơn ở phía sau, không biết có bao nhiêu phần cơ thể chưa lộ ra.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên không kìm được nữa, giơ súng tiểu liên Thompson lên, chửi lớn một tiếng vào trong sương mù đỏ, "Bà nội cha mày là lão Sơn Thần à!

Ăn đạn của Bàn Gia đi!" Sau đó một loạt đạn súng lục cỡ 11.43mm uy lực lớn của khẩu Thompson lóe sáng bay ra.

Vương Bàn Tử vừa nổ súng, Hồ Bái Nhất tự nhiên cũng không chịu thua kém, cũng giơ khẩu Thompson lên giữ cò súng bắn một loạt.

Vô số viên đạn bắn vào trong sương mù đỏ, trong sương mù đỏ truyền ra từng trận tiếng đạn bắn trúng tấm sắt, vang lên lanh lảnh.

Có vài viên đạn bị chặn lại, tạo thành đạn nảy, bắn vào trong nước và trên vách hang, nhất thời trong hang động đá vụn bay loạn xạ.

"Không ổn, chẳng lẽ trong sương mù đỏ là xe bọc thép của chủ nghĩa đế quốc?" Hồ Bái Nhất là người từng ra chiến trường, tự nhiên biết âm thanh vừa rồi không thể phát ra từ việc đạn bắn vào người động vật.

Khả năng duy nhất là trong sương mù đỏ có tấm sắt.

"Lão Hồ chém gió vừa thôi, chủ nghĩa đế quốc quỷ nào lại có thể lái xe bọc thép vào trong hang động kiểu này?" Vương Bàn Tử bắn hết một băng đạn, bắt đầu thay đạn.

Một lát sau tiếng súng ngừng lại, trong sương mù đỏ không có chút động tĩnh nào, không những không có động tĩnh, mà còn đang từ từ tiêu tan.

Sau đó Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương phát hiện trong sương mù đỏ vậy mà không có vật gì.

Những viên đạn bắn ra vừa rồi chẳng lẽ đã bắn vào không khí?

Vậy những tiếng đạn bắn trúng tấm sắt đó từ đâu ra?

Tiêu Dao thì nhíu chặt mày, đột nhiên hét lên một tiếng, "Ở bên kia!" Vừa hét vừa vung tay phải, chín cây đinh thép carbon từ trong tay văng ra.

Sau đó Tiêu Dao cũng không quan tâm đinh thép carbon có hiệu quả hay không, cũng giơ súng tiểu liên Thompson lên, bắn một loạt về phía bên phải của ba người kia.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lúc này mới phát hiện, trên mặt nước cách bên phải họ khoảng mười mấy mét, không biết từ lúc nào đột nhiên xuất hiện một bóng dáng to lớn vô cùng.

Một trận tiếng thở dốc nặng nề truyền đến, bóng dáng khổng lồ mang một khuôn mặt quái dị, phun ra một đám sương mù đỏ máu đậm đặc không thể tan về phía bốn người.

Sương mù đỏ vừa ra khỏi miệng, đã thấy trên mặt nạ vàng vang lên một trận tia lửa "ba ba ba", đó là chín cây đinh thép carbon của Tiêu Dao.

Kỹ năng Cửu Liên Hoàn của Tiêu Dao có độ chính xác đáng kinh ngạc, gần như đều bắn trúng cùng một vị trí trên mặt nạ vàng.

Những cây đinh thép carbon phía trước, cứng rắn đục ra một cái lỗ to bằng lòng bàn tay trên trán mặt nạ vàng, mấy cây phía sau dính độc tố của hắc vưu hưởng thì trực tiếp theo cái lỗ đó bắn vào trong.

Chưa đợi khuôn mặt quái dị đeo mặt nạ vàng có phản ứng, đạn từ khẩu Thompson trong tay Tiêu Dao đã đến.

So với Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất, tài bắn súng của Tiêu Dao có phần kém hơn, nhưng thị lực xuất sắc và khả năng giữ thăng bằng đã giúp Tiêu Dao nhanh chóng tìm được cảm giác, dồn phần lớn đạn vào gần cái lỗ trên mặt nạ vàng.

Một trận tiếng thở dốc khổng lồ truyền đến, không khí dường như cũng tràn ngập cảm giác oán hận và đau khổ.

Vật thể khổng lồ đeo mặt nạ vàng đó lại ẩn mình vào trong sương mù đỏ.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử liên tục lùi lại, tuy đã mang mặt nạ phòng độc, nhưng trước đó chưa đeo kỹ, lúc này vừa lùi lại vừa vội vàng đeo mặt nạ lên, khi giơ súng lên tìm kiếm con quái thú khổng lồ đó, trong hang động ngoài sương mù đỏ ra không còn thấy bóng dáng nào khác.

"Diêu Tử có nhìn rõ cái mặt nạ đó không?" Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đã đeo mặt nạ phòng độc, vừa nạp đạn vào súng lục vừa hỏi Tiêu Dao.

Tiêu Dao gật đầu, "Thấy rồi, giống hệt cái chúng ta thấy trước đó." Cái mặt nạ vàng vừa xuất hiện từ trong sương mù đỏ, gần như không có khác biệt gì so với cái mặt nạ vàng mà mọi người vớt ra từ trong quan tài máu trước đó.

Tất cả đều có sừng rồng, miệng sô ngô, tai hình đuôi cá.

Đương nhiên hình dáng giống nhau, nhưng kích thước thì hoàn toàn khác, cái mặt nạ vàng trong quan tài máu lớn hơn mặt người thường một chút, còn cái vừa xuất hiện thì to hơn cái chảo sắt lớn dùng để xào rau ở nông thôn miền Bắc vài vòng.

Vương Bàn Tử lúc này đã nạp đầy đạn vào khẩu Thompson, "Lão Hồ, cái món đồ chơi vừa rồi có phải là 'tống tử' lớn không?

Nếu thật sự là 'tống tử', thì kích thước móng lừa đen chúng ta mang theo không khớp đâu!" "Nhảm nhí!

Chắc chắn không phải cương thi, thứ vừa rồi tuyệt đối là vật sống, không biết là mãng xà hay thứ gì khác." Hồ Bái Nhất cũng nạp xong đạn, lại bắt đầu bắn vào sương mù đỏ.

Giống như Hồ Bái Nhất, loại người đã từng ra chiến trường thật sự, điều thích làm nhất là hỏa lực áp chế, bây giờ có khẩu Thompson trong tay, căn bản không dừng lại được.

Hồ Bái Nhất vừa bắn vừa tìm vật che chắn, nhanh chóng di chuyển ra sau một tảng đá đỏ bên bờ, đạn bắn ra cũng tạo thành một mặt phẳng hình sóng.

Vương Bàn Tử học theo, cũng nửa ngồi xổm trên mặt đất bắn vào trong sương mù đỏ.

Rất nhanh, trong sương mù đỏ lại truyền ra một trận âm thanh lanh lảnh.

"Trên người thứ đó có giáp sắt, đợi lát nữa nó ra rồi hãy nổ súng, hỏa lực luân phiên liên tục, chuyên bắn vào đầu!" Tiêu Dao hét lớn một tiếng.

Vừa rồi khi bóng dáng khổng lồ đó xuất hiện, Tiêu Dao phát hiện, trên người thứ đó mọc những thứ giống như vảy, nhưng tất cả đều làm bằng đồng xanh, rõ ràng là do con người tạo ra.

Lúc này, đạn trong tay Hồ Bái Nhất đã hết, đang chuẩn bị nạp đạn thì trong sương mù đỏ đột nhiên tách ra, một cái đầu to lớn vô cùng trực tiếp đập về phía tảng đá đỏ che chắn của Hồ Bái Nhất.

Lần này con quái vật lao ra khỏi sương mù đỏ, Tiêu Dao, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều nhìn thấy rõ ràng.

Trên đỉnh đầu con quái vật, giữa mặt nạ vàng vốn có một con mắt độc nhất, bên trong có một thứ giống như nhãn cầu đang đảo qua đảo lại.

Cái lỗ mà chín cây đinh thép của Tiêu Dao đục ra trước đó, vừa hay ở phía trên con mắt độc khoảng ba tấc, rất đáng tiếc là không trúng.

Nhưng lúc đó Tiêu Dao hoàn toàn dựa vào cảm giác bắn vào giữa trán mặt nạ, đã không dễ dàng.

Điều khiến mấy người họ chấn động nhất là, cái miệng của con

quái vật khổng lồ này ở phía sau mặt nạ vàng.

Cái miệng nhe răng trên mặt nạ vàng tương tự như miệng cọp, ngoác ra rất rộng.

Đằng sau miệng mặt nạ là một cái miệng lớn như chậu máu, bên trong có lớp màng thịt màu hồng nhạt.

Góc độ há miệng của nó hoàn toàn không giống động vật thông thường chỉ mở trên dưới, mà bung ra xung quanh như một đóa hoa.

Bốn góc của cái miệng đang mở có một chiếc răng nanh sắc bén, bên trong là từng hàng răng nhọn hoắt, vừa nhỏ vừa dày đặc.

Đương nhiên, sự dày đặc này là tương đối so với cái miệng khổng lồ của nó, Tiêu Dao ước tính mỗi chiếc răng nhỏ đều dài hơn nửa thước.

Chương 123

Cả cái miệng cho người ta cảm giác như một cái máy xay thịt, Tiêu Dao có thể khẳng định, nếu ai bị cái miệng này nuốt vào, trên người tuyệt đối sẽ không còn một mảnh lành lặn.

Lúc này ba người đã hiểu rõ, thứ đằng sau chiếc mặt nạ vàng này là một con sâu khổng lồ vô cùng.

Có khả năng trên người nó là một lớp vỏ giáp dày và cứng.

Cùng lúc đó, cơ thể đằng sau mặt nạ vàng cũng lộ ra, hai bên là những chiếc chân đốt to như đùi người, chi chít lúc nhúc không ngừng, đầu mỗi chiếc chân đều có móng vuốt cong cong sắc bén.

Ngoài những thứ đó, điều khiến người ta kinh ngạc nhất là trên người nó khoác một lớp áo giáp nặng bằng đồng xanh hình vảy, tuy đã bị ăn mòn nghiêm trọng, khắp nơi đều là màu xanh của đồng.

Một số mảnh vảy giáp đã rơi ra, để lộ lớp vỏ giáp màu đỏ máu bên trong, sáng bóng, trông còn cứng hơn cả lớp vảy đồng.

"Nổ súng đi!" Tiêu Dao hét lên, khẩu Thompson lại gầm lên giận dữ, lần này Tiêu Dao nhìn rất rõ, tất cả đạn đều bắn vào trong miệng của con sâu lớn sau mặt nạ vàng.

Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên, từ trong miệng con sâu phun ra từng đám sương mù màu đỏ đặc quánh như vật chất, nhanh chóng bao trùm lấy Hồ Bái Nhất và tảng đá đỏ trước mặt anh.

Vương Bàn Tử đỏ cả mắt, hét lên một tiếng "Lão Hồ", sau đó điên cuồng trút đạn vào trong đám sương mù.

Giữa không trung vang lên một tràng tiếng "đinh đinh đang đang".

Lúc này Tuyết Lỵ Dương nhắm chuẩn phương hướng của Hồ Bái

Nhất, "vèo" một tiếng quăng ra Phi Hổ Trảo, hơi dùng sức, cảm giác dây thừng của Phi Hổ Trảo đã căng chặt.

"Lão Hồ, men theo dây thừng!" Tuyết Lỵ Dương hét lớn.

Hồ Bái Nhất trước đó đã đeo mặt nạ phòng độc, lại có Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn của Tiêu Dao, nên tạm thời không lo bị trúng độc trong sương mù, chỉ là sương quá dày, giống như bị nhốt trong một thùng sơn dầu màu đỏ, hoàn toàn không nhìn rõ bốn phương tám hướng.

Lúc này Hồ Bái Nhất đang lo không ra khỏi được đám sương mù này sẽ bị con sâu lớn nuốt chửng, thì Phi Hổ Trảo đã quăng tới.

Hồ Bái Nhất lập tức nắm lấy Phi Hổ Trảo, men theo dây thừng khom lưng chạy ra ngoài.

Vừa chạy được hai bước, nghe sau lưng vang lên một tiếng nổ lớn, tảng đá đỏ nơi anh vừa ẩn nấp đã bị đập nát, đá vụn bay tứ tung.

Tiêu Dao nghe thấy cũng thót tim, băng đạn của khẩu tiểu liên đã hết, không kịp thay băng đạn mới, tay phải hắn móc ra mấy cây đinh thép carbon đã tẩm độc tố của mực tuộc vằn đen, Thiên Nhãn Thông nhìn xuyên qua sương mù, nhắm vào con mắt độc nhất trên mặt nạ vàng của con sâu mà phi tới.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, chín cây đinh thép đều bắn trúng cùng một chỗ.

Tiêu Dao lờ mờ thấy con mắt đang chuyển động dưới mặt nạ vàng của con sâu bị bắn tóe dịch ra.

Tiêu Dao lau mồ hôi trên trán, vừa lúc này Hồ Bái Nhất cũng đã chạy ra khỏi đám sương mù màu đỏ.

Con sâu lớn lúc này nhân lớp sương mù che chắn, nhanh chóng rụt lại, nhất thời không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hồ Bái Nhất vẫn còn kinh hồn bạt vía, chạy đến trước mặt ba người, thở hổn hển nói: "Mẹ nó, con sâu quỷ quái gì thế này?

Không giống rết, không giống cuốn chiếu, mà giống giun đất có vỏ giáp, đạn bắn vào cũng chỉ trầy da, thật là muốn mạng." Vương Bàn Tử cảm nhận sâu sắc hơn, trong bốn người thì tài bắn súng của Vương Bàn Tử là tốt nhất, hỏa lực tập trung nhất, nhưng phát hiện lớp vảy bên ngoài bị bắn vỡ, lớp vỏ giáp màu đỏ bên trong lại có thể chặn được đạn, phải bắn liên tục vào cùng một chỗ rất nhiều phát mới xuyên được vào thịt con sâu.

Điều khiến người ta bực mình nhất là, dù bắn vào thịt, đối với cơ thể khổng lồ của con sâu, cũng chỉ như bị kim tiêm phòng dịch chích một cái.

"Có mặt nạ vàng và vảy giáp trên người, là do con người lắp lên à?" Tuyết Lỵ Dương cũng đầy nghi hoặc, "Con sâu lớn này hoàn toàn không giống với hình tượng Sơn Thần mà tôi thấy ở miếu Sơn Thần và trên tế đàn." "Thứ này gọi là Hoắc Thị Bất Tử Trùng, sức sống của nó vô cùng ngoan cường, dù tôi có thể phá vỡ vỏ giáp của nó, cũng khó mà giết chết được." Tiêu Dao trầm giọng nói.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng có thể được xem là một sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ trong thế giới đạo mộ, gần như không thể giết chết nó.

Mạng lưới thần kinh độc đáo của Hoắc Thị Bất Tử Trùng cho phép nó chỉ cần còn lại một chút máu thịt là có thể từ từ hồi phục.

Cách giết chết nó về cơ bản tương tự như thiêu thành tro bụi, hoặc bị ăn sạch rồi tiêu hóa bằng axit dạ dày.

Nhưng Hoắc Thị Bất Tử Trùng lại ở trong động Hồ Lô, khắp nơi đều là nước, muốn thiêu chết nó trừ phi có núi lửa phun trào.

Còn việc ăn sạch Hoắc Thị Bất Tử Trùng, những sinh vật có kích

thước lớn hơn nó trên cả Trái Đất này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Vậy phải làm sao?" Vương Bàn Tử mặt đầy lo lắng.

Bây giờ đã chọc giận Hoắc Thị Bất Tử Trùng, xem cái bộ dạng của nó cũng không phải loại động vật nhỏ bé khoan hồng độ lượng gì, e là lát nữa lại chui ra.

"Lát nữa khi nó xuất hiện, mọi người nhớ thu hút sự chú ý của nó, nửa thân dưới của nó có một phần mọc liền vào trong vách động Hồ Lô, nối liền với bên ngoài.

Đó là nhược điểm của nó, tôi phải chặt đứt nó, sau đó mới có cách thiêu hủy được." Tiêu Dao nói.

"Dùng thuốc nổ không được sao?

Tôi có mang theo kíp nổ." Tuyết Lỵ Dương hỏi.

"E là không được, thuốc nổ có thể làm nó bị thương, nhưng không thể nổ chết nó, chỉ có thiêu nó thành tro bụi mới có thể diệt trừ tận gốc." Tiêu Dao lắc đầu.

Lúc này ba người còn lại đều đã nạp đạn đầy súng, nghe lời Tiêu Dao nói liền gật đầu.

Đúng lúc này, mặt nước trong động Hồ Lô dâng lên một trận sóng lớn, sau một tiếng nổ, thân thể khổng lồ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng lại trồi lên từ dưới nước.

Con quái vật này lại còn biết dùng nước làm yểm trợ để tấn công bất ngờ, đúng là thành tinh rồi.

"Chính là bây giờ!" Tiêu Dao hét lớn một tiếng, sau đó như một con cá, nhảy ùm xuống nước.

Hồ Bái Nhất lúc này đã lấy lại bình tĩnh, bắt đầu chỉ huy Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương thay phiên nhau nạp đạn, bắn về phía

Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng nhanh chóng bị hỏa lực liên miên không dứt của ba người thu hút, từ trong miệng và trong lớp vảy giáp đều phun ra sương mù màu đỏ, đuổi theo ba người.

Hồ Bái Nhất và hai người kia men theo bờ động Hồ Lô mà chạy, con sâu lớn liên tục dùng thân thể khổng lồ vừa đập vừa húc.

Hồ Bái Nhất thấy ven bờ có không ít tảng đá đỏ, liền chỉ huy Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nấp sau những tảng đá đó.

Ban đầu Hồ Bái Nhất nghĩ rằng mắt của Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã bị Tiêu Dao dùng đinh thép carbon bắn nổ, nấp sau tảng đá chắc chắn có thể kéo dài thời gian, không ngờ con sâu lớn này sống trong động Hồ Lô tối tăm quanh năm, thị giác sớm đã thoái hóa gần hết, có mắt hay không cũng chẳng khác gì.

Bất kể Hồ Bái Nhất và những người khác chạy đi đâu, cái mặt quái dị đeo mặt nạ vàng của Hoắc Thị Bất Tử Trùng đều có thể lao về phía đó.

"Diêu Tử, phải nhanh lên!" Hồ Bái Nhất vừa nổ súng, vừa thầm gào thét trong lòng.

Mỗi lần con sâu lớn đập xuống đều đập vào tảng đá, đá vụn bay tứ tung, lớp vảy đồng trên người con sâu cũng có nhiều chỗ bị bong ra.

Vương Bàn Tử bắn rất chuẩn, chuyên nhắm vào những chỗ vảy giáp đã bong ra mà bắn, chẳng mấy chốc lại có mấy chỗ vỏ giáp bị bắn vỡ, chảy ra dịch mủ màu vàng.

Con sâu lớn phát ra tiếng rống chói tai, hiển nhiên đã nhiều năm rồi nó không nếm trải mùi vị đau đớn này, toàn thân tỏa ra oán khí ngút trời.

Loại oán khí này giống hệt oán khí tỏa ra từ những xác nữ trôi nổi trong động Hồ Lô.

Tuyết Lỵ Dương lập tức hiểu ra, con sâu lớn này chắc chắn cũng là một phần của thuật hiến tế của Hiến Vương.

Sau khi những nữ thi đó bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng ăn thịt, oán khí trên người họ cũng theo đó mà vào bụng con sâu lớn.

Lúc này oán khí tỏa ra từ người con sâu lớn mạnh hơn oán khí trên người các nữ thi trước đó không biết bao nhiêu lần.

Chương 124

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương trên người đều đeo pháp khí mà Tiêu Dao đưa, hai con Mão ngọc và một chuỗi Vạn Tuế Mãng Châu, toàn là những món lợi khí chống lại tà ma.

Cộng thêm trên người ba người vốn có bùa "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", mới miễn cưỡng chống lại được oán niệm tỏa ra từ người Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Mặc dù vậy, ba người vẫn cảm thấy cái lạnh thấu xương, tốc độ hành động cũng bị ảnh hưởng lớn.

Lúc này Hoắc Thị Bất Tử Trùng vì đau đớn nên vừa mới lui vào trong sương mù đỏ.

Súng của ba người cũng đã hết đạn, đành phải dừng lại nạp đạn.

Hồ Bái Nhất đi ở phía trước đột nhiên cảm thấy một luồng gió tà thổi qua, từ trong sương mù đỏ lao ra một cái đầu to lớn đeo mặt nạ vàng.

Lần này Hoắc Thị Bất Tử Trùng nhắm vào Hồ Bái Nhất, há cái miệng kinh khủng ra, lao thẳng về phía anh.

Con sâu lớn lao đến quá đột ngột, lúc này Hồ Bái Nhất có hai lựa chọn, một là lập tức lăn sang một bên, nhưng làm vậy tốc độ chưa chắc đã nhanh hơn con sâu lớn.

Dù miễn cưỡng né được, Hoắc Thị Bất Tử Trùng còn có một chiêu lợi hại hơn, đó là dùng thân thể tròn trịa quét ngang trên mặt đất, như vậy cũng khó mà tránh được.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Hồ Bái Nhất dựa vào kinh nghiệm trăm trận sinh tử ở tiền tuyến, đầu óc sáng suốt, không hề

hoảng loạn, không né cũng không tránh.

Vương Bàn Tử tưởng Hồ Bái Nhất sợ đến ngây người, hét lên một tiếng "Lão Hồ", vung xẻng công binh định xông lên, lại bị Tuyết Lỵ Dương cản lại.

"Vô ích thôi, Lão Hồ tự có cách." Tuyết Lỵ Dương vừa nói, vừa nạp đạn vào súng ngắn, bắt đầu bắn từng phát một vào đầu Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Tuyết Lỵ Dương nổ súng, ít nhiều cũng tranh thủ được một chút thời gian cho Hồ Bái Nhất.

Hồ Bái Nhất nhanh chóng lắp băng đạn vào.

Tố chất của một người lính già đã cứu mạng Hồ Bái Nhất, vào thời khắc quan trọng nhất, Hồ Bái Nhất đã nạp đạn xong, lúc này cái miệng lớn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng chỉ cách anh chưa đầy một mét, chạy cũng không kịp.

Hồ Bái Nhất chĩa họng súng vào miệng con sâu lớn, căn bản không cần nhắm, miệng gào thét đến khản cổ: "Chết đi, đồ khốn!" Tiếng bắn "đát đát" đặc trưng của khẩu Thompson vang lên, một chuỗi đạn nóng rực mang theo lửa giận của Lão Hồ bắn thẳng vào miệng Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Một tiếng rên rỉ trầm đục vang lên, con sâu lớn lập tức lùi lại vào trong sương mù.

Nhưng cơ thể Hồ Bái Nhất cũng bị húc bay xa hai ba mét, hoàn toàn không đứng vững được, đập thẳng vào vách đá của hang động phía sau mới dừng lại.

Lão Hồ phun ra một ngụm máu.

Vương Bàn Tử thấy con sâu lớn đã lui, vội vàng chạy đến bên cạnh Hồ Bái Nhất, "Lão Hồ, sao rồi?

Còn sống không?" Hồ Bái Nhất xua xua tay, vừa định mở miệng, đã nghe Vương Bàn Tử nói tiếp: "Đừng nói, đừng nói, Lão Hồ đừng nói gì cả, trong phim mấy nhân vật anh hùng toàn trăn trối một đoạn trước khi chết, dặn dò đồng đội tiếp tục chiến đấu rồi mới chết, anh cứ ngậm miệng lại đi, không thể nói được đâu." Tuyết Lỵ Dương bên cạnh nghe vậy dở khóc dở cười, "Mau tránh ra đi, để tôi kiểm tra." Kết quả chưa đợi Tuyết Lỵ Dương kiểm tra cho Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử lại la lối om sòm: "Xem kìa, sương mù đỏ lại lan ra rồi, sắp bay đến bờ rồi." Sắc mặt Hồ Bái Nhất tối sầm.

Từ lúc mấy người tiến vào động Hồ Lô, sau khi Hoắc Thị Bất Tử Trùng xuất hiện, nó đã không ngừng phun ra sương mù màu đỏ.

Ban đầu sương mù chỉ tập trung ở giữa động, nhưng sau đó Hoắc Thị Bất Tử Trùng phun ra ngày càng nhiều và nhanh, mắt thấy sắp tràn ngập toàn bộ không gian động Hồ Lô.

Hồ Bái Nhất biết, một khi cả động Hồ Lô đều bị sương mù bao phủ, bất kể sương mù này có độc hay không, họ đều chết chắc.

Con sâu lớn sống trong bóng tối quanh năm, sương mù lại do nó phun ra, nên đám sương này hoàn toàn không ảnh hưởng đến hành động của nó, ngược lại còn trở thành vật che chắn.

Nhưng Hồ Bái Nhất và những người khác không có khả năng nhìn trong đêm, cũng không có khả năng nhìn trong sương mù, một khi sương mù lan rộng, mấy người họ sẽ biến thành kẻ mù, trở thành cừu non chờ làm thịt.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng nhanh chóng ý thức được vấn đề, hai người chỉ có thể dìu Hồ Bái Nhất tiếp tục lùi về phía sau, cố gắng tránh xa sương mù một chút.

Trong làn sương mù cuồn cuộn, dường như không ngừng vang lên tiếng kim loại của vảy giáp ma sát và tiếng thở dài của con sâu lớn.

Chỗ không có sương mù trong động Hồ Lô ngày càng ít đi, chẳng mấy chốc, ba người đã bị dồn vào một góc của hang động, chỉ còn lại một khoảng trống khoảng hai ba mươi mét vuông không có sương, tay cầm súng, đối mặt với đám sương mù đầy khủng bố chưa biết.

Ba người bất giác cùng cầu nguyện trong lòng: "Diêu Tử à, cậu phải nhanh lên, chúng tôi sắp không trụ nổi nữa rồi." Tiêu Dao từ lúc xuống nước đã nhanh chóng bơi về một hướng khác của động Hồ Lô.

Trong nước có không ít sinh vật thủy sinh, vài loài cá tôm không mắt từ xa nhìn thấy tôi đều bị uy áp trên Thiết Lân Thuẫn dọa cho chạy tán loạn.

Tiêu Dao dựa vào năng lực Thiên Nhãn Thông, quan sát kỹ lưỡng.

Nước không trong lắm, thỉnh thoảng sẽ thấy những xác nữ trôi lơ lửng trong nước với tư thế kỳ dị.

Tiêu Dao bơi một lúc, mới thấy xa xa xuất hiện vách đá màu đỏ, biết đã đến đầu kia của động Hồ Lô.

Tiếng súng vẫn vang lên, Tiêu Dao biết tình hình khẩn cấp, liền liều mạng men theo vách đá tìm kiếm.

Trong một mảng tối tăm, Tiêu Dao nhanh chóng phát hiện trên vách đá có một hang động tròn đường kính khoảng hai mét.

Bên trong hang động chính là thân thể khổng lồ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Vách đá xung quanh đều có màu đỏ rực, thậm chí có chỗ còn bán trong suốt, hiển nhiên là tinh thể hình thành từ dung nham khi núi lửa phun trào.

Tiêu Dao trước đó đã nghe Tuyết Lỵ Dương nói, thời thượng cổ nơi này từng xảy ra một trận đại nạn núi lửa phun trào và lũ bùn đá cùng lúc.

Rừng hóa thạch trong lòng sông ngầm cũng hình thành như vậy.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng e rằng cũng bị mắc kẹt trong động Hồ Lô vào lúc đó.

Dung nham nóng rực bao bọc và kìm kẹp một phần thân thể của nó, lũ bùn đá lại dập tắt dung nham.

Sức sống mãnh liệt của Hoắc Thị Bất Tử Trùng khiến nó không chết đi, nhưng cũng không thể thoát ra, trở thành một con sâu khổng lồ mọc trên vách đá.

Lớp sương mù đỏ đó vốn là do Hoắc Thị Bất Tử Trùng hấp thu vật chất màu đỏ đặc thù trên vách đá mà hình thành.

Tiêu Dao lập tức rút ra Toái Tinh Tịch Tà Đao, mấy lần đã từ dưới nước trèo lên vách đá, hướng về phía hang đá nơi Hoắc Thị Bất Tử Trùng ẩn thân mà leo lên.

Hang đá mà Hoắc Thị Bất Tử Trùng ẩn thân cách mặt nước khoảng mười mét.

Phần dưới còn đỡ, có chỗ để đặt chân, nhưng lên cao hai ba mét thì vách đá lại vô cùng trơn nhẵn, hoàn toàn không có chỗ bám.

Móc leo núi căn bản không thể cắm vào vách đá cứng rắn, Tiêu Dao chỉ có thể dùng Toái Tinh Đao khoét ra những chỗ đặt chân trên vách đá, mới miễn cưỡng bò được đến gốc của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Tiêu Dao đứng trên người Hoắc Thị Bất Tử Trùng, dùng Toái Tinh Đao lật lớp vảy đồng ở gốc lên, sau đó chĩa Toái Tinh Đao vào lớp vỏ giáp màu đỏ, dùng sức đâm xuống, cắm ngập cả lưỡi đao.

Vỏ giáp màu đỏ vô cùng cứng rắn, dù kỹ năng "vạn vật khả cát" (cắt được vạn vật) của Toái Tinh Đao được kích hoạt, việc cắt lớp vỏ cứng màu đỏ vẫn vô cùng khó khăn.

Sau khi thân đao cắm vào, cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng bắt đầu quằn quại dữ dội.

Tiêu Dao dốc toàn lực, cuối cùng cũng chặt đứt hoàn toàn gốc rễ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng mọc trong vách đá.

Theo một tiếng nổ lớn, thân thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng rơi xuống mặt nước.

Tiêu Dao cũng nhảy xuống từ vách đá, rơi thẳng lên người Hoắc Thị Bất Tử Trùng, sau đó men theo tấm lưng rộng của con sâu mà lao về phía trước.

Đồng thời từ không gian hệ thống lấy ra mấy kíp nổ đã chuẩn bị sẵn, cứ chạy được vài mét lại đục một lỗ trên lưng con sâu, nhét vào một kíp nổ đã châm ngòi.

Chương 125

Cứ như vậy vừa chạy vừa khoét lỗ nhét kíp nổ.

Cùng lúc đó, ở một góc khác của động Hồ Lô, sương mù đỏ đã lan đến sát vách động, chỉ còn cách hai ba mét.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đã không còn đường lùi, sau lưng là đá, chỉ có thể đối mặt với sương mù, họng súng trong tay đều đã giơ lên.

Đột nhiên, trong sương mù vang lên một tiếng gầm rống cực lớn, trong tiếng gầm của con sâu lớn dường như chứa đựng sự không cam lòng và đau khổ, nghe mà ba người thấy tâm thần rối loạn.

"Mẹ nó, uất ức lắm à!

Đợi mày thò đầu ra, lão tử có chết cũng phải bắn nát mày." Vương Bàn Tử hét lên một câu.

Sau đó nghe trong sương mù vang lên một tiếng vật nặng rơi xuống mặt nước và tảng đá.

Âm thanh ngày càng gần, dường như sắp rơi xuống đầu ba người.

Đúng lúc này, sương mù màu đỏ cũng đã chiếm hết chút không gian cuối cùng.

"Bắn đi, không đợi được nữa!" Vương Bàn Tử lại là người đầu tiên không chịu nổi, bắt đầu nổ súng vào trong sương mù.

Từng luồng lửa đạn xuyên qua sương mù, nhưng tiếng đạn quen thuộc va vào kim loại lại không vang lên.

Vương Bàn Tử bắn hết một băng đạn, phát hiện trong sương mù không có động tĩnh gì, có chút ngượng ngùng tiếp tục nạp đạn.

Đúng lúc này, trong sương mù vang lên một chuỗi tiếng nổ như sấm rền, cùng với tiếng nổ là một tiếng hét lớn: "Tất cả tránh ra!

Đừng nổ súng!" Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử nghe thấy liền lập tức phấn khích.

"Là Diêu Tử, là Diêu Tử!" "Thằng nhóc này còn sống." Sau đó một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trước mặt ba người, chỉ thấy cái đầu khổng lồ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng đội mặt nạ vàng, rơi nặng nề trước mặt họ.

Đá vụn và nước bắn tung tóe, nếu không phải vừa rồi Tiêu Dao hét lên bảo ba người đừng nổ súng, lúc này họ đã sớm cầm Thompson bắn một tràng "đát đát đát".

Ba người không nổ súng, cũng không dám lơ là cảnh giác, họng súng chĩa về phía con sâu, đợi một lúc lâu cũng không thấy nó có động tĩnh gì.

Lúc này sương mù đỏ bắt đầu từ từ tan đi, chẳng mấy chốc một bóng người hiện ra trong sương, chính là Tiêu Dao.

Tiêu Dao đang một tay cầm Toái Tinh Tịch Tà Đao, liều mạng rạch xuống dọc theo lưng con sâu, dường như muốn mổ bụng toàn bộ cơ thể của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Hồ Bái Nhất và hai người kia đều giật mình, "Diêu Tử đang làm gì vậy?

Con sâu lớn chưa bị giết chết à?" Tiêu Dao ngẩng đầu, nhe răng cười, "Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Lát nữa còn phải xử lý, trong cơ thể con sâu có thứ gì đó." Nói xong Tiêu Dao lại cúi đầu tiếp tục rạch cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Phải mất gần mười phút, đợi Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết

Lỵ Dương mỗi người uống một ít nước, mọi người mới hoàn hồn.

"Con sâu này rốt cuộc chết chưa?

Có cần nhét nốt mấy kíp nổ còn lại vào nổ thêm lần nữa không?" Vương Bàn Tử từ trong ba lô móc ra hai kíp nổ.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, "Vô ích thôi, loại sâu này có cấu trúc thần kinh hình bánh xe giống như ốc nữ thần mặt trời.

Trừ phi thay đổi hàm lượng oxy trong không khí, hoặc thiêu nó thành tro bụi hoàn toàn, nếu không thì rất khó giết chết nó." "Nữ thần?" Vương Bàn Tử nghe mà ngơ ngác.

"Là một loại sinh vật cổ đại, gọi là ốc nữ thần mặt trời.

Loại này có hệ thần kinh hình bánh xe, chỉ cần biết là, thứ này dù chỉ còn lại một đoạn nhỏ, chỉ cần một thời gian sau, nó sẽ mọc lại thành một cá thể hoàn chỉnh." Tuyết Lỵ Dương nói.

"Loại Hoắc Thị Bất Tử Trùng này tương tự như ốc nữ thần mặt trời, nhưng còn cao cấp hơn, nằm giữa động vật không xương sống và động vật nửa dây sống, có vỏ giáp, trong thế giới tự nhiên căn bản không có thiên địch.

Tôi nghi ngờ loại sinh vật này đã tuyệt chủng do sự thay đổi hàm lượng oxy, nhưng ở trong động Hồ Lô này lại tình cờ bảo tồn được một con." Vương Bàn Tử có chút không hiểu lời Tuyết Lỵ Dương, đành phải ghé sát vào con sâu lớn.

Chẳng mấy chốc lại la lên: "Này, mọi người xem, trên mấy mảnh vảy giáp của con sâu này có mấy hình vẽ." Vừa nghe có hình vẽ, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất đều đến xem.

Số lượng vảy đồng trên người Hoắc Thị Bất Tử Trùng cực nhiều, tuy đã mục nát không ít, số còn lại cũng bị mài mòn nghiêm trọng, nhưng vẫn có thể tìm ra một vài mảnh vảy còn có thể thấy được hình

vẽ.

“Những hình vẽ này giống với những gì tôi thấy trên hang đào của lão ngư dân Đao Lão.” Hồ Bái Nhất cẩn thận nhanh chóng phát hiện.

“Không sai, đây hẳn là Tiệt Hồn Phù trong đằng thuật, là một loại tà thuật dùng để phong bế oán khí của vong hồn.

Lớp giáp đồng này xem ra là để phong ấn oán khí của vong hồn những nữ thi bị con sâu ăn thịt.” Tuyết Lỵ Dương nói.

Ba người đang nghiên cứu thì Tiêu Dao cuối cùng cũng làm xong việc, gọi một tiếng “cẩn thận”.

Hồ Bái Nhất và hai người kia đồng thời nhìn về phía Tiêu Dao, lùi sang một bên.

Lúc này một khối lập phương khổng lồ chu vi khoảng hơn một mét, từ trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng lăn ra, rơi thẳng xuống bờ.

Tiêu Dao lúc này mới từ trên người con sâu nhảy xuống, phủi tay cất Toái Tinh Tịch Tà Đao.

“Cuối cùng cũng lôi được thứ này ra rồi.

Mọi người xem đi.” Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nghe Tiêu Dao gọi, đều đi tới.

Chỉ có Vương Bàn Tử đang cạy cái mặt nạ vàng khổng lồ trên đầu con sâu.

Tuy nhiều chỗ đã bị đánh nát, thậm chí còn găm vào đầu con sâu, nhưng hiển nhiên Bàn Gia không để ý, cạy rất say sưa.

Lúc này Tiêu Dao đứng bên cạnh khối lập phương khổng lồ, đưa tay sờ lên nó.

Một tiếng thông báo hệ thống vang lên.

“Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với rương đồng quý hiếm, hấp thu 500 điểm khí vận.” Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương bắt đầu hành động, dùng nước trong hang động để rửa sạch khối lập phương bằng đồng.

Chẳng mấy chốc, những vết gỉ đồng lốm đốm, những chiếc đinh đồng lồi ra và những hoa văn tinh xảo trên khối lập phương bắt đầu hiện ra.

“Đây là cái gì?

Một khối đồng lớn?

Quan tài đồng?” Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi.

Hồ Bái Nhất lắc đầu: “Quan tài đồng thời Hán rất hiếm thấy, mà nếu là quan tài đồng, cũng phải có hình dáng bình thường, chưa thấy loại khối vuông to như thế này bao giờ.” “Hoa văn trên này cũng không đúng lắm... trên dưới trái phải tất cả các mặt đều giống nhau, mỗi mặt đều có bốn mươi tám chiếc đinh đồng...

Bốn mươi tám đại diện cho cái gì?” Hồ Bái Nhất đi quanh khối đồng mấy vòng, cuối cùng lắc đầu: “Thật sự không nhìn ra đây là thứ gì.” “Thứ này ngay cả một khe hở cũng không có, đừng nói là đặc ruột nhé.” Hồ Bái Nhất lại nói, móc ra một chiếc búa địa chất nhỏ gõ mấy cái lên khối đồng.

Dưới tác động của búa, khối đồng phát ra một loại âm thanh trầm đục rất kỳ quái, không những không nghe ra được là rỗng hay đặc, thậm chí còn không giống âm thanh của kim loại.

Chương 126

Tiêu Dao lúc này tiến lên, cũng xem xét một vòng, sau đó đặt hai tay lên khối đồng, dùng sức.

Chẳng mấy chốc khối đồng từ từ bị nhấc lên, sau đó lăn về phía trước, "phịch" một tiếng lại rơi xuống ổn định, nhưng mặt đáy ban đầu bây giờ đã lộ ra.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn mà tắc lưỡi, đồng thời cũng xác định khối đồng này chắc chắn là rỗng ruột...

Cục đồng to như vậy mà Tiêu Dao đẩy được, thật không phải người.

Sau khi Tiêu Dao đẩy khối đồng lật một mặt, hắn lập tức dừng lại.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đồng thời nhìn theo ánh mắt của Tiêu Dao.

Chỉ thấy ở góc của mặt đáy ban đầu của khối đồng, có hai cái lỗ không lớn không nhỏ, cả hai cái lỗ đều bị dịch vị màu vàng dính nhớp của con sâu lớn dán chặt, thoáng nhìn không dễ nhận ra.

"Cái quái gì đây?

Nhìn không giống lỗ khóa, hình dạng cũng không đều?" Hồ Bái Nhất cẩn thận nhìn hai cái lỗ.

"Không đều?" Tuyết Lỵ Dương như được Hồ Bái Nhất nhắc nhở, "Có phải là lỗ khóa không?" Hồ Bái Nhất gật đầu: "Nói vậy thì cũng khá giống, nhưng chúng ta lấy đâu ra chìa khóa to như vậy..." Hồ Bái Nhất còn chưa nói hết, đã thấy Tiêu Dao từ không gian hệ thống lấy ra Long Hổ Đoản Trượng có được từ Huyết Quan trước đó.

Long Hổ Đoản Trượng một đầu là đầu rồng, một đầu là đầu hổ, kích thước của hai hình rồng hổ này quả thật tương đương với hai cái lỗ dưới đáy rương đồng.

Tiêu Dao nhanh chóng dùng nước trong hang động rửa sạch hai cái lỗ, sau đó lấy Long Hổ Đoản Trượng bắt đầu ướm thử.

Hồ Bái Nhất vội nói: "Diêu Tử đừng manh động, hai cái lỗ này chắc chắn một là rồng một là hổ, cơ quan lúc mở ra đều có thứ tự, mở bên rồng trước hay mở bên hổ trước chúng ta không biết.

Bên trong cái hòm lớn này có thể có cơ quan nước độc, tên độc, khói độc gì đó, cẩn thận vẫn hơn." Tiêu Dao gật đầu: "Anh họ nói đúng, em sẽ cân nhắc." "Long Hổ Đoản Trượng này là một thể, một lần chỉ có thể mở một bên, cho nên tất nhiên có thứ tự cố định." "Khu lăng mộ của Hiến Vương sau núi Trá Long, toàn bộ đều là nửa nhân tạo nửa tự nhiên, những bảo huyệt phong thủy này đều là do cải phong hoán thủy mà thành, đúng là nghịch thiên hành sự." "Nhân tạo và tự nhiên, giống như âm dương nhị khí, cụ thể hóa thành hình rồng hổ.

Trong phong thủy bí thuật cũng có long hổ tương trì, hổ cứ long bàn, long bi hổ khấp.

Núi Trá Long ban đầu có thế 'huyền vũ cự thi, long hổ thùy đầu', thanh long uyển diên, bạch hổ tuần phủ.

Thế này ngược lại, đạo pháp phải phá tử.

Cho nên hổ tồn gọi là hàm thi, long cứ gọi là tật chủ." "Sau khi thay đổi cách cục, thế và lý khí hoàn toàn dựa vào sự cân bằng vi diệu của âm dương thanh trọc chi khí.

Chỉ cần long hổ đảo lộn, thanh trọc chi khí hỗn loạn, nhẹ nhất cũng là hình kỵ sát, nặng thì phong, nghĩ, thủy tam hại đều đủ, mộ chủ

bại quan hủ thi.” “Dựa theo lý thanh trọc âm dương mà suy đoán, chỉ có thể dùng thanh dương chi khí, động đầu rồng trước.” Tiêu Dao nói một hơi dài.

Tuyết Lỵ Dương đối với lý luận phong thủy truyền thống tuy cũng học không ít, nhưng dù sao cũng chưa thấm nhuần, nghe mà như lọt vào sương mù, ngược lại Hồ Bái Nhất nghe mà mắt sáng rực.

“Diêu Tử, cậu là Phát Khâu Thiên Quan mà cũng am hiểu lý luận về thế phong thủy như vậy, nghe cậu phân tích một hồi, quả thực thỏa đáng.

Mở đi, không thì Tham mưu trưởng Dương phải cho cậu mượn cái ô Kim Cương, để phòng vạn nhất.” Câu này thì Tuyết Lỵ Dương nghe hiểu, vội vàng lấy ô Kim Cương sau lưng xuống, đưa cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao mỉm cười, tuy biết phán đoán của mình tuyệt đối không sai, nhưng Lão Hồ và Tham mưu trưởng Dương một lòng tốt, cũng không nên phụ lòng họ, liền bung ô Âm Dương, cầm Long Hổ Đoản Trượng.

Hướng đầu rồng vào một trong hai vị trí, từ từ đẩy vào khe cắm trên hòm đồng.

Chẳng mấy chốc Tiêu Dao nghe một tiếng “cạch”, dựa vào âm thanh và cảm giác truyền đến từ Long Hổ Đoản Trượng, Tiêu Dao biết không có vấn đề gì.

Cơ quan chỉ có thể mở bằng Long Hổ Đoản Trượng này, thực ra đã có một chút tính toán nhỏ.

Khi đầu rồng đưa vào sẽ đè lên lẫy, lúc rút ra mới khớp với cơ quan, nếu không sẽ không xoay được.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương ở xa không dám động đậy, chăm

chú nhìn động tác của Tiêu Dao, cảm thấy còn sốt ruột hơn cả hắn.

"Xoay trái hay xoay phải?

Hay là Diêu Tử thử cả hai đi!" Hồ Bái Nhất thấy Tiêu Dao dừng lại, tưởng có vấn đề, vội vàng hiến kế.

Tiêu Dao cũng không giải thích nhiều, nhẹ nhàng rút Long Hổ Đoản Trượng ra ngoài, sau đó lập tức nghe một tiếng "cạch" rất nhỏ.

Tiếng "cạch" vừa dứt, cái lỗ hình hổ còn trống trong hai cái lỗ bắt đầu phun ra nước đen.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương ở xa đều sợ hãi, tưởng cơ quan trong hòm bắt đầu phun độc dịch, đồng thời hét lớn: "Diêu Tử cẩn thận!" Tiêu Dao lại không hề lo lắng, sau khi né những tia nước đen bắn ra, kiên nhẫn quan sát hòm đồng.

Chỉ mất khoảng một hai phút, nước đen trong lỗ hình hổ đã chảy hết.

Tiêu Dao đợi một lúc không thấy có phản ứng gì nữa, trong lòng biết cái hòm này e là cũng có thay đổi so với tình tiết gốc, liền không còn băn khoăn nữa, lập tức xoay Long Hổ Đoản Trượng, đưa đầu hổ còn lại vào lỗ.

Quá trình lần này giống hệt như với đầu rồng, cũng là khi đưa vào có tiếng "cạch", không thể xoay được, khi rút ra mới kích hoạt cơ quan.

Chỉ là lần này vào khoảnh khắc cơ quan được kích hoạt, Tiêu Dao cảm giác cả cái rương đồng đều rung lên.

Khi nhìn kỹ lại, Tiêu Dao phát hiện các cạnh của rương đồng đều bị lực từ bên trong đẩy ra, để lộ ra những khe hở.

Rương đồng được chế tạo cực kỳ tinh xảo, mỗi cạnh mỗi mặt

đều khớp với nhau rất chặt, cộng thêm năm tháng lâu dài, những chỗ tiếp giáp đều dính liền vào nhau, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không nhận ra vốn có khe hở.

Đồng thời cũng hiểu ra rương đồng trong thời gian dài như vậy, vẫn giữ được sự kín đáo, bên trong dù là thứ gì, chắc hẳn vẫn được bảo quản tốt.

Tiếp theo là màn mở hòm đầy kích động.

Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao ra, ướm thử mấy cái vào khe hở, lại cất đi.

Dùng Toái Tinh Đao làm việc nạy hòm thế này, thật không cần thiết, sau đó Tiêu Dao hét về phía Hồ Bái Nhất: "Xẻng công binh." Hồ Bái Nhất lập tức ném xẻng trong tay tới.

Tiêu Dao bắt lấy, chĩa mũi xẻng vào khe hở của rương đồng, dùng sức nạy.

"Á á á, cứu mạng a!" Cùng lúc đó, một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Tiêu Dao dù tâm tư trầm ổn, bình tĩnh không ai bằng, nghe tiếng hét thảm này tay vẫn run lên.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đang tập trung tinh thần xem Tiêu Dao mở hòm, nghe một tiếng hét này cũng sợ đến suýt ngã quỵ xuống đất.

Nhưng Tiêu Dao lập tức phản ứng lại, tiếng hét thảm này không phải từ trong hòm phát ra, mà là giọng của Bàn Gia.

Bàn Tử từ nãy đến giờ không tham gia vào đại nghiệp mở hòm, mà cần mẫn chăm chỉ ở trước xác con sâu, cạy những mảnh vỡ của mặt nạ vàng trên mặt nó.

Tiêu Dao đột nhiên ý thức được, mặc dù Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã bị chặt đứt liên kết với vách động, bị Tiêu Dao dùng kíp nổ làm cho nát bụng, nhưng con quái này vẫn chưa chết hẳn.

Hai chữ "bất tử" của Hoắc Thị Bất Tử Trùng không phải là nói suông, mức độ ngoan cường của sức sống của nó căn bản không phải con người có thể tưởng tượng được.

Huống hồ Tiêu Dao chưa nhận được thông báo của hệ thống.

Giết chết một con yêu thú mạnh như Hoắc Thị Bất Tử Trùng, điểm khí vận và các loại dược liệu, thậm chí cả kỹ năng đều không thể thiếu.

Chỉ là Tiêu Dao cảm thấy Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã bị đánh cho nát bét, chắc sẽ không còn uy hiếp gì nữa, không ngờ "bách túc chi trùng, tử nhi bất cương", lại để Bàn Gia gặp nguy.

Tiêu Dao lập tức bỏ lại rương đồng sắp mở được, lao về phía Bàn Gia.

Chương 127

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng phản ứng lại, cũng chạy theo.

Khi Tiêu Dao lao đến đầu con Hoắc Thị Bất Tử Trùng thì giật mình, chỉ thấy từ trong miệng con sâu không biết từ lúc nào đã nôn ra dịch vị dính nhớp, bên trong có không biết bao nhiêu xác chết đen thui.

Nhìn tư thế của những xác chết này, có lẽ ban đầu chúng là những xác nữ trôi nổi trong nước của hang động.

Chỉ là những xác nữ trôi trong nước đều có màu trắng bệch, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, còn những xác chết nôn ra từ bụng con sâu lớn đều đen sì.

Không chỉ da đen, lớp biểu bì trông cũng không giống da người bình thường, mà giống như da thuộc đã qua xử lý, bên ngoài dường như được bao bọc bởi một lớp vật chất trong suốt.

Tiêu Dao nhìn một cái, không thấy Bàn Gia đâu, vội vàng hét lớn: "Bàn Gia, anh ở đâu?

Có sao không?" Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương chạy theo sau cũng hét vào đống xác chết và bãi nôn của con sâu lớn.

Hét một lúc lâu, Tiêu Dao mới thấy từ trong một đống xác đột nhiên thò ra một bàn tay, sau đó thấy Vương Bàn Tử đầu mặt đầy chất dính nhớp, giãy giụa chui ra từ đống xác chết.

Tiêu Dao lập tức lấy cuộn tơ nhện từ không gian hệ thống, quăng về phía Vương Bàn Tử, quấn chặt vào tay anh, cứng rắn kéo Vương Bàn Tử ra khỏi đống xác chết.

May mà Vương Bàn Tử trước đó vẫn luôn đeo mặt nạ phòng độc,

trên người cũng bị Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất ép mặc bộ đồ lặn không vừa vặn lắm, nên tổng thể không có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng Bàn Gia vừa mới chui ra từ đống xác chết, hình tượng cũng không khác gì đứa trẻ con ở nông thôn hồi nhỏ bị rơi xuống hố phân.

Vương Bàn Tử cũng biết mình bẩn, sau khi bò ra liền lập tức nhảy xuống nước bên cạnh, tắm rửa sạch sẽ rồi mới quay lại.

"Tức chết đi được, con quái này chưa chết à?

Vừa nãy tôi cạy mặt nó nửa ngày không thấy phản ứng, kết quả là nhân lúc tôi không để ý, đang cúi đầu khom lưng tìm mấy mảnh mặt nạ bị đá đập vỡ trên mặt đất, 'xoạt' một cái nó nôn lên đầu tôi một phát...

Không đúng, là một ngụm." Vương Bàn Tử hiển nhiên đã hận con sâu lớn đến tận xương tủy.

Vương Bàn Tử một bên chửi bới, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại hứng thú với những xác nữ mà con sâu lớn nôn ra.

"Xem kìa, những xác nữ này dường như đều đang ôm thứ gì đó." Hồ Bái Nhất dùng móc leo núi lật một xác nữ.

Tứ chi của tất cả các xác nữ đều bị bẻ gãy, vặn ra sau lưng theo một tư thế vô cùng quỷ dị.

Bây giờ ở khoảng cách gần như vậy, mới nhìn rõ, hóa ra sau lưng các xác nữ, tứ chi bị bẻ gãy đang ôm một vật hình ô liu, tròn tròn, bán trong suốt.

Thứ đó trông giống như kén tằm, nhưng lại có mấy lớp, lớp ngoài cùng là vỏ cứng bán trong suốt, trên đó có những lỗ hình tổ ong, người mắc chứng sợ lỗ dày đặc nhìn thấy có thể đập đầu vào tường

ngay tại chỗ.

Bên trong rõ ràng là một lớp tơ tằm, rồi lại là một lớp vỏ cứng trong suốt.

Cả cơ thể nữ thi cùng với vật giống kén tằm này, thực ra được bao bọc trong một lớp vật chất bán trong suốt, giống như một viên hổ phách cỡ lớn.

Trên lớp vỏ cứng bên ngoài, Hồ Bái Nhất phát hiện không ít bùa chú được khắc họa.

"Tiệt Hồn Phù!" Hồ Bái Nhất nói một câu.

Suốt đường đi bốn người đều căm thù thứ gọi là Tiệt Hồn Phù này, mỗi lần thứ này xuất hiện, tất nhiên đều liên quan đến đẳng thuật.

Tiệt Hồn Phù là một loại bùa chú phong ấn oán hồn của con người, chuyển hóa thành kịch độc của đẳng thuật, chỉ cần có Tiệt Hồn Phù, nghĩa là có oán hồn xuất hiện.

Tuyết Lỵ Dương bật đèn pin sói mắt, chiếu lên kén tằm, chẳng mấy chốc phát hiện bên trong có một bóng đen.

Hình dạng của cái bóng đó, rất giống một thai nhi chưa chào đời.

Tuyết Lỵ Dương đang định lại gần quan sát, lại phát hiện cái bóng hình thai nhi đó đột nhiên co giật, kéo theo cả xác nữ cũng nảy lên.

Tuyết Lỵ Dương sợ đến mức lùi lại mấy bước, vừa vặn được Vương Bàn Tử đã tắm rửa sạch sẽ đỡ lấy.

Vương Bàn Tử nhìn qua đó, nói một câu: "Trong bụng xác nữ này có tôm hùm đất à?" Tiêu Dao nghe mà cũng thấy buồn nôn.

"Không đúng, không giống tôm hùm đất, càng giống ấu trùng trong trứng sâu hơn." Tuyết Lỵ Dương quay người bổ sung một câu.

Tiêu Dao chịu không nổi nữa: "Dừng, dừng, thứ này chắc chắn là do Hiến Vương năm đó tạo ra để duy trì Hoắc Thị Bất Tử Trùng, không thể là tôm hùm đất cũng không phải ấu trùng, chúng ta mở ra xem là biết." Hồ Bái Nhất cũng tán thành, lập tức lấy lại xẻng công binh từ tay Tiêu Dao, bổ xuống kén tằm sau lưng nữ thi.

Không ngờ cái kén tằm này khá chắc chắn, một nhát bổ xuống chỉ phá vỡ được một phần, không hoàn toàn mở ra.

Ngay khi Hồ Bái Nhất giơ xẻng định bổ nhát nữa, nữ thi đột nhiên giống như con tôm sắp cho vào nồi, bật nảy mấy cái trên đất, định nhảy xuống nước.

Tiêu Dao đâu thể để nữ thi chạy thoát, quăng tơ nhện quấn chặt lấy nó, sau đó rút Toái Tinh Tịch Tà Đao, đâm mạnh một nhát vào chỗ nối giữa kén tằm và nữ thi.

Cái kén tằm khổng lồ lập tức rơi xuống.

Tiêu Dao không đợi thứ bên trong kén tằm có phản ứng gì nữa, lập tức chém thêm một nhát.

Kén tằm tức thì bị chém thành hai nửa, bên trong chảy ra không ít dịch thể trong suốt tanh hôi, đồng thời một vật giống thai nhi từ bên trong chui ra, giống như một con cá bị câu lên bờ chưa chết, không ngừng bật nảy.

Thấy con quái vật sắp chạy thoát, Tiêu Dao phi tay mấy cây đinh thép carbon, găm chặt cái quái thai trên mặt đất.

Quái thai co giật mấy cái, cuối cùng không động đậy nữa.

Cùng lúc đó, Tiêu Dao nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đẳng Trùng Quỷ Thai, nhận được 100 điểm khí vận." Ồ?

Có bất ngờ ngoài ý muốn?

Tiêu Dao đột nhiên phát hiện, trước đó mình đã bỏ lỡ một kho báu lớn.

Nhưng điều khiến Tiêu Dao có chút kỳ lạ là, trước đó hắn dùng Phát Khâu Thiên Quan Ấn phối hợp với Trấn Hồn Ca, cũng tiêu diệt không ít nữ thi, sao không nghe thấy thông báo của hệ thống nhỉ?

Chẳng mấy chốc Tiêu Dao đã nghĩ ra, những nữ thi bị trấn áp trước đó, xác của chúng đã chìm xuống đáy nước.

Vừa rồi hắn trực tiếp lôi cái gọi là Đẳng Trùng Quỷ Thai ra chém giết, hai cách này không giống nhau.

Sau khi hiểu ra, Tiêu Dao nhìn lại những nữ thi mà Hoắc Thị Bất Tử Trùng nôn ra, không còn thấy đáng sợ nữa, từng đống đó đều là điểm khí vận cả.

"Tôi thấy thứ này giống con Trệ Phong tôi thấy trong hũ người sống trước đây?" Hồ Bái Nhất nói.

"Không đúng, kén của Trệ Phong không to như vậy, thứ này sức lực lớn, rõ ràng là quỷ thai sinh ra từ người chết." Vương Bàn Tử không tin, liều mạng lắc đầu.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cúi người, dùng dao găm cẩn thận xem xét phần nối giữa kén tằm và nữ thi.

Chẳng mấy chốc phát hiện phần cuối của vật giống thai nhi đó, mọc liền với cơ thể nữ thi, có thể thấy nhau thai đã hóa đá.

Không chỉ vậy, thậm chí còn có thể thấy một số dấu vết của dây rốn, chỉ là những dây rốn này dường như đã tự nhiên rụng đi.

"Đây thực sự là quái thai, được nuôi dưỡng trong cơ thể nữ thi, nhưng tuyệt đối không phải người!" Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương tái

nhợt, đứng thẳng người, sau đó tháo mặt nạ phòng độc, nôn khan mấy tiếng.

Chương 128

Tuyết Lỵ Dương cũng là một nữ tráng sĩ từng trải như Tiêu Dao, vừa nãy khi Vương Bàn Tử bò ra từ đống nữ thi, cũng không thấy cô có phản ứng gì, có thể thấy cảnh tượng lúc này thực sự quá kinh khủng.

Vương Bàn Tử không hổ là người bò ra từ bãi nôn của con sâu lớn mà vẫn mặt không đổi sắc, sau khi xem xét nữ thi, chân thành hỏi: "Không đúng à, phụ nữ không sinh em bé, sinh sâu làm gì?" Tuyết Lỵ Dương không thèm nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhìn chằm chằm vào đống nữ thi chất như núi do con sâu lớn nôn ra, thở dài một hơi.

"Số phận của những người phụ nữ này thật quá bi thảm." Sau đó Tuyết Lỵ Dương lại nhìn một xác nữ trôi trong nước hang động, dùng móc leo núi kéo một xác lên.

Xác nữ bị kéo lên bờ cũng không ngừng bật nảy, nhanh chóng bị Tiêu Dao dùng tơ nhện quấn chặt.

Mấy người lúc này mới có cơ hội quan sát kỹ những nữ thi này trên bờ.

Quả nhiên, sau lưng nữ thi cũng phát hiện một cái kén khổng lồ.

Chỉ là khác với những gì con sâu lớn nôn ra, trên kén tằm sau lưng nữ thi trong nước mọc đầy giòi béo, những con giòi này không ngừng ngo ngoe, hiển nhiên là còn sống.

Da của nữ thi cũng không phải trắng bệch mà là màu xanh.

Đến bây giờ Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất sao còn không hiểu, những nữ thi này đều do Hiến Vương tạo ra, chuyên để chế tạo đằng độc, làm nguyên liệu độc tố cho Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

“Những người phụ nữ này e là năm đó đã bị Hiến Vương dùng đằng dẫn khiến họ mang thai, đợi đến khi mang thai mười tháng, lại không cho sinh hạ đằng trùng trong bụng, mà hành hạ họ đến chết.” “Khi sắp chết, nỗi sợ hãi và hận thù mà họ cảm nhận sẽ thông qua cơ thể, tụ lại trong trứng sâu trong bụng, đợi đến lúc sắp chết chưa chết, mới sinh ra trứng sâu.” “Khi sinh sản, sẽ có người bẻ gãy tứ chi của những người phụ nữ này, để họ ôm ngược lấy trứng sâu vừa sinh ra, sau đó dùng nhựa thông nóng hổi đổ lên người họ, tạo thành hổ phách người sống trong suốt.” “Đợi những viên hổ phách này nguội đi, sẽ có vu sư hoặc tế tự khắc lên vỏ ngoài của những người này Tiệt Hồn Phù cần thiết cho đằng thuật, phong ấn tất cả những cảm xúc tiêu cực như sợ hãi, bi thương, phẫn nộ, hận thù của những người phụ nữ này khi chết vào bên trong.” Tuyết Lỵ Dương thông qua quan sát, nhanh chóng suy luận ra những gì mà những người phụ nữ này đã phải chịu đựng.

Mặc dù Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đã có chút chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe những chuyện thảm khốc đến tột cùng này, sắc mặt đều thay đổi.

“Mẹ nó, lăng mộ của lão khốn Hiến Vương, đáng bị trộm!” Vương Bàn Tử nghiến chặt răng, hận hận nói.

“Nhưng những trứng sâu này không bị nóng chết sao?” Hồ Bái Nhất hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: “Không đâu, trứng sâu có sức sống ngoan cường, có vỏ ngoài bảo vệ.

Bên ngoài những viên hổ phách này đều có những lỗ nhỏ như tổ ong, rõ ràng là do người ta đục ra, để cung cấp con đường cho những trứng sâu này hấp thụ thức ăn.” Tiêu Dao gật đầu, tiếp lời Tuyết Lỵ Dương: “Những con giòi và vật thể dạng nấm bám trên xác nữ, hẳn

đều là chất thải của những con đẳng trùng này.

Những chất thải này mang theo vô vàn hận ý và sợ hãi, trở thành thức ăn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, chuyển hóa thành kịch độc, thải ra bên ngoài thung lũng sâu, hình thành nên chướng khí kịch độc." Lời của Tiêu Dao vừa dứt, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất đều gật đầu.

Như vậy, toàn bộ logic đã rất thông suốt.

Tất cả đều là do Hiến Vương tạo nghiệt, đúng là một người thăng tiên, vạn người thành tro.

"Nhưng tôi nghi ngờ sương mù đỏ mà Hoắc Thị Bất Tử Trùng phun ra, chắc chắn có tác dụng ức chế nào đó đối với Đẳng Trùng Quỷ Thai trong cơ thể nữ thi, nếu không thì với sức mạnh của chúng, nếu phát dục thành thục, chắc chắn có thể phá vỡ lớp vỏ ngoài đó." Tiêu Dao nhắc nhở.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều đã thấy cảnh nữ thi nhảy loạn xạ vừa rồi, hiển nhiên đều do Đẳng Trùng Quỷ Thai bên trong kén tằm gây ra.

Thứ có sức mạnh lớn như vậy, nếu thực sự chui ra, không có thứ gì áp chế thì không thể ngăn cản.

Tuyết Lỵ Dương nghe lời Tiêu Dao xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lại trắng thêm mấy phần.

"Diêu Tử, ý của cậu là, bây giờ Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã chết, trong động Hồ Lô không còn sương mù đỏ nữa, cũng không còn thứ gì có thể áp chế những con đẳng trùng này ra đời, đúng không?" Tiêu Dao mặt trầm như nước gật đầu.

Ngay cả sắc mặt của Hồ Bái Nhất cũng thay đổi.

Chỉ có Vương Bàn Tử có chút mơ hồ: "Đừng nói úp mở nữa, có ý gì?" "Ý của tôi là, hàng ngàn hàng vạn đẳng trùng trong cơ thể nữ thi

trong động Hồ Lô, e là sắp nở ra rồi.” Tiêu Dao chỉ vào đống nữ thi mà con sâu lớn nôn ra nói.

Sắc mặt của Vương Bàn Tử cuối cùng cũng bắt kịp mọi người, cũng trở nên trắng bệch: “Đẳng trùng?

Mấy con sâu bên trong?

Mẹ ơi, ghê tởm quá, chúng ta mau đi thôi.” Vương Bàn Tử thực sự sợ hãi, ngay cả những mảnh vỡ mặt nạ vàng còn lại trên mặt đất cũng không cần nữa, thu dọn ba lô định đi.

“Đi không được đâu, trong nước cũng toàn là chúng.

Tôi đã tìm được địa hình tốt rồi, chuẩn bị chiến đấu đi.” Tiêu Dao nói một câu, sau đó từ không gian hệ thống lôi ra một thùng băng đạn của súng tiểu liên Thompson.

Đúng lúc này, mặt nước trong động Hồ Lô bắt đầu nổi sóng, dường như có thứ gì đó đang không ngừng lật tung, nhảy nhót dưới đáy nước.

Đống nữ thi mà con sâu lớn nôn ra cũng bắt đầu không ngừng ngo ngoe, phảng phất như đã sống lại.

Mơ hồ, dường như có tiếng khóc của trẻ sơ sinh truyền đến.

Hiển nhiên, những con đẳng trùng mà Tiêu Dao nói sắp nở ra trên quy mô lớn.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nhìn thùng đạn trong hòm, nghiến răng: “Hôm nay tôi sẽ báo thù cho các chị em phụ nữ bị áp bức hai nghìn năm trước!” Nói xong, cả hai đều lấy băng đạn, nạp vào súng Thompson.

Ánh mắt Tuyết Lỵ Dương lóe lên: “Những thứ này, để lại cũng hại người, không nên tồn tại trên thế gian này.” Tiêu Dao cười cười,

lần này không có Hoắc Thị Bất Tử Trùng, không có sương mù đỏ dày đặc, những con đằng trùng này tuy đáng sợ, nhưng trong mắt Tiêu Dao, chẳng qua chỉ là một cuộc thu hoạch mà thôi!

Đúng lúc này, từ trong đống nữ thi mà con sâu lớn nôn ra, đột nhiên vang lên một tiếng khóc của trẻ sơ sinh, sau đó một con quái anh dài khoảng hai thước, nửa người nửa sâu từ trong đống xác chết bò ra.

Nửa thân dưới của quái anh có hình dạng côn trùng, có chút giống bụng ong hoặc châu chấu, chân có gai ngược, rõ ràng không giống chân người, nửa thân trên có chút giống người, nhưng lại xấu xí vô cùng.

Một cái miệng lớn phát ra tiếng khóc thê thảm chói tai giống như tiếng mèo đêm, sau khi nhìn thấy Tiêu Dao và những người khác, miệng lại ngoác ra, tách thành bốn mảnh, giống như miệng của côn trùng, bên trong toàn là răng nhọn hoắt.

"Mẹ nó, thứ quỷ quái gì thế?" Vương Bàn Tử giật mình, lập tức bắn mấy phát điểm xạ, đạn trúng vào miệng quái anh, nhất thời máu thịt bay tung tóe, tiếng khóc cũng tắt ngấm.

Vương Bàn Tử vừa lau mồ hôi, con quái anh đó lật một vòng trên đất, lại không chết, lao nhanh về phía Tiêu Dao và những người khác, tốc độ vượt xa người thường.

Tiêu Dao phi tay, mấy chiếc đinh sắt bay ra, găm thẳng vào đầu quái anh, quái anh ngã xuống đất co giật mấy cái, mới không động đậy nữa.

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên: "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đằng Trùng Quỷ Anh, nhận được 100 điểm khí vận." Đằng Trùng Quỷ Anh nhiều hơn Đằng Trùng Quỷ Thai 50 điểm khí vận, không tồi.

Tiêu Dao hài lòng gật đầu.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử bên cạnh sắc mặt đều thay đổi: "Diêu Tử à, chúng ta đừng ham hố nữa, nhìn đằng trước đi." Tiêu Dao đương nhiên đã thấy, từ trong đống nữ thi, từ dưới nước động Hồ Lô, lúc này đã bò ra hàng trăm hàng ngàn con Đẳng Trùng Quỷ Anh, tất cả đều nhe miệng, phát ra những âm thanh khó nghe, lao về phía vị trí của Tiêu Dao và những người khác.

"Không cần lo lắng," Tiêu Dao cười cười, sau đó từ không gian hệ thống lôi ra một con quái vật lớn.

Thứ này vừa xuất hiện đã dọa Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử một phen.

"Trời ơi, không phải là con nhện mặt người đó sao?

Diêu Tử, cậu bắt được nó khi nào vậy?" Vương Bàn Tử giật mình, sau đó nhớ lại Tiêu Dao đã cho anh xem thứ này, mới yên tâm hơn một chút, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Dao lại vỗ vỗ vào Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ trên sau lưng: "Bọ Béo, đến giờ làm việc rồi!" Sau đó Kim Tàm Cổ từ từ bò ra từ sau lưng Tiêu Dao.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy những con Đẳng Trùng Quỷ Anh nửa sâu nửa người đó, đôi mắt đen nhỏ của Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ bắt đầu lấp lánh, ánh mắt đầy vẻ hưng phấn.

"Đi đi!

Pikachu...

à không, Bọ Béo!" Tiêu Dao để Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ tự do bay lượn.

Trên người những con Đẳng Trùng Quỷ Anh này đều mang độc

tính cực mạnh, đối với Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ, thứ càng độc càng có dinh dưỡng.

Chương 129

Được lệnh của Tiêu Dao, nó lập tức lao ra ngoài.

Chẳng mấy chốc một tràng âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

"Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đằng Trùng Quỷ Anh, nhận được 80 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đằng Trùng Quỷ Anh, nhận được 80 điểm khí vận."...

Hiệu suất săn giết Đằng Trùng Quỷ Anh của Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ khá cao, điều khiến Tiêu Dao vui mừng là, mặc dù điểm khí vận bị trừ đi một phần, nhưng phần lớn điểm khí vận từ việc tiêu diệt Đằng Trùng Quỷ Anh vẫn thuộc về Tiêu Dao, đây đúng là chuyện tốt ngồi không cũng kiếm được tiền.

Bọ Béo đương nhiên không thể nào chặn được làn sóng sâu hung hãn, chỉ có thể tăng tốc độ săn giết mà thôi.

Tiêu Dao lập tức để nhện máy chặn ở phía trước, đồng thời từ không gian hệ thống lấy ra bí dược đuổi côn trùng đã đổi trước đó.

Con đường sâu trong lăng mộ Hiến Vương đều dựa vào thứ này để thiết lập, loại bí dược này đối với côn trùng hiệu quả không cần phải nói.

Sau khi Tiêu Dao lấy ra bí dược đuổi côn trùng, hắn không rắc trước mặt mấy người, mà nhân lúc Đằng Trùng Quỷ Anh chưa lao tới, dùng bí dược vẽ một cái miệng loa khổng lồ trước mặt bốn người.

Miệng loa hướng về phía đàn sâu đang ập tới, phần thu hẹp của miệng loa là bờ đá nơi bốn người đang đứng.

Như vậy hướng tấn công của đàn sâu có thể được kiểm soát, chúng chỉ có thể tấn công từ một hướng, không đến mức bốn phương tám hướng đều có địch, rơi vào tình thế bị bao vây lúng túng.

Sau khi bố trí xong tất cả, Tiêu Dao nhìn những con Đằng Trùng Quỷ Anh đang lao tới theo kế hoạch, trên mặt lộ ra nụ cười ngây thơ trong sáng đặc trưng.

"Yểm trợ cho tôi, đừng để sâu quỷ từ các hướng khác tới.

Bàn Gia, cho tôi mượn bình xăng và súng phun lửa của anh, tôi sẽ đứng ở phía trước, đợi tôi không trụ nổi nữa thì thay." Tiêu Dao nói một câu.

Không trụ nổi?

Ha ha, không tồn tại, Tiêu Dao chỉ không muốn lãng phí điểm khí vận, nên mới để ba người kia yểm trợ, còn mình mang theo nhện máy xông lên phía trước.

Sau khi nhận lấy bình xăng và súng phun lửa từ tay Vương Bàn Tử, Tiêu Dao xách súng phun, mấy bước nhảy đã lao ra phía trước, đáp thẳng lên người nhện máy.

Tiêu Dao điều khiển nhện máy, chặn ngay vị trí miệng loa được vẽ bằng bí dược đuổi côn trùng.

Vừa vặn súng phun lửa có thể kiểm soát phạm vi nhất định, thỉnh thoảng có vài con lọt lưới, tin rằng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương có súng tiểu liên Thompson cộng thêm một thùng đạn, tuyệt đối có thể đối phó được.

Súng phun lửa phun ra những con rồng lửa.

Âm thanh thông báo của hệ thống khiến Tiêu Dao có chút tê dại.

"Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đằng Trùng Quỷ Anh, nhận được

100 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đằng Trùng Quỷ Anh, nhận được 100 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đằng Trùng Quỷ Anh, nhận được 80 điểm khí vận."...

Không hề dừng lại.

Tiêu Dao đứng trên nhện máy đốt cho đã tay, đến khi hai bình xăng của súng phun lửa đều cạn, mới đặt súng xuống.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử ở phía sau tưởng Tiêu Dao sắp rút lui, đang chuẩn bị lên tiếp ứng, lại phát hiện Tiêu Dao từ không gian hệ thống lôi ra hai khẩu Thompson, lắp băng đạn vào, bắt đầu điên cuồng nổ súng.

Không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

Sức tay của Tiêu Dao phi thường, cầm hai khẩu Thompson nặng trịch bắn liên tục trong thời gian dài cũng không hề thấy mệt.

Vô số Đằng Trùng Quỷ Anh tiền phó hậu kế lao lên, đều bị Tiêu Dao dùng đạn tiểu liên bắn nát.

Thấy đạn trong hai băng đạn của Tiêu Dao sắp hết, hắn đột nhiên buông một khẩu, từ không gian hệ thống lại lôi ra một thùng xăng, một tay dùng sức quăng đi, sau đó dùng tiểu liên bắn nổ thùng xăng giữa không trung.

Một biển lửa chặn trước mặt Tiêu Dao.

Tiêu Dao không vội không vàng lấy ra một thùng đạn, bắt đầu nạp đạn vào tiểu liên.

Đám Đằng Trùng Quỷ Anh khóa chặt Tiêu Dao, oán khí ngút trời khiến cho biển lửa do dầu hỏa bốc lên cũng yếu đi, chúng cứ thế bất chấp tất cả mà xông tới.

Vài con Đằng Trùng Quỷ Anh bị dầu hỏa thiêu chết, nhưng những

con phía sau lại giẫm lên thi thể đồng loại để tiếp tục tiến lên.

Vẫn có vài con vượt qua được biển lửa.

Đúng lúc này, súng tiểu liên của Tiêu Dao chưa nạp đạn xong, Quỷ Anh chớp lấy cơ hội lao thẳng tới.

Kết quả, chúng vừa nhảy lên đã bị mấy sợi tơ nhện quấn chặt, toàn thân bị trói không thể động đậy, rồi bị kéo ngược về dưới chân Tiêu Dao và bị nanh vuốt của nhện máy đâm thủng.

Dịch độc từ túi độc Hắc Vưu Hưởng được bơm vào cơ thể Đằng Trùng Quỷ Anh, con quái giãy giụa vài cái rồi toàn thân nhanh chóng biến thành màu đen kịt, mất hết hơi thở.

Đợi đến khi ngọn lửa dần yếu đi, súng tiểu liên của Tiêu Dao cũng đã nạp đạn xong. "Đoàng đoàng đoàng!" Một loạt đạn dạ quang bắn ra, đám Quỷ Anh vừa tràn lên lại bị hỏa lực đẩy lùi, máu chảy thành sông.

Đứng sau lưng Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử mấy lần định tìm cơ hội xông lên thay thế hắn.

Nhưng lần nào Tiêu Dao cũng thực hiện vài thao tác thần sầu, cứng rắn chống đỡ, dường như có thể lặp lại vô hạn.

Nhìn thùng đạn tiểu liên, mấy thùng dầu hỏa, thậm chí cả mấy kíp nổ mà Tiêu Dao đặt trên người con nhện máy, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau ngơ ngác. "Ông thấy Diêu Tử có vẻ cần mình giúp không?" "Tôi thấy cậu ấy cố ý đấy." "Thôi, người trẻ tuổi hỏa lực mạnh, cứ để cậu ấy lo." "Nhiệm vụ của Diêu Tử nặng nề, mối thù của phụ nữ sâu nặng, coi như là báo thù cho những người phụ nữ lao động thời xưa bị áp bức đi." ...

Tiêu Dao đứng trên người con nhện máy, bắn hỏng hai khẩu tiểu liên Thompson, dùng hết gần một thùng băng đạn, ném năm sáu thùng

dầu hỏa, hai lần dùng kíp nổ, thay tơ nhện và túi độc cho nhện máy một lần, cuối cùng âm thanh trong động hồ lô cũng dần nhỏ lại.

Đằng Trùng Quỷ Anh quả thực không sợ chết, trí thông minh của loài côn trùng có hạn, chỉ biết đến thù hận và giết chóc, điều này cũng dẫn đến sự diệt vong của chúng.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử kinh ngạc phát hiện, dù dòng nước trong động hồ lô liên tục cuốn trôi xác chết của Quỷ Anh đi, nhưng thi thể của chúng vẫn chất thành một ngọn đồi nhỏ ngay trước mặt Tiêu Dao.

Tiêu Dao hài lòng cất súng đi, để nhện máy tiếp tục chặn ở phía trước. "Số Quỷ Anh còn lại không nhiều, giao cho con trùng béo xử lý là được.

Có nhện máy chặn ở phía trước, tôi cũng không lo đám tàn dư xông tới, chúng ta tiếp tục xem cái rương đồng kia đi." Tiêu Dao nói với vẻ mặt thản nhiên.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử há hốc miệng, không biết nói gì, chỉ có thể nhìn nhau rồi treo khẩu tiểu liên cầm nửa ngày chưa bắn phát nào lên vai.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Được thôi, cái rương vừa rồi hình như đã mở ra, thứ bên trong chắc chắn rất đặc biệt.

Thứ mà Hiến Vương niêm phong trong rương đồng, sau đó lại nhét vào miệng Hoắc Thị Bất Tử Trùng, tuyệt đối đáng xem." Tiêu Dao lại một lần nữa đi đến trước cái hòm đồng, nhận lấy xẻng công binh từ tay Hồ Bái Nhất, men theo khe hở của chiếc rương cắm mũi xẻng vào, sau đó dùng sức bẩy mạnh.

Chiếc xẻng công binh làm bằng thép tinh luyện không tốn nhiều sức đã bẩy tung nắp rương đồng ra.

Tiêu Dao cẩn thận nhấc nắp rương ra, đặt sang một bên.

Mấy luồng sáng đèn pin cùng chiếu vào bên trong hòm đồng.

Bên trong hòm đồng có gần một nửa là nước đen, chính là thứ nước đen phun ra từ miệng hổ phù khi Tiêu Dao mở rương lúc nãy.

Chương 130

Cũng không biết thứ nước đen này rốt cuộc là chất lỏng gì, nhưng chắc chắn không phải vô độc.

Tiêu Dao nhìn quanh vách trong của hòm đồng, phát hiện trên đó không hề có rỉ sét, ngược lại có không ít chỗ trắng lóa, biết rằng bên trong có thể đã đặt thủy ngân hoặc một số thứ chống ăn mòn khác.

Bên trong rương có ba ngăn, cả ba ngăn đều ngâm trong nước, không nhìn rõ bên trong có gì.

Tiêu Dao cũng không đoán ra được, dù sao nhiều nơi trên thế giới này đã thay đổi, không biết vật phẩm trong rương có thay đổi không.

Tiêu Dao lập tức rút ngăn bên trái ra, nhấc cả cái ngăn ra ngoài.

Sau khi lấy ra, hắn phát hiện bên trong ngăn là một vật giống như một quả trứng luộc trà siêu lớn, tròn vo như một quả trứng.

Tiêu Dao nhíu mày, tà khí trên thứ này khá nặng.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng không biết đó là gì, đều tò mò ghé lại xem.

Tiêu Dao rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra, tay trái giơ Thiết Lân Thuẫn che chắn trước người, sau đó dùng Toái Tinh Đao nhẹ nhàng cắt một đường lên quả trứng.

Bên trong lộ ra một lớp vỏ ngọc mỏng.

Ngay khi tay Tiêu Dao vừa chạm vào lớp vỏ ngọc, âm thanh thông báo của hệ thống lập tức vang lên. "Phát hiện ký chủ tiếp xúc Thạch noãn ngọc điêu thời Chiến Quốc, hấp thụ 800 điểm khí vận." Lại là đồ thời Chiến Quốc, thời Chiến Quốc thì khu vực núi Trá Long này vẫn còn ở thời kỳ đồ đá thì phải?

Nước Cổ Điền có khi còn chưa thành lập, lại là đồ của thổ dân nguyên thủy sao?

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh chờ sốt ruột, cầm xẻng công binh định đập: "Mau xem bên trong có gì tốt không nào." Tuyết Lỵ Dương vội ngăn lại: "Trên vỏ trứng ngọc này có phù điêu, xem phong cách thì không phải thời Tần Hán, có khả năng là sản vật của nước Cổ Điền, hoặc thánh vật của người Di thời thượng cổ, không thể đập được." Vương Bàn Tử nhíu mày: "Thế thì làm sao?

Không đập ra sao biết bên trong có gì?" Tiêu Dao cười: "Ai nói muốn mở vỏ ngọc này chỉ có thể đập ra?" Nói xong, Tiêu Dao đưa tay phải ra, cẩn thận sờ soạng trên vỏ ngọc.

Tiêu Dao biết vỏ trứng bằng ngọc này không phải là một khối hoàn chỉnh, mà được ghép lại từ từng mảnh ngọc mỏng.

Tuy công nghệ chế tác vỏ ngọc vô cùng tinh xảo, nhưng chỉ cần là ghép nối thì không thể thoát khỏi tay phải của Tiêu Dao, đặc biệt là ngón trỏ và ngón giữa.

Kỹ năng Song Chỉ Tham Động không chỉ dùng để dò tìm kim loại, mở khóa... mà phá giải cơ quan cũng là một tay cự phách.

Vỏ ngọc nằm trong tay Tiêu Dao, tay phải hắn nhẹ nhàng gõ, liên tục vỗ và xoay, chẳng mấy chốc từng mảnh ngọc đã bị tháo rời.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều trợn mắt há mồm. "Cái này giao cho cô, có thời gian thì có thể nghiên cứu kỹ những hình khắc phù điêu trên đó có ý nghĩa gì, để cho tổ tiên người Di ở núi Trá Long không bị chôn vùi trong dòng sông năm tháng." Tiêu Dao vừa nói vừa đưa những mảnh ngọc đã tháo ra cho Tuyết Lỵ Dương.

Miệng thì nói hay vậy, nhưng trong lòng Tiêu Dao dĩ nhiên nghĩ

thứ này cũng chẳng bán được, điểm khí vận cũng đã hấp thụ rồi, thứ còn lại chỉ là giá trị nghệ thuật và lịch sử, ở trong tay Tuyết Lỵ Dương có thể phát huy tối đa giá trị.

Tuyết Lỵ Dương nào biết được suy nghĩ của Tiêu Dao, cô kích động vô cùng, liên tục cảm ơn, dùng một miếng vải cẩn thận bọc những mảnh ngọc lại, bên trong còn lót thêm giấy trắng thường dùng để vẽ.

Sau khi vỏ ngọc được tháo ra, bên trong lộ ra một vật màu nâu đen.

Vương Bàn Tử "hử" một tiếng: "Đúng là trứng thật à?

Trứng bách thảo?" "Bàn Gia, nếu anh đói thì tôi có sô cô la đây..." Tiêu Dao bất đắc dĩ, lại lấy ra một ít đồ ăn dự trữ trong không gian hệ thống.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều chê trong động hồ lô toàn mùi thuốc súng, mùi dầu hỏa và mùi hôi thối, căn bản không nuốt nổi thứ gì, chỉ có Vương Bàn Tử hoàn toàn không sợ, không khách khí nhận lấy sô cô la, vừa ăn vừa xem Tiêu Dao tiếp tục mở trứng.

Bên trong vỏ ngọc dĩ nhiên không phải trứng bách thảo, mà là một lớp ngăn làm bằng gỗ mềm.

Tiêu Dao dùng Toái Tinh Tịch Tà Đao cẩn thận gọt bỏ lớp gỗ mềm đi, bên trong là một cái hũ gốm màu xanh sẫm.

Tiêu Dao cẩn thận lấy cái hũ gốm ra. "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc hũ gốm đen cuối thời Chiến Quốc, hấp thụ 500 điểm khí vận." "Điểm khí vận không nhiều nhỉ, đều là đồ thời Chiến Quốc mà chỉ có 500 điểm." Tiêu Dao nhỏ giọng phàn nàn, sau đó cẩn thận xem xét cái hũ gốm.

Hũ gốm cao khoảng một thước rưỡi, chỗ rộng nhất cũng có đường kính khoảng nửa thước, miệng thẳng thân cao, bụng phình cổ

thu, đáy có ba chân tròn thấp, chìa ra ngoài.

Miệng hũ bị bịt kín hoàn toàn.

Trên vai hũ có năm cái ống ngắn kỳ lạ, hơi giống vòi ấm trên ấm rượu, nhưng ngắn hơn nhiều và cũng bị bịt kín.

Toàn thân trơn nhẵn, chỉ có một vòng ở giữa được trang trí bằng hoa văn lá đinh lăng.

Dưới ánh đèn pin mắt sói, cái hũ gốm trông vô cùng giản dị cổ xưa, màu sắc ôn nhuận, không giống như một vật tà khí.

Nhưng Tiêu Dao không dám chủ quan, thứ bên trong không phải là loại lương thiện.

Tiêu Dao cẩn thận cạy nắp hũ ra, chỉ thấy bên trong là một hũ đầy nước trong vắt. "Cái gì thế này, tốn công sức như vậy chỉ để lấy một hũ nước?

Tiên dược à?

Uống vào có thể trường sinh bất lão không?" Vương Bàn Tử vừa ăn sô cô la vừa chép miệng, rõ ràng là khát nước.

Tiêu Dao nhìn vào trong hũ, một luồng khí lạnh thấu xương lập tức từ trong hũ truyền ra.

Dưới đáy hũ nước trong có một vật hình dạng thai nhi.

Vật đó màu xanh biếc, chỉ to bằng nắm tay người lớn, cuộn tròn dưới đáy hũ, ngẩng đầu lên, trán rộng một cách khác thường, góc độ như đang đối mặt với người nhìn vào trong.

Tiêu Dao có thần thông Thiên Nhãn Thông, vừa nhìn một cái, thai nhi trong hũ đột nhiên mở mắt.

Hai mắt của thai nhi giống như hai hố đen sâu thẳm, mang theo một lực hút vô hình, khiến linh hồn người ta như bị hút vào trong.

Trong hố đen đó, mang theo một luồng khí lạnh thấu xương.

Tiêu Dao vội vàng dời ánh mắt khỏi hũ, lau mồ hôi trên trán. "Lợi hại thật." Nếu không phải tinh thần lực của Tiêu Dao mạnh gấp gần hai mươi lần người thường, lúc này e rằng đã sớm bị đôi mắt của thai nhi trong hũ làm cho phát điên.

Tiêu Dao lùi lại hai bước, nhắm mắt dưỡng thần một lát.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử vội vàng vây lại. "Rốt cuộc là thứ gì?

Cảm giác như một đứa trẻ?" "Cái này có khi nào còn sống không?" "Đừng nói bừa, đây là một bức tượng ngọc điêu hình thai nhi, để tôi đổ chất lỏng bên trong ra là biết ngay." Tuyết Lỵ Dương đưa ra một đề nghị.

Vì không biết chất lỏng bên trong là thành phần gì, có công dụng đặc biệt gì không, nên không thể đổ đi trực tiếp, cô đặc biệt tìm một cái bình nước để hứng.

Chương 131

Đợi đến khi toàn bộ chất lỏng được đổ ra, thai nhi bằng ngọc thạch bên trong cuối cùng cũng lộ ra chân dung.

Thai nhi ngọc thạch này hẳn là được điêu khắc từ bích ngọc, sống động như thật, thậm chí cả mạch máu trên trán cũng có thể nhìn thấy rõ, những ngón tay nhỏ bé cũng hiện ra rõ ràng.

Chỉ là nửa thân dưới chưa phát triển hoàn toàn, có chút giống với hình ảnh thai nhi ở một giai đoạn phát triển nào đó mà Tiêu Dao từng thấy trong sách giáo khoa.

Thật khó tưởng tượng người xưa cách đây mấy nghìn năm lại có thể điêu khắc ra một bức tượng ngọc thai nhi tinh xảo và chân thực đến vậy, Tiêu Dao thậm chí có cảm giác, thứ này căn bản là một thai nhi thật bị thi triển một loại tà thuật nào đó, biến thành tượng ngọc. "Đây chắc là vật tế mà người Di bản địa ở Trá Long Sơn dâng lên cho Sơn Thần." Tuyết Lỵ Dương vừa cảm thán sự tinh xảo của bức tượng ngọc, vừa suy đoán. "Sơn Thần gia?

Con trùng lớn kia á?

Tại sao lại dâng thứ này cho nó?

Không hiểu nổi." Vương Bàn Tử làu bàu. "E rằng Hoắc Thị Bất Tử Trùng không phải là Sơn Thần thực sự." Tiêu Dao nói.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Không sai, tôi cũng nghĩ vậy, hình tượng Sơn Thần hẳn là hình tượng thần mặt đen mà tôi đã thấy ở lối vào đường hầm và trên tế đàn, khác xa với Hoắc Thị Bất Tử Trùng." Tiêu Dao nhìn cái hũ gốm, nhanh chóng thò tay vào, định lấy tượng ngọc thai nhi ra.

Hình dáng của cái hũ gốm này rất đặc biệt, kích thước của thai nhi ngọc thạch hẳn là vừa vặn để đặt vào, tay người cũng vừa vặn có thể thò vào.

Nhưng khi tay người cầm thai nhi ngọc thạch thì rất khó lấy ra khỏi miệng hũ.

Ngay khoảnh khắc tay phải Tiêu Dao chạm vào tượng ngọc thai nhi, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên. "Phát hiện ký chủ tiếp xúc Thai ngọc cuối thời Thương, hấp thụ 5000 điểm khí vận." Tiêu Dao sững sờ, suýt nữa rụt tay lại.

Cái quái gì vậy?

Cuối thời Thương?

Cuối thời Thương mà ở núi Trá Long đã có đông người cư trú rồi sao?

Lại còn có thể chế tác ra tượng ngọc tinh xảo như vậy?

Khoan đã, có gì đó không đúng, hệ thống thông báo là "Thai ngọc", không phải "tượng ngọc điêu thai nhi". "Thai ngọc" là định ngữ, bản chất của thứ này là một khối ngọc, không phải do con người tạo thành?

Sao có thể?

Ngoài ra, tại sao lại có tới 5000 điểm khí vận?

Tiêu Dao cũng từng hấp thụ lượng lớn điểm khí vận từ đồ cổ, ấn tượng sâu sắc nhất là cái đỉnh đồng lớn có hoa văn mặt người trong Long Lĩnh Mê Quật.

Điểm khí vận trên cái đỉnh đồng lớn đó nhiều như vậy Tiêu Dao hoàn toàn có thể hiểu được, đỉnh là trọng khí của quốc gia, thường đại diện cho lễ khí cấp cao nhất.

Nhưng dù vậy, điểm khí vận trên cái đỉnh đồng đó cũng chỉ hơn một nghìn.

Một khối Thai ngọc mà lại có tới 5000 điểm khí vận?

Thấy Tiêu Dao có chút ngẩn người, Vương Bàn Tử dùng khuỷu tay huých hắn: "Sao vậy Diêu Tử?

Thứ bên trong có lấy ra được không?

Hay để tôi lấy cho?" Vương Bàn Tử sớm đã nhắm đến Thai ngọc bên trong. "Thôi đi, thứ này tà tính lắm.

Không phải tôi không muốn cho Bàn Gia, anh lấy chưa chắc đã có lợi.

Hơn nữa cũng không bán được tiền, Bàn Gia cũng lăn lộn ở phố đồ cổ rồi, có thấy ai mua ngọc bội, mua tượng ngọc, chứ có thấy ai mua thai nhi bằng ngọc không?

Mua về để trong nhà không thấy ghê sao?" Vương Bàn Tử vừa nghe, lập tức mất hết hứng thú: "Vàng có giá ngọc vô giá, tôi hợp với mấy thứ bằng vàng hơn." Tiêu Dao hít sâu một hơi, lại một lần nữa đưa tay phải vào trong hũ.

Người thiết kế cái hũ này ban đầu chắc là để gây khó dễ cho người lấy Thai ngọc, nhưng đối với Tiêu Dao thì hoàn toàn vô hiệu.

Kỹ năng Song Chỉ Tham Động của tôi vốn để dò tìm kim loại trong không gian chật hẹp, đối phó với loại tiểu xảo này quả thực vô cùng chuyên nghiệp.

Chỉ mất chưa đầy một phút, Tiêu Dao đã dùng hai ngón tay phải kẹp Thai ngọc ra, sau đó cất nó vào không gian hệ thống.

Cất Thai ngọc xong, Tiêu Dao lại nhìn vào trong hòm đồng, nhanh chóng nhấc ngăn bên phải ra.

Sau khi Tiêu Dao nhấc ngăn ra, mở ra xem, bên trong đặt một cái túi da lớn.

Túi da được làm từ lông của một loài mãnh thú nào đó, Tiêu Dao nhìn qua thấy có vẻ giống báo gấm.

Chỉ là do để trong hòm đồng quá lâu, khi đột ngột tiếp xúc với không khí, lông trên đó đều rụng xuống. "Tiếc quá, loại đồ da lông này rất khó bảo quản.

Trên đó còn có chỉ vàng chỉ bạc thêu lên, vừa nhìn đã biết là thứ chỉ có quý tộc vô cùng tôn quý mới có thể sử dụng." Tuyết Lỵ Dương tiếc nuối nói.

Tiêu Dao nhìn những đường chỉ vàng bạc trên túi da: "Hoa văn của những đường chỉ vàng bạc này gần giống bùa chú, tôi thấy không giống đồ trang trí." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy, lập tức đến gần hơn, vén lớp lông báo gấm ra quan sát kỹ. "Thật vậy, chỉ vàng bạc trên này hình như là Tiệt Hồn Phù." Lời của Tuyết Lỵ Dương vừa dứt, sắc mặt của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức tối sầm lại.

Suốt chặng đường, bốn người đã nhiều lần gặp phải Tiệt Hồn Phù, về cơ bản mỗi lần thấy Tiệt Hồn Phù xuất hiện, đều biết chắc chắn sẽ đi kèm với thi hài người chết.

Vừa mới chứng kiến thảm cảnh của nữ thi trong động hồ lô, biết được thuật đằng tàn độc mà Hiến Vương sử dụng để duy trì chướng khí bên ngoài lăng mộ, thần kinh của họ đã ở trong trạng thái căng thẳng cao độ.

Lần này không cần Tiêu Dao mở ra, mọi người đều có thể đoán được bên trong cái túi da lớn này rốt cuộc là thứ gì.

Tiêu Dao cũng nhẹ nhàng thở dài, cởi sợi dây trên túi da ra.

Bên trong đúng như mọi người dự đoán, là một đống xương

người đã rời rạc.

Khoảnh khắc túi da được mở ra, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều vô thức lùi lại.

Tiêu Dao thì không, hắn đợi một lát, thấy không có gì bất thường mới đổ ngược túi da, đổ hết xương cốt bên trong ra.

Sau khi đổ ra, bốn người mới phát hiện bên trong có tổng cộng ba cái đầu lâu.

Tiêu Dao đưa tay sờ lên bộ xương trên mặt đất, đột nhiên âm thanh thông báo của hệ thống vang lên. "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc hài cốt Sơn tiêu, hấp thụ 1000 điểm khí vận." "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc hài cốt Sơn tiêu, hấp thụ 1000 điểm khí vận." "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc hài cốt Sơn tiêu, hấp thụ 1000 điểm khí vận." Tiêu Dao nhíu mày, trên hài cốt lại có điểm khí vận, đây là lần đầu tiên Tiêu Dao gặp phải tình huống này, không biết tiêu chuẩn phán định của hệ thống là gì.

Chương 132

Hoặc là, hài cốt bên trong thật sự là Sơn Thần gia?

Không chỉ là biểu tượng mà người Di cổ đại sùng bái, mà là Sơn Thần gia thực sự có pháp lực?

Tiêu Dao đang băn khoăn, Tuyết Lỵ Dương bên cạnh đã nhận ra bộ xương không ổn. "Đây không giống xương người, đầu to, xương tay dài, nhưng xương chân lại đặc biệt ngắn, trông chỉ cao bằng đứa trẻ năm sáu tuổi.

Nhưng tôi dám chắc, đây tuyệt đối không phải trẻ con." Tuyết Lỵ Dương nói. "Tại sao?

Nhỏ như vậy không phải trẻ con thì là người lớn à?" Vương Bàn Tử hỏi. "Nhìn răng của những cái đầu lâu này, nếu là trẻ con năm sáu tuổi thì đang trong thời kỳ thay răng, răng cũng không bị mài mòn.

Răng của những cái đầu lâu này đều bị mài mòn rất nghiêm trọng, nếu là con người thì e rằng ít nhất cũng đã năm sáu mươi tuổi." Tiêu Dao thở dài: "Đây là chân thân của Sơn Thần gia." "Cái gì?

Sơn Thần gia?" Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức sững sờ.

Chỉ có Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy.

Nhìn xung quanh những bộ xương này, có một số răng thú xâu trên vòng vàng, có mảnh ngọc bích vỡ, có cóc đá được điêu khắc bằng đá đen, hẳn là đồ trang sức mà người Di cổ đại dành cho Sơn Thần gia." "Cái Sơn Thần gia này, rốt cuộc là thứ gì?

Rõ ràng là đầu lâu người mà..." Vương Bàn Tử vẫn chưa hiểu. "Sơn Thần gia là Sơn tiêu, hẳn là một loài vượn người nào đó sống ở khu vực núi Trá Long, hình tượng gần giống với những phù điêu trên

miếu Sơn Thần và tế đàn.

Tôi nghi ngờ những con Sơn tiêu này có thể thực sự có sức mạnh thần kỳ." Tiêu Dao nói, dù sao thì hài cốt có thể hấp thụ điểm khí vận, đây là lần đầu tiên Tiêu Dao gặp. "Sơn Thần gia chắc chắn là thần linh được người Di trong vùng sùng bái.

Sau khi Hiến Vương dẫn người vào núi Trá Long, người Di bị tàn sát, thần bảo hộ của người Di là Sơn Thần gia cũng bị Hiến Vương và thuộc hạ giết chết, sau khi chết bị phong ấn trong túi da bằng thuật đằng, bỏ vào hòm đồng, để Hoắc Thị Bất Tử Trùng nuốt vào bụng." Tiêu Dao vừa nói vừa lắc đầu. "Hiến Vương không chỉ muốn tàn sát bộ lạc người Di, bắt làm phu phen dân chúng của họ, mà còn muốn phá hủy tín ngưỡng tinh thần của họ.

Tôi tin rằng Thai ngọc ban nãy cũng là một loại thần khí vô cùng quan trọng đối với người Di, cũng bị bỏ vào hòm đồng với mục đích tương tự." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức hứng thú: "Diêu Tử, nếu nói như vậy, cái còn lại chắc chắn cũng là thần khí của người Di rồi?

Trong tay người Di chắc chắn phải có chút đồ tốt đáng tiền chứ?

Không thể nào toàn là Thai ngọc hay xương khỉ tà môn như vậy được." Tiêu Dao cười cười, đặt hài cốt của Sơn Thần gia sang một bên, sau đó lại nhấc ngăn cuối cùng ở giữa hòm đồng ra.

Ba ngăn trong hòm đồng rõ ràng có phân biệt chính phụ.

Hai ngăn hai bên, tức là ngăn đựng Thai ngọc và hài cốt Sơn Thần gia đều tương đối nhỏ, ngăn ở giữa có kích thước lớn hơn không ít.

Vì vậy khi Tiêu Dao lấy ngăn cuối cùng ra, ánh mắt của Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều đổ dồn vào.

Những thứ trong hai ngăn vừa rồi đã mang lại cho họ cú sốc, thứ trong ngăn cuối cùng tất nhiên cũng là đồ tốt.

Tiêu Dao lấy thứ trong ngăn ra, phát hiện là một cái hộp đồng nhỏ, kích thước ngược lại nhỏ hơn nhiều so với Thạch noãn ngọc đựng Thai ngọc và túi da lớn đựng hài cốt Sơn Thần gia.

Nhưng chỉ riêng cái hộp này đã lại cho Tiêu Dao 1000 điểm khí vận.

Bản thân chiếc hộp cũng là đồ cuối thời Thương, lại là di vật của tổ tiên người Di ở núi Trá Long.

Trên hộp đồng có một hình mặt quỷ được đúc, hung thần ác sát, mộc mạc mạnh mẽ, mang theo hơi thở hung tàn viễn cổ.

Phía sau mặt quỷ có cánh, có vài phần tương tự với Dạ Xoa trong kinh Phật, nhưng tuyệt đối không phải Dạ Xoa.

Khi chiếc hộp này xuất hiện, Phật giáo còn chưa ra đời.

Ngoài hình mặt quỷ ra, xung quanh hộp cũng có những hoa văn tinh xảo. "Mặt quỷ trên chiếc hộp này hung dữ vậy, bên trong không phải là phong ấn một tà vật ghê gớm nào chứ?" Hồ Bái Nhất có chút lo lắng. "Không đâu." Tiêu Dao nói một câu, sau đó loay hoay với chiếc hộp đồng, phát hiện nắp hộp căn bản không mở được.

Ở mặt bên của hộp đồng, có một cái lỗ nhỏ, trông giống như lỗ khóa.

Cái hộp này Tiêu Dao không có chìa.

Nhưng vẫn không làm khó được Tiêu Dao, hắn lấy trâm vàng từ không gian hệ thống ra, rút một cây kim vàng, nhẹ nhàng gõ lên chiếc hộp đồng.

Sau đó Tiêu Dao nhanh chóng áp tai vào hộp đồng.

Âm thanh va chạm của kim loại liên tục chấn động trong hộp, kết cấu khóa của hộp đồng nhanh chóng được Tiêu Dao nắm rõ.

Rõ ràng khóa trên chiếc hộp đồng này hoàn toàn khác với khóa cơ quan của khu vực Thăng Long, kết cấu tương đối đơn giản, nhưng cũng vô cùng xảo diệu.

Sau khi Tiêu Dao dùng một chiếc đinh thép carbon khều vài cái trong lỗ khóa, một tiếng cơ quan vang lên, chiếc hộp đồng đã được mở ra.

Khoảnh khắc chiếc hộp đồng được mở ra, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều ngây người, rõ ràng không ai ngờ bên trong hộp lại là thứ này.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, vẻ thất vọng trên mặt không thể che giấu nổi. "Cóc ghẻ à?

Chúng ta lại đụng độ với cóc ghẻ sao?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Không chỉ là cóc ghẻ, mà là một con cóc ghẻ ba chân.

Thứ xuất hiện trong hộp đồng lúc này, là một bức tượng Thiềm thừ ba chân toàn thân màu xanh lam, to bằng quả dưa lưới, trên người mang theo ánh sáng le lói.

Nhìn chất liệu không giống kim loại, càng không thể là vàng, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Bàn Gia chê bai.

Nhưng bức tượng được điêu khắc cực kỳ tinh xảo, thân hình Thiềm thừ đầy đặn, ngẩng đầu lên trên, vẻ mặt dương dương tự đắc, sống động như thật.

Bất kể chất liệu thế nào, chỉ riêng tạo hình và công nghệ điêu khắc, tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Giống như Mã Đạp Phi Yến, nếu xét về chất liệu thì chỉ là một món đồ đồng thôi, nhưng tạo hình tổng thể, kỹ thuật và thần thái, cùng với khí chất tinh thần thời đại mà vật phẩm mang theo, đã khiến nó trở thành quốc bảo.

Con Thiềm thừ ba chân này cũng vậy, cái sức sống và hình thái lạc quan ngời ngời của nó khiến người ta sinh lòng vui vẻ.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều là người biết hàng, sau khi thấy con Thiềm thừ ba chân màu xanh lam, đều vô cùng phấn khích, định đưa tay ra sờ.

Tiêu Dao lại ngăn lại.

Nhìn ánh mắt khó hiểu của hai người, Tiêu Dao rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra.

Chương 133

Toái Tinh Đao trước đó ở chỗ tảng đá lớn lối vào Trùng Cốc, đã từng hấp thụ sức mạnh của hai khối thiên thạch lạ, thậm chí còn tiến hóa ra kỹ năng mới "Táp Đạp".

Lúc đó khi hấp thụ năng lượng trên thiên thạch, dị tượng trên thân Toái Tinh Đao, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều đã nhìn thấy.

Lúc này Toái Tinh Đao vừa xuất hiện, hoa văn sao vỡ trên thân đao lại một lần nữa lấp lánh, là loại mà phấn hấp quang cũng không che được. "Thứ này có bức xạ rất mạnh.

Chiếc hộp đồng vừa rồi hẳn là Thiềm cung dùng để chứa con Thiềm thừ ba chân này, người xưa dùng nó để phong tỏa bức xạ trên bức tượng, nếu tôi không đoán sai, lớp trong của Thiềm cung chắc chắn có chì." Tiêu Dao nói.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lập tức rụt tay lại, cả hai đều là người có kiến thức, tự nhiên biết tiếp xúc gần với nguồn bức xạ mạnh sẽ có hậu quả gì. "Thứ này vào thời thượng cổ, được tổ tiên khu vực núi Trá Long thờ cúng như thần vật trấn sơn, lại bị Hiến Vương phong ấn trong bụng Hoắc Thị Bất Tử Trùng, ngay cả hài cốt chân thân của Sơn Thần gia và Thai ngọc quỷ dị vô cùng cũng chỉ làm vật bồi táng, có thể thấy sức mạnh trên đó không hề tầm thường." Tiêu Dao vừa nói vừa cầm lấy con Thiềm thừ ba chân màu xanh lam.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều lộ vẻ lo lắng: "Diêu Tử, không sao chứ, không thể tùy tiện chạm vào được đâu." Tiêu Dao cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt, không phải vì bức xạ, mà là vì âm thanh thông báo của hệ thống. "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc

Lam linh thạch tam túc thiềm, hấp thụ 5000 điểm khí vận." "Hệ thống phát hiện Lam linh thạch tam túc thiềm điêu khắc có chứa bức xạ mạnh, không nên tiếp xúc gần." "Hệ thống phát hiện năng lượng bức xạ chứa trong Lam linh thạch tam túc thiềm điêu khắc đồng nguyên với Toái Tinh Tịch Tà Đao, có thể dùng làm nguồn năng lượng cho kỹ năng Táp Đạp của Toái Tinh Tịch Tà Đao." Hóa ra, đây là một cục sạc dự phòng cho Toái Tinh Tịch Tà Đao?

Kỹ năng Táp Đạp đi kèm trên Toái Tinh Tịch Tà Đao là kỹ năng bảo mệnh của Tiêu Dao, chỉ là kỹ năng này chỉ có thể sử dụng khi năng lượng đặc biệt của Toái Tinh Đao đầy đủ.

Vấn đề là thứ này cũng không có hiển thị pin gì cả, Tiêu Dao cũng không biết lúc nào thì đầy, lúc nào thì hết.

Vừa mới hấp thụ một đợt năng lượng từ thiên thạch ở lối vào Trùng Cốc, bây giờ chắc chắn có thể dùng, nhưng sau này thì sao?

Có tiêu chuẩn nào không?

Bây giờ có Lam linh thạch tam túc thiềm, chỉ cần đặt trong không gian hệ thống, năng lượng đặc biệt trên Toái Tinh Tịch Tà Đao sẽ luôn đầy, ừm, thoải mái.

Không biết Lam linh thạch tam túc thiềm còn có công dụng gì khác không, nhưng chỉ riêng việc sạc pin cho Toái Tinh Đao cũng không tệ rồi.

Trong hòm đồng không còn vật phẩm nào khác, Tiêu Dao đứng dậy, đang định cất Lam linh thạch tam túc thiềm đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng lách tách trên mặt đất.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều giật mình.

Vì những âm thanh này phát ra từ những khúc xương của Sơn

Thần gia rải rác trên mặt đất.

Vương Bàn Tử lùi lại hai bước: "Sơn Thần gia hiển linh rồi?" Thiết Lân Thuẫn trên cánh tay trái Tiêu Dao bung ra, che chắn ở phía trước nhất.

Chẳng mấy chốc Tiêu Dao phát hiện xương cốt của Sơn Thần gia bắt đầu nhanh chóng biến đen, tiếng lách tách là do trên xương xuất hiện vô số vết nứt.

Hồ Bái Nhất cũng chú ý tới: "Không phải Sơn Thần gia hiển linh, những khúc xương này tiếp xúc với không khí bên ngoài, bị oxy hóa biến đen rồi." "Tôi thấy cũng có khả năng là do tiếp xúc với bức xạ từ con Thiềm thừ ba chân." Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn con Thiềm thừ trong tay Tiêu Dao. "Diêu Tử mau mang thứ đó đi chỗ khác đi, xem kìa làm Sơn Thần gia chết rồi cũng không yên, Sơn Thần gia vật quái vật quái." Vương Bàn Tử chắp tay vái lạy hài cốt Sơn Thần gia trên mặt đất.

Tiêu Dao thuận thế cất bức tượng Lam linh thạch tam túc thiềm vào không gian hệ thống.

Cũng lạ, Thiềm thừ ba chân vừa biến mất, xương cốt của Sơn Thần gia trên mặt đất không còn kêu lách tách nữa, chỉ là tất cả đều biến thành màu đen, nhiều chỗ đã vỡ vụn. "Sơn Thần này năm đó cũng là thần linh được người Di khu vực núi Trá Long thờ cúng, sau khi chết không nên phơi thây giữa đống đá lởm chởm, chúng ta chôn cất đi." Hồ Bái Nhất đề nghị.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử tự nhiên không có ý kiến, Tiêu Dao cũng gật đầu.

Bốn người nhanh chóng tìm được không ít đá vụn trong hang động, sau đó chọn một vị trí khô ráo và cao hơn một chút, chôn cất ba bộ hài cốt của Sơn Thần gia không biết là động vật gì. "Sơn Thần gia

phù hộ, lần này chúng tôi đi đào mộ của Hiến Vương, là để báo thù cho ngài đó.

Ngài và những người dân dưới sự che chở của ngài chắc chắn có oan khuất, lần này chúng tôi sẽ giúp các vị giải hận." Vương Bàn Tử vừa nói vừa nhặt những món đồ trang sức nhỏ trong đống hài cốt của Sơn Thần gia, một vài cái vòng vàng, mảnh ngọc vỡ và tượng đá bỏ vào ba lô của mình: "Những thứ này coi như là báo đáp, dù sao cũng vô dụng." Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều lắc đầu.

Rất nhanh, con Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ vỗ cánh, ánh mắt đờ đẫn bay về đậu trên vai Tiêu Dao.

Ngay cả Hồ Bái Nhất cũng nhận ra, trạng thái của con Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ có vẻ không ổn. "Diêu Tử, con trùng béo này sao vậy?

Không phải trúng độc rồi chứ?" Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ?

Trúng độc?

Tiêu Dao nén cười. "Đơn giản là ăn nhiều quá, no căng bụng rồi." Tiêu Dao vỗ vỗ con trùng béo, ra hiệu cho nó bò ra sau lưng.

Con trùng béo máy móc gật gật đầu, từ từ bò lên sau lưng Tiêu Dao, nằm im bất động.

Tiêu Dao nói không sai, con trùng béo quả thực đã ăn quá nhiều.

Vừa rồi, con trùng béo đã truy sát Đằng Trùng Quỷ Anh suốt chặng đường, trên người loại vật nửa người nửa trùng này có kịch độc, chính là món ăn khoái khẩu của nó.

Miệng của con trùng béo rất kén chọn, nó không nuốt chửng cả con Đằng Trùng Quỷ Anh (Trùng béo: Tôi cũng không làm được...), mà chuyên chọn tuyến độc ở cổ họng của chúng để ăn.

Sau khi tuyến độc của Đằng Trùng Quỷ Anh bị con trùng béo ăn

mất, chúng gần như đều chết ngay lập tức.

Tuy tuyến độc chỉ to bằng hạt đậu tằm, nhưng không chịu nổi việc lần này con trùng béo ăn quá nhiều, ít nhất mấy trăm con Đằng Trùng Quỷ Anh đã chết dưới cái miệng sắc bén của nó.

Nằm trên lưng Tiêu Dao, con trùng béo nhanh chóng tiến vào trạng thái ngủ đông, cũng không biết lần sau tỉnh lại sẽ là khi nào.

Tiêu Dao biết rằng con trùng béo đã trở về, chứng tỏ trong động hồ lô không còn Đằng Trùng Quỷ Anh nữa, vì vậy hắn cũng thu con nhện cơ quan lại.

Sau lần này, Tiêu Dao phát hiện sức chiến đấu của nhện cơ quan khá tốt, chỉ thiếu kỹ năng AOE, mỗi lần chỉ có thể đối phó với một mục tiêu, hơi đáng tiếc. "Chúng ta mau rút lui thôi, tôi luôn cảm thấy ở trong động hồ lô này khó chịu lắm." Vương Bàn Tử nhìn vào hang động đen kịt. "Đúng vậy, tuy trong động hồ lô cũng có không khí lưu thông, nhưng vừa rồi lại nổ súng lại phóng hỏa, oxy tiêu hao quá lớn, chúng ta mau rời khỏi đây thì tốt hơn." Tuyết Lỵ Dương cũng đồng ý.

Bốn người nhanh chóng đi về phía khác của động hồ lô, đi chưa được bao xa đã thấy phía trước có ánh sáng, rõ ràng là miệng hồ lô, lối ra của cả hang động.

Đoạn đường phía sau không có mặt đất, tất cả đều chìm trong nước, tốc độ dòng chảy khá nhanh, muốn ra ngoài an toàn không hề dễ dàng.

Trớ trêu thay, ở miệng hồ lô trong hang động lại không có tảng đá nào nhô ra để buộc dây thừng.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất dùng móc leo núi gõ gõ lên vách động một lúc, lại phát hiện đá ở đây tuy cứng nhưng chất lại rất giòn, không chịu được trọng lượng quá lớn.

Tiêu Dao nói: "Giao cho tôi." Sau đó hắn lấy nhện cơ quan từ không gian hệ thống ra.

Nhện cơ quan to lớn vô cùng, có thể chịu được trọng lượng của cả bốn người cũng không thành vấn đề.

Để cho chắc chắn, Tiêu Dao còn đóng thêm rất nhiều đinh thép lên bề mặt đá, để nhện cơ quan có thể ghim chặt vào vách đá, tăng lực ma sát, không bị dòng nước cuốn đi.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất nhanh chóng buộc dây thừng vào chân nhện cơ quan, sau khi ba người chuẩn bị xong, định đi ra khỏi miệng hồ lô.

Chương 134

Lúc này Tiêu Dao mới nói: "Vừa rồi tôi đã nhìn ra ngoài, hẳn là có dây leo và đường mòn ván gỗ.

Mọi người xuống trước đợi tôi, tôi ở lại một lát, tiện thể thu nhện cơ quan lại." Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử không nghi ngờ gì, gật đầu đồng ý, bắt đầu từng người một men theo dây thừng đi ra ngoài miệng hồ lô.

Trong lòng Tiêu Dao đang nghĩ đến con Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Con quái vật này chưa bị giết triệt để, trong lòng Tiêu Dao không cam tâm.

Hơn nữa, cách duy nhất để giết triệt để con Hoắc Thị Bất Tử Trùng là dùng lửa thiêu.

Đây là một công việc tốn sức, Tiêu Dao nhanh chóng tìm thấy xác của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng, dùng Toái Tinh Đao cắt thi thể đã bị nổ tan nát của nó ra thành mấy đoạn, gắng sức kéo xác chết khổng lồ đến nơi không có nước bên bờ.

Dù sức mạnh và thể chất của Tiêu Dao vượt xa người thường, làm xong những việc này cũng mệt lử.

Tiêu Dao rắc dầu hỏa từ không gian hệ thống lên xác con Hoắc Thị Bất Tử Trùng, rồi châm lửa.

Theo ngọn lửa hừng hực bốc cháy, trong động hồ lô truyền đến từng đợt mùi thịt nướng.

Đợi một lúc lâu, Tiêu Dao không nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, trong lòng thầm cau mày.

Để chắc chắn, Tiêu Dao kiểm tra lại, trong động hồ lô không còn

mảnh xác lớn nào của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng, tất cả các bộ phận đều đã bị thiêu chín, vậy mà lại không có thông báo của hệ thống?

Chẳng lẽ con Hoắc Thị Bất Tử Trùng vẫn chưa chết hoàn toàn?

Sắc mặt Tiêu Dao trầm như nước, trong lòng thầm suy nghĩ, có lẽ mình đã sai ở đâu đó.

Rất nhanh, Tiêu Dao đã tìm thấy gốc rễ của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng cắm vào vách đá, và chặt đứt gốc rễ đó.

Nhưng bên trong gốc rễ, chắc chắn vẫn còn tồn tại các tổ chức khác của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Nếu những tổ chức này không bị tiêu diệt triệt để, có lẽ vài chục năm, hoặc vài trăm năm sau, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng sẽ lại trỗi dậy.

Tiêu Dao nhanh chóng tìm thấy hang động nơi gốc rễ tọa lạc.

Quả nhiên trong hang động tròn trịa đó, có thể thấy rất nhiều thịt hồng, bám chặt vào vách đá xung quanh, ở giữa là một con mắt thịt trông khá kinh tởm.

Tiêu Dao biết cách duy nhất là chui vào từ vị trí con mắt thịt, sau đó đổ đầy dầu hỏa vào toàn bộ cái hố thịt, rồi châm lửa.

Cái hố này hẳn là thông thẳng ra sâu trong Trùng Cốc bên ngoài, không cần lo không có oxy, vấn đề cháy không đủ.

Chỉ là việc để Tiêu Dao chui vào con mắt thịt này, hắn có chút rào cản tâm lý lớn.

Sau một hồi đắn đo, Tiêu Dao nghiến răng: "Từ xưa đến nay, kẻ làm nên đại sự, ai mà không phải chui rúc một chút...

Thôi bỏ đi, cái này tôi thật sự chịu không nổi." Nói xong, hắn lấy ra ba quả trứng Hắc Vưu Hưởng từ không gian hệ thống, chọn ấp nở.

Nhìn mấy con vật nhỏ đáng yêu vừa mới nở ra, đầy khao khát với thế giới này, Tiêu Dao thở dài: "Nhiệm vụ gian khổ giao cho các ngươi, nhất định phải đổ dầu hỏa từ miệng hố cao nhất xuống.

Đổ xong có thể bò vào Trùng Cốc chơi đùa thỏa thích." Sau đó, ba con Hắc Vưu Hưởng cũng theo thùng dầu hỏa, dưới sự chỉ huy của Tiêu Dao bò lên đỉnh hang động tròn.

Một lúc sau, một mùi dầu hỏa nồng nặc từ miệng hố truyền ra, liên tục có dầu hỏa từ bên trong chảy ra.

Tiêu Dao biết, kế hoạch đã thành công. "Yên tâm đi đi, Trùng Cốc mới là thiên đường của các ngươi, chúc cuộc đi săn vui vẻ!" Tiêu Dao thầm niệm trong lòng, sau đó châm lửa đốt dầu hỏa trong hang động tròn.

Khoảnh khắc châm lửa, lớp thịt hồng trong hố lập tức bắt đầu co giật dữ dội.

Tiêu Dao đứng ở miệng hố thậm chí còn cảm nhận được từng cơn gió, ngọn lửa lớn trong hang động tròn đã hình thành một đường hầm gió, liên tục hút không khí trong động hồ lô vào bên trong.

Điều này làm cho ngọn lửa trong hang ngày càng lớn, khoảng vài phút sau, Tiêu Dao đã nghe thấy một âm thanh thông báo của hệ thống khiến người ta sảng khoái. "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt thành công Hoắc Thị Bất Tử Trùng thể trưởng thành, thưởng 10000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt thành công Hoắc Thị Bất Tử Trùng thể trưởng thành, nhận được vật phẩm đặc biệt: Tinh hoa vỏ trùng đỏ x4." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt thành công Hoắc Thị Bất Tử Trùng thể trưởng thành, nhận được vật phẩm đặc biệt: Long Lân Yêu Giáp." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt thành công Hoắc Thị Bất Tử Trùng thể trưởng thành, nhận được vật phẩm đặc biệt: Túi độc phun sương." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt thành công Hoắc Thị Bất Tử

Trùng thể trưởng thành, nhận được kỹ năng bị động: Bất Tử." ...

Tiêu Dao cũng kinh ngạc đến ngây người, một vụ mùa bội thu siêu cấp, còn có vụ mùa nào sảng khoái hơn bây giờ không?

Không thể nào... "Chúc mừng ký chủ, điểm khí vận đạt 80000 điểm, phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan được thăng lên Chính Lục Phẩm..." "Kỹ năng Chính Lục Phẩm đã được kích hoạt..." Được rồi, chuyện sảng khoái hơn thật sự có...

Tiêu Dao không nán lại trong động hồ lô quá lâu, lúc này Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đang đợi ở bên ngoài miệng hồ lô.

Tiêu Dao thu dọn tâm trạng, nhanh chóng chạy đến miệng động hồ lô.

Nhện cơ quan vẫn trung thành canh giữ ở miệng hố.

Nhưng Tiêu Dao liếc mắt một cái, thấy không ít đinh thép carbon dưới chân nhện cơ quan đã bị giẫm bật ra, bản thân con nhện cũng đã trượt về phía trước ít nhất hơn một mét.

Xem ra trải nghiệm xuống khỏi miệng hồ lô của Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử vừa rồi cũng khá nguy hiểm.

Dòng nước ở miệng hồ lô chảy xiết bất thường, người ta chỉ cần sơ suất một chút là sẽ bị dòng nước cuốn đi.

Từ tiếng nước gầm thét bên ngoài có thể phán đoán, bên dưới chắc chắn là một thác nước như vực sâu vạn trượng.

Tiêu Dao có kỹ năng Tuần Hải, linh hoạt như cá trong nước, tự nhiên không lo bị nước cuốn đi, hắn nhanh chóng bò đến mép miệng hồ lô, thò đầu ra. "Các bạn ở dưới, có ổn không?" Lúc này, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ba người, vừa mới từ trên miệng hồ lô xuống không lâu.

Đối với Tiêu Dao, việc này nhẹ nhàng, nhưng đối với ba người họ thì không dễ dàng như vậy.

Nếu không phải có con nhện cơ quan kẹt ở miệng hố, ba người có thể buộc dây an toàn, từ miệng hố xuống được phiến đá của con đường mòn, nếu là tình huống khác, chắc chắn họ đã bị dòng nước xiết ở miệng động hồ lô ẩm ướt cuốn vào thác nước, sau đó rơi xuống hồ nước sâu hàng trăm mét bên dưới.

Mặc dù hồ nước bên dưới sâu thẳm xanh biếc, trông có vẻ rất sâu, nhưng rơi từ độ cao hàng trăm mét xuống, dù có nước đỡ, lực va chạm cực lớn cũng sẽ khiến người ta lành ít dữ nhiều.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử mắc chứng sợ độ cao, ở nơi mà dưới chân là vực sâu vạn trượng, chỉ có con đường mòn bằng đá hẹp và những sợi dây leo, quả thực là địa ngục đối với hắn. "Diêu Tử, lúc xuống cẩn thận một chút..." Hồ Bái Nhất lúc này đã đứng trên con đường mòn bằng đá, nghe thấy tiếng Tiêu Dao liền vội vàng đáp lại.

Kết quả là "vèo" một tiếng, một bóng người từ trên miệng hồ lô nhảy xuống.

Vương Bàn Tử lúc này đang úp mặt vào vách đá, từng chút một nhích sang bên, thấy một bóng người rơi xuống, sợ đến giật nảy mình. "Diêu Tử rơi xuống rồi!" Kết quả chưa đầy một giây, Tiêu Dao đã mượn lực đàn hồi của tơ nhện, nhẹ nhàng đáp xuống một phiến đá ở xa hơn phía dưới. "Cố ý, Diêu Tử tuyệt đối là cố ý!" Vương Bàn Tử vừa rồi lo lắng cho Tiêu Dao, bất đắc dĩ phải quay đầu lại, cố gắng tóm lấy Tiêu Dao đang rơi, bây giờ lại bất đắc dĩ liếc nhìn xuống chân, lập tức hai chân mềm nhũn.

Tiêu Dao cười cười, đứng trên một con đường mòn bằng đá, vừa ngắm nhìn cảnh sắc xa xăm, vừa chờ đợi những người bạn đồng hành còn lại.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương hành động nhanh nhẹn, chỉ có Vương Bàn Tử là vô cùng lề mề.

Chương 135

Sau khi ra khỏi miệng hồ lô, là một quần thể thác nước rộng lớn.

Khu vực núi Trá Long vốn là nơi hợp lưu của ba con sông, núi non trùng điệp, khu vực Trùng Cốc chính là một vùng lòng chảo.

Tất cả hệ thống nước chảy xiết trong Trùng Cốc đều ở đây tạo thành những thác nước lớn nhỏ khác nhau, từng tầng từng tầng hợp lại, cuối cùng đập mạnh vào một hồ nước khổng lồ ở dưới cùng.

Thác lớn nhất trong số này rộng tới năm sáu mươi mét, độ cao chênh lệch bảy tám mươi mét, lượng nước dồi dào, hung dữ chảy xiết.

Dòng nước đổ xuống, cả thung lũng đều rung chuyển.

Hồ nước lớn dưới chân Tiêu Dao gần trăm mét, đường kính khoảng một nghìn mét, có thể coi là một cái hồ nhỏ.

Cả thung lũng nơi hồ nước tọa lạc, giống như một cái vại nước, được bao bọc một vòng.

Ngoài mặt thác nước nơi Tiêu Dao đang đứng, ba mặt vách đá còn lại đều mọc đầy các loại thực vật dây leo, xanh um tươi tốt, gần như không thấy được màu sắc của đá.

Tiêu Dao lúc này đang ngồi trên phiến đá, vừa ra khỏi không gian chật hẹp của động hồ lô, nhìn cảnh sắc bên ngoài tâm trạng vô cùng phấn chấn.

Lượng nước khổng lồ của quần thể thác nước tạo ra vô vàn hơi nước, mà địa hình cả thung lũng lại đặc biệt thấp, xung quanh có vách đá bao bọc, hơi nước lâu ngày không tan.

Lúc này bị mặt trời trên đỉnh đầu chiếu vào, tạo ra ánh sáng bảy

sắc cầu vồng, cả nửa trên thung lũng được bao phủ trong vô tận ánh hào quang bảy màu.

Phía trên dải hào quang bảy màu dường như không bao giờ tan biến đó, có một tòa cung điện vàng son lộng lẫy.

Cung điện có đủ cả đài khuyết, lầu các, tường thần, bia đình, giác lâu, tế đàn, linh đài.

Phong cách tổng thể là phong cách Tần Hán hùng vĩ vô cùng, lầu son gác tía, nguy nga sừng sững.

Vô số lầu son gác tía dưới sự tô điểm của ánh hào quang bảy màu trông như tiên cảnh.

Toàn bộ cung điện thậm chí còn giống như được nâng đỡ bởi ánh hào quang bảy màu, được xây dựng giữa không trung.

Tiêu Dao nhất thời có chút ngẩn người, "Thành phố trên mây?" Sau đó nhìn kỹ lại, mới phát hiện ra những cung điện này không thực sự được xây dựng giữa hư không, mà tương tự như chùa Huyền Không ở Sơn Tây mà hắn từng biết, được dựng trên vách núi cheo leo.

Chỉ không biết một công trình cung điện đồ sộ như vậy, đã dùng kỹ thuật gì để dựng lên trên vách đá gần như thẳng đứng.

Nơi đây không cần hỏi cũng biết chính là Minh Lâu của lăng mộ Hiến Vương.

Bên tai Tiêu Dao lại vang lên một loạt âm thanh thông báo của hệ thống: "Hệ thống phát hiện ký chủ hoàn thành khám phá động hồ lô, phát hiện Minh Lâu của lăng mộ Hiến Vương, tiến độ nhiệm vụ tìm kiếm lăng mộ Hiến Vương được cập nhật, thưởng 5000 điểm khí vận, thưởng một cơ hội nhận vật phẩm cường hóa sơ cấp." Khóe miệng Tiêu Dao không nhịn được mà nhếch lên.

Vừa hay phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan vừa mới lên Chính Lục

Phẩm, mấy vạn điểm khí vận kiếm được từ việc tàn sát Đằng Trùng Quỷ Anh trong động hồ lô trước đó đã tiêu sạch, hệ thống lập tức lại bổ sung thêm khí vận.

Cộng với số còn lại trước đó, bây giờ Tiêu Dao có khoảng 8000 điểm khí vận, tạm thời đủ dùng.

Sắp phải vào Minh Lâu của lăng mộ Hiến Vương để thám hiểm, nhân lúc rảnh rỗi ngắn ngủi này, Tiêu Dao quyết định vừa ăn chút gì đó bổ sung thể lực, vừa kiểm kê lại thu hoạch, tăng thêm át chủ bài cho mình.

Trước đó giết chết Hoắc Thị Bất Tử Trùng, nhận được một loạt vật phẩm đặc biệt, mỗi cái trông đều rất ngầu.

Trong đó có một cái túi độc phun sương, thứ này hẳn là nguồn gốc của loại sương độc màu đỏ mà Hoắc Thị Bất Tử Trùng phun ra, Tiêu Dao không chút do dự lắp túi độc này lên con nhện cơ quan.

Nhện cơ quan lần này trong động hồ lô đã thể hiện khả năng đơn sát không tồi, phun tơ nhện, tiêm dịch độc một lèo, chỉ thiếu một kỹ năng gây sát thương diện rộng.

Có túi độc phun sương, sau này nếu lại gặp loại như Đằng Trùng Quỷ Anh, chỉ cần thả nhện cơ quan ra là có thể quét sạch một mảng.

Bốn viên tinh hoa giáp xác màu đỏ, Tiêu Dao có ấn tượng sâu sắc với lớp giáp xác màu đỏ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, đó là thứ mà ngay cả kỹ năng Vạn Vật Cát của Toái Tinh Tịch Tà Đao cũng phải tốn chút sức mới cắt được.

Đạn súng lục 0.45 uy lực lớn của Thompson bắn vào, phải mấy phát liên tiếp trúng cùng một vị trí mới có khả năng phá giáp.

Hệ thống thưởng không phải là giáp xác thông thường, mà là tinh hoa giáp xác, càng lợi hại hơn.

Tiếc là hiện tại nó ở trạng thái dược liệu, có lẽ sau này cần có dược liệu đi kèm mới có thể hợp thành trang bị mới, Tiêu Dao rất mong chờ.

Trong ba vật phẩm đặc biệt, đặc biệt nhất, đương nhiên là Long Lân Yêu Giáp!

Tiêu Dao nhìn Long Lân Yêu Giáp trong không gian hệ thống, có chút không dám tin vào mắt mình.

Long Lân Yêu Giáp đã biến dị.

Long Lân Yêu Giáp mặc trên người Hoắc Thị Bất Tử Trùng to lớn vô cùng, mỗi một phiến giáp đều khắc Tiệt Hồn Phù, yêu dị hoang dã.

Lúc này, Long Lân Yêu Giáp nằm trong không gian hệ thống, đầu tiên là kích thước đã thay đổi, chỉ dài hơn hai thước, cỡ quần áo trẻ em mẫu giáo...

Những phiến vảy trên đó cũng đã thay đổi, số lượng phiến giáp ít đi, nhưng tỷ lệ kích thước của vảy lại lớn hơn.

Một bộ giáp cỡ trẻ con, mà phiến giáp lại to bằng bàn tay, chất liệu dường như cũng từ đồng xanh lục u u, biến thành đồng phong ma ánh lên kim quang.

Tiêu Dao thầm nghĩ, cầm bộ Long Lân Yêu Giáp biến dị trên tay, đột nhiên nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống. "Hệ thống phát hiện Long Lân Yêu Giáp, da mãng xà, tinh hoa giáp xác màu đỏ có thể hợp thành trang bị mới, hợp thành cần tiêu hao 1000 điểm khí vận, có hợp thành không?" Da mãng xà?

Hóa ra là da của con cự mãng vảy xanh mà Tiêu Dao đã chém giết khi tiến vào sông ngầm ở núi Trá Long, lúc đó bỏ vào không gian hệ thống, vẫn chưa dùng đến, không ngờ lại có thể hợp thành trang bị mới cùng Long Lân Yêu Giáp.

Tiêu Dao do dự một chút, quyết định xem trước thuộc tính của Long Lân Yêu Giáp, sau đó mới quyết định có hợp thành hay không thì tốt hơn.

Long Lân Yêu Giáp: Do đại vu thượng cổ chế tạo, làm bằng tinh đồng, hình như vảy rồng, có thể chống đao kiếm, tránh nước lửa, trấn áp hung sát trong nhà.

Có thể thay đổi kích thước theo thân hình người sử dụng, giới hạn tối đa là thể tích của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Trong đó sáu phiến giáp có thể khắc phù chú theo nhu cầu, tăng thêm năng lực đặc biệt.

Tiêu Dao xem mà hít một hơi khí lạnh.

Chống đao kiếm, tránh nước lửa, trấn áp hung sát, bản lĩnh này không hề nhỏ.

Có thể biến lớn biến nhỏ, giới hạn to như Hoắc Thị Bất Tử Trùng, về cơ bản thì chân long trên trời cũng dùng được nhỉ?

Đặc biệt nhất là phiến giáp trên đó có thể khắc phù chú, thêm thuộc tính mới.

Hệ thống rất chu đáo đã xóa đi Tiệt Hồn Phù ban đầu, phiến giáp trở thành trống trơn.

Tiêu Dao suy nghĩ, chẳng phải là có sẵn rồi sao?

Còn có phù chú nào thích hợp hơn "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ" không?

Dù thế nào đi nữa, trong sáu phiến giáp có thể khắc phù chú chắc chắn phải có một vị trí cho phù chú Thiên Quan Chúc Phúc.

Về những vị trí còn lại, đợi Tiêu Dao học được phù chú mới, hoặc tìm cao nhân thêm vào cũng chưa muộn.

Tiêu Dao biết loại trang bị có tính trưởng thành này là khó kiếm nhất, chỉ riêng sáu phiến giáp có thể khắc phù chú tăng thuộc tính đã đủ chứng minh giá trị của Long Lân Yêu Giáp.

Chương 136

Nếu đã như vậy, thì hợp thành thôi, da mãng xà chắc chắn có thể thêm thuộc tính mới cho Long Lân Yêu Giáp.

Tiêu Dao không do dự nữa, lập tức chọn hợp thành, 1000 điểm khí vận biến mất, chẳng mấy chốc trong không gian hệ thống xuất hiện một bộ giáp vảy hoàn toàn mới.

Thay đổi lớn nhất của bộ giáp là có thêm lớp lót, tổng thể trông hoa mỹ và thoải mái hơn, ở giữa thêm một cái hộ tâm kính màu đỏ.

Long Lân Yêu Giáp trước đó có phần đơn sơ, hung bạo man rợ thì thừa, tinh xảo linh hoạt lại thiếu.

Bây giờ Long Lân Yêu Giáp đã không còn khuyết điểm trước đó, đẹp hơn, cũng mạnh hơn.

Long Lân Xích Tinh Giáp: Năng lực phòng hộ tăng lên, khi mặc sát người thể tích trở nên mỏng nhẹ, chống đao kiếm, tránh nước lửa, trấn áp tà ma, chấn nhiếp thủy tộc, trùng tộc, tăng cường khả năng hoạt động dưới nước, tăng mạnh khả năng hoạt động dưới lòng đất.

Sau khi hợp thành, Long Lân Yêu Giáp đã tăng thêm khả năng chấn nhiếp côn trùng, tăng mạnh khả năng hoạt động dưới lòng đất.

Phải nói rằng, yêu giáp sau khi hợp thành đã trở thành một trang bị giống như Phát Khâu Thiên Quan.

Không chỉ có các loại năng lực phòng ngự, mà còn tăng cường khả năng hoạt động dưới nước và dưới lòng đất.

Đây không phải là chuẩn bị cho việc trộm mộ sao?

Lúc đó khắc phù chú "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ" lên phiến giáp, chẳng phải là đi ngang dưới lòng đất sao?

Tiêu Dao ra tay, lập tức lấy ấn Phát Khâu Thiên Quan ra, ngưng thần tĩnh khí, dùng chu sa in lên một trong sáu phiến giáp đặc biệt tám chữ triện "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ".

Lần thi ấn này, Tiêu Dao đặc biệt dụng tâm, tinh thần lực tiêu hao cũng vượt xa những lần in phù chú trước đó.

Rất nhanh, thuộc tính của Long Lân Yêu Giáp đã thêm một dòng: "Năng lực chống sát khí, tránh âm tà tăng mạnh." Tiêu Dao hài lòng gật đầu, lập tức mặc Long Lân Yêu Giáp lên người.

Yêu giáp vừa mặc vào, lập tức ôm sát thân hình Tiêu Dao, kích thước nhanh chóng điều chỉnh, chẳng mấy chốc đã biến thành một lớp mỏng.

Vì có da mãng xà, yêu giáp mặc trên người không chỉ thoải mái, mà còn mang theo cảm giác mát lạnh.

Đặc biệt ở nơi ẩm ướt nóng nực như Trùng Cốc, cảm giác mát lạnh này càng quý giá.

Tiêu Dao thậm chí có thể mặc áo khoác ban đầu ra ngoài, từ bên ngoài nhìn vào không hề cảm nhận được sự tồn tại của Long Lân Yêu Giáp.

Thiết Lân Thuẫn, Toái Tinh Đao, Long Lân Yêu Giáp, là ba món trang bị mà Tiêu Dao hài lòng nhất cho đến nay.

Sau khi mặc xong Long Lân Yêu Giáp, Tiêu Dao mới chuyển ánh mắt sang một thu hoạch khác.

Trong những phần thưởng nhận được sau khi giết Hoắc Thị Bất Tử Trùng, Long Lân Yêu Giáp cố nhiên mạnh mẽ, nhưng mạnh nhất, Tiêu Dao lại cảm thấy không phải Long Lân Yêu Giáp, mà là kỹ năng kia.

Kỹ năng bị động: Bất Tử.

Tên kỹ năng này cực kỳ bá đạo, nội dung kỹ năng cũng không phụ lòng cái tên ngầu lòi này.

Bất Tử: Khi người sở hữu kỹ năng chịu công kích chí mạng, có thể chuyển thương tổn ở khu vực chí mạng sang khu vực không chí mạng.

Thương tổn người sở hữu kỹ năng chịu phải có thể tự lành trong một khoảng thời gian nhất định.

Cơ thể bị tổn thương có thể tái sinh.

Nói đơn giản, nếu có người bắn trúng thái dương của Tiêu Dao, kỹ năng Bất Tử có thể chuyển thương tổn của phát đạn đó từ thái dương sang một khu vực không chí mạng, ví dụ như cằm hoặc vai.

Đồng thời Tiêu Dao cũng sở hữu năng lực tự lành và tái sinh mạnh mẽ, cường độ của năng lực này liên quan đến chỉ số thể lực và tinh thần của Tiêu Dao, với trình độ hiện tại của hắn, so với Deadpool thì kém một chút, nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều.

Dĩ nhiên Tiêu Dao cũng rất tỉnh táo, không phải có kỹ năng này là vô địch, có thể tùy tiện làm bừa.

Một ví dụ đơn giản, nếu bây giờ Tiêu Dao nhảy xuống vách đá, đập vào đá, kỹ năng Bất Tử không bảo vệ được.

Loại thương tổn vượt quá giới hạn không biết bao nhiêu lần đó, kỹ năng Bất Tử không chống đỡ nổi.

Nhưng Tiêu Dao đã rất hài lòng, sau khi có kỹ năng này, khả năng sinh tồn của Tiêu Dao đã tăng lên đến mức nghịch thiên.

Cuối cùng nhất, là kỹ năng được kích hoạt khi phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan được thăng cấp.

Kỹ năng Chính Lục Phẩm là một kỹ năng rất điển hình của Phát

Khâu Thiên Quan.

Súc Cốt Công.

Tiêu Dao xem kỹ mô tả kỹ năng, phát hiện Súc Cốt Công mà hệ thống Phát Khâu Thiên Quan cho rõ ràng là phiên bản tăng cường uy lực.

Không chỉ có thể thay đổi độ dẻo dai của cơ thể người, thay đổi vị trí xương cốt, chui qua những nơi không tưởng, mà thậm chí còn có thể thay đổi kích thước của các bộ phận cơ thể cục bộ ở một mức độ nhất định.

Gạch chân, có thể thay đổi kích thước của các bộ phận cơ thể cục bộ.

Thần kỹ a!

Tiêu Dao lập tức nghĩ ra một ứng dụng vô cùng nghịch thiên, phóng to một bộ phận nào đó trên cơ thể lên hơn 5 lần, chẳng phải là quá tuyệt sao?

Dĩ nhiên là đồng tử.

Nếu đồng tử phóng to khoảng 5 lần, cộng thêm thần thông Thiên Nhãn Thông của Tiêu Dao, khả năng nhìn đêm của hắn sẽ lập tức trở nên vô cùng nghịch thiên, dù trong đêm tối không có bất kỳ nguồn sáng nào, cũng có thể nhìn thấy mọi thứ.

Về những ứng dụng khác, dĩ nhiên là để chui qua các loại lỗ hổng, khe nứt kỳ lạ rồi, chẳng lẽ còn có cách dùng nào khác sao?

Tiêu Dao gãi đầu, đứng dậy, không nghĩ đến những nội dung lung tung nữa.

Lúc này Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã men theo con đường mòn bằng đá đến bên cạnh Tiêu Dao, chỉ có Vương Bàn Tử đang lề

mề từng phiến đá một nhích xuống.

Cộng thêm con đường mòn bằng đá trên vách núi bản thân đã trải qua ngàn năm mưa gió, có một số chỗ đã lỏng lẻo, Vương Bàn Tử giẫm lên liền một trận lắc lư, giữa không trung thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hét thảm của hắn.

Tiêu Dao thở dài: "Chúng ta đến dưới Minh Lâu đối diện trước, ước chừng Bàn Gia phải mất ít nhất một tiếng mới bò qua được.

Tôi xuống hồ nước bên dưới xem trước." Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương biết tài bơi lội dưới nước của Tiêu Dao vô cùng mạnh mẽ nên cũng không nói nhiều.

Tiêu Dao nhanh như một con vượn, men theo con đường đá bên vách núi mà nhảy xuống.

Cách mặt nước chừng ba bốn mươi mét, hắn không đi theo đường đá nữa mà tung người nhảy thẳng xuống hồ.

Lần này xuống nước, dĩ nhiên Tiêu Dao không định bơi.

Vì thế giới này đã xảy ra không ít thay đổi do con người tạo ra, Tiêu Dao cần xác định một chuyện, đó là liệu lối vào mộ Hiến Vương có thay đổi hay không.

Nếu lối vào cũng khác đi thì sẽ rất phiền phức, dù Tiêu Dao biết khả năng có thay đổi lớn như vậy không cao, nhưng không thể không đề phòng.

Cái hồ nước màu xanh sẫm nơi mộ Hiến Vương tọa lạc thực ra có địa hình địa mạo rất đơn giản và dễ hiểu trong địa lý học, được gọi là "hình phễu".

Nguyên nhân hình thành không ngoài hai loại, một là bị một dòng nước khổng lồ từ trên trời đổ xuống làm sụp hang động đá vôi dưới lòng đất, nước tụ lại rồi chảy vào hang.

Chương 137

Một loại khác là do thiên thạch va vào.

Hơn nữa, nơi mộ Hiến Vương này có khả năng hình thành từ cả hai nguyên nhân, thậm chí có thể là sản phẩm của sự tương tác giữa chúng.

Trong giới võ thuật có câu "ngực như giếng, lưng như bánh", nghĩa là ngực của người có thể chịu được va chạm mạnh hơn, còn lưng thì tương đối yếu ớt hơn.

Trong lúc rơi xuống, Tiêu Dao nhanh chóng điều chỉnh tư thế, vẽ một đường cong trên không trung rồi "phụt" một tiếng lặn vào trong nước.

Nước hồ rất sâu, Tiêu Dao ước chừng khoảng ba bốn mươi mét.

Nhìn từ trên xuống, hồ nước xanh biếc thăm thẳm, giống như một lọ mực.

Nhưng sau khi nhảy vào, Tiêu Dao phát hiện nước bên trong lại trong vắt.

Vừa xuống nước, Tiêu Dao như rồng về biển lớn, hổ về rừng sâu, liên tục lật người quan sát bốn phía.

Lúc này gần giữa trưa, từng tia nắng chiếu xuống mặt hồ, sóng nước lấp lánh, trong hồ ánh sáng tỏa ra tứ phía, tựa như đang ở trong một cung điện pha lê.

Xung quanh có không ít cá lớn dài hai ba thước, Tiêu Dao biết đây là cá liệt phúc, vị rất tươi ngon.

Tiếc là bây giờ hắn đang có việc chính, nếu không nhất định sẽ bắt vài con lên bờ nướng ăn.

Xuống nước không lâu, Tiêu Dao thấy ngay giữa hồ có một vòng tròn màu đen khổng lồ, chính là một xoáy nước.

Vì ở trung tâm xoáy nước quá sâu, ánh mặt trời không thể chiếu tới đáy, tất cả đều bị hút vào, trông đen ngòm một mảng.

Tiêu Dao cảm nhận được những dòng chảy ngầm xung quanh mình, chỉ cần đến gần xoáy nước là sẽ bị kéo vào trung tâm một cách không tự chủ.

Thủy tính của Tiêu Dao nghịch thiên, hắn chỉ cần vài động tác là thoát khỏi dòng chảy ngầm, rồi nhìn về phía bờ.

Hắn nhanh chóng tìm thấy một cột trụ khổng lồ dưới đáy hồ, trên đó mọc đầy rong rêu, không ít cá nhỏ bơi lội giữa rong rêu và cột trụ.

Một đầu của cột trụ khổng lồ, theo một góc độ nào đó, đã đâm thẳng vào vách đá bên bờ hồ.

Chỗ giao nhau giữa cột trụ và vách đá bị đâm ra một cái hố đen ngòm.

Tiêu Dao nhìn xoáy nước, cột trụ và cửa hang, trong lòng lập tức yên tâm hơn nhiều.

Bất kể những thứ khác, ít nhất bản đồ không có thay đổi lớn.

Cột trụ khổng lồ đó chính là một chiếc máy bay khác bị rơi trên thung lũng, còn cửa hang trên vách đá cũng là một di tích liên quan đến mộ Hiến Vương.

Tiêu Dao dự định làm theo trình tự ban đầu, cùng Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đi thăm dò Minh Lâu trên vách đá trước, tạm thời không đến cái hố trên vách đá và xoáy nước.

Nhưng xác máy bay ném bom thì có thể vào xem thử.

Tiêu Dao không hiểu nhiều về máy bay, chỉ nghe Tuyết Lỵ Dương

nhắc qua một lần ở chỗ huyết quan, rằng máy bay ném bom chủ lực tác chiến ở khu vực châu Á là B29, một loại máy bay ném bom rất tiên tiến thời đó, được mệnh danh là "siêu pháo đài bay".

Pháo đài hay không hắn không mấy quan tâm, thứ hắn quan tâm là mấy hệ thống ụ pháo điều khiển từ xa trên máy bay.

Loại máy bay này vì độ cao bay thường ngày đều khoảng một vạn mét, nhiệt độ xấp xỉ âm năm mươi độ, nên sử dụng hệ thống ụ pháo điều khiển từ xa.

Xuất phát từ sự theo đuổi hỏa lực không mệt mỏi của đế quốc M, số lượng ụ pháo và súng máy trên loại máy bay ném bom này rất nhiều, thậm chí có cả pháo tự động 20mm.

Nhưng loại pháo đó Tiêu Dao chỉ có một khẩu, nên hắn không ôm hy vọng gì.

Máy bay ném bom rơi xuống có lẽ đã nát ngay tại chỗ.

Nhưng với hơn chục khẩu súng máy hạng nặng 12.7mm, Tiêu Dao vẫn có chút mong chờ.

Trong môi trường dưới nước như thế này, đồ vật thực ra không dễ bị ăn mòn, nhỡ đâu trong hơn chục khẩu súng máy có một khẩu còn dùng được thì sao?

Cộng thêm mấy vạn viên đạn dự phòng, có lẽ có thể tăng thêm chút hỏa lực cho con nhện cơ quan.

Tiêu Dao biết khả năng này rất thấp, nhưng đã tìm thấy xác chiếc B29, không lục soát một phen thì không cam lòng.

Rất nhanh, Tiêu Dao bơi đến bên cạnh xác máy bay, đến gần rồi mới thực sự cảm nhận được sự chấn động mà "siêu pháo đài bay" mang lại.

Dù chỉ là mảnh vỡ, chiều dài chỉ còn khoảng hai phần ba so với ban đầu, nhưng nó vẫn khiến Tiêu Dao cảm thấy tràn ngập cảm giác bạo lực của sắt thép và máy móc.

Tiêu Dao bắt đầu bơi quanh xác máy bay vài vòng, tìm được vị trí các ụ pháo, nhưng đáng tiếc cả bốn ụ pháo đều hư hỏng nặng.

Mấy khẩu súng máy trên đó vẫn còn nguyên vẹn, nhưng Tiêu Dao vừa nhìn đã biết chắc chắn không dùng được.

Bất đắc dĩ, hắn đành men theo chỗ vách đá bị máy bay đâm thủng mà bơi vào trong hang núi.

Rất nhanh, Tiêu Dao đã nổi lên mặt nước.

Toàn bộ phần đầu máy bay đâm sâu vào vách đá, phần phía trước thảm hại không nỡ nhìn, tan tành thành từng mảnh vụn, gần như không còn nhận ra hình dáng cũ.

Nhưng ở vị trí cách đầu máy bay vài mét về phía sau, có một ụ pháo hình bầu dục, kỳ diệu thay lại không bị phá hủy hoàn toàn.

Dù tấm kính chống đạn bên trên đã vỡ nát, Tiêu Dao vẫn mừng rỡ tìm thấy một khẩu súng máy 12.7mm còn nguyên vẹn bên trong.

Hắn vui mừng khôn xiết, vội dùng Toái Tinh Đao cắt rời phần đế của cả khẩu súng máy, sau đó nhét nó vào không gian hệ thống.

Rất nhanh, một tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

"Hệ thống phát hiện một khẩu súng máy 12.7mm, mức độ hư hỏng khá cao, sửa chữa cần 2000 điểm khí vận, có sửa chữa không?" Tiêu Dao đau cả răng, vốn tưởng khẩu súng máy này còn tốt, không ngờ vẫn hư hỏng nặng, sửa chữa cần tới 2000 điểm khí vận.

Hiện tại hắn chỉ có khoảng 7000 điểm khí vận, phải dùng tiết kiệm, hận không thể xé một điểm khí vận ra làm tám mảnh mà tiêu.

“Sửa chữa!” Tiêu Dao dứt khoát đáp.

Súng máy hạng nặng là thứ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, ra ngoài rồi dù có tiền cũng khó mà mua được trong thế giới đạo mộ bối cảnh những năm tám mươi này. 2000 điểm khí vận biến mất, nhưng trong không gian hệ thống lại có thêm một khẩu súng máy 12.7mm hoàn hảo.

Món vũ khí cơ giới được trang bị trên máy bay ném bom mạnh nhất Thế chiến II “siêu pháo đài bay” này toàn thân lấp lánh ánh kim loại lạnh lẽo.

Hệ thống trong lúc sửa chữa cũng cho thêm một phần đạn dự phòng, khoảng 5000 viên, đáng tiếc số đạn còn lại trên máy bay đều không dùng được nữa.

Những thứ này đều ở trong trạng thái chiến đấu, không giống như súng tiểu liên Thompson và đạn dược ở trạng thái niêm phong, qua bốn năm mươi năm khó mà bảo quản được.

Tiêu Dao rất hài lòng.

Hắn nhanh chóng gọi con nhện cơ quan ra, lắp khẩu súng máy 12.7mm lên lưng nó.

Không bao lâu, lại một tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Chương 138

"Hệ thống phát hiện hệ thống chịu tải của nhện cơ quan không đủ, lắp đặt súng máy hạng nặng thất bại, xin ký chủ chú ý thu thập các loại dược liệu, gỗ đặc biệt, kim loại đặc biệt… để tăng khả năng chịu tải cho nhện cơ quan." Tiêu Dao ngây người, cái quái gì vậy?

Nhện cơ quan lại không lắp được?

Khẩu súng máy hạng nặng này nặng khoảng ba bốn mươi cân, nếu cộng thêm đạn dược thì hơn một trăm cân.

Tiêu Dao từng đứng trên con nhện cơ quan, nhưng lúc đó nó ở trạng thái tĩnh, không có nhiều ý nghĩa tham khảo.

Một món đồ nặng hơn trăm cân, cộng thêm sức giật khủng khiếp của súng máy hạng nặng, muốn sử dụng ổn định, có lẽ thực sự cần phải cải tạo con nhện cơ quan một chút.

Tiêu Dao cất hết đồ vật đi, tạm thời không thể cải tạo được, chỉ có thể sau này tìm dược liệu thích hợp mới được.

Tiêu Dao tính toán thời gian, Vương Bàn Tử chắc đã men theo con đường đá đến gần Minh Lâu của mộ Hiến Vương rồi, không thể để mọi người đợi lâu.

Dù sao cái hang núi này cũng không chạy đi đâu được, hắn quyết định lặn lại vào nước, rồi bơi ra ngoài từ cái hố giao giữa máy bay và vách đá.

Sau đó, hắn trèo lên bờ, quả nhiên thấy Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã ở gần Minh Lâu, còn Vương Bàn Tử thì đang thở hồng hộc bò lên trên, cách đó chừng một hai trăm mét.

Tiêu Dao trèo lên con đường đá, thân hình linh hoạt như vượn, chỉ

mất vài phút đã bò đến gần Vương Bàn Tử.

"Bàn Gia cố lên nhé, tôi qua trước đây." Tiêu Dao gửi lời hỏi thăm đặc biệt chân thành đến Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thở dài một hơi: "Hai đứa bây không có đứa nào tốt cả." Tiêu Dao nhanh chóng đuổi kịp Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Lúc này, họ đang ở dưới long vựng của thiên cung Minh Lâu.

Tiêu Dao chỉ cảm thấy cầu vồng lúc nào cũng ở xa tít chân trời, không ngờ hôm nay lại gần ngay trước mắt.

Khi đi xuyên qua tầng long vựng bảy sắc, Tiêu Dao chỉ cảm thấy xung quanh toàn là hào quang, như thể đang ở trong Đâu Suất Tiên Cảnh, sắp thành tiên vậy.

Hắn không khỏi thầm than, thảo nào lão già Hiến Vương kia chết rồi vẫn muốn theo đuổi trường sinh thành tiên, ảo ảnh hư vô mờ mịt này quả thực khiến người ta mê mẩn.

Chỉ có điều, hào quang của tầng long vựng này cực kỳ mỏng manh, Tiêu Dao chỉ đi được mười mấy bậc thang đã xuyên qua, thật như ảo ảnh bọt nước.

Xung quanh lại trở lại cảnh tượng vách đá và dây leo.

Tiêu Dao đi nhanh vài bước, đuổi kịp Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương, nghỉ ngơi một chút, cuối cùng cũng đợi được Vương Bàn Tử đang chậm chạp đi tới.

Đi tiếp lên trên, họ đến được thiên cung Minh Lâu.

Bốn người Tiêu Dao đứng dưới cung điện nguy nga tráng lệ của Minh Lâu, ai cũng cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Phía dưới chính điện là một dãy bậc thang bằng ngọc dài, trông

như được làm từ chất liệu ngọc Hán Bạch, tổng cộng có chín mươi chín bậc.

Bậc thang rộng một trượng, men theo vách núi xây lên, bắt đầu từ vị trí vừa thoát ra khỏi hào quang, kéo dài đến tận cửa đại điện.

Đại điện dùng một trăm sáu mươi cây gỗ lim khổng lồ làm công trình chính.

Phía trên lợp ngói lưu ly màu vàng kim, hai bên là những cây bàn long kim quế cao vút, bên cạnh nữa là lan can và nền đài bằng ngọc Hán Bạch được điêu khắc cực kỳ tinh xảo.

Chạm rồng vẽ phượng, cột tím rường vàng, vô cùng xa hoa.

Tuyết Lỵ Dương nhìn đến ngây người, một lúc lâu sau mới lấy tấm bản đồ da người ra, so sánh kỹ lưỡng rồi phát hiện bức vẽ trên bản đồ da người thực sự quá sơ sài.

Sau đó cô lại lấy bản vẽ trên Trấn Lăng Phổ ra mới khớp được.

Xem ra người vẽ tấm bản đồ da người có lẽ chưa từng thực sự đến gần mộ Hiến Vương.

Tiêu Dao cũng xem kỹ tấm bản đồ mộ Đẳng Sư, phát hiện miêu tả về mộ Hiến Vương trên bản đồ đó chính xác hơn nhiều so với tấm bản đồ da người của Trần Ngọc Lâu, tuy có chênh lệch với Trấn Lăng Phổ nhưng cũng không quá lớn.

Lạ thật, bản đồ cuối thời Minh ngược lại còn chính xác hơn, rất có khả năng người vẽ tấm bản đồ đó từng tiếp cận, hoặc ít nhất cũng đã quan sát mộ Hiến Vương từ xa.

Chỉ có điều những cung điện hoa mỹ này đều được xây ăn sâu vào vách đá, dưới chân là vực sâu vạn trượng, dù không phải người sợ độ cao, nhìn thấy cảnh này vẫn thấy hoa mắt chóng mặt, tim đập chân run.

Bậc thang bằng ngọc Hán Bạch không chỉ dốc đứng, bề mặt lại trơn láng, vì lý do xây dựng lúc ban đầu, toàn bộ bậc thang còn hơi nghiêng về phía vực sâu vài độ.

Cảm giác chung cho mọi người là chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ trượt chân rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương còn đỡ, họ bám sát vào phía trong vách đá mà cẩn thận đi lên.

Còn Vương Bàn Tử thì giống như những người sợ độ cao đi trên cầu kính ở đời sau, hai chân không thể đứng thẳng, chỉ có thể bò trên bậc thang.

Với cách di chuyển bằng bốn chi, Vương Bàn Tử cũng không trụ được bao lâu, tay chân mềm nhũn, toàn thân mồ hôi lạnh.

Tiêu Dao hết cách, đành phải lấy dây thừng và tơ nhện ra, buộc chặt Vương Bàn Tử lại, ba người đi trước ra sức kéo.

May mà bậc thang ngọc Hán Bạch khá trơn, Vương Bàn Tử bản thân cũng gắng gượng được một chút, cuối cùng cũng có thể tiếp tục tiến lên.

Cuối cùng họ cũng đi hết bậc thang, đối diện là cánh cửa điện cao vút, trước cửa có một con quái thú đá đang quỳ, trên lưng nó là một tấm bia đá.

Tuyết Lỵ Dương nhìn chữ trên bia đá rồi đọc: "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện." "Lăng Vân Cung, Hội Tiên Điện, lão già Hiến Vương này cũng biết đặt tên thật đấy." Vương Bàn Tử cuối cùng cũng thở đều lại, cửa điện cách vực sâu khá xa, không nhìn thấy nữa nên Vương Bàn Tử dần hồi phục lại bình thường, bắt đầu chửi rủa.

"Chẳng qua chỉ là nằm mơ giữa ban ngày, thăng thiên thành tiên,

cuối cùng cũng chỉ là ảo ảnh bọt nước." Hồ Bái Nhất lắc đầu.

Tiêu Dao thì không nói một lời, đưa tay ra dùng sức đẩy vào cánh cửa đại điện.

"Két" một tiếng, cánh cửa nặng trịch bị Tiêu Dao đẩy ra một khe hở đủ cho một người đi qua.

Tiêu Dao cẩn thận giương Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn, đi vào đại điện Minh Lâu trước.

Hồ Bái Nhất mượn cây dù Kim Cương của Tuyết Lỵ Dương rồi cũng đi vào.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất ở trong đại điện một lát, xác nhận không có cơ quan bẫy rập gì mới vẫy tay ra ngoài, ra hiệu cho Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng vào.

Bốn người hợp sức đẩy toang cánh cửa đại điện, cảnh tượng bên trong nhanh chóng hiện ra trước mắt.

Bước qua ngưỡng cửa gỗ lim, thứ đầu tiên họ thấy là hai con sư tử đồng tịch tà.

Hai con sư tử một đực một cái, sư tử đực chân đạp một quả tú cầu vàng, tượng trưng cho quyền lực tối cao thống nhất vũ trụ; sư tử cái chân đạp một con sư tử con, tượng trưng cho con cháu đời đời.

Tạo hình hai con sư tử đồng là tạo hình sư tử Hán điển hình, hùng hồn hung dữ, không chút vẻ quyến rũ, ngược lại có vài phần tương tự với con ấn trên Phát Khâu Thiên Quan Ấn.

Tiêu Dao trong lòng khẽ động, cảm thấy Phát Khâu Thiên Quan Ấn dường như có cảm ứng.

Bên tai hắn vang lên từng trận tiếng sư tử gầm mơ hồ.

Sau đó Tiêu Dao đi đến trước con sư tử đồng, đưa tay phải đặt lên

móng vuốt sắc bén của nó.

Lập tức một tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Chương 139

"Phát Khâu Thiên Quan Ấn hấp thụ năng lượng sư tử đồng của Hội Tiên Điện, năng lực được tăng cường." Một lát sau, Tiêu Dao lại đi đến trước con sư tử đồng còn lại, làm y như cũ, đặt tay lên móng vuốt của con sư tử cái.

"Phát Khâu Thiên Quan Ấn hấp thụ năng lượng sư tử đồng của Hội Tiên Điện, năng lực được tăng cường." Khi Tiêu Dao rút tay về, hắn nhìn kỹ Phát Khâu Thiên Quan Ấn, phát hiện con ấn trên đó dường như cũng có chút thay đổi.

Tượng sư tử đồng trở nên kiêu hãnh hơn, hình thái linh động hơn, các năng lực của bản thân Phát Khâu Thiên Quan Ấn trực tiếp tăng lên 20%.

Đồng thời, các kỹ năng cần thi triển dựa vào Phát Khâu Thiên Quan Ấn như "Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca" uy lực tăng gấp đôi, phạm vi ảnh hưởng cũng mở rộng gấp đôi.

Bây giờ, phạm vi ảnh hưởng của Chấn Hồn Ca đã lên tới mười trượng xung quanh.

Tiêu Dao tiếp tục đi vào trong, phát hiện hai bên đại điện có tượng đồng của giải trãi, voi, kỳ lân, lạc đà, ngựa, mỗi loại một đôi.

Nhưng khi Tiêu Dao đặt tay lên những con thú đồng này thì lại không có phản ứng gì, thậm chí cả điểm khí vận cũng không hấp thụ được.

Phía sau là tượng của các võ tướng, văn thần, tổng cộng ba mươi sáu pho, Tiêu Dao không bỏ sót một pho nào, lần lượt sờ qua, vẫn không có phản ứng.

“Xem ra sau này phải tập trung vào những thứ hình sư tử rồi, ừm… có nên cân nhắc sau khi ra ngoài thì đến Thương Châu một chuyến không nhỉ…” “Kỳ lạ, cung điện này trông hoàn toàn khác với Minh Lâu ở Thập Tam Lăng, tôi không nhớ trong Minh Lâu Thập Tam Lăng có mấy con thú đồng người đồng này?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

“Có lẽ vì triều đại khác nhau nên hình thức cũng khác nhau chăng.” Hồ Bái Nhất miệng nói vậy, nhưng mặt lại lộ vẻ nghi ngờ.

Bốn người tiếp tục đi vào trong.

Mặc dù lúc này là ban ngày, nhưng đại điện rất sâu, ánh sáng từ cửa lọt vào rất yếu, sâu bên trong khá tối tăm.

Tiêu Dao nhận ra không khí trong đại điện lại khô ráo lạ thường.

Nơi cách Minh Lâu chỉ vài chục mét bên dưới, trong thung lũng hình phễu ẩm ướt quanh năm, phiến đá mọc đầy rêu xanh, dường như sau khi qua lớp long vựng hào quang kia, hơi ẩm đều đã biến mất.

Trong đại điện phủ một lớp bụi dày, dù ở nơi có môi trường cực tốt, qua ngàn năm vẫn tích bụi dày cả tấc.

Toàn bộ đại điện vô cùng yên tĩnh, bốn người như những con chuột nhỏ lẻn vào điện đường, cẩn thận đi đến cuối.

Ở nơi sâu nhất trong đại điện là một ngai vàng nạm vàng khảm ngọc, trước ngai vàng có một hồ nước vàng, rong rêu trong hồ đã khô héo, bên trong có những chiếc thuyền gỗ hình lá sen, xem ra năm đó muốn đi từ hồ vàng này phải dùng thuyền.

Hồ nước chỉ sâu hơn một mét, căn bản không thể ngăn được Vương Bàn Tử đang nóng lòng tìm đồ cổ, chỉ trong nháy mắt gã đã nhảy xuống hồ vàng, vài bước đã trèo lên đối diện, trước ngai vàng.

Chỉ thấy trên ngai vàng có một con rồng ngọc màu đỏ đang cuộn

mình, dưới ánh đèn dầu lưu ly lạnh lẽo của đại điện chiếu vào, bên trong con rồng ngọc lại có ánh sáng đỏ cuồn cuộn.

"Bên trong là thủy ngân à?" Vương Bàn Tử ít nhiều cũng có chút kiến thức, liền hỏi ngay.

Hồ Bái Nhất gật đầu: "Rồng thủy ngân rỗng ruột, nhưng không có đầu." Con rồng ngọc rỗng màu đỏ cuộn mình trên ngai vàng chỉ có thân rồng bao gồm cả đuôi, một đầu cắm vào bức tường phía sau bảo tọa, đuôi và hai móng vuốt đặt trên mặt bảo tọa, trông có vẻ hơi lười biếng.

Nửa thân trước của con rồng đều được khảm vào bức bích họa khổng lồ phía sau bảo tọa.

Toàn bộ bảo tọa, con rồng thủy ngân rỗng và bức bích họa hòa làm một thể, ý tưởng tinh xảo, công nghệ tuyệt vời.

Trên bức bích họa phía sau, miêu tả chi tiết một vị vua đang đạp lên thân rồng, chậm rãi đăng thiên.

Người này chắc chắn là Hiến Vương rồi, Tiêu Dao xem xét kỹ, phát hiện trên đầu Hiến Vương đội một chiếc vương miện vàng, trên vương miện khảm một viên châu, được vẽ rất giống mắt người.

Đây không phải là Mộc Trần Châu sao?

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Mộc Trần Châu, Tiêu Dao đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

"Phát hiện ký chủ tiến vào Minh Lâu mộ Hiến Vương, tiếp xúc với manh mối Mộc Trần Châu, tiến độ nhiệm vụ tìm kiếm mộ Hiến Vương được cập nhật, nhận được 5000 điểm khí vận, một cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp." Tiêu Dao trong lòng vui mừng khôn xiết, may mà không bỏ qua Minh Lâu mộ Hiến Vương, nếu không thì chỉ riêng phần thưởng tiến độ nhiệm vụ này đã không nhận được rồi.

Lúc này Tiêu Dao đã tích lũy được hai cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp, điểm khí vận cũng tăng lên khoảng 11000 điểm, cuối cùng cũng không còn cảm giác giật gấu vá vai nữa.

Sau lời nhắc nhở của Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy Mộc Trần Châu trên đầu Hiến Vương trong bức bích họa.

Ba người đều vô cùng kích động, dù sao trải qua bao nhiêu gian khổ mới đến được đây, cuối cùng cũng tìm được manh mối xác thực về Mộc Trần Châu.

Bây giờ có thể chắc chắn, Mộc Trần Châu nhất định ở trong mộ Hiến Vương.

Ở góc của bức bích họa lớn chính giữa, có hai bức họa nhỏ, đều là cảnh tế phẩm trong lúc Hiến Vương đăng thiên.

Chỉ thấy trên tế đàn đặt một cái đỉnh đồng khổng lồ, trong đỉnh đồng chứa đầy thi thể người, trên những thi thể này có ngọn lửa hừng hực, rõ ràng đang bị thiêu đốt.

Cảnh tượng tế lễ tà dị và tàn khốc, khiến người ta không nỡ nhìn kỹ.

Tiêu Dao đang định quay người đi, tiếp tục tìm kiếm tế đàn phía sau Minh Lâu, đột nhiên cảm thấy trên bức bích họa dường như có thông tin quan trọng bị bỏ sót.

Tiêu Dao lại quay đầu lại, cẩn thận tìm kiếm trên bức bích họa.

Cuối cùng, trên bức tranh Hiến Vương đăng thiên, ở vị trí không xa phía sau Hiến Vương, có một người mặc áo bào màu xanh đã thu hút sự chú ý của Tiêu Dao.

Toàn bộ bức bích họa có diện tích rất lớn, kích thước của bản thân Hiến Vương trên đó cũng lớn, lớn hơn người thường khoảng hai lần,

trông uy nghiêm thần thánh.

Các văn thần võ tướng khác thì nhỏ hơn, một số binh lính và nô lệ còn nhỏ hơn nữa, cao chưa đến một thước.

Nhưng tỷ lệ của người mặc áo bào màu xanh kia lại rất kỳ lạ, kích thước gần như bằng người thật.

Quan trọng hơn, tướng mạo của người này tuy chỉ có vài nét phác họa, nhưng Tiêu Dao có thể chắc chắn, đó tuyệt đối là khuôn mặt của hắn!

"Gặp quỷ rồi!" Đây là lần thứ ba Tiêu Dao nhìn thấy người có dung mạo giống hệt mình.

Lần đầu tiên là tượng ngọc thạch tìm thấy trong miếu Đẳng Sư dưới núi Trá Long, lần thứ hai là chiếc mặt nạ trong huyết quan, và lần thứ ba là trên bức tranh Hiến Vương đăng thiên này.

Bây giờ Tiêu Dao có thể chắc chắn, người giống hệt hắn này chính là vị đại tế ti quan trọng nhất bên cạnh Hiến Vương, cũng chính là Đẳng Sư.

Ban đầu Tiêu Dao không mấy hứng thú với tế đàn phía sau Minh Lâu, nếu không phải bên trong có thể có một số vật phẩm hấp thụ được điểm khí vận, hắn đã chỉ muốn nhanh chóng đi thăm dò mộ đạo thực sự của mộ Hiến Vương dưới hồ nước.

Nhưng sau khi nhìn bức họa trên bích họa, Tiêu Dao đột nhiên cảm thấy, cần phải tìm kiếm kỹ lưỡng ở tế đàn đó một phen.

Dù sao thì gã Đẳng Sư giống hệt hắn này rất có khả năng là người chủ trì xây dựng mộ Hiến Vương, chủ trì nghi thức đăng thiên của Hiến Vương, cũng là người sử dụng chính của tế đàn phía sau Minh Lâu.

Không làm rõ về người này, Tiêu Dao ăn ngủ không yên.

Ngay khi Tiêu Dao nhấc chân rời khỏi tiền điện, đột nhiên toàn thân lạnh toát, trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn dường như thấy mắt của người giống mình trên bức bích họa đã động đậy!

Tiêu Dao nổi giận: "Tổ cha nó!

Hôm nay mà không làm rõ chuyện này, tao không phải Diêu Tử!" Hét lớn một tiếng, Tiêu Dao quay người lại trước bức bích họa, lấy ra hai cuộn tơ nhện từ không gian hệ thống, trực tiếp quăng ra dính vào vách đá phía trên bức bích họa.

Sau đó hắn men theo tơ nhện trèo lên, trèo thẳng đến trước bức chân dung Đằng Sư trên bích họa, mặt đối mặt với Đằng Sư, rồi lại lấy ra Phát Khâu Thiên Quan Ấn từ không gian hệ thống, hung hăng ấn vào trán của bức chân dung Đằng Sư.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều sợ ngây người.

"Diêu Tử, chú sao thế?

Chương 140

Bị ong bắp cày đốt à?

Cái bích họa đó chọc giận chú sao?" Vương Bàn Tử lập tức chuyển sang trạng thái hóng chuyện.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều quan tâm hỏi: "Diêu Tử, có vấn đề gì không?" Tiêu Dao hung hăng nói: "Không sao, chỉ là nhìn cái thằng trên bích họa này không thuận mắt, đóng cho nó cái ấn, để nó khỏi làm yêu làm quái!" Tiêu Dao nói xong liền cất Phát Khâu Thiên Quan Ấn đi, nhìn lại bức chân dung Đẳng Sư trên bích họa, trên trán nó có tám chữ triện màu đỏ son "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", hắn hài lòng gật gật đầu.

"Để tao xem mày còn dám nhìn tao nữa không!" Tiêu Dao lúc này mới từ trên bích họa xuống.

Khi nhìn lên lần nữa, ấn ký "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ" trên trán Đẳng Sư hóa thành một vệt sáng đỏ rồi hoàn toàn biến mất.

Bức chân dung Đẳng Sư cũng không còn vấn đề gì nữa.

Tiêu Dao lúc này mới cùng ba người kia tiếp tục đi về phía tế đàn.

Phía sau chính điện có một hành lang ngắn, sau hành lang là hậu cung tế đàn càng thêm âm u tối tăm.

Trong hành lang cũng có một tấm bia đá, trên đó khắc ba chữ "Thượng Chân Điện".

Vừa bước vào Thượng Chân Điện, có thể thấy bên trong các loại bia khắc san sát, có tám bức tường riêng biệt, trên tường lờ mờ có thể thấy bích họa.

Tiêu Dao vừa nhìn đã biết tám bức tường này được đặt theo phương vị của Cửu Cung Bát Quái, bên trong tự nhiên có sự tính toán.

Bốn người sau khi vào Thượng Chân Điện, bật đèn đội đầu và đèn pin, Tuyết Lỵ Dương thì cầm đèn dầu lưu ly lạnh lẽo quan sát kỹ trước tám bức tường.

Bích họa trên tám bức tường ghi lại các loại lịch sử, chính trị, kinh tế, văn hóa, ngoại giao, quân sự, tế tự… của nước Điền cổ, bao gồm cả Hiến Vương, gần như bao quát mọi mặt của cuộc sống.

Đối với Tuyết Lỵ Dương, đây đều là những bảo vật vô cùng quý giá, cô không ngừng dùng máy ảnh ghi lại những kho báu này.

Tiêu Dao thì không mấy hứng thú với những thứ này, đặc biệt là sau khi phát hiện chạm vào những bức tường này hoàn toàn không hấp thụ được điểm khí vận, hắn lại càng không có hứng thú.

Thứ mà Tiêu Dao quan tâm hơn bây giờ là một cái đỉnh đồng lớn sáu chân ở chính giữa Thượng Chân Điện.

Lúc này Tiêu Dao và Vương Bàn Tử hai người đã đến bên cạnh cái đỉnh đồng lớn.

Thân đỉnh cao khoảng hai mét, trên có nắp đồng, hai bên mỗi bên có một vòng đồng lớn.

Đỉnh đồng có sáu chân, lần lượt là sáu con thần thú nửa quỳ, Tiêu Dao nhìn nửa ngày cũng không nhận ra đó là loại thần thú gì, trông tạo hình có lẽ là một loại hung thú nào đó, thần thái hung hãn, khí thế hiên ngang, trên mình có vảy, tràn đầy cảm giác sức mạnh.

Tạo hình tổng thể có chút giống với kỳ lân.

Điều đặc biệt nhất của cái đỉnh đồng này là bề ngoài được sơn một lớp sơn đen hoàn toàn.

Tuy không khoa trương như loại sơn hấp thụ ánh sáng trong Mê quật Long Lĩnh, nhưng trong Thượng Chân Điện tối om này cũng rất khó nhận ra.

Nếu không phải Tiêu Dao biết có thứ này ở đây, nhất thời cũng không chú ý.

Thân đỉnh hoàn toàn trơn nhẵn, không có hoa văn gì.

Vương Bàn Tử hứng thú nhất với những thứ này, nhìn thấy xong liền dùng báng súng tiểu liên Thompson gõ hai cái vào đỉnh đồng.

Đỉnh đồng lập tức phát ra tiếng vang trầm đục.

Tiêu Dao có bản lĩnh Thính Âm Biện Huyệt, tự nhiên nghe ra bên trong đã được nhét đầy đồ.

Xem ra hiệu ứng cánh bướm của Hồ Bái Nhất không làm thay đổi những thứ bên trong cái đỉnh đồng này.

Lúc này Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng chú ý đến cái đỉnh đồng lớn này, đều đi lại gần.

Tiêu Dao đặt tay lên đỉnh đồng.

Rất nhanh, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với đỉnh đồng tế trời sáu chân thời Hán, hấp thụ 3000 điểm khí vận." Rất nhanh, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị bắt đầu cạy đỉnh đồng ra.

Tiêu Dao không nhúng tay vào, dù sao điểm khí vận trên đỉnh đồng đã lấy được, hắn vui vẻ xem người chuyên nghiệp thao tác.

Trên đỉnh đồng có một cái nắp đồng, mở ra dùng công cụ cũng giống như mở lon hộp vậy.

Hồ Bái Nhất lấy ra Khư Trừ Tham Âm Trảo, bắt đầu cạo lớp sáp niêm phong bên trên.

Sau khi cạo sạch sáp, nắp có thể mở ra được.

Chỉ là nắp đỉnh đồng rất nặng, một mình Hồ Bái Nhất không mở được, phải gọi Vương Bàn Tử đến giúp.

Tuyết Lỵ Dương tò mò nhìn về phía đỉnh đồng, không biết bên trong rốt cuộc đựng thứ gì.

Lúc này, Tiêu Dao lại đang chăm chú nhìn lên phía trên đỉnh đồng.

Ngay khi Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử dùng sức, nắm lấy vòng đồng, vừa định mở đỉnh đồng ra, trên không trung của Thượng Chân Điện đột nhiên vang lên một tràng tiếng cười.

Vốn dĩ trong Thượng Chân Điện tối om, cực kỳ yên tĩnh, một chút tiếng gió bên ngoài cũng không lọt vào được, có thể nói là chết chóc.

Âm thanh vang lên rất đột ngột, nghe như tiếng của một người phụ nữ, "khà khà khà" cười không ngớt.

Tiếng cười mang theo một vẻ gian tà và lạnh lẽo, khiến người nghe rất khó chịu, toàn thân lông tóc dựng đứng, tim co thắt lại.

Ngay khi tiếng cười vang lên, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử buông cái nắp đỉnh đồng đã mở được một nửa xuống, cầm đèn pin bắt đầu soi lên trên.

Hướng phát ra âm thanh rất rõ ràng, đèn pin của hai người lập tức chiếu tới đó.

Nhưng lại không thấy gì cả.

"Vừa rồi là tiếng gì vậy?" Cổ họng của Vương Bàn Tử cũng có chút run rẩy.

"Chẳng lẽ là quỷ cười?" Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương cũng có chút tái nhợt.

"Phát Khâu ấn, Mạc Kim phù, hộ thân bất hộ quỷ xuy đăng; Âm tử

quan, thanh đồng quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền; Thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tá Lĩnh nhiễu trứ tẩu; Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc." Hồ Bái Nhất khẽ lẩm bẩm.

"Lão Hồ, anh lẩm bẩm cái gì thế?

Quỷ cười quỷ khóc, nói rõ ra xem nào." Vương Bàn Tử vốn đã hoảng, nghe lời của Hồ Bái Nhất lại càng hoảng hơn, gặp phải mấy con vật hung thần ác sát Bàn Gia đây không sợ, nhưng mấy thứ thần thần quỷ quỷ này Vương Bàn Tử có chút chột dạ.

"Câu này là câu nói cửa miệng lưu truyền của Mạc Kim Giáo úy, nói về một số tình huống tà khí nguy hiểm hơn cả cương thi Tống Tử.

Trong đó có nhắc đến việc gặp người mặc đồ tang màu đỏ tươi hạ táng hoặc gặp thi thể mặt có nụ cười, đều là điềm đại hung." Hồ Bái Nhất vừa nói vừa nhìn lên trên.

Quỷ khóc không hiếm gặp, trong nhiều truyền thuyết dân gian đều có, một số nơi còn nhầm lẫn giữa quỷ khóc và tiếng sói hú.

Nhưng quỷ cười thì không thường thấy, nếu nghe thấy tiếng cười ở nghĩa địa thì rất nguy hiểm, chỉ có lệ quỷ mới phát ra tiếng cười.

Chương 141

Hồ Bái Nhất không giải thích còn đỡ, vừa giải thích xong sắc mặt Vương Bàn Tử càng tệ hơn.

Thượng Chân Điện tuy không phải là mộ huyệt dưới lòng đất chính thống, nhưng cũng là một phần của nghĩa địa người chết, bản thân âm khí sung mãn, tà tính nặng nề.

Bây giờ trong tình cảnh tối om yên tĩnh lại nghe thấy tiếng cười thê lương như vậy, ai mà không run rẩy.

Hồ Bái Nhất vừa nói xong, Tiêu Dao đã chỉ vào một góc trên đỉnh đầu: "Lão Hồ, quỷ cười áo đỏ mà anh nói, có phải là loại áo đỏ tươi đó không?" Đèn pin của ba người Hồ Bái Nhất đồng loạt chiếu theo hướng Tiêu Dao chỉ, ngay lập tức cả ba đều biến sắc.

"Hắc tinh!" Hồ Bái Nhất hét lớn một tiếng.

Thời xưa Mạc Kim Giáo úy nếu thật sự gặp phải lệ quỷ oán hồn trong mộ cổ, gặp phải những thứ âm tà không may mắn này, họ sẽ không nói thẳng là gặp ma, mà gọi là gặp "hắc tinh".

Từ góc độ phong thủy tướng thuật, "hắc tinh" còn được gọi là "quỷ tinh", nếu người gặp phải "hắc tinh", ba ngọn lửa tam muội trên vai lập tức bị dập tắt, nhẹ thì bệnh nặng, nặng thì mất mạng.

Hồ Bái Nhất theo phản xạ lấy ra móng lừa đen, gạo nếp, dây mực… từ trong ba lô, Vương Bàn Tử cũng giơ súng tiểu liên Thompson lên.

Chỉ thấy ở nơi ba người chiếu đèn, một người mặc áo đỏ thoáng hiện trên xà nhà.

Vì tốc độ quá nhanh, ba người đều không nhìn rõ người đó trông

như thế nào.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, họ đã sợ đến hồn bay phách lạc.

Tế đàn hậu điện âm u này đã ngàn năm không có ai vào, lớp bụi phẳng lì trên mặt đất có thể chứng minh điều đó.

Bốn người Tiêu Dao hẳn là nhóm người đầu tiên, ít nhất là người sống, vào đây trong ngàn năm qua.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử không nhìn rõ, nhưng Thiên Nhãn Thông của Tiêu Dao lại thấy rất rõ ràng.

Chỉ thấy trên mái vòm của tế đàn Thượng Chân Điện, một người phụ nữ mặc áo đỏ đang lơ lửng, di chuyển không một tiếng động.

Ngoài người phụ nữ này ra, còn có mười mấy bộ quần áo khác, có áo giáp da, áo bào, mũ giáp, cũng đều treo lơ lửng dưới mái vòm.

Điểm khác biệt duy nhất là những bộ quần áo khác không hề động đậy.

Nhưng lúc này Tiêu Dao nhìn rất rõ, bên trong những bộ quần áo không động đó cũng đều có những khối khí đen lớn nhỏ khác nhau.

Tổng cộng có mười tám bộ quần áo treo trên đỉnh, và bộ áo choàng vu sư màu đỏ kia là hoạt bát nhất.

Tiêu Dao trước đó đã bị bức bích họa Đẳng Sư ở đại điện phía trước làm cho tức một bụng, lúc này nhìn thấy đầy nóc nhà toàn là tà khí, gan hùm nổi lên, tay trái giơ Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn, tay phải nắm chặt Toái Tinh Tịch Tà Đao, đạp lên bia đá trong tế đàn mà xông lên xà ngang dưới mái vòm.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương thấy Tiêu Dao ra tay, đều cầm đèn pin giúp hắn chiếu sáng.

Sau khi Tiêu Dao phi thân lên xà ngang, hắn chạy vài bước đến

bên dưới chiếc áo choàng vu sư màu đỏ.

Lúc này Tiêu Dao đã nhìn thấy rất rõ chiếc áo choàng vu sư đó, bên trong trống rỗng, không có chân hay cơ thể.

Trên đầu thì có một cái đầu, chỉ là mặt được bôi phấn trắng, môi thì đỏ như máu, vừa nhìn đã biết không phải người sống.

Đó là một thứ giống như mặt nạ, bên trong là một khối khí đen hỗn độn.

Lúc này Tiêu Dao tay trái cầm khiên tay phải cầm đao, cả hai đều có khả năng khắc chế tà ma, trấn áp yêu ma, đặc biệt là Toái Tinh Đao, thân đao sát khí ngút trời, đối với các loại tà vật, thật như tuyết rơi vào lò lửa.

Khí đen bên trong chiếc áo choàng vu sư màu đỏ bị Tiêu Dao chấn nhiếp đến mức không thể động đậy.

Phía dưới, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều nhìn thấy những bộ quần áo treo đầy trên nóc nhà, trông vô cùng rùng rợn.

Chiếc áo choàng vu sư màu đỏ vừa phát ra tiếng cười cũng đang lơ lửng yên tĩnh trước mặt Tiêu Dao, ba người vội vàng nhắc nhở.

“Diêu Tử cẩn thận, cái thứ quỷ quái đó ở ngay trước mặt.” “Xích y quỷ tiếu, hai điềm đại hung đều đủ cả, Diêu Tử, em tuyệt đối đừng có xông... lên...” Phía dưới Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đang lo lắng cho Tiêu Dao, còn Tiêu Dao đứng trên xà ngang, hét lớn một tiếng: “Yêu vật phương nào, thấy bản thiên quan còn không quỳ xuống, đừng trách Toái Tinh Tịch Tà Đao của ta không có mắt, chém ngang…” Lời của Tiêu Dao còn chưa nói hết.

Vốn dĩ Tiêu Dao định ra vẻ, đọc một đoạn thoại học được từ mấy bộ phim truyền hình vớ vẩn để thể hiện hình tượng anh minh thần võ,

kết quả lại bị những bộ quần áo treo trên mái vòm làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy lấy chiếc áo choàng vu sư màu đỏ làm đầu, mười tám bộ quần áo đều không có gió mà tự động bay tới từ bốn phương tám hướng.

Ban đầu Tiêu Dao tưởng những tà vật này định xông lên, nhưng chưa đợi chúng bay đến gần, chúng đã đồng loạt cúi xuống, lạy Tiêu Dao.

Không chỉ Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử ở dưới đang ngơ ngác, mà Tiêu Dao cũng ngơ ngác luôn, lời thoại tiếp theo nên nói thế nào đây?

"Anh hùng hà cớ gì lại hành đại lễ này?" Không đúng, lạc sang Tam Quốc rồi.

"Người đâu, mau mau cởi trói, cùng ta uống rượu." Càng không đúng, Tiêu Dao lại không phải Tống Giang.

Tiêu Dao bèn cắm mũi Toái Tinh Đao vào xà ngang, đừng tưởng mềm mỏng là thôi, tà vật không nên tồn tại giữa trời đất.

Đồng thời Tiêu Dao cũng nhận ra, tà khí trong mười tám bộ quần áo này khuất phục hắn, e rằng không chỉ vì Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao, mà khuôn mặt này của hắn chắc chắn cũng có tác dụng không nhỏ.

Nói là Đẳng Sư tái sinh cũng không hề quá đáng.

Tà khí tồn tại trên tế đàn này, tám phần là do Đẳng Sư một tay tạo ra.

Không biết vì nguyên nhân gì, những tà khí này không những không có ác ý với Tiêu Dao, người gần như là hóa thân của Đẳng Sư, mà ngược lại còn quỳ lạy.

Có thể thấy năm đó Đằng Sư rốt cuộc đóng vai trò gì trong quá trình đăng thiên của Hiến Vương, tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

"Nếu các ngươi đã biết điều như vậy, ta cũng không làm khó, tự tan đi đi." Tiêu Dao vừa nói, vừa siết chặt Phát Khâu Thiên Quan Ấn dưới tấm khiên tay trái.

Chỉ cần những tà vật này có chút gì không ổn, Tiêu Dao sẽ lập tức dùng "Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca", quyết khiến chúng hồn bay phách tán, vạn kiếp bất phục.

Nếu không siêu độ bằng mồm được thì dùng vật lý siêu độ vậy.

Mười tám bộ quần áo không có động tác thừa, chỉ lơ lửng một lúc rồi thổi ra từng trận gió xoáy hình sừng cừu.

Kết quả Tiêu Dao phát hiện những cơn gió sừng cừu này cứ thổi qua thổi lại trong đại điện tế đàn, thổi đến mức Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương không mở nổi mắt, nhưng lại không thể nào thoát ra ngoài được.

Tiêu Dao lúc này mới nhận ra, tám bức tường bích họa được sắp xếp theo Cửu Cung Bát Quái trên tế đàn e rằng là một loại trận pháp đặc biệt nào đó.

Chính những trận pháp này đã nhốt mười tám khối khí đen trong tế đàn suốt ngàn năm, đến nay vẫn không thể thoát ra, ngay cả siêu độ cũng không được.

Tiêu Dao nhìn tám bức tường phía dưới, nhíu mày.

Hắn không giỏi về trận pháp, tuy trận pháp và cơ quan thuật số có điểm tương đồng, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau.

Muốn giải quyết những khối khí đen này, tự nhiên phải phá trận, muốn phá trận tự nhiên phải tìm trận nhãn.

Tiêu Dao dùng Thiên Nhãn Thông nhìn nửa ngày, cuối cùng cũng dời ánh mắt đến đỉnh đồng sáu chân ở trung tâm tế đàn.

"Lão Hồ, Bàn Gia, Tham mưu trưởng Dương, phiền mọi người mở cái nắp đỉnh đồng ở dưới ra." Hồ Bái Nhất không yên tâm, dùng tay che mắt hét lên: "Mấy thứ quỷ quái đang bao vây trên đó không sao chứ?" "Không sao, mở nắp ra, chuyện trên này tôi tự nhiên có thể xử lý." Tiêu Dao tuy không đặc biệt giỏi trận pháp, nhưng tìm trận nhãn lại có ưu thế trời cho.

Chương 142

Sự quen thuộc với âm dương số thuật, ngũ hành bát quái, cộng thêm kỹ năng Thiên Nhãn Thông mà hệ thống Phát Khâu Thiên Quan cung cấp, khiến hắn có thể dễ dàng phát hiện ra nơi có khí tức đặc biệt nhất trong toàn bộ tế đàn.

Ngoài tám bức tường ra, đỉnh đồng ở giữa ngưng khí tụ phong, chính là trận nhãn.

Rất nhanh, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đội gió lớn, hai người dùng sức nhấc nắp đỉnh đồng ra.

Sau khi nhấc ra, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều nhìn rõ những thứ bên trong đỉnh đồng, cả hai sợ hãi hét lên một tiếng, liên tục lùi lại.

Chỉ thấy trong cái đỉnh đồng to lớn, một mảng trắng xóa, bày biện hơn mười thi thể hoàn toàn lõa thể.

Những thi thể này có đủ nam nữ già trẻ, xếp chồng lên nhau, chân tay vặn vẹo, rõ ràng là bị nhét vào một cách cưỡng ép.

Xung quanh thi thể toàn là dầu mỡ màu trắng trong, giống như mỡ lợn vừa mới luyện xong chưa kịp đông đặc hoàn toàn, cũng không biết là dầu mỡ được luyện ra từ những thứ gì.

Những thi thể này đều đã mất nước, vết thương và vết máu trên người vẫn còn rõ, hiển nhiên là sau khi bị hại không lâu đã bị làm thành tịch thi.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lập tức nhớ đến những bức họa nhỏ bên cạnh bức họa chính sau bảo tọa ở tiền điện, trong đó có cảnh dùng đỉnh đồng thiêu thi thể tế lễ, trợ giúp Hiến Vương đăng thiên.

Vào thời thượng cổ, đặc biệt là thời Ân Thương, quả thực có việc dùng người để tế lễ lên trời.

Nhưng không phải ai cũng có thể tùy tiện cho vào đồ đồng làm tế phẩm.

Trước đây đã có đồ đồng được khai quật bên trong có đầu người bị luộc.

Căn cứ để xác định là bị luộc là do chất canxi trên xương người này bị mất đi rất nhiều, nguyên lý cũng giống như chúng ta hầm xương.

Sau này các nhà khảo cổ học khảo chứng kỹ lưỡng, tiến hành đo đồng vị cacbon và đồng vị stronti, phát hiện đầu lâu trong đồ đồng không phải người bình thường, mà là một thiếu nữ của bộ lạc gần biển hơn, khoảng mười lăm tuổi.

Vì ăn thịt và các loại protein trong thời gian dài, mức độ mòn răng nhỏ hơn nhiều so với dân thường, cơ thể phát triển hoàn thiện hơn, rõ ràng là một thiếu nữ quý tộc, thậm chí có khả năng là con gái thủ lĩnh bộ lạc địa phương bị nhà Ân Thương bắt làm tù binh.

Người Thương dùng con gái của bộ lạc đối địch làm tế phẩm dâng lên Thượng Thương, nên mới cho đầu người vào đồ đồng để hầm nấu.

Phong tục của nước Điền cổ đều chịu ảnh hưởng của Thăng Long, tế phẩm trong cái đỉnh đồng khổng lồ này chắc chắn cũng là những nhân vật có thân phận tôn quý trong các bộ lạc ở khu vực núi Trá Long.

Chỉ không biết thân phận cụ thể là gì.

Khi Hồ Bái Nhất và mọi người định tiến lên xem xét kỹ hơn, Tiêu Dao trên đỉnh hét lên một tiếng: “Lùi lại!

Xa ra một chút!" Lời của Tiêu Dao vừa dứt, ba người Hồ Bái Nhất cảm thấy một luồng hơi nóng ập tới.

Từ bên trong sáu chân hình thần thú của đỉnh đồng đen, phía mặt trong, phun ra sáu luồng lửa.

Lớp sơn đen bên ngoài đỉnh đồng rõ ràng là một loại chất dễ cháy nào đó, bị lửa bén vào liền bốc cháy, đỉnh đồng lập tức biến thành một quả cầu lửa khổng lồ.

Dầu mỡ vốn đầy trong đỉnh đồng, sau khi bị lửa lớn bao vây, tự nhiên cũng bắt đầu tan chảy.

Lập tức tình hình trong đỉnh đồng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hơn mười thi thể bị dầu nóng bao bọc, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến cảnh luyện mỡ lợn.

May mà rất nhanh dầu nóng trong đỉnh đồng bị ngọn lửa bên ngoài bén vào, lửa lớn bốc lên trời, không còn nhìn rõ tình hình bên trong nữa.

Vương Bàn Tử vốn thấy trong đỉnh đồng có lẫn một số đồ trang sức, định thò tay vào lấy, kết quả lửa lớn bùng lên ngay lập tức, ngọn lửa hừng hực khiến gã không thể nào đến gần được.

Lửa lớn trong đỉnh đồng cuộn thành một trận, kèm theo mùi khiến người ta buồn nôn, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều né ra xa.

Cũng lạ, sau khi lửa trong đỉnh đồng cháy một lúc, Tiêu Dao phát hiện khói đen bốc lên bị những cơn gió âm cuốn lên mái vòm, tụ lại một chỗ.

Tiêu Dao men theo xà ngang đi đến nơi khói đen tụ tập, phát hiện ở đó chính là một khe hở nhỏ.

“Tìm thấy rồi.” Tiêu Dao trong lòng thầm vui.

Cái đỉnh đồng trên tế đàn và cái lỗ nhỏ trên mái vòm, rõ ràng là nơi trận nhãn của trận pháp nhốt mười tám khối khí đen này.

Tiêu Dao giơ Toái Tinh Đao lên, hung hăng đâm mấy nhát vào mái vòm.

Một tràng tiếng ngói lưu ly vỡ vụn vang lên, mái vòm nhanh chóng bị đâm thủng một cái lỗ to bằng một người.

Những cơn gió âm trong đại điện tế đàn, cùng với khí đen trên những bộ quần áo treo lơ lửng, tất cả đều theo cái lỗ này xông thẳng lên trời.

Gió lớn đến mức thổi bay cả những viên ngói xung quanh.

Gió âm và khói đen hòa lẫn vào nhau, gần như thẳng tắp xông lên không trung mấy chục trượng rồi mới từ từ tan biến.

Cùng lúc đó, những bộ quần áo treo trên mái vòm đại điện tế đàn đều từ từ bay xuống, như thể mất đi sự chống đỡ.

Chỉ có chiếc áo choàng vu sư màu đỏ vẫn lơ lửng yên tĩnh cách Tiêu Dao không xa.

Tiêu Dao quát lớn: “Lúc này không đi, còn đợi đến khi nào?” Chiếc mặt nạ người trên áo choàng vu sư màu đỏ đột nhiên ngẩng đầu, từ trong miệng phun ra một luồng khí đen.

Phần lớn luồng khí đen này đều xông ra khỏi cái lỗ trên mái vòm, nhưng vẫn còn một luồng nhỏ lượn lờ chưa tan.

Tiêu Dao trong lòng rùng mình, xem ra oán niệm của chủ nhân chiếc áo choàng vu sư màu đỏ này khá sâu sắc.

Nhưng hắn cũng không nói nhiều, nhanh chóng từ trên xà ngang men theo bia đá xuống mặt đất.

Ngọn lửa trong đỉnh đồng vẫn chưa tắt, cộng thêm cái lỗ Tiêu Dao mở trên mái vòm, hậu điện tế đàn vốn tối om cuối cùng cũng sáng sủa hơn.

Mười tám bộ quần áo bay xuống, bộ nào cũng vô cùng tinh xảo, đủ loại kiểu dáng.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lập tức đi tới, lần lượt xem xét.

"Đây có lẽ là áo choàng của các linh vu của các bộ lạc khu vực núi Trá Long thời đó, xem kích thước và số lượng, tám phần là quần áo của những thi thể bị hiến tế trong đỉnh đồng." Tuyết Lỵ Dương nhanh chóng phân tích.

"Này, Lão Hồ, Tham mưu trưởng Dương, đôi giày thêu thời Minh mà Lý Xuân Lai lấy được còn đáng giá mấy trăm đồng, mấy bộ quần áo này là từ thời Hán rồi nhỉ, ít nhất cũng phải đáng giá cả vạn tám nghìn chứ?" Vương Bàn Tử vẻ mặt hưng phấn nói.

"Không được, những bộ quần áo này đã treo hai nghìn năm, sớm đã không còn độ bền, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ rách nát, giá trị nghệ thuật và lịch sử cao, nhưng chúng ta không mang đi được, chỉ có thể để lại đây thôi." Tuyết Lỵ Dương nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy, miễn cưỡng chấp nhận cách nói này, dù sao mang ra ngoài một đống vải rách cũng không bán được, nhưng gã lại nhìn chằm chằm vào những món đồ trang sức trên quần áo, mắt không rời được.

Lúc này Tiêu Dao đi tới, lần lượt chạm vào mười tám bộ quần áo, rất nhanh một loạt tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với áo choàng linh vu thời Hán, hấp thụ 500 điểm khí vận." "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc

với áo choàng linh vu thời Hán, hấp thụ 500 điểm khí vận."… "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với áo choàng linh vu thời Hán, hấp thụ 1000 điểm khí vận." Tiêu Dao khẽ "ồ" một tiếng, cái cuối cùng hấp thụ được 1000 điểm linh khí chính là chiếc áo choàng vu sư màu đỏ, xem ra nữ vu này là người mạnh nhất trong mười tám linh vu, thảo nào oán khí sâu như vậy.

Điều khiến Tiêu Dao có chút tiếc nuối là, mười tám bộ áo choàng linh vu quả thực như Tuyết Lỵ Dương nói, đã phong hóa nghiêm trọng, ngoài một vài bộ giáp da và sừng trâu ra, đều đã trở thành thứ chỉ có thể nhìn không thể chạm, mang ra ngoài cũng không bán được tiền.

"Đừng nhìn chằm chằm vào mấy bộ quần áo này nữa, ở đây có đồ tốt khác." Tiêu Dao trầm giọng nói.

Nếu đã giải quyết triệt để những bộ áo choàng linh vu và đỉnh đồng này, vậy thì cũng đến lượt tiết mục quan trọng nhất của cả tế đàn, chính là hộp ngọc giấu trong bức bích họa.

Chương 143

Trong cốt truyện trước đây, bức bích họa bị nắp đỉnh đồng đập vỡ.

Nhưng vì có Tiêu Dao, tình hình đã thay đổi.

Dây leo không đuổi theo, áo choàng vu sư bị giải quyết nhanh chóng, nếu Tiêu Dao không ra tay, bốn người họ sẽ bỏ lỡ món đồ quan trọng này.

Bàn Gia vừa nghe có đồ tốt liền sáp tới: "Đâu đâu?

Đồ tốt ở đâu?" Tiêu Dao chỉ vào một trong những bức bích họa.

Trong hậu điện tế đàn có tám bức bích họa, nhưng cụ thể bức nào có đồ tốt, ban đầu Tiêu Dao cũng không biết.

Nhưng sau khi xem hết nội dung hội họa trên tất cả các bức bích họa một lượt, Tiêu Dao không do dự chọn một trong số đó.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, trên bức bích họa đó cũng có chân dung Đẳng Sư.

Tiêu Dao bây giờ cực kỳ nhạy cảm với chân dung Đẳng Sư, chỉ cần lướt qua một lần là nhận ra.

Vương Bàn Tử vừa thấy Tiêu Dao chỉ tay, liền vung xẻng công binh lên định động thủ, nhưng bị Tiêu Dao giơ tay ngăn lại.

"Bên trong có giấu cơ quan, nếu phá vỡ tường, có thể sẽ có nguy hiểm xảy ra, ngậm trước Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn đi, tiện thể đeo mặt nạ phòng độc vào." Tiêu Dao dặn dò.

Khi cả nhóm vào Minh Lâu mộ Hiến Vương, trong lòng ít nhiều cũng có chút thả lỏng, dù sao Minh Lâu là kiến trúc trên mặt đất, cũng

không phải nơi đặt quan tài, mà là nơi tiến hành tế tự.

Những nơi như vậy thường sẽ không có cơ quan cạm bẫy, không khí cũng ở trạng thái lưu thông.

Vì vậy mấy người không đeo mặt nạ phòng độc, thứ đó đeo lâu không thoải mái.

Nghe Tiêu Dao nhắc nhở, ba người đều ngậm một viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn trong miệng, đồng thời đeo mặt nạ phòng độc.

Sau khi đã chuẩn bị xong, Tiêu Dao ra hiệu cho Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử lúc này mới dùng xẻng công binh đập mạnh vào bức bích họa.

Bức bích họa đều được xây bằng những viên gạch xanh lớn, rất chắc chắn, Vương Bàn Tử hung hăng đập mấy nhát mới cạy ra được một viên gạch xanh.

Hồ Bái Nhất bên cạnh nhìn không nổi nữa, từ trong ba lô lấy ra một cây xà beng gấp.

Xà beng gấp nghe tên có vẻ ghê gớm, thực ra là một cây xà beng, chỉ là có thể co duỗi gập lại, sử dụng rất tiện lợi.

Hồ Bái Nhất nhanh chóng men theo khe hở mà Vương Bàn Tử đập ra, cạy hết những viên gạch xanh còn lại trên bức bích họa, rất nhanh trong bức bích họa lộ ra một cái hộp ngọc.

Hồ Bái Nhất lấy hộp ngọc ra, nhìn hình dáng rồi nói: "Mỏng thế này, không thể là hộp ngọc đựng Mộc Trần Châu được." Tiêu Dao gật đầu: "Đồ này tôi giữ trước, chúng ta mau ra ngoài." Hồ Bái Nhất vừa đưa hộp ngọc cho Tiêu Dao, đã nghe thấy một tràng tiếng "cô lỗ cô lỗ" vang lên, trên bức tường của hậu điện sát với hành lang ngắn, có một cái đầu rồng to lớn, kinh ngạc thay chính là cái đầu rồng ở tiền điện đã cắm vào bích họa.

Lúc này miệng con rồng hơi hé mở, từ trong phun ra từng luồng thủy ngân.

Chỉ trong chốc lát, trên mặt đất chỗ đầu rồng đã có những vũng thủy ngân lớn.

"Mau đi, ở đây có lửa, dung dịch thủy ngân sẽ bị bốc hơi, hít nhiều khí này vào, chúng ta đều biến thành đồ cổ thủy ngân ban mất." Hồ Bái Nhất biết sự lợi hại, vội vàng hô hào chạy về phía hành lang ngắn.

Tiêu Dao hét lớn một tiếng: "Đừng chạy về hướng đó, đi từ trên mái nhà." Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nghe Tiêu Dao hét lên đều do dự.

Rất nhanh bên ngoài hành lang ngắn vang lên một tiếng nổ lớn, một tảng đá khổng lồ lăn xuống, trực tiếp đập nát hành lang, con đường từ hành lang thông ra tiền điện cũng bị bịt kín, bụi mù mịt.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều sợ ngây người, bị Tiêu Dao hét cho tỉnh: "Mau đi!" Nhìn lại Tiêu Dao, phát hiện hắn đã men theo bia đá trèo lên xà ngang phía trên đại điện.

Ba người phía dưới vội vàng theo sau, Tiêu Dao buộc chặt dây thừng, thả tơ nhện xuống, nhanh chóng kéo ba người lên xà ngang.

Trong chốc lát, bốn người đều đã trèo lên trên mái ngói lưu ly của hậu điện Minh Lâu.

Lúc này ánh mặt trời bên ngoài đã xiên xiên, rõ ràng đã qua giờ ngọ.

Địa hình long vựng nơi mộ Hiến Vương tọa lạc rất kỳ lạ, giống như một cái chum nước khổng lồ.

Thời gian ánh mặt trời có thể chiếu vào mỗi ngày rất ngắn.

Cộng thêm núi Trá Long ở xa cao chót vót, ánh mặt trời chỉ cần

hơi nghiêng đi là sẽ bị bóng dáng cao lớn của núi Trá Long che khuất.

Long vựng bảy sắc phía dưới đã biến mất, chỉ còn lại từng trận ánh sáng vàng mờ nhạt.

Ở đáy "chum nước", hồ nước hình phễu lúc này đen ngòm, miễn cưỡng có thể thấy trong hồ dường như có một cái móng rồng khổng lồ, đang vồ về phía một viên châu màu đen.

Viên châu màu đen đó chính là xoáy nước dưới đáy hồ.

"Trong hồ nước phía dưới có một hang động bị máy bay vận tải đâm vỡ, có khả năng là vị trí của mộ Hiến Vương, lát nữa chúng ta có thể xuống đó thăm dò một phen." Tiêu Dao không nói thẳng ra toàn bộ tình hình.

Dù sao cũng không rõ trong xoáy nước dưới hồ có xảy ra thay đổi lớn hay không, tốt nhất là mọi người cùng nhau thăm dò rồi mới đưa ra kết luận thì sẽ thuyết phục hơn.

Nếu không, chỉ một câu nói của Tiêu Dao mà khiến mọi người đi theo vào cái xoáy nước rõ ràng là có đi không có về này, thì không ổn.

Bốn người tìm một chỗ bằng phẳng trên mái ngói lưu ly, bắt đầu bổ sung năng lượng.

Tiếp theo sẽ là hành trình quan trọng nhất và cũng gian khổ nhất của cả chuyến đi Vân Nam Trùng Cốc, có thể lấy được Mộc Trần Châu để giải trừ lời nguyền trên người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử hay không, đều phụ thuộc vào lần cuối cùng này.

Tiêu Dao vén tay áo bên trái lên, phát hiện vết tích hình rồng trên cánh tay trái cũng ngày càng đậm.

Lời nguyền long triền thân có mối liên hệ mật thiết với Đằng Sư của Hiến Vương, không biết cuối cùng Đằng Sư này có ở trong mộ

Hiến Vương hay không.

Tiêu Dao thậm chí còn mơ hồ cảm thấy, người thao túng toàn bộ sự việc phía sau không chỉ có Hiến Vương, mà Đằng Sư này cũng đóng vai trò rất lớn.

Dù thế nào đi nữa, bí ẩn cuối cùng nhất định ở trong mộ Hiến Vương.

Bất kể thế giới đạo mộ này vì hiệu ứng cánh bướm của Hồ Bái Nhất mà đã xảy ra bao nhiêu thay đổi, độ khó tăng lên bao nhiêu, Tiêu Dao đều phải xông vào một phen.

Trong lúc Tiêu Dao vừa ngẩn ngơ vừa gặm sô cô la, bỗng nghe thấy Tuyết Lỵ Dương hét lên một tiếng: "Nhìn kìa, đó là gì vậy?" Vương Bàn Tử miệng còn đang ăn, liếc nhìn rồi nói lúng búng: "Mây cũng lạ thật, không phải Long Vương gia từ Đông Hải đến đây đấy chứ." Tiêu Dao nhìn lên trời theo hướng Tuyết Lỵ Dương chỉ, chỉ thấy ở phía chân trời một bên núi Trá Long, dưới ánh sáng ban ngày rực rỡ, một dải mây đen dài và dày đang cuồn cuộn.

Thật sự giống như lời Vương Bàn Tử nói, đám mây đen uốn lượn mạnh mẽ, như một con rồng đen rơi xuống từ chân trời.

Lại có chút giống như dải ngân hà vắt ngang trời đêm, chỉ là đây là một dải sông đen xuất hiện giữa ban ngày.

Điều khiến Tiêu Dao chấn động hơn nữa là, một bên của đám mây đen hình rồng này đang không ngừng kéo dài về phía long vựng mộ Hiến Vương, mắt thấy sắp đè xuống.

Ánh sáng xung quanh cũng vì dải mây đen dày đặc này mà trở nên mờ đi.

Lúc này không có gió, yên tĩnh lạ thường, nhưng giữa trời đất lại tràn ngập một cảm giác vô cùng bất tường, đám mây đen u ám sát khí

không ngừng nuốt chửng ánh sáng xung quanh, nhanh chóng khiến thung lũng xung quanh mộ Hiến Vương trở nên âm u đáng sợ như minh điện dưới lòng đất.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất nhìn nhau, gần như đồng thời hét lên một từ: "Hắc Trư Độ Hà!" Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nghe vậy đều ngẩn người.

"Loại thiên tượng kỳ lạ này thời cổ đại có rất nhiều ghi chép, trên bầu trời có vệt khí đen nối liền nhau, tục gọi là 'hắc trư độ hà', thường xuất hiện sau mưa.

Tục ngữ cũng có câu 'hắc trư độ hà, mưa to tầm tã', nhưng đó đều là đứng trên góc độ khí tượng học và nông học." Hồ Bái Nhất nhíu mày nói, "Trong 'Thanh trúc địa khí luận' cũng có ghi chép về hắc trư độ hà, nhưng không phải là khí tượng, mà là địa khí âm tà rò rỉ, xung phạm đến thiên hà, dẫn phát điềm báo, là đại hung chi triệu." Tiêu Dao gật đầu, "Theo cách nói của 'Ất Tị Quan Tinh Thuật', hắc trư độ hà tất báo hiệu nơi này có cổ thi tác quái, xương cốt không hóa, thi khí xông trời, lấy âm phạm dương, che lấp cả trăng sao." "Nói thế là có ý gì?

Chương 144

Tôi nghe vừa đại hung lại vừa cổ thi, không phải là muốn chặn đường tài lộc của bọn này đấy chứ?" Vương Bàn Tử nói úp úp mở mở.

Tiêu Dao lắc đầu, "Không ổn, hắc trư độ hà là thiên tượng dị thường, chắc chắn sẽ có một trận mưa bão.

Địa thế long vựng của mộ Hiến Vương lại đặc thù, toàn bộ hệ thống nước trong Trùng Cốc đều hội tụ về đây.

Lỡ như mưa bão gây ra lũ quét, có khi cả Minh Lâu Thiên Cung dưới mông chúng ta bây giờ cũng sẽ bị nhấn chìm." "Vậy còn chờ gì nữa, mau lên thôi, lỡ một lúc nữa không kịp thì chẳng phải chúng ta công cốc à?" Vương Bàn Tử ăn vội mấy miếng đồ ăn trong miệng, phủi tay bắt đầu chuẩn bị.

Bốn người nhanh chóng dùng dây thừng trèo xuống từ một bên hậu điện.

Chẳng mấy chốc, cả bốn đã đặt chân lên những phiến đá của con đường sạn đạo.

Lúc này, trời đã tối sầm lại, tuy vẫn là ban ngày nhưng tầm nhìn chỉ còn khoảng mười mét.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều bật đèn pin và đèn đội đầu, cẩn thận đi xuống.

Quãng đường đi xuống lại tốn nhiều thời gian hơn cả lúc trèo lên.

Khi đến được chân núi, đã là hơn bốn giờ chiều.

Còn chưa xuống khỏi con đường sạn đạo, Tiêu Dao đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Vốn dĩ, xoáy nước giữa hồ nhìn từ trên mặt nước rất tĩnh lặng, nếu không nhìn kỹ còn không nhận ra dòng chảy.

Chỉ khi xuống dưới nước mới cảm nhận được từng luồng nước ngầm, và khi đến gần xoáy nước mới cảm nhận được lực hút cực lớn đó.

Nhưng lúc này, Tiêu Dao còn chưa đến gần mặt nước đã cảm giác được lượng nước từ thác đổ xuống đã lớn hơn trước.

Thậm chí ở nơi cách bờ nước hai, ba mươi mét, sương nước mù mịt, có phần ảnh hưởng đến tầm nhìn.

Không chỉ vậy, Tiêu Dao phát hiện cả cái hồ nước khổng lồ đang chảy ngược chiều kim đồng hồ một cách rõ rệt.

Toàn bộ hồ nước đều bị xoáy nước ở trung tâm kéo theo.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lực hút trong xoáy nước hiện tại chắc chắn đã lớn hơn gấp bội so với lúc Tiêu Dao xuống nước trước đó.

Tiêu Dao nhíu mày, có lẽ đây là hiệu ứng cánh bướm chết tiệt.

Không biết chỗ nào đã thay đổi khiến lực hút của xoáy nước mạnh lên, lúc này mà xuống nước thì mức độ nguy hiểm cũng tăng lên nhiều.

Nhưng bây giờ tên đã lên dây, không thể không bắn.

Nơi không xa có lẽ đã bắt đầu có mưa lớn, lưu lượng của thác nước rõ ràng đã tăng lên.

Bốn người Tiêu Dao không còn nơi nào để đi, chi bằng cứ lặn xuống hồ.

Bốn người chuẩn bị bên bờ, ba người Hồ Bái Nhất mặc đồ lặn, đeo kính lặn, lại ăn thêm chút đồ, tiện thể uống vài ngụm rượu trắng để tăng nhiệt độ cơ thể.

Sau đó, Tiêu Dao đi đầu, nhảy xuống hồ nước đầu tiên.

Tiêu Dao bơi lội như một con cá lớn, trên người treo một chiếc đèn Lưu Ly Lãnh Diễm, loại đèn không cần không khí này dùng dưới nước cũng rất tốt, tuy không sáng bằng đèn lặn chuyên dụng của Tuyết Lỵ Dương nhưng được cái bền.

Sau khi xuống nước, Tiêu Dao nhờ ánh đèn thấy ba người kia đều đi theo sau mình mới yên tâm bơi về phía vách đá bị máy bay ném bom đâm thủng.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Dao lại tiến vào trong cửa động trên vách đá.

Sau khi vào trong động, bốn người lần lượt trồi lên khỏi mặt nước.

Một đoạn đường hầm dưới nước không dài, đi không lâu đã thấy một dãy bậc thang đá.

Men theo bậc thang đi lên, hai bên đều có một vài bức tượng đá đơn giản.

Hồ Bái Nhất vừa đi vừa lẩm bẩm: "Kỳ lạ, tượng đá ở đây có cảm giác không đúng lắm." Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Có gì không đúng sao?

Tôi thấy chúng đều là những thứ nên xuất hiện trong mộ đạo, không có gì đặc biệt cả." Hồ Bái Nhất lắc đầu: "Đề tài của tượng đá không có vấn đề, nhưng với tư cách là mộ đạo của mộ Hiến Vương, mấy bức tượng này có phần quá đơn giản, rõ ràng là chưa hoàn công, đều không phải thành phẩm." Mấy người tiếp tục đi về phía trước, đèn pin đồng loạt chiếu lên, thấy phía trước có không ít những phiến đá nằm rải rác, còn có một vài cỗ xe ngựa bằng đồng ngâm trong nước.

Tuyết Lỵ Dương phấn khích, chỉ vào cỗ xe ngựa bằng đồng nói:

“Đây chắc chắn là đồ tùy táng của mộ Hiến Vương rồi.” “Đúng vậy, chỉ là tôi cảm thấy mấy món đồ tùy táng này...” Hồ Bái Nhất đắn đo tìm từ.

“Quá nghèo nàn.” Tiêu Dao bổ sung một câu.

“Đúng thế, hoàn toàn khác với sự xa hoa mà tôi tưởng tượng về mộ Hiến Vương.

Phải rồi, Bàn Tử đâu?

Thấy mấy thứ này đáng lẽ anh ta phải thất vọng lắm chứ, sao không thấy than thở gì?” Hồ Bái Nhất hỏi một câu.

Tiêu Dao đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Lúc ở đại điện tế đàn, Vương Bàn Tử rốt cuộc có tiếp xúc với mười tám bộ vu bào của linh vu không?

Đặc biệt là bộ vu bào màu đỏ thẫm?

Lúc đó Tiêu Dao đang một lòng tìm kiếm ngọc hàm, không chú ý đến hành tung của Bàn Gia, với mức độ khao khát tài phú của Bàn Gia, e là sẽ không bỏ qua bộ vu bào đỏ đó, tất nhiên sẽ lục lọi một phen.

Tiêu Dao vừa nghĩ đến đây, lập tức nghe thấy trong mộ đạo vang lên một tràng cười của phụ nữ lạnh lẽo vô cùng.

Tiếng cười này giống hệt như tiếng cười mà bốn người họ đã nghe thấy trong đại điện tế đàn.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương sợ đến hồn bay phách tán, nhìn quanh một vòng, phát hiện hoàn toàn không có bóng dáng Vương Bàn Tử, cũng không thấy người phụ nữ nào.

Tiêu Dao thở dài một hơi, Bàn Gia ơi là Bàn Gia, cái đáng đến vẫn sẽ đến, hiệu ứng cánh bướm do tôi xuyên không đến thế giới này tạo

ra đã làm thay đổi cả xoáy nước trong hồ, vậy mà vẫn không thể thay đổi vận mệnh của Bàn Gia.

Sau đó Tiêu Dao nhanh chóng lao đến bên mép nước, ở một góc tối, lôi Vương Bàn Tử ra.

Vương Bàn Tử vừa lộ diện, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều thở phào một hơi, Hồ Bái Nhất vội vàng chạy tới: "Bàn Tử, đi đâu thế?

Trốn trong xó xỉnh nào vậy?" Ai ngờ Vương Bàn Tử lại nhếch miệng cười hắc hắc, từ trong miệng phát ra một tràng cười lạnh lẽo, rõ ràng là giọng của một người phụ nữ.

Hồ Bái Nhất sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Nhưng miệng Vương Bàn Tử tuy đang cười, trong ánh mắt lại đầy vẻ hoảng loạn.

Tiêu Dao tay trái cầm Phát Khâu Thiên Quan Ấn trực tiếp ấn lên ngực Vương Bàn Tử.

Trên da của Vương Bàn Tử lập tức bị ấn lên tám chữ triện "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Tiếng cười của Vương Bàn Tử lập tức ngừng bặt.

Sau đó Tiêu Dao rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra, mũi đao chĩa thẳng vào mặt Vương Bàn Tử.

Chương 145

“Diêu Tử, dừng tay!” “Diêu Tử, bình tĩnh, Bàn Tử không phải bị lệ quỷ nhập, nhìn kỹ đi, thanh đới hoặc lưỡi của anh ấy có vấn đề rồi.” Tuyết Lỵ Dương hét lên.

Tiêu Dao gật đầu: “Tôi biết, Bàn Gia bị trúng thiệt hàng, có chút giống với thiệt cổ của Xiêm La, giọng nói của anh ấy đã bị khống chế.” Vương Bàn Tử nghe xong điên cuồng gật đầu, vành mắt đã đỏ hoe, nhưng miệng lại không khống chế được mà nở nụ cười.

Gương mặt Tiêu Dao lộ ra nụ cười thuần khiết ngây thơ, nói với Vương Bàn Tử: “Bàn Gia không cần sợ, tôi sẽ không làm gì anh đâu, chỉ là lúc bắt đầu hơi đau một chút, sẽ chảy chút máu, ráng nhịn một chút là qua thôi.” Tiêu Dao không an ủi Vương Bàn Tử thì thôi, một câu an ủi nói ra, Vương Bàn Tử tại chỗ suýt nữa thì khóc thét.

Thế nhưng trong miệng lại không tự chủ phát ra từng tràng cười đầy vẻ trào phúng, nghe ngữ khí đó phảng phất như đang chế giễu Tiêu Dao, còn mang theo một vẻ “ngon thì tới đây” nữa.

Hồ Bái Nhất nghe mà ngây người, Vương Bàn Tử lúc này sao lại cứng cỏi thế, dao kề cổ mà còn dám thách thức?

Tiêu Dao cũng không khách khí, trực tiếp dùng mũi đao chĩa vào Vương Bàn Tử hỏi: “Bàn Gia, có phải anh đã lấy thứ gì đó từ trên bộ vu bào đỏ ở đại điện tế đàn không?” Vương Bàn Tử nghe vậy liền liều mạng gật đầu.

Sau đó, Vương Bàn Tử từ trên người mò ra một cái túi lớn, từ trong túi lôi ra một vật.

Tiêu Dao liếc mắt nhìn, là một vật đen thui, rộng một tấc, dài ba tấc, rất phẳng.

Một đầu phẳng, đầu còn lại thì tròn và nhọn.

Lão Hồ nhìn thấy, nghiêm giọng mắng: "Bàn Tử, tôi đã nói với anh thế nào rồi?" Đừng có động lung tung vào đồ vật, thứ này trông không giống ngọc điêu chính thống, không lẽ anh coi nó là hắc ngọc à?" Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng đi tới, dùng đèn pin chiếu vào vật trong tay Bàn Tử, lại có thể thấy bên trong có một lớp màu đỏ sẫm.

Hồ Bái Nhất cũng thắc mắc, không phải hắc ngọc, có lẽ cũng là loại mặc ngọc gì đó, sao bên trong lại có màu đỏ?

"Đây không phải ngọc thạch, là lưỡi người, là lưỡi của chủ nhân bộ vu bào màu đỏ mà chúng ta thấy trong đại điện tế đàn." Tiêu Dao nói.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, "Đúng vậy, đó hẳn là linh vu Thiểm Bà của bộ lạc Triết Long Sơn di cư, thi thể của bà ta chắc chắn cũng ở trong cỗ quan tài bằng đồng ở trung tâm tế đàn." Vương Bàn Tử lúc đầu còn cố gắng giữ bình tĩnh, vừa nghe thứ trong tay lại là lưỡi người, lại nghĩ đến thi thể bị dầu nóng nấu chín trong cỗ quan tài đồng ở trung tâm tế đàn, ngay tại chỗ không chịu nổi nữa, tay run lên, cái lưỡi người đó rơi xuống, lọt vào trong nước.

Vương Bàn Tử thì liều mạng giãy giụa, chạy vào sâu trong mộ đạo, vừa chạy miệng vừa không ngừng phát ra tiếng cười lạnh lẽo.

Tiêu Dao tay mắt lanh lẹ, nhân lúc cái lưỡi người vừa rơi xuống nước, đưa tay vớt nó lên.

Tiêu Dao ném cái lưỡi cho Hồ Bái Nhất, "Tìm chỗ nào đó đốt cái lưỡi này đi!" Hồ Bái Nhất sau khi bắt lấy cái lưỡi, liền ném qua ném lại trong tay mấy cái, như thể cái lưỡi có thể dính vào tay, cuối cùng cẩn thận nắm lấy cái lưỡi, đặt nó lên một phiến đá khô, lấy ra một ít nhiên liệu từ trong ba lô, dùng bật lửa đốt lên.

Rất nhanh, cái lưỡi của linh vu dính cồn bắt đầu cháy dữ dội, như thể sống lại, co giật trên phiến đá, không ngừng bốc ra khói đen hăng mũi.

Mất khoảng chừng năm phút, cái lưỡi nhỏ bé mới hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Cùng lúc đó, Tiêu Dao đã đuổi theo Vương Bàn Tử chạy ra ngoài.

Vương Bàn Tử men theo mộ đạo chạy vào trong, chạy ra không xa, mộ đạo trở nên vô cùng rộng rãi, bên trong lại là một không gian khá lớn.

Trên đài đá, có mấy chục tượng người bằng đồng, tượng ngựa bằng đồng, còn có xe đồng đi kèm, chỉ là những thứ này đều chưa được lắp ráp lại với nhau.

Trên mặt đất vương vãi rất nhiều xác khô của đàn ông cổ đại, lộn xộn không có quy luật, hoàn toàn không giống như tuẫn táng bình thường.

Tiêu Dao nhìn xem, phát hiện những xác khô này đều bị cắt mất tai và mũi, mắt cũng bị khoét đi, không cần nhìn cũng biết, lưỡi chắc cũng không còn.

Lúc này Hồ Bái Nhất cũng đã xử lý xong cái lưỡi của linh vu, chạy theo vào.

Vừa nhìn thấy đầy đất là thi thể, anh ta giật mình một cái, sau đó lập tức khôi phục lại bình thường.

Tiêu Dao tốc độ nhanh, đã bám sát Vương Bàn Tử, lúc này đã đuổi kịp sau lưng hắn, một tay tóm lấy Vương Bàn Tử, sau đó trực tiếp đè hắn xuống đất.

“Lão Hồ, giúp tôi giữ chặt Bàn Gia.” Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Hồ Bái Nhất lập tức xông lên, giữ chặt Vương Bàn Tử.

Tiêu Dao đưa tay ra, bóp miệng Vương Bàn Tử ra, sau đó hít một hơi khí lạnh.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, biết Vương Bàn Tử bị trúng thiệt hàng, nhưng khi Tiêu Dao nhìn thấy tình hình trong miệng Vương Bàn Tử, toàn thân nổi da gà.

Chỉ thấy trên lưỡi của Vương Bàn Tử, mọc một cục u thịt to bằng quả trứng cút.

Trên cục u thịt đó có ngũ quan của con người, mũi, mắt, miệng, tai đều đầy đủ, rõ ràng là hình dạng của một người phụ nữ.

Không chỉ ngũ quan đầy đủ, miệng của người phụ nữ đó còn không ngừng đóng mở, phát ra tiếng cười lạnh rợn người.

Trong khoảnh khắc Tiêu Dao banh miệng Vương Bàn Tử ra, mắt của người phụ nữ đó đột nhiên mở ra, một đôi mắt nhỏ chỉ có màu đen, không có một chút lòng trắng nào, bên trong toát ra ánh mắt oán độc, lạnh lẽo.

Hồ Bái Nhất nhìn thấy thì hít mạnh một hơi khí lạnh, tay suýt nữa thì không giữ vững.

Tiêu Dao cũng âm thầm kinh hãi, cái thiệt hàng mà Vương Bàn Tử trúng phải, còn nghiêm trọng hơn nhiều so với trong cốt truyện gốc.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng chạy tới, thấy tình trạng thảm thương của Vương Bàn Tử, nói một câu: "Mau khoét cái thiệt hàng ra, bây giờ đốt đi chắc vẫn còn kịp." "Không được, không kịp nữa rồi, đây không phải thiệt hàng bình thường, đã thành hình nhân diện sang." Tiêu Dao nhìn một cái rồi nói, "Chuẩn bị phiến đá và nhiên liệu, tôi có cách." Nếu là hàng đầu bình thường, Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao khoét miếng thịt đó ra đốt đi là giải quyết được.

Nhưng thiệt hàng trước mắt là do oán niệm của linh vu bộ lạc ngàn năm trước lúc chết hóa thành, đã mọc thành hình người, hóa thành nhân diện sang, phương pháp thông thường không có tác dụng.

Tiêu Dao vỗ vào sau lưng, đánh thức con phì trùng tử đang lơ mơ buồn ngủ: "Làm việc thôi, tao muốn mượn mày chút đồ." Phì trùng tử từ sau lưng Tiêu Dao bò ra, thò đầu ra, dùng đôi mắt to bằng hạt đậu xanh nhìn vào trong miệng Vương Bàn Tử, lập tức hiểu ý, quay người lại, chổng mông về phía trước.

Tuyết Lỵ Dương vừa mới tìm được phiến đá, đặt cồn khô lên, kinh ngạc phát hiện phì trùng tử đang bò trên vai Tiêu Dao, một đôi mắt nhỏ híp lại, như đang cố sức.

Sau đó Tiêu Dao cảm giác vai nóng lên, vội vàng đưa tay ra đỡ lấy một viên hoàn đen thui mà phì trùng tử thải ra.

"Bàn Gia, xin lỗi nhé, phân của Huyết Ngọc Kim Tàm cổ, trông có hơi ghê tởm, thực ra… đúng là rất ghê tởm, nhưng yên tâm không phải cho anh ăn, là cho cái thiệt hàng trong miệng anh ăn." Tiêu Dao ngón trỏ và ngón giữa tay phải kẹp viên hoàn màu đen, dí sát vào miệng Vương Bàn Tử.

Trong ánh mắt Vương Bàn Tử hiện lên một vẻ tuyệt vọng.

Cái đầu phụ nữ trên lưỡi nhìn thấy phân của Huyết Ngọc Kim Tàm cổ, trên mặt cũng lộ ra vẻ phẫn nộ, bắt đầu nói ra một tràng ngôn ngữ mà Tiêu Dao hoàn toàn không hiểu, nhưng nghe từ ngữ khí, có lẽ có thể dịch thành chửi bậy.

Tiêu Dao hoàn toàn không quan tâm, nhắm chuẩn phân của phì trùng tử nhét thẳng vào miệng của cái đầu phụ nữ.

Tiếng của cái đầu phụ nữ lập tức ngừng lại, sau đó ngũ quan vốn bình thường lập tức méo mó, hiển nhiên mùi vị phân của phì trùng tử

không dễ chịu chút nào.

Tiêu Dao lập tức thấy gân xanh trên tay Vương Bàn Tử nổi lên, hắn nắm chặt lấy mặt đất, cào ra hai vệt trên mặt đất, đau đến vã mồ hôi.

Cái đầu phụ nữ trên lưỡi Vương Bàn Tử giãy giụa một hồi, không ngừng lăn lộn, cuối cùng cũng im bặt, mắt và miệng đều nhắm lại.

Tiêu Dao cũng không biết nó có phải đang giả chết không, không do dự nữa, rút Toái Tinh Đao ra, dùng mũi đao nhẹ nhàng khều lên lưỡi Vương Bàn Tử.

Cục u thịt to bằng quả trứng cút bị khều ra, bên dưới mang theo một chiếc gai xương dài dính đầy máu, vừa rồi chính là chiếc gai xương này nối cái đầu phụ nữ và lưỡi của Vương Bàn Tử lại với nhau.

"Đốt lửa!" Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Tuyết Lỵ Dương phản ứng nhanh chóng, lập tức đốt cồn khô đã chuẩn bị sẵn.

Mũi đao của Tiêu Dao vung lên, cái đầu phụ nữ rơi thẳng vào trong cồn khô đang cháy.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, khó có thể tưởng tượng một cục u thịt chỉ to bằng quả trứng cút lại có thể phát ra tiếng hét chói tai như vậy.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết chỉ kéo dài vài giây rồi biến mất.

Chương 146

Cục u thịt nhanh chóng bị đốt thành tro bụi.

Tuyết Lỵ Dương từ trong ba lô lấy ra một loại keo cầm máu protein đàn hồi, giống như tuýp kem đánh răng, bóp lên vết thương trên lưỡi Vương Bàn Tử.

Keo cầm máu hiệu quả rất tốt, bôi lên không lâu, lưỡi của Vương Bàn Tử không còn chảy máu nữa.

Tiêu Dao ra tay chính xác, Toái Tinh Đao lại cực kỳ sắc bén, vì vậy vết thương để lại cũng không đặc biệt lớn, chỉ là tương đối sâu.

Vương Bàn Tử một lúc sau đã hoàn toàn hồi phục, thứ duy nhất chưa hồi phục là khẩu âm, bây giờ nói chuyện không rõ chữ.

"Con bọ kia, vừa nãy có phải mày ị vào mồm tao không?" Vương Bàn Tử chỉ vào Huyết Ngọc Kim Tàm cổ, đầy vẻ tủi thân.

Phì trùng tử liếc Vương Bàn Tử một cái, hoàn toàn không thèm để ý, trực tiếp quay đầu, lại bò về sau lưng Tiêu Dao.

Hồ Bái Nhất nhìn bộ dạng thảm thương của Vương Bàn Tử, vừa thương vừa giận: "Bảo anh đừng có lấy đồ lung tung, chẳng bao giờ nghe, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử ôm miệng, dùng giọng nói ngọng nghịu không rõ ràng kể lại trải nghiệm của mình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tiêu Dao, khi mười tám bộ vu bào của linh vu từ trên đỉnh điện tế đàn rơi xuống, Vương Bàn Tử đã nhân lúc mọi người không chú ý, lục lọi trên bộ vu bào màu đỏ thẫm đó một phen.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử từ trong bộ vu bào lôi ra được một vài thứ.

Trong đó có một cái lưỡi của linh vu, lúc đó Vương Bàn Tử cũng tưởng đó là hắc ngọc, kết quả vừa cầm lên tay đã cảm thấy cảm giác và trọng lượng không đúng lắm.

Vương Bàn Tử ở phố đồ cổ cũng học được chút ít bản lĩnh giám định từ Đại Kim Nha, chỉ là học nghệ không tinh, chỉ biết ngửi một cái, liếm một cái, kết quả vừa liếm một cái, phát hiện thứ này còn đắng hơn cả hoàng liên.

Sau đó Bàn Gia cũng không nỡ vứt, bỏ vào túi bách bảo của mình.

Tiêu Dao tưởng đã xong, không ngờ dưới sự tra hỏi, Vương Bàn Tử lại khai ra đã lấy một thứ khác.

Nguyên là Vương Bàn Tử thấy bộ vu bào màu đỏ đó ban đầu bay loạn xạ trên đỉnh điện, cho rằng bên trong chắc chắn có thứ gì đó giúp nó bay được, tìm kiếm nửa ngày, xé cả mũ trùm đầu ra, phát hiện bên trong vu bào lại có một bộ khung.

Bộ khung bằng gỗ, cũng không biết là chất liệu gì, ngửi thì thơm nức, trên đó khắc những ký hiệu kỳ quái.

Những thanh gỗ này đều không lớn, trọng lượng cũng nhẹ, nhưng lại cực kỳ chắc chắn, cộng thêm có điêu khắc trên đó, Vương Bàn Tử cho là đồ tốt, cũng nhét vào ba lô.

Sau khi lấy ra, Tiêu Dao tò mò cầm lấy.

Kết quả lại có một loạt tiếng thông báo của hệ thống vang lên: "Phát hiện ký chủ tiếp xúc Thiên niên lôi kích hòe mộc tâm, rút ra 100 điểm khí vận." "Phát hiện ký chủ tiếp xúc Thiên niên lôi kích hòe mộc tâm, rút ra 100 điểm khí vận." ...

Tiếng thông báo vang lên liên tiếp tám lần.

Tiêu Dao cũng ngây người.

Hòe mộc (cây hòe) chí âm, đặc biệt là cây hòe già trăm năm tuổi trở lên, cực kỳ chiêu âm, dễ sinh ra yêu tà.

Lôi kích mộc (gỗ bị sét đánh) lại chí dương, các pháp sư đều thích dùng lôi kích mộc làm nguyên liệu chế tạo pháp khí, dùng để trấn áp âm tà là thích hợp nhất.

Nhưng thiên niên lôi kích hòe mộc tâm thì là cái quái gì?

Thứ này rốt cuộc là âm hay dương?

Có tác dụng gì?

Thứ này có lẽ cũng là một bộ pháp khí của linh vu năm đó, chỉ là bây giờ hoàn toàn không ai biết công dụng cụ thể, chỉ còn lại thuộc tính kỳ lạ.

Vương Bàn Tử bây giờ nhìn tám thanh gỗ, nhớ lại thứ trên lưỡi mình, sợ đến nổi da gà.

"Đốt đi, mau đốt đi, thứ này có đáng bao nhiêu tiền tôi cũng không dám lấy." Vương Bàn Tử quay đầu đi, "Không được, tôi không thể nhìn." Tiêu Dao gật đầu, trực tiếp cất thiên niên lôi kích hòe mộc tâm vào không gian hệ thống.

Vừa mới cất vào, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

"Hệ thống phát hiện Thiên niên lôi kích hòe mộc tâm thích hợp làm nguyên liệu cường hóa cho Cơ quan tri chu, sau khi cường hóa, Cơ quan tri chu có thể lắp đặt súng máy hạng nặng 12.7mm, cường hóa và hợp thành tổng cộng cần 1800 điểm khí vận, có cường hóa hợp thành không?" Tiêu Dao trong lòng thầm vui mừng, đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, được đến chẳng tốn công phu, nguyên liệu cường hóa Cơ quan tri chu không ngờ lại để Bàn Gia tìm được.

Tiêu Dao không chút do dự lựa chọn cường hóa và hợp thành.

Rất nhanh, tám thanh gỗ ban đầu đều biến mất, khẩu súng máy hạng nặng đặt trong không gian hệ thống cũng không thấy đâu nữa.

Chỉ có Cơ quan tri chu dường như lớn hơn một chút.

Tiêu Dao nhìn xem, ngẩn người không phát hiện ra khẩu súng máy ở vị trí nào.

Sau đó điều khiển Cơ quan tri chu xoay một vòng, mới phát hiện giữa hai hàng răng nanh của nó, từ trong miệng thò ra một nòng súng đen ngòm, lóe lên ánh sáng u tối.

Ngầu quá!

Tiêu Dao hài lòng gật đầu.

Trong lúc Tiêu Dao đang nghiên cứu Cơ quan tri chu, ở phía xa hơn, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất bắt đầu khám phá không gian bên trong sơn động.

"Nơi này không ổn lắm, những xác khô này có cả nam nữ già trẻ, chắc là nô lệ, nhưng dùng người sống làm nô lệ tuẫn táng, thường cũng là chiết chi táng (bẻ gãy chân tay rồi chôn) hoặc đơn giản thô bạo là chém đầu.

Như ở đây, bị rót thiếc vào đỉnh đầu, mắt, mũi, tai, lưỡi đều bị cắt đi thì thực sự chưa thấy bao giờ…" Hồ Bái Nhất bối rối, "Cảm giác của tôi là nơi này không giống hố tuẫn táng, mà giống một pháp trường hơn." "Nhìn những món đồ tùy táng này, tượng người ngựa bằng đồng, người không có vũ khí, ngựa không có yên, số lượng cũng không đúng." Tuyết Lỵ Dương sau khi xem xét kỹ cũng nói, "Cảm giác của tôi cũng vậy, tôi nhớ rằng các vương hầu thời cổ đại khi chôn cất xe ngựa, ít nhất cũng là ba mươi sáu kỵ, thứ đến là mười sáu kỵ, bây giờ ở đây chắc chưa đến ba mươi, con số nào cũng không khớp." "Tôi lại thấy, mức độ ăn mòn trên những tượng người ngựa

bằng đồng này rất nghiêm trọng, đã nói lên một vấn đề." Tiêu Dao sờ hết tất cả tượng người, tượng ngựa và xe đồng ở đây, tổng cộng chỉ hấp thụ được khoảng 2000 điểm khí vận.

Phải biết những tượng người ngựa bằng đồng này đều là di vật thời Hán, quy cách lại cao, chế tác cũng được coi là tinh xảo, theo lý thì chỉ cần một cái là đủ để hấp thụ hàng ngàn điểm khí vận.

Thông báo của hệ thống cũng đều có những tiền tố như tàn khuyết, rỉ sét, chưa hoàn thành.

Nơi này tuyệt đối không phải minh điện huyền cung của mộ Hiến Vương, mộ Hiến Vương không thể nghèo nàn như vậy.

"Tôi cũng đã từng thấy trên nhiều tài liệu, các đồ đồng tam đại được khai quật, bao gồm cả đồ đồng thời Hán, tuy bị không khí và nước ăn mòn, nhưng phần lớn cũng chỉ có nhiều gỉ đồng, chứ không như đồ sắt, để lâu sẽ rỉ sét không chịu nổi.

Đồ đồng ở đây rõ ràng có vấn đề." Tiêu Dao nói thêm, "Tôi nghĩ có khả năng đây không phải mộ đạo, mà là một xưởng sản xuất minh khí bao gồm đồ đá và đồ đồng.

Những đồ đồng này đều là sản phẩm không đạt chuẩn, tám phần là tỷ lệ hợp kim không nắm vững, đã xảy ra sai sót." "Còn những nô lệ này, là cố ý hay đơn thuần là trình độ không đủ thì khó đoán.

Nhưng những nô lệ bị hành hạ đến chết này, có lẽ là Hiến Vương dùng để trừng phạt và báo thù cho hành vi đó." Tiêu Dao nói xong, ánh mắt của Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều nhìn về phía Hồ Bái Nhất.

Dù sao đối với việc phán đoán vị trí mộ huyệt, Mạc Kim Giáo Úy giỏi phân kim định huyệt, có thể nói là chuyên nghiệp nhất.

Hồ Bái Nhất gật đầu, "Nơi này quả thực không giống minh điện

huyền cung, hình chế không hợp, vị trí cũng không đúng lắm.

Mộ Hiến Vương là phong thủy huyệt thủy long vựng, vị trí hiện tại của chúng ta đang ở ngoài vựng, nơi này tán phong chỉ khí, hoàn toàn không thích hợp làm mộ thất." "Vấn đề hiện tại là, nếu đây không phải là nơi mộ Hiến Vương, vậy vị trí của mộ Hiến Vương rốt cuộc ở đâu?" Hồ Bái Nhất nhíu mày.

"Lão Hồ, anh là Mạc Kim Giáo Úy cơ mà, không phải là người hiểu rõ phân kim định huyệt nhất thiên hạ, là tay cừ khôi nhất sao?

Vấn đề này phải hỏi anh chứ." Vương Bàn Tử không khách khí nói.

Trên mặt Hồ Bái Nhất thoáng lộ vẻ ngượng ngùng: "Cái đó, đệ nhất thiên hạ chỉ là tự xưng thôi, tự xưng.

Hơn nữa, phân kim định huyệt cần phân tích hình thế lý khí, long sa huyệt thủy, phải dùng la bàn kim châm, những thứ đó ở trong hẻm núi Trùng Cốc này đều không dùng được." "Tại sao?

Chương 147

Cho tôi xem nào, không phải anh có mang la bàn sao?" Vương Bàn Tử miệng tuy đau, nhưng vẫn không ngăn được lòng nhiệt huyết muốn đến mộ Hiến Vương.

"Mang thì có mang, nhưng từ trường trong Trùng Cốc bị nhiễu loạn, có lẽ là do thiên thạch từ ngoài không gian, la bàn sớm đã mất linh." Hồ Bái Nhất bất đắc dĩ nói.

"Vậy thì xem phong thủy, ra ngoài tìm một chỗ cao hơn quan sát kỹ xem sao?" Vương Bàn Tử lòng không cam.

Hồ Bái Nhất lắc đầu, "'Thập lục tự phong thủy âm dương bí thuật' thành sách vào cuối đời Thanh, gốc rễ từ thiên tinh phong thủy thuật bắt đầu từ đời Đường, nhưng thủy long vựng của mộ Hiến Vương trong Trùng Cốc lại là phong thủy tiên huyệt của thời kỳ thượng cổ hơn, nhiều danh gia phong thủy đời sau đều cho rằng loại phong thủy huyệt này căn bản không tồn tại, vì vậy những ghi chép lưu truyền lại cũng đa phần không rõ ràng…" "Thực ra, tôi có thể thử xem." Tiêu Dao nói.

"Đúng rồi!" Hồ Bái Nhất vỗ đùi, "Chúng ta có sẵn một Phát Khâu Thiên Quan ở đây sao lại không hỏi nhỉ?

Trong đội ngũ cách mạng của chúng ta đâu phải chỉ có mình tôi là chuyên gia." "Vậy Diêu Tử mau lên, lối vào mộ Hiến Vương có khả năng nhất là ở đâu?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tuyết Lỵ Dương cũng đầy hứng thú đi đến gần, nghe xem cách nói của Tiêu Dao.

Đối với bản lĩnh tầm long điểm huyệt của Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương rất khâm phục, kết quả ở mộ Hiến Vương lại bó tay chịu trói,

ngược lại Tiêu Dao, một Phát Khâu Thiên Quan, lại có cách, Tuyết Lỵ Dương tự nhiên hứng thú vô cùng.

"Phát Khâu Thiên Quan có một mạch truyền thừa từ tinh thuật thời Tần Hán, trong đó đối với thiên tượng và tinh vị tương ứng với thủy long vựng, có một vài ghi chép." Tiêu Dao nói.

"Ở đây nhìn không rõ, tôi ra ngoài xem." Sau đó Tiêu Dao đi đầu, thu dọn đồ đạc, từ hang động này bơi ra ngoài.

Lần này khi đi ra ngoài, rõ ràng phần ngập dưới nước đã dài hơn, mực nước trong thời gian ngắn đã dâng lên không ít.

Sau khi Tiêu Dao ra ngoài, ở rìa hồ đã cảm nhận được lực hút đáng kể của xoáy nước.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử tự nhiên cũng cảm nhận được.

Bốn người trèo lên con đường sạn đạo bằng đá bên bờ hồ, phát hiện chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi vào động, mực nước trong hồ đã dâng lên ít nhất hai ba mét.

Những tảng đá ven bờ ban đầu đã bị nhấn chìm, bốn người chỉ có thể đứng trên những phiến đá của con đường sạn đạo bên vách núi.

Xoáy nước giữa hồ lại càng lúc càng rõ ràng, ban đầu chỉ như một viên châu đen khảm giữa hồ nước xanh biếc sâu thẳm, lúc này lại như một hố đen có sinh mệnh, không ngừng nuốt chửng mọi thứ trong hồ.

Bùn cát, đá tảng, cá lớn, rong rêu.

Bốn người đứng trên phiến đá sạn đạo, đều cảm thấy kinh hãi.

"Diêu Tử, nói đi, lối vào mộ Hiến Vương rốt cuộc ở đâu?

Nếu không chúng ta sẽ bị nước hồ nhấn chìm, không chừng còn bị cái xoáy nước lớn này hút vào." Vương Bàn Tử nói.

Tiêu Dao cười cười, "Tôi cho rằng, lối vào mộ Hiến Vương, chính là cái xoáy nước lớn trong hồ kia." Tiếng nước thác quá lớn, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều trợn tròn mắt, tưởng mình nghe nhầm, hoặc là bỏ sót thông tin gì đó.

Tiêu Dao dùng ngón tay chỉ vào cái xoáy nước lớn giữa hồ, xác nhận không lầm.

"Diêu Tử, cậu điên rồi à?

Cái xoáy nước đó vào rồi còn ra được sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người.

"Cái xoáy nước này không phải là thủy nhãn trong truyền thuyết sao?

Lúc tôi đào núi ở Côn Luân, từng gặp phải loại xoáy nước này trong sông ngầm dưới lòng núi lớn, truyền thuyết nói đó là thủy nhãn thông thẳng ra Đông Hải, không bao giờ cạn, dù bao nhiêu nước đổ vào cũng không có phản ứng, giống như một cái động không đáy vậy." Sắc mặt Hồ Bái Nhất cũng thay đổi.

"Đừng vội, nghe Diêu Tử nói xem sao?

Diêu Tử, tại sao cậu lại cho rằng cái xoáy nước này thông đến lối vào mộ Hiến Vương?" Chỉ có Tuyết Lỵ Dương vẫn giữ được lý trí, nhưng xem ra cô cũng không hoàn toàn tin phục.

"Địa cung nhất định ở trong lòng núi, chắc chắn nằm trong phạm vi một dặm dưới Minh Lâu Lăng Vân Thiên Cung." Tiêu Dao quả quyết nói.

"Ất Tị Quan Tinh Thuật có câu, trời có tượng, đất có hình, tượng hình tương y tìm chân long.

Thủy long vựng, trên ứng với vi mang thủy hoàn, dưới thông với giới nhãn thúc khí, là nơi long mạch kết huyệt." Tiêu Dao vừa nói vừa

chỉ vào xoáy nước lớn, “Trong toàn bộ Trùng Cốc, nơi trên ứng vi mang thủy hoàn, dưới thông giới nhãn thúc khí, chỉ có cái xoáy nước lớn trong hồ này.” Tiêu Dao nói một tràng, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều im lặng, vì họ biết tám phần những gì Tiêu Dao nói là chính xác.

Thậm chí trong lòng Hồ Bái Nhất sớm đã có dự cảm, nơi dễ bị bỏ qua nhất trong cả sơn cốc chính là cái xoáy nước lớn này, cũng là nơi có khả năng nhất là lối vào mộ Hiến Vương.

Chỉ là thuật phân kim định huyệt của Hồ Bái Nhất, ở trong Trùng Cốc có chút không hiệu quả.

Bây giờ có Ất Tị Quan Tinh Thuật của Phát Khâu Thiên Quan Tiêu Dao làm cơ sở lý luận, vậy thì không sai được.

Vương Bàn Tử nhìn xoáy nước đen ngòm khổng lồ chỉ biết tặc lưỡi: “Diêu Tử à, nếu cái xoáy nước lớn này thật sự là lối vào mộ Hiến Vương, chúng ta có thể đổi lúc khác đi được không?

Đợi nước rút rồi đi được không?” Tiêu Dao lắc đầu: “E là không được.

Ất Tị Quan Tinh Thuật là thuật quan sát sự tương ứng giữa thiên tượng, thiên thời và địa hình.

Ngoài thiên tượng ra, còn có thiên thời.” “Bây giờ là năm giờ chiều, theo cách nói của Ất Tị Quan Tinh Thuật, một giờ trước là mười sáu giờ, tức giờ Quỷ Kiếp, ứng với thiệt hàng của Bàn Gia.” Vương Bàn Tử nghe vậy mặt hơi đỏ lên, “Vậy giờ sau thì sao?

Tại sao phải vào bây giờ?” Tiêu Dao khẽ cười, “Mười bảy giờ là giờ Kim Tương, mười tám giờ là giờ Phượng Các, mười chín giờ là giờ Thiên Băng…” “Thiên Băng?” Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương gần như đồng thanh hét lên.

Trên mặt sau của tấm da người mà Trần Ngọc Lâu đưa, có một đoạn văn tự ghi chép về mộ Hiến Vương.

Trong đó có một đoạn: "Hiến Vương băng, tấn vu thủy long vựng trung, thi giải thăng tiên, long vựng vô hình, nhược phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá." Trong đó, từ "thiên băng" luôn là điều mà Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương quan tâm.

Nhưng "thiên băng" rốt cuộc có ý nghĩa gì, hai người họ bàn bạc mãi cũng không đưa ra được kết luận.

Trước đó, Hồ Bái Nhất thấy chiếc máy bay ném bom của quân Mỹ bị rơi đã đâm vào vách đá một lỗ lớn, tưởng đó là "thiên băng" mà tấm da người chỉ đến, nhưng sau khi vào trong, cả nhóm phát hiện hang động đó không phải là nơi mộ Hiến Vương, mà chỉ là công xưởng chế tạo minh khí cho mộ Hiến Vương năm đó.

Vậy thì chuyện máy bay ném bom đâm vào vách đá, tự nhiên cũng không thể quy kết là thiên băng.

"Thiên băng" rốt cuộc có ý nghĩa gì, lại một lần nữa làm khó Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Tiêu Dao nói ra hai chữ "thiên băng", làm sao Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương có thể bình tĩnh được?

Tiêu Dao lại lắc đầu, "Tôi nghĩ có thể đây là sự trùng hợp, theo như văn tự trên mặt sau tấm da người, 'thiên băng' tuyệt đối là tình hình ngàn vạn năm khó gặp, nhưng theo cách nói của Ất Tị Quan Tinh Thuật, mỗi ngày mười chín giờ đều được gọi là giờ Thiên Băng." "Không lẽ mộ Hiến Vương mỗi ngày đều có cơ hội bị phá sao?" Hồ Bái Nhất vừa gật đầu lại vừa lắc đầu.

Vương Bàn Tử thấy lạ, "Lão Hồ, anh đừng có suy nghĩ lung tung làm đầu óc rối tung lên nữa." "Hồ Bát Đạo cái gì?

Đầu óc của tôi, hai mươi năm nữa vẫn tốt hơn của anh.” Hồ Bái Nhất không khách khí đả kích Vương Bàn Tử, sau đó lại nói với Tiêu Dao.

“‘Thiên băng’ phía sau tấm da người có thể không chỉ là giờ giấc, nhưng tôi nghĩ giờ Thiên Băng trong giờ giấc cũng chắc chắn có ý nghĩa, không chừng dù thiên băng có xảy ra, cũng chỉ có vào giờ này mới có khả năng phá được thủy long vựng của mộ Hiến Vương.” Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu, “Nếu đã vậy, chúng ta mau chuẩn bị đi, bây giờ nước chảy xiết, muốn vào cái xoáy nước lớn này không dễ dàng, một chút sơ sẩy có thể vạn kiếp bất phục.” Sắc mặt Tiêu Dao cũng trở nên nghiêm trọng.

Hiện giờ lũ quét dâng cao, xoáy nước lớn hơn, độ khó để vào mộ Hiến Vương không còn nghi ngờ gì đã tăng lên gấp bội, hiệu ứng cánh bướm đúng là toàn mang lại điều xấu, quỷ mới biết hành vi nào đã gây ra hậu quả này.

Bốn người trên con đường sạn đạo vừa bổ sung năng lượng vừa bàn bạc đối sách.

Sau khi quan sát một hồi, Tiêu Dao phát hiện nếu muốn để cả ba người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều thuận lợi vào trong xoáy nước, cách duy nhất chỉ có thể dựa vào xác máy bay ném bom làm vật cố định.

“Tôi mang đủ dây thừng, chỉ cần cố định dây thừng vào xác máy bay ném bom, sau đó ôm những tượng người ngựa bằng đồng trong hang đá để ổn định thân hình, hẳn là có thể an toàn đến được bên trong xoáy nước.” Tiêu Dao nói.

“Sau khi đến nơi thì đừng vội xuống, đợi tôi đi dò đường trước, xác nhận an toàn rồi hãy xuống.” Tiêu Dao nói xong, cảm thấy có chút không ổn.

Chương 148

Dù sao lúc này diện tích xoáy nước đã lớn hơn trước, thậm chí ở ngoài hồ cũng có thể cảm nhận được lực hút mạnh mẽ.

"Ba người phải dùng dây thừng nối lại với nhau, như vậy lỡ có người bị xoáy nước cuốn đi, cũng có thể chống đỡ được một lúc." Đồng thời, Tiêu Dao từ không gian hệ thống lấy ra mấy cuộn tơ nhện.

Tơ của Hắc Vưu Hưởng ở trong nước vẫn có độ dính, cường độ lớn, nhược điểm duy nhất là sợ lửa, nhưng đã xuống nước thì nhược điểm này cũng không còn.

Những sợi tơ này sẽ dùng làm dây bảo hiểm, quấn quanh eo ba người.

Nhiệm vụ xuống nước cố định dây an toàn vào xác máy bay ném bom, tự nhiên rơi vào tay Tiêu Dao, người có kỹ năng bơi lội tốt nhất.

Rất nhanh, Tiêu Dao như một con giao long khỏe mạnh, trực tiếp nhảy xuống hồ.

Vừa xuống nước, Tiêu Dao đã cảm nhận được lực hút mạnh mẽ.

Toàn bộ nước trong hồ đều đang xoay tròn ngược chiều kim đồng hồ với tốc độ cao.

Tiêu Dao bơi lội nghịch thiên, có tất cả kỹ năng tuần hải và giáp eo long lân cộng thêm, vẫn phải quẫy nước mấy cái mới ổn định được thân hình, sau đó bơi về phía xác máy bay ném bom.

Sau khi Tiêu Dao cố định xong dây thừng, lại nhanh chóng bơi về phía vách đá bị đầu máy bay đâm thủng, từ bên trong kéo ra mấy pho tượng người ngựa bằng đồng.

Những pho tượng này đều nặng mấy trăm cân, nhưng khi Tiêu

Dao kéo ra ngoài, lại có thể mượn sức của dòng nước, cảm giác cũng không đặc biệt tốn sức.

Rất nhanh, Tiêu Dao lại trở về bờ.

Ba người Hồ Bái Nhất cũng đã chuẩn bị xong, mặc đồ lặn, đeo bình dưỡng khí, mỗi người trên người đều buộc một chiếc đèn Lưu Ly Lãnh Diễm, thứ này làm nguồn sáng dưới nước có độ xuyên thấu tốt, thời gian cũng dài, gần như không cần lo lắng hết năng lượng mà không sáng nữa.

Ba người Hồ Bái Nhất chuẩn bị xuống nước, nhìn con thác lớn đang gầm thét đổ xuống hồ, không khỏi có chút kinh hãi.

May mà có Tiêu Dao đi đầu, ba người sau khi xuống nước, ôm chặt tượng người ngựa, ổn định thân hình, men theo dây an toàn từng chút một di chuyển về phía xoáy nước lớn.

Tiêu Dao đi ở phía trước nhất, mặc dù có kỹ năng tuần hải trong người, cũng phải ôm một pho tượng người.

Dù sao cái thủy nhãn phía dưới sâu không thấy đáy, quỷ mới biết bị hút vào rồi, kỹ năng tuần hải có thể giúp Tiêu Dao thoát chết hay không.

Giờ phút này Tiêu Dao cũng như đứng trước vực sâu, vô cùng cẩn thận.

May mà kỹ năng Thiên Nhãn Thông giúp Tiêu Dao có thể nhìn rõ tình hình dưới nước, rất nhanh Tiêu Dao cảm giác được khi kéo pho tượng người, đã làm xáo động lớp bùn cát dưới đáy hồ, lớp bùn cát đó có lẽ chỉ dày khoảng bốn năm tấc.

Phía dưới là những tảng đá lớn rất bằng phẳng.

Điều này cho thấy hồ nước rất có khả năng có dấu vết tu sửa nhân tạo, trong lòng Tiêu Dao càng thêm chắc chắn, cái xoáy nước lớn kia

nhất định là lối vào mộ Hiến Vương.

Ở rìa xoáy nước, sức mạnh của dòng nước ngầm cực lớn, tốc độ dòng chảy nhanh đến mức khiến Tiêu Dao có cảm giác như bị xé toạc.

Tiêu Dao quay đầu lại, hai tay ấn xuống, ra hiệu cho ba người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đợi ở rìa trước.

Ba người Hồ Bái Nhất hiểu ý, đều ôm tượng người ngựa nằm phục dưới đáy nước, không dám động đậy.

Tiêu Dao nhanh chóng bám dây an toàn tiến vào rìa xoáy nước, cố gắng nhìn xuống phía dưới xoáy nước đen ngòm vô tận, có một cửa động.

Tìm thấy rồi!

Tiêu Dao trong lòng vô cùng kích động, lập tức vẫy tay với ba người phía sau.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương từ từ di chuyển đến bên cạnh xoáy nước.

Lúc này, hiện tượng hắc trư độ hà vẫn còn, trời tối âm u, tầm nhìn trong nước càng thấp hơn, Tiêu Dao có thể nhìn rõ tình hình bên trong xoáy nước, nhưng ba người kia thì không thấy.

Tiêu Dao biết nếu ba người họ không thấy mục tiêu rõ ràng, sẽ khó tìm được cửa động chính xác, liền từ trên người mò ra mấy cây pháo sáng lạnh đã chuẩn bị trước, quẹt vào tấm khiên thiết lân ở tay trái.

Pháo sáng lạnh lập tức bùng lên tia lửa và khói, Tiêu Dao đợi vài giây sau đó, lần lượt ném pháo sáng vào trong xoáy nước.

Trong cái xoáy nước lớn dường như từ thuở hồng hoang chưa từng có ánh sáng chiếu vào, xuất hiện mấy đốm sáng.

Tuy mờ ảo, nhưng cũng có chút ánh sáng.

Ba người Hồ Bái Nhất thò đầu ra bên cạnh xoáy nước lớn, cuối cùng cũng nhìn rõ phía dưới, cũng thấy được cửa động ở rìa bên trong.

Mấy người đang vui mừng, chuẩn bị hành động, thì một bóng đen khổng lồ nhanh chóng tiếp cận ba người Hồ Bái Nhất.

Tiêu Dao thấy vậy kinh hãi tột độ, muốn nhắc nhở thì đã không kịp.

Tuyết Lỵ Dương có thể trọng nhẹ nhất đột nhiên bị một con cá liệt phúc dài gần bằng một người đâm vào.

Cũng không biết con cá liệt phúc khổng lồ này là cố ý, hay bị dòng nước ngầm cuốn đến đây, không thể không đâm vào Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương bị đâm không nhẹ, đồng thời lại bị một luồng nước ngầm mạnh mẽ cuốn đi, tay đang kéo tượng ngựa bị tuột ra, không nắm được, cả người bị xoáy nước cuốn vào.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử gần như đồng thời đưa tay ra tóm lấy Tuyết Lỵ Dương, nhưng đều tóm hụt, mắt thấy Tuyết Lỵ Dương sắp bị cuốn vào xoáy nước, sợi dây an toàn mỏng manh buộc ở eo không biết có chịu nổi không.

Tiêu Dao giũ tấm khiên thiết lân ở tay trái, bung ra chắn trước người, tay phải vung sợi tơ nhện buộc móc đinh thép cacbon ra, móc chặt vào khóa an toàn của Tuyết Lỵ Dương, đồng thời liều mạng giật lại.

Một lực cực lớn truyền đến từ sợi tơ, Tiêu Dao thậm chí có thể cảm nhận được tơ của Hắc Vưu Hưởng đang phát ra từng tiếng sắp đứt.

May mà Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng phản ứng kịp, đồng thời một tay ôm tượng ngựa, tay còn lại dùng sức kéo Tuyết Lỵ Dương ra ngoài.

Ba người đồng thời dùng sức mới kéo được Tuyết Lỵ Dương từng chút một từ vực sâu xoáy nước trở về.

Lúc Tuyết Lỵ Dương trở về, sắc mặt trắng bệch.

Tiêu Dao lập tức ra hiệu cho ba người Hồ Bái Nhất ôm thành một khối, mượn sức nặng của ba người và trọng lượng của tượng người ngựa để ổn định thân hình, còn mình thì đi đầu, men theo rìa xoáy nước chìm xuống.

Tiêu Dao trên người cũng ôm một pho tượng, nếu không có trọng lượng đủ lớn, cộng thêm kỹ năng bơi lội cực tốt của Tiêu Dao có thể mượn lực, e là sớm đã bị xoáy nước cuốn cho quay cuồng chóng mặt.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Dao đã tiến vào cửa động ở rìa xoáy nước.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy cửa động, Tiêu Dao đã biết đây chắc chắn là lối vào mộ đạo.

Phía trên cửa động, có những phiến đá lớn che chắn, trên đó điêu khắc những tượng đá hùng hồn, uy nghiêm.

Tiêu Dao không kịp xem kỹ, trực tiếp lao vào mộ đạo đen ngòm vô tận.

Vừa mới vào mộ đạo, lực hút mạnh mẽ của xoáy nước bên ngoài đã biến mất.

Tiêu Dao không khỏi tặc lưỡi, thiết kế lối vào mộ đạo vô cùng tinh xảo, những phiến đá khổng lồ được xếp thành một mặt nghiêng ngược thu hẹp, đã triệt tiêu lực hút của thủy nhãn xoáy nước ngay gần đó.

Sau khi Tiêu Dao vào trong, lập tức đặt đèn Lưu Ly Lãnh Diễm và đèn pin ở cửa mộ đạo, đồng thời phát tín hiệu cho Hồ Bái Nhất và những người khác đang ở cửa xoáy nước.

Ba người Hồ Bái Nhất nhận được tín hiệu, ôm thành một khối, mỗi người kéo theo một pho tượng người ngựa, mới từ từ trượt xuống theo rìa xoáy nước.

Chương 149

Tiêu Dao nhắm chuẩn rồi nhanh chóng kéo dây thừng, kéo ba người Hồ Bái Nhất vào trong mộ đạo.

Sau khi vào trong mộ đạo, cả bốn người đều có cảm giác như vừa thoát chết trở về.

Trong xoáy nước lớn vô cùng nguy hiểm, trước sức mạnh vĩ đại của thiên nhiên, sức mạnh cá nhân trông thật nhỏ bé, ngay cả tôi như giao long dưới nước khi đối mặt với xoáy nước này cũng phải vô cùng cẩn thận.

Một chút sơ sẩy, cả bốn người đều có khả năng trở thành những linh hồn vất vưởng trong sự lạnh lẽo, u tối vô tận dưới đáy thủy nhãn.

Sau khi vào mộ đạo, Tiêu Dao nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

"Ký chủ tiến vào mộ đạo của mộ Hiến Vương, nhiệm vụ tìm kiếm mộ Hiến Vương hoàn thành, nhận được 20000 điểm khí vận, thưởng một lần cơ hội cường hóa vật phẩm trung cấp." Xuất hiện rồi!

Cơ hội cường hóa vật phẩm trung cấp.

Trước đây Tiêu Dao từng nghĩ, nếu cường hóa vật phẩm sơ cấp đã lợi hại như vậy, không biết sau khi cường hóa vật phẩm trung cấp, rốt cuộc sẽ như thế nào.

Nhiệm vụ giai đoạn lần này thưởng 20000 điểm khí vận, tương đối hậu hĩnh.

"Nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm giai đoạn tiếp theo tự

động kích hoạt, tìm thấy Phượng Hoàng Đảm và sống sót mang Phượng Hoàng Đảm ra khỏi mộ Hiến Vương." Tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

"Nhiệm vụ ẩn, tìm kiếm mộ Đằng Sư, và phá giải lời nguyền Long Triền Thân." Tiêu Dao có chút cạn lời, sống sót mang ra khỏi mộ Hiến Vương, xem ra chuyến đi mộ Hiến Vương lần này, khả năng không sống sót được là rất lớn.

Nhưng nhiệm vụ ẩn bây giờ mới kích hoạt, khiến Tiêu Dao có chút bất ngờ.

Cái gọi là Đằng Sư này đã hành hạ Tiêu Dao một thời gian dài, ăn không ngon ngủ không yên đều là giả.

Gần đây, vết hằn hình rồng trên tay trái càng lúc càng sâu, thỉnh thoảng lại truyền đến một cơn đau dữ dội, giống như một sợi xích sắt nung đỏ quấn quanh tay trái.

Điều khiến Tiêu Dao lo lắng hơn là, dấu vết của lời nguyền Long Triền Thân bắt đầu lan lên vai, nếu mọc thành kiên long, e là tính mạng Tiêu Dao khó giữ.

Bốn người Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất nghỉ ngơi vài phút ở lối vào mộ đạo, ổn định lại cảm xúc sau khi bị xoáy nước lớn làm cho hoảng sợ, rồi lại tiếp tục men theo con đường ngập trong nước tiến về phía trước.

Đi về phía trước khoảng mấy chục mét, trên mặt nước đã có không khí.

Rất nhanh, Tiêu Dao đi đầu bơi lên mặt nước, đi về phía trước thêm một đoạn nữa, rồi bước ra khỏi nước.

"Không sai, đây chắc chắn là lối vào mộ Hiến Vương." Hai mắt Hồ Bái Nhất sáng lên, không ngừng quan sát xung quanh.

Đèn pin và đèn đội đầu của bốn người chiếu khắp nơi, mộ đạo hiện ra bộ mặt thật của nó.

Xung quanh toàn là những phiến đá và gạch xanh lớn, không có tượng đá, không có tượng tạc, không có minh văn khắc chữ, đơn giản vô cùng, nhưng kích thước lại lớn đến kinh người, không biết nên nói là mộc mạc hay xa hoa.

Trong mộ đạo, thậm chí không thấy một cánh cửa đá nào, như thể hoàn toàn không phòng bị.

"Hiến Vương cầu trường sinh, trước đó đã bố trí rất nhiều nghi thức, thậm chí bao gồm cả việc chọn thủy long vựng làm mộ huyệt, đều là để sau khi chết được lên trời." Hồ Bái Nhất giải thích.

"Hiến Vương và người chủ trì xây dựng mộ Hiến Vương đều cực kỳ tự phụ, chắc chắn cho rằng không ai có thể từ trong xoáy nước vào đây được, tự nhiên lối vào mộ đạo ngay cả cửa đá cũng không có, nhưng nếu tiếp tục đi vào trong, có lẽ sẽ bình thường lại." Đi về phía trước hơn mười mét, mộ đạo dần dần dốc lên.

Tiêu Dao nhanh chóng từ không gian hệ thống ấp ra một con Hắc Vưu Hưởng, sau đó điều khiển nó đi về phía trước.

Con nhện to bằng lòng bàn tay trông đặc biệt nhỏ bé trong mộ đạo khổng lồ.

"Diêu Tử, cậu phái con nhện cưng của cậu đi dò mìn không thích hợp lắm đâu, thứ đó nhỏ quá." Vương Bàn Tử nói.

"Nhện rất nhạy cảm với không khí, tôi chỉ thử xem không khí ở đây có thể hít thở được không thôi." Tiêu Dao cười nói.

Một lát sau, Tiêu Dao phát cho mỗi người một viên Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, đồng thời luôn để Hắc Vưu Hưởng đi ở phía trước nhất.

Đi đến cuối con dốc, phía trước xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ.

"Lão Hồ, vừa nãy không phải anh nói Hiến Vương và người xây mộ tự phụ lắm sao?

Vậy anh nói cho tôi biết cánh cửa đá này là sao?" Vương Bàn Tử nhìn cánh cửa đá khổng lồ có chút sụp đổ.

Hồ Bái Nhất cười cười: "Bàn Tử, đừng vội, Hiến Vương có tự đại đến đâu thì cửa minh điện cũng phải có cái gì đó che chắn chứ, cánh cửa này nhìn kỹ đi, người ta có để lại lối ra vào đấy." Vương Bàn Tử không tin: "Ở đâu?

Cửa đóng kín mít, kích ngàn cân cũng chưa chắc mở được, theo tôi chúng ta dùng thuốc nổ đi." Vương Bàn Tử vừa nói xong, đã thấy Tiêu Dao chỉ lên đỉnh của cửa đá.

Vương Bàn Tử cầm đèn pin chiếu lên, quả nhiên phát hiện một cái lầu cửa bằng đồng.

Toàn bộ lầu cửa đều được sơn màu đen, chỉ ở góc cạnh mới lộ ra lớp gỉ đồng màu xanh, kết cấu tinh xảo, không chỉ có diềm mái che mưa, bốn góc còn có mây bay chim lượn, tinh mỹ như một cung điện thật.

Ở chính giữa lầu cửa có một lỗ cửa, kích thước vừa đủ cho một người đi qua.

"Cái cửa quái gì thế này?

Xây trên đỉnh cửa lớn à?

Tôi chỉ thấy người ta để lỗ cho mèo ở ngưỡng cửa, để lỗ cho chó ở bên cạnh cổng sân, chứ để một cái cửa nhỏ trên đỉnh cửa lớn thì đúng là lần đầu tiên thấy." Vương Bàn Tử sau khi nhìn thấy, miệng há hốc, mặt đầy dấu hỏi.

“Cái này là để cho hồn phách của chủ mộ ra vào, tôi đã từng thấy trên tài liệu, trong các ngôi mộ của phương Tây đều có những trang trí tương tự, thậm chí trên kim tự tháp của các pharaoh Ai Cập cũng có những lối đi tương tự.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Các ngôi mộ trong nước ta cũng có loại tương tự, nhưng có chút khác biệt với phương Tây.” Hồ Bái Nhất lắc đầu, liếc nhìn Tiêu Dao.

Tiêu Dao cười cười, tiếp lời Hồ Bái Nhất nói tiếp: “Trong các ngôi mộ của nước ta, có loại cửa nhỏ này, thường là người trong đạo môn, tu tiên.

Cái lầu cửa này gọi là Thiên Môn, là lối đi để chủ mộ sau khi thi giải thăng tiên lên trời.” “Còn có chuyện như vậy sao?

Chẳng lẽ thật sự có thần tiên?” Vương Bàn Tử hỏi.

Tiêu Dao lấy Phát Khâu Thiên Quan Ấn ra, huơ huơ trước mặt Vương Bàn Tử: “Bàn Gia đừng nhát gan thế, xem chữ trên ấn của chúng ta này, Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ, có muốn tôi ấn thêm một cái lên lưng anh không?” Trước đó khi Tiêu Dao giúp Vương Bàn Tử xử lý thiệt hàng, đã ấn lên ngực hắn một cái “Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ”, lúc này sau một hồi vật lộn dưới hồ nước, đã mờ đi không ít.

Tiêu Dao vốn chỉ nói đùa, không ngờ Vương Bàn Tử lại tưởng thật: “Diêu Tử, ý này hay đấy, đến đây, ấn cho tôi một cái lên lưng, nếu chu sa đủ thì ấn thêm một cái lên bụng nữa…” “Thôi đi Bàn Tử, nhát gan thì đúng là nhát gan rồi.

Thần tiên cái quái gì!

Đây đều là mong muốn đơn phương của chủ mộ thôi, cuối cùng chẳng phải lại hời cho đám Phát Khâu, Mạc Kim chúng ta sao?

Có sẵn đạo động, không cần phải đào.” Hồ Bái Nhất cười nói.

“Được rồi, chúng ta lên đi.” Tuyết Lỵ Dương nói, từ trong ba lô lấy ra một chiếc phi hổ trảo, quăng lên lầu cửa bằng đồng, móc chặt vào đó, sau khi kéo thử thấy chắc chắn, cô là người đầu tiên trèo lên.

Tiêu Dao cũng dùng tơ nhện và đinh thép cacbon làm một cái móc neo đơn giản, hình dáng trông có vẻ kém hơn phi hổ trảo của Tuyết Lỵ Dương, nhưng tơ nhện nhẹ và đinh thép chắc chắn, cũng dễ dùng như nhau.

Rất nhanh Tiêu Dao cũng men theo sợi tơ trèo lên.

Tiêu Dao lên trên Thiên Môn, bắt đầu kiểm tra kỹ lưỡng xem bên trong lầu cửa bằng đồng có cơ quan không.

May mà Hiến Vương có lẽ cảm thấy vị trí ra vào này không cần bố trí đặc biệt thì tốt hơn, bên trong lầu cửa bằng đồng không có cơ quan, chỉ là Thiên Môn bị khóa trái từ bên trong.

Chương 150

Điều này cũng dễ hiểu, dù sao cũng là để cho chủ mộ từ bên trong thăng thiên lên trời dùng, khóa chắc chắn phải ở bên trong.

Tiêu Dao suy nghĩ một lát, trực tiếp gọi Vương Bàn Tử đang trèo lên: "Bàn Gia cố lên, đưa cho tôi cái hắc chiết tử trong ba lô của anh." Hắc chiết tử đã dùng trước đây, loại gậy có thể co duỗi gấp lại này đúng là một vũ khí lợi hại của dân trộm mộ, tiện lợi mang theo.

Sau khi Tiêu Dao quyết định dấn thân vào con đường này, cũng đã chuẩn bị một số đồ nghề chuyên nghiệp, hắc chiết tử cũng đã tìm người chuyên môn chế tạo một cái.

Tiêu Dao sau khi nhận hắc chiết tử, loay hoay nửa ngày ở Thiên Môn, một sức địch mười, trực tiếp dùng sức mạnh bẩy mở.

Thiên Môn vừa mở, Tiêu Dao trực tiếp đẩy một cánh cửa đồng ra, bảo những người khác né sang hai bên, rồi ném thẳng con Hắc Vưu Hưởng vào trong.

Hắc Vưu Hưởng nhanh chóng bò một vòng bên trong.

Sau khi Tiêu Dao xác định không có vấn đề gì, mới cầm đèn Lưu Ly Lãnh Diễm vào cửa.

Lúc đi qua Thiên Môn, Tiêu Dao phát hiện có từng cơn gió lạnh lẽo từ bên trong thổi ra, cảm giác có thể có nơi nào đó không khí lưu thông, vì vậy cũng không đeo mặt nạ phòng độc.

Sau khi qua Thiên Môn, Tiêu Dao nhanh chóng lại thả dây thừng xuống, sau khi xuống dưới, chính thức lật vào mộ đạo bên trong của mộ Hiến Vương.

Không gian phía sau cửa mộ đạo không rộng rãi, thường được gọi

là khảm đạo, chủ yếu nối liền mộ thất và cửa mộ.

Một số ngôi mộ sẽ có nhĩ thất (phòng phụ) ở hai bên khảm đạo, chuyên dùng để đặt một số đồ tùy táng.

Nhưng loại có nhĩ thất về cơ bản đều là mộ lớn, đồ tùy táng bên trong cũng không phải là những món đồ tùy táng đỉnh cao nhất, những thứ thực sự quý giá sẽ ở trong minh điện, quan quách.

Tiêu Dao nhìn sang hai bên khảm đạo của mộ Hiến Vương, nhanh chóng phát hiện hai hàng bóng người cao lớn.

Đúng lúc này, ba người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều đã lật qua cửa mộ, đi đến bên cạnh Tiêu Dao.

Vương Bàn Tử mượn ánh sáng đèn đội đầu nhìn về phía trước, giật mình một cái: "Ôi đệch, có người à?" "Bàn Tử gan càng ngày càng nhỏ, nhìn cho kỹ đi, là người sống sao?" Hồ Bái Nhất an ủi Vương Bàn Tử một câu, nhưng không an ủi còn hơn.

"Đây là những tượng người bằng đồng." Tuyết Lỵ Dương vẫn bình tĩnh, lập tức nói, đồng thời giơ đèn pin quan sát kỹ, định đi về phía trước.

Tiêu Dao một tay kéo Tuyết Lỵ Dương lại.

"Cẩn thận, những tượng người bằng đồng này có gì đó kỳ lạ." Tiêu Dao nhíu mày nói.

"Rất bình thường mà, nhìn những tượng người, tượng ngựa, xe đồng này, tinh xảo hơn nhiều so với những gì chúng ta thấy ở hang động kia." Hồ Bái Nhất đi lên phía trước, đèn pin chiếu một vòng, nhìn càng rõ hơn.

Chất lượng của hai hàng tượng người ngựa xe bằng đồng quả thực tốt hơn, khí chất tổng thể đều hiên ngang, trên người mang theo một luồng sát khí, giống như một đội quân tinh nhuệ thực sự.

Tay của những tượng người này đều cầm binh khí cán dài, đều là những loại có đặc sắc của nước Điền như việt có lỗ rỗng, rìu có mũi nhọn.

Nhìn qua đều là lễ khí, ít có binh khí thực chiến như mâu, sóc.

Khảm đạo khá hẹp, tổng cộng cũng chỉ rộng khoảng một trượng, những tượng người bằng đồng này lại cao lớn vô cùng, binh khí trong tay cao đều trên hai mét.

Muốn đi vào trong, phải đi qua khảm đạo, mà muốn đi qua khảm đạo thì phải đi xuyên qua giữa những tượng người bằng đồng.

Tiêu Dao trong lòng bất an, nhưng lại không thể chứng thực, Hắc Vưu Hưởng đã đi qua, chỉ là trọng lượng của nó quá nhẹ, e là không thể kích hoạt cơ quan.

Tiêu Dao giũ tay trái, bung khiên Long Văn Thất Tinh Thiết Lân ra, tay phải rút Toái Tinh Tịch Tà Đao, nhìn xem cảm thấy không an toàn.

Khiên thiết lân cận chiến linh hoạt, ôm sát người, rất dễ dùng, nhưng trong loại mật đạo đầy cơ quan này, việc phòng hộ khó tránh khỏi không đủ chu toàn.

Đúng lúc này, Tuyết Lỵ Dương đưa ô Kim Cương tới.

Tiêu Dao gật đầu, nhận lấy ô Kim Cương: "Đợi chút, tôi đi trước dò đường." Sau đó Tiêu Dao bung ô Kim Cương ra, một tay cầm ô một tay cầm khiên, Toái Tinh Đao cũng cầm ngược trong tay phải, cẩn thận bước vào khảm đạo.

Tiêu Dao chỉ mới bước về phía trước hai bước, vừa đi đến trước mặt tượng người bằng đồng, đã nghe thấy một tiếng cơ quan kêu ken két đến ê răng.

"Diêu Tử, có cơ quan, mau quay lại." Hồ Bái Nhất hét lên.

Tiêu Dao lúc này làm sao có thể lùi, chỉ nghe trong bóng tối truyền đến hai tiếng xé gió, ô Kim Cương lập tức chắn trước người.

Sau hai tiếng "đinh đang", hai mũi tên nỏ bằng đồng rơi xuống đất.

Hồ Bái Nhất vừa mới thở phào một hơi, đã thấy những tượng người bằng đồng hai bên Tiêu Dao, những chiếc rìu việt trong tay đồng loạt chém xuống.

Tốc độ chém xuống của rìu việt cực nhanh, thời cơ lại vô cùng xảo diệu, đúng vào lúc tên nỏ bằng đồng bắn ra.

Cùng lúc đó, phiến đá sau lưng Tiêu Dao "xoạt" một tiếng lật dọc lên, lộ ra một cái hố sâu hơn một trượng, bên trong toàn là những mũi chông đồng sắc nhọn.

Tuy trên đó đã mọc gỉ đồng, nhưng không còn nghi ngờ gì, nếu người rơi vào, vẫn sẽ bị đâm thành một chuỗi lỗ máu.

Tiêu Dao trừng mắt, dùng khiên vảy sắt ở tay trái để đỡ.

Chiếc rìu đồng nặng trịch bổ vào khiên vảy sắt, tóe lên một vệt lửa, thân hình Tiêu Dao hơi loạng choạng, đồng thời khẽ nghiêng người.

Một chiếc rìu đồng khác ở bên phải lập tức bổ vào vị trí gót chân sau của Tiêu Dao, đá vụn bay tung tóe.

Khóe miệng Tiêu Dao hơi nhếch lên.

Sau đó, hắn ném Kim Cương Tán ra sau lưng, Tuyết Lỵ Dương vội bắt lấy, nhưng không biết Tiêu Dao định làm gì.

Tiêu Dao nhanh chóng lấy một quả pháo nổ (nhị lôi tử) từ không gian hệ thống ra, đây là thứ hắn đã chuẩn bị từ trước.

Lúc này, sau khi châm lửa, hắn liền ném vào trong mộ đạo.

Một lát sau, một tiếng nổ vang như sấm rền trong mộ đạo chật

hẹp.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy đầu óc bị tiếng pháo nổ làm cho ong ong, miệng lẩm bẩm: "Chết tiệt, tôi cứ có cảm giác mỗi lần Diêu Tử đổ đấu mà châm pháo nổ là lại có thể biến chuyện âm u rùng rợn thành vui như Tết.

Lòng can đảm của Bàn Gia tôi đúng là đã lớn hơn một chút rồi." Hồ Bái Nhất mỉm cười, đương nhiên biết Tiêu Dao đang thi triển một trong những tuyệt kỹ của Phát Khâu Thiên Quan là Thính Lôi Biện Huyệt, nhưng Diêu Tử không đi theo lối thường, đốt pháo trong mộ đạo đúng là có một không hai.

Tiêu Dao đã nhanh chóng nghe rõ toàn bộ kết cấu mộ đạo, cũng nắm được đại khái vị trí các hố bẫy dưới chân.

Hắn lập tức lấy dây thép từ không gian hệ thống ra, móc đinh thép vào, rồi quăng về phía tường gạch hai bên mộ đạo.

Sức tay của Tiêu Dao cực lớn, lại thêm sự gia cố của tuyệt kỹ Cửu Liên Hoàn, hắn nhanh chóng cố định đinh thép trên tường mộ đạo.

Tiêu Dao hóa thân thành người nhện, tay giật mạnh dây thép, mượn lực phóng lên tường mộ đạo, đồng thời liên tục ném đinh thép xuống đất.

Nhanh chóng, nhiều nơi trên mặt đất vang lên tiếng cơ quan, từng phiến đá lật mở.

Thỉnh thoảng, từ hai bên tường lại có nỏ đồng bắn ra, nhưng Tiêu Dao luôn có thể dùng những góc độ không tưởng để vừa vặn né tránh những mũi tên đó.

Con đường dài chừng bốn năm mươi mét này, Tiêu Dao chỉ mất hai ba phút đã vượt qua.

Phía sau Tiêu Dao là một bãi chiến trường, binh khí của các tượng binh sĩ bằng đồng hai bên đều đã rơi vãi trên mặt đất.

Chương 151

Trên mặt đất rải rác không ít mũi tên nỏ bằng đồng.

Các tấm ván lật liên hoàn đều đã bị đinh thép của Tiêu Dao kích hoạt, phiến đá dựng đứng, để lộ ra hố bẫy bên dưới.

Tiêu Dao đứng ở cuối con đường, cười nói: "Được rồi, qua đi." Hồ Bái Nhất lúc này mới giơ Kim Cương Tán, che chắn cho Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử phía sau, cẩn thận đi qua con đường này.

Sau khi đến cuối, Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái với Tiêu Dao: "Hay lắm, người ta đều nói diêu tử phiên thân, hôm nay tôi đã được chứng kiến rồi, Diêu Tử đúng là nhanh nhẹn thật." Tuyết Lỵ Dương cũng cười gật đầu: "Ông ngoại tôi Chá Cô Tiếu năm đó chắc cũng có thân thủ như vậy, nếu gặp được, nhất định sẽ rất thích cậu." Tiêu Dao khiêm tốn cười: "Thật ra, thân thủ của tôi tốt hơn ông ngoại một chút, chỉ có tài bắn súng là không bằng thôi." Hồ Bái Nhất nghe vậy cười ha hả, vỗ vai Tiêu Dao: "Anh thích những nhân tài nói thật như chú." Tiêu Dao cũng không nhiều lời, lập tức xoay người đi về phía trước.

Một con đường với cơ quan trùng trùng, nguy hiểm vô cùng, nhưng đối với toàn bộ lăng mộ Hiến Vương, nó chỉ được xem là món khai vị.

Sau món khai vị, có thể sẽ có món ngọt.

Tiêu Dao sớm đã thấy bên cạnh con đường có mấy gian nhĩ thất.

Những gian nhĩ thất này đều không lớn, mỗi gian chỉ rộng chừng một trượng vuông, còn nhỏ hơn cả phòng ngủ của những căn nhà cho thuê ở đời sau.

Nhưng những thứ bên trong các gian nhĩ thất này lại khiến người ta choáng ngợp, thần trí hoảng hốt.

Tiêu Dao nhìn mấy gian nhĩ thất đầy ắp đồ đồng, đồ xương, đồ ngọc, đồ gốm.

Ngoài những thứ này ra, còn có các loại bánh vàng, bánh bạc, vàng móng ngựa đơn giản thô bạo, cùng từng đống tiền đồng.

Một số ít là tiền Tần bán lượng, phần lớn hơn là tiền Hán ngũ thù.

Còn có không ít xương cốt kỳ lạ xen lẫn trong đó, một số rõ ràng là của tuấn mã và chó săn, một số trông giống chim muông, chắc chắn không thể thiếu những loài chim quý thú lạ mà Hiến Vương sưu tập được.

Tiêu Dao nhìn đến hoa cả mắt, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương càng trố mắt chết lặng.

Còn về Vương Bàn Tử, lúc này đã không còn kiềm chế được nữa, trực tiếp lao vào trong nhĩ thất, cầm cái này lên lại đặt cái kia xuống.

Nhanh chóng, một nỗi khổ não hạnh phúc dâng lên trong lòng Vương Bàn Tử, hắn phải đối mặt với một vấn đề nan giải cực lớn.

Rốt cuộc nên lấy cái nào?

Lấy bao nhiêu?

Những món đồ tùy táng này đương nhiên rất quý giá, nhưng trong lòng Vương Bàn Tử cũng hiểu rõ, đối với lăng mộ Hiến Vương, những thứ này thật sự không phải là quý giá nhất, cùng lắm cũng chỉ là một vài món đồ tùy táng thông thường, thậm chí còn chưa được coi là trân bảo.

Nếu lấy những thứ này, có khả năng đến lúc đối mặt với những món trân phẩm trong quách của Hiến Vương, sẽ không còn chỗ để

nữa.

Bàn Gia không hổ là người cầm lên được đặt xuống được, sau khi cầm mấy món đồ ngọc, đồ vàng đã lựa chọn kỹ càng trong tay mân mê hồi lâu, cuối cùng đành nhẫn tâm đặt lại xuống đất, giả vờ như không thấy.

Tiêu Dao bị Vương Bàn Tử làm cho bật cười.

Không giống Vương Bàn Tử, Tiêu Dao hoàn toàn không có gì phải băn khoăn.

Chọn cái này hay chọn cái kia, chỉ có trẻ con mới phải lựa chọn, Tiêu Dao muốn tất cả.

Sau khi phát hiện nhĩ thất, Tiêu Dao không dừng lại, liên tục chạm vào các món đồ tùy táng bên trong.

Tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên.

"Hệ thống kiểm tra được vật chủ tiếp xúc với một con ve ngọc đời Hán, hấp thụ 500 điểm khí vận." "Hệ thống kiểm tra được vật chủ tiếp xúc với một chiếc rìu đồng đời Hán, hấp thụ 800 điểm khí vận." … So với những món trân phẩm trong ngôi mộ lớn cuối cùng ở Long Lĩnh Mê Quật, khí vận có thể hấp thụ từ những món đồ tùy táng ở đây rõ ràng ít hơn một chút.

Chỉ có một số ít món có thể đạt đến bốn chữ số khí vận, còn lại đa phần chỉ khoảng vài trăm điểm.

Nhưng thắng ở chỗ số lượng lớn, đủ no.

Tiêu Dao tổng cộng phát hiện bốn gian nhĩ thất, ngoại trừ một gian bị rò nước làm hư hại không ít đồ tùy táng, ba gian còn lại đầy ắp, cung cấp hàng trăm món minh khí có thể hấp thụ khí vận.

Tiêu Dao sờ đến không dừng lại được.

Quan trọng hơn là, những thứ ở đây đối với Tiêu Dao, hoàn toàn không tồn tại vấn đề có mang đi được hay không.

Tiêu Dao có không gian hệ thống mà.

Chỉ là Tiêu Dao đã sớm nghĩ kỹ, chỉ lấy hàng tinh phẩm.

Đối với người khác, còn có quá trình giám định thật giả, xem xét từng món trong hàng trăm món minh khí cũng phải mất mấy ngày.

Tiêu Dao thì khác, hắn chỉ cần dựa vào khí vận mà hệ thống hấp thụ, có thể ngay lập tức phán đoán món đồ tùy táng nào là tinh phẩm, món nào giá trị không cao.

Không cần Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương thúc giục, chỉ mất khoảng mười phút, Tiêu Dao đã "cạo sạch" đồ tùy táng trong bốn gian nhĩ thất một lượt.

Vương Bàn Tử quay đầu lại nhìn, thắc mắc: "Sao tôi có cảm giác những món đồ tùy táng đó ít đi nhỉ?

Ảo giác của mình sao?

Chắc chắn là vậy rồi." Tiêu Dao mãn nguyện rời khỏi nhĩ thất, tiếp tục đi về phía trước.

Một loạt thao tác vừa rồi đã trực tiếp hấp thụ được gần mười vạn điểm khí vận.

Không lâu trước đây, khi muốn nâng cấp phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan lên Tòng Lục Phẩm, nhìn lại thông báo của hệ thống về lượng khí vận cần thiết để nâng cấp từ Tòng Ngũ Phẩm, hắn đã cảm thấy đó là một con số trên trời.

Mười lăm vạn khí vận, chắc phải đợi đến không biết năm nào tháng nào.

Chỉ là mới đây không lâu, cộng với phần thưởng hoàn thành nhiệm

vụ tìm kiếm lăng mộ Hiến Vương, hắn đã có gần mười bốn vạn khí vận.

Không biết tự lúc nào, chỉ cần thêm một vạn điểm khí vận nữa là có thể thăng cấp.

Tiêu Dao trong lòng đắc ý, đang lúc đi về phía trước thì bị Hồ Bái Nhất kéo lại.

“Diêu Tử, cẩn thận, phía trước là Tam Sinh Kiều.” Tiêu Dao chưa kịp trả lời, Vương Bàn Tử đã ngẩn người trước.

“Lão Hồ, chúng ta đến âm phủ rồi à?

Có cả Tam Sinh Kiều?

Chẳng lẽ còn có canh Mạnh Bà để uống nữa sao?” “Nói nhiều.

Cái này không giống với Tam Sinh Kiều ở âm phủ.

Trong truyền thuyết thượng cổ, người sau khi chết, thi giải đăng thiên, trước khi trở thành tiên nhân, phải bước qua Tam Sinh Kiều, chặt đứt những vướng bận của hồng trần tục thế.” Hồ Bái Nhất nói.

Sau khi được Hồ Bái Nhất nhắc nhở, Tiêu Dao mới hoàn hồn, nhìn con đường dưới chân, phát hiện ra sự bất thường.

Con đường trước đó đều là mộ đạo bằng phẳng được lát bằng gạch xanh, nhưng khi đi đến đây, nó lại biến thành một con đường nhỏ quanh co được lát bằng đá phiến màu xanh đen.

Con đường nhỏ hẹp, đi được hơn chục trượng thì chia làm ba ngã, nối với ba cây cầu vừa hẹp vừa cao.

Chương 152

Tiêu Dao có thần thông Thiên Nhãn Thông, nhưng nhìn con đường khúc khuỷu này, hắn vẫn cảm thấy trong lòng ngột ngạt, vô cùng khó chịu.

Ba cây cầu đá hẹp và cao vút kia lại càng chìm trong sương mù, khiến tâm thần người ta dao động.

Tiêu Dao lắc lắc đầu, cố gắng không để bị con đường nhỏ và cây cầu đá làm phiền, rồi nhìn lại ba người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, kinh ngạc phát hiện ba người kia hoàn toàn không có chuyện gì.

Giống như ảnh hưởng của con đường nhỏ và cây cầu đá hoàn toàn chỉ nhắm vào một mình Tiêu Dao.

"Con đường nhỏ dưới chân chúng ta, chính là Hoàng Tuyền Lộ mà chúng ta thường nói. 'Hoàng Tuyền' xuất hiện sớm nhất vào thời Đông Chu, trong một câu chuyện nổi tiếng về Trịnh Trang Công và lời thề 'không gặp nhau dưới suối vàng' với mẹ mình." "Nhưng khái niệm 'Hoàng Tuyền' này, có lẽ xuất phát từ thời kỳ cổ xưa hơn, có khả năng trước thời Ân Thương, người xưa đã có khái niệm về Hoàng Tuyền rồi." Hồ Bái Nhất vừa đi trên con đường nhỏ lát đá xanh đen vừa nói.

"Tôi thấy khái niệm Hoàng Tuyền sớm nhất có thể bắt nguồn từ việc người xưa đào giếng.

Tổ tiên của chúng ta thời thượng cổ đa phần tập trung ở khu vực Tây Bắc và Trung Nguyên, địa khí sâu dày, thường đào giếng đến một độ sâu nhất định sẽ thấy nước màu vàng tuôn ra, cộng với việc người xưa cho rằng âm hồn sẽ trở về lòng đất, nên mới có cách nói 'Hoàng

Tuyền' sớm nhất." Tiêu Dao nghe Hồ Bái Nhất nói lung tung về Hoàng Tuyền Lộ, lại càng cảm thấy trước mắt từng trận hoảng hốt.

Kỳ lạ, Thiên Nhãn Thông có thể nhìn trong bóng tối, có thể thấy rõ cõi u minh, ngược lại không bằng ba người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương không có Thiên Nhãn Thông sao?

"Lão Hồ, nhìn kìa, dưới cầu này có nước, vàng khè, không biết có phải là Hoàng Tuyền không." Vương Bàn Tử lúc này đã bước lên Tam Sinh Kiều, chỉ vào con mương sâu dưới cầu nói.

"Tôi nghĩ có thể là nước Hoàng Tuyền, nhưng con sông này chắc chắn không gọi là Hoàng Tuyền, nên gọi là Vong Xuyên." Hồ Bái Nhất nói.

Sau đó Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại nói thêm vài câu, nhưng trong tai Tiêu Dao lại giống như ở tận chân trời, âm thanh ngày càng nhạt đi.

Tiêu Dao phát hiện cảnh vật trước mắt không ngừng dao động, sương mù nhàn nhạt lượn lờ không tan.

Nhanh chóng, ngay cả bóng dáng của ba người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng dần nhạt đi, cuối cùng biến mất.

Tiêu Dao cố gắng gọi, nhưng phát hiện dù dùng sức thế nào, cổ họng cũng không thể phát ra âm thanh.

Trên ba cây cầu phía trước dần hiện ra một bóng người, mặc một bộ y phục màu trắng ngà.

Điều quan trọng là Tiêu Dao có thể chắc chắn, người này trước đó hoàn toàn không tồn tại, hoàn toàn xuất hiện từ hư không, là một người lạ.

Một cơn lạnh thấu xương lan ra trên người Tiêu Dao, toàn thân

nổi da gà.

Nếu là âm tà bình thường, Tiêu Dao đã dùng Toái Tinh Đao chém một nhát là xong chuyện.

Nhưng tình hình trước mắt dường như không giống với việc gặp phải âm tà, hơn nữa, cái bóng màu trắng ngà kia cũng không cảm thấy có địch ý.

Dòng sông Vong Xuyên vốn đục ngầu màu vàng dưới Tam Sinh Kiều, đột nhiên trở nên trong vắt, mực nước cũng dâng lên dưới cầu.

Bên kia bờ sông Vong Xuyên vừa hẹp vừa sâu, nở đầy những đóa hoa màu đỏ không biết tên, diễm lệ đa dạng, đẹp đến mức không giống như thứ nên xuất hiện trong lăng mộ dưới lòng đất.

Tiêu Dao bất giác bước về phía trước, muốn nhìn rõ bóng người mặc y phục trắng ngà kia.

Đáng tiếc, Tiêu Dao tiến một bước, nước sông Vong Xuyên dưới Tam Sinh Kiều lùi một bước, bóng người trắng ngà kia cũng lùi xa một bước.

Đang lúc Tiêu Dao bó tay hết cách, bóng người mặc y phục trắng ngà trên Tam Sinh Kiều từ từ nghiêng người.

Tiêu Dao ngẩn người, lại là một nữ tử?

Tuy không nhìn rõ mặt, nhưng chỉ cần bóng lưng và dáng người kia đã khiến Tiêu Dao chấn động mạnh, luôn cảm thấy dường như đã gặp ở đâu đó, nhưng lại hoàn toàn không nhớ ra được.

Tiêu Dao lại nhìn xuống người mình, phát hiện trang phục trên người cũng đã thay đổi.

Quần áo trên người biến thành một bộ vu bào lộng lẫy vô cùng, có phần giống với trang phục của mười tám linh vu trong tế đàn, nhưng

sang trọng hơn nhiều.

Bộ trang phục này Tiêu Dao chưa từng thấy bao giờ.

Trên miếng ngọc bội trên người, Tiêu Dao phát hiện ra ký hiệu của Tiệt Hồn Phù.

Đẳng Sư?

Mình bây giờ biến thành Đẳng Sư rồi sao?

Đáng tiếc Tiêu Dao không có gương, không thể xem dáng vẻ hiện tại có giống với pho tượng ngọc trong miếu Đẳng Sư hay không.

Tiêu Dao sắp phát điên rồi, hắn ghét nhất là loại cảnh tượng như huyễn cảnh này, hắn vung tay, từ từ rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra.

Khoảnh khắc Toái Tinh Đao ra khỏi vỏ, sương mù nhàn nhạt xung quanh Tiêu Dao giống như thủy tinh bị đập vỡ, không phải từ từ tan biến, mà là vỡ tan trong nháy mắt, biến mất vào hư không.

Bóng dáng của ba người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng xuất hiện trên Tam Sinh Kiều.

Dòng nước dưới Tam Sinh Kiều lại biến thành màu vàng đục ngầu.

Những đóa hoa diễm lệ màu đỏ bên kia sông Vong Xuyên cũng hoàn toàn biến mất.

Nữ tử mặc trang phục trắng ngà đứng trên Tam Sinh Kiều, vào khoảnh khắc Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao ra, đã hoàn toàn quay mặt lại, đối diện với Tiêu Dao, làm một thủ thế.

Tiêu Dao có nhìn rõ không?

Tiêu Dao cũng không rõ, chỉ cảm thấy khuôn mặt nữ tử đó vô cùng quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ ra được.

“Mẹ kiếp!” Tiêu Dao lại cất Toái Tinh Đao vào không gian hệ thống.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Tiêu Dao.

“Diêu Tử sao thế?

Từ lúc nãy đã hồn vía lên mây rồi, sao vậy?

Trên Tam Sinh Kiều gặp được tình nhân cũ kiếp trước à?” Vương Bàn Tử cười nói.

Tiêu Dao cười khổ, lắc đầu, cảm thấy toàn thân như vừa được vớt từ dưới nước lên, ướt đẫm mồ hôi.

“Nơi này thật sự quá tà môn rồi, Hiến Vương muốn thi giải đăng thiên, làm ra cái Tam Sinh Kiều để làm gì?

Trực tiếp lên trời là được rồi, chẳng lẽ còn muốn đi đường vòng à?” Tiêu Dao cố gắng ép mình bình tĩnh, cách để Tiêu Dao bình tĩnh là ép mình suy nghĩ.

Hồ Bái Nhất ngẩn người, vừa rồi nói cả buổi, quả thực không nghĩ đến vấn đề này.

Tam Sinh Kiều, nước Vong Xuyên, Hoàng Tuyền Lộ, đều là nơi con người sau khi chết đi vào địa phủ, nhưng chí của Hiến Vương không ở đó, lão ta muốn một bước đăng thiên, cưỡi gió bay lên, hóa tiên trường sinh.

Giống như Tiêu Dao nói, quay đầu đi Tam Sinh Kiều là không thể.

“Cái này thật sự làm khó anh rồi, có thể là thời Hiến Vương có một số phong tục đặc biệt hoặc khái niệm văn hóa mà chúng ta không biết chăng.” Hồ Bái Nhất cũng không nói ra được nguyên do.

“Tôi thấy thứ này có khả năng không phải Hiến Vương muốn

xây.” Tiêu Dao nghiến răng nghiến lợi nói: “Nên là do vị đại tế ti chủ trì xây dựng lăng mộ Hiến Vương, cũng chính là Đằng Sư xây dựng.” Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nghe xong đều ngẩn người.

Chương 153

"Còn nữa, lúc đi qua cây cầu này, đừng quay đầu lại." Tiêu Dao nghĩ đến bóng người trắng ngà vừa xuất hiện trên cầu, lại nghiến răng nghiến lợi bổ sung một câu.

"Tại sao?" Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi.

"Không tốt lành!" Tâm trạng Tiêu Dao bỗng nhiên bực bội, chỉ cảm thấy khoảnh khắc bóng người kia quay đầu lại, đã có chuyện gì đó xảy ra.

Cái thủ thế kia có ý nghĩa gì?

Hồ Bái Nhất cười: "Quả thật có cách nói này, nhưng đó là chuyện về sau, hẳn là sau khi tư tưởng luân hồi của Phật gia truyền vào Trung Thổ, mới biến Tam Sinh Kiều thành cầu Nại Hà, thêm vào truyền thuyết về Tam Sinh Thạch, canh Mạnh Bà.

Vì sau khi chết phải đầu thai, trên cầu không nên quay đầu lại, từ bỏ tiền thế mới là lựa chọn tốt nhất." "Chính là cái gọi là cầu Nại Hà đường Nại Hà, chẳng qua không qua được sông Vong Xuyên.

Trước đá Tam Sinh không đúng sai, bên đài Vọng Hương gặp Mạnh Bà." Tiêu Dao u uất bổ sung một câu.

Lúc này ba người Hồ Bái Nhất đã qua cầu, Hồ Bái Nhất đang cảm thán, những con vật được chạm nổi trên cầu đều thành từng đôi từng cặp, lăng mộ Hiến Vương cũng có khả năng là một ngôi mộ hợp táng.

Biết đâu quách của Hiến Vương phi cũng ở trong lăng mộ.

Vương Bàn Tử nghe vậy, "Vậy chẳng phải là niềm vui nhân đôi sao?

Bảo bối trong mộ chắc chắn cũng nhiều hơn đúng không?" Tuyết

Lỵ Dương nghe xong, vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở Vương Bàn Tử: "Lần này chúng ta chủ yếu là tìm kiếm tung tích của Mộc Trần Châu, giải trừ lời nguyền trên người chúng ta, đừng có ý đồ lung tung." Vương Bàn Tử tự nhiên không phục: "Tham mưu trưởng Dương, lời cô nói tôi không thích nghe lắm, sao lại gọi là ý đồ lung tung được?

Lão già Hiến Vương kia gần như đã mang toàn bộ tài sản của khu vực Trá Long Sơn và nửa Điền quốc xuống lòng đất để chôn cùng." "Những thứ này để dưới lòng đất chỉ có thể mục nát, vừa không thể chuyển hóa thành của cải vật chất để hỗ trợ bốn công cuộc hiện đại hóa, cũng không thể chuyển hóa thành của cải tinh thần để người ta hiểu được lịch sử văn hóa của cổ Điền quốc và các bộ lạc khu vực Trá Long Sơn, chỉ có thể cùng Hiến Vương từ từ mục rữa, chẳng phải là lãng phí lớn hơn sao?" Tuyết Lỵ Dương nhíu chặt mày: "Anh nói cũng có vài phần lý, nhưng phải nhớ rõ mục đích ban đầu của chúng ta, đừng để những thứ khác che mờ mắt." Tiêu Dao mỉm cười, Bàn Gia e rằng thật sự không quên mục đích ban đầu, mục đích ban đầu của Bàn Gia vốn đã bao gồm cả việc đổ đấu phát tài, chỉ e rằng ưu tiên của việc này còn cao hơn cả việc tìm Mộc Trần Châu, là mục đích ban đầu hơn cả mục đích ban đầu.

Lúc Tiêu Dao đi qua Tam Sinh Kiều, có hơi bối rối, nhưng không phải vì sợ hãi, mà có một cảm giác rất kỳ lạ, luôn cảm thấy có một ký ức đang từ từ hồi sinh trong đầu mình.

Dù hiện tại vẫn là một mớ hỗn độn, nhưng Tiêu Dao tin rằng phần ký ức này nhất định sẽ từ từ nổi lên mặt nước.

Bốn người nhanh chóng qua Tam Sinh Kiều, đến trước một bức tường đá cao lớn.

Bức tường đá toàn thân màu trắng, từ mặt đất kéo dài đến đỉnh.

Xem ra không phải là đá Hán Bạch Ngọc thường thấy, mà là một

loại khoáng vật giống thạch anh nào đó.

Chính giữa bức tường trắng, có một cửa động cao lớn.

Trên cửa động có những chiếc đinh đồng khổng lồ được xếp thành hình các vì sao, giữa các đinh đồng được nối bằng sợi chỉ vàng, dường như đại diện cho quy luật vận hành của các vì sao.

Vương Bàn Tử lượn lờ trước cửa nửa ngày, lấy ra thanh sắt dẹt thử, nhưng phát hiện hoàn toàn không có khe hở nào để cạy.

"Diêu Tử, Lão Hồ, cửa này mở thế nào?

Phía trên cũng không có khóa, bên dưới và ở giữa cũng không có khe cửa, dù là mở khóa hay cạy mạnh, đều là chó cắn nhím không có chỗ xuống miệng." Vương Bàn Tử có chút sốt ruột.

Hồ Bái Nhất tiến lên xem xét nửa ngày, lại đưa tay đẩy kéo, không hề nhúc nhích.

"Làm sao bây giờ?

Dùng thuốc nổ?" Vương Bàn Tử nói.

"Bình tĩnh đi, lại không phải là anh ba, đừng có động một chút là dùng thuốc nổ, dùng chút trí tuệ đi!" Hồ Bái Nhất chỉ vào đầu mình.

Vương Bàn Tử bị nghẹn họng nửa ngày không nói được lời nào, quay đầu lại nói với Tiêu Dao: "Diêu Tử, chú xem đi, trí tuệ của chú nhiều hơn, đợi lát nữa cần dùng thuốc nổ thì gọi tôi." Tiêu Dao cũng không khách khí, bước lên cẩn thận xem xét cánh cửa lớn.

Trong ký ức của Tiêu Dao, bộ ba trong cốt truyện gốc, từ khi bắt đầu từ vòng xoáy, tiến vào lăng mộ Hiến Vương không hề tốn sức như vậy.

Bất kể là cơ quan cạm bẫy trên đường, huyễn tượng trên Tam Sinh Kiều, hay cánh cửa lớn đầy sao này, đều là những thứ mới xuất

hiện.

Có lẽ là do dòng thời gian thế giới này ác ý với một người xuyên không như Tiêu Dao chăng?

Tiêu Dao cũng không lo lắng, lấy ra kim trù, liên tục gõ gõ lên những chiếc đinh đồng khổng lồ.

Bản lĩnh Thính Lôi Biện Huyệt không chỉ dùng trong việc tìm mộ đổ đấu, mà dùng để phá giải cơ quan cũng rất hữu dụng.

Chỉ mất một lúc, Tiêu Dao đã nắm được đại khái cơ quan trong cánh cửa và các chiếc đinh.

"Cánh cửa này có khóa." Tiêu Dao thu kim trù lại, bình thản nói.

"Khóa?

Ở đâu?

Hai anh em các người đều một bụng ý xấu, định lừa tôi à." Vương Bàn Tử hiển nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng về lời bình phẩm "dùng chút trí tuệ" của Hồ Bái Nhất.

"Khóa ở trên cửa, chỉ là không nhìn thấy thôi." Tiêu Dao cười cười, "Những chiếc đinh đồng này chính là khóa cửa." "Đinh đồng là khóa cửa?

Vậy mở thế nào?" Hồ Bái Nhất cũng có chút mông lung.

Tuyết Lỵ Dương thông minh lanh lợi, dường như đã hiểu ra, đưa tay sờ lên cửa.

"Những sợi chỉ vàng nối các chiếc đinh này được khảm trong các rãnh." Tuyết Lỵ Dương nói.

Hồ Bái Nhất nghe vậy liền phản ứng: "Thì ra là vậy." Vương Bàn Tử vẫn ngơ ngác: "Sao cơ?

Chỉ vàng trong rãnh thì có liên quan gì đến khóa cửa?" Tiêu Dao cũng không úp mở, trực tiếp giải thích: "Những chiếc đinh đồng này được xếp theo một vị trí đặc biệt, có thể thấy ngoài những chiếc đinh ra, còn có rất nhiều vị trí trống, cho thấy những chiếc đinh này có thể di chuyển được.

Lộ trình di chuyển chính là những rãnh được khảm chỉ vàng này." "Chỉ cần di chuyển những chiếc đinh đồng đến vị trí đặc biệt, cánh cửa này tự nhiên có thể mở ra." Vương Bàn Tử lúc này mới vỡ lẽ: "Hiểu rồi, tôi hiểu rồi, là khóa mật mã thời cổ đại." Tiêu Dao vỗ tay: "Bàn Gia trí tuệ đấy, chính là ý đó." Vương Bàn Tử có chút ngại ngùng: "Diêu Tử, tôi biết chú là người tốt, không cần khen tôi đâu, mau mở cửa đi." Tiêu Dao gật đầu, đứng trước cửa lớn, cẩn thận nhìn những chiếc đinh đồng trên cửa.

"Những chiếc đinh này được sắp xếp theo thiên tượng, Cửu Cung Bát Quái âm dương số thuật đều không có tác dụng, chỉ có thể dựa vào tinh tượng để lý giải." "Những chiếc đinh này có mười ba chiếc, trong đó bốn chiếc là cố định, đại diện cho tứ cực của thiên tượng.

Chín chiếc còn lại, đại diện cho Bắc Đẩu." "Đợi đã đợi đã, tôi đọc sách ít, Diêu Tử đừng lừa tôi.

Tôi nhớ là Bắc Đẩu Thất Tinh mà?" Vương Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu.

Tiêu Dao gật đầu: "Người bình thường biết đến Bắc Đẩu Thất Tinh cũng không sai." "Chẳng lẽ còn có cách nói khác?" "Đương nhiên rồi, Bắc Đẩu Cửu Tinh ngoài bảy sao Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn Khúc, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Phá Quân ra, còn có hai sao Tả Phụ và Hữu Bật, chỉ là sau này hai sao Tả Phụ Hữu Bật dần ẩn đi, bảy hiện hai ẩn, cuối cùng mới diễn hóa thành Bắc Đẩu Thất Tinh mà thôi." Tiêu Dao giải thích.

“Thực tế cách nói Bắc Đẩu Cửu Tinh còn cổ xưa hơn, Bắc Đẩu thời thượng cổ có thể có chín ngôi sao, vị trí, hình dạng cũng khác với hiện tại.

Trong các văn hiến thời Tiên Tần, vẫn còn lưu giữ rất nhiều cách nói về Bắc Đẩu Cửu Tinh.

Hiện tại ở một số nơi vẫn còn tín ngưỡng Cửu Hoàng đã có từ không biết bao giờ, cái gọi là Cửu Hoàng, chính là Bắc Đẩu Cửu Tinh.” “Trong cách nói của Đạo gia, Bắc Đẩu Cửu Tinh cũng có những ý nghĩa riêng, theo thứ tự là: Thiên Xu tinh, Thiên Tuyền tinh, Thiên Cơ tinh, Thiên Quyền tinh, Ngọc Hành tinh, Khai Dương tinh, Dao Quang tinh, Động Minh tinh, Ẩn Nguyên tinh.” Vương Bàn Tử nghe nửa hiểu nửa không, tiếp tục hỏi: “Tôi biết là Bắc Đẩu Cửu Tinh, nhưng phải di chuyển đến vị trí nào, thành hình dạng gì?” Tiêu Dao cười: “Bắc Đẩu chủ tử, Nam Đẩu chủ sinh, đã muốn mở cửa, tự nhiên phải đổi Bắc Đẩu thành Nam Đẩu.” Vương Bàn Tử nhìn sang Hồ Bái Nhất bên cạnh: “Lão Hồ, Nam Đẩu có mấy sao ấy nhỉ?” “Sáu sao.” “Ồ ồ, Diêu Tử, vậy không đổi được rồi, số lượng không khớp mà.” Vương Bàn Tử lo lắng nói.

“Không sao, Nam Đẩu Lục Tinh không sai.

Thiên Phủ tinh cổ danh là Lệnh tinh, Thiên Lương tinh cổ danh là Ấm tinh, Thiên Cơ tinh cổ danh là Thiện tinh, Thiên Đồng tinh cổ danh là Phúc tinh, Thiên Tướng tinh cổ danh là Ấn tinh, Thất Sát tinh cổ danh là Tướng tinh.

Ngoài Nam Đẩu Lục Tinh ra, gần Nam Đẩu vẫn có ba ẩn tinh.” Tiêu Dao miệng vừa nói, tay đã bắt đầu hành động, di chuyển những chiếc đinh đồng trên cửa lớn.

“Nam phương tam ẩn tinh, Thiên Uyên, Thiên Biện, Thiên Thược…” Tiêu Dao vừa động ngón tay, chiếc đinh đồng khổng lồ đã

di chuyển trên rãnh khảm chỉ vàng.

Chương 154

Chiếc đinh đầu tiên vừa di chuyển đến vị trí, chỉ nghe một tiếng "cạch", dường như đã kích hoạt cơ quan ở đâu đó.

Sau đó, cây Tam Sinh Kiều mà bốn người vừa đi qua lại gãy làm đôi từ giữa, dòng Vong Xuyên vừa hẹp vừa sâu dưới Tam Sinh Kiều đột nhiên nứt ra, lộ ra vực sâu như miệng ác quỷ.

Những phiến đá trên con đường họ đi qua bắt đầu sụp đổ từng đoạn, lăn xuống vực sâu, không một tiếng động, hiển nhiên đã rơi rất lâu mà vẫn chưa chạm đáy.

Vương Bàn Tử nhìn đến mặt tái mét: "Diêu Tử à, mật mã này nếu đoán sai thì sẽ thế nào?" Tiêu Dao mặt không đổi sắc: "Có thể thế nào?

Bắc Đẩu chủ tử, Nam Đẩu chủ sinh, nếu tôi không thể đổi Bắc Đẩu thành Nam Đẩu, thì chúng ta chỉ có một con đường chết." Nói xong, Tiêu Dao lại di chuyển một chiếc đinh khác.

Phía sau bốn người, vị trí sụp đổ ngày càng nhiều, bắt đầu từng bước tiến gần đến vị trí bốn người đang đứng.

"Diêu Tử, Diêu gia, ngài ra tay phải có chút chuẩn xác đấy, một trăm sáu bảy mươi cân của tôi đều giao cho ngài đấy." Vương Bàn Tử nói.

"Nói bậy, ít nhất cũng phải một trăm tám mươi cân." Hồ Bái Nhất không chút lưu tình vạch trần Bàn Tử, đồng thời dẫn ba người lùi thêm về phía cửa lớn.

Tiêu Dao trong lòng cũng đang chửi thầm, cửa ải này rõ ràng khó hơn nhiều so với trong cốt truyện gốc, chỉ cần sơ suất một chút là chết

không có chỗ chôn.

May mà Tiêu Dao có được Ất Tị Quan Tinh Thuật, đối với vị trí các vì sao đã nắm rõ trong lòng, nếu không chỉ dựa vào thuật Cửu Cung Bát Quái, e rằng đã gục ngã ở đây.

Cuối cùng, sau khi chiếc đinh cuối cùng trong chín chiếc đinh di động được Tiêu Dao di chuyển đến vị trí tương ứng, lại một trận tiếng cơ quan vang lên, con đường sụp đổ không ngừng phía sau bốn người đã không còn sụp đổ nữa.

Mép vực sâu chỉ cách vị trí bốn người đứng chưa đầy một mét, gió âm mang theo mùi lưu huỳnh và bụi đất không ngừng thổi lên từ vách vực, bên dưới tối đen như mực, ánh sáng cũng không thể chiếu thấu, chỉ có vài viên đá vụn rơi xuống, hồi lâu cũng không có tiếng chạm đáy.

Tiêu Dao dùng sức hai tay, cánh cửa phía trước cuối cùng cũng từ từ mở ra.

Phía sau cánh cửa quả thật tối đen như mực, không có một tia sáng nào.

Ánh sáng từ đèn pin trên đầu và đèn pin cầm tay của mấy người chiếu vào, gần như đều bị hút mất.

Tiêu Dao biết, điều này cho thấy không gian bên trong cực lớn, nguồn sáng còn chưa chiếu đến biên giới không gian đã bị hấp thụ và tán xạ đi mất.

Trong ba lô của Tuyết Lỵ Dương có súng bắn pháo sáng và đạn tín hiệu, vừa hay có thể dùng, cô trực tiếp bắn một phát đạn tín hiệu vào trong.

Toàn bộ không gian lập tức bị ánh sáng chói lòa của đạn tín hiệu chiếu sáng rực.

Trong nháy mắt, Tiêu Dao đã nhìn rõ những thứ bên trong động huyệt.

Phía sau cánh cửa quả thực là một minh điện vô cùng rộng lớn, chiều cao cũng kinh người.

Chính giữa minh điện rõ ràng cao hơn một khoảng so với xung quanh, trên đó đặt ba cỗ quan tài.

Ba cỗ quan tài này bất kể chất liệu, hình dáng, kiểu cách, thiết kế đều hoàn toàn khác nhau, thậm chí trông không giống như đồ vật của cùng một thời đại, phong cách chênh lệch rất lớn.

Cách bài trí cũng không giống nhau, khiến người ta kinh ngạc đến cứng lưỡi.

Ba cỗ quan tài được xếp thành hình chữ "phẩm", cỗ quan tài ở phía trước nhất, cũng là gần bốn người nhất, có kích thước vô cùng đồ sộ, làm bằng chất liệu đồng xanh.

Nó được treo lơ lửng giữa không trung bằng những sợi xích đồng khổng lồ.

Phía sau cửa, đồng loạt vang lên tiếng hít khí lạnh.

"Thứ gì đây?" Vương Bàn Tử lơ mơ hỏi.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày: "Lão Hồ, lần trước anh từng nhắc đến, ấm tử quan, thanh đồng quách, bát tự không cứng chớ lại gần, phải không?" "Phát Khâu ấn, Mạc Kim phù, hộ thân không hộ quỷ thổi đèn; ấm tử quan, thanh đồng quách, bát tự không cứng chớ lại gần; thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tá Lĩnh đi đường vòng; xích y hung, tiếu diện thi, quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc." Hồ Bái Nhất trầm giọng nói một câu: "Trước mắt chúng ta là thanh đồng quách." "Lão Hồ, bát tự của mấy anh em chúng ta có cứng không?" Vương Bàn Tử hỏi.

“Sao thế?

Bát tự không cứng chúng ta có thể một đường xông đến trước ba cỗ yêu quan này sao?

Nửa đường đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

Bàn Tử, chúng ta phải giữ vững tinh thần lạc quan cách mạng chứ.” Hồ Bái Nhất trả lời.

“Đùa chứ, Bàn Gia tôi lúc nào sợ, chỉ là nhìn cái thanh đồng quách treo lơ lửng này, có chút không biết xuống miệng từ đâu… à, xuống tay.” Vương Bàn Tử tự nhiên không phục.

Tiêu Dao cũng nhíu mày: “Dù thế nào, chúng ta cứ qua xem trước đã.” Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu.

Đạn chiếu sáng do súng bắn pháo sáng bắn ra không duy trì được lâu, Tiêu Dao bây giờ hào phóng, một hơi đổi bảy tám cây Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng từ không gian hệ thống, tay phải vung lên ném ra.

Nhanh chóng, những cây đèn ống phát ra ánh sáng lạnh lẽo u uất rải rác trong minh điện, khiến minh điện có thêm chút ánh sáng.

Tiêu Dao nhìn vào trong, phát hiện đây là một minh điện hình chữ “hồi” khổng lồ, tổng cộng có hai lớp trong và ngoài.

Lớp thứ nhất sau cánh cửa tường trắng, rộng khoảng hai ba trượng, phía sau là một lớp tường gạch.

Giữa hai lớp tường chất đầy các loại minh khí dùng để tế tự bằng đồng.

Đồ tùy táng ở đây rõ ràng cao hơn một bậc so với trong nhĩ thất phía sau con đường lúc nãy, về cơ bản là chất liệu đồng, ngà voi và ngọc thạch.

Tiêu Dao tự nhiên sẽ không bỏ qua những thứ này, toàn là khí vận

cả đấy.

Hơn nữa, đã đến nơi quan trọng và nguy hiểm nhất của lăng mộ Hiến Vương, lúc này nếu có thể nâng cấp phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan lên Tòng Ngũ Phẩm, tự nhiên là tốt nhất.

Không chỉ thể lực, tinh thần, sức mạnh, nhanh nhẹn được tăng cường, mà kỹ năng Tòng Ngũ Phẩm cũng vô cùng quan trọng, kỹ năng nhiều không thừa, thêm một kỹ năng, thêm một phần hy vọng sống sót.

Tiêu Dao chào Hồ Bái Nhất một tiếng, trực tiếp đi về phía những món đồ tùy táng ở lớp giữa.

Vương Bàn Tử có chút không hiểu: "Diêu Tử, đồ tốt đều ở trong mấy cái quan tài kia, những thứ này vừa nặng vừa chìm, xem làm gì?" Tiêu Dao cũng không giải thích, chỉ nói một câu bảo họ nghiên cứu ba cỗ yêu quan trước, đợi mình thăng quan phát tài đã.

Ba người Hồ Bái Nhất thấy Tiêu Dao kiên trì, cũng không nói nhiều, cầm đèn pin đi thẳng đến trước thanh đồng quách cẩn thận nghiên cứu.

Tiêu Dao nhanh chóng hấp thụ khí vận từ các món đồ tùy táng.

Đẳng cấp của đồ tùy táng trong minh điện của lăng mộ Hiến Vương tăng lên, khí vận có thể hấp thụ cũng theo đó tăng cao.

Tùy tiện một món đồ cũng có trên năm trăm điểm khí vận, không thì cũng hơn một ngàn.

Tiêu Dao dùng khoảng mười phút, một hơi hấp thụ được hơn mười vạn điểm khí vận.

Cộng với mười ba vạn điểm trước đó, khí vận của Tiêu Dao đã đạt đến khoảng hai mươi bốn vạn.

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan của Tiêu Dao trực tiếp thăng lên Tòng Ngũ Phẩm, tiêu hao hết mười lăm vạn khí vận.

"Chúc mừng vật chủ, khí vận đạt 150000, phẩm cấp Thiên Quan thăng lên Tòng Ngũ Phẩm.

Kỹ năng Tòng Ngũ Phẩm đã được kích hoạt…" Thần Tiên Tác?

Tiêu Dao hơi ngẩn người, tên kỹ năng này thật kỳ quái.

Chương 155

Đợi xem rõ giới thiệu kỹ năng, tâm trạng của Tiêu Dao cũng trở nên phức tạp.

Thần Tiên Tác lại là một loại độn thuật.

Đúng vậy, là loại độn thuật như thủy độn, mộc độn, thổ độn.

Chỉ là Thần Tiên Tác không thuộc phạm trù ngũ hành độn thuật, mà là một loại độn thuật rất hiếm gặp, thằng độn (độn dây thừng).

May mà không phải là niệu độn (độn nước tiểu), Tiêu Dao lau mồ hôi trên trán.

Kỹ năng Thần Tiên Tác này có nguồn gốc từ Quải Môn trong Ngoại Bát Môn thời cổ đại, cũng gọi là tuyệt kỹ của Tiên Hí Môn.

Có thể ném một đoạn dây thừng lên không trung, sau khi ném lên, dây thừng sẽ tự nhiên lơ lửng, người thi triển có thể thuận theo dây thừng leo lên rồi biến mất, sau đó xuất hiện tại một địa điểm đã được thiết lập từ trước.

Kỹ năng này có mấy điểm mấu chốt, một là phải có dây thừng… thứ hai là phải thiết lập trước địa điểm di chuyển của độn thuật Thần Tiên Tác.

Điểm bất lợi cũng rất rõ ràng.

Nhìn giới thiệu kỹ năng Thần Tiên Tác, Tiêu Dao liền nhớ đến câu chuyện từng đọc trong Liêu Trai.

Vào một mùa đông, có một người dẫn con trai đi biểu diễn ảo thuật ở chợ, có thể biến ra những loại hoa quả trái mùa.

Có người gây khó dễ muốn ăn đào, mùa đông tự nhiên không có

đào, người biểu diễn ảo thuật lấy ra một sợi dây thừng từ trong hòm, sau một hồi biểu diễn, không ngừng ném dây thừng lên trời, sợi dây thừng đó lại dựng thẳng đứng giữa không trung, không ngừng bay cao, cuối cùng đầu dây thừng biến mất trên trời.

Sau đó, người biểu diễn ảo thuật bảo con trai thuận theo dây thừng leo lên thiên đình trộm đào.

Con trai lúc đầu không muốn, hai cha con lại biểu diễn một hồi, con trai mới thuận theo dây thừng leo lên không trung, biến mất trước mắt mọi người.

Không lâu sau, từ trên không trung rơi xuống mấy quả đào lớn và tươi ngon.

Đám đông tự nhiên ồ lên.

Lại một lúc sau, tay chân, đầu và thân thể của đứa bé bị người ta chém thành từng mảnh, từ trên trời rơi xuống.

Người biểu diễn ảo thuật vừa khóc lóc nói con trai bị thiên nhân chém chết, vừa thu thập thi thể con trai vào trong hòm, được không ít tiền thưởng.

Cuối cùng vỗ vỗ vào hòm, con trai lại từ trong hòm chui ra nguyên vẹn.

Kỹ năng Thần Tiên Tác của Tiêu Dao, tám chín phần là thoát thai từ loại kỹ năng dây thừng thần kỳ của truyền nhân Tiên Hí Môn này.

Có thể nói, kỹ năng này ngoài việc điều kiện thi triển có hạn chế ra, hoàn toàn thuộc phạm trù pháp thuật thần thông.

Dùng để thoát thân trong tình thế tuyệt vọng quả thực là một kỹ năng rất hữu dụng.

Đối với kỹ năng Thần Tiên Tác, Tiêu Dao rất hài lòng.

Ngoài kỹ năng và thu hoạch khí vận ra, Tiêu Dao còn có thu hoạch bất ngờ.

Ba thanh kiếm Hán, chất liệu hẳn là đồng xanh, xem ra không phải là đồ dùng thực tế mà giống như đồ nghi lễ.

Toàn thân dài khoảng hơn một thước, chỉ có thể xem là kiếm ngắn, được bảo quản rất tốt, hoa văn trên thân kiếm rõ ràng, có phần giống với hoa văn trên mai rùa, lưỡi kiếm vẫn còn sắc bén, sáng loáng.

Ở vị trí chuôi kiếm có ba chữ minh văn: một chữ là "mãng", một chữ là "quý", một chữ là "linh".

Tiêu Dao cũng không hiểu tại sao một thanh bảo kiếm tốt lại có tên như vậy, nhưng điều khiến hắn hứng thú là hai thanh kiếm này đều hấp thụ được một ngàn điểm khí vận.

Thông thường những món có thể hấp thụ trên một ngàn điểm khí vận, đều là những món đồ nặng như đỉnh đồng, đồ tùy táng thông thường dù là hàng tinh phẩm cũng khó có được nhiều như vậy.

Tiêu Dao tự nhiên biết ba thanh kiếm Hán này tuyệt đối là bảo bối, liền cất vào không gian hệ thống.

Kết quả vừa cất vào không gian hệ thống, liền nghe thấy một tràng tiếng thông báo của hệ thống.

"Hệ thống kiểm tra được kiếm Hán nổi tiếng, Thần Quy Kiếm, do Hán Văn Đế Lưu Hằng đúc, có thể trấn tà trảm hung." Quả nhiên là đồ tốt, chỉ không biết tại sao Thần Quy Kiếm do Hán Văn Đế Lưu Hằng đúc tạo lại lưu lạc đến lăng mộ Hiến Vương.

Chỉ là thứ này tuy không tệ, nhưng so với Toái Tinh Tịch Tà Đao của Tiêu Dao, thì yếu hơn không ít.

Lúc đó đưa cho Lão Hồ, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng không tệ.

Loại kiếm ngắn này tiện mang theo, lại không dùng để thực chiến, mà chuyên dùng để trấn tà trảm hung, đối với Mạc Kim Giáo Úy là thích hợp nhất.

Tiêu Dao sơ lược kiểm kê thu hoạch của mình xong, liền đi đến chính giữa minh điện.

Lúc này ba người Hồ Bái Nhất đang cẩn thận nghiên cứu trước thanh đồng quách lớn nhất.

Một số lớp bụi trên thanh đồng quách đã được ba người dọn đi, lộ ra những vệt đồng xanh, dưới ánh sáng mờ ảo trông như những con rết.

Lúc Tiêu Dao nhìn kỹ, phát hiện bên ngoài thanh đồng quách, có chín đạo khóa, khóa chặt toàn bộ thanh đồng quách, kín không kẽ hở.

Ngoài chiếc đồng quách lớn nhất này ra, hai chiếc còn lại cũng rất đặc biệt.

Một chiếc làm bằng gỗ, kích thước không lớn, chỉ ở mức quan tài của người bình thường, trên đó ngay cả sơn cũng không có, cũng không có điêu khắc trang trí gì, chỉ là một cỗ quan tài gỗ mộc.

Ván quan tài dày khoảng tám tấc, đen như than củi, vân gỗ trông rất mịn.

"Kỳ lạ thật, trong lăng mộ Hiến Vương lại có một cỗ quan tài mộc mạc như vậy?" Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi.

Hồ Bái Nhất đưa tay gõ vào quan tài gỗ, âm thanh phát ra ngoài dự đoán lại rất vang, chất âm không giống như sự trầm đục của gỗ, mà có phần giống với tiếng trong trẻo của kim loại.

"Trong truyền thuyết là ấm tử quan." Hồ Bái Nhất nói.

Vương Bàn Tử ngẩn người: "Hay lắm, ấm tử quan, thanh đồng

quách, bát tự không cứng chớ lại gần, hai thứ chúng ta đều gặp cả rồi…" Tiêu Dao cười: "Không sao đâu, bát tự của bốn người chúng ta cộng lại, cứng đến phá cả trời." Sau đó bốn người lại nhìn sang cỗ quan tài thứ ba.

Cỗ quan tài thứ ba cũng rất đặc biệt, là một thạch quan.

Xem ra là một khối đá nguyên khối được đục đẽo thành quan tài, hoa văn trên đó rất cổ xưa, rõ ràng niên đại cổ hơn thời Hiến Vương một chút.

Bề mặt đá khắc những vòng tròn lồng vào nhau, cuối cùng tạo thành một hình thần thú giống hổ, cũng không biết là con gì, đầy vẻ thần bí.

Bên ngoài quan tài đá, được quét một lớp sơn trong suốt, niêm phong toàn bộ quan tài.

Những điều này còn tương đối bình thường, điều đặc biệt nhất là cỗ thạch quan này có vẻ rất ngắn, chiều dài chỉ bằng một nửa ấm tử quan, càng không thể so với thanh đồng quách khổng lồ.

Dưới thạch quan có bốn chân đá, được khắc thành hình dạng một loại dã thú nào đó, cũng là loài thần thú mà Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất chưa từng thấy.

"Trước đây khi tôi bán đồ ở phố đồ cổ, có nghe người ta nhắc đến, ở Sơn Tây có đào được loại thạch quan ngắn và nhỏ này." "Đây hẳn là quan tài thời Chiến Quốc, niên đại tuyệt đối sớm hơn Hiến Vương, chỉ có ở thời Chiến Quốc, thời đại bách gia tranh minh, các loại tư tưởng hỗn tạp va chạm, mới xuất hiện những loại văn hóa mai táng kỳ lạ này." "Nghe nói loại quan tài này ngắn nhỏ, là vì bên trong chôn không phải toàn thây, gọi là toái táng, cũng gọi là bính chi táng.

Cũng có thể là quyền chi táng, không biết bên trong này là loại

nào.” Hồ Bái Nhất đi quanh thạch quan mấy vòng, từ từ nói.

“Bất kể là quan tài gì, người chôn bên trong mới là quan trọng nhất, rốt cuộc cái nào mới là quan tài của Hiến Vương?” Vương Bàn Tử hỏi.

Chương 156

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều nhíu mày.

Tiêu Dao nhẹ giọng nói: “Bên trong ba cỗ quan tài, đều là Hiến Vương.” “Diêu Tử đừng đùa, Hiến Vương chỉ có một, làm sao có thể ba cỗ quan tài đều là Hiến Vương.” Vương Bàn Tử hoàn toàn không tin.

Mắt Hồ Bái Nhất sáng lên, nhìn Tiêu Dao một cái: “Thật sự có khả năng.

Còn nhớ Tam Sinh Kiều chúng ta vừa đi qua không?” Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu.

“Nếu Hiến Vương muốn thi giải thăng tiên, tín ngưỡng tự nhiên là Đạo gia.

Đạo gia có truyền thuyết tiên nhân phải trải qua ba kiếp nạn ở hồng trần, mới có thể cuối cùng thăng thiên.” “Ba kiếp này được Đạo gia gọi là tam ngục, trạng thái chết cuối cùng của tam ngục, tất nhiên vô cùng thê thảm.

Tôi nghĩ đây cũng chính là nguyên nhân, mới dùng ba loại quan tài kỳ lạ này để an táng.” “Vậy quan tài thật sự của Hiến Vương đâu?” Tuyết Lỵ Dương hỏi.

“Nếu quan tài ba kiếp đều ở đây, quan tài thật sự của Hiến Vương chắc chắn cũng ở gần đây.” Hồ Bái Nhất khẳng định.

“Được rồi, chúng ta đừng đoán mò nữa, đều đã đến trước quan tài rồi, nói nhiều làm gì?

Mở ra xem là được rồi còn gì?

Đúng rồi Diêu Tử, chỉ cho tôi góc đông nam ở đâu, tôi đi thắp nến.

Tôi biết chú là Phát Khâu Thiên Quan, nhưng kỹ năng truyền thống của Mạc Kim Giáo Úy cũng phải tôn trọng." Vương Bàn Tử vừa nói vừa lấy bốn cây nến từ trong ba lô ra.

Tiêu Dao cũng không ngăn cản, lấy kim trù ra tính toán một hồi, rồi chỉ vào một góc của minh điện.

Vương Bàn Tử lập tức lon ton chạy đi thắp nến.

Một lát sau, góc đông nam của minh điện xuất hiện bốn điểm sáng le lói.

Bàn Tử lại chạy về: "Được rồi, tôi thắp xong rồi, tiện thể thắp cho Diêu Tử một cây, chúng ta thăng quan phát tài thôi." Nói xong, Vương Bàn Tử liền đi quanh thanh đồng quách hai vòng, bắt đầu lấy đồ từ trong ba lô ra.

Tiêu Dao lập tức ngăn lại: "Đợi đã, Bàn Gia, anh thắp mấy cây nến?" Vương Bàn Tử ngẩn người: "Bốn cây, chúng ta bốn người mà, yên tâm, tôi học hành không chuyên tâm, nhưng phương diện toán học thì được, phép cộng trừ trong phạm vi một trăm ít khi sai." "Bàn Tử, lần này e rằng anh thật sự làm sai rồi, nhìn xem mấy điểm sáng kia đi?" Hồ Bái Nhất cũng nói một câu.

Vương Bàn Tử vẻ mặt mờ mịt quay đầu lại: "Một, hai, ba… mẹ kiếp, sao lại có mười một cây nến?

Không thể nào, vừa rồi tôi rõ ràng thắp bốn cây." Lúc này, Tiêu Dao và Tuyết Lỵ Dương đồng thời nhìn về phía thanh đồng quách.

"Cô cũng nghe thấy?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Tiêu Dao gật đầu: "Bên trong thanh đồng quách này có tiếng động." Vương Bàn Tử lúc này không còn sự hưng phấn muốn thăng quan phát tài như lúc nãy nữa, rõ ràng có chút chột dạ.

Từ bên trong thanh đồng quách khổng lồ được treo bằng vòng

đồng, truyền ra từng trận tiếng ma sát kim loại khiến người ta ê răng, nghe như có người dùng móng tay cào vào quan tài.

Tiêu Dao cẩn thận nhìn điểm sáng ở góc đông nam.

Điểm sáng của bốn cây nến là ngọn lửa màu vàng bình thường, bảy điểm sáng còn lại thì khác.

Mang theo ánh sáng xanh lam u uất, tuy có thể nhìn thấy bảy điểm sáng, nhưng lại không thể chiếu sáng bất cứ thứ gì, đơn thuần chỉ là bảy điểm sáng.

Lúc này tiếng động trong thanh đồng quách lớn hơn.

"Bàn Gia, lúc nãy quay về có tiện tay lấy thứ gì không?" Tiêu Dao hỏi một câu.

Mặt Vương Bàn Tử đỏ lên, có chút ngại ngùng: "Lúc nãy tôi thấy sau thanh đồng quách này có một chiếc gương, sáng loáng, nên tiện tay gỡ xuống." Tiêu Dao chìa tay ra, Vương Bàn Tử đưa chiếc gương đồng cho Tiêu Dao.

Ngay khoảnh khắc ngón tay Tiêu Dao tiếp xúc với chiếc gương đồng, một tràng thông báo của hệ thống truyền đến.

"Kiểm tra vật chủ tiếp xúc với gương đồng trấn thi của Pháp gia thời Chiến Quốc, hấp thụ 1000 điểm khí vận." Gương đồng được bảo quản rất tốt, không chỉ không bị hư hại, mặt trước thậm chí còn có thể soi được bóng người, mặt sau có một vòng hoa văn cổ xưa, ở giữa là một vài chữ triện.

Tiêu Dao nhận dạng hồi lâu mới nhận ra, trên đó là ba chữ triện "Pháp", "Thuật", "Thế".

Giữa ba chữ là hình một con vật, giống như đầu hổ, Tiêu Dao đã hiểu, đó hẳn là phù điêu thần thú Bệ Ngạn.

Trên phù điêu được khảm những viên đá màu vàng kim để trang trí, loại đá này dễ khiến người ta lầm tưởng là vàng.

Chắc chắn Vương Bàn Tử đã coi thứ đó là vàng, mới gỡ chiếc gương đồng xuống.

Khóe miệng Tiêu Dao khẽ giật, thứ này tuyệt đối là đồ tốt, nếu có thể mang ra khỏi lăng mộ Hiến Vương, sau này tuyệt đối có công dụng lớn.

Nhưng Bàn Gia gỡ xuống lúc này không đúng thời điểm, gương đồng trấn thi của Pháp gia vừa gỡ xuống, cổ thi trong thanh đồng quách đã không yên phận, động tĩnh bây giờ ngày càng lớn.

Tiêu Dao đã hiểu, từ trên người lấy ra một lá bùa giấy "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ", dán lên thanh đồng quách.

Lập tức động tĩnh trong thanh đồng quách nhỏ lại.

Tiêu Dao biết, hiệu quả trấn áp của bùa "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ" chắc chắn không bằng gương đồng trấn thi của Pháp gia, chỉ có thể tạm thời khống chế.

Nhưng Tiêu Dao không lo lắng, những điểm sáng màu xanh lam bên cạnh ngọn nến mà Vương Bàn Tử thắp mới là trọng điểm.

Dù sao quan tài đồng cũng chắc chắn nặng nề, lại có chín đạo khóa, nhất thời bên trong cũng không ra được, muốn mở quan tài cũng không dễ, trước tiên giải quyết những chuyện bất ngờ khác thì hơn.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đồng ý với quan điểm của Tiêu Dao, nhanh chóng bốn người đều đi đến góc đông nam của minh điện.

Khi còn cách điểm sáng màu xanh lam khoảng mấy mét, Tiêu Dao hít một hơi khí lạnh.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đều dùng đèn pin chiếu về phía điểm sáng.

Nhanh chóng, một khuôn mặt quái dị đáng sợ xuất hiện trước mặt mấy người.

Khuôn mặt quái dị to bằng mặt người, trên đó mọc đầy vảy, lỗ mũi hếch lên, không có tai, cũng không có môi, chỉ có hai hàm răng sắc bén vô cùng lộ ra ngoài.

Điểm sáng xanh lam đó chính là phát ra từ miệng của khuôn mặt quái dị này.

Cùng lúc đó, súng tiểu liên Thompson của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều giơ lên, nhắm vào khuôn mặt quái dị.

Thứ này thực sự quá giống ác quỷ.

Chưa đợi hai người nổ súng, Tiêu Dao đã lập tức ngăn lại: "Thứ này là Hắc Lân Giao Nhân.

Yên tâm, đã chết rồi." Hồ Bái Nhất tò mò hỏi Vương Bàn Tử: "Lúc nãy anh thắp nến, ở đây có một con quỷ to như vậy mà cũng không thấy?" Vương Bàn Tử lúng túng: "Tối om như mực, tôi lại vội đi thăng quan phát tài, không chú ý." "Hắc Lân Giao Nhân?

Ý anh là, những thứ này là vạn niên đăng, vãng sinh chúc trong minh điện?" Tuyết Lỵ Dương hiển nhiên đã nghe qua truyền thuyết về Hắc Lân Giao Nhân, tò mò hỏi.

Tiêu Dao gật đầu: "Truyền thuyết giao nhân sống ở Nam Hải, giỏi dệt vải, có thể dệt ra long tiêu không thấm nước.

Dầu giao nhân không chỉ có điểm cháy thấp, mà chỉ một giọt cũng có thể cháy mấy tháng không tắt." "Nghe nói trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng có dùng dầu giao nhân để làm trường minh đăng, không ngờ trong lăng mộ Hiến Vương lại gặp được hàng thật." Nghe lời Tiêu

Dao nói xong, lòng hiếu kỳ của Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều dâng lên, lần lượt tiến lại gần, dùng đèn pin chiếu vào Hắc Lân Giao Nhân ở nguồn sáng xanh lam.

Ánh sáng của mấy chiếc đèn pin tập trung vào một chỗ, góc tối lập tức sáng lên.

Chương 157

Chỉ thấy ở góc đông nam có hai cây cột đồng cao lớn, mỗi cây cột đều được chia làm ba phần trên, giữa, dưới, mỗi phần đều buộc một con quái vật nửa người nửa cá.

Nửa thân trên của những Hắc Lân Giao Nhân này giống như nữ tử loài người, dáng người cũng vậy, chỉ là cổ rất nhỏ, đầu to, mặt mũi xấu xí.

Tai của giao nhân mọc trên cổ, toàn thân phủ những lớp vảy đen thưa thớt, vị trí bụng thì trần trụi.

Bảy thi thể giao nhân dường như đã được xử lý chống thối rữa đặc biệt, khô cứng vô cùng, màu đen kịt.

Từ trên cột đồng có xích đồng vươn ra, xuyên qua xương tỳ bà của Hắc Lân Giao Nhân, và tư thế của những Hắc Lân Giao Nhân này đều là tư thế quỳ, miệng há to.

Tiêu Dao cẩn thận nhìn vào miệng của ngọn trường minh đăng vãng sinh chúc đang cháy, phát hiện ở chỗ cổ họng bị người ta dùng thứ gì đó chặn lại.

Dưới lưỡi của Hắc Lân Giao Nhân tích đầy mỡ, trên lưỡi có một sợi bấc đèn vươn ra, ánh sáng xanh lam u uất chính là phát ra từ sợi bấc đèn đó.

Bốn người đi quanh ngọn trường minh đăng làm từ giao nhân một vòng, kinh ngạc không thôi.

“Những ngọn trường minh đăng này có chút kỳ lạ, theo phong tục mai táng thông thường thời Tần Hán, nếu trong mộ thất có trường minh đăng vãng sinh chúc, thì thường có mấy thi thể, sẽ thắp mấy

ngọn nến.” Hồ Bái Nhất nhíu mày nói.

“Kỳ lạ thật, lúc nãy tôi nhìn có ba cái quan tài, cũng không đủ bảy ngọn trường minh đăng, thiếu bốn thi thể…” Vương Bàn Tử nói được một nửa đột nhiên ý thức có gì đó không đúng: “Mẹ kiếp, chúng ta không phải là bốn người sao?

Lão già Hiến Vương kia tính cả chúng ta vào rồi sao?

Thật không ra gì.” Tiêu Dao lắc đầu: “Không phải đâu, tôi lại thấy, có khả năng là ba cỗ quan tài bên ngoài, cộng với thi thể của Hiến Vương phi, và thi thể thật sự của Hiến Vương… ừm, thiếu hai cỗ, không khớp số.” Tiêu Dao lúc này thật sự cảm thấy có gì đó không ổn.

Theo ký ức của hắn, những thi thể quan trọng trong lăng mộ Hiến Vương hẳn là sáu cỗ.

Hiến Vương, Hiến Vương phi, ba kiếp của Hiến Vương, ảnh cốt.

Mẹ nó, còn một cỗ nữa đâu?

Sao lại thừa ra một cỗ?

Dòng thời gian lại xảy ra biến hóa sao?

Sự quỷ dị trong lăng mộ Hiến Vương, quả nhiên còn xa hơn so với tưởng tượng ban đầu của Tiêu Dao.

Lúc này, một trận gió âm thổi qua, bốn cây nến vốn đang cháy bình thường, bị gió âm thổi tắt ngúm.

Thanh đồng quách vừa bị Tiêu Dao dùng bùa “Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ” trấn áp, lúc này lại phát ra tiếng động chói tai, toàn bộ quan quách không ngừng rung lắc.

Những sợi xích đồng khổng lồ trên quan quách cũng không ngừng phát ra từng trận tiếng ma sát.

Cùng lúc đó, ở phía đối diện thanh đồng quách, lại sáng lên bốn

ngọn đèn.

Chỉ là bốn ngọn đèn này không phải là nến đang cháy, mà là ngọn lửa màu xanh lục u uất.

Vương Bàn Tử bị dọa ngây người: "Mẹ nó, rốt cuộc là chuyện gì, nến tắt không đổ đấu, bây giờ nến tắt rồi, chúng ta có làm tiếp không?" "Không sao!

Phát Khâu Thiên Quan ở đây, Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!

Dù sao quy củ gà gáy đèn tắt không đổ đấu cũng đã phá không ít lần rồi, lần này lại có tôi ở đây, sợ gì?" Tiêu Dao bình tĩnh nói một câu, sau đó lập tức mở khiên vảy sắt ở tay trái, tay phải cầm Toái Tinh Tịch Tà Đao, xông về phía bốn điểm sáng xanh lục.

"Tôi lại muốn xem thử thứ âm tà gì đây!" Lúc Tiêu Dao đi ngang qua thanh đồng quách, lại tiện tay dán thêm một lá bùa "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ" lên thanh đồng quách: "Đừng vội, đợi thêm một lát nữa!" Nói xong, Tiêu Dao đã đến bên cạnh bốn ngọn đèn mới sáng, kết quả phát hiện trên tường minh điện ở đây cũng được khảm bốn cây cột đồng.

Vừa nhìn thấy tình hình trên cột đồng, dù Tiêu Dao gan to bằng trời, cũng bị dọa đến dựng tóc gáy, một luồng khí lạnh từ xương cụt xông thẳng lên đỉnh đầu.

Chỉ thấy trên cột đồng, cũng có bốn ngọn vãng sinh chúc, chỉ là bốn ngọn trường minh đăng vãng sinh chúc này không phải được làm từ Hắc Lân Giao Nhân.

Bốn người bị trói trên cột đồng là những cậu bé khoảng mười tuổi, hẳn là đồng nam có thể thấy trong các ngôi mộ thời kỳ đầu.

Bốn đồng nam được nuôi dưỡng cực kỳ béo tốt, đều được tạo

thành hình dáng đồng tử tiếp dẫn, quỳ trên đất, cúi đầu, mắt cũng nhắm, thần thái trông không hề hung dữ.

Tiêu Dao biết, đây chỉ là biểu tượng, không ai có thể giữ được bình tĩnh khi bị làm thành nến.

Chắc chắn bốn đồng nam đã bị mê man trước khi chết.

Bấc đèn không ở trong miệng của bốn đồng nam, mà ở trên rốn.

Mỡ trên người bốn đồng nam hiển nhiên đã cháy gần hết, chỉ còn lại một chút.

Tiêu Dao và bốn người mở cửa lớn của minh điện, khiến không khí trong minh điện lưu thông trở lại, hoàn cảnh thay đổi, bấc đèn lại được châm lửa.

Chỉ là với chút mỡ đó, hẳn là sắp cháy hết.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất đều vội vàng tiến lên, nhìn tình hình trước mắt, vẻ mặt thảm đạm.

Lăng mộ Hiến Vương từ con đường thủy dưới Trá Long Sơn bắt đầu, khắp nơi đều toát lên vẻ tàn nhẫn và quỷ dị, trên đường đi bốn người đã thấy vô số cảnh thảm thương, nỗi uất ức trong lòng không thể nói thành lời.

Tiêu Dao cũng cảm thấy thần kinh căng như dây đàn.

Hồ Bái Nhất cúi người, cẩn thận quan sát bốn đồng tử tiếp dẫn, phát hiện trong tay những đồng tử này cầm một tấm bài đồng, trên đó có bốn chữ: "Tiếp Tiên Dẫn Thánh".

"Bà nội nó, lão Hiến Vương này để thăng tiên cũng không biết đã hại chết bao nhiêu người, tôi phải mau đi mở quan tài, lôi xác lão ra quất!" Vương Bàn Tử tức giận nói.

Tiêu Dao biết khi con người bị dồn nén đến cực điểm, cảm xúc

cần phải có lối thoát, lúc này mở quan tài là lựa chọn tốt nhất.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đồng ý, bốn người lại quay về giữa minh điện.

"Bên trong thanh đồng quách này chắc chắn có thi biến, nhưng chúng ta cũng không cần sợ, nghề nghiệp chuyên xử lý thi biến nhất trên thế giới đều ở đây cả rồi, Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Giáo Úy không thể nào sợ thi biến, nói ra ngoài người ta cười cho." Tiêu Dao cổ vũ sĩ khí.

"Thanh đồng quách quá cao và lớn, chúng ta phải hạ nó xuống trước đã." Tuyết Lỵ Dương nói.

Tiêu Dao không muốn lằng nhằng thêm, chỉ muốn nhanh chóng mở quan tài, xem bên trong có biến hóa gì không.

Dòng thời gian đến đây đã hoàn toàn khác, Tiêu Dao cũng không dám chắc bên trong thanh đồng quách rốt cuộc có gì.

Tiêu Dao quan sát, phát hiện phía trên có một thanh xà đồng, chính là thứ chống đỡ cho thanh đồng quách treo lơ lửng, muốn hạ thanh đồng quách xuống, cách duy nhất của người bình thường là tháo vòng đồng trên xà đồng.

Nhưng Tiêu Dao biết, nếu lúc này có người leo lên, xà đồng chắc chắn không chịu nổi trọng lượng sẽ gãy, thanh đồng quách sẽ rơi xuống đất.

May mà Tiêu Dao không phải người bình thường.

Toái Tinh Đao được Tiêu Dao rút ra, nhắm vào một sợi xích đồng treo thanh đồng quách: "Lùi lại, cẩn thận bị va phải." Đợi ba người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử đều lùi lại mấy bước, ánh đao lóe lên, sợi xích đồng vang lên một tiếng rồi đứt.

Nhanh chóng, một tiếng động lớn vang lên, thanh đồng quách

khổng lồ nặng ít nhất cũng một tấn rơi xuống từ sợi xích đồng, va mạnh xuống mặt đất của minh điện.

Mặt đất của minh điện bị va lõm xuống, nhiều chỗ sụp xuống, lộ ra một cửa hang đen ngòm.

Một góc của thanh đồng quách lún vào trong cửa hang, toàn bộ nắp thanh đồng quách cũng bị lệch đi, chín đạo khóa trên đó kêu loảng xoảng, thứ bên trong cảm nhận được sự thay đổi, động tĩnh càng lớn hơn, phảng phất như sắp phá quan tài mà ra.

Chương 158

Lúc này Tiêu Dao cũng không rảnh để dùng cơ quan thuật mở khóa nữa, hắn trực tiếp vung Toái Tinh Đao lên chém loạn xạ.

Trong phút chốc, tia lửa bắn tung tóe khắp minh điện, cả chín chiếc khóa đồng loạt mở ra.

"Diêu Tử, tôi giúp một tay." Hồ Bái Nhất lúc này cũng cầm Triền Thi Võng và Khổn Thi Tác đến trước quách đồng.

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng không chịu thua kém.

Ngay khoảnh khắc chín chiếc khóa được mở ra, từ bên trong quách đồng thò ra mấy ngón tay với móng tay dài cong vút.

Móng tay đều có màu đen, nhìn qua là biết có thể dính thi độc.

Tiêu Dao vung Toái Tinh Đao, những móng vuốt đó đều bị chém đứt sạch sẽ.

"Đẩy nắp quách đồng ra, thứ bên trong tôi đối phó." Tiêu Dao trầm giọng nói.

Hồ Bái Nhất nghe vậy, vội vàng lấy từ trên người ra móng lừa đen và dây mực, đưa cho Tiêu Dao.

"Diêu Tử, cẩn thận lật thuyền trong mương.

Thi thể trong quách đồng có dấu hiệu thi biến, tuyệt đối không được chủ quan." Tiêu Dao gật đầu, nhận lấy móng lừa đen từ tay Hồ Bái Nhất.

Nắp quách đồng nhanh chóng bị Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương hợp lực đẩy ra.

Ngay khoảnh khắc nắp quách được đẩy ra, bên trong có một cỗ thi

thể nam giới cao lớn bất thường đang ngồi bật dậy.

Da của cỗ thi thể này đã khô quắt lại và chuyển sang màu đen, thân hình chắc cũng đã co lại một chút, nhưng trông vẫn cao trên hai mét.

Nắp quách vừa mở, thi thể nam ngồi dậy trong nháy mắt, vô số lông trắng dài nhanh chóng mọc ra từ người hắn.

Khuôn mặt đen sì khô quắt của thi thể cũng mọc đầy lông trắng, miệng há ra phun một luồng thi khí màu đen.

Tiêu Dao dù ngậm Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, lại có kỹ năng bị động Bách Độc Bất Xâm, nhưng vẫn không dám đối đầu trực diện với thi độc ngàn năm, hắn hơi né đi một chút, đồng thời nhét thẳng móng lừa đen trong tay vào miệng thi thể.

Lượng hắc khí còn lại trong bụng thi thể lập tức không thể phun ra được nữa.

Tiêu Dao không ngừng tay, nhanh chóng kéo dây mực ra, quấn quanh người thi thể.

Đồng thời, tay phải hắn thi triển kỹ năng Song Chỉ Tham Động, điểm mạnh và vỗ mạnh vào mấy vị trí trên người thi thể.

Thi thể bị Tiêu Dao giày vò một hồi, loạng choạng mấy cái nhưng không ngờ lại đứng vững.

"Hóa ra là đồ rởm." Vương Bàn Tử cười một tiếng, định tiến lên giúp Tiêu Dao.

Thi thể mặc một bộ khôi giáp bằng đồng, đã rách nát không chịu nổi, trông giống một võ tướng.

Trong quan tài cũng không có đồ tùy táng đặc biệt, chỉ có hai cây côn đồng thau dài đặt ở hai bên.

Mỗi cây côn dài khoảng bốn thước, to bằng quả trứng ngỗng, trên

đó có những nốt sần.

"Cẩn thận, gã này lúc còn sống chắc chắn là một mãnh tướng." Tiêu Dao nhắc nhở.

Vương Bàn Tử không để ý, đang định kéo hai cây côn đồng ra thì bất thình lình thi thể lại giãy giụa, một bàn tay đã bị Tiêu Dao chém đứt móng tay không ngờ lại tóm lấy cây côn.

"Chết tiệt!

Bị nó lấy được binh khí rồi?" Tiêu Dao giật mình.

Lúc này, bàn tay của thi thể vừa chạm vào cây côn đồng liền như được tiếp thêm sức mạnh, dây mực trên người đều bị giằng đứt, cả người đứng bật dậy khỏi quách đồng, tay cầm côn, nhắm thẳng đầu Vương Bàn Tử mà đập xuống.

Cả người hắn đứng lên trông vô cùng cao lớn, áng chừng cũng phải một mét tám, đối với người thời đó là cực kỳ hiếm thấy, nhưng lại thấp hơn không ít so với ước tính của Tiêu Dao lúc trước, cơ thể dường như cũng có chút mất cân đối.

Vương Bàn Tử trong lúc nguy cấp không kịp lấy súng tiểu liên Thompson và xẻng công binh, liền rút ra con Ngọc Mão mà Tiêu Dao tặng trước đó, dùng làm vũ khí đập vào cổ tay thi thể.

Ngọc Mão va vào giáp đồng trên người thi thể, không ngờ lại lóe lên một luồng sáng mạnh.

Tiêu Dao biết năng lực trấn áp tà vật trên Ngọc Mão đã phát huy tác dụng, thi thể quả nhiên buông tay, cây côn đồng lại rơi xuống.

Tiêu Dao nhân cơ hội này, quăng Triền Thi Võng trùm lên người thi thể.

Triền Thi Võng là một loại công cụ chuyên dụng của Phát Khâu

Thiên Quan và Mạc Kim Giáo Úy, được làm bằng tơ thép mềm, vô cùng chắc chắn.

Nó trùm lên đầu thi thể, lập tức khiến hắn mất thăng bằng.

Tiêu Dao đồng thời tay trái dùng Thiết Lân Thuẫn chắn trước người, tay phải cầm Toái Tinh Đao chém vào cổ thi thể.

"Rắc" một tiếng, một vật tròn vo bị Tiêu Dao chém rơi xuống đất.

Thi thể nam cao một mét tám vừa rồi lập tức chỉ còn chưa tới một mét sáu, lảo đảo vài cái rồi ngã trở lại vào trong quách đồng.

Tiêu Dao lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương một lúc sau cũng xông lên, chỉ là không ra tay quyết đoán như Tiêu Dao, không ngờ hắn lại giải quyết xong thi thể trong thời gian cực ngắn.

Vương Bàn Tử vẫn chưa hết bàng hoàng, nhìn con Ngọc Mão trên tay, "Đúng là đồ tốt, vừa rồi nếu không có thứ này, đầu của Bàn Gia tôi đã bị người ta đập nát rồi." Lúc này, Hồ Bái Nhất phát hiện ra sự bất thường của thi thể.

"Diêu Tử, mau nhìn, chân của thi thể này không phải là chân người." Tiêu Dao gật đầu.

Thi thể trong quách đồng không hoàn chỉnh, nửa thân trên và đầu thì có, nhưng nửa thân dưới lại là đôi chân được tạc bằng đá.

Có lẽ người thợ thủ công cũng chưa từng thấy người nào cao lớn như vậy, nên đã ước tính sai độ dài của hai chân đá, làm chúng bị ngắn đi, khiến cho thi thể trông có chút không cân đối.

"Kỳ lạ, là người được Hiến Vương xác định là tiền thế, sao lại thiếu mất hai chân nhỉ?

Hai chân của vị mãnh tướng này đi đâu rồi?" Vương Bàn Tử tò

mò hỏi.

“Bây giờ thì chưa biết, nhưng có khả năng là ở gần đây.” Hồ Bái Nhất khẽ nói.

Vương Bàn Tử sợ hãi nhìn quanh một vòng.

“Vậy sao?

Hai cỗ quan tài còn lại chúng ta có mở không?” Tuyết Lỵ Dương hỏi một câu, “Rõ ràng, những thi thể được Hiến Vương xác định là tiền thế này không có đồ tùy táng quý giá.” Vương Bàn Tử đâu cam tâm, “Kệ có hay không, cứ mở ra rồi nói.” Tiêu Dao gật đầu, bây giờ hắn không dám bỏ qua bất kỳ nơi nào có khả năng xảy ra vấn đề.

Bốn người nhanh chóng chuyển ánh mắt sang cỗ ấm tử quan.

Trong truyền thuyết, ở những nơi cực âm trong rừng sâu núi thẳm, những nơi quanh năm không có ánh nắng mặt trời chiếu tới, có một loại cây màu đen nhánh.

Do môi trường sinh trưởng, loại cây này từ lúc mọc lên chưa từng thấy ánh mặt trời.

Chương 159

Cây cối bình thường mỗi năm sẽ có thêm một vòng tuổi, còn loại cây này phải mất mấy chục đến hàng trăm năm mới có thêm một vòng tuổi, được gọi là ấm tử mộc.

Ấm tử quan chính là quan tài được làm từ loại gỗ cực kỳ hiếm thấy này.

Mặc dù trong ba cỗ quan tài, ấm tử quan trông mộc mạc và khô khan nhất, nhưng cả bốn người đều biết, thực ra cỗ ấm tử quan này mới là thứ có giá trị nhất.

Nếu không phải vì nó quá chiếm chỗ và không vác đi được, Vương Bàn Tử thậm chí còn có ý định vác nó về.

Việc mở ấm tử quan tương đối đơn giản, lần này Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất phối hợp, sau khi bố trí xong dây bán thi ở trong ngoài, mới nhấc nắp ấm tử quan ra.

Tiêu Dao đã cầm sẵn trong tay tấm đồng kính trấn thi của Pháp gia, nếu bên trong ấm tử quan có Tống tử, e rằng chém thẳng đầu lâu như vừa rồi sẽ không hiệu quả, dùng đồng kính sẽ hiệu quả hơn một chút.

Khi ấm tử quan được mở ra, mấy người đều lùi lại vài bước, đợi một lúc mà không thấy động tĩnh gì.

Lại đợi một lúc nữa, mấy người mới lại gần quan tài để xem xét.

Chỉ thấy bên trong ấm tử quan có một thi thể trông như người sống.

Da trên bề mặt thi thể gần như không khác gì người sống, rõ ràng không bị co lại, cũng không bị đen đi, trông vẫn còn độ đàn hồi.

Điểm duy nhất không giống người sống là cỗ thi thể này không có đầu.

"Xem ra những người trong ba cỗ quan tài này, tuy đều là tiền thế được Hiến Vương lựa chọn, hẳn là người đại quý, nhưng cái chết lại thê thảm, cũng không phải điều người thường có thể tưởng tượng.

E rằng thi thể trong cả ba cỗ quan tài đều không hoàn chỉnh." Hồ Bái Nhất lắc đầu.

Tiêu Dao quan sát kỹ, phát hiện vết cắt trên cổ của thi thể nam này còn rất mới, dường như đã được bịt kín bằng một loại bí dược nào đó, mạch máu và cơ bắp đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bên trong quan tài không có nhiều đồ tùy táng, chỉ có một món đồ điêu khắc bằng ngọc thạch nhỏ treo trên quần áo.

Món đồ này không lớn, nhưng chủ đề của nó lại khiến Tiêu Dao vui mừng.

Chủ thể của món đồ điêu khắc bằng ngọc là bảy con ngựa, thần thái hiên ngang, khí phách oai hùng, khỏe khoắn như rồng.

Phía dưới bảy con ngựa là một người ăn mặc như Hán nô đang cầm cung tên, ngửa mặt lên trời, dường như muốn giãy giụa đứng dậy nhưng lại bị ngựa xéo lên, trông vô cùng đau đớn.

"Mã đạp Hán nô?" Toàn bộ phong cách điêu khắc cũng mang khí chất giản dị, rõ ràng, sâu sắc và hùng vĩ của ngọc điêu thời Hán.

Quan trọng là, chủ đề này vừa nhìn đã biết là của thời Hán, chỉ có thời Hán mới có được khí thế và sự ngang tàng "phạm ngã cường Hán giả, tuy viễn tất tru", tràn đầy sức sống.

Chỉ là việc thứ này xuất hiện ở Điền Nam, trong mộ của Hiến Vương, có chút bất ngờ.

Tiêu Dao nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một khả năng, đó là vị đại quý nhân được Hiến Vương chọn làm tiền thế này từng làm quan ở khu vực Thăng Long.

Bất kể thế nào, khi Tiêu Dao cầm lấy món ngọc điêu Mã đạp Hán nô, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

"Hệ thống kiểm tra phát hiện vật chủ tiếp xúc với ngọc điêu Tây Kinh Mã đạp Hán nô, hấp thụ 100 điểm khí vận." "Phát Khâu Thiên Quan Ấn rút ra thuộc tính đặc biệt của ngọc điêu Mã đạp Hán nô, giá trị sát khí tăng 0%, giá trị uy hiếp đối với người khác tăng 10%." Lại còn có thuộc tính đặc biệt?

Nhưng cái giá trị sát khí này là sao?

Tiêu Dao bất giác sờ lên mặt mình.

Sau này đi hẹn hò với các cô gái, liệu câu đầu tiên người ta nói có phải là "phiền anh thu lại sát khí trên mặt được không?" Kệ đi.

Tiêu Dao nhanh chóng cất ngọc điêu Mã đạp Hán nô vào không gian hệ thống.

Món bảo bối mang đầy sức sống và ý chí chiến đấu của ngàn năm trước này không nên bị chôn vùi trong lăng mộ của một kẻ thống trị thối nát và tàn bạo như Hiến Vương.

Vì tò mò, Tiêu Dao sờ vào lớp chất keo trong suốt trên vết cắt ở cổ của thi thể không đầu.

Tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

"Phát hiện vật chủ tiếp xúc với bí phương Ngưng huyết ngọc cao, giải mã cần tiêu tốn 500 điểm khí vận." Tiêu Dao nhìn vết thương trên cổ thi thể nam vẫn còn nguyên vẹn sau ngàn năm, kinh lạc, xương cốt và mạch máu vẫn còn thấy rõ, hắn quả quyết chọn giải mã.

Mặc dù Tuyết Lỵ Dương có mang theo bình xịt cầm máu dạng protein keo từ Mỹ, nhưng thứ đó không phải vạn năng.

Ít nhất, Ngưng huyết ngọc cao tuyệt đối hiệu quả hơn trong việc xử lý vết thương lớn, bịt kín vết thương để cầm máu, tiêu viêm và ngăn ngừa nhiễm trùng.

Mở ấm tử quan lại có thu hoạch bất ngờ.

Liên tiếp mở hai cỗ quan tài, Tiêu Dao đương nhiên sẽ không bỏ qua cỗ quan tài bằng đá thứ ba.

Vương Bàn Tử lại càng nóng lòng hơn.

Dù sao thì trong quách đồng ngoài bộ áo giáp rách nát của võ tướng và hai cây côn đồng thau nặng trịch ra thì chẳng có gì tốt.

Ấm tử quan thì có một món ngọc điêu.

Bây giờ tất cả hy vọng đều đặt vào cỗ quan tài đá ngắn cuối cùng.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng vô cùng tò mò.

Hai cỗ quan tài trước không có quá nhiều đồ tùy táng, nhưng cũng đã tiết lộ không ít thông tin.

Ví dụ như thi thể trong cả hai cỗ quan tài đều không toàn vẹn, liệu điều này có ý nghĩa gì?

Cỗ quan tài đá ngắn thứ ba không có đinh quan tài, quan tài bằng đá đều được nối bằng mộng đá.

Chỉ có một lớp đất giống như sơn mài xanh ở bên ngoài, giữa thân quan tài và nắp quan tài có một lớp chất keo giống như keo cá.

Thông thường để mở loại quan tài này, cần phải dùng lửa hơ, hoặc đun nước nóng rồi dội lên để làm mềm lớp sơn và keo cá, sau đó có thể dễ dàng mở ra.

Nhưng bây giờ bốn người đang ở trong minh điện của lăng mộ, cũng không có điều kiện để nhóm lửa đun nước, chỉ có thể dùng móc câu một chút một chút mà cạy ra.

Tiêu Dao đâu thể chờ đợi được, hắn trực tiếp dùng Toái Tinh Đao cắm vào khe hở của quan tài đá, rạch một vòng tròn.

Lớp keo cá cứng rắn dưới lưỡi Toái Tinh Đao mềm như thạch, chưa đầy nửa phút, nắp quan tài và thân quan tài đã tách ra.

Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất dùng sức, hất nắp quan tài đá xuống.

Tiêu Dao giơ Thiết Lân Thuẫn tiến lên.

Quả không ngoài dự đoán của Hồ Bái Nhất lúc trước, bên trong là toái táng.

Có thể nhìn ra bên trong là hài cốt của một người, chỉ là hài cốt đã bị vỡ nát, thậm chí còn không nguyên vẹn.

Dù sao thì Tiêu Dao nhìn nửa ngày cũng không nhận ra lồng ngực của cỗ thi thể ở đâu.

Là cỗ thi thể duy nhất đã biến thành xương trắng trong ba cỗ quan tài, đồ tùy táng lại càng khiến người ta ngỡ ngàng.

Chương 160

Đồ tùy táng bên trong lại là đồ đá.

Mặc dù được mài giũa vô cùng tinh xảo, có thể thấy đây không phải là đồ dùng thực tế mà có thể là lễ khí, nhưng chất liệu vẫn là đá.

Ngoài đá ra, còn có một số vỏ sò và răng thú.

Vương Bàn Tử vừa nhìn, thất vọng tột cùng.

"Mấy thứ này mang ra ngoài quyên góp cho bảo tàng là cùng, tôi thấy trong bảo tàng ở kinh thành đồ đá không thiếu, chắc không thiếu món này đâu.

Chúng ta mau tìm chỗ khác đi." Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Nghe đến bốn chữ "chỗ khác", Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều nhìn về phía cái hố bị quách đồng rơi xuống tạo ra trên sàn minh điện.

Nhanh chóng, bốn người đồng lòng dọn dẹp gạch đá xung quanh cái hố, bên dưới lộ ra một không gian rộng lớn tối om, đồng thời một luồng hơi ẩm mang mùi mục nát xộc lên minh điện.

"Không khí bên dưới e là không tốt, đi xuống phải đeo mặt nạ phòng độc." Tuyết Lỵ Dương dặn dò.

Mấy người sau đó đều đeo mặt nạ phòng độc lên.

Hồ Bái Nhất lấy từ ba lô ra một cây pháo sáng, gõ nhẹ để đốt rồi ném xuống dưới.

Nhanh chóng, cây pháo sáng phát ra tiếng nảy lên, rõ ràng là trước khi rơi xuống đất đã va vào thứ gì đó.

Mấy người nhìn xuống, phát hiện bên dưới có những giá gỗ xếp

ngay ngắn, tạo thành hình dạng giống như một ngôi nhà.

“Hoàng tràng đề thấu?

Bên dưới mới là quan quách thật sự của Hiến Vương sao?” Hồ Bái Nhất hưng phấn hét lên.

Tiêu Dao lắc đầu, “Đừng quá lạc quan, với tính cách của Hiến Vương, anh nghĩ hắn có thể để ba vị tiền thế đè lên đầu mình sao?

Huống hồ thi thể của ba đời đều không trọn vẹn, chắc chắn có dụng ý.” Sau đó, bốn người lần lượt theo miệng hố đi xuống tầng dưới.

Người đi đầu tiên là Tiêu Dao, tay cầm Thiết Lân Thuẫn.

Vừa đặt chân lên những thanh gỗ của hoàng tràng đề thấu, Tiêu Dao cảm thấy dưới chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã.

Hóa ra những thanh gỗ của hoàng tràng đề thấu đều đã mục nát.

Một cú dẫm của Tiêu Dao cũng đã đạp thủng một lỗ trên giá gỗ, để lộ ra một vật màu xanh lam bên trong.

Tiêu Dao cẩn thận bước xuống khỏi giá gỗ, đồng thời nhắc nhở Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử ở trên phải móc kỹ dây an toàn rồi mới xuống.

Không lâu sau, bốn người đã đứng ở tầng dưới của minh điện.

Tầng này cao khoảng bốn năm mét, diện tích nhỏ hơn minh điện rất nhiều.

Ở giữa là một khối hoàng tràng đề thấu cao hơn một trượng, được dựng lên từ vô số thanh gỗ bách.

Hồ Bái Nhất nhíu mày, “Theo nghi lễ mai táng, hoàng tràng đề thấu là đãi ngộ mà chỉ quý tộc cấp vương mới được hưởng.

Nếu quan tài bên dưới này không phải là quan quách thật sự của lão già Hiến Vương, thì có thể là ai?" "Hoàng tràng đề thấu ở đây lại mục nát đến mức này, thật là kỳ lạ.

Theo lý mà nói, lăng mộ của Hiến Vương là huyệt thần tiên thủy long vựng thượng hạng, đồ vật bên trong dù không phải vạn năm bất hủ, cũng không đến mức mục nát thế này, càng không cần phải nói đến dị tượng thi khí ngút trời, hắc trư độ hà mà tôi gặp trước khi xuống mộ." Hồ Bái Nhất tỏ ra vô cùng lo lắng.

"Không cần sợ, nếu thật sự có điều gì quỷ dị, tôi sẽ phá giải nó." Tiêu Dao thản nhiên nói, sau đó bắt đầu hành động, rút những thanh gỗ bách mục nát ra.

Không lâu sau, vật màu xanh lam bên trong hoàng tràng đề thấu lộ ra.

Đó thực sự là một cỗ quan tài, chỉ là cỗ quan tài màu xanh lam này trông không giống sản vật của ngàn năm trước, mà giống như băng xanh từ biển sâu, giống như một khối tinh thể được tạo ra bằng công nghệ hiện đại.

Bề mặt nhẵn bóng, sau ngàn năm vẫn sáng như gương, phản chiếu ánh sáng từ đèn pin và đèn đội đầu.

Vương Bàn Tử nhìn thấy mà nước miếng chảy ra, "Diêu Tử, Lão Hồ, chúng ta đúng là không uổng công.

Nhìn thứ này xem, giá trị hơn ba cái ở trên nhiều." Chỉ là chất liệu của cỗ quan tài này là gì, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử thảo luận nửa ngày cũng không có kết quả.

Hồ Bái Nhất từng đào hầm ở dưới núi Côn Luân, đã thấy không biết bao nhiêu loại khoáng thạch, nhưng cũng không nhận ra chất liệu của cỗ quan tài này.

Cuối cùng, Tuyết Lỵ Dương đọc nhiều sách hơn, nhận ra đây là một loại lam sắc thạch tinh nham, một biến thể của thủy tinh.

Hồ Bái Nhất nghe xong, lắc đầu, "Vậy thì bên trong quan tài này thật sự không nhất định là thi thể của Hiến Vương." Hóa ra thạch tinh này có ghi chép trong cổ tịch.

Chỉ là thứ này tuy trông đẹp, nhưng không phải là mỹ thạch.

Người xưa coi đá đẹp là ngọc, nhưng thạch tinh lại là một loại đá ở gần minh phủ.

Trong truyền thuyết, loại đá này chỉ có hai công dụng, một là làm thành cối đá, trong địa ngục có thứ này.

Người tội ác tày trời sau khi chết vào minh phủ, sẽ bị loại cối đá này nghiền thành tương thịt, bị chó đen ăn, những mảnh thịt vụn còn lại sẽ biến thành ruồi nhặng, muỗi mòng, bị người đời xua đuổi.

Một công dụng khác là dùng làm gông cùm ở minh phủ, người trần gian dùng gông gỗ, còn ở minh phủ dùng gông bằng lam sắc thạch tinh này.

Nói chung, bất kể là cối đá hay gông cùm, đều không phải là vật cát tường, nếu dùng làm quan tài, thì không thích hợp chút nào.

Dù xét từ góc độ nào, chất liệu thạch tinh này cũng không giống như chuẩn bị cho người sống.

Quỷ quan.

Một từ gần như đồng thời hiện lên trong đầu Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Khi nhìn lại cỗ quan tài thạch tinh này, thần sắc của họ đều có chút khác đi.

Người duy nhất hoàn toàn không bị ảnh hưởng, chỉ có Vương Bàn

Tử.

Trước đó đã mở liên tiếp ba cỗ quan tài ở trên, Vương Bàn Tử đã quen tay, nhanh chóng chuẩn bị sẵn Khổn Thi Tác ngâm chu sa, dây mực.

Hắn còn đặc biệt dùng dây thừng buộc con Ngọc Mão mà Tiêu Dao tặng, treo trên cổ tay, bây giờ thứ này được Bàn Gia coi như bùa hộ mệnh.

"Còn chờ gì nữa?

Mở ra xem là xong chuyện, dù sao cũng là cỗ quan tài duy nhất còn lại, Hiến Vương có ở trong đó hay không, mở ra là biết." Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng không do dự nữa, lập tức bắt đầu mở quan tài.

Cỗ quan tài thạch tinh này có điểm tương tự với cỗ quan tài đá ở tầng trên, cũng là kết cấu mộng, không có đinh quan tài.

Trên quan tài thạch tinh có tổng cộng bảy cái mộng, một cái trên đầu, hai bên mỗi bên ba cái, dưới chân không có.

Chương 161

Nếu là quan tài gỗ, thường cũng có bảy cái đinh, nhưng đó được gọi là thất tinh trấn hồn đinh.

Nhanh chóng, Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất dùng Toái Tinh Đao và móc câu mở nắp quan tài thạch tinh ra.

Sau khi mở ra, bên trong xuất hiện một cỗ thi thể.

Thi thể này là của một người đàn ông, cổ bị quấn bằng lụa trắng, không nhìn rõ.

Đầu được bảo quản rất tốt, thậm chí không khác mấy so với lúc còn sống, đương nhiên sắc mặt có hơi kém một chút, màu xanh đen.

Tiêu Dao vừa nhìn, lại nghĩ đến thi thể không đầu trong ấm tử quan ở trên, thi thể đó cũng được bảo quản rất tốt, trông như người sống.

"Diêu Tử, Lão Hồ, mắt của thi thể đâu?" Đèn pin của Vương Bàn Tử vừa lia qua, lập tức sợ đến run tay.

Hóa ra thi thể này chết rất thảm, trên mắt là hai hốc lớn, đen sì pha chút đỏ, nhãn cầu bên trong đã bị khoét đi, nhưng vết thương bên cạnh lại rõ mồn một, máu thịt lầy nhầy được phong kín trong một lớp thuốc mỡ trong suốt.

Tiêu Dao trong lòng hiểu rõ, trong hốc mắt chắc chắn là Ngưng huyết ngọc cao.

Trong quan tài có đồ tùy táng gì không thì chưa nhìn rõ.

Không đợi Tiêu Dao ra tay, Vương Bàn Tử đã không chờ được, trực tiếp dùng Khổn Thi Tác móc vào thi thể.

Sau khi kéo thi thể ngồi dậy, Vương Bàn Tử không sờ vàng trước, mà đi lên tát vào mặt mộ chủ ba cái bôm bốp.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất đều giật nảy mình.

"Bàn Gia, anh trúng tà rồi à?" "Bàn Tử, cậu nói lắp vẫn chưa khỏi à?

Yêu nghiệt, mau thè lưỡi ra." Vương Bàn Tử vẻ mặt oan ức, "Đâu có, tôi vẫn ổn mà.

Trước đây tôi nghe Đại Kim Nha nói, các bậc tiền bối đổ đấu trước khi mở quan tài sờ vàng, đều phải tát mộ chủ mấy cái." "Nói bậy...

Mạc Kim và Phát Khâu đều không có quy tắc này, nhất định là Đại Kim Nha lừa anh." Tiêu Dao dở khóc dở cười nói.

"Có lẽ là quy tắc của phái Tán Đạo hoặc Tá Lĩnh, tám phần là để lấy can đảm thôi.

Bàn Tử, chúng ta là Mạc Kim Giáo Úy, không làm thế, phải giữ sự tôn trọng cơ bản đối với mộ chủ chứ." Hồ Bái Nhất cũng nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy, cũng có chút ngại ngùng, đỡ thi thể nam dậy, đang định mở miệng xin lỗi, chỉ thấy đầu của thi thể nam lăn lông lốc xuống.

Vương Bàn Tử sợ đến run tay, may mà trên người thi thể có buộc Khổn Thi Tác, nếu không đã ngã ngửa ra sau rồi.

Cái đầu đó rơi xuống mép quan tài thạch tinh, quay tít một vòng rồi rơi xuống đất.

Chưa đầy một phút dưới đất, đầu của thi thể nam co rút lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cơ bắp đầy đặn trên mặt xẹp xuống, teo tóp, sắc mặt vốn chỉ hơi

xanh giờ đã biến thành màu xám đậm như phân lừa.

Vương Bàn Tử đỡ thi thể không đầu, trên mặt treo nụ cười vừa ngượng ngùng vừa không mất lịch sự, "Tôi thật sự không biết ngài lại không chịu đòn như vậy, tát một cái mà đầu rơi xuống thì đây là lần đầu tôi nghe thấy, sau này tôi chắc sẽ bị ám ảnh tâm lý mất." "Bây giờ tôi đặt ngài về lại." Vương Bàn Tử vừa nói, vừa nhặt cái đầu rơi dưới đất lên, đặt lại lên người thi thể nam.

Chưa đợi đặt xong đầu thi thể, Bàn Gia lại "ồ" lên một tiếng.

"Diêu Tử, Lão Hồ, Tham mưu trưởng Dương, mọi người xem, chỗ quấn vải trắng của thi thể có phải khác với cái đầu không?" Tiêu Dao ba người lập tức tiến lên, phát hiện Vương Bàn Tử nói không sai.

Máu thịt trên đầu người còn tươi, nhưng trên thân thể, ngoài một vòng ngọc cô ở cổ ra, bên dưới trống rỗng, chỉ có một ít xương tàn và vật màu vàng, không có một chút máu thịt nào.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau.

"Chắc chắn không phải là thi thể của Hiến Vương." "Trên mắt bị hình phạt, đầu cũng không phải rơi sau khi chết, xem ra vốn dĩ không khớp với thân thể, trừ phi Hiến Vương bị người ta mưu sát trước khi chết... nhưng điều này căn bản không thể." Tiêu Dao gật đầu, "Nhìn thi thể trong ba cỗ quan tài ở trên, và thi thể trong cỗ quan tài thạch tinh này, mọi người có nghĩ ra điều gì không?" Hồ Bái Nhất là người tỉnh ngộ nhanh nhất, "Thi thể trong ba cỗ quan tài ở trên đều có khiếm khuyết, lần lượt thiếu đầu, thân thể và hai chân, vừa hay có thể ghép thành một cỗ thi thể hoàn chỉnh." Tuyết Lỵ Dương trừng lớn mắt, "Diêu Tử, ý anh là cỗ thi thể này..." Tiêu Dao gật đầu, "Muốn kiểm chứng cũng đơn giản, chỉ cần rạch lớp lụa trắng ra, xem phần còn lại thế nào là biết." Tiêu Dao sau đó dùng Toái Tinh Đao thuận theo lồng ngực, rạch thẳng lớp lụa trắng quấn trên thi thể.

Sau khi rạch ra, vật bên trong lộ ra, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều kinh ngạc thốt lên một tiếng.

"Diêu Tử, anh đoán đúng rồi." "Không ngờ lại thật sự như vậy." Vương Bàn Tử hoàn toàn không hiểu ba người đang nói gì, cũng không có tâm tư nghe, vì ngay khoảnh khắc Tiêu Dao rạch lớp lụa trắng, mắt của Vương Bàn Tử đã dính chặt vào thứ bên trong quan tài.

Bởi vì bên trong lớp lụa là mấy khúc xương tàn, chỉ có xương sống và xương hông, các bộ phận khác đều là xương làm bằng vàng lấp lánh.

Vương Bàn Tử hoàn toàn không có sức chống cự với vàng, lập tức đưa tay ra lấy.

"Tham mưu trưởng Dương, đừng cản tôi.

Mấy cái bình cái lọ kia có giá trị này giá trị nọ không cho tôi lấy, xương người chết làm bằng vàng chắc không có giá trị gì rồi nhỉ, tôi thích cái này." Tuyết Lỵ Dương thở dài một hơi, không ngăn cản.

Tiêu Dao cũng không ngăn cản.

Nói thật, những thứ này đối với Vương Bàn Tử là thích hợp nhất.

Thật sự mang ra ngoài một vài thứ quá giá trị, có mạng để tiêu thụ hay không lại là chuyện khác, không chừng ngày nào đó lại phải đi ăn cơm tù.

Số vàng này là hàng thật giá thật, bất cứ lúc nào cũng có giá trị, không có rủi ro.

Bàn Gia dọc đường vác trang bị, làm không ít việc nặng nhọc, không thể để Bàn Gia tay không trở về.

Đương nhiên, Vương Bàn Tử cũng không thể tay không, trang bị chính trong ba lô càng dùng càng ít, nhưng minh khí thì lại càng ngày

càng nhiều.

"Số xương vàng này có phải là thi thân của Hiến Vương không?" Hồ Bái Nhất có chút lo lắng hỏi.

"Không đến mức đó." Lần này trả lời là Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vừa thu dọn vàng vừa nói, "Mọi người nhìn xem, số xương vàng này thiếu ít nhất một khối lớn.

Nếu bộ xương này đầy đủ, ít nhất cũng phải hơn một cân vàng, tôi nhìn chuẩn lắm.

Nếu là hài cốt của Hiến Vương, chắc chắn đã bổ sung đầy đủ rồi.

Tôi đoán đây là thân thể của vị trong quan tài đá trên kia, chính là vị bị khoét tim mà chết." Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nghe Vương Bàn Tử nói xong, đều gật đầu, ánh mắt nhìn Vương Bàn Tử cũng thay đổi.

Tiêu Dao cũng đồng ý.

Nhanh chóng, Tiêu Dao chuyển ánh mắt sang khúc còn lại trong quan tài thạch tinh.

Khúc còn lại là hai chân.

Bây giờ xem ra, khúc hai chân còn lại này, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là hai chân của vị trong quách đồng ở trên.

Thi thể trong quách đồng là một kẻ nóng tính, không nghi ngờ gì là một mãnh tướng, đã để lại ấn tượng sâu sắc cho bốn người Tiêu Dao.

Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao định dùng Toái Tinh Đao rạch lớp lụa trắng trên đùi, vội vàng né ra, "Diêu Tử, Diêu Tử, đợi tôi nửa phút, có một khúc xương vàng kẹt ở dưới, tôi lấy ra rồi hãy động thủ, đừng để đá trúng tôi." Tiêu Dao cười cười, thật sự đợi Vương Bàn Tử một lúc.

Chương 162

Đợi Bàn Gia hài lòng thu hết xương vàng vào ba lô, hắn mới dùng Toái Tinh Đao chuẩn bị rạch lớp lụa trắng.

"Diêu Tử, cẩn thận.

Hai đời trước là hai ngục khoét tim và chém đầu oan nhãn, đời thứ ba tam ngục có khả năng là đoạt hồn." Hồ Bái Nhất dặn dò.

"Đoạt hồn?

Đoạt hồn là gì?" Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi.

"Đoạt hồn là một loại vu hình thời thượng cổ, tương truyền có thể rút đi hồn phách của con người, khiến người ta biến thành cái xác không hồn, không sống không chết.

Nhưng cách thực hiện cụ thể thì không có định luận." Tiêu Dao giải thích một câu.

Hồ Bái Nhất gật đầu, "Nhưng tôi lại thật sự biết một chút." "Trước đây khi tôi bán hàng rong ở phố đồ cổ, gặp một ông lão người Hà Nam, giống như Lý Xuân Lai, cũng rất quê mùa, ôm một cái bình đi khắp phố để bán." "Cái bình đó là đồ gốm thời Tam Đại, nghe người trong nghề đoán là thời nhà Thương, bên trong có những món đồ bằng xương kỳ lạ." "Hình dạng của những món đồ bằng xương đó có chút giống kim xương, nhưng kích thước lớn hơn nhiều, vừa thô vừa dài, lại rỗng ruột." "Lúc đó cả phố đồ cổ không ai từng thấy thứ đó, cũng không ai dám mua." "Ông lão đó lúc đó ra giá quá cao, mở miệng là một trăm đồng một cây, tôi liếc nhìn trong cái bình đó cũng phải gần một trăm cây." "Thứ này mua một cây không có ý nghĩa gì, chắc chắn phải mua cả bộ, nhưng dù có giảm giá cũng phải mất mấy nghìn, ai cũng không chắc nên không ai ra tay." "Vừa hay có hai tên

quỷ Nhật Bản đang dạo phố đồ cổ, chúng nó nhìn trúng, mua hết, kết quả chưa giao dịch xong đã bị bắt." "Sau này nghe nói những cây kim xương đó là công cụ để thi triển vu hình đoạt hồn thời nhà Thương, bây giờ đang được trưng bày trong bảo tàng địa phương." Vương Bàn Tử rõ ràng cũng là người từng trải, nói rằng lúc đó định bỏ tiền ra mua mấy cây chơi, nhưng lại hơi kẹt tiền, nếu không bây giờ cũng đã phát tài rồi… "Chém gió đi, phát tài cái gì, nếu thật sự mua rồi thì bây giờ tôi phải đi đưa cơm tù cho cậu đấy." Hồ Bái Nhất không chút lưu tình đả kích Bàn Gia.

Tiêu Dao vừa nghe chuyện, tay cũng không ngừng, trực tiếp rạch lớp lụa trắng ra.

Sau một tiếng "xoẹt", hai cái đùi vừa to vừa dài lộ ra.

Mặc dù đã co rút lại không ít, nhưng hai cái chân người này ít nhất cũng phải dài khoảng một mét.

Thông thường, người Đông Á chiều dài chân chiếm khoảng một nửa chiều cao cơ thể, cũng không loại trừ có cá biệt người có thiên phú dị bẩm, chân dài hơn một nửa, nhưng chung quy cũng tương đương.

Cộng thêm phần bị co rút, Tiêu Dao ước tính chủ nhân của hai cái chân này cao trên hai mét, đặt ở thời cổ đại cũng là một người khổng lồ.

Da trên đùi màu nâu hạt dẻ, giống với màu da của vị trong quách đồng ở trên.

Điều khác biệt là, trên hai cái đùi, toàn là những đốm đen chi chít.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên đó đều là những vết thương bị đâm thủng.

Rõ ràng khi hai chân còn trên người, đã chịu không ít khổ sở, bị

người ta đâm thủng động mạch, tĩnh mạch để lấy không ít máu.

"Kỳ lạ, nếu đoạt hồn là để lấy máu, cũng không tàn nhẫn lắm.

Người mất máu nhiều sẽ dần mất ý thức, quá trình tử vong so với các loại khốc hình khác không đau đớn bằng." Tuyết Lỵ Dương có chút kỳ lạ.

Hồ Bái Nhất lắc đầu, "Đoạt hồn không chỉ đơn thuần là lấy máu, mà trong lúc lấy máu, còn phải truyền máu.

Chỉ là truyền vào không phải máu người." "Năm đó trên cái bình đựng kim xương mà ông lão kia ôm có không ít chữ, nghe nói ghi lại một số công thức truyền máu, nhưng đều là những thứ đã tuyệt chủng bây giờ, theo mặt chữ thì là mắt chim sẻ, chuột chết các loại động vật." Hồ Bái Nhất nói.

"Sau khi máu được pha chế này được truyền ngược lại vào cơ thể người, người đó sẽ biến thành cương thi." Vương Bàn Tử có chút lo lắng, "Chả trách vị ở trên kia lại quậy phá hung dữ như vậy, hóa ra người ta vốn là cương thi.

Lát nữa chúng ta thiêu đôi chân này đi." Tiêu Dao gật đầu, "Phải thiêu, giữ lại cũng là tai họa.

Vạn nhất lại bị yêu vật nào đó nhập vào, e rằng sẽ thành đại họa." "Làm nửa ngày, hóa ra quan tài ở tầng dưới chỉ là ảnh cốt của Hiến Vương, vậy quan quách thật sự của Hiến Vương rốt cuộc ở đâu?" Vương Bàn Tử có chút tuyệt vọng, trong cỗ quan tài thạch tinh này, ngoài xương vàng ra, không có bảo bối nào khác.

Tiêu Dao nhíu mày, nhìn khối hoàng tràng đề thấu mục nát trước mặt, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên miệng hố phía trên.

"Bản thân Hiến Vương hẳn là giỏi vu thuật, Đẳng Thuật, người chủ trì xây dựng mộ Hiến Vương cũng có thể coi là một đại sư phong

thủy.

Trong lăng mộ này, tôi thấy là thế cục thiên môn địa hộ, tiềm long thăng thiên.” Hồ Bái Nhất tò mò hỏi, “Nói thế nào?” “Ở giữa có tàn thi của ba đời, tầng dưới có ảnh mộ thế thân, chắc chắn đại diện cho việc Hiến Vương đã trải qua khổ nạn ba đời, có tư cách phi thăng.

Ảnh mộ thế thân là hình thức thi giải.

Đã có địa hộ, tự nhiên có thiên môn tương ứng.

Tôi cho rằng với khát vọng quyền lực và sức mạnh của Hiến Vương, chân thân của hắn cũng không thể cam chịu ở dưới người khác.” Tiêu Dao vừa nói vừa chỉ lên phía trên minh điện.

Mắt Hồ Bái Nhất sáng lên, “Trên minh điện còn có một minh điện nữa?

Hài cốt thật sự của Hiến Vương ở đó sao?” “Lên xem là biết.

Quan tài và hài cốt bên dưới, phiền Bàn Gia thiêu đi.” Tiêu Dao nói xong, liền theo dây an toàn trèo lên minh điện.

Nhanh chóng, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng theo lên, chỉ để lại một mình Vương Bàn Tử ở dưới xử lý thi thể trong quan tài thạch tinh.

Sau khi Tiêu Dao trở lại minh điện, hắn lập tức nhìn lên đỉnh đầu.

Nơi duy nhất tương đối thuận tiện là xà đồng vốn dùng để treo quách đồng.

Xà đồng cũng đã mục nát nghiêm trọng, nhưng một mình Tiêu Dao lên thì không vấn đề gì.

Tiêu Dao nhanh chóng dùng móc câu bằng dây thép và đinh thép carbon quăng lên xà đồng, sau đó linh hoạt trèo lên.

Lên đến nơi, hắn phát hiện xà đồng quả nhiên có một phần bị đứt

gãy.

Dù Tiêu Dao không cắt đứt dây xích đồng, quách đồng cũng không chống đỡ được bao lâu đã kéo đứt xà đồng, rơi xuống đất.

Tại nơi xà đồng bị đứt, Tiêu Dao phát hiện ra những tảng đá màu trắng.

Màu sắc và chất liệu của đá giống hệt bức tường đá trắng mà bốn người gặp khi vào minh điện.

Diện tích của tảng đá trắng khá lớn, Tiêu Dao cúi đầu nhìn xuống, phát hiện vị trí của phiến đá trắng này vừa hay tương đương với vị trí ảnh cốt ở tầng dưới.

Tiêu Dao trong lòng chắc chắn, đây khẳng định là lối vào từ minh điện để đến nơi cất giấu thi thể thật sự của Hiến Vương.

Hắn hét lên một tiếng, "Tránh ra, tôi dọn dẹp gạch đá ở trên." Đợi Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều tránh đi, Tiêu Dao lập tức dùng Toái Tinh Tịch Tà Đao dọn dẹp gạch mộ xung quanh tảng đá trắng.

Không lâu sau, Tiêu Dao dọn ra một mảng tường đá trắng rộng khoảng một trượng vuông.

Ở giữa tường đá, có một lối vào hẹp, hình chữ nhật, vừa đủ cho một người đi qua.

Không biết có phải là trùng hợp hay không, vị trí của lối vào này, vừa hay đối ứng với vị trí mà quách đồng rơi xuống tạo ra trên sàn minh điện.

Trong không gian dưới minh điện, lửa bùng lên, Vương Bàn Tử từ dưới trèo ra.

Tiêu Dao ra hiệu cho ba người bên dưới, sau đó giơ cao Thiết Lân Thuẫn, cẩn thận từ lối vào hẹp, chui vào không gian phía trên minh

điện.

Sau khi vào không gian phía trên, Tiêu Dao lập tức nhìn xung quanh, phát hiện đây là một không gian nhỏ hơn cả minh điện và tầng dưới minh điện.

Trông có vẻ là một mái vòm tròn, đường kính khoảng sáu bảy trượng.

Ở rìa hang động có một con dốc xoắn ốc đi lên.

Tiêu Dao yên tâm, lập tức đóng đinh thép carbon vào vách đá, sau đó treo dây thừng xuống phía dưới minh điện.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử ba người nhanh chóng theo dây thừng, từ xà đồng bên dưới trèo lên.

Chương 163

Sau khi vào động, Vương Bàn Tử vẻ mặt hưng phấn, "Lần này chúng ta bưng ổ của lão già Hiến Vương rồi chứ?

Quan tài đâu?" Đèn pin lia một vòng, nhưng vẫn trống rỗng.

Tiêu Dao trầm giọng, "Đừng vội, quan quách của Hiến Vương chắc chắn ở trên cùng." Sau đó hắn lại lấy ra ba thanh kiếm đồng từ không gian hệ thống.

"Ba thanh kiếm này tôi tìm thấy trong đồ tùy táng của Hiến Vương, nhưng không phải là đồ của Hiến Vương, hẳn là ba thanh Thần Quy Kiếm do Hán Văn Đế đúc, trừ tà có hiệu quả đặc biệt." "Vốn định mang ra ngoài bảo dưỡng cẩn thận rồi mới tặng cho ba người, nhưng xem ra bây giờ có thể phải dùng ngay, cứ cầm lấy trước, lúc cần thì dùng." Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng không khách khí, sau khi nhận Thần Quy Kiếm, đều yêu thích không rời tay.

Tiêu Dao thì đi đầu, một mình bước lên bậc thang xoắn ốc.

Quan quách của Hiến Vương hẳn là ở gần đây, Tiêu Dao cũng nóng lòng không chịu nổi.

Dù sao bốn người từ khi vào Điền Nam đến nay, đã trải qua quá nhiều, cả người thần kinh đều căng như dây đàn.

Đi lên khoảng mười mét, Tiêu Dao phát hiện trên vách đá bên cạnh xuất hiện những bức bích họa lớn.

Trên bích họa đều là hình ảnh các vị thần và tiên nhân.

Nhưng điều khiến người ta khó chịu là, mắt của những vị thần tiên này đều được khảm bằng những thứ như thủy tinh huỳnh thạch.

Những thứ này bị ánh sáng từ đèn pin, đèn đội đầu của bốn người chiếu vào, liền tỏa ra ánh sáng lung linh.

Đẹp thì đẹp, nhưng luôn có cảm giác có người đang nhìn mình, ánh mắt cũng di chuyển theo sự di chuyển của mọi người.

Tiêu Dao tâm lý tốt còn chịu được, Vương Bàn Tử một lúc sau đã không nhịn được, vung đèn sơn hào lên đập vỡ mấy viên mắt.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương vội vàng ngăn Vương Bàn Tử lại, đang định nói gì đó, thì phát hiện Tiêu Dao đi đầu đã dừng lại.

Trước mặt Tiêu Dao xuất hiện một bức tường, tường đá trắng.

Trên tường đá có vẽ chân dung một vị phu nhân.

Tiêu Dao nhíu mày, trước đó Hồ Bái Nhất nói lăng mộ này là mộ hợp táng của Hiến Vương và Hiến Vương Phi, bây giờ quan quách của Hiến Vương chưa tìm thấy, quan quách của Hiến Vương Phi cũng chưa tìm thấy.

Trước mắt xuất hiện bức chân dung của Hiến Vương Phi, là có ý gì?

Quan trọng hơn là, không có đường đi, bức chân dung Hiến Vương Phi trên tường đá đã chặn đường.

Tiêu Dao bước tới, đưa tay phải ra sờ lên bức tường đá trắng.

Ngay lúc đó, một cơn đau dữ dội truyền đến từ cổ tay Tiêu Dao.

Trong lúc hoảng hốt, Tiêu Dao dường như thấy một đôi tay, đang siết chặt cổ tay mình, không chỉ như gọng kìm, mà còn mang theo một luồng khí lạnh thấu xương.

Bàn tay đó năm ngón tay thon dài trắng nõn, trông không giống tay đàn ông, trên đó không có một chút huyết sắc nào, sức mạnh lại lớn đến mức không giống con người.

Tiêu Dao đầu óc tỉnh táo, nghĩ ngay đến những thứ mình mang trên người, ảo ảnh khó chịu này không ảnh hưởng đến hắn, có khả năng bàn tay này hoàn toàn là thật.

Phía sau bức chân dung trên tường đá, chính là bản thân Hiến Vương Phi.

Đương nhiên, Hiến Vương Phi chắc chắn không phải người sống, trong tường hẳn là thi thể của Hiến Vương Phi.

Tiêu Dao gần như theo phản xạ vung Thiết Lân Thuẫn ở tay phải lên, dùng Thất Tinh Long Văn đập mạnh vào mặt tường trắng.

Vừa hay lúc này từ mặt tường lại thò ra một bàn tay, dường như muốn tóm lấy cổ Tiêu Dao.

Tiêu Dao chỉ nghe một tiếng "rắc", Thiết Lân Thuẫn đã đập mạnh vào bàn tay đó.

Một tiếng hét thảm dường như vang thẳng trong đầu hắn, chấn động đến mức Tiêu Dao cũng cảm thấy choáng váng.

Nhưng bàn tay thò ra từ trong tường, và cả bàn tay siết chặt cổ tay Tiêu Dao, đều đã biến mất.

Tiêu Dao trong lòng nghĩ thầm, còn nhỏ mà đã ăn phải quả đắng này, véo ta một cái rồi chạy à?

Hắn rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra, tay trái khiên tay phải đao, dùng đao chém, dùng khiên đập.

Không lâu sau, bức tường đá trắng bị Tiêu Dao đập nứt toác, đá vụn rơi lả tả.

Tiêu Dao thấy có hiệu quả, mắt thấy bức tường sắp bị hắn đập thủng, từ bên trong lại thò ra một bàn tay, mục tiêu lần này là cổ Tiêu Dao.

Tiêu Dao tay phải cầm ngược Toái Tinh Đao, tay trái rút ra Pháp gia trấn thi đồng kính, chiếu thẳng vào tường đá, đồng thời tay phải dùng sức kéo mạnh.

"Rầm!", bức tường đá vỡ vụn, một vật màu trắng bị Tiêu Dao kéo thẳng ra từ trong tường, ném xuống đất bên dưới.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều giật nảy mình.

"Diêu Tử, đó là thứ gì vậy?" Tiêu Dao nghiến răng nghiến lợi, "Hẳn là vợ của lão già Hiến Vương, không biết còn sống hay đã cương thi, bị tôi ném xuống dưới rồi." Hồ Bái Nhất ba người nghe vậy, lập tức dùng đèn pin chiếu xuống.

Ba luồng sáng đèn pin đều tập trung vào một chỗ, chỉ thấy dưới đất có một cỗ thi thể đang nằm.

Nữ thi mặc một chiếc áo choàng lụa, thân hình rất béo.

Không biết tại sao, khi ánh sáng chiếu vào thi thể, nữ thi lại bật ngồi dậy.

"Diêu Tử, mụ già này thật sự cương thi rồi." Vương Bàn Tử hét lớn, khẩu tiểu liên Thompson trong tay lập tức khóa chặt nữ thi bên dưới.

Vương Bàn Tử đang định nổ súng, thì Hồ Bái Nhất hét lên một tiếng, "Bàn Tử, đừng vội." "Nhìn nữ thi kia xem, hình như đang phình lên, không phải cương thi." Hồ Bái Nhất hét lên, "Có thể là thi thể đã mục nát, khí thối trong cơ thể tích tụ quá nhiều, bây giờ nổ súng có thể làm nổ tung cả thi thể…" Vương Bàn Tử lập tức do dự, nhưng ngay sau đó đáp lại, "Xem ra tôi không nổ súng nó cũng sắp nổ rồi." Lời của Bàn Tử vừa dứt, nữ thi bên dưới đã phình to như một quả bóng bay, da trên người thậm chí đã trở nên bán trong suốt.

“BÙM!” một tiếng nổ lớn vang lên.

Nữ thi cuối cùng cũng nổ tung.

“Chết tiệt!” Vương Bàn Tử chửi một tiếng.

Nhanh chóng, toàn bộ không gian tràn ngập một mùi vị kỳ dị, cũng không hẳn là mùi hôi, nhưng chung quy là một mùi kỳ quái.

Có chút giống như mùi của côn trùng mềm bị nghiền nát, nội tạng và dịch thể tỏa ra, mang theo một chút mùi cỏ xanh và mùi của côn trùng.

Tiêu Dao liếc nhìn nơi thi thể của Hiến Vương Phi phát nổ, mắt nheo lại, “Mọi người mau lên, bên dưới có chuyện, trong thi thể của mụ già đó có rất nhiều côn trùng.” Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng nhìn thấy, Hồ Bái Nhất hét lớn, “Không ổn rồi, là thi nga!

Trên người chúng có thi phấn, dính vào sẽ bị thi ban, mọi người cẩn thận.” Vương Bàn Tử hung hăng chửi một câu, “Tiếc là súng phun lửa của tôi hết đạn rồi, nếu không một ngọn lửa là giải quyết xong.” Tiêu Dao lại nhìn bức tường trắng trước mặt, lúc này đã có thêm một cái lỗ hình người rất lớn.

Rõ ràng là thi thể của Hiến Vương Phi vừa rồi được khảm trong tường, sau khi bị Tiêu Dao kéo ra đã để lại một lối đi.

Tiêu Dao giơ Thiết Lân Thuẫn đi đầu chui vào, phát hiện phía sau lại là một không gian rộng lớn.

Lúc này, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử phía sau cũng nhanh chóng trèo lên.

Đợi Vương Bàn Tử đi cuối cùng cũng chui vào, Tiêu Dao liền đổ hết thùng xăng cuối cùng còn lại trong không gian hệ thống ra miệng hang.

Chương 164

Xăng đổ xong, Tiêu Dao ném một que diêm vào, lập tức một ngọn lửa lớn bùng lên.

Những con thi nga đó đều nhắm vào ánh sáng, không ngờ lại không sợ chết, từng con một lao thẳng vào ngọn lửa.

Đúng là thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nhưng trên người thi nga dường như mang theo khí âm hàn, không biết có phải thi phấn có tác dụng chống cháy hay không, Tiêu Dao phát hiện không ít thi nga sau khi lao vào lửa một đoạn mới bị nướng chết.

Có một số con khỏe mạnh lại có thể lao ra khỏi đống lửa, đến gần miệng hang mới rơi xuống đất chết hẳn.

Những con thi nga nằm trên đất đang co giật nhẹ, sau khi thi phấn và lông ngắn trên người bị đốt sạch, trông lại giống như con người mọc cánh.

Vị trí lồng ngực có ngũ quan rõ ràng.

Tiêu Dao nhìn mà hít một hơi lạnh, thứ yêu tà thế này, độc tính chắc chắn không yếu.

Tiêu Dao trong lòng biết ngọn lửa do xăng đốt lên, e rằng cũng không thể cản được đám thi nga này bao lâu.

Số thi nga nổ ra từ thi thể của Hiến Vương Phi ít nhất cũng có vài nghìn con, hẳn là lúc còn sống đã gieo Đằng Dẫn, giúp chồng canh giữ cửa mộ cuối cùng.

Tiêu Dao trong lòng chửi thầm Hiến Vương vài câu, quay người nhìn sang, thấy bên cạnh miệng hang có một chiếc quan tài đồng nhỏ.

“Ở đây có một quan tài đồng, hẳn là quan quách của Hiến Vương Phi.” Tiêu Dao nói một câu.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nhờ ánh lửa đều đi đến bên cạnh quan quách.

“Sao lại nhỏ thế?

Vừa rồi chúng ta thấy Hiến Vương Phi là một bà béo mà.” Vương Bàn Tử lập tức lên tiếng, “Quan tài này trông giống như chuẩn bị cho trẻ con.” “Hiến Vương Phi không béo, vừa rồi là vì Đẳng Thuật thi nga trong thi thể phát tác, có lẽ bị ánh sáng đèn pin của tôi kích hoạt, nên mới phình lên.” Hồ Bái Nhất giải thích.

Tiêu Dao lúc này đi đến gần quan tài đồng, đưa tay đặt lên trên.

“Hả?” Lại không có điểm khí vận, Tiêu Dao có chút thất vọng.

Mặc dù mấy cỗ quan tài bên dưới Tiêu Dao cũng không hấp thụ được điểm khí vận, nhưng cỗ quan tài hỗn hợp đồng và gỗ này, bên trong căn bản không có thi thể của Hiến Vương Phi, đây là một cỗ quan tài rỗng.

Một cỗ quan tài rỗng cũng không thể hấp thụ điểm khí vận.

Tiêu Dao cũng không quá quan tâm, dù sao bây giờ để thăng cấp lên Chính Ngũ Phẩm cần đến ba mươi vạn điểm khí vận...

Con số này khiến Tiêu Dao nhức cả răng.

Hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm lần này, cộng thêm một nhiệm vụ ẩn Tằng Sư Mộ, cũng còn cách xa mới đủ để thăng cấp.

Quan tài của Hiến Vương Phi tuy chỉ là y quan quan, nhưng tay nghề và chất liệu đều là hàng thượng hạng.

Chất liệu là hỗn hợp giữa đồng thau và gỗ kim ti nam, bên ngoài

có các loại điêu khắc đồng và gỗ chạm rỗng, chủ đề đều là đình đài lầu các.

Trên đỉnh quan tài đồng có một con chim bay tinh xảo tuyệt trần, hình dáng có vài phần giống phượng hoàng nhưng lại hơi khác.

Trên thân con chim đồng có hoa văn trang trí bằng vàng và bạc, hoa lệ phức tạp, công nghệ tinh xảo, khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt.

Quan tài đồng không được đóng kín, không biết có phải là để chuẩn bị cho Hiến Vương Phi sau này có cơ hội vào trong hay không.

Bên trong không có thi thể, chỉ có một bộ ngọc y.

Trong lăng mộ của vương công quý tộc thời Hán, mộ chủ nhân đều sẽ mặc kim lũ ngọc y để hạ táng, người thời đó cho rằng kim lũ ngọc y có thể mượn sự ấm áp và mát mẻ của mỹ ngọc, để giữ cho thi thể không bị mục nát.

Đương nhiên, trong tình huống thông thường, thi thể đã mục nát hoàn toàn, nhưng ngọc y lại còn lại.

Bộ ngọc y mà Tiêu Dao nhìn thấy trong quan tài đồng lại không phải là kim lũ ngọc y thông thường, trên đó ngoài sợi vàng và miếng ngọc ra, còn có khảm lông công.

Xem ra hẳn là lông đuôi của công lam và công lục.

Khi ngón tay Tiêu Dao chạm vào tước linh ngọc y, tiếng thông báo của hệ thống cuối cùng cũng vang lên.

“Phát hiện vật chủ tiếp xúc với Tây Kinh Tước Linh Ngọc Y, hấp thụ 1500 điểm khí vận.” Hàng tốt!

Tiêu Dao trong đầu lập tức hiện lên một từ.

Tước linh ngọc y không nhẹ, trên đó có mấy trăm miếng ngọc.

Tiêu Dao cẩn thận thu món bảo bối này vào không gian hệ thống.

Ngoài bộ tước linh ngọc y này ra, bên trong còn có bốn chiếc đồng kính.

Đồng kính là đồ tùy táng thường thấy trong lăng mộ thời Hán, nhưng đồng kính tùy táng trong quan quách của Hiến Vương Phi tự nhiên không phải loại thường.

Bốn chiếc đồng kính đều được làm bằng đồng thau, viền đều có hoa văn tinh xảo, có trang trí bằng vàng và bạc.

Nhưng Tiêu Dao phát hiện, trên bốn chiếc đồng kính lại có một số ký hiệu vu thuật kỳ lạ.

Rõ ràng đây không phải là đồ trang điểm đơn giản của phụ nữ.

Tiêu Dao nghĩ đến đôi tay thò ra từ trong tường của Hiến Vương Phi, chỗ cổ tay bị nắm giờ vẫn còn hơi xanh, cộng thêm thi nga trong thi thể, rõ ràng là có vấn đề.

Vị Hiến Vương Phi này, tám phần cũng là một vị vu nữ, ít nhất cũng tinh thông vu thuật.

Khi tay Tiêu Dao tiếp xúc với bốn chiếc đồng kính, tiếng hệ thống lại vang lên.

"Hệ thống kiểm tra phát hiện vật chủ tiếp xúc với tứ đồng kính, mỗi cái hấp thụ 800 điểm khí vận." Tứ tượng đồng kính?

Tiêu Dao nhìn kỹ, phát hiện trang trí bằng vàng bạc trên đó thật sự tạo thành hình Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Vừa rồi nhìn thoáng qua, lại không phát hiện ra.

Tiêu Dao có chút ngượng ngùng, cũng không khách khí thu bốn chiếc đồng kính vào không gian hệ thống.

Đồng kính trên thị trường đồ cổ tương đối phổ biến, giá trị không cao không thấp, là loại hàng thông thường.

Nhưng thứ này có một điểm tốt, trước hết tứ tượng đồng kính là một bộ, bảo quản tốt, chế tạo tinh xảo, trong số đồng kính cũng là hàng cực phẩm.

Ngoài ra, loại đồ này dễ bán, không dễ gây chú ý quá lớn.

Số lượng đồng kính trên thị trường nhiều, tự nhiên có thể che giấu.

Nếu mang một cái đỉnh đồng ra ngoài, Tiêu Dao cũng không dám bán.

Nơi về tốt nhất của những món đồ như đỉnh khí là bảo tàng, để trong tay người thường thật sự không trấn được.

Chương 165

Tiêu Dao vốn định mang bộ đồng kính này ra ngoài để cải thiện cuộc sống, nhưng khi vừa đặt đồng kính vào không gian hệ thống, tiếng thông báo lại vang lên.

"Hệ thống kiểm tra tứ tượng đồng kính và vật phẩm đặc biệt bốn mai tinh hoa vỏ trùng màu đỏ có thể hợp thành Tứ Tượng Thanh Đồng Hộ Tâm Kính, hợp thành cần tiêu hao 1000 điểm khí vận." Lại có thể hợp thành, hợp thành với tinh hoa vỏ trùng của Hoắc Thị Bất Tử Trùng thành hộ tâm kính?

Tiêu Dao có Long Lân Yêu Giáp trên người, nói thật đối với hộ tâm kính cũng không có nhu cầu lớn lắm.

Nhưng nếu tứ tượng đồng kính mang ra ngoài bán đồ cổ, cùng lắm cũng chỉ đổi được chút tiền.

Tiêu Dao nhìn đống vật phẩm chất như núi trong không gian hệ thống, thầm nghĩ mình thật sự không thiếu chút tiền này.

Nhưng Tứ Tượng Thanh Đồng Hộ Tâm Kính sau khi hợp thành, tuyệt đối không phải là đồ vật bình thường, đã là pháp khí rồi.

Chia cho Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử mỗi người một cái chơi cũng không tệ.

Ngọc Mão, Vạn Tuế Mãng Châu Liên, Thần Quy Kiếm, Mạc Kim Phù cường hóa và Kim Cương Tán, sau khi được trang bị một loạt đồ tốt, sức chiến đấu của Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng đã được nâng cao đáng kể.

Thêm một món đồ hộ thân nữa càng tốt.

Cho dù có một ngày Tiêu Dao đi lẻ, bộ ba Hồ Bái Nhất, Vương

Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đi đổ đấu mạc kim ở nơi khác, cũng không cần lo lắng ba người gặp vấn đề.

Vì thế, Tiêu Dao không chút do dự lựa chọn hợp thành.

Nhanh chóng, trong không gian hệ thống xuất hiện bốn chiếc đồng kính tinh xảo.

Mặt sau là đồ án tứ tượng bằng vàng bạc, nhưng mặt trước không còn là kính đồng nữa, mà là một mảnh vỏ giáp màu đỏ, trông vô cùng bắt mắt.

Tiêu Dao suy nghĩ một chút, đưa Huyền Vũ Kính cho Hồ Bái Nhất, Bạch Hổ Kính cho Vương Bàn Tử, Chu Tước Kính cho Tuyết Lỵ Dương, còn Thanh Long Kính Tiêu Dao tạm thời mang trên người.

Hồ Bái Nhất ba người thấy Tiêu Dao lục lọi trong quan tài đồng nửa ngày, đang định hỏi, thì bất ngờ bị mỗi người nhét cho một chiếc đồng kính tinh xảo dị thường, nhìn kỹ lại thấy không giống đồng kính lắm, đều ngơ ngác.

Tiêu Dao treo Thanh Long Kính trước ngực, chỉ vào đó, "Hộ tâm kính, pháp khí, trừ tà diệt hung, giữ cho cẩn thận." Tiêu Dao nói xong, Hồ Bái Nhất ba người đều hiểu ý.

Ba người đã sớm lĩnh hội được sự thần kỳ của Phát Khâu Thiên Quan, cũng đã nhận được không ít đồ tốt từ Tiêu Dao.

Bây giờ lại càng không khách khí, đều treo tứ tượng kính lên người.

Tiêu Dao lại một lần nữa kiểm tra kỹ đáy quan tài đồng, xác nhận không còn bất kỳ thứ gì.

Nếu thật sự có thi thể trong quan tài đồng, đã mục nát hoàn toàn, cũng sẽ còn lại một lớp bùn thi màu đỏ son, Tiêu Dao dùng ngón tay quệt thử, chỉ có lớp gỉ đồng màu xanh lục nhạt.

“Tiếp theo phải đối mặt với nhiệm vụ gian nan nhất, thi thể của Hiến Vương ở trong không gian cuối cùng này, tôi dù phải đào sâu ba thước cũng phải tìm ra hắn.” Tiêu Dao nói một tiếng.

Hồ Bái Nhất gật đầu, đồng thời nói một câu, “Nhìn hang núi này xem, trên vách động có thứ gì đó.” Bốn người nhanh chóng chuyển tầm mắt sang vách động, nhanh chóng trên mặt đều lộ ra vẻ chấn động.

Trên vách động xuất hiện một số bức bích họa.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, phong cách vẽ của những bức bích họa này đều rất đơn giản, không giống như do người chuyên nghiệp vẽ.

Xét đến đây là nơi chôn cất cuối cùng của Hiến Vương, vậy thì chỉ có một giải thích, những bức bích họa này chắc chắn do chính Hiến Vương vẽ.

Vậy Hiến Vương rốt cuộc đã vẽ những nội dung gì?

Tại sao lại muốn để lại thông tin ở nơi chôn cất cuối cùng của mình?

Phần đầu bích họa vẫn bình thường, đều là nội dung Hiến Vương tự tâng bốc mình, không ngoài việc dẫn dắt thuộc hạ chinh chiến Dạ Lang, chinh phục thổ dân Di Nhân ở khu vực Triết Long Sơn, và xây dựng lăng mộ Hiến Vương trong Trùng Cốc.

Trong đó có cả hình ảnh Hiến Vương đánh giết Sơn Thần.

Vị Sơn Thần trông như sơn tiêu kia có mấy món thần khí, một trong số đó chính là khối thai ngọc đang nằm trong không gian hệ thống của Tiêu Dao.

Trên bích họa thể hiện, thổ dân Di Nhân năm xưa vào đêm trăng tròn sẽ cúng tế một người con gái cho Sơn Thần.

Sau khi Hiến Vương giết Sơn Thần, đã phong ấn xương cốt và thần khí của ông ta vào trong một con Độc Long.

Con Độc Long đó tự nhiên chính là Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Ngoài những điều này ra, phần sau về việc Hiến Vương xây lăng mộ, Tiêu Dao nhanh chóng phát hiện ra bóng dáng của Đẳng Sư.

Thân hình người đó cũng rất giống Tiêu Dao, dù kỹ năng hội họa của Hiến Vương chỉ ở mức trung bình, Tiêu Dao vẫn có thể nhận ra.

Rõ ràng trong quá trình xây dựng lăng mộ Hiến Vương, vị Đẳng Sư này đã đóng một vai trò không nhỏ.

Trong đó có cả hình ảnh Đẳng Sư đang chiêm bốc và dâng lời khuyên cho Hiến Vương.

Cảnh tượng Đẳng Sư chiêm bốc thiên cơ dường như ở một đầm sâu cuối Trùng Cốc, trên mặt đầm có mây mù và cầu vồng bao phủ, hiện ra đủ loại dị tượng giống như thiên cung.

Trên đỉnh núi cao chót vót có một tòa thành bảo khổng lồ, được bao quanh bởi từng tầng mây trắng.

Trong cung điện ở chính giữa tòa thành, người ta thờ phụng một vật có hình dạng con mắt khổng lồ.

Xung quanh là những nhân vật mặc trang phục rất kỳ quái đang quỳ lạy.

Trong dị tượng mà Tiêu Dao nhìn thấy, giữa những người đang thờ phụng vật hình con mắt trong thành bảo, có hai người quen thuộc đến lạ.

Một người rất giống Đẳng Sư.

Đúng vậy, trong bức tranh chiêm bốc thiên cơ của Đẳng Sư cũng xuất hiện bóng dáng của chính ông ta, không biết là do chuyển thế hay

chỉ là trùng hợp đơn thuần.

Một bóng hình quen thuộc khác của Tiêu Dao lại là một người phụ nữ.

Người này rất giống với bóng hình mặc áo trắng ngà mà Tiêu Dao từng thấy trên Tam Sinh Kiều.

Bức tranh Đẳng Sư chiêm bốc thiên cơ rõ ràng được Hiến Vương vẽ vô cùng tỉ mỉ, chắc hẳn cảnh tượng tiên cảnh mà Đẳng Sư thể hiện lúc đó đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong lòng Hiến Vương.

Vật hình con mắt đó tự nhiên là Phượng Hoàng Đảm, cũng chính là Mộc Trần Châu.

Nhưng người giống Đẳng Sư trong tranh là ai?

Người phụ nữ giống bóng hình áo trắng trên Tam Sinh Kiều là ai?

Tiêu Dao cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Vết ấn hình rồng trên tay trái vừa ngứa vừa đau, lúc này đã lan lên đến vai hắn.

Ở nơi chôn xương cuối cùng của Hiến Vương, lời nguyền Long Triền Thân dường như bắt đầu tăng nặng nhanh chóng.

Đúng lúc này, Hồ Bái Nhất đứng bên cạnh Tiêu Dao bỗng gọi một tiếng: "Đây không phải là Quan Hồ Cảnh của Khang Tạng Mật Tông sao?" "Quan Hồ Cảnh?

Chúng ta đang ở Điền Nam mà?

Chương 166

Sao lại dính dáng đến Khang Tạng?" Vương Bàn Tử đang sầu não vì chẳng hiểu gì về nội dung bích họa, giờ nghe Hồ Bái Nhất nói thì càng thêm mờ mịt.

"Quan Hồ Cảnh là một nghi thức bí mật của Phật giáo Tạng truyền ở Khang Tạng.

Khi một vị Phật viên tịch, những nhân vật đứng đầu trong các Lạt Ma sẽ đến bên một thánh hồ trên núi sâu để cử hành nghi thức Quan Hồ Cảnh.

Cái gọi là hồ cảnh thực ra là một dị tượng rất giống với ảo ảnh trong thành phố." "Dĩ nhiên các Lạt Ma Quan Hồ Cảnh cũng là để nhận được sự khải thị trong dị tượng, tìm kiếm tung tích của linh đồng chuyển thế." "Bức bích họa này miêu tả gần như y hệt Quan Hồ Cảnh, chỉ là địa điểm đã đổi thành cái đầm nước lớn bên dưới chúng ta." Nghe Hồ Bái Nhất nói xong, Tiêu Dao có một cảm giác kỳ diệu.

Không khéo sau này mình phải cùng anh họ đi một chuyến đến Khang Tạng.

Lời nguyền Long Triền Thân trên người hắn, tám phần cũng giống như lời nguyền con mắt của ba người Hồ Bái Nhất, đều không thể tách rời khỏi Phượng Hoàng Đảm.

Có lẽ cuối cùng để giải trừ nó, cũng không thể thiếu việc đi cùng họ một chuyến.

Mấy người tiếp tục xem bích họa, nhanh chóng xem đến phần Hiến Vương thăng thiên.

Chỉ có điều, điều khiến ba người Hồ Bái Nhất trợn mắt há mồm

là, trong bức tranh Hiến Vương thành tiên, có ba đồng tử dẫn đường, trên lưng đều có vết ấn hình con mắt.

Vương Bàn Tử vừa nhìn đã nổi giận: "Mẹ kiếp, Hiến Vương này không ghê tởm người khác thì không được à?

Chết rồi còn vẽ tranh để chửi xéo ba người chúng ta.

Này, Diêu Tử đừng có cười, chú cũng không thoát được đâu." Tiêu Dao đang đắc ý, nghe Vương Bàn Tử nói xong liền nhìn kỹ lại, chẳng phải sao.

Ba đồng tử dẫn đường chỉ vẽ vết ấn con mắt sau lưng, không cho thấy mặt chính diện.

Nhưng bên cạnh ba đồng tử có một gã mặc vu bào, rõ ràng có tướng mạo của Tiêu Dao.

Tiêu Dao dĩ nhiên biết người này hẳn là Đẳng Sư, nhưng nội dung trên tranh lại trùng hợp một cách kỳ lạ với bốn người họ trong thực tế.

"Điều này cho thấy Mộc Trần Châu chắc chắn ở đây." Tuyết Lỵ Dương lúc này lên tiếng.

Ánh mắt của ba người Tiêu Dao đều tập trung vào Tuyết Lỵ Dương.

"Tiên tri của tộc Trát Cách Lạp Mã có thể dự đoán chính xác chuyện của ngàn năm sau khi ở gần Quỷ Động, nhưng khi rời khỏi Quỷ Động trong núi sâu, năng lực dự đoán đó sẽ biến mất.

Mộc Trần Châu được lấy ra từ Quỷ Động, có khả năng sẽ bị kích thích bởi một nghi thức đặc thù nào đó mà hiển thị một số dự báo đặc biệt." Tuyết Lỵ Dương vốn là hậu duệ của tộc Trát Cách Lạp Mã, những lời cô nói ra, Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử tự nhiên đều tin phục.

“Có lẽ là vì Mộc Trần Châu, Hiến Vương mới có thể trong một nghi thức tương tự Quan Hồ Cảnh mà dự đoán được việc bốn người chúng ta sẽ đến mộ của lão sau ngàn năm.” “Nói thì không sai, nhưng chúng ta vào đây cũng được một lúc rồi, có ai thấy quan quách của Hiến Vương đâu không?” Hồ Bái Nhất hỏi một câu.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lại nhìn quanh một lượt, quả thực không phát hiện thứ gì đặc biệt giống quan quách.

Kiểu mai táng dùng hang động tự nhiên làm minh điện này được gọi là động thất mộ, đã là động thất mộ thì tất nhiên sẽ giữ nguyên trạng thái tự nhiên, không tu sửa nhiều.

Kết quả là ba người Hồ Bái Nhất đi một vòng trong hang, chỉ tìm thấy vài thẻ tre, ngay cả một món minh khí tử tế cũng không thấy.

Cuối cùng, Tiêu Dao tìm thấy một cái đan lô ở vị trí trung tâm hang động.

Đan lô không lớn lắm, chỉ cao chưa đến một người, chất liệu bằng đồng xanh.

Tiêu Dao đưa tay đặt lên đan lô, liền nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống: “Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Bát Quái Đan Lô bằng đồng xanh quý hiếm, hấp thụ 800 điểm khí vận.” Lúc này, Hồ Bái Nhất và những người khác cũng đã nhìn thấy đan lô, tưởng là quan quách đặc biệt gì, nhưng khi đến gần xem thì ai nấy đều thất vọng.

Chỉ có Tiêu Dao vẫn bình tĩnh, vì trong lúc tò mò, hắn đưa tay vào sờ những cặn thuốc và mấy viên kim đan đã vỡ nát còn sót lại trong đan lô, không ngờ lại nghe thấy thông báo của hệ thống.

“Hệ thống phát hiện cặn của Càn Khôn Nhất Khí Đan trong đan lô, phân giải đơn thuốc cần tiêu hao 100.000 điểm khí vận, có phân giải

không?" Tiêu Dao ngẩn người, đột nhiên nhớ lại đơn thuốc có tên Cửu Chuyển Long Huyết Luyện Hồn Linh Dịch mà mình từng tiếp xúc trong huyết quan, để phân giải cũng cần tới 20.000 điểm.

Tên của hai thứ này khiến Tiêu Dao hoàn toàn choáng váng.

Lẽ nào trên thế giới này thật sự tồn tại đan dược sao?

Nếu có đan dược, có linh dịch, chẳng phải thần tiên cũng tồn tại?

Trời ạ, Tiêu Dao dựng tóc gáy, sống lưng lạnh toát, việc xuyên không rốt cuộc đã mang đến thay đổi lớn đến mức nào cho dòng thời gian của thế giới này?

Tiêu Dao bèn cất cả cặn Càn Khôn Nhất Khí Đan và Cửu Chuyển Long Huyết Luyện Hồn Linh Dịch vào không gian hệ thống.

Những thứ này đợi khi nào có dư dả khí vận, nhất định phải phân giải để xem thành phẩm thực sự có tác dụng gì.

Thực ra, Tiêu Dao hiện đang có hơn chín vạn điểm khí vận, nhưng hắn có ý đồ riêng, muốn xem thử có thể nhân nhiệm vụ lấy Phượng Hoàng Đảm và nhiệm vụ ẩn tìm mộ Đẳng Sư lần này mà tăng một mạch khí vận lên ba mươi vạn hay không.

Cấp bậc Phát Khâu Thiên Quan thăng lên Chính Ngũ Phẩm, thực lực sẽ tăng lên rất rõ rệt.

Sau Chính Ngũ Phẩm, để thăng lên Tòng Tứ Phẩm lại là một ngưỡng cửa lớn.

Theo thói quen của hệ thống, số điểm khí vận cần thiết để vượt qua một phẩm cấp đều tăng lên đáng kể.

Số khí vận cần cho Tòng Tứ Phẩm, Tiêu Dao ước tính có thể vào khoảng năm mươi vạn, còn Chính Tứ Phẩm thì cần từ tám mươi vạn đến một triệu.

Tiêu Dao đang tính toán thì nghe Hồ Bái Nhất gọi một tiếng: "Quan tài đồng của Hiến Vương Phi ban nãy đâu rồi?" Tiêu Dao giật mình, lập tức quay người đi xem, phát hiện quan tài đồng của Hiến Vương Phi quả nhiên đã biến mất.

Phải biết rằng quan tài đồng của Hiến Vương Phi tuy nhỏ hơn quan tài thông thường, nhưng đó cũng chỉ là so với quan tài bình thường, thứ đó ít nhiều cũng to bằng một cái tủ quần áo lớn, việc biến mất không một dấu vết thật quá khó tin.

"Lẽ nào thật sự có quỷ hồn của Hiến Vương và Hiến Vương Phi đang tác quái?

Mẹ kiếp, Bàn Gia đây muốn xem thử mấy thứ này có sợ đạn Thompson không." Vương Bàn Tử hét lên, loảng xoảng giơ khẩu tiểu liên Thompson lên.

Tiêu Dao nín thở, cố gắng bình tĩnh lại, cầm ngược con dao Toái Tinh trong tay.

"Bây giờ chỉ có cách mau chóng đào quan quách của Hiến Vương lên mới là chuyện chính!" Tiêu Dao nói rồi, nhắm chuẩn vị trí, đâm mạnh con dao Toái Tinh trong tay xuống đất.

Dao Toái Tinh sắc bén vô cùng, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương sớm đã biết điều này, nhưng cả ba đều không ngờ rằng, một nhát dao của Tiêu Dao lại cắm thẳng vào nền đá trắng ngần, ngập đến tận cán.

Cùng với việc cả con dao Toái Tinh cắm ngập vào mặt đất, ba người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đồng thời cảm thấy cả mộ thất dường như rung chuyển.

"Động đất à?" Vương Bàn Tử có chút chột dạ hỏi.

"Rất có thể, nơi này là nơi hợp lưu của ba con sông, thuộc dãy núi

Hoành Đoạn, vốn nằm trên đới địa chấn, xảy ra động đất lớn nhỏ cũng không phải là chuyện không thể...” Hồ Bái Nhất vỗ về an ủi Vương Bàn Tử một câu.

Vương Bàn Tử nghe xong lại càng hoảng sợ hơn: “Lão Hồ đừng nói nữa, nếu thật sự động đất thì chúng ta không ai chạy thoát được đâu.” Vương Bàn Tử nói thật, lúc này bốn người đang ở sâu bên trong ngọn núi lớn bên dưới Lăng Vân Thiên Cung khoảng một dặm, muốn ra ngoài chỉ có thể đi theo đường cũ, e rằng không phải chuyện một hai phút là xong.

“Chấn động nhỏ không cần chạy, chấn động lớn chạy không nổi, nghe theo ý trời thôi.” Hồ Bái Nhất dù sao cũng là người từng đào hang dưới núi Côn Lôn, bình tĩnh hơn nhiều.

“Không đúng, không giống động đất.” Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói một câu.

“Không phải động đất?

Chẳng lẽ Long Vương nổi giận...” Vương Bàn Tử nhìn xung quanh, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Nếu là động đất, đá trong hang động xung quanh chắc chắn sẽ rơi xuống, ít nhất cũng sẽ có bụi đất, vừa rồi rung lắc mạnh như vậy, có ai cảm thấy có bụi đất không?” Tuyết Lỵ Dương chỉ vào bên cạnh.

Chương 167

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều ngẩn người, rõ ràng cả hai đều không để ý đến vấn đề này.

"Thật vậy, một mảnh đá vụn cũng không có, bất kể vừa rồi có phải động đất hay không, đều có gì đó không ổn." Hồ Bái Nhất nói.

Lúc này, một giọt nước rơi xuống mặt Vương Bàn Tử, anh ta đưa tay sờ, lại là một giọt chất lỏng màu vàng nhớp nháp còn sống.

"Lão Hồ, Diêu Tử, Tham mưu trưởng Dương, nhìn xem?

Nước vàng ở đâu ra vậy?" Tiêu Dao hét lên: "Không cần nhìn nữa, hang động này sống rồi, cái thứ quỷ quái này chính là quan quách của Hiến Vương, tất cả chúng ta hiện đang ở trong quan quách của lão." "Hả?" Ba giọng nói đồng thanh vang lên.

Ba người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều trợn mắt há mồm, lời nói của Tiêu Dao thật sự quá kinh người.

Dù ba người họ có tưởng tượng thế nào đi nữa, cũng không ngờ rằng hang động này chính là quan quách, đang ở trong quan quách, nhưng làm sao quan tài có thể "sống" được?

Tiêu Dao cũng không giải thích, tay dùng sức, dao Toái Tinh Tịch Tà rạch một đường lớn trên mặt đất.

Hồ Bái Nhất nhìn thấy mà suýt nữa hét lên, bởi vì vết rạch mà Tiêu Dao tạo ra trông giống như một vết thương khổng lồ.

Hoàn toàn không giống như có thể tạo ra trên nền đá cứng, mà giống như rạch một vết thương trên cơ bắp mềm dẻo.

Lúc này, Hồ Bái Nhất có đầu óc nhạy bén làm sao còn không hiểu, mấy người họ thật sự đang ở trong quan quách của Hiến Vương, và

cái quan quách này lại còn sống.

"Thứ này còn sống!

Cẩn thận có độc!" Hồ Bái Nhất hét lên.

Tuyết Lỵ Dương lập tức bung ô Kim Cương, che chắn những giọt chất lỏng màu vàng không ngừng nhỏ giọt từ đỉnh hang.

Tiêu Dao quay đầu nhìn lại một cái: "Mọi người trốn vào trong cái đan lô kia trước đi, tôi đi đào thi thể của lão già Hiến Vương ra." Ba người nghe vậy, lập tức lao vào trong đan lô.

Đan lô chật hẹp, ba người miễn cưỡng có thể chen vào, cộng thêm ô Kim Cương che trên đầu, tạm thời cũng không cần lo lắng.

Lúc này Tiêu Dao cảm nhận được những giọt chất lỏng màu vàng nhỏ từ đỉnh hang, rơi lên người mang theo từng cơn tê dại đau đớn.

Tiêu Dao không nhịn được thầm chửi rủa, trong cốt truyện gốc, thứ chất lỏng màu vàng này ngoài việc làm người ta buồn nôn ra thì không có gì đặc biệt.

Nhưng ở đây, ít nhất có một điều có thể khẳng định, thứ này chắc chắn có tính ăn mòn.

Trên người Tiêu Dao có kỹ năng Huyễn Lân, mỗi khi chất lỏng màu vàng nhỏ xuống, luôn có thể huyễn hóa ra vảy.

Sau đó có thể thấy một làn sương trắng bốc lên.

Mặc dù chất lỏng ăn mòn màu vàng không thể xuyên thủng kỹ năng Huyễn Lân, gây ra thương tổn thực sự cho Tiêu Dao, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, kỹ năng Huyễn Lân cũng sẽ không chịu nổi.

Tiêu Dao dùng dao Toái Tinh rạch mấy nhát trên mặt đất, đào ra một cái hố cạn sâu khoảng một mét.

Nhưng bên trong vẫn chưa lộ ra thi thể của Hiến Vương.

Tiêu Dao trong lòng có chút hoảng.

Thi thể Hiến Vương là mấu chốt để lấy Phượng Hoàng Đảm, chỉ cần tìm được thi thể Hiến Vương mới thực sự phá giải được lăng mộ này.

Tiêu Dao lại rạch thêm mấy nhát sang bên cạnh, vẫn không phát hiện quan tài của Hiến Vương.

Nhất định có gì đó sai sai.

Tiêu Dao cố gắng hết sức để mình bình tĩnh lại, đồng thời nhìn xung quanh, lại phát hiện e rằng khó mà bình tĩnh được.

Chỉ thấy lúc này cả hang động đều đang từ từ co bóp, những bức tường đá trắng vốn cứng rắn giờ đây đều bắt đầu mềm ra, chuyển sang màu vàng, trên đó không ngừng rỉ ra chất lỏng màu vàng.

Trên vách đá và đỉnh hang, bắt đầu mọc ra vô số bàn tay người màu vàng, bắt đầu vươn tới chộp lấy ba người đang trốn trong đan lô.

Ba người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều bị dọa đến mặt không còn giọt máu.

Bên cạnh Tiêu Dao, vì bị rạch ra một vết thương khổng lồ nên những bàn tay người màu vàng không nhiều, nhưng cũng có những bàn tay thò ra từ vết thương dưới đất, chộp về phía Tiêu Dao.

"Thi Động!

Thi Động!" Hồ Bái Nhất hét lên một câu: "Thiên tượng Hắc Trư Độ Hà mà chúng ta gặp trước đó, chính là do Thi Động ở đây gây ra!" Trong ba người, Hồ Bái Nhất là người bình tĩnh lại đầu tiên, nhanh chóng hiểu ra một số chuyện.

"Nơi chúng ta đang ở, hẳn là tiên quách làm từ Nhục Chi khổng lồ trong truyền thuyết, một loại Thái Tuế." Hồ Bái Nhất nói rất nhanh.

“Hôm nay là ngày hai mươi tháng bảy âm lịch, Hung Tinh ly cung, Thái Tuế hạ sơn!” Tiêu Dao giật mình, những truyền thuyết về Thái Tuế hắn cũng nghe không ít.

Trong truyền thuyết, Hung Tinh trên trời ứng với Thái Tuế dưới đất, Thái Tuế cũng chia thành Đại Trùng và Đại Hung.

Nhục Chi Thái Tuế là tổ của vạn vật, truyền thuyết kể rằng Nhục Chi sống ở vị trí Đại Trùng ăn vào có thể trường sinh bất lão, được xem là thịt tiên cung cấp vô hạn.

Còn Thái Tuế sinh ra ở vị trí Đại Hung đối ứng với Tuế Tinh thì lại là vật bất tường.

Hồ Bái Nhất nói rất nhanh: “Vị trí chúng ta đang ở chính là vị Đại Trùng, nơi này vốn dĩ phải có một cái xác của Nhục Chi vạn năm, Hiến Vương tìm thấy nó, bèn dùng cái xác Nhục Chi này làm tiên quách.” “Nhưng Nhục Chi có sức sống ngoan cường, cộng thêm hôm nay lại là ngày hai mươi tháng bảy, ngày Hung Tinh ly cung, mấy người chúng ta xông vào mang theo không khí và sinh khí, khiến cho lão yêu quái này sống lại.” Không đúng!

Tiêu Dao đột nhiên ý thức được, trong lời nói của Hồ Bái Nhất có vài chỗ không giải thích được.

“Đây là Thái Tuế không sai, nhưng không thể là Nhục Chi ở vị Đại Trùng, mà nhiều khả năng là Phá Thái Tuế ở vị Đại Hung, cũng chính là ‘Phong’ được ghi chép trong《Sơn Hải Kinh》.” Hồ Bái Nhất nhất thời chưa phản ứng kịp, còn Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử thì hoàn toàn không hiểu.

“Những bàn tay người này cũng không phải là một phần của Phá Thái Tuế, mà là thức ăn của Phá Thái Tuế ở vị Đại Hung này, nói cách khác, tiên quách của Hiến Vương được tạo ra từ thi thể người!” Tiêu Dao vừa nói dứt lời, dao Toái Tinh Tịch Tà chém một nhát, những bàn

tay người hai bên cạnh hắn đứt phựt.

Những bàn tay đó tuy không chảy máu tươi mà chảy ra thứ chất lỏng màu vàng giống như trên vách đá, nhưng xương cốt và mạch máu trên mặt cắt lại rõ ràng có thể thấy.

Ba người Hồ Bái Nhất đều sợ hãi: "Những bàn tay này đều là thật?" Đang nói, Tuyết Lỵ Dương có cân nặng nhẹ nhất bị một bàn tay thò ra từ vách đá tóm lấy, kéo tuột vào trong vách.

Lúc này nửa người cô ấy đã lún vào vách đá mềm nhũn, mắt thấy nếu cứ thế này thêm một lúc nữa sẽ bị nuốt chửng hoàn toàn.

"Dùng Thần Quy Kiếm!" Tiêu Dao hét khản cổ, nhưng không hề tiến đến cứu viện.

Cả ba người Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều có Thần Quy Kiếm trong tay, tạm thời có thể đối phó được với những bàn tay này.

Quả nhiên Tuyết Lỵ Dương nghe xong, liền rút Thần Quy Kiếm ra, nhanh chóng cắt vào những thứ bên cạnh.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng không quản được gì khác, xông ra khỏi đan lô, hai người hai thanh kiếm, bảy tay tám chân kéo Tuyết Lỵ Dương ra khỏi vách đá.

Nhưng lúc này trên người ba người không ít chỗ đã dính phải chất lỏng màu vàng, bị ăn mòn đau đớn đến thấu xương, kêu la thảm thiết.

Ba người chỉ có thể lại tụ lại với nhau, tránh xa vách đá, trốn dưới ô Kim Cương.

Tiêu Dao sắp phát điên rồi, trên tường và dưới đất, một cánh tay này nối tiếp một cánh tay khác, cũng không nhìn rõ bộ vị của những thứ khác.

Chỉ cần chạm vào bất cứ thứ gì, những cánh tay này sẽ tóm chặt lấy, sau đó kéo vào trong tường.

Chương 168

Bên trong tường giống như một vực sâu hắc động hỗn độn vô cùng, bên trong toàn là những con ngạ quỷ đang gào thét vì đói khát, muốn biến tất cả những gì đến gần thành đồng loại của chúng.

"Diêu Tử!

Nếu thật sự là Phá Thái Tuế ở vị Hung, thì thứ đó phải có mắt, mau tìm đi, có khả năng quan quách của Hiến Vương ở trong mắt nó." Hồ Bái Nhất hét lên.

"Tất cả Thái Tuế đều có mắt, đó là bộ vị trung tâm của Thái Tuế, trong luận Thanh Trúc Địa Mạch có truyền thuyết về Thái Cổ Hung Thần bám vào Thái Tuế Âm Mục, tìm được mắt Thái Tuế, có thể tìm được quan tài của Hiến Vương." Ba người không có kỹ năng Huyễn Lân của Tiêu Dao, căn bản không thể ra khỏi ô Kim Cương.

Hồ Bái Nhất lòng như lửa đốt, chỉ có thể nhắc nhở từ xa.

Tiêu Dao nhìn về vị trí vốn được khảm thi thể của Hiến Vương Phi, cái lỗ hổng hình người đó bây giờ đang từ từ co lại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cái lỗ hổng hình người đó chính là một con mắt của Phá Thái Tuế, Hiến Vương đã dùng thi thể của vợ mình để bịt mắt của Phá Thái Tuế.

Nhưng lúc này trong con mắt đó, chẳng có gì cả.

"Lão Hồ, Phá Thái Tuế rốt cuộc có mấy con mắt?" "Phá Thái Tuế ở vị Hung, tiền Quan hậu Quỷ, là Lâu Phế, Lâu Phế có ba mắt." Hồ Bái Nhất nói một câu.

Vương Bàn Tử sốt ruột phiên dịch bên cạnh: "Lão Hồ nói nó có ba con mắt!" Tiêu Dao lại thầm mắng một câu trong lòng, mẹ nó quả

nhiên khác với cốt truyện gốc, trong cốt truyện gốc là Thanh Hốt hai mắt, còn ở đây đã thành Lâu Phế ba mắt.

Nơi cả nhóm tiến vào là một con mắt.

Hai con mắt còn lại, chắc chắn là nơi Hiến Vương đặt quan tài.

Còn một cái nữa, Tiêu Dao trong lòng chấn động, đột nhiên hiểu ra, một trong số đó tất nhiên là nơi đặt quan tài của Đẳng Sư.

Tiêu Dao đang định đổi chỗ khác tiếp tục tìm kiếm, lại phát hiện những bàn tay dưới chân ngày càng nhiều.

Mặc dù kỹ năng Huyễn Lân của Tiêu Dao có thể chống lại sự ăn mòn của nước vàng, nhưng sự lôi kéo của những bàn tay lại khiến hành động của Tiêu Dao bị cản trở.

Dao Toái Tinh Tịch Tà của Tiêu Dao không hề dừng lại, những bàn tay giống như từng bụi lúa, bị dao Toái Tinh của Tiêu Dao cắt đứt, sau đó lại mọc lên từ dưới đất, vô cùng vô tận.

Cũng không biết năm xưa Hiến Vương đã dùng bao nhiêu cỗ thi thể để chế tạo ra Lâu Phế ở vị Đại Hung này.

Tiêu Dao không còn thời gian nghĩ ngợi gì khác, chỉ có thể lấy ra Phát Khâu Thiên Quan Ấn, miệng niệm ca từ, trực tiếp ấn Thiên Quan Ấn xuống mặt đất.

"Hám thiên phố địa, hống tự thôn thanh, vô úy vô biên, chí trấn hoang thành..." Một trận sóng dao động lấy Tiêu Dao làm tâm điểm khuếch tán ra, những bàn tay vươn ra trên mặt đất tức thì gãy gập, ngã xuống một mảng lớn, nhất thời cũng không có cái mới mọc lên.

Tiêu Dao thấy Trấn Hồn Ca có hiệu quả, lập tức chạy về phía trước.

Lâu Phế trên ứng với thiên tinh, là hóa thân của Thái Tuế trên mặt

đất, phương vị của ba mắt Lâu Phế, tự nhiên cũng có thể dùng Ất Tị Quan Tinh Thuật để suy ra.

Đặc biệt là bây giờ đã biết một trong ba mắt, chính là vị trí mà Hiến Vương Phi đã bịt lại.

Tiêu Dao tâm niệm thay đổi nhanh chóng, trong đầu tính toán nhanh chóng, cuối cùng xác định được phương vị đại khái.

"Tặc Kỳ Phá Quân, Tuế Tinh phạm Tinh Kỷ, ứng tại Đông Nam Thượng!" Tiêu Dao hét lên một tiếng, trực tiếp nhảy lên, dao Toái Tinh hung hăng đâm vào một góc vách hang.

Sau đó, Tiêu Dao như phát điên, hai tay nắm chặt chuôi dao, hoàn toàn không để ý đến những cánh tay điên cuồng vươn ra xung quanh, liều mạng rạch xuống.

Trên vách hang bị rạch ra một cái miệng khổng lồ xấu xí.

Bên trong cái miệng đó, quả nhiên xuất hiện một cái quan tài bằng ngọc trắng hình người.

Tiêu Dao nhìn thấy, trong lòng vui mừng.

Trên quan tài bằng ngọc trắng hình người, có một hoa văn hình con mắt rất rõ ràng.

Quan tài của Hiến Vương!

Tiêu Dao từ không gian hệ thống quăng ra sợi tơ nhện, quấn chặt lấy quan tài của Hiến Vương, kéo quan tài ra khỏi vách hang.

Sợi tơ nhện vừa quấn xong, cảm giác dưới quan tài ngọc trắng trong vách hang đột nhiên xuất hiện một cái lỗ hổng, cả cái quan tài ngọc trắng thuận thế rơi xuống.

Tiêu Dao tay kéo sợi tơ nhện, dốc toàn lực muốn giữ chặt quan tài, cứng rắn kéo ngang quan tài của Hiến Vương ra, kẹt lại trong lỗ

hổng.

Cũng may Tiêu Dao được hệ thống cường hóa sức mạnh, nếu không thì cái quan tài ngọc trắng hình người này tuy không lớn, nhưng cũng phải gần một ngàn cân, thật không phải người thường có thể kéo nổi.

Quan tài kẹt ở miệng hang, bên dưới có vô số cánh tay vươn ra, muốn kéo quan tài vào trong.

Tiêu Dao biết cơ hội hiếm có, xông đến gần quan tài, nhanh chóng quan sát.

Đây là một cái quan tài hình bán người bằng ngọc đỉnh trâm kim lân chỉ, nửa trên của quan tài có hình dạng đầu và vai người, có vài phần giống với quan tài chứa xác ướp của Ai Cập cổ đại phương Tây.

Nhưng nửa dưới lại không giống, đây là một cái hộp ngọc đỉnh vàng, chỗ niêm phong có bốn cái kỳ lân chỉ bằng vàng, đan chéo vào nhau, tạo thành một cái khóa mê cung ngũ hành lân chỉ.

Nếu là bình thường, Tiêu Dao sớm đã dùng dao Toái Tinh một nhát chém đứt đầu khóa.

Nhưng lão già Hiến Vương giảo hoạt dị thường, bây giờ một đao chém đứt khóa, ai biết được có gây tổn hại đến những thứ bên trong quan tài thậm chí là thi thể của Hiến Vương hay không.

Nếu thật sự như vậy, thì mất nhiều hơn được.

Phải mở khóa.

Tiêu Dao cắn răng, nhìn hang động xung quanh đang không ngừng mềm đi, biến hóa ngày càng rõ rệt, biết rằng mỗi một phút một giây bây giờ đều là thời gian để lát nữa chạy thoát.

Tiêu Dao hít sâu hai hơi, để tâm tư ổn định lại, mọi thứ xung quanh phẳng phất như không còn liên quan đến mình.

Hắn lấy ra kim trù từ không gian hệ thống, sau đó rút ra một cây côn vàng nhỏ gõ nhẹ lên khóa mê cung kỳ lân.

Dựa vào bản lĩnh Thính Lôi Biện Huyệt, Tiêu Dao nhanh chóng nắm rõ bố cục bên trong khóa mê cung.

Khóa mê cung là một loại khóa rất đặc biệt, có chút giống với khóa mật mã hiện đại, khi mở khóa không cần chìa khóa, chỉ cần xoay các núm trên khóa đến vị trí nhất định là sẽ tự động mở ra.

Loại khóa mê cung cao cấp hơn có chức năng tự hủy, tức là cơ hội mở khóa chỉ có một lần, chỉ cần xoay không đúng vị trí, nó sẽ bị khóa chết hoàn toàn.

Khóa mê cung kỳ lân trên quan tài của Hiến Vương, mục đích là để phòng ngừa sự xâm nhập từ bên ngoài, Hiến Vương chắc hẳn tin rằng mình nhất định có thể thi giải thành tiên, tự mình chui ra khỏi quan tài.

Có thể suy đoán khóa mê cung kỳ lân trên quan tài của Hiến Vương cũng có thể có giới hạn số lần mở, vì Hiến Vương chắc chắn có cách khác để mở từ bên trong.

Người từ bên ngoài nếu không biết mật mã, không nghi ngờ gì chính là kẻ trộm mộ.

Tiêu Dao hiểu rõ điều này, chỉ càng thêm cẩn thận, không ngừng dùng kim trù gõ vào khóa mê cung kỳ lân, cố gắng một lần là xong, không để xảy ra sai sót.

Nhưng lúc này tình hình trong hang động ngày càng giống địa ngục, vách tường không ngừng mềm đi chảy ra nước vàng, toàn bộ hang động đang co bóp và thu hẹp lại.

Tuyết Lỵ Dương nhìn xung quanh, phát hiện toàn bộ không gian đều nhỏ lại, những cánh tay trong vách hang càng gần ba người đang đứng trong đan lô hơn.

“Không hay rồi, bên trong hang động này sắp hình thành Thi Động.” Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, rõ ràng đã nghĩ đến chuyện kinh khủng.

Chương 169

“Thi Động?

Còn lợi hại hơn tình hình hiện tại của chúng ta sao?” Vương Bàn Tử không ngừng chen vào dưới ô Kim Cương.

“Tôi cũng từng nghe người ta nói, dưới lòng đất Paris ở Pháp có một cái Vạn Thi Động.

Nghe nói đã bị Tòa Thánh dị giáo phong ấn.

Tòa Thánh sở dĩ phong ấn nơi đó, là vì thi thể bên trong quá nhiều, thi khí bên trong tích tụ, ăn mòn thế giới tạo ra một khe hở đặc biệt.” “Khe hở này không sinh không tử, không đen không trắng, không âm không dương, bên trong có vô số bàn tay người, những thứ bị những bàn tay này tóm lấy sẽ bị kéo vào trong Vạn Thi Động.” “Thi Động sẽ không ngừng nuốt chửng mọi vật thể nó gặp, không ngừng mở rộng, cuối cùng hình thành hiệu ứng Thi Động cực kỳ kinh khủng, căn bản không có cách nào ngăn cản.” Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương càng lúc càng trắng, rõ ràng cô đang đối chiếu thông tin về Thi Động trong ký ức của mình với hang động trước mắt, càng lúc càng thấy giống.

“Sự tồn tại của Thi Động thuộc về bí mật của Tòa Thánh, người ngoài chỉ biết đại khái, thời gian và nguyên nhân hình thành Thi Động cụ thể đều không rõ, thậm chí bản thân sự tồn tại của Thi Động cũng chỉ có một bộ phận người thông qua kênh đặc biệt mới nghe nói đến.” Hồ Bái Nhất mặt trầm xuống: “Nếu thật sự hình thành Thi Động, bây giờ hiệu ứng Thi Động còn chưa rõ rệt, chúng ta còn có cơ hội thoát ra, đợi một lát nữa hiệu ứng Thi Động ngày càng mạnh, e rằng chúng ta sẽ không chạy thoát được.” Vương Bàn Tử nghe vậy liền sốt ruột: “Vậy còn chờ gì nữa, mau gọi Diêu Tử nhanh đi thôi!” Hồ Bái Nhất

ngăn Vương Bàn Tử lại: “Hãy tin tưởng Diêu Tử!

Chúng ta ngàn cay vạn đắng mới đến được đây, cuối cùng cũng tìm được nơi giấu xác cuối cùng của Hiến Vương, nếu không cố gắng hết sức tìm kiếm Mộc Trần Châu, thì quá đáng tiếc.” Vương Bàn Tử nhíu mày: “Diêu Tử nhà người ta cũng không có lời nguyền con mắt, không đáng phải cùng chúng ta ở đây chờ chết, theo tôi thì chuyện của chúng ta phải tự mình gánh vác, để Diêu Tử một mình hì hục mở quan tài, còn chúng ta trốn dưới ô thì không thích hợp.” Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất đều gật đầu.

“Trong ba lô của tôi có áo mưa cao su, cộng thêm đồ lặn và mũ bảo hiểm leo núi, ít nhiều cũng có thể chống lại thứ nước vàng này, chúng ta chịu khó một chút, cứ trơ mắt nhìn thế này tôi chịu không nổi.” Vương Bàn Tử vừa nói, vừa hì hục mặc áo mưa vào người.

Đan lô chật hẹp, ba người loay hoay mãi mới mặc xong áo mưa, Tuyết Lỵ Dương cầm ô Kim Cương, cùng đi đến bên cạnh Tiêu Dao.

“Diêu Tử, nếu không tìm được thì thôi, không có Mộc Trần Châu, chúng tôi ít nhiều cũng còn sống được mười mấy năm, cậu còn trẻ, đừng bỏ mạng ở đây.” Hồ Bái Nhất nhẹ giọng nói.

Lúc này Tiêu Dao vừa xoay lân chỉ cuối cùng của khóa mê cung kỳ lân đến vị trí tương ứng, chỉ nghe “cạch” một tiếng.

Bốn cái khóa mê cung kỳ lân đều đã mở.

“Ít nói nhảm đi, mau giúp tôi mở quan tài.” Tiêu Dao lau mồ hôi trên trán.

Trên vách hang lại một giọt nước vàng rơi xuống người Tiêu Dao, Huyễn Lân của hắn lại biến đổi một lần.

Bây giờ nước vàng trong hang động ngày càng nhiều, số lần thi triển Huyễn Lân cũng ngày càng nhiều.

Tiêu Dao, một kẻ có tinh thần lực siêu cường, cũng bắt đầu cảm thấy đuối sức.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử biết bây giờ không phải lúc lề mề, cũng không nói nhiều, lập tức giúp Tiêu Dao cùng nhau nhấc nắp quan tài của Hiến Vương lên.

Bên trong, một cỗ thi thể lập tức lộ ra.

Tiêu Dao liếc nhìn một cái, lập tức biết ngay, thi thể của Hiến Vương!

Trong quan tài là một cỗ thi thể nam.

Đầu đội chiếc mũ phác đầu có gờ trên bằng vàng khảm ngọc, thân mặc bộ đại liễm phục giáp ngọc văn mãng xà màu đen, eo thắt đai ngọc tử kim.

Một thân trang phục cực kỳ oai phong, khí tượng vương giả.

Nhưng Tiêu Dao liếc nhìn khuôn mặt của thi thể Hiến Vương, lập tức cảm thấy một trận rét lạnh.

Hiến Vương này không có mặt.

Lúc này Tiêu Dao vừa mở nắp quan tài, đang lại gần quan sát kỹ, khoảng cách với thi thể Hiến Vương chưa đến hai ba thước, gần như mặt kề mặt, tự nhiên sẽ không nhìn nhầm.

Dáng vẻ trên mặt Hiến Vương có phần giống với vị tế tự đã thấy trong huyết quan trước đó.

Khuôn mặt của thi thể tế tự đó cũng mờ ảo, gần như hoàn toàn biến mất.

Chỉ có điều vị tế tự đó đeo mặt nạ ngọc, lại còn là cùng kiểu với Tiêu Dao, nên ngũ quan bắt đầu mọc theo dáng vẻ của Tiêu Dao.

Ngũ quan của Hiến Vương giống như một pho tượng sáp bị nung

chảy, có thể nhìn ra đường nét đại khái, nhưng nhìn kỹ lại, ngũ quan hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ ban đầu, giống như một quả cầu ngọc trắng ngần.

"Mộc Trần Châu đâu?" Hồ Bái Nhất sờ soạng khắp người Hiến Vương, lại phát hiện đều không có.

Trong quan tài của Hiến Vương, vậy mà cũng không có.

Tiêu Dao dùng Song Chỉ Tham Động, kỹ thuật mò kim càng chuyên nghiệp hơn, lúc này sờ ra một cái hột đào trong tay phải của Hiến Vương, tay trái sờ ra mười mấy cái vòng ngọc màu đen giống như nhẫn ban chỉ.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Hột đào căn bản không phải minh khí, là một cái hột đào thật sự, hoàn toàn không có khí vận, Tiêu Dao thậm chí còn nghi ngờ thứ này đem trồng xuống có thể mọc ra cây đào.

Mấy cái vòng ngọc màu đen trong tay kia thì có khí vận, mỗi cái 200 điểm, không hơn không kém… "Không được rồi, cái hang chúng ta vào sắp bị bịt kín rồi, chúng ta phải nhanh chóng rút lui." Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn cửa hang, gấp gáp nói.

Tiêu Dao cũng nổi điên: "Rút lui trước, ở mép cửa hang dùng Thần Quy Kiếm cắt những phần Lâu Phế mọc ra, đừng để cửa hang bị bịt kín." Hồ Bái Nhất biết bây giờ không phải lúc thương lượng, kéo Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử, ba người lập tức đến vị trí cửa hang.

Hồ Bái Nhất ở lại bên trong, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử chui ra ngoài, ba người đồng tâm hiệp lực dùng Thần Quy Kiếm không ngừng cắt gọt những thứ giống như thịt đang muốn bịt kín cửa hang.

Thần Quy Kiếm có tác dụng tịch tà, một đao chém xuống, phần mọc ra của Lâu Phế một lúc sau mới có thể tiếp tục sinh trưởng.

Nếu không như vậy, ba thanh đoản kiếm đồng xanh căn bản không cắt nổi.

Tiêu Dao biết, chỉ cần cửa hang bị Lâu Phế bịt kín, hiệu ứng Thi Động chắc chắn sẽ bùng phát mạnh, lúc đó muốn thoát ra khỏi Lâu Phế sẽ khó khăn vô cùng.

Tiêu Dao đặt lưỡi dao Toái Tinh lên cổ thi thể Hiến Vương, dùng sức miết một cái, đầu của Hiến Vương bị Tiêu Dao cắt phăng.

Sau đó Tiêu Dao nhét thẳng đầu của Hiến Vương vào không gian hệ thống.

Âm thanh thông báo trong không gian hệ thống lập tức vang lên liên tục.

"Hệ thống phát hiện Phượng Hoàng Đảm, hấp thụ 10.000 điểm khí vận." "Hệ thống phát hiện Phượng Hoàng Đảm, ấn Phát Khâu Thiên Quan rút ra thuộc tính đặc biệt: tỷ lệ thành công Chiêm Bốc +100%." "Hệ thống phát hiện Phượng Hoàng Đảm, ấn Phát Khâu Thiên Quan rút ra thuộc tính đặc biệt: kỹ năng bị động Tịch Hỏa, có thể tránh bị thương trong lửa, tồn tại một canh giờ." "Hệ thống phát hiện Phượng Hoàng Đảm, ấn Phát Khâu Thiên Quan rút ra thuộc tính đặc biệt: Thao Khống Hỏa Diễm." "Hệ thống phát hiện Phượng Hoàng Đảm, ấn Phát Khâu Thiên Quan rút ra thuộc tính đặc biệt: Chí Dương, trong phạm vi một trượng hình thành kết giới chí dương, bất kỳ âm tà nào cũng không thể đột phá, thời gian duy trì do tinh thần lực của người thi pháp quyết định." Mộc Trần Châu, cũng chính là Phượng Hoàng Đảm, chỉ riêng khí vận hấp thụ và các loại thuộc tính đặc biệt đã khiến Tiêu Dao trợn mắt há mồm.

Không nói những cái khác, chỉ riêng những thứ nhận được từ

Phượng Hoàng Đảm đã khiến Tiêu Dao cảm thấy chuyến đi Điền Nam này tuyệt đối xứng đáng.

Dù trên đường đã chịu bao nhiêu khổ cực, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, khoảnh khắc này Tiêu Dao cũng đã mãn nguyện.

Nhưng rõ ràng hệ thống vẫn chưa mãn nguyện.

Âm thanh thông báo vẫn chưa kết thúc, vẫn đang vang lên không ngừng.

"Hệ thống phát hiện nhiệm vụ 'Tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm' của ký chủ đã hoàn thành, phần thưởng nhiệm vụ đang được xét duyệt…" Mẹ kiếp còn phải xét duyệt?

Không phải nói là có huyết mạch Phượng Hoàng sao?

Lúc này Tiêu Dao vô cùng mong đợi, không vì gì khác, chỉ vì huyết mạch Phượng Hoàng đó.

Không phải là có được huyết mạch Phượng Hoàng rồi thì có thể đi ngang trong thế giới đạo mộ sao?

Hệ thống cũng không để Tiêu Dao đợi quá lâu, gần như ngay lập tức lại có một thông báo hệ thống khác.

"Kết quả xét duyệt phần thưởng nhiệm vụ 'Tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm' đã hoàn thành, chúc mừng ký chủ nhận được 100.000 điểm khí vận, nhận được huyết mạch cực phẩm đặc biệt: Huyết mạch Phượng Hoàng (năm sao), nhận được một lần cơ hội cường hóa vật phẩm cao cấp." "Ôi trời!" Tiêu Dao giật nảy mình.

Phần thưởng nhiệm vụ tìm kiếm Phượng Hoàng Đảm lại khủng đến vậy.

Chương 170

Huyết mạch Phượng Hoàng trong truyền thuyết cuối cùng cũng đã được kích hoạt.

Đồng thời lại có thêm mười vạn điểm khí vận, cộng thêm mười vạn điểm khí vận vừa hấp thụ từ bản thân Phượng Hoàng Đảm, khí vận của Tiêu Dao hiện tại đã có hơn hai mươi chín vạn, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể thăng cấp Phát Khâu Thiên Quan lên Chính Ngũ Phẩm.

Còn có một lần cơ hội cường hóa vật phẩm cao cấp?

Hiện tại Tiêu Dao đã tích lũy được hai lần cơ hội cường hóa vật phẩm sơ cấp, hai lần cơ hội cường hóa trung cấp, và một lần cơ hội cường hóa cao cấp.

Thu hoạch lần này có hơi nhiều thì phải.

Tiêu Dao cũng có chút không dám tin.

Lúc này Phượng Hoàng Đảm đã vào tay, Tiêu Dao tự nhiên không còn lưu luyến, lập tức đứng dậy khỏi chỗ quan tài của Hiến Vương.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng đang ở cửa hang liều mạng thúc giục Tiêu Dao.

Không biết có phải vì đầu của Hiến Vương bị cắt xuống hay không, cả hang động bây giờ như bị rút gân, bắt đầu co giật từng cơn.

Nước vàng không còn nhỏ giọt từng giọt nữa mà bắt đầu đổ xuống như mưa, mưa như trút nước.

Tiêu Dao cảm thấy trên người từng cơn đau nhói, kỹ năng Huyễn Lân cũng có chút không chống đỡ nổi.

Những cánh tay trong vách tường cũng ngày càng dài ra, sắp không còn giống độ dài cánh tay người nữa mà giống như những sợi lông khổng lồ của một loại sinh vật quỷ dị nào đó.

Lâu Phế đã phát cuồng rồi.

Hiệu ứng Thi Động cũng đã tăng cường.

Lúc này Tiêu Dao cũng chỉ có thể giơ tấm khiên Thất Tinh Long Văn Thiết Lân lên, cố gắng hết sức chống lại thứ nước vàng có tính ăn mòn, nhưng lại không vội vàng lao về phía cửa hang nơi Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đang ở.

Tiêu Dao không đi.

Mặc dù biết rằng lúc này không thể ở lại trong Thi Động nữa, nhưng Tiêu Dao nhớ rằng có một nhiệm vụ ẩn chưa hoàn thành.

Nhiệm vụ ẩn này bất kể phần thưởng ra sao, đều liên quan đến bí mật của Đẳng Sư, người có ngoại hình giống hệt hắn, và cả việc giải trừ lời nguyền Long Triền Thân trên người hắn.

Thứ này gần đây ngày càng quá đáng, đã quấn lên đến bả vai hắn, nếu không khống chế thì chắc sẽ sớm lan đến ngực.

Lỡ như nó hại chết mình, Tiêu Dao có khóc cũng không ra nước mắt.

Tiêu Dao trước đó đã dùng Ất Tị Quan Tinh Thuật để suy ra vị trí quan tài của Hiến Vương, lúc này lại một lần nữa thi triển Ất Tị Quan Tinh Thuật, bắt đầu tính toán vị trí con mắt thứ ba của Phá Thái Tuế Lâu Phế.

Nếu không có gì bất ngờ, nơi đó chắc chắn là vị trí của thi thể Đẳng Sư.

Tiêu Dao tính toán một lúc, đột nhiên ngẩn người, vì phát hiện ra,

bất kể tính toán thế nào, vị trí con mắt thứ ba lại không tính ra được.

Không phải là Tiêu Dao học nghệ không tinh.

Ất Tị Quan Tinh Thuật của Tiêu Dao tương đối thành thục, việc có thể trong thời gian ngắn suy ra vị trí quan tài của Hiến Vương là minh chứng.

Mấu chốt là theo tính toán của Tiêu Dao, con mắt thứ ba của Lâu Phế căn bản không tồn tại.

Sao có thể?

Vị trí thi thể của Đằng Sư chắc chắn phải ở trên một trong ba con mắt của Lâu Phế.

Tiêu Dao nổi điên, châm mấy cây pháo nổ lấy từ không gian hệ thống, nhanh chóng ném vào trong Thi Động để kích nổ.

Nhưng vách hang đã mềm đi của Lâu Phế, cùng với vô số bàn tay người thò ra từ trong đó dường như có tác dụng hút âm, tiếng nổ của pháo căn bản không truyền ra ngoài được, cũng không thăm dò được không gian đặc biệt nào.

Hồ Bái Nhất thấy Tiêu Dao ngơ ngác đứng trong Thi Động không động đậy, lo sốt vó.

"Diêu Tử, không đi nữa là không đi được đâu, bất kể có chuyện gì, trước khi cây pháo sáng lạnh này tắt, đều phải rời đi!" Hồ Bái Nhất nói xong, rút ra cây pháo sáng lạnh cuối cùng, đập vào mũ bảo hiểm cho nó cháy lên rồi ném xuống chân Tiêu Dao.

"Muốn ngẩn người thì ra khỏi cái nơi quỷ quái này rồi hãy ngẩn người." Hồ Bái Nhất vừa nói, vừa nhận lấy ô Kim Cương từ tay Tuyết Lỵ Dương, một mình lại xông vào Thi Động.

Tiêu Dao thấy Hồ Bái Nhất quay lại, trong lòng cảm động.

Lão Hồ sợ nước vàng trên người Tiêu Dao quá nhiều không chịu nổi, xông vào che ô cho người em họ.

Nhưng một câu nói của Lão Hồ, đột nhiên khiến Tiêu Dao thông suốt.

Nơi này quả thực là một nơi quỷ quái, còn đáng sợ hơn cả âm tào địa phủ.

Bốn người họ đường đường chính chính đi trên Hoàng Tuyền Lộ, bước qua Tam Sinh Kiều mới vào được đây.

Hoàng Tuyền Lộ, Tam Sinh Kiều… Trong đầu Tiêu Dao đột nhiên hiện ra một bóng hình, một người phụ nữ mặc y phục màu trắng ngà, đứng trên Tam Sinh Kiều, khuôn mặt có chút mơ hồ, chỉ nhớ được khí chất và dáng người đại khái, cùng với… cái thủ thế đó!

Tiêu Dao đột nhiên tỉnh ngộ, thủ thế của người phụ nữ đó thực ra là đang chỉ phương hướng.

Điều Tiêu Dao cần tính toán bây giờ không phải là vị trí con mắt thứ ba của Lâu Phế, mà là vị trí trong Lâu Phế tương ứng với hướng mà người phụ nữ chỉ.

Hướng mà người phụ nữ chỉ dĩ nhiên không đơn giản là chỉ trực tiếp vị trí bên trong Lâu Phế, mà nên ứng với tinh vị trên trời.

"Nữ Hư vi dụng, Huyền Hiêu thượng trung, hàn khí sơ hàng, ứng tại chính tây hạ." Đầu óc Tiêu Dao vận chuyển nhanh chóng, nhanh chóng xác định được phương vị.

Rút dao Toái Tinh Tịch Tà ra, trong lòng Tiêu Dao vô cùng chắc chắn, tuy không biết người phụ nữ mặc y phục trắng ngà đó vì sao lại muốn giúp đỡ, nhưng trong lòng Tiêu Dao biết, vị trí này tuyệt đối không sai.

Hồ Bái Nhất lúc này cũng không biết Tiêu Dao rốt cuộc muốn làm

gì, rõ ràng đã tìm được quan tài của Hiến Vương, thi thể cũng đã sờ soạng sạch sẽ, lúc này còn muốn tìm gì nữa?

Hồ Bái Nhất trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng cũng không làm phiền Tiêu Dao, chỉ cố gắng dùng ô Kim Cương che trên đầu Tiêu Dao.

Tiêu Dao nhanh chóng lao về hướng chính tây của Lâu Phế, dao Toái Tinh đâm thẳng vào.

Kỳ lạ?

Không có quan tài?

Tiêu Dao biết rõ, nếu bên dưới là Đẳng Sư, thì dao Toái Tinh dù có sắc bén đến đâu, cảm giác chạm vào cũng sẽ thay đổi.

Nhưng lúc này dao Toái Tinh vẫn ngập đến tận cán, giống như dao nóng cắt bơ, không hề có chút trở ngại nào.

Tiêu Dao không nói hai lời, trực tiếp dùng sức rạch một đường.

Mặt đất thuận thế bị Tiêu Dao rạch ra, giống như mổ bụng một con vật nào đó.

Sau khi Tiêu Dao rạch mặt đất ra, Hồ Bái Nhất đi theo sau hắn hét lên một tiếng "a", chiếc ô Kim Cương trong tay cũng run lên, khiến không ít nước vàng nhỏ xuống người Hồ Bái Nhất, ăn mòn đến mức Hồ Bái Nhất đau méo cả miệng.

Nguyên nhân là sau khi Tiêu Dao rạch mặt đất ra, bên trong đang ngay ngắn nằm một cỗ thi thể.

Chương 171

Mặc dù hiệu ứng Thi Động của Lâu Phế rất khoa trương, khắp nơi đều là cánh tay người chết, nhưng một cỗ thi thể hoàn chỉnh thực sự lại không có một cái nào.

Điều này cũng tương đối bình thường, mấu chốt là cỗ thi thể mà Tiêu Dao rạch ra lại có ngoại hình y hệt Tiêu Dao, thậm chí tuổi tác trông cũng rất trẻ, ước chừng cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Chỉ có điều, cỗ thi thể này mặc một bộ vu bào màu xanh đen có thêu kim tuyến, trên vu bào có một số đồ án hình học thần bí, không khớp với hoa văn của bất kỳ thời đại nào mà Tiêu Dao từng thấy.

Nhưng ngoài vu bào ra, trên người người này lại không có bất kỳ trang sức nào khác một cách lạ thường.

Tiêu Dao sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy một "bản thân" khác đang nằm trong Thi Động của Lâu Phế, tâm thần vẫn chấn động.

Tiêu Dao cũng không để ý đến những thứ khác, nhanh chóng thi triển tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động, mò kim trên cỗ thi thể.

Rất nhanh, Tiêu Dao đã phát hiện ra một số thứ.

Trên người người này đặt mười hai tấm bài có hình dạng lệnh tiễn được điêu khắc từ chất liệu không rõ.

Khi Tiêu Dao cầm những tấm bài này trên tay, liền nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Thập Nhị Bản Mệnh Tam Tự Lệnh, hấp thụ khí vận thất bại…"?

Tiêu Dao ngẩn người.

Hấp thụ khí vận thất bại?

Không phải là thông báo không có khí vận, mà là hấp thụ khí vận thất bại?

Nói cách khác, những tấm bài giống như lệnh bài này, ngay cả hệ thống cũng không có cách nào giám định và lợi dụng?

Đây là thứ gì?

Trong vô thức, Tiêu Dao cảm thấy những thứ này có mối liên hệ to lớn với mình.

Ngay lập tức cũng không kịp suy nghĩ kỹ, hắn bỏ hết mười hai tấm lệnh bài vào không gian hệ thống.

Ngoài mười hai tấm lệnh bài ra, Tiêu Dao còn phát hiện một miếng ngọc điêu trên người người này.

Miếng ngọc điêu màu đỏ, không biết dùng loại ngọc liệu gì, không phải màu đỏ máu, mà là loại màu đỏ ấm áp như lửa.

Hình tượng của miếng ngọc điêu có phần giống với Ngọc Trư Long trong văn hóa Hồng Sơn, là một hình vòng.

Trên thân có vảy, trên đầu có râu dài và bờm, miệng cong lên, từ một góc độ nào đó trông có chút giống miệng lợn.

Tiêu Dao nhìn thấy liền nghĩ ngay đến lời nguyền Long Triền Thân trên người mình, hình dạng vảy và tổng thể hình tượng trên con rồng ngọc hình vòng này thực sự quá giống với vết ấn hình rồng trên người hắn.

Tiêu Dao nhanh chóng cầm lấy con rồng ngọc hình vòng.

Âm thanh thông báo của hệ thống mà hắn mong đợi không vang lên, Tiêu Dao đang cảm thấy kỳ quái, đột nhiên phát hiện con rồng ngọc hình vòng trong tay vỡ ra từng mảnh, trong nháy mắt đã hóa

thành bột mịn.

Cùng lúc đó, từ trong con rồng ngọc hình vòng có một sợi chỉ đen, men theo tay trái hắn chui vào.

Tiêu Dao kinh hãi, định dùng tay phải bắt lấy thì đã không kịp.

Cùng lúc đó, Tiêu Dao cảm thấy con Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ vẫn đang ngủ say trên sau lưng đột nhiên tỉnh lại, nhanh chóng bò lên vai hắn, sau đó cắn một miếng vào vai.

Tiêu Dao lập tức cảm thấy vai truyền đến cơn đau dữ dội.

Con trùng béo dường như đã tiêm thứ gì đó vào vai Tiêu Dao.

Tiêu Dao toàn thân mồ hôi đầm đìa, đang định mắng con trùng béo, lại phát hiện nó trở nên vô cùng uể oải, không còn vẻ láu lỉnh, đôi mắt nhỏ láo liên như trước nữa.

Lời mắng của Tiêu Dao chưa kịp thốt ra, đã phát hiện con trùng béo lại quay về sau lưng, một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Sợi chỉ đen chui vào cơ thể Tiêu Dao từ tay trái, cứ men theo vết ấn hình rồng trên cánh tay trái bò lên, mắt thấy đã đến vai, sắp xông vào tim hắn, lại đột nhiên dừng lại.

Vị trí dừng lại vừa đúng ở chỗ con trùng béo đã cắn Tiêu Dao một miếng trước đó.

Lúc này Tiêu Dao làm sao còn không hiểu, con trùng béo đã cứu hắn một mạng.

Mặc dù không biết sợi chỉ đen đó rốt cuộc là thứ gì, nhưng từ việc nó tương ứng với lời nguyền Long Triền Thân, và hành động xông thẳng vào tim, chắc chắn là muốn lấy mạng Tiêu Dao.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ đã dốc hết cổ độc trong cơ thể, hạ một đạo cổ giới trong huyết mạch ở vai Tiêu Dao, chặn lại sợi chỉ đen,

khiến sợi chỉ đen cũng rơi vào trạng thái ngủ say.

Tiêu Dao cười khổ một trận, những vật sống trên người mình ngày càng nhiều, lời nguyền Long Triền Thân e rằng sẽ ngày càng lợi hại.

Lỡ như có một ngày cổ độc của Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ cũng không trấn áp được sợi chỉ đen đó, chẳng phải là ngày chết của Tiêu Dao sao?

Tiêu Dao tức giận sờ soạng khắp thi thể Đằng Sư, không phát hiện thêm bất kỳ vật phẩm nào khác.

Đang định rời đi, Tiêu Dao nhìn thấy một miếng ngọc bội bên cạnh thi thể Đằng Sư.

Lần này Tiêu Dao đã khôn ra, không dám cầm trực tiếp, trước tiên dùng mũi dao Toái Tinh khều lên, quan sát không có gì bất thường.

Sau đó cầm lên xem, âm thanh thông báo của hệ thống hiển thị, miếng ngọc bội này hấp thụ được 200 điểm khí vận.

Kỳ lạ, lại là một vật tương đối bình thường, không biết thứ này xuất hiện bên cạnh Đằng Sư có ý nghĩa đặc biệt gì không.

Tiêu Dao thuận tay cũng cất miếng ngọc bội vào không gian hệ thống.

Tiêu Dao lại cúi đầu nhìn xuống chân, Đằng Sư đã bị vô số cánh tay tóm lấy, kéo về nơi sâu hơn, sắp biến mất không thấy đâu.

Sau đó Tiêu Dao nghe thấy một tiếng thông báo của hệ thống.

“Nhiệm vụ ẩn ‘Tìm kiếm mộ Đằng Sư” hoàn thành, chúc mừng ký chủ nhận được 50.000 điểm khí vận, một lần cơ hội cường hóa vật phẩm trung cấp, một lần cơ hội cường hóa kỹ năng sơ cấp.” “Nhiệm vụ ẩn mới được kích hoạt: tìm kiếm manh mối kiếp trước, phá giải

lời nguyền Long Triền Thân.” Đầu óc Tiêu Dao một trận choáng váng, cái quái gì vậy?

Tìm kiếm manh mối của kiếp trước?

Lại là nhiệm vụ ẩn?

Kiếp trước lại có quan hệ với lời nguyền Long Triền Thân?

Lượng thông tin của nhiệm vụ ẩn này có hơi lớn thì phải.

Chỉ có điều phần thưởng của nhiệm vụ ẩn cũng rất khủng, năm vạn điểm khí vận, trực tiếp khiến khí vận của Tiêu Dao đạt đến khoảng ba mươi lăm vạn.

Xuất hiện một phần thưởng chưa từng có: cơ hội cường hóa kỹ năng sơ cấp.

Nguyên lai kỹ năng cũng có thể cường hóa?

Tiêu Dao trước đây trong lòng mơ hồ có cảm giác.

Chương 172

Ví dụ như kỹ năng bị động Bách Độc Bất Xâm, từ sơ cấp ban đầu từ từ thăng cấp.

Kỹ năng như Khống Trùng Thuật cũng dựa vào việc Tiêu Dao luyện tập điều khiển côn trùng để tăng độ thành thạo, từ từ trở nên mạnh mẽ.

Nhưng những kỹ năng như Tuần Hải, Song Chỉ Tham Động, Thính Lôi Biện Mộ cũng có thể cường hóa sao?

Tiêu Dao tạm thời không có thêm tinh lực để suy nghĩ về những vấn đề này.

Ngay sau đó lại có một chuỗi dài thông báo của hệ thống.

"Hệ thống phát hiện khí vận của ký chủ đạt ba mươi vạn, cấp bậc Phát Khâu thăng cấp lên Chính Ngũ Phẩm, kỹ năng Chính Ngũ Phẩm đã được kích hoạt…" Lúc này Tiêu Dao tình hình nguy cấp, căn bản không để ý đến việc xem kỹ năng Chính Ngũ Phẩm rốt cuộc là gì, vội vàng kéo Hồ Bái Nhất chạy về phía cửa hang.

Lúc này ở cửa hang chỉ còn lại một cái lỗ nhỏ bằng một thước vuông.

Tốc độ sinh trưởng của Lâu Phế quá nhanh, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương hai người dù có cố gắng đến đâu cũng không có cách nào duy trì kích thước của cửa hang, mắt thấy chỉ một hai phút nữa, cả cửa hang sẽ bị bịt kín hoàn toàn.

"Mau tránh ra!" Tiêu Dao hét lớn về phía trước cửa hang.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử lập tức né ra.

Dao Toái Tinh Tịch Tà trong tay Tiêu Dao không ngừng chém

xuống, nhanh chóng cửa hang lại được mở rộng ra thành hình người, những thứ giống như thịt ở rìa cũng không còn sinh trưởng nữa.

Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao hai người lần lượt chui ra khỏi cửa hang.

"Mau lên, đi theo đường cũ quay về, Thi Động đã hoàn toàn bùng phát rồi, không đi nữa là không kịp." Tiêu Dao hét lớn.

Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử nhìn vào trong Thi Động của Lâu Phế, phát hiện không gian bên trong cũng đang dần bị những cánh tay người chết lấp đầy, vô số thứ giống như máu thịt đang từ từ tràn về phía cửa hang.

Bốn người nào dám chậm trễ, nhanh chóng chạy xuống theo cầu thang xoắn ốc.

Nhanh chóng theo cái hang nhỏ xuống đến minh điện, khi lao đến cửa minh điện, Vương Bàn Tử bật cười.

"Haha, cái Thi Động đó dù có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ có thể từ cái vực sâu này nhảy qua được sao?" Sắc mặt Tiêu Dao sầm lại: "Bàn Gia, Thi Động có thể không qua được vực sâu, nhưng anh nghĩ anh qua được không?" Tiếng cười của Vương Bàn Tử tắt ngấm: "Chết rồi Diêu Tử, chúng ta đâu có biết bay, từ cửa lớn minh điện đến bên kia Tam Sinh Kiều xa quá, tôi cũng không nhảy qua được." Tiêu Dao liếc nhìn, khe vực rộng khoảng hơn mười mét, vượt qua giới hạn của con người.

Tiêu Dao có khả năng nhảy qua được, nhưng Hồ Bái Nhất và những người khác thì khó.

Sau lưng truyền đến một trận âm thanh sụp đổ, rõ ràng Thi Động của Lâu Phế đã xông ra từ không gian tầng trên, sắp tràn vào minh điện.

Tiêu Dao nhanh chóng lấy ra sợi tơ nhện và đinh thép carbon từ không gian hệ thống, dùng sức quăng một cái, đinh thép carbon nhanh chóng bay sang đối diện, móc vào một tảng đá.

"Đưa dây an toàn cho tôi, tôi mang dây qua trước, buộc dây vào đầu kia, lát nữa mọi người bò qua." Tiêu Dao hét lên.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng đưa một đầu dây an toàn cho Tiêu Dao, đầu còn lại thì buộc vào cột trụ ở cửa minh điện.

Tiêu Dao lùi lại mấy bước, dùng hết sức toàn thân nhảy một cái, phát hiện suýt nữa là nhảy thẳng qua được.

Nhưng rất nhanh Tiêu Dao đã rơi xuống vách đá đối diện khe vực, sau đó nhanh chóng leo lên, mấy cái đã leo lên đỉnh, đi đến bên Tam Sinh Kiều, buộc dây an toàn vào cầu.

"Nhanh lên!

Thi Động vào minh điện rồi!" Tiêu Dao hét lớn.

Sau đó Tuyết Lỵ Dương đi đầu, Hồ Bái Nhất đi cuối, ba người men theo dây an toàn bò qua.

Bên dưới là vực sâu không thấy đáy, chứng sợ độ cao của Vương Bàn Tử lại tái phát, may mà mặt hướng lên trên, chân móc vào dây bò về phía trước, nếu không thì Bàn Gia e rằng đã bỏ mạng ở đây.

Đợi đến khi Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều được Tiêu Dao kéo lên bờ, cửa lớn minh điện "rầm" một tiếng, đổ sập xuống, phía sau lộ ra một mảng Thi Động giống như máu thịt.

Vô số bàn tay trở thành xúc giác của Thi Động, không ngừng bò về phía Tiêu Dao.

Không ít tay duỗi ra, vươn về phía Tiêu Dao, như muốn đòi lại đầu của Hiến Vương.

Lúc này Hồ Bái Nhất đang ở trên dây, cột đá buộc dây an toàn ở phía đối diện sụp đổ, Hồ Bái Nhất rơi thẳng xuống khe vực.

May mà dây an toàn buộc chắc, Tiêu Dao cũng kịp thời dùng tơ nhện quấn lấy Hồ Bái Nhất, nhanh chóng hai người phối hợp, từ vách đá khe vực leo lên.

"Không biết khe nứt này có thể ngăn được bước chân của Thi Động không." Hồ Bái Nhất lòng vẫn còn sợ hãi.

Tiêu Dao lắc đầu: "Không khả năng lắm, nhìn thể tích của Thi Động, hiện tại đường kính đã có hai ba mươi mét, sau khi không ngừng nuốt chửng đồ vật, đạt đến năm sáu mươi mét thậm chí lớn hơn cũng có khả năng, việc trực tiếp vượt qua khe nứt chỉ là vấn đề thời gian." Nghe nói khe nứt này cũng chỉ có thể tranh thủ cho mấy người một chút thời gian ngắn ngủi để chạy thoát, mấy người không dám chậm trễ nữa, thở dốc một chút rồi tiếp tục chạy về phía trước.

Bốn người không ngừng bước, đầu óc cũng không hề ngơi nghỉ, trên suốt chặng đường chạy trốn vẫn luôn suy tính cách thoát khỏi Thi Động.

Phương pháp đơn giản nhất không nghi ngờ gì chính là trả lại đầu của Hiến Vương.

Nhưng điều đó là không thể.

Bốn người đã trải qua muôn vàn khổ cực mới lấy được đầu của Hiến Vương, lời nguyền trên người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đã có cơ hội hóa giải, không thể nào chắp tay dâng lên.

Nhất thời bọn họ không nghĩ ra được cách nào ra hồn.

Xăng trong không gian hệ thống của Tiêu Dao đã dùng hết, thuốc nổ mấy người mang theo cũng đã tiêu hao sạch sẽ.

Đối với việc lửa và thuốc nổ có thể tiêu diệt được thứ kinh khủng như Thi Động hay không, trong lòng Tiêu Dao không có một chút chắc chắn nào.

Theo như mô tả của Tuyết Lỵ Dương về Thi Động ở hầm mộ Paris, mặc dù nó chỉ có đường kính hai ba mét, nhưng không gian hỗn loạn bên trong gần như có thể hấp thu vạn vật, lửa đốt hay bom nổ đều không ảnh hưởng được, thậm chí nó còn có thể hấp thu năng lượng trong đó.

Hiệu ứng Thi Động hình thành từ Lâu Phế này có đường kính còn lớn gấp mười lần Thi Động ở Pháp.

Bốn người căn bản không dám dừng lại, gắng gượng chút thể lực cuối cùng vượt qua Tam Sinh Kiều, Hoàng Tuyền Lộ, xuyên qua đường mòn trên sống núi, trở lại trước cánh cửa đá nặng nề khổng lồ.

Tiêu Dao là người đầu tiên trèo lên thiên môn phía trên cửa đá, kéo ba người còn lại lên, sau đó nhìn về phía sau.

Một trận nổ vang rền từ phía sau truyền đến.

Thi Động đã đuổi kịp.

Sau khi bốn người Tiêu Dao trèo ra khỏi thiên môn trên đỉnh cửa đá lớn, họ lập tức phát hiện có điều không ổn.

"Chết tiệt, nước bên ngoài sao lại sâu thế này?" Vương Bàn Tử nhìn mà ngây người.

Trước đó, một phần mộ đạo và toàn bộ cửa đá lớn đều ở trên mặt nước, nhưng bây giờ mực nước đã dâng cao gần một nửa cánh cửa.

Bốn người xuống dưới còn không cần dùng dây an toàn, có thể nhảy thẳng vào trong nước.

"Vị trí của Lâu Phế chứa nhục chi vạn năm là nơi đại hung trong

phong thủy của toàn bộ Trùng Cốc.

Bây giờ nó đã rời khỏi vị trí ban đầu, địa khí tích tụ hơn hai nghìn năm của cả Trùng Cốc có lẽ sẽ tuôn ra trong thời gian ngắn.” Tiêu Dao nói.

“Chúng ta phải chạy thật nhanh, nếu chạy chậm không chỉ bị Thi Động nuốt chửng mà còn có thể bị kẹt dưới nước, hóa thành thủy quỷ.” Hồ Bái Nhất và hai người còn lại nghe Tiêu Dao nói vậy, sắc mặt đều căng thẳng.

Chương 173

Trên suốt chặng đường trong lăng mộ Hiến Vương, thực sự không có một khắc nào có thể thả lỏng.

Bây giờ khó khăn lắm mới lấy được Mạc Trần Châu, sự sống còn phụ thuộc vào cú nước rút cuối cùng này.

Mặc dù cả ba người đều đã kiệt sức, đạn hết lương cạn, nhưng cũng chỉ có thể gắng gượng mặc chỉnh tề thiết bị lặn.

Vương Bàn Tử vừa mặc vừa lôi những thứ quá nặng trong ba lô ra ngoài.

Bàn Gia nhìn cái này rồi lại ngắm cái kia, thật sự không nỡ vứt đi món nào, cuối cùng chỉ có thể nghiến răng, dựa theo trọng lượng mà ưu tiên vứt những thứ nặng nhất ra ngoài.

Tiêu Dao đang tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, bỗng nghe một tiếng "loảng xoảng", hai cây roi tiết đồng bị ném xuống đất, lăn đến trước mặt hắn.

Vương Bàn Tử có chút ngượng ngùng cười hì hì, "Tôi thấy đại ca trong quan tài đồng đó trông oai phong quá, đôi binh khí này mang ra ngoài bịa chuyện chắc cũng lừa được không ít người." Tiêu Dao không nói nên lời, món đồ này đúng là đáng tiền, nhưng mang ra ngoài thì tốn sức biết bao.

Mà trong ba lô của Bàn Gia rốt cuộc chứa những thứ gì vậy?

Nhưng khi Tiêu Dao nhìn hai cây roi đồng rồi lại nhìn thiên môn, trong lòng đã có chủ ý.

Thực ra cánh cửa lớn này vô cùng nặng, nếu có thể bịt kín thiên môn trên đỉnh, chắc chắn có thể chặn được Lâu Phế Thi Động, ừm, có

lẽ chặn được mười mấy phút.

Tiếc là thuốc nổ và kíp nổ cả đoàn mang theo đều đã dùng hết.

Tiêu Dao thấy Hồ Bái Nhất và những người khác thay đồ cũng phải mất vài phút, bèn cầm hai cây roi đồng trèo lên thiên môn.

Tiêu Dao nhắm vào khớp nối của thiên môn, Lỗ Ban cơ quan thuật không chỉ nghiên cứu các loại cơ quan thuật số mà còn liên quan nhiều đến kiến trúc đình đài lầu các thời cổ đại.

Tiêu Dao tự nhiên biết chỗ nào tương đối yếu, chỗ nào là điểm chịu lực, sau một hồi dùng roi đồng đập mạnh, thiên môn "loảng xoảng" sụp xuống.

Sau đó Tiêu Dao dùng hai cây roi đồng chặn lại cửa thiên môn, đổ thêm một ít đinh thép cacbon, đồng thời bôi không ít độc dịch từ túi độc của Hắc Vưu Hưởng lên trên.

Tiêu Dao biết chút độc dịch này e là không có tác dụng gì lớn với Lâu Phế Thi Động to như ngọn núi nhỏ, nhưng chỉ cần có thể cản thêm một phút, hy vọng sống sót của bốn người cũng tăng thêm một phần.

Chẳng mấy chốc, bốn người đã theo mộ đạo đến thủy nhãn xoáy nước dưới đáy hồ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tiêu Dao, lúc này thủy nhãn xoáy nước không còn hút nước xuống nữa.

Xoáy nước biến mất, ngược lại một lượng lớn dòng nước đang theo thủy nhãn phun ngược lên trên.

Dòng nước chảy xiết vô cùng, hiển nhiên địa khí tích tụ hai nghìn năm đang trào dâng mãnh liệt, lực xung kích vô cùng lớn.

Bốn người sợ bị dòng nước cuốn đi mất, bèn dùng dây an toàn

buộc vào nhau.

Vừa ra khỏi mộ đạo, bốn người đã bị dòng nước cuốn thẳng ra hồ.

Trên đường đi, bốn người hoàn toàn không thể giữ thăng bằng, chỉ có thể không ngừng lộn nhào, giống như con chuột trong máy giặt.

Khó khăn lắm mới ra được khoảng không, bốn người cố gắng nổi trên mặt nước, mất ít nhất vài phút mới hoàn hồn.

Lúc này, tuy bốn người đã ra khỏi lăng mộ Hiến Vương, nhưng không một ai có cảm giác được nhìn thấy ánh mặt trời trở lại.

Cảm giác bên ngoài cũng không sáng sủa hơn bên trong là bao.

Bầu trời đen kịt như đáy nồi, mây đen gần như ép sát mặt nước, mưa như trút nước nối liền mặt nước và mây đen làm một.

Thác nước đổ xuống từ Trùng Cốc vẫn không ngừng tuôn vào thung lũng hình phễu.

Tiêu Dao nhìn qua, mặt nước lúc này đã gần đến chân Lăng Vân Cung Minh Lâu.

Điều phiền phức nhất là cửa vào Hồ Lô Động mà bốn người đã đi lúc vào đã bị nước lớn nhấn chìm.

"Đi đường trên đi, Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã bị tôi giết rồi, cộng thêm bây giờ mưa lớn, trong Trùng Cốc không có chướng khí, bên trên an toàn hơn." Tiêu Dao hét lên.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử có chút do dự, nhưng sau khi nghe lời Tiêu Dao, họ liều mạng trèo lên sạn đạo bằng đá hướng về phía Trùng Cốc trên đỉnh vách núi.

Tiêu Dao đương nhiên biết Hồ Bái Nhất và những người khác đang do dự điều gì.

Trong Hồ Lô Động toàn là đường nước, không chừng sẽ có những thứ quỷ quái như đằng anh còn sót lại, đi không nhanh đã đành, lại còn không an toàn.

Nhưng dù không an toàn, đó cũng là nơi bốn người đã từng đi qua, đường quen lối cũ, có nguy hiểm cũng là đã biết trước.

Trùng Cốc thì khác, chướng khí đã bao phủ Trùng Cốc hai nghìn năm, trừ phi có gió lớn mưa to thì không bao giờ tan.

Bên trong không biết ẩn giấu bao nhiêu độc trùng và những thứ tương tự.

Quan trọng nhất là, những độc trùng đó đối với bốn người đều vô cùng xa lạ.

Trong Trùng Cốc toàn là rừng rậm, tốc độ di chuyển chưa chắc đã nhanh hơn dưới nước bao nhiêu.

Có sông ngòi, lúc này cũng đang là hồng thủy ngập trời.

Chỉ là Hồ Lô Động đã bị nước lớn nhấn chìm.

Tầm nhìn bây giờ kém như vậy, nếu lặn xuống nước tìm cửa Hồ Lô Động chắc chắn sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Bên trong động chắc chắn cũng bị nước chảy ngược vào, nhiều nơi chỉ có thể lặn qua.

Bốn người tuy có mang theo thiết bị lặn, nhưng trước đó đã dùng rồi, dưỡng khí sắp cạn kiệt, e là không thể hỗ trợ hoạt động dưới nước trong thời gian dài.

Thấy ba người đều trèo lên Trùng Cốc trên đỉnh vách đá, Tiêu Dao cũng yên tâm.

Lúc này, hắn có việc quan trọng hơn phải làm.

Độc trùng xa lạ, đối với người khác là sự tồn tại vô cùng đáng sợ,

nhưng đối với Tiêu Dao lại là mối nguy hiểm dễ đối phó nhất.

Thậm chí còn không thể gọi là nguy hiểm.

Chưa nói đến thuật khống trùng của Tiêu Dao, Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao, trên Long Lân Yêu Giáp đều có uy áp đối với loài trùng.

Tiêu Dao còn có Ngọc Phiến Lôi Hoàn Tán đã tốn giá trị khí vận để phá giải, thứ này chính là bí dược mà Hiến Vương bố trí ở Trùng Cốc để ngăn đường côn trùng.

Hai nghìn năm qua, lăng mộ và Minh Lâu của Hiến Vương không bị côn trùng tấn công là nhờ vào loại bí dược này.

Mà thứ át chủ bài còn có Phì Trùng Tử.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ có tác dụng khắc chế tự nhiên đối với tất cả độc trùng, nó xem tất cả độc trùng trong thiên hạ là mỹ vị, càng độc càng ngon. ...

Nhưng Tiêu Dao lại không vội theo ba người trèo lên sạn đạo bằng đá, mà lật người lặn xuống nước lần nữa.

Chương 174

Lâu Phế Thi Động nhất thời sẽ không đuổi kịp, nhưng dưới nước có một thứ tốt.

Ở vách đá sâu hun hút trong thung lũng hình phễu của Trùng Cốc, nơi cực âm dây leo phủ kín núi, mọc một cây Thiên niên Nhục Quế vô cùng hiếm thấy.

Đó là bảo bối không thể bỏ qua.

Trong tình tiết gốc, Tuyết Lỵ Dương bị nhiễm thi độc, ăn sâu vào tủy, suýt nữa đã hy sinh ở vùng núi non sông nước Điền Nam, Hồ Bái Nhất tình cờ phát hiện ra Thiên niên Nhục Quế mới nhặt lại được một mạng.

Thiên niên Nhục Quế tuy không thể cải tử hoàn sinh, nhưng cũng gần như vậy, có thể gọi là thánh dược.

Lúc này nước lớn ngập trời, dây leo trên vách đá phần lớn đã bị gãy, Thiên niên Nhục Quế e là cũng khó thoát một kiếp, nếu Tiêu Dao không đi tìm, nó nhất định sẽ mục nát.

Tiêu Dao ở dưới nước như một con cá lớn, hoàn toàn không bị dòng nước xối ngược ảnh hưởng, cộng thêm thần kỹ Thiên Nhãn Thông, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra điều bất thường trong một khe nứt trên vách đá.

Bên trong khe nứt có một đám dây leo xanh um tùm, lúc này bị dòng nước va đập làm cho tan tác.

Mà bên trong đám dây leo xanh, lại có một bóng người.

Trong khe đá dưới làn nước đen kịt xuất hiện một bóng người, là một chuyện vô cùng kinh hãi, nhưng Tiêu Dao lại vô cùng phấn khích,

lao về phía bóng người đó.

Chẳng mấy chốc Tiêu Dao đã lao đến bên cạnh khe nứt, bên trong là một người phụ nữ đang đối mặt với hắn.

Ngoài những dây leo cành lá quấn quanh người, trên người cô không còn bất kỳ quần áo nào.

Da của người phụ nữ màu xanh lục, gần như cùng màu với lá cây bên cạnh, ẩn mình trong cành lá, không dễ bị phát hiện.

Người phụ nữ vẫn luôn nhắm mắt, giống như đang ngủ.

Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao ra, một tay ấn lên đỉnh đầu người phụ nữ, một tay cắt đứt những dây leo mọc trên người cô.

Toái Tinh Đao lóe lên, dây leo đứt lìa, Tiêu Dao đang định đưa tay ra bắt người phụ nữ thì phát hiện trên mặt cô nở một nụ cười.

Dù Tiêu Dao biết thứ này không phải người, cũng bị dọa cho giật nảy mình.

"Hỏi không đáp, chạm vào thì cười, trên thế giới thật sự có thứ thần kỳ như vậy." Tiêu Dao thầm cảm thán.

Người phụ nữ toàn thân màu xanh lục này chính là Thiên niên Nhục Quế, cũng giống như nhân sâm có hình người, tuổi càng cao càng giống thật.

Cái trước mắt này không khác gì người thật.

Tiêu Dao không do dự nữa, lập tức nhét cả Thiên niên Nhục Quế cùng cành lá dây leo xung quanh vào không gian hệ thống.

Không gian hệ thống có chức năng bảo quản, bỏ vào trong bao lâu cũng không bị hỏng, cũng không cần lo lắng sẽ mất đi dược tính.

Sau khi thu xong Thiên niên Nhục Quế, hắn đang định bơi lên mặt nước thì đột nhiên cảm thấy tốc độ dòng nước đang tăng lên nhanh

chóng.

Trước đó tuy cũng có dòng nước phun ra từ thủy nhãn, nhưng kỹ năng Tuần Hải của Tiêu Dao hoàn toàn có thể đối phó, gần như không bị ảnh hưởng nhiều.

Nhưng bây giờ tốc độ dòng nước đã nhanh đến một mức độ nhất định, và ngày càng nhanh hơn, không ngừng xoáy tròn.

Kỹ năng Tuần Hải của Tiêu Dao không chống đỡ nổi nữa.

"Không ổn, vòi rồng nước." Tiêu Dao thầm kêu phiền phức, chỉ có thể liều mạng lao lên mặt nước.

May mà lúc này Tiêu Dao cách mặt nước không xa lắm, chỉ mất mười mấy giây, Tiêu Dao đã trồi lên mặt nước.

Lúc này, nước hồ dưới chân như đang sôi sùng sục, không ngừng cuộn trào xoay tròn.

Một luồng khí đen từ dưới đất phun lên, mang theo hơi nước ngút trời, xoay tròn lao thẳng về phía đám mây đen đang ép rất thấp.

Trong nháy mắt, đám mây đen dày đặc như chì trên bầu trời bị vòi rồng nước phá ra một cái lỗ tròn khổng lồ.

Ở giữa cái lỗ tròn, có vạn đạo hào quang màu đỏ như máu chiếu vào.

Hóa ra lúc này tuy trời tối, nhưng sắc trời đã sớm sáng hẳn.

Tiêu Dao tìm một khe hở, lách mình vào, đồng thời cầm ngang Toái Tinh Đao, lại dùng tơ nhện dán mình vào vách đá.

Dù vậy, dòng nước khổng lồ của vòi rồng cũng khiến Tiêu Dao choáng váng.

Nhưng dù sao đi nữa, Tiêu Dao vẫn dựa vào sức mạnh và thể năng kinh người mà chống đỡ được.

Đợi dòng nước qua đi, Tiêu Dao mới nhìn rõ dị tượng trên bầu trời, không khỏi ngây ngốc thốt lên một câu, "Thiên băng!" Sau đó Tiêu Dao cảm nhận được một luồng tà khí vô cùng khổng lồ, ép đến mức gần như khó thở, từ trong nước hồ lao nhanh ra.

"Chết tiệt, Lâu Phế Thi Động đã tiến hóa đến mức này rồi sao?

Tốc độ gần bằng phóng tên lửa rồi nhỉ?" Tiêu Dao kinh hãi thất sắc.

Hắn biết thay đổi tuyến thế giới sẽ khiến các loại tà vật trở nên mạnh hơn.

Nhưng Lâu Phế trở nên mạnh đến mức này thì quá đáng rồi.

Một thứ mạnh mẽ vô cùng, cực khó giết chết, đang không ngừng truy sát, nếu tốc độ chậm một chút còn có đường sống, bây giờ người ta sắp đột phá tốc độ âm thanh rồi, đây là ngầm bảo Tiêu Dao đi chết luôn sao?

Nhưng một lát sau Tiêu Dao hiểu ra, mình đã hiểu lầm.

Lâu Phế Thi Động đúng là đã mạnh hơn, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể kiểm soát của hệ thống.

Thứ vừa lao lên đúng là Thi Động không sai, nhưng không phải nó tự lao ra.

Có lẽ Thi Động cũng từ trong mộ đạo đuổi ra, kết quả vừa đúng lúc địa khí đại phun trào.

Trước sức mạnh kinh thiên động địa của vòi rồng nước, Thi Động cũng thân bất do kỷ, bị phun thẳng ra khỏi hồ nước.

Hiến Vương lần này thật sự thăng thiên rồi.

Tiêu Dao đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, lúc này không chạy, còn đợi đến bao giờ.

Lên được sạn đạo đá, Tiêu Dao dồn hết sức lực, nhanh chóng trèo lên, chẳng mấy chốc đã lên đến đỉnh vách đá.

Lúc này Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng vừa mới lên đỉnh vách đá không lâu, đều nhìn thấy thân thể khổng lồ đen ngòm của Thi Động lao lên không trung, xem đến trợn mắt há mồm.

Cảnh tượng thiên băng và Thi Động thăng thiên, không phải người bình thường có thể nhìn thấy.

Nhưng bốn người vừa xem xong, đã nghe trên không trung một tiếng "đùng" vang dội.

Chẳng mấy chốc Lâu Phế Thi Động lại từ trong tầng mây rơi xuống.

Hóa ra địa khí trong hồ hình phễu sau một hồi tuôn ra cũng đã gần hết, năng lượng của vòi rồng nước cũng đã giải phóng xong, tự nhiên cũng tiêu tán.

Chương 175

Thi Động đang bay lơ lửng trên không trung, lập tức bị xác một chiếc máy bay ném bom cũng bị cuốn lên không trung đập mạnh vào, lại rơi xuống hồ nước, tạo ra những con sóng cao mười mấy mét.

"Hiến Vương cũng xui xẻo thật, khó khăn lắm chết rồi mới được thăng thiên một lần, lại bị máy bay ném bom của Mỹ đập xuống." Vương Bàn Tử hả hê nói.

"Đừng cười Hiến Vương nữa, đầu của lão ta ở chỗ tôi, chắc lát nữa Lâu Phế Thi Động sẽ đuổi theo thôi, chúng ta mau chạy đi." Tiêu Dao nói một câu.

Sau đó bốn người nhìn vào trong Trùng Cốc.

Lúc này mây mù trên trời bắt đầu dần tan, thung lũng đã hai nghìn năm hiếm có người đặt chân này cuối cùng cũng hiện ra trước mắt bốn người.

Sương mù dây leo trong Trùng Cốc đã hoàn toàn biến mất, nhưng vẫn còn những làn sương mỏng lượn lờ.

Toàn bộ thung lũng như một tấm thảm xanh, hoàn toàn không nhìn thấy mặt đất, chỉ toàn một vùng rừng rậm mênh mông.

Trong rừng có một con sông, đang chảy xiết về phía bờ vực, ở bờ vực biến thành thác nước, đổ mạnh xuống hồ nước bên dưới.

Chỉ cần xuyên qua khu rừng này là có thể ra khỏi Trùng Cốc.

Hồ Bái Nhất mặt mày rầu rĩ.

"Lúc chúng ta đến đi bằng đường hầm dưới đất, tuy nguy hiểm nhưng là đường nước, lại xuôi dòng, tốc độ nhanh hơn nhiều.

Nếu bây giờ phải đi bộ trong rừng nguyên sinh, e là sẽ bị Thi Động đuổi kịp.” Tiêu Dao lộ ra nụ cười ngây thơ trong sáng, “Ai nói chúng ta phải đi bộ vất vả?” “Vậy làm sao?

Chẳng lẽ chúng ta bay ra ngoài?

Ai, mà thôi, sớm biết thế chúng ta chuẩn bị một cái khinh khí cầu thì tốt biết mấy?” Vương Bàn Tử chán nản.

“Bàn Gia đừng nói bậy, thời này ở trong nước lấy đâu ra khinh khí cầu?

Mà anh có biết điều khiển không?” Tiêu Dao cười cười, sau đó lấy con nhện cơ quan từ trong không gian hệ thống ra.

Khi con nhện cơ quan cao hai ba mét, to bằng đầu máy kéo này xuất hiện, lập tức khiến ba người Hồ Bái Nhất nhớ lại nỗi sợ hãi bị Hắc Vưu Hưởng chi phối.

“Ở đây có sông sẵn, có phu khuân vác sẵn, chúng ta chỉ thiếu một cái bè tre thôi.” Nghe Tiêu Dao nói xong, mắt ba người Hồ Bái Nhất đều sáng lên.

Tuy là đi ngược dòng, nhưng có đại sát khí như con nhện cơ quan kéo dây, tốc độ cũng không quá chậm.

Quan trọng nhất là, như vậy quãng đường sẽ ngắn hơn, tính an toàn được nâng cao đáng kể, bốn người cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Kể từ lúc nghỉ ngơi trên đỉnh Lăng Vân Cung Minh Lâu, ăn chút gì đó, bốn người đã rất lâu không ăn gì, cũng không được nghỉ ngơi đàng hoàng.

Còn việc ngủ, dường như là chuyện của một tháng trước.

Thể lực và tinh thần của ba người Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương,

Vương Bàn Tử đều đã căng đến cực hạn, có thể nghỉ ngơi một chút trên bè tre tự nhiên là tốt nhất.

Ở gần bờ vực có một rừng tre.

Tiêu Dao đi tới, Toái Tinh Đao vung lên, nhanh chóng chặt mấy cây tre to.

Dây thừng bốn người mang theo lúc đầu đã dùng hết hoặc bị mất, số còn lại chỉ miễn cưỡng đủ để buộc bè, Tiêu Dao lại góp thêm tơ nhện.

Tơ nhện vừa dai vừa nhẹ, lại không sợ nước, còn có độ dính, dùng để buộc bè cũng khá tốt.

Mấy người đều căng thẳng tinh thần, không dám lơ là một chút nào, lại thêm đao của Tiêu Dao sắc bén, chẳng mấy chốc một chiếc bè tre chắc chắn đã được dựng xong.

Một đầu dây thừng buộc vào con nhện cơ quan, đầu kia buộc vào bè, Tiêu Dao để lại hai cây sào tre để điều khiển phương hướng và tăng tốc.

Chẳng mấy chốc, bốn người đã ngồi trên bè tre, đi ngược dòng.

May mà con sông trong Trùng Cốc chỉ chảy xiết ở gần bờ vực, những nơi khác dòng nước đều hiền hòa, con nhện cơ quan đi ven sông, cây cỏ và đá tảng thông thường hoàn toàn không cản được nó, cứ như đi trên đất bằng.

Rất nhanh, bốn người đã đi dọc theo dòng sông một quãng xa về phía cửa Trùng Cốc.

“Kỳ lạ, trong Trùng Cốc không có côn trùng sao?

Cảm giác như không gặp phải con độc trùng nào cả?” Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bái Nhất nhìn con Phì Trùng Tử đang lười biếng trên vai Tiêu Dao, cười cười không nói gì.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ sau khi vào khu rừng rậm trong Trùng Cốc đã lập tức tỉnh lại.

Đối với Phì Trùng Tử, khu rừng rậm hiếm có người quấy rầy này có thể coi là một bãi săn khổng lồ.

Hoàn toàn không cần Tiêu Dao ra lệnh, Phì Trùng Tử đã vỗ cánh không ngừng truy sát những con côn trùng gần bè tre.

Trùng Cốc trước đó hai nghìn năm đều bị sương mù dây leo kịch độc bao phủ, cộng thêm khu vực này vốn ẩm thấp, nóng nực và âm u, là nơi độc trùng sinh sôi.

Độc trùng trong rừng không chỉ số lượng lớn, mà độc tính cũng cực kỳ mạnh.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ trước đó đã giúp Tiêu Dao trấn áp hắc tuyến Long Triền Thân trên vai, tiêu hao lượng lớn độc dịch và năng lượng trong cơ thể, vẫn luôn suy yếu.

Trên đường đi, nó đã bổ sung lại bằng lũ độc trùng, cũng không biết đã săn giết bao nhiêu con độc trùng kinh khủng.

Dù sao thì khi cả đoàn đi dọc theo dòng sông đến gần cửa vào Trùng Cốc, Phì Trùng Tử lại bắt đầu bóng loáng.

"Lão Hồ, Diêu Tử, cái Thi Động quỷ quái đó không đuổi theo, không lẽ nó không cần đầu của Hiến Vương nữa sao?

Chẳng lẽ nó bỏ cuộc rồi?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hồ Bái Nhất trả lời, "Ai mà biết được?

Nhưng tôi nghĩ chắc chắn nó sẽ đuổi theo thôi.

Chỉ là có thể bị thứ gì đó cầm chân rồi." Tuyết Lỵ Dương lắc đầu,

“Tôi lại thấy có thể nó không bị cầm chân, mà đã chọn một con đường khác với chúng ta.” Lời của Tuyết Lỵ Dương vừa dứt, sắc mặt Tiêu Dao biến đổi.

“Tham mưu trưởng Dương nói rất có lý.

Tuy Lâu Phế Thi Động có thể đã bị xác máy bay đập xuống đáy hồ, nhưng với thực lực của nó, chắc chắn sẽ nhanh chóng thoát ra được.” Tiêu Dao phân tích theo hướng suy nghĩ của Tuyết Lỵ Dương.

“Nếu nó đuổi theo chúng ta, tốc độ sẽ chậm hơn, tôi cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi trong rừng.

Trên đường đi nó không ngừng nuốt chửng, e là cây cối trong rừng sẽ chết khô trên diện rộng.” “Nhưng đến giờ, tôi không thấy có động tĩnh gì lớn, cũng không thấy đàn côn trùng bỏ chạy.” “Khả năng lớn nhất là, thứ quỷ quái đó không đi đường trên Trùng Cốc giống chúng ta, mà đã chui vào trong Hồ Lô Động.” “Đường trong Hồ Lô Động ngắn hơn đường thủy chúng ta đi, bên trong lại có rất nhiều nữ thi... e là hiệu ứng Thi Động sẽ lại khuếch đại.” Nói đến đây, Tiêu Dao cố nén lắm mới không chửi thề.

Nếu thật sự bị Lâu Phế chạy ra phía trước chặn đường bốn người, vậy thì đúng là lật thuyền trong mương.

“Diêu Tử, tham mưu trưởng Dương, đừng dọa tôi chứ, thứ đó đã lợi hại như vậy rồi, nếu còn thông minh đến thế, còn cho người khác sống không?” Vương Bàn Tử nói.

Chương 176

"Lâu Phế thật sự không có cách nào giải quyết sao?" Tuyết Lỵ Dương tự lẩm bẩm hỏi một câu, "Nếu không giải quyết nó, chúng ta ra khỏi Trùng Cốc rồi, nó cũng sẽ truy sát chúng ta phải không?" "Thứ nhục chi vạn năm này thật ra không phải hoàn toàn vô giải." Hồ Bái Nhất nói.

"Tương truyền vào cuối thời Thanh, trong rừng núi Điền Nam xuất hiện một con Thái Tuế lớn.

Khi đó, con Thái Tuế ấy theo ghi chép lớn bằng một cái lều cỏ, vuông vức, có mũi có mắt." "Nhưng bất kể ai chạm vào nó, đều sẽ bị hút vào trong cơ thể, giống như một cái động không đáy." "Khi đó nó quấy nhiễu dân chúng không yên, thậm chí quan phủ cũng phái người đến xử lý, nhưng các loại vũ khí, ngay cả hỏa khí điểu thương cũng không làm gì được nó." "Sau đó có một người giỏi thuật phong thủy nói, thứ này là Thái Tuế, do địa khí uất kết mà thành." Hồ Bái Nhất nói đến đây thì dừng lại, "Và người đó biết cách triệt để trừ khử con Thái Tuế này." "Người đó chọn mười mấy người gan dạ, thân thủ giỏi, dùng sào tre dài đốt những thứ ô uế để dụ con Thái Tuế lớn đến một nơi đặc biệt." "Đến nơi có phong thủy đặc biệt đó, con Thái Tuế lớn tự khô quắt lại, biến cứng.

Người đó bèn cho người ta nhân lúc Thái Tuế khô quắt, chất củi lên thiêu nó đi." "Nhưng nghe nói khói bụi từ việc thiêu Thái Tuế khô cũng có độc, khiến người ta bị tiêu chảy, một lần kéo dài mấy ngày." Hồ Bái Nhất nói xong, Tiêu Dao lập tức hạ quyết tâm, "Nơi có phong thủy đặc biệt đó chẳng phải là nơi có thế 'Đốn bút thanh long bình phong tẩu mã' sao?" Hồ Bái Nhất có chút kinh ngạc gật đầu, "Em cũng biết sao?

Tôi vốn định men theo con sông này, chúng ta một mạch ra khỏi con sông ngầm dưới núi Già Long.

Xem ra kế hoạch này không thành rồi." "Nếu không dụ Lâu Phế đến nơi có thế phong thủy 'Đốn bút thanh long bình phong tẩu mã', chúng ta như tham mưu trưởng Dương nói, dù ra khỏi núi Già Long cũng sẽ mang tai họa này ra ngoài, gây hại cho dân trong núi." Tiêu Dao dừng lại một lát, "Nếu đã như vậy, chúng ta cất bè tre đi, tìm đến nơi có thế 'Đốn bút thanh long bình phong tẩu mã', triệt để tiêu diệt Lâu Phế." Vương Bàn Tử cười hì hì, "Diêu Tử đủ nghĩa khí, nếu là tôi, thì cứ chạy, chạy, chạy về nhà bà ngoại luôn rồi, bị người ta chặn cửa, thì liều mạng luôn." Hồ Bái Nhất cũng gật đầu đồng ý.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, "Lâu Phế là do chúng ta dụ ra, quả thực không thể để nó ra khỏi Trùng Cốc, gây họa cho người khác." Tiêu Dao cười cười, "Yên tâm đi, nó không ra khỏi Trùng Cốc được đâu!" Hồ Bái Nhất đang nhíu mày suy nghĩ, nghe Tiêu Dao nói vậy, bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Đúng vậy, Lâu Phế không ra khỏi Trùng Cốc được." Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều tò mò hỏi tại sao.

"Không biết là trùng hợp hay Hiến Vương cố ý sắp đặt, cửa ra của Trùng Cốc, chính là một nơi có thế phong thủy 'Đốn bút thanh long bình phong tẩu mã'." Hồ Bái Nhất cười nói.

Tiêu Dao đứng trên bè tre nhìn một lượt, "Chúng ta cách cửa cốc cũng không xa nữa." Bốn người đều đã hạ quyết tâm phải triệt để hủy diệt Lâu Phế, lập tức dừng bè, cập vào bờ, sau đó đi về phía cửa cốc.

Đoạn đường trong rừng này khá khó đi, nhưng không bao lâu sau, bốn người Tiêu Dao lờ mờ nhìn thấy những phiến đá và gạch xanh trên mặt đất.

Rõ ràng bốn người đã trở lại thần đạo của lăng mộ Hiến Vương gần cửa vào Trùng Cốc.

“Phía trước không xa là cửa cốc rồi, chúng ta nhanh lên, chỉ cần dụ Lâu Phế đến đó là chúng ta thắng rồi.” Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Sau đó nghe thấy phía sau không xa bụi mù tứ tung.

Một tiếng động lớn từ dưới đất truyền lên.

Tiêu Dao quay đầu lại nhìn, thấy một tảng đá hình hồ lô màu đỏ khổng lồ bay lên không trung.

Tuyết Lỵ Dương suy đoán không sai, Lâu Phế quả nhiên không đi đường trên Trùng Cốc, mà đi theo đường hầm dưới đất qua cửa hồ lô.

Nhìn thanh thế trước mắt, quả hồ lô màu đỏ đó ít nhất cũng nặng một hai tấn, vậy mà bị Lâu Phế húc bay lên không trung, gã này ở trong Hồ Lô Động chắc chắn đã nuốt không ít nữ thi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hiệu ứng Thi Động trên người Lâu Phế bây giờ càng mạnh hơn.

“Chết tiệt, tốc độ của Lâu Phế nhanh thật.” Vương Bàn Tử loảng xoảng lên đạn khẩu Thompson.

“Mau đi!” Theo tiếng hét của Hồ Bái Nhất, bốn người co cẳng chạy về phía cửa cốc.

Tiêu Dao vừa chạy vừa thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một vật khổng lồ to như ngọn núi nhỏ, cao ít nhất cũng ba mươi mét, không ngừng trườn về phía trước.

Trên đỉnh của vật khổng lồ dường như có ba con mắt, đang không ngừng thay đổi vị trí.

Lâu Phế quả nhiên đã lớn hơn.

Điều kinh khủng nhất của Lâu Phế là, tất cả cây cỏ nơi nó đi qua đều lập tức khô héo, lá cây xào xạc rơi đầy đất.

Từng trận khói bụi màu vàng đất bốc lên ngút trời.

Ngay cả côn trùng trong khói bụi cũng chết hàng loạt.

Tốc độ thật nhanh!

Tiêu Dao phát hiện theo tốc độ hiện tại, dù cửa cốc đã ở ngay trước mắt, e là cũng sẽ bị Lâu Phế đuổi kịp.

"Mau chạy!

Tôi cản nó!" Tiêu Dao hét lớn.

Hồ Bái Nhất và những người khác đã quen tin tưởng Tiêu Dao, lúc này không dừng lại, chỉ hét mấy tiếng cẩn thận rồi tiếp tục chạy như điên.

Tiêu Dao dừng lại quay người, lại lấy con nhện cơ quan từ không gian hệ thống ra.

Miệng con nhện cơ quan nhanh chóng mở rộng, từ bên trong thò ra một nòng súng đen ngòm, lóe lên ánh kim loại lạnh lẽo.

"Quái vật, ăn súng máy 12.7mm của tao đây....." Tiêu Dao hét lên một tiếng, từ trong miệng con nhện cơ quan phun ra một con rắn lửa nóng rực.

Đạn 12.7mm điên cuồng trút xuống thân Lâu Phế, Tiêu Dao cố ý điều chỉnh nòng súng, chuyên nhắm vào ba con mắt của Lâu Phế mà bắn.

Những mảnh thịt vụn trên người Lâu Phế bay tứ tung, liên tục xuất hiện những lỗ thủng to bằng miệng bát.

Nhưng chỉ vài giây sau, những lỗ thủng đó lại được những khối thịt không ngừng mọc ra lấp đầy.

Giữa Lâu Phế nứt ra một đường, giống như một cái miệng lớn, bên trong lộ ra vô số cánh tay người chết.

Sau đó một luồng khí cực mạnh từ miệng Lâu Phế phun ra.

Tiêu Dao lập tức thu lại con nhện cơ quan, giương Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn ra che trước mặt.

Cũng may Tiêu Dao có Long Lân Yêu Giáp, Thiết Lân Thuẫn cùng với kỹ năng Huyễn Lân, nếu không một hơi thở khổng lồ của Lâu Phế có thể lấy mạng Tiêu Dao ngay lập tức.

Dù sao thì cây cối và thực vật phía sau và hai bên Tiêu Dao đều lập tức khô héo.

Tiêu Dao trong lòng chùng xuống, muốn chặn Lâu Phế, dựa vào hỏa khí rõ ràng là không được nữa rồi.

Tiêu Dao nhìn Toái Tinh Tịch Tà Đao trong tay, "Tên đao đã có hai chữ Tịch Tà, vậy thì hãy thật sự trừ một lần đại tà đi!" Sau đó Tiêu Dao lao thẳng về phía Lâu Phế cao bằng tòa nhà mười tầng.

Lâu Phế đối với Tiêu Dao cảm giác dị thường nhạy bén, có thể nhận ra đầu Hiến Vương ở trên người Tiêu Dao, cảm thấy Tiêu Dao đến gần, vị trí miệng nó lập tức nứt ra như cửa vào đường hầm.

Vô số cánh tay người chết bên trong cũng liều mạng muốn xé xác Tiêu Dao.

Tiêu Dao vung tay bắn ra đinh thép cacbon và tơ nhện, móc vào đỉnh của Lâu Phế, sau đó kéo tơ nhện chạy thẳng lên người nó.

Nhắm chuẩn vào một con mắt của Lâu Phế, Tiêu Dao giơ cao Toái Tinh Tịch Tà Đao, dùng hết sức lực toàn thân chém xuống.

Thập Bộ Sát. *Yên bạc chiếu ngựa trắng, vun vút như sao băng.

Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành.* Một trong những kỹ năng đi kèm của Toái Tinh Tịch Tà Đao là Thập Bộ Sát, trước đây Tiêu Dao chưa từng thi triển.

Dù sao mục tiêu của Tiêu Dao chỉ là xuống mộ đổ đấu, mạc kim hấp thụ giá trị khí vận, tiện thể phát tài.

Trước đây Tiêu Dao chưa từng nghĩ có một ngày sẽ dùng đến loại thuật giết người quyết tuyệt dị thường, sắc bén vô cùng này.

Thập Bộ Sát thi triển ra, lập tức trong phạm vi ba trượng trước người Tiêu Dao bị sát khí của Toái Tinh Đao bao phủ.

Chương 177

Một tiếng nổ lớn vang lên, Toái Tinh Đao chém trúng một con mắt của Lâu Phế.

Thật trùng hợp, con mắt này chính là con mắt mà trước đó quan tài của Hiến Vương đã ở.

Lúc này thi thể không đầu của Hiến Vương đen ngòm nằm trong mắt Lâu Phế, cảm thấy Tiêu Dao đến gần, đầu người cũng ở ngay trước mắt, gần như muốn từ trong mắt bò ra.

Thập Bộ Sát nổ tung vào con mắt đó, làm hốc mắt vốn chỉ còn đường kính hơn ba thước bị nổ tung thành một mảng thịt nát.

Một mảng thịt vụn huyết vụ bay ngang.

Sau khi tan hết, hốc mắt ban đầu đã biến thành một cái hố khổng lồ rộng một trượng, sâu bốn năm mét.

Thi thể không đầu của Hiến Vương cũng bị chém thành mảnh vụn, còn lại một ít tay chân cụt ở đáy hố ngọ nguậy, dường như muốn hợp lại.

Lúc này Tiêu Dao thi triển kỹ năng Táp Đạp, nháy mắt di chuyển đến trước mặt Lâu Phế.

Lâu Phế không có cảm giác đau, sau khi bị chém nát một hốc mắt, thân hình hơi dừng lại một chút, sau đó quay người đuổi theo Tiêu Dao.

Tiêu Dao trong lòng thầm kêu khổ.

Thứ này căn bản là một con bọ thế giới siêu cấp vô địch đánh không chết, đập không nát, chém không đứt.

Uy lực của Thập Bộ Sát kinh khủng vượt qua giới hạn của cơ thể người, nếu đối phương là người, sớm đã tan thành tro bụi, chết không thể chết hơn.

Nhưng đổi lại là Lâu Phế thì không được.

Đương nhiên một đòn này cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

Cái hố khổng lồ bị đánh ra trên người Lâu Phế đang từ từ hồi phục.

Rõ ràng sự hồi phục này cũng sẽ tiêu hao tà khí của Lâu Phế, khiến tốc độ của nó cũng chậm đi không ít.

Lúc này, những kỹ năng quen thuộc của Tiêu Dao đối với Lâu Phế một chút biện pháp cũng không có. *Ta chỉ là một Phát Khâu Thiên Quan, không phải thiên sư Long Hổ Sơn, vì sao ta phải chịu đựng nhiều như vậy?* Tiêu Dao gào thét trong lòng.

Bỗng nhiên, Tiêu Dao nhớ ra mình là Chính Ngũ phẩm Phát Khâu Thiên Quan, có kỹ năng mới.

Trước đó mải chạy trốn, tôi lại quên khuấy đi mất, vốn luôn không có thời gian để xem xét kỹ lưỡng.

Hội nhi tiêu diêu nhất biên vãng trùng cốc cốc khẩu phương hướng triệt thối, nhất biên tra khán liễu tân đích chính ngũ phẩm kỹ năng.

Tiêu Dao khán chính ngũ phẩm kỹ năng danh xưng đích thì hậu, nhãn thần nhất lượng.

Hôm nay có hi vọng rồi, không chừng thật sự có thể giết chết con nhục chi vạn năm này.

Kỹ năng mới tên là Thất Thánh Đao. *Thánh đao à, bảy thanh, mình sắp phát tài rồi sao?

Sau này chẳng phải sẽ chém yêu trừ ma, phò trợ chính nghĩa sao?* Tiêu Dao lập tức lòng dâng hào khí.

Sau đó Tiêu Dao cẩn thận xem kỹ năng của Thất Thánh Đao.

Vẻ mặt hào khí ngút trời của Tiêu Dao dần dần sụp đổ.

"Cái quái gì là Thất Thánh Đao....." Hóa ra Thất Thánh Đao tuyệt kỹ này cũng truyền thừa từ Quải Môn.

Tiêu Dao phát hiện cái môn phái giỏi biến hí pháp này chẳng có kỹ năng nào đứng đắn.

Nói đơn giản, kỹ năng Thất Thánh Đao có thể khiến người thi triển trong khoảnh khắc nhận đòn tấn công chí mạng chia cơ thể thành bảy phần.

Sau đó bảy phần có thể phân biệt chạy trốn, ý thức thật sự thực ra bám vào một trong bảy phần đó.

Chỉ cần có một phần có thể chạy thoát, người thi triển có thể kim thiền thoát xác, tử lý đào sinh.

Thất Thánh Đao..... hóa ra là chém bảy đao.....

Đây là một kỹ năng chạy trốn tiêu chuẩn, điên cuồng và hiệu quả cao.

Không thể nói kỹ năng này không tốt, kỹ năng này tương đương với việc cho Tiêu Dao thêm mạng.

Bất kể là Phát Khâu Mạc Kim, hay đánh nhau với người khác, đây đều là một kỹ năng hữu dụng.

Nhưng dùng kỹ năng này để đánh Lâu Phế, thì hoàn toàn không thể.

Tiêu Dao đành phải nhân cơ hội Lâu Phế chậm lại, liều mạng chạy về phía cửa cốc, kéo dài khoảng cách.

Sau một hồi chạy như điên, Tiêu Dao cuối cùng cũng đến được cửa vào Trùng Cốc.

Hồ Bái Nhất thấy Tiêu Dao, lập tức đi lên.

"Không sai, đây là nơi có thế phong thủy 'Đốn bút thanh long bình phong tẩu mã', chúng ta chuẩn bị, tìm ít củi khô." Hồ Bái Nhất cũng đã quyết tâm phải triệt để trừ khử con nhục chi vạn năm Lâu Phế này, dù có bị tiêu chảy mười ngày cũng phải làm cho con quái vật già này tan thành tro bụi, xem ra cũng bị bắt nạt quá đáng rồi.

Tiêu Dao đến nơi, liếc nhìn Lâu Phế phía sau, vẫn còn một khoảng cách, cũng nhanh chóng rút Toái Tinh Đao ra chém vào cây cối bên cạnh.

Chẳng mấy chốc, từng cây từng cây gỗ to bằng miệng bát ngã xuống, tốc độ thu thập củi của bốn người nhanh hơn hẳn.

Rất nhanh Lâu Phế đã xông đến cửa Trùng Cốc.

Tiêu Dao tim đập thình thịch, nhìn một gã to như ngọn núi nhỏ xông đến báo thù, không quay đầu bỏ chạy cần có tâm lý vững vàng.

Lúc này Tiêu Dao chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Hồ Bái Nhất và địa thế phong thủy 'Đốn bút thanh long bình phong tẩu mã', tin tưởng tuyến thế giới thay đổi không đến mức khiến thuật phong thủy vốn có thể khắc chế nhục chi vạn năm bị mất tác dụng.

Lòng bàn tay nắm Toái Tinh Đao của Tiêu Dao đầy mồ hôi, Thiết Lân Thuẫn ở tay trái cũng đã sớm mở ra, môi khô khốc.

Lâu Phế cao hơn ba mươi mét xông vào khe hở giữa hai tảng đá khổng lồ ở cửa Trùng Cốc.

Gần như trong nháy mắt, thân thể của Lâu Phế đột nhiên xảy ra biến hóa.

Nhục chi vốn béo mập như thịt bắt đầu nhanh chóng co lại.

Cảm giác trắng nõn, ẩm ướt nhanh chóng trở nên khô quắt, đen kịt và cứng rắn.

Toàn bộ quá trình diễn ra kỳ quái vô cùng, quán tính lao về phía trước của Lâu Phế vẫn còn, nó di chuyển trên mặt đất khoảng mười trượng mới hoàn toàn dừng lại.

Khi dừng lại, toàn thân Lâu Phế bốc lên sương mù dày đặc.

Chương 178

Trong sương mù dày đặc, còn truyền ra từng trận âm thanh ai oán thê lương như tiếng than khóc, lại như tiếng kêu thảm.

Âm thanh này giống như có thứ gì đó đang cào lên tấm kính, khiến Tiêu Dao toàn thân nổi da gà.

Khoảng mười mấy phút sau, sương mù trên người Lâu Phế mới hoàn toàn tan hết.

Tiêu Dao nhìn lại, Lâu Phế vốn cao bằng tòa nhà mười tầng, lúc này đã co lại chỉ còn cao chưa đến mười mét.

Một đống đồ vật khổng lồ đen kịt, khô cứng, thậm chí có chút giống đá.

"Nhanh, đốt nó đi!" Hồ Bái Nhất chỉ huy Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương chất cành cây, củi khô xuống dưới Lâu Phế đã khô quắt.

Nhưng Tiêu Dao lại luôn cảm thấy vô cùng bất an.

Mặc dù Lâu Phế đã co lại, địa thế phong thủy 'Đốn bút thanh long bình phong tẩu mã' cũng đã phát huy tác dụng, nhưng Tiêu Dao vẫn có thể cảm nhận được một luồng tà khí.

Tiêu Dao nhanh chóng tìm thấy hai cái hốc trên người Lâu Phế.

Hai cái hốc đó đáng lẽ là mắt của Lâu Phế trước đây.

Nhưng con mắt thứ ba Tiêu Dao tìm mãi không thấy.

Điều này không bình thường, mắt của Lâu Phế sẽ không ở phía dưới, quá trình di chuyển sẽ ảnh hưởng đến tầm nhìn.

Vậy thì chỉ có một khả năng.

Tiêu Dao nhân lúc Hồ Bái Nhất và những người khác đang chất

củi, mấy bước đã nhảy lên đỉnh Lâu Phế.

Vừa lên đỉnh, Tiêu Dao lập tức phát hiện ra con mắt cuối cùng.

Con mắt này nằm ngay ngắn trên đỉnh của Lâu Phế, hướng thẳng lên trời.

Tiêu Dao liếc mắt nhìn, tâm thần chấn động mạnh.

Lúc này con mắt chỉ còn lại bằng quả dưa hấu.

Lớp vỏ bên ngoài của Lâu Phế đen kịt, khô cứng như vỏ trứng, nhưng bên trong mắt lại vẫn trắng nõn.

Không chỉ trắng nõn, mà còn có ngũ quan.

Trong con mắt đó, ở một nơi chỉ khoảng một thước, là một khuôn mặt người.

Một khuôn mặt mà Tiêu Dao vô cùng quen thuộc—khuôn mặt của Tiêu Dao.

Đẳng Sư!

Tiêu Dao không ngờ thi thể của Đẳng Sư lại không bị Thi Động hấp thu, mà được giữ lại bên trong.

Tiêu Dao nghiến răng, đang định dùng Toái Tinh Đao một chiêu Thập Bộ Sát oanh sát Đẳng Sư thành tro, đột nhiên, khuôn mặt đó mở mắt.

Đôi mắt mở ra nhìn chằm chằm vào Tiêu Dao, ánh mắt chứa đầy sự âm hàn thấu xương.

Sau đó miệng của Đẳng Sư mở ra, nói một câu.

Tiêu Dao nghe xong, lùi lại một bước, suýt nữa ngã khỏi Lâu Phế.

Hồ Bái Nhất ở dưới chú ý đến sự bất thường của Tiêu Dao, "Diêu Tử, mau xuống đi, chúng tôi sắp châm lửa rồi." Tiêu Dao nghiến răng,

ổn định thân hình, hai tay nắm chặt chuôi Toái Tinh Đao, mũi đao hướng xuống, hung hăng đâm vào con mắt thứ ba.

Toái Tinh Đao mang theo sát khí ngút trời, đâm thẳng vào con mắt thứ ba.

Khuôn mặt giống hệt Tiêu Dao đó lập tức biến mất.

Tiêu Dao lập tức nhảy khỏi Lâu Phế, lùi lại liên tục, sắc mặt tái nhợt.

Tuyết Lỵ Dương quan tâm tiến lên hỏi một câu, "Diêu Tử sao vậy?

Không có vấn đề gì chứ?" Tiêu Dao cười khổ lắc đầu.

Vừa rồi thi thể của Đẳng Sư mở mắt nói, chỉ nói một câu, "Ngô vi ác thi, trảm chi." (Ta là ác thi, chém nó đi.) Ác thi?

Nhảm nhí, đã chết hai nghìn năm, chôn cùng lão già Hiến Vương, giờ lại hợp thể với Lâu Phế, tự nhiên là ác thi.

Nhưng Tiêu Dao lập tức ý thức được, lời của Đẳng Sư có lẽ không phải ý này.

Ác thi...

ác thi rốt cuộc có ý gì?

Trước đó Tiêu Dao sau khi hoàn thành nhiệm vụ ẩn của mộ Đẳng Sư, lại kích hoạt nhiệm vụ ẩn mới, tìm kiếm kiếp trước, tiếp xúc với lời nguyền Long Triền Thân.

Chẳng lẽ có liên quan đến câu nói vừa rồi của Đẳng Sư?

Tiêu Dao bây giờ đầu óc rối bời.

Chỉ là câu "trảm chi" đó Tiêu Dao nghe hiểu, và rất sẵn lòng làm.

Tuy có cảm giác "tôi giết tôi" hơi kỳ quặc, nhưng cuối cùng thi thể

của Đằng Sư nhất định phải triệt để trừ khử.

Quả nhiên, dưới nhát đao của Tiêu Dao, thi thể của Đằng Sư lập tức hóa thành khói đen tiêu tan vô tung.

Lúc này Hồ Bái Nhất và những người khác đặt nhiên liệu rắn còn lại xuống dưới củi, châm lửa.

Chẳng mấy chốc, ngọn lửa ngút trời bùng cháy.

Hồ Bái Nhất và hai người còn lại bị ngọn lửa nóng đến không chịu nổi, liên tục lùi lại.

Chỉ có Tiêu Dao gần như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi ngọn lửa, đứng trước Lâu Phế đang cháy, khổ sở suy nghĩ.

Trong quá trình cháy, Lâu Phế bốc lên khói đen ngút trời, mang theo một mùi hôi thối.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều bịt mũi.

"Tôi nói này Lão Hồ, ngửi thứ này xong thật sự sẽ bị tiêu chảy mười ngày sao?" Vương Bàn Tử có chút lo lắng hỏi.

"Dù sao thì truyền thuyết nói vậy, không mười ngày thì bảy tám ngày cũng phải có." Hồ Bái Nhất kiên nhẫn an ủi Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử như thường lệ không nhận được chút ấm áp nào từ sự an ủi của Hồ Bái Nhất, sắc mặt càng trắng hơn.

"Lão Hồ đừng lừa tôi, hảo hán cũng không chịu nổi ba lần đi ngoài, thật sự mà đi bảy tám ngày thì người cũng suy sụp mất." "Lừa anh làm gì?

Chương 179

Lại không phải tôi nói, chuyện này tôi cũng không chắc, tôi thấy chúng ta nhân lúc chưa bị tào tháo rượt, mau ra khỏi cái nơi quỷ quái này đi, không thì lát nữa bắt đầu đi ngoài, e là đến sức chống sào cũng không có." Hồ Bái Nhất nói.

Vương Bàn Tử điên cuồng gật đầu.

Đúng lúc này Tiêu Dao quay người, đi sang một bên.

Lâu Phế đã cháy thành tro, thứ quỷ quái này không còn cách nào hại người được nữa.

Tiêu Dao không nói một lời, từ trong không gian hệ thống lấy ra Thiên niên Nhục Quế, dùng Toái Tinh Đao cắt mấy nhát lên tóc của nó, giật xuống mấy sợi tóc.

Thiên niên Nhục Quế dường như cảm thấy đau đớn, nhíu mày.

Tiêu Dao nhìn những sợi tóc giật xuống giống như lá lan màu xanh, chỗ đứt chảy ra dịch màu xanh lục, tỏa ra một mùi thơm ngát.

"Mỗi người một sợi, mau ăn đi, ăn xong lên đường." Tiêu Dao trầm giọng nói.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử ba người nửa tin nửa ngờ nhận lấy lá cây trong tay Tiêu Dao.

"Mà này, thơm thật." Vương Bàn Tử đối với đồ ăn có một loại phán đoán bản năng, không cần nhìn kỹ cũng biết là đồ tốt, lập tức cắn như cắn hành, ăn hết cả lá.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương thì nhã nhặn hơn nhiều, ăn từng miếng nhỏ.

Càng ăn càng cảm thấy kinh ngạc.

Lá cây của Tiêu Dao trông không có gì đặc biệt, nhưng khi ăn vào lại thanh ngọt mát dịu, không chỉ khiến người vốn bị khói đen hun đến có chút choáng váng lập tức tỉnh táo, mà cơn đói trong bụng cũng tiêu tan quá nửa.

Trên người còn sinh ra thêm nhiều sức lực, cả người như được nghỉ ngơi nửa ngày.

Tiêu Dao cũng ăn một sợi, sau đó lập tức ý thức được, độ khó của tuyến thế giới này tuy đã tăng lên, nhưng đồng thời giá trị của các loại đồ tốt cũng tăng lên.

Ít nhất hiệu quả của Thiên niên Nhục Quế này, tuyệt đối đã tăng lên một bậc.

Tiêu Dao vốn có kỹ năng bách độc bất xâm, khói đen khi đốt Lâu Phế cũng không làm gì được Tiêu Dao, hắn chỉ muốn thử nghiệm hiệu quả của Thiên niên Nhục Quế.

Mấy sợi tóc Thiên niên Nhục Quế dư thừa, Tiêu Dao lại tiện tay bỏ lại vào không gian hệ thống.

Âm thanh thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên.

"Hệ thống kiểm tra được Thanh long đảm, Thiên thiềm tô, Thiên niên Nhục Quế có thể hợp thành Ngọc Hoa Địa Tiên Đan, sau khi dùng có thể giải bách độc, tăng thể lực 1000 điểm, sức mạnh 100 điểm, tinh thần 500 điểm." "Hợp thành Ngọc Hoa Địa Tiên Đan cần 500 điểm khí vận." Cấp bậc Phát Khâu Thiên Quan của Tiêu Dao vừa mới thăng lên Chính Ngũ phẩm, còn lại gần năm vạn điểm khí vận.

Số điểm khí vận này cách xa năm mươi vạn điểm khí vận để thăng lên Tòng Tứ phẩm, xa vời vợi.

Tiêu Dao dứt khoát quyết định tạm thời không nghĩ đến chuyện

thăng cấp, gần năm vạn điểm khí vận cứ tùy tiện tiêu xài đã.

Có được giác ngộ này, Tiêu Dao lập tức cảm thấy mình giàu to.

Hợp thành một viên đan dược trâu bò như vậy chỉ tốn 500 điểm khí vận?

Cho lão tử 100 viên.....

"Hệ thống kiểm tra nguyên liệu của chủ nhân không đủ, giá trị hợp thành tối đa là mười hai viên." Màn giả làm đại gia thất bại.....

Thanh long đảm trước đó ở gần huyết quan, vì cứu Bàn Gia đã dùng một ít.

Thiên thiềm tô bản thân cũng ít.

Chỉ có Thiên niên Nhục Quế là lượng lớn dùng không hết, mới chỉ dùng một ít tóc thôi, đằng sau còn cả một người sống to như vậy.

Tiêu Dao rất dứt khoát hợp thành mười hai viên Ngọc Hoa Địa Tiên Đan, biết đây là cơ hội ngàn năm có một.

Thanh long đảm có thể giải độc, nhưng đơn thuần giải độc thì có phần đáng tiếc, Thiên thiềm tô lại càng không biết dùng thế nào.

Sau khi hợp thành đan dược không chỉ có thể giải độc, quan trọng hơn là có thể tăng mạnh thể lực và tinh thần của con người.

Nhìn những viên đan dược xuất hiện trong không gian hệ thống, Tiêu Dao hài lòng gật đầu.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương nhìn Tiêu Dao đang cười ngây ngô, không biết hắn lại đang có ý đồ xấu gì, cũng không tiện làm phiền, kiên nhẫn đợi ngọn lửa đốt Lâu Phế hoàn toàn tắt hẳn, mới đi tới, định chôn tro đi, để tránh gây hỏa hoạn.

Bàn Gia đang đào hố đột nhiên phát hiện ra một ít đồ tốt trong đống tro.

“Diêu Tử, Lão Hồ, tham mưu trưởng Dương, xem mấy thứ này có phải vàng không?” Vương Bàn Tử từ trong đống tro nhặt lên một hạt kim loại lấp lánh ánh vàng to bằng hạt đậu tằm.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn qua, đều gật đầu.

“Kỳ lạ thật, trong tro của Lâu Phế lại có đậu vàng?” Hồ Bái Nhất có chút kỳ quái.

Tuyết Lỵ Dương giải thích, “Có lẽ Hiến Vương khi dùng thi thể nuôi dưỡng Lâu Phế hình thành Thi Động, đã dùng không ít thi thể của quý tộc và tù trưởng vùng núi Già Long, trên người họ có một số trang sức bằng vàng, bây giờ bị đốt thành đậu vàng.” “Vậy thì không thể lãng phí được, trên đường đi tôi đã vứt không ít đồ tốt rồi, bây giờ coi như bù đắp cho tôi.” Vương Bàn Tử hớn hở.

Tuyết Lỵ Dương cũng không nói gì, số vàng này sớm đã trở lại trạng thái kim loại ban đầu, không khác gì nhặt được vàng sa khoáng ven đường.

Công sức không phụ lòng người, Vương Bàn Tử trong đống tro của Lâu Phế đã bới ra được hơn trăm hạt đậu vàng.

Lấy được vàng, Vương Bàn Tử vui tươi hớn hở, vẻ mệt mỏi trên người tan biến sạch, một mình chôn hết đống tro của Lâu Phế.

Bốn người cuối cùng cũng an toàn, cả người và tâm trí đều thả lỏng, trước đó còn cố gắng gồng mình, bây giờ thì bị sự mệt mỏi vô biên nhấn chìm.

Lúc này bốn người cũng không quan tâm trời chưa tối, tìm một nơi khô ráo thoáng mát, dựng trại, ngã xuống đất bắt đầu ngủ.

Tiêu Dao biết nếu có nguy hiểm thì Phì Trùng Tử sẽ có động tĩnh, nhưng vẫn không yên tâm lắm, bèn lấy con nhện cơ quan ra.

Có gã to con này, cộng thêm nòng súng đen ngòm, mới cảm thấy

an toàn tuyệt đối.

Bốn người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, một giấc đến sáng sớm hôm sau, đủ mười mấy tiếng đồng hồ.

Khi Tiêu Dao tỉnh lại, trời vừa tờ mờ sáng.

Vương Bàn Tử có lẽ bị bảo bối trong ba lô kích thích, tỉnh sớm hơn Tiêu Dao, lúc này đã nhóm lửa trại, không biết từ đâu bắt được một con rắn, đặt lên xẻng công binh nướng.

Một mùi thơm xộc vào mũi.

Tiêu Dao cũng đã mấy ngày không ăn uống đàng hoàng, tuy có mang theo không ít thực phẩm năng lượng cao, nhưng dù sao khẩu vị cũng không bằng thịt và cơm.

Thỉnh thoảng ăn một lần thì được, ăn liên tục mấy ngày, ngửi thấy mùi thịt mắt cũng xanh lè.

"Tiếc thật, lúc sáng thấy một con chim lớn, nếu không phải súng hơi của chúng ta bị mất rồi, tôi đã bắn hạ nó từ lâu.

Dùng Thompson bắn thì chim lớn nát bét, không ăn được." Vương Bàn Tử vừa nhắc đến ăn, lập tức không khỏi tiếc nuối lắc đầu.

Tiêu Dao cười cười, lập tức từ không gian hệ thống lấy ra mấy chiếc đinh sắt, đi vào rừng, không bao lâu sau xách về mấy con gà tre.

Chương 180

Gà tre thường sống thành đàn, đàn nhỏ thì ba năm con, nhiều thì mười mấy con.

Tiêu Dao một hơi bắn được bốn con gà tre về, vừa đúng mỗi người một con.

Vương Bàn Tử nhìn thấy gà tre, nước miếng hoàn toàn vỡ đê, "Diêu Tử, Diêu gia, đây là đồ tốt a, điều kiện chúng ta có hạn, nướng trực tiếp ăn?" Tiêu Dao lắc đầu, "Tay nghề chúng ta đều tệ, nướng ăn không kiểm soát được lửa, lãng phí đồ ăn, làm theo cách của gà ăn mày là tốt nhất." Vương Bàn Tử vừa nghe đã biết Tiêu Dao cũng là người trong nghề, hai người gọi Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương chưa ngủ dậy, trước tiên ăn thịt rắn lót dạ.

Sau đó hai người đi ra bờ suối, làm gà rửa sạch.

Tiêu Dao cắt mấy nắm sả và hương thảo đặc hữu của vùng núi Già Long, nhét vào bụng gà tre, bôi muối, cuối cùng dùng bùn đỏ bên sông bọc lại.

Tuyết Lỵ Dương thấy Tiêu Dao và Vương Bàn Tử hai người cầm bốn cục bùn đỏ về, không biết là gì, có chút kinh ngạc.

Hồ Bái Nhất lập tức theo đó chảy nước miếng, cũng tích cực đào hố xếp đá chuẩn bị nấu nướng.

"Xung quanh đống lửa xếp đá lên, nhiệt không dễ tản ra, chín nhanh hơn, nhiệt cũng đều hơn." Hồ Bái Nhất cười nói.

Đặt những con gà tre bọc bùn vào xong, Vương Bàn Tử lại bắc nồi, bỏ hết số thịt bò khô còn lại vào nấu chung, thành một nồi canh đặc.

Bốn người đều đói lả, đợi canh đặc sôi, gà tre tỏa hương, bụng đã sớm réo òng ọc.

Lúc này cũng không còn để ý hình tượng, bới tro ra, lấy gà tre ra, đập vỡ lớp vỏ bùn đã nướng cứng, bên trong một mùi thịt thơm nồng nặc mang theo vị sả lan tỏa.

Chẳng mấy chốc, một nồi canh đặc đã uống hết, bốn con gà tre đến xương cũng không còn lại bao nhiêu, hai người tàn nhẫn Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đến xương nhỏ cũng nhai hết.

Ăn no uống đủ, dọn dẹp tro tàn xong, bốn người tìm chiếc bè tre hôm qua để ở bờ sông, dùng dây cỏ và tơ nhện gia cố, xác nhận chắc chắn như tàu sân bay, mới chống sào, đi ngược dòng.

Bốn người mất nửa ngày, cuối cùng từ con sông ngầm dưới núi Già Long đã ra khỏi Trùng Cốc.

Chuyến về đi theo đường thủy mà công nhân khai thác đá trước đây phát hiện, vô cùng ổn định, cũng không gặp cá lạ hay cơ quan gì, một đường thuận lợi.

Sau khi ra khỏi con sông ngầm, Tiêu Dao và những người khác mệt mỏi đi bộ, lòng như lửa đốt trở về khách sạn Thải Vân.

Trên đường đi, Tiêu Dao nhìn những vết sẹo chi chít trên người, khắp nơi đều là các loại vết thương bầm tím, Hồ Bái Nhất và những người khác cũng không khá hơn là bao.

"Đến khách sạn Thải Vân, chúng ta cũng đừng vội đi, nghỉ ngơi hai ngày đã." Khi sắp đến khách sạn Thải Vân, Tiêu Dao lên tiếng.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu đồng ý.

Chuyến đi Trùng Cốc này, từ lúc vào con sông ngầm dưới núi Già Long, chỉ cần một chút sơ sẩy hay vận khí không đủ tốt, lúc này bốn

người đều đã thành những linh hồn lang thang nơi đất khách quê người.

Khoảnh khắc ra khỏi hang động sông ngầm, thực sự có cảm giác như sống hai kiếp.

Đến khách sạn Thải Vân, gặp lại bà chủ khách sạn thân thiện và Khổng Tước hoạt bát, bốn người càng cảm giác như đã trở lại nhân gian.

Điều khiến Tiêu Dao có chút ngượng ngùng là khẩu súng hơi của bà chủ đã bị bốn người bỏ lại trong Trùng Cốc.

Trên đường đi mò mẫm lăn lộn, đặc biệt là cuối cùng bị Thi Động truy sát, đến đồ đạc cũng không lo nổi.

Hồ Bái Nhất giải thích với bà chủ, bốn người đi tìm hồ điệp lan kết quả gặp trăn khổng lồ, liều mạng chiến đấu mới may mắn thoát thân.

Không chỉ không tìm được hồ điệp lan, mà còn mất không ít đồ, người đầy thương tích.

Bà chủ lại rất thoáng, người là quan trọng nhất, đồ vật là vật chết, chỉ cần người còn sống là còn kiếm lại được, bình an vô sự là hơn tất cả.

Tiêu Dao không khỏi cảm thán, bà chủ sống trong núi lớn, ngày ngày chỉ tiếp xúc với dân trong núi và thợ mỏ, lại có vài phần nhìn thấu hồng trần, thấu hiểu sự đời.

Bốn người ở khách sạn ba ngày, mỗi ngày đều không làm gì, triệt để thả lỏng, ngủ đến khi tự tỉnh, ngắm phong cảnh, sau đó ăn những món ăn dân dã do bà chủ khách sạn làm.

Tiêu Dao thỉnh thoảng sẽ cùng Khổng Tước vào rừng tre bắt gà tre, bắt chuột tre, cải thiện bữa ăn.

Sắc mặt và tinh thần của bốn người cuối cùng cũng hồi phục.

Khi rời đi, Hồ Bái Nhất ngoài tiền vé xe ra, tất cả số tiền còn lại đều để lại cho bà chủ khách sạn.

Bà chủ sống chết không chịu nhận, cuối cùng Tiêu Dao đành phải thuyết phục bà chủ, nhận tiền súng hơi và tiền phòng gấp đôi.

Vương Bàn Tử định lấy hai hạt đậu vàng cho Khổng Tước, nhưng bị Tiêu Dao ngăn lại.

"Nơi này không chỉ chúng ta biết, còn nhớ nhóm thương nhân buôn lá trà Ngọc Bang trước đây không?

Cho Khổng Tước những thứ này là hại cô bé, khó tránh sau này sẽ có người không có ý tốt nhòm ngó nơi này." Nghe lời Tiêu Dao, Vương Bàn Tử suy nghĩ thấy đúng là có lý, cũng thôi.

Tiêu Dao thì cắt mấy sợi tóc Thiên niên Nhục Quế để lại cho Khổng Tước, nói rằng đây là dược liệu có thể chữa bệnh cứu người, sau này nếu bà chủ hoặc cô bé có bệnh nặng, có thể dùng.

Khổng Tước lưu luyến không rời, nhưng cũng biết Tiêu Dao và những người khác không thể ở đây lâu, chỉ có thể chạy theo tiễn một hai dặm mới dừng lại.

Mấy người rời đi, ra đường quốc lộ, bắt xe buýt nhỏ đến huyện, lại bắt xe đến thành phố tỉnh, một đường gió bụi gập ghềnh, cuối cùng cũng đến được Xuân Thành.

Bốn người không dừng lại ở Xuân Thành, trực tiếp lên tàu hỏa, một đường về Kinh thành.

Tàu hỏa thời đó không giống như bây giờ, không có kiểm tra an ninh, thứ gì cũng có thể mang lên tàu.

Cả bốn người đều mang theo không ít đồ tốt, để che mắt người

khác, họ đành phải mua vé giường nằm riêng, vừa hay bốn người một toa.

Sau khi vào toa giường nằm, bốn người mới hoàn toàn thả lỏng.

Đóng cửa toa lại, họ nhanh chóng bắt đầu nghiên cứu thu hoạch lớn nhất của chuyến đi.

Đầu tiên là hộp ngọc mà Tiêu Dao lấy được từ minh lâu của Lăng Vân Cung.

Khoảnh khắc Tiêu Dao mở hộp ngọc ra, ba người còn lại đều ngây người.

Bên trong lại là một mảnh Long Cốt Thiên Thư khác.

Tiêu Dao cẩn thận lấy Long Cốt Thiên Thư ra, lập tức một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên. [2000 điểm khí vận đã vào tài khoản.] "Lạ thật, lão già Hiến Vương cũng có Long Cốt Thiên Thư sao?" Vương Bàn Tử trước đây đã từng thấy Long Cốt Thiên Thư ở huyện Cổ Lan, nên tự nhiên cũng nhận ra món đồ này. "Tôi thấy cũng bình thường." Hồ Bái Nhất suy nghĩ rồi nói, "Bí mật trên Long Cốt Thiên Thư từ xưa đến nay đều lưu truyền trong tầng lớp thống trị cao nhất, chỉ có vương công quý tộc mới biết được đôi chút." "Nhưng đã có lưu truyền, chứng tỏ Long Cốt Thiên Thư chắc chắn không chỉ có một bản.

Hiến Vương chắc chắn cũng đã giải mã được bí mật trên Long Cốt Thiên Thư, nên mới biết Mạc Trần Châu có thể giúp trường sinh, mới mang theo Mạc Trần Châu phản bội nước Điền, sau khi chết thì đem Mạc Trần Châu chôn cùng." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, "Lý lẽ thì đúng là như vậy, nhưng làm sao để giải mã Long Cốt Thiên Thư?" Hồ Bái Nhất nhún vai, "Cái này có lẽ thật sự phải giao cho giáo sư Tôn rồi.

Lần này sau khi về kinh thành, mảnh Long Cốt Thiên Thư này cũng phải giao cho giáo sư Tôn để phá giải." Tiêu Dao không có ý kiến gì, thứ như Long Cốt Thiên Thư, bất luận là giá trị lịch sử hay giá trị văn hóa đều cao đến mức nghịch thiên, gọi là quốc bảo cũng không quá lời.

Nhưng mà, nó không đáng tiền, hoặc là không thể dùng tiền bạc để đo lường.

Dù sao thì điểm khí vận trên đó Tiêu Dao cũng đã hấp thụ hết, về mặt tình cảm Tiêu Dao cũng không thể chấp nhận để nó lưu lạc ra nước ngoài, quyên góp cho bảo tàng để giáo sư Tôn nghiên cứu phá giải là một nơi chốn tốt đẹp.

Nhưng hộp ngọc thì Tiêu Dao không định quyên góp, chất liệu của nó là ngọc Hòa Điền, tay nghề thượng thừa, điêu khắc tinh xảo, rất đáng tiền.

Chương 181

Mua vỏ trả ngọc phiên bản mới à?

Tiêu Dao tự giễu cười một tiếng, rồi lại từ không gian hệ thống lấy ra vài món đồ.

Đây là những thứ hắn moi ra từ tay Hiến Vương.

Hiến Vương cho rằng sau khi chết có thể thành tiên, nên trong quan tài gần như không mang theo đồ tùy táng, hai tay trái phải chỉ cầm hai thứ.

Một là hạt đào trong tay trái của Hiến Vương.

Một là hơn mười chiếc vòng ngọc màu đen trong tay phải của Hiến Vương.

Không chút hồi hộp, sau khi Tiêu Dao lấy hai món đồ ra, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào những chiếc vòng ngọc màu đen. "Đây là cái gì?

Nhẫn?

Ban chỉ?" Vương Bàn Tử cầm một chiếc lên quan sát kỹ. "Tôi thấy không phải nhẫn, Hiến Vương cầm trong tay hơn mười cái thứ này, trừ khi ông ta có ba tay, nếu không thì căn bản không đeo hết được." Tiêu Dao nói. "Ban chỉ lại càng không thể, Hiến Vương đâu có cầm quân đánh trận, không cần dùng đến bắn cung, không thể nào mang theo ban chỉ để tùy táng, càng không cần mang theo cả chục cái." Hồ Bái Nhất nói. "Tôi có một suy nghĩ thế này." Tiêu Dao nói, "Cả cuộc đời của Hiến Vương là một cuộc đời tu tiên, ngay cả nơi giấu xác sau khi chết cũng đặt một cái lò luyện đan, bên trong còn có cặn đan dược." "Trong quá trình tu tiên, ngoài đan dược ra, còn có một

phương diện quan trọng là giao tiếp với trời đất, trao đổi với tiên nhân.

Tôi cho rằng những chiếc vòng ngọc này được dùng để giao tiếp với tiên nhân." Vương Bàn Tử vừa nghe, liền cầm một chiếc vòng ngọc, nhìn qua vòng ngọc, "Thứ này có thể giao tiếp với tiên nhân sao?

Tôi nói chuyện ở đây tiên nhân có nghe được không?" "Chắc chắn không phải nói chuyện trực tiếp, anh tưởng là gọi điện thoại à?" Hồ Bái Nhất nói, "Tôi nghĩ có thể là một loại hoạt động thường ngày giống như chiêm bốc, xin quẻ, có thể thông qua nó để biết được ý đồ của tiên nhân, có chút giống như cầu cơ." "Cái này tôi biết, kiểu như bút tiên, đĩa tiên, vậy của Hiến Vương là nhẫn tiên à?" Vương Bàn Tử nói.

Tuyết Lỵ Dương nghe không nổi nữa, "Tôi thấy những chiếc vòng ngọc này dùng để xếp chồng lên nhau, có khả năng là một loại công cụ giải mã giống như mật mã.

Nhìn kích thước của vòng ngọc, gần giống với chữ trên Long Cốt Thiên Thư, tôi nghĩ có thể sắp xếp các vòng ngọc theo một thứ tự nhất định sẽ giải mã được thông tin thật sự trên Long Cốt Thiên Thư." "Tham mưu trưởng Dương nói có lý, những thứ này sau khi về cũng giao hết cho giáo sư Tôn, chuyện chuyên môn cứ để người chuyên nghiệp làm là tốt nhất." Tiêu Dao nói.

Sau khi Tiêu Dao cất những chiếc vòng ngọc màu đen đi, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử mới nhìn thấy trong đống vòng ngọc còn có một hạt đào. "Diêu Tử mua đào từ lúc nào thế?

Ăn một mình, cũng không cho tôi một quả." Vương Bàn Tử cầm hạt đào lên, vừa định ném vào thùng rác thì bị Tiêu Dao cản lại. "Đừng, Bàn Gia, đây là hạt đào Hiến Vương nắm trong tay trái." Tiêu Dao nói.

Vương Bàn Tử cười phá lên, "Đừng đùa nữa, lão già Hiến Vương sơn hào hải vị không ăn, chết rồi lại đi nắm một cái hạt đào à?" Hồ Bái Nhất nhận lấy hạt đào, "Thật sự có khả năng này." Sau đó Hồ Bái Nhất liền phổ cập kiến thức cho mấy người.

Người xưa có tình cảm đặc biệt với quả đào, bắt đầu từ thời kỳ vu thuật thượng cổ, đào đã là một biểu tượng có thể trừ tà, tránh tai ương, tăng tuổi thọ.

Bất kể là vườn đào của Vương Mẫu Nương Nương, thanh kiếm gỗ đào trong tay đạo sĩ, hay lá bùa đào treo trước cửa nhà dân thường, đều gửi gắm những ảo tưởng tốt đẹp của người xưa về quả đào.

Trong đó, câu chuyện thú vị nhất là liên quan đến Hán Vũ Đế.

Tương truyền Hán Vũ Đế lúc về già mê mẩn thuật trường sinh, không chỉ thường xuyên đến Tam Sơn Ngũ Nhạc bái tế, mà còn cử người đi khắp nơi tìm thuốc trường sinh bất lão, cái thế đó sắp đuổi kịp Tần Thủy Hoàng.

Tấm lòng khổ cực đó cuối cùng đã cảm động Tây Vương Mẫu, vào đêm Thất Tịch năm Nguyên Phong đầu tiên, Tây Vương Mẫu đích thân ngồi xe mây tím giáng lâm cung Vị Ương, cùng Hán Vũ Đế vui yến.

Trong bữa tiệc, Tây Vương Mẫu ban cho Hán Vũ Đế bốn quả đào tiên, Hán Vũ Đế sau khi ăn xong cảm thấy hương vị vô cùng thơm ngon, thơm ngát ngào ngạt, hoàn toàn khác với đào thường ở nhân gian.

Sau này mới biết đào tiên không thể trồng sống ở nhân gian.

Cuối cùng, tương truyền khi Hán Vũ Đế hạ táng, trong tay nắm chặt hạt đào tiên, hy vọng sau khi chết có thể trồng được đào tiên, chết đi sống lại, tu lại trường sinh.

Đời sau cũng có không ít đế vương học theo câu chuyện của Hán Vũ Đế, cũng nắm hạt đào trong tay khi đại liệm.

Chỉ là hạt đào là vật hữu cơ, rất khó bảo quản lâu dài, đại đa số khi được khai quật đã sớm hóa thành tro bụi, chỉ có thể tìm thấy vài dòng ghi chép trong cổ tịch.

Không ngờ trong tay Hiến Vương lại nắm một hạt đào.

Tiêu Dao nghe xong thì mắt chữ A mồm chữ O, bởi vì hắn nghĩ đến một khả năng.

Tương truyền một trong những nguyên nhân Hiến Vương phản bội cổ quốc Điền năm đó, là do Hán Vũ Đế đòi cổ quốc Điền giao nộp Mạc Trần Châu.

Sứ giả được phái đi chắc chắn không đi tay không, tự nhiên cũng mang theo một số bảo bối để trao đổi với vua nước Điền.

Hán Vũ Đế có bốn hạt đào tiên, sau khi chết mang theo một hạt vào mộ, còn ba hạt không rõ tung tích.

Vậy thì hạt đào trong tay Hiến Vương có phải là bảo vật mà Hán Vũ Đế năm đó phái người đến trao đổi Mạc Trần Châu không?

Mạc Trần Châu là chí bảo, chỉ dùng một hạt đào tiên trong truyền thuyết để trao đổi, Hán Vũ Đế rõ ràng đang bắt nạt người khác.

Nhưng không có nghĩa là hạt đào không quý giá.

Nếu thật sự là vậy, trong lòng Tiêu Dao đã có một ý tưởng táo bạo.

Không gian hệ thống không thể chứa động vật sống, nhưng thực vật thì có thể.

Nhục Quái nghìn năm đặt trong không gian hệ thống vẫn còn tươi tốt.

Nếu có cơ hội kiếm chút đất, chẳng phải là có thể trồng đào tiên trong không gian hệ thống sao?

Mẹ nó, hướng suy nghĩ này không tồi nha, trên mặt Tiêu Dao hiện lên nụ cười ngây thơ trong sáng. --- Bốn người trên tàu đều rất thả lỏng, Vương Bàn Tử lại đến toa ăn mua một ít cơm canh và rượu, mấy người vừa ăn uống vừa trò chuyện trong toa.

Nói chuyện một hồi, chủ đề lại quay về Mạc Trần Châu.

Vương Bàn Tử cẩn thận xác nhận nhân viên tàu hỏa sẽ không đi qua, đồng thời lại cẩn thận khóa cửa toa, dùng hành lý chặn lại.

Tiêu Dao cuối cùng cũng lấy cái đầu của Hiến Vương ra khỏi không gian hệ thống.

Ba người còn lại trước đó đều chưa nhìn kỹ cái đầu của Hiến Vương, lúc này thấy bộ mặt của Hiến Vương đã hoàn toàn biến dạng, khuôn mặt gần như tan chảy, ai nấy đều không khỏi cảm thấy có chút rợn tóc gáy. "Tình huống này gọi là ngọc hóa, sẽ xuất hiện ở một số thi thể cổ được bảo quản trong điều kiện vô cùng đặc biệt, nhưng..." Tuyết Lỵ Dương nhìn rồi nói, "Cả khuôn mặt đều ngọc hóa, ngũ quan cũng dần dần biến mất, thật sự không thường thấy." "Thứ quỷ này có liên quan đến lời nguyền trên vai chúng ta sao?

Phải dùng thế nào đây?

Nghiền thành bột thuốc rồi uống à?" Vương Bàn Tử vừa nói vừa nốc một ngụm rượu.

Hồ Bái Nhất cũng bị chọc cười, "Bàn Tử, không phải thứ gì cũng phải ăn vào mới có tác dụng đâu." "Mạc Trần Châu hẳn là ở trong cái đầu ngọc hóa này, nhưng cụ thể Mạc Trần Châu làm thế nào để giải trừ lời nguyền của chúng ta, phải đợi kết quả giải mã văn tự trên Long Cốt Thiên Thư mới được." Tuyết Lỵ Dương giải thích. "Ý là

phải đợi à, cũng được, dù sao trước bốn mươi tuổi cũng không cần lo lắng, phen này về phải hưởng thụ một trận cho đã mới được." Vương Bàn Tử vừa nghe phải đợi, liền lập tức mất hứng.

Chương 182

"Thật ra tôi vẫn luôn nghĩ, rốt cuộc Hiến Vương lấy Mạc Trần Châu từ đâu ra, có khả năng là từ Trung Nguyên lưu lạc đến Điền Nam, cũng có một khả năng là từ Tây Tạng truyền sang." Hồ Bái Nhất nói một câu. "Thật sự có khả năng này, tương truyền một trong ba tà thuật lớn của Nam Dương là thuật Đằng, nguồn gốc sớm nhất cũng từ Tây Tạng." Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu đồng ý.

Tiêu Dao bất giác nhớ lại vị Đằng sư trông giống hệt mình, lúc đó hắn mới để ý trang phục của Đằng sư, tuy cũng là áo bào của thầy cúng, nhưng phong cách rất khác với các vu sư người Di ở khu vực Triết Long Sơn.

Bây giờ nghĩ lại, thật sự có chút giống phong cách Tây Tạng.

Lẽ nào vị Đằng sư đó cũng đến từ Tây Tạng?

Thậm chí Mạc Trần Châu cũng là do Đằng sư từ Tây Tạng mang đến Điền Nam?

Tiêu Dao lắc đầu, cảm giác mọi thứ đều không có manh mối.

Nhiệm vụ ẩn mới, hành trình tìm kiếm kiếp trước, phải giải trừ lời nguyền Long Triền Thân, tất cả đều hoàn toàn không có chút manh mối nào.

Không đúng!

Lúc này, Tiêu Dao mới nhận ra ban đầu mình đã lấy một thứ khác từ bên cạnh Đằng sư.

Đó là một miếng ngọc bội.

Tiêu Dao nhanh chóng lấy miếng ngọc bội ra, đặt lên bàn.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều đã lăn lộn ở phố đồ cổ một thời gian khá dài, vừa nhìn miếng ngọc bội này liền biết là đồ cũ.

Bất kể là chất liệu hay tay nghề đều là đồ tốt.

Nhưng cái tốt này còn phải xem so với cái gì, trên thị trường tuyệt đối là hàng thượng phẩm, nhưng so với những món cực phẩm trong mộ Hiến Vương thì lại không nổi bật.

Hồ Bái Nhất biết Tiêu Dao đã mò được không ít đồ tốt từ mộ Hiến Vương, nhưng không hiểu tại sao hắn lại lấy riêng món đồ này ra. "Diêu Tử, miếng ngọc bội đời Hán này có gì đặc biệt à?" Hồ Bái Nhất hỏi.

Tiêu Dao lắc đầu, "Tôi không nhìn ra có gì đặc biệt, nên mới hỏi, tôi tìm thấy nó trong mộ Hiến Vương, đối với tôi rất quan trọng." Vừa nghe Tiêu Dao nói nó quan trọng, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lập tức nghiêm túc, cầm ngọc bội lên xem xét kỹ lưỡng, ngay cả Vương Bàn Tử cũng đặt chai rượu trong tay xuống, ghé đầu qua xem. "Nhìn chất liệu thì là ngọc Hòa Điền thượng hạng, nhưng thực ra đây không phải ngọc bội, hoặc là không phải một miếng ngọc bội hoàn chỉnh." Hồ Bái Nhất nói.

Đối với ngọc khí, nghiên cứu của Tiêu Dao không sâu bằng Hồ Bái Nhất, một người quanh năm lăn lộn ở phố đồ cổ, hắn liền ngồi ngay ngắn lắng nghe. "Gọi là ngọc bội cũng không sai, cũng là thứ người xưa thường đeo, nhưng cách gọi chính xác hơn nên là ngọc huề." "Cái gì?

Lão Hồ đừng có lừa Diêu Tử, thứ này với ngọc tỷ khác nhau một trời một vực chứ nhỉ?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hồ Bái Nhất lắc đầu, "Bàn Tử cậu đúng là không học không biết, tôi nói là ngọc huề, không phải ngọc tỷ." Hồ Bái Nhất vừa nói vừa chấm rượu viết lên bàn hai chữ ngọc huề.

Vương Bàn Tử ngớ người ra, nói chữ sau nhiều nét quá, nhìn hoa cả mắt, bảo Hồ Bái Nhất nói tiếp. "Nhìn miếng ngọc huề này, hình dạng đầu vuông đuôi nhọn, có chút giống hình một con rồng.

Ngọc huề thông thường đều là một cặp, có loại làm thành song long ngọc huề, cũng có song phụng ngọc huề, đương nhiên cũng có long phụng ngọc huề." Tiêu Dao cau mày, "Thứ này là một cặp à?" Hồ Bái Nhất gật đầu, "Không sai, có thể lúc đó tình hình nguy cấp, chú không kiểm tra kỹ, hoặc có bỏ sót cũng không chừng." Tiêu Dao lắc đầu, hắn đã kiểm tra rất kỹ bên cạnh Đằng sư, không thể có bỏ sót.

Có lẽ thứ mà Đằng sư mang theo bên mình sau khi chết chính là một miếng ngọc huề bị thiếu một nửa. "Ngọc huề rốt cuộc dùng để làm gì?" Tiêu Dao lại hỏi một câu. "Tạo hình của ngọc huề có nguồn gốc từ trang sức răng thú thượng cổ, hình dạng giống răng thú, ngoài việc có thể đeo làm trang sức, đầu nhọn kia có thể dùng để cởi nút dây, đôi khi tượng trưng cho sự thông minh trí tuệ.

Nhưng nếu là long phụng song ngọc huề, thì có khả năng là tín vật định tình..." Tiêu Dao ngẩn ra, không ngờ thứ này lại có ý nghĩa như vậy. "Nhưng ngọc huề làm tín vật định tình lại không phải là điềm tốt." Hồ Bái Nhất cười cười, "Thường chỉ có những cặp tình nhân khó có thể đến được với nhau, phải chia ly trong vô vọng, mới tặng ngọc huề cho nhau trước lúc lâm biệt." Tiêu Dao nghe xong càng ngẩn người, còn có kiểu thao tác này nữa sao? "Giải oán thích kết, cánh mạc tương tăng, nhất biệt lưỡng khoan, các sinh hoan hỉ.

Đại khái là ngụ ý như vậy.

Oán thù đã giải, đừng nên oán hận nhau nữa, một lần chia tay đôi bên cùng thanh thản, mỗi người tự tìm niềm vui riêng.

Chỉ là thứ này sau đời Hán đã dần dần biến mất, rất ít người còn dùng nữa." "Giải oán thích kết, cánh mạc tương tăng?

Nhất biệt lưỡng khoan, các sinh hoan hỉ?

Nghe cứ như... cảm giác vợ chồng ly hôn..." Tiêu Dao một trận mờ mịt, trong đầu chỉ muốn tự mình viết ra một bộ phim tình cảm cẩu huyết dài một triệu chữ.

Chặng đường tiếp theo Tiêu Dao đều có chút mơ màng, cảm giác như đã đánh mất một thứ gì đó quan trọng.

Bốn người nhanh chóng trở về kinh thành.

Sau khi đến kinh thành, Tiêu Dao giao đầu của Hiến Vương cho Tuyết Lỵ Dương, để tham mưu trưởng Dương tìm người và thiết bị để quét và tách lớp cái đầu của Hiến Vương.

Long Cốt Thiên Thư và mười sáu chiếc vòng ngọc đen, Tiêu Dao giao cho Hồ Bái Nhất, để Lão Hồ lo liệu việc giải mã Long Cốt Thiên Thư.

Còn Vương Bàn Tử thì bắt đầu hô phong hoán vũ ở phố đồ cổ.

Vương Bàn Tử mang theo không ít đồ trong ba lô, chỉ là Bàn Gia tuy có chút lỗ mãng, nhưng không có nghĩa là không có đầu óc.

Trước khi bán đồ ra, đều tìm Đại Kim Nha, Kim Gia để nghiên cứu kỹ từng món một, chỉ hận không thể mời cả hội đồng chuyên gia đến hội chẩn.

Thứ này có bán được không?

Giá trong lòng là bao nhiêu?

Tìm người mua nào là hợp lý nhất?

Những món đồ này, giá cả đều từ năm con số trở lên, thật sự không dễ bán.

Về cơ bản chỉ có thể dựa vào bạn bè nước ngoài và đồng bào Hồng Kông mới có thể trả được giá đó.

Nhưng để đồ đi ra nước ngoài, Vương Bàn Tử lại không yên tâm, lo lắng lỡ tay bán mất quốc bảo, nên khâu kiểm duyệt còn nghiêm ngặt hơn cả cấp trên.

Không ít đồ đều bị giữ lại trong tay.

Nhưng chỉ cần Vương Bàn Tử bán ra một số món không thuộc hàng tinh phẩm, cũng đã gây ra một trận sóng gió không nhỏ ở phố đồ cổ.

Tiêu Dao không được phong quang như Vương Bàn Tử, gần đây hắn cũng rất bận, bận tiếp đãi người.

Trần Hạt Tử, tức Trần Ngọc Lâu, đã từ Cổ Lan đến kinh thành.

Chương 183

--- Không lâu sau khi Tiêu Dao và ba người kia từ Cổ Lan về kinh thành, Trần Hạt Tử đã viết thư cho bốn người.

Tình cờ lúc đó cả bốn người đều không ở kinh thành, nên không nhận được thư.

Lão gia tử cũng không lề mề, định một thời gian, tìm một người đồng hương dẫn đường, trực tiếp ngồi tàu hỏa đến kinh thành.

Sau khi đến kinh thành liền đi thẳng đến phố đồ cổ.

Ban đầu lúc Tiêu Dao rời khỏi Cổ Lan, đã để lại địa chỉ cho lão gia tử.

Chỉ là không ai trong bốn người ngờ rằng Trần lão gia tử lại đến nhanh như vậy.

Trần Ngọc Lâu đến tứ hợp viện nơi Hồ Bái Nhất ở, tự nhiên không gặp được ai.

Đợi đến khi Hồ Bái Nhất và mọi người trở về thấy thư của Trần lão gia tử, thì đã qua mấy ngày so với thời gian Trần lão gia tử hẹn đến kinh thành.

Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao đều lo lắng Trần lão gia tử xảy ra chuyện gì.

Không nói gì khác, chỉ sợ lạ nước lạ cái lại bị lừa đến Xương Bình đào cát thì thảm.

Hai anh em Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất tìm kiếm khắp phố đồ cổ, trong lòng đã tưởng tượng ra vô số cảnh Trần lão gia tử lưu lạc đầu đường xó chợ, áo không đủ ấm cơm không đủ no, cầm một cái bát mẻ đi ăn xin.

Kết quả khi tìm thấy Trần Ngọc Lâu lão gia tử, thì ông đang ở trong nhà khách rất tốt.

Trò chuyện một hồi mới biết, Trần lão gia tử có giấy giới thiệu trong người, đi đâu cũng không bị cấm.

Ông đi dạo ở phố đồ cổ một ngày để nắm tình hình, ngày thứ hai bắt đầu xem tướng sờ xương, đoán bát tự cho người ta.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, ông đã tạo nên danh tiếng không nhỏ ở phố đồ cổ, địa điểm kinh doanh cũng đổi sang một công viên nhỏ bên cạnh.

Tiêu chuẩn thu phí từ một tờ "Đại Đoàn Kết" một lần lúc bắt đầu, đã tăng vọt lên năm mươi.

Người nước ngoài và đồng bào Hồng Kông đến thì phải trả thêm tiền.

Hồ Bái Nhất không khỏi cảm thán, ngày nào đó nếu không sống nổi nữa, theo Trần lão gia tử học xem mệnh cũng không phải là một con đường tồi.

Sau khi tìm được Trần Ngọc Lâu lão gia tử, Tiêu Dao tự nhiên trước tiên giúp Trần lão gia tử tìm chỗ ở.

Hắn nhanh chóng sắp xếp cho Trần lão gia tử ở cùng tứ hợp viện với Hồ Bái Nhất, ở gian nhà phía tây.

Sau khi sắp xếp xong chỗ ở cho Trần Ngọc Lâu lão gia tử, Tiêu Dao lập tức gọi Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha lại, mấy người tìm một chỗ tụ tập tử tế. "Hay là chúng ta đến quán Đông Lai Thuận đi, quán Lão Kim ở đầu hẻm cũng không tệ, thịt ở đó dày và tươi, bánh nướng vừng và bánh màn thầu thái lát chấm đậu phụ thối cũng rất ngon." Vừa nhắc đến ăn, Vương Bàn Tử gần đây đang rất phất liền đưa ra ý kiến tốt nhất.

Trần lão gia tử cũng không phải người ngoài, Tiêu Dao cũng không khách sáo, quả quyết dẫn mấy người đến quán Lão Kim.

Quán trong hẻm bình thường nhất, tổng cộng không đến hai mươi cái lẩu đồng, thịt dê tươi thái tay, không quá chú trọng bộ phận, chỉ cần tươi và dày.

Nước chấm cũng là tương vừng do Lão Kim tự pha, ngoài ra còn có hoa hẹ, tương tôm, đậu phụ nhự để pha thêm.

Nửa sườn cừu, thịt dưa chuột cừu, thịt đùi sau dê thái dày mỗi loại ba đĩa, sách bò, đuôi bò, đậu phụ đông, cải thảo, miến cũng đều được mang lên, mỗi người lại thêm vài chai Yến Kinh ướp lạnh.

Lão Kim ở bếp sau đang nướng bánh nướng vừng, hương thơm bay ra.

Cuộc sống thần tiên cũng chỉ đến thế này.

Mấy người vừa ăn vừa uống, trong quán không có người ngoài, liền thoải mái chém gió.

Trần lão gia tử và Đại Kim Nha tự nhiên rất hứng thú với chuyến đi Điền Nam của Tiêu Dao và ba người kia.

Đều là người nhà, Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử cũng không giấu giếm.

Chỉ là quá trình đi Trùng Cốc đã được Vương Bàn Tử khoa trương thêm một chút.

Đại Kim Nha nghe mà mặt đầy ngưỡng mộ, "Ôi, sớm biết thế tôi cũng theo đi một chuyến thì đáng rồi, Bàn Gia gần đây ở phố đồ cổ đúng là nhân vật số một, bây giờ ai vào phố đồ cổ tìm đồ tốt, việc đầu tiên là tìm Bàn Gia." "Kim Gia may mà không đi, nếu đi thì có còn mạng để ngồi đây xiên thịt uống rượu không thật sự khó nói." Hồ Bái Nhất cảm thán một câu, "Chuyến đi Trùng Cốc, lột một lớp da cũng là

nhẹ rồi." Trần Ngọc Lâu gật đầu, cũng thở dài một tiếng, "Không ngờ dưới lớp sương mù ở Trùng Cốc lại có một thế giới khác, có đường ngầm có thể đi qua, lão phu năm đó tự phụ bản lĩnh cao cường, cứng rắn xông vào Trùng Cốc, mới phế đi đôi mắt này." "Chuyện cũ đừng nhắc lại nữa, đời người có bao nhiêu mưa gió, Trần lão gia tử, tái ông thất mã, biết đâu lại là phúc?" Tiêu Dao an ủi.

Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Ăn uống một hồi, Tiêu Dao nhắc đến một chuyện gần đây đang đau đầu.

Mấy ngày nay Tiêu Dao ngoài việc bận rộn tìm Trần lão gia tử, còn một việc lớn khác là mua nhà.

Kinh thành những năm tám mươi đó, khắp nơi đều là vàng.

Chỉ tiếc là sau khi Tiêu Dao đi dò hỏi một vòng, phát hiện mua nhà thật sự có chút phiền phức.

Đầu tiên là vào những năm tám mươi, không có khái niệm nhà ở thương mại, đại đa số người đều ở trong nhà phúc lợi của đơn vị.

Những căn nhà này không có cách nào mua bán, người ở cũng không có quyền sở hữu.

Tiếp theo là thứ khiến Tiêu Dao động lòng nhất, tứ hợp viện.

Giá của tứ hợp viện ở đời sau Tiêu Dao biết rất rõ, vài chục triệu chỉ là chuyện nhỏ, tứ hợp viện ở vị trí đẹp, bảo quản tốt, trang trí đẹp, lên đến chín con số cũng là chuyện trong phút chốc.

Nhưng bây giờ mua tứ hợp viện Tiêu Dao lại gặp phải một vấn đề lớn, trước đây hắn cũng không nghĩ đến.

Đại đa số tứ hợp viện đều là một sân có mấy hộ gia đình ở, quyền sở hữu cũng bị chia cắt, có nhà là của đơn vị, căn bản không thể mua.

Cho dù có thể thuyết phục được một hộ trong sân, các hộ khác không bán, tứ hợp viện cũng không mua được.

Cộng thêm mối quan hệ hàng xóm đặc thù trong tứ hợp viện thời đó, độ khó để mua được một cái tứ hợp viện không thua gì việc giải tỏa đền bù ở đời sau...

Lối thoát duy nhất là tìm loại tứ hợp viện nguyên bộ là gia sản của một hộ gia đình, sau năm bảy mươi tám được trả lại cho cá nhân.

Tiêu Dao không phải dân bản địa kinh thành, khổ sở tìm kiếm mấy ngày cũng không có manh mối, cuối cùng đi hỏi thăm mới biết, cái sân mà Hồ Bái Nhất đang thuê chính là của một người bản địa kinh thành.

Đây có phải là đạp phá giày sắt tìm không thấy, đến khi có được chẳng tốn công phu không?

Tiêu Dao cũng không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng khi Tiêu Dao đi tìm chủ nhà để trao đổi, lại gặp phải phiền phức không nhỏ.

Chủ nhà là một lão gia tử, cùng nghề với Đại Kim Nha, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, chỉ là Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử là bán hàng rong, còn lão gia tử có cửa hàng.

Lão đầu họ Tạ, tên Tạ Tam Hỉ, kinh doanh một cửa hàng bán thư họa cổ tịch, văn phòng tứ bảo, là một người văn hóa chính hiệu, không giống đám thổ phỉ Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử.

Tạ Tam Hỉ lão gia tử có một tuyệt kỹ trong tay là phục chế cổ tịch, có danh hiệu là "Thiên Ba Đao".

Tương truyền trong nước về phương diện phục chế cổ tịch có mấy trường phái, như phái Thượng Hải, phái Tô Châu, phái Dương Châu, phái Kinh Thành, Tạ Tam Hỉ lão gia tử là truyền nhân của phái Kinh Thành.

Chương 184

Người có kỹ thuật trong tay, tính tình đều ương ngạnh, ông cũng không thiếu tiền, cả bộ tứ hợp viện đều là của lão gia tử, nghe nói cái cửa hàng kinh doanh thư họa cổ tịch kia cũng là của lão gia tử, ông ta căn bản không có ý định bán.

Tiêu Dao đến gặp Tạ Tam Hỉ lão gia tử, lão gia tử về cơ bản đang ở trạng thái thần tiên vô dục vô cầu, một lời từ chối yêu cầu của Tiêu Dao.

Tiêu Dao vô cùng chân thành kể lại nỗi khổ của mình cho mọi người nghe.

Kết quả lại phát hiện nỗi khổ của mình không hề gây được sự đồng cảm của mấy người.

Ngược lại, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Tiêu Dao.

Nếu không phải Trần Ngọc Lâu không có mắt, Tiêu Dao nghi ngờ Trần lão gia tử cũng có ánh mắt tương tự. "Diêu Tử, tôi phát hiện chú bắt đầu bay rồi đấy." Vương Bàn Tử đau lòng nói. --- Vương Bàn Tử nói xong còn xắn tay áo, lắc lắc cái đồng hồ vàng to trên cổ tay trái, "Kim Gia cứ nói tôi gần đây là nhân vật số một ở phố đồ cổ, vật lộn cũng được một thời gian rồi, cũng mới chỉ vừa đạt được sáu con số thôi." "Diêu Tử, tôi thấy chú không khoe khoang, tưởng là khiêm tốn lắm, ai ngờ chú vừa mở miệng đã đòi mua tứ hợp viện, ghê không, ghê không..." Tiêu Dao ngượng ngùng cười cười, nụ cười toát lên vẻ ngây thơ và trong sáng. "Tôi chẳng qua là bán hết mấy thỏi vàng thỏi bạc trong tay thôi, thực ra những món đồ minh khí chính hiệu tôi chưa bán một món nào đâu." Vương Bàn Tử nghe vậy càng không nói nên

lời. "Bàn Gia, cũng là nhắc nhở anh, đồ trong tay không vội bán, ngược lại mấy hạt đậu vàng kia, không có rủi ro, lại không gây chú ý, bán ra một ít để cải thiện cuộc sống là rất tốt." Tiêu Dao nhắc nhở.

Vương Bàn Tử nghe xong có chút suy tư.

Đại Kim Nha nghe mà ê cả răng, "Nghe hai người nói chuyện thật sự quá kích thích, môi trên môi dưới vừa chạm đã là đơn vị vạn rồi.

Vừa nãy Diêu Tử nói đến Tạ lão gia tử, tôi có nghe qua, người này có chút cổ hủ, quan trọng là ông ta không thiếu tiền, muốn mua nhà của ông ta thật không dễ." "Hay là thế này, chúng ta đi dò hỏi xem lão gia tử thích những gì, ném đá dò đường mà.

Nếu thích cổ tịch, chúng ta kiếm ít bản thiện bản, nếu thích ngọc khí thì Diêu Tử có đồ tốt trong tay, càng không phải sợ." Vương Bàn Tử cũng hiến kế.

Trần Ngọc Lâu, Trần lão gia tử, người nãy giờ không ngừng đũa, đã ăn hết hai đĩa thịt dê, lúc này mới lên tiếng, "Sai rồi sai rồi, các cậu còn trẻ quá." "Trần lão gia tử ngài có chỉ giáo gì ạ?

Xin lắng tai nghe." Tiêu Dao vội vàng gắp thêm một miếng thịt dưa chuột cừu đã xiên sẵn cho Trần lão gia tử. "Theo ý tôi nghe được, vị Tạ lão bản này không thiếu tiền, người ta kinh doanh cửa hàng cổ tịch thư họa, đồ vật tầm thường cũng không lọt vào mắt ông ta, thay vì ném đá dò đường, không bằng đánh vào nỗi lo của ông ta." Trần Hạt Tử nhúng miếng thịt xiên vào tương vừng, ung dung ăn.

Tiêu Dao biết Trần Ngọc Lâu khi còn trẻ là một thủ lĩnh Tá Lĩnh có kinh nghiệm giang hồ cực kỳ phong phú, bây giờ tuy mắt không còn, nhưng tâm tư lại càng thêm sáng suốt, người già thành tinh, lời ông nói tuyệt đối đáng tin. "Xin Trần lão giải thích." "Người ở tuổi này ấy à, không thiếu tiền, không thiếu sở thích, tâm như giếng cổ, không gợn sóng, chỉ có duy nhất một thứ là tử huyệt, đó là con cái của

họ, phải ra tay từ phương hướng này." Vương Bàn Tử nghe vậy vội vàng vỗ tay, "Đúng đúng đúng, chúng ta dò hỏi cho kỹ, rồi ra tay ngay." Hồ Bái Nhất tức đến bật cười, "Ra tay cái gì, thật sự coi mình là thổ phỉ à.

Ý của Trần lão gia tử là xem xem Tạ lão bản có phiền muộn gì về con cái không, ra tay từ phương diện đó, người ta sẽ càng cảm kích hơn." Tiêu Dao gật đầu, "Đa tạ Trần lão gia tử nhắc nhở, chuyện này tôi sẽ suy nghĩ thêm." Mấy người ăn no uống đủ rồi, ai về nhà nấy.

Tiêu Dao thấy trời còn sớm, liền đi dạo về hướng Lam Điện Hán Hỏa Khí Doanh.

Sau khi trở về kinh thành, Tiêu Dao có không ít việc phải làm, mua nhà chỉ là một trong số đó.

Ngoài ra, Tiêu Dao phát hiện trang bị cũng cần phải nâng cấp.

Đặc biệt là một số trang bị chuyên nghiệp để xuống mộ đổ đấu, như thám âm trảo, hắc chiết tử, còn có phi hổ trảo và kim cương tán của tham mưu trưởng Dương.

Phi hổ trảo thì dễ, thợ rèn bình thường có thể làm được.

Thứ như kim cương tán, tuy Tiêu Dao đã giải mã được công thức hợp kim dược liệu và bản vẽ kết cấu, nhưng người bình thường vẫn không làm ra được.

Phải do thợ chuyên nghiệp thủ công chế tạo, nơi nổi tiếng nhất về chế tác những thứ phức tạp này ở gần kinh thành là Tiêu Khí Lý bên cạnh tổng đốc phủ cũ.

Đáng tiếc, Tiêu Dao biết Tiêu Khí Lý đã sớm bị bảo dương phủ.

Muốn làm lại kim cương tán, chỉ có thể tìm cách khác.

Nhưng phi hổ trảo và các trang bị khác thì không khó như vậy.

Tiêu Dao đã dò hỏi kỹ, khu vực Lam Điện Hán Hỏa Khí Doanh ở kinh thành, có một tiệm rèn và xưởng mộc nổi tiếng là Đức Phong Tụ, vẫn còn các sư phụ cũ kinh doanh nghề rèn và mộc.

Tiêu Dao ngồi xe buýt đi thẳng đến khu Lam Điện Hán, xuống xe liền mua bánh ngọt ở Nguyệt Thịnh Trai, dùng giấy cỏ bọc lại, buộc bằng dây gai, xách đến thẳng Đức Phong Tụ.

Đức Phong Tụ sau khi kiến quốc đã sớm công tư hợp doanh, trở thành cửa hàng của nhà nước, các sư phụ cũ bên trong bây giờ cũng đều làm riêng.

Người mà Tiêu Dao muốn tìm là một vị sư phụ chuyên phụ trách đồ sắt bên trong.

Hỏi thăm được nhà ông, Tiêu Dao gõ cửa hỏi đường.

Đúng là có quà thì không ai nỡ từ chối, người mở cửa thấy Tiêu Dao xách bánh ngọt, biết là đến đặt làm đồ, liền nhanh chóng mời Tiêu Dao vào trong sân.

Trong sân có lò lửa, các loại phôi sắt, đe thép, một lão đầu mặc áo ba lỗ, cầm một cây búa sắt đang vừa uống trà vừa xem lửa lò.

Tiêu Dao tiến lên đưa bánh ngọt, bên dưới còn kẹp hai tờ "Đại Đoàn Kết".

Sau đó Tiêu Dao nói rõ ý của mình, rồi đưa bản vẽ.

Lão đầu nhìn xong liền cười, "Cậu nhóc, đồ trên bản vẽ này không giống đồ dùng cho nghề chính đáng đâu nhỉ." Tiêu Dao cười cười, đã là sư phụ cũ của Đức Phong Tụ, tự nhiên kiến thức sâu rộng, những thứ như phi hổ trảo, hắc chiết tử, thám âm trảo, người tinh mắt nhìn là biết dùng để làm gì.

Tiêu Dao cũng không nói gì, lại đưa thêm một tờ "Đại Đoàn Kết".

Lão đầu lắc đầu, "Cậu thanh niên, đây không phải chuyện tiền bạc, nếu tôi thật sự làm cho cậu, lỡ xảy ra chuyện gì, quan gia chắc chắn sẽ tìm tôi..." Lời lão đầu chưa nói hết, Tiêu Dao lại móc ra năm tờ "Đại Đoàn Kết". "Tiền cọc, làm xong sẽ có thêm năm tờ nữa." "Được, khi nào cần?" Lão đầu không hề biến sắc nhận lấy mấy tờ "Đại Đoàn Kết" Tiêu Dao đưa.

Trên mặt Tiêu Dao lộ ra nụ cười trong sáng, cho dù đã xuyên không, các bác vẫn nhiệt tình như trong ký ức, thật là hay giúp người. "Ba ngày.

Ngoài những thứ này ra, tôi muốn một ít phi tiêu thép tinh luyện." Tiêu Dao cũng không khách sáo.

Đinh thép cacbon tuy dễ dùng, nhưng chung quy không phải là vũ khí chuyên dụng, cảm giác tay khác biệt với phi tiêu thép chính hiệu. "Phi tiêu thép thì dễ, một đồng một cái, cậu muốn bao nhiêu?" Lão đầu biết Tiêu Dao là người sảng khoái, liền ra giá thẳng.

Giá này không hề rẻ.

Tiêu Dao lúc này đã tìm hiểu rõ mức tiêu dùng ở kinh thành.

Một sinh viên đại học tốt nghiệp, niềm tự hào của thời đại, một tháng lương cũng chỉ năm sáu mươi đồng.

Chế tạo một bộ phi hổ trảo, thám âm trảo, hắc chiết tử, Tiêu Dao đã chi ra gần một trăm đồng.

Phi tiêu thép trực tiếp đặt hai trăm cái, cộng lại là ba trăm đồng.

Lão đầu có chút không bình tĩnh được nữa, đây là đơn hàng lớn.

Sau khi hẹn xong thời gian lấy hàng, Tiêu Dao thong thả quay về phố đồ cổ.

Chương 185

Bây giờ Tiêu Dao không thiếu tiền, sau chuyến đi Điền Nam trở về, chỉ riêng vàng thỏi bạc thỏi trong động kho báu của miếu Đẳng sư, Tiêu Dao đã đổi được hơn bốn mươi vạn.

Hắn chia cho Hồ Bái Nhất một phần, Lão Hồ ban đầu sống chết không nhận, bị Tiêu Dao chặn họng bằng một câu. "Anh ăn cơm rau cháo qua ngày không sao, nhưng những người vợ góa con côi của các chiến hữu đã hy sinh thì phải chu cấp chứ?" Còn Bàn Gia, bây giờ đang phơi phới như gió xuân, còn đòi đưa tiền cho Tiêu Dao nữa.

Chỉ là sau khi nghe Tiêu Dao muốn mua tứ hợp viện, Vương Bàn Tử rõ ràng bị đả kích, cảm thán chút tiền của mình không đáng để khoe, dứt khoát quyết định kiếm thêm rồi cũng học theo Tiêu Dao mua một cái sân.

Tiêu Dao tự nhiên vui mừng, không ngờ ngộ tính của Bàn Gia lại cao như vậy, biết đâu sau một phen thao tác, vài năm sau, Bàn Gia chẳng cần làm gì cũng được tự do tài chính.

Sau khi từ Lam Điện Hán trở về, Tiêu Dao thong thả đi đến trước một cửa hàng.

Trên cửa hàng treo một tấm biển, trên đó có ba chữ lớn "Tri Cổ Trai", chính là cửa hàng thư họa cổ tịch của Tạ Tam Hỉ.

Tiêu Dao định đến Tri Cổ Trai thử vận may lần nữa, trao đổi với Tạ lão gia tử.

Không ngờ ở cửa Tri Cổ Trai, Tiêu Dao lại gặp một người đàn ông trẻ tuổi.

Nhìn tướng mạo, trông rất giống Tạ Tam Hỉ. --- Trong lòng Tiêu

Dao khẽ động, trước đó Trần Ngọc Lâu đã nhắc, chuyện mua tứ hợp viện, mấu chốt nằm ở con cái của Tạ Tam Hỉ, hắn lập tức nhanh chân theo sau.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, biết đâu thật sự có thể tìm được đột phá từ con trai của Tạ Tam Hỉ.

Tiêu Dao đi theo người thanh niên vào một con hẻm, ra mặt đường, người thanh niên lập tức hội ngộ với một cô gái ăn mặc vô cùng bắt mắt, họ bắt một chiếc taxi rồi đi mất.

Cách ăn mặc của cô gái đó mang đậm phong cách Hồng Kông, Đài Loan những năm tám mươi, thời trang đến mức khoa trương, lại còn đi taxi...

Ở kinh thành những năm tám mươi, người dám bỏ tiền đi taxi thật sự không phải người bình thường.

Trông cũng là một kẻ ăn chơi trác táng, Tiêu Dao đang định quay về phố đồ cổ, dò hỏi thêm thông tin cụ thể về con trai của Tạ Tam Hỉ, thì đột nhiên lại nhìn thấy bóng dáng của một cô gái khác.

Tiêu Dao như bị sét đánh, đứng chết trân tại chỗ, hồi lâu không phản ứng được.

Cô gái này mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cao khoảng một mét bảy, thân hình cao ráo.

Đôi chân dài mặc quần bò ôm sát, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản trông vô cùng gọn gàng.

Có một điểm hơi khác thường là sau lưng cô gái đeo một vật giống cây gậy dài hơn một mét, được bọc trong vải xanh, Tiêu Dao mơ hồ cảm nhận được một luồng sát khí.

Cô gái quay mặt nghiêng về phía Tiêu Dao, Tiêu Dao không nhìn quá rõ, nhưng vẫn có thể thấy được, mắt sáng răng trắng, xinh đẹp

rạng ngời.

Lúc này đang là chạng vạng, ráng chiều đỏ rực nhuộm cả đầu hẻm thành một màu đỏ huyền ảo, bóng lưng nghiêng của cô gái dần dần trùng khớp với một hình ảnh trong đầu Tiêu Dao.

Tiêu Dao không phải loại người thấy gái đẹp là đi không nổi, thật sự là vì vóc dáng và khí chất của cô gái này quá giống với cô gái mặc áo trắng mà Tiêu Dao đã thấy trên Tam Sinh Kiều ở mộ Hiến Vương.

Nếu không phải cô gái trước mắt đang ăn mặc theo kiểu hiện đại, Tiêu Dao thậm chí còn tưởng rằng người phụ nữ đã ra hiệu cho mình trên Tam Sinh Kiều đã theo hắn đến kinh thành.

Đây là gặp ma giữa ban ngày sao?

Tiêu Dao quyết định tiến lên, bất kể cô gái này có phải là người hắn thấy trên Tam Sinh Kiều hay không, Tiêu Dao đều phải làm cho rõ.

Nhưng khi Tiêu Dao vừa tiến lên vài bước, cô gái đó đã đi ra lề đường, trực tiếp lên một chiếc xe biển số đen, rồi phóng đi mất.

Khi Tiêu Dao đuổi ra đến lề đường, định vẫy taxi, lại phát hiện trên đường lớn hồi lâu không có một chiếc xe nào.

Tiêu Dao hít sâu hai hơi, nhanh chóng quay trở lại phố đồ cổ.

Có thể khẳng định, cô gái vừa rồi tuyệt đối có liên quan đến người hắn thấy trên Tam Sinh Kiều, còn quan hệ thế nào, phải tìm được cô ta mới có thể xác định.

Khoảnh khắc vừa rồi, Tiêu Dao cũng xác định được cô gái đó tuyệt đối không phải người bình thường, rõ ràng đã có xe chờ sẵn ở lề đường.

Ở thời đại này, người có xe biển đen chờ sẵn ở lề đường không

nhiều.

Nhưng, khóe miệng Tiêu Dao nở một nụ cười, bất kể cô là ai, tiểu gia ta nhất định sẽ tìm ra cô, cho dù phải lật tung cả kinh thành này lên.

Hành động của cô gái, Tiêu Dao mơ hồ cảm thấy có liên quan đến con trai của Tạ Tam Hỉ.

Việc Tiêu Dao cần làm bây giờ là nhanh chóng biết được mọi thông tin về con trai của Tạ Tam Hỉ.

Sau khi trở lại phố đồ cổ, Tiêu Dao lập tức tìm Đại Kim Nha, rồi thông qua Đại Kim Nha tìm những tay buôn đồ cổ quen biết với Tri Cổ Trai, chỉ mất chưa đầy một tiếng đồng hồ, đã nắm rõ tình hình nhà Tạ Tam Hỉ.

Tạ Tam Hỉ vợ mất khi còn trẻ, trong nhà chỉ có một đứa con trai duy nhất, tên Tạ Đông Thăng, người ta hay gọi là Thăng Tử.

Theo lời người quen, Thăng Tử này là một kẻ cứng đầu, đi học được mấy năm thì không lo làm ăn đàng hoàng, cả ngày lêu lổng ở vũ trường, nhảy nhót, tán gái.

Quan hệ giữa Tạ Tam Hỉ và con trai khá căng thẳng, chủ yếu là vì Thăng Tử không học cái tốt, một thân bản lĩnh cùng gia sản lớn như vậy sắp bị phá sạch.

Thăng Tử thường đến một vũ trường tên là Tử Tinh Cầu ở phố quán bar, gần như ngày nào cũng cắm rễ ở đó.

Tiêu Dao vừa nghe, liền lập tức quay người đi.

Một giờ sau, Tiêu Dao đã đến cửa vũ trường Tử Tinh Cầu.

Tiêu Dao tìm được vũ trường Tử Tinh Cầu, nhưng không vội vào trong, mà tìm một chỗ ở cửa, vừa hút thuốc vừa suy tính.

Ở kinh thành những năm tám mươi, xe buýt đêm và taxi đều không nhiều, vũ trường thường đến chín, mười giờ là tan.

Tiêu Dao giống như một thợ săn kiên nhẫn.

Quả nhiên hơn mười giờ, bóng dáng say khướt của Thăng Tử từ trong vũ trường bước ra.

Bên cạnh Thăng Tử là một cô gái có vẻ ngoài quyến rũ.

Nghe giọng nói của cô gái, cộng thêm cách ăn mặc và ngoại hình, Tiêu Dao đoán chắc, người phụ nữ này chắc chắn không phải dân bản địa kinh thành, có khả năng là người miền Nam, nói chuyện có chút giọng điệu của minh tinh Hồng Kông.

Thăng Tử rõ ràng đã uống hơi nhiều, loạng choạng đi về phía trước, đến đầu một con hẻm, có lẽ muốn nôn, liền đột ngột xông vào trong hẻm.

Cô gái quyến rũ kia cũng lập tức đi theo vào.

Tiêu Dao thì đi theo xa xa phía sau.

Trong hẻm tối om, đèn đường đa phần đều hỏng, chỉ có một ngọn đèn vàng mờ, lúc tỏ lúc mờ.

Tiêu Dao nhìn bóng lưng của cô gái quyến rũ kia từ xa, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trên vai cô gái đó, đang có một đứa trẻ nhỏ.

Nhìn tuổi tác chắc cũng khoảng một hai tuổi, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đen kịt không có chút lòng trắng nào, một đôi môi đỏ đến dọa người.

Chương 186

Đứa bé đó cũng nhìn thấy Tiêu Dao, nó nhếch miệng cười, để lộ ra một hàm răng nhọn hoắt chi chít.

Sau đó, ngọn đèn đường trong hẻm chớp một cái, tối đi khoảng một giây.

Khi sáng lại, đứa bé trên vai cô gái đã biến mất.

Tiêu Dao đôi khi thật sự có chút ghét thần kỹ Thiên Nhãn Thông.

Thiên Nhãn Thông có thể nhìn trong đêm, cũng có thể thấy cõi âm, nói trắng ra là có thể thấy ma.

Đứa bé trên vai cô gái quyến rũ kia tuyệt đối không phải người sống.

Không ai lại mang một đứa trẻ một hai tuổi đến vũ trường nhảy nhót, quan trọng là đứa trẻ đó trông mặt như quỷ.

Trong chốc lát, Tiêu Dao đột nhiên nhớ đến lời đồn mà hắn từng nghe, ở vùng Nam Dương lưu hành một loại tà thuật nuôi tiểu quỷ.

Tương truyền có một số ngôi sao cũng dùng loại tà thuật nuôi tiểu quỷ này để mang lại lợi ích cho mình, bao gồm giữ gìn vẻ đẹp thanh xuân, mang lại may mắn, v.v.

Không biết đứa bé trên người cô gái quyến rũ này có phải là loại tiểu quỷ được nuôi đó không.

Tiêu Dao không hành động ngay lập tức.

Hắn mơ hồ cảm thấy, cô gái mà hắn gặp hôm nay, người giống hệt cô gái trên Tam Sinh Kiều, dường như đến đây là vì cô gái quyến rũ trước mắt và đứa bé trên người cô ta.

Trong hẻm truyền đến một trận tiếng nôn khan.

Thăng Tử đang vịn vào cột điện nôn thốc nôn tháo.

Cô gái quyến rũ kia dường như định tiến lên vỗ vai Thăng Tử.

Đúng lúc này, đứa bé trên người cô gái lại xuất hiện, lần này nó liếc nhìn Tiêu Dao một cái, sau đó từ trên người cô gái, nhảy thẳng lên người Thăng Tử.

Trong bụng đã nôn sạch, chỉ còn có thể nôn khan, giọng của Thăng Tử đột nhiên thay đổi.

Hắn vừa đứng thẳng người lên, liền lập tức cúi gập người xuống, phun ra một ngụm máu tươi đỏ rực vào cột điện.

Cả con hẻm tràn ngập mùi máu tanh và rượu trộn lẫn vào nhau, hôi thối nồng nặc.

Đứa bé không giống người sống kia lại liếc Tiêu Dao một cái, sau đó bám vào đầu Thăng Tử, bắt đầu liếm láp máu tươi trên cột điện.

Tiêu Dao một trận khí huyết dâng trào, mẹ nó, đây là khiêu khích sao?

Lão gia là Phát Khâu Thiên Quan, trong mộ Tống tử nghìn năm còn không sợ, lại sợ một con tiểu quỷ Nam Dương à?

Tiêu Dao đang định tiến lên, thì đột nhiên cảm nhận được một luồng sát khí nồng nặc, đồng thời nghe thấy một giọng nói trong trẻo của một người phụ nữ. "Phía trước nguy hiểm, đừng qua đó, mau rời khỏi đây." --- Tiêu Dao quay đầu nhìn lại, quả nhiên là cô gái hắn gặp lúc chạng vạng.

Lúc này cô gái đã thay một bộ đồ màu đen, trông càng thêm gọn gàng, điều duy nhất không đổi là vật dài được bọc vải sau lưng.

Bên cạnh cô gái có một người đàn ông cao gần bằng cô, khoảng ba

mươi mấy tuổi, trông đen gầy, ánh mắt âm u, trên người mang một luồng sát khí.

Tiêu Dao cười cười, không động thanh sắc lùi về phía sau.

Cô gái này không giống người xấu, cứ xem tình hình thế nào rồi nói sau.

Tiêu Dao đứng ở đầu hẻm, không đi xa, hai tay khoanh trước ngực nhìn tình hình trong hẻm.

Người đàn ông gầy như khỉ kia dường như có chút bất mãn. "Tô Doanh, thừa lời với loại người này làm gì, đây là làm ăn, không phải về nhà nấu cơm, cứ để hắn chết đi..." Tiêu Dao cau mày, tiếng Quảng Đông?

Chửi người à?

Tuy nghe không hiểu nội dung, nhưng dùng đầu ngón chân cũng biết không phải lời hay.

Đúng lúc này, cô gái quyến rũ trong hẻm quay đầu lại, rõ ràng đã nhìn thấy hai người vừa vào, đôi mắt đột nhiên trở nên đỏ ngầu. "Tôi đã chạy đến tận kinh thành rồi mà các người vẫn không tha cho tôi? Một con đường sống cũng không cho sao?"...

Tiêu Dao từ xa nhìn mấy người đối thoại như phim Hồng Kông, không kiên nhẫn nhìn đồng hồ. "Đây là kinh thành, làm cho nhanh gọn đi, đừng lề mề nữa." Tiếng Tiêu Dao vừa dứt, cô gái quyến rũ trong hẻm liền lao tới.

Người đàn ông gầy như khỉ lạnh lùng hừ một tiếng, lao lên, trên tay cầm một cặp dao găm một dài một ngắn, múa loạn xạ, dường như có ý khoe khoang.

Tiêu Dao nhìn ra, bản thân cô gái quyến rũ kia không có võ công,

chỉ là tốc độ nhanh một cách kỳ quái, móng tay cũng đang dài ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trong khoảnh khắc hai người giao chiến, cô gái dùng một góc độ khó tin ngửa người ra sau, eo cô như một cành cây bị bẻ gãy.

Hai con dao găm của gã gầy lập tức đều trượt, cô gái quyến rũ kia lướt qua giữa hai chân gã gầy.

Trong khoảnh khắc lướt qua nhau, Tiêu Dao nhìn rất rõ, đứa bé trên người cô gái quyến rũ nhảy từ trên đầu cô gái xuống, ngay ngắn cắn một phát vào giữa hai chân gã gầy.

Sắc mặt gã gầy trong một giây biến thành đen, hai con dao găm đều rơi xuống đất, ôm lấy hạ bộ, khó khăn lùi về đầu hẻm.

Vừa nhìn vết thương của mình, vừa mặt đầy bi thương, "Mẹ nó chứ." Tiêu Dao cũng ngây người, gã gầy mồm mép không sạch sẽ này trông rất hung hãn, sao lại chết nhát thế này?

Lúc này cô gái quyến rũ kia cuối cùng cũng khôi phục lại hình dạng người thường, mặt đầy ý cười.

Tô Doanh mặt trầm như nước, từ từ lấy vật được bọc trong vải xanh sau lưng xuống. "Này, Tô Doanh, đây là kinh thành, đừng làm ầm ĩ quá, cô lấy thứ đó ra làm gì?" Gã gầy đang trốn một bên thấy hành động của Tô Doanh, đột nhiên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Tô Doanh lắc đầu, "Đi đi, quỷ anh đã thành hình, máu tươi có thể nâng cao tu vi, kim thân bất diệt, pháp thân bất phá, tôi sẽ cố gắng hết sức chém pháp thân của nó, còn lại về nhờ Lôi tiên sinh mời cao nhân khác." Gã gầy vừa nghe, lập tức cố gắng bò dậy từ dưới đất, chạy về phía xa.

Vừa chạy vừa quay đầu lại, kinh ngạc khi thấy Tiêu Dao vẫn chưa đi. "Quỷ anh?

Thật sự là tà thuật Nam Dương?

Hừm, có chút thú vị, xem ra tứ hợp viện của Tạ lão gia ta mua chắc rồi." Tiêu Dao khoanh tay trước ngực.

Tô Doanh thấy Tiêu Dao chưa đi, sắc mặt cũng thay đổi, "Mau đi đi, đây không phải nơi xem náo nhiệt, lát nữa quỷ anh điên cuồng, tôi sợ không bảo vệ được anh." Tô Doanh vừa nói xong, đầu của cô gái quyến rũ đột nhiên xoay một trăm tám mươi độ, đối mặt với Tô Doanh nói, "Một đứa cũng đừng hòng chạy, tất cả đều phải chết!" Nói xong, khóe miệng cô gái quyến rũ cũng từ từ mọc ra răng nanh, cả người hai chân rời khỏi mặt đất, bay về phía Tô Doanh.

Khuôn mặt tinh xảo trang điểm đậm ban đầu của cô gái quyến rũ cũng không ngừng vặn vẹo, xuất hiện nhiều nếp nhăn, mọc ra lông trắng.

Chương 187

Gã gầy bị thương nặng ở giữa hai chân chạy không nhanh, tự nhiên cũng thấy cảnh này, trực tiếp hai chân mềm nhũn ngã xuống đất. "Miêu Dung Bà!

Chết rồi, chạy cũng không thoát được." Sắc mặt Tô Doanh cũng thay đổi, tay cô tăng tốc, giật tấm vải xanh bọc vật dài ra, rút ra một thanh đao thẳng dài đến bốn thước.

Thân đao rộng ba ngón tay, trông có vẻ hơi hẹp và dài, mũi đao có một góc gãy, trên thân đao có một số hoa văn đơn giản cổ xưa, đuôi cán đao có một chiếc vòng tròn, buộc mấy dải lụa đỏ, lại là một thanh hoán thủ đao.

Trên thân đao có một luồng sát khí cực kỳ mạnh mẽ, rõ ràng thanh đao này tuyệt đối là bảo đao, loại đã từng ra chiến trường, nhuốm máu người.

Sát khí trên đao kiếm tầm thường căn bản không thể mạnh mẽ đến vậy. "Có chút thú vị." Tiêu Dao tự lẩm bẩm một câu. "Không chỉ có chút thú vị đâu, thanh Đại Việt Long Tước Đao đó, Lôi tiên sinh đã bỏ ra một triệu đô la Hồng Kông để mua được, là đệ nhất đao trấn tà đấy." Gã gầy vừa khó khăn di chuyển về phía đầu hẻm, vừa không quên khoe khoang với Tiêu Dao.

Tiêu Dao cười cười không nói gì.

Tô Doanh tuy thân hình cao ráo, nhưng dù sao cũng là một cô gái, tay cầm thanh đại đao dài bốn thước khó tránh khỏi cho người ta một cảm giác rất kỳ quái.

Lúc này mũi đao Đại Việt Long Tước Đao hơi chúc xuống, nhắm thẳng vào cô gái đã hóa thành Miêu Dung Bà.

Tiêu Dao thấy trên mũi và trán Tô Doanh rịn ra mồ hôi li ti, rõ ràng cảm giác đối mặt với yêu tà không hề dễ chịu.

Một bóng đen bay ra, chính là đứa bé trên người cô gái quyến rũ, mang theo tiếng khóc của trẻ con, thê lương vô cùng.

Tô Doanh lật lưỡi đao, thân đao chém ngược lên trên.

Tiêu Dao dùng Thiên Nhãn Thông thấy một luồng sát khí gần như hữu hình từ thân đao bắn ra, xông thẳng lên trời đêm.

Con quỷ anh kia tuy hung hãn, cũng chỉ có thể tạm thời tránh né.

Sau đó Tô Doanh vung thanh đại đao dài bốn thước, lại là những chiêu thức rộng mở, mỗi chiêu đều dũng mãnh tiến lên, sắc bén hung hãn, không hề có cảm giác linh động mềm mại của phụ nữ khi dùng binh khí. "Cô em này mạnh thật...

Đao pháp bá đạo thật...

Hung hãn thật..." Trong chốc lát, quỷ anh bị chém đến mức phải liều mạng né tránh, căn bản không thể đến gần Tô Doanh.

Nhưng Tiêu Dao nhìn ra, Tô Doanh sử dụng thanh Đại Việt Long Tước Đao cũng rất tốn sức, e rằng không thể kéo dài.

Rất nhanh, mồ hôi trên mặt Tô Doanh đã nhiều hơn.

Tô Doanh trong lòng càng chấn động, lần này được người ta nhờ vả, đến xử lý cô gái tên Hàn Uyển trước mắt, thông tin ban đầu chỉ nói là có một con tiểu quỷ lợi hại.

Không ngờ không chỉ quỷ anh đã thành hình, có kim thân, mà bản thân Hàn Uyển cũng tu luyện tà thuật, hóa thành Miêu Dung Bà.

Thanh Đại Việt Long Tước Đao trong tay Tô Doanh là do Lôi tiên sinh cho mượn, cầm trong tay chưa được bao lâu, sử dụng không thành thạo, thời gian kéo dài, cảm thấy khá tốn sức.

Xem ra hôm nay lành ít dữ nhiều.

Tô Doanh cắn chặt răng, nghĩ rằng liều mạng cũng phải chém vỡ pháp thân của quỷ anh, để nó trong thời gian ngắn không thể tác oai tác quái, còn về Miêu Dung Bà Hàn Uyển, thật sự không có chút biện pháp nào.

Nghĩ đến đây, Tô Doanh trong lòng một trận tuyệt vọng. "Cũng gần đến giờ rồi, kéo dài nữa sẽ không kịp chuyến xe buýt cuối cùng." Tiêu Dao vừa nói, vừa chắp tay sau lưng đi vào trong hẻm.

Tô Doanh trợn to hai mắt, "Mau đi đi, ở đây nguy hiểm." Tiêu Dao gật đầu, trên mặt treo nụ cười ngây thơ, "Chuyện nguy hiểm cứ giao cho đàn ông, cô em... hung hãn quá không tốt đâu." --- Lúc này quỷ anh cũng đã phát hiện ra Tiêu Dao đang đi vào trong hẻm.

Một bóng đen lướt qua, lao thẳng về phía Tiêu Dao. "Không ổn, quỷ anh thích máu tươi của nam thanh niên, mau tránh ra." Sắc mặt cô em Tô Doanh biến đổi, đưa tay ra kéo Tiêu Dao.

Nhưng Tô Doanh trong lúc cấp bách, có chút hối hận vì không kiềm chế được sức lực.

Một cô gái có thể múa thanh đại đao hoán thủ dài bốn thước, về mặt sức lực tuyệt đối có tự tin.

Giống như gã gầy mà Lôi tiên sinh tìm đến cùng Tô Doanh, Tô Doanh có thể tự tin một tay ném hắn bay xa mấy mét.

Trong mắt Tô Doanh, Tiêu Dao chỉ là một thanh niên bình thường, sợ rằng sẽ làm hắn bị thương.

Kéo một cái, Tô Doanh phát hiện Tiêu Dao không hề nhúc nhích, không khỏi kinh hãi trong lòng.

Quái vật à?

Chưa đợi Tô Doanh phản ứng, quỷ anh đã bay đến bên cạnh Tiêu Dao.

Một cái miệng nứt ra, nứt đến tận tai, để lộ một hàm răng nhỏ vụn sắc bén, há miệng định cắn Tiêu Dao.

Tiêu Dao thì chậm rãi giơ cánh tay trái lên.

Tô Doanh một trận kinh hãi, quỷ anh hung mãnh, cực kỳ âm tà, nếu một người đàn ông bình thường bị hút một ít máu, ít nhất cũng phải nằm bệnh nửa năm không dậy nổi.

Nếu bị quỷ anh cắn trúng trực tiếp, thi độc cộng thêm âm tà chi khí xâm nhập cơ thể, e rằng sẽ chết ngay tại chỗ.

Tô Doanh cắn răng, đang định đưa tay đẩy Tiêu Dao ra, dùng thân mình che chắn cho Tiêu Dao, thì lại thấy trên cánh tay trái của Tiêu Dao đột nhiên "cạch" một tiếng, bung ra một vật đen sì.

Vật đó không lớn, chỉ rộng hơn một thước, trông như ban đầu được quấn trên cánh tay trái, giống như một tấm khiên, chỉ là Tô Doanh trước đây chưa từng thấy loại khiên mềm này.

Sau khi tấm khiên bung ra, bề mặt của nó mờ mịt không có ánh sáng, nếu không phải Tô Doanh đứng gần và mắt tinh, thậm chí còn có chút nhìn không rõ.

Trên đó dường như có một số hoa văn cổ xưa, trông giống như một vật rất cũ nát.

Kết quả cảnh tượng tiếp theo khiến Tô Doanh mắt chữ A mồm chữ O.

Con quỷ anh hung hãn vô cùng đâm vào tấm khiên mềm trông như không chịu nổi một cú đánh, trên tấm khiên mềm lại tỏa ra một vầng sáng mờ ảo.

Cả hàm răng của quỷ anh đều cắn vào tấm khiên, sau đó lách cách rơi đầy đất.

Đôi mắt đen kịt của quỷ anh ban đầu là chấn động, sau đó biến thành sợ hãi.

Nó quay người định bay về bên cạnh Miêu Dung Bà.

Khóe miệng Tiêu Dao nhếch lên, lộ ra nụ cười trong sáng, sau đó tay phải cầm một miếng đồng, "cạch" một tiếng đóng lên đỉnh đầu quỷ anh.

Tô Doanh đang định nhắc nhở Tiêu Dao, quỷ anh ở giữa hư và thực, vật phẩm tầm thường căn bản không thể làm nó bị thương, chưa kịp mở miệng, đã thấy trên miếng đồng lại lóe lên một trận kim quang.

Chương 188

Quỷ anh bị đập đến mức rõ ràng là choáng váng, sờ sờ lên trán mình.

Tô Doanh nhìn mà có chút buồn cười, chỉ thấy trên trán nó bị đóng tám chữ triện "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Tô Doanh lúc này mới hiểu ra, miếng đồng trong tay Tiêu Dao lại là một cái ấn đồng hình vuông.

Quỷ anh cau mày, ngũ quan vặn vẹo lại với nhau, trên trán hồng quang lóe lên, tám chữ triện màu đỏ son chuyển thành màu đỏ rực, bên trong tỏa ra ngọn lửa.

Quỷ anh bị ngọn lửa dương từ trong chữ triện đốt cháy, trong nháy mắt đã cháy rụi, hóa thành một làn khói đen tan biến trong không trung.

Tô Doanh mắt chữ A mồm chữ O nhìn mọi thứ trước mắt, có chút không dám tin vào mắt mình. "Chuyện gì thế này?

Quỷ anh đã thành hình hung hãn như vậy, lại bị hạ gục trong một chiêu?

Hoàn toàn biến mất?" Tiêu Dao không dừng lại, trực tiếp đi về phía Miêu Dung Bà.

Miêu Dung Bà vừa nãy còn mặt đầy hung tợn, giờ đây trong ánh mắt cũng đầy hoảng sợ.

Tiêu Dao vừa đi vừa rút ra Toái Tinh Tịch Tà Đao.

Toái Tinh Tịch Tà Đao vừa ra khỏi vỏ, sát khí lập tức tràn ngập cả con hẻm, còn hơn cả một trận gió âm.

Miêu Dung Bà ngây người, ta mới là âm tà mà, sao cảm giác tà khí của thanh đao này còn lớn hơn cả ta?

Chưa kịp có phản ứng gì, Tiêu Dao đã kề Toái Tinh Đao vào cổ Miêu Dung Bà.

Lông trắng trên mặt Miêu Dung Bà lập tức rụng hết, móng vuốt sắc nhọn dài hai ba tấc trên tay cũng tự động rụng xuống, ngũ quan trên mặt cũng khôi phục lại hình người.

Miêu Dung Bà Hàn Uyển sợ đến chết khiếp, hành động đầu tiên lại là đưa tay che mặt mình.

Tiêu Dao nhìn xem, ngũ quan trên mặt người phụ nữ này không có thay đổi quá lớn.

Nhưng tuổi tác tổng thể, lại từ một cô gái diệu kỳ hai mươi mấy tuổi, biến thành một người sáu mươi mấy tuổi.

Mí mắt trễ xuống, đôi mắt đục ngầu, da dẻ lỏng lẻo, mơ hồ có thể thấy những đốm đồi mồi nhỏ, trên cằm là lớp da và mỡ thừa chảy xệ.

Lớp trang điểm đậm ban đầu sau một hồi vật lộn cũng đã trôi đi gần hết, trên mặt vàng một mảng, trắng một mảng, vô cùng xấu xí.

Tiêu Dao từ từ thu Toái Tinh Đao lại.

Tô Doanh lúc này đi đến bên cạnh Miêu Dung Bà, "Cô đã biết rõ những gì mình đã làm, theo tôi về gặp Lôi tiên sinh, xử trí cụ thể sẽ giao cho Lôi tiên sinh." Miêu Dung Bà đang định đứng dậy, Tiêu Dao đưa tay cản Miêu Dung Bà lại. "Xử trí thế nào, tôi quyết định." Tiêu Dao trầm giọng nói, sau đó quay sang Thăng Tử đang dựa vào cột điện, vẫn còn hôn mê. "Anh ta bị sao rồi?

Có để lại hậu quả gì không?" Miêu Dung Bà và quỷ anh đều là thứ Tiêu Dao không hiểu rõ về tà thuật Nam Dương, hỏi cho rõ vẫn tốt hơn.

Tô Doanh nghe lời của Tiêu Dao, mặt đỏ lên, vừa cẩn thận cất thanh đao dài bốn thước đi, dùng vải xanh bọc lại, vừa xin lỗi. "Xin lỗi anh, Miêu Dung Bà đã hại bạn của Lôi tiên sinh, cần có cô ta mới biết cách giải quyết, nên tôi nhất định phải bắt cô ta về, không biết anh có thể châm chước không?

Hoặc là... tôi có thể đưa tiền?" Tô Doanh dùng răng cắn môi nói. "Đừng hiểu lầm, tôi biết cao nhân như anh chắc chắn không hứng thú với tiền, nhưng Lôi tiên sinh có thể cung cấp cũng chỉ có tiền thôi...

Nếu thật sự không được tôi sẽ nghĩ cách khác." Tô Doanh có chút nói năng lộn xộn.

Tiêu Dao "ừ" một tiếng, trong lòng nghĩ, ừm, nhìn kỹ lại, trên người cô có nhiều chỗ có thể báo đáp tôi lắm.

Nhưng Tiêu Dao cuối cùng cũng không nói ra, từ từ nói. "Cô nói sai rồi." Tô Doanh ngẩn ra, không biết mình nói sai câu nào, sợ đắc tội với người thanh niên thần kỳ lại mạnh mẽ trước mắt. "Tôi rất hứng thú với tiền, chỉ cần Lôi tiên sinh trả được giá, mang bà lão này đi tôi không có một chút ý kiến nào." Sau khi Tiêu Dao nói xong, Tô Doanh nhìn nụ cười trong sáng ngây thơ trên mặt Tiêu Dao, hồi lâu không nói nên lời. "Được rồi, tôi sẽ liên lạc với Lôi tiên sinh." Tiêu Dao gật đầu, sau đó lại tiếp tục hỏi Miêu Dung Bà, "Vừa nãy tôi hỏi cô chưa trả lời.

Người này có để lại hậu quả gì không?" Miêu Dung Bà run rẩy trả lời, "Bị quỷ anh hút tinh huyết, nếu nghỉ ngơi tốt, khoảng nửa năm mới có thể hồi phục." Tiêu Dao nhìn Miêu Dung Bà, lại lộ ra nụ cười thương hiệu, an ủi Miêu Dung Bà, "Đừng có giấu giếm gì, nếu không cô sẽ thấy được thủ đoạn sấm sét của tôi khi chém giết quỷ anh." Miêu Dung Bà nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, rùng mình một cái. "Có, có, kim thân của quỷ anh được thờ cúng trong nhà.

Tôi có thể nói cho ngài biết cách trừ bỏ hoàn toàn." Miêu Dung Bà hoảng loạn nói. "Ừm, như vậy mới ngoan, đi thôi, chúng ta cùng đi đến nhà Tạ lão tiên sinh một chuyến." Tiêu Dao dìu Thăng Tử, sau đó đi ra ven đường.

Lúc này Tô Doanh tỏ ra ngoan ngoãn lạ thường, sau khi ra đến đường, cô lập tức đưa Tiêu Dao và áp giải Miêu Dung Bà đến bên cạnh một chiếc xe biển đen.

“May mà Sấu Hầu không biết lái xe, xe vẫn còn đây.” Sau đó Tô Doanh lên xe khởi động, lái về hướng Tri Cổ Trai.

Khi đến Tri Cổ Trai đã là nửa đêm.

Tạ Tam Hỉ tính tình cổ quái, tứ hợp viện đã cho thuê, bình thường ông ta sống ở tầng hai của Tri Cổ Trai.

Đúng vậy, bao gồm cả cửa hàng ở tầng một, hai phòng lớn ở tầng hai cũng là của Tạ Tam Hỉ, đúng là không thiếu tiền.

Sau một hồi gõ cửa, đèn trên lầu sáng lên.

Một lúc sau, giọng nói bực bội của Tạ Tam Hỉ truyền đến: “Biết đường về rồi à?

Cái thằng con bất hiếu không học cái tốt, cút ra ngoài, đi mà hú hí với con yêu tinh hồ ly kia đi!” Khóe miệng Tiêu Dao giật giật, lại gõ thêm mấy cái: “Ông Tạ, là tôi.” Tạ Tam Hỉ lúc này mới mở cửa, vừa thấy Tiêu Dao đứng ngoài, sắc mặt liền sa sầm.

“Cậu trai trẻ, tôi đã nói rồi, tứ hợp viện của tôi không bán, để lại cho con trai tôi.

Trông cậu cũng là người hiểu chuyện, sao nửa đêm còn đuổi theo thế này?” Tiêu Dao cười nói: “Lão gia tử, lần này tôi đến không phải để mua nhà đâu.

Hôm nay lúc tôi đi ngang qua phố quán bar, tình cờ thấy quý công tử và bạn gái cậu ấy, không ngờ cậu ấy lại trong tình trạng không được tốt lắm, nên tôi đưa cậu ấy về." Tạ Tam Hỉ vừa nghe là đưa con trai mình về, sắc mặt lập tức dịu lại, thở dài một hơi: "Chê cười rồi, con trai tôi… Con trai tôi sao thế này?" Lúc này Thăng Tử vẫn chưa tỉnh, cả người mê man, sắc mặt tái đen, nồng nặc mùi rượu.

Sau khi vào nhà, Tiêu Dao kể lại toàn bộ tình hình cho Tạ Tam Hỉ nghe.

Trong đó bao gồm cả chuyện Miêu Dung Bà, tức Hàn Viện, dùng Quỷ Anh để hút tinh huyết của Thăng Tử, Tiêu Dao đều không hề giấu giếm.

Tiêu Dao biết, một người có thể gây dựng cơ nghiệp lớn như vậy ở gần phố đồ cổ, lại ngâm mình trong giới đồ cổ, thư họa, sách cổ nhiều năm như lão gia tử họ Tạ đây, chắc chắn là người có kiến thức, đối với những thứ tà ma ngoại đạo này sợ rằng cũng đã từng nghe qua.

Quả nhiên, sau khi Tiêu Dao kể xong, Tạ Tam Hỉ nhìn con trai mình, lại nhìn bà lão Hàn Viện đang bị Tô Doanh áp giải cách đó không xa, rồi thở dài một hơi.

Chương 189

“Tôi sớm đã nhìn ra con hồ ly đó toàn thân đầy tà khí, không phải hạng người tốt lành gì, chỉ là không rõ thủ đoạn của nó nên bấy lâu nay chưa có cách nào vạch trần.

Không ngờ lại là tà thuật Nam Dương, thảo nào lại lợi hại như vậy.” Tạ Tam Hỉ lắc đầu.

Tiêu Dao mỉm cười, đúng như hắn dự đoán, số sách cổ mà Tạ Tam Hỉ đọc cả đời có lẽ còn nhiều hơn cả tiểu thuyết mà người thường đọc, những chuyện tà ma ngoại đạo dù chưa thấy cũng đã từng nghe, chỉ có những thứ như tà thuật Nam Dương từ nước ngoài mới có thể làm khó được ông ta.

“Đều là oan nghiệt cả.

Thằng nhóc này do ta sơ suất trong việc quản giáo mới rước họa vào thân.

Ta sớm đã nghe các lão hàng xóm và đồng nghiệp trên phố đồ cổ đồn rằng, Diêu Tử em họ của Hồ Bái Nhất là người có bản lĩnh, hôm nay ta đã được chứng kiến rồi.

Xin Thiên Quan ban phước, cứu con trai ta một mạng.” Tạ Tam Hỉ là người hiểu chuyện, trong lời nói đã chỉ rõ ông ta biết Tiêu Dao là thổ phu tử, là Phát Khâu Thiên Quan, chỉ là không biết Tô Doanh là ai nên không nói rõ ra.

Tiêu Dao cười gật đầu: “Lão gia tử, lần này tôi đến đương nhiên là để cứu người.

Kim thân Quỷ Anh được thờ trong phòng của Thăng Tử.” Tạ Tam Hỉ vội vàng đứng dậy, mời Tiêu Dao vào phòng Thăng Tử.

Tiêu Dao cũng không hỏi Miêu Dung Bà Hàn Viện, mà đi thẳng vào phòng Thăng Tử, quay lại quan sát.

Hàn Viện chỉ nói kim thân Quỷ Anh ở trong phòng, nhưng không nói ở đâu, cũng không nói hình dáng ra sao.

Tiêu Dao quan sát một vòng, lập tức phát hiện ra.

Ả Hàn Viện này đúng là to gan.

Trong phòng của Thăng Tử, có một khám thờ Phật đặt ngay ngắn, bên trong thờ một bức tượng thần mặt đen.

Trước tượng thần có một lư hương bằng đồng tinh xảo, có lẽ là mua lại từ tay ai đó trên phố đồ cổ.

Trong lư hương có cắm nhang, bên trong vẫn còn tro.

Thứ như khám thờ này không thường thấy trong các gia đình ở miền Bắc, ngược lại ở miền Nam, đặc biệt là khu vực Lĩnh Nam, không ít nhà đều có thờ cúng.

Người lớn tuổi vào những dịp lễ tết thắp hương bái thần là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng ở kinh thành, thứ này có thể coi là hiếm thấy, đặc biệt là vào những năm tám mươi.

Một người đêm nào cũng đàn ca hát xướng, chỉ hận không thể ở lì trong vũ trường như Thăng Tử lại có thể thành tâm bái Phật sao?

Đúng là chuyện cười.

Tiêu Dao dùng kỹ năng Thiên Nhãn Thông nhìn một cái, liền nhận ra trên tượng thần mang một luồng âm tà khí quen thuộc.

“Cái khám thờ này có từ khi nào?” Tiêu Dao hỏi một câu.

“Khoảng nửa tháng gần đây.

Cái khám thờ này có vấn đề gì sao?" Tạ Tam Hỉ hỏi.

"Đương nhiên có vấn đề, khám thờ không thờ tượng Phật, không thờ Quan Nhị Gia, lại thờ một tà thần mặt đen, sự việc khác thường ắt có yêu ma." Tiêu Dao vừa nói vừa đưa tay lấy khám thờ xuống.

Tô Doanh vốn đang áp giải Hàn Viện đi theo sau, định nhắc Tiêu Dao cẩn thận đừng tùy tiện động vào, nhưng nghĩ đến vẻ bá khí khi Tiêu Dao giơ tay tiêu diệt Quỷ Anh trước đó, cô lại nuốt lời nhắc nhở xuống.

Tiêu Dao cầm tượng thần lên tay cân nhắc, nhìn kỹ mới phát hiện trên cổ tượng thần có một vết nứt cực kỳ nhỏ.

Tiêu Dao nhìn Hàn Viện đang sợ hãi tột độ, hai tay dùng lực nhẹ, "rắc" một tiếng, đầu tượng thần bị vặn xuống.

Hàn Viện sợ đến run rẩy, cúi gằm mặt, không dám nhìn Tiêu Dao nữa.

Tiêu Dao đưa tượng thần lên mũi ngửi, một mùi vô cùng hăng mũi xộc lên.

"Thi du!" Tô Doanh ở phía sau kêu lên một tiếng.

"Loại tà thuật luyện chế Quỷ Anh này dùng thi thể của trẻ sơ sinh để luyện thành thi du, bên trong còn trộn lẫn tro cốt." Tô Doanh giải thích thêm.

Tiêu Dao gật đầu, lại phát hiện trong thi du có mấy sợi tóc, trong đó có một vài sợi cong queo.

Tô Doanh đứng xa nhìn, mặt hơi ửng hồng: "Chắc là lông trên người." Lông gì mà lại cong queo?

Ừm, Tiêu Dao lập tức bảo Tạ Tam Hỉ tìm một cái nhíp, gắp toàn bộ lông tóc trong thi du ra.

Sau đó, ở góc tây nam của căn phòng, cũng là vị trí Tử môn trong thuật Cửu cung bát quái, hắn dùng giấy vàng gấp thành hình thoi, bọc những sợi lông tóc đó lại rồi đốt lên.

Một mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa khắp phòng.

Không bao lâu sau, Thăng Tử vẫn đang nằm trên sofa ngoài phòng khách, từ từ tỉnh lại.

Chỉ là người vẫn còn mê man, chưa tỉnh táo hẳn.

"Lão gia tử, cho Thăng Tử ăn thứ này đi." Tiêu Dao lấy từ không gian hệ thống ra một đoạn rễ dài khoảng một tấc trên đầu Nhục Linh Chi ngàn năm, đưa cho Tạ Tam Hỉ.

Một đoạn nhỏ Nhục Linh Chi ngàn năm vừa được lấy ra, mùi hôi thối do đốt lông tóc lúc nãy lập tức trở nên trong lành hơn nhiều.

Một mùi hương thanh dịu khiến người ta sảng khoái tinh thần.

Tạ Tam Hỉ đương nhiên biết đây là thứ tốt, lập tức nhét vào miệng con trai mình.

Sau khi Thăng Tử nuốt Nhục Linh Chi ngàn năm, ánh mắt lập tức trong sáng hơn nhiều, rụt rè gọi một tiếng "Bố".

Tạ Tam Hỉ giơ tay định tát nhưng lại không nỡ hạ xuống, thở dài một hơi, chỉ vào Hàn Viện: "Xem đối tượng mày tìm này." Thăng Tử liếc nhìn Hàn Viện, lập tức sợ hãi lùi lại liên tục, hét lên một tiếng: "Quỷ!" Cũng không thể trách Thăng Tử, một người phụ nữ yêu kiều sớm tối bên cạnh, đột nhiên biến thành một bà lão sáu, bảy mươi tuổi mặt đầy nếp nhăn và đồi mồi, ai cũng phải sợ chết khiếp.

Tiêu Dao thuận tay thu tượng thần mặt đen và thi du vào không gian hệ thống, sau đó phủi tay.

"Được rồi, chuyện của Thăng Tử đã giải quyết xong.

Lão gia tử, hay là chúng ta nói chuyện khác đi?" Tạ Tam Hỉ xua tay: "Không cần đâu Diêu Tử, ngày mai, ngày mai chúng ta làm thủ tục, tứ hợp viện tôi bán cho cậu.

Hôm nay nếu không có cậu, nhà họ Tạ tôi đã tuyệt tự rồi.

Chẳng có gì đáng giá để tặng cậu, Tạ Tam Hỉ tôi keo kiệt…" Tiêu Dao cười: "Ông đừng nói vậy, yên tâm, tiền sẽ không thiếu đâu.

Có tiền rồi ông mua cho con trai một căn nhà lớn trong vành đai 4, ở thoải mái hơn tứ hợp viện nhiều." Tiêu Dao thấy Thăng Tử đã ổn, liền khách sáo vài câu với Tạ Tam Hỉ, rồi dẫn Tô Doanh áp giải Hàn Viện ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, Tiêu Dao nói với Tô Doanh một câu: "Có vấn đề gì thì hỏi đi, đừng nín nhịn đến phát bệnh." Tô Doanh bị nói trúng tim đen, có chút ngại ngùng: "Tôi cảm thấy lúc nãy hình như có chút thừa nước đục thả câu, vừa cứu xong con trai ông chủ, đã muốn mua đồ của người ta…" Tiêu Dao gật đầu: "Không sai, tôi chính là thừa nước đục thả câu." Tô Doanh kinh ngạc đến ngẩn người, không thèm che giấu luôn sao?

Thẳng thắn thừa nhận như vậy à?

Tùy tiện nói một lý do tôi cũng tin mà.

Chương 190

Tiêu Dao bĩu môi: "Thừa nước đục thả câu không nhất định là chuyện xấu." "Cô nghĩ lão gia tử họ Tạ truyền lại tứ hợp viện cho kẻ như Thăng Tử, cậu ta sẽ vui vẻ sao?

Hay là mua một căn nhà lớn hai trăm mét vuông trong vành đai 4 sẽ hợp ý cậu ta hơn?" "Đối với kẻ này là mật ngọt, với người kia là thạch tín.

Tôi thấy tứ hợp viện tốt, sẵn sàng bỏ mười lăm vạn ra mua.

Thăng Tử chắc chắn thấy căn hộ lớn tốt hơn, vừa thoải mái vừa tiện lợi." "Tôi cũng không để lão gia tử họ Tạ chịu thiệt, mười lăm vạn một đồng cũng không thiếu." "Lão gia tử họ Tạ kinh qua một phen như vậy, chắc chắn cũng hiểu ra nhiều điều, thứ mà Thăng Tử không thích, có ép đưa cho, cậu ta cũng chẳng cảm kích." Tô Doanh nghe mà ngây người, sự chấn động trong lòng không lời nào tả xiết.

Mười lăm vạn?

Tô Doanh cũng có hiểu biết về mức tiêu dùng và thu nhập ở kinh thành đại lục, người bình thường trong tay có một vạn tệ đã là nhà có tiền.

Nhìn Tiêu Dao tuổi còn trẻ, bản lĩnh thông thiên, không ngờ ra tay là mười lăm vạn?

Tô Doanh nhất thời có chút choáng váng.

"Được rồi, bây giờ về tứ hợp viện với tôi đi, chắc các anh họ tôi cũng sốt ruột rồi." Tiêu Dao lên xe xong, lập tức nói với Tô Doanh.

"Anh không đi gặp ông Lôi sao?" Tiêu Dao xua tay: "Không đi, hôm nay muộn quá rồi, bảo ông ta ngày mai mời tôi đi." Nói xong,

Tiêu Dao dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Tô Doanh cảm thấy đầu óc mình vẫn còn hơi hỗn loạn, vừa lái xe vừa không ngừng nhìn người thanh niên ở ghế sau qua gương chiếu hậu.

Đột nhiên, sắc mặt Tô Doanh biến đổi, cô đạp phanh gấp, chiếc xe dừng lại bên lề đường.

Tiêu Dao ngồi thẳng dậy, nhìn Tô Doanh đang thất thần, hỏi một câu: "Sao vậy?

Xe hỏng à?" Tô Doanh nửa ngày không nói nên lời, chỉ vào thứ treo trên cổ Tiêu Dao, dùng giọng nói có chút run rẩy: "Thứ này… anh lấy ở đâu ra?" Thứ mà Tô Doanh chỉ, chính là một món đồ treo trên cổ Tiêu Dao.

Đó là một chiếc ngọc huề mà Tiêu Dao tìm thấy trong mộ Hiến Vương.

Nguyên bản thứ này là một bộ phận của ngọc bội, cũng có thể dùng làm đồ trang sức riêng, nhưng đều được treo ở thắt lưng.

Tiêu Dao lại thấy chiếc ngọc huề này hình dáng tao nhã, chất liệu và tay nghề đều thuộc hàng thượng phẩm, trên đó không những không có âm tà khí, mà còn có một cảm giác rất ôn nhuận linh động, thế là hắn tìm một sợi dây treo lên cổ.

Tiêu Dao nghe câu hỏi của Tô Doanh, liền lấy ngọc huề ra, kiên nhẫn giải thích: "Thứ này gọi là ngọc huề, là một loại trang sức của quý tộc thời Hán… Tôi điên mất!

Cô cũng có?" Tiêu Dao nói còn chưa dứt lời, đã thấy Tô Doanh cũng lấy từ trên người ra một chiếc ngọc huề gần như y hệt.

Chỉ khác là chiếc của Tiêu Dao có hình rồng, còn chiếc của Tô Doanh thì khắc hình phượng.

Ngoài ra, chất liệu và công nghệ điêu khắc của hai chiếc ngọc huề hoàn toàn giống nhau.

"Cái này cô lấy ở đâu ra?" "Cái này anh lấy ở đâu ra?" Tiêu Dao và Tô Doanh gần như đồng thanh hỏi.

Tô Doanh nói: "Nguồn gốc của miếng ngọc bội này của tôi rất đặc biệt, là do một người hoàn toàn xa lạ tặng cho tôi.

Nghe nói nó gọi là ngọc huề sao?

Cái này thì tôi không biết." Tiêu Dao cũng nói: "Nguồn gốc của tôi cũng đặc biệt lắm, cũng là người khác tặng…" "Nói dối." "Không có, thật mà, người đó trông rất giống tôi." Hai người đều cất ngọc huề đi, không ai nói thêm gì nữa.

Xe nhanh chóng đến gần tứ hợp viện, Tô Doanh đỗ xe ở khu đất trống đầu ngõ, áp giải Miêu Dung Bà đi theo sau Tiêu Dao, vẻ mặt đầy tò mò.

Tiêu Dao đi vào sân vẫy tay, phát hiện Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều chưa ngủ.

"Diêu Tử, chú đi đâu vậy?

Ra ngoài cũng không để lại lời nhắn, làm Lão Hồ với anh tìm muốn chết." Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao về, liền đi tới khoác vai hắn.

"Em gặp chút chuyện, nên chậm trễ." Tiêu Dao cười cười đi vào.

Vương Bàn Tử đang định hỏi kỹ, đột nhiên thấy Tô Doanh đi theo sau Tiêu Dao, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

"Ồ, hóa ra là vì chuyện này mà chậm trễ à.

Anh em các chú đúng là cao nhân, không thể dạy anh một chút được à?

Anh cũng sắp ba mươi rồi, vẫn còn độc thân đây này.” Vương Bàn Tử nói, đột nhiên mặt đầy tủi thân.

Hồ Bái Nhất thấy Tiêu Dao nửa đêm dẫn về một cô gái xinh đẹp, cũng có chút ngơ ngác.

Thân là anh họ của Tiêu Dao, anh cũng chỉ có thể đứng ra chào đón, tiện thể dùng ánh mắt có phần khắt khe để quan sát, nhưng lại phát hiện thực sự không tìm ra được khuyết điểm nào.

Tô Doanh chào hỏi Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, rồi lại kéo Miêu Dung Bà Hàn Viện vào.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử càng thêm ngơ ngác.

Tiêu Dao đành phải ngồi xuống, vừa uống trà vừa kể cho hai người nghe chuyện gặp Thăng Tử và Miêu Dung Bà.

Trong tứ hợp viện ở kinh thành vào đêm hè, sao lấp lánh, gió mát hiu hiu, sợi ngải cứu được đốt lên tỏa ra từng đợt hương thơm, thỉnh thoảng từ trong bể cá dưới giàn nho lại vang lên tiếng cá quẫy nước.

Nguyệt quý trong sân đã nở, hương hoa thoang thoảng.

“Dưa hấu ướp lạnh bằng nước giếng đây, đừng chê nhé, ăn đi ăn đi.” Vương Bàn Tử bưng ra một đĩa dưa hấu lớn đã cắt sẵn.

Tô Doanh tò mò quan sát mọi thứ xung quanh, cầm một miếng dưa hấu, cắn một miếng mát lạnh ngọt lịm.

“Anh muốn mua cái sân này à?” Tô Doanh chớp chớp đôi mắt to nhìn Tiêu Dao.

“Ừ, không tệ phải không?” Tô Doanh gật đầu, trong lòng nghĩ đâu chỉ là không tệ.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nghe Tiêu Dao kể chuyện mà kinh tâm động phách.

“Tà thuật Nam Dương?

Không biết so với cổ thuật và hàng đầu thì thế nào?

Dù sao anh thấy chắc chắn không lợi hại bằng đẳng thuật mà chúng ta gặp.” Vương Bàn Tử cắn một miếng dưa hấu nói theo thói quen.

“Cái đó, cô Tô tối nay ngủ thế nào đây?” Hồ Bái Nhất hỏi: “Hay là cùng với Tiêu Dao…” “Không cần đâu, tôi ở sofa phòng khách tạm một đêm là được rồi, sáng mai tôi sẽ gọi điện liên lạc với ông chủ Lôi để ông ấy đến đón người.” Tô Doanh vội nói.

Nhà chính của tứ hợp viện có một phòng khách, đặt một bộ sofa, cũng có thể ngủ được.

Tiêu Dao không tỏ thái độ gì, hắn biết đêm nay Tô Doanh sợ là không ngủ được, dù sao cũng phải trông chừng Miêu Dung Bà.

Đêm đã khuya, gần bốn người lần lượt đi ngủ, bên cạnh Miêu Dung Bà thì có thêm một con nhện lớn.

Tiêu Dao biểu diễn màn chỉ huy con nhện tập thể dục buổi sáng ngay trước mặt Miêu Dung Bà, và cảnh cáo rằng nếu bà ta dám động đậy lung tung, sẽ bị con nhện kịch độc cắn chết.

Miêu Dung Bà sớm đã bị thủ đoạn của Tiêu Dao dọa cho vỡ mật, tự nhiên không dám manh động.

Chương 191

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Dao vừa mới vươn vai, đã nghe thấy tiếng gõ cửa ngoài sân.

Mở cửa ra xem, là một người lạ mặt, chải đầu vuốt ngược, bôi sáp, người nồng nặc mùi nước hoa Cologne, mặc một bộ vest trắng áo sơ mi.

Người đó sau khi thấy Tiêu Dao thì vô cùng khách khí, tự xưng là Đông Tử, muốn tìm ông Hồ Bái Nhất.

Nếu ông Hồ không có ở đây, tìm ông Tiêu Dao hoặc ông Vương Khải Huyền cũng được.

Tiêu Dao mỉm cười, biết rằng tình tiết truyện sắp bắt đầu, liền mời Đông Tử vào sân.

Không ngờ Đông Tử vừa bước vào, gặp ngay Tô Doanh đang đánh răng rửa mặt trong sân, giật cả mình.

"Cô Tô?

Sao cô lại ở đây?" Tô Doanh cũng có chút ngơ ngác: "Tôi còn chưa gọi điện cho ông chủ Lôi mà, anh tìm tôi à?" Cả hai đều ngơ ngác.

Tiêu Dao bèn gọi cả Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử dậy, bảo Đông Tử từ từ nói.

Đông Tử lúc này mới nói rõ ý đồ.

Lần này, anh ta đại diện cho ông chủ đến mời Hồ Bái Nhất, Tiêu Dao, Vương Bàn Tử, có một vụ làm ăn lớn muốn bàn.

Sau khi anh ta nói xong, Tô Doanh có chút khó xử nhìn Tiêu Dao.

"Bây giờ tôi đi gọi điện cho ông chủ Lôi, nói cho ông ấy biết

chuyện của Hàn Viện, rồi mời mọi người đi cùng một chuyến, như vậy có được không?" Đông Tử hiển nhiên có chút bất ngờ trước thái độ của Tô Doanh.

Thân phận của Tô Doanh đặc biệt, đối với ai cũng không mấy khi tỏ ra hòa nhã, ngay cả ông chủ Lôi cũng đối xử với cô rất tôn trọng, thế mà cô lại cực kỳ tôn trọng người thanh niên này, Đông Tử có chút không hiểu.

Tiêu Dao gật đầu: "Được, dù sao cũng phải bàn chuyện làm ăn, đi cùng một chuyến cho tiện." Tô Doanh thở phào nhẹ nhõm, hôm qua đã hẹn là để ông chủ Lôi mời Tiêu Dao, hoặc đích thân đến, nếu Tiêu Dao làm cao không chịu đi, thật sự có chút khó xử.

Có lẽ, Tiêu Dao đang nể mặt mình?

Tô Doanh khẽ lắc đầu, xua đi một vài suy nghĩ lung tung.

Bởi vì có thêm Tô Doanh và Miêu Dung Bà Hàn Viện, một nhóm người chuẩn bị một chút, đặc biệt là không thể để Hàn Viện chạy lung tung la hét.

Trói lại cũng không ổn, trên đường gặp phải quần chúng nhiệt tình thì không giải thích rõ được.

Trong lúc mấy người đang chuẩn bị, Đại Kim Nha lững thững đi vào.

Dạo này Kim Gia không có việc gì lại chạy đến tứ hợp viện, ngày ngày chờ Bàn Tử và Tiêu Dao tuồn đồ ra ngoài, chỉ cần có cơ hội, làm trung gian một hai món là có thể đủ ăn cả tháng.

Tiêu Dao vừa thấy Đại Kim Nha đến, lập tức tiến lên kéo lại, nói chuyện với anh ta.

Chuyện đàm phán với một ông lớn Hồng Kông như thế này, nhất định phải kéo theo Đại Kim Nha.

Miệng lưỡi của Kim Gia đúng chuẩn miệng lưỡi của một gian thương, đối phó với ông chủ Lôi là vừa đẹp.

Còn Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất, tuy cũng dẻo miệng, nhưng tâm tư quá chính trực, không đủ "đen".

Tiêu Dao thì đủ "đen", nhưng lại lười đích thân ra trận đấu võ mồm với người khác, có Kim Gia thay mặt là tốt nhất.

Một nhóm người nhanh chóng lên hai chiếc xe rời đi.

Trước khi xuất phát, Tô Doanh gọi điện cho ông chủ Lôi, giải thích chuyện của Miêu Dung Bà.

Trên đường đi, Tiêu Dao thực ra lờ mờ cảm thấy có chút không đúng.

Ông chủ Lôi, chắc là Lôi Hiển Minh, tức Minh Thúc.

Chỉ là trong ký ức của Tiêu Dao, Minh Thúc là một lão lừa đảo, một tên đầu cơ trục lợi, một gian thương phá sản.

Nhưng tình hình hiện tại xem ra lại không hoàn toàn giống vậy.

Ít nhất Minh Thúc lại có thể mời được cao thủ như Tô Doanh.

Hơn nữa, bất kể là xe đón người của Đông Tử, hay xe của Tô Doanh, một chiếc Lăng Chí, một chiếc Lão Hoàng Quan, vào thời đó đều là xe sang.

Xem ra phải cẩn thận một chút.

Đông Tử nhanh chóng lái xe vào một tứ hợp viện yên tĩnh.

Tiêu Dao nhìn một vòng, bài trí tốt hơn tứ hợp viện hắn mua từ tay lão gia tử một chút.

Về khoản ra vẻ, lão già Minh Thúc này quả là có tài.

Vừa vào nhà trong, bên trong bày mấy cái tủ đa bảo bằng gỗ đàn,

trông cổ kính, sự xa hoa được thể hiện một cách kín đáo, khắp nơi đều toát lên hai chữ "có tiền".

Trên tủ đa bảo trưng bày đủ loại ấm tử sa miêu kim, chén cao sĩ đấu thái, hương đồng hình thiếu nữ bằng trúc điêu thời Minh, bình ngọc hồ xuân pháp lang thái phù dung cẩm kê, thậm chí còn có cả lư hương đồng phong ma.

Mấu chốt là đa số đồ đạc trong phòng đều là đồ thật.

Tiêu Dao đã lăn lộn cùng Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha từ lâu, cộng thêm việc đã thấy nhiều đồ tốt, đồ thật trong mộ, nên nhìn những món đồ cổ này đều có một loại cảm giác.

Đôi khi không cần cầm lên, chỉ cần liếc mắt một cái là biết được bảy, tám phần.

Đông Tử dẫn Tiêu Dao và mọi người ngồi xuống, sau đó lui ra sau mời ông chủ ra.

Tô Doanh cũng chào hỏi mấy người, rồi dẫn Hàn Viện đi ra sau để báo cáo.

Đợi khi người của ông Lôi đi hết, chỉ còn lại Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, mấy người lập tức bắt đầu bàn tán.

"Diêu Tử, lúc nãy cậu gọi tôi, tôi tiện thể mang theo mấy món đồ, nghĩ là có thể bán được.

Nhìn đồ của người ta xem, tùy tiện lấy một món ra cũng đủ làm chấn động cả phố đồ cổ, đồ của tôi không có mặt mũi nào mà lấy ra." Đại Kim Nha nhíu mày.

"Tôi đi vội, có đồ tốt cũng không mang theo." Vương Bàn Tử từ sau lần đi với Tiêu Dao, đã cẩn thận hơn nhiều, đồ tốt không dễ dàng lấy ra.

“Không sao, đồ của chúng ta người ta chưa chắc đã coi trọng.

Chắc là người làm ăn lớn, không giống như người thu mua đồ cổ.” Tiêu Dao giải thích một câu.

Hồ Bái Nhất gật đầu: “Tôi thấy Diêu Tử nói đúng, nếu cần đồ tốt thì không cần tìm chúng ta, cứ chờ xem.” Tiêu Dao liếc nhìn xung quanh, nhanh chóng phát hiện ra một con mèo sứ được đặt ở vị trí dễ thấy.

Những món đồ sứ khác đều có ghi rõ lai lịch, chỉ có con mèo sứ này là cực kỳ hiếm thấy trên thị trường đồ cổ.

Tiêu Dao đứng dậy, từ từ đi đến trước con mèo sứ.

Con mèo sứ này hai mắt tròn xoe, sáng ngời có thần, cả con mèo trông thần thái phi dương.

Chương 192

Có thể thấy tuyệt đối không phải do lò danh tiếng làm ra, tay nghề, nhiệt độ nung và men màu cũng chỉ ở mức bình thường, nhưng thần thái lại vô cùng đặc biệt.

Râu của con mèo này lại càng đặc biệt hơn, có mười ba sợi, là râu sống, có thể rút ra cắm vào.

Đương nhiên, điều thu hút Tiêu Dao là luồng âm tà khí nhàn nhạt tỏa ra từ con mèo sứ này.

"Thứ này, e là Thập tam tu hoa từ miêu được những người hành nghề 'bối thi' ở Giang Tây thờ cúng." Đại Kim Nha thấy Tiêu Dao dừng lại trước con mèo hoa, cũng đi tới xem xét kỹ lưỡng.

"Ở vùng Giang Tây, có hai nghề là 'bối thi' và 'cản thi'. 'Cản thi' thì mọi người đều khá quen thuộc, nghe nhiều rồi.

Còn 'bối thi' thực ra nghiêm túc mà nói cũng là đồng hành của Phát Khâu Mạc Kim, cũng là đạo mộ, chỉ là thủ đoạn có vẻ hạ đẳng hơn." "'Bối thi' thường chỉ chọn mộ của những gia đình giàu có ở địa phương, những khu mộ lớn cấp bậc vương hầu tướng tướng thì họ không động đến.

Mỗi lần ra tay, họ đều phải thắp hương cúng bái Thập tam tu hoa từ miêu, thành tâm thành ý lạy sáu cái." "Nếu lúc lạy, mười ba sợi râu có sợi nào bị rơi ra hoặc gãy, thì chuyến đi này không thành, chỉ có thể rút lui, cũng là quy củ tương tự như 'gà gáy đèn tắt không mò kim' của Mạc Kim." "Trên phố đồ cổ Phan Gia Viên cũng từng xuất hiện những thứ tương tự.

Loại hoa từ miêu này hình như là vật thờ cúng của Đạo môn trong Ngoại Bát Môn." Tiêu Dao nghe vậy, lông mày nhướng lên.

Trong các kỹ năng mà hệ thống Phát Khâu Thiên Quan cho, có không ít là bắt nguồn từ thủ nghệ của Ngoại Bát Môn, chỉ là phiên bản được tăng cường uy lực.

Ví dụ như Thần Tiên Tác, Thất Thánh Đao của Tiêu Dao, nghiêm túc mà nói đều là thủ nghệ của Quải môn trong Ngoại Bát Môn.

"Ngoại Bát Môn?

Đạo môn?" Tiêu Dao tò mò hỏi một câu.

"Không sai, Ngoại Bát Môn là tên gọi chung cho một số ngành nghề hổ lốn thời xưa, theo tôi được biết là Vu, Kinh, Sát, Đạo, Đoàn, Quải, Phong, Phiêu tám môn, bốn môn đầu gọi là Thượng tứ môn, bốn môn sau là Hạ tứ môn." "Đạo môn còn gọi là Không Không Môn, nghiêm túc mà nói, Phát Khâu Mạc Kim cũng là người trong Đạo môn." "Người của Đạo môn đều thờ cúng hoa từ miêu, chỉ là số lượng râu không giống nhau, có chín râu, có bảy râu, chất liệu râu cũng không giống nhau, có sắt, có gỗ, không đồng nhất." "Mười ba râu, đó là độc nhất của những người bối thi ở Giang Tây rồi." Nghe lời của Đại Kim Nha, Tiêu Dao có chút suy tư.

Món đồ này tuy không phải bảo bối, nhưng lại ít nhiều có quan hệ với Phát Khâu Mạc Kim, là thánh vật đồng môn, những thứ này giống như Mạc Kim Phù, đều có một điểm chung.

Tiêu Dao cười, đưa tay phải ra, hai ngón tay nhẹ nhàng lướt qua thân con mèo hoa.

Tiếng thông báo của hệ thống nhanh chóng vang lên.

"Hệ thống kiểm tra thấy túc chủ tiếp xúc với Thập tam tu hoa từ miêu thời Minh, hấp thụ 50 điểm khí vận." "Phát Khâu Thiên Quan Ấn rút ra thuộc tính đặc biệt của Thập tam tu hoa từ miêu, kháng thi độc tăng 20%, tỷ lệ thi biến giảm 20%." Ừm, thuộc tính hơi gân gà, nhưng

có còn hơn không.

Nếu là tán đạo bình thường, thuộc tính này cũng có thể coi là cực phẩm.

Nhưng đối với người có thân thủ cao cường, bách độc bất xâm như Tiêu Dao, thi biến và thi độc căn bản không phải là chuyện lớn.

Nhưng đồ cho không thì tội gì không lấy.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, một tràng tiếng bước chân truyền đến.

Tiêu Dao ra hiệu cho Đại Kim Nha, Hồ Bái Nhất và những người khác, bốn người lại quay về ghế ngồi ngay ngắn.

Người bước vào là một người đàn ông Hồng Kông khoảng năm mươi tuổi, vóc dáng không cao, hơi mập, tự xưng là Minh Thúc.

Vừa vào cửa, ông ta nhìn thấy Tiêu Dao trẻ tuổi nhất, lập tức xông tới, hai tay nắm lấy tay Tiêu Dao: "Ai da, thật là tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, không ngờ hiền điệt tuổi còn trẻ đã có bản lĩnh như vậy." "Lúc nãy Tô Doanh đã kể cho tôi nghe chuyện của Hàn Viện.

Mụ già đó hại bạn tôi, lại còn trộm bảo bối của bạn tôi, tôi đã dò la khắp nơi mới biết mụ ta chạy đến kinh thành trốn tránh, không ngờ lại bị hiền điệt hàng phục." Minh Thúc nói rất thân thiết, nhưng Tiêu Dao lập tức nắm được trọng điểm, Hàn Viện hại người ở Hồng Kông, thuận tay lấy đi bảo bối của người ta.

Chỉ sợ Minh Thúc tích cực ngàn dặm báo thù cho bạn như vậy, chín phần là vì bảo bối.

"Tôi cũng không phải người keo kiệt đâu, đồ cổ trong phòng này cứ xem thoải mái, ưng món nào thì cứ coi như là quà cảm ơn của tôi." Minh Thúc vỗ ngực đôm đốp.

Hồ Bái Nhất, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử nghe vậy, mắt đều sáng lên.

Tiêu Dao cười cười, những món đồ thật sự có giá trị trong phòng đều đã bị Minh Thúc cất đi, những món bày ra ngoài đều là để trang trí.

Tiền thì đương nhiên là có giá trị, giá cả đều từ vài nghìn đến chục nghìn.

Đương nhiên, vào thời đó, những món đồ vài nghìn đến chục nghìn cũng đủ để dọa người rồi.

Nhưng Tiêu Dao đoán, thứ có thể khiến Minh Thúc huy động lực lượng truy lùng một đường, liên quan đến món đồ không có giá vài trăm nghìn đô la Hồng Kông thì tuyệt đối không thể nào.

Tiêu Dao không từ chối, một là đồ cho không thì tội gì không lấy, hai là trong phòng toàn đồ thật, có thể thu được không ít khí vận trị.

Tiêu Dao bèn mặc cho Hồ Bái Nhất, Đại Kim Nha và những người khác nói chuyện phiếm với Minh Thúc, còn mình thì đi khắp phòng sờ đồ cổ.

Tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên, lục tục cũng hấp thụ được mấy nghìn điểm khí vận.

Bên kia, Minh Thúc và Đại Kim Nha vẫn đang tiếp tục nói chuyện qua lại.

Đại Kim Nha lấy ra một món đồ sứ, lò Long Tuyền thời Bắc Tống.

Minh Thúc tự nhiên không tin, Đại Kim Nha tiếp tục lừa: "Ngài xem cái răng vàng của tôi chưa?

Tôi nói thật nhé, thực ra tôi không phải người bình thường, tôi là

cháu đời thứ mười tám của Tứ lang chủ Kim Ngột Thuật của Đại Kim Quốc.

Món này đều là do tổ tiên nhà tôi cướp được từ tay hoàng đế Đạo Quân của Bắc Tống, cũng chính là Tống Huy Tông đó." "Chỉ một cái lò Long Tuyền này, ở nhà tôi đã chôn dưới đất mấy trăm năm rồi.

Hôm nay nếu không phải gặp ngài, bà nội tôi cũng không cho tôi lấy ra." Minh Thúc là người già thành tinh, tuy trong mắt Tiêu Dao, gia nghiệp của ông ta lớn hơn so với trong kịch bản gốc, nhưng vẫn không thay đổi bản chất gian thương, lặng lẽ nhìn Đại Kim Nha diễn trò.

Tiêu Dao không thể nhìn nổi nữa, từ trên tủ đa bảo lấy xuống một món hương đồng hình thiếu nữ bằng trúc điêu.

Món đồ này trông không bắt mắt, nhưng lại hấp thụ được hơn 200 điểm khí vận, Tiêu Dao thấy trên đó có lạc khoản của Tiểu Tùng, biết chắc chắn là đồ tốt.

"Minh Thúc, mọi người đều là người thẳng thắn, không cần vòng vo nữa.

Hôm nay tôi cũng không mang theo đồ gì tử tế, nếu có yêu cầu gì cứ nói thẳng, tôi cũng tiện chuẩn bị." Lời của Tiêu Dao như một công tắc tắt tiếng, Đại Kim Nha và Minh Thúc lập tức thu lại nụ cười giả tạo.

"Diêu Tử thẳng thắn, nếu đã vậy, tôi cũng không nói nhiều." Minh Thúc nói xong, liền từ trong tủ phía sau lấy ra một thứ.

Hồ Bái Nhất, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử đều cho rằng đó là bảo bối, lập tức ghé sát vào.

Kết quả Minh Thúc trải thứ đó ra trên bàn, là một cuốn album ảnh.

"Xem những thứ bên trong đi, thứ tôi cần cũng đơn giản, là loại

gương đồng có thể trấn thi.” Minh Thúc đặt album ảnh xuống rồi nói một câu.

Hồ Bái Nhất, Đại Kim Nha và những người khác xem ảnh trong album, lập tức hiểu ra vì sao Minh Thúc lại muốn thu mua đồ trấn thi.

Món đồ này đối với người bình thường không có tác dụng, nhưng đối với Minh Thúc lại là thứ cần thiết.

Chỉ thấy trong những bức ảnh trong album, toàn là các loại quan tài khác nhau.

Trong quan tài không có ngoại lệ đều có thi thể.

Những thi thể này cơ bản đều là xác khô, có một quan một xác, cũng có hai thi thể nằm nghiêng, thậm chí có một cái quan tài khổng lồ chứa mười mấy thi thể.

Chương 193

Ngoài những xác khô này, còn có một số thi thể ướt rất đặc biệt.

Những thi thể này trông như còn sống, ngoài sắc mặt quả thực không giống người sống, những thứ khác như kết cấu da, tóc tai đều không khác người sống là mấy.

Những thi thể này được bảo quản rất tốt, mỗi quan tài bên ngoài đều được bọc một cái tủ kính trong suốt, trông có vẻ là để cách ly không khí.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều xem đến ngẩn người.

"Minh Thúc, ông lấy nhiều thi thể như vậy làm gì?

Để trong nhà cho đẹp à?" Vương Bàn Tử hỏi một câu.

Minh Thúc cười cười: "Có người sưu tầm đồ cổ, tự nhiên cũng có người sưu tầm cốt đổng.

Thông tin của các cậu quá hạn chế, các bảo tàng ở nước ngoài chuyên môn bỏ ra số tiền lớn để sưu tầm những thi thể cổ được bảo quản hoàn hảo như thế này." "Những thi thể cổ này không chỉ có giá trị nghiên cứu, mà còn có giá trị thưởng lãm.

Người nước ngoài thích những thứ ngưng đọng vẻ đẹp vĩnh hằng của cái chết." Đại Kim Nha gật đầu: "Quả thật có chuyện như vậy, tôi cũng nghe đồng nghiệp nói, xác khô ở khu vực Tân Cương rất có giá trị, đặc biệt là ở thành cổ Lâu Lan Tinh Tuyệt, loại có thêm chút câu chuyện là có thể bán được giá cao." Vương Bàn Tử nghe mà chép miệng: "Lão Hồ, chúng ta gặp không ít thi thể, sớm biết có giá như vậy, chúng ta cũng mang ra vài cái." "Thôi đi, mang ra mà không tìm được người mua thì để đâu?

Trong căn nhà rách nát giữa trời hè à.” Hồ Bái Nhất nói một câu.

Minh Thúc mỉm cười: “Loại kinh doanh này quả thực không phải người bình thường có thể làm được, việc chọn lựa, bảo quản và bán thi thể cổ đều có quy tắc.” “Thế này, Diêu Tử lão đệ, Hồ lão đệ, các cậu cũng đã xem bộ sưu tập của tôi, cũng biết thứ tôi muốn, có thể cho tôi xem chiếc gương đồng trấn thi mà các cậu lấy được từ Điền Nam không?

Giá cả cứ tùy tiện ra.” Minh Thúc nói xong, liền nhìn chằm chằm vào Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất thì lại quay sang nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bị hai người nhìn đến phát hoảng: “Hai người nhìn tôi làm gì, thật sự không phải của tôi.” Tiêu Dao không tiếp tục truy hỏi Vương Bàn Tử, mà dò hỏi Minh Thúc, hỏi ông ta có biết lai lịch và quy tắc của chiếc gương đồng đó không.

Chiếc gương đồng đó là Pháp gia trấn thi đồng kính, được coi là một món bảo bối pháp khí, trong mắt người trong nghề và người không trong nghề, giá trị chênh lệch rất lớn.

“Diêu Tử lão đệ không tin tôi à.” Minh Thúc cười cười.

Sau đó thao thao bất tuyệt giảng giải.

“Chiếc gương đồng này đối với người bình thường không có tác dụng lớn, gương đồng đẹp hơn nó chắc chắn không ít, nhưng đối với tôi lại có tác dụng lớn.” “Thứ này được coi là vật trấn tà trừ hung hiệu quả nhất thế gian.” “Chiếc gương đồng này là vật tượng trưng của Pháp gia, tương truyền được đúc ở núi Tử Dương, có thể chiếu rọi lẽ nghĩa liêm sỉ của trời đất.” “Tương truyền năm đó ở Hoàng Hà có xác rồng quấy phá, gây sóng gió, Tần Vương đã ra lệnh treo chiếc gương này ở cửa sông, trấn áp được nhiều năm.

Mãi đến cuối thời Tần, khi rồng trỗi dậy, thiên hạ đại loạn, chiếc Pháp gia trấn thi đồng kính này cũng rơi vào tay các chư hầu vương thời Hán." "Sau đó không biết vì lý do gì lại đến Điền Nam.

Nhưng chiếc gương này qua nghìn trăm năm tuyệt đối là vật trấn thi hàng đầu, chỉ cần các cậu đưa nó cho tôi, giá cả đều dễ thương lượng." Tiêu Dao mỉm cười.

Vật trấn tà trừ hung hiệu quả nhất thế gian?

Loại vật phẩm ở cấp độ này tôi có đến ba bốn món.

Tiêu Dao biết Minh Thúc nói thì hay, nhưng thực tế lại không đáng tin.

Cho dù thế giới này đã thay đổi vì hắn, Minh Thúc cũng có thay đổi, nhưng nghe cái giọng điệu gian thương nồng nặc đó, Tiêu Dao cũng không dám tin.

Hơn nữa, Tiêu Dao biết, trên tay Minh Thúc còn không ít đồ tốt chưa moi ra, ít nhất phải lừa được mấy món đó ra, hấp thụ khí vận trị rồi mới nói.

Thấy Tiêu Dao chỉ cười không nói, Minh Thúc rõ ràng có chút sốt ruột, lập tức nhận ra, nếu Tiêu Dao và những người khác thật sự có được chiếc gương đồng đó, chắc chắn cũng ở trên người Tiêu Dao, liền quay người lại từ trong tủ phía sau lấy ra một miếng ngọc cổ.

"Diêu Tử à, xem món đồ này đi, nếu cậu có Pháp gia trấn thi đồng kính, tôi sẵn sàng dùng miếng ngọc này đổi." Tiêu Dao nhìn ngọc phượng trong tay Minh Thúc, cười lạnh một tiếng.

Món ngọc phượng này tuyệt đối là đồ tốt.

Công nghệ điêu khắc thượng thừa, chất liệu là một loại ngọc thạch ôn nhuận vô cùng, giống như dương chi ngọc nhưng lại có điểm khác biệt.

Kích thước chỉ bằng đốt ngón tay, dài không đến hai tấc, nhưng trong khoảnh khắc Minh Thúc lấy ra, ngoài trời nắng chang chang, trong phòng lại không có một chút khí nóng.

Cả căn phòng không có điều hòa, lại trở nên mát mẻ sảng khoái.

Tiêu Dao lại chỉ cười lạnh, hai tay khoanh trước ngực: "Minh Thúc dường như cũng không tin tưởng tôi lắm nhỉ, ngay cả thành ý để tôi xem cũng không có?" Minh Thúc nghe vậy, mặt già đỏ bừng.

Trong giới đồ cổ, khi hai bên giao dịch xem đồ có quy tắc, không thể truyền tay nhau.

Lỡ như lúc giao nhận có sơ suất, rơi xuống đất không rõ là trách nhiệm của ai.

Quy trình bình thường là phải đặt đồ vật lên bàn, người kia mới lấy lên xem kỹ.

Hiện tại Minh Thúc nắm chặt miếng ngọc phượng không hề buông tay, Tiêu Dao cũng không thể đưa tay ra nhận, rõ ràng là không cho Tiêu Dao và mấy người xem.

Tiêu Dao vạch trần điểm này, không hề nể mặt Minh Thúc, ngược lại khiến Minh Thúc trong lòng có chút băn khoăn.

Nghĩ rằng Tiêu Dao chắc chắn có chỗ dựa mới dám không khách khí như vậy.

Sau đó cắn răng: "Diêu Tử, lúc nãy Tô Doanh hết lời khen cậu, nói cậu là người nhân nghĩa, món đồ này đối với tôi vô cùng quan trọng, cậu nhất định phải cẩn thận." Nói xong Minh Thúc cẩn thận đặt ngọc phượng lên bàn.

Tiêu Dao mỉm cười, người nhân nghĩa?

Tô Doanh có hiểu lầm gì về tôi rồi.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Tiêu Dao đương nhiên sẽ không nói ra, chuyện tâng bốc nhau trong làm ăn này, Tiêu Dao sẽ không từ chối, lập tức đưa tay cầm ngọc phượng lên.

"Hệ thống kiểm tra thấy túc chủ tiếp xúc với phượng điểu ngọc hàm bằng ngọc thạch thời Đường, hấp thụ 2000 điểm khí vận." "Phát Khâu Thiên Quan Ấn rút ra thuộc tính đặc biệt của phượng điểu ngọc hàm, cách ly 10% sát thương từ lửa." Tiêu Dao trong lòng có chút kinh ngạc.

Món phượng điểu ngọc điêu này không chỉ có khí vận trị đáng kinh ngạc, lại còn có thuộc tính đặc biệt, xem ra quả thực là trân phẩm trong trân phẩm.

Đại Kim Nha bình thường thích nhất là ngọc khí, lúc này thấy ngọc phượng này, nước miếng cũng không kìm được, dí sát vào bên cạnh Tiêu Dao.

"Đồ tốt, tuyệt đối là đồ tốt.

Ở trong núi thì ẩm ướt, ở trong nước thì thơm tho, không giống ngọc thường.

Không biết miếng ngọc phượng này chất liệu gì?

Là của nương nương nào thời Đường?" Minh Thúc cuối cùng cũng liếc nhìn Đại Kim Nha.

"Không giấu gì các vị, miếng ngọc phượng này là ngọc hàm của Quý Phi nương nương, có thể sinh tân dịch, giải khát, trừ nóng.

Cái gọi là băng cơ ngọc cốt thanh vô hãn, Quý Phi nương nương thân hình đầy đặn, hoàn toàn nhờ vào miếng ngọc phượng này." "Còn về chất liệu, thực sự không tầm thường, là một miếng ngọc trắng thượng đẳng chìm dưới đáy biển hàng vạn năm.

Nó hấp thụ hàn khí của đáy biển, dùng sự ôn nhuận của bản thân

ngọc để hóa giải, từ từ giải phóng, thực sự là chí bảo do trời đất tạo ra." Tiêu Dao gật đầu, biết những gì Minh Thúc nói tuy có chút khoa trương, đặc biệt là đoạn về Dương Quý Phi, là chiêu trò kể chuyện điển hình của những kẻ lừa đảo đồ cổ.

Nhưng về mặt chất liệu, rất có khả năng là thật.

Hàn khí trên ngọc phượng quả thực không giống như hàn khí vốn có của ngọc, nếu là ngọc trắng thượng đẳng chìm dưới đáy biển cực hàn hàng vạn năm, thì có thể giải thích được.

Tiêu Dao không quan tâm đến Đại Kim Nha đang chảy nước miếng, đặt ngọc phượng trở lại bàn.

Chương 194

"Diêu Tử, Diêu Tử, tốt quá rồi.

Từ xưa phát mộ thấy thi, chỉ cần thi thể không thối rữa, giống như lúc còn sống, trong miệng và bụng chắc chắn có rất nhiều ngọc đẹp.

Những miếng ngọc cổ lấy từ miệng người chết này đều rất có giá trị.

Càng không cần nói đến thứ trong miệng Quý Phi nương nương…" Đại Kim Nha nói, không kìm được đưa lưỡi ra định liếm miếng ngọc phượng trên bàn.

Hồ Bái Nhất khẽ che mặt, Vương Bàn Tử không nhìn nổi nữa, một tay kéo Đại Kim Nha lại: "Kim Gia, bình tĩnh, nếu anh thích vị này, lát nữa về tôi thu cho anh mười tám cái ngọc giang tắc…" Minh Thúc càng nhanh tay hơn, lập tức thu lại ngọc phượng.

Sau đó cười với Tiêu Dao: "Diêu Tử à, khẩu vị của cậu không nhỏ đâu." Tiêu Dao không nói gì, lặng lẽ nhìn Minh Thúc.

Minh Thúc cắn răng: "Được, đợi đấy." Minh Thúc quay người, đi ra sau, một lát sau cầm ra một cuộn tranh cổ.

Những thứ Minh Thúc lấy ra bây giờ đều là để đổi lấy Pháp gia trấn thi đồng kính của Tiêu Dao, tự nhiên đều là đồ tốt.

Tiêu Dao cũng không khách sáo, vẫn như cũ tìm cơ hội cầm lên tay.

Nhanh chóng lại có thêm hơn một nghìn điểm khí vận vào tài khoản.

Nhưng khí vận trị đã thu, Tiêu Dao lại không hề hé răng.

Lần này khiến Minh Thúc có chút bực bội: "Diêu Tử à, rốt cuộc cậu có ý gì?

Cho tôi biết ý định của cậu được không?" Tiêu Dao lúc này mới cười cười: "Minh Thúc, nếu đã là người quen của Tô Doanh, lần này lại thành tâm thành ý như vậy, tôi cũng không giấu." Nói xong, Tiêu Dao từ trong không gian hệ thống lấy ra Pháp gia trấn thi đồng kính, trực tiếp đập lên bàn.

Minh Thúc sau khi thấy, mắt sáng rực lên, cả người như trẻ ra mười tuổi.

"Không sai, không sai, chính là nó…" Không ngờ Tiêu Dao chưa nói xong, lại "bốp" một tiếng đập Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn lên bàn.

Minh Thúc trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, dù sao loại thuẫn mềm như thiết lân thuẫn này bản thân đã cực kỳ hiếm thấy, lại được phủ một lớp sơn hấp thụ ánh sáng, tự nhiên khiến người ta không nhìn rõ.

Tiêu Dao gật đầu, Minh Thúc lập tức đưa tay cầm thiết lân thuẫn lên, cẩn thận cảm nhận khí tức trên đó.

Một lúc lâu sau, vẻ chấn động trên mặt Minh Thúc không thể nào diễn tả được.

"Thất tinh long văn tôi nhận ra, niên đại thì tôi không đoán chắc được, nhưng cũng là cực phẩm trấn tà." Tiêu Dao cười cười, Minh Thúc quả nhiên đã mạnh lên, so với lão lừa đảo trong kịch bản gốc còn lợi hại hơn một bậc, nhãn quang và kiến thức đều sắc bén hơn.

Thế thì tốt rồi.

Tiêu Dao sau đó từ trong không gian hệ thống đập ra Toái Tinh Tịch Tà Đao, lại đem ngọc mão và thần quy kiếm của Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất đập lên bàn.

Minh Thúc sụp đổ.

Tiêu Dao cười tủm tỉm nhìn Minh Thúc.

Minh Thúc là loại người uy thì sợ mà đức thì không, nói trắng ra là ăn mềm sợ cứng, không lấy ra chút đồ thật để trấn áp, sợ sau này sẽ có ý đồ xấu.

Đồng thời, chuyến đi đến Côn Luân Thần Cung vẫn cần dùng đến Minh Thúc.

Hồ Bái Nhất không biết di chỉ của vương triều Cổ Cách ở đâu, cũng không biết tế đàn thờ cúng đồ đằng con mắt khổng lồ đó ở đâu.

Tiêu Dao cũng không biết, dù sao hắn cũng chưa từng đến Tạng địa, tuy biết một số thông tin, nhưng không thể đối chiếu với thực tế.

Đi chỉ có thể đi theo kịch bản gốc là ổn thỏa nhất.

Càng không cần nói nhân phẩm của Minh Thúc tuy tàm tạm, nhưng dù sao cũng là đại kim chủ, có thể cung cấp không ít trợ lực và tài nguyên.

"Minh Thúc, người sáng không nói lời mờ ám, Pháp gia trấn thi đồng kính này tôi sẽ không bán.

Ông cũng thấy rồi, đồ trên tay tôi không chỉ đơn giản là trấn thi đồng kính.

Ông bỏ ra cái giá lớn như vậy để muốn có trấn thi đồng kính, chẳng lẽ những cái xác trong phủ ông có phiền phức thi biến sao?" Đã mở lời, Tiêu Dao dứt khoát nói rõ mọi chuyện.

"Chúng ta cũng là đồng hành, đừng có giấu giếm lo ngại nữa.

Ông bày con hoa từ miêu đó ra, chính là thánh vật của những người bối thi ở Giang Tây.

Có vấn đề gì cứ nói thẳng ra là được." Minh Thúc sớm đã bị một

bàn đồ vật Tiêu Dao bày ra làm cho chấn động tâm thần, lại thêm Tiêu Dao rút ra sát khí từ ngọc điêu Mã Đạp Hán Nô, khiến bản thân Tiêu Dao mang theo một luồng khí sát phạt, càng khiến lão cáo già như Minh Thúc cũng có chút không chịu nổi.

Minh Thúc nhanh chóng như đổ hạt đậu trong ống tre, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Đại Kim Nha đoán không sai, tổ tiên của Minh Thúc quả thực là tán đạo gia bối thi.

Bối thi khác với cản thi, không phải là cách vận chuyển thi thể bằng cách cõng trên lưng, mà là một cách đạo mộ.

Cách đạo mộ của tán đạo bối thi vô cùng độc đáo, họ đều đào quan tài ra, tháo nắp quan tài, rồi quay người bò vào trong quan tài.

Bởi vì sợ gây ra thi biến, nên họ đều quay lưng lại với thi thể, có một danh mục gọi là "phản thủ hoạt nhi".

Ngành bối thi cũng có rất nhiều quy củ kỳ quái, cũng đã truyền thừa được không ít đời.

Đến đời cha của Minh Thúc, lúc đang bối thi trong núi sâu ở Giang Tây, đã gặp phải một đại xác, là Thi Vương Giang Tây.

Kết quả tự nhiên là toi mạng ngay tại chỗ, kèm theo đó là phần lớn thủ nghệ bối thi cũng thất truyền.

Minh Thúc lúc đó còn nhỏ, sau này lớn hơn một chút, mang theo tài sản của gia đình xuống Nam Dương làm ăn, định cư ở Hồng Kông.

Sau này tiếp xúc với việc buôn bán thi thể, chuyên môn từ sa mạc, cao nguyên, núi sâu tuồn thi thể cổ ra, bán cho những nhà sưu tập chuyên nghiệp hoặc bảo tàng.

Minh Thúc gan lớn, cộng thêm từ nhỏ tai nghe mắt thấy, ít nhiều

cũng biết một số thủ đoạn và quy củ của bối thi, không ngờ lại làm cho ngành này ngày càng lớn mạnh.

Không lâu trước đây, một bảo tàng hợp tác liên hệ với Minh Thúc, nói rằng họ có được một cuốn kinh cổ của Tạng địa, trên đó ghi lại hiện tượng tử vong đặc biệt của một công chúa Ma Quốc.

Theo phân tích của người trong bảo tàng, vị công chúa này mắc một căn bệnh hiếm gặp, sau khi chết biến thành băng xuyên thủy tinh thi.

Người cổ đại hóa thành băng xuyên thủy tinh, tự nhiên được coi là thần tích, liền xây dựng Cửu Tầng Yêu Lâu để phong ấn thủy tinh thi của công chúa trên núi tuyết.

Trong cuốn kinh đó có đề cập đến vị trí cụ thể của lăng mộ và một số manh mối.

Đây là một vụ làm ăn lớn, giá mà bảo tàng đưa ra cao đến mức khó tin.

Minh Thúc cẩn thận nghiên cứu những ghi chép về băng xuyên thủy tinh thi, phát hiện thứ này âm khí cực nặng, thuộc tính cực hàn, dựa vào chút bản lĩnh bối thi tán đạo của nhà họ Lôi cũ, sợ là có mạng bối thi, không có mạng lấy tiền.

Trừ khi có thể có được chí bảo trừ tà của trời đất để trấn áp âm hàn khí trên thủy tinh thi mới được.

Loại đồ vật này Minh Thúc cũng biết mấy món, một là linh tháp của đại sư Liên Hoa Sinh, nhưng thứ này chỉ sợ còn có giá trị hơn cả thủy tinh thi… Ngoài ra, Minh Thúc còn thấy được ghi chép về Pháp gia trấn thi đồng kính.

Đồng thời, đúng lúc đang truy lùng Hàn Viện, Minh Thúc trà trộn vào các thị trường đồ cổ ở kinh thành, ở gần phố đồ cổ nghe được

chuyện Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và những người khác từ Điền Nam trở về, biết rằng họ có được một chiếc gương đồng.

Chương 195

Thế là lần theo manh mối, tìm được Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và những người khác, không ngờ Tiêu Dao lại có tiếp xúc với Tô Doanh, thuận tiện giúp Minh Thúc một tay, giải quyết xong chuyện của Miêu Dung Bà Hàn Viện.

Tiêu Dao nhíu mày, chuyện một nhóm người đi xuống Điền Nam, người biết không nhiều.

Sau khi trở về, Tiêu Dao và Vương Bàn Tử muốn bán đồ, phần lớn cũng đều qua tay Đại Kim Nha, chuyển một vòng, miệng lưỡi giữ rất kín.

Trên giang hồ người biết Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha có đồ tốt không ít, cũng không giấu được, nhưng người biết nguồn gốc của những món đồ đó thật sự không nhiều.

Nguồn tin của Minh Thúc là từ đâu?

Tham mưu trưởng Dương?

Càng không thể, tham mưu trưởng Dương gần đây đang bận phân tích đầu của Hiến Vương, người sắp kiệt sức rồi, làm gì có thời gian tham gia vào những chuyện này.

Trong lúc Tiêu Dao đang suy tư, Hồ Bái Nhất ngồi không yên.

Trong số những người này, Hồ Bái Nhất nhạy cảm nhất với thông tin về Ma Quốc ở Tạng địa.

Thứ nhất, trong mộ Hiến Vương, Lão Hồ và những người khác đã tiếp xúc với một số thông tin, biết rằng Mộc Trần Châu và thuật cổ độc rất có khả năng đều từ vùng đất Tạng truyền vào Điền Nam.

Mấu chốt để giải trừ lời nguyền trên người Hồ Bái Nhất, Tuyết

Lỵ Dương và Vương Bàn Tử cũng có khả năng ở Ma Quốc Tạng địa.

Thứ hai, Hồ Bái Nhất từng làm công binh đào đá mấy năm ở vùng biên giới Thanh-Tạng, Côn Luân Sơn, những thứ Minh Thúc nói đều đã từng nghe qua, thậm chí Cửu Tầng Yêu Lâu cũng đã tận mắt nhìn thấy.

Lập tức Hồ Bái Nhất hỏi, băng xuyên thủy tinh thi có phải giống như Thi Vương Giang Tây, Bất Hóa Cốt Yên Bắc, Bạch Cương Thiểm Nguyên, đều là loại yêu ma quỷ dị nghìn năm mới xuất hiện một lần, tai họa nhân gian không.

Minh Thúc nói thì không hoàn toàn giống.

Những yêu ma mà Hồ Bái Nhất nói tổ tiên của Minh Thúc cũng đã từng gặp, đặc biệt là Thi Vương Giang Tây.

Những loại tà ma này đều là do trời đất tự nhiên sinh ra, sau đó ngẫu nhiên có cơ hội tái xuất, gây hại thế gian.

Nhưng băng xuyên thủy tinh thi lại giống như một tà thần hóa thành sau khi chết, được người dân địa phương thờ cúng tế tự.

Cho nên, băng xuyên thủy tinh thi gần giống với tượng thần tà ác hơn.

Tà khí của loại tượng thần tà ác này chỉ sợ còn nặng hơn thi thể bình thường, nếu không có thứ như Pháp gia trấn thi đồng kính để trấn áp, tìm được thi thể cũng không dám vận chuyển về.

Nhưng bây giờ đã thấy trấn thi đồng kính, thậm chí còn có những vật phẩm trừ tà mạnh mẽ khác, Minh Thúc cảm thấy lần này đi Tạng tìm băng xuyên thủy tinh thi đã chắc chắn rồi, thậm chí bây giờ có thể bắt đầu lập đội đi Tạng.

Minh Thúc càng nói càng kích động, nói rằng sau khi vào Tạng, mọi việc đều nghe theo chỉ huy của Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và những

người khác.

Tiêu Dao ở một bên cười lạnh một tiếng: "Minh Thúc không cần kích động, tôi còn chưa đồng ý cùng đi Tạng đâu.

Trước đó tôi cũng đã nói, Pháp gia trấn thi đồng kính này tôi sẽ không bán.

Những món dao găm, thuẫn bài khác càng không bán." Minh Thúc đang thao thao bất tuyệt nghe lời của Tiêu Dao, lập tức im bặt.

Ngẩn người một lúc lâu mới nói: "Diêu Tử à, thực lực của cậu tôi biết, điều kiện cứ tùy tiện ra, tôi có thể đáp ứng nhất định sẽ đáp ứng." Tiêu Dao cười cười: "Điều kiện khoan hãy vội ra, trước tiên nói cho tôi biết, ai đã nói cho ông biết tôi đã đến Điền Nam, và lấy được Pháp gia trấn thi đồng kính?" Vấn đề này không làm rõ, Tiêu Dao ăn ngủ không yên, nếu âm thầm luôn có người theo dõi nhóm của mình, đó thực sự là một phiền phức lớn.

Minh Thúc nghe vậy, vội vàng giải thích.

"Tôi không chỉ biết trên tay cậu có Pháp gia trấn thi đồng kính, mà còn biết Hồ lão đệ, Vương lão đệ là Mạc Kim Giáo Úy chính hiệu.

Còn Tiêu Dao lão đệ, là Phát Khâu Thiên Quan, còn gọi là Phát Khâu Trung Lang Tướng." Tiêu Dao nghe xong sắc mặt càng tệ hơn, bất tri bất giác thu lại thiết lân thuẫn và toái tinh đao.

"Còn về việc tại sao tôi biết, thật là một chuyện kỳ lạ.

Tôi vì việc riêng mà đến kinh thành, ở không cũng không thể ngồi chờ, bèn đi dạo các thị trường đồ cổ, tìm kiếm một số đồ tốt có thể trấn áp băng xuyên thủy tinh thi." "Tin tức đã tung ra mấy ngày, người đến thì không ít, nhưng không có một ai có đồ tử tế." "Sau đó tôi nghe người ta nói có một ông thầy mệnh tự xưng là 'Chúc chiếu quy bặc, hào ly bất sảng, Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương trọng sinh', liền

mời ông ta chỉ điểm cho tôi." "Sau khi đến, thấy vị bán tiên mù này quả nhiên tiên phong đạo cốt, liền cho tôi một quẻ, nói rằng gần đây có một nhóm người, ở Điền Nam lấy được Pháp gia trấn thi đồng kính." "Tôi đã nghe truyền thuyết về Pháp gia trấn thi đồng kính, nghe xong tự nhiên vui mừng khôn xiết, lại cầu xin lão nhân gia nói chi tiết hơn một chút.

Kết quả vị bán tiên mù lại cho tôi một quẻ, trực tiếp cho tôi địa chỉ, bảo tôi tìm một người tên là Tiêu Dao hoặc Hồ Bái Nhất." "Vị bán tiên mù nói với tôi, Hồ Bái Nhất và Vương Khải Huyền hai người là Mạc Kim Giáo Úy có thủ đoạn cao cường nhất thế gian hiện nay, có dũng khí vạn người không địch nổi, lại thêm một vị thiếu niên anh hùng, là Phát Khâu Thiên Quan truyền thừa ngàn năm, có mưu kế thần quỷ khó lường.

Gương đồng đó ở trong tay những người này." Minh Thúc nói đến đây cảm thán một tiếng: "Hôm nay mời các vị đến xem, thật sự giống hệt như trong lời quẻ của lão tiên sinh năm đó, ngay cả tướng mạo, tính cách của các vị lão tiên sinh cũng nói rõ ràng, thật là thần tiên sống a." Tiêu Dao thực ra khi nghe đoạn thơ mở đầu "Chúc chiếu quy bặc, hào ly bất sảng, Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương trọng sinh" thì trong lòng đã hiểu rõ.

Sau đó nghe lời của Minh Thúc, chỉ có thể cố gắng nhịn cười, trong lòng không ngừng tự nhủ: "Không được cười, đã qua đào tạo chuyên nghiệp, trừ khi… không được, phải nhịn." Khẽ quay đầu lại nhìn, Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha cũng đang nhịn rất khổ sở.

May mắn là Vương Bàn Tử lúc này đã đắm chìm trong đống đồ cổ trong phòng, không nghe rõ lắm, có chút ngơ ngác, nếu không Tiêu Dao dám chắc, Bàn Gia tuyệt đối không nhịn được.

Tiêu Dao không nhịn được trong lòng cảm thán, Trần Ngọc Lâu

đúng là một nhân tài, loại người này bất kể ở đâu cũng có thể thành công.

Dù bị mù làm một thầy bói ven đường, cũng có thể lừa được lão cáo già gian trá như Minh Thúc một cách ngoạn mục, thật là vương giả của giới thầy bói.

Tiêu Dao nghe xong tự nhiên sẽ không vạch trần.

Lão gia tử họ Trần lúc lừa Minh Thúc, đã khen Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử một trận ra trò.

Chuyện tâng bốc nhau trong làm ăn, cái này tôi cũng hiểu, Tiêu Dao xoa xoa mặt, lập tức làm ra vẻ kinh ngạc vô cùng khoa trương.

"Trên đời lại có cao nhân ngoại thế như vậy sao?

Tôi vốn không tin trên đời có chuyện chưa bói đã biết, không ngờ lại có thật." Hồ Bái Nhất cũng gật đầu: "A, bốn chữ 'liệu sự như thần', tôi đã có nhận thức mới." Đại Kim Nha cũng không chịu thua kém: "Tiếc quá, tiếc quá, thật đáng tiếc.

Vị lão tiên nhân đó nếu có thể chỉ điểm cho chúng ta một hai, chắc chắn sẽ thụ ích cả đời.

Đáng tiếc chúng ta là phàm phu tục tử, không có duyên phận đó." Minh Thúc nghe vậy vội vàng nói có có có, duyên phận không chạy được, ông ta hành nghề ở khu vực công viên ven đường gần phố đồ cổ, dưới một gốc cây thông bên cạnh chỗ các ông già treo lồng chim.

Tiêu Dao thực sự có chút không nhịn được, khẽ ho một tiếng.

"Minh Thúc, đi Tạng địa tìm thủy tinh thi là chuyện lớn, tôi bây giờ không thể cho ông câu trả lời chắc chắn được.

Mấy người chúng tôi ra tay cũng không phải là không được, nhưng điều kiện chúng ta phải nói trước, phương thức liên lạc chúng

ta cứ giữ, đợi hai ngày nữa tôi sẽ cho ông câu trả lời chính xác." Nói xong, Tiêu Dao định kéo Hồ Bái Nhất và những người khác đi ra ngoài.

Minh Thúc sao có thể dễ dàng để Tiêu Dao và những người khác đi.

Đi Tạng địa tìm băng xuyên thủy tinh thi hiểm trở quỷ dị, một mình Minh Thúc thật sự không làm được, khó khăn lắm mới tìm được những chuyên gia như Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Phát Khâu Thiên Quan, Mạc Kim Giáo Úy, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ lỡ.

"Đợi đã, đợi đã." Minh Thúc vừa ngăn Tiêu Dao và những người khác, vừa lại từ trong tủ phía sau lấy ra một thứ.

"Đợi hai ngày không vấn đề, nhưng tiền đặt cọc có thể nhận trước." Hồ Bái Nhất, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong tay Minh Thúc đồ tốt thật không ít a.

Tiêu Dao thuận thế dừng lại.

Thứ Minh Thúc lấy ra là một cái hũ sứ, bề ngoài trông không bắt mắt, thực tế cũng không có giá trị… nhưng trong hũ sứ có đồ.

Minh Thúc cẩn thận lấy thứ đó ra, kết quả là một gói giấy dầu, bên ngoài được niêm phong bằng sáp.

Sau đó Tiêu Dao nhìn Minh Thúc cạo lớp sáp niêm phong ra, rồi lại cẩn thận từng lớp từng lớp mở gói giấy dầu ra.

Chương 196

Tiêu Dao không đếm kỹ, nhưng ít nhất cũng phải mười mấy lớp.

Bên trong sau khi mở ra là hai chiếc lá cây khô, đã ngả vàng, nhăn nheo.

Hồ Bái Nhất và những người khác nhìn thấy liền mất hứng thú.

"Ông cũng quá keo kiệt rồi, làm cả buổi trời chỉ có hai chiếc lá cây?

Ăn vào có thể trường sinh bất lão sao?" Đại Kim Nha nói.

Minh Thúc vội vàng nói: "Đây không phải lá cây khô đâu, là đồ tốt, long lân, long lân phiến." Minh Thúc vừa nói xong, Đại Kim Nha đã kinh ngạc.

"Ông lừa ai thế?

Trên đời thật sự có rồng sao?

Còn có long lân." Đại Kim Nha vừa nói xong, Minh Thúc vội vàng giải thích.

"Đây là thật đó.

Lúc tôi chạy thuyền ở Nam Dương, đã mua được từ tay hải tặc ở eo biển Malacca, là bảo bối thật sự, không tin thì xem." Minh Thúc nói xong, lập tức tìm một cái chén trà, đổ nước trong vào chén, rồi bỏ hai chiếc lá cây khô đó vào.

Nhanh chóng, cái gọi là "long lân" đã xảy ra sự thay đổi lớn.

Vẻ ngoài khô héo biến mất, thể tích không ngừng phồng lên, biến thành kích thước bằng lòng bàn tay.

Màu sắc cũng từ màu vàng biến thành màu xanh lục, xanh biếc,

giống như một miếng phỉ thúy.

Hồ Bái Nhất kéo Đại Kim Nha, nhỏ giọng nói mấy câu.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lúc nhỏ đều lớn lên ở ven biển Phúc Kiến, Hồ Bái Nhất từng nghe nói về long lân, nhưng ở địa phương họ thường gọi là nhuận hải thạch.

Những người chạy thuyền ven biển Phúc Kiến có rất nhiều kiêng kỵ và tín ngưỡng, loại nhuận hải thạch này cũng là một trong số đó.

Tương truyền đặt một miếng nhuận hải thạch như vậy trên thuyền có thể tránh được sóng gió.

Ở những nơi khô hạn dùng nhuận hải thạch cúng bái, có thể cầu mưa.

Tóm lại công năng và tác dụng thật sự giống như long lân trong truyền thuyết.

Tiêu Dao nghe xong trong lòng khẽ động, đưa tay cầm một miếng long lân trong chén trà lên.

Một tràng tiếng thông báo của hệ thống truyền đến.

"Hệ thống kiểm tra thấy túc chủ tiếp xúc với long lân giao nhân lân phiến, hấp thụ 50 điểm khí vận." "Phát Khâu Thiên Quan Ấn rút ra thuộc tính đặc biệt của long lân giao nhân lân phiến, năng lực làm lặng sóng gió tăng 10%." Thuộc tính này?

Tiêu Dao cũng ngẩn người, năng lực làm lặng sóng gió?

Long lân giao nhân?

Có chút thú vị.

Tiêu Dao tất nhiên không khách khí, thu nhận luôn cả hai miếng Nhuận Hải Thạch.

Chờ khi nhóm Tiêu Dao ra khỏi cửa, Đại Kim Nha mới thở hồng hộc hỏi: "Diêu Tử, Hồ gia, Long Lân này có đáng tiền không?" Hồ Bái Nhất lắc đầu: "Cũng đáng chút tiền, hai miếng cộng lại chắc bán được vài ngàn.

Nhưng món này không vội được, phải gặp đúng người biết xem hàng mới hành." Tiêu Dao gật đầu, đưa trực tiếp hai miếng Nhuận Hải Thạch cho Đại Kim Nha: "Kim Gia, anh cứ giữ lấy để trấn hòm, có giá hợp lý thì bán." "Được thôi." Đại Kim Nha đã sớm quen rồi, mỗi khi Tiêu Dao hay Vương Bàn Tử có món gì tốt đều trực tiếp chuyển qua tay gã.

Dù sao Đại Kim Nha cũng là gian thương chuyên nghiệp, quen biết nhiều mối khách, mồm mép lại lanh lợi, thường bán được giá cao.

Rời khỏi tứ hợp viện của Minh Thúc, mấy người quay về chỗ mình, nhìn quanh một lượt bỗng thấy nơi này quá đơn giản, so với nhà tư bản kia thì quả là có chút nghèo nàn.

"Diêu Tử, tính sao đây?

Có làm vụ của Minh Thúc không?" Hồ Bái Nhất quan tâm nhất điều này.

Theo Lão Hồ, Minh Thúc cung cấp vốn và manh mối, cả nhóm đi một chuyến tới Tây Tạng tìm kiếm thi thể băng tinh thủy tinh, đồng thời cũng có thể tìm di chỉ Ma Quốc và tế đàn Mộc Trần Châu.

Hai bên tương hỗ lợi dụng, đối với nhóm Hồ Bái Nhất có lợi lớn.

Tiêu Dao gật đầu: "Tôi sẽ trì hoãn hai ngày để tiện đưa ra điều kiện.

Dù sao hai ngày cũng không lỡ việc, lão gian thương Minh Thúc chắc chắn sẽ chuẩn bị đồ đạc kỹ lưỡng, tôi cũng cần bắt tay vào chuẩn bị một chút." Hồ Bái Nhất thở phào một cái.

Tuy việc vào Tây Tạng là chắc chắn, nhưng nếu Diêu Tử đi cùng thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn, trong lòng anh cũng yên tâm hơn.

"Mấy ngày tới tôi sẽ chuẩn bị một số thứ, Lão Hồ chuyên tâm nghe ngóng tin tức giải mã Long Cốt Thiên Thư và manh mối Mộc Trần Châu nhé." Mấy người đang bàn bạc thì ngoài cửa có tiếng động, Shirley Yang đã về.

Vừa thấy cô, Tiêu Dao liền hỏi ngay về chuyện cái đầu của Hiến Vương.

Shirley Yang lắc đầu: "Trong đầu Hiến Vương quả thực có một vật dư ra, nằm ở vị trí trong miệng lão.

Tôi đã dùng thiết bị chuyên dụng quét qua, phát hiện vật đó to tầm mắt người thật.

Nhưng với kỹ thuật hiện tại, căn bản không có cách nào lấy ra được.

Vật đó đã dung hợp làm một với đầu lâu và khoang miệng rồi." "Đầu của Hiến Vương hơn phân nửa đã bị ngọc hóa lấy khoang miệng làm trung tâm.

Một số bộ phận chưa ngọc hóa gồm xương sọ, cổ và các đốt sống cổ đã được cắt rời, hiện tại chỉ còn lại khối này." Shirley Yang nói xong liền lấy từ trong túi ra một vật.

Nói đúng ra là nửa cái đầu người, mặt và khoang miệng vẫn giữ nguyên hình dáng, nhưng sau gáy và cổ đều không còn.

Chất liệu như ngọc thạch, sờ vào lại có cảm giác ôn nhuận.

Đại Kim Nha nhát gan, nhìn thấy thì giật bắn mình.

Shirley Yang lại thở dài: "Trong tài liệu ngoại công tôi để lại có ghi chép về việc tộc Zakrama muốn xóa bỏ lời nguyền thì nhất định

phải tìm được Mộc Trần Châu, nhưng sau khi tìm được thì lại nói lấp lửng, không có manh mối tiếp theo." Hồ Bái Nhất trầm tư.

Tiêu Dao lúc này mới lên tiếng: "Bất kể thủ đoạn xóa bỏ lời nguyền của Mộc Trần Châu là gì, chuyến đi Tây Tạng này tôi nhất định phải đi.

Hiện tại tôi sẽ chuẩn bị vật tư trước.

Lần trước đi Vân Nam vật tư hỏng hết cả rồi, có một số món cần nhập khẩu nhờ Dương tham mưu trưởng tốn tâm sức vận chuyển về một lô.

Những thứ nhu yếu phẩm hằng ngày khác phiền Kim Gia chuẩn bị đầy đủ cho tôi." Sau đó mấy người giải tán, bắt đầu công tác chuẩn bị.

Tiêu Dao một mặt tiếp xúc với Tạ lão gia tử để sớm đưa việc mua tứ hợp viện vào lộ trình.

May mà quyền sở hữu viện tử của Tạ Tam Hỉ rõ ràng, lại không có người thuê khác nên thủ tục khá nhanh.

Chương 197

Khi gặp Tạ Tam Hỉ, thấy sắc mặt lão gia tử hồng nhuận, khí sắc rất tốt, Tiêu Dao tò mò hỏi có chuyện gì vui.

Tạ Tam Hỉ nghe vậy liền chắp tay với Tiêu Dao: "Thật sự phải đa tạ cậu." Thì ra con trai lão là Thăng Tử từ sau khi được Tiêu Dao cứu về và đoạn tuyệt với Hàn Viện, cả người bị đả kích nên thay đổi hẳn, không còn đi sàn nhảy nữa.

Cả ngày anh ta ở lì trong tiệm, theo Tạ Tam Hỉ học cách giám định cổ thư, kỹ thuật phục chế sách cổ, học cách giao tiếp làm ăn.

Tạ Tam Hỉ làm sao không vui cho được.

"Nghe mấy lời lần trước của cậu, tôi cũng ngẫm ra rồi.

Tứ hợp viện tôi thích, nhưng thanh niên như Thăng Tử lại thích mấy khu chung cư mới náo nhiệt.

Đổi tiền rồi thì tùy nó muốn mua đâu thì mua." Tiêu Dao gật đầu, trong lòng nghĩ chỉ cần mua nhà thời này thì cứ nhắm mắt mà mua, tuyệt đối không lỗ.

Sau khi chuyện mua nhà xong xuôi, Tiêu Dao bắt đầu chuẩn bị các vật phẩm cần thiết.

Phía Lam Điện Hán cần một hai ngày mới hoàn thành đống thiết khí, Tiêu Dao tập trung đi tiệm thuốc.

Chuyến đi Vân Nam lần trước giúp Tiêu Dao kiếm được mấy phương thuốc.

Một là bí dược xua đuổi côn trùng.

Vào Tây Tạng tuy không có nhiều trùng như Trùng Cốc, nhưng

trên thảo nguyên muỗi mòng cũng rất lợi hại, chưa kể Tiêu Dao biết Quỷ Ngọc và Đạt Phổ Quỷ Trùng cũng là loại trùng, chưa chắc bí dược xua đuổi trùng ngàn năm trong mộ Hiến Vương đã không có tác dụng.

Phối phương của bí dược này không quá hiếm, Tiêu Dao chạy qua mấy tiệm thuốc phối được mấy túi lớn để trong không gian hệ thống dùng dần.

Ngoài ra còn có phối phương Ngưng Huyết Ngọc Cao.

Dược liệu trong phương này hơi khó tìm hơn.

Tiêu Dao chạy khắp nửa cái Bắc Kinh mà vẫn thiếu vài vị.

Cuối cùng hỏi Đại Kim Nha mới biết một nơi: Kỳ Châu ở Kinh Nam, thị trường trung dược lớn nhất cả nước.

Nơi đó cũng không quá xa, cách Bắc Kinh hai ba tiếng xe.

Tiêu Dao chuyên môn chạy một chuyến đến Kỳ Châu mới gom đủ dược liệu, phối chế xong Ngưng Huyết Ngọc Cao.

Loại cao này hơi giống loại kem bôi mặt ngày xưa, chỉ có điều màu tím đỏ và mang một mùi thơm cay nồng đặc trưng.

Tiêu Dao phối chế một lần khá nhiều, đựng trong bình sứ trắng cất vào không gian hệ thống.

Hơi tiếc là thời gian gấp gáp, sắp phải khởi hành nên kế hoạch đến Bảo Châu tìm cao thủ chế tạo Tiêu Khí đành tạm gác lại.

Có tiền trong tay, Tiêu Dao mua sắm vật tư rất hào phóng, các loại xăng dầu, đinh thép, nhiên liệu, thuốc men đều mua đủ.

Chỉ có thuốc nổ và kíp nổ là vật tư đặc thù, phải thông qua mối quan hệ của Đại Kim Nha mới mua được, nhưng số lượng cũng có hạn.

Sau khi chuẩn bị xong trang bị thông thường, Tiêu Dao mới tập trung vào hai món thu hoạch quan trọng nhất từ mộ Hiến Vương.

Một là hạt đào Hiến Vương cầm ở tay trái, hai là mười hai miếng lệnh bài không rõ chất liệu.

Hệ thống gợi ý mười hai miếng lệnh bài này có tên là Thập Nhị Bản Mệnh Tam Tự Lệnh.

Bản mệnh của ai?

Tam Tự Lệnh là gì?

Rốt cuộc có tác dụng gì?

Tiêu Dao dành thời gian nghiên cứu kỹ một hồi cũng không phát hiện ra tác dụng, chỉ lờ mờ cảm thấy hai chữ "Bản Mệnh" dường như có liên quan mật thiết đến mình.

Còn về hạt đào kia, Tiêu Dao cảm thấy nó không phải hạt đào tầm thường, muốn trồng nhưng sợ không đúng cách.

May mà Bắc Kinh có nhiều trường đại học, chuyên gia các loại tập trung đông nhất cả nước.

Từ Vân Nam về, Tiêu Dao chạy khắp mấy trường nông nghiệp, lâm nghiệp tìm chuyên gia nhưng chẳng ai nhìn ra được gì.

Cuối cùng Tiêu Dao thấy hướng đi có vấn đề, bèn không tìm trường nông lâm nữa mà trực tiếp tìm đến các trường đại học văn sử.

Dựa vào gương mặt trẻ trung đẹp trai, anh đi dự thính khóa học của một số giáo sư, đặc biệt là các chuyên gia về văn sử dân tục.

Trời không phụ lòng người, Tiêu Dao nghe được một vị giáo sư nhắc đến chuyện về cây đào thời thượng cổ trong giờ giảng.

Vừa tan học, Tiêu Dao liền xông tới giả làm sinh viên đặt câu hỏi: "Giáo sư Trần, em muốn hỏi thầy, trong lúc giảng thầy có nhắc đến

việc dùng gỗ đào trừ tà là một trong những thuật phù thủy sớm nhất, vậy có tài liệu nào giới thiệu về các chủng loại cây đào không ạ?" Câu hỏi của Tiêu Dao vừa dứt, không ít sinh viên bật cười.

Trong giờ học văn sử mà lại đi hỏi về chủng loại cây đào, nhầm chỗ rồi sao?

Giáo sư Trần lại không thấy có gì sai, ông đẩy kính mắt: "Câu hỏi của em này thú vị đấy.

Gỗ đào trừ tà trong văn hóa của chúng ta đúng là có từ lâu đời, thậm chí người thời Chiến Quốc, Tần Hán khi dùng gỗ đào trừ tà đều phải truy ngược về thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Về chủng loại gỗ đào thì thực sự khác với cây đào hiện nay.

Trong thần thoại có ba loại cây đào nổi tiếng nhất." Giáo sư Trần dừng một chút rồi nói tiếp: "Loại thứ nhất là cây đào do gậy đào hóa thành.

Ví dụ như thời thượng cổ khi Khoa Phụ đuổi mặt trời rồi chết, cây gậy đào của ông cắm xuống đất hóa thành rừng đào; hay như cây gậy đào của Nghệ dùng để giết Bàng Mông cũng hóa thành cây đào.

Loại này được gọi là Trượng Đào.

Loại thứ hai là tiên đào, bàn đào mà Tây Vương Mẫu trồng trong truyền thuyết.

Thực chất giống cây đào này khởi nguồn sớm nhất từ tiên đào của Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, còn gọi là Nam Đấu Đào.

Loại thứ ba là thần đào mọc trên núi Độ Sóc.

Tương truyền trên núi Độ Sóc có cây đào lớn tới ba ngàn dặm, giữa những cành lá vươn về phía đông có một con đường mà chúng quỷ đi qua, gọi là Quỷ Môn, có hai vị thần tướng Thần Đồ và Uất Lũy

canh giữ.

Qua Quỷ Môn chính là Thiên Môn, nơi thần linh cư ngụ theo tín ngưỡng thượng cổ.

Loại cây đào này gọi là Thần Đào, cũng có người gọi là Quỷ Đào." Không chỉ Tiêu Dao mà các sinh viên khác cũng nghe đến ngẩn người, không ngờ trong thuật phù thủy thượng cổ lại có thể giảng ra các chủng loại đào như vậy.

Tiêu Dao nghĩ thầm, Hiến Vương khi còn sống mong cầu trường sinh, theo lý thường tình thì khả năng cao nhất phải là Nam Đấu Đào chứ.

Nhưng tiên đào chỉ giúp kéo dài tuổi thọ, huống hồ Hiến Vương tin chắc sau khi chết mình có thể thăng thiên, vậy lão cầm một hạt tiên đào làm gì?

Nếu không phải Nam Đấu Đào thì là Trượng Đào?

Khoa Phụ gậy hóa ra, có thể đánh chết Hậu Nghệ, cũng không phải vật phàm, nhưng dường như Hiến Vương không giống kiểu muốn lên trời liều mạng.

Chương 198

Vậy khả năng cao nhất lại chính là Quỷ Đào.

Sau khi chết hồn về núi Độ Sóc, Quỷ Đào chính là tín vật để qua Quỷ Môn vào Thiên Môn?

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có khả năng này là lớn nhất.

Chỉ không biết Hiến Vương kiếm đâu ra hạt Quỷ Đào.

Hiện tại vấn đề là...

"Giáo sư Trần, nếu hiện tại em có một hạt Quỷ Đào thì có thể trồng ra cây Quỷ Đào trong truyền thuyết không ạ?" Tiêu Dao hỏi một câu.

Tuy vừa rồi câu hỏi của Tiêu Dao được giáo sư Trần khẳng định, nhưng câu này vừa thốt ra, các sinh viên khác lại không nhịn được cười.

Giáo sư Trần cũng phì cười: "Suy nghĩ của em này bay bổng quá.

Giả thiết này cũng thú vị.

Vậy ta cứ coi như là thật đi, trên tay em thực sự có một hạt Quỷ Đào." Tiêu Dao gật đầu, thầm nghĩ: "Em có thật mà." "Nếu chỉ vùi hạt đào vào đất thì cũng không mọc nổi đâu." Giáo sư Trần cười nói.

"Vậy phải làm sao ạ?

Cần tưới nước?" "Ha ha, tất nhiên là không, chủ yếu là do đất không đúng." Giáo sư Trần thu nụ cười, nghiêm túc nói: "Nơi thần đào núi Độ Sóc tọa lạc, đất trồng cũng khác thường, đó là đất ngũ sắc của thiên hạ sắp xếp theo thứ tự đặc biệt mà thành.

Phương Bắc là Huyền Nhưỡng, phương Nam là Xích Nê, phương

Đông là Thanh Trần, phương Tây là Bạch Sa, cuối cùng trung tâm là Hoàng Thổ.

Tất nhiên đây chỉ là truyền thuyết, thần đào vốn chỉ tồn tại trong thần thoại, việc thu thập đất ngũ sắc cũng vô cùng phiền phức, trên đời chẳng ai thực sự đi làm chuyện rỗi hơi đó đâu." Giáo sư Trần nói xong, nhìn Tiêu Dao đầy thâm ý.

Tiêu Dao cười cười: "Chắc chắn rồi, đa tạ giáo sư Trần, sau này có vấn đề gì em lại xin thỉnh giáo thầy." Sau khi anh rời đi, giáo sư Trần nhìn theo bóng lưng Tiêu Dao, nhíu mày suy nghĩ hồi lâu.

Còn trong lòng Tiêu Dao lại đang kích động.

Những ngày qua trà trộn trong các trường nông lâm giúp anh học được ít nhiều.

Đất ngũ sắc của giáo sư Trần không phải là không thể tìm thấy.

Phương Bắc Huyền Nhưỡng chính là đất đen phương Bắc, cái này đơn giản nhất.

Phương Nam Xích Nê cũng không khó, chuyến đi Vân Nam lần trước anh đã thấy bùn đỏ ven suối trong Trùng Cốc.

Phương Đông Thanh Trần cũng có thể tìm, ở vùng trồng lúa hạ du sông Trường Giang thường thấy loại bùn màu xanh.

Trung ương Hoàng Thổ thì càng không cần nói, vùng Thăng Long đất tầng dày, hoàng thổ có khi sâu tới cả trăm mét.

Duy chỉ có một thứ: phương Tây Bạch Sa.

Sa mạc Gobi phía tây thì có, nhưng trong ấn tượng của Tiêu Dao phần lớn sa mạc đều màu vàng.

Dường như cũng có ghi chép về vùng đất muối cát trắng, cái này từng nghe Hồ Bái Nhất nói qua, ở vùng giáp ranh Thanh Tạng có

lượng lớn hồ muối, ven bờ có loại đất muối giống như cát trắng mịn.

Tiêu Dao trong lòng hạ quyết tâm, không chừng anh thực sự trồng được cây đào, chuyến đi Tây Tạng này nhất định phải thu thập ít đất muối mới được.

Chỉ không biết trồng ra cây đào sẽ như thế nào.

Sau hai ngày chạy đôn chạy đáo, cuối cùng Tiêu Dao cũng hiểu ra hạt đào trong tay Hiến Vương là chuyện gì, thậm chí việc trồng đào cũng đã được đưa vào lộ trình.

Trang bị chế tạo bên Đức Phong Tụ cũng đã hoàn thành, Tiêu Dao kiểm tra thấy tay nghề rất tốt.

Phi hổ trảo, tham âm trảo, hắc chiết tử... những thứ có kiểu dáng sẵn đều làm rất chuẩn mực, chế tạo tinh lương.

Đặc biệt là những chiếc phi tiêu mà Tiêu Dao nhờ lão sư phó chế tạo, trọng lượng phối hợp hợp lý, sắc bén vô cùng, chất thép cũng cực tốt, nhìn vào thấy hàn quang lấp lánh.

Tiêu Dao tìm một góc trong sân thử nghiệm, thấy cảm giác tay rất tốt, thậm chí không cần luyện tập cũng có thể sử dụng ngay.

Chuyên nghiệp và không chuyên nghiệp đúng là một trời một vực, trước kia Tiêu Dao dùng đinh thép thấy cũng được, giờ dùng phi tiêu mới thấy tay nghề Song Chỉ Tham Động và Cửu Liên Hoàn trước kia đúng là phí hoài.

Sau khi nghiệm hàng, anh đặt thêm ba trăm chiếc phi tiêu nữa với giá một đồng một chiếc.

Lão sư phó họ Tống của Đức Phong Tụ cười đến mức nếp nhăn trên mặt xếp lại như hoa cúc.

Tiêu Dao cũng nảy sinh ý định, nhất quá tam ba bận với Tống sư

phó, anh quyết định đưa bản vẽ Kim Cương Tản và phối phương hợp kim dược liệu cho ông xem có chế tạo được không.

Tống sư phó vừa nhìn, sắc mặt liền thay đổi.

"Tiểu tử, tiêu khí này... theo quy tắc nghề nghiệp tôi không nên nhận, nhưng nếu tôi không nhận thì ở Bắc Kinh này e là chẳng ai làm ra được đâu." Tiêu Dao gật đầu: "Bảo Dương tiêu khí hiện đã thất truyền, trên đời có thể tạo ra cây dù này, tôi nghĩ chỉ có Tống sư phó mới làm được." Tống sư phó uống hớp trà, gật đầu: "Không mặc cả, đặt cọc một ngàn, bao công bao liệu, sau này làm xong ưng ý thì đưa thêm một ngàn nữa." Tiêu Dao nghe vậy thầm nghĩ Tống sư phó cũng chém ác thật.

Một ngàn đồng thời đó có khi bằng lương cả năm của một sinh viên đại học.

Nhưng nếu thực sự tạo ra được Kim Cương Tản thì cũng đáng giá.

Tiêu Dao không hề nao núng, lấy ngay một ngàn đồng đặt cọc, hẹn hai tháng sau xem hàng.

Quay về tứ hợp viện đúng lúc Hồ Bái Nhất cũng vừa về.

Lão Hồ hai ngày nay cũng bận rộn, hôm nay đi từ sáng sớm.

Nghe Trần Vũ Lâu nói có một vị Toàn Quái chân nhân ở núi Bạch Vân, anh đi tìm xem có thể tìm ra manh mối liên quan đến Mộc Trần Châu không.

Không ngờ đi một chuyến không những gặp được vị chân nhân rởm kia mà còn gặp một người khác.

"Vị Toàn Quái chân nhân đó là kẻ lừa đảo, trình độ cao hơn anh chút đỉnh thôi, nhưng anh may mắn gặp được một người khác, đúng hơn là người đó tìm đến anh." Hồ Bái Nhất về đến nơi sắc mặt vẫn

tràn đầy hưng phấn.

Tiêu Dao cười cười, gặp ai thì anh đương nhiên biết rồi.

“Thấy Lão Hồ cười tươi thế kia chắc là gặp được cao nhân rồi.” Vương Bàn Tử vừa tò mò hỏi vừa gặm chân gà uống bia.

“Không chỉ là cao nhân mà còn là đồng môn đấy.

Người đó là hậu nhân của Trương Tam Liên Tử, tên là Trương Doanh Xuyên, tính theo vai vế thì ngang hàng với anh.

Anh ta giỏi về phong thủy số thuật, quan trọng là đã bói cho anh một quẻ.” Sau đó Hồ Bái Nhất kể lại lời quẻ mà Trương Doanh Xuyên bói được.

Quẻ đó là quẻ Sơn Phong Cổ: Nguyên Hanh, lợi thiệp đại xuyên, tiên giáp tam nhật, hậu giáp tam nhật.

Cam cổ chi mẫu đắc trung đạo dã, lợi thiệp đại xuyên, vãng hữu sự dã.

Chương 199

Phong tòng tây, cố chủ bác tại tây, tây hành tất hữu sở hoạch.

Nghe xong, Vương Bàn Tử đặt chai bia xuống: "Đoạn này tôi nghe hiểu rồi, 'Tây hành tất hữu sở hoạch', bảo chúng ta đi về hướng Tây, Tây Tạng chẳng phải ở hướng Tây sao?

Chuyện tốt đây." Hồ Bái Nhất gật đầu: "Đúng thế, nhưng chưa hết đâu, phía sau còn có: Phong thôi hỏa, dĩ mộc thiệp thủy, cố thử hỏa vi hung, ngộ thủy hóa vi sinh, như ngộ hỏa vãng vị năng đắc, nhiên ngộ thủy đắc trung đạo, khước diệc vị định kiến kỳ cát.

Tiên giáp tam nhật, hậu giáp tam nhật, chung tắc hữu thủy, thiên hành dã." "Gặp nước được trung đạo, vậy là tôi phải đi về phía có nước à?" Vương Bàn Tử có chút do dự hỏi.

"Không sai, Bàn Tử, anh thấy trình độ kiến thức dạo này của chú tiến bộ hẳn đấy." Hồ Bái Nhất nói.

"Đã vậy thì chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi.

Dạo này ở Bắc Kinh hưởng thụ thế giới phồn hoa lâu quá, anh bắt đầu thấy nhớ những ngày xuống mộ đổ đấu đến thót tim rồi." Vương Bàn Tử hào hứng.

Tiêu Dao cười: "Đúng là phong cách của Bàn Gia." Vương Bàn Tử tuy mồm mép tay chân hay táy máy, nhưng vừa dũng mãnh vừa có vận may, đúng là một Mạc Kim giáo úy bẩm sinh, là một phúc tướng.

"Vật tư của chúng ta chuẩn bị xong rồi, Dương tham mưu trưởng và Kim Gia rất nhiệt tình, tôi thấy nên sớm chốt lại mọi chuyện thì hơn." Vương Bàn Tử nói.

"Đúng rồi, có một thứ anh phải chuẩn bị, lần này đi Tây Tạng

nhất định phải chuẩn bị lượng lớn gừng tươi, ít nhất là bảy tám trăm cân, càng nhiều càng tốt.

Tất cả đều ép thành nước gừng." Vương Bàn Tử nghe vậy thì ngớ người: "Lão Hồ, lấy nhiều nước gừng thế làm gì?

Muốn giữ ấm thì mang nhiều rượu Nhị Oa Đầu không tốt hơn sao?" Hồ Bái Nhất lắc đầu: "Chú chưa đi vùng băng xuyên bao giờ.

Hồi anh còn trong quân đội, từng thi công ở vùng băng vĩnh cửu, băng ở đó cứng như thép, dùng cuốc băng bổ xuống chỉ để lại một vệt trắng.

Muốn đào được khối băng đó chỉ có thể dựa vào nước gừng.

Trời sinh vạn vật, cái này khắc cái kia.

Cổ mộ dùng gạo nếp chống trộm thì sợ nhất giấm gạo, rưới giấm lên là rã rời.

Băng vĩnh cửu sợ nhất nước gừng, bôi nước gừng lên dụng cụ rồi mới đào thì cũng dễ như đào băng tuyết thường thôi." Vương Bàn Tử bấy giờ mới vỡ lẽ, liền nhận việc đi mua gừng.

Ở chợ đầu mối, mấy bà cô bán gừng Sơn Đông đã quen mặt gã, mua sỉ mấy trăm cân cũng chỉ là chuyện một hai ngày.

Tiêu Dao thấy vật tư đã chuẩn bị hòm hòm, quyết định ngày mai đi tìm Minh Thúc.

Buổi tối, anh dành thời gian bôi lớp vật liệu hấp thụ ánh sáng lên đống phi tiêu mới lấy về, sau đó tìm một miếng gỗ nát trong sân làm bia.

Chỉ mất khoảng hơn một tiếng, Tiêu Dao đã tìm được cảm giác của Lý Tầm Hoan, càng dùng càng thuận tay, Cửu Liên Hoàn tung ra khiến phi tiêu gần như nối thành một đường thẳng, thực sự là tùy tâm

ứng thủ.

Sáng sớm hôm sau, nhóm năm người Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Shirley Yang, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đã có mặt tại cửa tứ hợp viện của Minh Thúc.

Bên Minh Thúc cũng đã sớm chuẩn bị đồ đạc chờ tin của họ.

Thấy Tiêu Dao dẫn theo một đám người tới, lão biết ngay chuyện đã thành.

"Minh Thúc, lần này tôi chủ yếu tới để đưa ra điều kiện, nghe xem điều kiện có hợp lý không rồi mới quyết định." Tiêu Dao trầm giọng nói.

Minh Thúc vội gật đầu: "Được được, tôi đang đợi nghe điều kiện đây." "Điều thứ nhất, hành động lần này Hồ Bái Nhất sẽ làm lĩnh đội, toàn quyền chỉ huy." Tiêu Dao nêu điều đầu tiên.

Không ai phản đối.

Tuy Tiêu Dao là Phát Khâu Thiên Quan có thể đưa ra chủ kiến, nhưng đi Tây Tạng thì Hồ Bái Nhất có kinh nghiệm thám hiểm vùng cao, từng làm công binh mấy năm ở vùng giáp ranh Thanh Tạng, đúng là lựa chọn không thể tốt hơn.

Tiêu Dao cũng thích làm chưởng quầy rảnh tay, chỉ đưa ra quyết định vào những lúc mấu chốt là được, làm lĩnh đội phải lo toan quá nhiều thứ, anh không muốn phân tâm.

"Điều thứ hai, nếu thực sự gặp được Cửu Tầng Yêu Lâu, thi thể băng tinh thủy tinh thuộc về ông.

Đồ tùy táng bên trong chia đôi, nhưng phía tôi được chọn trước." Điều kiện thứ hai của Tiêu Dao khiến Minh Thúc nhíu mày hồi lâu.

Thi thể thủy tinh vốn là mục tiêu của lão, chia đôi đồ tùy táng cũng

công bằng, nhưng để bên Tiêu Dao chọn trước thì đúng là khảo nghiệm nhãn quang.

"Được, hy vọng khi đó Diêu Tử lão đệ nương tay, đừng chọn hết đồ tốt đi." Trên mặt Tiêu Dao lập tức hiện lên nụ cười thuần khiết ngây thơ: "Minh Thúc yên tâm, tôi không phải loại người đó đâu." Trong lòng lại thầm nghĩ: "Nếu để sót lại một món đồ tốt nào thì coi như tay nghề của tôi còn kém." "Điều thứ ba, chi phí cho chuyến đi này không nhỏ, trang bị vật tư cần chuẩn bị nhiều.

Món hời nhất là thi thể băng tinh thủy tinh ông đã lấy rồi, trong Cửu Tầng Yêu Lâu có đồ tùy táng hay không, có bao nhiêu vẫn là ẩn số.

Chúng tôi bỏ mạng đi đánh đổi phú quý, chi phí ban đầu ông phải chi, chúng tôi không bỏ tiền túi." Minh Thúc hơi sững sờ, không ngờ Tiêu Dao tuổi còn trẻ mà lại tinh ranh lạ thường.

Lão thầm nghĩ Tô Doanh kể với lão đâu phải thế này, không phải là thanh niên nhân nghĩa trung hậu, phẩm cách cao thượng, bản lĩnh cao cường sao?

Nhìn khắp người cậu ta chỗ nào là nhân nghĩa trung hậu?

Chỗ nào phẩm cách cao thượng?

"Được rồi, điểm này tôi cũng chấp nhận." Minh Thúc cắn răng gật đầu.

Sau đó Tiêu Dao rút ra một tờ giấy, vung tay một cái, tờ giấy dài gần một mét.

"Đây là danh sách vật tư tôi đã thu mua thời gian qua, phía sau đều có số lượng và đơn giá, lát nữa ông thanh toán tiền cho tôi..." Minh Thúc mặt đen lại nhận hóa đơn, bỗng cảm thấy mình là một gian thương không đạt tiêu chuẩn.

Nhưng đã hứa với Tiêu Dao rồi thì không thể nuốt lời.

“Hảo, trang bị của tôi tầm hai ba ngày nữa là đủ, khi đó có thể xuất phát.” Tiêu Dao nói, “Nhưng đã hợp tác thì tình báo cần phải chia sẻ, như thế mới đưa ra được phương án khả thi.” Minh Thúc nhíu mày: “Tình báo thì bên tôi chỉ có phía bảo tàng cung cấp manh mối từ một cuốn kinh thư bị buôn lậu.

Trên đó ghi chép về lịch sử vương triều Guge cổ đại, trong đó có một phần liên quan đến Cổ Cách Ngân Nhãn.” “Cổ Cách Ngân Nhãn?

Tôi chưa nghe bao giờ?” Hồ Bái Nhất nghi hoặc hỏi.

Lão Hồ từng đóng quân ở Tây Tạng năm năm, chuyện lạ vùng này nghe không ít, hiểu biết lịch sử văn hóa cũng khá sâu, nhưng vương triều Guge và Mắt Bạc Guge thì hoàn toàn mù tịt.

Tiêu Dao thì không thấy lạ.

Di tích vương triều Guge sớm nhất được nhà thám hiểm Ý phát hiện vào những năm 30, nhưng cuộc khảo sát chính thức của chính phủ phải đến cuối những năm 80 mới thực hiện.

Thời điểm này vương triều Guge vẫn là một khoảng trống ở trong nước, trừ phi là chuyên gia nghiên cứu về thám hiểm của người nước ngoài đầu thế kỷ trước, bằng không cơ bản không ai biết về vương triều này.

“Cổ Cách Ngân Nhãn ghi chép về phân bố lăng tẩm các đời của Ma Quốc, nơi chôn cất tà thần Cửu Tầng Yêu Lâu, thậm chí có cả cánh cửa ác quỷ bị Chế Địch Bảo Châu Đại Vương phong ấn.

Muốn tới Yêu Tháp thì phải đến di tích vương triều Guge ở vùng Ngã Lý tìm manh mối.” Minh Thúc bổ sung thêm.

Hồ Bái Nhất nghe đến vùng Ngã Lý thì sắc mặt lập tức nghiêm trọng: “Vùng Ngã Lý có những dải đất không người mênh mông, vô

cùng thần bí.

Phía nam giáp dãy Himalaya, phía bắc là đỉnh núi chính của dãy Gangdisê - Kangrinboqe.

Kangrinboqe là thần sơn của Ấn Độ giáo, Kỳ Na giáo, Bon giáo và Phật giáo Tây Tạng.

Đó là một nơi hoàn toàn cách biệt với thế giới." Dù chưa nghe về Cổ Cách Ngân Nhãn, nhưng hiện tại cả Hồ Bái Nhất, Shirley Yang và Vương Bàn Tử đều rất nhạy cảm với chữ "Nhãn", nghe thấy cái tên này liền vô cùng kích động.

Chương 200

Mọi manh mối giải trừ lời nguyền hiện đều chỉ về Tây Tạng.

"Cổ Cách Ngân Nhãn đó rốt cuộc là gì?" Shirley Yang sốt sắng hỏi.

Minh Thúc giải thích: "Cổ Cách Ngân Nhãn là một bức bích họa phù điêu phức tạp, trong kinh thư không ghi chép quá chi tiết.

Tôi chỉ biết chủ thể là một con mắt rất lớn, nội dung ghi lại sự tích Liên Hoa Sinh Đại Sư và Chế Địch Bảo Châu Đại Vương tiêu diệt Ma Quốc.

Ma Quốc là một đất nước tín phụng luân hồi, thờ phụng tà thần.

Cổ Cách Ngân Nhãn tuy bề ngoài nhìn giống con mắt, nhưng thực tế trong mắt những người hiểu phong thủy Mật Tông thì đó là một tấm bản đồ." Minh Thúc đắc ý tiết lộ, trong quyển kinh của lão có bản đồ lãnh địa Ma Quốc, các đặc điểm địa hình như núi tà hồ quỷ của Ma Quốc, vị trí của Yêu Tháp đều có thể tìm thấy trong Cổ Cách Ngân Nhãn.

Minh Thúc trước đó đã tốn bao công sức thu thập tài liệu thủy văn Tây Tạng rất chi tiết, hoàn toàn có thể dựa vào đó phân tích bí mật trong Cổ Cách Ngân Nhãn.

Tiêu Dao nghe xong thì bĩu môi, nói nhỏ với Hồ Bái Nhất: "Lão gian thương này tâm tư nhiều quá.

Thuật phong thủy Mật Tông đơn giản hơn phong thủy Thiên Tinh hay Thanh Ô ở nội địa nhiều, chỉ cần hiểu sơ qua, đối chiếu với kinh quyển là tìm ra ngay thôi." Hồ Bái Nhất cũng gật đầu: "Quan trọng là ở quyển kinh kia.

Lão cáo già này chỉ cần nắm quyển kinh trong tay thì chúng ta không thể cắt đuôi lão được, đành phải giúp lão đào Yêu Tháp tìm cổ thi trước vậy." Tiêu Dao cười: "Cũng chưa chắc đâu, trên vùng núi tuyết băng xuyên Tây Tạng, mọi việc không do mình định đoạt hoàn toàn được." Hồ Bái Nhất thở dài: "Thật là xấu tính." Sau đó anh khuyên Minh Thúc rằng Tây Tạng độ cao lớn, dưỡng khí thấp, người bình thường lên đó đều không chịu nổi, Minh Thúc đã hơn năm mươi rồi, đừng tự mình đi một chuyến làm gì.

Minh Thúc làm sao mắc mưu Hồ Bái Nhất, lập tức nói một tràng kiểu như tiền mồ hôi nước mắt mới quý, đã quen chuyện gì cũng tự thân vận động, lăn lộn sông nước hai chục năm không thể ngồi yên được.

Tiêu Dao thầm khinh bỉ: "Phi, đồ nhà tư bản." Hồ Bái Nhất đành thôi, bổ sung thêm một câu: "Lần này phía tôi có năm người, đến nơi cần thuê thêm người dẫn đường và cửu vạn..." Minh Thúc nghe vậy liền xua tay: "Không đúng không đúng, tôi không chỉ đi có một mình đâu." Hồ Bái Nhất ngẩn người, Tiêu Dao thì lại cười, lão cáo già Minh Thúc làm sao có thể đi một thân một mình được.

"Xem này, ngoài bốn người các cậu ra, còn có tôi, bảo tiêu của tôi là Bỉ Đắc Hoàng và Vi Thiên Định, có cao thủ Tô Doanh mà Tiêu Dao đã gặp lần trước, có phu nhân Thục Na của tôi - chuyên gia giám định cổ vật, và con gái nuôi A Hương của tôi - trợ thủ đắc lực nhất." "Nhiều người thế à?

Tôi đâu có đi du lịch?" Hồ Bái Nhất cười khổ.

Vương Bàn Tử cũng cuống lên: "Ông mang cả vợ cả con gái đi nghỉ mát đấy à?" Tiêu Dao cũng nhíu mày.

Những người khác thì thôi đi, nhưng tại sao trong danh sách lại có Tô Doanh?

“Không được, Tô Doanh không thể đi.” Tiêu Dao vừa lên tiếng, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn anh.

Không chỉ Minh Thúc, mà cả Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Yang cũng không hiểu tại sao Tiêu Dao lại đích danh phản đối Tô Doanh.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đã gặp Tô Doanh, cũng biết cô là cao thủ Minh Thúc mời về.

Nếu có phản đối thì cũng phải phản đối bà vợ hay cô con gái của Minh Thúc chứ?

Tiêu Dao khựng lại, rồi nói tiếp: “Quá nguy hiểm.” “Không sao, tôi không sợ nguy hiểm.

Cậu coi thường tôi à?” Tiêu Dao đang nói thì một giọng nói vang lên từ phía sau.

Một nhóm người bước ra, chính là những người Minh Thúc định mang theo.

Đi đầu là Tô Doanh, sau lưng đeo thanh đại đao Việt Long Tước dài bốn thước, lời vừa rồi chính là của cô.

Sắc mặt Tiêu Dao đen lại: “Không, không phải thế, quá nguy hiểm, dễ xảy ra chuyện.” Chẳng biết tại sao, Tiêu Dao không muốn Tô Doanh đi cùng, cảm giác đó như một bản năng.

Nhưng đồng thời, lý trí lại bảo anh rằng mang Tô Doanh theo không có hại gì.

Đặc biệt là Tô Doanh có khuôn mặt giống hệt cô gái trên cầu Tam Sinh, trên người lại đeo Phượng Hình Ngọc Huề, tám phần là có liên quan đến nhiệm vụ tìm kiếm manh mối tiền kiếp và phá giải lời nguyền Long Triền Thân của hệ thống.

“Yên tâm, tôi sẽ không làm vướng chân đâu, tôi có thể tự bảo vệ mình và bảo vệ Minh Thúc.” Tô Doanh ngang ngửa đầu nói.

Tiêu Dao im lặng, không nói thêm nữa.

Hồ Bái Nhất, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử thì chào hỏi làm quen với Thục Na.

Những người này vốn đã biết nhau từ trước qua các thương vụ.

Ngoài Thục Na, Minh Thúc mang theo hai bảo tiêu.

Một người là Hoa kiều tên Bỉ Đắc Hoàng, từng tham gia du kích đánh người An Nam trong rừng rậm, sau đó lăn lộn ở Tam Giác Vàng một thời gian, cuối cùng làm hải tặc ở eo biển Malacca.

Một lần gặp nạn được Minh Thúc cứu nên từ đó làm bảo tiêu cho lão.

Cả người anh ta đen nhẻm nhưng thân hình tráng kiện lạ thường, cơ bắp cuồn cuộn, không giống người Đông Nam Á thông thường, có lẽ là do dòng máu Hoa kiều.

Người kia Tiêu Dao đã thấy, chính là kẻ cùng Tô Doanh truy lùng Hàn Viện lần trước, tên là Vi Thiên Định.

Theo giới thiệu của Minh Thúc, gã này cũng lăn lộn nhiều năm ở Tam Giác Vàng, tay nhuốm máu, tinh thông không ít tà thuật Nam Dương.

Có điều Vi Thiên Định vừa thấy Tiêu Dao thì mặt mũi biến sắc, vẻ mặt vừa xấu hổ vừa sợ hãi xen lẫn như gặp quỷ.

Minh Thúc càng khen thì mồ hôi trên trán Vi Thiên Định càng chảy nhiều.

Xem ra đêm hôm đó Tiêu Dao đã để lại ấn tượng quá sâu sắc, gã cũng đã tận mắt thấy Tiêu Dao phất tay diệt trừ Quỷ Anh đã thành

hình.

Ngoài hai người này ra, còn một người nữa khiến Hồ Bái Nhất không tài nào chấp nhận nổi.

"Minh Thúc, em gái A Hương này nhìn yếu đuối thế kia, lên vùng Ngã Lý ở Tây Tạng sao chịu nổi?" Cũng chẳng trách Hồ Bái Nhất lải nhải, A Hương là một cô bé tầm hai mươi tuổi, trông tính cách hướng nội, chẳng nói chẳng rằng, nhìn ai cũng rụt rè.

Đại Kim Nha đứng cạnh còn nói khích vào tai Lão Hồ: "Hồ gia, lần này chúng ta thành bảo mẫu rồi, phải đi trông trẻ nữa." Minh Thúc vội vàng giải thích, A Hương tuy nhỏ tuổi nhưng thể chất đặc thù, vô cùng mẫn cảm với những thứ không sạch sẽ.

Nghe Minh Thúc nói xong, Hồ Bái Nhất, Shirley Yang và Vương Bàn Tử đều nhìn về phía Tiêu Dao.

Anh chỉ biết cười trừ.

Rõ ràng mấy người này đều biết mắt anh không chỉ nhìn được trong bóng tối mà còn nhìn được những thứ không sạch sẽ kia.

"Diêu Tử, gặp đồng nghiệp rồi kìa." Nghe Minh Thúc giải thích kỹ, mọi người mới phát hiện bản lĩnh của A Hương quả thực khác với Thiên Nhãn Thông.

Cha mẹ A Hương là tín đồ của một giáo phái khoa học đặc thù ở Mỹ, từ lúc cô bé chào đời đã bị nhốt trong một cái lồng kính gần như cách tuyệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Cách này triệt để loại bỏ các loại ô nhiễm không khí, khiến thần kinh của A Hương trở nên nhạy cảm lạ thường, có thể cảm nhận được những thứ mà người thường không thấy.

Có điều vì bị nhốt trong lồng kính cho đến lúc hai tuổi nên tính cách A Hương cực kỳ hướng nội, lúc nhỏ còn có triệu chứng của hội

chứng Asperger.

Tiêu Dao nghe xong cảm thấy hành vi của cha mẹ A Hương đúng là khó nói hết lời, nếu không muốn chửi thề thì chẳng còn gì để nói.

Vạn hạnh là cha mẹ đẻ của cô đã chết sớm, A Hương được Minh Thúc nhận nuôi.

Những năm qua Minh Thúc làm nghề buôn bán thi thể luôn mang theo A Hương, hễ cô cảm thấy không ổn là lão lập tức dừng giao dịch.

Vì vậy bao nhiêu năm qua, dù bản thân lão không có bản lĩnh đặc thù gì nhưng vẫn bình an vô sự.

Lần này, Minh Thúc quyết tâm mang theo A Hương.

Chương 201

Hồ Bái Nhất chẳng còn cách nào khác đành phải đồng ý.

Hai ngày sau, một chiếc xe Giải Phóng cũ nát đang di chuyển giữa những ngọn núi lớn.

Ngoài bác tài mặc đồ xanh, trên xe còn có hai người.

Một người là Hồ Bái Nhất, người kia là Tiêu Dao.

Tiêu Dao trước đây đã thấy không ít danh sơn đại xuyên, có nơi tú mỹ, có nơi hiểm trở, nhưng ngọn núi trước mắt này anh chưa từng thấy.

Núi non ở đây nhìn bề ngoài không có vẻ hiểm trở như những đỉnh cao hay núi đá ở nội địa, thực vật trên núi thấp bé, cảnh sắc tuyệt đối không thể gọi là tú mỹ.

Nhưng phong cách tổng thể lại nổi bật ở một chữ: ĐẠI!

Trời đất bao la, những ngọn núi hùng vĩ bàng bạc vô biên, dưới chân là thung lũng sâu hàng trăm mét.

Xe cứ lên dốc xuống dốc liên tục khiến màng nhĩ Tiêu Dao ong ong.

Hồ Bái Nhất giải thích đó là do tốc độ thay đổi độ cao quá nhanh dẫn đến.

Đi vào Tây Tạng theo tuyến đường xuyên Tạng tuy gian khổ vô cùng nhưng có một ưu điểm là phản ứng cao nguyên sẽ nhẹ hơn một chút.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất đi trước một bước.

Những người khác ở Bắc Kinh kiểm tra sức khỏe và chuẩn bị vật

tư.

Hai người vào trước để tìm người Tạng quen biết từ hồi Lão Hồ còn đi lính, xem có thể tìm được người dẫn đường bản địa và một người hát sử thi bẩm sinh hay không.

Khu vực di tích vương triều Guge có những dải đất không người rất rộng, nếu không có người dẫn đường bản địa thì cơ bản là đi mà không có ngày về.

Tìm kiếm di tích Guge không chỉ dựa vào kinh quyển của Minh Thúc là đủ, nhất định phải có người hát sử thi bản địa, dựa vào nội dung sử thi cổ xưa lưu truyền đối chiếu với mô tả trong kinh quyển mới có thể tìm thấy nơi tọa lạc của di tích.

Tiêu Dao ngồi trên chiếc xe Giải Phóng nát này đã một ngày một đêm, cuối cùng núi lớn cũng đi đến tận cùng.

Phía trước xuất hiện những ngọn núi tuyết càng thêm cao lớn hùng vĩ.

Xe tiếp tục tiến về phía trước, đến một nơi gọi là Cát Sắc.

Phía trước không còn đường hẳn hoi nữa, Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao đành xuống xe đi bộ.

Lúc đi, Lão Hồ đưa hết thuốc lá và đồ ăn vặt mang từ nội địa cho bác tài, bác tài xuống xe chào kiểu quân đội, chúc bảo trọng rồi lái xe đi.

Hồ Bái Nhất biết chút tiếng Tạng, anh tìm được người dẫn đường và ngựa ở địa phương, tiến về phía hồ tiên nữ Lhamo La-tso trong ký ức.

Ánh mặt trời trên cao nguyên rực rỡ đến chói mắt, bầu trời xanh đến mức không chân thực, Tiêu Dao chưa từng thấy bầu trời nào xanh thẳm như vậy, cảm giác như nhìn lâu một chút sẽ bị hút vào trong đó.

Người dẫn đường Vượng Đôi dẫn hai người đi tầm nửa ngày, cuối cùng cũng đến được một vùng cao địa.

Tiêu Dao kinh ngạc phát hiện, vừa rồi chỉ thấy một vùng núi cao đá vụn hoang lương, đột nhiên dưới chân vùng cao địa xuất hiện hai cái hồ lớn.

Sóng biếc in bóng trời xanh và những ngọn núi tuyết xa xa khiến lòng người tức thì sảng khoái.

"Bên trái là hồ lớn, tên là Yamdrok Cho, Hồ Cung Điện Rồng.

Bên phải là hồ nhỏ, tên là Lhamo La-tso, Hồ Tiên Nữ treo trên trời." Vượng Đôi giới thiệu bằng giọng Hán đặc trưng.

Tiêu Dao chú ý khi Vượng Đôi giới thiệu hai cái hồ, anh ta không dùng ngón tay chỉ mà ngửa lòng bàn tay phải ra, tư thế rất cung kính.

"Đây là thánh sơn thánh hồ trong lòng người Tạng, theo tập tục địa phương không được dùng ngón tay chỉ vào, đó là hành vi bất kính." Hồ Bái Nhất thấp giọng giải thích.

Tiêu Dao gật đầu.

Bên cạnh thánh hồ, ngay cả gia súc cũng không được đến gần, Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao chỉ có thể đi bộ vòng quanh hồ.

May mà nơi này không cô đơn, thỉnh thoảng có thể thấy những người hành hương đang đi quanh hồ, người thì xoay kinh luân, người thì thực hiện nghi thức lạy sát đất.

Vượng Đôi giới thiệu, người dân nơi đây gọi Yamdrok Cho là Hồ Cung Điện Rồng vì tương truyền dưới đáy hồ có cung điện của Long Vương Quảng Tài, chứa đầy tài bảo.

Người địa phương đi vòng quanh hồ, chỉ cần đi hết một vòng mà nhặt được cá nhỏ, đá nhỏ hoặc lông vũ thì đại diện cho sự chúc phúc

của Long Vương, cả đời tài vận không dứt.

Nhưng Tiêu Dao thấy người đi vòng quanh hồ này không nhiều, phần lớn người hành hương đều tập trung ở hồ Tiên Nữ.

"Nước hồ Tiên Nữ là nước mắt của tiên nữ, có thể gột rửa tham, sân, si, đố trong lòng người, tịnh hóa tâm linh." Vượng Đôi khi giải thích đặc biệt chỉ tay vào ngực mình.

Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao nhìn nhau cười, rồi bước chân về hướng Hồ Cung Điện Rồng.

"Nhầm rồi, Lhamo La-tso ở hướng này cơ mà." Vượng Đôi vội gọi.

Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao đều cười.

"Lần này tôi đi tìm người quen cũ là Thiết Bổng Lạt Ma, nếu lão gia tử có đi vòng quanh hồ thì chắc chắn là ở hồ Lhamo La-tso rồi, vừa rồi đùa chút thôi." Sau đó Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất đi theo Vượng Đôi đến bờ hồ Lhamo La-tso, vừa đi vòng hồ vừa tìm kiếm bóng dáng Thiết Bổng Lạt Ma.

Vừa tiếp cận hồ nước, Tiêu Dao cảm nhận được một luồng sức mạnh hạo nhiên thuần khiết.

Vệt hình rồng trên cánh tay trái của anh đột nhiên bắt đầu có cảm giác lạ.

Nhưng không giống như trước, nó không đau đớn thấu xương, mà dường như có vật gì đó sống lại bên trong, không ngừng chuyển động như muốn chui ra khỏi cơ thể anh.

Tiêu Dao khẽ vén một phần tay áo, phát hiện màu sắc của hình rồng đậm hơn, vảy và móng vuốt trên thân rồng trở nên rõ nét.

Khó mà tin nổi thứ này thực sự không phải hình xăm, nhưng lại

chân thực hơn cả hình xăm.

Tiêu Dao chỉnh lại y phục, thu nhiếp tâm thần, chuyên tâm đi vòng hồ.

Ven hồ thỉnh thoảng có thể thấy hài cốt của những người hành hương, nhưng ở bên hồ thánh trên núi tuyết này, những bộ hài cốt người không hề đáng sợ, chỉ có cảm giác chúng đã hòa làm một với núi non hồ bạc, trở thành một phần của thiên địa.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Dao thấy một bóng hình độc đáo giữa những người hành hương.

Người này dáng vóc cao lớn, cao hơn những người xung quanh hẳn một cái đầu.

Tiêu Dao cao tầm mét tám mà cảm thấy người này còn cao hơn cả mình.

Ngoài chiều cao, động tác của người này cũng rất kỳ lạ.

Những người khác hoặc là xoay kinh luân, hoặc là lạy sát đất, còn người này động tác lại giống như đang múa với những bước nhảy rất lạ kỳ.

Tiêu Dao cảm giác có nét tương đồng với các pháp sư nhảy đồng hay thầy mo Sama mà anh từng thấy.

Y phục trên người lão rách nát không chịu nổi, sau lưng vác một thanh thiết bổng đen ngòm, không sai chính là Thiết Bổng Lạt Ma.

Chương 202

Hồ Bái Nhất kích động xông tới, Thiết Bổng Lạt Ma cũng nhận ra anh.

"Lạt ma A Khắc!" "Phổ Sắc đại quân!" Hai người ôm chầm lấy nhau, ra sức vỗ vai đối phương.

Sau khi dừng lại trò chuyện mới biết, Thiết Bổng Lạt Ma bao năm qua không rời khỏi hồ Lhamo La-tso, luôn đi vòng quanh hồ cầu phúc cho nhân gian.

Ăn uống đều nhờ những người hành hương bố thí.

Đối với họ, bố thí cho một vị thánh đồ cũng là cách tiêu trừ nghiệp chướng, tích lũy công đức.

Sau vài câu chuyện, Tiêu Dao hỏi Thiết Bổng Lạt Ma vừa rồi đang làm gì.

Thiết Bổng Lạt Ma đang thực hiện nghi thức chiêm bặc của Dược Sư Vương Bồ Tát.

Có hai kẻ săn trộm lẩn lút săn bắn ở vùng lân cận, kết quả là hai tên lính mới này thiếu kinh nghiệm, đi mấy ngày chẳng săn được gì, ngược lại còn ăn hết cả lương khô.

Lúc đói quá thấy một con dã thú lạ liền dùng súng bắn chết rồi ăn thịt.

Ăn xong hai tên liền không ổn, ngã lăn ra đất kêu gào.

Nếu không nhờ tiếng súng và tiếng kêu la thu hút mục dân gần đó thì cả hai đã chết khô giữa hoang dã rồi.

Nơi này quá hẻo lánh, đến bệnh viện gần nhất cũng mất một ngày

đường, gửi tới đó cũng chẳng khác gì gửi đi chết, xung quanh lại không có chùa miếu hay Dược Sư Lạt Ma.

Thiết Bổng Lạt Ma vốn từng làm Dược Sư Lạt Ma một thời gian, am hiểu y lý Tây Tạng nên mục dân mới thỉnh lão cứu người.

Lão vốn không định cứu vì trong mắt lão kẻ săn trộm là kẻ tạo nghiệt, nhưng thấy người sắp chết nên lòng không nỡ, chỉ yêu cầu mục dân khiêng người tới bờ hồ thánh để niệm tụng bộ kinh Cam Châu Nhĩ.

Đang nói chuyện thì mục dân khiêng hai kẻ săn trộm tới.

Cả hai gần như sắp tắt thở, miệng sùi bọt mép, sắc mặt trắng bệch, bụng căng tròn như quả khí cầu.

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn qua rồi thở dài: "Tên lớn tuổi ăn quá nhiều, không cứu được nữa, tên trẻ tuổi hơn thì còn có cơ hội." Tiêu Dao quan sát thấy trên mặt kẻ lớn tuổi bao phủ một lớp hắc khí, anh hiểu đó là tử khí, Hoa Đà tái thế cũng vô phương cứu chữa.

"Mau ra bờ hồ tìm vảy trắng của cá thanh ngư đã chết, càng nhiều càng tốt." Người Tạng bên bờ hồ thánh đa số không ăn cá, cũng chẳng ai đánh bắt cá dưới hồ.

Tiêu Dao trước đó đi dọc bờ hồ thỉnh thoảng thấy xác cá thanh ngư chết, nhiều nhất là xương và vảy cá, có khi nằm ngay cạnh hài cốt của người hành hương.

Mấy người mục dân vội vàng đi tìm vảy cá.

Lúc này, tên săn trộm lớn tuổi đột nhiên ngừng sùi bọt mép, hét lên hai tiếng tiếng địa phương nào đó không rõ, rồi đầu ngoẹo sang một bên, máu đen tuôn ra từ miệng, chết ngay tại chỗ.

Mọi người giúp Thiết Bổng Lạt Ma đỡ tên trẻ tuổi dậy, nhưng lại phát hiện hàm răng gã cứng ngắc không mở ra được.

Bất kể mọi người bóp hàm hay nạy răng đều vô dụng.

Sắc mặt gã càng lúc càng tệ, hơi thở gấp gáp.

Tiêu Dao vốn định không ra tay, nhưng lúc này thấy tình thế cấp bách không thể lo nhiều, bèn thi triển kỹ xảo Song Chỉ Tham Động, ấn vào mấy huyệt đạo trên hàm của gã.

Chỉ trong một hai giây, hàm răng nghiến chặt của gã đã lỏng ra.

Thiết Bổng Lạt Ma liếc nhìn Tiêu Dao một cái, rồi vội vàng đổ hai viên thuốc Tạng vào miệng gã.

Gã này trẻ tuổi, thể chất tốt, cộng thêm thuốc Tạng của Thiết Bổng Lạt Ma có hiệu quả treo mệnh nên dần khôi phục được vài phần ý thức.

Thiết Bổng Lạt Ma vội hỏi gã đã ăn thứ gì.

Gã mê man kể lại, hai người đói quá thấy ở chân núi có một con sơn miêu lớn màu đen, kích thước gần bằng một con dê núi, trông rất hung dữ và không sợ người.

Cả hai nổ súng bắn chết nó, rồi nhóm lửa nấu thịt ăn.

Nhưng mùi vị thì tanh tưởi, dường như nấu chưa chín, nếu không vì đói quá thì căn bản không nuốt nổi.

Chàng trai trẻ kể xong, đại khái là mệnh chưa tận nên bừng tỉnh, cố gắng gượng dậy lạy Thiết Bổng Lạt Ma và Tiêu Dao.

Gã kể mình theo anh trai đi săn trộm cũng là vì bất đắc dĩ, ngoài con mèo đen kia ra chưa hề sát sinh mạng nào khác, cầu xin Thiết Bổng Lạt Ma cứu mạng.

Đang nói dở thì bụng gã lại đau quặn, mặt trắng bệch, lăn lộn không thôi.

Tiêu Dao vốn là người ăn mềm không ăn cứng, thấy gã thực sự

thành tâm hối cải bèn cùng Thiết Bổng Lạt Ma đỡ gã dậy.

Lúc này mục dân tìm vảy cá đã về, gom được mấy nắm lớn.

Thiết Bổng Lạt Ma đặt vảy cá xung quanh gã, lại lấy ra một miếng gỗ lạ đốt lên, phà khói vào mũi gã.

Sau đó lão trộn than củi cháy dở với đống vảy cá bốc mùi hôi thối ép gã nuốt xuống.

Gã bắt đầu nôn thốc nôn tháo, cái bụng căng tròn như khí cầu tức thì xẹp xuống.

Ban đầu nôn ra toàn thứ đen ngòm hôi thối, sau đó chỉ còn nước trong.

Thiết Bổng Lạt Ma vừa thở phào định cho gã uống thuốc cầm nôn thì đột nhiên gã lại co giật.

Cả người gã cong gập lại như con tôm, bụng ưỡn cao, bên trong như có vật gì đó đang chuyển động, nổi lên một cục u to bằng nắm tay chạy qua chạy lại dưới da.

Tiêu Dao thấy hắc khí trên mặt gã càng đậm, tử khí di mạn, biết gã sắp không trụ nổi nữa.

Anh không chần chừ, lấy ngay Phát Khâu Thiên Quan Ấn ra, canh đúng vị trí cục u đang chạy dưới bụng rồi đóng mạnh xuống.

Một tiếng xèo vang lên, Thiết Bổng Lạt Ma và các mục dân xung quanh đều nghe thấy một âm thanh cực kỳ chói tai.

Tiêu Dao cẩn thận nhấc đồng ấn ra.

Nhìn con sư tử đồng trên ấn, Thiết Bổng Lạt Ma chắp tay niệm Phật hiệu.

Chàng trai kia đã bình tĩnh lại, rồi gập người nôn ra một vật to bằng nắm tay.

Mọi người tiến lại xem, ai nấy đều kinh hãi.

Vật đó là một cục thịt đen xì, trông giống như một thai nhi chưa thành hình nhưng lại có đuôi.

Lúc mới nôn ra nó dường như còn động đậy, rồi bị Thiết Bổng Lạt Ma dùng gậy sắt gõ một cái, lập tức vỡ vụn, hóa thành làn khói đen tan biến.

Nhìn lại đống đồ nôn trước đó, bên trong cũng có thứ gì đó đang nhúc nhích.

Mọi người kinh hồn bạt vía.

Tiêu Dao dùng Toái Tinh Tịch Tà Đao gạt ra, phát hiện bên trong toàn là những con chuột nhỏ không lông, mỗi con chỉ to bằng ngón tay cái.

Chương 203

"Cái nãy là Sát Thai chưa thành hình, những thứ này đều là Sát Thử, mau đốt đi." Thiết Bổng Lạt Ma hô hào các mục dân.

Chẳng mấy chốc bên bờ hồ lửa bốc cháy, thiêu rụi hết những thứ đó.

"Chi tiền đả đại miêu, tử giả oán khí sở hóa thành đích sát, cật liễu chi hậu tự nhiên như thử.

Sau này hãy chăm chỉ tu hành, có thể khôi phục bình thường, nhưng cả đời này không được động đến thịt, hễ đụng vào là sẽ nôn mửa không ngừng như hôm nay thôi." Thiết Bổng Lạt Ma bảo chàng trai săn trộm.

Chàng trai lúc này uống chút nước nóng đã hồi phục không ít, cố gượng dậy lạy tạ hai người.

Sau đó gã hỏi liệu có thể chôn thi thể anh trai bên hồ không, vì đường xa không sức nào vận chuyển về quê.

Thiết Bổng Lạt Ma dứt khoát từ chối.

Kẻ săn trộm không phải người hành hương, không được táng bên hồ thánh.

Người Tạng quan cho rằng chỉ những kẻ đại ác hoặc mắc ác bệnh mà chết mới phải thổ táng.

Người thổ táng sau khi chết dưới đất phải chịu khổ vì hỏa mặt trời, hàn mặt trăng, đao gió tiễn mưa.

Gần đó có đài thiên táng, lão bảo gã đưa anh trai đến đó để giải thoát.

Chàng trai ban đầu khó chấp nhận vì thiên táng phải băm nhỏ thi thể cho chim thú ăn, nhưng cuối cùng hết cách đành nhận mệnh.

Các mục dân nhiệt tình giúp gã khênh xác đi.

Lâm tẩu đích thì hậu hồ bái nhất kiến đạo liệp tiểu hỏa tử hành lý đại đại, tri đạo lý diện khẳng định hữu liệp thương, mã thượng động liễu tâm tư, yếu tương thương mãi hạ.

Tiêu Dao cười cười: "Chúng ta không thiếu hỏa lực, anh còn nhớ mấy khẩu Thompson tôi kiếm được ở Trùng Cốc không?

Tôi giấu kỹ mấy khẩu đấy, đạn dược đủ dùng." Hồ Bái Nhất nghe vậy liền nói: "Dù sao cậu bé kia về cũng không làm nghề này nữa, giữ súng là tai họa, khẩu Thompson của chúng ta lộ liễu quá, giai đoạn đầu cần súng săn để phòng thân." Tiêu Dao gật đầu, sao cũng được, Lão Hồ là quân nhân chính quy nên chứng sợ thiếu hỏa lực đã ngấm vào máu, cứ có điều kiện là muốn gom hết hỏa lực vào tay mới thấy an toàn.

Hồ Bái Nhất nhanh chóng bỏ tiền mua lại hai khẩu súng săn, kiểm tra thì thấy là loại súng shotgun Remington từ những năm 50, bảo dưỡng khá tốt.

"Hai anh em chú đúng là lính mới, lần đầu thấy dùng shotgun đi săn, thứ này trong vòng mười lăm mét thì thần cản sát thần phật cản sát phật, chứ quá ba mươi mét trúng hay không hoàn toàn do vận may." Lão Hồ lắc đầu đánh giá.

Đoạn anh và Tiêu Dao mỗi người vác một khẩu.

Chờ khi mọi người tản đi hết, Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao mới trình bày ý định.

"Lạt ma A Khắc, lần này tôi đi tìm cổ mộ tà thần Ma Quốc, cần một người dẫn đường và một người hát sử thi.

Nếu là cùng một người thì tốt nhất, không thì hai người cũng được.” Tiêu Dao hơi lạ, Thiết Bổng Lạt Ma là người chính khí bừng bừng, đức cao trọng vọng như thế, Hồ Bái Nhất lại nói thẳng chuyện đi quật mộ trước mặt lão mà không sao à?

Không ngờ Thiết Bổng Lạt Ma nghe xong không những không giận mà còn niệm Phật hiệu, nói rằng lão có tâm nguyện này, đây là hành động tích lũy công đức lớn, Phật gia sẽ phù hộ.

Tiêu Dao nghe mà thấy hơi ngượng, nghề đổ đấu Phát Khâu Mạc Kim vốn là việc không mấy sáng sủa, được Phật gia phù hộ thì quả là hiếm thấy.

Thiết Bổng Lạt Ma thấy anh ái ngại liền kiên nhẫn giải thích: Khai quật cổ mộ vốn là việc tổn âm đức, không nên làm.

Nhưng mộ tà thần Ma Quốc thì khác.

Trong mộ đó phong ấn yêu ma tà thần, luôn là tai họa cho bách tính Tây Tạng.

Trong lịch sử vùng này có các vị cao tăng đại đức đều từng phát nguyện tiêu diệt yêu ma trong mộ Ma Quốc, ngăn chúng tái lâm nhân gian.

Chỉ có điều phần lớn cao tăng không có manh mối, cũng chẳng hiểu thuật đạo mộ nên ít người thành công.

Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao nói muốn đi mộ Ma Quốc, mắt Thiết Bổng Lạt Ma sáng rực, lão bảo lão thông thuộc lộ trình, rồi tiết lộ lão thực ra còn một thân phận bí mật.

“Thực ra lúc trẻ tôi từng mắc một trận đại bệnh, sau trận đó trong đầu đột nhiên có thêm nhiều thứ.” Lão chỉ chỉ vào đầu mình.

“Thêm cái gì?

Mọc u thì phải đi bệnh viện cắt đi chứ, lành tính thì thôi chứ ác tính là mất mạng đấy.” Hồ Bái Nhất thân thiết với lão nên trêu đùa.

Thiết Bổng Lạt Ma cũng không giận: “Không phải, là các chương sử thi.

Hồi trẻ tôi có thể một hơi hát được mấy chục vạn, thậm chí cả triệu chữ.

Người Tạng gọi loại người hát sử thi bẩm sinh này là Thiên Thụ, họ không có sư phụ, cũng không có truyền thừa gia tộc, tất cả là do trời truyền dạy cho.

Có điều ba mươi năm qua tôi không hát mấy chương đó, có chỗ hơi quên rồi.

Đừng nói nữa, để tôi thử xem...

Chế Địch Bảo Châu Hùng Sư Đại Vương thế giới...” Tiêu Dao thấy thế vội ngăn lại: “Được rồi, lão nhân gia chắc chắn không vấn đề gì, lúc nào quên thì từ từ nhớ lại cũng được.” Anh nghĩ thầm nếu để lão lạt ma bối từ đầu thì chẳng biết bao giờ mới đi được.

“Tôi là Thiết Bổng Hộ Pháp của Phật gia, trừ ma vệ đạo là đại sự hàng đầu, tôi nhất định phải đi.” Ánh mắt Thiết Bổng Lạt Ma kiên định.

“Liệu tuổi tác của lão...” Hồ Bái Nhất chưa nói hết câu đã bị lão ngắt lời.

“Không sao!

Tuyệt đối không sao!

Đừng nhìn tôi gần sáu mươi mà nhầm, thân thể tôi còn tốt hơn khối thanh niên đấy.” Tiêu Dao nhớ lại cảnh lão vung thiết bổng đập chết Sát Thai lúc nãy, bèn gật đầu tin tưởng.

Bất kể nhìn từ phương diện nào, Thiết Bổng Lạt Ma am hiểu địa hình, lại là người hát sử thi bẩm sinh, hiểu tập tục Tây Tạng, biết y thuật, danh tính hoạt động ở đây cũng rất thuận tiện, đúng là người dẫn đường số một.

Hồ Bái Nhất cũng gật đầu tán thành.

Quyết định chi hậu, Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao liền dẫn Thiết Bổng Lạt Ma chuẩn bị sơ qua, đồng thời tiến về điểm hẹn với Vương Bàn Tử, Shirley Yang và Minh Thúc.

Điểm hẹn là bên bờ sông Sengge Zangbo trước khi vào vùng Ngã Lý.

Đây cũng là nơi cuối cùng mà xe có thể chạy được trên đường đất vào Ngã Lý.

Khi ba người đến nơi, thấy nhóm Shirley Yang đã đợi sẵn ở đó.

Nhưng Tiêu Dao nhìn qua thấy trong kế hoạch lại dư ra một người.

A Đông - lái xe kiêm trợ thủ của Minh Thúc cũng đi theo, lý do là để giúp Minh Thúc vác bình khí.

Hồ Bái Nhất nhìn mà thấy hơi suy sụp.

Một đội khảo sát chính thức cũng không đông người thế này.

Bên Tiêu Dao bốn người, cộng thêm sáu người bên Minh Thúc, lại thêm người dẫn đường Thiết Bổng Lạt Ma, tổng cộng là mười một người.

Chương 204

Hồ Bái Nhất có chút tức giận định tìm Minh Thúc tính sổ, nhưng lại bị Tiêu Dao ngăn lại.

"Chúng ta đều biết Minh Thúc là lão gian thương rồi, lão làm vậy cũng chỉ để giữ lợi thế quân số và chiếm quyền chủ động thôi.

Nhưng người đông cũng có cái hay của người đông, dù sao muốn đi tiếp thì sống chết có số cả." Nghe lời Tiêu Dao nói, Hồ Bái Nhất cũng thấy nguôi giận hơn phần nào.

Thực tế Hồ Bái Nhất không có tính cách "phúc hắc" như Tiêu Dao.

Tiến vào vùng Tây Tạng, băng tuyền tuyết sơn, phải dựa vào kinh nghiệm của Hồ Bái Nhất và bản lĩnh của nhóm Tiêu Dao, lúc gặp nguy hiểm cứu ai không cứu ai, Tiêu Dao đều đã có tính toán.

Đợi tìm được Yêu tháp, tìm được manh mối về tà thần Ma quốc, cùng lắm là đường ai nấy đi với nhóm Minh Thúc.

Hồ Bái Nhất bị thuyết phục, liền bận rộn sắp xếp việc bổ sung nhu yếu phẩm tại một thị trấn nhỏ tên là Đả Long Dung Mã bên cạnh sông Sâm Cách Tàng Bố.

Đoạn đường phía sau không thông xe, chỉ có thể đi bộ.

Cả đoàn mang theo rất nhiều vật tư nên bắt buộc phải thuê mấy con bò Yak để thồ hàng.

Minh Thúc và thuộc hạ lên cao nguyên, ít nhiều đều bị phản ứng cao nguyên, cần thời gian để thích nghi.

Tiêu Dao tận dụng thời gian này mua thêm không ít trà bơ, bánh Tsamba và các vật tư khác trong trấn.

Những thứ này bình thường có lẽ ăn không quen, đặc biệt là trà bơ nấu từ sữa bò Yak thêm muối và trà đen, người nội địa rất khó uống.

Nhưng lạ thay, hễ cứ vào cao nguyên, gió lạnh buổi tối thổi tới, uống một ngụm trà bơ vừa giải mệt lại vừa chắc bụng.

Sau hai ngày nghỉ ngơi ở Đả Long Dung Mã, nhờ Thiết Bổng Lạt Ma liên tục điều lý và uống trà bơ hai ngày, phản ứng cao nguyên của Minh Thúc và Thục Na mới nhẹ bớt.

Thời gian không chờ đợi ai, cả đoàn lập tức xuất phát.

Cảnh sắc trên đường vô cùng hoang lương, ngoài những ngọn núi tuyết hùng vĩ xa xa thì chỉ có những bụi cỏ dại thưa thớt trên hoang nguyên khô cằn.

Bầu trời xanh đến mức chói mắt, khiến người ta không dám nhìn lâu.

Đi được khoảng một ngày, Tiêu Dao từ xa đã thấy trên vùng qua bích bằng phẳng xuất hiện một số cọc gỗ.

Ở vùng cao độ này rất khó có cây thân gỗ lớn sinh trưởng, nên những cọc gỗ này xuất hiện vô cùng đột ngột.

Tuyết Lỵ Dương cũng phát hiện ra, cô nhận định trông chúng giống như cổ mộ.

Vừa nghe thấy hai chữ "cổ mộ", Vương Bàn Tử lập tức phấn chấn hẳn lên.

Ngay cả Minh Thúc vốn đang nằm rên rỉ trên lưng bò Yak vì phản ứng cao nguyên cũng gượng dậy bò xuống, nhất quyết đòi đi xem.

Kết quả Thiết Bổng Lạt Ma lên tiếng, bảo đây đúng là cổ mộ thật, nhưng đồ bên trong đã không còn từ lâu.

Những cọc gỗ đó là gỗ bách Kỳ Liên, được vận chuyển tới đây từ

thời Đường.

Loại cây này sinh trưởng chậm ở những nơi khô hạn lạnh giá, cách nơi này cả ngàn dặm.

Năm xưa Hoàng đế Đại Đường đã ban tặng cho Thổ Phồn Vương.

Trong thời kỳ Thổ Phồn, các vị vua ở đây chịu ảnh hưởng sâu sắc từ phong tục hán địa, cũng thực hiện thổ táng và xây dựng mộ phần, đây chính là di tích mộ táng năm xưa.

Có điều sau khi Thổ Phồn sụp đổ, cả cao nguyên chiến loạn liên miên, những ngôi mộ này đều đã bị hủy hoại gần hết.

Sau khi Thiết Bổng Lạt Ma giải thích, Minh Thúc và Vương Bàn Tử vẫn không tin, họ nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng cũng xác nhận những ngôi mộ này thực sự trống rỗng, đồ đạc đã bị lấy sạch.

Cả hai đều tiếc hùi hụi.

Minh Thúc lập tức xìu xuống, lại bò lên lưng bò Yak, rên rỉ rằng phản ứng cao nguyên tăng nặng, không đi nổi nữa.

Tuyết Lỵ Dương thì có chút hứng thú nghiên cứu một hồi, nhưng vì các mộ táng này bị phá hoại quá nghiêm trọng, không còn di vật văn hóa nào nên cũng dần mất đi hứng thú.

Nhìn trời đã tối, mọi người đành tìm nơi nghỉ đêm.

Họ chọn một địa điểm khuất gió để dựng trại.

Thiết Bổng Lạt Ma vây đá làm bếp lò, đốt phân bò Yak lên lửa, uống trà bơ trong nồi sắt và ăn bánh Tsamba nướng.

Vì mới vào Tạng không lâu, trừ Minh Thúc và Thục Na bị phản ứng cao nguyên ra, những người khác đều tràn đầy tinh thần, không thấy khổ sở gì, cứ ngồi bên đống lửa tán gẫu rồi đi ngủ.

Trên hoang nguyên có dã sói xuất hiện, Hồ Bái Nhất đặc biệt sắp

xếp người trực đêm.

Anh cũng để lại một tâm mắt, cơ bản là xếp một người bên mình và một người bên Minh Thúc thành một cặp trực đêm.

Nếu không thì chẳng ai tin ai cả.

Không lâu sau, hầu như mọi người đều đã đi nghỉ.

Ca trực đầu tiên là Tiêu Dao và A Đông.

A Đông vác bình dưỡng khí mệt mỏi, cứ co rúp bên đống lửa không muốn động đậy.

Tiêu Dao chào A Đông một tiếng rồi một mình đi ra xa một chút.

A Đông vốn luôn cung kính với Tiêu Dao nên tự nhiên không hỏi nhiều.

Tiêu Dao nhanh chóng đi tới nơi có những cọc gỗ bách Kỳ Liên.

Sau khi tìm được một chỗ trũng xuống, hắn bước vào rồi đặt tay lên gỗ bách.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiến vào mộ quý tộc Thổ Phồn thời Đường, hấp thụ 500 điểm khí vận." Ừm, đối với một ngôi mộ quý tộc thời Đường thì điểm khí vận này hơi ít.

Có lẽ vì ở vùng Tây Tạng, mức độ xa hoa của quý tộc bị hạn chế, cộng thêm việc mộ táng này chỉ còn là di tích không hoàn chỉnh. 500 điểm đúng là ít, nhưng bù lại ở đây có rất nhiều mộ.

Dưới khả năng dạ thị của Thiên Nhãn Thông, trong vòng vài dặm có không dưới cả trăm cọc gỗ bách Kỳ Liên.

Gần như dưới mỗi cọc gỗ đều có một mộ táng quý tộc thời Thổ Phồn.

Tiêu Dao di chuyển cực nhanh, không ngừng xuyên qua hoang

nguyên, mỗi khi tìm thấy một gốc bách là xác nhận vị trí mộ huyệt để hấp thụ khí vận.

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên liên tục.

Chẳng mấy chốc các di tích mộ táng gần đó đều bị Tiêu Dao hấp thụ sạch.

Hấp thụ nhiều như vậy, hắn cũng dần rút ra được quy luật.

Chương 205

Những ngôi mộ bị đạo tặc phá hoại quá nặng thì điểm khí vận rất ít, thậm chí có cái chỉ được 100 điểm.

Những ngôi mộ có cấu trúc tương đối hoàn chỉnh thì điểm cao hơn.

Ngoài ra, các di tích này thực chất đều ở trạng thái lộ thiên một nửa, hệ thống chỉ tính khi Tiêu Dao thực sự bước vào trong mộ.

Có những mộ hắn không thể hấp thụ vì hệ thống phán định chưa tiến vào bên trong.

Sau hơn hai giờ đồng hồ bận rộn, Tiêu Dao tổng cộng hấp thụ được khoảng hơn 5 vạn điểm khí vận.

Cộng với số tích lũy trước đó, hắn hiện có khoảng 14 vạn điểm.

Xem xong Tiêu Dao không nhịn được thở dài.

Phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan càng về sau càng khó thăng cấp, từ tứ phẩm lên tam phẩm cần tới 50 vạn điểm.

Dù sao thì cũng đã thấy hy vọng rồi.

Sau khi hấp thụ hết khí vận, Tiêu Dao quay về doanh trại, vừa kịp lúc bàn giao ca trực.

Hắn yên tâm đánh một giấc ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, cả đoàn tiếp tục lên đường.

Đi ròng rã một ngày trời, đến lúc chạng vạng tối mới nhìn thấy một ngọn núi đất không quá cao.

Ánh hoàng hôn buông xuống ngọn núi, phản chiếu vô số hang động, tự viện, nhà cửa và cung điện.

Phế tích vương triều Guge cuối cùng cũng xuất hiện.

Tiêu Dao quan sát toàn bộ di tích, thấy nó bao chiếm cả ngọn núi và vùng ngoại vi.

Ngọn núi không cao lắm, từ chân lên đỉnh tầm ba bốn trăm mét.

Đa số kiến trúc có màu vàng đất, hòa lẫn với màu của hoang nguyên và núi.

Thỉnh thoảng trên những bức tường đổ nát còn sót lại lớp sơn màu đỏ sẫm.

Kiến trúc phân bố có quy luật, vương cung xa hoa nằm trên đỉnh núi, giữa núi là các tự viện, dưới chân núi là nhà dân, kho tàng và các điêu lâu phòng ngự ở vòng ngoài.

Hồ Bái Nhất nhìn trời vẫn còn sáng, lập tức hỏi Minh Thúc xem địa điểm "Guge Ngân Nhãn" ghi trong kinh quyển nằm ở đâu.

Tiêu Dao cũng lắng nghe, hắn biết Ngân Nhãn có lẽ nằm trong "Luân Hồi Miếu", nhưng quỷ mới biết thế giới này có thay đổi gì không.

Dù sao quy mô đội ngũ lần này đã lớn hơn, tình huống dọc đường cũng biến hóa không ít, cứ cẩn thận là hơn.

Minh Thúc đang lơ mơ, khó khăn lắm mới gượng dậy được từ lưng bò Yak, hồi tưởng hồi lâu mới bảo Ngân Nhãn không nằm ở vương cung đỉnh núi mà ở một tự viện tên là Luân Hồi Miếu.

Miếu tự ở Tạng khu, miếu đỏ miếu trắng đều có sự khác biệt, Luân Hồi Miếu thờ phụng Ngân Nhãn tự nhiên cũng khác.

Hồ Bái Nhất mời Thiết Bổng Lạt Ma xem giúp, có một vị am hiểu phong tục tự viện Tây Tạng như ông ở đây thì mọi việc thuận lợi hơn nhiều.

Thiết Bổng Lạt Ma mượn ánh hoàng hôn quan sát một hồi, lập tức chỉ tay về phía một ngôi miếu có những cột trụ màu đỏ ở sườn núi.

Mọi người lập tức bắt đầu leo lên.

Theo lý thì Luân Hồi Miếu chỉ ở độ cao hơn trăm mét, địa thế không quá dốc, nếu ở nội địa thì chỉ nửa tiếng là leo tới.

Nhưng ở đây cao độ tới hơn bốn ngàn mét, leo hơn trăm mét dốc núi mà cả đoàn phải mất cả tiếng đồng hồ, đợi đến khi mặt trời lặn hẳn, không còn ánh sáng mới tới được chân miếu.

Đường xá trong phế tích Guge vẫn lờ mờ nhận ra được, nhưng đa phần đã bị phong hóa nghiêm trọng, đất tơi xốp, sơ sẩy một chút là sụt chân ngay.

Khi tới trước Luân Hồi Miếu, nhóm ba người Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử vẫn còn rất sung sức.

Những người khác thì miễn cưỡng chống đỡ, riêng ba người nhà Minh Thúc thì không chịu nổi nữa.

Tiêu Dao là người đầu tiên bước vào hộ pháp thần điện của Luân Hồi Miếu.

Vừa vào trong, Tiêu Dao liếc mắt nhìn một cái, tim bỗng đập nhanh liên hồi.

Trên tường toàn là những bức bích họa rực rỡ, đề tài về song tu của Mật tông, họa phong táo bạo, miêu tả tinh chuẩn, tư thế khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, nhìn thêm vài cái là đỏ mặt tía tai.

Đi tiếp vào bên trong, họa phong đột ngột thay đổi, trở thành những cảnh tượng địa ngục kinh hoàng, đầy rẫy các loại cực hình, khẩu vị nặng đến mức Tiêu Dao cũng phải kinh hãi.

Thiết Bổng Lạt Ma đi khá nhanh, bắt kịp Tiêu Dao rồi giải thích rằng vài trăm năm trước, nơi này là cấm địa, ngay cả vua của Guge cũng không được tùy tiện vào, dân chúng chỉ được đứng ở cửa.

Chỉ có những người giữ chức sắc tôn giáo mới được vào trong.

Có điều bãi bể nương dâu, giờ đây nơi này đã thành chỗ ở cho rắn rết chuột bọ.

Tiêu Dao gật đầu, tiếp tục đi ra phía sau, phát hiện tình trạng bảo tồn trong thần điện tốt hơn nhiều, nổi bật là mấy cột trụ lớn màu đỏ.

Trên cột có các chụp đèn.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lúc này cũng tiến vào.

"Không thấy bích họa Guge Ngân Nhãn đâu cả?

Tượng thần bên trong cũng mất sạch rồi.

Lão gian thương Minh Thúc kia có đáng tin không đấy, chẳng lẽ anh em mình đi chuyến này công cốc sao?" Bàn Tử đảo mắt nhìn một vòng thấy trống trơn, nhịn không được liền hỏi.

Tiêu Dao không nói gì, đưa tay chỉ lên đỉnh đầu.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử ngước lên, phát hiện trên trần thần điện là một bức bích họa rực rỡ khổng lồ.

Tuy có vài chỗ sụp đổ hư hại, nhưng hơn tám mươi phần trăm diện tích vẫn được bảo tồn.

Trong tranh là một nhãn cầu khổng lồ vô cùng.

Xung quanh nhãn cầu là các đồ đằng dạng tia phóng xạ tỏa ra tám hướng, chia trần nhà thành tám phần.

Mỗi phần vẽ những dị thú kỳ quái và các vị Không Hành Mẫu, mỗi vị một khác.

Tiêu Dao nhìn một hồi, lập tức hiểu rằng những dị thú và Không Hành Mẫu này đại diện cho các đặc trưng địa mạo và vị trí địa lý khác nhau.

Chỉ là nếu không có kinh quyển cổ đại để đối chiếu từng cái một thì không cách nào hóa giải được thông tin tọa độ ẩn chứa trong bức bích họa.

Chìa khóa hóa giải nằm trong tay Minh Thúc, mà lão thì sống chết không chịu đưa kinh quyển ra.

Chương 206

Nhóm Hồ Bái Nhất đành phải đợi Minh Thúc leo lên.

Đợi thêm mười mấy phút mới thấy Minh Thúc được Peter Hoàng và Vi Thiên Định dìu lên.

A Đông đi bên cạnh, cứ cách mười mét lại đưa ống thở cho Minh Thúc hít vài hơi.

Có thể thấy lão cũng đang liều mạng rồi.

Khi Minh Thúc vào đến thần điện, Tiêu Dao không để lão kịp thở dốc, lập tức chỉ lên bức họa Ngân Nhãn, bảo lão mau lấy kinh quyển ra đối chiếu để tìm tọa độ Thủy tinh thi trong Cửu Tầng Yêu Lâu.

Minh Thúc vừa vào điện, ngước nhìn bích họa một cái rồi ngồi phệt xuống đất, vừa thở oxy vừa lục lọi đồ đạc trong ba lô.

Tiêu Dao mấp máy môi định nhắc nhở lão điều gì đó nhưng lại không nói ra, chỉ kéo kéo Thiết Bổng Lạt Ma đang đứng sau cây cột đỏ ở giữa điện.

Lạt Ma có chút kỳ lạ định hỏi Tiêu Dao có chuyện gì, thì bất thình lình trong điện vang lên một tiếng động cực lớn.

Chỉ thấy cây cột đỏ mà Minh Thúc đang dựa vào đổ rầm xuống.

Peter Hoàng và Vi Thiên Định sợ hãi vội lao tới đỡ Minh Thúc.

Khi bụi bẩn tan đi, thần điện vẫn không sụp đổ.

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn Tiêu Dao, không nói gì, tiến lại gần cột trụ xem xét.

“Là cột giả, dùng để trang trí thôi.” “Diêu Tử, Lão Hồ, nhìn kìa!” Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên.

Mọi người phát hiện cây cột đỏ ngã va vào một bức tường, thế mà lại làm thủng một lỗ lớn trên đó.

Bên trong lỗ hổng đen kịt, rõ ràng là có một không gian khác.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức bật đèn pin chiếu vào trong.

Trong hốc tối hiện ra một pho tượng Phật bằng đồng ba mắt bốn tay, đầu đội bảo quan, ngồi kiết già trên đài sen.

Tượng mang phong cách Phật giáo Tây Tạng đậm nét, trang trí phức tạp hoa lệ, ba con mắt lấp lánh ánh bạc.

Phía sau tượng Phật là một cánh cửa sắt đen đóng chặt.

Trên cửa sắt dán dày đặc các phù chú kinh văn, có chút giống với kinh phiên trên đống Mani thường thấy ở Tây Tạng, nhưng lại có điểm khác biệt.

Kinh văn đều được viết bằng chất liệu màu đỏ, mang một phong cách vừa quỷ dị vừa túc mục.

Hiển nhiên pho tượng Phật ba mắt này và các phù chú trên cửa sắt chỉ có một tác dụng: Phong ấn cánh cửa sắt, không cho thứ bên trong thoát ra.

Tiêu Dao mỉm cười, Minh Thúc thật là có tác dụng, nếu không thì dù Tiêu Dao biết trong điện có hang động bị phong ấn, muốn tìm ra cũng không dễ.

Ai mà biết là bức tường nào chứ, chẳng lẽ lại đập hết tường ra, chuyện này đúng là phải nhờ vào cái "tựa lưng" định mệnh của Minh Thúc.

Mọi người nhìn cánh cửa sắt dán đầy bùa chú, đều không biết phía sau là gì.

Tuyết Lỵ Dương trước đó có xem qua một số tư liệu, kể rằng sau khi các nhà thám hiểm phương Tây phát hiện phế tích Guge, họ từng tìm thấy hang động chứa xác chết không đầu và hang chứa binh khí.

Theo thống kê, trong phế tích vương triều Guge có tổng cộng hơn sáu trăm tòa điện đường, nhà cửa, tự viện, tháp canh, nhưng các hang động địa đạo dưới lòng vương thành lại có tới hơn một ngàn cái.

Số lượng cụ thể không rõ ràng, nhưng chắc chắn diện tích dưới lòng đất lớn hơn nhiều so với phần kiến trúc trên mặt đất.

Thiết Bổng Lạt Ma tiến lên kiểm tra kỹ, phát hiện dưới chân tượng Phật Ngân Nhãn có một sợi xích sắt nối liền với cánh cửa sắt.

Tượng Phật không lớn, cao khoảng một thước, sắc vàng rực rỡ.

Nhưng đó không phải là vàng ròng hay đồng thuần túy, mà là một kỹ nghệ đặc biệt của vương triều Guge gọi là "ngũ kim hợp luyện", vốn đã thất truyền từ lâu.

Tạo hình tượng Phật thanh nhã túc mục, trình độ đúc tinh xảo, nhìn là biết giá trị không nhỏ.

Trên cánh cửa sắt dán phần lớn là Lục Tự Đại Minh Đà La Ni, hay còn gọi là Lục Tự Chân Ngôn: "Úm, Ma, Ni, Bát, Mễ, Hồng".

"Nơi này vốn là Luân Hồi Miếu, hang động bí mật sâu nhất có khả năng đại diện cho địa ngục trong luân hồi, chỉ có những kẻ tội đại ác cực sau khi chết linh hồn không được giải thoát mới bị nhốt sau cánh cửa sắt này.

Bên trong có lẽ là yêu ma địa ngục hoặc ngạ quỷ minh gian." Minh Thúc và Vương Bàn Tử đã nhìn tượng Phật Ngân Nhãn đến chảy nước miếng, nhưng vì có Thiết Bổng Lạt Ma ở đó nên cả hai đều nhịn lại, biết rằng tượng tuy quý nhưng so với mục tiêu cuối cùng của cả đoàn thì vẫn còn kém xa.

Họ nhỏ giọng thảo luận về giá trị của pho tượng.

"Theo tôi thấy, ít nhất cũng phải năm con số." "Năm con số?

Ông có nhầm không đấy, đem vào nhà đấu giá thì phải sáu con số, nếu vận hành tốt thì triệu đô Hồng Kông cũng chỉ là chuyện nhỏ." Tiêu Dao cười không nói gì, nhìn sang A Đông đang ôm bình dưỡng khí im lặng, phát hiện gã này quả nhiên trong mắt lóe lên vẻ tham lam.

Thiết Bổng Lạt Ma bảo mọi người bê đá lấp lỗ hổng trên tường lại, lúc Tiêu Dao ra tay, hắn thuận tay sờ vào tượng Phật Ngân Nhãn một cái.

Ngay khi đầu ngón tay chạm vào tượng Phật, tiếng thông báo hệ thống vang lên.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc tượng Tam Mục Đại Uy Đức Minh Vương, hấp thụ 20 điểm khí vận." "Phát Khâu Thiên Quan Ấn trích xuất thuộc tính đặc biệt của tượng Tam Mục Đại Uy Đức Minh Vương: Thuộc tính bị động - Trấn áp độc trùng, độc long." Tiêu Dao trong lòng một phen kinh hỉ.

Pho tượng này điểm khí vận không nhiều, dù sao vương triều Guge sụp đổ cũng không quá lâu, tầm thời Minh hoặc đầu Thanh ở nội địa.

Nhưng không ngờ trên tượng lại trích xuất được thuộc tính đặc biệt, một dạng kỹ năng bị động.

Trấn áp độc trùng, độc long, cái này có thể cộng dồn với hiệu quả của khống thuật, Thiết Lân Thuẫn và Long Lân Yêu Giáp trên người Tiêu Dao.

Độc long ở đây có thể là các loại rắn, cũng có thể là rồng độc theo nghĩa đen.

Thế giới này đã thay đổi lớn, quỷ mới biết có rồng độc thật sự

xuất hiện hay không.

Sau khi lấp xong lỗ hổng, Minh Thúc tiếp tục lấy ra bảo vật kinh quyển cổ, đối chiếu với bích họa trên trần điện để nghiên cứu.

Hồ Bái Nhất, Thiết Bổng Lạt Ma và Tuyết Lỵ Dương cũng tham gia.

Phái Luân Hồi tôn sùng nhãn cầu đã diệt vong từ lâu, bích họa Guge Ngân Nhãn cũng chỉ còn lại một chỗ duy nhất trong phế tích Guge này.

Nếu bức họa này bị phá hủy hay phong hóa thì e rằng thế gian không còn ai có thể giải mã được vị trí của Yêu tháp Ma quốc nữa.

Tuyết Lỵ Dương cũng tranh thủ chụp ảnh lại làm tư liệu.

Tiêu Dao cũng ghé mắt xem kinh quyển cổ đó, thấy trên đó ghi chép bản đồ cương vực Ma quốc, nhưng núi sông đều được đặt tên bằng hình tượng dị thú và thần linh.

Người bình thường căn bản không hiểu nổi, thời đại xa xưa, ý nghĩa tượng trưng của mạch núi hệ thủy cũng đã thay đổi nhiều, ngay cả người am hiểu phong tục Tây Tạng cũng khó mà nghiên cứu ra.

Hiện giờ bức bích họa khổng lồ trên trần điện chính là mật mã.

Các tia phóng xạ xung quanh nhãn cầu chia bích họa thành tám phương vị, dị thú và thần linh ở mỗi phương vị đều rõ mồn một.

Chương 207

Chỉ cần đối chiếu hai bên là có thể tìm ra vị trí cụ thể.

Chẳng mấy chốc Hồ Bái Nhất và Thiết Bổng Lạt Ma đã phân tích xong.

Trong phong thủy Tây Tạng có vùng Phượng Hoàng của núi Côn Luân, cạnh đó là vùng Đại Bằng và vùng Khổng Tước.

Yêu tháp Ma quốc nằm trên Phượng Hoàng Thần Cung của vùng Phượng Hoàng.

Theo ghi chép trong kinh quyển, Phượng Hoàng Thần Cung là một dải núi non, được bồi đắp bởi vàng bạc thủy tinh lưu ly, xung quanh có bốn ngọn núi tuyết đại diện cho bốn vị hộ pháp của Ma quốc.

Thiết Bổng Lạt Ma đối chiếu với nội dung trong thi ca Thiên Thụ Trường Thiên, vị trí của Phượng Hoàng Thần Cung theo mô tả trong bài thơ có lẽ nằm ở cửa núi Khắc Lạp Mễ Nhĩ.

Nơi đó là điểm giao hội của ba vùng Thanh, Tạng và Tân Cương.

Theo chú giải trong bích họa, phương hướng đó ứng với hai vị Không Hành Mẫu màu trắng và màu bạc.

Màu trắng chắc chắn đại diện cho núi tuyết, còn màu bạc đại diện cho băng xuyên.

Tiêu Dao đã học được Ất Tỵ Quan Tinh thuật từ mộ Lý Thuần Phong, lại học được một phần Thiên Tinh Phong Thủy thuật từ Hồ Bái Nhất, hệ thống Phát Khâu Thiên Quan cũng cung cấp Thanh Ô Phong Thủy thuật và Thanh Trúc Địa Khí luận.

Nhìn vào vị trí Phượng Hoàng Thần Cung, Tiêu Dao lẩm bẩm: "Địa hình ở đây phải gọi là Thù Mâu, trong Ất Tỵ Quan Tinh thuật còn

gọi là Long Đỉnh, ứng với thiên tinh, là xương sống của trời đất, nguồn gốc của Long Vương.

Chỉ cần định vị ở cửa núi Khắc Lạp Mễ Nhĩ, có thể dùng Quan Tinh thuật để định huyệt, tìm vị trí cụ thể." Khi Tiêu Dao đang nói, đột nhiên tiếng thông báo hệ thống vang lên.

"Hệ thống phát hiện ký chủ lĩnh ngộ Lạc Tinh Định Huyệt thuật, thưởng 50.000 điểm khí vận, thưởng Ô Kim Lạc Tinh Bàn." Lần này Tiêu Dao thực sự giật mình, hắn không còn để ý đến việc phân tích của nhóm Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nữa, một mình bước ra cửa Luân Hồi Miếu.

Tia sáng cuối cùng nơi chân trời đã tan biến, dưới bầu trời đầy sao, Tiêu Dao hít sâu một ngụm khí lạnh, ngước mắt nhìn lên.

Dải ngân hà vô tận dường như biến thành một tấm bản đồ khổng lồ chứa đựng vô số bí mật.

Lạc Tinh Định Huyệt thuật không phải là kỹ năng hệ thống ban tặng trực tiếp, cũng không phải trích xuất từ vật phẩm.

Tiêu Dao đã kết hợp các kiến thức từ Ất Tỵ Quan Tinh thuật, Thiên Tinh Phong Thủy thuật, Thanh Ô Phong Thủy thuật, Thanh Trúc Địa Khí luận, kiến thức phong thủy Tây Tạng của Thiết Bổng Lạt Ma và cả phong thủy trong mộ Hiến Vương để hình thành nên một kỹ năng mới.

Lạc Tinh Định Huyệt, sau này nhất định phải chỉnh lý và tinh tiến thêm, nó tuyệt đối không thua kém tầm long định huyệt chính tông, thậm chí giới hạn còn cao hơn.

Sau đó, Tiêu Dao lấy từ không gian hệ thống ra vật phẩm vừa được thưởng, một thứ to tầm lòng bàn tay trông như la bàn.

Ô Kim Lạc Tinh Bàn.

Trên vật phẩm này cũng có thiên trì, nội bàn và ngoại bàn, nhưng điểm khác biệt là giữa nội và ngoại bàn có thêm một lớp tinh bàn.

Trên đó không chỉ có Thiên can Địa chi, Bát quái Ngũ hành, Nhị thập tứ sơn Thất thập nhị long, mà còn có Nhị thập bát tú và Hoàng đạo thập nhị cung.

Người bình thường nhìn vào cái la bàn phức tạp này chắc chắn sẽ chóng mặt hoa mắt, nhưng Tiêu Dao thì mừng rỡ không thôi.

Đặc sắc lớn nhất của Ô Kim Lạc Tinh Bàn, ngoài tinh bàn ra chính là thiên trì.

Thiên trì là nơi đặt kim chỉ nam ở giữa la bàn, còn gọi là hải để, là nền tảng của cả la bàn.

Chỉ khi kim chỉ nam chuẩn xác linh mẫn thì la bàn mới phát huy được tác dụng.

Nhưng dù là Dương công bàn hay Bố y bàn thì đều có một nhược điểm chí mạng: Khi gặp nơi từ trường hỗn loạn hoặc khí trường quỷ dị, loại la bàn này hoàn toàn vô dụng.

Giống như lúc trước nhóm Tiêu Dao ở thung lũng Trùng Cốc ở Vân Nam, la bàn và kim chỉ nam hoàn toàn hỏng bét vì hai khối thiên thạch khổng lồ khiến từ trường ở đó hỗn loạn.

Trong thiên trì của Ô Kim Lạc Tinh Bàn, ngoài kim chỉ nam còn có một cây ẩn châm làm bằng ô kim, không hoạt động nhờ từ lực mà nhờ vào tính toán phong thủy số thuật, định vị kim vào một tinh tú nhất định.

Ngay cả ở nơi từ lực bị vặn xoắn, chỉ cần có thể quan sát tinh tú là vẫn phát huy tác dụng.

Thậm chí không cần ban đêm, ban ngày có mặt trời, chỉ cần căn cứ vào góc độ mặt trời là vẫn dùng được.

Không lâu sau, nhóm Hồ Bái Nhất và Minh Thúc cũng bước ra khỏi Luân Hồi Miếu.

Có được manh mối về Yêu tháp, mọi người đi xuống chân núi, nghỉ đêm trong một điêu lâu phòng ngự.

Sói hoang trên hoang nguyên rất nhiều, dù phong trào diệt sói mười mấy năm trước diễn ra mạnh mẽ nhưng vẫn chưa tiêu diệt hết.

May mà điêu lâu rất kiên cố, vốn là kiến trúc phòng thủ nên chỉ có một lối ra, lấp lại là không lo sói vào được.

Sau khi ăn tối và uống trà bơ, mọi người đều đi ngủ sớm.

Chuyến đi vào Tạng mấy ngày qua khiến đa phần đều đã kiệt sức.

Tiêu Dao nheo mắt nhưng không ngủ sâu.

Đêm nay chắc chắn là một đêm không yên ả.

Quả nhiên nửa đêm, trong cơn mơ màng, Tiêu Dao thấy hai bóng đen đi ra khỏi điêu lâu.

Chẳng mấy chốc Hồ Bái Nhất cũng nhỏm dậy, định đuổi theo hai bóng người kia nhưng lại quay lại đánh thức Vương Bàn Tử.

Khi hai người đi ngang qua Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất định bịt miệng để đánh thức hắn thì thấy hắn đã mở mắt từ lúc nào.

Hồ Bái Nhất giật nảy mình, Tiêu Dao mỉm cười ra hiệu im lặng.

Sau đó ba người rón rén bước ra khỏi điêu lâu.

Kỹ năng Thiên Nhãn Thông giúp Tiêu Dao nhìn rõ từ xa, hai bóng đen đó là A Đông và Vi Thiên Định.

A Đông bình thường tuy luôn cung kính với bọn Tiêu Dao, nhưng hắn biết gã này là một "phật gia" (kẻ trộm).

Dân gian có câu "giặc không đi tay không", hôm nay trong Luân

Hồi Miếu thấy tượng Phật Ngân Nhãn, Bàn Tử và Minh Thúc vì đại cục mà không lấy, nhưng hạng người như A Đông thì hoàn toàn không kiềm chế nổi lòng tham.

Huống hồ Bàn Tử và Minh Thúc còn tâng bốc giá trị pho tượng lên tận trời xanh.

Còn về Vi Thiên Định, Tiêu Dao không dám khẳng định gã là đồng bọn của A Đông hay chỉ là nhất thời nảy ý đi cùng, nhưng gã này cũng không mang lại ấn tượng tốt cho hắn.

Ba người Tiêu Dao đi chưa được bao xa thì phía sau lại có thêm một người đi theo.

Tiêu Dao quay đầu lại thở dài, đúng là đông người lắm chuyện.

Ban đêm đi làm chuyện mờ ám mà số người cứ tăng lên gấp đôi, giờ lại thêm một người nữa.

Người bám theo sau là Tô Doanh, lúc này cô cũng đang đeo thanh Đại Việt Long Tước dài bốn thước trên lưng.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử thấy vậy định quay lại, nhưng bị Tiêu Dao cản lại.

"Hai anh cứ đi xem A Đông trước đi, Tô Doanh để tôi xử lý." Tô Doanh suốt chặng đường không kêu khổ kêu mệt, còn giúp khuân vác đồ đạc, chăm sóc Thục Na và A Hương, quan hệ với Tuyết Lỵ Dương cũng tốt nên Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều có ấn tượng tốt về cô.

Chương 208

Hồ Bái Nhất vỗ vai Tiêu Dao, dặn một câu: "Nhẹ nhàng chút nhé." Khóe mắt Tiêu Dao giật giật, nhẹ nhàng cái quái gì chứ, tôi có làm gì cô ấy đâu.

Dưới ánh trăng, Tô Doanh bước tới trước mặt Tiêu Dao, tò mò nhìn hai nhóm người phía trước.

"Họ đi đâu vậy?

Trông lén lút thế kia." Tiêu Dao thở dài nhìn "cô nàng tò mò" trước mặt: "Còn làm gì nữa, hai kẻ dẫn đầu đi ăn trộm, hai kẻ theo sau cũng chẳng tốt lành gì, định đi nhát ma người ta đấy." Tô Doanh lập tức mỉm cười, mắt cong thành hình trăng khuyết: "Nghe có vẻ thú vị nhỉ, tôi cũng đi xem được không?" "Không phải cô đang ngủ cùng Thục Na, A Hương và Dương tham mưu trưởng ở trong sao?

Sao cũng chạy ra ngoài vậy?" Tiêu Dao hỏi.

Tô Doanh nhíu mày: "Ban ngày mệt quá nên giờ hơi khó ngủ, định ra ngoài xem mọi người làm gì, ai ngờ thấy toàn chuyện hay." Tiêu Dao đành chịu: "Được rồi, hai chúng ta cùng đi, nhưng lúc đó cô phải nghe lời tôi đấy." Tô Doanh không biết nghĩ gì, mặt ửng hồng: "Được, đều nghe anh tất." Tiêu Dao cười khổ, lấy một thỏi vàng đập nhẹ vào đầu cô: "Cả ngày toàn nghĩ gì đâu không, thuần khiết chút đi." Nói xong, hắn dẫn Tô Doanh bám theo từ xa.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đang ủ mưu dọa A Đông và Vi Thiên Định.

Nhưng cả hai không biết rằng, trong Luân Hồi Miếu thực sự có thứ có thể khiến người ta hồn bay phách tán.

Chẳng mấy chốc Tiêu Dao đã đưa Tô Doanh tới cửa miếu.

Lúc này Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đã đi đường tắt lẻn vào trong miếu, leo lên cột trụ trốn.

A Đông và Vi Thiên Định hoàn toàn không hay biết, lúc này đang thở hồng hộc khuân đá ở chỗ lỗ hổng.

Khi đá được dọn sạch, lộ ra tượng Phật ba mắt, A Đông nói một câu: "Anh Vi, chúng ta chỉ lấy tượng thôi nhé, lấy xong rồi đi, cái cửa sắt kia em nhìn thấy gai cả người, đừng mở ra nữa." Vi Thiên Định cười lạnh: "Mẹ kiếp, đến đây rồi mà còn nhát như thỏ đế thế?

Một pho tượng thì đáng bao nhiêu tiền?

Vác về vừa mệt vừa dễ bị phát hiện, biết đâu sau cửa kia còn nhiều châu báu hơn." A Đông mếu máo, chỉ đành đi bê tượng Phật.

Dưới chân tượng Phật nối với một sợi xích sắt, sợi xích xâu vào cánh cửa sắt dán đầy kinh văn.

Trên cửa sắt có một ổ khóa khóa cả tượng và cửa lại với nhau.

A Đông có vẻ giỏi mở khóa, gã nhanh chóng lấy dụng cụ ra hí hoáy vài cái là mở được.

Sau đó A Đông quỳ xuống đất dập đầu vái tượng Phật mấy cái.

"Phật gia phù hộ, con trên có mẹ già tám mươi, dưới có con thơ ba tuổi, cơm không có mà ăn nên mới phải làm nghề này, xin Phật gia từ bi hỉ xả, đừng trách tội..." Còn chưa nói xong thì Vi Thiên Định đã đạp vào mông A Đông một cái.

"Lảm nhảm ít thôi, mau tay lên." A Đông tức mà không dám nói, định bê tượng Phật xuống thì đột nhiên nghe thấy một tiếng cười trong điện.

Tiêu Dao đang nấp trong bóng tối bên ngoài không nhịn được lắc

đầu, hắn bóp nhẹ tay Tô Doanh, chỉ lên hai bóng đen trên cột trụ, nói nhỏ: "Đừng sợ, là cái tên ngốc Bàn Gia không nhịn được cười đấy." Tô Doanh mở to mắt, mặt lộ vẻ kinh hãi, chỉ về phía A Đông, cũng nói nhỏ: "Tôi không sợ tiếng cười của Bàn Gia, nhìn chỗ kia kìa." Tiêu Dao nhìn theo, phát hiện sau khi ổ khóa cửa sắt được mở ra, không biết từ lúc nào cửa đã hé ra một khe hở, từ bên trong thò ra một cánh tay trắng bệch.

Lúc này cửa sắt mở toang, A Đông đang đứng trước cửa, tay ôm tượng Phật ba mắt, hiển nhiên đã nhìn thấy toàn bộ cánh tay trắng bệch sau cửa.

Vừa rồi còn đang hì hục bê đá, dập đầu đến mức thở hổn hển, giờ đây mặt A Đông cắt không còn giọt máu, mắt trợn ngược, đổ rầm xuống đất chết tươi.

Tô Doanh nhìn mà trợn tròn mắt, suýt chút nữa hét lên thành tiếng.

A Đông thì Tô Doanh đương nhiên biết, bình thường trông gã thật thà chân chất, nhìn vẻ mặt vừa rồi thì gan cũng không lớn, nhưng không ngờ lại bị thứ sau cánh cửa sắt dọa chết khi còn sống sờ sờ như vậy?

Cánh tay trắng bệch đó là thứ gì chứ?

Vi Thiên Định lúc này hiển nhiên cũng đã thấy thứ sau cửa, mặt gã cũng trắng bệch nhưng chưa bị dọa chết ngay, gã lục lọi hồi lâu mới rút ra được một con dao găm quân dụng.

Vật tư và hành lý của đại đoàn đều đang được vận chuyển, nên nhóm Minh Thúc không mang theo vũ khí trang bị, hỏa khí duy nhất hiện giờ là hai khẩu súng săn mà Tiêu Dao lấy được từ bọn lâm tặc.

Vi Thiên Định cầm dao găm lùi lại từ từ, dường như sợ làm kinh động thứ bên trong, thời tiết đêm ở Tây Tạng rất lạnh nhưng đầu gã

lúc này mồ hôi đầm đìa.

Dưới ánh trăng mờ ảo hơi ánh đỏ, Tiêu Dao thấy một thứ từ sau cánh cửa sắt chậm rãi bò ra.

Thứ này hình dáng giống người, bò bằng bốn chi, trên người mọc những sợi lông tơ mịn, độ dày và độ dài nằm giữa lông người và lông thú.

Do góc độ của cánh cửa sắt, Tiêu Dao chỉ thấy được thân thể, còn mặt mũi thì nhìn không rõ lắm.

Sau khi thứ đó ra ngoài, nó bò đến trước xác A Đông, dường như dùng mũi ngửi ngửi, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Vi Thiên Định.

Vi Thiên Định đã sợ mất mật cuối cùng không giữ nổi bình tĩnh, quay người bỏ chạy thục mạng.

Con quái vật vốn đang bò chậm chạp bỗng lao vọt đi như một tia chớp, nhảy lên lưng Vi Thiên Định.

Tô Doanh đưa tay định lấy thanh Đại Việt Long Tước sau lưng nhưng bị Tiêu Dao ấn lại.

"Tôi phải cứu người..." Tô Doanh nói nhỏ.

"Không kịp rồi." Tiêu Dao vừa dứt lời, chỉ nghe Vi Thiên Định thảm khiếu một tiếng.

Nhưng gã không bị quái vật quật ngã, mà ôm mặt ngã xuống đất lăn lộn.

Tiêu Dao nhìn kỹ, thấy trên mặt Vi Thiên Định có một con nhện to bằng bàn tay đang cắn chặt.

Loại nhện này là Tuyết Chu đặc hữu của Tây Tạng, độc tính cực mạnh, không giỏi chăng lưới, thường dùng độc dịch và răng sắc để săn mồi.

Hiển nhiên Tuyết Chu đã coi Vi Thiên Định là thức ăn.

Vi Thiên Định ngã xuống đất mới hét được hai tiếng thì con quái vật đã lao tới đè lên người gã, cắn chặt lấy cổ.

Tiếng hét của Vi Thiên Định im bặt.

Dưới ánh trăng, con quái vật "răng rắc" gặm nhấm cổ Vi Thiên Định, hút lấy máu tươi đang chảy ra.

Vi Thiên Định chết rồi, nhưng xác gã vẫn còn co giật nhẹ.

Tô Doanh hiển nhiên không quen đối mặt với cảnh tượng thảm khốc này, mặt trắng bệch, thân thể run rẩy.

Tiêu Dao nhìn cũng thấy gai người, cảnh này giống như mèo vờn chuột, chỉ có điều đối tượng bị săn đuổi đã đổi thành con người.

Tiêu Dao khẽ vỗ vỗ tay Tô Doanh, sau đó bước ra từ bóng tối.

"Thứ này là Thực Tội Ba Lỗ, trong bích họa địa ngục ở phía trước thần điện có miêu tả đấy, trốn không thoát đâu." Tiêu Dao nhẹ giọng nói.

Lời này không chỉ dành cho Tô Doanh, mà còn cho cả Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đang trốn trên cột.

Hai người vốn định ra trêu chọc A Đông nên đều không mang trang bị, lúc này thấy Tiêu Dao xuất hiện thì mừng rỡ khôn xiết.

"Mọi người cứ nấp kỹ đi, cái thứ quỷ này cứ giao cho tôi." Tiêu Dao nói khẽ.

Sau đó Tiêu Dao vung tay trái cầm Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn, tay phải rút Toái Tinh Tịch Tà Đao, nhìn chằm chằm vào con Thực Tội Ba Lỗ đang gặm xác Vi Thiên Định.

Tô Doanh kinh ngạc phát hiện, trên người Tiêu Dao, tấm khiên và con dao ngắn trông có vẻ cũ kỹ kia, vào ban đêm bỗng trở nên mờ ảo.

Chương 209

Nếu không phải đã thấy chúng vào ban ngày, chắc cô không thể nhận ra hắn đang cầm thứ gì.

Không chỉ vậy, khi Tiêu Dao cầm đao khiên vào tay, khí chất cả người bỗng chốc trở nên sắc lẹm, sát khí tỏa ra ngùn ngụt.

Trong mơ hồ, Tô Doanh thậm chí cảm thấy Tiêu Dao còn đáng sợ hơn cả con Thực Tội Ba Lỗ kia.

Có Tiêu Dao chắn phía trước, Tô Doanh cũng bớt sợ hơn.

Thực ra Tô Doanh không phải cô gái yếu đuối, một người có thể múa thanh đao dài bốn thước thì không thể gọi là yếu đuối được.

Lúc này Tô Doanh cũng rút Đại Việt Long Tước ra, lưỡi đao thuôn dài lấp lánh hàn quang dưới ánh trăng, mũi đao hướng thẳng về phía Thực Tội Ba Lỗ.

Khóe môi Tiêu Dao hơi nhếch lên, thân hình lóe lên một cái.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tô Doanh đều ngây người.

Chỉ thấy bóng dáng Tiêu Dao đột nhiên biến mất giữa hư không, sau đó xuất hiện ngay trước mặt Thực Tội Ba Lỗ.

Con quái vật vừa thấy Tiêu Dao, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một tấm khiên to như cái chậu đập thẳng vào mặt.

Một tiếng "đốp" vang lên, ngũ quan của con quái vật nát bét, máu tươi bắn tung tóe.

Thực Tội Ba Lỗ thảm thiết kêu lên, tiếng kêu như tiếng cú đêm vô cùng thê lương, chưa kịp làm gì tiếp theo thì Toái Tinh Đao của Tiêu Dao đã bổ xuống.

Một tiếng "cộp", đầu con quái vật rơi xuống đất, lăn mấy vòng đến ngay cạnh xác A Đông, mặt đối mặt với gã, trán còn đụng trán gã.

Hồ Bái Nhất thầm mắng một câu, lòng nghĩ hôm nay Diêu Tử thể hiện có hơi "màu mè" quá rồi, vừa lên đã dùng tuyệt kỹ.

Tô Doanh vẫn chưa hết chấn kinh: "Đây là cao thủ trong truyền thuyết sao?" Kỹ năng áp sát vừa rồi của Tiêu Dao thực sự quá chấn động đối với cô.

Tiêu Dao mỉm cười nhẹ, thu Thiết Lân Thuẫn vào tay trái.

Ngay lúc đó lại nghe một tiếng hét thảm.

Là từ cái xác A Đông đang nằm trên đất phát ra.

A Đông vốn chưa chết, chỉ là vì phản ứng cao nguyên cộng thêm việc nửa đêm leo lên miếu, rồi khuân đá khuân tượng, thể lực tiêu hao quá lớn, bất thình lình thấy Thực Tội Ba Lỗ nên nghẹn thở mà ngất đi.

Giờ bị cái đầu quái vật va trúng trán nên giật mình tỉnh dậy.

Tỉnh thì tỉnh đi, đằng này lại tỉnh đúng lúc đang áp mặt sát sàn sạt với mặt con Thực Tội Ba Lỗ.

Mặt con quái vật vốn đã chẳng đẹp đẽ gì, nhăn nheo như khỉ già, mỏ dài, giờ lại bị Tiêu Dao đập nát bấy bằng khiên, nhìn từ xa đã đủ kinh tủng rồi.

A Đông lúc này cách mặt nó chưa đầy mười phân, vừa mở mắt ra đã thấy đầy máu và thịt vụn kinh tởm, lại còn là cái đầu "người" bị chặt đứt.

Khí tức A Đông vốn đã yếu, bị dọa quá đột ngột nên lần này nghẹn thở thật, chết thẳng cẳng.

Tiêu Dao cũng hoàn toàn không ngờ sự việc lại diễn biến như vậy.

Vốn tưởng hạ gục quái vật xong sẽ cứu được mạng A Đông, ai dè

gã vẫn chết.

Đúng là sự ác ý sâu xa của thế giới này, khiến Tiêu Dao rùng mình một cái.

Nhưng ngay sau đó hắn cũng thấy an ủi khi tiếng hệ thống vang lên.

"Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Thực Tội Ba Lỗ trưởng thành, thưởng 2.000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Thực Tội Ba Lỗ trưởng thành, thưởng một tấm Da Người Tuyết." Tiêu Dao nghe thông báo hệ thống mà ngẩn người.

Cái gì vậy?

Da Người Tuyết?

Khẩu vị hệ thống càng ngày càng nặng rồi đấy.

Nhưng khi xem giới thiệu về Da Người Tuyết, Tiêu Dao lập tức rút lại lời chê bai.

Da Người Tuyết: Lông da của vượn khổng lồ cổ đại vùng Himalaya, hiệu quả giữ ấm cực mạnh, có thể ẩn nặc khí tức của người ở một mức độ nhất định.

Đồng thời được gia trì chú Bất Động Minh Vương, có tác dụng đặc thù phòng hủ trấn hồn.

Đồ tốt đây rồi!

Dù hiện tại nó chỉ là một nguyên liệu, nhưng nếu sau này chế tạo thành trang bị thì chắc chắn sẽ là một món cực phẩm.

Đang nghĩ ngợi, bỗng tiếng hệ thống lại vang lên.

"Hệ thống phát hiện Da Người Tuyết và mười chiếc lông của Kim Sí Cự Điêu có thể hợp thành trang bị: Vân Đài Kim Sí Phi Phong.

Phí hợp thành tiêu tốn 1.000 điểm khí vận, có hợp thành không?" Tầm này thì còn do dự gì nữa, Tiêu Dao lập tức chọn hợp thành.

Dù sao hiện giờ điểm khí vận của hắn đã hơn 19 vạn điểm, một ngàn điểm không đáng là bao.

Trong nháy mắt, trong không gian hệ thống xuất hiện một trang bị mới toanh.

Vân Đài Kim Sí Phi Phong: Hiệu quả giữ ấm tăng 500%, ẩn nặc khí tức 50%, tốc độ hành động tăng 20%, gia trì chú Bất Động Minh Vương, miễn dịch 20% các loại pháp thuật tinh thần.

Đồ quá xịn!

Tiêu Dao vừa nhìn đã biết chiếc áo choàng này ở vùng tuyết vực cao nguyên này chính là chí bảo.

Các thuộc tính đều vô cùng thực dụng, đặc biệt là ẩn nặc khí tức và tăng tốc độ, sức hút đối với hắn là rất lớn.

Với hai thuộc tính này, cộng thêm Toái Tinh Đao và Thiết Lân Thuẫn được phủ vật liệu hấp thụ ánh sáng, vào ban đêm, Tiêu Dao chẳng khác nào một bóng ma trong bóng tối, chỉ cần hù dọa thôi cũng đủ làm người ta khiếp vía.

Sau khi hợp thành, Da Người Tuyết trên áo choàng cũng thay đổi, lông trở nên mịn màng hơn, màu sắc chuyển sang trắng xen lẫn các vân mây màu xám đậm nhạt khác nhau, trông hơi giống da báo tuyết.

Mười chiếc lông Kim Sí Cự Điêu trang trí trên cổ áo khiến nó trông cực kỳ oai phong.

Lúc này Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng từ trên cột leo xuống, kiểm tra xác A Đông, xác nhận gã đúng là bị dọa chết thật, cả hai đều lắc đầu thở dài.

Tô Doanh cũng thu thanh Đại Việt Long Tước lại, bám sát sau lưng Tiêu Dao.

Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bái Nhất rồi lại nhìn Tiêu Dao, mặt hiện lên nụ cười đầy ý nhị: "Nhìn kìa, đằng nào cũng thế rồi, hay là chúng ta... vào trong xem chút?" Tiêu Dao gật đầu.

Thấy Tiêu Dao đồng ý, Hồ Bái Nhất tự nhiên không có ý kiến gì, bốn người cùng bước vào cánh cửa sắt dán đầy kinh văn kia.

Sau cửa là một không gian giống như địa lao, trên tường có các hang động lớn nhỏ.

Chương 210

Cái nhỏ chỉ bằng bắp tay, cái lớn thì đủ cho một người chui lọt.

Trên đỉnh có một lỗ hổng tròn nhẵn, dường như thông thẳng lên phía trên như một giếng đứng.

"Cái này chắc thông lên vương cung trên đỉnh núi, chắc năm xưa các quý tộc trong cung khi trừng phạt phạm nhân sẽ ném thẳng từ miệng giếng xuống sào huyệt của lũ quái vật." Hồ Bái Nhất nói.

Tiêu Dao gật đầu, trong không gian như địa lao này đầy rẫy hài cốt, có của động vật nhưng đa số là xương người.

Không ít hài cốt có vết gặm nhấm, dấu răng cắn rất rõ ràng, hiển nhiên là bị Thực Tội Ba Lỗ ăn thịt.

Bỗng nghe tiếng Vương Bàn Tử gọi.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất vội chạy tới, thấy Bàn Tử đang cầm một tấm da lông đen thùi lùi.

"Trông không giống da gấu ngựa Tây Tạng, cũng không phải da người, chẳng lẽ lại là da dã nhân?" Hồ Bái Nhất đoán.

"Không phải đâu." Tiêu Dao lập tức phủ định.

Đùa sao, hệ thống vừa mới cho hắn một tấm da Người Tuyết, dãy Himalaya này chỉ có thể có một loại dã nhân tồn tại thôi...

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao khẳng định chắc nịch như vậy cũng vội vàng đồng tình.

Sau đó Hồ Bái Nhất vung tay một cái, từ dưới đống da thú rơi ra một vật giống như đầu lâu.

Vương Bàn Tử giật mình, vội cúi người nhặt lên.

“Ơ, cái này hơi mềm, lạ thật đấy.” Bốn người vội bật đèn pin soi vào, phát hiện trên vật giống đầu lâu đó có chi chít chữ viết.

“Có chữ à?” “Chẳng nhận ra chữ gì cả.” “Nhìn cái vẻ thiếu kiến thức của mấy anh kìa, tránh ra để tôi.” Tiêu Dao chen vào, thấy chữ trên đó giống chữ cái tiếng Anh, chắc là một loại ngôn ngữ thuộc hệ Latinh.

Vấn đề là cũng chỉ là giống thôi, huống hồ tiếng Anh của Tiêu Dao cũng chẳng ra sao, nhìn nửa ngày chẳng nhận ra từ nào.

Tiêu Dao chẳng thấy xấu hổ chút nào, đánh chết cũng không thừa nhận, hắn hắng giọng hai cái rồi dưới ánh mắt mong đợi của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, hắn gãi mũi nói một câu: “Đêm nay trăng đẹp thật nhỉ.” Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đồng thanh “Xùy” một tiếng, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tiêu Dao.

“Là tiếng Bồ Đào Nha.

Nội dung trên đó chắc là Kinh Thánh.” Tô Doanh không biết từ lúc nào đã ghé sát lại, thong thả nói.

“Ơ?

Cô biết tiếng Bồ Đào Nha sao?” Tiêu Dao kinh ngạc hỏi.

“Biết một chút.

Ngoài tiếng Bồ Đào Nha, tôi cũng biết sơ sơ tiếng Đức, tiếng Nga, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Ả Rập và tiếng Hàn.” Tô Doanh mỉm cười.

Ba tiếng hít khí lạnh vang lên trong địa lao sau cửa sắt, ba “học tra” đều không tự chủ được mà dâng lên nỗi sợ hãi bị “học bá” chi phối.

“Ách, tôi nhiều lời hỏi một câu nhé, thường thì chẳng phải mọi người hay học tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Nhật sao?

Cảm giác cô học hơi lệch tông nhỉ?" Vương Bàn Tử mặt dày hỏi.

Tô Doanh lộ ra nụ cười thuần khiết thiên chân giống hệt Tiêu Dao: "Tiếng Anh, tiếng Pháp và tiếng Nhật thì tôi nghĩ mình phải gọi là tinh thông chứ không phải biết một chút." Vương Bàn Tử giơ tay: "Được rồi, được rồi, coi như tôi chưa hỏi." "Nhưng tại sao ở đây lại có Kinh Thánh tiếng Bồ Đào Nha?" Hồ Bái Nhất thắc mắc.

"Có khả năng trước đây có một số giáo sĩ truyền đạo từng đến vương triều Guge, chỉ là kết cục có vẻ hơi thê thảm." Tiêu Dao nói một câu, sau đó chỉ vào vật giống đầu lâu kia.

"Chắc là một cuốn Kinh Thánh, chỉ là được làm thành hình mặt nạ, trên đó dường như có vẽ bản đồ." Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tô Doanh đều ghé mắt nhìn, quả nhiên trên mặt nạ vẽ đầy những đường nét, có đủ hình thù sông núi và lâu đài.

Hồ Bái Nhất nhanh chóng thu đồ lại, bốn người rời khỏi đó quay về điêu lâu phía dưới chân núi.

Những người trong điêu lâu lúc này đều đã tỉnh.

Vừa rồi nhóm Tiêu Dao giết Thực Tội Ba Lỗ gây ra không ít động tĩnh trong Luân Hồi Miếu, đủ loại tiếng la hét.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương và Thiết Bổng Lạt Ma đang định vào miếu tìm mọi người.

Thấy nhóm Tiêu Dao quay lại, họ mới cùng vào trong điêu lâu.

Bốn người vừa bước vào điêu lâu, chưa kịp nói gì thì bất ngờ nghe tiếng một cô gái kinh hô.

Sau đó một bóng người từ phòng trong điêu lâu lao ra.

Một lúc sau mọi người mới nhìn rõ đó là A Hương, con gái nuôi của Minh Thúc.

A Hương lúc này đi chân đất lao vào lòng Minh Thúc, không ngừng nấc nghẹn.

Minh Thúc vội vàng vỗ lưng A Hương, không ngừng an ủi: "Con ngoan đừng sợ, có ba đây, có chuyện gì vậy?" Lúc này A Hương trừng đôi mắt to, trống rỗng vô thần, nhìn một vòng trong điêu lâu rồi lẩm bẩm: "Con thấy anh Vi người đầy máu, mất cả đầu, còn anh A Đông thì mặt xanh mét, cứ đi tới đi lui trong phòng." "Là Trung Âm Thân, phải mau chóng độ vong, nếu không sẽ hại chết người khác đấy." Thiết Bổng Lạt Ma nói.

Trung Âm Thân là một khái niệm trong Mật tông, chỉ trạng thái sau khi chết nhưng chưa đầu thai vào luân hồi.

Thiết Bổng Lạt Ma hỏi A Hương xem hai Trung Âm Thân đó đang ở đâu.

A Hương run rẩy giơ ngón tay chỉ về phía cửa.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức chột dạ.

Dù Vi Thiên Định và A Đông không chết trong tay họ, cũng chẳng liên quan gì mấy, nhưng họ vẫn sợ Minh Thúc hiểu lầm là họ giết người.

Tiêu Dao thì chẳng có lo ngại đó.

"Vi Thiên Định và A Đông ban đêm lẻn vào Luân Hồi Miếu định trộm tượng Phật ba mắt, bị con quái vật phong ấn sau tượng giết chết rồi, hiện giờ xác của họ và con quái vật đang ở trong miếu." "Còn về Trung Âm Thân à." Tiêu Dao cười lạnh vung Thiết Lân Thuẫn ở tay trái, rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra: "Bất kể là Trung Âm Thân hay quỷ quái gì, dám bước vào đạo môn này một bước, tôi sẽ khiến chúng hồn phi phách tán." Thấy Tiêu Dao rút đao, Minh Thúc giật nảy mình.

"Chẳng lẽ các người giết Vi Thiên Định và A Đông sao?" Minh

Thúc vừa nói vừa nháy mắt với Peter Hoàng.

Peter Hoàng vừa định rút dao găm thì cảm thấy bóng người trước mắt lóe lên, một lưỡi đao ngắn đã kề ngay cổ gã.

"Không chỉ Trung Âm Thân, mà người sống cũng liệu hồn mà ngoan ngoãn cho tôi, nếu tôi muốn giết người thì chẳng ai sống sót nổi đâu." Mặt Tiêu Dao vẫn treo nụ cười.

Mặt Minh Thúc trắng bệch, còn Peter Hoàng thì cảm thấy cả người lạnh toát, một luồng sát khí cực mạnh khiến gã không dám động đậy.

Chàng trai trẻ này rốt cuộc là ai?

Peter Hoàng từng nghe Vi Thiên Định kể là Tiêu Dao công phu giỏi.

Nhưng trong mắt một cựu binh dày dạn chiến trường như Peter Hoàng, loại công phu của thanh niên như Tiêu Dao chắc cũng chỉ là hiếu thắng ham đấu đá thôi, gặp máu là choáng ngay.

Người duy nhất khiến Peter Hoàng có chút kiêng dè chỉ có Hồ Bái Nhất - một cựu binh từng trải qua sinh tử, ngay cả Vương Bàn Tử to khỏe bắn súng giỏi gã cũng không để vào mắt.

Nhưng lúc này Tiêu Dao vừa ra tay, Peter Hoàng mới biết mình sai rồi.

Chương 211

Sát khí trên người chàng trai này tuyệt đối không phải chỉ giết một hai mạng người mà có được, e rằng dưới tay phải hạ sát cả trăm mạng mới có được khí thế âm lãnh thấu xương như vậy.

Chẳng lẽ cậu ta là lính đánh thuê từ nhỏ sao?

Tiêu Dao chẳng quan tâm Peter Hoàng đang nghĩ gì, vẫn mỉm cười.

"Tôi không nói dối, lúc đó tôi cũng có mặt, A Đông và Vi Thiên Định đi trộm tượng Phật, Vi Thiên Định bắt A Đông mở cửa sắt sau lưng tượng, con quái vật bên trong xông ra mới giết chết hai người họ." Tô Doanh lúc này bước ra nói giúp.

"Tốt nhất là nên có sự tin tưởng tuyệt đối với Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất, nếu không chuyến hành động này sẽ không thành công đâu, sớm ngày quay về Hồng Kông mới là lựa chọn đúng đắn." Tô Doanh vừa nghiêm nghị nói với nhóm Minh Thúc, vừa nhẹ nhàng đặt tay lên tay Tiêu Dao đang cầm Toái Tinh Tịch Tà Đao.

Tiêu Dao động lòng, từ từ thu đao lại.

Sau đó hắn lại phất tay một cái.

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng gió thổi qua, vốn không nhìn rõ động tác của Tiêu Dao, thì sau đó nghe A Hương hét lên một tiếng.

Mọi người nhìn lại, hóa ra trên đỉnh đầu A Hương không biết từ lúc nào có một con nhện trắng to bằng nắm tay.

Tiêu Dao phất tay phóng ra mấy chiếc đinh thép, con nhện bị đóng đinh chuẩn xác lên tường.

Nếu chỉ có vậy thì mọi người cũng không quá kinh ngạc, nhưng nhìn kỹ lại, họ phát hiện Tiêu Dao phóng ra tổng cộng chín chiếc đinh.

Trong đó tám chiếc đóng đinh tám cái chân nhện, chiếc cuối cùng mới đóng vào đầu nhện.

Thật đáng sợ.

Nếu Tiêu Dao chỉ muốn giết nhện cứu người thì một chiếc đinh là đủ.

Chín chiếc đinh này là để phô diễn kỹ năng.

Chỉ với chiêu này, Minh Thúc biết mấy người bên lão Tiêu Dao chỉ cần một hơi thở là có thể dọn sạch.

"Hiểu lầm, đều là hiểu lầm cả.

Thằng nhãi A Đông đó tôi cũng biết, bình thường tay chân không sạch sẽ, lần này đúng là tự tìm đường chết." Minh Thúc mượn lời Tô Doanh để xuống thang, lập tức xuống nước.

Peter Hoàng cũng giơ hai tay, từ từ lùi về cạnh Minh Thúc.

Dù biết tuyệt đối không phải đối thủ của Tiêu Dao, gã vẫn luôn sẵn sàng bảo vệ ông chủ.

Ngay lúc đó, một luồng gió xoáy thổi qua cửa điêu lâu.

A Hương lại hét lên: "Vào rồi..." Thiết Bổng Lạt Ma lúc này đang đứng ở ngoài cùng, nghe lời A Hương liền vội vàng rút thiết bổng sau lưng ra, quay người đối diện với cửa, dường như muốn chặn Trung Âm Thân bên ngoài.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Thiết Bổng Lạt Ma đổ rầm xuống đất.

Tiêu Dao vội lao tới đỡ lấy.

Nhìn kỹ lại, mặt Thiết Bổng Lạt Ma vàng như nến, hơi thở trở nên vô cùng yếu ớt, mạch đập lúc có lúc không.

Tiêu Dao nghiến răng: "Gớm thật, dám thương người!" Sau đó

Toái Tinh Tịch Tà Đao chém về phía cửa.

Một luồng sát khí vô hình lao thẳng ra ngoài.

Tiêu Dao thấy từ xa có hai luồng hắc khí nương theo gió xoáy, bị sát khí từ Toái Tinh Đao va chạm liền tan thành từng mảnh, biến mất ngay lập tức.

Thiết Bổng Lạt Ma đối xử chân thành, có lòng dạ Phật gia, Tiêu Dao rất kính trọng, huống hồ không biết Trung Âm Thân của A Đông và Vi Thiên Định có bị Thực Tội Ba Lỗ ảnh hưởng hay không mà lại dám thương người ở cửa.

Nhưng khi Tiêu Dao dùng Thiên Nhãn Thông nhìn kỹ lại thì phát hiện không phải vậy.

A Đông và Vi Thiên Định hóa thành Trung Âm Thân cũng chẳng có gan nghịch ý Tiêu Dao, biết vào cửa là hồn phi phách tán thật.

Vừa rồi Trung Âm Thân của hai gã không hề vào cửa, thậm chí còn đứng cách cửa rất xa.

Hai gã Trung Âm Thân này đúng là xui tận mạng, coi như bị A Hương hại rồi...

Nhưng Tiêu Dao thấy lạ, vậy Thiết Bổng Lạt Ma bị sao thế này?

Tiêu Dao vội kiểm tra kỹ, phát hiện trên tay phải của lạt ma có một luồng hắc khí lởn vởn.

A Hương lúc này cũng chỉ vào tay phải của ông, nói nhỏ: "Chỗ đó, chỗ đó có thứ bẩn thỉu." Tiêu Dao gật đầu.

Dọc đường Tiêu Dao hay tán gẫu với Thiết Bổng Lạt Ma, nghe ông kể về phong thổ Tây Tạng.

Ông từng nhắc đến đôi mắt của A Hương.

Theo Mật tông, Mục thần thông có mấy tầng thứ.

Người bình thường là Phàm mục, thấy biểu tượng vạn vật.

Loại của A Hương gọi là Bản mục, hay bản năng của đôi mắt, giống như cách nói ở nội địa là trẻ con có thể thấy quỷ.

Trẻ nhỏ vài tuổi mắt thuần tịnh có thể thấy thứ người lớn không thấy, đó là Bản mục.

Cao hơn một tầng là Thiên mục, hay Thiên Nhãn Thông.

Tiêu Dao hiện đang ở tầng này, có thể nhìn thấu u minh, theo lời lạt ma thì tu luyện về sau còn có thể thấy chúng sinh hai giới.

Trên đó nữa là Pháp mục, hay A La Cẩu mục, có thể nhìn thấu tương lai.

Sau đó là Thanh mục, hay Bồ Tát mục, có thể thấy chuyện từ triệu kiếp trước và cả chuyện sau này.

Cảnh giới cao nhất là Phật nhãn, vô biên vô tế, thấu triệt vĩnh hằng.

A Hương vừa rồi thấy Trung Âm Thân, rồi lại thấy Trung Âm Thân vào cửa, thực ra nhìn không chuẩn xác, lần đầu nhìn đúng, nhưng lần sau lại coi tà khí khác là Trung Âm Thân.

Tiêu Dao nhìn kỹ hắc khí trên tay Thiết Bổng Lạt Ma, phát hiện trên ngón tay lão lạt ma có một lỗ đen, lúc này đang rỉ ra máu đen.

Tiêu Dao nhìn qua là biết ngay, vị Lạt ma Thiết Bổng chắc chắn vừa mới kiểm tra tấm da mà nhóm Hồ Bái Nhất tìm thấy trong địa lao Thực Tội Ba Lỗ và bị thứ gì đó trên đó làm bị thương.

"Tấm da đó có cổ quái!" Tiêu Dao hét lên với Hồ Bái Nhất, "Không phải da thú cũng chẳng phải da người, có lẽ là da của cương thi sau khi thi biến." Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nghe xong mà ngẩn người: "Người ở miếu Luân Hồi Cổ Cách có vấn đề à?

Da cương thi mà cũng lột xuống?" Sau đó, hai người vội vàng vứt tấm da ra xa.

Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao chém bay chiếc mặt nạ trắng trên tấm da, rồi dùng mũi đao hất tấm da ra phía cửa khuất gió, bảo Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử dùng lửa đốt sạch.

Một luồng khói đen bốc lên, mùi hôi thối nồng nặc cách xa mười mấy mét vẫn còn ngửi thấy.

Lúc này, cơ thể Lạt ma Thiết Bổng bắt đầu cứng đờ, ánh lửa mờ ảo chiếu lên mặt ông, mọi người thấy trên mặt ông mọc ra những sợi lông nhung màu đen.

Chương 212

Minh Thúc nói: “Hay là chúng ta mau chóng thiêu lão Lạt ma luôn đi, bị cương thi quấn thân thế này e là sắp thi biến rồi.” Tiêu Dao lườm Minh Thúc một cái sắc lẹm: “Bớt lời đi, đứng yên đó cho tôi.” Minh Thúc bị ánh mắt của Tiêu Dao làm cho rùng mình, đành lùi lại mấy bước, trốn vào góc phòng.

Lúc này Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng quay lại.

“Diêu Tử, giải độc cương thi tôi có cách này có thể thử, dùng móng lừa đen.” Hồ Bái Nhất nói.

“Đừng làm loạn, móng lừa đen không phải thuốc, ăn vào sợ không có tác dụng đâu.” Tuyết Lỵ Dương ngăn cản.

“Không phải để ăn.” Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nhanh chóng lục lọi trong hành lý, cuối cùng tìm thấy chiếc móng lừa đen cuối cùng.

Những cái thu thập trước đó đều rơi mất ở Trùng Cốc, chưa kịp bổ sung.

Hồ Bái Nhất nhanh tay dùng dao gọt móng lừa đen thành những lát mỏng, sau đó tìm một cọng rơm, đốt cháy lát móng lừa rồi dùng cọng rơm hút khói, thổi vào vết thương của Lạt ma.

Lúc này Lạt ma Thiết Bổng toàn thân đã cứng đờ, không chỉ trên mặt có lông đen mà xung quanh mắt cũng đầy những tia máu đen kịt.

Khi khói móng lừa đen thổi vào vết thương, nước dịch trong suốt chảy ra.

Khói thổi tới đâu, nước dịch chảy tới đó, Tiêu Dao nhìn thấy một cụm vật đen nhỏ đang chặn miệng vết thương.

Anh lập tức duỗi hai ngón tay phải, thi triển tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động, nhanh như chớp gắp cụm vật đen đó ra.

Chỉ một lát sau, từ vết thương của Lạt ma đã gắp ra bốn năm cụm vật đen như thế.

Tiêu Dao nhìn rõ, đó là những túm lông đen bốc mùi hôi thối.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng bị khói móng lừa đen làm cho sặc sụa, đầu óc choáng váng.

Tiêu Dao thấy vậy liền đón lấy cọng rơm, thổi liên tiếp mấy hơi khói đen vào vết thương.

Cuối cùng, Tiêu Dao trực tiếp kéo từ trong vết thương ra một mẩu thịt thừa màu đen nhỏ xíu.

Đống hỗn tạp đó đều bị Tiêu Dao ném vào đống lửa đốt sạch.

Nước chảy ra từ vết thương cuối cùng không còn trong như trước nữa.

Lông đen trên mặt và tia máu quanh mắt Lạt ma dần biến mất, nhưng ông vẫn chưa tỉnh lại.

Tiêu Dao lấy từ không gian hệ thống ra một ít sợi Thiên Niên Nhục Linh Chi, vò nát lấy nước cốt nhỏ vào miệng Lạt ma.

Không lâu sau, Lạt ma Thiết Bổng vốn đã tắt thở bỗng tỉnh lại.

Không chỉ tỉnh, ông còn có thể cử động chân tay, tay phải cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Tiêu Dao gật đầu, xem ra Thiên Niên Nhục Linh Chi không chỉ giải độc mà còn giúp thể chất lão Lạt ma khôi phục, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là có thể trở lại trạng thái ban đầu, thậm chí tốt hơn.

Tuy nhiên, chuyến đi đến cửa núi Khắc Lạp Mễ Nhĩ vùng Côn

Luân tìm Thần Cung Phượng Hoàng thì Lạt ma Thiết Bổng không theo kịp rồi.

Bây giờ đi tìm một người hát sử thi bẩm sinh khác thật sự không dễ dàng, thời gian cũng không kịp.

Lạt ma Thiết Bổng cũng lộ vẻ lo lắng.

Tiêu Dao thì không lo, anh nhìn Tô Doanh: "Cô biết mười mấy thứ tiếng, trí nhớ chắc chắn phải rất tốt." Tô Doanh suốt dọc đường đã cảm nhận được sự mạnh mẽ của Tiêu Dao, lúc này thấy anh hỏi đúng sở trường của mình liền khiêm tốn đáp rằng cơ bản cô có khả năng nghe qua là không quên.

Tiêu Dao trong lòng rùng mình...

Trí nhớ tốt quá đôi khi không phải chuyện hay, đàn ông hứa hẹn với phụ nữ thì tốt nhất là cô ấy đừng nhớ rõ quá...

Nhưng hiện tại, kỹ năng này lại cực kỳ có ích cho đội.

Tiêu Dao lập tức bảo Tô Doanh đi theo Lạt ma Thiết Bổng, trên đường từ di chỉ vương triều Cổ Cách trở về và hướng tới núi Côn Luân, cô hãy nghe ông hát sử thi, nhớ được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Tô Doanh tự nhiên đồng ý ngay.

Vì sức khỏe Lạt ma không tốt, để ông có thời gian nghỉ ngơi khôi phục, nhóm Tiêu Dao di chuyển khá chậm.

Do vật tư chuẩn bị ở kinh thành phần lớn đã được Đại Kim Nha ủy thác vận chuyển đến Cát Tắc Bố Thanh, nơi này cũng là điểm phải đi qua trước khi đến núi Khắc Lạp Mễ Nhĩ, nên Hồ Bái Nhất quyết định chia làm hai đường.

Gia đình Minh Thúc, Peter Hoàng cùng Bàn Tử ngồi xe chạy thẳng đến Cát Tắc Bố Thanh, còn Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Tiêu Dao,

Tô Doanh và Lạt ma Thiết Bổng tạm nghỉ ngơi tại trấn gần đó.

Trong vài ngày này, Tô Doanh đã thể hiện rõ khả năng "nghe qua không quên" của mình.

Đúng nghĩa đen là không quên một chữ nào, khiến Lạt ma Thiết Bổng cũng phải kinh ngạc, khẳng định cô chắc chắn có duyên với Phật môn.

Tiêu Dao sợ quá, bảo Tô Doanh ngoài việc nghe hát sử thi thì ít trò chuyện với Lạt ma thôi, kẻo có ngày bị ông lôi kéo đi xuất gia thì phiền phức.

Nhờ có sợi Nhục Linh Chi của Tiêu Dao, Lạt ma Thiết Bổng chỉ mất bốn năm ngày là khôi phục đáng kể.

Sau khi làm lễ siêu độ cho Vi Thiên Định và A Đông, cả nhóm cưỡi bò Tây Tạng, sau đó bắt xe đến nơi gần nhất.

Khi đến Cát Tắc Bố Thanh, Vương Bàn Tử và Minh Thúc nhìn thấy nhóm Tiêu Dao mà mắt xanh lét như những đại gia bị kẹt ở nông thôn lâu ngày, vội vàng sắp xếp ăn uống nghỉ ngơi.

Cả nhóm tá túc tại nhà một hộ dân du mục địa phương.

Đó là một hán tử Khampa khoảng ba mươi tám tuổi, vóc dáng cao lớn, da sạm đen, nụ cười hiền hậu, tên tiếng Tạng là Choekyi, tên Hán là Sơ Nhất.

Tiêu Dao thầm giật mình.

Trong trận chiến cuối cùng với bầy sói núi Côn Luân, cảnh Sơ Nhất đồng quy vu tận với Vua Sói lông trắng là đoạn khiến anh đau lòng nhất khi xem truyện trước đây.

Một hán tử hào sảng, chất phác và quả cảm như vậy không nên có kết cục như thế.

Lần này, Tiêu Dao thầm nhủ phải lưu tâm.

Sơ Nhất là người dẫn đường cho chuyến đi này, ngoài ra còn có năm phu khuân vác, mười mấy con bò Tây Tạng và bảy tám con ngựa.

Trang bị nhóm Tiêu Dao mang theo đến Thần Cung Phượng Hoàng không hề ít, sau khi xuyên qua vùng không người hoang vu, địa hình hiểm trở, xe cộ không thể đi qua, chỉ có thể cậy nhờ vào ngựa và bò.

Ngoài ra, Vương Bàn Tử và Minh Thúc còn kiếm được một lô vũ khí.

Ở đây có nhiều kẻ săn trộm, lại là vùng du mục, chỉ cần bỏ tiền là mua được không ít súng ống.

Súng ngắn có mấy khẩu Đại Hắc Tinh, súng dài ngoài hai khẩu súng săn Tiêu Dao mua trước đó còn có một khẩu súng trường thể thao cỡ nhỏ và một khẩu súng săn hai nòng.

Khi chia vũ khí, Minh Thúc tỏ ra rất căng thẳng, sợ nhóm Tiêu Dao lấy mất súng dài.

Tiêu Dao cười nói: “Minh Thúc yên tâm, cá nhân tôi không có hứng thú với súng.” Sau đó anh đưa khẩu súng trường thể thao cho Peter Hoàng.

Gia đình Minh Thúc mỗi người một khẩu Đại Hắc Tinh.

Chương 213

Minh Thúc cầm khẩu súng nặng trịch, cảm thấy an toàn tuyệt đối, không ngừng khen Tiêu Dao nghĩa khí.

Tiêu Dao kiểm tra khẩu súng săn hai nòng, nòng súng mạ crom nhãn hiệu Đại Bàng, bảo dưỡng rất tốt, loại này dùng đạn ghê, điểm lợi là dân du mục địa phương có thể tự chế thuốc súng và đạn chì.

Tiêu Dao không ngần ngại giao khẩu súng hai nòng cho Sơ Nhất, sau đó đưa thêm một khẩu Đại Hắc Tinh mà Vương Bàn Tử mua cho anh ta.

Sơ Nhất lúc này chưa thân với mọi người nên cảm thấy được ưu ái mà lo lắng.

Vương Bàn Tử ngẩn người: "Diêu Tử, cậu muốn ra vẻ thì cũng vừa thôi chứ, súng cho người ta hết rồi, bốn người chúng ta chỉ cầm hai khẩu Remington à?" Chưa đợi Bàn Tử nói hết, Tiêu Dao đã trực tiếp lấy từ không gian hệ thống ra một khẩu tiểu liên Thompson đưa cho anh ta.

Vương Bàn Tử vừa thấy "bạn cũ" thì miệng cười đến tận mang tai.

"Cái này hay nha, hắc hắc, Diêu Tử đúng là chu đáo, tôi cứ tưởng mấy món bảo bối này lần trước làm mất ở Trùng Cốc rồi chứ." "Dùng tiết kiệm chút, đạn thì nhiều nhưng súng chỉ có vài khẩu thôi." Tiêu Dao lắc đầu thở dài.

Sau đó Hồ Bái Nhất cũng đeo một khẩu.

Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh mỗi người một khẩu M1911.

Minh Thúc dù không nhạy cảm với vũ khí cũng thấy có gì đó sai

sai khi nhìn nhóm Tiêu Dao lăm lăm súng tiểu liên.

Ai vừa bảo không có hứng thú với súng thế?

Hỏa lực này sắp bằng quân đội chính quy rồi đấy chứ!

Chúng ta đi tìm xác ướp pha lê chứ có phải đi đánh trận đâu.

Peter Hoàng thì mặt đen lại, rõ ràng mấy món đồ Mỹ này gợi lại cho gã những ký ức không mấy tốt đẹp.

"Sau khi vào núi tuyết không được tùy tiện nổ súng để tránh gây ra lở tuyết, mọi người cố gắng kiềm chế." Tiêu Dao đặc biệt dặn dò một câu.

Vương Bàn Tử cười đáp ứng nhưng tay không rời khẩu Thompson, chẳng biết có lọt tai chữ nào không.

Còn thừa hai khẩu súng săn đơn, Tiêu Dao tạm thời thu vào không gian hệ thống, vạn nhất cần dùng sẽ lấy ra sau.

Buổi tối, mọi người liên hoan tại nhà Sơ Nhất.

Nhóm Vương Bàn Tử đã đợi nhóm Tiêu Dao mấy ngày nên vật tư đã đầy đủ, ăn uống không thiếu thứ gì.

Bữa tối có lưỡi bò nướng, thịt hầm đông trùng hạ thảo, bánh bao nướng, xúc xích ngựa, cơm sữa bò, sườn cừu nướng, bánh dầy bơ béo...

Tiêu Dao chưa bao giờ thấy bữa tiệc Tạng nào phong phú như thế.

Cộng thêm vùng Cát Tắc Bố Thanh là nơi giao thoa giữa Tây Tạng và Thanh Hải nên phong cách ẩm thực rất đa dạng, khiến ai nấy đều thỏa mãn.

Rượu lúa mạch cũng uống không ít.

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm xuất phát.

Để Lạt ma Thiết Bổng ở lại tĩnh dưỡng chờ ngày trở về.

Đoàn người rầm rộ tiến về phía tây bắc, không lâu sau đã đi vào vùng không người mênh mông.

Mất khoảng bốn ngày mới xuyên qua được vùng này, từ xa đã thấy những dãy núi tuyết lẫn trong những đám mây khổng lồ.

Gần cửa núi xuất hiện một hồ nước nhỏ, trong hồ có vài con thủy điểu cổ đen.

Khi mọi người vừa dừng chân bên hồ để chỉnh đốn, đám thủy điểu đột nhiên kinh động, từng đàn bay về phương nam.

Trong số phu khiên vác có một người Tạng lớn tuổi thấy cảnh này liền quỳ xuống đất cầu nguyện, miệng lẩm bẩm điều gì đó.

Tiêu Dao hỏi Sơ Nhất ý nghĩa của việc đó, sắc mặt Sơ Nhất cũng không tốt lắm: "Thủy điểu cổ đen kinh động bay về nam là điềm báo chẳng lành, có khả năng lở tuyết, hoặc là một trận hàn triều sắp tới." Tiêu Dao nhìn dãy núi hùng vĩ phía trước, nét mặt có chút trầm trọng.

Hồ Bái Nhất thì bàn bạc với Sơ Nhất, nhìn gia đình Minh Thúc có vẻ không trụ vững nếu tiếp tục leo núi, cao độ sắp lên trên năm nghìn mét, e là sẽ xảy ra án mạng, liệu có thể đi theo thung lũng không.

Sơ Nhất đắn đo một hồi rồi nói cũng được.

Đi trong lũng núi cao độ thấp hơn, có thực vật nên hàm lượng oxy cao hơn.

Nhưng trong đó có các sông băng cổ, trên đầu đầy tuyết tích tụ, nguy cơ gặp lở tuyết còn cao hơn.

"Phía trước có một con mương sâu gọi là Tàng Cốt Câu, cao độ thấp, tôi từng đi qua khi hái thuốc, có thể xuyên qua đó." Nghe thấy cái tên này, Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh đều lộ vẻ tò mò.

Sơ Nhất giải thích Tàng Cốt Câu là nơi bách thú trong núi tìm đến để tự sát, mỗi năm đều có gấu ngựa, dê rừng, lừa hoang nhảy xuống.

Dưới đáy câu toàn là xương trắng của dã thú.

Người Tạng địa phương truyền tai nhau rằng dã thú nhảy xuống đó có thể chuyển kiếp thành người.

Bất kể truyền thuyết thật giả ra sao, ít nhất Sơ Nhất có thể khẳng định một điều: Tàng Cốt Câu vừa sâu vừa dài, đi hết con đường đó sẽ thông tới sông băng cổ Thần Loa Câu.

Sông băng cổ Thần Loa Câu chính là mục tiêu của nhóm Tiêu Dao, cũng là nơi Sơ Nhất biết được có bốn ngọn núi tuyết bao quanh.

Tất nhiên, Sơ Nhất cũng chưa thực sự tiến vào Thần Loa Câu, chỉ đứng từ xa nhìn thấy khi hái thuốc, đại khái hiểu được địa hình núi non xung quanh.

Cao nguyên Bắc Tạng hoang lương vô cùng, từ xưa đến nay cực hiếm dấu chân người.

Sau khi nghỉ ngơi bên hồ nhỏ ở cửa núi, người dẫn đường Sơ Nhất uống liền hai ngụm rượu lúa mạch, đeo khẩu súng săn hai nòng, một bên hông giắt dao Tạng, một bên giắt khẩu Đại Hắc Tinh, tay cầm roi quất vào không trung ba nhát để kính báo sơn thần.

"Đi thôi, tiến về phía trước, tranh thủ tối nay xuống tới Tàng Cốt Câu." Đi mất nửa ngày, mọi người không dừng lại, ăn uống đều thực hiện ngay trên lưng bò.

Cao độ càng lúc càng cao, nhóm hán tử Khampa như Sơ Nhất thì không cảm giác gì, nhưng ngay cả Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Tô Doanh thể chất tốt cũng bắt đầu thở dốc.

Còn ba người nhà Minh Thúc lúc này đều nằm rạp trên lưng bò, thỉnh thoảng lại hít một hơi oxy.

Tiêu Dao thấy vậy sợ có án mạng, liền đi đến bên cạnh Sơ Nhất.

"Anh Sơ Nhất, bao giờ chúng ta mới tới Tàng Cốt Câu, tôi sợ Minh Thúc không trụ vững mất." Sơ Nhất nhìn Minh Thúc trên lưng bò, rồi lại dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Dao, giơ ngón tay cái lên.

"Tiêu Dao Duga, đúng là hán tử phương xa dũng cảm, nhìn xuống dưới kia đi." Nói xong, Sơ Nhất chỉ xuống phía dưới.

Tiêu Dao nhìn theo hướng tay chỉ, thấy sương mù bên dưới bị gió núi thổi tan, lộ ra một hẻm núi khổng lồ.

Nhìn từ chân núi tuyết xuống, chỉ thấy hẻm núi mịt mù không thấy đáy, không biết sâu bao nhiêu, rõ ràng có thể thấy thực vật nhưng lại mang cảm giác như một vực sâu thăm thẳm.

Chỗ nhóm Tiêu Dao đứng giống như đang đứng trên chân trời nhìn xuống đại địa.

Đáng sợ hơn là nếu sương mù không tan, lại không có người thuộc địa hình như Sơ Nhất dẫn đường, cứ thế đi tiếp e là cả đoàn sẽ lao thẳng xuống vách đá này.

"Chỗ này gọi là Yển Thú Đài, truyền thuyết nói vô số dã thú từ đây nhảy xuống Tàng Cốt Câu." Tiêu Dao gật đầu, ngẩng đầu nhìn lại thấy phía trước không xa có một ngọn núi tuyết khổng lồ đâm thẳng vào tầng mây.

Chương 214

Núi tuyết và hẻm núi nằm sát nhau như vậy khiến Tiêu Dao cảm nhận được sự kỳ vĩ của tạo hóa.

Sơ Nhất nhanh chóng dẫn đường, vòng qua phía dưới Yển Thú Đài, theo một con đường nhỏ đi vào Tàng Cốt Câu.

Theo ý định ban đầu của Hồ Bái Nhất, mọi người sẽ nghỉ ngơi một đêm ở lối vào Tàng Cốt Câu, hôm sau mới xuống.

Nhưng nhóm Minh Thúc thật sự không trụ nổi nữa, cao độ ở đây vẫn khoảng bốn nghìn mét, không khí loãng.

Dưới Tàng Cốt Câu cao độ chưa tới ba nghìn mét, lại có thực vật thưa thớt.

Cuối cùng Sơ Nhất nói đi xuống vào ban đêm cũng được, chỉ là không kịp đi hết đáy câu, có thể tìm một sườn núi có cây khô bằng phẳng một chút.

Hiện tượng dã thú tự sát ở Tàng Cốt Câu đã lâu không xuất hiện, bên dưới cũng không phải nơi nào cũng giống địa ngục, trừ việc phải cẩn thận đá lăn từ trên cao thì không có nguy hiểm gì lớn.

Khi cả đoàn đi dọc theo con đường nhỏ vào trong, mọi người mới hiểu tại sao chỗ này gọi là Tàng Cốt Câu chứ không phải sơn cốc.

Không gian ở đây quá hẹp, giống như một vết thương sâu hoắm trên mặt đất, hai bên vách đá dựng đứng, không gian ở giữa như những khe hở "Nhất Tuyến Thiên" ở nội địa.

Trong câu đầy rẫy đá vụn và cỏ dại, thỉnh thoảng có thể thấy xương cốt động vật tàn khuyết.

Đến khi đêm xuống, mọi người cuối cùng cũng tìm được một chỗ

tương đối bằng phẳng để dựng trại.

Dù đang là cuối hạ nhưng đêm trên cao nguyên mang theo cái lạnh thấu xương.

Nơi dựng trại cao độ chắc khoảng trên ba nghìn mét, nhóm Minh Thúc cuối cùng cũng có cơ hội thở dốc.

Hầu như mọi người đều vây quanh đống lửa phân bò khô, người đun nước nấu cơm, người dựng lều.

Tiêu Dao lại cảm thấy bất an mơ hồ, anh đi dạo quanh những đống đá vụn gần đó.

Không lâu sau Hồ Bái Nhất cũng bước ra, đưa cho Tiêu Dao một điếu thuốc.

"Sao thế, nhìn ra thứ gì đặc biệt không?" Hồ Bái Nhất hỏi.

Tiêu Dao đá đá vào gốc cây khô mà Hồ Bái Nhất đang ngồi: "Trên những gốc cây khô này đều có điêu khắc đầu người ba mắt, tuy thời gian đã lâu nhưng vẫn có thể thấy được dấu vết." Hồ Bái Nhất nghe vậy lập tức nhảy dựng lên, phát hiện đúng là có thật.

"Chứng tỏ chúng ta càng lúc càng gần Cửu Tầng Yêu Lâu rồi." Hồ Bái Nhất rít một hơi thuốc thật sâu, rồi nói tiếp: "Trong cuốn 《Thập lục tự phong thủy âm dương bí thuật》 của tôi thực sự có ghi chép về Cửu Tầng Yêu Lâu, trong đó có nói cạnh những ngôi mộ kiểu tháp yêu của phàm chủng chắc chắn có hai con mương tuẫn táng hình rồng.

Không chừng Tàng Cốt Câu này chính là một trong số đó.

Luân Hồi Tông của Ma Quốc có lẽ cũng từng tổ chức nghi lễ tế tự ở đây." Hồ Bái Nhất nói xong, cả hai đều rơi vào trầm mặc, vì họ đều nghĩ đến cùng một chuyện.

Nếu con mương này chỉ là mương tuẫn táng của Cửu Tầng Yêu

Lâu, thì quy mô của nó lớn đến mức nào?

Mương tuẫn táng đã lớn thế này, chính chủ Cửu Tầng Yêu Lâu sẽ còn khủng khiếp đến đâu?

Trong lúc hai người đang rít từng hơi thuốc, đột nhiên bên đống lửa vang lên một tiếng kinh hô.

Sau đó Tiêu Dao thấy từ trên không rơi xuống một bóng đen to lớn.

Tiêu Dao nhìn khuôn mặt có vài phần giống ngựa của con vật khổng lồ đó, lập tức phản ứng ra ngay, đó chính là gấu ngựa đặc hữu của Tây Tạng.

Dưới ánh trăng, bóng dáng con gấu ngựa đập vào một khối đá nhô ra đối diện rồi nẩy ngược lại.

Dù da dày thịt béo nhưng con gấu ngựa đã tan xương nát thịt, máu thịt be bét, chưa chạm đáy câu đã chết không thể chết hơn.

"Mau tránh ra, nép sát vào vách đá!" Tiêu Dao hét lớn một tiếng.

Mọi người vốn đang hoảng loạn nghe tiếng quát của Tiêu Dao liền phản ứng lại, tất cả đều nép sát vách đá đứng vững, cầu nguyện không bị đá rơi trúng.

Sau khi xác gấu ngựa đập xuống đất, Tiêu Dao cảm thấy một luồng gió tanh quét qua mặt đất.

Chuyện gì thế này?

Sơ Nhất không phải nói hiện tượng động vật nhảy vực đã lâu không xuất hiện sao?

Sao đúng lúc cả đoàn vào đây thì lại bắt đầu?

Chẳng lẽ sự xuất hiện của họ đã kích hoạt nghi lễ tế tự quỷ dị nào đó?

Tiêu Dao cố gắng nhớ lại cốt truyện gốc của Thần Cung Côn Luân, nhưng phát hiện không hề có nghi lễ tà ác nào như vậy.

Trong lúc đó, từ không trung lại có mười mấy bóng đen rơi xuống.

Tiêu Dao nhìn rõ, lần này không phải gấu ngựa mà là dê sừng dài Côn Luân đặc hữu của Bắc Tạng.

Tiêu Dao toát một tầng mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì.

Nhưng lúc này ngựa và bò Tây Tạng ở doanh địa bị kinh động, bắt đầu chạy tán loạn vào sâu trong Tàng Cốt Câu.

Trong đó có hai con ngựa xấu số bị dê sừng dài và đá rơi trúng chết ngay tại chỗ.

Một hòn đá nhỏ rơi từ vách đá cao hàng trăm mét xuống cũng có thể xuyên thủng nồi sắt, huống chi là những con dê sừng dài to bằng ngựa con.

Đàn bò bị kinh động chạy vào sâu trong mương, trên lưng chúng vẫn còn không ít vật tư chưa kịp dỡ xuống.

Dọc đường, bùn đất bị móng bò giẫm nát lộ ra những bộ xương tàn hủ bên trong, trong phút chốc Tàng Cốt Câu đầy lân quang u u, tựa như địa ngục.

"Đừng vội đuổi theo, đợi hết đá rơi hãy động đậy!" Tiêu Dao lại hét lên một tiếng mới ngăn được nhóm phu định chạy theo bò.

Bò Tây Tạng là tài sản quan trọng của người dân nơi đây, mười mấy con bò tương đương với một phần tài sản lớn, họ đương nhiên không nỡ từ bỏ.

Đợi khoảng mười lăm phút sau, vách đá cuối cùng không còn đá vụn rơi xuống, Tiêu Dao cùng Hồ Bái Nhất mới quay lại doanh trại.

Thấy doanh trại tan hoang, may mà không có ai bị thương, chỉ tổn thất một ít vật tư.

Nhưng hiện tại quan trọng nhất là đàn bò và vật tư trên lưng chúng, nhất định phải đuổi kịp mới được.

Nhóm Minh Thúc thể lực vừa mới khôi phục một chút, lại đi đường đêm chắc chắn không nhanh, Tiêu Dao lập tức quyết định để mấy người phu dẫn nhóm Minh Thúc cùng Tuyết Lỵ Dương, Tô Doanh đi chậm phía sau.

Còn Tiêu Dao cùng Sơ Nhất, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đi trước truy đuổi đàn bò.

Mấy người phu đều là người Tạng địa phương, tay cũng có súng săn kiểu cũ, nhưng Tiêu Dao vẫn không yên tâm.

"Những con vật nhảy xuống khi nãy chắc chắn là bị bầy sói đuổi xuống, bầy sói có lẽ sắp vòng vào trong Tàng Cốt Câu này rồi, mọi người không được đi quá chậm, phải cẩn thận phía sau." Sau đó Tiêu Dao giao thêm hai khẩu súng săn dự phòng cho hai người phu lớn tuổi, dặn họ chú ý an toàn.

Nghe Tiêu Dao nói xong, Hồ Bái Nhất và Sơ Nhất đều bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng thế, đám động vật đó có khả năng bị bầy sói truy đuổi, hoảng loạn quá mới lao xuống đây." Bốn người không dám chậm trễ, dốc sức chạy về phía trước.

Chương 215

Chẳng bao lâu sau, khi đi qua một bãi cỏ hoang, người dẫn đường Sơ Nhất đột nhiên cảnh giác, chặn những người còn lại.

Tiêu Dao cũng cảnh giác, trong bụi cỏ có hơi thở thối rữa và mùi tanh nồng của dã thú.

Đột nhiên, từ bụi cỏ lao ra hai bóng đen khổng lồ.

Sơ Nhất đi đầu tiên liền rút dao Tạng, đón đầu chém vào một bóng đen.

Tiêu Dao cũng đứng phía trước, tay trái rung lên, Khiên Thiết Lân mở ra chắn trước thân mình.

Một cú va chạm cực mạnh ập đến, Tiêu Dao lùi nửa bước vững vàng thân hình, đồng thời tay phải cầm Toái Tinh Tịch Tà Đao đâm thẳng ra.

Tiêu Dao cảm thấy một luồng nhiệt truyền vào tay phải, sau đó anh gạt lưỡi đao xuống dưới.

Trước mặt Tiêu Dao xuất hiện một xác sói khổng lồ, từ cổ họng kéo dài đến tận đuôi bị Tiêu Dao rạch một đường, ruột gan đổ ra đầy đất.

Phía Sơ Nhất thì không thảm liệt như vậy, một con sói cái lao ra bị Sơ Nhất dùng dao Tạng chém từ chóp mũi làm đôi mặt, chết ngay tại chỗ.

Sơ Nhất nhìn Tiêu Dao, nhe hàm răng trắng nhởn cười: "Tiêu Dao Duga, đao nhanh lắm!" Tiêu Dao cũng giơ ngón tay cái về phía Sơ Nhất.

Ngay sau đó bốn người phát hiện trong bụi cỏ có một ổ sói, bên

trong là mấy con sói con.

Thấy Sơ Nhất có hận thù sâu sắc với loài sói, định xông lên kết liễu từng con một, Tiêu Dao liền ngăn lại.

"Để Lão Hồ và Bàn Gia nhuốm máu kiếm chút, có nhuốm máu mới có sát khí, sát khí từ máu sói cũng không kém máu người đâu." Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đương nhiên không chịu thua kém, nhanh chóng kết liễu cả ổ sói con.

"Diêu Tử, Sơ Nhất, mau lại đây, trong này có một sơn động, hình như có thứ gì đó." Vương Bàn Tử gọi lớn.

Tiêu Dao nghe vậy liền chạy tới, phát hiện trong ổ sói thực ra là một không gian lớn.

Trong không gian này có không ít đồ gốm, đồ đồng sứt mẻ mang phong cách đặc trưng của Ma Quốc.

Tiếc là khí vật bị phá hủy quá nặng, không hấp thụ được điểm khí vận.

Có thể khẳng định rằng, trước đây Luân Hồi Tông của Ma Quốc nhất định đã tổ chức nghi lễ tế tự trong Tàng Cốt Câu này.

Trong lúc bốn người Tiêu Dao đang xử lý bầy sói bên mương, nhóm người phía sau cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh tiến lên định hỏi Tiêu Dao xem có chuyện gì thì thấy Tiêu Dao và Sơ Nhất gần như đồng thời giơ súng lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại mới phát hiện có một đàn sói đang bám theo đoàn người từ xa.

Khoảng mười mấy đôi mắt xanh lét như những ngọn đèn quỷ hỏa lập lòe trong hẻm núi.

Những người phu cũng nhanh chóng lấy súng săn ra, nấp sau đá núi và cây khô nhắm thẳng vào bầy sói.

Bầy sói lúc này không tiến thêm nữa.

Từ xa, Tiêu Dao thấy một bóng trắng đứng ở đầu đàn sói.

Khi Tiêu Dao nhìn thấy bóng trắng đó, anh cảm nhận được tay của Hồ Bái Nhất bên cạnh đang run lên.

"Vua Sói lông trắng!

Con súc sinh đó vẫn chưa chết sao?" Hồ Bái Nhất mười năm trước từng đụng độ Vua Sói lông trắng tại chùa Đại Phượng Hoàng ở Bắc Tạng cùng với Lạt ma Thiết Bổng, không ngờ sau bao lâu lại gặp lại ở Tàng Cốt Câu, đúng là có duyên nợ.

"Bàn Tử, có thể hạ được con lông trắng đó không?" Hồ Bái Nhất nghiến răng trắc trở.

Vương Bàn Tử giơ khẩu Thompson lên rồi lại hạ xuống, sau đó mượn khẩu súng trường thể thao từ chỗ Peter Hoàng.

Khẩu súng trường dù cỡ nòng nhỏ nhưng tầm bắn và độ ổn định tốt hơn Thompson.

Áp chế hỏa lực thì không được nhưng bắn tỉa thì hợp hơn nhiều.

Vương Bàn Tử gác súng, nhắm chuẩn Vua Sói lông trắng, nhưng trước khi kịp bóp cò, Vua Sói đột nhiên lách vào bóng tối của tảng đá, tránh khỏi góc bắn.

"Con súc sinh này tinh ranh thật." Vương Bàn Tử tiếc nuối hạ súng xuống.

"Thôi đi, đừng dây dưa với bọn súc sinh này nữa, nếu chúng không xông lên thì chúng ta cũng không làm gì được, tiếp tục đi thôi." Tiêu Dao kéo Hồ Bái Nhất đang bốc hỏa lại.

Hồ Bái Nhất bình tĩnh lại, gật gật đầu.

Sau đó, Tiêu Dao cùng Vương Bàn Tử – những người có súng pháp xuất chúng – đi bọc hậu, những người còn lại tiếp tục tiến lên.

"Bàn Gia, nếu bọn súc sinh đó lại gần thì cho chúng một bài học." Vương Bàn Tử gật đầu.

Hai người cố ý đi chậm lại một chút.

Đàn sói thấy chỉ có hai người bọc hậu liền từ từ áp sát.

Vương Bàn Tử đương nhiên không khách khí, nhắm chuẩn hai con sói đi gần nhất, bắn vài phát điểm xạ, lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết, những đôi mắt xanh lịm đi vài đôi.

Nhưng khi Vương Bàn Tử định lặp lại chiêu cũ, anh phát hiện đám sói không dám lại gần nữa.

Không lâu sau, cả đoàn tìm thấy đàn bò Tây Tạng đã chạy mất.

Trong Tàng Cốt Câu chật hẹp, đàn bò chạy mệt cũng chẳng có chỗ nào để đi, chỉ đứng bên mương gặm cỏ hoang.

Sau đó mọi người chỉnh đốn hành lý và vật tư, tiếp tục đi cho đến khi trời tờ mờ sáng mới tìm được một chỗ bằng phẳng dựng trại.

Sơ Nhất nói phía trước không xa là sông băng cổ Thần Loa Câu, Hồ Bái Nhất quyết định nghỉ ngơi ở đây một ngày một đêm, sáng sớm mai dưỡng sức rồi xuất phát.

Tiêu Dao vẫn luôn chú ý về hướng Tàng Cốt Câu nhưng không thấy đàn sói xuất hiện nữa.

Tuy nhiên anh hiểu rõ đàn sói sẽ không từ bỏ, chúng chỉ đang chờ thời cơ.

Từ Tàng Cốt Câu đi xuống sông băng cổ Thần Loa Câu là một khu rừng nguyên sinh có độ cao khoảng hai nghìn bảy tám trăm mét, hàm

lượng oxy không thành vấn đề, tình trạng phản ứng cao nguyên chắc sẽ không còn.

Nhưng bên dưới có nhiều lưỡi băng dài và các sông băng khổng lồ.

Cộng thêm rừng nguyên sinh không có đường mòn nên bò và ngựa không thể đi tiếp.

Hồ Bái Nhất bàn bạc với Tiêu Dao, quyết định để lại vài người phu cùng đàn gia súc dựng trại tại điểm giao giữa Tàng Cốt Câu và Thần Loa Câu.

Những người còn lại sẽ tự mang trang bị đi xuống.

Những người phu đều là người Tạng địa phương, vốn là thợ săn xuất sắc, lại mang theo súng săn tự chế và hai khẩu Remington của Tiêu Dao nên cũng không cần lo lắng về bầy sói.

Dù vậy, Tiêu Dao vẫn để lại cho họ một ít xăng và kíp nổ.

Chương 216

Dù sao thế giới này đã thay đổi, Vua Sói lông trắng mà anh thấy chẳng khác nào đã thành tinh, biết điều khiển đàn sói giữ khoảng cách, trình độ chỉ huy chẳng kém gì con người.

Sơ Nhất kiên quyết yêu cầu đi theo nhóm Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất, anh ta muốn khai quật lăng mộ tà thần của Ma Quốc để tích đức.

Không lâu sau, đoàn người đi xuống sông băng cổ Thần Loa Câu.

Sông băng Thần Loa Câu là loại sông băng có độ cao thấp hiếm gặp, nơi đó được Sơ Nhất gọi là "Đại Băng Khảm".

Có một lưỡi băng khổng lồ uốn lượn từ đỉnh núi tuyết xuống, độ dốc từ bốn mươi đến sáu mươi độ.

Góc độ này khá an toàn, khi xuống chỉ cần buộc dây bảo hiểm là giống như đi cầu trượt.

Nhưng nhìn thế thôi, lúc leo lên sẽ cực kỳ tốn sức.

Trong lúc đóng cọc thả dây bảo hiểm, Sơ Nhất dẫn đường phía trước.

Lưỡi băng Đại Băng Khảm này nhìn có vẻ bằng phẳng và dày, nhưng thực tế vì độ cao thấp nên nhiều chỗ có khe nứt và hang băng, bên ngoài chỉ là một lớp vỏ băng mỏng.

Người giẫm lên nếu không cẩn thận sẽ sụp xuống ngay.

Dưới lớp băng, khe nứt và hang băng sâu hàng chục mét, cực kỳ nguy hiểm.

Sơ Nhất từng cùng tăng nhân hái thuốc ở đây nên biết một lối đi

hẹp có nền băng khá chắc chắn.

Nhờ Sơ Nhất dẫn đường, việc đi xuống từ Đại Băng Khảm diễn ra khá thuận lợi.

Chẳng bao lâu sau, tất cả đã xuống tới Thần Loa Câu phía dưới lưỡi băng.

Trong Thần Loa Câu rừng rậm rạp, thỉnh thoảng thấy những đống tuyết do lở tuyết hình thành và các lưỡi băng cổ đổ xuống.

Mọi người đi dọc theo rìa sông băng vào rừng, Hồ Bái Nhất thỉnh thoảng lại dừng lại đối chiếu địa hình.

Tiêu Dao cũng lấy Ô Kim Lạc Tinh Bàn ra thỉnh thoảng hiệu chuẩn lộ trình.

Cuối cùng đến trưa, từ xa nhìn thấy một thác băng khổng lồ đổ xuống từ đỉnh núi tuyết, lao thẳng vào rừng nguyên sinh dưới thung lũng sâu.

Tiêu Dao đứng lại, quan sát xung quanh.

"Đây chính là nơi bốn ngọn núi tuyết bao quanh rồi." Sơ Nhất cũng gật đầu: "Đúng thế, ở đây mọi người nhất định phải cẩn thận, khóa an toàn súng ống tốt nhất nên đóng lại, chỗ này là nơi không cát tường." Vương Bàn Tử tò mò hỏi: "Chỗ này đẹp mà, có núi có tuyết có rừng." Sơ Nhất lắc đầu: "Cái tên núi Khắc Lạp Mễ Nhĩ mang ý nghĩa là 'biển tai họa', đây chính là trung tâm của biển tai họa đó." Tiêu Dao mỉm cười: "Cẩn thận là đương nhiên rồi, chỗ này dễ xảy ra lở tuyết, không nên nổ súng nếu không cần thiết.

Còn chuyện cát tường hay không thì phải xem người đi nữa." "Tiêu Dao Duga, cậu dũng mãnh như Kim Cương đương nhiên không sợ, nhưng vẫn phải cẩn thận thêm.

Mười mấy năm trước tôi từng đến đây, thấy một khóm Linh Chi

Ngọc Trai tám mươi tám vị mọc trên thác băng, kết quả leo được nửa đường suýt nữa ngã chết.” Sơ Nhất khổ sở lắc đầu.

Hồ Bái Nhất cũng phấn khởi quan sát xung quanh.

“Nơi này thiên địa tích cốt, là long đỉnh chi địa, tháp yêu thờ tà thần có lẽ nằm trong phiến sông băng này.” Mọi người nghe Hồ Bái Nhất, Tiêu Dao và Sơ Nhất khẳng định đây chính là nơi cần tìm thì vô cùng phấn khích.

“Trước khi trời tối nhất định phải tìm thấy Yêu Lâu!” Vương Bàn Tử hét lớn.

Cả đoàn hăng hái bắt đầu leo xuống theo thác băng.

Đi được một đoạn, Tiêu Dao quan sát xung quanh, bỗng nhiên phát hiện số người không đúng, thiếu mất một người, nhìn kỹ lại thì không thấy bóng dáng Thục Na đâu.

Tiêu Dao vội vàng gọi mọi người dừng lại.

Mọi người nhìn quanh cũng ngẩn ngơ.

Thác băng này tuy bề mặt lồi lõm nhưng nhìn chung là một khoảng lớn không có gì che chắn, một người sống sờ sờ không thể trốn đi đâu được, giải thích duy nhất là Thục Na đã rơi vào khe băng hoặc hang tuyết rồi.

Lúc này mọi người đều đang ở trên thác băng nên không dám hét lớn.

Trời bỗng nhiên tối sầm lại, một đám mây đen không biết từ lúc nào đã che khuất ánh sáng.

Thần Loa Câu vốn là hẻm núi sâu, thời gian chiếu sáng mỗi ngày rất ngắn, mây đen vừa kéo đến là phải bật đèn pin mới thấy rõ phía xa.

Tiêu Dao nhìn quanh không thấy khe băng hay hang tuyết nào, nhưng lại thấy một chỗ có khí tức hỗn loạn.

Luồng hắc khí mờ nhạt bốc lên từ dưới sông băng, đồng thời ở rìa hắc khí lại có một luồng bạch khí thanh khiết lẫm liệt vây quanh.

Tiêu Dao lập tức di chuyển về phía hai luồng khí đang bốc lên.

Khi chưa kịp đến gần, Tiêu Dao thấy chỗ hắc khí bốc lên có một vết nứt rất kín đáo.

Vết nứt chỉ rộng khoảng hai thước, lại nằm ở nếp nhăn khuất sáng của thác băng nên ánh sáng mờ ảo rất khó nhìn thấy.

Bên rìa khe nứt có một loài thực vật kỳ lạ.

Trên thác băng mà xuất hiện thực vật đã hiếm thấy, hình dáng của nó còn khiến Tiêu Dao chưa từng thấy bao giờ.

Tổng thể cho cảm giác tinh khiết trong suốt, trừ thân chính có chút sắc xanh lá, những phần còn lại trông giống như khối băng trong suốt pha chút sắc xanh lam.

Lá không nhiều, nhỏ nhắn tinh tế.

Trên đỉnh mọc ra một chùm quả như quả nho, mỗi quả to bằng hạt đậu nành, đỉnh cao nhất là một đóa hoa giống như đám mây, toàn thân trắng muốt như ngọc.

Tiêu Dao lập tức hiểu ra, Thục Na vợ Minh Thúc chắc chắn đã nhìn thấy loài thực vật này, tò mò tiến lại gần, đi chệch khỏi đoàn và không may rơi vào khe băng.

Tiêu Dao nhanh chóng đến gần khe nứt, đưa tay hái toàn bộ cây thực vật tinh khiết đó vào không gian hệ thống.

Âm thanh thông báo của hệ thống lập tức vang lên: “Kiểm tra túc chủ tiếp xúc với Băng Xuyên Trân Châu Linh Chi cửu thập cửu vị, có

thể phân giải thành mười tám lá Linh Chi Băng Xuyên, chín mươi chín quả Trân Châu Băng Xuyên, một đóa Linh Chi Băng Xuyên, có phân giải không?" Tiêu Dao lập tức chọn phân giải, ngay lập tức trong không gian hệ thống xuất hiện ba loại vật phẩm được xếp gọn gàng.

Tiêu Dao không có thời gian xem kỹ thông tin vật phẩm, vội vàng nhìn xuống khe băng.

Vì Thiên Nhãn Thông có thể thấy hắc khí bốc lên từ khe băng, Tiêu Dao dùng tay trái mở Khiên Thiết Lân ra.

Nhìn xuống dưới, ở vị trí sâu khoảng sáu bảy mét trong khe băng có một nền đá nhô ra, Thục Na đang nằm trên lớp băng đó, hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Dao đột nhiên rùng mình, không phải vì tình cảnh của Thục Na.

Mà trong lớp băng xung quanh, ẩn hiện những xác người mặc cổ trang bị đóng băng, những xác chết này đều ở tư thế đứng, vây thành một vòng quanh nền đá nơi Thục Na nằm.

Đầu mỗi xác chết đều hơi cúi xuống, Tiêu Dao nhìn vào có cảm giác như một vòng xác chết đang cúi đầu nhìn Thục Na đang hôn mê, vô cùng quỷ dị.

Tiêu Dao nhanh chóng gọi mọi người, họ nhìn thấy tình hình dưới khe băng đều nhìn nhau kinh hãi, nổi hết da gà.

Hồ Bái Nhất nhìn hình dạng khe nứt: "Khe này chắc không phải tự nhiên hình thành, giống như có người chuyên môn đục ra.

Những xác chết kia không biết là ai." Thục Na chưa rõ sống chết, Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất quyết định xuống cứu ngay.

Chương 217

Tiêu Dao mang theo dây thừng, dọc theo khe nứt trượt xuống.

Tiêu Dao cẩn thận giẫm chân lên nền đá nơi Thục Na nằm, Hồ Bái Nhất cũng theo sau xuống tới nơi.

Những xác chết xung quanh trông vẫn sống động như thật, có lẽ lớp băng đã giúp bảo quản xác rất tốt.

Xuống tới nơi mới phát hiện những xác chết này không chỉ có một tầng, đằng sau vòng xác vây quanh Thục Na còn có chi chít những xác khác.

"Cái quái gì thế này, đang đứng xem hội à?" Hồ Bái Nhất bị vòng người chết nhìn chằm chằm khiến toàn thân khó chịu.

Tiêu Dao cũng thấy quỷ dị: "Những xác chết này e là khi còn sống đã bị đóng băng trong khối đá rồi." Nói xong, Tiêu Dao bắt mạch cho Thục Na, phát hiện bà ta chỉ bị ngất đi thôi.

Hồ Bái Nhất lấy từ trong người ra hạt Huyền Châu miền Bắc mà những kẻ Mạc Kim thường dùng, đặt dưới mũi Thục Na.

Thục Na bị mùi hăng của tiêu thạch kích thích, từ từ tỉnh lại, nhìn Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất một hồi lâu mới hoàn hồn.

Sau đó Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất buộc dây bảo hiểm vào người Thục Na, để những người bên trên kéo bà lên.

Khi thân hình Thục Na mới lên được một nửa, Hồ Bái Nhất đột nhiên kêu lên một tiếng thất thanh, lùi lại một bước, suýt nữa trượt khỏi nền băng.

Tiêu Dao nhìn theo, lập tức hiểu tại sao Hồ Bái Nhất lại kinh hoàng như thế.

Ngay dưới chỗ Thục Na vừa nằm, trong lớp băng có một bóng đen đang co quắp.

Rõ ràng là một xác chết bị đóng băng trong tư thế gần như y hệt Thục Na lúc nãy.

Trùng hợp, thật sự quá trùng hợp.

Lúc này Tiêu Dao mới hiểu ra, đám xác chết đứng quanh đây không phải nhìn Thục Na, mà là nhìn cái bóng dưới chân bà ta.

"Chỗ này có khả năng là mộ băng an táng các đời tông chủ của Luân Hồi Tông cổ đại, giáo chủ dùng kiểu táng co quắp, xung quanh là tế ti hoặc thần chức nhân viên tuẫn táng hộ pháp." Hồ Bái Nhất nói.

Tiêu Dao gật đầu: "Cửu Tầng Yêu Lâu thờ tà thần chắc ở gần đây, Luân Hồi Tông coi sông băng này là thánh địa rồi, xung quanh chắc chắn còn nhiều mộ Luân Hồi Tông nữa." Hai người không dừng lại lâu trong khe băng, nhanh chóng theo dây bảo hiểm leo lên trên.

Bên trên, Hồ Bái Nhất kể lại tình hình dưới khe nứt cho mọi người nghe.

Tiêu Dao lập tức đề xuất khai quật mộ tông chủ Luân Hồi Tông trước để xem trong đồ tùy táng có manh mối gì không.

Việc tìm kiếm Cửu Tầng Yêu Lâu thờ thủy tinh thi tà thần gặp vấn đề lớn vì khi Yêu Lâu được xây dựng, lý luận phong thủy Tây Tạng vẫn chưa hình thành.

Giống như bảo Hồ Bái Nhất dùng 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》 tìm mộ từ ba đời trước, ví dụ mộ Hạ Kiệt, có tìm được không?

Khó lắm.

Lúc đó lý luận phong thủy và âm dương thuật số đều đang ở giai

đoạn sơ khai, dù tiền nhân đã hiểu chút ít về phong thủy hình thế nhưng phân kim định huyệt tuyệt đối không thể chính xác như các ngôi mộ đời sau.

Hiện tại tìm Cửu Tầng Yêu Lâu, phân kim định huyệt không dùng được, Tầm Long Quyết cũng không xong, mộ của các đời tông chủ Luân Hồi Tông trở thành manh mối quan trọng nhất.

Sau khi Tiêu Dao nói xong, hầu như mọi người đều ủng hộ.

Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh thấy lời Tiêu Dao có lý.

Minh Thúc và Vương Bàn Tử ngoài việc thấy có lý ra còn cảm thấy: "Đã đến đây rồi, không đào lên xem bảo bối thì phí quá." Sau khi thương nghị xong, mọi người tìm một chỗ bằng phẳng trên sườn núi cạnh lưỡi băng để dựng lều.

Trời đã xế chiều, trong hẻm núi trời tối rất nhanh, chỉ còn khoảng một hai tiếng nữa là ánh sáng biến mất, thời gian khai quật cực ngắn.

Để không chậm trễ, Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất quyết định hành động ngay.

Không gian dưới khe băng nhỏ nên không cần quá nhiều người xuống.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử bốn người là đủ.

Bên trên cần người dựng trại và đề phòng bầy sói, gia đình Minh Thúc ba người tự nguyện làm hậu cần chuẩn bị bữa tối.

Tô Doanh, Peter Hoàng và Sơ Nhất đảm nhận việc dựng trại.

Trong tiếng gió từ xa, Tiêu Dao nghe thấy tiếng sói hú thê lương.

Hiển nhiên Vua Sói lông trắng và đám thủ hạ cũng đã vòng vào Thần Loa Câu.

Sơ Nhất cực kỳ nhạy cảm với tiếng sói, chắc chắn anh ta cũng đã nghe thấy.

"Tối nay sẽ mệt đây." Tiêu Dao có chút không yên tâm, lấy Vân Văn Kim Sí Phi Phong từ không gian hệ thống ra giao cho Tô Doanh.

"Khoác cái này vào, vạn nhất bầy sói có tới thì đừng đánh trực diện, nghe theo anh Sơ Nhất, cố gắng di chuyển về phía tôi." Tô Doanh hơi ngại, nói quần áo mình đã đủ ấm rồi, nhưng khi tấm choàng vừa khoác lên người, mắt cô lập tức trợn tròn.

Quần áo leo núi tốt đến mấy cũng không thể so với Vân Văn Kim Sí Phi Phong về khả năng giữ ấm, chưa kể thứ này còn có thể ẩn giấu khí tức, nếu bầy sói tấn công doanh trại sớm hơn dự tính cũng sẽ không chọn Tô Doanh đầu tiên.

Tiêu Dao có chút tư tâm.

Sau đó, nhân lúc Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử chuẩn bị trang bị đào mộ, Tiêu Dao kiểm tra ba loại vật phẩm vừa rồi.

Lá Linh Chi Băng Xuyên: vật phẩm đặc biệt, nguyên liệu luyện dược, có thể dùng trực tiếp để giải bách độc, ngậm trong miệng có thể tránh hỏa.

Quả Trân Châu Băng Xuyên: vật phẩm đặc biệt, nguyên liệu luyện dược, có thể dùng trực tiếp để chữa trọng thương, tăng 100 điểm thể chất và 100 điểm tinh thần.

Linh Chi Băng Xuyên: vật phẩm đặc biệt, nguyên liệu luyện dược, dùng trực tiếp giúp cố bản bồi nguyên, trị bách bệnh, tăng 1000 điểm thể chất.

Đồ tốt thật sự!

Tiêu Dao không khỏi cảm thán, hèn gì năm đó Sơ Nhất bất chấp nguy hiểm leo lên thác băng tìm đồ.

Với người bình thường, thứ này có thể giúp cải tử hoàn sinh.

Dùng trực tiếp đã có công hiệu thần kỳ, nếu dùng để phối chế đan dược thì hiệu quả chắc chắn còn đáng sợ hơn.

Điều khiến Tiêu Dao hài lòng là số lượng quả Trân Châu khá nhiều, tận chín mươi chín quả, hiệu quả có thể sánh ngang với các loại thuốc thể lực và tinh thần sơ cấp.

Sau khi xem xong thông tin vật phẩm, Tiêu Dao hài lòng bước tới rìa khe băng.

Lúc này dưới khe băng đã treo đèn huỳnh quang, trên lớp băng cũng đã đốt pháo khói lạnh.

Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao khoét hai lỗ trên tường băng rồi đặt hai ngọn đèn Lưu Ly Lãnh Diễm vào.

Ngay lập tức trong khe băng sáng rực như cung điện thủy tinh, nếu không có vòng người chết đứng xung quanh thì nơi này quả thật rất đẹp.

Khi Hồ Bái Nhất xuống dưới, anh ta lại như làm xiếc lấy ra một cây nến mỡ bò, thắp ở vị trí Sinh Môn hướng đông nam.

Tiêu Dao mỉm cười không ngăn cản.

Chương 218

Dù có một Phát Khâu Thiên Quan như anh ở đây, câu nói "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ" không phải là nói suông, nhưng Hồ Bái Nhất có thói quen cũ, một sớm một chiều khó mà bỏ được.

Vương Bàn Tử lúc này đeo một bình gừng tươi lớn, loại bình xịt khí áp.

Băng đá ở đây tồn tại ít nhất hàng vạn năm nên cực kỳ kiên cố, Toái Tinh Tịch Tà Đao của Tiêu Dao tuy chém được nhưng cũng làm tay anh tê rần.

Công cụ bình thường muốn đào mộ ở đây vô cùng khó khăn.

Nhưng sau khi xịt nước gừng lên, dùng các loại cuốc, rìu, xẻng đào bới dễ hơn nhiều, lớp băng đá trở nên tơi xốp.

Chỉ một lát sau, lớp băng bên trên đã bị bốn người đục thành một khối vuông.

Sau khi nhấc khối băng lên, xác chết bên dưới lộ ra trực tiếp.

Tiêu Dao nghe thấy một loạt tiếng hít khí lạnh.

Bốn người dưới khe băng – một Phát Khâu Thiên Quan, hai Mạc Kim Giáo Úy và một hậu duệ Bàn Sơn Đạo Nhân – có thể nói là tổ hợp hiếm hoi trên đời từng thấy nhiều xác chết kỳ quái nhất.

Nhưng lúc này cả bốn vẫn bị xác chết vừa đào lên làm cho giật mình.

Dưới lớp băng là một xác chết trắng toát đang co quắp.

Trước đó khi chưa mở lớp băng, phần màu trắng bị tuyết che khuất không nhìn rõ.

Bây giờ mới thấy quanh xác chết là một lớp vật chất trắng dày đặc.

Có chút giống một loại nấm, lại có chút giống một lớp kén tằm.

Trên lớp kén trắng có nhiều chỗ đã nứt vỡ, phần lộ ra bên trong vàng óng ánh làm lóa mắt Vương Bàn Tử.

"Gì thế này, dưới này chôn một người vàng à?" "Bàn Gia nghĩ nhiều rồi, chỉ là một lớp vàng lá bên ngoài thôi." Tiêu Dao nói.

Minh Thúc đang làm hậu cần, nhưng bốn người kia ở dưới hầm băng đào mộ mà không có ai giám sát thì lão gian thương này làm sao yên tâm được, nên đã sớm đứng canh ở bên trên.

Lúc này Minh Thúc nhìn rõ: "Đó là xác ướp Kim Thân Núi Tuyết đấy, cũng chẳng khác người vàng là mấy, một cái có thể đấu giá hàng triệu đô Hồng Kông đấy!" Về các loại xác chết, trong cả đội không ai chuyên nghiệp bằng Minh Thúc, cả Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất cũng không rành bằng.

Minh Thúc ở bên trên không kìm nén được nữa, cũng buộc dây bảo hiểm leo xuống khe băng.

Xuống tới nơi, Minh Thúc không ngại bẩn, ghé sát xác chết, đưa tay bóc một miếng kén trắng nhỏ, dùng ngón tay vê vê rồi đưa lên mũi ngửi, thậm chí còn liếm thử.

"Đúng rồi, chắc chắn là xác ướp Kim Thân Núi Tuyết." Minh Thúc hưng phấn giới thiệu.

Thì ra lớp kén trắng bên ngoài xác chết chính là muối đầm lầy.

Quy trình làm xác ướp Kim Thân Tuyết Thần không hề đơn giản hơn xác ướp Ai Cập cổ đại.

Xác chết phải được đặt theo tư thế định sẵn, trong quan tài đổ đầy

muối đầm lầy.

Sau vài tháng khi xác đã ngấm muối, người ta mới bôi một lớp bùn pha trộn từ các loại dược liệu đặc biệt gồm bột đàn hương, tro xương, nhũ hương, bột đá...

Đợi lớp bùn đó khô hẳn mới dán vàng lá lên ngoài cùng.

Kỹ thuật dán vàng lá của vùng Tây Tạng bắt nguồn từ vùng Nepal, vô cùng cao siêu, khiến cả người trông như đúc bằng vàng, sống động như thật.

Vương Bàn Tử nghe vậy thì sướng rơn: "Đồ đáng giá thế cơ à!

Xác ướp pha lê có tìm được hay không tính sau, cứ đem món này ra trước đã, có câu gì ấy nhỉ?" "Hai con chim trên rừng không bằng một con chim trong tay." Minh Thúc nhanh chóng tiếp lời.

Vương Bàn Tử gật đầu lia lịa: "Đúng đúng, chính là câu đó." Kết quả là khi Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất dùng sức, họ phát hiện cái xác này không hề lay chuyển.

"Hình như bên dưới có thứ gì đó dính chặt xác lại rồi." Hồ Bái Nhất nhíu mày.

"Không giống lớp băng đơn thuần, chắc là có bong bóng cá làm chất kết dính, muốn di chuyển xác thì chỉ có cách đục ra thôi." Tuyết Lỵ Dương quan sát rồi nói.

Mấy người hành động nhanh gọn, lập tức dùng bình xịt nước gừng, sau đó đục xác ra.

Ngay khoảnh khắc xác chết vừa tách khỏi mặt băng, trong lòng Tiêu Dao đột nhiên dâng lên một cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt, giống như bị một loài mãnh thú chí mạng nhắm vào trong rừng sâu, sắp mất mạng đến nơi.

“Không xong rồi, cẩn thận cơ quan!” Tiêu Dao nhanh như chớp kéo Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất ra, còn Minh Thúc và Vương Bàn Tử ở phía đối diện thì anh không kịp với tới.

Mọi người nghe Tiêu Dao cảnh báo đều ý thức được điều chẳng lành, lần này xuống hầm băng đào mộ đã quá chủ quan, thấy xung quanh trong suốt cứ ngỡ là không có nguy hiểm.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều kịp thời buông tay.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất được Tiêu Dao kéo ngã xuống, Vương Bàn Tử cũng lùi lại một bước ngồi phệt xuống đất.

Minh Thúc phản ứng chậm một bước nhưng cũng kịp buông tay lùi lại nửa bước.

Ngay lập tức từ dưới xác chết phun ra một luồng lửa xanh, luồng lửa có đường kính khoảng một thước, phun cao tới hơn ba trượng, lao thẳng ra khỏi khe băng.

Nhiệt độ của ngọn lửa cực cao, tường băng cạnh xác chết bị nung chảy thành một cái hốc lớn.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương không hề hấn gì.

Vương Bàn Tử lùi lại kịp thời nhưng vì buông tay chậm hơn Hồ Bái Nhất một chút, lại lo che chắn cho Minh Thúc nên quần áo trên cánh tay bị thiêu cháy.

May mà Bàn Tử phản ứng cực nhanh, sau khi cọ vào tường băng vài lần không tắt, anh lập tức dùng bình xịt khí áp phun nước gừng lên tay.

Trong chớp mắt, ngọn lửa trên tay Bàn Tử bị dập tắt.

Nhưng da thịt trên tay Bàn Tử đã bị bỏng một mảng lớn, máu chảy

đầm đìa trông rất đáng sợ.

Ngược lại Minh Thúc được Vương Bàn Tử kéo mạnh, che chắn khỏi ngọn lửa nên không bị bỏng, chỉ bị đập đầu vào tường băng sưng một cục to.

Tiêu Dao thầm cảm thán vận khí cũng không tệ.

Loại cơ quan dưới xác chết này giống như mìn bẫy trong chiến tranh hiện đại, khiến người ta không thể phòng bị.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương thấy Vương Bàn Tử và Minh Thúc đều không sao cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có điều xác ướp Kim Thân Núi Tuyết mà Minh Thúc bảo đáng giá hàng triệu đô giờ đã biến thành một cục than đen thui, không còn nhìn ra hình thù gì nữa.

Ngay lúc đó, phía trên khe băng vang lên một tiếng kinh hô.

Tiêu Dao thót tim, thầm nghĩ chẳng lẽ bầy sói nhân lúc họ xuống mộ đã tấn công doanh trại?

Tiêu Dao lúc này không dùng dây bảo hiểm nữa, trực tiếp dùng Toái Tinh Đao cắm vào lớp băng huyền băng trên vách khe nứt, leo vài cái đã vọt lên trên.

Lên tới nơi, Tiêu Dao không thấy bóng dáng bầy sói đâu, ngược lại thấy Sơ Nhất, Peter Hoàng và Tô Doanh đang đứng đó.

Chương 219

Thục Na vợ Minh Thúc thì nằm vật ra đất, bất động.

Lúc này Sơ Nhất lao tới bên cạnh Thục Na, lật bà ta lại.

Dù là hán tử hào sảng như Sơ Nhất cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình, vội chắp tay niệm một câu tiếng Tạng.

Tô Doanh từ xa nhìn thấy cũng vội lùi lại mấy bước, ngăn A Hương đang chạy tới, bịt chặt mắt cô bé lại.

Tiêu Dao hít một hơi khí lạnh.

Cái mộ băng của Luân Hồi Tông này đúng là tà tính thật, Vô Lượng Nghiệp Hỏa dưới xác chết không thiêu được Phát Khâu Thiên Quan hay Mạc Kim Giáo Úy nào, lại thiêu chết Thục Na đang đứng xem từ xa bên trên khe băng.

Lúc này mặt Thục Na đã bị thiêu rụi, cơ bắp trên mặt biến thành than đen, mắt và mũi chỉ còn lại những hốc đen ngòm, môi mất sạch để lộ hàm răng trắng nhởn và nướu đỏ lẫn đen.

Bên trong có thể thấy mập mờ chiếc lưỡi bị thiêu cháy đen thui.

Lúc này Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng leo lên được.

Hồ Bái Nhất nhìn Thục Na rồi nhìn Tiêu Dao, Tiêu Dao lắc đầu.

"Chết hẳn rồi, não trạng cũng bị nung khô, không cứu được nữa." Hồ Bái Nhất thở dài một tiếng.

Ngay lúc đó, Tiêu Dao cảm thấy đầu mũi mát lạnh, một bông tuyết từ trên trời rơi xuống.

Dù đang là cuối hạ nhưng thời tiết vùng núi tuyết Bắc Tạng thay đổi thất thường, một trận hàn triều tới là có thể có tuyết lớn phong tỏa

núi rừng.

“Đúng là biển tai họa, bao nhiêu chuyện xui xẻo đều ập đến với chúng ta, còn có thể đen đủi hơn được nữa không?” Vương Bàn Tử vừa leo ra khỏi khe băng nhìn thấy tình cảnh liền lẩm bẩm.

Vương Bàn Tử vừa dứt lời, từ rừng nguyên sinh phía trên Thần Loa Câu vang lên một tiếng sói hú.

“Bàn Tử, Bàn Gia, làm ơn ngậm miệng lại đi.” Hồ Bái Nhất bị Vương Bàn Tử làm cho vừa giận vừa buồn cười.

Minh Thúc lúc này mếu máo quỳ bên xác Thục Na, mãi không hồi thần được.

Tiêu Dao định an ủi Minh Thúc vài câu, Thục Na tuy không phải vợ chính thức mà chỉ là vợ lẽ của Minh Thúc ở nội địa, nhưng có thể thấy hai người có tình cảm thật sự.

Không ngờ Minh Thúc đột nhiên đứng dậy, nghiến răng nói: “Mẹ kiếp!

Lần này nhất định phải đào cho được xác ướp pha lê, không thể để vừa mất phu nhân lại vừa hỏng việc được!” Hồ Bái Nhất rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Minh Thúc không trụ vững, chắc chắn họ phải tìm cách đưa Minh Thúc, A Hương và Peter Hoàng trở lại Tàng Cốt Câu, lại phải mất công đi tới đi lui.

Sơ Nhất lúc này nhìn trời rồi ngửi gió: “E là bây giờ có muốn đi cũng không đi được rồi, tối nay sẽ có bão tuyết lớn, chúng ta chỉ còn cách dốc sức đào hầm mộ tà thần thôi.” Tiêu Dao gật đầu, đi tới khu rừng gần lều trại, lấy Cơ Quan Tri Chu từ không gian hệ thống ra, nhanh chóng để nó biến mất vào bóng tối của rừng.

Cơ Quan Tri Chu không có sự sống, cũng không có hơi thở, ẩn

mình trong rừng thì không lo bị phát hiện.

Tuyến thế giới đã thay đổi khá nhiều, Tiêu Dao cũng không dám chắc bầy sói có biến dị hay không.

Nếu Vua Sói lông trắng và đám thủ hạ cũng mạnh lên thì việc giữ vững doanh trại trong đêm bão tuyết không phải chuyện dễ dàng.

Cẩn tắc vô ưu, có Cơ Quan Tri Chu ở đó, bầy sói không gây chuyện thì thôi, nếu dám xông lên thì cứ nếm thử mùi vị của súng máy hạng nặng cỡ nòng lớn.

Nhưng Tiêu Dao cũng hiểu rõ, nếu thực sự đến mức đó thì e là đã đến bước đường sinh tử.

Việc dùng súng máy hạng nặng bắn quét trong Thần Loa Câu rất dễ dẫn tới lở tuyết.

Tiêu Dao quay lại khe băng: "Tôi xuống dưới xem lại lần nữa, xác ướp kia không quan trọng, miễn là tìm được manh mối về vị trí của xác ướp pha lê là tốt rồi." Hồ Bái Nhất gật đầu.

Lần này Vương Bàn Tử không xuống, có vẻ Hồ Bái Nhất cũng lo lắng cho sự an toàn của doanh trại, Vương Bàn Tử bắn súng giỏi lại có tiểu liên Thompson, ở lại bên trên hợp lý hơn.

Chẳng mấy chốc Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại vào trong khe băng.

"Bên này, vừa nãy tôi thấy sau tường băng có gì đó." Tiêu Dao chỉ vào chỗ tường băng bị nung chảy một mảng.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa đã nung một lỗ nhỏ trên tường băng, Tiêu Dao thấy sau lỗ nhỏ là một không gian lớn, liền rút Toái Tinh Đao ra khoét rộng lỗ đó.

Chẳng mấy chốc sau lỗ hổng lộ ra một hầm băng bí ẩn, bên trong

để không ít đồ tùy táng.

Tiêu Dao ngậm một viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn, tiên phong chui vào trong hầm băng qua lỗ hổng.

Một chuỗi âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

"Hệ thống thông báo: Phát hiện ký chủ đã tiến vào mộ huyệt của vị tông chủ đời thứ mười ba Luân Hồi Tông thuộc Ma Quốc, hấp thụ 500 điểm khí vận." Tiêu Dao khẽ động tâm niệm, 500 điểm khí vận tuy không quá nhiều, nhưng trên dải băng xuyên cổ đại này có ít nhất hàng trăm ngôi mộ của Luân Hồi Tông, góp gió thành bão cũng là một con số không nhỏ.

Chỉ có điều cứ phải xuống từng cái một thì hơi phiền phức.

Tiêu Dao tiếp tục quan sát bên trong băng thất.

Giữa phòng có một cái đài bằng băng, bên trên đặt một tòa linh tháp ba tầng.

Linh tháp cao gần một trượng, chế tác bằng kim loại, bên ngoài vàng óng rực rỡ, không rõ là đúc bằng vàng ròng hay chỉ thếp vàng.

Tiêu Dao đặt tay lên linh tháp nhưng không nghe thấy tiếng hệ thống thông báo, xem ra mấy thứ tương tự quan quách thế này đều không có giá trị khí vận để hấp thụ.

Tuy nhiên trên linh tháp có không ít đồ tùy táng, chỉ nhìn đống châu báu ngọc ngạch khảm bên ngoài cũng đủ thấy cực kỳ xa hoa.

Tiêu Dao lấy từ không gian hệ thống ra chiếc tham âm trảo do sư phụ Đức Phong Tụ Tống chế tạo, vài đường cơ bản đã cạy mở được cửa tháp tầng thứ nhất.

Tầng này đại diện cho địa giới, Tiêu Dao mở ra xem thì thấy bên trong đựng không ít lương thực, trà diệp, muối hột và các thứ tương

tự.

“Xì, keo kiệt quá, một vị tông chủ Luân Hồi Tông mà đồ bồi táng trong linh tháp lại để mấy thứ này sao?” Tiêu Dao thầm chửi thề một câu.

Nhưng hắn vẫn phát hiện được vài thứ có giá trị.

Ngoài thực phẩm và muối ra còn có một số dược liệu.

Nhờ băng thất được niêm phong và nhiệt độ thấp, dược liệu được bảo tồn khá tốt.

Sau khi Tiêu Dao đưa chúng vào không gian hệ thống, hắn nhận được thông báo.

Những loại như Thủy Mẫu Tàng Tuyết Liên, xác Tuyết Sơn Tử Giao Trùng cùng vài loại dược liệu quý khác được hắn giữ lại.

Tiêu Dao nhanh chóng mở cửa tháp tầng thứ hai.

Cửa vừa hé ra, bên trong lập tức tỏa ra một luồng bảo quang.

Tầng thứ hai tượng trưng cho nhân gian, đồ vật bên trong vô cùng thực tế, toàn là san hô, mã não, mật chá, hổ phách, thiên châu, lục tùng thạch và các loại đá quý khác.

Điểm khí vận cơ bản là không có, nhưng bản thân chúng là khoáng vật quý hiếm, tính chất không khác gì vàng ròng bạc trắng, dễ dàng bán lấy tiền mà không gặp rủi ro.

Chương 220

Nếu gặp đúng khách sành sỏi, thường có thể bán được giá trên trời.

Tiêu Dao chẳng chút khách sáo, thu hết số châu báu đó vào không gian hệ thống.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương không hề có ý kiến gì.

Hồ Bái Nhất biết Tiêu Dao sẽ không để anh em chịu thiệt, còn Tuyết Lỵ Dương vốn là tiểu thư nhà giàu, đã quá quen với đồ quý giá nên cũng chẳng bận tâm.

Tiêu Dao lại mở tiếp tầng thứ ba, tầng cao nhất đại diện cho thiên không.

Bên trong chỉ có hai thứ.

Một cái hộp gỗ điêu tất vuông vức khoảng hai xích, công phu điêu khắc tinh xảo, trang trí hoa mỹ, bên trên có hình vẽ sơn mài, nhìn qua đã thấy giá trị nghệ thuật cực cao.

Thứ còn lại đặt trong hộp là một bộ bào phục thêu chỉ vàng.

Tiêu Dao nhìn qua là nhận ra ngay, đây là vu bào tương tự bộ hắn từng thấy ở Vân Thiên Cung trong Trùng Cốc.

Bộ bào phục này cũng rất lộng lẫy, ở giữa lưng có trang trí một hình con mắt khổng lồ, nhìn kiểu dáng chắc chắn là bào phục của tông chủ Luân Hồi Tông.

Khi chạm vào hai thứ này, Tiêu Dao hấp thụ được hơn một ngàn điểm khí vận, ngoài ra không còn thu hoạch gì thêm.

Tuy nhiên, Tiêu Dao đã tìm thấy manh mối trên các hình vẽ sơn

mài của chiếc hộp.

Những hình vẽ này có phần giống với bích họa trên đỉnh miếu Luân Hồi ở di tích Cổ Cách, cũng dùng dị thú để biểu thị phương vị, ở giữa là đồ hình con mắt khổng lồ.

Điểm khác biệt là trên hình vẽ lần này xuất hiện hình ảnh một người phụ nữ bán trong suốt.

"Diêu Tử, anh xem cái này có phải đại diện cho Băng Xuyên Thủy Tinh Thi không?" Tiêu Dao gật đầu, Dương tham mưu trưởng trước đó từng đề cập, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi có khả năng là tà thần của Ma Quốc cổ đại, Cửu Tầng Yêu Lâu dùng để thờ phụng tà thần theo ghi chép trong đồ hình chính là nằm gần ngôi mộ này.

Phương vị đã xác định, nhưng khoảng cách cụ thể thì hơi khó tính toán.

Có điều diện tích thác băng này cũng chỉ đến thế, loanh quanh cũng không thoát khỏi phạm vi trăm mét quanh ngôi mộ này.

Điều khiến Tiêu Dao hưng phấn hơn cả là trên hình vẽ này có miêu tả tinh đồ của Mật Tông.

Những ngôi mộ tông chủ Luân Hồi Tông này đều được an táng theo tinh đồ Mật Tông.

Vị trí của Cửu Tầng Yêu Lâu hoàn toàn có thể dùng thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt để xác nhận.

Tuy hiện tại mây đen che phủ, tuyết rơi lất phất, nhưng vẫn còn một chút thiên quang, cộng thêm sự trợ giúp của Ô Kim Lạc Tinh Bàn, Tiêu Dao không chỉ tự tin xác định được vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu mà ngay cả vị trí mộ của các vị tông chủ Luân Hồi Tông khác cũng có thể điểm ra từng cái một.

Tiêu Dao thu dọn đồ đạc, lập tức leo ra khỏi động, men theo khe

băng đi ra ngoài.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương biết Tiêu Dao chắc chắn đã tìm thấy manh mối về Cửu Tầng Yêu Lâu nên cũng lập tức bám theo.

Khi Tiêu Dao bò ra ngoài, hắn nhận thấy trời đã tối sầm, hiển nhiên đã đến chập choạng tối.

Đúng lúc này, những dải mây trên bầu trời bị cuồng phong xé ra một khe hở, lộ ra một chút ánh sao yếu ớt.

Tiêu Dao lập tức đối chiếu với Ô Kim Lạc Tinh Bàn, một mặt quan sát thiên tượng, một mặt xem xét hình vẽ trên chiếc hộp gỗ trong không gian hệ thống.

Một lát sau, ánh sao vừa ló dạng đã bị mây đen che lấp, tầng mây mỗi lúc một dày, gió bấc cũng thổi mạnh hơn, những bông tuyết bắt đầu bay lả tả rồi rơi xuống dồn dập.

Chỉ trong chưa đầy mười lăm phút, tuyết rơi dày như những cụm bông, cộng thêm gió lạnh khiến tầm nhìn không quá hai mươi mét.

Sơ Nhất vội vàng hối thúc mọi người đào tuyết đục băng, đắp tường tuyết quanh lều trại để phòng đêm nay tuyết quá lớn làm sập lều.

Hồ Bái Nhất biết Tiêu Dao đang dùng thuật quan tinh để đo đạc vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu nên dặn những người khác không được làm phiền.

Tiêu Dao đứng yên tại vị trí quan sát lúc nãy gần nửa giờ đồng hồ, cuối cùng mới thở phào một hơi dài.

Không chỉ vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu đã rõ ràng, mà vị trí của 216 ngôi mộ Luân Hồi Tông trên thác băng này hắn cũng đã nắm chắc trong lòng.

Sau khi cả nhóm đắp xong tường tuyết, trời đã tối mịt, mọi người đều chui vào trong lều, nhóm lửa sưởi, vừa ăn đồ vừa uống rượu thanh khoa để giữ ấm.

Chỉ có Tô Doanh khoác chiếc Vân Đài Kim Sí Phi Phong nên trông chẳng có vẻ gì là lạnh.

Tiêu Dao cũng ngồi cạnh đống lửa, nhấp từng ngụm rượu nhỏ, thỉnh thoảng liếc nhìn cảnh đêm tuyết bay ngoài kia.

Đêm nay chắc chắn là một đêm không ngủ, tiếng sói hú lẫn trong tiếng gió bấc lởn vởn quanh doanh trại.

Cả thác băng dường như đang phát ra ánh sáng mờ ảo, mang một vẻ đẹp quỷ dị trong đêm tuyết.

Tiêu Dao kiểm tra hệ thống, hắn còn vài lần cường hóa trang bị và một lần cường hóa kỹ năng chưa sử dụng.

Nguy hiểm đang cận kề, đêm nay lại có việc phải làm, tăng cường sức mạnh là thượng sách.

Việc đầu tiên Tiêu Dao làm là đặt tay lên chiếc Vân Đài Kim Sí Phi Phong, thực hiện một lần cường hóa sơ cấp.

Chỉ có điều trong mắt người khác, động tác này của Tiêu Dao có phần "đặc sắc".

Hồ Bái Nhất trợn tròn mắt, không nhịn được mà giơ ngón tay cái về phía Tiêu Dao.

Nguyên do là Tiêu Dao ngồi cạnh Tô Doanh, tay đặt lên áo choàng, vô tình cánh tay lại giống như đang ôm lấy vai cô.

Tô Doanh cũng đã uống rượu thanh khoa, không biết có phải do tửu lượng kém không mà mặt cô đỏ bừng lên trông cực kỳ diễm lệ.

"Cường hóa trang bị sơ cấp tiêu tốn 1000 điểm khí vận, có chọn

cường hóa không?" "Cường hóa." Tiêu Dao tâm không tạp niệm.

Trong nháy mắt, thuộc tính của Vân Đài Kim Sí Phi Phong đã thay đổi.

Vân Đài Kim Sí Phi Phong: Hiệu quả giữ ấm tăng 800%, ẩn nặc khí tức 70%, tốc độ hành động tăng 40%, gia trì Bất Động Minh Vương Chú, miễn dịch 30% thuật pháp tinh thần.

Kích hoạt khí tức Tuyết Nhân: Thể chất tăng 200 điểm, sức mạnh tăng 200 điểm, có tác dụng răn đe các loài thú.

Không chỉ các thuộc tính cũ được tăng cường, mà khả năng ẩn nặc khí tức đã đạt tới 70%, tốc độ cũng tăng thêm 40%, mạnh đến mức không tưởng.

Hơn nữa còn thêm một thuộc tính mới là khí tức Tuyết Nhân, giúp tăng mạnh thể chất và sức mạnh, có khả năng trấn áp dã thú.

Tuy rằng con gái mà tăng thể chất với sức mạnh thì hơi lạ, nhưng với một cô nàng thích vung thanh đao dài bốn xích như Tô Doanh thì không thể dùng lẽ thường mà suy đoán.

Hiệu quả răn đe thú vật sẽ là một kỹ năng cực kỳ thực dụng khi đối đầu với bầy sói.

Tiêu Dao coi như chưa có chuyện gì xảy ra, rút tay khỏi vai Tô Doanh.

"Đúng rồi, thanh Đại Việt Long Tước Đao của cô có thể cho tôi xem một chút không?" Tiêu Dao lại nhấp một ngụm rượu.

Tô Doanh cũng giả vờ như không để tâm, nhưng khi đưa thanh đao ra, tay cô lại có chút lóng ngóng, rõ ràng là đang hơi run rẩy.

Chương 221

Tiêu Dao mỉm cười, nhận lấy thanh trường đao.

Nặng...

Tiêu Dao cảm giác thanh đao này ít nhất phải nặng hơn tám cân (khoảng 4-5kg).

Hắn biết đao kiếm thực chiến thông thường đa số chỉ nặng từ một đến ba cân.

Thực tế khác xa so với những gì người bình thường tưởng tượng.

Cứ thử cầm một thanh sắt nặng hai ba cân múa máy một lúc là biết ngay, người không qua rèn luyện thì không múa nổi vài đường đã mệt đứt hơi.

Tám cân...

Thanh trường đao Đại Việt Long Tước của Tô Doanh tuy phối trọng chuẩn xác nhưng vẫn là quá nặng, đúng không hổ danh là cô nàng bạo lực.

Ngay sau đó, Tiêu Dao vậy mà hấp thụ được 500 điểm khí vận từ thanh đao này.

Đúng là một thanh hảo đao, có thuộc tính đặc thù, sát khí nặng, hiệu quả chém giết và phá giáp cực tốt, có thể trấn áp âm tà và phá tan một số ảo giác tinh thần.

Tiêu Dao không do dự, sử dụng cường hóa vật phẩm sơ cấp.

Thuộc tính của Đại Việt Long Tước lập tức thay đổi.

Đại Việt Long Tước Đao: Hoán thủ trực đao đời Hán, nặng tám cân một lượng, dài ba xích chín thốn.

Kỹ năng bị động đặc thù: Như Phong Mỹ Thảo, độ sắc bén tăng 200, hiệu quả phá giáp tăng 200%.

Có thể trảm âm tà, phá huyễn tượng, trấn yêu sùng.

Kỹ năng chủ động: Tước Triển, phóng ra sát khí hình chim tước, phạm vi sát thương một trượng.

Tiêu Dao gật đầu hài lòng, hiệu quả cường hóa rất tốt.

Không chỉ thuộc tính tăng mạnh mà còn có thêm kỹ năng chủ động.

Thậm chí vẻ ngoài của thanh đao cũng thay đổi.

Trước đó tuy sát khí nặng nhưng thân đao vẫn có chỗ bị mòn và gỉ sét.

Sau khi cường hóa, các chỗ mòn được lấp đầy, gỉ sét bong ra, vân kiếm hiện rõ mồn một, lưỡi đao như một dải nước mùa thu, hàn khí bức người.

Tô Doanh vốn coi thanh đao như mạng sống, khi nhận lại đao từ tay Tiêu Dao, đôi mắt cô trợn trừng, lộ vẻ không thể tin nổi.

"Một món quà nhỏ, cũng giống như chiếc áo choàng tôi tặng cô vậy.

Nghỉ ngơi sớm đi, đêm nay e là có ác chiến, cẩn thận nhé." Tô Doanh nghe vậy gật đầu: "Đêm nay anh định đi đâu?" Tiêu Dao cười: "Tôi có chút việc riêng, không yên tâm lắm.

Nếu thực sự có nguy hiểm, tôi sẽ kịp thời quay lại." Tô Doanh gật đầu, không hỏi gì thêm.

Tiêu Dao lại ngồi sang bên cạnh Sơ Nhất.

"Sơ Nhất đại ca, chúng ta đang ở dưới chân núi tuyết, nếu thực sự gặp bầy sói mà tôi nổ súng thì có gây ra lở tuyết không?" Sơ Nhất suy

nghĩ một lát: "Cuối mùa hè không phải mùa cao điểm lở tuyết, súng của cậu nổ vài phát chắc không đến mức đó đâu.

Nếu thực sự gặp bầy sói thì cứ việc xả láng, không cần khách sáo." Sơ Nhất nghiến răng nghiến lợi, có thể thấy gã hận lũ sói đến tận xương tủy.

Tiêu Dao gật đầu, vậy thì mấy con nhện cơ quan có đất dụng võ rồi.

Đêm đến, cả nhóm chen chúc trong lều, Hồ Bái Nhất bắt đầu sắp xếp gác đêm.

Vì xung quanh đều là mộ Luân Hồi Tông, đằng xa lại có bầy sói hoạt động nên chỉ có thể chia cặp gác đêm.

Tiêu Dao nói với Hồ Bái Nhất là mình có việc, sau đó một mình bước vào trong gió tuyết.

Trong đêm tuyết thế này, Thiên Nhãn Thông của Tiêu Dao mới phát huy tối đa tác dụng.

Hắn nhanh chóng tiến lên thác băng.

Trong mắt người ngoài, thác băng này trống trơn chẳng có gì, nhưng dưới tầm mắt Tiêu Dao, bên dưới lớp băng phân bố hơn hai trăm ngôi mộ của Luân Hồi Tông.

Theo kinh nghiệm trước đó, mỗi ngôi mộ có thể hấp thụ được khoảng một hai ngàn điểm khí vận.

Hiện tại điểm khí vận cần để thăng cấp phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan là cực kỳ lớn, từ tứ phẩm lên ngũ phẩm cần tới năm mươi vạn điểm.

Trước mắt là một kho khí vận, Tiêu Dao tự nhiên không thể bỏ qua.

Những ngôi mộ băng này đều không có nắp phong đỉnh, bề mặt cơ bản chỉ là một lớp băng mỏng.

Chỉ cần biết vị trí, cộng thêm Toái Tinh Đao sắc bén vô cùng, việc vào trong mộ đối với hắn không có gì khó khăn.

Tiêu Dao nhanh chóng tìm thấy ngôi mộ đầu tiên.

Sau khi dẫm thử mặt băng, hắn lập tức dùng đinh băng cố định dây an toàn, sau đó dùng Toái Tinh Đao bổ khai lớp băng.

Bên dưới lộ ra một cái hố sâu khoảng sáu bảy mét.

Tiêu Dao nhanh chóng tụt xuống.

Giữa bốn bức tường băng vẫn phong ấn những vòng người tế tự bồi táng, dưới chân cũng là một cái xác co quắp.

Nhưng đó không phải mục tiêu của Tiêu Dao, mục tiêu của hắn là băng thất đựng linh tháp tùy táng.

Hầu như băng thất trong các ngôi mộ này đều nằm ở một vị trí cố định, Tiêu Dao không mất nhiều thời gian đã xác định được.

Kỹ năng Vạn Vật Cát của Toái Tinh Đao phát động, hắn nhanh chóng khoét một cái lỗ vừa người chui trên tường băng.

Sau khi vào trong, tiếng hệ thống vang lên, 500 điểm khí vận được cộng vào tài khoản.

Cửa linh tháp ba tầng được mở sạch, dược liệu quý giá ở tầng dưới được hắn thu vào không gian hệ thống, châu báu ở tầng giữa thì mang đi sạch sành sanh, tầng trên cùng là nơi có đồ tốt nhất.

Tiêu Dao đã thạo việc, từ lúc xác định vị trí đến khi vơ vét xong một ngôi mộ chỉ mất nửa giờ.

Nhưng với hơn hai trăm ngôi mộ, hắn cần phải tăng tốc hơn nữa.

Càng về sau Tiêu Dao càng thuần thục, vị trí các mộ băng đã nằm lòng, việc cố định đinh băng, phá băng xuống mộ sưu tầm chỉ mất chưa đầy mười phút.

Tiêu Dao cảm thấy bắt đầu "nghiện", cứ mỗi lần xuống mộ là có hai ba ngàn điểm khí vận vào túi.

Các loại dược liệu danh quý, châu báu chất đống như núi.

Chương 222

Sau cửa tháp tầng trên cùng đa số là vu bào, Tiêu Dao thường hấp thụ khí vận xong là vứt bỏ.

Tuy nhiên đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, à không, xuống mộ nhiều ắt gặp đồ lạ.

Sau vài chục ngôi mộ, Tiêu Dao bắt gặp một thứ khác biệt ở tầng đỉnh linh tháp.

Không gian ngôi mộ này rõ ràng lớn hơn những cái trước.

Số lượng châu báu trong băng thất cũng nhiều hơn.

Khi mở tầng trên cùng, định hấp thụ khí vận rồi vứt vu bào như mọi khi thì hắn phát hiện thứ bên trong không giống trước.

Lần này là một cái gậy dài khoảng hai xích.

Vừa cầm lên tay, hệ thống đã thông báo.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc và nhận được Ma Yết Kim Cương Hàng Ma Xử, hấp thụ 3000 điểm khí vận." Cuối cùng cũng có thứ không phải vu bào, Tiêu Dao mỉm cười.

Ma Yết Kim Cương Hàng Ma Xử, một đầu là kim cương xử, đầu kia dài gần một xích là xử tam lăng, mũi nhọn cực kỳ sắc bén.

Chất liệu của hàng ma xử này rất phức tạp, dường như gồm năm loại kim loại vàng, bạc, đồng đỏ, sắt tinh và thiếc, cách đúc khá giống với tượng phật ba mắt ở di tích Cổ Cách vốn đã thất truyền từ lâu.

Trên thân xử có ba mặt Phật với ba sắc thái: cười, giận và mắng.

Thứ này vừa là pháp khí, vừa là binh khí.

Nó có ba thuộc tính khá tốt: một là chúc phúc giúp trừ bệnh tiêu tai,

tăng cường thể chất; hai là khu tà tị hung, trấn áp yêu sùng; thứ ba khá hiếm thấy là chuyên dùng đối phó với người, có thể khiến đối phương trở nên suy yếu bạc nhược.

Đơn giản là ba thuộc tính ứng với ba mặt Phật cười, giận và mắng.

Thứ này vốn dĩ phải là bảo vật của Mật Tông, không biết sao lại rơi vào tay Luân Hồi Tông để rồi cuối cùng bị chôn cùng một vị tông chủ nào đó.

Tiêu Dao xem giờ, trời ở vùng núi tối rất nhanh, nếu cứ giữ tốc độ này thì không thể nào quét hết hơn hai trăm ngôi mộ được.

Hắn lập tức tăng tốc, thậm chí không cần dây an toàn nữa, độ cao sáu bảy mét đối với hắn không là gì, lại có Phi Hổ Trảo và Toái Tinh Đao hộ thân nên tính an toàn vẫn đảm bảo.

Tốc độ tăng lên đáng kể, Tiêu Dao chỉ mất vài phút để quét xong một ngôi mộ, tiếng thông báo của hệ thống không ngớt vang lên.

Đang lúc quét mộ hăng say, khi vừa chui ra khỏi một ngôi mộ, Tiêu Dao chợt nhận thấy có thứ gì đó đang hoạt động trên thác băng.

Hắn lập tức cảnh giác.

Quan sát xung quanh, không thấy ánh đèn pin hay đèn đeo đầu nào.

Có thể khẳng định thứ xuất hiện trên thác băng chắc chắn không phải nhóm Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương hay Vương Bàn Tử.

Những người đó biết hắn đi đâu, nếu có tìm chắc chắn sẽ bật đèn, ngoại trừ Tiêu Dao ra thì trừ A Hương cũng chẳng ai có khả năng nhìn đêm.

Nhưng Tiêu Dao nhìn quanh một vòng vẫn không thấy vật gì lớn đang di động.

Đang lúc lấy làm lạ thì hắn từ xa phát hiện ra tấm thảm đắp xác Thục Na cạnh lều trại đã bị hất tung.

Tiêu Dao rùng mình.

Xác Thục Na vốn đặt ở nơi khuất gió, trên thảm còn dằn đá, dù gió lớn thế nào cũng không dễ bị thổi bay như vậy.

Dưới tấm thảm bị hất ra, hắn thấy rõ xác Thục Na đã biến mất không dấu vết.

Chẳng lẽ bị bầy sói tha đi rồi?

Không thể nào, Tiêu Dao thầm nhủ, bầy sói dù có tinh quái đến đâu cũng không thể tiếp cận doanh trại để trộm xác mà không bị ai phát hiện.

Trong trại có Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều là những tay lão luyện cảnh giác bậc nhất, còn Sơ Nhất vốn là gã thiện xạ có giác quan nhạy bén hơn cả sói rừng.

Tiêu Dao nhanh chóng phát hiện ra một thứ khác thường trên thác băng.

Một đống tuyết lớn, rõ ràng không phải lớp băng cứng dưới chân mà trông có vẻ xốp hơn.

Nhưng tuyết mới chỉ rơi một lúc, không thể xuất hiện đống tuyết lớn như vậy được.

Hơn nữa dưới gió bấc gào thét, thứ trắng xóa đó lại đứng im bất động, không một bông tuyết nào bị thổi bay.

"Tuyết Di Lặc!" Tiêu Dao lập tức phản ứng, đây chính là loài quái vật đặc thù xuất hiện trên núi tuyết.

Trước đó trên đường đi cùng Thiết Bổng Lạt Ma, hắn đã nghe kể về thứ này.

Lúc đó hắn chỉ coi như truyện lạ dân gian, không ngờ lại thực sự chạm trán trên thác băng.

Theo lời kể, Tuyết Di Lặc là một loại oán hồn ký sinh trên người chết, nó sẽ hình thành một lớp trắng xóa trên bề mặt tử thi.

Lớp này không ngừng nuốt chửng máu thịt của xác chết rồi phình to ra, cuối cùng biến thành một hình nhân khổng lồ.

Theo thời gian, Tuyết Di Lặc sẽ dần thu nhỏ lại rồi khô héo hẳn thành một bộ xương trắng.

Nhưng trong quá trình đó, chỉ cần có cơ hội, nó sẽ vồ giết người và gia súc.

Nếu có nạn nhân mới bị nó ăn thịt, họ cũng sẽ hòa làm một với nó giống như cái xác ban đầu, khiến nó càng to lớn hơn.

Nghe nói sau khi hóa thành xương trắng, oán hồn trên Tuyết Di Lặc sẽ chui xuống lòng đất, ẩn nấp dưới đống tuyết và khối băng, chờ cơ hội xuất hiện trở lại.

Vài trăm năm trước ở vùng Tạng này, có một mùa đông tuyết lớn bùng phát nạn Tuyết Di Lặc, hàng ngàn người đã bỏ mạng trong năm đó.

Thiết Bổng Lạt Ma từng nói thứ này ban ngày cơ bản không ra ngoài vì sợ ánh mặt trời và lửa.

Nhưng trong đêm gió tuyết mịt mù thế này, hoàn toàn là sân nhà của Tuyết Di Lặc.

Tiêu Dao nhìn đống tuyết trắng xóa đó, khom người cẩn thận tiếp cận.

Cái thứ quỷ quái này thích nhất là vồ lấy người sống, mà người sống gần đây nhất chính là nhóm Hồ Bái Nhất trong doanh trại.

Tiêu Dao không thể để lại mầm họa này.

Bước chân hắn cực nhẹ, thân hình ẩn nấp rất tốt, nhưng Tuyết Di Lặc dường như không dựa vào thị giác hay thính giác để cảm nhận môi trường xung quanh, nó vẫn nhanh chóng nhận ra có người đang lại gần.

Khi Tiêu Dao còn cách nó hơn mười mét, Tuyết Di Lặc đột ngột đứng dậy, lao thẳng về phía hắn.

Lúc này Tiêu Dao mới nhìn rõ bộ dạng của nó.

Cả con Tuyết Di Lặc trông như con robot Đại Bạch trong hoạt hình Disney vậy...

Chương 223

tổng thể nhìn ra hình người nhưng toàn thân sưng phù khủng khiếp.

Lạ một điều là dù thân hình to béo nhưng động tác của nó lại cực kỳ linh hoạt.

"Chán sống rồi." Tiêu Dao cười nhạt.

Sau đó hắn triển khai Thiết Lân Thuẫn, vung Toái Tinh Tịch Tà Đao chém thẳng vào đầu nó.

Thanh đao mang theo sát khí ngút trời bổ xuống, chém trúng cái đầu tròn vo của Tuyết Di Lặc.

Con quái vật phản ứng khá nhanh, né đầu sang một bên.

Toái Tinh Tịch Tà Đao tuy là đoản đao, không dài như Đại Việt Long Tước, nhưng nhờ sát khí bao quanh lưỡi đao vẫn chém bay một phần cơ thể của nó.

Vai phải và một mảng lớn thân mình Tuyết Di Lặc rơi xuống tuyết.

Một đống chất lỏng trắng nhầy nhụa văng ra, định chui xuống đất nhưng bị sát khí trên đao xâm nhiễm, dần dần đen lại rồi hóa thành nước đặc.

Giữa vũng nước đó lộ ra mấy đoạn xương đỏ hỏn còn dính chút cơ bắp và huyết quản.

Rõ ràng một phần cái xác bên trong Tuyết Di Lặc đã bị Tiêu Dao chém lìa.

Phần còn lại của Tuyết Di Lặc vẫn liều chết lao lên, định đè Tiêu

Dao xuống để nuốt chửng.

Tiêu Dao làm sao cho nó cơ hội, kỹ năng Tá Đạp phát động, hắn trực tiếp vọt ra sau lưng nó, bồi thêm một nhát chém chéo.

Lần này Tiêu Dao ở cự ly gần, cảm giác lưỡi đao đi qua như cắt đậu phụ vậy.

Cả cái đầu và một mảng vai lớn của Tuyết Di Lặc bị chém đứt, lăn lông lốc trên đất.

Chỉ trong nháy mắt, chúng bị sát khí của Toái Tinh Đao xâm chiếm, hóa thành nước đặc, để lộ ra một bộ xương sọ đẫm máu.

Mặt xương sọ có những phần đen ngòm như bị thiêu cháy, hàm răng trắng ở ngoài, rõ ràng chính là di hài của Thục Na.

Phần còn lại của Tuyết Di Lặc cuối cùng cũng nhận ra mối đe dọa tử vong, nó đột ngột tan ra như một đống hồ trắng, rã ra bốn phía định chui xuống tuyết và băng.

Tiêu Dao sao có thể để nó thoát, Toái Tinh Đao chém liên tiếp, trên mặt tuyết xuất hiện từng vũng nước đen xì.

"Chúc mừng ký chủ chém giết Tuyết Di Lặc, phần thưởng 1000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ chém giết Tuyết Di Lặc, nhận được vật phẩm đặc thù: Ấu thể Tuyết Di Lặc." Hử?

Ấu thể Tuyết Di Lặc?

Tiêu Dao rùng mình, nhìn đống máu và bộ xương trên tuyết, thầm nghĩ cái thứ tà tính buồn nôn này có gì tốt mà cũng thành phần thưởng hệ thống?

Hắn kiểm tra trong không gian hệ thống thì thấy cái gọi là ấu thể Tuyết Di Lặc thực chất là một thứ giống như con sứa.

Hệ thống giới thiệu đây là một thực thể sống đặc biệt, vốn sống ở

biển sâu, sau khi môi trường thay đổi đã trở thành một loại sứa nước ngọt thích nghi được với cái lạnh của núi tuyết.

Đặc điểm của nó là có thể nhanh chóng bao vây, thôn phệ sinh mệnh và sinh sản cực nhanh.

Không chỉ sống được trong băng xuyên núi tuyết mà cả ở biển sâu hay hồ thẳm cũng được.

Xem ra cũng là một thứ lợi hại, nhưng Tiêu Dao vẫn thấy ghê người, tống khứ nó vào tận góc sâu nhất của không gian hệ thống.

Trên thác băng vẫn còn gần trăm ngôi mộ chưa quét, Tiêu Dao không lãng phí thời gian, hắn thu lượm di cốt của Thục Na, đặt lại chỗ cũ và đắp thảm cẩn thận rồi tiếp tục lên thác băng.

Trong không khí phảng phất mùi máu tanh nhàn nhạt, không biết có phải mùi này đã kích thích bầy sói không mà đằng xa thấp thoáng tiếng sói hú.

Gió tuyết ngày một lớn, Tiêu Dao biết Lang Vương lông trắng sắp xuất hiện rồi.

Hắn không lo lắng, tranh thủ thời gian dọn dẹp nốt số mộ còn lại.

Từ lúc trời tối đến giờ đã qua năm sáu tiếng, Tiêu Dao vẫn còn hơn trăm ngôi mộ.

Nhưng trong lúc xuống mộ, hắn vẫn luôn chú ý động tĩnh của bầy sói.

Sau mấy tiếng hú từ xa lúc nãy, bầy sói dường như biến mất hoàn toàn, hồi lâu không thấy động tĩnh gì.

Khoảng hơn một tiếng sau, khi Tiêu Dao vừa chui ra khỏi một ngôi mộ, hắn mới mơ hồ cảm nhận được bên ngoài doanh trại có biến.

Hắn nhìn qua, lúc này người gác đêm chắc là Vương Bàn Tử và

Peter Hoàng.

Vận may của bầy sói khá tốt khi không chọn lúc Sơ Nhất gác để tấn công, nếu không đã bị lộ ngay từ đầu rồi.

Tiêu Dao lấy ra một khẩu súng tiểu liên Thompson từ không gian hệ thống, nhắm chuẩn vào một đống tuyết trắng trong đêm tối.

Một tiếng súng xé tan tiếng gió rít, giữa cánh đồng tuyết trắng xóa nở ra một đóa hoa đỏ thẫm, một con sói ư ử một tiếng rồi gục xuống.

Trong doanh trại, Vương Bàn Tử cực kỳ nhạy cảm với tiếng súng Thompson, gã lập tức bật dậy từ sau tường tuyết, bắn một phát đạn chiếu sáng.

Nhờ kinh nghiệm từ Trùng Cốc ở Điền Nam, lần này Hồ Bái Nhất mang theo không ít đạn chiếu sáng.

Phát đạn nổ tung, mang theo một chiếc dù nhỏ, ánh sáng trắng bệch soi rõ cả một vùng tuyết địa.

Những người khác trong lều cũng nhanh chóng chạy ra, trên tay ai cũng lăm lăm súng ống.

Dưới ánh sáng rực rỡ, cánh đồng tuyết vốn yên tĩnh đột nhiên bùng nổ.

Từ các hốc tuyết, từng con sói lao ra như tên bắn về phía tường tuyết trước lều.

Sơ Nhất, Hồ Bái Nhất và Peter Hoàng đều là những tay súng xuất sắc, còn Vương Bàn Tử thì khỏi phải bàn, vừa nổ súng là mấy con sói đi đầu đã lộn nhào ngã gục.

Những con phía sau đang định tiếp tục lao lên thì đột nhiên nghe thấy một tiếng sói hú kéo dài.

Ngay lập tức, tất cả lũ sói đều quay đầu chạy biến vào rừng.

Tiêu Dao đứng từ xa nhìn thấy trong rừng có một bóng trắng khổng lồ, trông như một bóng ma giữa trời tuyết rơi.

“Lạ thật, Lang Vương lông trắng lại gọi bầy sói về rồi sao?” Tiêu Dao thầm nghĩ.

Không chỉ hắn mà nhóm Hồ Bái Nhất lúc này cũng ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Tô Doanh quan sát một lúc rồi nói, trong bài hát của Thiết Bổng Lạt Ma có đoạn liên quan đến Ma Quốc và bầy sói.

Bầy sói ở núi Côn Luân trước đây là tay sai của Ma Quốc, được gọi là yêu nô, đi theo chinh chiến khắp nơi.

Bản khế ước giữa bầy sói và Ma Quốc có thể vẫn còn ảnh hưởng đến chúng bây giờ.

Rất có thể lũ sói đã cảm nhận được sự tồn tại của tà thần Ma Quốc nên mới không dám tiến lên.

Chương 224

Nghe xong mọi người mới vỡ lẽ.

“Không sao, sáng mai đợi Diêu Tử tìm được vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu, lúc chúng ta xuống mộ Mạc Kim thì lũ yêu nô đó chắc sẽ không còn kiêng dè gì nữa đâu.” Tuyết Lỵ Dương nói.

“Sợ gì chứ, có đồ tốt trong tay, thêm vài trăm con sói nữa cũng cho chúng có đi không có về.” Vương Bàn Tử vỗ vỗ khẩu Thompson nói.

Bầy sói đã rút xa, cả nhóm quay về lều nghỉ ngơi để chờ trời sáng.

Tiêu Dao thì không được may mắn thế, hắn làm việc thông đêm không nghỉ, quét sạch sành sanh khoảng hai trăm ngôi mộ băng.

Chỉ có vài cái bị hư hại do biến động địa chất là hắn bỏ qua.

Nhưng thu hoạch sau một đêm cũng cực kỳ kinh người.

Chỉ tính riêng khí vận hấp thụ được đã gần hai mươi vạn điểm, cộng với tích lũy trước đó, hiện tại hắn có ba mươi bảy vạn điểm khí vận.

Cứ đà này thì việc thăng cấp Phát Khâu Thiên Quan lên tứ phẩm không còn xa nữa.

Ngoài khí vận, Tiêu Dao thu được vô số đá quý và dược liệu quý hiếm.

Hắn tuyển chọn rất kỹ, đều là những thứ chất lượng cực tốt, trong đó có cả cực phẩm như mã não Nam Hồng, vài viên thiên châu, cùng hàng chục viên mật chá và hổ phách cực phẩm.

Loại phẩm cấp bình thường thì không đếm xuể, Tiêu Dao ước tính nếu tung hết số châu báu này ra thị trường Bắc Kinh, giá cả đá quý

cùng loại chắc chắn sẽ bị chấn động.

Còn dược liệu đều là những loại đặc hữu quý giá của vùng Tạng, chỉ là tạm thời hắn chưa rõ cách sử dụng.

Khi trời sáng, Tiêu Dao nghỉ ngơi đôi chút rồi bắt đầu xác định vị trí Cửu Tầng Yêu Lâu.

Khi nhóm Hồ Bái Nhất bước ra, Tiêu Dao đã đứng chờ sẵn trên một khối băng lớn hơi nhô lên trên thác băng.

Cửu Tầng Yêu Lâu của Ma Quốc nằm ngay dưới chân hắn.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Minh Thúc nghe tin đã tìm thấy vị trí Yêu Lâu thì hưng phấn tột độ, lập tức bắt tay vào dọn sạch tuyết trên mặt băng.

Không mất nhiều thời gian, lớp băng huyền băng màu xanh lam đã lộ ra.

Vương Bàn Tử và những người khác phun nước gừng lên lớp băng, đợi một lát rồi tiếp tục đào bới.

Ngoài A Hương đang chuẩn bị trà bơ và bánh từ ba cho mọi người, tất cả bao gồm cả Minh Thúc đều hăng hái động tay động chân.

Chẳng mấy chốc, sau khi đào sâu xuống năm sáu mét, dưới lớp huyền băng xanh thẳm cuối cùng cũng lộ ra vài thứ đặc biệt.

Tiêu Dao nhận ra ngay, những thứ này giống hệt loại gỗ bách trăm năm ở di tích vương triều Cổ Cách.

Những thanh gỗ tròn, gỗ vuông cùng những khối đất nện lớn cho thấy họ đã tìm đúng chỗ.

Cửu Tầng Yêu Lâu đang ở ngay dưới chân.

Sau bao nhiêu vất vả cuối cùng cũng thấy mục tiêu, mọi người

đều hăng hái hẳn lên, đồng tâm hiệp lực chỉ trong mười lăm phút đã đào thông được tầng thứ nhất của Cửu Tầng Yêu Lâu.

Khi đào thông tầng một, Tiêu Dao nghe thấy tiếng hệ thống thông báo êm tai như thiên nhạc.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiến vào tầng một của Cửu Tầng Yêu Lâu thuộc Ma Quốc, hấp thụ 1000 điểm khí vận." Khí vận không quá nhiều nhưng đủ để Tiêu Dao hưng phấn, vì mới chỉ là tầng một, nghĩa là các tầng sau ít nhất cũng có 1000 điểm hoặc thậm chí nhiều hơn.

Cửu Tầng Yêu Lâu chắc chắn sẽ mang lại hàng vạn điểm khí vận.

Tầng một hầu như trống rỗng, không có đồ tùy táng, chỉ giống như một căn phòng rất thấp và ngột ngạt.

Gỗ đã được xử lý chống mục nên đen kịt, còn đất nện có màu xám trắng, khác một chút với đất nện Thăng Long, sau ngàn năm vẫn còn ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt, không rõ là bên trong có trộn men rượu hay được tưới bằng rượu thanh khoa.

Chính giữa tầng một có một cái bàn băng khổng lồ, đường kính gần hai mét, chỉ dày khoảng mười phân.

Trên mặt bàn băng điêu khắc một pho thần tượng sống động như thật.

Thần tượng có thân người, mặc giáp bạc, phong cách khác hẳn vùng Tạng mà mang hơi hướng nguyên thủy của khu vực Trung Á.

Đầu thần tượng là một cái đầu sói, diện mạo hung ác, nanh vuốt lộ ra ngoài.

Tiêu Dao chạm tay vào, không có khí vận để hấp thụ, nhưng hắn nhận ra đây không phải băng mà là một loại thủy tinh thạch.

Một cái bàn thủy tinh lớn thế này cộng với thần tượng nếu ở nội

địa chắc chắn cực kỳ đáng tiền, đáng tiếc thể tích quá lớn lại gắn liền với mặt đất nên không thể mang đi.

Ngoài ra, muốn đào sâu xuống dưới thì bắt buộc phải phá vỡ cái bàn thủy tinh này.

Vương Bàn Tử đã đợi đến sốt ruột, vừa định ra tay thì Minh Thúc đột ngột nhào tới.

"Không được, cái này không được làm hỏng, tôi biết nó!" Minh Thúc vừa che lấy bàn thủy tinh vừa lôi kinh quyển ra: "Trên kinh quyển có ghi, tầng một Cửu Tầng Yêu Lâu có điêu tượng Lang Thủ Ma Thần mang theo lời nguyền yêu nô Bạch Lang của Ma Quốc, nếu làm hỏng sẽ bị chúng báo thù." Vương Bàn Tử nghe vậy liền dừng tay.

Nhưng Tiêu Dao lại cảm thấy không đúng, vì lúc nãy chạm vào bàn thủy tinh, hắn không cảm nhận được tà khí mạnh mẽ nào.

Nếu thực sự có lời nguyền như Minh Thúc nói, Tiêu Dao chắc chắn sẽ cảm nhận được.

Đúng lúc đó, Tô Doanh tiến lên.

"Không phải yêu nô Bạch Lang đâu, thứ có danh hiệu bạc là Thủy Tinh Tự Tại Sơn, chính là nô bộc canh giữ tà thần trong Cửu Tầng Yêu Lâu." Lời Tô Doanh vừa dứt, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô.

"Tôi nghe bài hát của Thiết Bổng Lạt Ma có nhắc đến, Thủy Tinh Tự Tại Sơn này là chỉ yêu nô Bạch Lang sau khi chết, chứ không phải lúc còn sống." "Yêu nô Bạch Lang sau khi chết hóa thành Thủy Tinh Tự Tại Sơn, một khi có người tiếp cận lăng tẩm tà thần, chúng sẽ dẫn dắt bầy yêu nô từ trên trời rơi xuống, tiêu diệt tất cả những kẻ xâm nhập." Tô Doanh vừa nói vừa rút thanh trường đao Đại Việt Long Tước ra, bước đến trước bàn thủy tinh, giơ đao chém mạnh xuống.

Tất cả mọi người đều đứng hình.

Minh Thúc lúc này não bộ như ngừng hoạt động: "Không sợ gọi Thủy Tinh Tự Tại Sơn ra sao?" Lúc này bàn thủy tinh đã bị Đại Việt Long Tước chém nứt toác, pho tượng Lang Thủ Ma Thần bên trên cũng vỡ vụn.

"Không sai, nhưng bàn thủy tinh này chỉ là một cái bóng để dọa người thôi." Tô Doanh thu đao lại: "Thủy Tinh Tự Tại Sơn thật sự nằm ở tầng thấp nhất." Tô Doanh đã ra tay, bàn thủy tinh đã vỡ, giờ mọi người chỉ còn biết chờ xem sao.

Một lát sau, không có chuyện gì xảy ra, thấy lời Tô Doanh nói là thật, nhóm Hồ Bái Nhất mới thở phào nhẹ nhõm.

Cả nhóm tiếp tục đào xuống dưới.

Tầng tiếp theo toàn là những đầu lâu bò trắng hếu.

Xuống đến tầng này, Tiêu Dao cảm nhận được tà khí nồng nặc.

Nhưng vẫn chưa thấy nguy hiểm đặc thù nào.

Càng đào xuống sâu, Minh Thúc càng tỏ ra nhát gan, lão bèn bày ra mười ba chiếc bình gốm râu mèo, kéo A Hương quỳ xuống bái lấy bái để.

Mười ba sợi râu mèo đều không rụng, Hồ Bái Nhất và mọi người thấy vậy cũng thêm phần tự tin.

Dù sao thì chuyện râu mèo của người cõng xác cũng là truyền thống từ xưa, râu mèo không đứt là điềm lành.

Chương 225

Chỉ có Tiêu Dao cười khổ một tiếng, hắn thấy rõ mồn một tiểu xảo của Minh Thúc, mười ba sợi râu đó đã được lão dán chặt vào mặt bình rồi, rụng thế nào được.

Nhưng dù là ám thị tâm lý hay giả thần giả quỷ cũng tốt, Tiêu Dao không vạch trần.

Đến tầng thứ ba, bên trong treo đầy những lá cờ quỷ không chữ ngũ sắc.

Tiêu Dao cẩn thận thu hết số cờ quỷ này lại.

Những thứ này không đáng tiền, nhưng khi chạm vào, hắn nghe thấy tiếng hệ thống thông báo.

Cờ quỷ ngũ sắc không chỉ giúp hắn thu về khoảng một ngàn điểm khí vận, mà quan trọng hơn, chúng là dược liệu thượng hạng để bố trí trận pháp.

Tà khí và linh khí bám trên đó đều có chỗ dùng.

Từ tầng ba trở xuống không có đồ vật gì giá trị, đa số là những viên đá cuội khắc kinh văn, các loại tượng đá, bích họa...

Mãi đến tầng thứ tám mới đào ra được thứ khác biệt.

Nhưng đó cũng không phải đồ quý giá mà là mười mấy cái xác chết mặc áo đen.

Giống như các mộ băng trước đó, những cái xác này cũng được ướp trong lớp huyền băng xung quanh.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào vị trí trung tâm.

Ở giữa tầng thứ tám có một tấm phiến thạch lớn.

Đến giây phút cuối cùng, không ai còn do dự, mọi người nhanh chóng xúm vào khiêng tấm phiến thạch cuối cùng ra.

Bên dưới lộ ra một cái hố đen ngòm.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất lập tức ném mấy thanh pháo sáng lạnh xuống dưới.

Mọi người ghé đầu nhìn vào nhưng thấy tầng cuối cùng hoàn toàn không có Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, gần như là một không gian trống rỗng.

Minh Thúc trong lòng vạn phần không cam chịu, định nhảy ngay xuống dưới nhưng bị Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử giữ lại.

Tiêu Dao thì giơ Thiết Lân Thuẫn, là người đầu tiên nhảy xuống.

Tô Doanh cũng nhanh chóng bám theo.

Tiêu Dao đi một vòng, phát hiện tầng cuối cùng không hẳn là không có gì, ở giữa có một cái đài đá, trên đài đặt hai khối thủy tinh, một trắng một xanh.

Điều khiến Tiêu Dao kích động là trên hai khối thủy tinh này đều có tinh đồ tự nhiên.

Hắn đưa tay chạm vào hai khối thủy tinh, lập tức nghe tiếng hệ thống.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc Băng Xuyên Thủy Tinh Âm Dương Tinh Đồ, hấp thụ 1000 điểm khí vận." "Băng Xuyên Thủy Tinh Âm Dương Tinh Đồ có thể hợp thành với Ô Kim Lạc Tinh Bàn để cường hóa, tiêu tốn 1000 điểm khí vận, có chọn cường hóa hợp thành không?" Không chút do dự, Tiêu Dao chọn cường hóa ngay lập tức.

Trong nháy mắt, Ô Kim Lạc Tinh Bàn tỏa sáng rực rỡ, bên ngoài

không có gì thay đổi nhưng ở trung tâm đĩa, trên mặt đáy xuất hiện một đồ án âm dương ngư.

Khác với đồ án thông thường, âm dương ngư này một nửa xanh một nửa trắng, bên trong có tinh đồ tự nhiên.

Tiêu Dao quan sát kỹ thì thấy tinh đồ này đang chuyển động chậm rãi, biên độ cực nhỏ, nếu không phải người nhạy cảm với tinh đồ như hắn thì không tài nào nhận ra.

Tiêu Dao mừng rỡ, tinh đồ này ứng với các vì tinh tú trên trời, hoàn toàn vận hành theo tinh đồ thực tế.

Sau này dù trời mây mù không có ánh sáng hay ở nơi từ trường hỗn loạn, Ô Kim Lạc Tinh Bàn vẫn có thể xác định phương vị phong thủy chính xác để thi triển Lạc Tinh Điểm Huyệt.

Những người khác không chú ý đến Tiêu Dao mà chỉ nhìn chằm chằm vào tấm phiến thạch cuối cùng.

Hai khối thủy tinh bị Tiêu Dao lấy đi chỉ còn trơ lại cái đài đá, đào đâu ra Thủy Tinh Thi bây giờ.

Tiêu Dao thu cất la bàn rồi nhìn mọi người.

"Thử đẩy cái đài đá này xem, có lẽ nó di động được đấy." Hắn không nói chắc chắn nhưng đưa ra gợi ý.

Minh Thúc và Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức phấn khởi.

Hai người này xuống mộ Mạc Kim là tích cực nhất, thấy không có đồ cũng là thất vọng nhất, giờ có tia hy vọng đương nhiên không bỏ qua.

Vương Bàn Tử kéo Hồ Bái Nhất cùng ra tay, hai người dùng sức đẩy được đài đá dịch sang một bên.

"Di động được thật, Diêu Tử đúng là tuyệt đỉnh." Vương Bàn Tử

hớn hở nhìn xuống dưới đài đá.

Dưới đài đá là một cái hố đất, bên trong lại có một khối thủy tinh mỏng.

Khối này nhỏ hơn nhiều so với cái bóng Thủy Tinh Tự Tại Sơn ở tầng một, đường kính chỉ khoảng một mét.

Trên mặt có những đường gợn sóng tự nhiên như sóng nước.

Chính giữa điêu khắc một vị võ tướng uy phong lẫm lẫm, giáp trắng mũ trắng, tay cầm trường mâu bạc, chân đạp tường vân như từ trên trời rơi xuống.

Nếu vị thần tướng này không mang đầu sói hung ác thì người ta sẽ tưởng là Triệu Tử Long trong Tam Quốc Diễn Nghĩa mất.

"Mọi người đừng động vào, đây mới là Thủy Tinh Tự Tại Sơn thật.

Một khi nó vỡ, lời nguyền bên trong sẽ giải phóng." Tô Doanh nói.

Mọi người nghe vậy lập tức dừng tay.

Phía dưới Thủy Tinh Tự Tại Sơn, có thể lờ mờ thấy một hình người, tám phần chính là xác chết tà thần, mục tiêu của chuyến đi này: Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Nhưng nếu không phá vỡ Thủy Tinh Tự Tại Sơn thì không thể lấy được xác.

Muốn dời nó đi cũng không được vì nó chỉ dày khoảng một thốn, nhìn có vẻ sắp vỡ đến nơi.

Cảm giác chỉ cần chạm nhẹ là nó sẽ tan tành, mọi người nhất thời không biết làm sao cho phải.

Vương Bàn Tử và Minh Thúc cuống đến mức gãi tai bứt tóc mà chưa nghĩ ra cách gì hay.

Hồ Bái Nhất nắm rõ điều kiện địa chất ở thác băng Long Đỉnh, đây là nơi giao thoa giữa băng xuyên và đất đóng băng.

Điểm đặc biệt là độ cao so với mực nước biển khá thấp, băng xuyên và tuyết tích tụ cả năm không tan, chỉ khoảng tháng bảy đến đầu tháng chín là tan một ít.

Hiện tại đang là cuối mùa tan băng, tuyết tích tụ ít nhất trong năm.

Vì vậy trước đó Sơ Nhất mới dám nổ súng, vì lúc này không dễ gây lở tuyết.

Nhưng trận bão tuyết từ tối qua đã thay đổi tất cả, giờ đây mọi thứ trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Chương 226

Tuyết Lỵ Dương đứng ra phân tích: “Hãy nhìn những gợn sóng trong khối Thủy Tinh Tự Tại Sơn này, có khả năng bên trong tích áp một loại sóng âm đặc thù, tần số có thể cộng chấn với các tầng băng ở đây.” “Một khi khối thủy tinh này vỡ, rất có thể sẽ gây ra lở tuyết quy mô lớn.

Tư thế của tên yêu nô Bạch Lang này có lẽ không chỉ là tượng trưng, mà đại diện cho việc tuyết lở từ trên trời xuống, chôn vùi tất cả những kẻ xâm phạm Cửu Tầng Yêu Lâu.” Hồ Bái Nhất, Tiêu Dao và Tô Doanh đều gật đầu tán thành.

Chuyện lời nguyền thì hơi hư ảo, yêu nô Bạch Lang đã chết từ lâu nên sống lại là điều khó tin, nhưng giả thuyết của Tuyết Lỵ Dương lại rất khả thi.

Trong nhóm chỉ có Hồ Bái Nhất và Sơ Nhất từng nếm trải lở tuyết nên biết nó khủng khiếp thế nào.

Sắc mặt Hồ Bái Nhất biến đổi, cơ bắp căng cứng như đang nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng năm xưa.

Tiêu Dao tuy chưa trực tiếp trải qua nhưng cũng hiểu uy lực của lở tuyết.

Nếu đúng như Tuyết Lỵ Dương nói thì dù hắn có bản lĩnh đầy mình, trước sức mạnh thiên nhiên cũng khó mà sống sót, bảo vệ người khác lại càng khó hơn.

Nhưng việc phân tích ra nguy hiểm cụ thể cũng chẳng giúp ích gì cho tình cảnh hiện tại, mọi người vẫn bế tắc.

Tiêu Dao nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn không thể động vào vì sợ vỡ phát ra sóng âm.

Vậy nếu làm cho sóng âm đó không truyền được lên núi tuyết là được chứ gì?

Về cách thức, người khác có thể chịu thua chứ với Tiêu Dao thì không khó.

Nghĩ là làm, Tiêu Dao lập tức ra tay.

Minh Thúc thấy hắn định hành động thì sợ hãi định ngăn cản, nhưng bị Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương giữ lại.

Trong mắt ba người bọn họ, mọi hành động của Tiêu Dao đều có lý do của nó.

Lúc này điều duy nhất họ có thể làm là tin tưởng Tiêu Dao tuyệt đối.

Sau đó, trước mắt mọi người hiện ra một cảnh tượng thần kỳ: Thủy Tinh Tự Tại Sơn biến mất.

Tiêu Dao đã trực tiếp thu nó vào không gian hệ thống.

Ngay khi nó biến mất, tiếng hệ thống vang lên.

"Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc một tòa Thủy Tinh Tự Tại Sơn, hấp thụ 2000 điểm khí vận." "Hệ thống phát hiện ký chủ nhận được vật phẩm đặc thù Thủy Tinh Tự Tại Sơn, trở thành Chủ nhân của Yêu nô.

Sau khi chạm vào có thể triệu hồi đại quân yêu nô Ma Quốc nghe theo chỉ huy, thời gian duy trì một tiếng, tối đa có thể triệu hồi ba lần, sau đó vật phẩm sẽ tự vỡ và khế ước với Lang Vương yêu nô sẽ mất hiệu lực." Đôi mắt Tiêu Dao sáng lên.

Thứ này thực sự có thể triệu hồi đại quân yêu nô.

Và đại quân đó sẽ nghe lệnh hắn.

Dù chỉ được ba lần và sau đó vật phẩm sẽ hỏng, nhưng thế này cũng là hời to rồi.

Đội quân sói ma của Ma Quốc chắc chắn không phải hạng xoàng.

Tiêu Dao thầm đắc ý, còn Minh Thúc và Tô Doanh thì chấn động không thốt nên lời.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đã quá quen với bản lĩnh của Tiêu Dao nên có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng Minh Thúc và Tô Doanh thì chưa thấy bao giờ, trong mắt họ, Tiêu Dao chỉ cần chạm tay vào là cả khối thủy tinh biến mất không dấu vết, chẳng khác gì ma thuật.

"Thủy Tinh Tự Tại Sơn đâu rồi?" Minh Thúc run rẩy hỏi.

"Cái đó bác không cần quan tâm, chỉ cần biết là giờ không cần lo lời nguyền của nó nữa.

Tiếp theo là tìm Băng Xuyên Thủy Tinh Thi." Tiêu Dao chỉ về phía trước.

Nghe vậy Minh Thúc lập tức quẳng chuyện cái bàn thủy tinh ra sau đầu, dán mắt vào phía trước.

Dưới vị trí cũ của Thủy Tinh Tự Tại Sơn, xuất hiện một hình hài phụ nữ bằng thủy tinh.

Lúc này mọi người hoàn toàn không phân biệt được đó là một cái xác hay là một khối thủy tinh được tạc hình người.

Có thể thấy bên trong có những thứ màu đỏ thẫm như đang chảy chậm rãi.

Ngoài ra còn có những thứ giống như nội tạng cũng màu đỏ, phát ra ánh sáng mờ ảo.

Đang lúc Minh Thúc định tiến lên kiểm tra xem có đúng là Thủy Tinh Thi cần tìm không, thì từ trên đỉnh Cửu Tầng Yêu Lâu truyền đến một tiếng sói hú vang vọng.

Sơ Nhất biến sắc: "Không xong rồi, bầy sói không nhịn nổi trong bão tuyết nữa.

Nếu cứ nấp mãi chúng sẽ chết cóng, vả lại chúng ta vừa động vào Thủy Tinh Tự Tại Sơn, lũ sói này định quyết tử với chúng ta rồi." Tiêu Dao gật đầu: "Minh Thúc và A Hương ở lại đây, tạm thời đừng động vào Thủy Tinh Thi.

Những người khác theo tôi lên trên, hôm nay chúng ta và bầy sói chỉ có một bên được sống sót thôi." Vương Bàn Tử lên đạn khẩu Thompson, cười hắc hắc: "Súng của Bàn gia khát máu lắm rồi, lên thôi!" Tiêu Dao dặn Minh Thúc tuyệt đối không được táy máy, đồng thời dùng gỗ mục nhóm một đống lửa để chiếu sáng và sưởi ấm.

Lúc này trời đã bắt đầu tối sầm, gió tuyết càng lúc càng dữ dội.

Tiêu Dao cùng mọi người leo ra khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu, tận dụng đống băng vụn vừa đào ra đắp thành một gờ chắn rồi nằm phục xuống.

Thời gian trôi qua từng phút, tiếng sói hú lúc nãy tưởng như ngay bên tai nhưng lúc này đất trời chỉ còn tiếng tuyết rơi xào xạc và tiếng gió rít.

Cứ như tiếng hú lúc nãy chỉ là ảo giác.

Vương Bàn Tử có phần sốt ruột: "Chẳng thấy động tĩnh gì, hay là nãy nghe nhầm, không có sói?" Tiêu Dao lắc đầu.

Lúc này đôi mắt Sơ Nhất đỏ ngầu, gã lấy túi rượu thanh khoa ra uống cạn một hơi, rút thanh dao Tạng rồi phun một ngụm rượu lên lưỡi dao.

“Chúng tới rồi!” Ngay sau đó Tiêu Dao và Sơ Nhất gần như đồng thời giơ súng.

Khẩu Thompson của Tiêu Dao và súng săn của Sơ Nhất đồng loạt khai hỏa.

Sau loạt súng, trên dốc tuyết phía trước nở ra những đóa hoa máu đỏ tươi.

Mấy con sói đói từ trong đống tuyết lăn ra, giãy giụa vài cái rồi chết hẳn.

Nhưng càng nhiều sói từ trong tuyết lao ra hơn.

Chúng vẫn dùng chiến thuật cũ, ẩn mình dưới tuyết, lợi dụng lúc mọi người xuống mộ để tiếp cận thật gần.

Tiêu Dao và Sơ Nhất bắn khá chuẩn, nhưng người bắn tốt thực sự là Hồ Bái Nhất và Peter Hoàng, những người đã kinh qua trận mạc.

Tiếng súng nổ liên hồi, lũ sói thi nhau gục ngã.

Còn Vương Bàn Tử tay vẫn giữ chắc khẩu Thompson nhưng chưa nổ súng.

Chương 227

Với tư cách là tay súng cừ khôi nhất đội, tâm lý chiến của Bàn gia cực ổn, gã không thèm chấp mấy con sói tép riu.

Mục tiêu của Bàn gia chỉ có một: Lang Vương lông trắng.

Nhưng dù lũ sói có ngã xuống bao nhiêu, Lang Vương vẫn chưa xuất hiện.

Tiêu Dao cũng đang quan sát kỹ, Lang Vương lông trắng này gần như đã thành tinh, dù chỉ còn một mắt nhưng hắn tuyệt đối không dám khinh suất.

Sau một hồi nổ súng, chiến trường tạm rơi vào tĩnh lặng.

Đợt đầu tiên khoảng bốn năm mươi con sói đều đã nằm lại trên tuyết, không con nào tiến gần được.

Nhưng đạn của mọi người cũng đã cạn.

Đúng lúc này, đợt sói thứ hai đột ngột xông ra.

Chúng đã nấp ngay sau đợt thứ nhất không xa, vậy mà trận chiến ác liệt vừa rồi cũng không làm chúng lộ diện.

Chúng đợi đúng lúc mọi người đang thay đạn mới lao ra.

Tiêu Dao rùng mình, trình độ chỉ huy này chắc ngang ngửa sĩ quan quân đội chính quy của một tiểu quốc rồi.

Đợt thứ hai có khoảng bảy tám mươi con sói, chúng lao tới khiến cả thung lũng Thần Loa như rung chuyển.

Sơ Nhất mắt đỏ sọc, nghiến răng: "Có khi toàn bộ sói ở vùng Khắc Lạp Mễ Nhĩ này đến đây hết rồi!" Tốc độ của đợt sói này cực nhanh, Sơ Nhất, Hồ Bái Nhất, Peter Hoàng, Tuyết Lỵ Dương và Tô

Doanh đều đang nạp đạn, nhất thời không ngăn cản nổi.

Vương Bàn Tử cuối cùng cũng nổ súng.

Lang Vương vẫn chưa ra mặt, nhưng Bàn gia không đợi được nữa, nếu để bảy tám mươi con sói áp sát thì cả nhóm sẽ thảm bại, thậm chí là bị quét sạch.

Súng của Vương Bàn Tử cực kỳ ổn định, gã chuyển sang chế độ bắn điểm xạ ba viên một, tạo ra một nhịp điệu chết chóc.

Cứ mỗi ba viên đạn là có một hai con sói gục xuống, không viên nào trượt.

Sau khi bắn hết một băng đạn tròn, hơn hai mươi con sói đi đầu đã bị hạ gục.

Tiêu Dao không nhịn được mà hô to: "Bàn gia uy vũ!" Vương Bàn Tử hết đạn, nhanh chóng thay băng mới.

Những người khác vẫn chưa nạp xong, con sói gần nhất đã tiến vào phạm vi hai mươi mét.

Tiêu Dao bật dậy khỏi dốc tuyết, vung tay ném ra chín chiếc đinh thép.

Đinh thép đều tẩm độc của cá hắc vưu, chỉ cần dính máu là vài giây sau sẽ phát huy tác dụng.

Cửu Liên Hoàn xuất thủ, chín con sói đi đầu đổ gục ngay tại chỗ, co giật liên hồi.

Tiêu Dao không dừng tay, lại tiếp tục ném thêm chín chiếc nữa.

Trong phút chốc Tiêu Dao biến thành một cỗ máy gặt lúa, trước dốc tuyết nhuộm đỏ một mảng, chỉ nháy mắt đã có thêm mười mấy con sói bỏ mạng.

Tiêu Dao thấy Hồ Bái Nhất và mọi người đã thay đạn xong và bắt

đầu nổ súng, trong lòng thầm thở phào.

Năm sáu mươi con sói còn lại bị Vương Bàn Tử và Tiêu Dao đánh cho khiếp vía, chỉ cần Hồ Bái Nhất nổ súng nữa là chắc chắn chúng sẽ bỏ chạy.

Đúng lúc này, một luồng gió lạnh thốc tới từ sau lưng Tiêu Dao.

Một bóng đen to lớn lao ra từ đằng sau hắn.

Lang Vương lông trắng!

Tiêu Dao chấn động, cái tên này cư nhiên đứng nhìn tộc nhân của mình chết thảm dưới họng súng mà không hề nôn nóng, âm thầm luồn dưới tuyết để áp sát cả nhóm.

Đúng vào khoảnh khắc quan trọng nhất, khi tâm thần Tiêu Dao vừa buông lỏng thì nó vọt lên.

Tiêu Dao không kịp phóng đinh thép, chỉ kịp rút Toái Tinh Đao.

Đột nhiên một thân ảnh chắn ngang trước mặt Tiêu Dao.

Sơ Nhất nhờ vào cảm giác nhạy bén đặc biệt với loài sói, ngay lúc Lang Vương xuất hiện đã vung dao Tạng chém tới.

Một tiếng động lớn vang lên.

Sơ Nhất bị Lang Vương húc ngã, yết hầu lộ ra ngay dưới nanh vuốt của nó.

Vai của Lang Vương cũng bị dao của Sơ Nhất chém một vết dài nửa xích, máu tươi chảy ròng ròng.

Tiêu Dao thấy cảnh này biết nếu không can thiệp thì kết cục "người sói cùng chết" sẽ lặp lại, hắn lập tức kích hoạt kỹ năng Tá Đạp, dùng Thiết Lân Thuẫn ở tay trái chặn đứng cú đớp của Lang Vương.

Đồng thời Toái Tinh Đao ở tay phải cứa ngang cổ nó.

"Chúc mừng ký chủ đánh giết yêu nô núi tuyết Lang Vương lông trắng, nhận được 1200 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ đánh giết yêu nô núi tuyết Lang Vương lông trắng, nhận được vật phẩm đặc thù: Linh hồn Lang Vương lông trắng." Một loạt âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên không dứt: "Chúc mừng ký chủ giết chết yêu nô Tuyết Sơn - Bạch Mao Lang Vương, nhận được vật phẩm đặc biệt: Răng già của Bạch Mao Lang Vương." "Chúc mừng ký chủ giết chết yêu nô Tuyết Sơn - Bạch Mao Lang Vương, nhận được vật phẩm đặc biệt: Da của Bạch Mao Lang Vương." "Chúc mừng ký chủ giết chết yêu nô Tuyết Sơn - Bạch Mao Lang Vương, nhận được vật phẩm đặc biệt: Máu của Bạch Mao Lang Vương." "Chúc mừng ký chủ giết chết yêu nô Tuyết Sơn - Bạch Mao Lang Vương, nhận được huyết mạch Yêu Lang Tuyết Sơn." "Hệ thống kiểm tra thấy hồn phách của Bạch Mao Lang Vương có thể hợp thành với Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Sau khi hợp thành, Thủy Tinh Tự Tại Sơn sẽ được cường hóa.

Tiêu tốn 1200 điểm khí vận, có tiến hành hợp thành không?" Hệ thống quả nhiên tinh ranh, chẳng để lại cho Tiêu Dao chút điểm khí vận nào.

Nhưng hắn không hề do dự, chọn hợp thành ngay lập tức.

Bản thân Bạch Mao Lang Vương là hậu duệ yêu nô của Ma Quốc, có lẽ có sự kế thừa huyết mạch với Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Tiêu Dao vốn không biết hồn của Lang Vương có tác dụng gì, nên cách dùng tốt nhất chắc chắn là cường hóa Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Một lát sau, trên Thủy Tinh Tự Tại Sơn lóe lên một luồng sáng.

Tiêu Dao nhìn lại, phát hiện thuộc tính của nó đã thay đổi.

Biến hóa lớn nhất là số lần triệu hoán đàn lang yêu nô Ma Quốc tăng lên thành bốn lần.

Đồng thời, số lượng sói trong đàn cũng tăng thêm 20%, cụ thể là bao nhiêu thì hắn cũng không rõ...

Ngoài ra, thực lực của Lang Vương trong Thủy Tinh Tự Tại Sơn cũng tăng 20%.

Ít nhất điều này giúp Tiêu Dao khẳng định một điểm: lũ u linh lang nô Ma Quốc được triệu hoán ra có Lang Vương dẫn dắt, uy lực chắc chắn không tầm thường.

Vừa mới nhìn rõ thuộc tính của Thủy Tinh Tự Tại Sơn, âm thanh hệ thống lại vang lên: "Hệ thống kiểm tra thấy huyết mạch Yêu Lang Tuyết Sơn xung đột với huyết mạch Phượng Hoàng.

Ký chủ có thể chọn huyết mạch Yêu Lang Tuyết Sơn hoặc huyết mạch Phượng Hoàng.

Sau khi chọn, huyết mạch chính sẽ thôn phệ huyết mạch kia để tăng cường.

Chương 228

Mời lựa chọn...” “Vãi thật, cái này không được chọn sai.” Tuy huyết mạch Yêu Lang nghe cũng không tệ, nhưng so với huyết mạch Phượng Hoàng thì kém xa, hoàn toàn không cần phải cân nhắc.

Sau khi Tiêu Dao cẩn thận chọn huyết mạch Phượng Hoàng, hắn cảm thấy trong não hải xuất hiện một bóng hình Phượng Hoàng vàng rực thôn phệ một chú sói con màu trắng.

Ngay sau đó, ánh sáng Phượng Hoàng dường như càng rực rỡ hơn một chút, nhưng sự thay đổi cụ thể thì Tiêu Dao lại chẳng nhận ra điểm nào.

Về huyết mạch Phượng Hoàng, có nhiều thứ Tiêu Dao vẫn chưa nắm rõ.

Bản thân uy lực của nó dường như chưa được thể hiện rõ ràng trên người hắn, ít nhất là không có con số định lượng cụ thể.

Lúc này Tiêu Dao không có thời gian suy nghĩ, hắn đẩy xác Bạch Mao Lang Vương sang một bên, kéo Sơ Nhất từ dưới thân nó ra.

Sơ Nhất thở hổ hển, cười ha hả vài tiếng.

Tuy suýt chút nữa đã mất mạng dưới nanh vuốt của Lang Vương, nhưng gã lại tỏ ra vô cùng sảng khoái.

“Tiêu Dao Đô Cát, người anh em tốt, đúng là một tay cứng cựa trên tuyết sơn!” Sơ Nhất không tiếc lời khen ngợi.

Tiêu Dao thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng cứu được gã đàn ông Khang Ba hào sảng này, tránh cho gã khỏi vận mệnh đồng quy vu tận với Bạch Mao Lang Vương.

“Sơ Nhất đại ca, sau này đánh nhau đừng liều mạng như vậy nữa.

Ở đèo Mễ Lạp Khắc trên núi Côn Luân này, e rằng cũng chẳng còn con sói nào để anh đánh đâu.” Tiêu Dao nói.

Sơ Nhất hiền lành gật đầu cười: “Lần này giúp các chú đào mộ tà thần Ma Quốc, sau khi về tôi sẽ sống những ngày tháng thật tốt.” Tiêu Dao động tâm niệm, lấy Ma Yết Kim Cương Hàng Ma Xử từ không gian hệ thống ra, đưa cho Sơ Nhất.

“Sơ Nhất đại ca, cầm lấy cái này.

Đây là Hàng Ma Xử, sau khi ra ngoài hãy luôn mang theo bên mình, nó có thể bảo vệ cả nhà anh cát tường như ý, không có tà ma nào dám quấy nhiễu đâu.” Sơ Nhất nghe xong lại cười lớn: “Vậy đa tạ Tiêu Dao Đô Cát, sau này nhà Sơ Nhất ở chân núi tuyết lúc nào cũng hoan nghênh cậu về chơi.” Hai người đẩy xác Bạch Mao Lang Vương ra, leo lại lên sườn tuyết.

Lúc này đàn sói nhìn thấy máu của Lang Vương, mật đều đã bị dọa vỡ, nhao nhao quay đầu chạy xa.

Ban đầu chúng đã bị nhóm Hồ Bái Nhất bắn chết không ít, lúc này muốn quay thân chạy cũng không kịp.

Vương Bàn Tử đã lắp băng đạn tròn vào khẩu súng tiểu liên Thompson, tiếng súng ba phát một đầy nhịp điệu lại vang lên.

Những con sói đang chạy xa ngã xuống từng con một.

Đợi đến khi Bàn Tử bắn hết băng đạn, quả nhiên không còn con sói nào có thể sống sót rời khỏi khe Hải Loa.

Sơ Nhất nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi cảm thán.

Mọi người nhanh chóng thu dọn súng đạn, nghỉ ngơi một lát rồi lại đi xuống Cửu Tầng Yêu Lâu một lần nữa.

Tiêu Dao vừa mới tới tầng dưới cùng của yêu lâu.

Đống lửa ở tầng cuối vẫn đang cháy.

Minh Thúc nghe thấy tiếng súng phía trên đã ngừng, biết đàn sói đã bị tiêu diệt, lúc này đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào xác thủy tinh.

"Chúng ta mau chóng đưa xác thủy tinh ra ngoài thôi, rời khỏi cái nơi quỷ quái này." Quanh tầng cuối cùng của Cửu Tầng Yêu Lâu là một vòng xác chết đông cứng.

Minh Thúc và A Hương bị để lại dưới này, tuy không phải đối mặt với đàn sói, nhưng lại phải ở cùng một lũ sát thần, thời gian dài trôi qua đã sớm bị dọa cho run lẩy bẩy.

Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất đều gật đầu lia lịa.

Lấy được xác thủy tinh trong sông băng rồi thì đương nhiên nên rời đi càng sớm càng tốt.

Tiêu Dao cảm thấy bất an trong lòng, nhưng lại không nói rõ được chỗ nào không ổn.

Lúc này cũng không quản được nhiều như vậy, mọi người đồng tâm hiệp lực, buộc xác thủy tinh lên một cái giá đã chuẩn bị sẵn, sau đó buộc dây thừng, từng chút một kéo từ trong yêu lâu lên trên.

Xác thủy tinh này không biết có phải là thi thể thực sự không, bên ngoài là một lớp thủy tinh trong suốt, bên trong có thể thấy rõ máu đỏ, xương cốt và nội tạng.

Mọi người lo lắng làm vỡ xác thủy tinh nên việc khiêng lên vô cùng cẩn thận và chậm chạp, sợ rằng công dã tràng.

Khi xác thủy tinh được kéo lên đến tầng thứ tám, tầng cũng có một vòng xác chết đông cứng, tim Tiêu Dao chợt giật thót.

Lúc nãy khi đi xuống, hắn nhớ rõ trong lớp băng có mười chín cái

xác, giờ nhìn lại, hắn cuối cùng đã biết cảm giác bất an từ đâu mà ra.

Trong băng chỉ còn lại mười tám cái xác, thành ra mười tám vị La Hán.

Còn một cái xác đã đi đâu rồi?

Tiêu Dao nhìn quanh một vòng, đột nhiên phát hiện mười tám cái xác trong băng dường như đã thay đổi vị trí, không giống với lúc trước.

Tư thế và thủ ấn của những người bên trong cũng đã biến hóa.

Chẳng lẽ những cái xác này đều sống lại?

Tiêu Dao rùng mình, vội vàng bảo mọi người dừng lại.

Ngay lúc đó, xung quanh vang lên những tiếng nứt vỡ liên tiếp.

Mười tám cái xác trong băng dường như muốn chui ra ngoài, lớp băng trước mặt không ngừng nứt toác, như thể bất cứ lúc nào chúng cũng sẽ xông ra.

Cái xác thủy tinh dường như cũng cảm nhận được, dòng máu đỏ thẫm bên trong bắt đầu chảy nhanh hơn.

Tiêu Dao phát hiện trái tim của xác thủy tinh cư nhiên bắt đầu đập.

Phía xa vang lên một tiếng nổ lớn, mặt Tiêu Dao không còn một giọt máu.

"Không xong rồi, lở tuyết!" Tiêu Dao lúc này đâu còn không biết, chắc chắn đã chạm vào cơ quan nào đó của Cửu Tầng Yêu Lâu, nếu không thì không thể nào núi tuyết và xác thủy tinh cùng lúc sụp đổ được.

Lúc này đang là cuối hè, đường tuyết khá cao, nơi xảy ra lở tuyết cách khe Hải Loa một đoạn.

Tiêu Dao có bản lĩnh Thính Lôi Biện Huyệt, nghe tiếng ầm ầm, lập tức phán đoán được trận lở tuyết sẽ tới đây trong vài phút nữa.

Lúc này không khí lạnh tràn về, vốn dĩ trời đang đầy phong tuyết, sau trận lở tuyết này, không tới nửa giờ nữa nơi này sẽ bị phong tỏa hoàn toàn, muốn bò từ dưới lên thì chỉ có thể đợi đến tháng sáu tháng bảy năm sau khi băng tuyết tan chảy.

Nhưng thứ còn đáng sợ hơn cả lở tuyết chính là xác thủy tinh trước mắt.

Tuy nó chưa có hành động gì, nhưng máu đỏ trong cơ thể dường như đang lưu động, trái tim cũng bắt đầu đập.

Lúc này, miệng xác chết hơi há ra, từ bên trong bay ra hai con bọ nhỏ.

Ngay khi hai con bọ bay ra, lông tơ trên người Tiêu Dao dựng đứng cả lên.

Hồ Bái Nhất cũng kinh hô một tiếng.

Chương 229

Thứ này chính là Đạt Phổ Quỷ Trùng có thể đốt lên Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Đạt Phổ Quỷ Trùng chỉ to bằng hạt tằm, lớn hơn bọ cánh cứng thông thường một chút, hình dáng giống bọ rùa bảy sao nhưng toàn thân bạc trắng.

Cảm giác nó mang lại giống như một hạt mưa đá đang vỗ cánh bay giữa không trung...

Tiêu Dao lập tức thử dùng thuật khống trùng, nhưng lại phát hiện thuật này không có nhiều tác dụng với hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng kia.

Sau khi cặp bọ đó bay ra, cảm nhận được hơi người, chúng lập tức lao về phía người gần nhất.

Tiêu Dao phát điên lên, vì người gần chúng nhất lúc này lại là Tô Doanh.

Cô nàng Tô Doanh lại hiên ngang không sợ hãi, thanh trường đao dài bốn thước trong tay chỉ thẳng về phía quỷ trùng, chỉ chờ chúng đến gần là sẽ chém xuống một đao.

Thanh Đại Việt Long Tước trong tay cô cũng có tác dụng tịch tà trảm hung, nhưng Đạt Phổ Quỷ Trùng là thứ quỷ thần khó lường.

Một khi thất thủ, chắc chắn sẽ chết.

Tiêu Dao vung tay, chín chiếc phi tiêu thép bay ra.

Kỹ năng Thần Kỹ Cửu Liên Hoàn của Tiêu Dao ở cự ly gần, bất kể tốc độ hay độ chuẩn xác và uy lực đều thắng cả súng lục, đáng tin hơn khẩu M1911 nhiều.

Có điều tốc độ của quỷ trùng cũng rất nhanh, quỹ đạo bay cực kỳ quỷ dị, động một chút là nhào lộn lên xuống.

Tiêu Dao phóng phi tiêu còn phải dè chừng không làm bị thương người khác, nên khó tránh khỏi độ chuẩn xác bị giảm.

Trong chín chiếc phi tiêu, có ba chiếc liên tiếp trúng vào một con quỷ trùng.

Hai chiếc đầu tiên chỉ nghe tiếng "pặc pặc" bắn ra vô số mảnh băng vụn, cư nhiên không giết chết được nó, may mà chiếc thứ ba lại trúng đích.

Con quỷ trùng giãy giụa rồi cuối cùng rơi xuống đất, vỡ tan thành mười mấy mảnh.

Con quỷ trùng còn lại cũng bị Tiêu Dao bắn trúng, nhưng những chiếc phi tiêu sau đó lại bị nó né tránh một cách khó tin.

Con quỷ trùng rõ ràng đã bị thương, lộ trình bay lảo đảo, nhưng vẫn cố gắng lao về phía Tô Doanh.

Trường đao trong tay Tô Doanh trong không gian dưới đáy Cửu Tầng Yêu Lâu không được thoải mái cho lắm, tỏ ra vô cùng chật chội hẹp hòi.

Nhưng Tô Doanh hiển nhiên đã qua huấn luyện, thi triển Đại Việt Long Tước đao trong không gian hẹp, vẫn bổ xuống một đao cực mạnh.

Ngay cả trong mộ thất chật hẹp, một đao này của Tô Doanh vẫn toát ra khí thế sa trường đại mạc, khói lửa ngùn ngụt.

Trên lưỡi đao Đại Việt Long Tước mang theo một lớp ánh sáng nhạt, chém con quỷ trùng làm đôi giữa không trung.

Tiêu Dao thở phào nhẹ nhõm, Tô Doanh cũng thu hồi trường đao,

cẩn thận lùi lại một bước để giãn cách cự ly.

"Được rồi được rồi, hai con sâu bọ thôi mà, đừng căng thẳng quá." Minh Thúc lúc này thấy xác thủy tinh sắp lấy được nên không muốn sinh sự thêm, vội vàng thúc giục mọi người tiếp tục đi ra ngoài.

Ngay lúc đó, Hồ Bái Nhất hét lên một tiếng: "Cẩn thận!" Chỉ thấy con quỷ trùng bị Tô Doanh chém làm hai nửa, sau khi rơi xuống đất cư nhiên giãy giụa một hồi rồi lại bay lên, lần này nhắm thẳng vào người gần nhất là Minh Thúc.

Tiêu Dao cũng không lường được quỷ trùng lại còn chiêu này.

Minh Thúc sớm đã bị dọa ngây người, nhất thời không cử động được.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Peter Hoàng vốn luôn canh giữ bên cạnh Minh Thúc đã xông lên, chắn trước mặt ông ta, dùng dao quân dụng đâm về phía quỷ trùng.

Tiêu Dao lập tức cảm thấy không ổn.

Tô Doanh vừa rồi dùng Đại Việt Long Tước đao chém mở Đạt Phổ Quỷ Trùng đã cho Peter Hoàng một ảo giác rằng gã cũng có thể làm được.

Nhưng gã không biết rằng Đại Việt Long Tước đao của Tô Doanh vốn dĩ không phải là binh khí tầm thường, lại còn được Tiêu Dao chuyên môn cường hóa.

Tịch tà trảm hung không phải chuyện đùa, tà vật thông thường chỉ cần thấy cô nàng Tô Doanh rút đao dài bốn thước ra, kẻ nào có chút đầu óc đều phải lui tránh ba thước.

Chém mở quỷ trùng là chuyện đương nhiên.

Thân thủ của Peter Hoàng khá tốt, con dao quân dụng trong tay

cũng từng nhuốm máu, nhưng dù sao đó cũng chỉ là binh khí bình thường, đơn thuần chỉ mang theo một tia sát khí mà thôi.

Quả nhiên, dao quân dụng đâm chính xác vào con quỷ trùng.

Nhưng quỷ trùng không hề bị đâm xuyên qua rồi chết như Peter Hoàng tưởng tượng, ngược lại con dao đột nhiên bị bao phủ bởi một lớp sương băng xanh biếc.

Sương băng nhanh chóng men theo con dao lan lên cánh tay Peter Hoàng.

Peter Hoàng cũng nhanh trí, lập tức buông tay vứt dao.

Con dao rơi xuống đất, vỡ tan tành như được làm từ khối băng, vụn băng văng tung tóe.

Peter Hoàng buông tay hơi chậm một nhịp, một tia hàn khí màu xanh đã chạm vào tay phải gã, ngay lập tức tay phải gã hóa thành băng bán minh, hơi chạm nhẹ đã rơi xuống đất, cũng vỡ thành bột mịn.

Mọi người đều không kịp phản ứng, thậm chí Peter Hoàng còn chưa kịp kêu lên một tiếng đau đớn thì tay phải đã biến mất.

Peter Hoàng mặt đầy kinh hãi đang định lùi lại, con quỷ trùng còn lại đã nhanh như chớp lao vào người gã.

Tiêu Dao định lao lên kéo Peter Hoàng một cái nhưng không kịp.

Chỉ thấy từ vị trí quỷ trùng va chạm, trong nháy mắt cả người Peter Hoàng biến thành một bức tượng băng bán minh.

Cả khuôn mặt gã treo vẻ kinh hãi, ngã nhào xuống đất, phát ra tiếng "chát" rồi vỡ thành đống vụn băng.

Ngay sau đó, hai luồng hàn quang lại từ trong đám bụi băng bay ra.

Tô Doanh cũng biến sắc, hét lớn: "Là Nãi Cùng Thần Băng trong bài xướng thi của Thiết Bổng Lạt Ma, chạm vào là chết!" Tiêu Dao

cũng hô hỏng bét.

Con Nãi Cùng Thần Băng vừa bị Tô Doanh chém đôi chỉ chớp mắt đã biến thành hai con, vậy còn con bị phi tiêu đánh nát trước đó thì sao?

Nhìn lại, Tiêu Dao phát hiện con bị đánh nát rơi xuống đất thành mười mấy mảnh vụn lúc này đều đã mọc ra đôi cánh, chuẩn bị vỗ cánh bay lên.

"Mẹ kiếp, lợi hại vậy sao?" Tiêu Dao kéo Tô Doanh ra sau lưng, tay trái vung lên triển khai thiết lân thuẫn.

Đồng thời tay phải vẫy một cái.

Con nhện cơ quan mà Tiêu Dao thu hồi từ trong rừng trước đó đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, từ miệng phun ra hai luồng tơ nhện bao lấy những con Nãi Cùng Thần Băng nhỏ trên mặt đất.

Chỉ trong nháy mắt, những sợi tơ nhện bền bỉ đã biến thành những sợi băng.

May mà không có ngoại lực tác động, sợi băng giữ nguyên trạng thái, nhất thời cư nhiên nhốt được lũ Nãi Cùng Thần Băng nhỏ kia.

Tiêu Dao biết tơ nhện hóa băng không nhốt được chúng lâu, liền hét lớn bảo mọi người mau leo lên trên.

Chương 230

Hồ Bái Nhất từng thấy tận mắt sự lợi hại của Đạt Phổ Quỷ Trùng mang theo Vô Lượng Nghiệp Hỏa, tự nhiên cũng biết Nãi Cùng Thần Băng đáng sợ thế nào, liền gọi Vương Bàn Tử.

Hai người tâm đầu ý hợp, Bàn Tử lập tức rút súng phun lửa trong ba lô ra.

Hai con Nãi Cùng Thần Băng đang bay bị Bàn Tử phun thẳng một luồng lửa vào người.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều thở phào.

Nhưng Tiêu Dao lại nhận ra điểm bất thường, hét lớn: "Lão Hồ, Bàn Gia, lùi lại!" Sau đó cả người hắn lao tới chắn trước mặt hai người.

Chỉ thấy hai con Nãi Cùng Thần Băng bị lửa của Bàn Tử phun vào không những không chết, ánh bạc trên người biến mất, thay vào đó là một màu xanh lam u uẩn.

Sắc mặt Hồ Bái Nhất lập tức thay đổi.

Nếu vừa rồi Nãi Cùng Thần Băng chỉ làm anh thấy hơi quen mắt, thì bây giờ sau khi biến hóa thành Đạt Phổ Quỷ Trùng, anh đã vô cùng quen thuộc.

Những thảm kịch dưới lòng đất núi Côn Luân mười năm trước lại hiện lên trong tâm trí Hồ Bái Nhất, khiến anh rụng rời chân tay.

"Diêu Tử!" Hai con Đạt Phổ Quỷ Trùng lao tới, Tiêu Dao chắn trước mặt Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, Hồ Bái Nhất biết Tiêu Dao hoàn toàn không có chỗ để tránh.

Nhìn những người chiến hữu, bạn bè từng người một ngã xuống

trước mặt mình, mắt Hồ Bái Nhất trợn ngược: "Diêu Tử cái thằng oát này, chú không được chết đâu đấy!" Hét lên một tiếng xong, Hồ Bái Nhất cũng định lao lên, nhưng lại bị Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương mỗi người một tay giữ chặt lấy.

Tiêu Dao quay mặt lại, hé môi nói gì đó.

Hồ Bái Nhất vội vàng hét lên: "Đừng nói nữa!

Có di ngôn gì thì để ra ngoài rồi hãy nói..." Tiêu Dao nhịn không được mắng: "Coi tôi đang đóng phim điện ảnh đấy à?

Trước khi chết còn phải trăn trối để đồng chí phía sau hoàn thành nhiệm vụ?" Sau đó Tiêu Dao đưa hai tay ra, chỉ thấy hai tay hắn nắm chặt, giữa kẽ tay xuyên ra ánh sáng lam u uẩn.

Nhiệt độ xung quanh tăng vọt, cả không gian Cửu Tầng Yêu Lâu tràn ngập mùi cháy khét của lưu huỳnh.

Hồ Bái Nhất trợn mắt hốc mồm: "Đồ khốn này... chú dùng tay không bắt Đạt Phổ Quỷ Trùng?

Không cần mạng nữa sao?" Tiêu Dao cười nói: "Kẻ mất mạng không phải tôi." Nói xong, hắn buông tay.

Trên mỗi bàn tay của Tiêu Dao là một con Đạt Phổ Quỷ Trùng vẫn còn phát ra ánh lam u uẩn, nhưng rõ ràng chúng đã bị hắn bóp chết.

Hồ Bái Nhất giản trực không dám tin vào mắt mình.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa trên người Đạt Phổ Quỷ Trùng không giống với cái thứ hàng giả dưới xác tông chủ Luân Hồi Tông trong mấy hầm mộ đâu.

Cái loại hàng giả đó dù có phát ra nhiệt cũng chỉ có thể thiêu chết người trong vòng bảy tám mét là cùng.

Còn Vô Lượng Nghiệp Hỏa thực sự thì căn bản không cách nào

dập tắt được, nước hay cát đá đều vô dụng.

Người chỉ cần chạm phải là sẽ biến thành một quả cầu lửa, bị thiêu đến khi chỉ còn lại một nắm tro tàn.

Nghe nói Vô Lượng Nghiệp Hỏa còn có thể thiêu rụi hồn phách, mỗi người bị trúng lửa này lúc chết đều cực kỳ thống khổ.

Hiện tại khí tức tràn ngập trong không khí tuyệt đối là Vô Lượng Nghiệp Hỏa không sai, cái mùi vị và cảm giác đó, Hồ Bái Nhất đã khắc cốt ghi tâm dưới núi Côn Luân mười năm trước, muốn quên cũng không quên được.

Tiêu Dao cười thầm, chẳng lẽ huyết mạch Phượng Hoàng lại không có tác dụng gì sao?

Những thuộc tính đặc thù hấp thụ từ túi mật Phượng Hoàng không chỉ để kháng Vô Lượng Nghiệp Hỏa thôi đâu.

Hiện giờ Tiêu Dao mang huyết mạch Phượng Hoàng trong người dường như đã trở thành lãnh chúa của lửa, ngay cả Vô Lượng Nghiệp Hỏa cũng không thể làm hắn tổn thương dù chỉ một chút.

Vậy thì mười mấy con Nãi Cùng Thần Băng đang bị nhốt dưới tơ nhện kia, Tiêu Dao cũng đã có cách đối phó.

Lũ chơi hệ băng này không biết biến hóa sao, vậy thì đừng trách tôi giở thủ đoạn.

Tiêu Dao nhận lấy súng phun lửa từ tay Vương Bàn Tử, phun một trận dữ dội vào lũ Nãi Cùng Thần Băng dưới lớp tơ nhện.

Gần mười con Nãi Cùng Thần Băng đều biến thành Đạt Phổ Quỷ Trùng phát ra ánh lam u uẩn, nhiệt độ của Vô Lượng Nghiệp Hỏa khiến không gian dưới sông băng cũng trở nên oi bức.

Tiêu Dao lập tức đưa tay ra, tóm lấy từng con Đạt Phổ Quỷ Trùng

một.

Đáng tiếc là lũ quỷ trùng này dường như không chịu sự khống chế của thuật khống trùng, nếu không Tiêu Dao thật sự đã giữ lại vài con để nuôi chơi.

Trong quá trình này, âm thanh hệ thống không ngừng vang lên: "Chúc mừng ký chủ giết chết Đạt Phổ Quỷ Trùng, thưởng 1000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ giết chết Đạt Phổ Quỷ Trùng, thưởng 1000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ giết chết Đạt Phổ Quỷ Trùng, thưởng 1000 điểm khí vận, nhận được vật phẩm đặc biệt: Một mồi lửa Vô Lượng Nghiệp Hỏa." "Chúc mừng ký chủ giết chết Đạt Phổ Quỷ Trùng, thưởng 1000 điểm khí vận, nhận được vật phẩm đặc biệt: Một mầm băng Nãi Cùng Thần Băng." Sau khi giết tổng cộng mười mấy con Đạt Phổ Quỷ Trùng, Tiêu Dao ngoài điểm khí vận còn nhận được loại vật phẩm khác, đó là mồi lửa Vô Lượng Nghiệp Hỏa và mầm băng Nãi Cùng Thần Băng.

Mồi lửa là một quả cầu lửa nhỏ màu xanh tỏa nhiệt cao, còn mầm băng là một quả cầu băng nhỏ màu trắng bạc mang theo hàn khí.

Tuy tạm thời chưa rõ công dụng của hai thứ này, nhưng sau khi chứng kiến uy lực của Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng, Tiêu Dao biết chắc chắn đây là những món đồ tốt.

Mọi người chưa kịp hết kinh ngạc, mối đe dọa từ Đạt Phổ Quỷ Trùng vừa mới biến mất thì từ trên đỉnh Cửu Tầng Yêu Lâu vô số tuyết tích tụ đã ầm ầm đổ xuống.

Những khối tuyết này men theo từng tầng của yêu lâu đè xuống, cuối cùng lấp đầy gần như toàn bộ các tầng phía trên.

Chỉ còn một phần tầng tám, do có ván gỗ chống đỡ cộng với các tầng phía trên đã giảm bớt lực rơi của tuyết nên mới trụ được, tạo thành một khoảng trống.

Đúng lúc này, cái xác thủy tinh cũng bị băng tuyết rơi xuống đè trúng.

Trong không gian chật hẹp vang lên những tiếng nứt vỡ "rắc rắc".

Ngay sau đó, xác thủy tinh hoàn toàn vỡ toác, dòng máu đỏ sẫm bên trong chảy ra ngoài, từ những vết nứt lớn hơn, các nội tạng trong suốt của xác chết cũng trào ra.

Đi cùng với máu và nội tạng là những con bọ cánh cứng tỏa ánh bạc lạnh lẽo.

Lần này không phải chỉ một hai con mà là dày đặc như một trận mưa đá, bay loạn xạ tứ phía.

Tiêu Dao kinh hãi.

Tuy lúc này hắn đã biết cách đối phó với lũ Nãi Cùng Thần Băng này là dùng súng phun lửa phun một trận rồi thu hoạch đơn phương, nhưng hiện tại cả tòa yêu lâu đã bị băng tuyết bao phủ, không gian còn lại không lớn, chỉ bằng vài gian phòng.

Ở đây có tám người: bộ ba vàng cùng Tiêu Dao, Tô Doanh, Sơ Nhất là sáu người, thêm cha con Minh Thúc là tám, dưỡng khí chỉ có thể chống đỡ tạm thời.

Nếu dùng súng phun lửa phun loạn xạ, không quá vài lần là dưỡng khí trong không gian này sẽ cạn sạch, lúc đó tuy có thể tiêu diệt Đạt Phổ Quỷ Trùng nhưng e rằng cả đám cũng sẽ bị chết ngạt dưới đáy yêu lâu.

Tiêu Dao chợt nhớ tới lúc giết Bạch Mao Lang Vương, ngoài hồn, da và răng sói, hắn còn nhận được một phần máu của Lang Vương.

Bạch Mao Lang Vương là hậu duệ yêu nô của tà thần Ma Quốc, khế ước giữa nó với tà thần dường như vẫn chưa mất hiệu lực, mùi máu của nó chắc chắn có thể đánh lừa được quỷ trùng.

Trước đó Thiết Bổng Lạt Ma và Sơ Nhất đều từng nhắc tới việc người Tạng tin rằng bất kể động vật hay con người sau khi chết, trong vòng một ngày linh hồn sẽ vẫn còn lưu lại trong máu.

Đã như vậy, Bạch Mao Lang Vương vừa mới bị giết không lâu, chắc chắn sẽ có hiệu quả.

Chương 231

Tiêu Dao nhanh chóng lấy máu của Bạch Mao Lang Vương từ không gian hệ thống ra, chẳng màng gì cả, vội vã bôi lên trán mỗi người.

Thời gian cấp bách nên không kịp giải thích, may mà bọn Hồ Bái Nhất đã tạo thành thói quen tin tưởng Tiêu Dao, thấy hắn bôi máu sói lên má Tô Doanh là lập tức hiểu ra ngay.

Trong chớp mắt, Tiêu Dao đã bôi xong máu sói lên mặt mọi người.

Nhìn đàn Đạt Phổ Quỷ Trùng bay tới trước mặt, Tiêu Dao đứng trước nhất mới bôi nốt phần máu sói cuối cùng lên trán mình.

Đàn Đạt Phổ Quỷ Trùng vốn đang hung hăng bỗng dừng khựng lại, lơ lửng giữa không trung.

May mà bất kể là Nãi Cùng Thần Băng hay Vô Lượng Nghiệp Hỏa, tốc độ bay của Đạt Phổ Quỷ Trùng đều không quá nhanh, hơn nữa chúng có thói quen thích bay vòng quanh mục tiêu trước khi lao vào.

Khoảng trống đó đã được Tiêu Dao tận dụng để cứu mạng cả nhóm.

Đàn quỷ trùng lớn lơ lửng trên không, dường như có chút mù mịt không biết phải làm sao.

Tiêu Dao nhếch miệng cười, bảo bọn Hồ Bái Nhất lùi lại phía sau, rồi khẽ vung thiết lân thuẫn ở tay trái, tay phải rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra.

Đạt Phổ Quỷ Trùng không phải là không thể giết chết.

Trước đó thanh Đại Việt Long Tước của Tô Doanh đã chém đôi

được chúng, nhưng đáng tiếc sát khí trên thanh đao đó không đủ, sức mạnh trấn tà tị hung chưa tới, tuy chém mở được quỷ trùng mà không bị tổn hại nhưng vẫn không thể giết chết hẳn.

Nhưng Toái Tinh Tịch Tà Đao thì khác.

Sát khí trên thanh đao này ngút trời, gần như đã thực thể hóa, cộng thêm Đạt Phổ Quỷ Trùng vốn là thứ nằm giữa loài sâu bọ và tà vật, nên tác dụng khắc chế của Toái Tinh Tịch Tà Đao vô cùng rõ rệt.

Có điều lúc này lũ quỷ trùng màu bạc đều chứa Nãi Cùng Thần Băng bên trong, Tiêu Dao không dám vung đao quá mạnh, chỉ có thể âm thầm dùng đao tước từng con một.

Mỗi đao một con, hiệu suất tương đối cao, chỉ mất khoảng nửa giờ là tất cả quỷ trùng đã bị Tiêu Dao tiêu diệt sạch.

Hắn kiểm tra kỹ lại không gian một lần nữa, xác định không còn con nào sống sót mới thở phào nhẹ nhõm.

Tổng cộng Tiêu Dao đã giết gần một ngàn con Đạt Phổ Quỷ Trùng, nhận được hơn chín vạn điểm khí vận.

Cộng với số điểm tích lũy trước đó, hiện tại hắn có khoảng bốn mươi sáu vạn điểm khí vận, chỉ còn thiếu chưa đầy bốn vạn điểm nữa là phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan có thể thăng lên tứ phẩm.

Ngoài điểm khí vận, Tiêu Dao còn thu hoạch được không ít mầm băng Nãi Cùng Thần Băng và mồi lửa Vô Lượng Nghiệp Hỏa, mỗi loại có tới hơn trăm cái.

Những thứ này tạm thời chưa biết dùng làm gì, chỉ có thể cất vào không gian hệ thống.

Mọi người thấy Đạt Phổ Quỷ Trùng đã bị tiêu diệt hết cũng đều thở phào.

Trong tòa Cửu Tầng Yêu Lâu bị tuyết lấp kín, không gian nhỏ hẹp thế này, nếu để hàng trăm hàng ngàn con quỷ trùng lao vào thì có tám đầu sáu tay cũng không đỡ nổi.

Tuy nhiên, dù đã giải quyết xong quỷ trùng nhưng một vấn đề nghiêm trọng khác lại nảy sinh.

Cửu Tầng Yêu Lâu gần như bị lở tuyết chôn vùi hoàn toàn, phía trên không biết lớp tuyết dày bao nhiêu, chắc chắn phải tới một hai trượng.

Tuyết đổ xuống từ núi băng thường bị khí lạnh đông cứng lại vô cùng chắc chắn.

Với trang bị của họ, muốn đào từ dưới đất lên trên còn khó hơn lên trời.

Dưỡng khí trong không gian này căn bản không đủ cho tám người cầm cự để đào trong thời gian dài.

Tiêu Dao lúc này chỉ đành quay lại tầng dưới cùng của yêu lâu.

Dưới những tấm ván gỗ ở đó có một bí mật đang chờ hắn khám phá.

Trên tầng yêu lâu đó, Tiêu Dao không ngừng dùng chân giẫm lên các tấm ván gỗ trên mặt đất.

Hồ Bái Nhất thấy lạ liền hỏi: "Diêu Tử, chú đang tìm gì à?" "Diêu Tử, tôi thấy hay là chúng ta cứ men theo mép mà đào ra ngoài thì hơn, một bên của sông băng cách rừng cây không tới ba mươi mét.

Lở tuyết thì tuyết trong rừng có cây cối chắn lại chắc chắn sẽ không quá nhiều, biết đâu có thể thoát ra được." Vương Bàn Tử nói.

Hiếm khi Bàn Tử có lúc đầu óc tỉnh táo, phương án này tuy gian nan nhưng cũng là một hướng thoát thân khả thi.

Đặc biệt là trên thác băng có nhiều hang băng và khe nứt, chỉ cần dọc đường đào được tới những hang lớn không bị tuyết lấp thì không khí bên trong có thể duy trì cho mọi người tiếp tục đào bới.

Tuyết Lỵ Dương và Minh Thúc đều tỏ ý tán thành, nhưng Tiêu Dao không nói gì, đứng trên một tấm ván ở tầng cuối yêu lâu.

Sau đó hắn ngồi xuống, dùng Toái Tinh đao chọc một cái, vài lần là đã cạy được mấy tấm ván gỗ đen lên.

Những tấm ván gỗ này rõ ràng có màu sắc khác với những nơi khác, trông không giống đồ nguyên bản.

Phía dưới ván gỗ, đất cũng không cứng như ở các vị trí khác.

Nhìn thấy cảnh này, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau một cái rồi lập tức tiến lại gần.

Đất mộ dưới huyệt mộ này đã lọt vào phạm vi chuyên môn của Mạc Kim Giáo Úy rồi.

"Đất này không phải đất đóng băng thông thường, hình như có trộn thêm rượu thanh khoa để chống đóng băng." Hồ Bái Nhất vê vê lớp đất dưới ván gỗ nói.

"Đúng vậy, chắc chắn là đất lấp lại." Tiêu Dao khẳng định.

"Liệu có phải có kẻ đào lỗ chó không?" Vương Bàn Tử ghé đầu hỏi.

Tiêu Dao lắc đầu: "Không thể nào, đồ tùy táng trong Cửu Tầng Yêu Lâu không bị mất, kết cấu cũng hoàn chỉnh không bị phá hoại.

Đường hầm này chắc chắn không phải lỗ chó của bọn trộm mộ, đừng quan tâm là hầm gì nữa, bên dưới chắc chắn có lối đi, đào ra xem thử đi." Xẻng công binh vung lên liên hồi, chẳng mấy chốc lối đi bên dưới đã được dọn sạch.

Đào xuống chưa được bao lâu, một đường hầm sâu thẳm hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn cách xây dựng đường hầm này, Hồ Bái Nhất khẳng định tuyệt đối không phải lỗ chó.

"Tôi chưa bao giờ thấy lỗ chó nào lại có bậc thang cả." Đường hầm này rõ ràng có đủ không khí, lớn hơn nhiều so với lỗ chó thông thường.

Đối với Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, đường hầm này khá dễ đi.

Nhưng đối với Minh Thúc và A Hương - những người chưa từng chui hầm bao giờ - thì cái hầm đen ngòm dường như vô tận dẫn xuống lòng đất này chẳng khác gì đường xuống cõi âm.

Minh Thúc còn có thể nghiến răng bò xuống, chứ A Hương thì hoàn toàn bủn rủn chân tay, không thể đi nổi nữa.

Không còn cách nào khác, đành để Sơ Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người dìu một người, cả nhóm mới có thể đi xuống dọc theo đường hầm.

Tiêu Dao đi tiên phong, thiết lân thuẫn và Toái Tinh đao vẫn có thể thi triển được trong đường hầm chật hẹp.

Cả nhóm đi khoảng nửa giờ đồng hồ, Tiêu Dao ước chừng đã đi được hơn ngàn mét nhưng vẫn chưa thấy điểm cuối.

May mà cứ cách khoảng trăm mét, đường hầm lại có một nền đất bằng phẳng hơn một chút.

Chương 232

Mọi người tìm một chỗ như vậy để nghỉ ngơi giây lát.

Leo lâu như vậy, Minh Thúc và A Hương cuối cùng cũng thích nghi được đôi chút.

Cái miệng Vương Bàn Tử không lúc nào nghỉ, vừa dừng lại một lát đã hỏi ngay: "Diêu Tử, Lão Hồ, cái hầm này dẫn đi đâu vậy?" Tiêu Dao không nói gì, Hồ Bái Nhất nhíu mày: "Vùng này vốn dĩ là một hồ nước nội lục khổng lồ, đường hầm cứ đi xuống mãi thế này, có khả năng sẽ dẫn tới hệ thống thủy văn ngầm dưới đất." Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Khả năng duy nhất là đường hầm này do Luân Hồi Tông đào.

Người của Luân Hồi Tông đã xây dựng nhiều mộ táng trên thác băng như vậy, lại đào thêm đường hầm này, tôi nghĩ có khả năng họ đã đào được thứ gì đó dưới lòng đất." "Tôi biết đó là thứ gì." Lúc này Tô Doanh bỗng lên tiếng.

Ngay lập tức ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cô.

"Khi tôi theo Thiết Bổng Lạt Ma học xướng thi, trong những câu thơ trường thiên về vua Chế Địch Bảo Châu có một số manh mối.

Dưới sông băng ẩn giấu một cánh cổng tai nạn dẫn tới Ác La Hải Thành - thành phố chính của Ma Quốc." "Nếu Luân Hồi Tông muốn đào được thứ gì đó dưới lớp băng này, khả năng lớn nhất là họ đã đào ra cánh cổng tai nạn." Nghe lời Tô Doanh nói, cả Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều lẩm bẩm tự nhủ.

Ác La Hải Thành còn có một cái tên khác là Thành Thập Hạng Tráng Lực.

Thành phố trong truyền thuyết này cũng giống như Ma Quốc, đã sớm tan thành mây khói, không ai biết vị trí thực sự ở đâu.

Mọi thứ về Ma Quốc cơ bản đều lưu truyền qua các bài xướng thi địa phương, và khi nhắc tới cũng vô cùng ẩn ý.

Hồ Bái Nhất thậm chí còn nhớ lại những bức bích họa trong mộ thất cuối cùng của mộ Hiến Vương, tòa cổ thành trên đó rất có thể chính là Ác La Hải Thành.

Trong truyền thuyết, Ác La Hải Thành cũng giống như Tinh Tuyệt cổ thành, đều biến mất chỉ sau một đêm.

Theo phân tích của Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương, có khả năng đã đột ngột xảy ra tai nạn hoặc biến cố, thậm chí giống như cổ thành Pompeii, bị hủy diệt chỉ trong nháy mắt.

Lúc này mọi người không còn đường lui, khu vực quanh yêu tháp cũng không an toàn, đào ngược lên trên ngộ nhỡ lại gây lở băng thì tất cả có thể bị đè chết.

Nhưng đi dọc theo đường hầm này xuống dưới cũng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Chủ yếu là vì phía sau đường hầm này chằng chịt như mạng nhện, đâu đâu cũng có ngã rẽ.

May mà có một con đường chính có thể nhận ra được.

Mọi người không dám đi vào các ngã rẽ, cũng không dám tách nhau ra, chỉ có thể đi thẳng một mạch.

Trên vách động dọc đường chính bắt đầu xuất hiện không ngừng các loại phù chú và ấn ký kỳ quái.

Bất kể là Hồ Bái Nhất từng sống ở vùng Tạng, Tô Doanh học xướng thi với Thiết Bổng Lạt Ma, hay người chăn nuôi Sơ Nhất đều

không nhận ra những ký hiệu này.

Nhưng có một loại ký hiệu mà nhóm Hồ Bái Nhất đều nhận ra, đó là ký hiệu hình con mắt.

Những đường hầm này rõ ràng không được xây dựng trong cùng một thời kỳ, có thể suy đoán rằng việc xây dựng hầm này đã kéo dài hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm.

Mọi người càng đi càng thấy kinh hãi.

Cuối cùng, sau khi đi thêm khoảng một giờ đồng hồ, đường hầm vốn đang dốc xuống bỗng trở nên bằng phẳng.

Đường hầm cuối cùng đã tới điểm tận cùng.

Phía trước xuất hiện một vách băng khổng lồ.

Ở giữa đường hầm và vách băng là một khe nứt lớn rộng chừng hai ba mét, sâu thẳm như vực thẳm.

Tiêu Dao đi trước nhất, khi đứng sát mép khe nứt nhìn xuống, dù góc của khe băng không hoàn toàn thẳng đứng, khoảng bảy tám mươi độ, cộng thêm vách băng vô cùng nhẵn nhụi, thì nó cũng chẳng khác gì vách đá cả.

Dưới đáy khe băng có thể thấy vô số đốm sáng màu xanh lam li ti, dường như là một hệ thống sông ngòi.

Dòng nước này chảy dọc theo hướng khe băng, ánh sáng trong nước khiến người ta thoáng chốc tưởng như đang ngửa đầu nhìn lên dải Ngân Hà.

"Dưới đó có lẽ là sứa hoặc các sinh vật thủy sinh phát quang khác đang chậm rãi di chuyển." Tuyết Lỵ Dương nói.

Tiêu Dao quan sát cửa đường hầm đất đóng băng, phát hiện gần đó có một số mảnh gỗ vụn của đường sạn đạo cũ.

Có điều sạn đạo gỗ đã bị phá hủy quá nghiêm trọng, hoàn toàn không thể đi qua được, nơi đó chỉ còn lại những lỗ băng, còn gỗ chống sạn đạo thì không biết đã trôi dạt đi đâu.

"Xuống dưới thôi, hiện tại chỉ có xuống dưới mới có đường sống." Tiêu Dao nói.

Hắn đã nhận ra rồi, trong nhóm Hồ Bái Nhất, trừ Vương Bàn Tử nhìn độ cao bốn năm mươi mét của khe nứt có chút chùn bước ra, những người khác chắc chắn đều sẵn lòng xuống dưới.

Tuy Tô Doanh được Minh Thúc thuê bảo hộ, nhưng nhìn ý tứ hiện giờ, chỉ cần Tiêu Dao xuống là cô chắc chắn sẽ theo sau.

Sơ Nhất thì không cần phải nói, Tiêu Dao đi đâu gã chắc chắn sẽ theo đó.

Chỉ có Minh Thúc và A Hương là nhát gan, không dám mạo hiểm, nhưng lời của Tiêu Dao lại đánh trúng tim đen của họ.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là Tiêu Dao không muốn Minh Thúc chết.

Minh Thúc và A Hương có tác dụng lớn đối với hắn...

"Ngoài ra tôi muốn nhắc nhở Minh Thúc, xác thủy tinh đã nát vụn, lần tới núi Côn Luân này cơ bản là về tay trắng, giờ mà quay về thì mọi nỗ lực coi như đổ sông đổ biển." "Mọi người đều là người thông minh, tôi nói thẳng luôn, căn nhà ở kinh thành và đống cổ vật bên trong chắc là toàn bộ gia sản của ông rồi nhỉ?

Lần này nếu về tay không, e rằng hai đứa con trai và A Hương sau này sẽ sống rất khổ cực." "Đi tiếp về phía trước, cực có khả năng là Ác La Hải Thành của Ma Quốc, có thể tìm thấy cơ hội kiếm bảo vật đấy." "Minh Thúc." Tiêu Dao nhìn vào mắt Minh Thúc, giọng nói đầy vẻ dụ hoặc: "Không đánh cược thì sao biết vận may của mình cao hay

thấp, ông chắc chắn không muốn liều một phen sao?" Minh Thúc lúc nãy nhìn khe nứt mà chân đánh bò lổm ngổm, đang tìm cơ hội để quay lại, hoặc giả tìm lối thoát trong các ngã rẽ khác.

Giờ nghe Tiêu Dao nói vậy, mặt ông ta lúc xanh lúc đỏ, một mặt là chấn động vì Tiêu Dao cư nhiên hiểu rõ hoàn cảnh của mình như lòng bàn tay, mặt khác quả thực cũng bị lời nói đó cám dỗ.

"Mẹ nó!

Liều một phen, xe đạp biến thành mô tô, tôi đi theo cậu." Tiêu Dao mỉm cười gật đầu.

Sau đó cả nhóm nghỉ ngơi tại cửa hầm một lát, Tiêu Dao cùng Hồ Bái Nhất và Sơ Nhất bận rộn đóng cọc an toàn bên mép khe băng, buộc chặt dây thừng.

Chẳng mấy chốc Tiêu Dao lại là người tiên phong tuột dây xuống dưới.

Độ cao của khe băng khoảng bốn mươi mét, dù không thẳng đứng hoàn toàn nhưng đối với người thường vẫn vô cùng đáng sợ.

Sau khi Tiêu Dao xuống, những người khác mất gần một giờ đồng hồ mới xuống hết bên dưới.

Xuống tới nơi, quả thực có một dòng sông ngầm.

Bên bờ sông có không ít gỗ mục, rõ ràng là sạn đạo nguyên bản.

Hai bên bờ và giữa lòng sông có những mạch khoáng thủy tinh, phản chiếu ánh sáng xanh u uẩn từ trong lòng sông.

Cộng thêm vách băng xung quanh trong suốt và phản quang, cả bờ sông ngầm này cư nhiên không cần nguồn sáng cũng có thể nhìn rõ mồn một.

Nguồn sáng chủ yếu đến từ những sinh vật giống như sứa trong

nước.

Những con sứa nước ngọt này không lớn, chỉ bằng bàn tay, thân hình bán minh tỏa ra huỳnh quang xanh lam, trông vô cùng xinh đẹp.

Chương 233

Vương Bàn Tử khó khăn lắm mới xuống được, định lao ngay xuống sông uống chút nước thì bị Tiêu Dao ngăn lại.

"Đừng có tùy tiện xuống nước, lũ sứa này trông đẹp thế thôi nhưng không thiếu nguy hiểm đâu." Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Một lũ sứa bằng bàn tay thế này, món này tôi nhắm với bia một mình có thể ăn hai cân, ăn còn chẳng bõ dính răng..." Dù vậy thân thể Bàn Gia vẫn rất thành thật, Tiêu Dao vừa lên tiếng là gã lùi lại ngay.

"Diêu Tử nói đúng đấy, lũ sứa này mang điện sinh học, khi tụ tập lại có thể khiến cả những động vật lớn bị tê liệt trong nước.

Sứa càng đẹp thì càng có khả năng có độc." Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

Tám người suốt dọc đường vừa đào bới vừa leo dốc băng, lại đi trong đường hầm chật hẹp tối tăm suốt thời gian dài nên tinh thần căng thẳng, thể lực cũng tiêu hao nghiêm trọng.

Hiện giờ đã tới bên bờ sông ngầm, không thấy thứ gì đặc biệt quỷ dị, cũng không có Đạt Phổ Quỷ Trùng truy sát, mọi người đều thả lỏng.

Minh Thúc và A Hương hoàn toàn không đi nổi nữa.

Tiêu Dao nhìn thời gian thấy đã tối, quả thực cũng cần nghỉ ngơi.

Cả nhóm đi thêm một đoạn, phát hiện một cái hang trên vách đá cao bên bờ sông ngầm.

Có hang động tự nhiên là lựa chọn tốt nhất để hạ trại qua đêm, mọi người lần lượt dừng bước.

Tiêu Dao lại gần nhìn thì phát hiện cửa hang dường như có dấu

vết chỉnh sửa của con người.

Có điều niên đại đã quá xa xưa, dấu vết chỉnh sửa cũng chỉ đơn giản nên không còn rõ ràng.

Tuy nhìn hang động này không giống nơi có động vật cư ngụ, Tiêu Dao vẫn quyết định đi vào một đoạn để kiểm tra.

Hắn cùng Hồ Bái Nhất đi sâu vào trong khoảng ba bốn mươi mét thì thực sự phát hiện một không gian khá lớn, rộng chừng bốn năm căn phòng, khoảng hơn trăm mét vuông.

Trong không gian này có một bục đá.

Rõ ràng là sản phẩm nhân tạo, trên bục đá có đầu bò, rõ là dùng để hiến tế.

Ngoài đầu bò, ở giữa tế đàn còn có một bức tượng người điêu khắc bằng gỗ màu đen.

Bức tượng cao khoảng hơn một thước, bị mục nát khá nghiêm trọng nên Tiêu Dao không nhận ra là thần tượng gì.

Hắn dùng ngón tay chạm vào tượng nhưng không thấy có điểm khí vận nào để hấp thụ.

Dùng Thiên Nhãn Thông kiểm tra kỹ không gian, không thấy tà khí, hắn mới bảo những người khác đi vào.

Trong hang không khí lưu thông không tốt, sau khi đốt lửa, vách động xung quanh với những mạch khoáng thủy tinh phản chiếu ánh sáng ấm áp của ngọn lửa, khiến nơi này trở nên khá sáng sủa.

Tô Doanh cũng nhanh chóng quan sát bục đá và bức tượng gỗ đen trong hang.

“Cái này trông hơi giống Hắc Hổ Huyền Đàn mà Thiết Bổng Lạt Ma từng nhắc tới.” Tô Doanh nói.

Minh Thúc và Hồ Bái Nhất nghe xong đều ngẩn người.

“Tô Doanh à, cô có nhầm không đấy?

Hắc Hổ Huyền Đàn là của Triệu Công Minh Triệu nguyên soái, là Thần Tài đấy.

Thần linh Đạo gia đều được thờ phụng ở nội địa, tôi chưa từng nghe thấy ở vùng Tạng có người thờ Hắc Hổ Huyền Đàn.” Minh Thúc là người làm ăn.

Giới kinh doanh Hồng Kông tuy thờ Thần Tài phần lớn là Quan Nhị Gia, nhưng đối với Hắc Hổ Huyền Đàn Triệu Công Minh nguyên soái cũng không hề xa lạ.

Tô Doanh lắc đầu: “Không phải đâu, Hắc Hổ Huyền Đàn mà Thiết Bổng Lạt Ma nói không phải Thần Tài, mà là một loại nơi tế tự của Luân Hồi Tông ở vùng Tạng, chỉ trùng tên thôi.” “Hơn nữa...” Tô Doanh do dự một chút.

“Trong Hắc Hổ Huyền Đàn đều có hắc hổ thực sự, ở đây không thấy sao?” Nghe Tô Doanh nói, Minh Thúc nhảy dựng lên: “Không phải chứ, hổ thật á?

Dưới lòng đất mà có hổ sao, hay là chúng ta mau chạy đi.” Vương Bàn Tử cười ha hả: “Chỗ đó, chỗ đó dường như có người, một người rất lớn, toàn thân đầy máu...” A Hương nói năng có chút lộn xộn, đồng thời trên mũi bắt đầu chảy máu cam.

Tô Doanh định tiến lên giúp A Hương cầm máu nhưng lại bị Tiêu Dao ngăn lại.

“Đừng qua đó!” Tiêu Dao hiếm khi lộ ra vẻ nghiêm túc.

Những người khác đều ngẩn người.

“A Hương sao vậy, đừng căng thẳng.

Trước đó cũng thế, nếu sử dụng Âm Dương Nhãn quá thường xuyên, nhìn thấy thứ dơ bẩn quá nhiều lần thì sẽ bị chảy máu mũi." Minh Thúc xua tay nói.

"Còn tình huống nào khác không?" Tiêu Dao vừa hỏi vừa lấy từ không gian hệ thống ra một lọ Ngưng Huyết Ngọc Cao.

Đây là bí dược phối chế theo phương pháp lấy từ mộ Hiến Vương, hắn mang theo mấy bình lớn, không ngờ đây là lần đầu tiên dùng đến.

"Ách, nếu có tình huống khác thì là do A Hương nhìn thấy thứ gì đó đặc biệt hung dữ, cũng sẽ bị chảy máu mũi..." Minh Thúc vừa nói vừa sợ hãi, nấp sau lưng Vương Bàn Tử và Sơ Nhất.

Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt: "Mẹ kiếp, đúng là không phải con đẻ có khác, nếu đổi lại là con trai lão thì lão đã lao lên từ lâu rồi." Mặt Minh Thúc lúc xanh lúc đỏ, không nói nên lời.

Tiêu Dao thì thần tình nghiêm túc.

Máu của A Hương chảy ra có điểm không đúng.

Ánh sáng mờ ảo, người khác có lẽ không thấy rõ nhưng Tiêu Dao lại nhìn thấy rất rõ ràng: những giọt máu mũi của A Hương rơi xuống mặt đất cư nhiên tốc biến mọc ra một mầm non, sau đó trong chớp mắt lại khô héo hóa thành bụi đất.

Nếu không tận mắt chứng kiến, căn bản không thể tin nổi có thứ gì đó sinh trưởng, nở hoa rồi héo tàn trong thời gian ngắn ngủi đến vậy.

Tiêu Dao đỡ lấy A Hương, bôi Ngưng Huyết Ngọc Cao lên lỗ mũi cô.

Động tác có phần thô bạo khiến lỗ mũi A Hương bị bịt kín, chỉ có thể há miệng thở dốc.

Nhưng Ngưng Huyết Ngọc Cao có hiệu quả cực nhanh, máu lập tức được cầm lại.

Tiêu Dao lúc này mới thở phào một hơi, thầm nghĩ A Hương chắc đã trúng độc từ lúc nào không hay.

Thứ duy nhất có khả năng mang độc xuất hiện trước đó chính là Sinh Nhân Quả và Huyết Nhị bên trong.

A Hương chỉ nhìn một cái cũng trúng độc sao?

Tình cảnh quỷ dị trước mắt khiến Tiêu Dao cũng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Tiêu Dao định lau mồ hôi trên trán, vừa nhấc tay trái lên hắn liền khựng lại.

Trên tay trái không biết từ lúc nào đã dính chút máu mũi của A Hương.

Điều này cũng bình thường, lúc nãy đỡ A Hương khá gấp gáp nên không chú ý, dính chút máu là chuyện thường.

Điểm không bình thường là chỗ dính máu trên tay trái bắt đầu ngứa ngáy, sau đó dưới lớp máu dường như có thứ gì đó muốn đâm xuyên ra ngoài.

Chương 234

Một lát sau, Tiêu Dao trố mắt nhìn trên tay trái mọc ra một mầm thịt nhỏ.

Hắn lập tức cảm thấy ghê tởm, dốc sức gạt mầm thịt đi.

Mầm thịt mọc không chắc, nhẹ nhàng chạm vào liền rụng xuống đất hóa thành tro bụi.

Nhưng cảm giác ngứa ngáy ở vết máu trên tay trái vẫn không biến mất, thậm chí dường như đang lan theo mạch máu lên cánh tay.

Tiêu Dao dở khóc dở cười.

Trên cánh tay trái của hắn vốn có một hình xăm rồng, giờ lại có thứ đến góp vui sao?

Với nguyên tắc "nợ nhiều không lo, chấy nhiều không ngứa", Tiêu Dao thậm chí còn chẳng buồn để ý.

Quả nhiên, khi cảm giác ngứa ngáy lan đến chỗ ấn ký hình rồng trên cánh tay trái, nó lập tức bị ấn ký hấp thụ sạch sẽ.

Nhưng khi vừa hấp thụ xong, ấn ký hình rồng dường như cũng cảm ứng được gì đó, nó cựa quậy như muốn chui ra khỏi da thịt của Tiêu Dao.

Hắn nghiến răng, chắc chắn là do Sinh Nhân Quả gây ra.

Huyết Nhị bên trong Sinh Nhân Quả tuy tà khí nặng nhưng cũng mang theo sinh khí cực mạnh, thế nên mới được Luân Hồi Tông dùng làm bí dược trị liệu.

Đồng thời, loại Huyết Nhị này cũng chứa kịch độc.

Kịch độc và sinh khí trộn lẫn vào nhau là thứ dễ tạo ra những quái

vật bất tử bất hoạt nhất.

Tiêu Dao cảm thấy một trận ác hàn, sợ rằng A Hương thật sự đã trúng độc.

Độc tố từ Huyết Nhị có khả năng phát tán mà không cần phải ăn vào.

Chỉ là điều khiến Tiêu Dao thấy lạ là chỉ có hắn và A Hương trúng độc, những người khác lại không sao.

Hắn hiểu ra, điểm chung duy nhất giữa hắn và A Hương là đều có năng lực tương tự Âm Dương Nhãn, đều cực kỳ mẫn cảm với những vật âm tà.

Tiêu Dao thậm chí không chắc liệu Ngọc Hoa Địa Tiên Đan có giải quyết được loại độc tố này không, vì xét theo nghĩa nào đó, độc tố trên Huyết Nhị còn là một loại thánh dược tràn đầy sinh cơ.

Nhưng nếu không tìm cách nhanh chóng, hắn thì có lẽ chống chọi được một thời gian, còn A Hương thì thảm rồi.

Sắc mặt cô ngày càng tệ, máu mũi tuy đã cầm nhưng các mạch máu trên người bắt đầu ẩn hiện sắc đen, giống như những con giun đang rục rịch chuyển động.

Cô cũng đã ngất lịm đi.

Tiêu Dao lo sợ khoảnh khắc tiếp theo mạch máu của A Hương sẽ nổ tung, từ bên trong mọc ra những thứ kỳ quái.

Trong lúc Tiêu Dao đang xoay xở thì cảm thấy sau lưng chuyển động.

Khóe miệng hắn lập tức nở nụ cười.

Kể từ khi vào Tạng, con sâu béo Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ vẫn nằm im lìm sau lưng hắn, một chút cũng không muốn động đậy.

Tiêu Dao mất mấy ngày mới hiểu ra, con sâu này bị phản ứng cao nguyên.

Là một sinh vật sống ở thung lũng trùng điệp vùng Điền Nam, nơi có độ cao thấp và hàm lượng oxy cực cao, khi lên cao nguyên khô lạnh oxy loãng, nó sinh tồn rất gian nan.

Nhưng lúc này cả nhóm đang ở dưới hầm băng của sông băng Thần Loa, cao độ chỉ khoảng hai nghìn mét, lại đầy rẫy thực vật Sinh Nhân Quả.

Hàm lượng oxy và nhiệt độ đều tăng lên, cộng thêm độc tố trên người Tiêu Dao đang dụ hoặc con sâu béo, cuối cùng nó cũng chịu xuất động.

Gần như trong nháy mắt, con sâu béo bò lên ấn ký hình rồng trên tay trái Tiêu Dao, cắn một phát rồi không ngừng hút máu bên trong.

Cảm giác tê ngứa trên tay hắn lập tức biến mất.

Con sâu béo hút xong vẫn còn thòm thèm, Tiêu Dao thấy vậy vội vàng đặt nó lên cổ A Hương. "Độc tố có thể hút nhưng thể chất con bé không giống tao, mày hút ít thôi." Con sâu béo dường như nghe hiểu, đôi mắt nhỏ như hạt đỗ đen đảo liên tục.

Nó nhanh chóng cắn một vết nhỏ trên cổ A Hương, sau khi hút vài ngụm, bụng nó căng tròn như quả bóng.

Máu mũi A Hương đã cầm từ lâu, lúc này những mạch máu đen cũng khôi phục màu sắc bình thường, chỉ là sắc mặt vẫn rất kém, trắng bệch thậm chí hơi xanh xao.

Tiêu Dao biết đây là chuyện bất khả kháng, thể chất A Hương vốn không tốt, lại bị Minh Thúc lôi kéo lên cao nguyên giày vò mấy ngày, liên tục nhìn thấy những thứ dơ bẩn.

Một người khỏe mạnh bị giày vò như vậy cũng mất nửa cái

mạng, huống chi là cô gái yếu ớt này.

Tiêu Dao thở dài, lấy từ không gian hệ thống ra một sợi Thiên Niên Nhục Tế, vắt lấy nước nhỏ vào miệng A Hương.

Một lát sau, A Hương thở dài một tiếng rồi tỉnh lại.

Thấy cô không sao nữa, Tiêu Dao mới vẫy tay bảo Tô Doanh đỡ lấy cô.

Sau đó hắn đột nhiên giật mình, nãy giờ mải lo cho A Hương mà con sâu béo biến mất đâu rồi!

Tiêu Dao vội vàng nhìn quanh.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ là linh thú chịu sự khống chế nghiêm ngặt của hắn, giữa cả hai có cảm ứng đặc biệt, nên dù ánh sáng mờ tối và đầy rẫy dây leo Sinh Nhân Quả, hắn vẫn nhanh chóng xác định được vị trí của nó.

Chỉ thấy con sâu béo đang đầy hưng phấn bay giữa những dây leo Sinh Nhân Quả, cứ tìm thấy một quả là nó lại lao xuống, đục vỏ rồi nuốt chửng Huyết Nhị bên trong.

Tiêu Dao nhìn mà kinh hãi.

Độc tố Huyết Nhị quỷ dị vô cùng, đến người có kỹ năng bị động bách độc bất xâm như hắn còn bị nhiễm, xét theo nghĩa nào đó nó giống một loại virus hơn.

Thế mà con sâu béo này lại ăn lấy ăn để, loáng cái đã nuốt chửng mấy cái Huyết Nhị.

Liệu có di chứng gì không?

Ví dụ như trên người nó mọc mầm rồi nở hoa...

Hình ảnh đó quá đẹp, Tiêu Dao không dám tưởng tượng, lúc đó nó sẽ biến thành đông trùng hạ thảo mất.

Cùng lúc đó, Tiêu Dao lại thấy một thứ khác cũng đang ăn Huyết Nhị của Sinh Nhân Quả.

Đó là một thứ to cỡ con chó nhỏ, bò bằng bốn chân, toàn thân màu xanh lục, nếu không phải vì mải tìm con sâu béo thì thật sự khó mà phát hiện ra nó.

Thấy Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng nhìn về phía đó, Tiêu Dao trực tiếp ném hai thanh đuốc hóa học qua, soi sáng khu vực quanh con thú nhỏ.

"Thứ gì vậy?" Hồ Bái Nhất hét lên.

"Toàn thân xanh lét, không lẽ là thứ gì chết rồi biến thành Lục Cương chứ?" Vương Bàn Tử nói.

Chương 235

Tiêu Dao không chút do dự, nhảy thẳng từ đài đá xuống.

“Mẹ nó!

Diêu Tử cũng hăng quá rồi, cái thứ đó trông chẳng tốt lành gì, vạn nhất lại là yêu thú lợi hại thì sao?

Đợi tôi với Lão Hồ xuống giúp một tay!” Vương Bàn Tử thấy Tiêu Dao hành động liền vội vàng cùng Hồ Bái Nhất bò xuống từ nền đá.

Độ cao khoảng bảy tám mét, bên dưới lại tối nên hai người không dám nhảy trực tiếp, chỉ có thể buộc dây an toàn rồi tuột xuống.

Khi Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất đều đã xuống tới nơi, cả ba đều ngây người.

Tiêu Dao nhảy trực tiếp từ trên xuống, triển khai Thiết Lân Thuẫn lao vào cái thứ màu xanh lục kia.

Thiết Lân Thuẫn đập thẳng lên đầu nó.

Mọi người đều tưởng đó là dị thú hung hãn có thể nuốt chửng Huyết Nhị, không ngờ bị Tiêu Dao đập một khiên vào đầu, cái thứ quỷ quái kia đảo mắt rồi lăn đùng ra bất tỉnh.

Khẩu súng Thompson của Vương Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn, ngón tay đặt trên cò súng.

Hồ Bái Nhất cũng giơ cao xẻng công binh.

Ngay cả Sơ Nhất lão ca cũng một tay dao Tạng một tay kim cương chử, tư thế như sắp liều mạng.

“Hả?” Vương Bàn Tử ngượng nghịu thu súng lại.

Ba người nhanh chóng tiến lại gần Tiêu Dao.

Tô Doanh, Shirley Yang và Minh Thúc cũng theo dây thừng leo xuống.

Đến gần nhìn kỹ, họ mới phát hiện thứ màu xanh lục cỡ con chó này có bốn chi ngắn ngủn, trông vừa đần vừa ngốc, những phần lộ ra toàn là những nếp thịt, trên lưng mọc đầy lông cứng màu xanh.

Vương Bàn Tử dùng xẻng công binh chọc chọc vào con thú nhỏ không rõ sống chết: "Thứ này mọc lông rồi, chắc chắn là xác chó hay sói biến thành Tống Tử chứ gì?" Hồ Bái Nhất lắc đầu: "Không giống, nếu thật sự là Tống Tử thì theo lẽ thường không thể bị đập vào đầu mà ngất đi được." "Nói thì cũng đúng, nhưng vừa rồi là Diêu Tử đập đấy." Vương Bàn Tử bồi thêm một câu.

Hồ Bái Nhất nghẹn lời: "Bàn Tử nói cũng có lý, nếu là Diêu Tử ra tay thì Tống Tử thật chắc cũng bị đập cho ngất xỉu." Tiêu Dao nghe vậy khiêm tốn cười cười: "Loại như Bất Hóa Cốt hay Phi Cương thì e là phải đập thêm vài cái nữa." Hồ Bái Nhất lại cạn lời: "Diêu Tử khiêm tốn một chút thì chết à..." Tiêu Dao lắc đầu: "Không không, Lão Hồ, khiêm tốn là không thể khiêm tốn được, chúng ta phải thực sự cầu thị.

Cơ mà thứ này đúng là không phải Tống Tử, trông giống một con rùa hơn." Vương Bàn Tử nghe thấy thế, không hiểu sao lại không kiềm chế được nước miếng: "Diêu Tử đừng gạt anh, nghe cậu nhắc đến rùa là tôi lại thấy thứ này giống món rùa hầm tôi từng thấy ở tiệm cơm.

Vấn đề là vỏ nó đâu?" Bốn người đàn ông đang vây quanh cái thứ bị Tiêu Dao đập ngất để thảo luận thì nhóm Minh Thúc cũng tới nơi.

Lúc đầu Minh Thúc không dám lại gần, nhưng nhanh chóng bị thu hút.

“Cái này là đồ tốt nha.” Minh Thúc đột nhiên hai mắt sáng rực chen vào cạnh con thú nhỏ.

Vương Bàn Tử thấy Minh Thúc chen vào, như gặp được tri kỷ: “Xem đi xem đi, phải là người vùng Hồng Kông Quảng Đông mới hiểu cách ăn, nhìn cái biết ngay là đồ tốt, tuyệt đối đại bổ.” Minh Thúc ngẩn ra: “Ăn?” Sau đó lắc đầu lia lịa: “Không được không được, thứ này chắc chắn không ăn được, toàn thân đầy độc.

Nhìn nó ăn bao nhiêu Huyết Nhị kìa, độc tố tích lũy trong cơ thể vượt xa tưởng tượng, ăn vào chắc chắn chết.” Vương Bàn Tử ngây người: “Hả?

Không ăn được à, thế thứ này có tác dụng gì?” Minh Thúc lắc đầu: “Không rõ, thứ này gọi là Thuế Xác Quy (rùa lột mai).” Nguyên lai Minh Thúc trước đây chạy tàu ở Nam Dương đã cứu được Peter Huang.

Peter Huang trước đó không phải người tốt lành gì, vốn là một tên hải tặc hung hãn hoành hành ở vùng eo biển Malacca, giết người không ghê tay.

Khi đó toán hải tặc của Peter Huang chặn được một con tàu khách.

Việc đánh chiếm diễn ra rất thuận lợi, tàu không chạy cũng chẳng phản kháng.

Nhưng khi đám hải tặc lên tàu thì đều chết lặng.

Người trên tàu đã chết sạch.

Vùng Nam Dương thời tiết nóng nực, theo lý thì xác chết sớm phải thối rữa, thậm chí hóa thành xương trắng.

Nhưng đám hải tặc kinh ngạc phát hiện, xác chết trên tàu khách dường như đều biến thành xác khô, máu thịt bên trong hoàn toàn biến mất.

Không ít thi thể mọc ra những thứ như nấm, màu đỏ như máu và đầy mùi tanh hôi.

Dùng dao rạch những cây nấm máu đó ra, bên trong cũng có những khối thịt giống như Huyết Nhị.

Đám hải tặc ban đầu không để ý, chỉ lo vơ vét tài sản, nhưng nhanh chóng có người dính phải máu từ xác chết, trên người cũng bắt đầu mọc nấm.

Khi Minh Thúc nghe Peter Huang kể lại cảnh nấm mọc trên người sống, một hán tử mình đồng da sắt cũng tái mét mặt mày, hiển nhiên là sợ đến mất mật.

Sau đó, một lão già gầy gò ngoài năm mươi tuổi trên tàu hải tặc, vốn là một lão lái tàu đã lăn lộn bốn mươi năm ở Malacca, kiến đa thức quảng, nhận ra trên tàu chắc chắn có thứ cổ quái.

Những tên hải tặc còn lại sục sạo nửa ngày trong kho hàng thì phát hiện ra một cái mai rùa bị kẹt giữa các hòm xiểng hành lý.

Mai rùa còn tươi, nhìn không giống loại mai của rùa đã chết lâu ngày.

Đó chính là mai của Thuế Xác Quy.

Loại rùa này ở đại dương hay ăn những vật cực độc, toàn thân kịch độc, cứ như đã thành tinh.

Chính con rùa lột mai này đã hại chết người trên tàu khách, bò qua các thi thể mọc ra nấm thịt, hấp thụ hết máu thịt bên trong rồi biến họ thành xác khô.

Nhưng mai của nó lại là vô giá chi bảo, có thể chữa được mọi chứng nhiễm độc trên thiên hạ.

Lúc đó băng nhóm hải tặc của Peter Huang vì tranh đoạt cái mai

rùa này mà nội chiến, cuối cùng tàn sát lẫn nhau, đại bộ phận đều chết sạch.

Peter Huang thấy tình thế bất ổn liền kiếm một con thuyền nhỏ bỏ trốn, chẳng may gặp sóng gió trên biển suýt chết, may được Minh Thúc cứu.

Minh Thúc kể xong, mắt càng lúc càng sáng: "Nếu tìm được cái mai của con rùa lột mai này thì chuyến đi này không uổng công, không có Thi thể pha lê sông băng thì cũng đủ thu hồi vốn." Nói xong, Minh Thúc bắt đầu cuống cuồng đi kiểm tra xung quanh.

Vương Bàn Tử nghe nói cái mai rùa này là vô giá chi bảo, đâu còn bận tâm đến chuyện khác.

Chỉ là Bàn Gia ở cạnh Minh Thúc lâu ngày nên cũng nhiễm thói láu cá, âm thầm thu thanh đuốc hóa học trên đất lại, tắt luôn đèn pin, đồng thời ra sức nháy mắt với Tiêu Dao.

Tiêu Dao mỉm cười, tâm tư của Vương Bàn Tử hắn đương nhiên hiểu.

Trong tám người chỉ có hắn có năng lực nhìn đêm, khi ánh sáng lờ mờ mà tắt đèn pin thì xung quanh sẽ tối đen như mực.

Lúc đó chỉ có Tiêu Dao mới có khả năng tìm được, tìm được rồi thì thu lại, món đồ này không cần chia cho Minh Thúc.

Theo như Minh Thúc mô tả, mai của Thuế Xác Quy chữa được mọi độc chứng, hiệu quả giải độc cực mạnh, đúng là đồ tốt.

Nhưng đối với Tiêu Dao, tác dụng lại có hạn.

Bản thân hắn đã có kỹ năng bị động bách độc bất xâm, lại có Thiên Niên Nhục Tế là thánh vật giải độc, Ngọc Hoa Địa Tiên Đan hiệu quả cũng cực kỳ cường hãn, thêm một cái mai rùa này cũng chỉ là trùng lặp.

Nhưng đồ tốt thì không ai chê nhiều, dù sao thì cũng cứ lấy về tay đã.

Chương 236

Tiêu Dao nhanh chóng nhìn về phía khối thạch anh khổng lồ ở giữa khu đất trống và cái quan tài màu đỏ bên dưới nó.

Hắn tiến lại gần khối thạch anh trong bóng tối.

Nhìn qua một cái, Tiêu Dao không nhịn được mà bật cười.

Bên dưới khối thạch anh không phải là quan tài, mà là một cái mai rùa vân đen nền đỏ.

Vì mai rùa vừa khéo đè dưới một đầu khối thạch anh, lại lộ ra một cái hốc, bị dây leo xung quanh che phủ nên trông thực sự giống như một góc quan tài đỏ.

Tiêu Dao nhanh chóng dùng Toái Tinh Đao đào mấy nhát dưới khối thạch anh, một lát sau thu cái mai rùa đường kính hơn hai thước vào không gian hệ thống.

Một tiếng thông báo từ hệ thống vang lên: "Phát hiện ký chủ nhận được vật phẩm đặc biệt: Mai rùa Thuế Xác Quy." Tiêu Dao xem kỹ giải thích của hệ thống, thực sự có công hiệu giải bách độc.

Cất mai rùa xong, Tiêu Dao lập tức bị khối thạch anh thu hút.

Khối thạch anh khổng lồ này hiển nhiên không phải hình thành tự nhiên, trên đó điêu khắc không ít hình ảnh quỷ dị, Tiêu Dao chỉ nhìn một cái là không thể rời mắt.

Vì trên điêu khắc thạch anh, hắn phát hiện ra hình dạng con mắt, rõ ràng là mô tả Mạc Trần Châu.

Đồng thời trên hình khắc, Tiêu Dao còn phát hiện một số hình ảnh tương tự như Đằng thuật ở Điền Nam.

Tiêu Dao vội vàng gọi một tiếng: “Lão Hồ, Dương tham mưu trưởng, mau xem này.” Mọi người lập tức bị Tiêu Dao thu hút.

Khối thạch anh khổng lồ được chia đều làm năm tầng.

Mỗi tầng đều có những hình ảnh điêu khắc khác nhau, xen lẫn những ký hiệu cổ quái.

Tiêu Dao bắt đầu xem những hình ảnh tương tự Đẳng thuật ở tầng trên cùng.

Shirley Yang và Hồ Bái Nhất soi đèn pin nhìn một lúc rồi đều nhíu mày.

Nội dung trên hình khắc đều là những cảnh giết người cực kỳ tàn nhẫn.

Đủ loại lột da, thiêu sống, dìm nước, chém đầu, móc tim, v.v.

Rất rõ ràng, sau khi giết người, họ sẽ gắn một thứ gì đó lên người chết, dường như để chuyển hóa oán niệm của người chết thành một loại sức mạnh kỳ quái.

Thủ đoạn này rất gần với Đẳng thuật của Hiến Vương.

Chỉ có điều Đẳng thuật ghi lại trên thạch anh có phần đơn giản và thô bạo hơn, không như lão khốn Hiến Vương tạo ra đủ loại Đẳng thuật quỷ dị tàn nhẫn vượt ngoài sức tưởng tượng.

Trong những hình ảnh đó, Tiêu Dao còn lờ mờ thấy một người dường như đang có mặt tại hiện trường thi triển Đẳng thuật nguyên thủy.

Dù hình khắc đơn giản không rõ mặt mũi, nhưng Tiêu Dao vẫn cảm giác dáng dấp người đó có lẽ giống hệt mình.

Không chừng cũng giống như bức chân dung Đẳng sư thấy ở mộ Hiến Vương.

Khi Tiêu Dao đang xem kỹ, đột nhiên nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống: "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với hình ảnh tế tự của Ác La Hải Thành, tiến độ nhiệm vụ tìm kiếm ký ức tiền kiếp, giải trừ lời nguyền Long Triền Thân được cập nhật.

Nhận được 10,000 điểm khí vận, nhận được một bản phối phương Đan dược Thể lực sơ cấp." Tiêu Dao thực sự bị chấn động.

Nội dung trên khối thạch anh này cư nhiên có liên quan đến nhiệm vụ của hắn?

Xem ra để giải trừ lời nguyền Long Triền Thân, nhất định phải tìm được Tai Nạn Chi Môn và đến được Ác La Hải Thành.

Phần thưởng nhiệm vụ này... thật sự quá xuất sắc.

Mười nghìn điểm khí vận thì không nói, quan trọng là bản phối phương Đan dược Thể lực sơ cấp!

Đan dược Thể lực sơ cấp chỉ có thể tăng 100 điểm thể lực, Tiêu Dao hiện tại có chút không coi trọng lượng tăng này, dù sao sau khi thăng cấp lên Chính ngũ phẩm Phát Khâu Thiên Quan, thể lực của hắn đã gấp hơn hai mươi lần người thường.

Nhưng thứ này có thể cho người khác ăn, và quan trọng nhất là phần thưởng là phối phương chứ không phải một viên đan dược đơn thuần.

Có phối phương nghĩa là có thể sản xuất hàng loạt.

Tiêu Dao nhanh chóng kiểm tra phối phương, nó không quá phức tạp, nhưng có mấy loại dược liệu vùng Tạng cực kỳ hiếm gặp.

Khó khăn khi phối chế đan dược này chính là ở đó.

Nhưng đối với Tiêu Dao, khó khăn này lại là điểm dễ giải quyết nhất.

Trước đó trong hơn hai trăm ngôi mộ băng, hắn đã vơ vét được một lượng lớn dược liệu quý giá vùng Tạng.

Thú thật là quá nhiều, hắn còn đang không biết xử lý thế nào, bỏ đi thì tiếc.

Giờ thì hay rồi, mấy loại dược liệu cần thiết cho Đan dược Thể lực sơ cấp hắn có cực nhiều, độ khó khi phối chế chẳng khác gì ra tiệm thuốc bốc một thang thuốc đông y thông thường.

Ở tầng thứ hai của thạch anh, điêu khắc một người phụ nữ đưa hai tay che mặt.

Ký hiệu này dù là Shirley Yang hay Hồ Bái Nhất đều không rõ ý nghĩa đại diện là gì.

Ở tầng thứ ba khắc họa một con rắn khổng lồ mọc mắt trên đỉnh đầu.

Tầng thứ tư chính là hình con mắt mà Tiêu Dao thấy ban đầu.

Chỉ có điều hình con mắt này chỉ nhìn thấy đại khái, các chi tiết đều đã bị hư hại.

Có thể thấy dường như đã bị ai đó cố tình phá hoại.

Tầng dưới cùng thì khá đơn điệu, toàn là những thứ giống như hài cốt.

Chỉ không rõ là hài cốt người hay động vật vì hình khắc quá sơ sài.

"Những thạch điêu ở đây có khả năng giống như những thạch điêu tôi thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, mỗi tầng đại diện cho một loại sức mạnh khác nhau." Shirley Yang quan sát một hồi rồi nói.

Hồ Bái Nhất gật đầu: "Nhưng cảm giác cách sắp xếp ở đây ngược lại với bên Tinh Tuyệt Cổ Thành, chắc là càng xuống dưới sức mạnh càng mạnh." "Tôi thậm chí có một suy đoán táo bạo, năm xưa tộc Quỷ

Động có khả năng là một nhánh của Ma Quốc hoặc Luân Hồi Tông, mối liên hệ giữa họ thực sự quá chặt chẽ." Shirley Yang nói tiếp.

"Xem kìa, bên kia có mấy tấm bia thủy tinh." Tiêu Dao lúc này mới lên tiếng.

Giữa muôn vàn dây leo Sinh Nhân Quả trong không gian ngầm, có mấy tấm bia thạch anh nằm xiêu vẹo.

Hồ Bái Nhất và Shirley Yang nghe vậy liền đi theo Tiêu Dao.

Trên những tấm bia đó, Tiêu Dao lại phát hiện ra không ít hình ảnh điêu khắc.

Mấy người chụm lại, vận dụng tối đa khả năng nhìn hình đoán chữ để hiểu hàm nghĩa của các bức đồ họa.

Chương 237

Cũng là bất đắc dĩ vì những ký hiệu và văn tự trên đó chẳng ai nhận ra.

Xem nhiều hình ảnh hơn, không ít tình tiết dần được chắp vá lại.

Từ điêu khắc có thể thấy khối thạch anh khổng lồ cũng như các tấm bia thủy tinh rải rác ở không gian này đều được đục ra từ Tai Nạn Chi Môn.

Bản thân Tai Nạn Chi Môn là một bức tường thạch anh cao lớn vô cùng, gần như không thể vượt qua.

Từ rất lâu trước đây, khi Ác La Hải Thành của Ma Quốc gặp thảm họa diệt vong, Tai Nạn Chi Môn đã phong tỏa lối thông giữa Ác La Hải Thành và thế giới bên ngoài.

Sau đó Luân Hồi Tông đã tìm thấy Tai Nạn Chi Môn và đào một đường hầm bên dưới nó.

Về mục đích của Luân Hồi Tông, Tiêu Dao tạm hiểu là để tìm kiếm và chờ đợi ngày chuyển sinh.

Theo như đồ họa ghi lại, Tai Nạn Chi Môn nằm ở cuối con sông ngầm bên ngoài, chỉ cần đi dọc theo sông ngầm là có thể tới.

Hang động hiện tại là một nơi tế đàn được Luân Hồi Tông đặc biệt thiết lập để phô trương công tích vĩ đại của mình.

Bao gồm cả khối thạch anh khổng lồ đục từ Tai Nạn Chi Môn và con linh quy kia đều là vật tế phẩm năm đó.

Thân phận của bộ thi thể khổng lồ có lẽ là một nhân vật vô cùng quan trọng của Luân Hồi Tông.

Chỉ không ngờ linh quy lại hóa thành Thuế Xác Quy, ăn Huyết Nhị trong Sinh Nhân Quả mà trở thành vật cực độc.

Sau khi ghi lại mọi thông tin, bên dưới không còn gì để vơ vét.

Minh Thúc tìm nửa ngày không thấy mai của Thuế Xác Quy nên tỏ ra rất thất vọng, Tiêu Dao cũng không vạch trần.

Chỉ là con Thuế Xác Quy kia giờ đã tỉnh.

Về việc xử lý nó, ý kiến của mọi người không thống nhất.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều cho rằng nó toàn thân là độc, là vật âm tà, nếu thả ra có thể hại người khác.

Shirley Yang lại nghĩ nó tuy đầy độc nhưng chưa từng hại người, dưới sông băng này chắc cả nghìn năm cũng chẳng có ai đặt chân tới, thả ra cũng không hại gì.

Cuối cùng mọi người đều nhìn về phía Tiêu Dao.

Dù sao thứ này cũng do Tiêu Dao bắt được, việc xử lý con rùa đang lờ đờ này theo lý cũng do hắn quyết định.

Tiêu Dao nghĩ đơn giản, loại vật độc này hiện chưa hại người cũng chỉ vì chưa có cơ hội.

Ở đây hiện tại không có người, sau này không chắc là không có, nhỡ đâu có dân du mục gần đó tình cờ vào đây cũng không hẳn là không thể.

Sơ Nhất từng đi theo các nhà sư hái thuốc quanh sông băng Thần Loa.

Thứ này, một đao Toái Tinh Đao là xong việc.

Khi Tiêu Dao định rút đao, đột nhiên một bóng đen bay tới.

Là con sâu béo, nhưng trạng thái của nó không tốt lắm.

Cái bụng nó tròn vo như một quả bóng, đôi cánh nhỏ đập liên hồi nhưng vẫn thỉnh thoảng bị rơi xuống.

Đôi mắt nhỏ như hạt đỗ đen tán phát ánh nhìn mơ màng, có chút không tập trung.

Đơn giản là nó ăn quá no rồi.

Tiêu Dao cũng không rõ nó đã ăn bao nhiêu Huyết Nhị, theo hiểu biết của hắn, chắc toàn bộ Huyết Nhị trong hang này đã bị nó ăn sạch sành sanh, cái ngữ này thường chẳng bao giờ nương tay.

Con sâu béo dường như không thấy vị trí của Tiêu Dao, lảo đảo bay lên vai hắn.

Tiêu Dao hơi ngượng ngùng, quơ quơ tay trước mặt nó: "Này này, đi đâu đấy?

Tao ở đây cơ mà." Con sâu béo mới sực tỉnh, quay đầu lại, nhìn xuống dưới như để xác định điểm hạ cánh.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, nó nhìn thấy con Thuế Xác Quy đang nằm lờ đờ dưới đất.

Đầu con rùa bị Thiết Lân Thuẫn của Tiêu Dao đập vỡ, vài chỗ đang chảy máu.

Ánh mắt lờ đờ của con sâu béo đột nhiên sáng rực như có lửa đốt.

Tiêu Dao giật mình, cái ngữ này cũng đức hạnh như Bàn Gia sao?

Thấy ăn là quên chết?

Có ăn được không?

Coi chừng nổ bụng đấy.

Thực tế chứng minh Tiêu Dao đã đánh giá thấp độ đàn hồi của bụng con sâu béo.

Nó đập cánh lao nhanh về phía Thuế Xác Quy.

Con rùa như linh cảm được điều gì, cố sức vùng vẫy nhưng vì còn choáng nên không thoát được.

Con sâu béo đậu ngay cạnh vết thương của con rùa, há miệng bắt đầu hút máu.

Sau đó mọi người chứng kiến nó chỉ mất chưa đầy một phút để hút sạch sành sanh con rùa, chỉ còn lại một bộ khung xác như hài cốt.

Thần kỳ là bụng con sâu béo không to lên bao nhiêu, chỉ trướng thêm một vòng.

Tiêu Dao chợt nghĩ, Huyết Nhị trong hang này chắc cũng bị nó ăn sạch rồi, ăn sạch rồi mà còn chừa lại cho chủ nhân một cái xác rùa cũng là nể mặt lắm rồi.

Tiêu Dao nhìn con sâu béo có lớp da bụng hơi trong suốt mà lo lắng cực kỳ.

Lần này không cần nó đập cánh, hắn tiến lại dùng tay nâng nó lên.

Hắn phát hiện toàn thân Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ bắt đầu tỏa ra ánh hồng nhàn nhạt.

Lúc mới chạm vào, nó vẫn mềm nhũn và mát lạnh, nhưng chỉ trong chớp mắt, cơ thể nó bắt đầu phát nhiệt.

Không chỉ phát nhiệt, ngay cả lớp vỏ ngoài cũng bắt đầu cứng lại.

Tiêu Dao chấn kinh, con sâu này phát sốt rồi sao?

Hắn thực sự không biết làm thế nào.

Trẻ con phát sốt còn biết cho uống thuốc hạ sốt, không thì hạ nhiệt vật lý.

Chương 238

Con sâu phát sốt thì tính sao?

Chuyện này có hỏi ai cũng vô dụng.

Tiêu Dao chỉ có thể cẩn thận nâng lấy nó.

Những người khác chờ một lúc lâu cũng không thấy hắn cử động.

"Xong rồi, mọi người quay về hang đá trước đó nghỉ ngơi đi, đừng quản tôi." Tiêu Dao nói.

Giày vò cả ngày trời, vốn tìm hang để nghỉ ngơi mà kết quả lại phát hiện ra nơi này, trì hoãn thêm mấy tiếng, giờ đã là nửa đêm rồi.

Hồ Bái Nhất dẫn mọi người bò lại đài đá, theo lối cũ quay về hang trong hầm băng.

Khi đi qua Tiêu Dao, Vương Bàn Tử vỗ vai hắn: "Diêu Tử, cũng đừng buồn quá, cảm giác của cậu tôi hiểu.

Lúc nhỏ tôi có nuôi một con chó... sau đó, ôi thôi, chuyện cũ đừng nhắc lại, nhân sinh biết bao gió bụi..." Tiêu Dao trừng mắt: "Con sâu này chưa chết... gió bụi cái đầu anh." Vương Bàn Tử nghe vậy vội đuổi theo đại đội, sợ Tiêu Dao nổi điên cắn người.

Tiêu Dao sầu não.

Hắn cảm nhận được con sâu này tuyệt đối chưa chết, không những thế, con sâu đang cứng lại trong tay hắn tà khí còn nặng hơn trước.

Tiêu Dao chẳng dám ngủ, tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay.

Lớp vỏ cứng từ chỗ tỏa ánh hồng trong suốt, sau đó màu sắc đậm

dần, cuối cùng biến thành như đá đen.

Ngay cả vẻ ngoài cũng thay đổi.

Bên trong cơ thể con sâu dường như liên tục có thứ gì đó thấm ra, lớp vỏ vốn cứng như vỏ sâu bướm dần biến thành một hình bầu dục, ngày càng... tròn trịa.

Sau khi Tiêu Dao ngồi đó năm sáu tiếng đồng hồ, con sâu béo trong tay đã biến thành một cái kén đen to bằng quả dưa lê.

Vỏ kén chất liệu cứng như sắt, trong sắc đen lộ ra một màu đỏ sẫm như cục than chưa tắt hẳn, trên bề mặt có những đường vân đỏ sậm.

Nhất thời Tiêu Dao nhớ lại không ít phim ảnh hoạt hình từng xem, thầm nghĩ không lẽ con sâu này tiến hóa thành thứ gì đó đặc biệt ngầu và đẹp đẽ sao?

Ví dụ như bươm bướm chẳng hạn?

Cơ mà cảm giác hơi điệu đà quá, hắn đường đường là Phát Khâu Thiên Quan, tay trái khiên tay phải đao, thần cản sát thần phật cản sát phật, Phát Khâu Mạc Kim, Bàn Sơn Tá Lĩnh không mộ nào không xuống, mà trên vai lại đậu một con bướm thì nhìn có vẻ kém uy hiếp quá không?

Hoặc là không biến thành bướm mà biến thành loại sâu bọ loạn thất bát táo gì khác?

Tiêu Dao càng nghĩ càng sầu, cuối cùng chỉ có thể tự nhủ rằng chấp nhận sự thay đổi mới là tốt nhất.

Khoảng sáu bảy tiếng sau, khi đã kiệt sức, cuối cùng Tiêu Dao cũng thấy cái kén trong tay khẽ rung động.

Hắn lập tức phấn khích đứng dậy.

Một lát sau, trên vỏ kén cứng như sắt bắt đầu xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Vết nứt ngày càng lớn, bên trong cũng chuyển động kịch liệt hơn.

Tiêu Dao vô cùng kích động, cuối cùng cũng đến lúc phá kén thành bướm rồi, không biết Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ sẽ tiến hóa thành hình dạng gì.

Mong đợi, hưng phấn, thấp thỏm, căng thẳng, đủ loại cảm xúc đan xen.

Cuối cùng từ trong vỏ kén chui ra một thứ.

Tiêu Dao ngây người.

Hả?

Nói chung là thứ đầu tiên hắn thấy chui ra khỏi kén là một đôi mắt đen láy như hạt đỗ đang xoay tít.

Sau đó con sâu béo hoàn chỉnh chui ra.

Tiêu Dao chết lặng, thầm nghĩ nó vừa ăn sạch một lượng lớn thứ như vậy mà không biến thành bướm khô lâu ngầu lòi hay bọ cánh cứng tử thần gì sao, ít nhất cũng phải đẹp hơn chút chứ?

Vẫn cái đức hạnh này?

Con sâu béo chẳng mảy may nhận ra sự thất vọng của chủ nhân, nó vô cùng vui vẻ đập đôi cánh nhỏ bay đến trước mặt Tiêu Dao, đắc ý xoay một vòng.

Xoay cái gì mà xoay, ngoài việc béo thêm một vòng thì chẳng thấy thay đổi gì cả.

Tiêu Dao tóm lấy nó: “Nào, nhả tơ cho mọi người xem... không biết à?

Thế khoe răng độc xem... cũng không có?

Kỹ năng độc môn chắc phải có một hai cái chứ, thôn thực thiên địa hay thống lĩnh quần trùng gì đó... cũng không luôn?" "Tao nuôi mày có tích sự gì cơ chứ..." Tiêu Dao đau lòng nói, sau đó lấy từ không gian hệ thống ra một viên Ngọc Hoa Địa Tiên Đan.

"Vừa mới lột xác, người chắc còn yếu, có muốn ăn một viên bồi bổ không?" Con sâu béo vẻ mặt khinh khỉnh, đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm Tiêu Dao.

Chê à?

Ngọc Hoa Địa Tiên Hoàn là đan dược mạnh mẽ thế mà mày còn chê?

Tiêu Dao trong lòng một trận tức tối, bất đắc dĩ lục lọi không gian hệ thống.

Con sâu béo thích đồ có độc, ừm, chỉ còn lại một chút độc dịch của Nhện mặt người vương thôi, những thứ khác như túi độc của Hắc Hưu chắc nó không thèm nhìn.

Tiêu Dao đành đem chút độc dịch Nhện mặt người vương cuối cùng đưa cho nó.

Ánh mắt con sâu béo lộ vẻ hài lòng, nó hút sạch sành sanh số độc dịch đó.

Tiêu Dao xót của cực kỳ, độc dịch mạng nhện đó từng độc chết cả Thanh Lân Cự Mãng dưới núi Chiết Long, giờ thì chẳng còn giọt nào.

Hút sạch độc dịch, ánh mắt con sâu béo dường như linh động thêm vài phần, nó tỏ vẻ ngoan ngoãn bay lên đậu trên vai Tiêu Dao.

Chương 239

Hắn thở dài một hơi.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ vốn đã là chí độc thiên hạ, giờ hấp thụ thêm không biết bao nhiêu loại độc dịch kỳ quái, độc tính được thăng hoa, uy lực chắc chắn là tương đương lớn.

Chỉ đáng tiếc trên vai gánh một con sâu béo thì cảm giác chẳng đủ oai phong chút nào.

Tiêu Dao xem thời gian, đã là bảy tám giờ sáng, một đêm không ngủ nhưng hắn không cảm thấy mệt mỏi chút nào, đi thẳng vào hang đá phía trước.

Những người khác lúc này cũng đã dậy.

Cả nhóm ăn uống đơn giản trong hang rồi bắt đầu tiến dọc theo con sông ngầm.

Đi ròng rã suốt ba ngày.

May mắn là bờ sông ngầm khá bằng phẳng, không gặp phải vực sâu hay nguy hiểm đặc biệt nào.

Chỉ là đi quá lâu khiến mọi người bắt đầu nghi ngờ liệu con đường này có đúng không.

Đến ngày thứ ba hành quân trong vực thẳm, khi kiên nhẫn của mọi người gần như cạn kiệt thì cuối cùng cũng thấy phía trước có sự thay đổi.

Ở cuối vực thẳm, giữa hai vách đá cao ngất xuất hiện một bức tường thạch anh quỷ dị mà hùng vĩ.

Bức tường thạch anh này chắc chắn hình thành tự nhiên vì không

thể tưởng tượng nổi có sức người nào xây được bức tường thạch anh cao đến thế.

Độ cao đại khái khoảng bốn năm trăm mét, mặt tường hoàn toàn thẳng đứng so với mặt đất.

Mặt tường trơn nhẵn lạ thường, dù là cao thủ leo núi cừ khôi nhất cũng chẳng có cách nào leo lên.

Trên mặt tường thạch anh có khắc rất nhiều ký hiệu và văn tự kỳ quái.

Chúng giống hệt những ký hiệu thấy trên khối thạch anh trong hang trước đó, tám người không ai nhận ra nổi.

Mọi người đứng dưới chân bức tường thạch anh như những con kiến lạc vào nhà của con người, bị chấn nhiếp bởi vĩ lực của tự nhiên đến mức không nói nên lời.

Không nghi ngờ gì nữa, bức tường hùng vĩ và quỷ dị này chính là Tai Nạn Chi Môn.

Theo ghi chép trên bia thủy tinh trong hang, người Luân Hồi Tông đã đào một đường hầm ở đây.

Sau khi thực sự tận mắt thấy bức tường, Tiêu Dao không thể không khâm phục người Luân Hồi Tông.

Cư nhiên có thể đào được một đường hầm dưới bức tường thạch anh cao ngất như vậy.

Chỉ có điều hiện tại không thấy bóng dáng đường hầm đâu, nước sông ngầm chảy luồn dưới Tai Nạn Chi Môn.

Lúc này đang là cuối hè, khi nước băng tan nhiều nhất và mực nước cũng cao nhất.

Giờ muốn qua Tai Nạn Chi Môn, cách duy nhất là lặn qua đường

hầm dưới chân nó.

Cả nhóm lần này có mang theo trang bị lặn, trước khi xuất phát đã tính đến khả năng gặp hệ thống nước hoặc hồ ngầm dưới sông băng.

Nhưng tình hình đường hầm phía trước không rõ ràng, nếu cả đội tám người cùng xuống nước, ng nhỡ xảy ra vấn đề thì coi như tiêu diệt cả đội.

Người bơi lội giỏi nhất đội không nghi ngờ gì chính là Tiêu Dao, với kỹ năng Tuần Hải và thể năng nghịch thiên, hắn ở dưới nước còn mạnh hơn cả cá lớn.

Lúc này Tiêu Dao cũng không đùn đẩy mà đứng ra.

"Mọi người ở đây đừng đi đâu cả, để tôi đi...

đi thám lộ một chuyến." Tiêu Dao suýt nữa buột miệng nói đi mua mấy quả quýt.

May mà những người còn lại chẳng ai hiểu điển tích đó, Shirley Yang và Tô Doanh dù được giáo dục cao nhưng là giáo dục nước ngoài, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử thì càng không biết.

Tiêu Dao cũng không nói nhiều, tháo những thứ không cần thiết trên người xuống rồi tung mình nhảy xuống sông ngầm.

Nước sông ngầm toàn là nước băng tan, ngay cả cuối hè nhiệt độ cũng lạnh thấu xương.

Tiêu Dao vào nước lập tức như một con cá lớn, lao về phía Tai Nạn Chi Môn.

Nước sông ngầm trong vắt, quanh đó tuy số lượng sứa phát quang cực ít nhưng vẫn có một vài con.

Dựa vào những tia sáng xanh mờ ảo, Thiên Nhãn Thông của Tiêu Dao có thể nhìn thấy từ xa, dưới đáy tường thạch anh có một cái hang

lớn.

Hắn là đường hầm do Luân Hồi Tông khai quật.

Tiêu Dao nhanh chóng bơi vào trong hầm.

Đường hầm khá rộng, khoảng hơn hai trượng.

Hắn bơi được khoảng hơn ba mươi mét thì thấy phía trước có ánh sáng, là lối ra.

Vị trí lối ra giống như một cái loa, trong hẹp ngoài rộng.

Khi Tiêu Dao bơi đến gần miệng loa, đột nhiên thấy trong nước phía trước có một bóng đen khổng lồ.

Thứ đó rộng khoảng ba mươi mét, cao hai mươi mét, trên thân liên tục ngọ nguậy.

Trước khi xuống nước, Tiêu Dao tự phụ có kỹ năng Tuần Hải, lại thêm Thiết Lân Thuẫn có uy áp cực nặng đối với động vật thủy sinh, cơ bản là vô địch.

Nhưng chưa kịp ra khỏi hầm đã đụng phải thứ to lớn nhường này.

Nhìn kích thước kia thì chẳng kém gì cá voi dưới biển.

Tiêu Dao nhìn Thiết Lân Thuẫn đường kính hơn một thước trên tay trái, nghiến răng bơi thêm một đoạn.

Hắn thầm nghĩ giờ đang ở vùng nước băng tan, toàn là nước ngọt, cách đại dương mười vạn tám nghìn dặm, không thể nào đụng phải cá voi khổng lồ được.

Còn về khủng long... thứ đó tuyệt chủng rồi, không thể xuất hiện ở đây!

Phải tin vào khoa học...

Tiêu Dao bơi thêm một đoạn nữa mới phát hiện ra thứ khổng lồ

đang ngọ nguậy kia không phải quái vật thủy sinh khủng khiếp nào, mà là một đàn cá khổng lồ.

Loại cá này chắc là chủng loài đặc hữu của nơi đây, trên người không có vảy, toàn thân màu xanh, hơi giống cá nheo ở nội địa, trên miệng cũng có râu.

Điểm khác biệt là râu của loài cá này đều màu trắng.

Trong đàn cá kích thước không đồng nhất, con lớn dài hơn một mét gần hai mét, con nhỏ cũng dài hơn hai thước.

Chương 240

Đại khái có hàng vạn con cá nối đuôi nhau, tạo thành một đàn cá khổng lồ như cơn lốc xoáy, dày đặc con này sát con kia, như một bức tường chắn ngay lối ra của đường hầm Tai Nạn Chi Môn.

Nếu là người thường bơi đến đây, muốn ra ngoài thật sự không dễ dàng.

Đám cá này trông không có vẻ đặc biệt hung mãnh, nhưng Tiêu Dao biết cá nheo cũng là loại cá ăn thịt, sức mạnh rất lớn.

Nếu bị những con cá lớn đang không ngừng bơi lội này đâm trúng, gặp con dài hai thước có khi cũng mất thăng bằng, đâm cho đau điếng người.

Nếu đen đủi bị con cá lớn gần hai mét đâm trúng thì gãy xương cũng nên, ở dưới nước như vậy cực kỳ nguy hiểm, bị đâm cho choáng váng không ngoi lên được mặt nước là phiền phức to.

Nhưng Tiêu Dao không sợ.

Tuy không biết vì sao đám cá lớn này lại tụ tập ở lối ra Tai Nạn Chi Môn, nhưng hắn cứ giơ Thiết Lân Thuẫn mà bơi tới.

Đàn cá dường như cũng cảm nhận được sự hiện diện của Tiêu Dao, tốc độ "cơn lốc xoáy" chậm lại nhưng vẫn không dừng hẳn.

Tiêu Dao nghiến răng rút thêm Toái Tinh Tịch Tà Đao, lộ ra Long Lân Yêu Giáp trên người.

Thiết Lân Thuẫn và Long Lân Yêu Giáp đều có uy áp đối với sinh vật, Toái Tinh Tịch Tà Đao tuy nhắm vào yêu tà nhưng trên thân đao sát khí ngút trời, đám cá lớn này sống lâu chắc cũng có cảm ứng.

Nhất thời đàn cá loạn trận đồ, không ít cá lớn bắt đầu chạy tán

loạn.

Điều khiến Tiêu Dao bực mình là đám cá lớn này đại khái bị bộ trang bị của hắn dọa cho mất mật, khi tháo chạy rơi vào trạng thái điên cuồng, chẳng phân biệt nổi phương hướng, cư nhiên có không ít con lao thẳng về phía hắn.

Có mấy con cá lớn dài hơn mét lao vào người Tiêu Dao như ngư lôi.

Không phải chúng không sợ hắn, mà ngược lại chúng sợ quá nên mới đâm quàng đâm xiên, dẫn đến việc lao thẳng vào hắn.

Tiêu Dao chỉ có thể cử Thiết Lân Thuẫn né tránh, nhờ vào kỹ năng bơi lội xuất sắc mà liên tục lạng lách dưới nước, cuối cùng cũng tránh được những con cá phát cuồng đó.

Tiêu Dao nhìn về phía trước, đàn cá ở lối ra đã tản đi gần hết, chỉ còn vài con cá lớn đang xoay vòng tại chỗ không biết chạy đường nào.

Hắn mới quay người bơi trở lại.

Quay lại phía bên kia tường thạch anh, Tiêu Dao nhô lên khỏi mặt nước.

Mọi người trên bờ sớm đã đợi đến sốt ruột, thấy hắn từ dưới nước lên liền vây lại.

Tiêu Dao nhận rượu thanh khoa từ tay Sơ Nhất, nốc mạnh hai ngụm rồi kể lại tình hình và những gì gặp phải dưới nước.

Mọi người nghe xong đều trợn mắt há mồm, không ngờ cư nhiên có chuyện như vậy.

“Gặp phải loài cá râu trắng đặc hữu dưới núi tuyết rồi, nhưng loài cá râu trắng dài gần hai mét thì thực sự hiếm thấy.” Sơ Nhất nói.

“Ngư trận, lúc nhỏ ở Phúc Kiến tôi nghe những người đánh cá

trong hồ kể lại.

Thường là do đàn cá bị kích thích, cảm thấy bị đe dọa nên sẽ kết trận tự vệ.” Hồ Bái Nhất nói.

Vương Bàn Tử cũng gật đầu, hiển nhiên hồi nhỏ sống ở Phúc Kiến, Bàn Gia cũng từng nghe qua cách nói này.

“Nhưng Diêu Tử giờ ngầu thật đấy, sức một người mà ép được đàn cá dài hơn mét phải kết trận tự vệ sao?

Lợi hại.” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái.

Tiêu Dao ngẩn người: “Không đúng, đàn cá kết trận không phải do tôi dọa, trước khi tôi tới chúng đã kết trận rồi, chắc chắn đàn cá cảm nhận được mối đe dọa khác.” Nghe lời Tiêu Dao, sắc mặt Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Yang đều có chút khó coi.

“Đàn cá dài hơn một mét, hàng vạn con, thứ gì có thể đe dọa chúng đến mức phải kết trận tự vệ?” Không ai trả lời câu hỏi của Shirley Yang, chuyện này không thể nghĩ sâu được.

“Nghĩ nhiều vô ích, cứ qua trước đã, sau Tai Nạn Chi Môn là một cái hồ nước ngọt khá lớn.

Cùng lắm là sau khi qua đó tôi sẽ lập tức lên bờ, không đi dưới nước nữa.” Tiêu Dao nói.

Hồ Bái Nhất cũng nghiến răng: “Được, cứ theo cách của Diêu Tử, đã đi đến đây rồi không thể quay đầu được.” Vậy là mọi người bắt đầu chuẩn bị.

Tuy có mang theo quần áo lặn và bình oxy nhưng nước sông quá lạnh, Minh Thúc và A Hương thể chất yếu nên cần người hỗ trợ.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử từ nhỏ lớn lên ở Phúc Kiến, bơi lội đều rất khá nên mỗi người phụ trách một người.

Tô Doanh và Shirley Yang đi theo sau Tiêu Dao, Sơ Nhất thì đi cuối đội ngũ áp trận để tránh có người rớt lại.

Sắp xếp ổn thỏa xong, mọi người thay đồ lặn, trước khi xuống nước đều nốc vài ngụm rượu thanh khoa, đợi người nóng lên mới lần lượt xuống nước.

Tầm nhìn dưới nước khá tốt, lại có Tiêu Dao dẫn đường nên nhanh chóng mọi người đã đến vị trí miệng loa.

Lúc này dù đàn cá bị Tiêu Dao xua tan nhưng chỉ trong chốc lát, lại có hàng trăm con cá lớn tụ tập bắt đầu xoay vòng kết trận.

E là không bao lâu nữa nơi này lại có hàng nghìn hàng vạn con cá kết trận.

Tiêu Dao triển khai Thiết Lân Thuẫn, lại xua tan đám cá đang tụ tập.

Nhanh chóng mọi người đều lặn qua đường hầm dưới Tai Nạn Chi Môn.

Khi mọi người đang định bơi về phía bờ thì lại một bóng hình khổng lồ chắn ngang trước mặt họ.

Bóng đen đó dài khoảng mười mấy mét.

Nhưng bóng đen này không phải do đàn cá kết trận mà là một con cá duy nhất.

Tiêu Dao cảm thấy tóc gáy dựng đứng, rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra.

Con cá lớn ngày càng gần, những người khác cũng chú ý đến động tác của Tiêu Dao, và cũng nhìn thấy bóng hình khổng lồ cách đó không xa.

Con cá đó dài khoảng mười bảy mười tám mét, còn khổng lồ hơn

cả con Thiết Đầu Long Vương mà Tiêu Dao gặp ở Hoàng Hà.

Chủng loại rõ ràng cũng là cá râu trắng, toàn thân màu xanh thép, trên đỉnh đầu có một mảng đỏ thẫm, râu dài khoảng ba bốn mét, gốc râu dày gần một thước, cảm giác như xúc tu của một loại cự thú nào đó.

Có không ít con cá râu trắng nhỏ hơn bám trực tiếp vào bộ râu trắng của con cá vương.

Dưới thân cá vương cũng tụ tập không ít cá râu trắng cỡ nhỏ.

Tiêu Dao trừng lớn mắt, tay cầm Toái Tinh Đao chỉ thẳng vào cá vương.

Không biết con cá này đã sống bao nhiêu năm rồi, chắc chắn là vua của cái hồ nước ngọt này.

Nhưng không rõ vì sao ngư vương xuất hiện mà không mang theo địch ý.

Tiêu Dao không sợ con cá này, nhưng cũng không muốn xung đột với nó lúc này.

Phía sau còn bảy người nữa, ng nhỡ mất kiểm soát, hắn có nắm chắc giết được cá vương nhưng cũng có khả năng gây thương vong cho những người phía sau, thế thì thật không đáng.

Chương 241

Tiêu Dao lập tức ra hiệu tay cho những người phía sau, bảo họ mau chóng lên bờ.

Nhóm Hồ Bái Nhất hiểu ý, lập tức kéo Minh Thúc và A Hương bơi lên bờ.

Minh Thúc và A Hương vốn đã kiệt sức trong làn nước lạnh giá, giờ thấy con ngư vương như cự long kia thì sớm đã sợ đến bủn rủn tay chân.

Bảy người chật vật mãi mới lên được bờ.

Vừa lên bờ, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nhanh chóng lấy súng Thompson từ túi chống nước ra, nhắm xuống nước.

Chỉ có điều trong quá trình bảy người lên bờ, con cá râu trắng vương kia chỉ vẫy vẫy đuôi, quay người bơi về phía sâu trong hồ.

Phía trước mặt hồ sâu thẳm khôn cùng như một vực thẳm, Tiêu Dao cũng không đuổi theo mà leo lên bờ.

Thấy ngư vương bơi đi, mọi người đều thở phào một hơi, dù đã ở trên bờ nhưng thân hình như quả núi của nó lúc nãy vẫn khiến họ sợ hãi không thôi.

Lúc này mọi người mới có tâm trí và tinh lực quan sát môi trường phía sau Tai Nạn Chi Môn.

Phía sau Tai Nạn Chi Môn và vực thẳm mà Tiêu Dao cùng mọi người đi suốt ba ngày qua hoàn toàn như hai thế giới khác nhau.

Ngẩng đầu có thể thấy bầu trời mây mù bao phủ, có bóng dáng núi tuyết thoắt ẩn thoắt hiện.

Trước mắt là một mặt hồ xanh biếc mênh mông, ven hồ là những cánh rừng xanh tốt.

Ở đây hoàn toàn không cần lo lắng về phản ứng cao nguyên, không chỉ vì độ cao chỉ hơn hai nghìn mét mà còn vì thảm thực vật rậm rạp, hàm lượng oxy tương đương cao.

Trong cánh rừng ven hồ dường như có một con đường công lộ thẳng tắp.

Minh Thúc nhìn từ xa xong liền hưng phấn.

"Ở đây có thể xuống núi rồi sao?

Cư nhiên có cả đường công lộ?" Hồ Bái Nhất lắc đầu: "Không đúng, trước đây tôi làm lính công binh ở núi Côn Luân không biết đã đào bao nhiêu khối đá, ở đây có bao nhiêu đường tôi nắm rõ lắm, chưa từng nghe nói có con đường mật nào." Mọi người đều có chút khó hiểu, chỉ là lúc này khoảng cách còn quá xa nên nhìn không rõ lắm.

Cả nhóm quyết định chỉnh đốn trang bị hành lý bên bờ hồ, nghỉ ngơi một lát rồi tiến về phía "đường công lộ".

Khi cách con đường chỉ khoảng hơn trăm mét, Tiêu Dao nhìn từ xa một cái rồi giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng lại.

"Con đường đó quá trơn nhẵn, căn bản không phải đường do con người tu bổ, nhìn kìa, điểm cuối của con đường đâm thẳng xuống hồ.

Nếu là đường nhân tạo thì không thể nào xây xuống nước được." Minh Thúc ngẩn người: "Vậy đó là gì, không phải người xây đường thì lẽ nào có thứ gì khác tạo ra được thứ đó sao?" Tiêu Dao mỉm cười nói: "Đương nhiên là có, Minh Thúc chắc chưa thấy vết tích để lại khi con lươn bò trên bờ nước đâu nhỉ." Minh Thúc cười một cái: "Lươn ấy hả, tôi có ăn..." "Diêu Tử, con đường đó là vết tích để lại khi một loài động vật khổng lồ bò qua sao?" Shirley Yang lập tức phản ứng.

Tiêu Dao gật đầu.

Lúc này mọi người đều đã hiểu, chỉ là, thứ gì mà có thể to lớn đến nhường này?

Vết tích đó sở dĩ bị mọi người lầm tưởng là đường công lộ vì ngoài việc thẳng tắp và trơn nhẵn, nó còn rộng tới hai ba mét.

Chiều rộng này không phải là lươn hay loài động vật thường thấy nào có thể để lại được.

Tiêu Dao lúc này lại trầm giọng nói: "Lúc nãy tôi thấy đàn cá râu trắng kết trận tự vệ, e là có liên quan đến vết tích bên bờ này.

Đám cá đó đề phòng chính là thứ đã để lại vết tích này." Lúc này những người khác cũng nhìn rõ con đường đó: "Quả thực không phải đường bình thường, trên đó quá trơn nhẵn, ngay cả một ngọn cỏ dại cũng không có, chỗ này nếu người xây đường thì dù là đường nhựa cũng sẽ có vết nứt mọc cỏ dại." Hồ Bái Nhất kinh nghiệm phong phú, lập tức đưa ra phán đoán.

Đúng lúc đó, mọi người nghe thấy từ trong cánh rừng đối diện truyền đến một tiếng động lớn, như thể có thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận. "Mau rút lui mau!" Tiêu Dao hô lớn.

Anh nhận ra khoảng cách hiện tại với con đường quỷ dị kia quá gần.

Hồ Bái Nhất cùng mọi người kéo theo Minh Thúc liều mạng chạy ra sau, nấp kỹ sau một tảng đá lớn.

Tiêu Dao thì không vội rút lui, anh đứng trên một tảng đá, nhìn chằm chằm vào rừng cây đang có tiếng động.

Một lát sau, cây cối trong rừng đổ nghiêng ngả, một bóng hình to lớn chui ra.

Thứ đó dài tầm sáu bảy mét, tứ chi ngắn nhỏ, trên thân đầy những vân lớn đen trắng xen kẽ, dáng vẻ hơi giống kỳ đà, lại cũng giống một con cá sấu khổng lồ.

Mục tiêu ban đầu của nó dường như là dưới nước, nó đang lao đi trên con đường nhẵn nhụi kia.

Không biết con quái vật này đã đi trên con đường đó bao nhiêu lần mà mọi chỗ gồ ghề đều bị mài phẳng lì.

Ngay khi nó sắp xuống nước, chỗ nhóm Hồ Bái Nhất ẩn nấp đột nhiên phát ra tiếng động.

Nguyên do là Minh Thúc nhìn thấy quái vật khổng lồ thì sợ đến mức làm rơi đèn pin xuống hồ.

Đen đủi là đèn pin không tắt ngay mà lăn hai vòng bên bờ hồ, ánh sáng rọi thẳng vào mắt con quái vật giống kỳ đà kia.

Con quái vật kinh động, lập tức quay đầu nhìn về phía tảng đá nơi nhóm Hồ Bái Nhất đang trốn.

Sau đó, nó lao về phía họ như một chiếc xe tăng nhỏ.

Tiêu Dao thấy vậy lập tức đuổi theo.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất cũng không phải hạng vừa, họ lập tức lên đạn, vừa nổ súng vừa yểm trợ những người khác rút lui.

Súng tiểu liên Thompson và súng săn Remington bắn vào thân quái vật nhưng hiệu quả không rõ rệt.

Lớp da nó quá dày, nó không hề có ý định dừng lại, ngược lại còn vì đau đớn mà càng thêm bạo nộ.

Tiêu Dao thấy tình hình không ổn, hét lớn bảo nhóm Hồ Bái Nhất chạy lên bờ.

Trên bờ xa hơn một chút có đá vụn và cây cối, ít nhiều có thể cản trở tốc độ của quái vật.

Tiêu Dao liền lấy từ không gian hệ thống ra cơ quan tri chu.

Tốc độ của cơ quan tri chu không đuổi kịp quái vật, nhưng cũng không cần phải đuổi theo sát nút.

Khi nhóm Hồ Bái Nhất chạy đến sau đống đá vụn, con quái vật cũng đã đuổi tới.

Trước đống đá, tốc độ của nó giảm hẳn.

Cơ quan tri chu chiếm giữ cao điểm, tận dụng lúc quái vật chậm lại, họng súng máy hạng nặng thò ra từ miệng nhện, một dải lửa phun ra.

Khắp thung lũng vang vọng tiếng gầm thét rúng động tâm can của súng máy 12.8mm.

Quái vật dù da dày thịt béo đến đâu cũng không chịu nổi súng máy quét qua, máu tươi lập tức bắn tung tóe trên người nó.

Quái vật đau đớn, lập tức quay thân lao xuống hồ.

Chương 242

"Súc sinh, cũng thông minh đấy." Tiêu Dao thầm nghĩ.

Súng máy của cơ quan tri chu ở trên bờ phát huy uy lực rất lớn, nhưng nếu quái vật đã xuống nước thì khó mà gây thương tổn cho nó nữa.

Tiêu Dao làm sao dễ dàng để con quái vật này chạy thoát, thứ này ở dưới nước là một mối đe dọa cực lớn.

Anh đã sớm đoán được lộ trình rút lui của nó, canh chuẩn hướng đi rồi châm ngòi lôi quản ném xuống.

Sau vài tiếng nổ lớn, con quái vật bị choáng váng, lộn nhào mấy vòng, toàn thân đầy vết thương và máu tươi, trông vô cùng thảm hại.

Tiêu Dao kinh ngạc phát hiện, dù vậy mà nó vẫn chưa chết, nó lắc lắc cái đầu khổng lồ dài cả mét, định tiếp tục bò xuống nước.

Anh vội vàng thu hồi cơ quan tri chu, sau đó cầm Toái Tinh Đao và Thiết Lân Thuẫn xông lên.

Quái vật bị thương nên tốc độ chậm đi, mà tốc độ của Tiêu Dao lại nhanh hơn cơ quan tri chu nhiều, chớp mắt anh đã áp sát nó.

Con quái vật dường như biết chính anh là kẻ gây họa, đôi mắt to như chén trà nhìn chằm chằm Tiêu Dao đầy oán độc.

Sau đó, nó há cái miệng đỏ lòm định đớp lấy anh.

Hai hàng răng lão hóa trong mồm nó vẫn vô cùng sắc bén, dù không sắc thì Tiêu Dao cũng không dám đỡ đòn này, lực cắn của nó đủ sức nghiền nát con mồi.

Tiêu Dao vừa lách người sang bên cạnh, vừa vung tay ném ra chín

mũi cương tiêu.

Trên cương tiêu đều tẩm độc tố hắc vưu, dù không bằng độc dịch của Nhện Vương Mặt Người nhưng cũng rất đáng gờm.

Chín mũi cương tiêu xuyên thẳng qua họng quái vật vào sâu trong bụng.

Nó phát ra một tiếng thảm thiết, phun máu xối xả, lăn lộn hai vòng trên đất về phía bờ hồ.

Tiêu Dao nhếch môi, con quái này ngu thật, bị thương thành thế kia rồi thì xuống nước thì làm được gì?

Không phải vẫn chết sao?

Chẳng lẽ dưới đó có thân bằng quyến thuộc báo thù cho nó chắc?

Chớp thời cơ, Tiêu Dao vung Toái Tinh Tịch Tà Đao chém một nhát vào bụng nó.

Con quái vật lập tức không động đậy nổi nữa.

Anh không dừng tay, dùng lực rạch mạnh một đường, toàn bộ bụng nó bị phanh ra.

Ruột gan và các loại nội tạng rơi vãi đầy đất.

Tiêu Dao làm hơi quá tay nên nội tạng cũng bị rạch nát, từ trong dạ dày nó lăn ra không ít cá bạch hồ tử.

Xem ra món ăn thường ngày của nó chính là loại cá này.

Con quái vật cuối cùng đã chết hẳn, máu tươi chảy dài xuống hồ, nhuộm đỏ cả một vùng nước.

Lúc này, Tiêu Dao nghe thấy tiếng thông báo từ hệ thống: "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ban Văn Giao, nhận được 1500 điểm khí vận.

Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ban Văn Giao, nhận được vật phẩm

đặc thù: Một tấm da Ban Văn Giao." Ban Văn Giao?

Nghe cái tên cũng oai phong đấy.

Lúc này nhóm Hồ Bái Nhất cũng chạy tới. "Diêu Tử, cậu khá lắm, con quái vật to thế này mà cũng xử đẹp được." Vương Bàn Tử hớn hở nói: "Không biết thịt con này có ăn được không nhỉ?" "Ăn thì được nhưng không ngon đâu." Hồ Bái Nhất lắc đầu.

Vương Bàn Tử ngạc nhiên hỏi: "Kìa Lão Hồ, chẳng lẽ anh ăn rồi sao?

Đừng lừa em, nhìn thứ này không giống loại bình thường, anh nhìn một cái là biết không ngon à?" "Tôi thấy thật, cũng ăn thật rồi, thứ này gọi là Ban Văn Giao." Tiêu Dao nghe vậy thầm nghĩ Hồ Bái Nhất đúng là đã gặp qua rồi, ít nhất là đúng tên. "Năm đó khi tôi đào đá ở dưới chân núi Côn Luân, đã tận mắt thấy người của đơn vị bạn đào được thứ này, chỉ có điều nó không còn sống mà bị đóng băng trong sông băng." Hồ Bái Nhất tặc lưỡi hồi tưởng: "Vị của nó giống như cao su vậy, vừa già vừa cứng lại không có vị gì, chán lắm." "Uầy, Lão Hồ anh ăn thật à?

Đồ đào lên mà cũng dám ăn?" Vương Bàn Tử chấn kinh. "Lúc đó còn trẻ, làm toàn việc nặng, cũng chẳng biết khi nào thì mất mạng, lại thêm một hai tháng không được miếng thịt nào, là ông thì ông có ăn không?" Hồ Bái Nhất đưa ra một câu hỏi trực kích linh hồn.

Tất nhiên câu hỏi này với Vương Bàn Tử không phải là vấn đề: "Còn phải hỏi à?

Chết cũng phải làm con ma no chứ!" Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử tán chuyện đến mức chảy cả nước miếng, nhưng Tiêu Dao lại nghe ra được vài điều đặc biệt từ lời kể của Lão Hồ. "Thứ này đào lên xong, hôm sau chuyên gia đến nghiên cứu nửa ngày cũng không định danh được, chỉ biết là bò sát, tàn dư từ thời băng hà.

Lúc đó đào lên không chỉ có một con, Ban Văn Giao sống theo bầy.

Khi ấy tôi chạy cả trăm cây số đến xem, người ta đồn là đào được một ổ giao long, thường là hai con lớn đi kèm bảy tám con nhỏ.

Thứ này rất khát máu, ngửi thấy mùi máu là từ xa cũng tìm đến.

Trí thông minh của nó cao hơn bò sát thông thường và rất hay thù dai.

Nhưng lúc đó tôi cũng không rảnh xem nhiều, ở lại hai ngày ăn một bữa thịt giao vô vị rồi về." Sống theo bầy?

Khát máu?

Thù dai?

Tiêu Dao đột nhiên có một dự cảm rất chẳng lành. "Mau!

Mau rút lui, quay về đống đá vụn mau!" Tiêu Dao hét lớn, sau đó lại lấy cơ quan tri chu ra, đặt ngay trên một tảng đá lớn bên bờ hồ.

Đồng thời, anh lấy ra mấy thỏi lôi quản từ không gian hệ thống.

Phản ứng của Tiêu Dao cực nhanh, nhóm Hồ Bái Nhất cũng đã hình thành lòng tin vô điều kiện với anh, nên ngay khi anh vừa dứt lời, họ lập tức quay người chạy.

Nhưng vẫn hơi muộn một chút.

Mặt hồ bên bờ vang lên một tiếng động lớn, từ dưới nước vọt ra ba con Ban Văn Giao.

Ba con này thể hình nhỏ hơn con Tiêu Dao vừa giết một chút, dài khoảng ba bốn mét, nhưng cũng ngang ngửa cá sấu thông thường.

Cộng thêm bản tính hung dữ và sự linh hoạt trên cạn hơn hẳn cá sấu, chúng lao thẳng về phía Tiêu Dao - người đứng gần bờ nhất.

Tiêu Dao vừa lùi vừa đổ xăng lên mặt đất, sau đó nhanh chóng leo

lên một tảng đá cao khoảng ba bốn mét.

Chương 243

Ba con Ban Văn Giao lao đến dưới chân đá, hung hãn muốn chồm lên.

Tiêu Dao châm một que diêm ném xuống vũng xăng.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Ban Văn Giao bị bỏng, nhảy cao lên rồi né sang bên cạnh.

Ngay sau đó, tiếng súng máy "đát đát đát" vang lên, cơ quan tri chu trên tảng đá bên cạnh bắt đầu khai hỏa.

Lúc này Tiêu Dao cũng không tiếc đạn dược, ba con cùng xông lên thì anh cũng thấy hơi quá sức.

Ba con Ban Văn Giao này nhỏ hơn nên bị súng máy bắn đến mức máu me đầy mình.

Tiêu Dao định nhảy xuống kết liễu thì phát hiện chúng như có não, nhanh chóng quẫy đuôi lao về phía đống đá vụn.

Súng máy phải dừng lại vì góc độ của ba con quái hiện giờ đang chồng chéo nhau, nếu tiếp tục bắn sẽ khó tránh khỏi đạn lạc găm vào đống đá.

Dù là đạn nảy hay đá vỡ cũng đều làm nhóm Hồ Bái Nhất bị thương.

Ba con Ban Văn Giao này không phải là thứ mà Lão Hồ và Sơ Nhất có thể đối phó chỉ bằng súng đạn.

Tiêu Dao nghiến răng, lao nhanh đuổi theo.

Khi áp sát phía sau chúng, anh hét lớn một tiếng, vung Toái Tinh Đao chém đứt đuôi con đi sau cùng.

Con quái gào thét đau đớn.

Cả ba con quay đầu lại, thấy Tiêu Dao - kẻ thủ phạm - đã nhảy xuống khỏi tảng đá, không còn ngọn lửa che chắn, chúng tự nhiên không bỏ qua cơ hội này, đồng loạt quay thân truy sát anh.

Tiêu Dao thì liều mạng chạy về phía bờ hồ.

Phía sau vang lên tiếng gầm của Vương Bàn Tử: "Diêu Tử chạy đi đâu thế?

Ngược rồi, chạy lên bờ ấy!" Tiêu Dao như không nghe thấy, vẫn cứ lao xuống nước.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất, Tô Doanh đều lo sốt vó, xông ra khỏi đống đá nổ súng vào ba con quái vật.

Lúc này Tiêu Dao đã chạy đến sát mép nước, anh không hề dừng lại, quay đầu hét lớn với ba con quái đang đuổi theo: "Lũ khốn, gọi bố các ngươi ra đây!" Nói xong, Tiêu Dao tung mình nhảy tõm xuống hồ.

Nhóm Hồ Bái Nhất đứng ngây người. "Diêu Tử điên rồi sao?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm, tay vẫn không ngừng nổ súng, mỗi phát đạn đều trúng đích nhưng không cách nào làm chúng dừng lại. "Thôi, đừng bắn nữa." Hồ Bái Nhất trầm mặt: "Tất cả đã xuống nước rồi." "Tôi biết rồi!" Tô Doanh đột nhiên reo lên: "Tôi biết Tiêu Dao đi đâu rồi." Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Yang đều nhìn cô. "Mọi người nhớ lúc chúng ta gặp ngư trận không?

Hàng vạn con cá lớn kết thành trận ấy, đúng rồi, còn có con cá vương dài gần hai mươi mét nữa." Ánh mắt Tô Doanh rạng rỡ.

Nghe cô nói, mọi người đều hiểu ra. "Uầy, Diêu Tử gan to thật đấy." Vương Bàn Tử cảm thán. "Không, tôi nghĩ cách này có thể khả thi." Shirley Yang tiếp lời: "Ba con Ban Văn Giao kia chỉ dài ba bốn mét, có lẽ thật sự không phá nổi ngư trận đâu." Shirley Yang vừa dứt

lời, mặt hồ đột nhiên trồi lên một vật khổng lồ.

Thứ đó dài gần mười mét, một con Ban Văn Giao cực lớn.

Hóa ra lúc nãy Tiêu Dao bảo ba con kia đi tìm "bố" là thật, dưới nước thực sự có một con to hơn nhiều.

Chứng kiến cảnh này, Shirley Yang tái mặt, nửa ngày không nói nên lời.

Nếu chỉ có ba con kia, với tài bơi lội của Tiêu Dao và sự trợ giúp của ngư trận cá bạch hồ tử, có lẽ anh không chỉ thoát được mà còn giết được chúng.

Nhưng giờ lại thêm con Ban Văn Giao siêu cấp này, mọi chuyện đều trở nên tồi tệ.

Tiêu Dao ở dưới nước cũng đã nhìn thấy con quái khổng lồ kia.

Tuy nhiên, tình huống này nằm trong dự tính của anh.

Khi nghe Hồ Bái Nhất nói Ban Văn Giao sống theo bầy, anh đã biết chắc chắn có một con đại ca đang rình rập gần đây.

Chỉ là không ngờ nó lại to đến mức này.

Lúc này Tiêu Dao như một con cá lớn, lao nhanh về phía Cánh Cửa Tai Nạn.

Nước hồ trong vắt, có thể thấy bên dưới toàn là đá trắng với vô số lỗ hổng như tổ ong.

Kiểu địa mạo này giống như bị gió xói mòn ở vùng Tây Bắc.

Xuất hiện dưới đáy hồ thế này, rõ ràng hồ nước ngọt này trước kia vốn là đất liền từ thời cổ đại.

Dưới nước, ngoài cá bạch hồ tử còn có vài loại cá kỳ lạ mà Tiêu Dao không biết tên.

Mục tiêu của anh là đàn cá bạch hổ tử.

Tuy lúc trước bị anh dùng Thiết Lân Thuẫn đánh tán, nhưng với tốc độ kết trận của chúng, giờ chắc đã quy mô trở lại rồi.

Khi Tiêu Dao tiến gần đến ngư trận, quả nhiên quy mô của nó đã khôi phục như lúc đầu, cao gần bằng tòa nhà mười tầng.

Anh không ngần ngại lao thẳng vào đáy trận, chui tọt vào trung tâm - nơi được gọi là "mắt bão" của cơn lốc cá.

Vừa vào đến nơi, Tiêu Dao rùng mình vì thấy một bóng đen khổng lồ che khuất đỉnh đầu.

Không biết từ lúc nào, con Ngư Vương trắng khổng lồ kia cũng đã ở giữa ngư trận.

Phen này náo nhiệt rồi đây.

Tiêu Dao lặng lẽ thu hồi Thiết Lân Thuẫn, sợ uy áp của nó ảnh hưởng đến Ngư Vương và sự vận hành của ngư trận.

Để xem đàn cá này và lũ Ban Văn Giao kia, kẻ nào mới là bá chủ vùng nước này.

Tiêu Dao tĩnh lặng lơ lửng trong nước.

Ba con Ban Văn Giao nhỏ lao tới gần ngư trận.

Trong trận cá lập tức xảy ra một hồi hỗn loạn, lớp ngoài cùng bị rối loạn, không ít con bắt đầu tản ra chui vào các hốc đá dưới đáy hồ.

Tiêu Dao chép miệng, cảm giác như một lũ ô hợp vậy.

Chương 244

Ngay sau đó, Ngư Vương chậm rãi bơi ra khỏi trận, thấy ba con Ban Văn Giao liền đột ngột tăng tốc, dùng đầu húc tới.

Trên trán Ngư Vương có một miếng vảy đỏ rực, giống như thiết lân của Thiết Đầu Long Vương, vô cùng cứng rắn.

Thân hình dài gần hai mươi mét lao đi với tốc độ cực nhanh, húc thẳng vào con Ban Văn Giao đi đầu.

Con quái vật bị húc đến mức hộc máu, lật ngửa bụng từ từ chìm xuống đáy hồ, vậy mà bị húc cho ngất xỉu luôn.

Ngư Vương không dừng lại, tiếp tục lao vào con thứ hai.

Con này có chuẩn bị nên né được, nhưng cũng bị dư chấn làm cho choáng váng, vội vàng bơi ra xa.

Con thứ ba thấy thế lập tức quay đầu.

Tiêu Dao tặc lưỡi, Ngư Vương quả nhiên lợi hại, mới chạm mặt mà ba con quái nhỏ đã con thì ngất, con thì chạy.

Nhìn con quái đang từ từ chìm xuống, Tiêu Dao nhếch môi cười, lặn xuống rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra.

Việc "thừa nước đục thả câu" này là anh thích nhất.

Con quái kia đang choáng váng nằm trên đá trắng dưới đáy hồ, vừa mới lắc đầu định ngoi lên thì bất thình lình bị Thiết Lân Thuẫn của Tiêu Dao đập mạnh vào đầu một phát nữa.

Cú đập của khiên mang theo sức mạnh cực lớn, cộng thêm hiệu ứng chấn nhiếp sinh vật thủy sinh, khiến nó ngất lịm lần nữa.

Tiêu Dao không cho nó cơ hội, đâm thẳng Toái Tinh Đao vào cổ nó

rồi bắt đầu xẻ thịt.

Nó vùng vẫy một chút rồi bị anh rạch phanh bụng.

Tiêu Dao nhận ra da lưng nó cực dai, súng tiểu liên bắn không thủng, nhưng da bụng thì mềm hơn nhiều.

Tiếng thông báo hệ thống lại vang lên: "Chúc mừng ký chủ giết chết Ban Văn Giao ấu thể, thưởng 800 điểm khí vận.

Chúc mừng ký chủ giết chết Ban Văn Giao ấu thể, thưởng một tấm da Ban Văn Giao." Tiêu Dao thầm sướng, định ngoi lên xem có cơ hội nào khác không thì đột nhiên thấy ngư trận phía trên đang bị xé toạc.

Một bóng hình đồ sộ lao vào như một quả bom, nghiền nát những con cá trong trận.

Chính là con Ban Văn Giao lớn nhất kia.

Xem ra lũ Giao và đàn cá này vốn có thù oán, nó ra tay cực độc, không phải để săn mồi mà giống như kẻ thù gặp nhau đỏ mắt.

Ngư Vương thấy thế lập tức lao vào chiến đấu.

Hai con quái thú dưới nước quần nhau kịch liệt.

Tiêu Dao ở dưới nhìn mà thót tim.

Nếu anh phải đối mặt trực diện với một trong hai con này thì chỉ có nước chạy thoát thân.

Lúc này hai con Giao nhỏ còn lại cũng đã hồi sức, lao tới truy sát những con cá còn sót lại.

Ngư trận đã tan, những con cá dài hơn một mét cũng không phải đối thủ của Giao, chỉ có nước bị tàn sát.

Tình hình bên Ngư Vương cũng không mấy khả quan.

Tuy nó to lớn gấp đôi con Giao, nhưng lại chịu thiệt vì không có vảy, chỉ có lớp da dày, miệng và răng cũng không sinh ra để săn mồi, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Tiêu Dao cảm giác như xem sư tử săn linh dương trên thảo nguyên vậy, con Giao tuy nhỏ hơn, sức không mạnh bằng Ngư Vương nhưng linh hoạt và chí mạng hơn nhiều.

Ngư Vương bắt đầu đổ máu.

Anh thấy không ổn, không biết Ngư Vương có chiêu cuối nào không, chứ cứ bị áp đảo thế này thì sớm muộn gì cũng bị con Giao kia ăn thịt sạch sẽ.

Dù sao thì Tiêu Dao cũng quyết định ra tay giúp Ngư Vương một tay.

Anh nhắm chuẩn một con Giao nhỏ hơn.

Nó đang đuổi theo đàn cá chui vào một hang đá, Tiêu Dao lập tức áp sát, triển khai Thiết Lân Thuẫn, sau đó lấy ra mấy thỏi lôi quản chống nước, châm ngòi rồi đợi gần nổ mới ném vào trong hang.

Anh nhanh chóng nấp sang bên cạnh hang, áp sát vào vách đá.

Một tiếng nổ vang dội, vô số luồng nước và vụn thịt đỏ tươi bắn ra từ cửa hang.

Tiêu Dao kinh ngạc thấy có cả những mảnh vỡ bình gốm bắn ra nữa.

Đợi nước tan đi, anh bơi vào hang, thấy đàn cá đã chết sạch, con Giao thì chưa chết hẳn nhưng cũng nát bét.

Anh dùng Toái Tinh Đao kết liễu nó.

Lại một tiếng thông báo, da và điểm khí vận đã vào túi.

Tiêu Dao định dùng lại chiêu cũ nhưng phát hiện con Giao nhỏ còn

lại không truy sát cá nữa mà bơi về phía Ngư Vương yểm trợ đại ca của nó.

Anh nhìn lên, trong lúc anh xử lý con Giao kia, cuộc chiến phía trên đã có biến chuyển.

Ngư Vương dường như không trụ nổi nữa, bắt đầu bơi về phía giữa hồ.

Hai con Giao đuổi theo không rời.

Ngư Vương đầy vết thương, tốc độ chậm hẳn đi.

Tiêu Dao đứng xa quan sát, cảm thấy kỳ lạ.

Dù phân tích thế nào, Ngư Vương cũng không nên dễ dàng bại trận như vậy.

Ngay lúc đó, dưới nước vang lên một tiếng động trầm đục.

Chính là Ngư Vương phát ra âm thanh đó.

Tiêu Dao nổi hết da gà, một con cá to thế này mà phát ra tiếng được sao?

Trong mơ hồ, anh thậm chí tưởng mình nghe thấy tiếng rồng ngâm.

Hai con Giao đang truy đuổi cũng hơi sững sờ.

Chưa kịp phản ứng thì mặt hồ như sôi sục, nước cuộn trào mãnh liệt.

Vô số bóng hình từ trung tâm hồ lao tới.

Tiêu Dao nhìn kỹ, tất cả đều là cá bạch hồ tử dài trên một mét.

Chương 245

Chúng vốn trốn trong các hốc đá quanh hồ.

Nếu cứ tiếp tục, chắc chắn chúng sẽ bị lũ Giao xé lẻ giết sạch.

Nhưng nghe tiếng triệu hoán của Ngư Vương, tất cả đều lao ra.

Loài cá vốn không có biểu cảm, mắt đờ đẫn, nhưng Tiêu Dao cảm nhận được trong mắt chúng lúc này là sự quyết tuyệt.

Vô số con cá như những quả thủy lôi lao vào con Giao nhỏ.

Nó bị húc đến choáng váng, mồm hộc máu.

Nó định quay đầu bơi lên mặt nước nhưng đàn cá không tha, bám riết không rời, liên tục húc mạnh vào thân nó.

Nhìn lực húc đó Tiêu Dao cũng thấy đau thay.

Con Giao lớn dài gần mười mét thì hung hãn hơn nhiều, mấy con cá đầu tiên áp sát đều bị nó ngoạm một phát rồi hất văng.

Nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, nó hất văng được năm sáu con, thậm chí cắn đứt đôi vài con, nhưng phía sau có tới hàng nghìn con cá đang ập tới.

Tiếng va chạm trầm đục vang lên liên hồi.

Con Giao lớn ban đầu còn trụ được, nhưng không lâu sau cũng không chịu nổi, không dám truy kích Ngư Vương nữa mà quay đầu chạy về phía bờ.

Lúc này Ngư Vương cũng đầy thương tích, mang cá bị cắn rách, máu chảy không ngừng.

Một nhóm cá nhỏ hơn bơi đến vây quanh Ngư Vương, dùng miệng ngậm chặt những vết thương đang chảy máu.

Tiêu Dao quan sát thế trận rồi đưa ra phán đoán: Ngư Vương giờ đã trọng thương, nhất thời không thể bình phục, sống hay chết phải xem mạng nó lớn đến đâu.

Còn lũ Giao kia, con nhỏ nhất thì không nói, con lớn nếu quyết tâm chạy thì đàn cá cũng không làm gì được nó.

Nó chạy nhanh, da dày, quan trọng là nó lên được bờ.

Chỉ cần lên bờ là đàn cá chịu chết.

Nhưng Tiêu Dao có để nó lên bờ thuận lợi không?

Không đời nào.

Tiêu chuẩn của anh là "thừa lúc nó bệnh mà lấy mạng nó".

Tiêu Dao đã sớm bơi đến chặn đường rút lui của con Giao lớn, dẫn đường như một hoa tiêu phía trước nó.

Thỉnh thoảng, anh lại lấy lôi quản ra ném về phía sau.

Sau vài tiếng nổ liên tiếp, con Giao lớn bị choáng váng, tốc độ giảm hẳn.

Đàn cá phía sau không những không dừng lại mà vì tiếng nổ lôi quản mà càng thêm điên cuồng.

Con Giao lớn bị đàn cá đuổi kịp, tiếng va chạm lại vang lên liên tục.

Tiêu Dao nhìn con Giao lớn, nảy ra ý định điều khiển vi mô cực hạn.

Anh lao lên phía trước.

Lúc này con Giao nhỏ cũng đang cố hết sức bơi về phía bờ, nhưng vì thân hình nhỏ nên không chống đỡ nổi, bị đàn cá húc nổi lên mặt nước, cách bờ khoảng trăm mét mà mãi không vào được.

Tiêu Dao bơi đến cạnh con Giao nhỏ, mở Thiết Lân Thuẫn phóng ra hiệu ứng chấn nhiếp.

Đàn cá đang phát điên trước hiệu ứng này cũng chỉ bơi chệch đi một chút chứ không lùi bước.

Nhưng thế là đủ với Tiêu Dao.

Anh không có ý tốt cứu con Giao nhỏ đâu, anh là đang tranh công giết quái.

Sau khi ép đàn cá tản ra một chút, Tiêu Dao lập tức dùng khiên đập mặt cộng thêm combo rạch bụng bằng Toái Tinh Đao.

Hệ thống báo tin đã giết được con Giao nhỏ, nhận điểm và da.

Xong việc, anh không dừng lại, ngoi lên mặt nước đớp một ngụm khí.

Kỹ năng Tuần Hải chỉ cho phép lặn nửa tiếng nên phải ngoi lên.

Sau khi nạp đủ khí, Tiêu Dao lại lặn xuống, lao thẳng về phía con Giao lớn đang vật lộn với đàn cá.

Con Giao lớn này rõ ràng đã bị đàn cá húc ra hung tính, biết hôm nay khó mà yên ổn nên liều mạng cắn xé dưới nước.

Xung quanh đầy máu và vụn thịt, cá chết nổi đầy mặt hồ.

Con Giao cũng không dễ chịu gì, bị hàng nghìn con cá dài cả mét húc vào, có là đá cũng phải nát.

Lúc này nó cũng đang hộc máu liên tục.

Tiêu Dao thấy thời cơ đã chín muồi, ném thêm vài thỏi lôi quản.

Lần này anh ném về phía đàn cá.

Đàn cá bị nổ liên tiếp nên choáng váng, mất phương hướng.

Cộng thêm hiệu ứng chấn nhiếp từ Thiết Lân Thuẫn cố ý dẫn dụ,

chúng bơi lệch đi hết.

Con Giao lớn giờ mắt đã đỏ ngầu, thân thể đầy vết thương, hai trong bốn chân bị thương nặng, động tác biến dạng, tốc độ bơi chậm lại.

Tiêu Dao xông tới, dùng Thiết Lân Thuẫn đập mạnh vào đỉnh đầu nó.

Nhưng con này không dễ bị choáng như mấy con nhỏ, nó hất đầu một cái đỉnh Tiêu Dao văng ra xa hơn một trượng.

Tiêu Dao cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ truyền tới như bị búa tạ đập trúng, may mà có khiên đỡ, nếu không chắc gãy xương tại chỗ.

Anh cũng nổi nóng, thi triển kỹ năng Táp Đạp dưới nước, trong nháy mắt áp sát bụng nó.

Sau đó, kỹ năng Thập Bộ Sát trên Toái Tinh Đao phát động, đâm mạnh vào bụng quái vật.

Lưỡi đao dài hơn một thước ngập đến tận cán.

Tiêu Dao còn bồi thêm một cú xoay đao rồi rạch một đường dài giữa bụng nó.

Một vết cắt khổng lồ hiện ra, nội tạng bắt đầu rơi ra ngoài.

Chương 246

Con quái vật này hung hãn dị thường, dù trọng thương vẫn không chịu chết mà quay người, cái đuôi quất mạnh dưới nước với tốc độ như roi quất trên cạn, nhắm thẳng thắt lưng Tiêu Dao.

Anh vừa dùng kỹ năng Táp Đạp nên tạm thời không thể dùng lại, năng lượng trên đao cũng có hạn.

Không còn cách nào, anh đành đưa Thiết Lân Thuẫn ra trước ngực, chịu đựng một cú quất đuôi.

Cú này khiến Tiêu Dao cảm giác như bị tai nạn xe hơi, loại xe tải lớn chứ không phải xe nhỏ.

Anh bị hất tung từ độ sâu bốn năm mét lên khỏi mặt hồ, bay cao hơn một trượng rồi mới rơi xuống.

Trên bờ, nhóm Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử chứng kiến cảnh đó thì há hốc mồm. "Diêu Tử... biết bay à?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm hỏi. "Chắc không phải đâu, biết cậu ấy có bản lĩnh nhưng bảo biết bay thì tôi cũng khó chấp nhận." Hồ Bái Nhất lắc đầu.

Tô Doanh cuống quít giậm chân: "Tiêu Dao bị đánh văng rồi kìa, mau tìm cách giúp anh ấy đi, đừng có đứng đó tán phét nữa!" Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lúc này mới sực tỉnh, cả hai đều bơi giỏi nên lập tức cầm Thần Quy Kiếm và xẻng công binh nhảy xuống nước.

Nhưng vừa xuống nước họ đã sững sờ.

Nước hồ vốn trong vắt giờ bị khuấy động bởi bùn cát, máu tươi và vụn thịt.

Họ tìm kiếm một lúc mà không thấy bóng dáng Tiêu Dao, đành phải ngoi lên thở. "Diêu Tử đang đại khai sát giới sao?" "Cảm giác bất

cứ thứ gì to một chút trong hồ này đều bị cậu ấy xử lý hết rồi." "Có thứ gì quật được Diêu Tử bay cao cả trượng thế kia?" "Không thể nào, trên đời này làm gì có thứ đó tồn tại." Cả hai cảm thán xong lại lặn xuống.

Tuy miệng nói vậy nhưng họ thực sự rất lo cho Tiêu Dao.

Lúc này Tiêu Dao sau khi rơi xuống nước suýt nữa thì hộc máu.

Anh chắc chắn đã bị thương rồi.

Thật chẳng dễ dàng gì, lại có lúc bị thương, cái cảm giác này thật hoài niệm quá.

Tiêu Dao thầm nghĩ, nếu không có mấy con Giao này thì kỹ năng Bất Tử của anh đúng là không có đất dụng võ.

Kể từ khi tiêu diệt Hoắc Thị Bất Tử Trùng ở động Hồ Lô để nhận kỹ năng này, anh chưa từng bị thương.

Lần này coi như cho kỹ năng Bất Tử một cơ hội lộ diện.

Anh cảm thấy cả cánh tay trái tê rần, không biết có gãy không.

Nhưng chỉ lát sau, cảm giác tê mỏi biến thành đau nhói.

Cảm thấy đau tức là không có đại ngại, anh cũng dần lấy lại quyền kiểm soát cánh tay. "Tốt lắm, ngươi đã thành công thu hút sự chú ý của ta rồi, cô nương...

à không, con bò sát này!" Tiêu Dao trợn mắt, lao xuống lần nữa.

Anh không phải hạng người bao dung, bị đánh mà không đánh lại thì tối về không ngủ được, có thù là phải báo ngay.

Thấy Tiêu Dao lao xuống, con Giao lớn đang trong cơn bạo nộ và đau đớn cùng cực cuối cùng cũng lộ ra một tia tuyệt vọng.

Tiêu Dao không hề thương xót, bơi quanh nó, Toái Tinh Đao không

ngừng đâm và rạch vào những vết thương cũ.

Con quái giờ đây như bị lăng trì, dù điên tiết nhưng không cách nào vùng vẫy.

Mỗi lần cử động là nội tạng lại trào ra từ vết rạch ở bụng.

Cuối cùng, khi thấy nó đã kiệt sức, Tiêu Dao mới nảy sinh lòng từ bi (muốn giết).

Anh bơi đến trước mặt nó. "Nào, há mồm ra, ta cho ăn cái này." Con Giao không biết có nghe hiểu không, nhưng trong cơn hấp hối nó há miệng định đớp anh thật.

Tiêu Dao liền nhét một thỏi lôi quản vào mồm nó, rồi nhanh tay dùng tơ nhện quấn chặt miệng nó lại.

Làm xong mọi việc, anh bơi lùi ra xa.

Một tiếng nổ lớn vang lên, hệ thống thông báo: "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ban Văn Giao Vương, nhận được 3000 điểm khí vận.

Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ban Văn Giao Vương, nhận được vật phẩm đặc thù: Da Ban Văn Giao.

Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ban Văn Giao Vương, nhận được vật phẩm đặc thù: Gân Ban Văn Giao." Tiêu Dao ngồi trên xác con Giao Vương, từ từ nổi lên mặt nước.

Trong đầu anh nảy ra một câu hỏi: Gân Ban Văn Giao?

Thứ này dùng làm gì nhỉ?

Theo ấn tượng thì gân giao dùng làm dây cung, nhưng khổ nỗi các bộ phận khác của cung thì anh chưa có.

Thật mệt mỏi, lại phải đi thu thập nguyên liệu thôi.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử tìm kiếm trên mặt nước một hồi,

đang lúc lo lắng thì thấy một thứ như ngọn núi nhỏ nổi lên, họ lập tức căng thẳng hết mức.

Cả hai rút Thần Quy Kiếm dài hơn thước ra, phân vân không biết nên tiến hay lùi.

Nhưng rồi Hồ Bái Nhất nhìn thấy Tiêu Dao đang ngồi chễm chệ trên xác quái vật. "Diêu Tử?..." "Uầy, Diêu Tử cậu thịt nó rồi à?" Vương Bàn Tử hỏi thẳng.

Tiêu Dao khiêm tốn gật đầu, vuốt tóc than thở: "Con quái này cũng khá lợi hại, làm tôi tốn không ít công sức." Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử câm nín, không biết nói gì.

Cái vấn đề là tốn công sức sao?

Người bình thường có tốn bao nhiêu công sức cũng chẳng giết nổi thứ này đâu. "Đúng rồi, chuyện tôi bị quật bay khỏi mặt nước lúc nãy, coi như chưa thấy nhé." Tiêu Dao thản nhiên nói. "Muộn rồi, mọi người trên bờ thấy hết cả rồi." Vương Bàn Tử đáp. "Ồ, vậy thì thôi." Khóe miệng Tiêu Dao hơi giật giật. "Yên tâm đi, tôi sẽ nói là cậu bơi từ dưới nước lên để truy sát quái vật." Hồ Bái Nhất tinh ý nói thêm. "Lão Hồ, đúng là anh họ của em." Tiêu Dao cười tươi rói, gương mặt lộ vẻ ngây thơ thuần khiết.

Chương 247

"Được rồi, mọi người lên bờ đi, dưới nước nguy hiểm, em còn chút việc." Tiêu Dao nói xong lại tung mình nhảy xuống nước.

Hồ Bái Nhất bơi về phía bờ nhưng thấy Vương Bàn Tử vẫn đứng im. "Sao thế Bàn Tử?

Ngưỡng mộ bản lĩnh của Diêu Tử à?

Vô ích thôi, người ta là Phát Khâu Thiên Quan mà." Vương Bàn Tử lắc đầu: "Không phải, em đang nghĩ con Giao to thế này, tuy vị không ngon nhưng bỏ đi thì phí quá, cũng phải nếm thử xem sao chứ." Hồ Bái Nhất đen mặt: "Bàn Tử, Bàn Gia à, muốn ăn thì mấy con cá bạch hồ tử kia ngon hơn nhiều.

Mau lên bờ đi, đừng có làm phiền Diêu Tử nữa." Lúc này Tiêu Dao lại lặn xuống, mục tiêu dĩ nhiên là Ngư Vương trắng.

Chuyện giữa Ngư Vương và lũ Giao, Tiêu Dao không chọn phe.

Trẻ con mới chọn, anh thì lấy tất.

Ngư Vương bị Giao đánh trọng thương, nhất thời không thể hồi phục.

Anh lần theo dấu máu của Ngư Vương, bơi thẳng về phía giữa hồ.

Tầm nhìn dưới nước đã khôi phục đôi chút, anh thấy dưới đáy hồ đầy những hốc đá do xói mòn.

Ở chính giữa hồ có một khối đá khổng lồ, trông như một đỉnh núi dưới đáy nước.

Ngư Vương đang ở gần khối đá đó, xung quanh là vài trăm con cá

nhỏ dài khoảng một hai thước đang chậm rãi di chuyển về phía khối đá.

Tiêu Dao bơi nhanh tới, mở Thiết Lân Thuẫn, tay phải dùng Toái Tinh Đao gõ mạnh vào mặt khiên.

Hiệu ứng chấn nhiếp của khiên đối với loại cá lớn dài hơn mét thì yếu đi, nhưng với lũ cá nhỏ một hai thước này thì cực kỳ hiệu quả. "Oành" một cái, gần như toàn bộ đàn cá nhỏ tản ra chạy sạch, chỉ còn lại bóng đen khổng lồ của Ngư Vương đang vật vã bơi về phía trước.

Tiêu Dao không hề nương tay, rút Toái Tinh Đao đâm một nhát vào người nó.

Ngư Vương đau đớn quẫy đuôi kịch liệt, tốc độ nhanh hơn một chút.

Anh nhận ra ngay nó chỉ là đang cố nốt chút sức tàn, không trụ được lâu nữa.

Tiêu Dao nhảy lên lưng Ngư Vương, giơ cao đao đâm xuống.

Ngư Vương vẫn không phản kháng, tốc độ lại tăng lên như hồi quang phản chiếu, lao thẳng xuống đáy hồ.

Tiêu Dao đâm thêm hai nhát, máu tuôn ra xối xả.

Nhưng nó vẫn chưa chết, dường như muốn dùng chút sức lực cuối cùng để kéo anh xuống đáy. "Cái gì thế kia!" Tiêu Dao đột nhiên phát hiện khối đá khổng lồ phía trước giống như một quả cầu tròn, đặt trên một ngọn núi đá.

Ngư Vương muốn đâm vào quả cầu đá đó.

Nếu đâm trúng, có khi anh cũng bị liên lụy.

Lúc này, sau khi đâm thêm hai nhát liều mạng, anh châm ngòi một thỏi lôi quản nhét vào vết thương của Ngư Vương rồi nhảy ra.

Một tiếng nổ lớn vang lên, Ngư Vương cuối cùng cũng chết hẳn.

Nhưng trước khi chết, nó vẫn kịp đâm vào quả cầu đá khổng lồ kia.

Cú đâm bằng toàn bộ sức tàn của nó cực mạnh, khiến quả cầu đá lăn khỏi đỉnh núi.

Sau đó, quả cầu rơi xuống va vào lớp đá dưới đáy hồ.

Lớp đá dưới đó dường như không chắc chắn, bị quả cầu đập trúng liền lộ ra một cái hang lớn.

Tiêu Dao cảm thấy không ổn, nước xung quanh đang ồ ạt chảy vào hang.

Cả xác Ngư Vương cũng bị lực hút từ hang kéo xuống.

Dưới hồ này còn có không gian khác sao?

Anh kinh hãi, không muốn bị hút vào cái hang đó nên dốc toàn lực bơi lên mặt hồ.

May mà hồ nước này đủ sâu và rộng, tuy bên dưới như bị thủng một lỗ nhưng mặt nước vẫn yên tĩnh.

Tiêu Dao nhanh chóng bơi lên bờ.

Ngay khoảnh khắc giết chết Ngư Vương, hệ thống đã thông báo: "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ngư Vương trắng, nhận được 5000 điểm khí vận.

Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ngư Vương trắng, nhận được vật phẩm đặc thù: Cổ Huyết Lân.

Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ngư Vương trắng, nhận được vật phẩm đặc thù: Một đôi Quỷ Mẫu Nhãn Cầu.

Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ngư Vương trắng, kỹ năng Tuần Hải

thăng cấp." Tiêu Dao quan tâm nhất là kỹ năng Tuần Hải.

Đối với anh, đây là kỹ năng thần thánh để hoạt động dưới nước.

Phải biết rằng dù là Phát Khâu hay Mạc Kim, việc phải làm việc dưới nước là không hề ít.

Ánh mắt Tiêu Dao lộ vẻ kích động.

Sau khi thăng cấp, kỹ năng Tuần Hải không chỉ tăng mạnh tốc độ, sức mạnh và sự linh hoạt dưới nước mà còn tăng thời gian hoạt động từ nửa tiếng lên hai tiếng.

Đồng thời khả năng lặn sâu cũng tăng lên, có thể hoạt động ở độ sâu hàng trăm mét.

Chưa hết, vật phẩm Cổ Huyết Lân của Ngư Vương chính là miếng vảy cứng nhất trên đỉnh đầu nó.

Thứ này cùng tính chất với vảy trên đầu Thiết Đầu Long Vương.

Có lẽ vì lý do đó, ngay khi anh nhận được Cổ Huyết Lân, hệ thống lại thông báo: "Hệ thống phát hiện Cổ Huyết Lân có thể hợp thành cường hóa với Thiết Lân Thuẫn, tiêu tốn 2000 điểm khí vận, có hợp thành không?" Thiết Lân Thuẫn là món trang bị đắc lực nhất của anh, có thể cường hóa thì dĩ nhiên không bỏ qua.

Sau khi chọn hợp thành, 2000 điểm khí vận biến mất, một luồng huyết quang lóe lên trên khiên.

Tiêu Dao kiểm tra thuộc tính của khiên.

Tên của nó đã đổi từ Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn thành Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn.

Tên gọi thì không quan trọng, chủ yếu là thuộc tính được tăng mạnh.

Khả năng phòng thủ và đỡ đòn đều tăng, hiệu ứng chấn nhiếp sinh

vật thủy sinh đạt mức "Cực Đại".

Chương 248

Tiêu Dao ước tính hiện giờ cái khiên này có thể trực tiếp làm mấy con Giao nhỏ bơi chạy mất dép.

Còn với hạng như Giao Vương hay Ngư Vương, nó cũng có thể gây ảnh hưởng lớn chứ không chỉ là tác động nhỏ.

Dù sao hai con kia cũng sắp thành tinh đến nơi rồi.

Còn món vật phẩm đặc thù là Quỷ Mẫu Nhãn Cầu, Tiêu Dao đành tạm cất đi.

Thứ này cực kỳ quan trọng, là mấu chốt để chuyến này có thành công hay không, có giải được lời nguyền trên người nhóm Hồ Bái Nhất và cả lời nguyền Long Triền Thân trên người anh hay không.

Sau khi bơi lên bờ, Tiêu Dao nằm vật ra bãi cát, không buồn cử động nữa.

Dù có mạnh đến đâu thì sau khi liên tục chiến đấu với Giao và Ngư Vương, anh cũng đã kiệt sức.

Lát sau nhóm Hồ Bái Nhất bơi vào bờ tìm thấy anh.

Lúc này trời đã tối, sau một ngày vật lộn, mọi người không dám đi tiếp mà chọn một chỗ xa rừng cây bên bờ hồ để đốt lửa trại và dựng lều.

Phải tránh xa rừng cây vì sợ trong đó còn con Ban Văn Giao nào khác, nếu nửa đêm bị tấn công thì e là không chống đỡ nổi.

Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất bơi giỏi nên lặn xuống vớt được một con cá bạch hồ tử lên.

Con cá dài cả mét này cũng thật đen đủi, nó bị con Giao húc cho

choáng váng rồi dạt vào bờ nên mới bị hai người họ bắt được.

Loại cá này giống cá trê, thịt rất tươi ngon.

Minh Thúc quanh năm đi tàu ở Nam Dương nên nấu cá rất cừ, con cá to được ông chia ra nấu canh, nướng và chiên trên đá phẳng, mọi người được một bữa no nê.

Chỉ có Sơ Nhất kiên trì không ăn cá, nhưng cũng được Tiêu Dao lấy thịt bò từ không gian hệ thống ra cho ăn no bụng.

Cả đêm thay phiên nhau gác, bình an vô sự, mọi người đều được nghỉ ngơi tốt.

Sáng hôm sau, sương mù ngoài thung lũng càng đậm đặc, dường như không khí lạnh cũng ảnh hưởng đến đây, chỉ là chưa có tuyết rơi.

Mọi người thu dọn đồ đạc, tiếp tục đi men theo vách đá lên cao.

Đi được vài trăm mét, leo lên một tảng đá cao, họ nhìn thấy khung cảnh phía sau vách đá.

Đó là một vùng đất trũng rộng lớn.

Giữa vùng đất trũng là một cổ thành có địa mạo xói mòn như tổ ong khổng lồ.

Cổ thành này ít nhất cũng có mười mấy tầng, nằm sâu dưới lòng đất.

Đá xung quanh đều là đá xói mòn màu trắng.

Nhìn từ xa có thể thấy vô số hang động dày đặc, không biết sâu cạn thế nào.

Tiêu Dao biết kiểu kiến trúc cổ thành hình thành từ xói mòn này có cái hoàn toàn tự nhiên, như các thành bảo ma quỷ ở vùng sa mạc Tây Bắc.

Nhưng thành bảo trước mắt này thì hơi khác.

Bên trong có những dấu tích tu sửa rõ rệt của con người, đây là một cổ thành thực thụ.

Quy mô cổ thành trong vùng đất trũng này khá lớn, khác hẳn với rừng tùng xanh tốt xung quanh, trong thành cỏ cây không mọc nổi, đừng nói là cây cối, ngay cả một miếng rêu cũng không thấy.

Ở chính giữa cổ thành tổ ong có một pháo đài giống như ngọn núi nhỏ, phía trên đặt một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá tròn xoe như quả cầu, phía trên chạm khắc hoa văn, nhìn từ xa rõ ràng là một con mắt khổng lồ.

Hiển nhiên, đây chính là chủ thành của Ma Quốc trong truyền thuyết - Ác La Hải Thành.

Chỉ có điều dưới ánh sáng ban mai, cả thành phố lại bao trùm trong một bầu không khí u ám kỳ lạ.

Dù phía trên cổ thành có một lớp sương mù, những nơi khác đều rất sáng sủa nhưng trong thành vẫn cứ như lúc hoàng hôn.

Nhìn từ xa, Ác La Hải Thành như một cơn ác mộng không có thật, nhưng thành phố đó lại hiện hữu chân thực ngay trước mắt.

Tiêu Dao dùng Thiên Nhãn Thông quan sát, phát hiện cả thành phố mang một luồng khí tức quỷ dị, nhưng không phải tà khí, mà là một thứ khí không thể gọi tên.

Tô Doanh khẽ hỏi A Hương xem có thấy gì đặc biệt không, A Hương lắc đầu.

Đã vậy, Tiêu Dao tiên phong tìm một chỗ có thể đi xuống, cố định dây bảo hiểm rồi leo xuống trước.

Ngay khi chân anh chạm vào vùng đất của Ác La Hải Thành, tiếng

hệ thống vang lên: "Hệ thống phát hiện ký chủ tiến vào Ánh Bóng Của Ác La Hải Thành, tìm kiếm ký ức tiền kiếp, tiến độ nhiệm vụ giải trừ lời nguyền Long Triền Thân được cập nhật, thưởng 10000 điểm khí vận." Ngoài điểm khí vận ra thì không có phần thưởng nào khác, xem ra đây không phải là một nhiệm vụ quá khó khăn.

Tiêu Dao đợi mọi người xuống rồi chuẩn bị đi tiếp.

Lúc này không gian xung quanh hoàn toàn như buổi hoàng hôn, ánh sáng mờ ảo, trong các hang động đột nhiên thắp lên ánh nến.

Những ánh nến bất ngờ thắp sáng khiến Tiêu Dao cũng giật mình.

Chẳng lẽ trong Ác La Hải Thành vẫn có cư dân sinh sống?

Anh lập tức cảm thấy không đúng.

Không phải chỉ một hai ngọn đèn, mà khắp thành phố, hễ nơi nào nhìn thấy được thì trong các hang động hầu như đều có ánh nến lung linh.

Nếu thực sự có cư dân thì cũng không thể thắp nến đồng loạt như bật công tắc điện thế này được.

Vả lại nếu có nhiều người thế thì sao không thấy bóng ai?

Cả thành phố chết chóc im lìm, đến một bóng ma cũng không thấy chứ đừng nói là bóng người.

Không có một chút gió, ngoài tiếng bước chân và nhịp tim của mọi người thì không còn âm thanh nào khác, ngay cả tiếng côn trùng hay chim chóc cũng không.

Quỷ thành sao?

Tiêu Dao cảm thấy nơi này còn không bằng cả quỷ thành, tuy đâu đâu cũng thấy quỷ dị nhưng lại không có sự âm sâm và sát khí của quỷ thành.

Anh chọn một hang động trông có vẻ rộng rãi rồi bước vào.

Bên trong ánh nến đang cháy, không giống như trường minh đăng trong mộ gặp không khí mới cháy, đây là nến thông thường.

Nguyên liệu nến khá thô sơ, chắc là hỗn hợp cỏ khô, phân động vật (tám phần là bò Yak) và mỡ động vật.

Trong hang rõ ràng có dấu vết người ở, nhưng không phải kiểu di tích từ nghìn năm trước, mà trông như vẫn đang có người sinh sống bình thường.

Bên trong bày biện vài món đồ đạc đơn sơ, một số đồ bằng da thú, gỗ và xương, chế tác thô sơ nhưng trông còn khá mới, hoàn toàn không phải đồ cổ.

Chương 249

Tiêu Dao còn phát hiện một miếng gỗ tạc hình bò Yak đang làm dở.

Miếng gỗ tạc được một nửa trông rất sống động, nét dao thô mộc nhưng mang sức sống mạnh mẽ.

Quan trọng là ở những thớ gỗ mới cắt, anh có thể ngửi thấy mùi thơm đặc trưng của gỗ bách vân đặc hữu ở vùng Tây Tạng.

Đó là mùi gỗ tươi, không phải loại gỗ đã khô kiệt hay mục nát qua hàng nghìn năm.

Thấy cảnh tượng này, những người khác cũng nhận ra điều bất thường. "Ở đây có người ở à?

Sao không thấy ai hết vậy?" Vương Bàn Tử hỏi. "Không đúng, ở đây áp căn không có người, hay là ảo giác?

Kiểu như hải thị thận lâu ấy?" Hồ Bái Nhất nói.

Tô Doanh và Shirley Yang nhìn nhau rồi cùng lắc đầu. "Không phải hải thị thận lâu đâu.

Hải thị thận lâu chỉ là phản chiếu ánh sáng, không thể có xúc giác được.

Hiện tại không chỉ sờ được..." Shirley Yang vừa nói vừa hơ tay lên ngọn nến: "...mà còn cảm nhận được nhiệt độ và mùi vị nữa." "Cảm giác này giống như thời gian đã ngưng đọng ở một khoảnh khắc nào đó, và tất cả cư dân của Ác La Hải Thành đều biến mất vậy." Tô Doanh tiếp lời.

Tiêu Dao gật đầu, đi ra cửa hang nhìn quanh, cảm thấy Ác La Hải Thành trước mắt rất quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu rồi.

Nhưng đây là lần đầu anh vào Tây Tạng, trước đó cũng chưa xem qua tài liệu nào khác, dù biết về địa mạo xói mòn thì cũng chỉ là mấy thành phố ma quỷ ở sa mạc Tây Bắc, hoàn toàn khác với nơi này.

Nhất thời không ai đoán được chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Tiêu Dao quyết định đi tiếp, vì những kiến trúc quan trọng, các loại cơ quan và nơi tế lễ chắc chắn phải nằm ở trung tâm thành phố.

Theo những gì Hồ Bái Nhất, Shirley Yang và Vương Bàn Tử từng thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, những dân tộc tín ngưỡng sức mạnh của Quỷ Động thường có thói quen quái gở là quyền lực càng cao, địa vị càng tôn quý thì nơi ở càng nằm sâu dưới đất.

Biết đâu những kiến trúc quan trọng nhất của Ác La Hải Thành đều nằm dưới lòng đất ở trung tâm thành phố tổ ong này.

Bố cục thành phố này không giống bất kỳ nơi nào Tiêu Dao từng thấy, đường sá và kiến trúc hầu như không có quy luật, muốn đi vào trung tâm cũng phải tốn chút công sức.

Mọi người vừa đi được một đoạn, Vương Bàn Tử đứng bên cạnh bắt đầu hít hà: "Diêu Tử, Lão Hồ, Dương tham mưu trưởng, mọi người ngửi thấy gì không?

Thơm nức mũi luôn." Những người khác dĩ nhiên cũng ngửi thấy, ngay cả Tiêu Dao cũng suýt chảy nước miếng.

Mùi thịt hầm, rõ ràng là có nêm nếm đủ loại gia vị và dược liệu.

Sơ Nhất cười hắc hắc: "Thịt bò Yak hầm, loại tươi vừa mới giết xong đấy, món ngon à nha." Trước khi vào Tây Tạng, mọi người đã chuẩn bị không ít lương khô, dù có tổn thất một ít trên sông băng nhưng nhờ có Tiêu Dao mà lộ trình thay đổi, lương thực vẫn còn khá nhiều, chưa kể trong không gian hệ thống của anh tích trữ đầy đồ ăn thức uống.

Trước khi xuống đây họ đã ăn sáng no nê với cá và trứng, nếu không phải mùi vị này quá thơm thì chắc chắn sẽ không khơi dậy hứng thú của họ.

Hồ Bái Nhất vốn không muốn rước thêm chuyện, nhưng không chịu nổi Bàn Gia và Sơ Nhất đang thèm thuồng, hai người họ cứ lần theo mùi hương bơi thẳng vào một hang động bên cạnh.

Tiêu Dao cũng lập tức bước theo sau.

Trong sơn động khá rộng rãi, chính giữa đặt một chiếc vạc đá lớn, bên trong đang hầm thịt bò Yak béo ngậy, vừa bước vào đã thấy hương thơm nức mũi, cái loại mùi hương có thể khiến người ta ngã ngửa vì thèm. 'Thơm nãi nãi nó chứ, Diêu Tử, Lão Hồ, tôi nếm thử một miếng nhé?' Vương Bàn Tử không cầm được nước miếng.

Hồ Bái Nhất đờ người ra: 'Bàn Tử, kiếp trước ông chết đói à?

Cái món này không chừng là do người từ mấy ngàn năm trước nấu, có ăn được không đấy?' 'Ăn được...' Tiêu Dao buông một câu, sau đó dùng dao nhỏ xiên một miếng thịt từ trong vạc đá ra, thổi thổi rồi bỏ vào miệng.

Thịt mềm nhừ, hương vị thơm ngon béo ngậy cực kỳ quyến rũ.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Dao, nhất thời không biết nói gì. 'Diêu Tử, không sao chứ?' Hồ Bái Nhất hỏi.

Tiêu Dao gật đầu: 'Ngon lắm, mọi người cũng nếm thử đi.' Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất đều sững sờ: 'Diêu Tử, cậu không phát hiện ra gì sao?' Tiêu Dao gật đầu, đang định mở lời thì đột nhiên từ sâu trong sơn động truyền đến một tiếng bò rống.

Vật sống!

Cư nhiên có vật sống!

Tuy không phải người, nhưng lại có bò?

Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất đều biến đổi.

Nguyên bản theo lý thuyết của hai người, những thứ có sinh mệnh đáng lẽ đều đã biến mất, bao gồm cả con người và gia súc, chỉ còn lại những thứ vô tri vô giác giữ nguyên trạng từ ngàn năm trước.

Nhưng không ngờ cư nhiên lại có bò.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh cả bốn người đều đi về phía sau.

Vương Bàn Tử thì chẳng màng nóng lạnh, vớt một miếng thịt bò từ vạc đá ra, thổi mấy cái rồi hổ báo nuốt chửng.

Hắn vừa nhai vừa mỡ chảy đầy mép: 'Thèm chết Bàn Gia tôi rồi, thơm thật đấy.' Sau khi ăn xong, hắn cũng đi theo ra phía sau.

Sơ Nhất cùng Minh Thúc và A Hương thì ở lại phía trước.

Tiêu Dao đi ra phía sau, phát hiện có một đạo thạch môn, trên cửa đá cư nhiên có một dấu bàn tay máu đỏ tươi.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương thấy vậy liền căng thẳng, cả hai đều rút khẩu M1911 ra.

Sắc mặt Vương Bàn Tử cũng hơi khó coi, vừa mới ăn thịt bò xong, giờ thấy nơi phát ra tiếng bò rống có dấu tay máu, không khỏi thấy rờn rợn.

Nhưng đồ Bàn Gia đã ăn vào bụng thì không có chuyện nhả ra, hắn cũng rút khẩu Thompson ra rồi bám theo.

Tiêu Dao hất khiên vảy sắt trên tay trái, tay phải lăm lăm Toái Tinh Đao, một cước đá văng cửa đá.

Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng 'ầm' trầm đục.

Tiêu Dao đợi một lát nhưng không có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy từ không gian tối đen sau cửa đá thổi ra một luồng âm phong nồng nặc mùi máu tanh.

Sau đó Tiêu Dao bước vào.

Bên trong vẫn không có lấy một bóng người, nhưng không hề trống trải, chính giữa đặt một cái án đá khổng lồ, bên trên bày đầy thịt đỏ.

Trên tường xung quanh toàn là những tấm da máu me be bét.

Chương 250

'Một xưởng mổ thịt.' Tiêu Dao nói một câu.

Nhóm Hồ Bái Nhất tiến vào, phát hiện ra thủ phạm vừa phát ra âm thanh.

Trên xà gồ gỗ trên nóc nhà treo một cái đầu bò khổng lồ, lớn hơn đầu người ít nhất ba bốn lần.

Đầu bò treo ngược, quan trọng là nó vẫn chưa tắt thở, đôi mắt vẫn trợn trừng, lỗ mũi phả ra hơi nóng.

Điều kinh khủng hơn là lớp da trên đầu bò đã bị lột sạch.

Vết cắt trên cổ máu chảy đầm đìa, thớ thịt và huyết quản đều lộ ra ngoài, có thể nhìn thấy cả vụn xương cổ.

Vương Bàn Tử vừa vào cửa, cái đầu bò treo ngược đó liền gầm lên một tiếng về phía hắn.

Bàn Gia nhìn căn phòng đầy máu và thịt bò, cộng thêm cái đầu bò Yak kia, cổ họng thắt lại, suýt chút nữa là nôn sạch chỗ thịt vừa ăn.

Tiêu Dao nhíu mày: 'Trong bích họa ở Luân Hồi Miếu dường như có thấy cảnh tượng này.' Tuyết Lỵ Dương cũng gật đầu: 'Đúng vậy, nhìn thì có vẻ quái dị, nhưng đây là một loại phong tục và tín ngưỡng cổ xưa.

Người cổ đại ở đây tin rằng khi giết mổ gia súc, phải lột da trước để giải phóng linh hồn thì mới có thể yên tâm ăn thịt.' Cả nhóm sau đó đi sâu vào trong, phát hiện một trang bị kỳ quái dùng để mổ bò.

Hai thanh gỗ chắn dày, phía trước và sau có thể di động, lùa bò vào giữa rồi đóng cửa trước sau lại, khiến con bò không thể động đậy, chỉ còn nước mặc người xẻ thịt.

Lúc này trong ngăn chắn không có đầu bò, nhưng thân bò bên trong vẫn chưa lột da, đuôi dường như còn hơi co giật.

Hiển nhiên, cái đầu bò kia vừa mới bị chặt xuống. 'Vừa mới' ở đây nghĩa là chỉ trong vòng vài giây đến một hai phút.

Chuyện này Tiêu Dao từng nghe kể, con người khi bị chém đầu sẽ không tử vong ngay lập tức, thủ cấp vẫn có thể duy trì ý thức trong một đoạn thời gian ngắn.

Thậm chí có người nước ngoài còn làm thí nghiệm với tử tù, hẹn trước là sau khi bị chém đầu sẽ nháy mắt để trả lời câu hỏi.

Cuối cùng chứng minh ý thức có thể tồn tại hơn một phút.

Ví dụ thường thấy nhất là gà, nhiều khi chặt đầu xong nó vẫn chạy lông lốc.

Còn với bò, việc bị chặt đầu vẫn có thể kêu hoặc cử động mắt là hoàn toàn có thể xảy ra.

Nhưng điều quỷ dị là trạng thái 'sắp chết mà chưa chết' này đã bị ngưng đọng lại.

Ác La Hải Thành này không biết đã tồn tại bao lâu, cư nhiên vẫn luôn giữ lại khoảnh khắc đầu bò bị chặt xuống đó.

Tiêu Dao xoa cằm, thầm nghĩ con bò này kiếp trước tạo nghiệt gì mà bị hành hạ nửa sống nửa chết suốt ngàn năm thế này?

Ác La Hải Thành này gặp phải tai nạn gì?

Tại sao thời gian lại bị đình cách tại vài giây đó?

Cư dân ở đây đâu hết rồi?

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng bách tư bất đắc kỳ giải.

Cuối cùng cả đoàn đành lui ra khỏi phòng.

Sau khi tận mắt thấy xưởng mổ thịt sau nhà, cái vạc thịt bò lúc nãy dù có thơm đến mấy cũng chẳng ai dám ăn nữa.

Khi cả nhóm bước ra, Tiêu Dao dừng lại, nói với Tô Doanh, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương: 'Nơi này lẽ ra vĩnh viễn không thay đổi.' 'Nhìn kìa, bên ngoài lúc chúng ta vào là buổi sáng, tuy có mây mù nhưng ánh sáng vẫn khá tốt, nhưng trong Ác La Hải Thành này lại vĩnh viễn là hoàng hôn, bất kể bên ngoài là lúc nào, thời gian ở đây luôn dừng lại ở buổi xế chiều.' 'Cho nên tôi nghĩ, nơi này thực chất là một ảo ảnh hải thị thận lâu.' Vương Bàn Tử là người đầu tiên không phục: 'Sao có thể là ảo ảnh được?

Thịt bò tôi còn vừa ăn xong đây này.' Tiêu Dao cười cười: 'Đây là một loại ảo ảnh đặc thù, nằm giữa hư ảo và thực tại.

Khi vào Ác La Hải Thành, tôi cảm thấy nơi này rất quen mắt, dù trước đây tôi chưa từng vào vùng Tạng.' 'Sau đó tôi quan sát kỹ địa hình địa thế ở đây mới nhớ ra mình đã thấy ở đâu.' Tiêu Dao dừng lại.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hắn. 'Trước đây khi tôi ở dưới hồ đấu với Bạch Hồ Tử Ngư Vương và Ban Văn Giao, tôi đã lặn xuống đáy hồ một thời gian dài.' 'Đáy hồ có địa mạo phong thực điển hình, bên dưới cũng có động huyệt.

Lúc đó Bạch Hồ Tử Ngư Vương đã trốn vào trong động, một con Ban Văn Giao vì lao vào săn đuổi nên bị tôi dùng thuốc nổ nổ chết.

Lúc đó từ trong động đã bắn ra một số bình gốm hũ sứ.' 'Ở chính giữa hồ nước có một ngọn núi đá, bên trên có một cầu đá khổng lồ.

Vừa nãy tôi nhìn thấy ở trung tâm Ác La Hải Thành này cũng có một ngọn núi đá, trên đỉnh cũng có một vật tương tự.' Vương Bàn Tử nghe mà ù ù cạc cạc: 'Không, ý Diêu Tử là sao?

Ác La Hải Thành được xây dựng mô phỏng theo đáy hồ à?

Người Ma Quốc không lẽ não có vấn đề?' Hồ Bái Nhất ôm trán: 'Bàn Tử, ông ăn thịt bò nhiều quá nên lú rồi.

Ý của Diêu Tử là, thành phố dưới đáy hồ kia mới là Ác La Hải Thành thực sự.' 'Hả?

Vậy chỗ chúng ta đang đứng là đâu?

Không lẽ là trong ảo cảnh à?

Liệu tôi có tan biến theo ảo cảnh không...' Vương Bàn Tử lại bắt đầu phát huy trí tưởng tượng.

Tiêu Dao lắc đầu: 'Nơi chúng ta đang đứng cũng không hoàn toàn là ảo cảnh, mọi thứ đều có thực thể.

Chỉ là những thực thể này vô cùng quỷ dị.' 'Mọi người còn nhớ không, lúc trước khi tôi khai quật xác ướp thủy tinh băng xuyên, thi thể đó không hề hoàn chỉnh.' Tiêu Dao hỏi một câu.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử chưa kịp phản ứng, chỉ có Minh Thúc đi phía sau là sững người. 'Diêu Tử nói tôi mới nhớ, xác ướp thủy tinh đó có nội tạng màu đỏ thẫm, nhưng lúc đó tôi cũng thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Giờ nhắc mới nhớ, xác ướp đó không có não, không có mắt.' Vương Bàn Tử cười hắc hắc: 'Người chết rồi cần não làm gì.' 'Thi thể đó phần đầu bị khuyết.

Vì tất cả nội tạng đều đỏ thẫm nên não và mắt cũng phải vậy, nhưng đầu của xác ướp đó lại là một cái đầu người trong suốt trống rỗng.' Tiêu Dao gật đầu: 'Đúng vậy, nếu tôi đoán không lầm thì xác ướp thủy tinh tôi đào được ở Cửu Tầng Yêu Lâu chính là sơ đại Quỷ Mẫu của Ma Quốc, sau khi chết hóa thành xác ướp thủy tinh.' 'Não và mắt của Quỷ Mẫu đã bị móc ra.' Tiêu Dao còn một câu chưa nói, đó là đôi mắt của Quỷ Mẫu lúc này đang nằm yên tĩnh trong không gian hệ

thống.

Vương Bàn Tử lại không hiểu: 'Diêu Tử, mấy chuyện đó có liên quan gì đến tình cảnh hiện tại không?

Xác ướp đó có não hay không thì liên quan gì đến việc Bàn Gia tôi vơ vét đồ tốt ở đây?' Tiêu Dao cười: 'Tất nhiên là có.

Ác La Hải Thành này thực chất là một bóng thành được ảo hóa từ trong não bộ của Quỷ Mẫu.' Tiêu Dao nói xong, mọi người đều trợn mắt há mồm.

Vương Bàn Tử gãi đầu: 'Không được, Diêu Tử nói huyền huyễn quá, tôi hơi khó hiểu.

Tôi đang ở trong não Quỷ Mẫu á?' 'Không, đây là Ác La Hải Thành trong ký ức của Quỷ Mẫu, nên nó mới dừng lại ở một khoảnh khắc nhất định.

Nhưng thứ duy trì bóng thành này chính là sức mạnh của Quỷ Động.' Tuyết Lỵ Dương gật đầu: 'Tôi thừa nhận cậu nói có lý, nhưng đó cũng chỉ là suy đoán, làm sao để chứng minh đây?' Tiêu Dao cúi đầu suy nghĩ một lát, vén tay áo lên, ấn ký hình rồng trên tay ngày càng rõ nét, chuyển hẳn sang màu tím đậm, rìa ngoài phát hồng như lửa cháy trên thân rồng. 'Muốn kiểm chứng thì đơn giản thôi, chỉ cần chúng ta tiến vào trung tâm Ác La Hải Thành này, mọi vấn đề sẽ được giải đáp.

Chương 251

Có điều... rủi ro cũng cực kỳ lớn.' Hồ Bái Nhất gật đầu: 'Dù sao thì bây giờ mỗi bước đi đều đối mặt với rủi ro khổng lồ, đã đến đây rồi thì cứ đi một chuyến xem sao.' Vương Bàn Tử cũng đồng ý: 'Dù sao chúng ta cũng định khám phá Ác La Hải Thành, thật hay giả cũng chẳng ngăn được Bàn Gia tôi đổ đấu.' Minh Thúc đương nhiên cũng đồng ý, đây là hy vọng cuối cùng để lão gỡ gạc rồi.

Tiêu Dao không nói thêm gì nữa, cả nhóm tiếp tục tiến về trung tâm Ác La Hải Thành.

Khi đến gần trung tâm, họ thấy một lối vào khổng lồ dẫn xuống lòng đất.

Lối vào nghiêng xuống, cao khoảng hai trượng, rộng bốn năm trượng, là một không gian ngầm khổng lồ.

Người Ma Quốc cũng cho rằng những thứ càng quan trọng thì phải để ở dưới cùng, hiển nhiên dưới lòng đất chắc chắn có cung điện và đền thờ quan trọng.

Cả nhóm không chút do dự bước vào.

Trên đường đi, Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh không ngừng ghi chép lộ trình và môi trường xung quanh vào sổ tay.

Không gian ngầm rất lớn, bên trong có những động nhỏ, rõ ràng là dùng làm nhà ở.

Cũng giống như trên mặt đất, ở đây không có người.

Nhưng khi xuống dưới lòng đất, bắt đầu xuất hiện vật sống.

Trên mặt đất xuất hiện không ít gián khổng lồ, có con to gần bằng con chuột.

Tiêu Dao khẽ động tâm, sử dụng thuật khống trùng nhanh chóng điều khiển một đội khoảng vài trăm con gián.

Đa số chúng được hắn điều khiển canh giữ ở cửa động, một phần nhỏ bò lên phía trước dẫn đường.

Dù có nguy hiểm hay chất lượng không khí có vấn đề, những con bọ lớn này cũng có thể đi thám thính trước.

Đi được khoảng nửa tiếng, phần dưới lòng đất cuối cùng cũng đi đến tận cùng.

Ở đó có hai cánh cửa đá khổng lồ cao hơn một trượng.

Hai bên cửa lớn có hai hốc đá nhỏ hơn.

Trên vách hốc đá lần lượt khảm những viên đá màu xanh và màu trắng.

Tiêu Dao kiểm tra qua, thấy bên trong hốc đá có điêu khắc đầu quỷ khổng lồ.

Phía dưới khắc hoa văn bọ cánh cứng giống như bọ cánh cứng Thất Tinh, cực kỳ giống với Đạt Phổ quỷ trùng.

Trong góc hốc đá đặt đèn trường minh bằng mỡ bò, trên tế đàn ở giữa có vật hiến tế.

Ngoại trừ màu sắc của đá khác nhau, hai hốc đá này cơ bản không có gì khác biệt.

Đây có lẽ là đền thờ nhỏ tế tự hai trạng thái băng hỏa của Đạt Phổ quỷ trùng, Tiêu Dao kiểm tra một lượt nhưng không thấy phát hiện gì đặc biệt.

Nhanh chóng, Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất bốn người hợp lực đẩy cánh cửa đá ở giữa ra.

Một luồng hàn khí lạnh thấu xương cuộn ra từ sau cửa đá.

Sau cánh cửa cũng là một ngôi thần điện.

Có điều so với hai điện thờ băng hỏa của quỷ trùng bên cạnh, thần điện này lộng lẫy hơn nhiều.

Nhóm Tiêu Dao đang định bước vào thì Hồ Bái Nhất phát hiện Minh Thúc đột nhiên dừng bước. 'Sao vậy?

Đến nơi rồi lại không đi tiếp?

Trong này chắc là nơi giá trị nhất Ác La Hải Thành đấy, Minh Thúc không vào xem sao?' Vương Bàn Tử cũng cười: 'Người giàu thì thường tiếc mạng mà.' Sắc mặt Minh Thúc âm trầm bất định, dường như đang hạ quyết tâm.

Đột nhiên, Minh Thúc rút khẩu súng lục 'Đại Hắc Tinh' ra, chĩa thẳng vào Hồ Bái Nhất. 'Đứng lại, tránh xa tôi ra một chút.' Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều ngây người, Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh đứng cạnh cũng sững sờ. 'Minh Thúc, tôi khuyên ông nên bình tĩnh lại, ông nghĩ nổ súng bây giờ thì có thể sống sót mà đi ra ngoài không?' Hồ Bái Nhất bình tĩnh nói: 'Chuyện gì thế?' Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng chĩa súng về phía Minh Thúc.

Mồ hôi trên trán Minh Thúc bắt đầu túa ra như hạt đậu. 'Sau lưng cậu có cái gì đó, cậu bị ám rồi, đừng tin hắn, hiện tại Hồ Bái Nhất chắc chắn không phải là Hồ Bái Nhất thật đâu.' Minh Thúc nói năng có chút lộn xộn.

Lúc này mọi người đều nhìn về phía Hồ Bái Nhất, Tiêu Dao bước tới, trực tiếp nhấc balo sau lưng Hồ Bái Nhất xuống.

Từ khi vào Tạng, viên Mộc Trần Châu lấy từ đầu của Hiến Vương luôn nằm trong không gian hệ thống của Tiêu Dao.

Nhưng sau khi vượt qua Cánh cửa Tai nạn, để có thể cảm nhận sự thay đổi của Mộc Trần Châu và ảnh hưởng của môi trường xung

quanh, Tiêu Dao đã lấy nó ra.

Dù sao không gian hệ thống có thể cách tuyệt mọi ảnh hưởng, nếu viên châu thay đổi theo môi trường mà vẫn để trong đó thì hỏng bét.

Tiêu Dao mở balo ra. 'Mộc Trần Châu?' Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng phản ứng lại.

Lúc này Mộc Trần Châu đã phát sinh biến hóa.

Trước đây ở kinh thành, Mộc Trần Châu trong đầu Hiến Vương vẫn chưa được tách ra hoàn toàn.

Đầu của Hiến Vương đa phần đã bị ngọc hóa, nhất là phần mặt, gắn chặt với viên châu, không cách nào gỡ ra được.

Cuối cùng không còn cách nào, họ đành phải cắt bỏ phần ngọc hóa nhiều nhất có thể, chỉ còn lại một khối ngọc thô cỡ quả táo.

Mộc Trần Châu nằm bên trong đó nhưng không thể lấy ra được.

Nhưng lúc này khi Tiêu Dao lấy ra, mọi người phát hiện phần ngọc hóa bên ngoài cư nhiên đã tan chảy, biến thành một loại chất keo mềm bán trong suốt.

Tiêu Dao gạt lớp chất keo đó đi, lộ ra một viên châu nhỏ hơn quả trứng gà một chút ở bên trong.

Lúc này A Hương cũng kêu lên: 'Đúng rồi, vừa nãy tôi thấy cái này, hiện tại quanh nó có một lớp khí đen bao quanh, như một vòng xoáy màu đen...

Không đúng, không phải đen.' Biểu hiện của A Hương có vẻ rất đau khổ, như đang cố gắng nhìn kỹ. 'Là ánh sáng, viên châu này hút hết ánh sáng xung quanh rồi.' A Hương nói.

Những người khác không hiểu cô bé đang nói gì, vì Mộc Trần Châu chỉ tỏa ra một lớp hào quang nhàn nhạt, không hề có chuyện hút

ánh sáng.

Nhưng Tiêu Dao thì hiểu ngay lập tức.

Chương 252

Vì Thiên Nhãn Thông có thể nhìn thấy 'Khí' của vật thể và môi trường.

Khí tương đương với dao động năng lượng, xung quanh Mộc Trần Châu giống như một lỗ đen năng lượng, đang hấp thụ hết mọi loại năng lượng hỗn tạp xung quanh. 'Tại sao?

Tại sao Mộc Trần Châu lại thay đổi ở đây?

Đây là đâu?' Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm hỏi. 'Đây là Ác La Hải Thành trong não hải của sơ đại Quỷ Mẫu, cả thành phố ác mộng này đều được ảo hóa từ năng lượng đặc thù của Quỷ Động.

Thần lực của Mộc Trần Châu đến từ vực sâu không đáy, có cộng hưởng với nguồn năng lượng cổ xưa này nên mới xảy ra biến hóa.' Tiêu Dao kiên nhẫn giải thích. 'Muốn biết thêm thì chúng ta vào trong xem sao.

Nơi này tuy là Ác La Hải Thành trong não của Quỷ Mẫu, nhưng không khác gì thành phố thật, thậm chí có thể nói, nó còn giống với diện mạo ban đầu hơn cả thành phố thật hiện tại.' Tiêu Dao nói.

Vương Bàn Tử và Minh Thúc nghe mà lùng bùng lỗ tai, nhưng Tô Doanh, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều là người thông minh, hiểu ngay lập tức.

Tuy đây là thành phố ký ức, thành phố ác mộng, nhưng chính vì thế, thời gian đã bị ngưng đọng tại một khoảnh khắc.

Mọi thứ trong Ác La Hải Thành này sẽ không bị phong hóa, không bị mục nát, cũng không biến mất.

Sơ đại Quỷ Mẫu chết đi biến thành xác ướp thủy tinh, ký ức của

bà ta cũng không thay đổi, nên thành phố này tự nhiên cũng không có bất kỳ thay đổi nào. 'Diêu Tử, vậy nơi này rốt cuộc là thật hay giả?' Tô Doanh lẩm bẩm. 'Vừa giả vừa thật.

Nó vốn không nên tồn tại, nhưng nhờ não bộ Quỷ Mẫu và năng lượng Quỷ Động mà nó hiện hình, nhưng mỗi vật phẩm, mỗi hòn đá, mỗi bức tượng ở đây lại là thật.' Tiêu Dao nói.

Khẩu súng của Minh Thúc đã bị Vương Bàn Tử tước mất.

Bàn Gia trưng ra bộ mặt hung tợn mắng lão mấy câu, Minh Thúc biết mình vừa rồi phản ứng thái quá nên chỉ đành cười xòa làm hòa.

Hơn nữa lão cũng thấy rõ hình thế hiện tại, nếu có chuyện gì xảy ra, ngoại trừ Tô Doanh có thể trung lập, lão và cô con gái không chút sức chiến đấu A Hương chẳng thể đối phó nổi ai.

Những người còn lại như Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử hay Sơ Nhất, nếu lão dám nổ súng bắn bất kỳ ai, những người còn lại sẽ bắn lão nát như tương.

Nguy cơ được giải trừ, Tiêu Dao dẫn mọi người tiến vào thần điện.

Trong điện đốt vài cây nến lớn bằng mỡ bò và một ít đuốc.

Có điều vì nơi này nằm dưới lòng đất, không gian lại quá rộng lớn, chút ánh sáng đó chỉ đủ nhìn rõ một phạm vi nhỏ xung quanh, còn lại phần lớn vẫn chìm trong bóng tối.

Sâu nhất trong thần điện là một tế đàn khổng lồ, bên trên là các thần tượng nữ giới.

Những tượng thần này được sắp xếp chỉnh tề, mỗi bức một khác, chắc là những người khác nhau, nhưng đều không mặc quần áo, trên tay cầm vật gì đó.

Mỗi người cầm trong tay dường như là một nhãn cầu.

Nhưng thứ thu hút sự chú ý của mọi người không phải tế đàn và tượng thần, mà là hai bên thần đạo ở giữa điện.

Hai bên dựng những cột đá và cột gỗ cao vút.

Giữa các cột là những tấm da căng ra.

Nhìn hình dạng và chất liệu, đó đều là da người.

Có đến hàng trăm tấm da người như vậy.

Có thể thấy niên đại của chúng khác nhau, nhưng đều được bảo quản rất tốt.

Nếu không phải vì đây là thành phố ác mộng nơi thời gian ngưng đọng, những tấm da này đã sớm mục nát thành tro bụi.

Trên những tấm da người này có những hình xăm bằng bốn loại màu đỏ, trắng, xanh, đen.

Hiển nhiên chủ nhân của những tấm da này khi còn sống đã xăm những thông tin quan trọng lên người, sau đó thông qua nghi thức hiến tế đặc thù nào đó mà bị lột da để bảo tồn.

Sự tàn nhẫn không cần bàn cãi, mọi người nhanh chóng bị nội dung trên các bức họa da người thu hút.

Tuyết Lỵ Dương có khả năng phân tích cực mạnh, điều khiến Tiêu Dao ngạc nhiên là Tô Doanh cũng phân tích nội dung những bức họa này rất có trình độ.

Hiển nhiên học vấn của Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương khá tương đồng, chỉ là thân phận của Tô Doanh cũng đặc thù như Tuyết Lỵ Dương, dường như cũng biết không ít kiến thức về phong thủy cổ đại trong nước.

Nội dung trên các bức họa da người nhanh chóng được Tô Doanh

và Tuyết Lỵ Dương giải mã.

Ác La Hải Thành là kinh đô của Ma Quốc thời thượng cổ.

Thời kỳ đỉnh cao, Ma Quốc từng thống trị vùng lãnh thổ rộng lớn quanh dãy Côn Luân, bao gồm cả mạn bắc Tạng, nam Cương và một phần Hà Hoàng hiện nay.

Kết cấu của Ma Quốc khác hẳn với các cổ quốc ở vùng Thăng Long, nó là một dạng thần quyền chính giáo hợp nhất.

Trong nước không có quốc vương, cai trị toàn bộ Ma Quốc là một nhóm đại tế ty.

Những người này thông qua tế tự xương cốt Xà Thần để chiêm bốc, quyết định mọi việc lớn nhỏ trong nước.

Kết cấu quyền lực của Ma Quốc cũng rất đặc thù.

Địa vị cao nhất tất nhiên là xương cốt Xà Thần.

Xếp thứ hai là hang động mai táng xương cốt Xà Thần.

Xếp thứ ba là một loài rắn đen khổng lồ có mắt trên đỉnh đầu, được gọi là 'Tịnh Kiến A Hàm', nghĩa là loài rắn có mắt khổng lồ.

Thủ lĩnh danh nghĩa của Ma Quốc là Quỷ Mẫu.

Quỷ Mẫu không theo chế độ thế tập, mà tương tự như hệ thống chuyển thế sau này, mỗi đời Quỷ Mẫu đều là tái sinh chuyển thế.

Quỷ Mẫu vĩnh viễn phải che mặt, không được để lộ diện mạo thật trước người khác.

Người Ma Quốc tin rằng đôi mắt của Quỷ Mẫu có thể sánh ngang với Phật nhãn và Ma nhãn.

Phật nhãn vô biên, Ma nhãn vô giới, Ma nhãn của Quỷ Mẫu có nhiều thần thông kỳ diệu, không chỉ dự tri chiêm bốc mà còn có thể

tạo ra ảo giác như hải thị thận lâu.

Từ những bức họa da người này cũng có thể suy đoán, người được táng trong Cửu Tầng Yêu Lâu chính là đệ nhất đại Quỷ Mẫu 'Niệm Hung Hắc Nhan'.

Dưới Quỷ Mẫu là các đại tế ty.

Chương 253

Dưới đại tế ty là các loại yêu nô.

Trên họa da người ghi lại không ít cảnh chinh chiến của Ma Quốc, trong đó có hình ảnh đàn sói và Đạt Phổ quỷ trùng.

Thủ lĩnh đàn sói là Bạch Lang Vương, rất có thể chính là hóa thân của Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Sau khi xem xong nội dung họa da người, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương trắng bệch. 'Tôi có lẽ đã đi sai một bước, đây là thành phố ác mộng, do Quỷ Mẫu lợi dụng sức mạnh vô đáy của Quỷ Động ảo hóa ra.' 'A Hương, Tô Doanh, Minh Thúc, Sơ Nhất, rất có thể cũng giống như tôi, đã bị lời nguyền Quỷ Động ám vào người.' Minh Thúc nghe xong sợ đến rùng mình.

Trên đường đi lão đã nghe không ít chuyện về lời nguyền Quỷ Động.

Tuy không rõ hậu quả cụ thể thế nào, nhưng nhìn nhóm Hồ Bái Nhất bất chấp mạng sống để hóa giải lời nguyền là biết thứ này còn thảm hơn cả chết.

Minh Thúc vạch áo ra, nhìn vị trí trên vai, nhanh chóng thấy hiện lên một vết tích mờ mờ hình con mắt.

Không chỉ Minh Thúc, trên vai Sơ Nhất và A Hương cũng có.

Tô Doanh thì không có... nhưng trên cánh tay phải của Tô Doanh lại xuất hiện một vòng ấn ký, hình dạng rất giống vết tích trên tay trái của Tiêu Dao.

Chỉ là hình dáng hơi khác, trên tay trái Tiêu Dao là hình rồng, còn trên tay phải Tô Doanh lại giống một con chim. 'Ấn ký Phượng

Hoàng?' Tiêu Dao cảm thấy bất an.

Việc tới đây bị lời nguyền Quỷ Động ám vào, hắn đã chuẩn bị tâm lý và có lòng tin hóa giải.

Nhưng điều không ngờ là trên tay Tô Doanh lại xuất hiện ấn ký giống như hắn.

Đối với lời nguyền 'Long Triền Thân', Tiêu Dao hoàn toàn không nắm chắc, thậm chí có dự cảm lời nguyền này không thể hóa giải được trong Côn Luân Thần Cung, chắc chắn còn nhiều rắc rối phía sau.

Tô Doanh dường như bị hắn hại rồi... nhưng giờ không phải lúc hối hận.

Những bức họa da người cuối cùng có nội dung thâm sâu nhất, nhưng vẫn được Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương giải mã.

Nơi mai cốt Xà Thần chính là Vô Đáy Quỷ Động mà Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đã thấy dưới chân thần sơn vùng sa mạc đen.

Theo mô tả trong bích họa, ở phương bắc xa xôi của dãy Côn Luân có một hang động, bên trong có năm chiếc hộp quý, lần lượt đựng hài cốt Xà Thần.

Xà Thần có hai thần tích, một là bộ não vẫn giữ được năng lực tạo ra ảo cảnh chân thực.

Ác La Hải Thành do sơ đại Quỷ Mẫu tạo ra chính là kế thừa sức mạnh từ bộ não Xà Thần.

Thần tích còn lại là con mắt trên đỉnh đầu.

Con mắt Xà Thần có thể khiến linh hồn bất diệt, thậm chí có thể giống như Phượng Hoàng, từ trong xương cốt mà niết bàn trọng sinh.

Đồng thời con mắt này cũng là lối thông tới ảo cảnh chân thực, được gọi là Vô Giới Yêu Đồng.

Nó chính là Phượng Hoàng Đảm, hay Mộc Trần Châu, thực chất do mắt Xà Thần hóa thành.

Cuối bức họa, tổ tiên Ma Quốc đã lấy đi mắt Xà Thần, tức Vô Giới Yêu Đồng, và nắm giữ bí mật của nó.

Cuối cùng tổ tiên Ma Quốc lập quốc tại dãy Côn Luân và xây dựng Ác La Hải Thành.

Trong Ma Quốc, cứ cách vài năm lại xuất hiện một Quỷ Mẫu có ma lực của Xà Thần.

Mỗi khi Quỷ Mẫu xuất hiện, bà ta sẽ mở ra lối đi trong Vô Giới Yêu Đồng, dùng nô lệ để tế tự Xà Thần.

Phàm là nô lệ dùng nhục nhãn nhìn thấy ảo cảnh chân thực đều bị đánh dấu ấn nhãn cầu cho đến khi máu đông lại mà chết.

Người Ma Quốc tin rằng số máu đó đã bị ảo cảnh chân thực hấp thụ, sau đó tín đồ Ma Quốc sẽ ăn sạch số thịt đó.

Do Ma Quốc thế lực hùng mạnh lại có Quỷ Mẫu thần thông quảng đại, dân chúng quanh vùng đều trở thành vật tế cho Xà Thần.

Mãi đến khi vua Gesar và Liên Hoa Sinh đại sư hợp lực đoạt lấy Vô Giới Yêu Đồng (tức Mộc Trần Châu), Ác La Hải Thành bị tai nạn hủy diệt, Ma Quốc mới hoàn toàn diệt vong.

Đó cũng là lý do sự tích vua Gesar và Liên Hoa Sinh đại sư luôn được lưu truyền dưới dạng sử thi trên cao nguyên tuyết phủ.

Đây cũng là một trong những lý do Tô Doanh có thể giải mã nhanh chóng các bức họa.

Mộc Trần Châu hay Phượng Hoàng Đảm sau đó vì nhiều lý do mà

lưu lạc tới vùng Điền Nam, cuối cùng rơi vào tay Hiến Vương.

Sau khi giải mã nội dung bích họa, cách để giải trừ lời nguyền trên người mọi người (ngoại trừ Tiêu Dao và Tô Doanh) đã rõ ràng.

Đó là tìm thấy Ác La Hải Thành thực sự, sau đó tại tế đàn sâu nhất trung tâm thành phố tiến hành nghi thức ngược lại để phá trừ lời nguyền nhãn cầu.

Tuyết Lỵ Dương và tộc nhân đã chịu khổ hàng ngàn năm, giờ đây mới thực sự có cơ hội phá giải.

Người kích động nhất đương nhiên là Tuyết Lỵ Dương.

Những người khác cũng bùng lên hy vọng sống. 'Ác La Hải Thành thực sự chính là dưới đáy hồ nước mà chúng ta vừa đi qua sau Cánh cửa Tai nạn.' Tiêu Dao công bố đáp án cuối cùng. 'Ở chính giữa hồ cũng có một ngọn núi nhỏ, bên trên khắc một khối đá nhãn cầu khổng lồ, tìm tới đó là có thể tìm thấy tế đàn.

Nhưng có một vấn đề nan giải.' Tiêu Dao lại cười khổ một tiếng.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử ngạc nhiên hỏi: 'Vấn đề gì?

Tìm thấy Ác La Hải Thành thực sự rồi không phải là tốt sao?

Tôi có mang theo trang bị lặn, đủ cho mọi người xuống nước.' 'Chẳng lẽ dưới nước có con Ban Văn Giao khác?' Minh Thúc nghĩ tới một khả năng, rùng mình một cái.

Ban Văn Giao hung tợn thế nào Minh Thúc đã tận mắt thấy, lão không muốn trực tiếp đối mặt với con quái thú đó dưới nước đâu. 'Có Ban Văn Giao thì ở dưới nước cũng chẳng phải sợ.' Tiêu Dao cười.

Minh Thúc nghe ra rồi, cảm giác Diêu Tử ở dưới nước chẳng khác gì Long Vương gia, ngay cả Ban Văn Giao cũng không ngán? 'Khối đá hình nhãn cầu trên đỉnh núi ở trung tâm Ác La Hải Thành thực sự đã

bị sụp rồi, lối vào tế đàn bên dưới e rằng khó tìm, chắc chắn đã bị vùi lấp.' Tiêu Dao lắc đầu nói.

Lúc trước ở dưới hồ, Tiêu Dao thấy Ban Văn Giao Vương và Bạch Hồ Tử Ngư Vương tử chiến, chắc là để tranh đoạt mắt của Quỷ Mẫu.

Kết quả hai con dị thú đâm sầm vào khối đá nhãn cầu, làm ngọn núi đá sụp đổ.

Chương 254

Dựa theo kết cấu của thành phố ác mộng, có thể phán đoán lối vào tế đàn nằm dưới núi đá đó.

Lúc này sắc mặt Hồ Bái Nhất trắng bệch.

Lão Hồ từng là lính công binh, kinh nghiệm đào đá đục đá phong phú nhất, tự nhiên biết mức độ vùi lấp do sụp núi như vậy thì khối lượng công việc để đào ra lớn thế nào.

Nếu ở trên cạn, dựa vào lượng thuốc nổ mang theo khi vào Tạng, còn có hy vọng dùng bộc phá để mở lối vào.

Nhưng hiện tại Ác La Hải Thành nằm dưới hồ, chỉ việc lặn xuống đáy đã tốn sức lắm rồi, lại dùng phương pháp nổ để mở lối vào thì khó hơn lên trời.

Cuối cùng Hồ Bái Nhất nhìn Tiêu Dao: 'Diêu Tử, chuyện này trông cậy cả vào chú.

Anh có thể chỉ đạo đặt thuốc nổ, nhưng việc tìm lối vào và tìm điểm nổ thì chỉ chú mới làm được.' Điều kiện làm việc dưới nước thực sự khó khăn, áp suất, dưỡng khí, ánh sáng v.v., Hồ Bái Nhất dù mang trang bị lặn xuống cũng phải ngoi lên thường xuyên, nếu không lặn sâu lâu quá dễ bị bệnh giảm áp, ở nơi cao nguyên này là chết người như chơi.

Tiêu Dao gật đầu.

Kỹ năng Tuần Hải thăng cấp, thời gian nhịn thở dưới nước dài nhất là một tiếng, cộng thêm Thiên Nhãn Thông, làm việc lâu dưới nước không thành vấn đề.

Cả nhóm bàn bạc xong liền hành động ngay, rời khỏi thành phố ác

mộng.

Khi ra khỏi thành phố ác mộng đến bờ hồ, trời đã về chiều.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử gom hết thuốc nổ và kíp nổ lại nhưng vẫn thấy không đủ dùng.

May mà Tiêu Dao trước khi xuất phát đã tích trữ đủ trang bị trong không gian hệ thống, bao gồm lượng lớn thuốc nổ và kíp nổ.

Tiêu Dao tự mang theo đèn Lưu Ly Lãnh Diễm, có thể cung cấp nguồn sáng yếu trong thời gian dài, chỉ cần đeo vài chiếc trên người là hắn hoàn toàn có thể đảm nhiệm việc tìm kiếm lối vào.

Vấn đề duy nhất là nước hồ Ác La Hải Thành là nước băng tan nên lạnh thấu xương.

Ở dưới nước quá lâu dễ bị mất nhiệt.

Tiêu Dao cũng chuẩn bị kỹ, mặc bộ đồ lặn giữ nhiệt, trước khi xuống nước ăn chút thực phẩm giàu năng lượng, uống ít rượu lúa mạch, khởi động xong liền lao mình xuống hồ như một con cá lớn.

Trời tối dần, dưới nước tối tăm, Tiêu Dao dùng Thiên Nhãn Thông cùng với ánh sáng yếu ớt của đèn Lưu Ly vẫn có thể nhìn rõ trong phạm vi mười mét.

Không mất bao lâu, Tiêu Dao đã tìm thấy ngọn núi đá đổ nát giữa hồ.

Khối đá cầu khổng lồ lúc này đè lên chân núi, kéo theo không ít đá tảng đổ sụp.

Tiêu Dao nhớ lại kết cấu cửa tế đàn ở thành phố ác mộng, đại khái xác định được phương hướng, sau đó bắt đầu tỉ mỉ tìm kiếm dấu vết lối vào.

Sau khi ra vào hồ nước ba bốn lần, Tiêu Dao cuối cùng cũng tìm

thấy một khe hở giữa đống loạn thạch.

Từ trong khe hở không ngừng tỏa ra luồng khí âm lãnh, đá vụn cũng không ngăn được.

Tiêu Dao tìm được vị trí xong không hành động ngay mà ngoi lên bờ nghỉ ngơi.

Đá vụn ở cửa động quá nhiều, cần dùng thuốc nổ để bộc phá, việc này cần Hồ Bái Nhất chỉ đạo.

Buổi tối ở độ sâu bốn năm mươi mét tầm nhìn cực kém, Hồ Bái có xuống cũng vô dụng, đành phải đợi sáng mai ánh sáng đầy đủ mới mang đèn lặn xuống nhìn cho rõ.

Tiêu Dao tìm được lối vào tế đàn, sĩ khí mọi người cũng phấn chấn hẳn lên.

Buổi tối Tiêu Dao lấy ra không ít lương khô từ không gian hệ thống, cộng thêm cá Bạch Hồ Tử mà nhóm Vương Bàn Tử bắt dưới hồ, mọi người được một bữa no nê.

Sáng sớm hôm sau, dường như ông trời cũng muốn giúp một tay, mây mù trên hẻm núi hơi tản đi, ảnh hưởng của luồng không khí lạnh dường như đã qua, tuy nắng không chiếu trực tiếp nhưng cũng mang lại ánh sáng.

Tiêu Dao đái trứ Hồ Bái Nhất tiến nhập hồ để, hoa tạc thiên văn thượng phát hiện động khẩu vị trí.

Hồ Bái Nhất phản phục thượng hạ, hoa liễu nhất lưỡng cá tiểu thì đích thời gian tài xác nhận liễu như hà an phóng tạc dược.

Đẳng Tiêu Dao tương sở hữu tạc dược lôi quản tố hảo phòng thủy xử lý, an phóng cố định đích vị trí chi hậu, thời gian thượng ngọ thập điểm đa chung.

Ngạn thượng đích thất cá nhân kiều thủ dĩ phán, chung vu thính liễu nhất thanh cự hưởng.

Hồ Bái Nhất đẳng nhân cảm giác đích cước hạ đô tại chiến động, trạm tại cự ly hồ thủy ngạn biên thập mễ vị trí, đô khả dĩ cảm giác nghênh diện phác phong.

Hồ diện trung ương hữu na yêu nhất thuấn gian cổ liễu nhất cá đại bao, tùy hậu thủy hạ đích khí lưu trùng liễu xuất.

Cự đại đích bạo tạc ngạnh tại hồ diện thượng hiên liễu nhất mễ đa cao đích lãng hoa, nhất trực trùng ngạn biên.

Đẳng phong lãng đình hạ chi hậu, Hồ Bái Nhất đẳng nhân chung vu đẳng liễu tòng thủy trung như đồng đại ngư nhất bàn du xuất Tiêu Dao. 'Sao rồi?

Lối vào dưới đó nổ ra chưa?' Vương Bàn Tử kích động hỏi.

Sắc mặt Tiêu Dao không được tốt lắm. 'Lối vào nổ ra rồi.

Nhưng dường như đặt hơi nhiều thuốc nổ.' Hồ Bái Nhất hơi ngượng ngùng: 'Lâu lắm không đào đá nên tay nghề hơi lục, nhưng nổ được lối vào là tốt rồi.' Những người khác cũng gật đầu. 'Thôi, tay nghề lục tí cũng được, chỉ cần nổ được cửa ra, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ là tốt rồi, lát nữa xuống dưới để Lão Hồ đi đầu dẫn đường, lấy công chuộc tội.' Vương Bàn Tử nói leo.

Tuyết Lỵ Dương, Sơ Nhất, Tô Doanh nghe vậy cũng cười cười, chỉ cần nổ được lối vào thì miệng hố có rộng một chút cũng chẳng sao.

Tiêu Dao lắc đầu, chỉ về phía giữa hồ.

Mọi người đều nhìn theo hướng tay Tiêu Dao.

Thấy chỗ vừa nổ tung giữa hồ, lúc này dòng nước đang từ từ xoay

chuyển, dường như bị lún xuống. 'Không chỉ lối vào bị nổ ra, mà thần điện cũng nổ nát rồi, đáy thần điện bị nổ thủng, bên dưới có một không gian khổng lồ, hiện tại chỗ đó xuất hiện một vòng xoáy cực lớn.' Tiêu Dao nhún vai, không khỏi nhớ tới gã quái tài bộc phá Lão Tam. 'Giờ sao đây?' Vương Bàn Tử cũng ngây người. 'Nếu không xuống thì chúng ta chắc chắn chết.' Hồ Bái Nhất cau mày. 'Còn nếu xuống thì bây giờ chúng ta có thể chết ngay.' Minh Thúc cũng khổ sở nói: 'Tôi chạy thuyền trên biển mấy chục năm, thủy tính cũng khá, nhưng cái loại vòng xoáy như cái phễu kia thì đúng là không có đường sống.' Minh Thúc vừa nhắc tới vòng xoáy hình phễu, đột nhiên mắt Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều sáng lên.

Hồ Bái Nhất còn vỗ mạnh một phát vào vai Minh Thúc. 'Xem ra Minh Thúc cũng có lúc có ích đấy.' Minh Thúc gượng cười: 'Cái đó... có ích gì?

Tôi hơi không hiểu.' Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử hiển nhiên đều nhớ tới biến cố ở Thung lũng Trùng vùng Điền Nam.

Chương 255

Lúc đó lối vào mộ Hiến Vương nằm trong một vòng xoáy khổng lồ.

Mấy người họ đã tốn không ít công sức, phải dùng mấy con ngựa đồng người đồng buộc dây mới miễn cưỡng xuống được bên dưới.

Lúc này ở bờ hồ tuy không có ngựa đồng người đồng, nhưng đá phong thực thì không thiếu.

Việc chặt cây ở bờ hồ rồi đóng bè là việc Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử cực kỳ thạo tay.

Minh Thúc tò mò, Vương Bàn Tử liền dùng giọng khoa trương kể lại biến cố ở Thung lũng Trùng cho lão nghe.

Đương nhiên những chỗ nguy hiểm và quỷ dị đều được Bàn Gia thổi phồng lên gấp mấy chục lần.

Vai trò của Bàn Gia trong đó cũng được nâng tầm đáng kể.

Minh Thúc già đời cáo già, tuy biết Bàn Tử nói khoác nhưng những chi tiết kinh hiểm đó không phải hạng thô kệch như Bàn Tử có thể bịa ra được.

Nổ đến trình độ này cũng không phải người thường làm được.

Minh Thúc nghe ra được vai trò của từng người, và mấu chốt vẫn nằm ở Tiêu Dao. 'Vòng xoáy ở đây không giống lần ở Điền Nam đâu.' Tiêu Dao nói tiếp. 'Dòng nước ở vòng xoáy này có lẽ mạnh hơn nhiều, tôi không thể chỉ đứng ở mép vòng xoáy được, mà phải đi qua tâm vòng xoáy, xuống tới tầng dưới rồi mới tìm cách thoát ra, độ khó lớn hơn nhiều so với ở Thung lũng Trùng.

Sơ sẩy một chút là bị dòng nước quật thẳng xuống mặt đất của

không gian bên dưới.' Hồ Bái Nhất gật đầu.

Nếu bị vòng xoáy khống chế không thoát ra được, bên dưới không có đầm sâu đâu, cái hố đó vừa mới nổ ra xong, rơi xuống là bị đập thẳng vào đá tảng, tan xương nát thịt ngay lập tức.

Cả nhóm nhanh chóng bàn đối sách.

Đã có kinh nghiệm ở Điền Nam, tuy tình hình ở Ác La Hải Thành phức tạp hơn một chút nhưng không phải là không thể giải quyết.

Cả nhóm quyết định đóng hai chiếc bè gỗ lớn để vận chuyển đá và trang bị ra gần vòng xoáy giữa hồ.

Khi xuống nước sẽ nương theo sức hút của vòng xoáy để tiến tới.

Sau khi vào vòng xoáy, chỉ dựa vào sức cá nhân để thoát ra là cực kỳ khó.

Cách tốt nhất là có ngoại lực hỗ trợ.

Phương pháp đơn giản là dùng móc an toàn, mọi người liên kết với nhau bằng một sợi dây thừng chủ.

Vấn đề là phải có người đầu tiên xuống được và thoát khỏi sức hút của vòng xoáy.

Trong lúc bàn bạc, mọi ánh mắt lại tập trung vào Tiêu Dao. 'Diêu Tử, trông cậy cả vào chú.' Ngàn lời vạn chữ, Minh Thúc chỉ tóm gọn lại một câu.

Tiêu Dao gật đầu, phương pháp này khả thi, còn về thao tác, hắn có lòng tin.

Chặt cây đóng bè, với Toái Tinh Đao của Tiêu Dao thì chẳng có gì khó khăn.

Tiêu Dao nhanh chóng chặt hơn chục cây gỗ to cỡ miệng bát ở bìa rừng.

Những người khác vận chuyển và buộc dây, chưa đầy một tiếng sau, hai chiếc bè dài năm sáu mét đã đóng xong.

Ở bờ có không ít đá vụn, mọi người chọn ra mười khối trọng lượng tương đương rồi dùng bè chở ra cách vòng xoáy khoảng vài chục mét.

Sau đó tất cả chuẩn bị trang bị tề chỉnh rồi xuống nước.

Ở đây chỉ có mỗi A Hương là không thạo thủy tính, lại thêm thể chất yếu, gan nhỏ, nên Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh phải kèm cô bé, cùng bám vào một tảng đá lớn.

Sau khi xuống nước, Tiêu Dao đeo dây bảo hiểm, ôm một tảng đá lớn, cẩn thận bơi về phía tâm vòng xoáy.

Đã có kinh nghiệm ở Điền Nam, Tiêu Dao bơi khá ổn định.

Nhưng khi tới gần vòng xoáy, hắn phát hiện ra nhiều nguy hiểm.

Đá đổ sụp tản mát ở đây khá nhiều, sơ sẩy một chút là bị vòng xoáy quật vào đống loạn thạch.

Có thể chắc chắn rằng ngay dưới tâm vòng xoáy cũng sẽ có đá.

Tiêu Dao ôm tảng đá nặng vài trăm cân trong lòng, cẩn thận tìm một lối đi giữa đống đá loạn.

Những người đi sau có thể theo lối đó để tránh va phải đá tảng.

Khi tới miệng vòng xoáy, Tiêu Dao bắt đầu thấy khó khăn trong việc khống chế cơ thể không bị cuốn đi.

Tuy không nghe thấy tiếng động nhưng hắn có thể thấy dòng nước hung hãn cuộn xuống bên dưới.

Tiêu Dao nghiến răng, lao thẳng xuống theo vòng xoáy.

Vào trong vòng xoáy, Tiêu Dao nhận ra nếu không có ngoại lực

giúp đỡ, dù là người có thủy tính và sức mạnh hơn người như Hồ Bái Nhất hay Vương Bàn Tử cũng khó lòng thoát ra được.

Hắn cũng phải dùng hết sức bình sinh, ngay khi sắp bị vòng xoáy quật xuống đáy mới miễn cưỡng thoát khỏi dòng nước.

Thoát ra xong, Tiêu Dao lập tức thấy trước mắt là một không gian vô cùng rộng lớn.

Dòng nước từ vòng xoáy đổ xuống tạo thành một thác nước cao tới ba bốn mươi mét.

Tiêu Dao vọt ra khỏi thác nước, lúc này cách mặt đất chỉ còn bốn năm mét, chậm một chút nữa là bị dòng nước khổng lồ đập bẹt xuống đất.

Khi đáp xuống bên cạnh, hắn nhận ra mình không rơi xuống đất mà rơi trúng một thứ gì đó mềm nhũn.

Dù gan dạ đến đâu, Tiêu Dao cũng bị giật mình một phen.

Sờ xuống dưới thấy một vật trơn tuột, nhơn nhớt lại mềm nhũn, chẳng biết là thứ gì.

Nhìn kỹ lại thì thấy đó là một vật hình tán dù, màu trắng, đường kính khoảng hai trượng.

Sững người mất vài giây, Tiêu Dao mới nhận ra đây là một cây nấm khổng lồ.

Hắn nhìn ra xa, thấy một rừng nấm khá lớn, ít nhất trong vòng vài trăm mét toàn là loại nấm khổng lồ này.

Tiêu Dao đi ra mép nấm, thấy nó cao tới mười mét, may mà xung quanh có những cây nấm cao thấp khác nhau nên có thể nhảy xuống như xuống bậc thang.

Những cây nấm này không phải là điềm xấu, chỉ cần những người

sau thoát ra khỏi thác nước và rơi vào rừng nấm này thì cơ bản sẽ không bị thương do va đập.

Tiêu Dao lập tức theo hẹn, bắt đầu liều mạng giật dây bảo hiểm.

Chương 256

Nhanh chóng, những người khác cũng theo kế hoạch, bám dây bảo hiểm từ vòng xoáy tụt xuống.

Tiêu Dao nhìn chằm chằm vào dòng thác, chỉ cần thấy ai xuất hiện là lập tức dốc sức kéo họ ra.

Nhờ có những cây nấm cao lớn làm đệm, mọi người rơi xuống đều bình an vô sự.

Đợi mọi người vào đủ, Tiêu Dao mới có tâm trí quan sát kỹ không gian ngầm này.

Không gian này cực kỳ to lớn, bên dưới vốn đã có không ít diện tích mặt nước, chắc là do nước hồ tầng trên thấm xuống.

Cảm giác hai tầng hồ này giống như hai cái chậu đặt chồng lên nhau, chỉ là chậu trên bị thủng mấy lỗ nên đang rò nước xuống dưới.

Ở cách đám nấm lớn không xa là một mặt nước, ven hồ có những loài phù du bay lượn.

Loài này vòng đời rất ngắn, thường là sáng sinh chiều tử.

Phù du ở đây kích thước vượt xa bình thường, dài tới một đốt ngón tay.

Trên mình chúng tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, khi còn sống cũng có mà khi chết rơi xuống đất vẫn còn phát sáng thêm một lúc.

Chính vì thế, không gian ngầm này không hề tối đen hoàn toàn mà bao phủ trong ánh huỳnh quang trắng nhạt.

Tiêu Dao có Thiên Nhãn Thông có thể nhìn xuyên bóng tối, nhưng những người khác thì không.

Mọi người được Tiêu Dao kéo từ thác nước lên đỉnh nấm, phải mất vài phút mới miễn cưỡng thích nghi được ánh sáng tầng dưới, cộng thêm đèn pin mới thấy rõ mình đang đứng trên cây nấm khổng lồ. 'Nấm Hoàng Đế à?' Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, gần như đồng thanh kêu lên.

Những người khác rõ ràng chưa từng thấy cây nấm nào to đến thế, thậm chí cây nấm đường kính sáu bảy mét họ đang đứng vẫn chưa phải to nhất, đằng xa còn có những cây nấm đường kính mười mấy mét, cao gần hai mươi mét.

Hồ Bái Nhất kể lại chuyện mình và Vương Bàn Tử thấy hồi còn ở đội sản xuất vùng Đông Bắc.

Năm đó ở Hưng An Lĩnh, mỗi năm vào mùa mưa, sau khi nước thấm đẫm núi rừng, người ta thường lên núi hái nấm.

Vì nấm mọc rộ vào mùa này nên nó là nguồn thực phẩm quan trọng.

Đôi khi họ bắt gặp những cây nấm cao như đại thụ trong rừng sâu.

Loại này lớn cực nhanh, sáng sớm thấy cao bằng người, đến trưa đã cao mười mấy mét, nhưng đến chiều lúc xuống núi thì đã mục nát rồi.

Người địa phương gọi đó là nấm Hoàng Đế.

Rốt cuộc nó có ăn được không thì Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng không rõ.

Đại khái là người dân không ai ăn, cộng thêm mùi nấm Hoàng Đế rất hắc, màu sắc sặc sỡ nên trông chẳng giống đồ ăn được, thành ra cũng chẳng ai dám thử.

Không những không dám thử, thấy nấm mục nát còn phải tránh xa

kẻo bị mùi hôi thối xộc lên.

Chẳng biết nấm ở đây có nhanh mục hay không, nhưng mọi người cũng chẳng muốn ở lâu trên đó, lại sợ nấm có độc nên vội vàng leo xuống.

Xuống dưới rồi mới thấy mặt đất cũng nhấp nhô nấm nhỏ, mọc dày như một lớp thảm.

Trên đầu thì phù du bay lượn, cả đoàn cứ như đang trong giấc mơ, đầu óc quay cuồng.

Xuống tới tầng dưới, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương hoàn toàn mất phương hướng, cộng thêm ánh sáng lờ mờ, họ không tìm thấy vị trí của tế đàn dưới thần điện lúc trước đâu.

Tiêu Dao chọn một nơi địa thế cao để dừng lại.

Ở đây tầm nhìn thoáng đãng, chỉ là trừ Tiêu Dao ra, những người khác không nhìn được xa, không thể quan sát địa hình địa mạo chứ đừng nói là xem phong thủy.

Tiêu Dao lấy Ô Kim Lạc Tinh Bàn ra nhanh chóng tìm phương vị.

Việc này hơi tốn sức vì phong thủy vùng Tạng có chỗ khác với vùng Thăng Long.

Hiện tại chỉ có thể tham khảo vị trí quan sát được ở thành phố ác mộng.

Ngoài ra còn có tấm mặt nạ da cương thi tìm thấy ở Luân Hồi Miếu.

Tấm mặt nạ đó được làm từ một cuốn sách, trên đó có bản đồ của một giáo sĩ người Bồ Đào Nha từng khảo sát vùng này, ghi lại vị trí của tế đàn trong Ác La Hải Thành.

Chỉ là bản đồ này đoạn đầu thì chính xác, càng về sau càng mơ hồ

trừu tượng, chỉ có giá trị tham khảo.

Tiêu Dao dùng la bàn định ra phương hướng đại khái của tế đàn.

Xác định xong, hắn thu la bàn lại, nhìn về phía trước rồi nhíu mày.

Vì phía trước một quãng xa là một vùng tối đen như mực.

Ngay cả lũ phù du phát sáng cũng không bay về hướng đó.

Bên kia là một diện tích mặt nước lớn, trong tầm mắt của Tiêu Dao, nó có vẻ còn rộng hơn mặt hồ tầng trên. 'Tế đàn nằm ở phía kia.' Tiêu Dao chỉ tay, sau đó dẫn đầu đi về phía tế đàn.

Nhưng mới đi được vài bước, Tiêu Dao bỗng cảm thấy có tiếng động kỳ lạ.

Tiếng động giống như có thứ gì đó đang bò nhanh trên mặt đất.

Số lượng nghe ra không hề ít.

Tiêu Dao lập tức cảnh giác, hướng về phía phát ra âm thanh, mở khiên vảy sắt, rút Toái Tinh Đao.

Nhóm Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất theo sau thấy vậy cũng dừng lại ngay lập tức. 'Sao thế Diêu Tử?

Có vấn đề gì à?' Hồ Bái Nhất hỏi. 'Phía trước có thứ gì đó, số lượng... không đúng.' Tiêu Dao nói được một nửa thì đột nhiên khựng lại. 'Tiếng chân này quá chỉnh tề... không lẽ là động vật được huấn luyện nghiêm ngặt?' Trong đầu Tiêu Dao nảy ra một ý nghĩ khó tin. 'Không thể nào, từ mấy ngàn năm trước, người Ma Quốc từng huấn luyện yêu nô, nhưng bao năm qua đi, chúng sớm đã dã hóa rồi mới phải.' Tiêu Dao nhanh chóng phủ nhận ý nghĩ đó, rồi chợt nhận ra không phải do nhiều con bọ chỉnh tề, mà tiếng chân đó đều phát ra từ một vật.

Nói cách khác, vật này có rất nhiều chân.

Chương 257

'Rết sao?' Tiêu Dao không nghĩ tới loại rết dài mười phân bình thường, tiếng động này phải là loại rết dài hai ba mét.

Sau đó những người khác cũng nghe thấy tiếng con vật phát ra, Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất lập tức chĩa súng Thompson về phía trước.

Tiêu Dao nhìn thấy một bóng đen cao hơn một mét đang lao nhanh trong rừng nấm, mục tiêu chính là vị trí của họ.

Cao hơn một mét... nếu là rết thì chắc phải dài tới hai mươi mét?

Tiêu Dao dựng cả tóc gáy, vung tay phóng ra chín chiếc cương tiêu. 'Ba ba ba', liên tiếp chín tiếng va chạm vang lên.

Cương tiêu dường như bắn trúng vật gì đó rất cứng, chẳng biết có xuyên thủng được không.

Rết cũng có lớp giáp ngoài, nếu ngay cả cương tiêu của Tiêu Dao cũng không xuyên nổi thì súng Thompson chắc chỉ có cách dí sát vào mới có tác dụng.

Thứ đó bị kim thép của Tiêu Dao bắn trúng, lập tức cũng dừng lại.

Tiêu Dao từ trong không gian hệ thống lấy ra cơ quan nhện, rồi để nó vòng ra bao vây từ một hướng khác.

Hắn một tay cầm đao một tay cầm khiên, chậm rãi tiếp cận vị trí con quái vật vừa dừng lại.

Không lâu sau, Tiêu Dao đã nhìn rõ con quái vật trước mắt.

Đúng là một con sâu lớn, nhưng lại không phải rết, rõ ràng thứ này ngắn hơn rết nhiều.

Nó cao hơn một mét, dài khoảng bốn năm mét, vừa mập vừa thô, trên người mọc lớp giáp xác, trên đầu có một đôi xúc tu dài.

Thứ này trông có vẻ nhát gan, sau khi bị kim thép bắn trúng liền lập tức cuộn tròn thành một khối cầu khổng lồ, hướng lớp vỏ cứng ra ngoài.

Đã nhát gan như vậy thì tôi không khách sáo nữa.

Tiêu Dao cầm Toái Tinh Đao đi tới trước mặt con sâu giáp xác, phát hiện chín cây kim thép lúc nãy, trừ hai cây đầu tiên bắn trúng phần bụng tạo ra vết thương ra, những cây khác bắn vào lớp vỏ chỉ để lại mấy điểm trắng, không hề xuyên thấu được.

Lớp vỏ của nó thật sự cứng chắc, sắp đuổi kịp Hoắc Thị Bất Tử Trùng rồi.

Nhìn lớp vỏ này chắc hẳn là một thứ có ích.

Tiêu Dao nghĩ thầm, khóe miệng nở nụ cười.

Trốn cũng vô ích thôi, tuy vỏ cứng nhưng không chịu nổi độ sắc bén của Toái Tinh Đao đâu.

Tiêu Dao giơ đao, nhắm thẳng vào khe hở giữa các lớp giáp xác, dùng lực đâm mạnh vào trong.

Con sâu lớn lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cơ thể đột nhiên bật mở.

Tiêu Dao đã sớm đề phòng, lập tức né ra.

Con sâu sau khi bật ra, không kịp quản vết thương đang chảy máu, vội vã bò về phía rừng nấm.

Tiêu Dao phát hiện nó vừa bò vừa chảy máu, máu rơi xuống đất lại bốc lên từng sợi khói trắng.

Tính ăn mòn mạnh thật.

Tiêu Dao giật mình, cũng may lúc nãy con sâu này không phun thẳng vào người mà lại cuộn tròn lại.

Hóa ra máu trên người nó có kịch độc.

Nhìn màu sắc lớp vỏ thì chẳng có gì nổi bật, cũng không giống loại độc trùng săn mồi như bọ cạp hay rết, rõ ràng ở dưới lòng đất này nó chỉ ăn nấm, không ngờ lại độc như vậy.

Khả năng duy nhất là trong đám nấm kia có loại mang độc tính vượt xa tưởng tượng.

Tiêu Dao đang chuẩn bị cầm đao xông lên chém mạnh, đột nhiên phát hiện con sâu béo luôn nằm trên lưng mình lại động đậy.

Con sâu béo rất nhạy cảm với độc tố, chỉ cần xung quanh có độc vật đặc thù là nó phát hiện ra ngay.

Những thứ kịch độc này đối với Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ mà nói, chẳng khác nào Vương Bàn Tử đối mặt với mỹ thực, là một sự cám dỗ không thể kháng cự.

Con sâu béo ánh mắt kiên định, dốc sức vỗ đôi cánh nhỏ, truy đuổi con sâu lớn phía trước.

Tuy chênh lệch thể hình rất lớn nhưng con sâu kia bò không nhanh bằng nó bay.

Con sâu béo nhanh chóng đuổi kịp, đáp xuống đỉnh đầu con sâu lớn, sau đó cắn vào khe hở giáp xác sau gáy nó.

Một giây trước con sâu lớn còn đang tháo chạy, đột nhiên giống như tài xế nhảy xe tự tử, mất đi kiểm soát, loạng choạng đổ rạp xuống đất, theo quán tính trượt thêm ba bốn mét mới dừng lại.

Một mảng lớn rừng nấm bị nó đè nát.

Tiêu Dao nhanh chóng đuổi tới, thấy con sâu lớn vẫn chưa chết,

còn thoi thóp.

Tiêu Dao cũng chẳng khách sáo, vung Toái Tinh Đao ba hạ năm trừ hai đã chém đứt đầu nó.

Tiếng thông báo của hệ thống lập tức vang lên: "Chúc mừng ký chủ giết chết Đại Vương Hạ, nhận được 500 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ giết chết Đại Vương Hạ, nhận được vật phẩm đặc thù: Mười tấm giáp xác Đại Vương Hạ." "Hệ thống phát hiện giáp xác Đại Vương Hạ có thể hợp thành cường hóa với Long Lân Yêu Giáp, tiêu tốn 500 điểm khí vận, có hợp thành không?" Tiêu Dao lập tức nhấn hợp thành.

Sau đó mười tấm giáp xác biến mất, Long Lân Yêu Giáp trên người được cường hóa không ít, đồng thời kỹ năng khống trùng cũng tăng lên một chút.

Tiêu Dao gật đầu, tuy hai thuộc tính tăng không cao nhưng có tăng là tốt rồi.

Khi Tiêu Dao định quay về thì phát hiện con sâu béo chẳng có ý định rời đi.

Đôi mắt nhỏ của nó như nhìn thấy thứ gì đó phi thường, tỏa ra ánh sáng hưng phấn.

Nó vỗ cánh, bay lượn nhanh thoăn thoắt trong rừng nấm.

Thậm chí Tiêu Dao còn có ảo giác, như thể con sâu béo đã biến thành một chú ong mật cần cù đang hái mật trong bụi hoa.

Chờ đã... con sâu béo này chăm chỉ cái khỉ gì chứ.

Thứ nó đang tìm cũng không phải hoa, mà là một loại nấm cao chừng một thước, màu đỏ tươi có đốm vàng.

Mỗi khi con sâu béo đáp xuống, cây nấm đó lập tức khô héo, chỉ

vài giây sau đã biến thành một mẩu nấm khô đen kịt.

Nấm có độc?

Nhìn bộ dạng hưng phấn của nó, e là độc tính không thấp.

Chương 258

Độc tính trên người con Đại Vương Hạ lúc nãy có lẽ cũng từ loại nấm này mà ra.

Tiêu Dao lập tức đi theo con sâu béo tìm kiếm, thấy cây nào là ném vào không gian hệ thống cây đó.

Khi nấm vừa vào không gian, tiếng hệ thống vang lên: "Phát hiện ký chủ nhận được một cây Huyễn Linh Hủ Cổ Ma." Tiêu Dao xem giới thiệu về loại nấm này, lập tức hưng phấn.

Loại nấm này đúng là có độc, hơn nữa độc tính không nhỏ.

Nhưng đó không phải là kịch độc gây chết người, mà là một loại hiệu quả rất đặc biệt.

Bột nấm Huyễn Linh Hủ Cổ có thể tạo ra ảo giác mạnh mẽ, có tác dụng gây tê cực mạnh.

Thuốc độc giết người thì có nhiều, nhưng loại tạo ra ảo giác và gây tê thì không dễ kiếm.

Tiêu Dao biết mình tìm được đồ tốt, lập tức lục tìm trong rừng nấm.

Con sâu béo thấy hành động của Tiêu Dao, rõ ràng là phi thường bất mãn, nó kiên định cho rằng Tiêu Dao đang giành đồ ăn với mình, bay đến trước mặt hắn kêu o o o kháng nghị, nhưng bị Tiêu Dao một tay gạt ra.

Nó bất lực, chỉ có thể gia tăng tốc độ, dùng sự linh hoạt hoàn toàn không phù hợp với thân hình mập mạp để tìm kiếm.

Chẳng mấy chốc, nấm ở khu vực này đã bị Tiêu Dao và con sâu béo chia chác sạch sẽ.

Tiêu Dao đào được chừng mười mấy cây.

Loại nấm này trong rừng nấm địa hạ là loại nhỏ, nhưng so với nấm thông thường thì tuyệt đối là khổng lồ.

Cây nhỏ nhất cũng cao hơn một thước, đường kính tán nấm nửa mét.

Cây lớn nhất cao gần bằng Tiêu Dao, tán nấm rộng hơn hai mét.

Mười mấy cây này sau khi phơi khô nghiền thành bột, Tiêu Dao ước tính cũng được vài chục cân.

Còn về độc tính thì càng khiến hắn mừng rỡ.

Nấm tươi chỉ cần một mẩu nhỏ có thể khiến một người mất khả năng vận động trong thời gian cực ngắn và tạo ra ảo giác trong phạm vi một mét.

Nếu là bột khô, chỉ cần dùng khoảng một khắc (15g), có thể quật ngã vài gã đàn ông lực lưỡng.

Vài chục cân thứ kịch độc này, liệu có hơi nhiều quá không?

Biết thế để lại cho con sâu béo một ít.

Tiêu Dao đang đắn đo có nên lấy ra vài cây cho nó không thì thấy nó mặt mày không vui bay về lưng hắn, gọi thế nào cũng không thưa.

Hắn nhún vai, không ngờ con sâu này cũng biết dỗi.

Nhưng tiếng hệ thống đã khiến hắn quên sạch phiền não: "Hệ thống phát hiện Huyễn Linh Hủ Cổ Ma, có thể xử lý thành bột khô và chế tạo đạn gây tê, đạn gây tê có thể bắn từ cơ quan nhện." Một viên đạn cần 5 gram bột nấm và một số dược liệu phụ trợ khác.

Lúc này trong không gian của Tiêu Dao dược liệu là nhiều nhất.

Không chỉ đầy đủ mà lượng còn rất lớn.

Cuối cùng, số lượng đạn có thể chế tạo lên đến một vạn viên.

Tiêu Dao tặc lưỡi, không chế tạo nhiều như vậy, một phần vì mỗi viên tốn 2 điểm khí vận.

Một viên thì không xót, nhưng số lượng lớn thì hắn hơi tiếc tiền.

Ngoài ra thứ này không dùng để sát thương, theo hệ thống giải thích, một viên có thể khiến sinh vật trong phạm vi mười mét bị tê liệt trong thời gian ngắn.

Một con voi cũng có thể hôn mê.

Nếu là con người, nếu đứng tập trung thì một lần gây tê hai ba mươi người hoàn toàn không thành vấn đề.

Đã vậy, Tiêu Dao chỉ chế tạo vài nghìn viên đạn gây tê.

Số nấm còn lại đều chế thành bột để sau này chế tạo các loại độc vật kỳ quái khác.

Ví dụ như nến gây tê, thêm bột nấm vào dầu nến, đốt lên sẽ có tác dụng gây tê trong một phạm vi nhất định.

Tiêu Dao chế tạo xong hai nghìn viên đạn, trong không gian xuất hiện những viên đạn có vẻ ngoài khác hẳn đạn súng máy thông thường.

Cơ quan nhện giờ đây ngoài phun tơ, phun độc, bắn súng máy, nay lại có thêm đạn đặc biệt này.

Hắn hài lòng, đạn gây tê của cơ quan nhện có tầm bắn và phạm vi mạnh hơn sức người nhiều.

Thu thập nấm xong, hắn lập tức quay lại.

Lúc này mọi người đều đang đợi bên bờ hồ, ngóng nhìn vào trong động.

Rừng nấm tối tăm vô cùng, bốn phương tám hướng đều kín mít, không cẩn thận sẽ lạc lối, trừ quái vật như Tiêu Dao thì người thường chẳng ai dám vào.

Khi Tiêu Dao đi về gần chỗ xác con Đại Vương Hạ, đột nhiên lại nghe thấy một chuỗi âm thanh.

Lần này là tiếng bước chân dồn dập, không còn chỉnh tề như trước.

Tiêu Dao thầm mắng một tiếng, trong rừng nấm này rốt cuộc sống bao nhiêu động vật vậy?

Còn náo nhiệt hơn trên mặt đất.

Chẳng mấy chốc, hàng trăm con động vật nhỏ từ trong rừng nấm chui ra.

Kích thước chúng sàn sàn chồn vàng, nhưng toàn thân trắng tuyết, bộ lông mượt mà, răng và móng vuốt trông rất sắc bén, tuy nhỏ nhưng mang lại cảm giác khá hung hãn.

Thứ này Tiêu Dao từng thấy trước đây.

Lúc mới vào Tây Tạng, trên đường đi tìm Lạt ma Thiết Bổng, hắn và Hồ Bái Nhất từng đi qua khu vực địa nhiệt nổi tiếng.

Lúc đó đang xây dựng trạm điện địa nhiệt, hắn đã thấy vài con thú nhỏ này ở gần suối nước nóng.

Nhưng số lượng lúc đó không nhiều, chỉ có hai ba con.

Trước mắt hắn hiện giờ ước tính phải bốn năm trăm con, trong bóng tối vẫn liên tục phát ra tiếng động, có khi còn hàng trăm con nữa đang ẩn nấp.

Loại động vật này dân địa phương gọi là Địa Quan Âm, Hồ Bái Nhất gọi theo tên khoa học là Tuyết Hồ, một loài thú nhỏ đặc hữu của

vùng Tây Tạng.

Chúng không chịu được lạnh nên chỉ sống gần suối nước nóng.

Địa Quan Âm tính tình xảo quyệt tàn nhẫn, tuy nhỏ nhưng rất hung hãn, thích sống bầy đàn, không dễ chọc vào.

Chương 259

Chỉ có điều bộ lông của chúng rất đáng giá, có thể làm áo choàng hay cổ lông, giá trị trên thị trường quốc tế cực cao.

Lúc này, mấy trăm con Địa Quan Âm vây quanh xác con Đại Vương Hạ.

Chúng nhanh chóng cậy lớp vỏ ra, lôi những mảng thịt trắng như thịt tôm bên trong đi, vác lên vai rồi biến mất vào rừng nấm.

Tiêu Dao sững người nhưng không ra tay.

Hiện giờ trên người hắn không thiếu đồ đáng giá, bảo thạch đủ màu chất đống.

Lông của đám Địa Quan Âm này tuy quý nhưng phải giết rồi thuộc da, quy trình rất phức tạp, hắn không rảnh làm chuyện đó.

Sau khi đám thú biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại bộ vỏ rỗng của con sâu lớn, sạch sành sanh không sót một mẩu thịt nào.

Tiêu Dao đi ra rìa rừng nấm, thấy Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng đang nhìn về hướng này. "Diêu Tử, cậu có thấy đám Địa Quan Âm lúc nãy không?

Chỗ đó mà bắt được hết thì ít nhất cũng thành vạn nguyên hộ (nhà có vạn đồng - triệu phú thời đó) đấy." Vương Bàn Tử tặc lưỡi tiếc rẻ. "Bàn Tử, anh chỉ biết tiền thôi.

Diêu Tử, đám Địa Quan Âm lúc nãy tôi thấy có gì đó không ổn.

Tôi cũng từng thấy chúng, nhưng chưa bao giờ thấy chúng khuân đồ về tổ như kiến thế kia cả." Hồ Bái Nhất vẻ mặt lo lắng. "Đúng thế, đám sóc thì còn có thói quen tích trữ lương thực, quan trọng là chúng giấu hạt thông hạt dẻ.

Đám Địa Quan Âm này cũng có thói quen đó à?

Quan trọng là chỗ thịt kia, vác về trữ chắc chưa được hai ngày đã thối hoắc rồi." Vương Bàn Tử cũng không hiểu nổi.

Tiêu Dao lắc đầu. "Tôi nghi ngờ đám Địa Quan Âm này bị một loại sức mạnh nào đó khống chế?" Tô Doanh từ phía sau bước tới nói một câu. "Tôi từng nghe Lạt ma Thiết Bổng hát trong sử thi về Vua Ge Sar, thường nhắc đến việc các tế ti của Ma Quốc có thể điều khiển dã thú, biến chúng thành yêu nô.

Tôi nghĩ có khả năng tế ti thời đó dùng loại yêu vật hoặc công thức khoáng vật nào đó để khống chế chúng." Tiêu Dao gật đầu. "Chà, đám Địa Quan Âm này bị khống chế sao?

Chẳng lẽ chúng mang thịt đi nộp mạng?" "Không sai." Tô Doanh trả lời, "Có lẽ chúng ta đã ở rất gần tế đàn rồi, tôi đoán chúng mang chỗ thức ăn đó về cho thứ gì đó trong tế đàn ăn." "Vậy chúng ta phải cẩn thận rồi, bất kể đám Địa Quan Âm kia tự nguyện hay bị khống chế thì điều đó cũng có nghĩa là trong tế đàn tồn tại một thứ gì đó vô cùng mạnh mẽ." Tiêu Dao nói.

Sau khi trao đổi một lát, Tiêu Dao lại dẫn mọi người tiến về phía tế đàn.

Chẳng mấy chốc họ đã đến ven hồ.

Mặt hồ rộng lớn đen kịt, không có nguồn sáng, cũng không biết sâu bao nhiêu.

Người bình thường nhìn thấy nơi này rất dễ mắc chứng sợ biển sâu.

Nhưng Tiêu Dao biết, vị trí tế đàn nằm ở phía trước hồ nước này. "Mọi người đợi ở đây, tôi bơi qua thăm dò đường trước, tế đàn chắc không xa lắm đâu, cùng lắm chỉ khoảng một nghìn mét.

Đợi tôi phát tín hiệu." Sau khi Tiêu Dao nói xong, hắn mượn Shirley Yang khẩu súng pháo tín hiệu và vài viên đạn.

Tiêu Dao bản lĩnh cao cường, lại có kỹ năng tuần hải nên việc bơi trong hồ nước tối đen như mực này chẳng có gì phải lo lắng.

Nhưng những người khác thì khác, đen kịt một mảnh chẳng biết nông sâu, ngộ nhỡ trong hồ chui ra thứ gì đó cũng đủ hù chết người.

Tiêu Dao xác nhận lại hướng đi, sau đó bước xuống hồ.

Nước nhanh chóng ngập quá đầu, hắn dứt khoát lặn xuống nước, bơi theo hướng đã định.

Tốc độ của Tiêu Dao rất nhanh, chỉ mất khoảng năm sáu phút đã thấy phía trước xuất hiện một hòn đảo nhỏ.

Hắn không khỏi thở phào.

Theo phán đoán từ Ô Kim Lạc Tinh Bàn lúc nãy, vị trí tế đàn nằm trên hòn đảo này.

May mà có hòn đảo, nếu không có nghĩa là tế đàn nằm dưới nước.

Hắn thì không sao, nhưng những người khác mà lặn trong hồ nước tối tăm này thì thật sự có chút khó khăn.

Tiêu Dao nhanh chóng leo lên đảo, thấy đảo không lớn, chu vi chỉ vài trăm mét, xung quanh bằng phẳng, ở giữa là một sườn núi hình nón.

Nhìn hình dạng này, hóa ra đây là một hòn đảo núi lửa, một hòn đảo núi lửa cỡ nhỏ.

Ở Tây Tạng có không ít suối địa nhiệt, nhưng núi lửa thật sự thì rất hiếm, không ngờ dưới lòng đất lại có một cái.

Nhìn vẻ ngoài thì chắc là một ngọn núi lửa đã tắt, trên đảo yên tĩnh, không có dấu hiệu sắp phun trào.

Tiêu Dao nhanh chóng chỉnh đốn, lấy đạn tín hiệu ra, đứng trên đảo bắn một phát lên trời.

Ánh sáng trắng chói mắt lập tức xuất hiện trên bầu trời hồ nước địa hạ, soi sáng cả hòn đảo và mặt hồ.

Ngay lập tức Tiêu Dao thấy ở bờ hồ đằng xa, Hồ Bái Nhất, Shirley Yang, Vương Bàn Tử và những người khác bắt đầu bơi về phía hòn đảo.

Tiêu Dao mất năm sáu phút bơi tới đảo, còn những người khác mất hơn nửa tiếng mới tới nơi.

Dù vậy, Minh Thúc, A Hương cũng đã kiệt sức.

Shirley Yang cũng lộ vẻ mệt mỏi.

Tô Doanh thì ngược lại, vẫn còn thể lực.

Nhân lúc mọi người đang bơi tới đảo, Tiêu Dao đi về phía ngọn núi nhỏ hình nón ở giữa đảo.

Trên đảo không có bất kỳ thảm thực vật nào, chỉ có vài nơi mọc một ít rêu xanh.

Ngọn núi chỉ cao vài chục mét, hắn không mất nhiều thời gian để leo lên đỉnh.

Vừa tiếp tục bắn đạn tín hiệu lên không trung, hắn vừa nhìn về phía đỉnh núi.

Đúng như dự đoán, đây quả thực là một ngọn núi lửa đã tắt.

Trên đỉnh có một cái hố lớn lõm xuống, bên trong đen ngóm, rõ ràng là thông xuống nơi sâu hơn.

Chương 260

Tiêu Dao nhíu mày, tế đàn có lẽ nằm ở phía dưới hòn đảo này, muốn tìm chắc phải tốn chút công sức.

Khi hắn đang quay người định quan sát nhóm Lão Hồ thì đột nhiên nghe thấy tiếng động truyền ra từ bên trong núi lửa phía sau.

Có không ít đất đá bị động chạm rơi xuống hố sâu, nghe như có thứ gì đó đang bò ra ngoài.

Tiêu Dao rùng mình, lập tức quay đầu.

Đột nhiên từ hố sâu núi lửa vọt ra một thân hình khổng lồ, dài khoảng ba mét, cao gần một mét, toàn thân đỏ rực như lửa.

Hình dáng hơi giống kỳ đà khổng lồ, trên cổ có một vòng thịt màu đỏ thẫm, lại có vài phần giống khủng long thời viễn cổ.

Tay trái Tiêu Dao rung lên, Thiết Lân Thuẫn tức thì mở ra, con kỳ đà đỏ đang lao tới đập mạnh vào khiên.

Nhân lúc con kỳ đà đang choáng váng, tay phải hắn cầm Toái Tinh Tịch Tà Đao đâm một nhát vào cơ thể nó.

Máu đỏ phun ra xối xả.

Tiêu Dao phát hiện máu của nó có tính ăn mòn, nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn là tiếng thông báo của hệ thống: "Chúc mừng ký chủ giết chết Hỏa Tích Dịch (Kỳ đà lửa), nhận được 500 điểm khí vận, nhận được vật phẩm đặc thù: Máu Hỏa Tích Dịch." Chưa kịp xem xét vật phẩm, hắn lại nghe thấy âm thanh tương tự từ trong bóng tối núi lửa truyền tới.

Ngay sau đó có vài con Hỏa Tích Dịch lao ra.

Những gã to xác này hung hãn vô cùng, thè lưỡi ra.

Rõ ràng việc sống lâu ngày dưới lòng đất khiến thị giác của chúng bị thoái hóa, nhưng khả năng cảm nhận trên đầu lưỡi lại được tăng cường mạnh mẽ.

Tiêu Dao tự nhiên sẽ không khách sáo, hắn xoay trở trên đỉnh núi lửa, một đao một khiên, chẳng mấy chốc đã chém chết mười con Hỏa Tích Dịch khi nhóm Lão Hồ còn chưa kịp lên bờ.

Khi mọi người lên đến nơi, đỉnh núi lửa đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Tiêu Dao mới tĩnh tâm xem thuộc tính của máu Hỏa Tích Dịch.

Hắn phát hiện máu của chúng là một loại dược liệu khá tốt.

Không biết có phải vì sống trong miệng núi lửa không mà máu của chúng là một chất dễ cháy.

Nhiệt lượng khi cháy rất cao, sẽ giải phóng một lượng lớn khói đặc có độc và tính ăn mòn.

Thứ này dùng để chế tạo đạn cháy, đạn khói hay đạn hơi cay thì đúng là dược liệu tuyệt vời.

Tiếng hệ thống khiến Tiêu Dao biết mình đoán không sai.

Máu Hỏa Tích Dịch kết hợp với một số dược liệu hắn thu thập trước đó và một lượng nhỏ bột nấm Huyễn Linh Hủ Cổ có thể chế thành đạn khói gây cháy đặc biệt, không chỉ có hiệu quả đốt cháy mà khói còn có thể ăn mòn mắt, gây khó thở, tê liệt, v.v.

Loại đạn này không gây chết người ngay lập tức, nhưng trong một số trường hợp đặc biệt lại hữu dụng hơn đạn thông thường.

Vừa có đạn gây tê, nay lại có thể chế tạo đạn khói gây cháy, hắn đương nhiên không bỏ qua, lập tức chế tạo khoảng năm trăm viên.

Một hơi tiêu sạch toàn bộ máu Hỏa Tích Dịch.

Lúc này Hồ Bái Nhất và mọi người cũng leo lên đến đỉnh núi. "Diêu Tử, nhìn chuẩn không đấy, tế đàn ở đây à?

Sao tôi chẳng thấy gì?" Vương Bàn Tử thở hổn hển nói, quãng đường bơi dài lúc nãy tiêu tốn không ít thể lực của Bàn Gia.

Tiêu Dao gật đầu, "Không sai đâu, tế đàn ở đây." Sau đó hắn chỉ tay xuống miệng núi lửa.

Thấp thoáng một lối đi xoắn ốc đi xuống xuất hiện trong bóng tối của miệng núi lửa, mang lại cảm giác như con đường nhỏ dẫn xuống địa ngục.

Con đường xoắn ốc này được xây dựng men theo miệng núi lửa, có thể thấy năm đó được thi công rất tinh xảo.

Chỉ có điều qua bao nhiêu năm tháng, nhiều chỗ đã bị hư hại.

Giữa miệng núi lửa tuy không có nham thạch nóng bỏng, nhưng bên trong vẫn thỉnh thoảng tỏa ra mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Vì nằm trên đảo, xung quanh đều là hồ nước nên thỉnh thoảng bên trong lại phun ra một ít hơi nước.

Bên dưới không chỉ ánh sáng mờ mịt, sương mù dày đặc mà còn không nhìn rõ độ sâu, mang lại cho người ta cảm giác vực sâu thăm thẳm.

Thêm vào đó người Ma Quốc cũng giống tộc Quỷ Động, đều rất sùng bái vực sâu, nhóm Lão Hồ đứng bên rìa miệng núi lửa đều phải hít một hơi lạnh.

Vương Bàn Tử vốn sợ độ cao, giờ đây đôi chân cứ run rẩy nhè nhẹ.

Lúc này mọi người sau khi khiêng đá chui vào xoáy nước, lặn lội

trong rừng nấm, rồi lại bơi sang hòn đảo nhỏ giữa hồ, ai nấy đều mệt rã rời.

Tiêu Dao nhìn đồng hồ, thấy đã tối rồi. "Nơi này xem ra khá an toàn, nước hồ bên trên tràn xuống dưới không gian lớn như vậy, một sớm một chiều cũng không ngập được hòn đảo này, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một đêm đã." Tiêu Dao nói xong, những người khác cũng đồng ý.

Dù sao không có thể lực tốt mà xuống chỗ như thế này thám hiểm thì chẳng chắc chắn chút nào.

Tuy Tiêu Dao nói nước hồ sẽ không dễ dàng ngập đảo, nhưng mọi người vẫn cảm thấy không an toàn, dù sao tiếng thác nước đổ ào ào ở đằng xa vẫn chưa từng dừng lại.

Tiêu Dao chọn một vị trí bên cạnh vách đá ở sườn núi lửa.

Mọi người đốt lửa, chuẩn bị một ít thức ăn đơn giản, nấu ít thịt bò khô với muối làm canh nóng.

Có nước canh nóng và thức ăn, cơ thể mệt mỏi của mọi người cũng khôi phục được phần nào.

Sau khi ăn xong, Tiêu Dao quan sát xung quanh vách đá, nhờ ánh lửa chập chờn mà phát hiện ra một số bức bích họa.

Tô Doanh, Hồ Bái Nhất và Shirley Yang cũng đi tới.

Hình vẽ trên bích họa rất phân tán, đâu đâu cũng có, rõ ràng bố cục khá thô sơ, nhưng bên trên vẫn có những thứ giá trị.

Đặc biệt là những biểu tượng hình con mắt, các loại đồ án hài cốt, móng vuốt thú và long xà, tinh tú, v.v.

Trong đó biểu tượng con mắt là rõ ràng nhất. "Trên bản đồ tìm thấy ở chùa Luân Hồi thuộc di chỉ vương triều Cổ Cách có một biểu

tượng, rõ ràng vị truyền giáo kia khi chép lại cũng đã vẽ xuống.

Nơi này cực kỳ có khả năng đại diện cho vị trí của tế đàn." Shirley Yang nhanh chóng nói.

Tô Doanh gật đầu, "Trong sử thi Vua Ge Sar tôi cũng nghe thấy một số nội dung liên quan.

Nghe nói tế đàn của thành Ác La Hải nằm bên dưới núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi." "Đại Hắc Thiên?" "Núi Kích Lôi?" Nghe lời Tô Doanh, Sơ Nhất và Minh Thúc đều bị thu hút. "Đại Hắc Thiên là vị thần y liệu và tài thần của chúng tôi, là phẫn nộ tướng của Phật Tì Lô Giá Na khi hàng ma." Sơ Nhất nói.

Chương 261

Shirley Yang tiếp tục giới thiệu, "Nguyên bản là hóa thân của thần Shiva trong Bà La Môn giáo, cũng gọi là Đại Tự Tại Thiên, sau được Phật giáo hấp thu thành hộ pháp thần, địa vị rất cao." "Nhưng núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi trong sử thi Vua Ge Sar hoàn toàn không giống với Đại Hắc Thiên Mahakala thật sự, đó là một loại ác ma có thể điều khiển khoáng thạch và núi non." Tô Doanh giải thích thêm một câu.

Tiêu Dao gật đầu, "Đúng vậy, người Ma Quốc cổ đại không thể tín phụng Đại Hắc Thiên của Mật tông được, có lẽ ngữ nghĩa đã thay đổi trong hàng nghìn năm truyền thừa.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi ở đây là một loại ác ma." Sắc mặt Minh Thúc trắng bệch, thở dài thườn thượt.

Hồ Bái Nhất hỏi Minh Thúc rốt cuộc có chuyện gì, có gì cứ nói thẳng.

Minh Thúc mới lầm bầm một hồi.

Hóa ra tên thật của lão là Lôi Hiển Minh, mà vị trí tế đàn lại gọi là núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi, phạm vào điều kiêng kỵ của lão.

Minh Thúc là người mê tín nhất, bát tự phong thủy, xem tướng, bói toán, chiêm tinh, bài Tarot đều tin tuốt, không cái gì là không để ý.

Lại thêm Minh Thúc vốn xuất thân từ thế gia bốc mộ phiên âm tử, lại chạy tàu trên biển mấy chục năm, hai nghề này đều là loại mê tín nhất, kiêng kỵ nhiều nhất.

Nghề nghiệp càng rủi ro cao, tính bất định càng mạnh thì càng nhiều kiêng kỵ và mê tín.

Mối liên hệ giữa tên người và địa danh, theo cách nói của Minh

Thúc thì từ cổ chí kim đã rất được coi trọng.

Giai thoại về Bàng Thống và gò Lạc Phượng đã lưu truyền cả nghìn năm, viết rõ trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Gần hơn một chút có Hậu Chu Thế Tông Sài Vinh, bắc phạt nước Liêu, một mạch đánh qua cửa Ngõa Kiều, thu phục vô số đất cũ của nhà Hán, đánh cho quân dân Khế Đan nghe danh đã mất vía.

Kết quả sau khi qua cửa Ngõa Kiều, tiếp tục tiến về phía trước thì đi ngang qua một địa danh, hỏi bách tính địa phương tên nơi này là gì, kết quả biết được nơi đây gọi là gò Bệnh Long (Rồng bệnh).

Sài Vinh nghe xong lập tức biến sắc, tối về đổ bệnh một trận, không còn cách nào khác đành phải triệt quân.

Kết quả bệnh mãi không khỏi, người còn chưa về đến hoàng cung đã bạo bệnh qua đời trên đường về.

Minh Thúc cứ lầm bầm mãi, Tiêu Dao chẳng thèm để ý những thứ đó.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử càng khỏi phải nói, trong mắt hai người Minh Thúc chỉ là một gã gian thương tham sống sợ chết, ngoài việc thể hình và bơi lội tốt hơn Đại Kim Nha một chút thì những mặt khác căn bản không bằng Đại Kim Nha. "Ôi trời, mọi người đừng không tin tôi chứ, những chuyện tôi nói đều là thật đấy, nói gần hơn nữa nhé, mọi người biết Đới Vũ Nông không?" Minh Thúc định nói tiếp.

Hồ Bái Nhất nghe thấy liền vội ngăn lại, "Dừng dừng dừng, ngay cả trùm đặc vụ phản động cũng lôi ra rồi, có ý nghĩa gì không?

Chúng tôi là ai chứ?

Chúng tôi là giai cấp vô sản tràn đầy tinh thần đấu tranh cách mạng, lẽ nào lại sợ những thứ này?" Minh Thúc bị mắng té tát, nhưng

sắc mặt vẫn khó coi, có thể thấy lão rất để ý chuyện này.

Vương Bàn Tử cầm một miếng thịt bò khô đưa cho lão: "Tôi bảo này, lão bớt lo chuyện bao đồng đi, lo nhiều ngoài việc mất ngủ ra thì chẳng được tích sự gì đâu.

Cứ ăn mạnh vào cho tôi, ăn no mới dễ lên đường." Minh Thúc vốn đã nhận lấy miếng thịt bò, đang không có cảm giác thèm ăn mà xé ra, nghe Vương Bàn Tử nói vậy lại nổi đóa. "Cái thằng béo này, ăn nói xà lơ, cái gì mà ăn no để lên đường?

Tôi đang ăn bữa cơm đoạn đầu à?" Cả nhóm ồn ào nghỉ ngơi một lát, bị Tiêu Dao quát một tiếng ngăn lại, sắp xếp thứ tự xong liền bắt đầu thay phiên trực đêm nghỉ ngơi.

Ngủ không biết bao lâu, Tiêu Dao mở mắt.

Dưới lòng đất căn bản không phân biệt ngày đêm, chỉ có thể dựa vào đồng hồ.

Tiêu Dao nhìn lại thì thấy đồng hồ trên cổ tay đã dừng lại.

Đây không phải chuyện tốt, ở thế giới ngầm tăm tối này, không có đồng hồ tuyệt đối là một chuyện đau khổ, việc mất đi khái niệm thời gian sẽ hành hạ người ta đến phát điên.

Tiêu Dao vội đánh thức nhóm Lão Hồ, kết quả phát hiện đồng hồ của tất cả mọi người đều đã dừng. "Có nhầm không vậy, tôi là chiếc Rolex vàng cơ mà, sao có thể hỏng được?" Minh Thúc có chút phát cuồng đập đập chiếc đồng hồ Rolex vàng trên tay, loay hoay nửa ngày mà chẳng có ích gì.

Chiếc Rolex vàng bền bỉ và phô trương cuối cùng cũng chết đứng.

Chuyện gì thế này, Shirley Yang và Hồ Bái Nhất đều có chút ngẩn ngơ.

Tiêu Dao nói: "Chuyện này có lẽ thật sự liên quan đến núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi đấy." Hắn nhanh chóng đưa ra cách giải thích.

Hiện giờ chắc chắn đã ở rất gần lõi của tế đàn.

Núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi theo truyền thuyết là ác ma quản lý khoáng thạch và núi non, trong khoáng thạch chắc chắn sẽ có từ trường mạnh mẽ, gây nhiễu loạn la bàn và các thiết bị khác.

Thậm chí khi từ trường mạnh đến một mức độ nhất định cũng sẽ làm nhiễu và hư hại các linh kiện bên trong đồng hồ.

Đồng hồ thạch anh chắc chắn bị ảnh hưởng sớm nhất và nặng nhất.

Đồng hồ cơ tuy kiên trì lâu hơn một chút nhưng dưới hiệu ứng từ trường cũng sẽ sớm bị biến hình, thậm chí linh kiện bị nhiễm từ, ảnh hưởng đến vận hành tổng thể.

Tiêu Dao nhanh chóng lấy Ô Kim Lạc Tinh Bàn ra, hiện giờ thứ duy nhất không bị từ trường ảnh hưởng chỉ có nó.

Tuy trên bàn xoay không có dấu mốc thời gian, nhưng tinh đồ trên hai khối thủy tinh ở giữa luôn đồng bộ với tinh đồ trên bầu trời thực.

Dựa vào vị trí các ngôi sao trong tinh đồ có thể suy ra thời gian chính xác.

Tuy hơi rắc rối một chút nhưng lại ổn định hơn. "Hiện giờ chắc khoảng tám giờ sáng, chúng ta đã nghỉ đủ lâu rồi, giờ là lúc đi xuống." Tiêu Dao cất bàn xoay, nhanh chóng đi tiên phong.

Con đường nhỏ xoắn ốc đi xuống dường như không có điểm dừng, bên cạnh miệng núi lửa đầy hơi nước và mùi lưu huỳnh.

Đường hẹp chỉ rộng chưa đầy một mét, độ dốc cũng rất lớn.

Để đảm bảo an toàn, mỗi người đều đeo móc khóa an toàn, đồng

thời một sợi dây bảo hiểm nối tất cả lại với nhau.

Sơ Nhất và Vương Bàn Tử đi cuối cùng có nhiệm vụ nhanh chóng cố định dây khi xảy ra sự cố.

Nếu không thì ngã một cái là chết cả chùm.

Cả nhóm cẩn thận đi xuống khoảng một tiếng đồng hồ, hạ độ cao chừng một hai trăm mét mới thấy đáy miệng núi lửa.

Không gian bên dưới miệng núi lửa trái lại rộng rãi hơn so với lối vào.

Xung quanh có dấu vết tu sửa rõ ràng của con người, nhiều nơi thậm chí còn có những bức điêu khắc và bích họa.

Chỉ có điều màu sắc bích họa do thời gian dài chịu ảnh hưởng của hơi nước và lưu huỳnh đã phai màu, không nhìn rõ nội dung gốc.

Tiêu Dao nhanh chóng tìm thấy một cánh cửa đá dưới lòng đất. "Hướng đông, trước đó trên vách đá ở sườn núi tôi đã thấy, cũng chỉ rõ từ đây đi về hướng đông có thể đến núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi." Tiêu Dao lấy Ô Kim Lạc Tinh Bàn ra xác nhận lại hướng.

Chương 262

Khi Tiêu Dao định đẩy cửa đá ra, Tô Doanh đột nhiên hét lên một tiếng: "Đợi đã, có chút vấn đề." Tiêu Dao lập tức dừng bước, nhìn Tô Doanh. "Sao thế?

Có phát hiện gì à?" Tô Doanh chỉ vào những bức bích họa bên cạnh cửa đá: "Mọi người không thấy những bức bích họa này kỳ lạ sao?" Nghe lời Tô Doanh, những người khác đều tỉ mỉ xem xét.

Tuy không nhìn rõ màu sắc gốc nhưng có thể thấy nội dung đại khái.

Bên trên toàn là những con mắt khổng lồ của con người.

Suốt đường đi, mọi người đã thấy không biết bao nhiêu bích họa và phù điêu về nhãn cầu.

Nhưng Hồ Bái Nhất, Shirley Yang và Vương Bàn Tử từng thấy biểu tượng nhãn cầu ở cổ thành Tinh Tuyệt và thung lũng Trùng Cốc ở Vân Nam.

Chỉ là những phù điêu mắt người ở đây thực sự giống như Tô Doanh nói, có chút kỳ lạ.

Bởi vì những phù điêu mắt người này đều đang nhắm mắt.

Tiêu Dao cũng lần đầu thấy.

Phù điêu nhắm mắt đại diện cho điều gì?

Trời tối rồi, mời nhắm mắt sao?

Tô Doanh lúc này lại lên tiếng: "Nhìn kỹ đi, trong những phù điêu mắt người này thực ra có một số thứ mơ hồ." Tiêu Dao nhìn kỹ lại, trên mi mắt của một con mắt đang nhắm lại có một lớp phù điêu rất

nông.

Chỉ là lớp phù điêu này rất mơ hồ, nhìn nửa ngày cũng không ra ý nghĩa gì. "Tôi nghĩ hình ảnh bên trên có lẽ là một hình người." Shirley Yang dùng tay sờ soạng hồi lâu, cuối cùng nói. "Tôi biết rồi, những phù điêu này thực chất là một lời cảnh báo.

Đây cũng là con đường duy nhất đi vào tế đàn thành Ác La Hải, do tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi quản lý." "Đại Hắc Thiên Kích Lôi vừa là tên địa danh, vừa là tên một vị tà thần, tương tự như Bạch Lang Vương yêu nô của Ma Quốc ở núi Thủy Tinh Tự Tại, đồng thời chắc chắn cũng đại diện cho một ngọn núi có thật.

Ở Tây Tạng đúng là có tục lệ dùng tên ngọn núi để chỉ thần linh." "Đoạn đường hầm này do Đại Hắc Thiên Kích Lôi quản lý, nếu muốn đi vào thì chỉ có thể nhắm mắt lại, nếu mở mắt đi vào sẽ bị tà thần trừng phạt." Shirley Yang đưa ra phán đoán.

Còn việc mở mắt ra sẽ thấy gì thì cô cũng chưa phân tích được.

Đối với phán đoán của Shirley Yang, Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất đều nửa tin nửa ngờ. "Mở mắt sẽ dẫn đến tà thần sao?

Thế tà thần đến thì chúng ta nhắm mắt làm sao mà thấy đường mà đánh?" Vương Bàn Tử thắc mắc. "Trong truyền thuyết, Đại Hắc Thiên Kích Lôi là một loại tà linh tồn tại trong khoáng thạch và núi non.

Nhưng tôi nghĩ có khả năng có lời giải thích khác.

Liệu trong đoạn đường hầm này có chứa một loại khoáng thạch đặc biệt nào không?" "Cơ thể con người ẩn chứa những bí mật mà hiện giờ chúng ta vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ.

Mắt người là một trong những bộ phận thần kỳ nhất.

Trong mắt người tồn tại dòng điện sinh học yếu ớt, có thể cảm

nhận được những thứ mà chúng ta tưởng như không cảm nhận được, đồng thời cũng sẽ giải phóng ra một số sức mạnh mà chúng ta không nhìn thấy." Vương Bàn Tử gãi đầu: "Dương tham mưu trưởng, cô nói cụ thể hơn chút được không?

Tôi càng nghe càng thấy mơ hồ." Shirley Yang gật đầu: "Lấy ví dụ nhé, Bàn Tử, anh có bao giờ trải qua cảm giác có người đang nhìn chằm chằm phía sau lưng mình khiến anh thấy không thoải mái, thậm chí có thể phát giác ra không?" Vương Bàn Tử ngẩn người: "Cái đó thì có thật, không biết chừng, lúc ở phố cổ ngoạn, cái thằng cháu Đại Kim Nha kia..." "Đó chính là hiệu ứng điện sinh học." Shirley Yang không cho Bàn Tử cơ hội nói tiếp. "Tôi nghi ngờ khi chúng ta đi vào, nếu mở mắt, dòng điện sinh học yếu ớt phóng ra từ mắt sẽ kích phát phản ứng dây chuyền với khoáng thạch trong hầm." "Chỉ là hậu quả của phản ứng dây chuyền đó ra sao thì tôi không rõ, nhưng tôi đoán chắc chắn sẽ không phải là hậu quả khiến chúng ta dễ chịu đâu." Shirley Yang nói xong, nhìn mọi người. "Nhưng dù gì đi nữa, nhỡ đâu có chuyện gì thì sao?

Có bị băm thành tám mảnh không?

Thế giờ làm sao?

Thật sự nhắm mắt đi vào à?" Vương Bàn Tử hỏi một câu đánh thẳng vào linh hồn.

Tiêu Dao nhíu mày.

Đoạn đường hầm này tuyệt đối là con đường duy nhất dẫn đến tế đàn thành Ác La Hải, điểm này chắc chắn không sai.

Chỉ là cái thứ gọi là Đại Hắc Thiên Kích Lôi này, việc không nhắm mắt đi vào hầm sẽ bị tà thần trừng phạt làm Tiêu Dao cũng thấy lo lắng.

Trong cốt truyện gốc, Đại Hắc Thiên Kích Lôi là một tồn tại cực kỳ khủng khiếp.

Hiện giờ tuyến thế giới này đã bị thay đổi loạn xà ngầu, đủ loại dị thú khủng bố với mức độ nguy hiểm tăng lên gấp bội, hắn cũng không dám đảm bảo tà thần kia sẽ không trực tiếp bóp chết họ mà chẳng cần lý do.

Vạn sự phải cẩn thận.

Đồng thời Tiêu Dao cũng có chỗ dựa riêng.

Trong những kỹ năng được hệ thống Thiên Quan Phát Khâu ban thưởng có vài loại bảo mệnh, cũng có những bản lĩnh đặc thù.

Thính Âm Biện Huyệt là một trong số đó.

Cộng thêm thần thông Thiên Nhãn Thông, ngay cả khi nhắm mắt, hắn vẫn có thể cảm nhận được một phần môi trường xung quanh.

Thực tế là người bình thường cũng làm được một phần.

Người nhắm mắt vẫn cảm giác được cường độ ánh sáng.

Chỉ là bản lĩnh của Tiêu Dao tiến thêm một bước, thậm chí có thể cảm nhận sơ lược hình dạng môi trường xung quanh.

Chỉ cần đi vào rồi liên tục gõ nhẹ vào vách hầm, thậm chí chỉ cần dựa vào tiếng bước chân của mọi người, hắn đều có thể phán đoán đại khái tình hình bên trong. "Được thôi, để tôi đi đầu, có vấn đề gì tôi sẽ cảnh báo trước." Tiêu Dao nói. "Không được đâu, có vấn đề này.

Chúng ta hứa là không mở mắt, nhưng người ta nhắm mắt đi đường thường không có cảm giác an toàn, lâu ngày hoặc gặp tình huống gì đó sẽ vô thức mở mắt ra, nhất là loại nhát gan như tôi." Minh Thúc mặt mày ủ rũ nói. "Lão mà dám mở mắt giữa chừng hại mọi người, tôi dám ném lão xuống miệng núi lửa đấy, tin không?" Vương

Bàn Tử hằm hằm.

Minh Thúc hơi sợ Bàn Tử, nghe xong liền rụt cổ, không nói nữa. "Minh Thúc nói cũng có lý, bản năng của con người rất khó đối kháng, chúng ta đông người, không chắc chắn là vào hầm rồi sẽ không có ai nhịn được mà mở mắt." Hồ Bái Nhất nói. "Theo tôi chuyện này cũng dễ giải quyết thôi, không phải sợ không kìm lòng được sao?

Dùng băng dính dán mắt lại là xong chứ gì?" Vương Bàn Tử nói, "Chúng ta có mang theo băng dính chống nước mà." Hồ Bái Nhất, Shirley Yang, Tô Doanh nghe xong đều ngẩn người.

Chương 263

Vương Bàn Tử hơi thắc mắc: "Sao thế?

Tôi nói không đúng à?" Tiêu Dao cười cười: "Đúng, cách này thật sự rất tốt, nhưng tôi thì không cần." Vương Bàn Tử nhún vai: "Tùy ý thôi, dù sao cũng chẳng ai quản được Diêu gia, anh đã nói không mở mắt là tuyệt đối không mở mắt, nếu thật sự mở mắt ra thì chắc chắn là có việc cần thiết." Tiêu Dao gật đầu, rất khiêm tốn thừa nhận điều đó.

Nói xong, Tiêu Dao đẩy cửa đá ra, lấy từ không gian một con Hắc Hưu Hưởng (loại vượn đen).

Nói là Hắc Hưu Hưởng nhưng hắn vẫn chưa ấp nó ra.

Để nó đi trước thăm đường thì không được, vì nếu mắt người có thể kích hoạt trừng phạt của tà thần thì không chắc mắt của nó có bị không.

Nếu thật sự xảy ra chuyện đó thì hành động nhắm mắt của mọi người trông thật nực cười.

Cơ quan nhện thì không vấn đề gì, dù sao mắt của nó cũng chỉ để làm cảnh, vấn đề là thứ đó to quá, hầm chỉ rộng hai mét, phía trước chẳng biết có hẹp đi không, cơ quan nhện thực sự không tiện, nhiều chỗ căn bản không vào được.

Tiêu Dao chỉ có thể mở Thiết Lân Thuẫn, cầm ngược Toái Tinh Tịch Tà Đao trong tay.

Thật sự nếu có sinh vật sống xuất hiện, với trang bị đầy mình, hắn chẳng ngán thứ gì dám áp sát.

Đồng thời tay trái cầm khiên cũng đã kẹp sẵn chín cây kim thép, hễ

có gì bất ổn, hắn chắc chắn sẽ không khách sáo phóng hết chín cây kim ra.

Lúc này tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, trang bị đầy đủ, đồng thời dùng băng dính bịt chặt hai mắt.

Mọi người nối với nhau bằng dây bảo hiểm để không bị lạc.

Tiêu Dao hít một hơi sâu, đi tiên phong vào hầm, lúc này mắt cũng đã nhắm lại.

Bước vào hầm rồi Tiêu Dao mới thực sự thấm thía sự khác biệt giữa việc mở mắt và nhắm mắt khi đi đường.

Tiêu Dao có bản lĩnh Thính Âm Biện Huyệt, tiếng bước chân của mọi người truyền ra một quãng ngắn, hắn có thể dựa vào đó phán đoán địa hình trong cự ly gần, nhưng vẫn không ngăn nổi ý muốn mở mắt.

Cảm giác không an toàn mà bóng tối mang lại đã lâu rồi hắn không trải qua.

Không khí trong hầm dần trở nên vẩn đục, xen lẫn mùi hủ bại.

Phía trước đen kịt vô cùng, nhắm mắt lại khiến Tiêu Dao có cảm giác như đang từng bước đi sâu vào địa ngục.

Mọi thứ xung quanh dường như đều ép xuống, cảm giác cực kỳ áp lực.

Thậm chí, Tiêu Dao có thể cảm nhận được dường như có ai đó đang nhìn mình trong hầm.

Giống như lời Shirley Yang đã nói trước khi vào hầm vậy.

Chỉ có điều cảm giác này không đến từ một hướng cụ thể nào, mà từ bốn phương tám hướng, như thể lúc này hắn không phải đang đi trong hầm mà là giữa đám đông, trên dưới trái phải đều có người đang

nhìn chằm chằm.

Tiêu Dao giờ đây hoàn toàn có thể thấu hiểu nỗi đau của Trần Hạt Tử, một vị tổng đà chủ từng hô mưa gọi gió mà lại bị giam cầm trong bóng tối nửa đời người, thật đáng thương.

Đi được khoảng hơn trăm mét, Tiêu Dao phát hiện tiếng bước chân của những người khác có gì đó không ổn.

Thực tế là sau khi vào hầm một thời gian ngắn, hắn đã nhanh chóng nắm bắt được đặc điểm tiếng bước chân của mọi người.

Vương Bàn Tử bước nặng nề, Hồ Bái Nhất vững chãi, Tô Doanh và Shirley Yang thanh thoát nhẹ nhàng.

Minh Thúc bước nhỏ dồn dập, Sơ Nhất chắc chắn, A Hương yếu ớt.

Nhưng hiện giờ trong tai Tiêu Dao, tiếng bước chân của những người khác không đổi, nhưng lại thừa ra một tiếng bước chân.

Nó ngay lúc này đang ở sau lưng Tiêu Dao, ngoài tiếng bước chân của bảy người kia ra, còn có một tiếng bước chân khác.

Tiếng bước chân này chập chờn, lúc ẩn lúc hiện, nếu là người khác có lẽ căn bản không nghe thấy, nó lẫn vào tiếng bước chân của bảy người kia nên khó phân biệt được.

Nhưng Tiêu Dao lại nghe rõ mồn một, Thính Âm Biện Huyệt chú trọng vào sự phản xạ của những âm thanh nhỏ nhặt để phán đoán không gian.

Tiếng bước chân này xuất hiện không lâu sau khi vào hầm, chỉ là ban đầu rất ít, không rõ là tiếng bước chân, thỉnh thoảng vang lên khiến Tiêu Dao lầm tưởng là tiếng va chạm của trang bị trong ba lô.

Ngoài tiếng bước chân ra, còn có một số âm thanh nhỏ xíu khác,

một loại tiếng ma sát sột soạt như có thứ gì đó đang bò trên mặt đất.

Lại giống như tiếng rắn độc thè lưỡi.

Tiêu Dao nghe mà dựng tóc gáy, hắn dừng bước, giơ tay phải lên. "Đợi đã, mọi người dừng lại hết cho tôi!" Sau khi Tiêu Dao hét lên một tiếng, những người khác đều dừng lại.

Vừa dừng lại, tiếng bò trườn vốn thấp thoáng bỗng trở nên rõ rệt hơn bao giờ hết. "Diêu Tử, có rắn đấy, nghe thấy không?" Vương Bàn Tử thốt lên một tiếng. "Tôi cũng nghe thấy rồi, dường như ở ngay phía sau tôi không xa." Hồ Bái Nhất chỉ tay ra sau lưng. "Không đúng, không chỉ phía sau, phía trước cũng có, dường như cả hai bên và trên đầu cũng có nữa." Minh Thúc run rẩy nói. "Mọi người đừng động đậy!" Tiêu Dao quát lên một tiếng, chuyển đao sang tay trái, đồng thời kẹp kim thép trong tay, ném mạnh về hướng tiếng sột soạt phát ra.

Kim thép găm vào vách động phát ra âm thanh lanh lảnh.

Tiêu Dao cũng đã dùng hết toàn lực, chín cây kim đều cắm sâu vào trong đá.

Tiếng sột soạt trước đó đột ngột dừng lại.

Trên vách động truyền đến những tiếng rắc rắc trầm đục.

Nghe tiếng này, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức nhớ lại hồi còn đi thanh niên xung phong ở Đông Bắc, tiếng lớp băng trên mặt sông mặt hồ nứt vỡ.

Thường chỉ nghe thấy vào mùa xuân.

Chỉ có điều âm thanh hiện giờ trầm đục hơn nhiều.

Xung quanh cũng không phải băng mà là đá. "Nghe tiếng này thì khoáng thạch xung quanh chắc là một loại đặc biệt nào đó, ứng suất bên trong khác với đá thông thường, sau khi bị kim thép của Diêu Tử

bắn trúng, ứng suất bên trong đã thay đổi." Shirley Yang nói một câu. "Dương tham mưu trưởng, cô có thể nói gì đó mà tôi nghe hiểu được không?" Vương Bàn Tử phàn nàn. "Nghĩa là vách đá xung quanh có thể là một khối liền mạch, nếu ứng suất bên trong cực lớn thì có khả năng sẽ sụp đổ như tảng băng vậy." Vương Bàn Tử ồ lên một tiếng, rõ ràng lần này đã hiểu: "Diêu Tử à, phải bình tĩnh, kim thép của cậu không được tùy tiện ném đâu đấy..." Vương Bàn Tử chưa nói hết câu đã thấy trong hầm truyền đến một mùi máu tanh nồng nặc.

Mùi này rõ ràng khác hẳn với mùi ẩm mốc hôi hám vốn có trong hầm.

Đó là mùi máu tươi. "Có rắn thật này!" Tô Doanh lúc này cũng hét lên một tiếng.

Chương 264

Tiêu Dao nhíu mày, cái nơi quỷ quái này, không được mở mắt, lại có rắn, nghĩa là sao?

Chẳng phải là một tử cục sao?

Tai của Tiêu Dao dốc sức phát huy tuyệt kỹ Thính Âm Biện Huyệt, nhanh chóng phân biệt được, lũ rắn kia dường như đến từ bốn phương tám hướng.

Vách đá trong hầm này chắc chắn có vô số khe hở, lũ rắn chui ra từ đó.

Có lẽ vì khe hở hẹp và không quá nhiều nên số lượng rắn xuất hiện không đặc biệt lớn. "Mọi người đừng lo, rắn không nhiều đâu." Tiêu Dao trầm giọng nói, giọng nói vững vàng khiến người ta thấy an tâm lạ kỳ. "Không nhiều là khoảng bao nhiêu con?" Vương Bàn Tử bị kỹ xảo ra vẻ của Tiêu Dao làm tổn thương sâu sắc, cẩn thận hỏi một câu. "Khoảng vài trăm con thôi, chắc không đến một nghìn con." Giọng Tiêu Dao vẫn thản nhiên.

Nhưng những người khác rõ ràng không thản nhiên được như vậy. "Thế mà gọi là không nhiều à?" Mặt Vương Bàn Tử trắng bệch, định đưa tay lên xé miếng băng dính trên mắt. "Đừng xé." Tiêu Dao quát lên một tiếng, "Khoáng thạch ở đây đúng là có vấn đề, lũ rắn kia vẫn chưa áp sát được đâu." "Cái gì mà chưa áp sát?

Tôi cảm giác lũ rắn đó sắp bò lên mu bàn chân tôi rồi đây này." Vương Bàn Tử hét lên. "Không đâu, nghe tiếng thì chắc là ở trên đầu cách khoảng một thước thôi, con đang bò lên mu bàn chân là Minh Thúc đấy." Tiêu Dao chân thành an ủi.

Vương Bàn Tử và Minh Thúc nghe xong, cảm giác càng tệ hơn.

"Đùa chút thôi.

Rắn ở đây tuy gần và số lượng nhiều, chắc chắn có kịch độc, bị cắn một miếng có lẽ mạng vong tại chỗ, nhưng chúng không đáng sợ." Tiêu Dao khôi phục lại giọng điệu nghiêm túc. "Diêu Tử, cậu có hiểu sai về hai chữ 'đáng sợ' không đấy?

Thầy giáo thể dục dạy văn cho cậu à?" Vương Bàn Tử lại rên rỉ. "Bởi vì lũ rắn này dường như không muốn cắn chúng ta." Tiêu Dao đưa ra một lý do không thể phản bác.

Tiêu Dao nói xong, Shirley Yang và Tô Doanh đều khẽ gật đầu đồng ý.

Hồ Bái Nhất cũng phản ứng lại: "Diêu Tử nói đúng đấy, nếu lũ rắn này muốn cắn thì chúng ta đã chết không biết bao nhiêu lần rồi." Lý do này thực sự không thể phản bác, bầy rắn rõ ràng đã xuất hiện từ lâu, mọi người đều đang bị bịt mắt, muốn tấn công thì chẳng khó khăn gì. "Lạ thật, bầy rắn này đã phát hiện ra chúng ta rồi mà sao không có ý định tấn công nhỉ?

Chẳng lẽ vì chúng có lòng dạ lương thiện?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi. "Hoặc là, tôi nghi ngờ những âm thanh đó, thậm chí cả mùi máu tươi lúc nãy là ảo giác thì sao?" Shirley Yang đột nhiên hỏi một câu. "Từ khi bước vào hầm, tôi có cảm giác các giác quan của mình đang không ngừng thoái hóa.

Không biết mọi người có cảm nhận tương tự không?" Shirley Yang nói.

Người đầu tiên đáp lại là Sơ Nhất. "Đúng vậy, tôi cũng có cảm giác đó.

Mũi tôi vốn rất thính, mùi tanh tưởi trên người rắn nếu bình thường thì tôi đã ngửi thấy từ lâu rồi.

Nhưng mùi hôi thối trong hầm này quá nồng, không biết có phải bị ảnh hưởng không mà khi bầy rắn xuất hiện tôi lại không hề hay biết." Hồ Bái Nhất cũng nhíu mày: "Dương tham mưu trưởng nói đúng, tôi cũng cảm thấy vậy, vào hầm rồi cả người cứ trở nên lờ đờ hơn.

Ban đầu tôi cứ ngỡ là do bị bịt mắt." "Bịt mắt chắc chắn là một nguyên nhân, nhưng trong hầm này đúng là có sự kỳ lạ." Tiêu Dao lên tiếng. "Ngũ quan của tôi đang dần mất đi.

Khả năng Thính Âm Biện Huyệt của tôi ở đây cũng bị ảnh hưởng, cảm giác về các khe hở và vách tường đều không rõ ràng." "Thế giờ làm sao?

Hay là chúng ta cứ mở mắt ra nhìn cho xong." Vương Bàn Tử có chút sốt ruột. "Không sao!

Tuy ngũ quan bị tước đoạt, nhưng bầy rắn vừa rồi chắc chắn không phải ảo giác." Tiêu Dao khẳng định chắc nịch. "Toái Tinh Tịch Tà Đao của tôi có khả năng phá trừ ảo giác, nếu bầy rắn là ảo giác thì tôi chắc chắn sẽ nhận ra ngay." "Vậy giờ tính sao?

Tiếp tục đi tiếp à?

Tôi thấy trong lòng cứ không yên thế nào ấy." Minh Thúc lúc này là người nhát nhất. "Tiếp tục đi tiếp, tôi sẽ mở Thiết Lân Thuẫn, sát khí trên Toái Tinh Đao cũng đã phát ra rồi.

Mọi người lấy Kiếm Thần Quy và Ngọc Mão ra, trên đó cũng có tác dụng trừ tà trấn hung, lũ rắn không dám lại gần đâu." Tiêu Dao nhanh chóng phân phó. "Thế còn tôi?

Trên người tôi đâu có thứ gì trừ tà được đâu." Minh Thúc hốt hoảng nói. "Không sao, ông cứ đi ở giữa là được." Tiêu Dao đáp.

Trong số những người này, an toàn nhất thực ra lại là Tô Doanh.

Trên người cô có Vân Đài Kim Sí Phi Phong có thể ẩn giấu khí

tức, lũ rắn thậm chí còn chẳng cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Đồng thời, thanh đao Đại Việt Long Tước trên người Tô Doanh, dù trong đường hầm không dễ thi triển, nhưng sát khí trên đó, trừ Toái Tinh Tịch Tà Đao ra, là nặng nề nhất, không biết đã thấm bao nhiêu máu người trên chiến trường, đúng là một món hung khí.

"Tô Doanh, hiện tại tôi cần cô giúp một tay." Tiêu Dao nói một câu.

"Vâng." Tô Doanh khẽ đáp.

"Lát nữa tôi sẽ đốt một bánh pháo, dùng để thăm dò tình hình toàn bộ đường hầm.

Tiếng pháo nổ chắc chắn sẽ khiến bầy rắn kích động, anh Hồ tự vệ thì không vấn đề gì, nhưng anh cần để ý thêm đến Minh Thúc và A Hương." Tiêu Dao dặn dò.

"Yên tâm, cứ giao cho tôi." Tô Doanh đáp lời.

Tiêu Dao lập tức lấy từ không gian hệ thống ra mấy quả pháo nhị lôi tử.

Từ khi vào đường hầm, Tiêu Dao vẫn luôn suy nghĩ.

Theo tình tiết nguyên tác, đường hầm này dù có mở mắt đi chăng nữa cũng không gặp vấn đề quá lớn.

Chương 265

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã bỏ qua một bước.

Người bình thường vào đường hầm, mở mắt ra quả thực sẽ dẫn phát sự trừng phạt của núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi.

Nhưng bọn họ gồm Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử, thậm chí cả Minh Thúc và A Hương đều không phải người bình thường.

Tất cả đều dính phải lời nguyền Quỷ Động, trên người mang dấu vết hình nhãn cầu.

Theo nghi thức truyền thừa của Ma quốc cổ đại, những người mang lời nguyền nhãn cầu đều là vật tế hiến dâng cho xương cốt Xà Thần nơi vực sâu.

Đường hầm mọi người đang đi chính là lối dẫn đến tế đàn xương cốt Xà Thần.

Nói đơn giản, một đám vật tế đang tự giác đi về phía tế đàn.

Bầy rắn, với tư cách là một trong những yêu nô của Ma quốc cổ đại, cũng là hộ vệ sức mạnh tà ác của tế đàn, tự nhiên sẽ không ra tay với những vật tế đang tự tìm đến.

Thực tế ở đoạn sau, Hồ Bái Nhất cũng đã khôn lỏi giật bỏ băng keo trên mắt.

Có điều ở tình hình hiện tại, Tiêu Dao không cách nào xác định liệu có giống như nguyên tác hay không, việc giật băng keo có dẫn đến chuyện gì đáng sợ hay không.

Sự biến hóa của núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi là điều không thể lường trước.

Biến số lớn nhất thực chất chính là Tiêu Dao và cả Tô Doanh nữa.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Minh Thúc, A Hương, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất đều có ấn ký lời nguyền nhãn cầu.

Trong mắt bầy rắn và núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi, cả nhóm đều là vật tế nên sẽ "an toàn".

Nhưng Tiêu Dao và Tô Doanh thì không, trên người hai người không những không có lời nguyền nhãn cầu mà còn xuất hiện hai loại dấu vết lời nguyền khác.

Một cái là Long Triền Thân (Rồng quấn thân), một cái là Phượng Nhiễu Hồn (Phượng vờn hồn), hoàn toàn khác biệt với lời nguyền nhãn cầu.

Tiêu Dao và Tô Doanh mang theo khí tức lạ xâm nhập vào đường hầm và tế đàn, liệu bầy rắn có dị động?

Núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi có phẫn nộ hay không?

Tất cả đều là ẩn số.

Tiêu Dao chỉ có thể tạm thời làm theo gợi ý ở cửa đường hầm là bịt mắt lại.

Khi đi được gần nửa đoạn đường, Tiêu Dao phát hiện đường hầm này đã xảy ra biến hóa cực lớn so với nguyên tác.

Ít nhất là loại tước đoạt ngũ cảm khủng khiếp này trong nguyên tác không hề xuất hiện.

Nếu cứ tiếp tục đi, cảm giác ngũ cảm sẽ bị phong bế phần lớn.

Một khi mất đi cảm giác, Tiêu Dao dù lợi hại đến đâu cũng khó đối phó với nguy hiểm sắp tới.

Cách phá cục duy nhất bây giờ là nhân lúc ngũ cảm chưa bị phong bế hoàn toàn, dùng phương pháp "Thính Lôi Tham Huyệt" để dò rõ địa

hình toàn bộ đường hầm.

Sau đó, Tiêu Dao sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đưa mọi người ra ngoài.

Cứ lững thững đi tiếp thì người ta sẽ phát điên mất.

Trong quá trình này chắc chắn bầy rắn sẽ cản trở, còn núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi là một biến số khổng lồ, nhưng lúc này Tiêu Dao không còn tâm trí đâu mà lo tới nó.

Sau khi đốt ngòi nổ pháo nhị lôi tử, Tiêu Dao ném nó về phía trước đường hầm.

Một tiếng nổ vang dội nhanh chóng truyền lại.

Không gian đường hầm này rất đặc thù, âm thanh dội lại rồi tụ tụ, không thể phân tán, giống như một bộ khuếch đại loa phóng thanh, tiếng pháo không hề giảm đi.

Những người khác đều bịt tai lại, bị tiếng nổ làm cho đầu óc choáng váng.

Tô Doanh dựng đứng thanh Đại Việt Long Tước đao, cả người hư đạp một bước, hai tay nắm chặt chuôi đao, một luồng sát khí ngút trời tỏa ra từ thanh đao.

Tiêu Dao một bên nghiêng tai lắng nghe tình hình trong đường hầm, một bên cầm khiên vác đao cảnh giác bầy rắn xung quanh.

Quả nhiên ngay khoảnh khắc pháo nổ, bầy rắn xung quanh khựng lại trong giây lát rồi đột ngột bùng phát.

Từ các khe hở trong đường hầm truyền ra vô số tiếng sột soạt, một số con thậm chí đã bò lên mặt đất, chỉ cách mọi người trong gang tấc.

Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều nhớ lời

Tiêu Dao, cầm Thần Quy kiếm và Ngọc Mão trong tay.

Tuyết Lỵ Dương tuy không có Ngọc Mão nhưng có chuỗi hạt Vạn Tuế Mãng Châu và Kim Cương Tán đã được Tiêu Dao cường hóa.

Ba người tạo thành một hình tam giác, bảo vệ Minh Thúc, A Hương và Sơ Nhất ở giữa.

Chốt chặn cuối cùng là một mình Tô Doanh.

Khoác trên mình Vân Văn Kim Sí phi phong, trường đao trong tay chỉ xuống đất, nơi cô đứng như một bức tường vô hình, bầy rắn trườn tới trong vòng bốn thước trước mặt cô đều dừng lại không dám tiến tới.

Nơi lưỡi đao Đại Việt Long Tước chỉ vào chính là cấm địa.

Tiêu Dao đứng ở vị trí đầu tiên càng bộc phát toàn bộ hỏa lực, trang bị trên người đều lộ ra.

Mục tiêu chính của bầy rắn là Tiêu Dao, phía trước, phía sau, trên dưới trái phải đều không biết có bao nhiêu rắn.

Ngoài tiếng động do bầy rắn phát ra, tiếng pháo vừa rồi cũng khiến vách động đường hầm phát ra những tiếng răng rắc ghê người, như tiếng lớp băng dày bị vật nặng ép xuống.

Tiêu Dao nhân lúc này, dựa vào kỹ năng Thính Lôi Biện Huyệt để dò xét tình hình đường hầm.

"Đi, theo tôi!" Theo tiếng hô của Tiêu Dao, mọi người bắt đầu chạy nhanh về phía trước.

Đoạn đường hầm phía trước dài ít nhất cả ngàn mét, hình dáng quanh co khúc khuỷu như một con rắn dài.

May mắn là không có đường rẽ.

Tiêu Dao dẫn đầu, thanh Toái Tinh Đao trong tay múa may liên tục,

thỉnh thoảng hất văng mấy con rắn không kịp né tránh.

Anh không sợ lũ rắn này, ngoài bộ trang bị có hiệu ứng trấn áp, kỹ năng Huyễn Lân và Bách Độc Bất Xâm của anh khiến rắn độc thông thường dù có tiếp cận được cũng không thể phá phòng.

Những người phía sau biết đây là thời khắc sinh tử nên bám sát Tiêu Dao chạy thục mạng.

Đường hầm dài dằng dặc, số lượng rắn càng lúc càng đông và hung tợn hơn, tiếng răng rắc áp bức cũng càng lúc càng rõ.

Thậm chí mọi người còn nghe thấy tiếng bước chân rất rõ ràng.

Tiếng bước chân rất lớn, khoảng cách giữa các bước xa hơn nhiều so với bình thường, nghe như một kẻ chân dài đang đuổi theo sau lưng.

Chương 266

Chính xác là không phải ở phía sau, mà là ở ngay trên đầu mọi người.

“Chạy mau, đừng để ý đến nó!” Tiêu Dao hét lớn.

Những người khác cũng dốc sức tăng tốc.

Không hiểu sao càng về sau mặt đất đường hầm càng trơn nhẵn, chỉ cần chạy nhanh một chút là có cảm giác trượt chân.

Hiện giờ ai nấy đều chạy hết tốc lực nên bắt đầu lảo đảo.

Chạy chưa được bao xa, A Hương thể chất yếu nhất ngã nhào, kéo theo cả Minh Thúc cũng ngã nửa người.

Sơ Nhất vội vàng đỡ hai người dậy.

Trong lúc đó, một con rắn đen từ khe đá chui ra, không biết phát điên thế nào mà lao thẳng vào giữa đám người.

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, tim Tiêu Dao thắt lại.

“Sơ Nhất!” Tiêu Dao lập tức quay lại.

Sơ Nhất lúc này mồ hôi đầm đìa, con rắn đen trên mu bàn tay trái đã bị anh dùng dao Tạng hất văng, nhưng hai vết răng đen ngòm đang không ngừng chảy máu đen.

Chỉ trong chớp mắt, mạch máu trên mu bàn tay Sơ Nhất đã chuyển sang màu đen.

Vô số lằn đen hiện lên trên tay trái và bắt đầu lan nhanh lên cánh tay.

Tiêu Dao phi thân trở lại, vỗ vào lưng một cái.

Con sâu béo vốn đang lờ đờ lập tức bay ra từ vai Tiêu Dao.

Không đợi dặn dò, nó đáp xuống vai Sơ Nhất, cắn một cái vào mạch máu to nhất trên cánh tay.

Ngay tức khắc, những lằn đen đang lan lên vai bị con sâu béo hút sạch vào miệng.

Mất khoảng một hai phút, hắc tuyến trên tay trái Sơ Nhất đã bị hút sạch.

Tiêu Dao nhanh chóng lấy từ không gian hệ thống ra một ít sợi Thiên Niên Nhục Quế, vò nát rồi nhét vào miệng Sơ Nhất.

Sơ Nhất vẫn tỉnh táo, biết Tiêu Dao cho mình thuốc giải nên vội vàng nhai nuốt.

Một chuỗi thao tác của Tiêu Dao và con sâu béo chỉ mất hai ba phút đã hóa giải được kịch độc.

Nhưng dù vậy, tay trái Sơ Nhất lúc này đã như cành cây khô, không còn một tia huyết sắc, tuy thịt không bị thối rữa nhưng khí huyết và cơ nhục đã mất sạch, chỉ còn lại lớp da mỏng bọc xương.

Tiêu Dao trợn mắt giận dữ.

Tay trái của Sơ Nhất không giữ được rồi.

Sơ Nhất lại rất thoáng: "Anh em, tôi nhặt lại được cái mạng là may rồi, mất tay trái thì vẫn chăn cừu bắn sói được, không sao đâu." "Diêu Tử, phải đi nhanh lên, tôi cảm giác bầy rắn sắp không trấn áp nổi nữa, có dấu hiệu phát cuồng rồi." Hồ Bái Nhất hét lên.

Tiêu Dao thừa hiểu điều đó, ba người Hồ Bái Nhất dù có Thần Quy kiếm cộng thêm uy lực của Ngọc Mão và Kim Cương Tán cũng không ngăn nổi bầy rắn.

Anh đành nén đau buồn, lao nhanh về phía trước.

Mất thêm hai ba phút nữa, phía trước đường hầm, trên mặt đất và vách động tụ tập một lượng lớn rắn độc.

Tiêu Dao quát lên một tiếng, vung đao chém xuống.

Mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa, Tiêu Dao chém ra một con đường máu giữa bầy rắn.

Có điều bầy rắn dường như bị tiếng động trong vách đá và tiếng bước chân khổng lồ kia kích thích nên bắt đầu phát cuồng, con đường Tiêu Dao vừa mở ra lập tức bị lấp đầy lại.

Lũ rắn độc bắt đầu điên loạn, tuy e sợ uy áp từ Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao của Tiêu Dao không dám xông lên trước, nhưng lại chực chờ lao vào những người phía sau.

Lúc này, trên đầu Tiêu Dao vang lên tiếng rắc một cái, dường như bước chân khổng lồ kia đã dừng lại ngay trên đỉnh đầu anh.

"Mẹ kiếp nó chứ!" Tiêu Dao cảm thấy đường đi phía trước bị bầy rắn chặn cứng.

Không phải vài trăm hay vài ngàn con nữa, đoạn đường hầm chỉ còn hơn trăm mét nhưng rắn độc chất đống như núi, sắp làm nghẽn cả đường hầm.

Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao của Tiêu Dao dù tỏa ra uy áp tối đa thì lũ rắn cũng không còn chỗ mà né.

Một đao chém xuống tuy chết nhiều nhưng xác rắn chất đống tại chỗ vẫn khó đi qua.

Nếu cố xông qua, một mình Tiêu Dao trèo qua núi rắn thì không vấn đề gì, nhưng còn những người khác thì sao?

Chưa kể đến tiếng bước chân ngay trên đầu kia nữa.

"Núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi!

Cho mặt mũi còn không nhận à?

Cái loại tà thần rác rưởi mà cũng dám lộng hành trước mặt Phát Khâu Thiên Quan sao?" Tiêu Dao mắng một câu rồi mở mắt ra.

Trước mắt là lớp lớp rắn độc chồng lên nhau như một núi thịt.

Lũ rắn này toàn thân đen nhánh, vảy lấp lánh ánh kim loại.

Trên đầu có một cái mào thịt nhỏ như mào gà, chính giữa trán có một vảy màu đỏ tươi trông như một nốt đỏ.

Tất cả lũ rắn đều nhe răng trợn mắt với Tiêu Dao.

Xung quanh và vách động phía trên không biết từ lúc nào đã biến thành màu trắng bán minh, nhiều chỗ trơn nhẵn vô cùng.

Thỉnh thoảng có những chỗ sứt mẻ lộ ra những chùm tinh thể khoáng vật bên trong, đầu nhọn hoắt như răng nanh của sinh vật nào đó.

Trên đầu Tiêu Dao là một bóng đen khổng lồ.

Nhìn hình dạng không giống bàn chân, mà giống như một bàn tay cực lớn.

Ở các hướng khác cũng có vài dấu bàn tay đen khổng lồ tương tự.

Không lẽ cái núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi này là một loại tà linh bốn chân chạm đất?

Tiêu Dao hừ lạnh một tiếng, lấy từ không gian hệ thống khẩu súng máy hạng nặng trên con nhện cơ quan ra.

"Cho mặt không lấy đúng không?

Thật sự coi tiểu gia đây ăn chay chắc?" Tiêu Dao nhìn lượng đạn còn lại của súng máy, vẫn còn tới cả vạn viên.

Chương 267

Anh quay lại hét lớn: "Mọi người bịt tai lại!" Trong đường hầm hẹp và kín thế này, không thể dùng xăng hay đạn cháy vì sẽ gây thương tích lớn cho chính mình, nhưng đạn thông thường thì dư sức.

Tiếng súng vang lên, núi rắn đen phía trước lập tức dâng lên những đợt sóng máu.

Lúc này, một loạt âm thanh thông báo từ hệ thống vang lên. [Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Vũ xà núi Kích Lôi - Tịnh Kiến A Hàm thành niên, nhận được 500 điểm khí vận.] [Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Vũ xà núi Kích Lôi - Tịnh Kiến A Hàm thành niên, nhận được túi độc Tịnh Kiến A Hàm.] Có thu hoạch ngoài ý muốn sao?

Trước đó Tiêu Dao cũng đã giết nhiều rắn đen nhưng không có thông báo hệ thống, xem ra phải giết được Vũ xà núi Kích Lôi trưởng thành mới tính.

Tỷ lệ con trưởng thành không nhiều, khoảng vài chục con mới có một con, nhưng không chịu nổi số lượng rắn khổng lồ trong núi rắn này.

Những viên đạn súng máy gầm rú xé nát huyết nhục, mỗi viên đạn có thể xuyên qua mấy con, thậm chí mười mấy con rắn độc.

Trong chốc lát, cả đường hầm tràn ngập mùi máu tanh nồng.

Núi rắn vơi đi rõ rệt, Vũ xà liên tục bị tiêu diệt, số lượng giảm mạnh.

Tuy phần lớn Vũ xà không bỏ chạy, nhưng cứ đà này thì núi rắn sẽ sớm bị súng máy quét sạch.

Đúng lúc này, bóng đen khổng lồ trên đỉnh đường hầm động đậy.

Bóng đen rõ ràng rất tức giận, bàn tay phía trước đập mạnh vào đỉnh động làm đá vụn rơi lả tả.

Đồng thời, một bóng đen khổng lồ to như chiếc xe buýt từ từ đè xuống.

Thật là một khuôn mặt lớn kinh người...

Tiêu Dao nhìn xuyên qua vách đá bán minh, thấy một khuôn mặt mờ ảo xuất hiện phía trên.

Theo lý thường thì chuyện này không thể xảy ra.

Vách đá sâu trong núi lớn chứ có phải ống dẫn đâu.

Hiện giờ vách đá biến thành bán minh và phát sáng nhẹ, nếu phía trên là khoảng không thì quãng thời gian cả nhóm đi xuống từ miệng núi lửa chẳng lẽ là công cốc?

Trong nhất thời Tiêu Dao cũng không rõ phía trên vách đá là khoảng không có quái vật khổng lồ đang nằm nhìn xuống, hay là một loại tà linh tồn tại trong lớp đá đang nhìn chằm chằm mọi người.

Tiêu Dao cất súng máy vào nhện cơ quan, rồi rút Toái Tinh Đao gõ mạnh lên Thiết Lân Thuẫn.

Từng đợt uy áp tán ra tứ phương tám hướng, khiến lũ rắn đen lẩn trốn trong mọi ngóc ngách khe hở của đường hầm biến mất sạch sẽ.

Đã không biết là vật sống hay tà linh thì cứ đâm thử một đao xem sao.

Tiêu Dao nhìn vách đá, bất ngờ nhảy vọt lên khỏi mặt đất, lao thẳng tới đỉnh vách đá, cắm thẳng thanh Toái Tinh Tịch Tà Đao vào bóng đen trên đó.

Thanh đao cắm ngập đến chuôi, cả vách đá lập tức phát ra tiếng răng rắc vỡ nát.

Đi kèm với đó là một tiếng gầm rú đau đớn như dã thú vang vọng khắp đường hầm.

Tiêu Dao rút đao, đáp xuống mặt đất.

"Chạy mau, đường hầm này sắp sập rồi." Tiêu Dao bình tĩnh nói.

Những người khác nghe vậy mặt mày cắt không còn giọt máu, vì không ai biết đường hầm còn dài bao nhiêu, nếu sập thật thì sẽ bị chôn sống dưới lòng đất sâu cả trăm mét, muốn bò ra còn khó hơn lên trời.

"Diêu Tử à, cậu rảnh rỗi đâm nó làm gì, nó muốn nhìn thì cho nó nhìn, mình cây ngay không sợ chết đứng mà." Vương Bàn Tử vừa chạy vừa cằn nhằn.

"Chạy nhanh đi, không thì một đao sau tôi đâm chết anh đấy." Tiêu Dao hậm hực đáp.

Tô Doanh chạy đến bên cạnh Tiêu Dao: "Cái thứ vừa rồi rốt cuộc là gì?

Vật sống sao?" Tiêu Dao nắm tay Tô Doanh kéo đi: "Cái thứ đó chắc là núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi trong truyền thuyết của Ma quốc, là vật sống không sai, nhưng không phải vật sống theo cách hiểu thông thường, chuyện này hơi phức tạp, ra ngoài rồi nói." Sau đó Tiêu Dao dừng lại, kéo Minh Thúc, để Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương dìu A Hương, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử dẫn đầu, Sơ Nhất đoạn hậu.

Chẳng mấy chốc, nhóm Hồ Bái Nhất đã thấy cửa đường hầm ở phía trước không xa.

Đó thực chất là điểm cuối của đường hầm, một bức tường đá lớn chặn đứng lối đi.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cuống quýt quay lại hỏi Tiêu Dao: "Diêu Tử, đường đâu?

Hết đường rồi à?" Tiêu Dao ở phía sau hét lớn: "Phía dưới, cái giếng nghiêng ở phía dưới!" Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử vội chạy tới sát vách đá, mới phát hiện cạnh đó có một khối đá hoa cương lớn cao bằng đầu người, màu sắc sém giống vách đá nên lúc đầu không nhận ra.

Dưới khối đá đó là một miệng giếng vô cùng quỷ dị.

Miệng giếng không thẳng đứng mà nghiêng một góc.

Bên trong chất liệu cũng là loại khoáng thạch trắng giống như trong đường hầm, nhưng hình dạng giếng rất vặn vẹo, đường dốc đi xuống chỗ thì xoáy theo chiều kim đồng hồ, chỗ thì ngược lại, có đoạn lại uốn lượn như sóng.

Nói chung nhìn không giống một miệng giếng bình thường.

Quanh miệng giếng có nhiều mảnh gỗ đen mục nát, có lẽ ngày xưa từng có sàn gỗ hoặc cầu thang.

Thành giếng, đặc biệt là phần đáy, bị vật gì đó ma sát đến mức trơn bóng như được đánh bóng.

Liên tưởng đến việc đây là lối vào tế đàn, nơi cuối cùng vật tế đi qua, rõ ràng ngày xưa không biết bao nhiêu ngàn vạn nô lệ vật tế đã bị xua đuổi vào cái giếng này, trượt xuống mà tạo thành.

Góc nghiêng của giếng hơi lớn, lại không nhìn rõ độ sâu, Vương Bàn Tử nhìn mà thấy bủn rủn chân tay.

"Không kịp nữa đâu Bàn Gia, mau xuống đi, anh đi tiên phong, đường hầm phía sau sắp sập đến nơi rồi." Tiêu Dao hét lớn.

Đi tiên phong vào một nơi chưa biết là hành động cực kỳ rủi ro, Vương Bàn Tử nghiến răng, tự nhủ mình da dày thịt béo rồi nhắm mắt trượt xuống.

Tiêu Dao và Tô Doanh nhanh chóng giúp Minh Thúc và A Hương xuống.

Có Vương Bàn Tử đi trước dẫn đường, việc xuống sau tương đối an toàn, Tiêu Dao lần lượt để Minh Thúc, A Hương và Sơ Nhất xuống trước.

Cuối cùng Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng trượt xuống.

Khi còn lại mình Tô Doanh, tiếng sập đổ kinh thiên động địa vang lên từ phía sau, nghe như tiếng thủy tinh hoặc băng vỡ vụn.

Đá vụn và bụi bặm cuồn cuộn phun ra.

"Xuống mau!" Tiêu Dao nói với Tô Doanh.

Tô Doanh nhìn Tiêu Dao một cái, ánh mắt đầy vẻ lo lắng nhưng không nói gì, trực tiếp trượt xuống.

Tiêu Dao đợi mọi người xuống hết mới xoay người nhảy vào giếng giữa làn khói bụi và đá lở.

Ngay khoảnh khắc vào giếng, anh loáng thoáng thấy trên đỉnh đường hầm đang sụp đổ có một bóng đen lù lù bước ra từ trong bụi bặm, nhưng rồi bóng đen đó lại biến mất vào trong vách đá.

Chương 268

Giếng nghiêng đi xuống khoảng mười mấy mét thì trở nên rất rộng rãi, rộng tới sáu bảy mét như miệng loa.

Càng xuống không gian càng lớn, đến đáy là một không gian địa hạ khổng lồ.

Độ dốc khoảng bốn mươi lăm độ, người khó mà đứng vững để đi bộ, nhưng cũng không bị rơi thẳng xuống mà chỉ trượt nhanh.

Nhiều chỗ có những bậc thang thô sơ do con người đục đẽo, nhưng trải qua ngàn năm chúng đã mòn vẹt, không còn tác dụng kê chân mà chỉ tổ làm xóc nảy.

Tuy không dùng để dẫm được nhưng tác dụng xóc nảy thì cực kỳ rõ rệt.

Khi trượt xuống, Tiêu Dao nghe thấy tiếng la oai oái của Vương Bàn Tử và Minh Thúc suốt dọc đường.

Cứ trượt được một đoạn là cảm giác nội tạng sắp văng ra ngoài, não bộ thì nhừ tử như hồ dán.

Còn xương cụt thì khỏi nói, chắc nát bấy rồi.

May mà đoạn dốc có bậc thang không dài, không thì Tiêu Dao cũng chịu không thấu.

Tiếp tục trượt xuống, không gian xung quanh bắt đầu xuất hiện những khoáng thạch thủy tinh nhẵn nhụi.

Những khoáng thạch này như những tấm gương đa diện khiến người ta hoa mắt chóng mặt khi trượt nhanh qua.

Đến khi chạm đáy, ngay cả người sắt như Tiêu Dao cũng thấy hơi

đuối.

Đi thêm một chút nữa, Tiêu Dao kinh hãi nhận ra con đường phía trước biến mất.

Rõ ràng phía trước là một vực thẳm!

Tim Tiêu Dao thắt lại, chẳng lẽ mọi người xuống trước đều rơi xuống hết rồi sao?

Không lẽ vất vả đến tận đây lại bị đoàn diệt ở cái máng trượt và vực thẳm này?

Thấy mình sắp lao xuống vực, Tiêu Dao vội dùng hai tay chống xuống, thấy tốc độ đã giảm hẳn.

Hóa ra đoạn cuối cùng độ dốc đã giảm đi rất nhiều, lực ma sát của bề mặt đá cũng lớn hơn hẳn.

Ở đây xuất hiện nhiều tảng đá, Tiêu Dao vươn tay chộp lấy một khối đá nhô ra để hãm đà.

Đúng lúc đó, hai bàn tay vươn ra giữ chặt lấy anh.

Tiêu Dao nhìn lại, thì ra là Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương.

Hai người cũng kịp thời hãm lại nên không bị rơi xuống.

Hai cô đang hộ tống A Hương nghỉ ngơi ở một khoảng đất bằng phẳng hơn cạnh đó.

Sơ Nhất cũng đang ngồi chống tay cạnh bên.

Chỉ có Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Minh Thúc là không thấy đâu.

“Lão Hồ và Bàn Tử đâu rồi?” Tiêu Dao vội hỏi.

“Bàn Tử và Minh Thúc chắc là rơi xuống vực rồi, lão Hồ đi tìm người.

Tôi lo anh cũng không dừng lại được nên đợi ở đây.” Tô Doanh nói.

Tiêu Dao gật đầu, đồng thời bắt đầu quan sát kỹ không gian phía dưới.

Toàn bộ không gian giống như một hầm mỏ khổng lồ vô tận, trần hang cao khoảng bảy tám mươi mét, thỉnh thoảng có nước nhỏ xuống.

Rõ ràng nơi này vẫn nằm dưới hồ nước ngầm.

Nghĩ đến một hồ nước khổng lồ treo ngay trên đầu, Tiêu Dao cảm thấy bất an.

Trên trần hang bất ngờ có những tia sáng, vì khắp nơi đều là mạch khoáng thủy tinh.

Những khối thủy tinh này treo ngược từng chùm trên trần hang, tuy có khoảng cách nhưng vẫn thấy rõ chúng sắc nhọn như mũi tên, ngọn thương, con nhỏ cũng dài hai ba thước, con lớn phải dài tới bốn năm mét.

Những thứ này mà rơi xuống từ độ cao bảy tám mươi mét cộng với trọng lượng bản thân thì khi chạm đất chẳng khác gì một quả bom khổng lồ.

Người bị trúng chắc chắn bẹp dí, đến xe bọc thép cũng phải nát bấy.

Bề mặt thủy tinh như gương phản chiếu ánh sáng.

Nơi Tiêu Dao và mọi người đang đứng là một mặt bằng tương đối bằng phẳng ngay lối ra.

Đi thêm vài mét nữa là một vực đá đứt gãy.

Bên dưới sâu bao nhiêu không ai rõ, vì cách vực khoảng một hai mét có một lớp sương mù trắng dày đặc bồng bềnh.

Lớp sương mù này đặc như sữa, như thể chất lỏng có thực, thỉnh thoảng có giọt nước rơi vào tạo thành những gợn mây khiến người ta lầm tưởng là mặt nước trắng xóa.

Lớp sương này trông không giống hơi nước đơn thuần, mà là sự pha trộn giữa bụi khoáng và một loại khí đặc biệt, hoàn toàn không xuyên thấu, vô cùng nặng nề.

Toàn bộ không gian giống như một hồ nước kết thành từ những đám mây trắng.

Chính giữa hồ mây đó là một đỉnh núi nhọn.

Toàn bộ ngọn núi có màu vàng, ôn nhuận dị thường, trông giống như mỡ của loài động vật nào đó.

Tại mép mặt bằng lối vào, có một hóa thạch thân cây hoặc dây leo to khoảng hơn một mét nối liền mặt bằng với ngọn núi vàng giữa hồ mây.

Lúc này, Hồ Bái Nhất đang đứng trên cây cầu đá hẹp đó, nhìn xuống hồ mây phía dưới, thỉnh thoảng lại hét lên một tiếng.

Tuyết Lỵ Dương sắc mặt trắng bệch, Minh Thúc thì chưa nói, nhưng Vương Bàn Tử có tình cảm rất sâu đậm với Dương tham mưu trưởng.

Cộng thêm Tiêu Dao, mấy anh em đã cùng sinh ra tử bao lần, nếu Vương Bàn Tử thực sự hy sinh ở đây thì thật khó chấp nhận.

Tuyết Lỵ Dương lo lắng nhìn những khối thủy tinh trên đầu, rõ ràng cô sợ dưới hồ mây kia cũng có những mạch thủy tinh sắc nhọn như trên trần.

Nếu vậy thì Vương Bàn Tử dù da dày thịt béo trượt xuống cũng sợ bị đâm xuyên tâm.

Sau khi Hồ Bái Nhất gọi mấy tiếng, Tiêu Dao đột nhiên loáng thoáng nghe thấy một tiếng đáp lại rất nhỏ.

Tiếng đáp lại nhanh chóng to hơn một chút.

“Lão Hồ quay lại mau, chắc là ở gần mép thôi.” Tiêu Dao hét gọi Hồ Bái Nhất đang lo sốt vó.

Hồ Bái Nhất vội chạy lại.

Chương 269

“Có chuyện gì vậy?” Anh lo lắng hỏi.

Tiêu Dao chỉ xuống dưới: “Lớp mây này chắc là có thể hấp thụ âm thanh, nên tiếng gọi và tiếng đáp đều rất nhỏ.” Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cùng áp sát mép vực, mới nghe thấy tiếng Vương Bàn Tử mờ mờ truyền lên.

Tiêu Dao nhanh chóng ném dây thừng xuống, rồi hét theo dây: “Bàn Gia, tôi đây, đi theo tiếng gọi!” Dây thừng cũng có thể truyền âm, tiếng đáp của Vương Bàn Tử bên dưới quả nhiên rõ hơn hẳn.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất thấy vậy cũng vội vã thả thêm dây, thêm dây là thêm cơ hội để Vương Bàn Tử tìm thấy.

Bên dưới mây mù che khuất nên tầm nhìn rất kém, Thiên Nhãn Thông của Tiêu Dao cũng không nhìn thấu được.

Tiêu Dao ném thêm ba cái đèn lưu ly xuống theo ba sợi dây.

Lúc này thực sự không dám ném pháo khói lạnh, vì không biết thành phần mây bên dưới là gì, lỡ phản ứng với khí từ pháo khói thì nguy.

Nhờ Tiêu Dao chỉ dẫn và đèn lưu ly, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng lảo đảo bò tới cạnh dây thừng.

“Minh Thúc sợ phát khiếp rồi, kéo ông ấy lên trước đi!” Tiếng Vương Bàn Tử truyền lên.

Chẳng mấy chốc Minh Thúc đã được Vương Bàn Tử móc vào dây bảo hiểm.

Mọi người bên trên đồng lòng kéo Minh Thúc lên.

Kéo lên rồi mới biết, độ cao dưới lớp mây không lớn, chỉ khoảng năm sáu mét, nên Minh Thúc không tốn mấy sức đã được đưa lên.

Lúc này ông ta đã ngất đi, không biết do sợ hay do bị ngã.

Tiêu Dao sờ thấy vẫn còn thở, liền lấy Bắc Địa Huyền Châu từ không gian hệ thống ra để dưới mũi ông ta.

Mùi của nó cực kỳ kích thích, Minh Thúc nhanh chóng tỉnh lại.

"Đây là đâu?

Vừa nãy tôi không rơi xuống địa ngục sao?

Mọi người đều ở đây à?" "Phi!

Có xuống địa ngục thì lão cũng đi một mình đi, nơi có tôi ở đây làm sao là địa ngục được?" Hồ Bái Nhất nói.

Ngay sau đó Vương Bàn Tử cũng được kéo lên.

Bàn Gia lúc này cũng mặt mũi tái mét, rõ ràng cú ngã vừa rồi đau điếng và cũng làm anh hú vía.

Đợi hai người ổn định, Tiêu Dao để mọi người nghỉ ngơi đôi chút tại mặt bằng lối vào.

Dù sao dọc đường thể lực tiêu hao không ít, lại còn bị một phen khiếp vía.

Đợi mọi người thở đều, Tiêu Dao dẫn đầu đi qua cầu đá hướng về ngọn núi vàng giữa hồ mây.

"Khi đi tốt nhất nên đi từng người một, cây cầu đá này chắc là hóa thạch của loài thực vật nào đó, nhìn có vẻ không chắc chắn lắm, giống dây leo hơn, đông người quá sợ nó không chịu nổi." Tiêu Dao dặn dò.

May mà cầu đá cũng rộng hơn một mét, không đến mức như đi

dây, ngay cả A Hương nhát gan nhất và Vương Bàn Tử sợ độ cao cũng thuận lợi đi qua.

"Chỗ này có chút giống Long Đan (Đan rồng) nhắc tới trong Tầm Long Quyết." Hồ Bái Nhất sau khi lên đến ngọn núi vàng thì quan sát kỹ rồi nói.

"Long Đan?

Long Đan ở đâu?" Vương Bàn Tử nghe thấy liền kích động ngay.

"Tôi nói là cả ngọn núi này chính là Long Đan." Hồ Bái Nhất giải thích.

"Lão Hồ bốc phét vừa thôi, Long Đan chẳng phải là một viên châu sao?

Ai lại thành một ngọn núi thế này?" "Thật sự có khả năng đó." Tiêu Dao chậm rãi nói, "Nhìn xem, nơi này chắc là ngay dưới Long Đỉnh, sinh khí hội tụ.

Phía trên có mây vờn, dưới đất có tiếng nước không dứt, theo thuyết Thanh Trúc Địa Khí thì đây chính là Long Đan." Mọi người đi vào trong lòng ngọn núi vàng.

Bên trong có một mặt bằng phẳng phiu, rõ ràng đã được con người tinh chỉnh.

Trên mặt đất có hai hồ nước không lớn, cạnh hồ có điêu khắc hình ác quỷ.

Xa hơn một chút là mấy chục bức tượng người bằng đá trắng cao lớn.

Những tượng đá này mỗi bức cao gần hai mét, trang phục không theo phong cách Thăng Long, diện mạo mờ ảo nhìn không rõ.

Mỗi tượng đá đều bưng một cái bát đá lớn.

Gặp mấy thứ này Vương Bàn Tử là tích cực nhất, nhưng khi Bàn Gia trèo lên xem thì phát hiện trong cái bát đá to như tô hải vị đó trống rỗng không có gì cả.

Lúc này, Hồ Bái Nhất lấy Phượng Hoàng Đảm ra.

Có điều cả Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhất thời đều không có ý tưởng gì, không biết phải làm thế nào mới giải trừ được lời nguyền trên người.

Cuối cùng Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy một bức phù điêu.

Cạnh những hình điêu khắc đó, dưới đất có một cái rãnh, có vẻ là nơi hành hình thời cổ đại.

Không biết có phải do giết người quá nhiều không mà dù đứng xa Tiêu Dao cũng cảm nhận được một luồng sát khí mãnh liệt.

Trong rãnh đá, màu sắc đã chuyển sang đỏ thẫm, lạc quẻ hoàn toàn với đá màu vàng nhạt xung quanh.

Sát khí trên cái rãnh đó quá nặng, bọn Hồ Bái Nhất nhìn một lúc cũng thấy không chịu nổi, vội dời tầm mắt đi.

"Cái chỗ này dùng để làm gì?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

"Chắc là để cổ nhân Ma quốc tế tự.

Thời thượng cổ, để khởi động nghi thức tế tự cần phải tiến hành hiến tế.

Nhìn hình dạng cái rãnh và màu sắc bên trong, chắc chắn phải giết người thì mới xong việc được." Tuyết Lỵ Dương thở dài nói.

"Vậy là trong số chúng ta bắt buộc phải có một người hy sinh làm vật tế thì mới giải được lời nguyền Mộ Trần Châu?" Vương Bàn Tử xác nhận lại.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu.

Rồi ánh mắt Vương Bàn Tử tự nhiên, không một chút do dự hay đắn đo, quay sang nhìn Minh Thúc.

Minh Thúc vừa mới tỉnh táo lại chưa lâu, vẫn còn đang trong trạng thái ngơ ngác, bị Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm mà nổi cả da gà.

Nhưng Minh Thúc dù sao cũng là lão gian thương, đầu óc nhanh nhạy nên biết Bàn Gia đang đánh chủ ý gì.

Chương 270

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương thì không chú ý lắm, hai người đang vây quanh bức phù điêu máu me bên cạnh.

Những hình điêu khắc đó vô cùng sống động, thể hiện rõ các chi tiết hành hình, có không ít người bị lột da một cách tàn nhẫn.

Tiêu Dao cũng chú ý đến những bức phù điêu này.

Nội dung phù điêu phân định rõ ràng giữa vật tế và vu sư.

Chỉ có điều hình tượng vu sư khiến Tiêu Dao cảm thấy phiền não bất an.

Lại là một kẻ trông cực kỳ giống người.

Dù phù điêu rất giản lược nhưng vẫn không che giấu được những đường nét luân khuếch gần giống với Tiêu Dao.

Toàn bộ quá trình tế tự xương cốt xà rất tàn nhẫn.

Đầu tiên tế ty sẽ cố định nô lệ vật tế lên cột đá, rồi dùng dao rạch một lỗ trên đỉnh đầu vật tế, sau đó dùng dao nhỏ cẩn thận lột da người từ vết rạch đó xuống.

Vật tế rõ ràng trước khi hiến tế đã được uống một loại chất lỏng giảm đau, nên trong quá trình tế tự, khi bị tế ty lột sạch da từ đỉnh đầu xuống vẫn chưa chết hẳn.

Lúc này tế ty mới thả nô lệ đã bị lột da vào rãnh đá để giết chết.

Sau khi giết xong, tế ty sẽ bế vật tế đến cạnh hồ nước.

Có hai hồ nước, một hồ đặt vật tế, hồ kia đặt Phượng Hoàng Đảm.

Vật tế và Phượng Hoàng Đảm phải được thả xuống hai hồ tương

ứng cùng một lúc.

Sự đồng bộ về thời gian dường như tượng trưng cho sự cân bằng sức mạnh mà nghi thức hiến tế này theo đuổi.

Toàn bộ quá trình giết người cực kỳ máu me, khiến ai nhìn vào cũng thấy ghê rợm từ tận đáy lòng.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương bắt đầu rầu rĩ.

Cả hai đều là những người bản tính lương thiện, bảo họ quyết định chọn ai đó trong đội làm vật tế để giải lời nguyền cho những người còn lại thì quả thực khó hơn lên trời.

Vương Bàn Tử thì chẳng chút do dự, nhìn chằm chằm Minh Thúc không rời mắt.

Đúng lúc đó, Sơ Nhất lên tiếng: "Xem cái thứ này là gì?" Tiêu Dao nghe vậy liền bước tới.

Thấy trước mặt Sơ Nhất là một chiếc bình thủy tinh cao khoảng một thước.

Cái bình này hai đầu to giữa thon, bên trong đựng cát mịn, là một cái đồng hồ cát dùng để tính giờ.

"Từ khi tôi vào tế đàn này, cát trong đồng hồ đã bắt đầu chảy, chắc chắn có cơ quan nào đó." Tiêu Dao nói.

Sơ Nhất lo lắng hỏi: "Nếu cát trong đồng hồ chảy hết thì chuyện gì sẽ xảy ra?" Tiêu Dao quan sát kỹ phần đỉnh đồng hồ cát.

Đỉnh đồng hồ thủy tinh nối liền với khối núi vàng, tại điểm nối có một khu vực màu đen.

Lúc đầu Tiêu Dao tưởng đó là vết đốm tự nhiên trên đá vàng, nhưng nhìn kỹ lại thì thấy nó giống như hình thể của sinh vật nào đó.

Bốn chân chạm đất, có một cái đầu giống con người.

Tiêu Dao lập tức nhớ lại chuyện vừa gặp trong đường hầm.

Lúc đó trên đỉnh đường hầm là bóng đen khổng lồ có bốn chi và khuôn mặt người.

Không biết hình vẽ này có liên quan gì đến thứ xuất hiện trong đường hầm không.

Nếu có liên quan thì logic rất rõ ràng.

Bóng đen đó đại diện cho núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi, khi cát chảy hết cũng là lúc núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi xuất hiện.

Hiện tại mọi người đang ở trong một không gian giống như hầm mỏ khổng lồ, trên đỉnh đầy mạch thủy tinh, xung quanh cũng toàn khoáng thạch.

Nơi này hoàn toàn là sân nhà của núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc điều khiển sức mạnh của khoáng thạch và núi non, nếu nó làm sập đống thủy tinh trên đỉnh xuống thì khác nào bom rải thảm khắp nơi.

Ngay cả Tiêu Dao trong tình cảnh này cũng không chịu nổi.

Những khối thủy tinh lớn kia nặng ít nhất một hai tấn, từ độ cao bảy tám mươi mét rơi xuống thì ai mà đỡ cho thấu.

"Ý là sao?

Tức là khi cát trong đồng hồ chảy hết, chúng ta đều phải chết à?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tiêu Dao khẽ nhếch môi: "Cũng không phải chết ngay, chắc là né được một lúc, nhưng cuối cùng e là cũng vậy." "Thế còn đợi cái gì nữa!" Vương Bàn Tử cuống lên, mắt nhìn Minh Thúc đã bắt đầu vẳn tia máu.

"Đồng hồ cát này cũng là một loại cơ quan, chỉ cần cát chảy hết,

cái thứ núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi tôi thấy trong đường hầm sẽ được thả vào tế đàn giống như hầm mỏ này." "Núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi là tà linh khống chế khoáng vật và núi non, ở nơi này nó có thể phát huy tối đa thực lực, chúng ta không còn chỗ mà trốn." "Nên trước khi cát chảy hết, chúng ta phải quyết định có hiến tế hay không, và nếu hiến tế thì dùng ai?" Tuyết Lỵ Dương giải thích chi tiết.

Mọi người nghe xong mặt mày xám xịt.

Những bức phù điêu bên rãnh đá cho thấy nghi thức hiến tế tàn nhẫn khiến ai nấy đều không thoải mái.

Nếu thực sự phải lấy người trong đội ra hiến tế, ai mà chịu cho nổi?

Tiêu Dao lạnh lùng nói: "Nhìn tốc độ chảy của đồng hồ cát, chúng ta chắc chỉ còn khoảng một tiếng đồng hồ để quyết định và hành động." Hồ Bái Nhất lúc này đứng ra: "Muốn quyết định thì tôi cũng hy vọng mọi người hiểu rõ ngọn ngành, trên cơ sở đó mới đưa ra quyết định cuối cùng." Trong Tinh Tuyệt cổ thành, bọn Hồ Bái Nhất đã tiếp xúc với Quỷ Động không đáy nơi chôn cất xương cốt xà, nhưng cư dân Ma quốc ở Ác La Hải Thành không gọi là Quỷ Động mà gọi là xương cốt Xà Thần.

Về lai lịch xương cốt Xà Thần này, Hồ Bái Nhất chỉ có thể giải thích đó là sức mạnh từ một không gian khác.

Sức mạnh trong vực sâu hoàn toàn là ký ức còn sót lại trong hài cốt Xà Thần.

Người Ma quốc tin rằng thế giới không ngừng sinh tử luân hồi, tất cả các thế giới đều liên kết với nhau, chỉ cần thông qua hiến tế không ngừng sẽ khiến thế giới trong ký ức Xà Thần giáng lâm xuống thế giới hiện thực.

Người Ma quốc cũng có thể đạt được sự vĩnh sinh ở thế giới khác đó.

Thậm chí một vài lý luận quỷ dị thô sơ của người Ma quốc cũng có thể được ấn chứng trong lý luận phong thủy truyền thống.

Trong phong thủy, thứ căn bản nhất không phải là long, sa, huyệt, thủy, hướng, đó chỉ là biểu tượng, là "thuật" trong phong thủy.

Căn bản của phong thủy chính là sự theo đuổi thiên nhân hợp nhất, âm dương điều hòa của cổ nhân.

Trong lý luận này cũng tồn tại âm dương nhị khí, giống như không gian ảo số trong ký ức xương cốt xà và thế giới hiện thực tương ứng lẫn nhau.

Ví dụ cụ thể nhất chính là thành phố ác mộng được huyễn hóa từ ký ức trong đại não Đệ Nhất Quỷ Mẫu của Ma quốc.

Thành phố ác mộng và Ác La Hải Thành ngoài đời thực có quan hệ âm dương tương sinh, vừa thật vừa ảo.

Chương 271

Âm dương nhị khí tuy chia làm hai cực nhưng có điểm giao tiếp.

Điểm giao thoa và dung hợp đó chính là ở trên Long Đỉnh.

Cũng là nơi "phượng hoàng" trong phong thủy ẩn náu.

Vị trí cụ thể nằm dưới lớp băng vĩnh cửu ở đèo Khắc Lạp Mễ Nhĩ thuộc dãy Côn Luân.

Long Đan trước mắt mọi người chính là nơi thiên địa giao hòa, âm dương giao giới.

Nghe đến đây Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn vô số mạch khoáng thủy tinh trên trần hang.

"Không sai, những mạch khoáng mà Diêu Tử nhìn thấy thực chất chính là nguồn cơn của mọi long mạch trên thiên hạ.

Nhìn xem, có mạch thì đen kịt, có mạch lại trong suốt lấp lánh, âm dương giao thoa tương sinh.

Một long mạch chết đi sẽ đi kèm với một long mạch mới xuất hiện." Hồ Bái Nhất thở dài một tiếng.

"Người Ma quốc tuy lý luận không rõ ràng nhưng cũng rất thông minh, dựa vào bản năng hay lý luận riêng mà tìm được nơi này để xây dựng tế đàn." "Chỉ có ở đây, thông qua nghi thức hiến tế, đặt nhãn cầu Xà Thần trong truyền thuyết vào hồ nước mới có thể cắt đứt liên hệ giữa hai giới âm dương, khiến không gian ảo số và không gian hiện thực tách rời." Vương Bàn Tử nãy giờ nghe đến ù cả tai: "Nếu đúng như vậy thì ấn ký nhãn cầu của tôi và cái thành phố Ác La Hải Thành huyễn hóa từ não người chết kia sẽ biến mất sao?" Tiêu Dao lắc đầu: "E là không, những thứ đó nằm giữa thực và ảo, nghi thức hiến tế chỉ

cắt đứt liên hệ giữa hai không gian, khiến chúng không còn mang theo sức mạnh của không gian ảo số nữa.

Nói đơn giản là lời nguyền mất hiệu lực, nhưng Ác La Hải Thành và ấn ký nhãn cầu vẫn tồn tại, chỉ là không còn gây hại, trở thành hiện thực hoàn toàn." Vương Bàn Tử gãi đầu: "Hóa ra trước đây nó không có thật à?

Tôi thấy cái ấn ký trên người mình thật lắm mà." Tiêu Dao kiên nhẫn giải thích: "Trước đây ấn ký nhãn cầu và thành phố ác mộng đều nằm giữa hư và thực, trên người anh thì là thực, nhưng nó lại kết nối với cái hư.

Vì thế tinh khí máu huyết trên người anh liên tục bị không gian ảo số hút đi, cuối cùng máu biến thành màu vàng kim, chết vì thiếu máu." Vương Bàn Tử rùng mình một cái: "Thế thì còn đợi gì nữa, mau làm đi thôi.

Chẳng phải vật tế đang có sẵn ở đây sao?

Phí lời làm gì?" Vương Bàn Tử nói giọng nhàn nhạt nhưng Minh Thúc cạnh bên sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ý của Vương Bàn Tử thì ai cũng hiểu.

Trong cả đội, người ít giá trị nhất lúc này chỉ có mình Minh Thúc.

Tiêu Dao thì khỏi nói, bộ ba Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử là một khối sắt rồi.

Tô Doanh hiện rõ là cùng hội với Tiêu Dao, Sơ Nhất là anh em của Tiêu Dao.

A Hương thì có thần thông Âm Dương Nhãn, tuy cơ thể yếu ớt nhưng lại có ích.

Chỉ còn lại Minh Thúc, vừa già vừa hèn lại gian trá, hở ra là kéo

chân sau cả đội.

Minh Thúc phản ứng lại ngay, nước mắt lưng tròng, lao lên nắm chặt tay Hồ Bái Nhất.

“Hồ lão đệ à, nhìn tôi xem, tuổi tác cũng đã cao, cái lời nguyền này theo tuổi của tôi thì phát bệnh cũng gần như chết rồi.

Nếu chết một mình tôi mà cứu được mọi người thì cũng đáng.” “Chỉ là tôi có chuyện không yên lòng, tôi chết rồi thì không ai chăm sóc A Hương.

Nó cô độc một mình, trên đời chỉ có tôi là người thân duy nhất, tôi chết rồi thì chẳng còn ai quản nó nữa.” Hồ Bái Nhất nghiêm túc gật đầu: “Minh Thúc yên tâm, nếu không được tôi sẽ nhờ Dương tham mưu trưởng đưa A Hương sang Mỹ, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô bé.” Minh Thúc cảm kích khôn cùng: “Nhân phẩm của Hồ lão đệ tôi tin tưởng, ngoài ra còn một việc, trước khi tìm xác ướp pha lê sông băng, tôi có được một số tình báo về lăng mộ của Cáp Mật Vương.” “Nghe nói trong kho báu của Cáp Mật Vương có một bộ chí bảo thiên hạ, Hoàng Kim kinh thư, mỗi trang kinh đều được làm bằng vàng ròng, bìa và nội dung bên trong đều khảm các loại đá quý.” “Tương truyền bộ kinh thư vàng đó có sức mạnh thần kỳ, nếu đọc kinh văn trên đó theo một trình tự đặc biệt, không những có thể chữa bách bệnh, vạn tà không xâm, mà còn có thể trường sinh bất lão.” “Kinh văn trên bộ kinh thư đó nếu đọc đúng cách còn có thể biết được tiền kiếp và hậu thế.” “Lúc đó tôi cân nhắc mãi, thấy xác ướp pha lê sông băng dễ bán hơn, rủi ro thấp hơn nên mới chọn nơi này, giờ nghĩ lại thực ra mộ Cáp Mật Vương rủi ro thấp mà thu hoạch lớn hơn nhiều.” “Tôi chết không sao, nhưng bí mật về mộ Cáp Mật Vương sẽ vĩnh viễn không ai biết được, phải theo tôi xuống mồ rồi.” Vẻ mặt Minh Thúc vô cùng bi thống, đặc biệt là khi nói về kho báu trong mộ Cáp Mật Vương, ông ta tỏ ra vô cùng tiếc nuối, rất có sức truyền cảm.

Vương Bàn Tử lập tức bị dao động: "Lão Hồ, Dương tham mưu trưởng, Diêu Tử, hay là chúng ta tính lại xem sao?

Vạn nhất lão gian thương này nói thật, mộ Cáp Mật Vương có kho báu thật thì ông ta chết rồi chúng ta mất sạch manh mối." Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương tự nhiên là không đồng ý.

Tiêu Dao thì mắt sáng lên, kinh thư vàng đọc đúng cách có thể thấy được tiền kiếp và hậu thế sao?

Vậy chẳng phải có thể thông qua nó để giải mã bí ẩn về tiền kiếp của mình, từ đó giải trừ lời nguyền Long Triền Thân trên người sao?

Tiêu Dao vừa nghĩ vừa vươn tay chộp lấy Minh Thúc.

Minh Thúc đang đắc ý, những người khác cũng đang nghe say sưa, không ngờ Minh Thúc từ đầu đã chẳng có ý tốt gì.

Nhân lúc mọi người không đề phòng, lão đã lẻn đến cạnh Hồ Bái Nhất, thò tay định cướp Mộ Trần Châu.

Lão Hồ vốn là người cực kỳ cảnh giác nhưng cũng không ngờ bị lão gian thương này suýt nữa đắc thủ.

Vạn nhất để Minh Thúc cướp mất Mộ Trần Châu, để bảo đảm an toàn cho bản thân, ai biết lão sẽ làm ra chuyện điên rồ gì, thậm chí ôm Mộ Trần Châu nhảy xuống hồ mây cùng chết chung cũng nên.

Mộ Trần Châu mà rơi xuống hồ mây bên dưới, muốn tìm lại giữa đám khoáng thạch chằng chịt và tầm nhìn kém kia cần rất nhiều thời gian.

Đến lúc tìm được thì cát trong đồng hồ đã chảy hết từ đời nào.

"Minh Thúc, ý gì đây?" Hồ Bái Nhất mặt tái mét, quát lớn với Minh Thúc.

Minh Thúc gian trá như quỷ, tính toán đủ đường nhưng cuối cùng

lại bị Tiêu Dao giữ chặt tay, lập tức cả người xìu xuống.

"Thôi xong, tôi Lôi Hiển Minh đen đủi, đáng lẽ không nên vào cái núi Kích Lôi này.

Muốn lấy tôi hiến tế chứ gì, làm đi.

Nhưng đừng hòng tôi tha thứ, làm quỷ tôi cũng sẽ ám theo các người." Minh Thúc càng nói vẻ mặt càng hung tợn.

"Ai bảo dùng lão đi hiến tế hả?" Trên mặt Tiêu Dao nở một nụ cười hồn nhiên.

Minh Thúc ngẩn người: "Không phải tôi?

Thế thì ai?

Đúng rồi, A Hương cũng được." Minh Thúc chợt thốt lên: "A Hương là tôi vất vả nuôi lớn, giờ cũng đến lúc báo đáp rồi, sức khỏe nó yếu như vậy, lát nữa ra ngoài chắc chắn cũng vướng chân tôi, A Hương là hợp nhất rồi." A Hương nghe vậy nước mắt lã chã rơi, ngẩn người ra không nói được lời nào.

Tô Doanh đến ôm lấy vai A Hương: "Diêu Tử sẽ không đồng ý đâu." Tiêu Dao cười cười: "A Hương làm vật tế cũng không được." Lúc này Hồ Bái Nhất nghiến răng đứng ra: "Dù sao thì việc chọn ai làm vật tế cũng chẳng ai phục ai, hay là cả đám rút thăm đi, tôi, Bàn Tử, Diêu Tử và Minh Thúc, năm người đàn ông chúng ta rút thăm, trúng ai người đó chịu." Minh Thúc nghe vậy vẻ mặt đắn đo, rõ ràng là có dao động.

Nhưng lúc này lão không có vốn liếng để mặc cả, tuy thấy cách này rủi ro lớn nhưng cũng không còn cách nào khác, đành gật đầu.

Vương Bàn Tử cũng nghiến răng đồng ý: "Mẹ nó chứ, tôi không tin cái tay Bàn Gia tôi lại xúi quẩy đến thế." Sơ Nhất tự nhiên cũng không có ý kiến.

Tiêu Dao lại lắc đầu: “Không cần, tôi không cần rút thăm, vật tế tôi đã chuẩn bị sẵn rồi, không cần dùng người sống.” “Cái gì?” Câu nói của Tiêu Dao khiến Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Minh Thúc đều sững sờ.

“Vật tế?

Có vật tế rồi?

Không phải người sống?

Có thể sao?” Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Tiêu Dao mỉm cười: “Vừa nãy nhìn bức phù điêu cạnh rãnh đá, thực ra mọi người đã nhìn nhầm một chút.

Những nghi thức đó quả thực tàn nhẫn, nhưng vật tế thực sự lại không phải là máu tươi và sinh mạng của nô lệ.” Hồ Bái Nhất hỏi: “Vậy rốt cuộc là gì?

Chương 272

Không lẽ là da người?

Tôi thấy trên phù điêu có hình lột da." "Không phải da người." Tiêu Dao lắc đầu, lấy từ không gian hệ thống ra một thứ.

Đó là hai viên châu, màu đỏ như máu, trên đó dường như có vân nhưng nhìn không rõ hoa văn là gì.

"Thứ gì vậy?

Dùng hai viên châu này để hiến tế sao?" Hồ Bái Nhất hỏi.

Tuyết Lỵ Dương cũng nhíu mày đầy nghi hoặc: "Đây là nhãn cầu sao?" Tiêu Dao gật đầu: "Không sai, đây là nhãn cầu của Đệ Nhất Quỷ Mẫu, cũng chính là xác ướp pha lê sông băng dưới Cửu Tầng Yêu Lâu." "Lúc tôi khai quật xác ướp pha lê sông băng, cái xác đó không có đại não và nhãn cầu." Sau khi Tiêu Dao nói xong, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Minh Thúc đều chìm vào hồi ức.

"Đại não Quỷ Mẫu ở đâu tôi không rõ, theo tôi đoán chắc là ở nơi sâu nhất của tế đàn thành phố Ác La Hải Thành ảo huyền.

Nhưng không sao, chỉ cần tôi hiến tế ở đây, đại não Quỷ Mẫu sẽ biến trở lại thành não người bình thường, chắc chỉ vài ngày là thối rữa thôi." Tiêu Dao cầm hai viên châu trên tay.

"Nhãn cầu Quỷ Mẫu không rõ lý do gì mà rơi xuống sông băng địa hạ, rồi theo dòng chảy đến hồ nước ngọt trên đầu chúng ta." "Vua cá trắng râu dài và Ban Văn Giao Vương trong hồ đều tranh giành hai viên châu này." "Nếu tôi không đoán lầm thì dùng hai nhãn cầu này làm nội đan, thậm chí có thể hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, khai mở

linh trí để trở thành yêu sùng thực sự." "Đáng tiếc là hổ đấu tất có thương vong, cuối cùng tuy vua cá trắng lấy được nhãn cầu Quỷ Mẫu nhưng cũng bị Ban Văn Giao đả trọng thương." Tiêu Dao cười khiêm tốn: "Cơ duyên xảo hợp mà tôi có được hai viên châu này." "Có thể nhìn kỹ, vật tế thực sự trong nghi thức tế tự chính là những nô lệ đã được chuyển hóa qua tà thuật, mang đầy nhãn cầu mang sức mạnh oán niệm." "Nguồn gốc tà thuật ở Tạng Địa có thể bắt nguồn từ nghi thức hiến tế nô lệ cho xương cốt xà của Ma quốc." "Nghi thức hiến tế có thể cân bằng sức mạnh của Mộ Trần Châu thì tính mạng của tôi không có tác dụng, thậm chí nhãn cầu của tôi cũng không ích gì, chỉ có thể dùng nhãn cầu Quỷ Mẫu thôi." Tiêu Dao nhìn Hồ Bái Nhất rồi nói: "Thời gian không còn nhiều, chúng ta cùng lúc đặt Mộ Trần Châu và nhãn cầu Quỷ Mẫu vào hồ nước, nghi thức hiến tế sẽ hoàn thành." Tiêu Dao vừa dứt lời, chưa đợi Hồ Bái Nhất phản ứng, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lớn: "Diêu Tử, lão Hồ nhìn kìa, cái đồng hồ cát kia bị chập mạch rồi à?" Tiêu Dao quay đầu nhìn đồng hồ cát, khóe miệng lập tức giật giật mấy cái.

Cát trong cái đồng hồ đó không biết phát điên gì mà lại chảy xuống nhanh như chớp.

Nhìn lượng cát còn lại ở tầng trên, chưa đầy một hai phút nữa là sẽ chảy hết sạch.

Mẹ kiếp, cái dòng thời gian ở thế giới này đúng là quỷ dị, vốn dĩ ít nhất cũng phải có nửa tiếng đồng hồ để làm màu, thậm chí còn có cơ hội vơ vét cái Long Đan gì đó xem có đồ tốt không.

Hiện tại xem ra thế giới này căn bản không cho Tiêu Dao cơ hội đó. "Nhanh lên!

Thời gian trên đồng hồ cát sắp hết rồi!" Tiêu Dao hét lên một tiếng, sau đó lập tức kéo Hồ Bái Nhất, cả hai chạy tới bên cạnh hồ

nước.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất có động tác đều rất nhanh, gần như cùng lúc đặt nhãn cầu Sơ đại Quỷ Mẫu và Mộc Trần Châu vào trong hai hồ nước trên tế đàn.

Một luồng dao động năng lượng cực kỳ quỷ dị từ trên hồ nước tán ra.

Vô thanh vô tức, nhưng Tiêu Dao lại cảm nhận được vô cùng rõ nét.

Luồng năng lượng đó sau khi tứ tán ra, cư nhiên không hề có dấu hiệu suy giảm, Tiêu Dao thậm chí nghi ngờ sức mạnh này sẽ bao quanh toàn thế giới.

Cảm giác huyền diệu đó thật khó diễn tả bằng lời.

Chỉ có điều ngoại trừ Tiêu Dao ra, những người khác đều không có cảm giác gì.

Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng đã chạy tới bên hồ nước. "Sao rồi?

Nghi thức hoàn thành chưa?" Vương Bàn Tử gấp gáp hỏi.

Hồ Bái Nhất cũng ngơ ngác, không có một chút cảm giác nào, anh vạch lớp áo trên vai ra nhìn, cũng không phát hiện thấy thay đổi gì, ấn ký hình nhãn cầu vẫn tồn tại.

Hồ Bái Nhất nhìn về phía Tiêu Dao.

Tiêu Dao chau mày: "Nghi thức đã hoàn thành, lời nguyền trên người chắc hẳn cũng được giải trừ rồi, nhưng sự việc hình như vẫn chưa kết thúc." Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử đều lộ vẻ căng thẳng.

Đi suốt cả quãng đường, mọi người đều đặt hy vọng cực lớn vào

việc dùng Mộc Trần Châu giải trừ lời nguyền, nếu đến giây phút cuối cùng lại xảy ra sai sót, không cách nào giải được lời nguyền thì tâm lý mọi người sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Tiêu Dao lắc đầu: "Quả thực chưa kết thúc, nhưng chuyện về lời nguyền Quỷ Động đã xong rồi, tiếp theo là chuyện của tôi và Tô Doanh." Hồ Bái Nhất ngẩn người: "Chuyện của chú và Tô Doanh?

Lời nguyền trên người sao?" Tiêu Dao gật đầu, chỉ tay vào Mộc Trần Châu và nhãn cầu Sơ đại Quỷ Mẫu trong hồ nước.

Mộc Trần Châu còn có tên là Phượng Hoàng Đảm, lúc này viên châu được bao phủ bởi một lớp lửa trong suốt, văn lộ trên viên châu cũng bắt đầu không ngừng lưu động.

Nhìn qua giống như một hành tinh nào đó trong vũ trụ, cũng giống như một thiên hà vậy.

Màu sắc giữa viên châu đậm dần, thâm thúy như một hố đen.

Cùng lúc đó, trong hồ nước bên cạnh phát ra những tiếng nổ vỡ vụn.

Đôi nhãn cầu của Sơ đại Quỷ Mẫu đột nhiên đầy vết rạn, sau đó nứt toác ra.

Bên trong chảy ra một tia dịch thể màu đỏ.

Dịch thể màu đỏ ngay lập tức nhuộm hồng cả hồ nước, đồng thời nước trong hồ cũng bắt đầu sủi bọt nhanh chóng, dường như dịch thể bên trong đang sôi trào. "Mọi người lùi lại phía sau một chút." Tiêu Dao nói một câu.

Nhóm Hồ Bái Nhất vội vàng thối lui.

Lúc này, Mộc Trần Châu ở hồ bên kia bay lên không trung phía trên hồ nước nhãn cầu Quỷ Mẫu.

Nước hồ đang sôi trào lập tức bốc lên từng trận hơi nước, những hơi nước đó đều bị Mộc Trần Châu hấp thụ sạch sẽ.

Chẳng bao lâu sau, toàn bộ nước trong hồ đều bốc hơi sạch, hai con mắt của Sơ đại Quỷ Mẫu cũng biến mất không thấy đâu.

Tiêu Dao vươn tay, chộp lấy viên Mộc Trần Châu vẫn đang lơ lửng giữa không trung.

Một luồng ánh sáng mạnh mẽ vô cùng tỏa ra từ trong Mộc Trần Châu, đồng thời xuất hiện một trận cuồng phong.

Ánh sáng trong lòng bàn tay trái của Tiêu Dao chói lòa, giống như một ngôi sao rơi vào lòng bàn tay hắn.

Những người xung quanh đều lấy tay che mắt để tránh bị hào quang làm tổn thương.

Tiêu Dao chỉ cảm thấy Mộc Trần Châu trong lòng bàn tay càng lúc càng nóng, nhưng hắn vẫn nắm chặt lấy nó không hề buông tay.

Cuối cùng, sau khi một trận ánh sáng đến ngay cả Tiêu Dao cũng không thể nhìn thẳng tan đi, viên Mộc Trần Châu trong tay hắn cũng hoàn toàn biến mất.

Tiêu Dao thoáng thẫn thờ, giơ tay trái lên nhìn kỹ.

Trên tay trái của hắn vốn dĩ quấn băng gạc.

Ấn ký hình rồng ăn sâu vào da thịt, màu tím đen, rìa mang sắc kim hồng, kéo dài từ lòng bàn tay đến tận vai.

Nếu không bị tơ Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ chặn lại, e rằng lúc đó nó đã lan đến tim và lấy mạng hắn rồi.

Nhưng hiện tại, màu sắc ấn ký hình rồng trên tay trái Tiêu Dao rõ ràng đã nhạt đi.

Tuy nhiên Tiêu Dao biết ấn ký hình rồng không hề biến mất,

dường như bị một loại sức mạnh nào đó từ lời nguyền Long Triền Thân trích xuất, ngưng luyện và thăng hoa.

Lúc này trên cánh tay trái của Tiêu Dao không còn là ấn ký hình rồng nữa, mà là một con Hắc Long sống động như thật.

Chương 273

Mắt của Hắc Long nằm trên vai hắn, quả thực mang theo sắc đỏ giống hệt Mộc Trần Châu.

Càng khoa trương hơn là, sau lưng Hắc Long thấp thoáng xuất hiện thêm một số đồ án khác. "Diêu Tử, sau lưng cậu kìa!" Tô Doanh là người đầu tiên phát hiện ra điểm bất thường.

Lúc này trên cổ Tiêu Dao xuất hiện một số hình vẽ kỳ lạ.

Tiêu Dao vội vàng kéo áo ra, nhưng bản thân không nhìn thấy được. "Một hình vẽ phượng hoàng." Tô Doanh nói.

Vương Bàn Tử không nhịn được cảm thán: "Được lắm Diêu Tử, xăm kín lưng luôn à, tôi thấy xăm La Sát, Thanh Long, Bạch Hổ các kiểu thì nhiều rồi, chứ xăm Phượng Hoàng thì lần đầu thấy đấy." Tiêu Dao đầy vạch đen trên đầu.

Hóa ra hình xăm rồng trên tay không mất đi, lại còn thêm cả xăm kín lưng nữa?

Sau này chắc nghỉ đi tắm công cộng luôn quá... bước vào đó chắc hiệu quả đuổi người cực tốt, khéo bị chủ tiệm mời ra ngoài mất.

Lời nguyền không biến mất mà còn mạnh lên?

Nếu không có tiếng thông báo của hệ thống vang lên kịp thời, Tiêu Dao e rằng có đoán cũng không ra chuyện gì đang xảy ra. "Hệ thống kiểm trắc ký chủ hấp thu Phượng Hoàng Đảm." "Phượng Hoàng Đảm dung hợp với huyết mạch Phượng Hoàng, năng lực huyết mạch Phượng Hoàng tăng lên.

Năng lực khống chế lửa tăng 100%, năng lực kháng lửa tăng 100%, năng lực trấn áp loài chim 100%, năng lực trấn áp thú loại 0%."

Đây gọi là trong họa có phúc sao?

Tuy nhiên huyết mạch Phượng Hoàng đã thăng cấp, nhưng lời nguyền Long Triền Thân vẫn chưa biến mất.

Xem ra chỉ có thể thông qua nhiệm vụ hệ thống tìm lại ký ức tiền kiếp sau này mới triệt để giải quyết được cái lời nguyền này. "Diêu Tử, có một tin xấu." Hồ Bái Nhất đột nhiên nói một câu. "Sao cơ?" "Cát trong đồng hồ cát đã chảy hết rồi." Tiêu Dao trong lòng rùng mình, đúng là không cho người ta con đường sống mà.

Nghi thức tế lễ vừa mới hoàn thành, cát trong đồng hồ đã chảy sạch, căn bản không cho cơ hội chạy trốn.

Huống hồ lối vào của cả nhóm là một đoạn đường dốc hướng lên trên, mặt dốc cực kỳ trơn lượt, có thể coi như một cái cầu trượt vậy.

Tuy có một số bậc thang được đục đẽo từ sớm, nhưng đã bị mài mòn rất nghiêm trọng, căn bản không thể mượn lực.

Càng không cần nói đến việc leo lên con dốc đó, vì đoạn đường hầm màu trắng ở phía cuối cũng đã sụp đổ.

Đây là một thế bí. "Diêu Tử phải làm sao đây?

Chúng ta đi đường nào?" Lúc này, nhóm Hồ Bái Nhất hoàn toàn mất phương hướng, chỉ biết nhìn về phía Tiêu Dao.

Tiêu Dao nghiến răng, vừa định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy trên đỉnh vòm truyền đến một trận tiếng cắc cắc, giống như tiếng băng trôi nứt vỡ.

Đồng thời ở ngay phía trên đỉnh đầu xuất hiện một bóng đen khổng lồ vô cùng.

Bóng đen này còn lớn hơn nhiều so với bóng đen trong hầm trắng.

Bóng đen vừa xuất hiện ở rìa đỉnh vòm, những tiếng nứt vỡ bắt

đầu vang lên liên tục khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Diện tích bóng đen không ngừng mở rộng và lan dần ra giữa đỉnh vòm. "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn xuất hiện rồi!" Tiêu Dao lòng trĩu xuống.

Sức mạnh của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đang tăng cường.

So với lúc ở trong hầm trước đó, hiện tại Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn không chỉ diện tích lớn hơn mà năng lượng Tiêu Dao cảm nhận được cũng mạnh hơn.

Trong không khí không ngừng truyền đến những âm thanh như sấm rền, thực sự giống như một tà linh bị nhốt trong đá đang cố gắng vùng vẫy để bò ra ngoài. "Xuống dưới!

Xuống dưới biển mây kia!" Tiêu Dao nghiến răng hét lên một tiếng.

Hiện tại không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tin rằng mật đạo trong cốt truyện gốc không hề biến mất.

Tiêu Dao chỉ vào biển mây phía dưới núi ngọc.

Ánh mắt những người khác lập tức nhìn về phía biển mây. "Biển mây sao?" "Hình như nhỏ đi rồi." "Mây mù đang tan biến." Tiêu Dao cũng nhìn xuống dưới, chỉ thấy lớp mây mù dày đặc ban nãy lúc này đang dần biến mất từng chút một.

Theo cảm giác của Tiêu Dao, bóng đen Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn từ rìa di động lên đỉnh vòm một chút thì mây mù bên dưới lại tan đi một ít.

Trước đó mọi người đều chú ý đến nghi thức tế lễ Mộc Trần Châu, không ai để ý đến biển mây bên cạnh, lúc này nhìn lại, biển mây đã trở nên rất loãng, những thứ bên dưới cũng bắt đầu hiện ra.

Đợi đến khi mọi người nhìn rõ những thứ dưới biển mây, A Hương bỗng nhiên hét lên một tiếng, bịt chặt mắt lại.

Những người khác tuy đều đã kinh qua trăm trận, tố chất tâm lý rất tốt nhưng mặt cũng lộ vẻ sợ hãi hoặc không nỡ nhìn.

Mây mù dần tan, bên dưới ngoại trừ khá nhiều quặng thạch anh tương ứng với trên đỉnh vòm, giống như từng chùm thực vật tuyệt đẹp nở rộ trên mặt đất, thì còn có vô số xác khô màu đen dày đặc.

Những xác khô này đều đen kịt, trên người không có chút nước nào, lớp da khô khốc bao bọc lấy xương trắng.

Những xác khô này xếp chồng lên nhau, chèn ép lẫn nhau, không biết có bao nhiêu cái.

Có chỗ thòi ra một cái đầu người khô quắt thảm thương, có chỗ lại chìa ra một cái đùi gãy lộ cả xương trắng hếu.

Dưới sự che đậy của lớp mây mù dày đặc ban đầu, cư nhiên lại là một núi thây biển máu.

Có thể tưởng tượng được năm đó Ma quốc đã dùng bao nhiêu nô lệ để hiến tế cho cái tế đàn này.

Những thi thể bên dưới rõ ràng đều bị ném trực tiếp vào bên cạnh núi ngọc sau khi nghi thức tế tự kết thúc.

Năm này tháng nọ, thi thể tích tụ lại thành núi.

Không biết những thi thể tế phẩm này có trải qua xử lý thoát nước hay không, vì môi trường mây mù đặc thù trong hang động mà tất cả thi thể đều không bị thối rữa, biến thành xác khô.

Vương Bàn Tử nói đùa với Minh Thúc: "Minh Thúc, chẳng phải ông chuyên làm ăn đồ cổ sao?

Xem đống xác khô này xem đáng giá bao nhiêu tiền?" Minh Thúc

mếu máo: "Những xác khô này thời cổ đại đều là nô lệ hèn hạ và tế phẩm, bản thân chúng cũng không có câu chuyện gì hay để kể, không bán được giá đâu." "Thật đúng là thực tế đến tàn nhẫn." Tiêu Dao trong lòng dâng lên một trận ghê tởm, "Khi còn sống là nô lệ hèn hạ vô cùng, chết rồi biến thành xác khô cũng không đáng giá bằng quý tộc." "Mẹ nó cái xã hội cũ vạn ác, chết thì đã chết rồi, biến thành xác khô mà cũng còn phân ra ba bảy loại!

Chương 274

Phi!" Vương Bàn Tử hung hăng phỉ nhổ vào giá trị quan của Minh Thúc. "Được rồi, chúng ta mau xuống dưới thôi, có lẽ bên dưới có con đường sống." Hồ Bái Nhất nói. "Không được đâu Tiêu gia, Hồ gia, nhìn bên dưới đi, trông chẳng giống có đường sống chút nào, nếu thực sự có đường sống thì hàng vạn con người bên dưới sao lại biến thành thế kia." Minh Thúc mếu máo nói. "Không có thời gian để do dự đâu, ai muốn ở lại thì cứ ở lại, tôi đi đây!" Tiêu Dao lạnh lùng nói một câu, sau đó dẫn đầu nhảy xuống.

Từ núi ngọc xuống núi thây bên dưới, độ cao thẳng đứng khoảng bảy tám mét.

Tiêu Dao không sợ, trực tiếp nhảy xuống, nhưng những người khác thì không được.

Hồ Bái Nhất lập tức cùng Vương Bàn Tử nhanh nhẹn mặc đai an toàn, buộc chặt dây thừng.

Shirley Yang, Tô Doanh, Sơ Nhất và A Hương lần lượt leo xuống.

Minh Thúc vẫn còn đang run cầm cập trên núi ngọc.

Vương Bàn Tử trợn mắt: "Còn không đi tôi thật sự không quản ông nữa đâu, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đi, xem trên núi ngọc này có ở lại được nữa không!" Minh Thúc nghe xong, theo bản năng ngẩng đầu nhìn một cái, suýt chút nữa sợ đến mức tè ra quần.

Lúc này bóng đen Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn từ rìa đã lan đến tận đỉnh vòm.

Toàn bộ bóng đen không còn hình người nữa, bao phủ hơn nửa đỉnh vòm, đen kịt vô cùng.

Ở ngay giữa đỉnh vòm xuất hiện một hình dạng giống như một vòng xoáy khổng lồ, hắc khí bên trong sắp sửa nhỏ giọt ra tới nơi.

Cái vòng xoáy đen khổng lồ đó vừa vặn nằm ngay phía trên núi ngọc, rõ ràng lúc này núi ngọc đã trở thành nơi nguy hiểm nhất.

Minh Thúc không còn do dự nữa, trực tiếp lần theo dây thừng trượt xuống vù vù, linh hoạt như một con khỉ vậy.

Tiêu Dao xuống trước nhất là để tìm một con đường sống cho mọi người.

Sau khi đặt chân lên núi thây, Tiêu Dao dẫm lên đống xương cốt kêu răng rắc, không ngừng quan sát xung quanh để tìm lối ra.

Rất nhanh, Tiêu Dao nghe thấy một tiếng nước chảy khe khẽ giữa tiếng sấm rền và tiếng nứt vỡ vang lên liên miên.

Phía trên tế đàn là hồ nước, đáy hồ lại có lỗ hổng nên không ít nước hồ chảy xuống dưới.

Nếu có động huyệt hay mật đạo nào có thể đi thông được thì chắc chắn sẽ có nước chảy ra.

Tiêu Dao xác định được hướng tiếng nước chảy trong bóng tối âm u, bắt đầu liều mạng chạy về phía đó. "Nhanh lên theo tôi, lối ra ở bên này!" Nghe thấy tiếng gọi của Tiêu Dao, tinh thần mọi người đều phấn chấn hẳn lên.

Cảnh tượng núi thây thực sự quá tàn nhẫn và khủng khiếp, A Hương lúc này chân tay bủn rủn, những người khác cũng đi lại run rẩy, chỉ sợ không cẩn thận dẫm gãy tay chân của xác khô.

Vạn nhất dẫm phải đầu xác khô thì càng thêm tội lỗi.

Trong tình hình như vậy, có thể nhấc chân đi được đã là tốt lắm rồi.

Đúng lúc này, một tiếng rít chói tai vang lên, giống như loài chim săn mồi đang lao xuống từ trên cao.

Tiêu Dao lập tức quay đầu nhìn lên đỉnh đầu, hét lớn một tiếng: "Không xong rồi!" Những khối thạch anh treo ngược trên vòm bị linh lực của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn kéo giật, cuối cùng cũng rơi xuống từ độ cao bảy tám chục mét.

Dẫn đầu là một khối thạch anh dài ít nhất bốn năm mét, đường kính khoảng một mét lao xuống như một mũi tên sắc bén.

Hồ Bái Nhất và những người khác cũng nhìn thấy, ai nấy đều đại kinh thất sắc.

Bị cái thứ kia rơi trúng thì căn bản đến cứu chữa cũng không cần thiết nữa rồi.

Khối thạch anh khổng lồ rít gió đâm thẳng xuống núi thây, cảnh tượng thậm chí còn có vài phần hùng vĩ.

Sau một tiếng nổ lớn, vô số mảnh thi thể vụn bị khối thạch anh tông bay lên cao vài mét.

Có những cánh tay, đầu người thậm chí bị hất văng ra xa vài chục mét.

Trên núi thây trực tiếp bị khối thạch anh khoét ra một cái hố lớn. "Chạy mau!" Hồ Bái Nhất hét lớn một tiếng.

Lúc này mọi người cũng chẳng màng đến tội lỗi gì nữa, ngay cả Sơ Nhất vốn tin sùng Phật giáo Tây Tạng cũng vắt chân lên cổ mà chạy.

Bảy người chạy huỳnh huỵch dẫm lên xác khô, tiếng răng rắc vang lên không ngớt, không biết bao nhiêu tay chân thi thể bị dẫm gãy.

Vương Bàn Tử có chút xui xẻo, lúc hạ chân không nhìn kỹ, chẳng

may dẫm trúng mồm của một cái xác khô, đến lúc nhấc chân lên thì kéo theo cả cái đầu của nó đi theo.

Trong tình thế cấp bách, Vương Bàn Tử cũng không có cơ hội hất cái đầu xác khô trên chân ra, chỉ có thể loạng choạng chạy tiếp.

A Hương sớm đã bủn rủn chân tay, chỉ có thể để Shirley Yang và Tô Doanh hai người dìu chạy về phía trước.

Lúc này trên đỉnh vòm tiếng nứt vỡ vang lên liên tục, toàn bộ không gian tế đàn tràn ngập vô số tiếng rít gió, thạch anh không ngừng từ phía trên rơi xuống.

Cảnh tượng này ngay cả trong ác mộng cũng chưa từng thấy.

Dưới chân là vô tận các loại xác khô với khuôn mặt mang theo thần thái thê thảm oán độc khi bị giết làm tế phẩm năm xưa, trên đầu thì không ngừng rơi xuống những khối thạch anh sắc nhọn như tên như thương.

Tiêu Dao lúc này cũng không có cách nào, chỉ có thể để mọi người tự an bài số mệnh.

Nếu thực sự có ai bị thạch anh rơi trúng thì Tiêu Dao cũng không cứu về được.

Tiêu Dao lúc này đã lao đến rìa.

Ở rìa là một vách đá gần như dựng đứng, cao khoảng hai ba chục mét.

Bên cạnh vách đá xuất hiện một hang động, từ trong động không ngừng có nước chảy ra.

Thậm chí Tiêu Dao còn nhìn thấy một hai con cá râu trắng dài khoảng một thước trong dòng nước.

Hiển nhiên dòng nước này thấm từ hồ nước tầng trên xuống.

"Nhanh lên, ở đây có một sơn động!" Tiêu Dao quay đầu hét lớn.

Nhưng tiếng hét bỗng nhiên im bặt, mắt Tiêu Dao trợn ngược như sắp nứt ra.

Không biết là vận khí tốt hay xấu mà mấy người phía sau bò qua núi thây, suốt dọc đường thạch anh không ngừng rơi xuống nhưng không ai bị thương cả.

Thậm chí đến mảnh vụn xác khô cũng không văng trúng.

Thiên vị thay khi mấy người đã đến gần Tiêu Dao, khoảng cách tới sơn động có thể ẩn nấp chỉ còn chưa đầy hai mươi mét, A Hương trượt chân, không cẩn thận ngã nhào.

Chương 275

Shirley Yang và Tô Doanh đồng thời đỡ A Hương dậy, đúng lúc này một khối thạch anh to lớn vô cùng từ trên trời rơi xuống.

Khối quặng đó không lệch một ly nào, nhắm thẳng đỉnh đầu A Hương mà lao xuống.

A Hương suốt dọc đường đã sớm hồn bay phách lạc, lúc này chân lại càng nhũn ra, căn bản không đứng dậy nổi.

Tô Doanh trong tình thế cấp bách đã dùng hết sức đẩy mạnh A Hương và Shirley Yang ra.

Khối thạch anh trên đỉnh đầu dày tới hai, ba thước.

Đến lúc Tô Doanh định tránh né thì đã hoàn toàn không kịp nữa, cô chỉ kịp nhìn về hướng Tiêu Dao một cái.

Tô Doanh hoa mắt, Tiêu Dao vốn đang ở cửa động đột nhiên biến mất.

Sau đó Tô Doanh cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ mãnh liệt tông vào người mình, hất văng cô ra xa bốn năm mét.

Tiếp đó là một tiếng nổ lớn, vị trí Tô Doanh vừa đứng đã bị khối thạch anh từ trên trời rơi xuống đâm trúng.

Lực va chạm cực lớn khiến khối thạch anh vỡ vụn, mấy cái thi thể trên mặt đất cũng bị tông bay, ngay cả mặt đất thạch anh bán trong suốt cứng rắn cũng bị nứt ra những vết lớn.

Phía dưới khối thạch anh, một vũng máu đỏ tươi chói mắt đang từ từ chảy ra.

Hiển nhiên trong khoảnh khắc vừa rồi đã có người bị đè trúng.

Là ai?

Tô Doanh nhanh chóng nhìn quanh, A Hương và Shirley Yang đều bị đẩy ra, cách khối thạch anh hai ba mét.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất đã chạy đến rìa, Minh Thúc thậm chí còn không dừng lại mà đã chui tọt vào trong sơn động rồi.

Tại hiện trường, người duy nhất Tô Doanh không thấy chính là Tiêu Dao.

Tiêu Dao đâu rồi?

Tô Doanh lập tức như bị sét đánh, dùng giọng nói khàn đặc hét lên một tiếng: "Diêu Tử đâu rồi?" Cô gái mạnh mẽ kiên cường này lúc này giọng nói đã mang theo tiếng khóc.

Shirley Yang biết ở đây căn bản không thể dừng lại thêm nữa, bèn liều mạng kéo Tô Doanh và A Hương chạy về phía sơn động.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, Sơ Nhất lập tức tiếp ứng, nhanh chóng đưa tất cả vào trong sơn động. "Diêu Tử đâu?

Diêu Tử đâu rồi?" Tô Doanh gần như phát điên hỏi.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, sắc mặt cả hai đều cắt không còn giọt máu.

Người khác không nhìn rõ nhưng hai người họ thì nhìn thấy rất rõ ràng.

Trong khoảnh khắc khối thạch anh sắp rơi xuống vừa rồi, Tiêu Dao đã phát động kỹ năng Táp Đạp, trực tiếp từ trong sơn động lao đến bên cạnh Tô Doanh, đẩy cô ra.

Kỹ năng Táp Đạp của Tiêu Dao thì Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đã từng chứng kiến, hai người cũng biết kỹ năng này không thể thi

triển liên tục được.

Tiêu Dao hiển nhiên đã không né kịp cú va chạm của khối thạch anh vừa rồi.

Cộng thêm vết máu đỏ tươi chói mắt trong cái hố lớn do thạch anh tạo ra khiến trong lòng hai người đều hiện lên một ý nghĩ trước đây hoàn toàn không thể xảy ra.

Diêu Tử chết rồi sao?

Không thể nào, người thần thông quảng đại như Diêu Tử sao có thể chết được?

Nhưng trong nhất thời cả hai đều không dám mở miệng, ngây người nhìn vào cái hố thạch anh bên dưới. "Xong rồi, tôi nhìn thấy áo của Diêu Tử rồi." "Trực tiếp... bị đè nát rồi sao?" "Phải làm sao đây?

Chúng ta ăn nói thế nào với Tô Doanh?

Diêu Tử...

Diêu Tử có thể chết sao?" "Không được, tôi phải đi xem sao, chết cũng phải để lại chút gì đó, không thể bỏ mặc Diêu Tử một mình ở đó được." "Lão Hồ, ra ngoài đó có khả năng sẽ chết đấy, Diêu Tử không cứu được nữa rồi, có đáng không?" "Chúng ta đã được Diêu Tử cứu bao nhiêu lần rồi, không cứu được cậu ấy thì ít nhất cũng phải mang về một chút thi thể chứ." Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đang định lao ra ngoài thì bị người ta kéo lại.

Hồ Bái Nhất tưởng là Shirley Yang nên lập tức nói một câu: "Dương tham mưu trưởng, việc này đừng khuyên tôi, nếu tôi bỏ mặc Diêu Tử thì thà chết ở đây còn hơn." "Đừng mà lão Hồ, Bàn Gia, nếu hai người chết thì dòng dõi Mạc Kim giáo úy chính tông sẽ tuyệt tự đấy, lúc đó Phát Khâu Thiên Quan tôi đây biết tìm thủ hạ ở đâu?" Tiếng của Tiêu Dao đột nhiên vang lên.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử giật bắn người, nhảy dựng lên. "Cái đệch, Diêu Tử là yêu quái à?

Đang ở đâu thế?" "Thế cái người dưới khối thạch anh kia là ai?" Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử quay đầu lại, phát hiện trên mặt Tiêu Dao đang nở nụ cười ngây thơ thuần khiết, đang đứng ngay trong sơn động, bèn vội vã hỏi dồn dập. "Cái người dưới khối thạch anh đó cũng là tôi." "Diêu Tử đừng có dọa tôi chứ, biết tôi sợ nhất là mấy thứ kỳ quái thần thần đạo đạo này mà." Vương Bàn Tử rùng mình một cái, lại nhìn vết máu dưới khối thạch anh. "Bây giờ là thân trung ấm à?" Sơ Nhất có chút nghi hoặc hỏi. "Trung ấm thân cái khỉ gì." Tiêu Dao dở khóc dở cười với hai anh em nhà này. "Thất Thánh Đao.

Một kỹ năng của tôi thôi." Tiêu Dao giải thích một câu rồi không nói thêm nữa.

Có nói thêm cũng không giải thích rõ được vì nó liên quan đến vùng kiến thức mù của Vương Bàn Tử và Sơ Nhất.

Thất Thánh Đao là kỹ năng Tiêu Dao nhận được từ hệ thống Phát Khâu Thiên Quan.

Kỹ năng này không giống như cái tên cao sang đại khí của nó là một kỹ năng chiến đấu, mà là một kỹ năng thoát hiểm vô cùng quỷ dị và hung tàn.

Trong khoảnh khắc Tiêu Dao tông bay Tô Doanh vừa rồi, khối thạch anh đã rơi xuống.

Dựa vào phản xạ bản năng của con người thì căn bản không thể thoát nổi, chỉ có thể chờ bị đè thành vụn cám.

Tiêu Dao đã phát động kỹ năng Thất Thánh Đao.

Toàn bộ cơ thể trong nháy mắt bị phân rã thành bảy phần bắn về các hướng khác nhau.

Trong đó tự nhiên có phần bị khối thạch anh đè trúng ngay tại chỗ, không nghi ngờ gì nữa đã trở thành vụn thịt máu mê.

Nhưng cũng có phần đã tẩu thoát thành công.

Tác dụng lớn nhất của tuyệt kỹ Thất Thánh Đao là chỉ cần có một khối phân thân thoát được thì toàn bộ cơ thể sẽ phục nguyên lại.

Chương 276

Tiêu Dao cũng nhờ vậy mà nhanh chóng trở về gần cửa động.

Mọi người thấy Tiêu Dao không sao, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Tô Doanh định nói gì đó nhưng rốt cuộc không mở lời, chỉ nắm chặt lấy áo của Tiêu Dao. "Giờ làm sao đây?

Sơn động này có đường đi tiếp không?" Tình hình nguy cấp vừa rồi nên cũng không ai kịp quan sát kỹ tình hình bên trong động. "Tiên tu chỉnh đã, vừa rồi bò xuống từ núi thây thực sự mệt lả rồi, trên người ai cũng có thương tích cả phải không?

Tốt nhất là nên khử trùng đi." Shirley Yang đề nghị.

Vừa nãy lúc bò xuống núi thây, không ít thi thể không còn nguyên vẹn, xương cốt lòi ra.

Như Vương Bàn Tử dẫm trực tiếp vào mồm người ta cũng có, huống hồ những người khác trên người bị móng tay răng xác khô hay mảnh xương cào rách.

Những thi thể này tích tụ ở đây không biết bao nhiêu năm rồi, khó bảo đảm trên đó không có vi khuẩn chết người, có khả năng những vết thương nhỏ cũng sẽ gây nhiễm trùng, thậm chí tử vong.

Trong balo của Hồ Bái Nhất và không gian hệ thống của Tiêu Dao đều mang theo vật tư khử trùng, bèn nhanh chóng lấy ra để mọi người xử lý đơn giản vết thương, sẵn tiện bổ sung nước và năng lượng.

Mọi người vừa mới ổn định được một lúc thì Tiêu Dao nghe thấy tiếng nước xôn xao từ xa. "Có tiếng động ở chỗ khác." Tiêu Dao nói một câu, nhanh chóng đi tới cửa động quan sát, phát hiện cư nhiên có

một con Ban Văn Giao đang uốn éo bò ra từ một góc.

Con Ban Văn Giao này không to lớn như con Văn Giao Vương trước đó nhưng cũng dài bốn năm mét, mang theo cái miệng máu khổng lồ, lao thẳng về phía sơn động nơi nhóm Tiêu Dao đang ẩn náu.

Tiêu Dao cũng giật mình một cái, không ngờ Ban Văn Giao vẫn còn dư nghiệt.

Cũng thật trùng hợp, con Ban Văn Giao này cư nhiên cũng từ hồ nước tầng trên chui xuống, thậm chí men theo đường thủy không biết ở đâu mà tới được tế đàn này.

May mà Tiêu Dao cảnh giác, nếu không để con Ban Văn Giao này xông vào trong sơn động thì những người đang không có phòng bị chắc chắn sẽ có người bị thương.

Tiêu Dao bung Thất Tinh Thiết Lân Thuẫn, rút Toái Tinh Tịch Tà Đao định tiến lên nghênh chiến thì lại bị Tô Doanh nắm lấy.

Tiêu Dao quay đầu lại thấy mặt Tô Doanh đầy vẻ lo lắng, bèn mở miệng: "Không sao đâu, thứ này một mình tôi chấp ba con cũng được." Nhưng Tô Doanh không nói gì, chỉ tay xuống mặt đất.

Tiêu Dao lập tức cúi đầu nhìn theo hướng Tô Doanh chỉ.

Mặt đất và vách đá ở đây đều là loại quặng đặc thù bán trong suốt, có vài chỗ rất trơn láng như gương.

Những loại quặng này mang màu hơi trắng nhưng lúc này lại có một thứ gì đó màu đen lan ra từ bốn phương tám hướng.

Những thứ màu đen đó giống như mực nước đang chảy dưới quặng thạch anh vậy.

Rất nhanh, thứ màu đen đó đã chảy đến ngay bên dưới con Ban Văn Giao.

Con Ban Văn Giao đang bò đột nhiên mất thăng bằng, ngã lăn quay ra đất, sau đó từ trong cơ thể nó truyền ra một trận tiếng cắc lặc cắc lặc.

Nghe như xương cốt bên trong bị thứ gì đó nặng nề và cứng rắn nghiền nát vậy.

Ngay sau đó từ mũi, miệng và mắt của Ban Văn Giao phun ra máu tươi.

Những giọt máu đó không phải chảy ra từ từ mà bắn ra như những mũi tên máu.

Trong nháy mắt, từ miệng Ban Văn Giao lại nôn ra một lượng lớn nội tạng.

Theo sau một tiếng động giòn giã, cả con Ban Văn Giao bị một loại sức mạnh quỷ dị nào đó ép trực tiếp thành một miếng thịt bẹt dí, máu tươi và nội tạng văng tung tóe.

Tiêu Dao nhất thời không dám tin vào mắt mình.

Ban Văn Giao thì Tiêu Dao đã từng tiêu diệt mấy con một cách chính quy nên đương nhiên hiểu rõ sức mạnh chiến đấu của nó.

Da dày thịt béo là không đủ để diễn tả, súng đạn thông thường đối diện với Ban Văn Giao thậm chí còn không phá nổi lớp phòng ngự.

Thứ này kết cấu chắc chắn lắm kia mà.

Một mãnh thú có sức sống cực kỳ ngoan cường như vậy mà trong nháy mắt đã biến thành một đống thịt bẹt, hình dáng bên ngoài không thay đổi nhưng nội tạng và xương cốt bên trong toàn bộ đã hóa thành bùn thịt.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi, Tiêu Dao chưa kịp phản ứng mà Ban Văn Giao lại càng không có một

chút phản ứng nào.

Sức mạnh này từ đâu tới?

Tiêu Dao ngay lập tức nhận ra, chính là bóng đen trên mặt đất quặng thạch anh đã giết chết Ban Văn Giao trong tích tắc.

Thần thông của "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn".

Tuy không biết rõ thực hư thần thông của tà linh này nhưng hiển nhiên ở trong quặng đá và dãy núi, sức mạnh của "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn" còn mạnh hơn nhiều so với Tiêu Dao tưởng tượng.

Đến cả Ban Văn Giao da dày thịt béo còn bị ép dẹp trong nháy mắt, nếu là người bình thường thì e rằng một giây cũng không chịu nổi, sẽ chết không toàn thây.

Lúc này vệt đen trong quặng thạch anh trên mặt đất bắt đầu lan về phía sơn động.

Xung quanh sơn động không có đường lui. "Mau đi đi, mau vào sâu trong sơn động tìm xem có lối thoát nào không!

Tôi chặn ở đây!" Tiêu Dao hét lớn một tiếng. "Chặn sao được?" Vương Bàn Tử có chút ngơ ngác. "Đừng quản nữa, tìm lối thoát mới là quan trọng nhất." Sau tiếng hét của Tiêu Dao, Minh Thúc là người tiên phong chui sâu vào trong sơn động.

Hồ Bái Nhất và Shirley Yang cũng biết lúc này chỉ có thể tin tưởng Tiêu Dao, bèn bật đèn pin chui vào trong.

Tiêu Dao nghiến răng, lôi ấn Phát Khâu Thiên Quan ra, ấn thật mạnh xuống mặt đất trước mặt.

Đồng thời miệng niệm chú ngữ: "Hám thiên phố địa, hống tự thôn thanh, vô úy vô biên, chí trấn hoang thành..." Sau tiếng quát của Tiêu Dao, dưới ấn Phát Khâu Thiên Quan tỏa ra một luồng sức mạnh

khổng lồ vô danh, giống như gợn nước, lan tỏa ra xung quanh.

Thứ màu đen vốn đang áp sát chân Tiêu Dao giống như một loài động vật thân mềm bị bỏng, trong nháy mắt rụt lại một đoạn lớn.

Phần phía trước nhất thậm chí trực tiếp bị uy lực của bài ca trấn hồn Lẫm Lẫm Đồng Sư đánh tan không ít.

Tiêu Dao thu ấn Phát Khâu Thiên Quan lại, lòng thầm kinh hãi, tốc độ lan tỏa của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn tuy đã chậm lại nhưng phía sau lại có màu đen gần như vô tận đang từ từ ép tới.

Đúng lúc này, từ trong sơn động truyền đến một tiếng thảm thiết.

Tiêu Dao rùng mình, lập tức quay người chạy vào trong sơn động.

Chương 277

Lúc này những người khác men theo sơn động đi được khoảng năm sáu chục mét thì dừng lại ở một chỗ, tụ tập lại một góc.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Yang và Tô Doanh đứng ở vòng ngoài, bảo vệ Minh Thúc, A Hương và Sơ Nhất ở bên trong.

Tô Doanh đã rút thanh Đại Việt Long Tước đao ra, đang nghiêm túc nhìn chằm chằm xung quanh, thấy Tiêu Dao tới cô lập tức hét lên một câu: "Diêu Tử, có thứ gì đó có thể tàng hình đã làm thương A Hương, phải cẩn thận đấy." Tàng hình sao?

Đang đùa à?

Tiêu Dao căn bản không tin có thứ gì có thể tàng hình, lẽ nào là thứ âm tà mắt thường không nhìn thấy?

Nhưng nhìn vết thương của A Hương ở tay trái, dường như cả bàn tay đã bị cắn đứt, đây không phải chuyện mà thứ âm tà có thể làm được.

Tiêu Dao dùng thần thông Thiên Nhãn Thông quét qua một lượt, quả nhiên phát hiện ra không ít điểm quỷ dị.

Trong sơn động ánh sáng lờ mờ, những người khác chỉ có thể dùng đèn pin để chiếu sáng nên phạm vi nhìn thấy rất hạn hẹp.

Tiêu Dao thì khác, chỉ một cái liếc mắt hắn đã thấy trong không gian hơi thoáng đạt này có không ít chỗ ánh sáng quỷ dị hơn so với xung quanh.

Ở những chỗ đó có vật lạ.

Tay trái A Hương đã đứt, nếu không kịp thời xử lý mối nguy hiểm trong hang để băng bó cho cô thì e là sẽ xảy ra án mạng.

Tiêu Dao lập tức bung thiết lân thuẫn, thanh Toái Tinh đao mãnh liệt vung lên phía trước, chém về phía một chỗ có ánh sáng quỷ dị gần nhất.

Một luồng sát khí chém tới, tiếng "rắc" vang lên, mùi máu tanh tỏa ra, mặt đất lập tức bắn lên một bãi máu.

Tiêu Dao một đao chém trúng vật đó, mặt cắt rất gọn gàng, nội tạng và ruột gan bên trong cũng tuôn ra ngoài. "Đừng sợ, là vật sống thôi, chỉ là nó gần như trong suốt, mọi người cẩn thận phòng bị, còn lại cứ giao cho tôi!" Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Một khi đã biết là vật sống chứ không phải âm tà, động tác của Tiêu Dao nhanh nhẹn hơn hẳn, rút đao liên tục chém về phía những điểm sáng quỷ dị.

Không mất bao lâu, Tiêu Dao đã chém chết tám thứ đang ẩn nấp trong không gian đó.

Lúc này những người khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Dao ngay lập tức chạy tới đám đông xem tình hình của A Hương.

A Hương lúc này sắc mặt trắng bệch, không còn giọt máu.

Vết thương ở đoạn tay trái máu chảy đầm đìa.

Tiêu Dao vội vàng lấy cao Ngưng Huyết Ngọc từ không gian hệ thống ra, bôi lên vết thương ở tay trái A Hương.

Chẳng mấy chốc, vết thương của A Hương đã cầm được máu. "Tay trái chắc chắn không giữ được rồi," Tiêu Dao nói.

Nếu ở bên ngoài, có thể đưa đến bệnh viện kịp thời thì có khả năng giữ được bàn tay này, nhưng hiện tại mọi người đang ở trong dãy núi Côn Luân, đi ra ngoài vài trăm dặm cũng không có cái bệnh

viện nào ra hồn.

Sơ Nhất cũng lộ vẻ buồn bã, một đội ngũ tám người mà đã có hai người bị thương tật trí mạng.

Máu của A Hương tuy đã cầm nhưng cô rất suy yếu.

Tiêu Dao xử lý xong vết thương cho A Hương mới rảnh tay nhìn những thứ vừa bị mình chém chết.

Những thứ này sau khi bị giết, máu trong cơ thể chảy ra thì mới lộ rõ chân dung.

Tất cả đều là những con cá lớn dài khoảng hơn một mét.

Chỉ có điều những con cá này thân hình thô kệch, đuôi thon dài, trên người bao phủ một lớp vảy trong suốt như những mảnh băng vụn.

Trong sơn động ánh sáng âm u, mặt đất lại toàn quặng thạch anh và nước hồ nên chúng cứ như tàng hình vậy, nhất thời không thể nhìn ra tung tích.

Vây ngực của những con cá này đã biến đổi giống như cánh tay người, hiển nhiên chúng cũng có thể bò trên mặt đất.

Trong miệng chúng đầy rẫy những chiếc răng sắc nhọn.

Rõ ràng vừa nãy tay trái của A Hương đã bị lũ cá này cắn đứt.

Tiêu Dao sau khi chém chết lũ cá lớn thì nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống. "Chúc mừng ký chủ giết chết Diệt Đăng Ngân Oa Oa, nhận được 100 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ giết chết Diệt Đăng Ngân Oa Oa, nhận được mười chiếc Dạ Quang Lân."... "Hệ thống kiểm trắc thấy Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng của ký chủ và Dạ Quang Lân có thể hợp thành công thức Dạ Quang Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng mới, hợp thành công thức mới tiêu tốn 1000 điểm khí vận, Dạ

Quang Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng có thể dùng điểm khí vận để chế tạo trực tiếp, mỗi chiếc tiêu tốn 200 điểm khí vận." Cư nhiên có thu hoạch ngoài dự kiến, Tiêu Dao không chút do dự chọn hợp thành công thức mới.

Rất nhanh, một chiếc Dạ Quang Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng mới tinh xuất hiện trong không gian hệ thống.

Kích thước không khác mấy so với chiếc Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng trước đó, các hoa văn trang trí bên trên có vẻ đẹp hơn một chút.

Nhưng điểm khác biệt lớn nhất chính là ánh sáng.

Nhiệt độ màu của Dạ Quang Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng đã thay đổi lớn, không còn là ánh sáng lãnh đạm phát ra sắc lam ban đầu nữa mà trở nên nhu hòa và ấm áp hơn, gần giống với ánh sáng mặt trời tự nhiên hơn.

Nghe qua thì là một thay đổi nhỏ nhưng Tiêu Dao lại rất vui mừng.

Trong các nguồn sáng dưới lòng đất, bất kể là pháo sáng, các loại đèn pin hay ánh sáng tương tự thực chất đều bị lệch màu.

Chỉ cần lệch màu là sẽ nảy sinh vấn đề, màu sắc của vật thể mà mắt người nhìn thấy sẽ bị sai lệch.

Chỉ có dưới ánh nắng mặt trời thì màu sắc của các vật phẩm mới có thể được phản ánh chân thực.

Tuy Tiêu Dao có thần thông Thiên Nhãn Thông không cần nhiều ánh sáng, nhưng khi ở dưới lòng đất, việc có nguồn sáng thích hợp hay không vẫn tạo ra sự khác biệt lớn.

Trong lúc Tiêu Dao đang xem xét thu hoạch thì những người khác đang nhìn những con cá lớn đã chết. "Lũ quái ngư này có khả năng sống dựa vào việc ăn thịt máu của những xác khô bên ngoài kia, tôi đoán những xác nô lệ đó biến thành xác khô phần lớn là vì bị hút sạch

máu trong cơ thể." Shirley Yang nói một câu. "Nhìn hình dáng lũ cá này giống như loài cá Diệt Đăng Ngân Oa Oa trong truyền thuyết vậy." Hồ Bái Nhất kiến thức rộng rãi, lập tức nói. "Diệt Đăng Ngân Oa Oa sao?

Có ngon không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hồ Bái Nhất lắc đầu: "Cái thứ này ngon hay không là một chuyện, quan trọng là ông có dám ăn không?

Chưa biết chừng là ai ăn ai đâu." "Những thi thể trên núi thây bên cạnh tế đàn chắc hẳn đều đã bị loài cá này hút cạn máu.

Vảy của chúng bán trong suốt, sở dĩ gọi là Diệt Đăng vì vào ban đêm khi có nguồn sáng đặc thù, trên thân chúng sẽ phát sáng, còn sáng hơn cả đèn dầu thông thường." "Lão Hồ bốc phét vừa thôi, nếu nó sáng hơn cả đèn thì sao nãy tôi không thấy?" Vương Bàn Tử nói.

Chương 278

"Tôi đã nói là phải có nguồn sáng đặc thù chiếu vào mới được mà.

Nghe nói những gia đình phú quý ngày xưa có nuôi thứ này, thả trong bể nước, dùng loại huỳnh quang không tỏa nhiệt chiếu vào thì chúng sẽ hấp thụ huỳnh quang rồi phát ra ánh sáng rực rỡ hơn, trông rất đẳng cấp." Hồ Bái Nhất nói. "Nhưng loài cá này tính tình nóng nảy giống như chim sẻ vậy, khó nuôi lâu được, tối đa chỉ sống được vài chục ngày, sau khi chết thì oán khí đặc biệt lớn, nếu không cẩn thận sẽ dễ làm gia trạch bất yên.

Kẻ nhát gan hoặc không có thủ đoạn thì thật sự không dám nuôi đâu." Sau khi Hồ Bái Nhất nói xong, mọi người đều nhìn tám con cá Diệt Đăng Ngân Oa Oa bị Tiêu Dao chém chết. "Mọi người cẩn thận, lũ cá này sống quanh tế đàn, có khả năng ở những chỗ khác cũng có." Tiêu Dao nhắc nhở.

Hồ Bái Nhất và mọi người đều gật đầu.

Trong sơn động ánh sáng mờ ảo, loại cá bán trong suốt này quả thực rất khó phòng bị.

Tiêu Dao nhìn ra bên ngoài sơn động: "Ở đây không thể ở lâu, chúng ta phải tiếp tục đi vào trong thôi, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn chỉ bị tôi tạm thời đẩy lui một lát, sẽ nhanh chóng đuổi kịp thôi." Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử gật đầu tán thành.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử cõng A Hương, Tiêu Dao dẫn đầu, mọi người lại tiếp tục đi sâu vào trong sơn động.

Vừa mới đi được mấy bước, Minh Thúc đi bên cạnh Vương Bàn Tử bỗng hét lên một tiếng.

Vương Bàn Tử giật mình: "Minh Thúc làm gì mà la lối thế?

Đi ở giữa được bao nhiêu người bảo vệ thế này mà còn sợ à?" Minh Thúc run rẩy nói: "Nhìn con gái tôi, A Hương này." Lúc này những người khác cũng vây lại, Vương Bàn Tử cũng cẩn thận đặt A Hương xuống.

Mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình của A Hương, từ trong mũi cô đang chảy ra máu tươi. "A Hương sao vậy?

Bị va vào mũi à?

Chắc không có vấn đề gì lớn đâu nhỉ?

Hồi nhỏ hỏa khí trong người tôi vượng cũng thường xuyên bị chảy máu cam mà." Vương Bàn Tử hỏi.

Hồ Bái Nhất tát vào vai Vương Bàn Tử một cái: "Nhìn A Hương giống người có hỏa khí vượng lắm à?

Ông tưởng ai cũng giống cái cục đá tảng như ông chắc." Vương Bàn Tử gãi đầu: "Cũng đúng, thể trạng nhỏ nhắn của A Hương nhìn quả thực không giống người hay chảy máu cam, thế là sao?" "Không ổn rồi, thể chất của A Hương đặc biệt nhạy cảm, nếu cảm nhận được tà khí đặc thù là sẽ bị chảy máu cam." Giọng Minh Thúc run run. "Trong này chắc chắn có thứ gì đó không sạch sẽ, thuộc loại khá tà ác, bình thường A Hương thấy mấy thứ không sạch sẽ tầm thường cũng không bị chảy máu cam đâu." Tiêu Dao gật đầu, lại quay người đi tiên phong. "Lối ra ở phía trước rồi, nhìn thấy cánh cổng đá kia chưa?" Tiêu Dao chỉ về phía trước.

Hồ Bái Nhất, Shirley Yang và những người khác cùng rọi đèn pin theo hướng Tiêu Dao chỉ.

Chỉ thấy địa động đột ngột kết thúc ở phía trước, cuối đường xuất hiện một bức tường đá.

Phía dưới bức tường đá dường như có vài cái lỗ nhỏ, nước không ngừng chảy ra từ đó. "Hay là chúng ta đừng đi tiếp nữa, A Hương chỉ khi nhìn thấy thứ tà khí đặc biệt mới bị chảy máu cam thôi." Minh Thúc nói. "Không được, bắt đầu phải đi tiếp." Tiêu Dao gắt giọng. "Đường về đã bị chặn rồi, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn ở trong hang động này gần như vô địch, chúng ta quay lại chỉ có nộp mạng thôi." "Có thể thoát khỏi hang động này để tới hầm trắng sao?

Hay quay lại hồ nước tầng trên?

Thác nước đó chúng ta đã thấy rồi, nước từ trên đổ xuống, muốn lên được trừ phi nước hồ bên trên đổ hết xuống làm ngập bên dưới này thì may ra." Sau khi Tiêu Dao nói xong, Minh Thúc không còn dám cãi nữa, chỉ có đôi môi là không ngừng lẩm bẩm. "Được rồi, chúng ta nghe theo Diêu Tử, không còn đường nào khác thì chỉ có thể đi tiếp thôi, đoạn địa động này có dấu vết được con người tu sửa, biết đâu phía sau là một không gian khác, cũng chưa chắc không có lối ra." Shirley Yang nói.

Những người khác tự nhiên tán đồng.

Tô Doanh hiểu biết một chút về sơ cứu, đã ấn vào huyệt tai của A Hương, nhanh chóng cầm được máu mũi.

Tiêu Dao tiếp tục tiến lên, nhanh chóng đi tới sát bức tường đá.

Trên tường đá có vài hình vẽ rõ ràng là do con người khắc lên.

Toàn là những hình nhãn cầu lớn nhỏ khác nhau, những nhãn cầu này đang rỉ máu.

Tại sao lại gọi là nhãn lệ (lệ mắt)?

Vì những giọt dịch thể nhỏ xuống đó được người ta dùng một loại khoáng vật nào đó nhuộm thành màu đỏ.

Thời gian đã lâu nên màu đỏ có chút xỉn đi nhưng vẫn có thể nhận

ra màu sắc.

Cả bức tường toàn là những nhãn cầu rỉ máu trông thật quỷ dị và âm sâm.

Dưới chân tường đá có ba cái hốc đá cao bằng nửa người, miệng hốc bốc mùi tanh hôi nồng nặc.

Tiêu Dao quan sát thấy ở rìa miệng hốc có những chất nhầy bóng loáng và lạnh lẽo, rõ ràng là thường xuyên có thứ gì đó đi qua hốc đá này. "Có khả năng là dấu vết do lũ cá Diệt Đăng Ngân Oa Oa để lại." Hồ Bái Nhất lúc này cũng đi tới sát tường đá, nhìn chất nhầy trên hốc đá rồi nói.

Tiêu Dao gật đầu, đưa tay sờ sờ lên tường đá. "Văn lý ở đây không đồng nhất, chắc là đã bị người ta phá vỡ từ lâu, hoặc vốn dĩ đây là một cánh cổng đá bị người ta lấp lại." Tiêu Dao nói nhỏ. "Mấy cái hốc đá này chắc là thông suốt, người có thể chui qua được, để tôi vào xem thế nào." Hồ Bái Nhất nói.

Tiêu Dao gật đầu, dẫn đầu khom lưng chui vào trong cái hốc đá cao hơn nửa người đó.

Trong hốc đá cũng không có gì đặc biệt, mặt đất cực kỳ trơn láng và mùi tanh hôi nồng nặc.

Tiêu Dao nhanh chóng chui ra khỏi hốc đá.

Sau khi ra ngoài, Tiêu Dao hít một hơi thật sâu.

Trước mắt hiện ra một khe núi dưới lòng đất to lớn vô cùng.

Hai bên khe núi cao vút không thấy đỉnh, vách đá dựng đứng như bị đao chém.

Trên vách đá rải rác những loại quặng có thể phát ra ánh sáng, nên cả khe núi không đến nỗi tối đen hoàn toàn, Tiêu Dao có thể dễ dàng

nhìn thấy tình hình ở xa.

Người bình thường cũng có thể nhìn được khá xa.

Đi tiếp khoảng vài chục mét, Tiêu Dao nhìn thấy một số thứ khổng lồ kỳ dị.

Những người khác sau khi ra khỏi địa động đều vô cùng cảm thán, không ngờ dưới lòng đất lại có một khe núi lớn như vậy.

Chương 279

Tiêu Dao lúc này dẫn đầu đi tới trước mặt những thứ khổng lồ đó.

Sau khi đi tới trước mặt những thứ đó, Tiêu Dao cuối cùng cũng nhìn rõ diện mạo của chúng, cư nhiên là những bộ hóa thạch xương cốt của sinh vật cổ đại to lớn vô cùng.

Những bộ xương khổng lồ này dài ít nhất ba bốn mươi mét, có những cái đầu lâu to bằng cả một căn phòng.

Mọi người đi giữa những vách đá khổng lồ, đối mặt với những bộ xương cốt hóa thạch to lớn này, đều cảm thấy bản thân nhỏ bé như loài kiến vậy. "Lạ thật, đây toàn là xương rắn sao?

Chẳng lẽ người Ma quốc nuôi rắn to thế này?" Vương Bàn Tử hỏi.

Shirley Yang lắc đầu: "Nhìn hình thái hóa thạch không giống loài rắn, có chút giống loài cá voi cổ đại Long Vương Kình thì đúng hơn." Hồ Bái Nhất cũng gật đầu: "Bàn Tử đừng nói bừa, lúc ở Phúc Kiến chẳng phải ông cũng ăn thịt rắn sao?

Có thấy loài rắn nào có xương sườn to thế này không?" Vương Bàn Tử vừa nghe tới chuyện ăn là có ngay hồi ức chính xác, lập tức gật đầu: "Đúng thế, không phải rắn, rắn dài hơn thế này nhiều mà cũng hẹp hơn nhiều." Khi mấy người đang định đi tiếp thì A Hương đang nằm trên lưng Vương Bàn Tử đột nhiên tỉnh lại. "Ở đằng kia...

đáng sợ quá." A Hương chỉ tay về phía sau lưng mọi người, chính là vị trí địa động mà cả nhóm vừa chui ra.

Tiêu Dao cũng quay đầu nhìn lại, không khỏi hít một hơi lạnh.

Lúc nãy mọi người chui ra từ địa động chỉ mải mê đi tiếp mà

không quan sát kỹ nơi mình vừa ra.

Lúc này nhìn lại mới phát hiện nơi họ vừa chui ra cư nhiên là một bức tượng đá khổng lồ vô cùng.

Bức tượng này quỷ dị vô cùng, toàn bộ đều là đá đen, cao lớn như tượng Lạc Sơn Đại Phật vậy.

Nhưng hơn một nửa bức tượng lại khảm sâu vào trong lòng núi, bức tượng khổng lồ quỷ dị cao vài chục mét này đang quay lưng về phía mọi người.

Cả phần đầu và mặt của tượng đều nằm trong núi, chỉ có phần lưng là lộ ra ngoài.

Càng kỳ lạ hơn là tay chân của bức tượng cũng lún sâu vào trong núi, tạo cảm giác như một bức tượng khổng lồ đang cắm đầu chui vào trong núi lớn để tìm kiếm thứ gì đó vậy.

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Dao là cái thứ này chính là bản tôn của "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn"!

Trước đó trong đường hầm màu trắng cũng như trên vòm tế đàn đều xuất hiện những bóng đen khổng lồ bao gồm cả đầu, mặt và tứ chi.

Rất khớp với cái thứ này.

Nhìn kỹ thì bức tượng khổng lồ này mang một hình chữ "Đại", không có quá nhiều trang sức.

Hình thái tổng thể tuy rất sống động nhưng cũng chỉ là một cái lưng.

Điểm đặc biệt duy nhất là ở chỗ bức tượng đá khổng lồ tiếp giáp với mặt đất có một cái cổng đá cao khoảng hơn một trượng.

Cái cổng đá này không phải nơi nhóm Tiêu Dao vừa chui ra mà là

một cái cổng chính thức.

Hai bên cổng có vài cột đá, một số đã bị sụp đổ.

Vương Bàn Tử và Minh Thúc nhìn thấy là không bước nổi chân nữa. "Diêu Tử, lão Hồ, nhìn xem suốt quãng đường vừa rồi chúng ta cơ bản chẳng vớ được món bảo vật nào ra hồn, khó khăn lắm mới thấy một công trình nhân tạo, chúng ta không vào xem sao?

Vớ lấy ít đồ thực tế chút?" Vương Bàn Tử đưa ra một lời đề nghị hết sức chân thành.

Minh Thúc ở bên cạnh cũng ra sức cổ vũ.

Shirley Yang thì không có ý kiến, cô cũng có hứng thú với bức tượng đen này và không gian bên trong nó.

Khi Tiêu Dao chưa kịp nói gì thì A Hương lại hét lên một câu: "Rắn, tôi thấy rất nhiều rắn!

Đang lao tới đây!" Tiêu Dao ngẩn người, sau đó áp tai vào đá vách núi, lập tức nghe thấy từng trận tiếng sột soạt bò trườn của loài rắn.

Nhưng dựa vào âm thanh có thể đoán lũ rắn này còn cách đây ít nhất vài trăm mét.

Mắt âm dương của A Hương dường như đã tiến hóa hơn sau nghi thức tế lễ, trở nên nhạy cảm hơn nhiều.

Nhưng đối với A Hương thì đây chưa chắc đã là chuyện tốt, dù sao thể chất của cô cũng quá yếu, gan lại nhỏ, hơi một tí là thấy mấy thứ bẩn thỉu kỳ quái sẽ làm tổn hại đến tinh thần. "Có rắn rồi." Tiêu Dao chỉ về phía sau.

Lúc này từ trong sơn động quặng thạch anh mà mọi người vừa thoát ra, không biết có bao nhiêu loài rắn đang truy đuổi theo.

Tiêu Dao thậm chí nghi ngờ đó chính là loài rắn Tịnh Kiến A Hàm,

tay sai của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, bị tà linh này thao túng.

Dù sao trong đường hầm màu trắng trước đó, hắc xà và Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn luôn đi đôi với nhau. "Thế thì còn đợi gì nữa, mau chạy đi thôi!" Vương Bàn Tử hét toáng lên. "Chạy cũng vô dụng thôi, ở kia cũng có rắn, đều là loại Tịnh Kiến A Hàm mà chúng ta đã gặp trong hầm đấy." Tiêu Dao nói, "Chiều dài của khe núi này không hề ngắn, lại không có nơi ẩn nấp, ở cái nơi này chúng ta đều là chim sợ cành cong rồi, thể lực sắp cạn kiệt, sớm muộn cũng bị lũ rắn đuổi kịp." "Diêu Tử nói đúng đấy, chúng ta trốn vào trong bức tượng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn này đi, dù sao cổng vào cũng có thể chặn lại, cầm cự được một thời gian." Hồ Bái Nhất đề nghị.

Những người khác đều đồng ý, nhanh chóng chạy về phía bức tượng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn màu đen kia.

Tiếng lũ rắn tràn tới lúc này đã áp sát, không chỉ A Hương và Tiêu Dao mà những người khác cũng nghe thấy rồi.

Tiếng sột soạt như thủy triều dâng.

Mọi người đều bị âm thanh đó làm cho kinh hãi, có thể tạo ra tiếng động lớn như vậy thì e rằng không chỉ là vấn đề vài trăm hay vài nghìn con rắn đâu.

Vương Bàn Tử lại cõng A Hương, Tiêu Dao dẫn đầu, xông thẳng vào cổng dưới chân bức tượng.

Sau khi vào trong cổng, ánh sáng rất tối, Tiêu Dao để mọi người có nguồn sáng đã nhanh chóng lấy ra một chiếc Dạ Quang Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng, lập tức chiếu sáng bên trong bức tượng.

Bên trong bức tượng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn có khá nhiều cấu trúc thổ mộc do con người tu sửa, có nhiều tầng, men theo phần giữa đi lên trên.

Tiếng lũ hắc xà lúc này đã áp sát.

Những con hắc xà này dường như biết rõ hành tung của mọi người, nhanh chóng chui ra từ các kẽ hở, nghe tiếng là biết chúng đang nhắm thẳng vào bức tượng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Tiêu Dao bảo Vương Bàn Tử mau đặt A Hương xuống, sau đó mấy người tìm một số phiến đá và gỗ mục bên trong bức tượng để chặn cổng lại.

Một số kẽ hở ở rìa cũng được Tô Doanh và Shirley Yang dùng những mẩu đá nhỏ và bùn đất lấp kín.

Mọi người vừa mới chặn xong cổng thì bên ngoài đã tràn tới vô số hắc xà. "Không ổn, ở đây không an toàn đâu, chắc chắn sẽ có những kẽ hở khác, lũ hắc xà này sớm muộn cũng chui vào được, trước tiên hãy tìm xem có đường đi lên không, tôi ở đây nghĩ cách tiêu diệt bớt lũ hắc xà." Tiêu Dao nói.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức hưởng ứng, bắt đầu tìm kiếm lối đi lên bên trong bức tượng đá.

Chương 280

Không mất bao lâu, hai người thực sự tìm thấy một cầu thang đá.

Tiêu Dao vội bảo mọi người lên tầng trên.

Tiêu Dao thì canh giữ ở cổng, sau đó xây một vòng đá quanh cổng, rồi lại dùng Toái Tinh đao đào bới mặt đất, đắp bùn đất và đá thành một bức tường thấp.

Sau đó đổ xăng vào cái rãnh ở giữa bức tường thấp đó.

Làm xong mọi công tác chuẩn bị, Tiêu Dao nhìn cái cổng đang lung lay sắp sụp.

Những phiến đá và gỗ mà mấy người vừa khiêng tới lúc này đã bị lũ rắn chui rúc cho thủng lỗ chỗ, hắc xà liên tục chui qua các kẽ hở, nhìn qua là thấy lũ hắc xà sắp tràn vào như ong vỡ tổ.

Tiêu Dao dùng Toái Tinh đao hất văng mấy con hắc xà vừa chui vào, sau đó dồn hết sức bình sinh đạp mạnh một nhát vào phiến đá ở cổng.

Một tiếng nổ lớn vang lên, phiến đá cùng với không ít hắc xà đổ gục ra phía sau.

Sau một trận bụi mù, Tiêu Dao nghe thấy một chuỗi tiếng thông báo của hệ thống. "Chúc mừng ký chủ giết chết hắc xà Tịnh Kiến A Hàm trưởng thành, nhận được 200 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ giết chết hắc xà Tịnh Kiến A Hàm trưởng thành, nhận được túi độc vũ xà."...

Tiêu Dao mỉm cười, nhìn biển rắn mênh mông không thấy điểm dừng bên ngoài, đây quả thực là một kho báu khổng lồ, hôm nay ít nhất việc thăng cấp hệ thống Phát Khâu Thiên Quan lên tứ phẩm là có

hy vọng rồi.

Tiêu Dao bắt đầu lùi lại phía sau.

Do phiến đá đổ xuống đè lên lũ rắn nên trong nháy mắt chúng tràn vào từ cổng, xông thẳng vào cái rãnh mà Tiêu Dao đã bố trí sẵn.

Sau bức tường thấp, cả rãnh ngập tràn xăng và hắc xà.

Tiêu Dao nhanh chóng quẹt một con diêm, ném thẳng vào trong rãnh xăng.

Trong hố rãnh, xăng ngay lập tức bùng lên ngọn lửa ngất trời.

Trước đó Tiêu Dao đã chuẩn bị rất đầy đủ, trong không gian hệ thống chứa gần một tấn xăng.

Anh đổ xuống hố ít nhất cũng phải hai ba trăm cân.

Ngọn lửa bùng phát dữ dội và bền bỉ, chỉ trong chớp mắt, mùi khét lẹt đã lan tỏa khắp nơi.

Theo sát mùi khét đó là những tiếng thông báo liên tục từ hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ tiêu diệt rắn Tịnh Kiến A Hàm trưởng thành, nhận được 200 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt rắn Tịnh Kiến A Hàm trưởng thành, nhận được túi độc Vũ Xà." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt rắn Tịnh Kiến A Hàm trưởng thành, nhận được 100 vảy độc Vũ Xà."...

Độc dịch của cá mực đen (Hắc Vưu) trước đó Tiêu Dao dùng đã gần hết, giờ đây có một đợt túi độc của rắn Tịnh Kiến A Hàm lớn thế này, kho dự trữ độc dịch lại đầy lên.

Độc tính của túi độc rắn Tịnh Kiến A Hàm còn kịch liệt hơn cả độc cá mực đen.

Thỉnh thoảng lại xuất hiện vảy độc Vũ Xà, mỗi lần xuất hiện là số lượng lên tới cả trăm chiếc.

Chẳng mấy chốc, ngọn lửa ở cửa đã thiêu chết hàng trăm con rắn trưởng thành, số vảy độc thu được cũng lên tới mấy nghìn cái.

Khi Tiêu Dao đang nghiên cứu công dụng của vảy độc thì tiếng hệ thống lại vang lên: "Hệ thống phát hiện ký chủ sở hữu vảy độc Vũ Xà, vảy độc kết hợp với xăng và tạng dược có thể hợp thành đạn cháy kịch độc, có hợp thành không?

Hợp thành tiêu tốn 10 điểm khí vận." Một viên đạn mà mất tận 10 điểm khí vận?

Tiêu Dao hơi chút do dự, nhưng nhìn thấy chữ 'đạn cháy kịch độc', anh liền quyết định ngay.

Thứ này chắc chắn sẽ dùng tới, trước đó đạn sương mù cháy hợp thành từ máu thằn lằn lửa chỉ còn khoảng năm trăm phát, không đủ để ứng phó với cảnh tượng trước mắt.

Tiêu Dao nhanh chóng hợp thành khoảng năm nghìn phát đạn cháy kịch độc.

Trong thoáng chốc, điểm khí vận anh vừa kiếm được từ việc săn rắn đã tiêu hao gần hết, kho dự trữ xăng cũng cạn kiệt.

Đổi lại, anh có thêm năm nghìn phát đạn dược mới tinh.

Ngọn lửa lớn bùng cháy ở lối vào khiến bầy rắn bên ngoài không thể tiến tới.

Có vài con bạo gan, bị sức mạnh của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn thôi thúc đến mức điên cuồng, trực tiếp lao vào lửa nhưng lập tức bị thiêu thành tro bụi.

Tuy nhiên, Tiêu Dao vẫn không yên tâm, bầy hắc xà bên ngoài không hề rút lui mà vẫn vây kín cửa, không ít con bắt đầu lượn lờ quanh các bức tượng đá đen để tìm kiếm khe hở hoặc lối vào khác.

Tiêu Dao lấy nhện cơ quan từ không gian hệ thống ra, đặt ngay trước cửa.

Anh thay đạn của súng máy hạng nặng trên nhện cơ quan bằng loại đạn đặc biệt.

Đạn gây tê còn hơn hai nghìn phát, đạn sương mù cháy chế từ máu thằn lằn lửa còn hơn năm trăm phát.

Đạn cháy kịch độc vừa hợp thành là nhiều nhất, có hơn năm nghìn phát.

Nghe thì có vẻ nhiều, nhưng súng máy hạng nặng quét một vài phút là hết sạch.

Thứ này phải dùng tiết kiệm mới được.

Tiêu Dao nhanh chóng điều chỉnh súng máy sang chế độ bắn tỉa, dùng đạn gây tê trước.

Sau vài phát đạn, một đám mây mù bốc lên trong bầy rắn.

Lát sau, bầy rắn bị sương mù bao phủ lập tức im lặng, rõ ràng đã rơi vào trạng thái tê liệt.

Nhưng Tiêu Dao không hài lòng với hiệu quả của đạn gây tê cho lắm.

Loại đạn này phối trộn từ bột ma huyễn linh hủ cổ cùng tạng dược, đối phó với rắn Tịnh Kiến A Hàm vẫn có tác dụng, chỉ là thời gian phát huy hơi chậm.

Phải mất khoảng mười giây, chúng mới xuất hiện triệu chứng tê liệt rõ rệt.

Rõ ràng, loại hắc xà kịch độc này bản thân cũng có khả năng kháng độc cực mạnh.

Tiêu Dao lập tức đổi sang đạn cháy kịch độc.

Thuộc tính kịch độc, đặc biệt là độc trên vảy Vũ Xà đối với bầy rắn ở cửa có lẽ không tác dụng mấy, nhưng tính năng đạn cháy thì cực kỳ hữu dụng.

Sau khi thay đạn, anh nhắm thẳng vào nơi bầy rắn dày đặc nhất mà nã đạn điên cuồng.

Mỗi phát đạn bắn ra là một vùng lửa rộng một hai mét vuông bùng lên.

Tuy uy lực nhỏ hơn đạn cháy thả từ máy bay, nhưng thắng ở số lượng.

Tiêu Dao trút một hơi mấy trăm phát đạn, bên ngoài cửa lập tức biến thành một biển lửa.

Tiếng hệ thống vang lên dồn dập: "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt rắn Tịnh Kiến A Hàm trưởng thành...

Chương 281

nhận được túi độc... nhận được 100 vảy độc...” Tiêu Dao nhanh chóng nhận ra, cứ theo đà này thì đạn cháy dùng mãi không hết.

Bởi vì vừa tiêu hao mấy trăm viên thì lập tức có mấy nghìn vảy độc nhập kho, cộng thêm điểm khí vận nhận được, việc hợp thành thêm mấy nghìn phát đạn cháy kịch độc chẳng có chút áp lực nào.

Thấy được uy lực của loại đạn này, anh lập tức chọn hợp thành liên tục.

Chẳng mấy chốc, số lượng đạn cháy đã lên tới hơn chín nghìn phát.

Tiêu Dao buông lỏng tay, không ngừng xả súng vào bầy rắn trước cửa.

Biển lửa kéo dài, lối vào tượng thần khổng lồ đã trở thành địa ngục của hắc xà.

Cuối cùng, sau khi anh tiêu tốn thêm khoảng năm trăm phát đạn cháy nữa, bầy rắn đã thoái lui.

Dù trong các khe đá xung quanh vẫn liên tục có hắc xà bò ra, nhưng không còn con nào dám xông lên phía trước nữa.

Tất cả bầy hắc xà đều lùi ra ngoài biển lửa, im lặng cuộn mình trong hẻm núi.

Tiêu Dao cũng ngừng bắn.

Lúc này, bầy rắn Tịnh Kiến A Hàm đột ngột rẽ sang hai bên, lộ ra một lối đi rộng khoảng hai ba mét.

Tiêu Dao thầm nghĩ, chẳng lẽ có nhân vật lớn nào sắp xuất hiện?

Bầy rắn đang nhường đường cho ai đây?

Chẳng mấy chốc, trên con đường bầy rắn vừa mở ra, một con Vũ Xà đen khổng lồ trườn tới.

Con hắc xà này to bằng cái chậu rửa mặt, dài mười mấy mét, vảy đen trên người lấp lánh ánh sáng u tối.

Giữa trán nó có một chiếc vảy đỏ rực hình thoi dài hơn nửa thước, trông như một ngọn lửa đang cháy.

Trên đỉnh đầu nó còn có một túm mào thịt.

Đôi mắt màu hổ phách của con hắc xà lộ ra ánh nhìn oán độc, chằm chằm nhìn Tiêu Dao, thỉnh thoảng lại thè chiếc lưỡi dài hơn nửa mét.

Sau đó, nó há to cái mồm máu, lộ ra răng độc dài tới một thước như đang thị uy với anh.

Rõ ràng hành động săn sát số lượng lớn rắn Tịnh Kiến A Hàm vừa rồi của Tiêu Dao đã chọc giận kẻ đứng đầu bầy rắn này.

Con hắc xà khổng lồ trông vừa giống rồng vừa giống rắn này chắc chắn là Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Nó há miệng phát ra tiếng tê tê, bầy rắn xung quanh đều phủ phục xuống đất, không một con nào dám động đậy.

Tiêu Dao nhếch mép cười lạnh: "Định ra oai trước mặt tôi à?" Sau đó anh chuyển súng máy sang chế độ liên thanh, một chuỗi đạn cháy kịch độc nã thẳng về phía Tịnh Kiến A Hàm Vương.

"Ông đây bắn chết con Xà Vương này!" Một chuỗi đạn cháy nổ tung trong phạm vi hẹp, tạo ra những ngọn lửa lớn.

Tiêu Dao lờ mờ phát hiện, vô số hắc xà sau khi anh nổ súng đã nhanh chóng tụ tập lại trước mặt Xà Vương, tạo thành một bức

tường rắn, dường như muốn chắn đạn cháy cho nó.

Chẳng mấy chốc, những con rắn đó đã hóa thành than đen.

Điều khiến anh kinh ngạc là bầy hắc xà vẫn không ngừng lao tới chắn trước mặt Xà Vương như thể không hề sợ chết.

Dù kết cục của chúng chỉ có thể là tro bụi, nhưng quả thực đã có tác dụng nhất định.

Một đống xác rắn cao bốn năm mét chắn trước mặt Tịnh Kiến A Hàm Vương, thế mà lại chặn được đạn cháy của Tiêu Dao.

Anh lập tức ngừng bắn.

Tiếp tục bắn cũng vô nghĩa, hệ thống không báo đã tiêu diệt được Xà Vương, con đại xà như rồng kia đã chạy thoát.

Có điều, giết mấy vạn con hắc xà trước mặt nó, mối thù này kết sâu rồi.

Bầy rắn bên ngoài tạm thời rút lui, Tiêu Dao cũng quay người, tìm lối đi lên tầng hai rồi leo lên.

Sau khi lên tầng hai, anh phát hiện từ tầng một trở đi, bên trong thạch tượng có thêm rất nhiều căn phòng đá nhỏ.

Cảm giác bên trong thạch tượng giống như một tổ ong khổng lồ, hơi giống với cấu trúc của Ác La Hải Thành trước đó.

Chỉ là không gian bên trong thạch tượng này cực kỳ chật hẹp, bố cục các phòng đá cũng đơn giản lạ thường, chỉ là những căn phòng nhỏ hình thang.

Không khí bên trong thạch tượng khá ô nhiễm, cộng với việc Tiêu Dao vừa phóng hỏa điên cuồng bên ngoài, mùi vị ở tầng hai lúc này thật sự không dễ chịu chút nào.

Tiêu Dao nhìn quanh một lượt, nhận ra ngay những căn phòng này

chắc chắn không phải nơi dành cho người ở.

Nếu sống lâu trong môi trường này, e là người ta sẽ phát điên mất.

Ngược lại, nó trông giống như những buồng giam trong ngục tối hơn.

Nhưng thường thì người ta dùng địa lao cho dễ quản lý và canh gác, việc xây nhà tù trên một thạch tượng khổng lồ thế này quả thật hiếm thấy.

Tiêu Dao đi lên xem, bọn Lão Hồ không có ở tầng hai.

Trên sàn tầng hai có dấu vết người đi qua rõ rệt.

Chắc bọn họ cũng thấy không khí ở đây quá ngột ngạt nên đã tiếp tục đi lên trên.

Tiêu Dao thuận theo kết cấu gỗ đá leo lên, khi tới gần tầng năm thì cuối cùng cũng thấy bóng người.

Vừa bước vào tầng năm, Tiêu Dao cảm nhận được một luồng gió thổi từ bên ngoài vào.

Hóa ra từ tầng này trở đi đã có cửa sổ và lỗ thông gió.

Bọn Lão Hồ đều đang tựa bên cửa sổ, nhìn xuống ngọn lửa chưa tắt hẳn bên dưới.

"Diêu Tử lên rồi à, bầy rắn bên ngoài sao rồi?" Bàn Tử thấy anh lên liền vội vàng hỏi.

"Tạm thời lui rồi, chắc không quay lại ngay đâu." Tiêu Dao nói, sau đó lấy nước sạch, socola, kẹo sữa, thịt bò khô từ không gian hệ thống ra.

Mắt Bàn Tử sáng rực lên ngay lập tức.

"Bầy rắn tạm thời thoái lui, nhưng hiện giờ trong hẻm núi cực kỳ

nguy hiểm, không biết khi nào chúng sẽ quay lại.

Vừa nãy tôi thấy một con quái vật lớn trong bầy rắn." Tiêu Dao vừa chia đồ ăn cho mọi người vừa lộ vẻ lo lắng.

Hồ Bái Nhất gật đầu: "Anh cũng thấy rồi, con rắn đó chắc phải dài hơn con đại mãng xà chúng ta gặp ở sông ngầm dưới núi Già Long hồi ở Điền Nam." "Hiện giờ xem ra chỉ có trong thạch tượng này là tạm an toàn, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi, cần ăn cứ ăn cần uống cứ uống, lát nữa có tình huống gì còn có sức mà đối phó." Tiêu Dao nói.

Chương 282

Bàn Tử vừa xé miếng thịt bò khô vừa hỏi: "Nếu mấy thứ đó cứ vây quanh đây, định nhốt chết chúng ta thì tính sao?" Tiêu Dao cười nói: "Lượng nước và thực phẩm tôi dự trữ ít nhất cũng đủ cho chúng ta trụ được nửa tháng.

Cùng lắm thì ăn thịt rắn.

Chỉ cần lũ đó dám vây chúng ta, đạn dược của tôi đủ dùng, giết tuyệt chúng nó cũng không thành vấn đề." Hồ Bái Nhất gật đầu đồng tình.

Tuyết Lỵ Dương vẫn có chút lo lắng: "Nếu chỉ đơn thuần là hắc xà, tôi nghĩ có thể đối phó, nhưng bầy rắn này dường như có thủ lĩnh, khó tránh khỏi sẽ có những hành động đặc biệt.

Hơn nữa, còn có một cái Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn nữa..." "Đúng vậy, thứ đó mới là chí mạng." Tiêu Dao cũng thấy đau đầu khi nhắc đến Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, cái tà linh đó như âm hồn không tan, cứ bám sát sau lưng mọi người.

Nếu không phải tốc độ lan tỏa của luồng hắc khí trong quặng thạch đó khá chậm, thì có lẽ bọn họ đã không chống đỡ nổi sự kẹp chả của nó và bầy rắn.

Tiêu Dao vừa ăn vừa suy tính, bỗng nhiên Chu Nhất hét lên một tiếng: "Nhìn bên ngoài kìa, lũ rắn đó lại tới rồi." Tiêu Dao nghe vậy liền nhìn ra ngoài: "Hừ hừ, lũ súc sinh này học khôn rồi nhỉ." Hóa ra bầy rắn Tịnh Kiến A Hàm xuất hiện lần này không còn tụ lại một đống nữa mà tản ra khá thưa thớt trên mặt đất.

Tiêu Dao đương nhiên có thể dùng đạn cháy để đối phó, nhưng không còn cách nào thu hoạch quy mô lớn như lúc nãy được nữa.

Anh nhìn vào bóng tối xa xa, biết rõ Tịnh Kiến A Hàm Vương đang ở hướng đó và cũng đang nhìn về phía này.

"Lũ rắn này có chút kỳ lạ, chúng không bò vào trong nữa mà cứ đứng ngoài như đang chờ đợi cái gì đó." Hồ Bái Nhất nhận xét.

Tiêu Dao nghe xong tâm niệm khẽ động, lập tức thò đầu ra khỏi cửa sổ.

Ở vách núi đứt gãy phía xa, anh thấy một dãy điểm sáng màu trắng.

Nhìn từ xa có hơi mờ ảo, trông giống như một hàng tiểu nhân mặc áo trắng đang xếp đội ngũ chỉnh tề.

Thần thông Thiên Nhãn Thông của Tiêu Dao lúc này phát huy tác dụng, anh miễn cưỡng nhìn rõ những thứ màu trắng đó, hóa ra chính là lũ Địa Quan Âm đã gặp ở hồ nước tầng hầm thứ nhất trước đó.

Trên đỉnh đầu lũ Địa Quan Âm này có không ít thứ màu trắng.

Sau khi đến rìa vách đá, bầy Địa Quan Âm ném những thứ trên đầu xuống.

Những thứ màu trắng đó to bằng quả bóng rổ, lăn xuống từ vách đá rồi tình cờ rơi ngay cạnh thạch tượng đen không xa.

Tiêu Dao nhìn rõ ngay, đó là những tảng thịt lớn.

"Địa Quan Âm?

Thịnh thịt?" Tiêu Dao tự lẩm bẩm, lập tức nhớ lại cảnh tượng gặp Địa Quan Âm trong rừng nấm ở tầng hầm.

Lũ Địa Quan Âm đó đang săn bắt, giết được không ít tôm vương khổng lồ, những tảng thịt đó có khả năng là thịt tôm vương.

Nhưng tại sao Địa Quan Âm lại ném thịt tôm xuống đây?

Ban đầu anh cứ ngỡ chúng mang thịt đi để dự trữ thức ăn, giờ xem ra hoàn toàn không phải.

Chẳng lẽ là để cho ăn?

Hay là tế lễ?

Tiêu Dao nhìn bầy rắn Tịnh Kiến A Hàm ở phía xa, đột nhiên bừng tỉnh, những tảng thịt trắng kia là để nuôi bầy hắc xà.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Bàn Tử bị tiếng cười của anh làm cho phát hoảng: "Diêu Tử, lúc nào rồi mà còn tâm trí để cười?" Tiêu Dao không thể nén nổi nụ cười: "Tôi có cách ra ngoài rồi." Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng xúm lại: "Cách gì?

Ra ngoài kiểu gì?" Khi Tiêu Dao đang chuẩn bị nói thì đột nhiên nghe thấy Tô Doanh hét lên: "Diêu Tử mau lại đây, A Hương có gì đó không ổn." Tiêu Dao nghe vậy lập tức phi thân đến chỗ Tô Doanh.

Lão Hồ và những người khác cũng chạy theo.

Khi đến bên cạnh A Hương, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Dáng vẻ của A Hương lúc này vô cùng đáng sợ, máu chảy ra từ mắt, tai, mũi, nhưng không phải màu đỏ tươi mà là một loại máu đỏ sẫm cực kỳ đặc quánh.

Thứ máu đó giống như một loại độc dược nào đó, chậm rãi và nặng nề rỉ ra từ thất khiếu của cô, bám trên da tạo thành từng vệt huyết ngân.

Đồng thời, khuôn mặt trắng trẻo của A Hương bắt đầu chuyển sang màu xanh đen, hiện rõ tử khí.

Minh Thúc đứng bên cạnh run bần bật: "Hỏng rồi, hỏng rồi." Tiêu Dao kinh hãi, lập tức lấy một nhánh nhân sâm nghìn năm từ không

gian hệ thống ra, vắt lấy nước nhỏ vào miệng A Hương.

Luồng hắc khí trên mặt cô mới từ từ tan biến, nhưng sắc mặt vẫn nhợt nhạt, không một chút huyết sắc.

Tiêu Dao hỏi: "Sao lại thành ra thế này?

Không phải A Hương nhìn thấy thứ âm tà chỉ bị chảy máu mũi thôi sao?" Minh Thúc run rẩy nói: "A Hương gặp thứ âm tà đặc biệt sẽ chảy máu mũi, nhưng gặp thứ cực kỳ, cực kỳ âm tà thì mắt và tai cũng sẽ chảy máu.

Chỉ là chưa bao giờ chảy nhiều máu đen như hôm nay, không biết con bé đã nhìn thấy cái gì nữa." "Thứ này còn phân cấp bậc sao?" Tiêu Dao cũng thấy cạn lời, "Có gì tham khảo không, trước đây A Hương gặp tình huống này là do nhìn thấy cái gì?" Minh Thúc hồi tưởng lại một chút: "A Hương gặp tình huống này mới chỉ có hai lần." Sau đó Minh Thúc kể vắn tắt về hai lần A Hương nhìn thấy thứ cực kỳ âm tà dẫn đến chảy máu thất khiếu.

Vì bản thân Minh Thúc làm nghề đặc thù, thường xuyên tiếp xúc với xác chết, A Hương cũng luôn đi theo bên cạnh, nên dù nhát gan nhưng thực tế cô cũng đã kinh qua nhiều trận mạc, kiến thức rộng rãi.

Nhưng trong những năm qua, thực sự có hai lần khiến Minh Thúc sợ đứng tim.

Cả hai lần đó A Hương đều cứu mạng ông ta, cũng chính vì vậy mà dù bản tính ích kỷ tham lam, Minh Thúc vẫn dành cho A Hương chút tình cảm chân thành.

Lần đầu tiên A Hương bị như vậy là chuyện của sáu bảy năm trước.

Đến giờ Minh Thúc nhớ lại vẫn thường xuyên gặp ác mộng.

Khi đó Minh Thúc có không ít tiền tiết kiệm, lại gặp năm đó trúng

được một vụ làm ăn lớn, kiếm được bộn tiền.

Minh Thúc dù ham cờ bạc nhưng bản tính vẫn mang chút tư tưởng truyền thống của người Hoa, có tiền là muốn mua nhà mua đất.

Lúc đó ông ta nhắm trúng một căn biệt thự.

Nhà cửa ở Hương Cảng khá đặc thù, đa phần là nhỏ hẹp, nhà nào rộng khoảng một trăm mét vuông là có thể gọi là hào trạch nghìn thước rồi.

Căn biệt thự Minh Thúc nhắm trúng lúc đó thực sự rất sang trọng, giá cả lại cực kỳ hợp lý.

Khi ấy nhân viên địa ốc tâng bốc căn nhà lên tận mây xanh, Minh Thúc cũng đi xem đi xem lại mấy lần, xác nhận môi trường, địa điểm, trang trí đều không có vấn đề gì.

Ông ta vốn cẩn thận, bản thân cũng biết chút ít về phong thủy, nhìn tới nhìn lui thấy rất tốt.

Lần cuối cùng, Minh Thúc đưa cả gia đình đi xem trạch tử đó.

Khi ấy A Hương mới mười mấy tuổi cũng đi theo.

Kết quả là lần đó Minh Thúc tận mắt chứng kiến cảnh A Hương vừa vào nhà đã chảy máu đen từ tai, mũi, mắt.

Dù sau đó nhân viên địa ốc không ngừng thúc giục, Minh Thúc cũng rất động lòng, nhưng cuối cùng vẫn không dám xuống tiền, cứ do dự mãi.

Chương 283

Qua vài ngày, căn nhà đã được bán cho người khác.

Lúc đầu Minh Thúc còn hơi hối hận, sợ mình quá đa nghi mà lỡ mất cơ hội mua biệt thự tuyệt hảo, kết quả không mấy ngày sau, ông ta nghe ngóng được chuyện từ một người bạn về chủ cũ của căn nhà.

Lúc đó mới biết căn nhà vốn là của một góa phụ ở, bà ta rất giàu có, chồng làm nghề chạy tàu ở Nam Dương.

Bà ta sống ở đó cũng lâu rồi, khoảng mười năm.

Kết quả là tháng trước, góa phụ đó đột nhiên qua đời một cách bất ngờ.

Nội tình cái chết thì Minh Thúc nghe ngóng từ một người quen bên cảnh cục, người đó kể lại mà vẫn còn sợ phát khiếp.

Góa phụ chết không rõ nguyên nhân, thất khiếu chảy máu, tử trạng cực kỳ thê thảm.

Bà ta có nuôi mười mấy con mèo, lũ mèo đó cũng chết sạch chỉ trong một đêm, tử trạng cũng là thất khiếu lưu huyết.

Trong xác người và mèo đều không tìm thấy độc tố, loại trừ khả năng ngộ độc thực phẩm.

Sau đó khoảng nửa tháng, Minh Thúc lại thấy tin tức về căn biệt thự đó trên báo chí địa phương.

Gia đình người đã nhanh chân mua trước Minh Thúc, dọn vào ở chưa đầy một tháng thì cả nhà đều chết bất đắc kỳ tử chỉ trong một đêm.

Sau đó căn nhà lại liên tục đổi chủ, lần nào cũng có huyết án xảy

ra, tính ra phải có hơn hai mươi mạng người nằm xuống ở đó.

Trong thời gian đó, có người ham rẻ mua lại rồi mời đại sư phong thủy Hương Cảng đến hóa giải sát khí, kết quả mấy vị đại sư đến đó đều bị dọa cho khiếp vía, không một ai xử lý nổi.

Qua vài năm, căn biệt thự đó bị truyền thông Hương Cảng thêu dệt thành ngôi nhà ma đứng đầu mười đại hung trạch ở Hương Cảng.

Còn về lý do tại sao nó lại hung hiểm như vậy, A Hương đã nhìn thấy gì, Minh Thúc sau này cũng nhiều lần tìm hiểu.

Nghe đồn nơi xây biệt thự ngày xưa là Quảng Phúc Nghĩa Từ của Hương Cảng, trăm năm trước từng xảy ra một trận ôn dịch lớn.

Khi đó tất cả bệnh nhân nhiễm ác tật không thể cứu chữa đều bị tập trung vào một cái sân trong Nghĩa Từ.

Người vào đó không lâu thì chết, nhưng cũng có rất nhiều người còn sống.

Những người chết vì ôn dịch nên không ai dám vào thu xác, biến nơi đó thành một nơi hỗn tạp giữa người sống và người chết, sinh tử đảo lộn, tà ác thê thảm vô cùng.

Khí hậu Hương Cảng vốn nóng nực, chẳng mấy chốc, cả cái Quảng Phúc Nghĩa Từ bốc mùi hôi thối nồng nặc, máu nước rỉ ra từ móng nhà, không ai dám lại gần.

Mãi đến một năm sau khi ôn dịch qua đi, có người vào đó thì thấy bên trong như địa ngục trần gian, khắp nơi là xương cốt và thi thể rữa nát, trên xác chết còn có dấu vết bị cắn xé.

Sau đó nhà cửa ở đó bị phá dỡ hoàn toàn, biến thành công viên, rồi sau này lại có người mua đất xây biệt thự.

Oán khí ở đây có thể nói là thuộc hàng nhất nhì ở khu vực Hoa

Nam.

A Hương ban đầu không tài nào nhớ nổi mình đã nhìn thấy gì mà chỉ phát điên lên, phải vài năm sau, cô mới miễn cưỡng nhớ lại được là lúc ở trong biệt thự, cô đã thấy một bãi lầy tạo thành từ máu tươi, bùn loãng và những thi hài thối rữa.

Lúc đó A Hương cảm giác dưới chân mình mềm nhũn, có kẻ muốn lôi cô xuống vực sâu bãi lầy đó.

Còn lần thứ hai A Hương bị chảy máu mắt tai mũi thì còn kỳ lạ hơn nữa.

Minh Thúc chạy tàu trên biển lâu năm, tự nhiên biết trong biển có nhiều đồ tốt, đặc biệt quan tâm đến cổ vật dưới biển.

Có một lần Minh Thúc thu mua được một cái hũ gốm.

Cái hũ có kích thước khá lớn, phải một người mới ôm xuể, cảm giác tổng thể rất tốt, nhìn là biết hàng tinh phẩm thời xưa.

Cốt sứ trắng muốt, hình dáng đoan chính, đường nét tròn trịa.

Bên ngoài trang trí hoa văn hải thú bát bảo liên hoa.

Đặc biệt nhất là bên trong và bên ngoài hũ có nhiều hoa văn rất kỳ quái.

Những hoa văn này Minh Thúc không hiểu, mấy người bạn trong giới của ông ta cũng không nhìn ra được.

Đáng tiếc là phẩm tướng cái hũ không được tốt lắm, là đồ sứ vớt dưới biển.

Đồ sứ vớt dưới biển thường bị nước muối ăn mòn rất mạnh.

Cái hũ này cũng không ngoại lệ, ngoài việc lớp men bị ăn mòn, bên ngoài còn bám đầy những thứ như hà và vỏ sò.

Sau khi làm sạch, giá trị cũng bị giảm đi nhiều.

Minh Thúc sở dĩ mua là vì bên trong hũ có chứa đồ.

Ông ta làm nghề buôn xác nên cũng có chút nghiên cứu và hứng thú với thi thể, xương cốt người xưa.

Trong hũ này chứa xương người, lớn nhỏ có tới hơn trăm mảnh.

Những mảnh xương này không phải của cùng một người, mà toàn bộ đều là xương nắp thóp (xương đỉnh đầu).

Khi Minh Thúc thu thập xác chết cũng thường thu mua các loại pháp khí làm từ xương.

Có những pháp khí, đồ trang sức, thậm chí là chén rượu được chế tác từ xương nắp thóp khảm vàng bạc châu báu.

Nhưng trong hũ này chỉ là những mảnh xương nắp thóp đơn thuần, không trang trí, không gia công, thậm chí trên một số mảnh còn vương lại chút da đầu và tóc của người chết.

Người bán cũng chẳng biết cái hũ và đống xương sọ bên trong dùng để làm gì.

Minh Thúc bỏ ra một ít tiền mua lại cái hũ.

Ở Hương Cảng này, người chuyên làm nghề buôn bán đồ của người chết như Minh Thúc không nhiều, nên cái hũ đó đương nhiên rơi vào tay ông ta.

Kết quả là cái hũ vừa mới bê về nhà, chưa kịp để Minh Thúc nghiên cứu kỹ thì A Hương đã bắt đầu chảy máu mũi, tai, mắt.

Mức độ chảy máu còn nghiêm trọng hơn cả lần đầu.

Có bài học từ trước, Minh Thúc sợ đến vãi linh hồn, lập tức ôm cái hũ chạy thẳng ra ngoài.

Định vứt đi nhưng dù sao cũng mất tiền mua nên tiếc rẻ.

Cuối cùng lão già mặt dày này tìm đến một cửa hàng cổ ngoạn quen biết, tìm cách bán lại cái hũ đó.

Kết quả lão bản cửa hàng xem xong thì mặt đen lại, hỏi thẳng Minh Thúc có thù oán gì với mình không mà lại bán thứ này cho lão.

Minh Thúc cũng ngớ người, vì tà khí của cái hũ chỉ là ông ta đoán thôi, chứng cứ duy nhất là A Hương nhìn thấy xong là chảy máu mắt, còn căn nguyên cái hũ là gì thì ông ta chịu.

Người ta thấy Minh Thúc ngơ ngác, biết là ông ta không hiểu thật chứ không phải cố ý hại người, liền kéo Minh Thúc ra một vịnh biển hẻo lánh ở Tân Giới rồi ném cái hũ trở lại biển sâu.

Chương 284

Sau đó, lão bản cửa hàng cổ ngoạn mới giảng giải kỹ cho Minh Thúc về lai lịch cái hũ.

Cái hũ này là món đồ gia truyền từ mấy trăm năm trước.

Thời cổ đại có một loại hình phạt tàn nhẫn gọi là Lăng trì, tục xưng là thiên đao vạn quả.

Chỉ những kẻ tội đại ác cực mới được hưởng đãi ngộ này.

Việc thi triển hình phạt Lăng trì cũng cực kỳ khó, có nhiều cách làm, có người phải kéo dài ba ngày, có người một ngày.

Tóm lại, khi xẻo từng miếng thịt trên người phạm nhân, phạm nhân không được chết ngay, nhất định phải để họ trải qua nỗi đau đớn tột cùng rồi mới được chết.

Trong quá trình hành hình, nếu phạm nhân chết sớm thì đao phủ phải chịu trách nhiệm.

Thời cổ đại giải phẫu học chưa phát triển, vừa phải cắt thịt vừa phải giữ mạng cho người ta là một kỹ thuật cực kỳ cao thâm.

Những đao phủ này đều có thủ nghệ gia truyền, đời này truyền đời kia mới tích lũy được kinh nghiệm.

Phạm nhân Lăng trì sau khi chết, xương cốt không được giữ lại, đao phủ phải có trách nhiệm 'tỏa cốt dương hôi' (nghiền xương rải tro).

Không đơn giản là dùng lửa đốt, mà phải dùng cối nghiền kỹ những mảnh xương còn lại thành vụn nhỏ.

Không biết từ bao giờ, trong giới đao phủ gia truyền nảy sinh một

tập tục quỷ dị: khi xử lý xương cốt phạm nhân thành vụn, nhất định phải để lại một mảnh xương nắp thóp.

Nghe nói vì phạm nhân chết do Lăng trì có oán khí ngút trời, ngay cả đao phủ quanh năm giết người chặt đầu có đầy sát khí cũng không trấn áp nổi, nên phải giữ lại một mảnh xương sọ chứa oán khí đó rồi phong ấn vào hũ gốm.

Cái hũ này cũng được chế tạo đặc biệt, trong cốt sứ có trộn tro xương của bảy loại người chết oan, lớp men bên ngoài cũng được xử lý bằng máu người và phân nước tiểu.

Trên mặt hũ trong ngoài đều có đủ loại hoa văn trấn tà bí truyền của đao phủ.

Loại hũ này sau khi làm xong được gọi là Trấn Hồn Hũ.

Nghe đồn mỗi khi đao phủ giết một phạm nhân Lăng trì sẽ bỏ xương sọ của họ vào trong, rồi dùng máu ở đầu ngón tim vẽ một vòng trên miệng hũ.

Đợi khi xương sọ trong hũ đầy rồi sẽ tìm một bờ biển để ném hũ xuống đại dương.

Lăng trì vốn không phải hình phạt thường thấy, ngay cả những đao phủ nổi danh nhất có khi cả đời cũng không gom đủ xương sọ để đầy một Trấn Hồn Hũ, thường phải cha truyền con nối, qua hai ba đời thậm chí bốn đời đao phủ mới đầy được.

Nhưng Minh Thúc vận số tốt quá, đụng ngay phải cái Trấn Hồn Hũ không hề tầm thường.

Nhìn vào dấu ấn phong ấn trên đó, người làm ra nó tên là Mã Hải Sơn, một đao phủ lừng danh thời Minh Vạn Lịch, số phạm nhân chết dưới tay ông ta lên tới hàng nghìn người.

Thời trẻ, để luyện kỹ thuật chặt đầu, Mã Hải Sơn vẽ một đường

chỉ lên trái bí đao, một đao chém xuống phải chuẩn xác dọc theo đường chỉ đó, chỉ cần một li sai biệt là không đạt.

Chém bí đao chỉ là bước đầu, mỗi ngày Mã Hải Sơn còn phải tập chém nhang, độ khó này còn cao hơn chém bí đao vì nhang rất giòn, đòi hỏi sự chuẩn xác cực cao vào đầu mẩu than nhang đang cháy.

Có giai thoại rằng những người bị phán trảm quyết thời đó, gia đình có quan hệ đều cố gắng tìm cách để Mã Hải Sơn trực tiếp hành hình.

Vừa nhanh vừa chuẩn, người chết ít phải chịu đau đớn.

Còn về Lăng trì, Mã Hải Sơn càng là bậc thầy.

Đao thứ nhất của Lăng trì thường hạ ở đùi, miếng thịt đầu tiên gọi là 'Tế Thiên Nhục', phải ném lên trời để tế cáo thương thiên.

Đao thứ hai là da thịt trên trán, để lớp da che khuất mắt phạm nhân, giúp đao phủ không phải đối mắt với phạm nhân để tránh ngại ngùng...

Đao này có tên là 'Giá Nhãn Tráo' (Màn che mắt), một mẹo nhỏ truyền đời của đao phủ.

Nhưng Mã Hải Sơn không bao giờ dùng màn che mắt, ông ta luôn trực diện nhìn thẳng phạm nhân.

Rõ ràng, xương sọ trong Trấn Hồn Hũ này chủ yếu do một mình Mã Hải Sơn hoàn thành, hoặc tổ tông ông ta cũng không vừa.

Đồ trong Trấn Hồn Hũ hung tính cực mạnh, những thứ trấn tà thông thường không thể áp chế nổi, để trong nhà không quá ba ngày là tai họa ập đến.

Không chỉ gia đình gặp nạn mà ngay cả hàng xóm láng giềng cũng bị vạ lây, là loại hung vật có khả năng gây họa cho cả một vùng.

Trên đời có những tông sư nuôi xương, đối với họ thì xương sọ trong Trấn Hồn Hũ là bảo bối, chỉ là những người này thực sự hiếm như lá mùa thu, có tìm thấy họ cũng chưa chắc họ đã thừa nhận.

Minh Thúc kể xong, mọi người nghe mà choáng váng đầu óc, không ngờ hai tình huống tương tự trước đây của A Hương lại tà môn đến thế.

Vậy còn lần này thì sao?

Bàn Tử nghe mà nổi hết cả da gà.

Đúng lúc đó, Tô Doanh kêu lên: "A Hương tỉnh rồi." Tiêu Dao lập tức quay lại, nhẹ giọng hỏi: "A Hương, em có nhìn thấy gì không?" Anh lo lắng nhất là mắt A Hương gặp vấn đề dẫn đến mù lòa.

Dù sao cảnh máu đen trào ra từ mắt trông không giống như không ảnh hưởng đến thị lực.

May mắn là A Hương vẫn nhìn thấy được, những dòng máu đen đó chảy ra từ tuyến lệ chứ không ảnh hưởng đến nhãn cầu của cô.

A Hương vừa tỉnh lại đã run rẩy chỉ tay vào không gian xung quanh: "Phụ nữ, em thấy rất nhiều phụ nữ, họ đều đang chảy máu mắt, đứng ngay trong vách tường." Tiêu Dao lập tức quay đầu nhìn, nhưng anh chỉ thấy trong vách tường có những luồng hắc khí mờ ảo chứ không thấy hình dạng phụ nữ nào.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương bước tới, trước đó cô đã đi quanh các phòng đá và vách tường ở tầng một để xem xét kỹ lưỡng.

"Trên vách tường ở đây thực sự có những phù điêu người, giống như lời A Hương nói, đều là phụ nữ, trong mắt họ có một vòng chỉ đỏ đặc biệt... giống hệt đôi mắt của A Hương." Tuyết Lỵ Dương nói xong, những người khác lập tức nhìn vào mắt A Hương, quả nhiên thấy trong mắt cô có một vòng chỉ máu màu đỏ.

“Chuyện này là sao?” Bàn Tử và Lão Hồ hỏi.

“Bên trong thạch tượng này đầy rẫy những ký hiệu và đồ đằng quỷ dị, những căn phòng đá âm u ngột ngạt này chắc chắn dùng để giam người.” Tuyết Lỵ Dương nhanh chóng đưa ra suy đoán.

Quỷ Mẫu của Ma quốc được xác định qua luân hồi, nhưng quá trình xác nhận lại không hề đơn giản, thường thì họ sẽ chọn ra những thiếu nữ có khả năng là Quỷ Mẫu luân hồi.

Khi những thiếu nữ đó tập trung lại, thông qua nghi thức đặc biệt để xác nhận ai mới là Quỷ Mẫu thật sự, chỉ có thiếu nữ sở hữu Quỷ Nhãn đặc biệt mới có thể sống sót bước ra và trở thành Quỷ Mẫu tôn quý.

Còn những thiếu nữ còn lại đều bị nhốt vào trong thạch tượng này.

Khả năng cao nhất là những thiếu nữ không trở thành Quỷ Mẫu luân hồi đều đã bị giết chết.

Nhưng Hồ Bái Nhất lập tức thắc mắc, nếu chỉ đơn thuần là giết những cô gái đó thì tại sao phải tốn công dựng một bức tượng thần khổng lồ thế này?

Thậm chí còn làm ra bao nhiêu căn phòng đá bên trong.

Một bức tượng thần bằng đá đồ sộ nhường này, theo kinh nghiệm của Lão Hồ, nếu không mất vài chục năm đến cả trăm năm thì không thể xây xong.

Xây dựng trong cả trăm năm chắc chắn sẽ tốn kém nhân lực khổng lồ, sợ rằng Ma quốc khó lòng gánh nổi.

A Hương thấy bóng dáng phụ nữ, cảm thấy âm khí nặng nề, chứng tỏ những cô gái từng tồn tại ở đây chắc chắn có kết cục không mấy tốt đẹp.

Chương 285

Để làm rõ chuyện này, Tuyết Lỵ Dương, Lão Hồ và Tô Doanh bắt đầu sờ soạng trên vách tường bên trong thạch tượng.

Lúc đầu Bàn Tử đoán có khi nào giống như trong truyện kinh dị, người ta đóng đinh mấy cô gái đó vào trong tường không.

Nhưng cách này nhanh chóng bị bác bỏ.

Vì vách tường này đều liền khối với thạch tượng, đục trực tiếp trên đá, không thể đặt xác người vào trong được.

Sau đó Tô Doanh phát hiện ra vấn đề, trên vách tường có những rãnh khía rất nông.

Vì vách tường là đá đen, trong điều kiện ánh sáng mờ ảo rất khó nhìn thấy những hoa văn nhỏ xíu đó, chỉ khi dùng tay sờ mới cảm nhận được.

Minh Thúc kích động hỏi có phải trên tường có bản đồ mật đạo không.

Tiêu Dao lạnh lùng phủ định.

Thạch tượng khổng lồ này giống như một tòa tháp cao, không thể có mật đạo.

Mọi người mò mẫm hồi lâu không ra manh mối, Tiêu Dao dứt khoát cúi người bốc một ít bụi dưới đất xoa lên những vết khía đó.

Chẳng mấy chốc, hình dạng của những vết khía đã hiện rõ.

Khi được xoa bụi, chúng biến thành những đường nét màu trắng.

Những đường này không hề đều đặn, rõ ràng không phải do thợ chuyên nghiệp khắc họa, mà giống như bị ai đó tiện tay mài ra.

Nhiều chỗ đường nét bị mòn rất nặng, nhưng khi lùi ra xa một chút, có thể nhìn ra hình ảnh một người phụ nữ.

Hình ảnh người phụ nữ đó dường như đang cầm thứ gì đó để khắc họa.

Càng lúc càng nhiều đường nét hiện ra sau khi được bôi bụi, những bức họa trên tường đá cũng hoàn toàn lộ diện.

Trên mỗi bức tường đá đều có những hình khắc tương tự.

Những hình khắc này rõ ràng là của những cô gái tội nghiệp bị giam giữ ở đây, những người không sinh ra Quỷ Nhãn và không thể trở thành Quỷ Mẫu luân hồi để lại.

Theo như hiển thị trong bích họa, trước khi chết, những cô gái này đã khắc lên tường đá cảnh tượng sâu sắc nhất trong đời mình để làm chứng nhân cho sự tồn tại.

Sau đó, những cô gái này đều sẽ tự đâm mù đôi mắt, dùng máu chảy ra từ mắt bôi lên những hình khắc đó.

Bản thân đây cũng là một loại vu thuật nguyên thủy, khi bôi máu tươi, họ cũng đem linh hồn và oán hận của mình lưu lại trên vách đá.

Cho đến khi máu chảy cạn, những cô gái đáng thương này sẽ bị trói vào những cột đá đổ nát bên ngoài thạch tượng để cho hắc xà ăn thịt.

"Những hình khắc này không phải bị ép buộc làm ra, mà là những cô gái đó tự phát để lại trước khi chết.

Tập tục này có lẽ không phải chuyện nhất thời mà đã kéo dài hàng trăm năm, tất cả những cô gái được chọn nhưng thất bại đều để lại những hình khắc này trước khi chết." Tuyết Lỵ Dương nói.

"Tôi thấy những hình khắc này có lẽ không chỉ để ghi lại cái chết

của họ, ghi lại ký ức sâu đậm nhất, mà còn có khả năng là một lời nguyền." Tô Doanh nhận xét.

Tiêu Dao cười lạnh: "Đúng thế, sắp bị hại chết đến nơi rồi, là ai thì cũng phải nguyền rủa cái nơi chết tiệt này, cái vương quốc đáng nguyền rủa này thôi." Tô Doanh gật đầu: "Tôi phát hiện nội dung khắc họa có một điểm hoàn toàn khác biệt với những bức phù điêu bích họa chúng ta thấy trước đây, hầu như mỗi người đều khắc họa đôi mắt bị vỡ nát." "Đôi mắt vỡ nát?

Có vấn đề gì sao?" Tuyết Lỵ Dương cũng có chút thắc mắc.

"Hình ảnh con mắt và con mắt rỏ máu rất thường thấy trong phù điêu bích họa của Ma quốc, nhưng đôi mắt vỡ nát thì trước đây chưa từng thấy.

Con mắt là đồ đằng của Ma quốc, tôi nghĩ đôi mắt vỡ nát đại diện cho sự sụp đổ và hủy diệt của sức mạnh.

Những cô gái này đang nguyền rủa Ma quốc." Nghe lời Tô Doanh, Tiêu Dao thầm cảm thấy bất an.

"Thời điểm chúng ta xuất hiện ở đây có vẻ không đúng lúc cho lắm, vừa khéo đôi mắt Quỷ Mẫu đã hoàn thành nghi thức hiến tế, linh hồn và oán khí của những cô gái không sinh ra Quỷ Nhãn kia sợ rằng sẽ bị nghi thức kích hoạt." Tiêu Dao trầm giọng nói.

"Mọi người có nhớ lúc trước khi tôi xuống dưới đã phát hiện ra Ác La Hải Thành thật sự không?" Tiêu Dao hỏi.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều gật đầu.

Cả thành phố ác mộng huyễn hóa và Ác La Hải Thành thực sự đều để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người.

"Tôi nghĩ Ác La Hải Thành thực sự từ lâu đã bị lời nguyền này ám vào, dẫn đến tai nạn thực sự." Tiêu Dao nói, "Cần biết rằng thạch

tượng này đại diện cho Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, mà Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn quản lý tà linh trong quặng mỏ của dãy núi, việc nó thực sự đáp lại lời nguyền của những cô gái chết thảm kia để gây ra tai nạn là điều hoàn toàn có thể." Nghe lời Tiêu Dao, mọi người không khỏi im lặng trong kinh hãi.

Quy mô của Ác La Hải Thành lớn nhường nào họ đều đã thấy.

Diện tích cổ thành dưới hồ Phong Thực gần bằng một huyện thành ở nội địa thời hiện đại.

Loại tai nạn khủng khiếp nào mới có thể khiến một thành trì đồ sộ như vậy bị hủy diệt trong nháy mắt?

Ma quốc, một cổ quốc thần bí bắt nguồn từ sự sùng bái đôi mắt Quỷ Động, có lẽ cuối cùng cũng bị hủy diệt bởi lời nguyền của đôi mắt.

Đôi mắt của A Hương đã nhìn thấy oán niệm của những cô gái đó để lại bên trong tượng thần.

Điều đáng sợ hơn nữa là rõ ràng hàng nghìn năm đã trôi qua, oán niệm của họ vẫn chưa tan biến hoàn toàn mà vẫn tồn tại trong bức tượng thần khổng lồ này.

"Nhưng cũng có thể đây là một cơ hội.

Nếu lời nguyền và oán khí của những cô gái đó thực sự gây ra tai nạn lần thứ hai, biết đâu tôi có thể tìm thấy lối thoát ra khỏi lòng đất." Tiêu Dao thấp giọng nói.

Minh Thúc và Bàn Tử mừng rỡ ra mặt.

"Đúng rồi, đúng rồi, đạo lý là đây, tôi cảm thấy những cô gái này chắc chắn là người tốt, chúng ta đều là những quần chúng lao động bị áp bức nô dịch, họ không thể hại chúng ta được phải không?" Bàn Tử nói.

Tiêu Dao gật đầu: “Tất nhiên rồi.

Nhưng tiền đề để tôi có thể thoát ra được là tôi phải sống sót qua được thảm họa lần thứ hai đã.” Tiêu Dao vừa dứt lời, Bàn Tử và Minh Thúc liền ngớ người ra.

Đúng lúc đó, xung quanh vang lên một chuỗi tiếng 'sa sa'.

“Lũ rắn đó lại tới rồi.” Hồ Bái Nhất hô lớn.

Tiêu Dao nhìn ra ngoài, lập tức nhíu mày.

Lũ hắc xà này cũng biết rút kinh nghiệm, lần này không còn ùa vào một lúc nữa mà tản ra, bao vây thạch tượng từ tứ phương tám hướng.

Đạn cháy của Tiêu Dao đương nhiên có tác dụng, nhưng để tiêu diệt sạch sẽ thì rất khó.

Đặc biệt là chất lượng không khí bên trong vốn đã không tốt, nếu bốn bề đều là lửa, e rằng chưa đợi bầy rắn vào, mọi người đã chết ngạt rồi.

“Chúng ta đi lên trên, xem có lối thoát nào không.” Tiêu Dao đề nghị.

Hiện giờ mọi người cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục men theo thạch tượng đi lên, hy vọng trên đỉnh tượng thần có lối thoát sinh thiên.

Chương 286

Chẳng mấy chốc, mọi người đã lên tới đỉnh cao nhất, cũng chính là trên đầu của thạch tượng.

Do thạch tượng quay lưng về phía hẻm núi bên ngoài, khuôn mặt tạc vào trong vách núi nên ban đầu ở đây không có cửa sổ, chỉ là một khối gáy thạch tượng dày.

Nhưng không biết từ bao nhiêu năm trước, một trận lở núi đã khiến những tảng đá lớn rơi xuống, đập vào đỉnh đầu thạch tượng tạo thành một cái hốc lớn.

Cái hốc này có đường kính hơn hai mét.

Lên tới đây, không khí cuối cùng cũng tươi mới hơn một chút.

Nhưng cũng chỉ được một lát, vì trong không khí bắt đầu tràn ngập mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Xung quanh thạch tượng từ tứ phương tám hướng đều là hắc xà, chúng đã đến dưới chân tượng nhưng lại dừng lại, dường như đang chờ đợi điều gì.

Tiêu Dao leo ra từ chỗ nứt trên đỉnh đầu thạch tượng, nhìn quanh bốn phía.

Đột nhiên, anh lờ mờ nghe thấy một chuỗi tiếng nổ trầm đục vô cùng mãnh liệt.

Trong nháy mắt, Tuyết Lỵ Dương ở bên dưới hét lên.

"Không xong rồi, lở núi!" Tiêu Dao nhìn về phía vách núi, chỉ thấy theo tiếng nổ đục vừa rồi, cả thạch tượng dường như đều rung chuyển.

Bên trong vách núi cũng liên tục xuất hiện những vết nứt.

Những vách đá đen kịt ban đầu lộ ra những mạch khoáng thủy tinh trong suốt.

Tiêu Dao cảm nhận được những vết nứt này đang lan dần theo hướng thạch tượng đâm sâu vào vách núi.

Cộng với việc vách núi nứt toác và sự rung chuyển của thạch tượng, mang lại cảm giác như tượng thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đã sống lại, đang vùng vẫy để bước ra khỏi vách núi.

Bàn Tử và Minh Thúc sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, ngay cả Chu Nhất thấy cảnh này cũng chắp tay trước ngực, không ngừng niệm Phật hiệu.

"Không đúng!

Không phải lở núi!" Tô Doanh đột ngột hét lớn, "Nước, nước hồ ngầm sắp tràn vào rồi!" Lúc này khắp nơi đều là tiếng đá vỡ vụn.

Lũ hắc xà dưới chân thạch tượng cũng cảm nhận được bầu không khí bất thường xung quanh, bắt đầu phát cuồng lao vào bên trong thạch tượng.

Vô số hắc xà không còn kiêng dè gì nữa mà tràn vào như nước vỡ bờ.

Tiêu Dao nhìn thấy từ xa một con hắc xà to như giao long cũng theo bầy rắn xông vào cửa thạch tượng.

Miếng vảy đỏ trên trán nó như đang phát sáng, trong miệng liên tục rỉ ra những giọt nọc độc màu đỏ.

Nọc độc rơi xuống đất lập tức bốc lên một luồng khói đen, mặt đá nham thạch cứng rắn cũng bị ăn mòn thành những hố lồi lõm.

Rơi trúng những con hắc xà khác, chúng lập tức hóa thành một

đống huyết nhục nhầy nhụa, không còn ra hình thù gì nữa.

Tiêu Dao cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Độc tính của Tịnh Kiến A Hàm Vương thực sự quá mạnh, e rằng kỹ năng Bách độc bất xâm hiện tại của anh cũng khó lòng chống đỡ.

Tiêu Dao lấy khẩu súng tiểu liên Thompson từ không gian hệ thống ra, ở khoảng cách này hỏa lực của Thompson có thể phát huy tối đa.

Tiếng súng vừa vang lên, Tịnh Kiến A Hàm Vương lập tức nhận thấy có gì đó không ổn.

Trên người nó trúng vài phát đạn nhưng đều bị lớp vảy chặn lại, chỉ trong thoáng chốc, những con hắc xà khác đã lao đến bám chặt lên người nó.

Con Xà Vương này như khoác lên mình một lớp lá chắn thịt dày cộp, đạn của Tiêu Dao bắn tới chỉ thấy máu thịt văng tứ tung nhưng lại không làm tổn thương được nó.

Tiêu Dao định thay đạn để tiếp tục khai hỏa thì bị Tô Doanh giữ lại: "Diêu Tử, mau đi thôi, nếu nước hồ tràn vào thì chúng ta ở đây cũng nguy hiểm." Tiêu Dao nghiến răng nhìn quanh.

Trước đó trên tế đàn, mạch khoáng thủy tinh đã bị Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn phá hủy không ít.

Phía trên đó rõ ràng là hồ nước.

Lúc này nước hồ bắt đầu rò rỉ xuống theo vô số vết nứt trên đỉnh.

Áp lực nước cực lớn khiến những chỗ có vết nứt biến thành những vòi phun nước mạnh mẽ.

Dưới chân, tượng thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn lung lay sắp đổ.

Bên trong vách núi liên tục truyền đến những tiếng nổ vang rền, rõ ràng là quá trình sụp đổ đang tiếp diễn.

Lờ mờ, Tiêu Dao có thể thấy một luồng hắc khí thuận theo mạch khoáng thủy tinh trong các vết nứt, đang từ từ lan tỏa về phía thạch tượng.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn cũng tới rồi!

Thật là biết chọn lúc góp vui, Tiêu Dao suýt chút nữa thì nghiến nát răng.

Đến hết đi, một lượt tôi thu dọn sạch!

Tiêu Dao cất súng Thompson đi, Tô Doanh tưởng anh nghe lời mình nên định nắm tay kéo đi, nhưng lại thấy anh rút Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Tịch Tà Đao ra.

"Đứng vững trên đỉnh thạch tượng đi, tôi xuống hội ngộ với chúng nó một chút!" Tiêu Dao hô lên một tiếng, sau đó không thèm để ý đến Tô Doanh mà trực tiếp men theo thạch tượng đi xuống dưới.

Lúc này Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Chu Nhất, Minh Thúc, A Hương đều đã leo lên đỉnh đầu thạch tượng.

Đỉnh đầu thạch tượng có những trang sức điêu khắc khổng lồ, đại khái là vương miện đầu lâu của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Chỉ là vương miện này đã sớm hư hỏng không còn hình dáng, chỉ còn lại những khối đá tàn dư.

Trong giây phút địa động sơn dao, mấy người họ chỉ biết ôm chặt lấy những khối đá cao nửa người mà run bần bật.

Tô Doanh vốn đã leo lên đỉnh, thấy hành động của Tiêu Dao liền từ từ rút Đại Việt Long Tước Đao ra, cũng từ tầng đỉnh nhảy xuống theo.

Tiêu Dao một tay cầm khiên một tay cầm đao, đứng ở lối vào tầng dưới, chằm chằm theo dõi động tĩnh bên dưới.

Tay phải kẹp chín chiếc cương tiêu.

Khi Tô Doanh xuống tới nơi, Tiêu Dao hơi ngẩn ra, sau đó dặn dò: "Giúp tôi thủ cửa sổ, nếu có con hắc xà nào mò lên cứ chém chết hết.

Con to nhất xuất hiện thì gọi tôi." Tô Doanh gật đầu, nắm chặt thanh đại đao.

Chẳng mấy chốc, hắc xà từ tầng dưới cùng của thạch tượng bò lên dày đặc.

Lũ hắc xà này tầng tầng lớp lớp, không sợ chết, nhìn xuống từ lối vào tầng một thấy bên dưới như một hang rắn đầy độc tính.

Ánh mắt của Tiêu Dao vẫn luôn tìm kiếm Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Chương 287

Con hắc xà khổng lồ đó mới là kẻ thù thực sự, còn lũ rắn khác tràn tới gần lối vào đều bị uy áp tỏa ra từ Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao chấn nhiếp không dám xông lên.

Tuy nhiên, Tiêu Dao quan sát một lúc vẫn không thấy bóng dáng của Xà Vương đâu.

Anh nhíu mày: "Lúc này mà còn định chơi trò tâm kế với tôi sao?" Sau đó Tiêu Dao lấy ấn Phát Khâu Thiên Quan ra, miệng niệm chú ngữ, hung hăng ấn mạnh ấn đồng xuống mặt đất.

Kỹ năng Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca phát động, một luồng sóng chấn động kỳ diệu truyền vào bầy rắn.

Chẳng mấy chốc, bầy hắc xà leo lên tầng cao nhất đều bị chấn đến ngất ngư, tầng tầng lớp lớp rơi rụng xuống dưới.

Con Tịnh Kiến A Hàm Vương vốn ẩn nấp trong bầy rắn cũng lộ diện.

Con đại xà khổng lồ này thế mà lại mượn bầy rắn khác làm lá chắn, lặng lẽ bò lên tầng ngay bên dưới chỗ Tiêu Dao.

Anh hừ lạnh một tiếng, chín chiếc cương tiêu trong tay lập tức phi ra.

Dưới sự gia trì của kỹ năng Cửu Liên Hoàn, những chiếc cương tiêu sắc bén được chế tạo riêng liên tiếp bắn trúng vào cùng một vị trí trên thân thể Xà Vương.

Lớp vảy đen trên người nó không chống đỡ nổi cú va chạm liên hoàn của chín chiếc cương tiêu, cuối cùng bị đâm thủng, máu thịt văng tung tóe.

Nhưng Tịnh Kiến A Hàm Vương vốn mình đồng da sắt, dù đau đớn tột cùng vẫn không hề lùi bước, nó há miệng, răng nanh nhắm chuẩn Tiêu Dao mà phun mạnh một luồng độc dịch đỏ rực.

Tiêu Dao không ngờ thứ này giống như rắn hổ mang, có thể phun độc từ xa, theo bản năng giơ Thiết Lân Thuẫn lên chắn.

Luồng độc dịch đỏ rực phun trúng khiên, bốc lên một làn khói trắng.

Đồng thời, Tiêu Dao nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống: "Hệ thống phát hiện Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn bị kịch độc ăn mòn, mức độ hư hại 1%." Tiếng thông báo này khiến anh rùng mình.

Thiết Lân Thuẫn anh dùng đã lâu, từ trước tới nay luôn vô đối, đây là lần đầu tiên bị hư hại.

Độc tính của Tịnh Kiến A Hàm Vương lại mãnh liệt đến mức có thể ăn mòn cả Thiết Lân Thuẫn.

Tiêu Dao vừa xót cái khiên, vừa vung Toái Tinh Tịch Tà Đao, đột ngột phát động kỹ năng Tá Đạp (bước đi nhẹ nhàng nhanh lẹ), xuất hiện ngay phía sau Xà Vương.

Sau đó anh chém một đao vào đúng vết thương do cương tiêu gây ra trước đó.

Một vệt máu lớn xuất hiện trên thân con quái vật.

Tịnh Kiến A Hàm Vương đau đớn quẫy mình, cái đuôi to khỏe quất mạnh về phía Tiêu Dao.

Anh dùng khiên chắn trước người, đồng thời lùi lại phía sau.

Một tiếng 'uỳnh' vang lên chấn động, cánh tay anh tê rần, cảm giác cả cánh tay trái như bị phế bỏ, một lúc lâu không có cảm giác gì.

Nhờ vào lực đẩy đó, Tiêu Dao lăn lùi ra xa vài mét, cuối cùng cũng

triệt tiêu được cú quất đầy thịnh nộ của con quái vật.

Tiêu Dao không dễ chịu, mà con Xà Vương kia còn thảm hơn.

Cú chém vừa rồi của anh đã tạo ra một vết thương dài hơn một thước.

Lúc này nó đau đớn không ngừng thè lưỡi, định lao vào anh.

Đột nhiên, sau lưng Tiêu Dao nhẹ bẫng, cảm giác có thứ gì đó chui ra ngoài.

Tiêu Dao mừng rỡ.

Con sâu béo này cũng cứng cỏi phết nhỉ, đối diện với loại tà vật như Tịnh Kiến A Hàm Vương mà cũng dám ló mặt ra?

Thật là có tiền đồ.

Anh đột nhiên có cảm giác như đứa con mình nuôi nấng bấy lâu đã trưởng thành.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ xuất hiện, vỗ vỗ đôi cánh nhỏ, đôi mắt đen bé xíu như hạt đậu xanh ánh lên vẻ kiên định, chằm chằm nhìn Xà Vương.

Tịnh Kiến A Hàm Vương rõ ràng đã nổi điên, cái gã to xác cầm đao cầm khiên kia nó có thể hiểu được, nhưng đến một con sâu chỉ bằng lòng bàn tay cũng dám ra oai trước mặt nó làm nó nhất thời không thể chấp nhận nổi.

Nó há to cái mồm máu định đớp con sâu béo.

Con sâu béo vỗ cánh dễ dàng né tránh.

Dù trông nó tròn xoe, vụng về vô cùng, nhưng đối mặt với Xà Vương lại cực kỳ linh hoạt.

Sau khi tránh được cú đớp, con sâu béo còn cố ý bay một vòng

trước mắt Xà Vương, cái mông mập mạp lắc qua lắc lại trêu ngươi.

Tiêu Dao nhìn mà đờ người ra, con sâu này đang làm cái quái gì thế?

Công khai trêu chọc một cách tàn nhẫn thế này, ai mà nhịn nổi?

Quả nhiên, Tịnh Kiến A Hàm Vương không chịu nổi nữa, thấy đớp không được liền há miệng phun một luồng độc dịch màu đỏ.

Ngay khoảnh khắc độc dịch phun ra, Tiêu Dao phân minh nhìn thấy trong đôi mắt nhỏ đen láy của con sâu béo lóe lên một tia gian kế đã đắc thành.

Sau đó nó không những không né tránh mà còn lao thẳng vào luồng độc dịch đó.

Cái miệng con sâu béo há ra, lộ ra một cái mồm đầy những chiếc răng nhỏ li ti trông cực kỳ đáng sợ và hung tợn, nuốt chửng phần lớn độc dịch của Xà Vương giữa không trung.

Phần độc dịch còn lại phun hết lên người nó.

Một làn khói xanh bốc lên.

Tiêu Dao kinh hãi, lo lắng con sâu béo quá tự mãn mà bị độc dịch ăn mòn thành sâu nướng.

Kết quả là khi khói tan đi, con sâu béo không những không sao mà đôi mắt còn lộ vẻ hưởng thụ.

Tiêu Dao cạn lời, xem ra thứ gì càng độc thì đối với con sâu béo càng là thuốc bổ đại bổ.

Tịnh Kiến A Hàm Vương cũng tức giận, lại lao tới vồ bắt.

Tiếp theo đó, Tiêu Dao được chứng kiến một màn thao tác áp đảo hoàn toàn về trí tuệ của con sâu béo.

Né tránh, trêu chọc, dụ phun độc, nuốt chửng, tắm độc... tất cả được thực hiện một cách nhuần nhuyễn, lặp đi lặp lại vô hạn.

Anh thấy cơ thể con sâu béo lại to thêm vài vòng.

Chẳng bao lâu sau, luồng độc dịch mà Xà Vương phun ra đã trở nên loãng thếch, ánh mắt nó cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Con sâu béo lộ vẻ thất vọng, đôi mắt đen hạt đậu đầy vẻ: "Ngươi có làm được nữa không thế?" Tiêu Dao nhìn mà cũng thấy run rẩy trong lòng.

Chương 288

Trên đời này không có người đàn ông nào... không có con rắn đực nào nhìn thấy ánh mắt đó mà có thể giữ được bình tĩnh, Tịnh Kiến A Hàm Vương cũng không ngoại lệ, nó gồng mình phun thêm một luồng độc dịch cuối cùng.

Sau phát phun này, nó hoàn toàn cạn kiệt độc dịch, tất cả đều bị con sâu béo vắt kiệt.

Con sâu béo vỗ cánh, lại lắc lắc cái mông, xác nhận con quái vật kia thực sự hết đạn rồi mới lững thững bay về đậu trên lưng Tiêu Dao.

Trước khi quay về, nó còn dành cho anh một ánh mắt kiểu: "Phần còn lại giao cho chủ nhân đấy." Tiêu Dao há hốc mồm, nhìn con Xà Vương rõ ràng đang rơi vào trạng thái kiệt quệ trước mắt, rồi rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra.

Nhìn thấy Tịnh Kiến A Hàm Vương dù bị lũ sâu béo bám vào hút cạn, nhưng con cự xà không khác gì thần long này vẫn vô cùng hung hãn, cái đuôi không ngừng quật loạn xạ.

Tiêu Dao biết sự lợi hại của đuôi hắc xà nên liên tục lùi lại né tránh.

Đuôi hắc xà quất vào vách đá, từng khối đá vụn bắn tung tóe.

Thậm chí không ít những con hắc xà nhỏ hơn đều bị đuôi của Tịnh Kiến A Hàm Vương quất nát bấy thành đống thịt vụn.

Không gian bên trong tượng đá rất chật hẹp, Tiêu Dao biết cứ né tránh mãi không phải là cách.

Tuy hắc xà đang vừa đau đớn vừa phẫn nộ, nhưng trí khôn cơ bản

của nó vẫn còn, hiện tại nó đang muốn dồn Tiêu Dao vào góc chết để cậu không còn đường lui.

Tiêu Dao ngưng thần tĩnh khí, cuối cùng khi đuôi Tịnh Kiến A Hàm Vương quất tới lần nữa, cậu không lùi lại như trước, mà thực tế phía sau cũng chẳng còn chỗ nào để lùi.

Tiêu Dao canh đúng thời cơ, đột nhiên nhảy vọt lên, bung Thiết Lân Thuẫn ra che chắn, cái đuôi hắc xà chỉ sượt qua cạnh thuẫn.

Đuôi hắc xà dù sao cũng không phải là roi vô tri, nó là vật sống, lúc ở trên không trung vẫn có thể điều chỉnh hướng đi một chút, linh hoạt vô cùng.

Tiêu Dao suýt chút nữa thì mất thăng bằng ngã xuống đất.

Nhưng cậu lập tức giang hai tay, không những lấy lại được thăng bằng mà còn cưỡi được lên thân Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Ánh mắt Tịnh Kiến A Hàm Vương tràn đầy vẻ oán độc, nó quay đầu lại, định lăn lộn trên mặt đất, dùng trọng lượng cơ thể để trực tiếp ép bẹp Tiêu Dao.

Lúc này Tiêu Dao đang bám ngay cạnh vết thương mà Toái Tinh Đao vừa chém ra.

Tay phải cậu giơ cao Toái Tinh Đao, đâm thẳng vào vị trí vết thương đó.

Vết thương vốn đã máu thịt be bét nay càng sâu thêm thấy cả xương.

Tịnh Kiến A Hàm Vương đau đớn, tốc độ lăn lộn càng nhanh hơn.

Lúc này Tô Doanh đang múa thanh trường đao Đại Việt Long Tước chém giết lũ hắc xà từ bên ngoài bò vào qua cửa sổ, thấy cảnh tượng trước mắt, cô sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

Tô Doanh không màng tới lũ hắc xà ở cửa sổ nữa, sải bước tới bên cạnh Tịnh Kiến A Hàm Vương, quát lớn một tiếng, giơ cao thanh Đại Việt Long Tước trong tay, chém thẳng xuống đầu hắc xà.

Không khí xung quanh bị nhát đao của Tô Doanh tạo thành một trận cuồng phong, bụi bặm tung mù, cát đá bay loạn.

Cổ Tịnh Kiến A Hàm Vương bị Đại Việt Long Tước chém trúng, lớp vảy trên cổ vốn là bộ phận cứng cáp nhất của hắc xà nhưng đã bị thanh đao chém toác ra.

Thậm chí có những chiếc vảy không bị chém đứt mà bị Đại Việt Long Tước đập nát một cách thô bạo.

Trường đao phá vỡ lớp vảy, lún sâu vào cổ hắc xà ít nhất nửa thước.

Cả Tịnh Kiến A Hàm Vương và Tiêu Dao đều sững sờ, một người một rắn rõ ràng đều không ngờ thanh Đại Việt Long Tước của Tô Doanh lại có thể chém ác đến vậy.

Trong chớp mắt, đuôi của Tịnh Kiến A Hàm Vương quất tới, đánh bay Tô Doanh đi, khiến cô va mạnh vào vách đá rồi ngã xuống.

Mắt Tiêu Dao trợn ngược, chửi thề một tiếng rồi mặc kệ việc Tịnh Kiến A Hàm Vương đang lăn lộn, dù thân rắn to như thùng nước đang ép lên người, cậu vẫn dùng Toái Tinh Tịch Tà Đao điên cuồng ngoáy vào vết thương cũ của nó.

Sau đó Tiêu Dao cũng đã đỏ mắt, mò mẫm từ trong không gian ra một thứ đỏ rực, trực tiếp nhét vào bên trong cơ thể Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Thực ra lúc đầu Tiêu Dao cũng không hy vọng nhiều.

Tịnh Kiến A Hàm Vương đã phát huy cực hạn cái sự da dày thịt béo của mình.

Tiêu Dao đã rạch vết thương dài hơn hai thước, sâu hơn một thước mà nó vẫn không ngừng vùng vẫy.

Nhưng ngay khoảnh khắc vật màu đỏ đó được đặt vào cơ thể Tịnh Kiến A Hàm Vương, Tiêu Dao cảm nhận được mối đe dọa tử vong.

Chẳng quản tới đuôi hay răng nanh sắc nhọn của nó, Tiêu Dao dốc toàn bộ sức lực, vùng vẫy chui ra khỏi người Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Đuôi của Tịnh Kiến A Hàm Vương vẫn quất tới theo quán tính.

Nhưng ngay khi chóp đuôi định quét qua người Tiêu Dao, toàn bộ cái đuôi bỗng chốc hóa thành tro bụi, Tiêu Dao chỉ cảm thấy một luồng gió nóng kèm theo tro tàn chưa tắt hẳn quét qua người.

Quần áo bên ngoài bị đốt cháy thành không ít lỗ thủng, lộ ra lớp Long Lân Yêu Giáp bên trong.

Lúc này, Tiêu Dao mới phát hiện, Tịnh Kiến A Hàm Vương cư nhiên đã bị thiêu thành tro bụi hoàn toàn.

Ngay sau đó là một tràng âm thanh thông báo của hệ thống vang lên. "Chúc mừng ký chủ đánh giết Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được 5000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ đánh giết Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được vật phẩm đặc biệt: Túi độc Tịnh Kiến A Hàm Vương." "Chúc mừng ký chủ đánh giết Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được vật phẩm đặc biệt: Đỉnh lân Tịnh Kiến A Hàm Vương." "Chúc mừng ký chủ đánh giết Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được vật phẩm đặc biệt: Răng độc Tịnh Kiến A Hàm Vương." "Chúc mừng ký chủ đánh giết Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được vật phẩm đặc biệt: Xà châu Tịnh Kiến A Hàm Vương." "Chúc mừng ký chủ đánh giết Tịnh Kiến A Hàm Vương, nhận được huyết mạch Na Già, bao gồm khả năng hoạt động dưới nước, kháng độc vật, khả năng khống chế sóng biển sơ cấp, khả năng khống chế tia sét sơ cấp,

thể chất cơ bản tăng 1000 điểm, sức mạnh tăng 500 điểm, mẫn tiệp tăng 1000 điểm, tinh thần tăng 1000 điểm.

Có thể bị huyết mạch Phượng Hoàng hấp thu, tiêu tốn 500 điểm khí vận.

Có thể ban cho người khác, tiêu tốn 5000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ đánh giết Tịnh Kiến A Hàm Vương, kỹ năng Bách Độc Bất Xâm thăng cấp thành cao cấp, miễn dịch 99% độc tố." Tiêu Dao hơi động tâm.

Tịnh Kiến A Hàm Vương là dị thú mạnh nhất mà cậu từng giết, thể hiện rõ nhất qua điểm khí vận nhận được.

Các loại vật phẩm đặc biệt cũng rất phong phú, lại còn có huyết mạch Na Già và thăng cấp kỹ năng.

Những phần thưởng này vượt xa dự tính ban đầu của Tiêu Dao.

Nhưng lúc này cậu không có thời gian và tinh lực để kiểm tra kỹ thu hoạch, lập tức lao đến bên cạnh Tô Doanh.

Tô Doanh vừa rồi bị đuôi Tịnh Kiến A Hàm Vương quất trúng không nhẹ.

Tiêu Dao là người hiểu rõ nhất sức mạnh của nó, cái sức mạnh mà khi cậu dùng Thiết Lân Thuẫn chống đỡ cũng khiến cánh tay tê dại.

Cái cô nàng ngốc nghếch này tưởng Tiêu Dao sắp xong đời, sắp bị Tịnh Kiến A Hàm Vương giết chết nên mới liều mạng như vậy.

Tiêu Dao bế xốc Tô Doanh lên, kiểm tra thấy hơi thở của cô vẫn ổn định, dù khóe miệng chảy máu nhưng chỉ là bị ngất đi.

Sợ Tô Doanh bị nội thương, cậu trực tiếp ngắt một đoạn Thiên Niên Nhục Tỳ, bóp ra nước rồi nhỏ vào miệng cô.

Một lát sau Tô Doanh lờ mờ tỉnh lại, chậm rãi đưa tay sờ mặt Tiêu Dao: "Diêu Tử, cả hai chúng ta đều chết rồi sao?" "Phi, chết đâu có dễ thế." Tiêu Dao mừng rỡ trong lòng.

Nhưng ngay sau đó Tô Doanh lại nôn ra một ngụm máu, máu không phải màu đỏ tươi mà hơi thẫm và có mùi tanh hôi.

Chương 289

Tiêu Dao kinh hãi, lập tức kiểm tra vùng bụng nơi cô bị quất trúng.

Phát hiện trên bụng có một vết thương không sâu, nhưng bị vảy trên đuôi hắc xà cứa rách, đang chảy ra máu đen.

Tịnh Kiến A Hàm Vương là dị thú độc nhất mà Tiêu Dao từng gặp, toàn thân đều là độc, dù có Thiên Niên Nhục Tỳ cũng không thể giải được xà độc trên người Tô Doanh.

Tiêu Dao sốt ruột, nhớ ra trong không gian hệ thống có mười hai viên Ngọc Hoa Địa Tiên Đan.

Thứ này không những có thể giải bách độc, sau khi uống còn tăng 1000 điểm thể chất, 500 điểm sức mạnh và 500 điểm mẫn tiệp.

Có thể coi là đan dược mạnh nhất trên người Tiêu Dao hiện tại.

Cậu lập tức lấy ra một viên Ngọc Hoa Địa Tiên Đan nhét vào miệng Tô Doanh.

Sau khi cô gắng gượng nuốt xuống, vết thương trên bụng bắt đầu lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, máu đen cũng dần biến mất.

Nhưng Tiêu Dao vẫn không yên tâm vì sắc mặt Tô Doanh rất kém, hơn nữa cô không giống cậu có kỹ năng Bách Độc Bất Xâm nên kháng tính với độc rất thấp.

Kháng độc vật, Tiêu Dao chợt nhớ ra.

Chẳng phải lúc nãy giết Tịnh Kiến A Hàm Vương có phần thưởng huyết mạch Na Già sao?

Huyết mạch này bao gồm khả năng hoạt động dưới nước, kháng

độc, khống chế sóng biển và tia sét sơ cấp.

Xem ra Tịnh Kiến A Hàm Vương rất có thể mang một phần huyết mạch của hải yêu Na Già cổ đại.

Khả năng hoạt động dưới nước và kháng độc của huyết mạch Na Già đối với Tiêu Dao không có ý nghĩa gì.

Kỹ năng Tuần Hải của cậu đã rất lợi hại, cộng thêm trang bị tăng khả năng dưới nước là quá đủ.

Còn kháng độc thì cậu đã có Bách Độc Bất Xâm cao cấp, miễn dịch hầu hết độc tố, dù là kịch độc tuyệt thế cũng không ảnh hưởng nhiều đến cậu.

Huống hồ Tiêu Dao còn có không ít thủ đoạn và vật phẩm giải độc.

Khống chế sóng biển và tia sét dù có ích nhưng hạn chế khá lớn, chỉ phát huy tác dụng tốt ở trên biển, còn trên đất liền thì...

đi bơi ở bể bơi chắc?

Còn về các thuộc tính tăng thêm của huyết mạch, Tiêu Dao lại càng không coi trọng.

Nhưng tác dụng lớn nhất của huyết mạch này là có thể ban cho người khác.

Tuy tốn 5000 điểm khí vận nhưng hoàn toàn xứng đáng.

Nếu ban huyết mạch Na Già cho Tô Doanh, các thuộc tính tăng thêm sẽ giúp thực lực của cô tăng vọt trong chớp mắt, chưa kể các kỹ năng đi kèm đối với Tô Doanh chắc chắn không phải đồ bỏ đi mà là sự thăng tiến thực tế.

Tiêu Dao lập tức chọn ban tặng huyết mạch trong không gian hệ thống, chỉ trong nháy mắt, 5000 điểm khí vận biến mất.

Tô Doanh cũng gần như ngay lập tức khôi phục trạng thái.

Không đúng, không chỉ khôi phục, mà cả người cô đều thay đổi, khí chất và khí thế đều trở nên anh tư sảng khoái hơn, thấp thoáng ánh hào quang, thậm chí còn mang một vẻ đẹp yêu dị.

Tô Doanh cũng kinh ngạc cảm nhận sự thay đổi của mình.

Tiêu Dao không cho cô nhiều thời gian: "Đứng dậy, tìm chỗ nào bám chắc vào." Vừa dứt lời, Tô Doanh cảm thấy cả tượng đá rung chuyển dữ dội.

Tượng đá vốn cắm sâu vào núi, lớp đá xung quanh vỡ vụn, lúc này nó như đang vùng vẫy thoát ra khỏi nham thạch, tách rời khỏi núi. "Chuyện gì vậy?" Tô Doanh hỏi. "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!" Tiêu Dao nghiến răng nói, "Con tà linh đó đã thoát ra khỏi nham thạch rồi." Tiêu Dao nắm chặt Toái Tinh Tịch Tà Đao, cảnh giác xung quanh.

Đây là lần đầu tiên cậu thực sự đối mặt với một tà linh mạnh mẽ.

Tịnh Kiến A Hàm Vương lúc nãy dù lợi hại nhưng dù sao cũng có thực thể, là một con dị thú nhìn thấy được sờ được.

Còn Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn hoàn toàn không phải vậy, Tiêu Dao thậm chí không thể xác định con tà linh này tồn tại dưới dạng nào.

Cả tượng đá lúc này cũng phát ra những âm thanh trầm đục liên hồi.

Đầu óc Tiêu Dao vận hành cực nhanh.

Lúc nãy giết Tịnh Kiến A Hàm Vương là tình huống đặc biệt.

Đáng lẽ cậu có thể từ từ vờn cho nó kiệt sức, về điểm này Tiêu Dao hoàn toàn tự tin.

Chỉ là do áp lực từ sự xuất hiện của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn

cũng như vết thương của Tô Doanh, Tiêu Dao đã tình cờ dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Thứ giết chết nó, Tiêu Dao đã rõ, chính là mồi lửa Vô Lượng Nghiệp Hỏa nhận được khi giết Đạt Phổ Quỷ Trùng ở Cửu Tầng Yêu Tháp.

Sau khi mồi lửa được cấy vào cơ thể Tịnh Kiến A Hàm Vương, nó lập tức thiêu rụi cả thể xác lẫn linh hồn của nó, triệt để tan thành mây khói.

Nhưng thứ này khó mà dùng lên Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Nó là tà linh, không có thực thể, chẳng biết phải cấy mồi lửa Vô Lượng Nghiệp Hỏa vào chỗ nào.

Hiện tại vấn đề duy nhất là phải ép được chân thân của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn lộ diện.

Dù chân thân đó có thực thể hay không, Tiêu Dao phải nhìn thấy được, cảm nhận được nó.

Tượng đá khổng lồ lại rung chuyển, rõ ràng bộ phận liên kết với núi đã gãy lìa, mất thăng bằng và đang trượt về một hướng.

Tô Doanh bám chặt vào tường đá để giữ thăng bằng, Tiêu Dao thì phòng bị nhìn quanh.

Cậu cảm nhận được Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn ở gần đây, thậm chí là ngay trên tượng đá này.

Hướng Tiêu Dao nhìn chằm chằm chủ yếu là nơi tượng đá và núi liên kết, theo cậu thấy, nếu Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn hiện hình thì khả năng cao nhất là ở hướng đó.

Đúng lúc này, Tô Doanh đột nhiên hét lên: "Diêu Tử, cẩn thận dưới chân!" Tiêu Dao cúi đầu, phát hiện lớp tường và sàn phía dưới

đã hoàn toàn biến thành màu đen kịt.

Tiêu Dao rùng mình.

Tượng đá này vốn là thần tượng của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, chắc chắn có mối liên hệ và cảm ứng kỳ bí với nó.

Bản thân tượng đá cũng có màu đen.

Suốt thời gian qua Tiêu Dao cư nhiên không nhận ra Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đang từ từ bò lên từ đáy tượng.

Những con hắc xà chưa kịp chạy thoát, khi bóng đen lan tới dưới chân chúng, lập tức bị đè bẹp như bị ai dẫm nát, máu thịt văng tứ tung, xương cốt nát vụn.

Chương 290

"Mau leo lên trên!" Tiêu Dao hét lên với Tô Doanh.

Tô Doanh biết sức mạnh hiện tại của mình không có cách nào đối đầu trực diện với Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, ở lại đây chỉ làm vướng chân Tiêu Dao. "Cẩn thận nhé!" Tô Doanh nói xong, nhanh thoăn thoắt leo lên đầu tượng đá.

Sau khi cô đi, Tiêu Dao lấy ngay Phát Khâu Thiên Quan Ấn ra. "Tà linh à?

Để xem mày có chống lại được sự chúc phúc Bách Vô Cấm Kỵ của Thiên Quan không!" Nói xong, lớp tường xung quanh chỗ Tiêu Dao đứng cũng bắt đầu chuyển đen.

Viền đen đang lan dần tới chân cậu.

Tiêu Dao lúc này như đang đứng trên một hòn đảo cô độc.

Không chút do dự, cậu lẩm bẩm đọc chú ngữ. "Hám thiên phố địa, hống tự thôn thanh, vô úy vô biên, chí trấn hoang thành..." Sau đó Tiêu Dao ấn mạnh Phát Khâu Thiên Quan Ấn xuống luồng hắc khí trên mặt đất.

Một luồng sức mạnh như gợn sóng lan tỏa ra, hắc khí xung quanh như lũ sâu bọ bị bỏng, lập tức co rụt lại.

Trong phạm vi dao động của Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca, hắc khí bị quét sạch sành sanh.

Nhưng hắc khí không biến mất hoàn toàn mà ngưng tụ lại trên tường đá.

Dần dần trên tường đá xuất hiện một bóng người màu đen, đậm đặc đến mức tưởng như sắp nhỏ nước ra.

Tiêu Dao hít một hơi khí lạnh, biết rằng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn sắp hiển hình.

Bóng đen đó không ngừng biến đổi, hấp thụ hắc khí từ vách tường tượng đá xung quanh.

Một lát sau, nó cuối cùng cũng biến thành một hình người hoàn chỉnh.

Hình người này hoàn toàn do hắc khí tạo thành, có vẻ như nó cũng rất tò mò về trạng thái hiện tại của mình, giơ tay lên nhìn ngắm cánh tay.

Bóng đen có hai tay rõ rệt, tay phải khẽ nắm lại, mảng tường đá bên phải đột nhiên nổ tung, vô số đá vụn bắn thẳng về phía Tiêu Dao.

Tốc độ đá vụn cực nhanh, mỗi viên đều quấn quýt hắc khí, Tiêu Dao biết nếu bị trúng một viên thôi thì hậu quả còn nghiêm trọng hơn cả bị trúng đạn.

Sau khi bung Thiết Lân Thuẫn bảo vệ đầu mặt, tay phải cậu dùng Toái Tinh Đao chém mạnh về phía đá bắn tới.

Một luồng sát khí bùng ra, thổi bay hắc khí trên đá vụn, khiến chúng bay chệch hướng.

Vẫn có không ít viên đá đập vào người Tiêu Dao làm cậu đau đến nhe răng trợn mắt.

Nhưng trên mặt Tiêu Dao lại nở nụ cười.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, chỉ cần hiển hình thì đối với Tiêu Dao không phải là thứ không thể giết.

Có vẻ như nó cũng hơi ngạc nhiên trước bản lĩnh của Tiêu Dao, tay phải hơi cử động.

Những khối đá vụn lớn nhỏ lập tức hội tụ quanh cơ thể bóng đen.

Chúng không ngừng tổ hợp, di chuyển, nhanh chóng biến thành một người đá khổng lồ, từ các khe hở trên đá không ngừng tỏa ra hắc khí.

Người đá bước đi, dậm chân xuống sàn làm cả tượng đá rung chuyển, tốc độ trượt xuống càng nhanh hơn.

Sau đó, điều khiển Tiêu Dao da đầu tê dại là tên người đá khổng lồ đó lao tới trong nháy mắt, nắm đấm to như cái chậu nhắm thẳng đầu cậu mà nện.

Tiêu Dao dùng tay trái giơ Thiết Lân Thuẫn gồng mình đỡ một quyền, đồng thời cúi người xuống, đâm Toái Tinh Tịch Tà Đao về phía tim của người đá.

Động tác của người đá linh hoạt đến khó tin, ngay khi Toái Tinh Đao sắp đâm vào người, Tiêu Dao thấy đá trước ngực nó bỗng hội tụ lại, đồng thời cơ thể nó vặn vẹo theo một góc độ không tưởng.

Đây tuyệt đối không phải động tác mà con người có thể làm được.

Dĩ nhiên, tên người đá này đúng là không phải người.

Toái Tinh Tịch Tà Đao chưa kịp đâm xuyên ngực người đá thì Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đã né ra, tránh được vị trí hiểm yếu.

Tiêu Dao chỉ kịp chém đứt cánh tay trái của nó.

Nhưng Tiêu Dao cũng chẳng dễ chịu gì, cánh tay trái lập tức mất cảm giác, Thiết Lân Thuẫn cũng bị đánh trúng đến mức hệ thống phát ra âm thanh thông báo. "Hệ thống phát hiện Thiết Lân Thuẫn tổn hại 2%." Cùng lúc đó khi Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao ra, xung quanh lại có không ít đá bay tới, cánh tay trái vừa bị chém đứt chỉ trong chớp mắt đã mọc lại như cũ. "Lợi hại đấy." Thấy kỹ năng Toái Tinh Táp Đạp đã có thể sử dụng lại, Tiêu Dao lập tức biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, cậu đã ở sau lưng tên người đá, tiếp nối là

một chiêu Thập Bộ Sát.

Tiêu Dao cùng Toái Tinh Đao đâm xuyên qua cơ thể nó.

Tên người đá vỡ vụn, phần lớn đá bên ngoài bị uy lực cực đại của Thập Bộ Sát đánh thành phấn vụn.

Hắc khí bên trong cũng tán loạn tứ phương.

Sau khi đâm xuyên người đá, Tiêu Dao chậm rãi quay đầu, thấy Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn bị đánh tan thì không nhịn được mà nhếch môi cười.

Nhưng nụ cười đó lập tức đông cứng.

Luồng hắc khí vốn đang tán loạn lại từ từ hội tụ lại.

Chỉ trong vài nhịp thở, bóng người màu đen đó lại xuất hiện, nó vẫn phẩy tay một cái, một mảng tường đá lập tức vỡ vụn.

Đá vụn bay hết vào bóng đen.

Một tên người đá khổng lồ lại xuất hiện trước mặt Tiêu Dao. "Chưa xong chưa thôi à!" Tiêu Dao than thở một tiếng, "Để xem mày khôi phục được bao nhiêu lần!" Nhưng ngay sau đó cậu nhận ra, nếu Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn muốn, ở nơi đâu đâu cũng là đá và khoáng thạch này, cảnh tượng vừa rồi có thể lặp lại vô số lần.

Tiêu Dao bắt đầu đổ mồ hôi hột, trên người cũng bầm tím từng mảng, bị cái gã to xác này đánh cũng đau lắm chứ.

Tà linh đúng là không dễ giết, Tiêu Dao suy nghĩ rất nhanh.

Toái Tinh Đao đúng là có tác dụng khắc chế nó, nhưng cũng chỉ là khắc chế, muốn giết hẳn thì rất khó.

Phát Khâu Thiên Quan Ấn có thể làm tà linh bị thương, vấn đề là nó không đứng yên, sau khi hóa thành bóng người thì động tác nhanh hơn lúc ở dưới đất nhiều.

Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca dù mạnh nhưng phải đọc chú ngữ, thời gian niệm hơi lâu, chỉ có kỹ năng tức thời mới có khả năng làm nó bị thương.

Chương 291

Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Quỳnh Thần Băng có thể thử một phen, Tiêu Dao trấn tĩnh lại.

Mồi lửa Vô Lượng Nghiệp Hỏa và mầm băng Nãi Quỳnh Thần Băng cậu có không ít, cả hai đều có thể trực tiếp làm tổn thương linh hồn, đối phó tà linh chắc chắn hiệu quả.

Nghĩ vậy, Tiêu Dao lập tức đổi chiến thuật.

Chỉ cần kỹ năng Táp Đạp trên Toái Tinh Tịch Tà Đao khôi phục, cậu sẽ lao tới, dùng đao đâm xuyên lớp đá bên ngoài rồi nhét mồi lửa hoặc mầm băng vào là xong.

Nghe thì đơn giản, như việc nhét con voi vào tủ lạnh vậy, nhưng thao tác thực tế rủi ro không hề thấp.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn giờ đã rất cảnh giác với kỹ năng Táp Đạp của cậu, lỡ như cậu vừa nhảy tới không phải sau lưng nó mà là một cái tát to như cái chậu đang chờ sẵn thì khốn.

Kỹ năng trên đao chưa khôi phục, Tiêu Dao không đợi nổi nữa, lấy ngay pho tượng cóc bằng đá xanh tìm được ở Hồ Lô Động trong Trùng Cốc ở Điền Nam ra.

Thứ này cực kỳ có khả năng được khắc từ thiên thạch ngoài hành tinh, có thể giúp Toái Tinh Đao khôi phục kỹ năng trong thời gian cực ngắn.

Chỉ là lấy nó ra cũng có rủi ro.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn là tà linh quản lý khoáng thạch và núi non, cục đá xanh này dù sao cũng là đá, không biết tà linh vùng Côn Luân có quản được thiên thạch ngoài hành tinh không.

Sau khi lấy cóc xanh ra, Tiêu Dao đặt ngay xuống giữa sàn.

Trong nháy mắt, kỹ năng Táp Đạp trên đao khôi phục.

Tên người đá cũng bị pho tượng cóc xanh thu hút, rõ ràng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn cũng cảm nhận được sức mạnh đặc biệt từ nó.

Hắc khí bên trong người đá vẫy vẫy tay với tượng cóc xanh, nhưng nó chẳng hề nhúc nhích.

Tiêu Dao cười, xem ra tà linh vẫn chỉ là tà linh, không phải chân thần, đã không khống chế được cục đá xanh này thì đừng trách tôi gian lận.

Tiêu Dao biến mất tại chỗ, lần này xuất hiện ngay sát sườn Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Đồng thời kỹ năng Thập Bộ Sát cũng được giải phóng, chỉ có điều lần này Tiêu Dao khống chế phạm vi, chỉ nhắm vào mạn sườn trái người đá.

Một cái lỗ lớn lập tức bị Toái Tinh Đao đánh văng ra.

Ngay khi người đá vừa quay người, Tiêu Dao đã nhét mồi lửa Vô Lượng Nghiệp Hỏa vào trong.

Ngọn lửa màu xanh bùng lên.

Hắc khí bên trong người đá nổ tung, tán loạn ra bốn phương tám hướng.

Những hòn đá còn sót lại đều dính lửa xanh, rơi lả tả xuống đất. "Phản ứng nhanh đấy!" Tiêu Dao lẩm bẩm.

Không ngờ Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn lại dùng cách này để thoát thân.

Luồng hắc khí tán loạn đó rõ ràng cũng bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa làm tổn thương, khi hội tụ lại, Tiêu Dao cảm thấy nó nhạt đi rõ rệt,

thậm chí kích thước cũng nhỏ đi một vòng.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn vô cùng phẫn nộ, hắc khí ngưng tụ thành hình người không ngừng cuộn trào.

Lần này mấy bức tường xung quanh đồng loạt vỡ vụn, vô số đá gom lại một chỗ.

Tầng này của tượng đá chỉ còn trăng trối sàn nhà và lớp vỏ rỗng bên ngoài, hầu như tất cả tường các phòng đều bị nó dỡ sạch.

Xem ra nó cũng điên tiết rồi.

Lần này Tiêu Dao bỗng cảm thấy không gian xung quanh bị bao phủ bởi một lớp sương đen nhạt.

Bước chân cậu cũng trở nên nặng nề dị thường.

Khỏi phải bàn, cảm giác trọng lực bất thường này chắc chắn do nó gây ra.

Trước đó nó đã dùng chiêu này giết chết con Ban Văn Giao nhỏ trong nháy mắt.

Đối với động vật bằng xương bằng thịt, chiêu này gần như vô giải, chắc chắn sẽ bị sức mạnh áp nát máu thịt xương cốt.

Chỉ là trên người Tiêu Dao có Phát Khâu Thiên Quan Ấn, có Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca nên nó rất kiêng dè cậu, không dám đưa chân thân tới dưới chân cậu mà chỉ dám âm thầm khống chế trọng lực của cả tượng đá để cậu di chuyển chậm chạp.

Tiêu Dao nhếch môi cười, tôi cần gì phải di chuyển?

Tôi có chạy đâu!

Sau đó lại một chiêu Táp Đạp, cậu xuất hiện ngay trước mặt nó.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đã sợ chiêu này của cậu rồi, thấy

Tiêu Dao biến mất là quay người ngay, tung cái tát to tướng ra phía sau, nhưng phát hiện sau lưng chẳng có ai.

Điểm xuất hiện lần này của Tiêu Dao chính là ngay trước mặt nó.

Ngay khi vừa hiện ra, cậu thi triển Thập Bộ Sát.

Toái Tinh Đao đánh toạc sau lưng người đá một lỗ lớn, lộ ra hắc khí đang cuộn trào bên trong.

Lần này Tiêu Dao không nhét mồi lửa nữa mà là mầm băng Nãi Quỳnh Thần Băng.

Mầm băng trắng bạc vừa nhét vào, luồng hắc khí vốn không có thực thể đang cuộn trào bỗng chốc đông cứng.

Lúc này hơi nước xung quanh rất đậm, lập tức cả người đá bị phủ một lớp sương trắng.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn định quay người lại, nhưng sau vài tiếng rắc rắc, trừ việc rơi xuống vài hòn đá phủ sương, nó hoàn toàn không vặn mình được.

Tiêu Dao thấy cơ hội nghìn năm có một, dùng Toái Tinh Đao điên cuồng chém vào người đá.

Một lát sau, lớp đá mặt trước của nó bị Tiêu Dao dọn sạch, lộ ra một tảng băng màu xanh đen lớn bên trong.

Chân thân của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đã lộ diện, một chân thân bị đóng băng.

Tiêu Dao làm sao bỏ qua cơ hội này, lấy Phát Khâu Thiên Quan Ấn ra, dùng đao rạch một đường ở tim.

Máu tim trào ra, Tiêu Dao để ấn dính máu tim mình rồi đập mạnh lên đỉnh đầu Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Một tiếng nổ lớn vang lên, Tiêu Dao bị lực xung kích hất văng, lùi

liên tục rồi đập mạnh vào tường tượng đá, đá vụn rơi xuống, khóe miệng cậu cũng chảy máu.

Tên Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn bị đóng dấu lên đầu bỗng sáng rực lên, phát ra những tiếng nứt vỡ liên tục.

Sau đó như thủy tinh bị đập nát, nó vỡ vụn thành phấn, rải rác trên mặt đất.

Tiêu Dao thấy một luồng hắc khí nhạt chui vào miệng pho tượng cóc xanh.

Chương 292

Ngay sau đó là tiếng thông báo của hệ thống. "Chúc mừng ký chủ đánh giết tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, thưởng 20000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ đánh giết tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, nhận được kỹ năng: Khống chế nham thạch sơ cấp." "Chúc mừng ký chủ đánh giết tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, nhận được kỹ năng: Hấp thụ năng lượng khoáng thạch sơ cấp." "Chúc mừng ký chủ đánh giết tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, nhận được kỹ năng: Thạch hóa sơ cấp." "Chúc mừng ký chủ đánh giết tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, nhận được kỹ năng: Khống chế trọng lực sơ cấp." Lần này giết Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn phần thưởng không nhiều, do nó không có thực thể nên không nhận được vật phẩm nào.

Nhưng thu hoạch lại khiến Tiêu Dao vô cùng chấn động.

Điểm khí vận không ít, tận hai vạn điểm, và quan trọng hơn là các kỹ năng.

Trước đây Tiêu Dao giết dị thú cũng nhận được kỹ năng.

Từ Thiết Đầu Long Vương được kỹ năng Tuần Hải.

Từ Nhân Diện Nhện Vương được kỹ năng Bách Độc Bất Xâm.

Từ Thanh Lân Cự Mãng được kỹ năng Huyễn Lân.

Từ Hoắc Thị Bất Tử Trùng được kỹ năng Bất Tử.

Còn từ Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn là... bốn kỹ năng?

Tiêu Dao nhất thời bị chấn động không thôi.

Sau đó cậu kiểm tra sơ qua bốn kỹ năng này.

Thứ nhất là Khống chế nham thạch sơ cấp.

Kỹ năng này tương đương với phiên bản sơ cấp của chiêu phẩy tay gây lở đất của Đại Hắc Thiên.

Có thể khống chế hình thái nham thạch trong một khoảng cách nhất định, cách dùng thực dụng nhất là ngưng tụ cát đá thành áo giáp, tiện lợi và thô bạo.

Tất nhiên nếu thăng cấp lên cao cấp thì có thể làm sập khoáng mạch, nứt núi như Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn vậy.

Kỹ năng thứ hai là Hấp thụ năng lượng khoáng thạch sơ cấp.

Kỹ năng này làm Tiêu Dao rất bất ngờ.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn là tà linh, gần như là một dạng năng lượng thuần túy, có thể hấp thụ năng lượng trong khoáng thạch là chuyện đương nhiên.

Nhưng sau khi có kỹ năng này, Tiêu Dao thậm chí cũng có thể làm vậy.

Chỉ có điều loại khoáng thạch có thể hấp thụ rất hạn chế, chỉ có quặng kim loại, thủy tinh, các loại đá quý, vân vân.

Tiêu Dao phát hiện khoáng thạch càng quý hiếm thì năng lượng hấp thụ được càng nhiều.

Năng lượng hấp thụ có thể chuyển hóa trực tiếp thành năng lượng của bản thân, giúp cậu tăng mạnh các thuộc tính thể lực, sức mạnh, mẫn tiệp, tinh thần trong thời gian ngắn.

Tỷ lệ và giá trị tăng thêm cụ thể tùy thuộc vào loại đá quý được hấp thụ.

Tuy ở cấp sơ cấp thì chủng loại và hiệu suất hấp thụ chỉ ở mức trung bình, nhưng Tiêu Dao vẫn vui mừng khôn xiết.

Không hề ngoa khi nói rằng hiện tại các loại đá quý khoáng thạch trên người cậu, tính riêng về số lượng, là vô cùng kinh khủng.

Trong hơn hai trăm ngôi mộ băng ở trên sông băng, thứ gì thiếu chứ đá quý và dược liệu là nhiều nhất.

Hiện tại trong không gian hệ thống của Tiêu Dao có ít nhất vài vạn viên đá quý lớn nhỏ các loại.

Toàn là những loại đá quý danh giá, kích thước nhỏ nhưng năng lượng cao.

Trừ mấy thứ đá hữu cơ như hổ phách, mật lạp, ngọc trai ra, còn lại đều có thể hấp thụ năng lượng.

Kỹ năng thứ ba tên là Thạch hóa, một kỹ năng chủ động hiếm thấy, mang tính tấn công.

Thạch hóa nhắm vào mục tiêu bất kỳ, kể cả con người.

Khi thi triển, Tiêu Dao cần phải tiếp xúc cơ thể với mục tiêu, chứ không phải kiểu nhìn một cái là biến thành đá.

Tất nhiên kích thước mục tiêu có thể thạch hóa tùy thuộc vào năng lực và cấp độ kỹ năng của cậu.

Thạch hóa sơ cấp có thể biến các động vật nhỏ thành đá hoàn toàn, nhưng với mãnh thú cỡ lớn và con người thì chỉ thạch hóa được một phần, thời gian duy trì cũng không lâu.

Với những động vật lớn hơn như voi thì không thể thạch hóa hoàn toàn nhưng có thể làm chúng di chuyển chậm lại.

Dù là thạch hóa hay làm chậm thì đối với Tiêu Dao đều cực kỳ quan trọng, đặc biệt là khi chiến đấu với dị thú.

Còn kỹ năng thứ tư là Khống chế trọng lực, Tiêu Dao đã được chứng kiến rồi.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đã dùng nó để giết chết Ban Văn Giao.

Kỹ năng này nếu ở cấp cao thì việc điều động trọng lực thực sự mang lại hiệu quả giết chóc ngay lập tức.

Tuy hiện tại Tiêu Dao chỉ có cấp sơ cấp, nhưng nếu dùng khéo thì hoàn toàn có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ, nếu phối hợp với Thạch hóa thì tuyệt đối là chiêu tất sát cường hãn.

Tiêu Dao xem qua giới thiệu bốn kỹ năng, biết rằng lần này thực sự phát tài rồi.

Tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn rất khác so với dị thú, đặc biệt là loại tà linh không thực thể này dù không cung cấp vật phẩm đặc biệt nhưng với năng lực sánh ngang tà thần, nó đã đem lại báo đáp vượt xa tưởng tượng.

Ngay sau đó, Tiêu Dao lại nghe thấy thông báo hệ thống. "Hệ thống phát hiện Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn bị tổn hại 2%, vật phẩm đặc biệt Đỉnh lân Tịnh Kiến A Hàm Vương có thể hợp thành với Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn.

Sau khi hợp thành, khiên sẽ được phục hồi hoàn toàn và thăng cấp, tiêu tốn 2000 điểm khí vận, có hợp thành không?" Tiêu Dao nghe vậy lập tức chọn hợp thành.

Thiết Lân Thuẫn là trang bị hộ thân quan trọng nhất của cậu, lần đối đầu này bị hỏng làm cậu xót hết cả ruột.

Giờ có cái vảy của vua rắn có thể sửa được khiên, cậu dĩ nhiên không ngần ngại.

Sau khi tiêu tốn 2000 điểm khí vận, quá trình hợp thành hoàn tất.

Tên của cái khiên lần này không thay đổi, hình dạng tổng thể và hoa văn cũng không biến đổi nhiều, duy chỉ có ở chính giữa mặt khiên

xuất hiện một đồ án hình lăng trụ màu đỏ cỡ nắm tay.

Đó chính là cái vảy trên trán của Tịnh Kiến A Hàm Vương.

Đồng thời thuộc tính của khiên cũng thay đổi, khả năng phòng ngự tăng thêm, cộng thêm khả năng hoạt động dưới nước và khả năng răn đe các loại sinh vật.

Ngoài ra còn thêm một thuộc tính là có thể cách tuyệt hiệu quả uy lực của tia sét.

Rõ ràng những thuộc tính tăng thêm này là do huyết mạch thủy yêu Na Già cổ đại trên người Tịnh Kiến A Hàm Vương mang lại.

Chương 293

Tiêu Dao cầm cái khiên mới toanh lên ngắm nghía, vô cùng hài lòng.

Đúng lúc này, cả ngọn núi lại một lần nữa rung chuyển dữ dội.

Chân Tiêu Dao lảo đảo, đồng thời nghe thấy tiếng kinh hô từ phía trên đầu.

Cả bức thần tượng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn nghiêng ngả, mặt sàn dốc hẳn xuống.

Không biết mọi người đang tránh né bên trên có chuyện gì không, Tiêu Dao lập tức leo lên.

Lên tới đỉnh tượng mới thấy mấy người họ không có vấn đề gì lớn, đều đang bám chặt vào đá.

Nhưng ai nấy đều nhìn về cùng một hướng, sắc mặt trắng bệch.

Tiêu Dao cũng nhìn theo, thấy vách núi nơi thần tượng cắm vào đã vỡ nát hoàn toàn, bên trên phun ra ba luồng nước lớn.

Ba luồng nước như cự long phun nước, không ngừng đổ xuống hẻm núi.

Trong đó có một luồng xối thẳng vào thần tượng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Thần tượng này dù cao lớn nhưng bên trong rỗng tuếch, chỉ là một lớp vỏ đá, bị nước xối mạnh liền nghiêng càng dữ dội hơn.

Hiện tại nó đang bị mắc kẹt trên một tảng nham thạch nhô ra, nếu không đã bị dòng nước cuốn trôi nằm ngang hẻm núi rồi.

Cùng lúc đó, trong hẻm núi không ngừng bốc lên từng tầng sương

mù.

Trong sương mù mang theo mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Ở cuối hẻm núi có một vết nứt sâu hoắm, bên trong chắc là thông trực tiếp xuống lòng đất, có thứ gì đó như nham thạch nóng chảy.

Địa hình này ở sâu trong dãy Côn Luân không hề hiếm, vùng Tạng vốn có nguồn địa nhiệt phong phú, đây là hiện tượng nước ngầm đổ trực tiếp vào tầng địa nhiệt hoặc tầng nham thạch tạo thành.

Nhưng lúc này sự kết hợp giữa nước hồ và nham thạch thật không đúng lúc chút nào.

Thấy hơi nước bốc lên mù mịt bên dưới, mực nước tích tụ trong hẻm núi ngày một dâng cao.

Tiêu Dao nhận ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, đó là tầng nham thạch dưới lòng đất chắc chắn đang dâng lên.

Cũng chính vì vậy mà nước hồ không chảy hết vào vết nứt mà không ngừng tràn lên trên.

Nước nóng trong nguồn địa nhiệt khi phun lên mặt đất có khi tới tám chín mươi độ, thậm chí sôi sùng sục, nên mới dùng để phát điện được.

Hiện tại trong hẻm núi dưới chân thần tượng đang chứa đầy nước sôi.

Nước hồ vẫn không ngừng đổ vào, chẳng ai biết chỗ nào nhảy xuống để tắm suối nước nóng, chỗ nào nhảy xuống để làm món lẩu người.

Tiêu Dao rùng mình, ban đầu cậu đã thấy một tia hy vọng là lối vào Địa Quan Âm xuất hiện trên vách đá đối diện.

Nhưng giờ thần tượng đã đổ, hẻm núi bên dưới nước sôi cuồn

cuộn, cái hẻm núi chỉ rộng chừng hai ba chục mét bỗng chốc trở thành ranh giới thiên hà không thể vượt qua.

Giờ mà sang đó là chuyện bất khả thi. "Diêu tử à, giờ tính sao đây?" Vương Bàn Tử gào lên tuyệt vọng.

Tiêu Dao cũng sốt ruột, bản lĩnh cậu có thông thiên thì vào nước sôi cũng chịu chết.

Lúc này Tô Doanh kêu lên: "Diêu tử, nhìn bên kia kìa." Tiêu Dao nhìn theo hướng tay cô chỉ.

Khắp nơi hơi nước mờ mịt, cậu lờ mờ thấy một bóng trắng.

Lúc này từ vết nứt trên vách đá phía dưới có nham thạch đỏ rực chảy ra, có thể thấy ánh sáng đỏ sẫm mờ ảo.

Tiêu Dao chợt hiểu ra, lúc mới vào hẻm núi họ không nhìn lên cao.

Phía trước không xa cư nhiên có một thứ trông như cây cầu treo.

Nhưng ở nơi này sao lại có cầu treo được?

Tiêu Dao lúc này cũng chẳng kịp kinh ngạc, thấy thần tượng đang mắc kẹt vào đá khá chắc chắn liền bám sát mép vách đá, dùng tơ nhện Hắc Ưu Hưởng làm dây bảo hiểm bám vào vách đá, mượn lực bò về phía cầu treo.

Tiêu Dao nhanh chóng bò tới cạnh cầu treo, lúc này mới phát hiện đó không phải cầu do con người xây dựng, mà là bộ xương của một loài cổ sinh vật khổng lồ vô cùng.

Con cổ sinh vật này không biết toàn bộ cơ thể lớn cỡ nào, phần thân và lồng ngực đều mọc sâu trong vách đá, chỉ có một đốt xương đường kính chừng một mét chìa ra, vừa hay lơ lửng giữa không trung, bắc ngang qua hai bên vách đá. "May quá!" Tiêu Dao cảm thán đúng là trời không tuyệt đường người.

Chỉ cần có đường đi sang phía bên kia là tự nhiên có cách thoát ra ngoài.

Tiêu Dao lập tức hét lớn với những người phía sau, bảo họ chờ cậu sang trước rồi hãy qua.

Dù hóa thạch này đường kính một mét, trông khá chắc chắn, nhưng chẳng biết nó đã tồn tại bao nhiêu vạn năm, không chừng đã phong hóa nghiêm trọng.

Tiêu Dao nhanh nhẹn, lại có tơ nhện bảo mạng nên dù hóa thạch có sập giữa chừng cũng không lo.

Rất nhanh Tiêu Dao đã chạy sang bờ bên kia dọc theo hóa thạch.

Bên kia vừa hay có một mặt bằng nhỏ.

Nhảy lên bệ đá xong, cậu lập tức dùng đinh thép buộc dây thừng, nhắm chuẩn phía bên kia rồi quăng mạnh sang.

Cả hai bên đều đã buộc chặt dây thừng làm dây bảo hiểm, Shirley Dương sắp xếp cho A Hương, Minh Thúc và Sơ Nhất bò sang trước.

A Hương đang bị thương, cơ thể lại rất yếu nên không tự đi được, lát nữa phải để Hồ Bái Nhất cõng.

Khi cả đoàn leo lên, đi được nửa đường thì cảm thấy cả cây cầu treo lắc la lắc lư.

Có vẻ như chỉ cần thêm một chút trọng lượng nữa là nó sẽ gãy làm đôi từ giữa.

Hồ Bái Nhất đi cũng run bần bật, tim đập chân run.

Nhưng gian nan nhất vẫn là Vương Bàn Tử.

Bàn Gia vốn sợ độ cao, cái hóa thạch cổ sinh vật này lơ lửng giữa hai vách đá cao ít nhất vài chục mét, đã vậy bên dưới còn có nham thạch lấp ló.

Ngã xuống là thành món thịt cừu xiên nướng ngay, xung quanh lại sương khói mờ ảo, chân Vương Bàn Tử mềm nhũn ra.

Cuối cùng Tô Doanh phải dùng dây thừng dắt, Shirley Dương đẩy từ phía sau mới đưa được Bàn Gia sang.

Việc đầu tiên Bàn Tử làm sau khi sang là nói với Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao: "Chuyện hôm nay về sau cấm ai được kể ra nhé, lúc đó tình hình nguy cấp, tôi chỉ là đang bò thôi." Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất đều cười gật đầu.

Chương 294

Trong lúc Vương Bàn Tử còn đang bò trên hóa thạch, Tiêu Dao nhìn lên trên hóa thạch mà mồ hôi vã ra như tắm.

Chỉ thấy ở đầu kia của cầu hóa thạch, vô số hắc xà Tịnh Kiến A Hàm đang bò tới.

Hồ Bái Nhất cũng thấy, giọng lạc hẳn đi: "Lũ hắc xà này tới trả thù cho đại ca chúng nó à?" Tiêu Dao nghiến răng: "Dù là trả thù hay chạy nạn thì cũng không được để chúng qua!" Tiêu Dao quay đầu nhìn lại: "Mọi người đều mang thương tích, mau leo lên trên đi, còn nhớ chỗ tôi thấy Địa Quan Âm lúc nãy không?

Mau tìm đường dẫn tới chỗ mỏm đá đó, chỗ này cứ giao cho tôi." Hồ Bái Nhất gật đầu, lập tức để Vương Bàn Tử cõng A Hương dẫn những người còn lại đi về phía vách đá.

Tiêu Dao quay lại nhìn lũ hắc xà dày đặc trên cầu hóa thạch, khóe miệng lại không nhịn được mà nhếch lên.

Lũ hắc xà này chắc không chịu nổi trong khe đá nữa vì đâu đâu cũng là nước sôi và nham thạch, bản năng cầu sinh khiến chúng phải bò lên vách núi.

Nhưng lũ này định bò qua cầu hóa thạch, chắc tám phần là muốn trả thù cho vua rắn rồi. "Tiếc quá, tiểu gia tôi đang lười đi tìm, nếu đã tự dẫn xác tới thì đừng trách tôi ra tay tàn độc, hốt gọn cả ổ." Tiêu Dao nhìn vị trí hắc xà ở bên kia, lấy Cơ Quan Tri Chu từ không gian ra, lắp đạn cháy vào.

Lũ hắc xà trước mắt như điên cuồng, cứ men theo cầu hóa thạch mà bò sang.

Có không ít con bị đồng loại ép văng khỏi cầu, rơi xuống nước phía dưới, lập tức nổi lềnh bềnh không động đậy.

Tiêu Dao biết có lẽ toàn bộ hắc xà sống trong hẻm núi này đều đã dồn lên vách núi phía đối diện, ít nhất cũng phải mười vạn con.

Trong đó có mấy con to lớn, nhìn cũng phải dài bốn năm mét.

Không chừng vài năm nữa hẻm núi này lại xuất hiện một con Tịnh Kiến A Hàm Vương mới.

Nhưng Tiêu Dao không định cho chúng cơ hội đó. "Coi như trả mạng cho Lạc Tuyển Quỷ Mẫu bị các người ăn thịt nghìn năm trước đi." Tiêu Dao cho Cơ Quan Tri Chu chỉnh nòng pháo, bắt đầu xả súng vào chân vách đá đối diện.

Sau khi đạn cháy bắn tới, vách đá đối diện lập tức bùng cháy dữ dội.

Đường lui của lũ hắc xà này đã bị lửa lớn chặn đứng.

Tiếp theo là một màn đồ sát một chiều.

Tiêu Dao tháo ngay Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn ra, dựng ở một đầu cầu hóa thạch.

Sau khi khiên được khảm cái vảy của vua rắn, khả năng răn đe của nó đối với hắc xà vô cùng mạnh, trừ mấy con rắn đại ca dài bốn năm mét dám bò qua nửa sau của cầu, còn lại lũ khác không con nào dám bước qua giữa cầu.

Cơ Quan Tri Chu từ tốn dùng đạn cháy nã vào, ép không gian của hắc xà vào một mỏm đá không lớn phía đối diện.

Trên trên dưới dưới vô số hắc xà chen chúc một chỗ, nhìn dày đặc đến phát khiếp.

Nhưng dưới mắt Tiêu Dao, lũ rắn này chẳng khác nào điểm khí

vận và các loại vật phẩm đặc biệt.

Cơ Quan Tri Chu bắt đầu điên cuồng trút đạn cháy xuống mỏm đá đối diện.

Dù sao xăng trong không gian của cậu có thừa, nguyên liệu để chế đạn cháy kịch độc cũng càng giết càng nhiều.

Trên cầu hóa thạch, nhờ tác dụng răn đe của Thiết Lân Thuẫn, hiện tại những con rắn đang dừng lại trên cầu đều dài trên ba mét.

Gặp nhiều hắc xà rồi Tiêu Dao mới biết, loại hắc xà này vốn dĩ kích thước không lớn, cá thể phổ thông chỉ dài hơn hai thước, dài một mét đã là loại lớn rồi.

Mấy con rắn trên ba mét này chắc cũng phải có tuổi thọ trên trăm năm.

Tiêu Dao hiện tại nhắm vào mấy con rắn lớn này.

Cậu lấy súng tiểu liên Thompson từ không gian ra.

Đạn dược lấy từ Điền Nam có tới mấy ngàn viên, đối phó lũ rắn này là quá đủ.

Tiếng súng Thompson vang lên liên hồi.

Từng luồng hỏa xà bắn về phía cầu hóa thạch.

Mấy con rắn Tịnh Kiến A Hàm cỡ đại này dù da dày thịt béo nhưng dù sao cũng không phải là loại dị chủng như vua rắn, đạn cỡ lớn của Thompson có thể dễ dàng xé toác lớp vảy của chúng.

Không mất bao lâu, Tiêu Dao nghe thấy tiếng thông báo hệ thống vang lên liên tục không ngớt. "Chúc mừng ký chủ đánh giết hắc xà Tịnh Kiến A Hàm vũ xà, nhận được 200 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ đánh giết hắc xà Tịnh Kiến A Hàm vũ xà, nhận được túi độc vũ xà."...

Cuối cùng, sau khi bắn đi hàng ngàn viên đạn cháy và nã hết mười mấy băng đạn Thompson, Tiêu Dao nghe thấy một âm thanh thông báo hệ thống khiến cậu vô cùng kích động.

Hệ thống Phát Khâu Thiên Quan thăng cấp.

Tiêu Dao thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Điểm khí vận cần để thăng cấp hệ thống ngày càng trở nên biến thái, từ mấy ngàn, mấy vạn ban đầu, giờ đã lên tới mấy chục vạn.

Để thăng lên cấp tứ phẩm Phát Khâu Thiên Quan cần tới tám mươi vạn điểm khí vận...

Tiêu Dao không thèm nghĩ tới mấy chuyện phiền lòng đó nữa, hiện tại cậu chỉ muốn tận hưởng cảm giác thăng cấp lúc này.

Kỹ năng nhận được khi thăng cấp lên tứ phẩm Phát Khâu Thiên Quan rất trực quan, gọi là Xuyên Tường Thuật.

Khi thi triển Xuyên Tường Thuật, Phát Khâu Thiên Quan có thể đi xuyên qua vách tường có độ dày và chất liệu nhất định.

Tất nhiên, vách tường ở đây là từ chỉ chung, có thể là một khối đá núi, cũng có thể là một tấm thép.

Nói đơn giản, chất liệu càng cứng và đặc thì càng khó xuyên qua, tấm kim loại là khó nhất.

Còn loại tường đất ở nông thôn thì cơ bản chẳng có khó khăn gì.

Tiêu Dao cảm nhận rõ ràng rằng kỹ năng nhận được khi thăng cấp lên tứ phẩm có sự khác biệt bản chất so với trước đây.

Những kỹ năng trước dù cũng rất thần kỳ nhưng vẫn nằm trong phạm vi thực tế có thể bắt gặp, thậm chí người khác qua cơ duyên và nỗ lực cũng có thể đạt tới.

Ngay cả thần thông Thiên Nhãn Thông thần kỳ nhất, nói trắng ra

cũng chỉ là dạ thị cộng với âm dương nhãn sơ cấp, hạng người bẩm sinh như thế tuy hiếm nhưng không phải hoàn toàn không có.

Song Chỉ Tham Huyệt, Thính Lôi Biện Mộ, Cửu Liên Hoàn, Súc Cốt Công, Thất Thánh Đao, Thần Tiên Tác đều là tuyệt kỹ của các môn phái đạo mộ và giang hồ khác.

Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca là ngoại lệ, nhưng nó cũng cần mượn lực từ Phát Khâu Thiên Quan Ấn mới thi triển được.

Xuyên Tường Thuật nghe không có vẻ gì đặc biệt thần kỳ nhưng lại là một loại thần thông chân chính, hoàn toàn không thuộc phạm vi tuyệt kỹ của các môn phái giang hồ.

Trong Ngoại Bát Môn, Đạo môn có nhiều thủ đoạn, cũng có tuyệt kỹ, nhưng vẫn không có kỹ năng Xuyên Tường Thuật không màng kỹ xảo chỉ nói thần thông này.

Tiêu Dao cảm thấy với bản lĩnh hiện tại, dù là tấm thép dày ba thốn cậu cũng có thể xuyên qua được, cái đó môn phái nào cũng không có bản lĩnh đó.

Chương 295

Xuyên Tường Thuật không thể gọi là tuyệt kỹ, mà phải gọi là thần thông.

Đối với việc hạ mộ đổ đấu, tầm quan trọng của Xuyên Tường Thuật có nói quá thế nào cũng không đủ.

Đặc biệt là Tiêu Dao còn có kỹ năng Khống chế nham thạch sơ cấp, phối hợp với Xuyên Tường Thuật thì trừ những ngọn núi lớn đặc khít không xuyên qua nổi, còn những ngọn núi đất thông thường không thể chặn đường cậu.

Tiêu Dao cũng nhận thức được một điều.

Tuy hiện tại chỉ là cấp bậc mới khởi đầu, thao tác cụ thể chắc chắn cần luyện tập nhiều, kết hợp với các kỹ năng khác thậm chí là trang bị đặc biệt, nhưng cậu tin không lâu nữa mình sẽ trở thành một phiên bản tăng cường sức mạnh của con tê tê hình người.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao biết phải đi rồi, dù đối diện còn một vài con hắc xà lẻ tẻ, nhưng đứng cạnh hơi nước nồng mùi lưu huỳnh này thực sự không thể chịu nổi.

Cậu tiện tay tưới xăng lên cầu hóa thạch châm lửa, rồi đặt mấy thỏi thuốc nổ ở mép ngoài cùng.

Làm vậy để lát nữa khi lửa cháy hết, thuốc nổ sẽ nổ tung, đánh gãy luôn cầu hóa thạch.

Phía đối diện cầu hóa thạch vẫn là một biển lửa.

Những con hắc xà lẻ tẻ còn sót lại chẳng bao lâu nữa cũng sẽ bị nhiệt độ cao nướng chín.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Tiêu Dao quay người rời đi, nhanh

chóng đuổi kịp Hồ Bái Nhất và những người phía trước.

Nhóm Hồ Bái Nhất đi rất chậm vì men theo vách đá hầu như không có đường, chỉ có vài chỗ độ dốc nhỏ mới có chỗ rộng chừng hai ba thước để đặt chân, chỗ hẹp nhất chỉ hơn một thước.

Dưới chân là vực sâu mấy chục mét, bên dưới là nước sôi sùng sục, ánh đỏ u ám của nham thạch lấp ló, người gan dạ đến mấy ở chỗ này cũng phát khiếp.

Huống hồ mọi người đã lăn lộn bấy lâu, leo lên trèo xuống, vừa chống chọi lở núi vừa đánh hắc xà, tinh thần và thể xác đều đã rã rời.

Tiêu Dao nhìn ra xa, khoảng cách tới mỏm đá nơi Địa Quan Âm xuất hiện chỉ còn hai ba trăm mét, cậu quyết định men theo vách đá đi trước dẫn đường. "Diêu Tử à, phía trước có mấy chỗ cơ bản không có đường thì tính sao?

Anh có thể bò qua được, nhưng còn A Hương?

Bàn Tử cũng gay đấy." Hồ Bái Nhất lo lắng nói.

Tiêu Dao đi trước đáp: "Không sao đâu, em có cách mà, anh chú ý an toàn nhé." Một lát sau Tiêu Dao đi tới trước một khối đá lớn trơn nhẵn.

Con đường nhỏ hẹp chỉ vừa đặt chân đã biến mất ở đây, đoạn đường dài chừng bốn năm mét là mảng đá trơn nhẵn nghiêng tới bảy tám mươi độ.

Sau bốn năm mét đó mới lại có chỗ đặt chân.

Đoạn đá này đối với A Hương và Vương Bàn Tử, ngay cả Hồ Bái Nhất, Shirley Dương và Tô Doanh cũng khó mà qua được. "Thử xem Khống chế nham thạch có tác dụng lớn đến đâu nào." Tiêu Dao nghĩ bụng, rồi áp lòng bàn tay lên khối đá lớn.

Một lát sau mặt Tiêu Dao đỏ gay, trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi, đồng thời bề mặt khối đá xanh sẫm cũng không ngừng biến đổi.

Không ít chỗ cư nhiên vỡ vụn ra, biến thành cát mịn rơi xuống vực.

Chỉ trong vòng một hai phút, trên mảng đá xanh trơn nhẵn dài bốn năm mét đó đã xuất hiện một con đường nhỏ rộng chừng một thước để đặt chân, vừa hay nối liền con đường chỗ Tiêu Dao và phía đối diện.

Tiêu Dao thở phào nhẹ nhõm, kỹ năng Khống chế nham thạch đúng là hữu dụng, hiện tại cấp sơ cấp hơi thấp nên thi triển khá tốn sức.

Dùng Toái Tinh Đao sửa sang lại một vài chỗ, Tiêu Dao là người đầu tiên đi qua con đường nhỏ đó.

Sau đó Tiêu Dao cứ y pháp mà làm, hễ gặp chỗ nào khó đi là lại thi triển kỹ năng Khống chế nham thạch, mở ra một con đường nhỏ có thể đi được ngay trên vách đá dựng đứng.

Nhờ vậy A Hương và Vương Bàn Tử cũng có thể thuận lợi đi qua.

Không mất bao lâu, Tiêu Dao đã dẫn mọi người tới phía dưới mỏm đá nơi Địa Quan Âm từng xuất hiện. "Diêu Tử, giờ chúng ta làm gì ở đây?" Vương Bàn Tử đi suốt dọc vách đá, rõ ràng là bị dọa sợ khiếp vía, mồ hôi đầm đìa trên đầu.

Phía dưới mỏm đá có một khoảng đất trống rộng chừng hai ba mét có thể nghỉ ngơi.

Trên khu đất có thể thấy lác đác không ít vỏ sò đại vương và một số lớp vỏ côn trùng khổng lồ dị thường.

Rõ ràng những thứ này đều do Địa Quan Âm ném xuống.

Tiêu Dao vừa dọn dẹp lớp vỏ côn trùng trên mặt đất, vừa ngước nhìn mỏm đá cao mười mấy mét. "Tôi sẽ nghỉ ngơi chỉnh đốn khoảng hai mươi phút, lát nữa tôi sẽ leo lên từ đây." Tiêu Dao nói.

Bên ngoài khắp nơi là tiếng nổ trầm đục, hơi nước bốc mù mịt, hai mươi phút là giới hạn cuối cùng rồi.

Nếu không phải vì leo lên đoạn vách đá mười mấy mét này cần không ít thể lực thì thậm chí Tiêu Dao chẳng thèm nghỉ ngơi đến hai mươi phút. "Đây là những thứ Địa Quan Âm vứt xuống à?

Nó coi chỗ này là bãi rác sao?" Minh Thúc tò mò hỏi.

Hồ Bái Nhất lắc đầu: "Không phải đâu, Địa Quan Âm làm gì mà thông minh và cầu kỳ đến thế.

Tôi thấy những con Địa Quan Âm này chắc là ném thức ăn xuống để nuôi thứ gì đó, kiểu như hiến tế vậy."} Tiêu Dao gật đầu: “Tôi đoán những con rắn đen tôi thấy lúc trước là được nuôi bằng đống này.

Với số lượng ít nhất mười vạn con rắn đen trở lên, nếu ở trong cái hẻm núi cằn cỗi này thì chắc chắn không thể sống nổi.” Trong hẻm núi này đâu đâu cũng là đá, nếu nước hồ không tràn vào thì vốn dĩ chẳng có nước, tự nhiên cũng không có thảm thực vật hay rừng nấm gì cả.

Nguyên bản những con rắn đen này được người Ma Quốc nuôi dưỡng như yêu nô, thông thường họ sẽ cho chúng ăn một số loại thực vật, đồng thời hiến tế nô lệ và những cô gái thất bại trong cuộc tuyển chọn Quỷ Mẫu.

Sau khi Ma Quốc diệt vong, không rõ nguyên nhân vì sao mà quần thể Địa Quan Âm sống dưới lòng đất lại gánh vác trách nhiệm giống như người Ma Quốc.

Cũng may là bên bờ hồ tầng phía trên có rừng nấm trù phú, các loại côn trùng khổng lồ có khả năng sinh sản siêu cường, tốc độ tăng trưởng nhanh, thức ăn cực kỳ đầy đủ.

Địa Quan Âm thế mà lại nuôi ra được hàng vạn, thậm chí mười vạn con rắn đen.

Chỉ là không biết lũ Địa Quan Âm này hiến tế cho rắn đen là vì mục đích gì?

Chẳng lẽ là để rắn đen không đi săn đuổi chúng?

Trong lúc chỉnh đốn, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương liên tục thảo luận nhưng vẫn không có câu trả lời xác đáng.

Nhân lúc mọi người nghỉ ngơi, Tiêu Dao thi triển kỹ năng khống chế nham thạch, dùng hai tay khoét ra không ít hố đặt chân trên vách đá dựng đứng.

Anh nhanh chóng trèo lên đỉnh vách đá.

Nhìn từ trên cao, quả nhiên có một con đường nhỏ hẹp dài khoảng hai mươi ba mươi mét, cuối đường là một hang động cao cỡ nửa người.

Tiêu Dao biết mình đoán không sai, nơi này quả nhiên có hang do Địa Quan Âm đào, anh lập tức đóng đinh an toàn trên đỉnh vách đá.

Chương 296

Chốc lát sau, mấy người bên dưới đều đã leo lên được.

“Thấy cái hang phía trước không?

Đó là lối ra của chúng ta.” Tiêu Dao chỉ về phía trước.

Minh Thúc có chút hồ nghi hỏi: “Địa Quan Âm đào hang sao?

Thứ đó dài chừng một thước, hang nó đào thì sao chúng ta chui vừa?” Hồ Bái Nhất nhíu mày: “Có lẽ đây là lối ra duy nhất của chúng ta.

Địa Quan Âm vốn thích đào hang, hồi ở Đông Bắc tôi cũng từng thấy, chúng đào hang có thể dài tới nửa dặm, cuối hang thường dự trữ lương thực.” “Địa Quan Âm đào hang là rộng nhất rồi.

Hồi tôi đi thanh niên xung phong, chó săn thích chui vào hang Địa Quan Âm nhất để bắt chúng ăn cho đỡ thèm, tôi đoán chắc giờ chúng bị ăn sạch rồi.” Vương Bàn Tử nói xong không nhịn được nuốt nước miếng.

Tiêu Dao gật đầu: “Quần thể Địa Quan Âm này rất kỳ lạ, chúng liên tục vận chuyển thức ăn vào trong, hang động chắc chắn phải cao ráo hơn bình thường nhiều.

Anh có thấy cái miệng hang nào của Địa Quan Âm mà cao gần bằng người chưa?” Tiêu Dao vừa dứt lời, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất đều gật đầu liên tục.

Minh Thúc vốn lão mưu thâm toán, tự nhiên không dễ dàng bị thuyết phục, lão lại hỏi: “Hang Địa Quan Âm đào rộng rãi, tôi có thể chui vào, nhưng vào trong cái lỗ đất tối om đó thì làm sao phân biệt phương hướng?

Đừng để đi vòng quanh rồi lại quay về chỗ cũ.

Quay về được còn may, vạn nhất bị lạc ở trong đó mới là phiền phức.” Tiêu Dao cười nói: “Minh Thúc đa nghi rồi.

Ngành xây dựng của lũ Địa Quan Âm này người ngoài không rõ chứ chúng là chuyên gia đấy, rất có quy củ.

Chúng đều đào từ ngoài vào trong, lát nữa vào sẽ thấy, trên vách động chắc chắn có vết móng hình tam giác, chỉ cần đi thuận theo hướng vết móng thì sẽ không sai đường đâu.” Tiêu Dao dẫn đầu chui vào hang Địa Quan Âm.

Hồ Bái Nhất, Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương bám sát phía sau.

Minh Thúc và A Hương ở giữa, Vương Bàn Tử cùng Sơ Nhất đi cuối đoạn hậu.

Sau khi vào hang, việc đầu tiên Minh Thúc làm là tìm vết móng trên vách động.

Quả nhiên lão phát hiện có những vết móng động vật hình tam giác, chúng đều hướng về một phía, không hề sai lệch, bấy giờ lão mới yên tâm.

Chỉ là mọi người đều đánh giá thấp quy mô hang động của lũ Địa Quan Âm này.

Trong hang không khí lưu thông tốt, cũng khá rộng rãi nhưng đường xá chằng chịt như mê cung.

Đi mãi đi mãi mà chẳng thấy điểm dừng.

Cả nhóm đi gần nửa ngày, mệt đến lử đử.

Tiêu Dao xem thời gian, thấy trời đã tối liền tìm một nơi hơi rộng rãi sắp xếp cho mọi người nghỉ ngơi.

Vì ở trong hang không gian u uất, không khí ô nhiễm nên không

dám đốt lửa, chỉ có thể ăn đồ nguội.

May mà trong không gian hệ thống của Tiêu Dao mang theo không ít đồ tốt, đủ loại phô mai, kẹo sữa, thịt khô, socola và các loại thực phẩm năng lượng cao khác.

Địa Quan Âm không phải mãnh thú, lúc đầu Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều thấy không cần canh gác, nhưng Tiêu Dao lại có cảm giác bất an mơ hồ.

Đây là đoạn đường cuối cùng để thoát khỏi Phượng Hoàng Thần Cung trên núi Côn Luân, không thể để lật thuyền trong mương được.

Địa Quan Âm quả thực là loài thú nhỏ không có uy lực, nhưng tuyệt đối không thể nới lỏng cảnh giác.

Tiêu Dao gọi Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Sơ Nhất lại, cộng thêm mình là bốn người, luân phiên trực đêm.

Tiêu Dao trực ca cuối.

Thể lực và tinh thần của Tiêu Dao vượt xa người thường, lúc này tuy có chút mệt mỏi nhưng tình trạng tốt hơn những người khác nhiều.

Đợi đến khoảng ba giờ sáng, Tiêu Dao được Hồ Bái Nhất đánh thức để thay ca.

Thực ra trực đêm trong hang này cũng chỉ là đề phòng lũ Địa Quan Âm mà thôi.

Tiêu Dao kiểm tra trong không gian hệ thống, thấy có mấy quả trứng Nhện Mặt Người đen, lập tức chọn ấp nở rồi thả vài con ra ở các ngã rẽ trước sau.

Như vậy, hễ có động tĩnh gì là anh có thể phát hiện kịp thời.

Sau đó, khi mọi người đã ngủ say, Tiêu Dao bắt đầu men theo

hang động cẩn thận quan sát.

Suốt chặng đường đi trước đó, anh cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Đã mấy lần Tiêu Dao ném pháo nổ vào hang để thám thính địa hình.

Anh phát hiện ra rằng, các đường hầm do Địa Quan Âm đào không chỉ thông suốt bốn phương tám hướng mà tất cả đều dẫn về một nơi.

Nơi đó lại không thông lên mặt đất mà nằm ở một điểm nào đó sâu dưới lòng đất.

Đoàn người của Tiêu Dao đã mấy lần suýt rẽ nhầm vào con đường dẫn tới nơi đó, may nhờ tuyệt kỹ Thính Âm Biện Huyệt của anh mà tránh được, dẫn mọi người đi theo hướng lên mặt đất.

Tuy nhiên, trong lòng Tiêu Dao vẫn rất thắc mắc.

Địa Quan Âm tuy giỏi đào hang nhưng để đào ra nhiều lối đi dưới lòng đất như vậy là một việc rất tốn sức.

Bản năng động vật tuyệt đối không làm chuyện lãng phí tinh lực.

Việc chúng đào nhiều địa đạo dẫn về cùng một vị trí chắc chắn phải có nguyên nhân.

Nơi đó rốt cuộc có gì, Tiêu Dao thực sự tò mò.

Trong lúc di chuyển, vài lần dùng Thính Âm Biện Huyệt đã giúp anh hiểu sơ qua về hệ thống đường hầm khổng lồ này.

Anh nhanh chóng tìm được một đường hầm dẫn tới nơi đó, đi chừng nửa giờ, Tiêu Dao đã cách vị trí đó khoảng vài chục mét.

Trong không khí thoang thoảng một mùi khó tả.

Đó là mùi của động vật, mang theo một sự hôi hám đặc trưng.

Địa Quan Âm?

Tiêu Dao cau mày.

Thực ra Địa Quan Âm là loài động vật rất giống chồn, có lẽ là họ hàng gần.

Trên người chồn thường có mùi hôi nồng, nơi Địa Quan Âm tập trung chắc chắn cũng có mùi này.

Trong lòng anh hơi chùng xuống, thầm nghĩ chẳng lẽ mình đoán sai?

Chương 297

Nơi này chẳng có gì đặc biệt, chỉ là nơi lũ Địa Quan Âm tụ tập đi ngủ vào ban đêm thôi sao?

Nhưng rất nhanh, trong cái mùi hôi hám nồng nặc đó, Tiêu Dao cảm nhận được một tia tà khí bất thường.

Anh lập tức từ từ xòe Thiết Lân Thuẫn, rút Toái Tinh Đao, chậm rãi tiến tới.

Đi thêm khoảng ba bốn mươi mét, Tiêu Dao thấy đường hầm ngày càng rộng, cuối cùng hiện ra một không gian lớn bằng nửa sân bóng rổ.

Trong hầm tối đen như mực, vốn không có nguồn sáng nào, nhưng khi Tiêu Dao xuất hiện ở cửa hầm, bên trong đột nhiên hiện lên hàng trăm điểm sáng màu xanh lục u u.

Tiêu Dao dựng cả tóc gáy.

Nhưng anh sớm nhận ra những điểm sáng màu xanh đó không phải quỷ hỏa, mà là những đôi mắt.

Mắt của Địa Quan Âm.

Trên mặt hầm có ít nhất hàng trăm, hàng ngàn con Địa Quan Âm, trong đó có những con cảm nhận được sự hiện diện của Tiêu Dao nên quay đầu nhìn anh.

Mắt của chúng phát ra ánh xanh le lói, tạo thành từng điểm sáng xanh.

Điều khiến Tiêu Dao rợn tóc gáy là lũ Địa Quan Âm này thấy anh xuất hiện mà không hề bỏ chạy, thậm chí chẳng có ý định cử động.

Phải biết rằng trên người Tiêu Dao đang mang theo Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao.

Động vật thông thường khi cảm nhận được sự uy hiếp từ anh chắc chắn đã chạy mất dép từ lâu.

Lũ Địa Quan Âm này nhìn anh như nhìn một kẻ ngoại lai xâm nhập, ánh mắt có chút đờ đẫn, mang theo một vẻ mặt kiểu như: "Đến rồi à?

Mau quỳ xuống đi." Tiêu Dao bị hàng trăm đôi mắt nhìn chằm chằm đến phát hoảng, anh không tiến lên ngay mà muốn xem lũ Địa Quan Âm này định làm gì.

Một lúc sau, dường như chúng mất hứng thú với Tiêu Dao, đồng loạt quay người về phía trước.

Lúc này anh mới phát hiện ra, tất cả Địa Quan Âm trong hầm đều xếp hàng chỉnh tề với một tư thế cực kỳ khó hiểu.

Địa Quan Âm vốn là loài đi bằng bốn chân, nhưng lúc này chúng lại như con người, đứng bằng hai chân sau, dùng đuôi chống xuống đất, đồng thời hai chân trước chắp lại như đang hành lễ.

Không chỉ vậy, tất cả lũ Địa Quan Âm đều đi theo một con Địa Quan Âm toàn thân mọc lông trắng ở phía trên cùng, cúi người bái lạy về một hướng cố định.

Tiêu Dao ngẩn người ra nhìn, chuyện gì thế này?

Lũ Địa Quan Âm này đang làm lễ bái?

Thành tinh rồi sao?

Tiêu Dao lập tức nhìn về phía trước đám Địa Quan Âm, chỉ thấy một luồng sương đen mờ mịt.

Thứ có thể ngăn cản được Thiên Nhãn Thông của anh không

nhiều, vậy mà anh cũng không thể nhìn xuyên qua lớp sương đen đó xem rốt cuộc có thứ gì.

Nhìn cảnh này, Tiêu Dao hiểu ngay điều yêu dị không nằm ở lũ Địa Quan Âm đang xếp hàng bái lạy, mà nằm ở thứ chúng đang bái lạy kia.

Anh lấy từ trong người ra Phát Khâu Thiên Quan Ấn, miệng lẩm nhẩm lời chú, trực tiếp ấn mạnh xuống đất.

Một luồng sức mạnh dao động lan tỏa ra, tất cả Địa Quan Âm bị ảnh hưởng đều lảo đảo, nhiều con suýt ngã lăn ra đất.

Lúc này lũ Địa Quan Âm mới như sực tỉnh từ cơn ác mộng, đồng loạt phủ phục xuống đất.

Khi cảm nhận lại được sự uy hiếp từ Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao, chúng bắt đầu loạn nhịp, trận hình hoàn toàn tan rã, lũ lượt con lớn con nhỏ chui vào các hang đá trốn mất.

Nhưng vẫn có mấy con Địa Quan Âm không đi.

Rõ ràng nhất là con Địa Quan Âm lông trắng kia, lúc này nó đang dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Tiêu Dao.

Anh làm sao có thể sợ loài vật nhỏ bé này, từng bước cầm Toái Tinh Đao tiến lại gần nó.

Con Địa Quan Âm lông trắng không chạy, nó nhe răng rít lên những tiếng trầm đục với anh.

Tiêu Dao cũng thấy lạ, ngay cả yêu nô cấp bậc như Tịnh Kiến A Hàm hay Bạch Lang Vương thấy Toái Tinh Đao và Thiết Lân Thuẫn còn bị trấn áp dữ dội.

Con Địa Quan Âm lông trắng trông yếu ớt thế này mà có thể kháng cự lại hiệu quả trấn áp của Thiết Lân Thuẫn?

Đợi đến khi lại gần, Tiêu Dao mới phát hiện ra không phải nó không chạy, mà là không chạy nổi.

Không biết con Địa Quan Âm này bao nhiêu tuổi rồi nhưng hai chân nó đã biến mất, phần thân dưới mọc liền vào trong đá.

Mấy con Địa Quan Âm xung quanh tuy có thể cử động nhưng đã sớm sợ đến nhũn chân, thấy Tiêu Dao lại gần thì phủ phục hoàn toàn dưới đất, không biết là chết thật hay giả vờ chết.

Chỉ có con lông trắng bị kẹt trong đá là vẫn kiên cường, trừng mắt nhìn Tiêu Dao không chớp.

Anh lấy làm lạ, lẽ nào Địa Quan Âm có thể mọc ra từ đất?

Anh tiến sát lại quan sát kỹ thì phát hiện phần thân dưới của nó dường như bị ai đó lột da, sau đó trồng vào khe đá.

Trong khe đá còn bị đổ đầy máu của các loài dã thú khác.

Thời gian trôi qua, hai chân của nó dính chặt vào đá trong khe nứt, không thể tách rời được nữa.

Thao tác này rõ ràng chỉ con người mới làm được, con lông trắng dù có hung dữ hay thông minh đến đâu cũng không thể thực hiện loại phẫu thuật ngoại khoa này.

"Kỳ lạ, chẳng lẽ trong hang động này từng có người sinh sống?" Tiêu Dao thầm nghĩ.

Rất nhanh, anh nghĩ đến một khả năng.

Quần thể Địa Quan Âm này luôn sống dưới lòng đất, ăn các loài côn trùng khổng lồ trong rừng nấm, thỉnh thoảng lại bắt côn trùng hiến tế cho Tịnh Kiến A Hàm.

Hành động hiến tế rõ ràng không giống bản năng động vật, giải thích duy nhất là có người từng thuần phục chúng.

Lũ Địa Quan Âm này rất có khả năng cũng là một loại yêu nô của Ma Quốc.

Người thuần phục chúng chắc hẳn đã tiên liệu được ngày Ma Quốc diệt vong.

Nếu không thì chẳng cần thiết phải huấn luyện chúng hiến tế cho Tịnh Kiến A Hàm, người Ma Quốc vốn dĩ sẽ định kỳ hiến tế nô lệ và phụ nữ.

Con Địa Quan Âm lông trắng trước mắt không biết đã sống bao nhiêu năm rồi.

Nếu chúng thực sự là yêu nô do người Ma Quốc nuôi dưỡng, và con lông trắng này là thủ lĩnh thì chẳng phải nó đã sống hàng nghìn năm sao?

Khi nhìn lại con lông trắng, trong ánh mắt Tiêu Dao đầy vẻ kính ý, nhưng sau đó anh vẫn vung đao giết chết nó.

"Nhìn nó sống khổ sở thế này, giải thoát có lẽ tốt hơn." Sau khi Tiêu Dao thu hồi Toái Tinh Đao, trong mắt con lông trắng tràn đầy vẻ không tin nổi, rõ ràng nó không ngờ con người xuất hiện trước mặt lại thực sự ra tay.

Chương 298

Nhưng nó nhanh chóng trút hơi thở cuối cùng.

Tiêu Dao nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống: [Chúc mừng ký chủ giết chết Thủy tổ Địa Quan Âm lông trắng, phần thưởng 10.000 điểm khí vận.] [Chúc mừng ký chủ giết chết Thủy tổ Địa Quan Âm lông trắng, phần thưởng vật phẩm đặc thù: Da Địa Quan Âm lông trắng.] [Chúc mừng ký chủ giết chết Thủy tổ Địa Quan Âm lông trắng, phần thưởng vật phẩm đặc thù: Tuyến hôi Địa Quan Âm lông trắng.] [Chúc mừng ký chủ giết chết Thủy tổ Địa Quan Âm lông trắng, phần thưởng huyết mạch Phong Liêm Dứu.] ...

Trời ạ, quỷ gì thế này?

Tiêu Dao sững sờ, Thủy tổ Địa Quan Âm lông trắng?

Thực sự là lão yêu ngàn năm sao?

Có thể không?

Loài thú nhỏ như Địa Quan Âm thường chỉ có thọ mệnh mười mấy năm, sống được hai mươi ba mươi năm đã là thượng thọ rồi.

Thế mà điểm khí vận, vật phẩm đặc thù, thậm chí cả huyết mạch đều có, liệu có hơi quá trương không?

Tiêu Dao vốn chỉ định tiện tay giải thoát cho con vật đang chịu khổ mà thôi.

Da Địa Quan Âm lông trắng có thể cân nhắc để tăng cường cho Vân Đài Kim Sí Phi Phong của Tô Doanh.

Còn tuyến hôi Địa Quan Âm lông trắng là cái quỷ gì?

Thứ này Tiêu Dao suýt nữa đã vứt đi, cuối cùng nhìn vào bốn chữ

“vật phẩm đặc thù” mới giữ lại.

Thông thường hệ thống báo vật phẩm đặc thù đều có tác dụng để hợp thành hoặc nâng cấp trang bị.

Tiêu Dao chỉ đành nén buồn nôn mà cất nó vào không gian hệ thống.

Còn về huyết mạch Phong Liêm Dứu, Tiêu Dao chưa từng nghe qua.

Theo cách hiểu hiện tại của anh, tất cả các huyết mạch đều từ thượng cổ thần thú hoặc dị thú.

Phượng Hoàng, Long Vương, Naga hay thậm chí Bạch Lang Vương đều cùng một mô-típ.

Nhưng Phong Liêm Dứu là thứ gì?

Cũng là một loại dị thú sao?

Tiêu Dao có nghe nói về một loại yêu quái tên là Liêm Dứu (Chồn lưỡi liềm), có liên hệ huyết thống với thượng cổ đại yêu thú Cùng Kỳ.

Chẳng lẽ Phong Liêm Dứu này cũng là huyết mạch có liên quan đến Cùng Kỳ?

Tiêu Dao biết huyết mạch có thể nâng cấp, cũng có thể bị thôn tính.

Nhưng với anh, một thuộc tính quan trọng hơn là có thể ban tặng cho người khác.

Huyết mạch Phong Liêm Dứu này không có thuộc tính đó, rõ ràng chỉ có thể để huyết mạch Phượng Hoàng hấp thụ.

Anh liếc nhìn thuộc tính của huyết mạch Phong Liêm Dứu, nó giúp tăng mạnh sự nhanh nhẹn, tăng một chút tinh thần, còn thể lực và sức mạnh thì tăng rất hạn chế.

Ngoài thuộc tính, nó còn đi kèm hai kỹ năng.

Một là Móng Vuốt Sắc Bén, giúp bàn tay mọc ra bộ móng nhọn cứng để làm vũ khí, cảm giác giống như phiên bản yếu hóa của Wolverine.

Kỹ năng còn lại là Toàn Phong, giúp tăng tốc độ đáng kể và tạo ra lốc xoáy.

Tiêu Dao không chút do dự, trực tiếp dùng Phượng Hoàng hấp thụ huyết mạch Phong Liêm Dứu.

Ngay lập tức, anh thấy ngoài sự nhanh nhẹn tăng rõ rệt, huyết mạch Phượng Hoàng còn có thêm một kỹ năng nhỏ: Hỏa Long Quyển.

Có thể phóng ra một cơn lốc xoáy mang theo ngọn lửa.

Ừm, kỹ năng này dùng để thổi gió châm lửa cũng không tệ, đặc biệt là khi dùng xăng để đốt thì thêm mấy cái Hỏa Long Quyển chắc chắn sẽ rất sướng.

Nói chung là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Tiêu Dao cất Toái Tinh Đao, không dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước, tiến thẳng tới nơi lớp sương đen bao phủ lúc nãy.

Lúc này lại gần, anh thấy đằng sau lớp sương đen là một bức tượng người.

Sở dĩ anh thấy đó là tượng người chứ không phải tượng thần là vì người này anh thực sự quá quen thuộc.

Nhìn hình dáng, cơ bản chính là phiên bản tuổi già của Tiêu Dao.

Bất kể vóc dáng hay diện mạo đều cực kỳ giống anh.

Đã có kinh nghiệm thấy hình vẽ trên cây mây ở Điền Nam, Tiêu Dao không còn thấy lạ lẫm.

Hiển nhiên ở Ma Quốc cổ đại cũng tồn tại một nhân vật có ngoại hình rất giống anh.

Nhân vật này có địa vị rất cao ở Ma Quốc, thậm chí có thể độc lập thuần hóa và chỉ huy yêu nô.

Ngoài địa vị tôn quý, bản lĩnh của người này chắc chắn cũng phi thường cao cường.

Nếu không thì không thể tiên tri được sự diệt vong của Ma Quốc, cũng không thể sắp xếp cho lũ Địa Quan Âm hiến tế rắn đen cho Tịnh Kiến A Hàm cả nghìn năm sau.

Tiêu Dao tiếp tục tiến lại gần, bước vào trong làn sương đen.

Vừa vào trong, mắt anh bỗng hoa lên, sau đó sương đen biến mất, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng thay đổi hoàn toàn.

"Ảo thuật?" Tiêu Dao giật mình.

Cầm Toái Tinh Tịch Tà Đao trong tay, tuyệt đại bộ phận ảo thuật đều vô hiệu với anh, nếu là ảo thuật cực cao siêu thì cũng chỉ có tác dụng trong thời gian ngắn.

Nhưng khả năng lớn hơn là cảnh tượng đang dần hiện ra trước mắt không phải ảo thuật thực sự, mà là một loại thần thông khác mà anh tạm thời chưa hiểu được.

Cảnh tượng hiện ra dưới chân núi tuyết, giữa quần sơn là một hồ nước xinh đẹp, trung tâm hồ có một tế đàn uy nghiêm.

Tiêu Dao thấy một vị tế tư mặc trường bào huyền sắc, trên thêu họa tiết hình rắn bằng chỉ vàng đang cử hành nghi thức.

Hai bên vị tế tư có hai người đứng hầu.

Bên trái là một nam thanh niên mặc trường bào trắng thêu hình một con chồn màu vàng, tay cầm một cây gậy gỗ dài cong vèo.

Bên phải là một người đàn ông lực lưỡng mặc trường bào đỏ, tay cầm trường thương, trên áo thêu hình sói.

Phía trước ba người đàn ông là hơn hai mươi cô gái trẻ đang quỳ lạy.

Những cô gái này đều mặc váy dài giống hệt nhau, chất liệu và đường kim mũi chỉ rất tinh xảo.

Chương 299

Chỉ là nét mặt họ đều hiện rõ vẻ bi ai và u uất.

Trong đó có một cô gái liên tục ngẩng đầu nhìn nam thanh niên áo trắng bên trái.

Tiêu Dao nhìn rõ, người mặc áo trắng đó trông rất giống anh, lúc này cũng liên tục lén nhìn những cô gái đang quỳ bên dưới với vẻ mặt đầy sốt ruột.

Hiển nhiên hai người họ có quen biết.

Sau đó cảnh tượng trước mắt Tiêu Dao thay đổi.

Mọi người xuất hiện trong một hẻm núi dài hun hút.

Cuối hẻm núi hiện ra một bức tượng thần màu đen cao sừng sững quay lưng về phía hẻm núi.

Ba người mặc trường bào đi đầu.

Theo sau là hơn hai mươi cô gái cùng không ít binh sĩ vũ trang đầy đủ.

Những cô gái lúc này đều đang khóc lóc, bước chân lảo đảo, thỉnh thoảng có vài người ánh mắt đầy vẻ oán độc.

Cô gái lúc trước liên tục liếc nhìn tế tư cũng có mặt trong đội ngũ.

Cô ta đi giữa đoàn người với vẻ thất thần, chẳng khác nào một xác không hồn.

Cuối cùng, đoàn người dừng trước bức tượng thần màu đen.

Tất cả các cô gái đều bị binh sĩ lùa vào bên trong tượng thần.

Nam tử áo trắng nói gì đó với vị tế tư áo đen ở giữa, vị kia vô

cùng giận dữ, quát mắng mấy câu.

Nam tử áo trắng dường như cũng mất hồn mất vía, nhìn trân trân vào hai cái lỗ trên đỉnh tượng thần.

Ngay sau đó, từ bên trong tượng thần truyền ra những tiếng thét thảm thiết xé lòng.

Lúc này hình ảnh lóe lên, cảnh tượng trước mắt Tiêu Dao lại biến hóa.

Nam tử áo trắng leo lên đỉnh tượng thần, ôm trong lòng một cô gái mặt đầy máu.

Đôi mắt cô gái đã bị vật sắc nhọn khoét đi, hơi thở thoi thóp.

Đúng lúc đó, xung quanh vang lên những tiếng sột soạt, dưới chân tượng thần bị rắn đen bao vây.

Hơn hai mươi cô gái bị trói vào cột đá, bị rắn đen cắn xé, tiếng kêu thảm thiết vang trời.

Nam tử cười thảm, ôm lấy cô gái nhảy từ đỉnh tượng thần xuống.

Tiêu Dao đổ mồ hôi hột đầy người, mắt tối sầm lại, mọi ảo ảnh biến mất.

Hả?

Người đàn ông năm đó là tiền kiếp của mình sao?

Cho tôi xem mấy cái này làm gì?

Có tuẫn tình hay không thì liên quan quái gì đến tôi.

Tiêu Dao gào thét thầm trong lòng.

Nhanh chóng định thần lại, anh tiến tới trước bức tượng đá.

Đứng trước bức tượng, Tiêu Dao vẫn còn chút bàng hoàng, cảnh tượng vừa rồi thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt nhưng mang lại cho

anh cảm giác như đã trôi qua nửa đời người.

Khi nhìn lại bức tượng đá, anh bỗng thấy có một cảm giác thân thiết khó tả.

Đến sát bức tượng, Tiêu Dao mới nhận ra làn sương đen bao quanh tượng chính là nguồn cơn của ảo ảnh kỳ quái vừa rồi.

Luồng sương đen này không chỉ tạo ra ảo ảnh mà dường như còn có thể làm thời gian ngưng đọng.

Ít nhất là anh có thể nhìn rõ hoa văn quần áo trên tượng đá vẫn giữ nguyên màu sắc ban đầu.

Hai tay của bức tượng đá cũng cầm đồ vật, một tay cầm mảnh gỗ cong vèo mà anh thấy trong ảo ảnh, dường như là thần trượng của tế tư, dài ngang lông mày, màu đỏ sẫm ôn nhuận.

Tay kia cầm một thứ vuông vắn kỳ lạ.

Tiêu Dao tiến tới, đưa tay chạm vào thần trượng của tế tư. [Phát hiện ký chủ tiếp xúc Thần trượng gỗ Linh Chá, hấp thụ 1.000 điểm khí vận.] Hóa ra là đồ thật!

Tiêu Dao cứ tưởng cây thần trượng này cũng bằng đá như bức tượng, chỉ là được sơn màu nên nghìn năm không phai.

Không ngờ cây thần trượng này lại là đồ thật.

Đã vậy thì anh không khách khí nữa, lập tức gỡ thần trượng gỗ Linh Chá xuống, cầm lên thấy khá nặng tay.

Không biết là do chất liệu đặc thù hay nhờ làn sương đen bảo vệ mà cây gậy không hề có dấu hiệu mục nát hay nứt vỡ.

Cảm giác cầm rất ôn nhuận, lại hơi có độ đàn hồi.

Chỉ là cây gậy gỗ này cong vẹo, không thẳng thớm cho lắm, dùng để đánh người e là không tiện bằng cán chổi.

Tế tư cổ đại chắc cũng chẳng mấy khi cận chiến dùng thần trượng đập người, bản thân nó phải có tác dụng gì đó mới đúng.

Tiếc là theo giới thiệu của hệ thống thì tạm thời chưa thấy tác dụng gì, dùng làm gậy chống thì cũng được.

Vì cây thần trượng là đồ thật nên Tiêu Dao không ngần ngại vươn tay chạm vào thứ ở tay kia của bức tượng.

Thứ hình vuông đó anh cứ ngỡ là một cái hộp chứa bảo vật, kết quả là khi tay anh chạm vào, tiếng thông báo của hệ thống vang lên: [Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc cuốn 《Đại Thừa Bản Tâm Mục Ti Ngự Thú Kinh》, hấp thụ 1.000 điểm khí vận.] [Hệ thống phát hiện có thể nắm giữ 《Đại Thừa Bản Tâm Mục Ti Ngự Thú Kinh》, tiêu tốn 5.000 điểm khí vận, có nắm giữ không?] Ồ?

Tiêu Dao thực sự sững sờ, không ngờ trên tay bức tượng đá lại là một cuốn kinh thư.

Một cuốn kinh thư có thể nắm giữ được.

Vì là Ngự Thú Kinh lại là vật phẩm do tế tư Ma Quốc để lại, nên rất có khả năng đây là phương pháp thuần dưỡng yêu nô của Ma Quốc.

Tiêu Dao ấn tượng sâu sắc với Tịnh Kiến A Hàm Vương và Thủy Tinh Tự Tại Sơn, nếu thực sự có thể học được cách thuần dưỡng yêu nô thì dù ở môi trường khác cũng có tác dụng rất lớn.

Năm nghìn điểm khí vận đúng là khá nhiều, nhưng so với giá trị của Ngự Thú Kinh thì chẳng thấm vào đâu.

Anh không chút do dự chọn nắm giữ.

Chương 300

Một luồng sáng lóe lên, cuốn Ngự Thú Kinh đó đột nhiên biến mất không dấu vết, nhưng trong đầu Tiêu Dao đồng thời hiện lên vô số kiến thức kỳ lạ.

Càng xem mặt anh càng khó coi, Ngự Thú Kinh đúng như anh đoán là bí pháp thuần dưỡng yêu nô của Ma Quốc cổ đại.

Chỉ là những loài yêu nô được đề cập trong sách khiến anh có chút bối rối.

Cơ bản toàn là sói Côn Luân, dị xà, hổ báo... thậm chí có những loài dị thú mà anh chưa từng nghe tên.

Mấy thứ đó tìm ở đâu ra bây giờ?

Được rồi, giờ tôi biết cách nuôi Quỷ Xa rồi, nhưng ai cho tôi một quả trứng Quỷ Xa đây?

Một số loài có thể tìm thấy như hổ báo thì xã hội hiện đại cũng không cho nuôi.

Tiêu Dao cẩn thận xem xét hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy trong Ngự Thú Kinh vài phương pháp nuôi chó mèo, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng có chút đồ dùng được.

Nhưng những loài chó mèo có thể trở thành yêu nô trong này cũng chẳng phải loại thường.

Ví dụ như mèo thì có Kim Ngọc Nô, Tuyết Sư Tử, Nguyệt Ảnh Ô Đồng Kim Ti Hổ... chó thì có Trường Diện La Cẩu, Độ Thủy Hồ Lô, Giản Châu Báo...

Toàn những giống mèo mà Tiêu Dao chưa nghe thấy bao giờ.

Nhưng xem phần giới thiệu vẫn khiến anh động lòng.

Ví dụ như Trường Diện La Cẩu sau khi nuôi thành yêu nô có thể dự báo điềm hung.

Độ Thủy Hồ Lô có thể lặn dưới sông sâu.

Kim Ngọc Nô lại càng linh tính, có khả năng nuốt tà trấn linh.

Tiêu Dao xem qua một chút, biết việc nuôi yêu nô là chuyện sau khi thoát ra ngoài mới tính, anh lập tức thu liễm tâm thần, tiếp tục kiểm tra.

Trên bức tượng không còn thứ gì có giá trị, lớp sương đen bên ngoài thì khá tốt, tiếc là dù anh cố gắng thế nào cũng không thể đưa lớp sương đó vào không gian hệ thống.

Còn những nơi khác trong hầm, anh cũng đã kiểm tra kỹ, xác nhận không còn gì để vơ vét mới chuẩn bị quay về.

Vừa ra khỏi hầm không lâu, Tiêu Dao cảm nhận được những con Nhện Mặt Người đen thả ra lúc trước có động tĩnh.

Anh thầm nghĩ, chẳng lẽ chúng phát hiện ra thứ gì?

Tiêu Dao lập tức tăng tốc, phi hành nhanh chóng về phía nơi mọi người đang nghỉ ngơi.

Lúc trước vì phải tìm đường nên đi chậm, giờ quay về đã quen đường, tốc độ của anh cực kỳ nhanh.

Chẳng mấy chốc, anh đã về gần doanh địa.

Đúng lúc này, anh cảm thấy một con Nhện Mặt Người đen đã chết.

Tiêu Dao kinh hãi.

Tuy lũ nhện này anh vừa mới ấp nở chưa lâu, chiến đấu lực còn yếu, nhưng dù sao cũng to bằng cái bát hải sâm, lại có kịch độc, muốn tiêu diệt chúng cũng phải trả giá nhất định.

Rốt cuộc là thứ gì?

Anh vội bước tới chỗ con nhện vừa tử trận.

Đến nơi, anh thấy nhiều bóng đen đang lờ mờ vây quanh con nhện, đang chuẩn bị lao vào cắn xé.

Tiêu Dao biết mọi người lúc này vẫn chưa tỉnh nên không dám chậm trễ, lập tức vung tay phải, chín chiếc phi tiêu thép bay ra.

Một loạt tiếng kim loại găm vào thịt vang lên, sau đó là những tiếng rít thảm thiết.

Vài đôi mắt nhỏ xanh le lói quay lại nhìn Tiêu Dao.

Lại là Địa Quan Âm.

Đám Địa Quan Âm xếp hàng bái lạy trong hầm bị anh dọa chạy mất, thế mà lại mò đến chỗ mọi người nghỉ ngơi quấy phá.

Mấy thứ nhỏ mọn này tâm lý trả thù mạnh thật.

Tiếc cho một con Nhện Mặt Người đen, sau khi độc chết vài con Địa Quan Âm đã bị chúng cắn chết.

Tiêu Dao nhìn mà tức mình, vung tay ném thêm chín chiếc phi tiêu nữa.

Lần này lũ Địa Quan Âm biết gặp phải tay cứng, bị đánh chết thêm vài con nữa là cả bọn tản ra, chui hết vào hệ thống địa đạo chằng chịt như mê cung.

Tiêu Dao dùng phi tiêu bắn hạ thêm vài con nữa rồi cũng thôi không đuổi theo.

Lúc này Sơ Nhất, Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất nghe động tĩnh cũng chạy tới.

"Sao thế Diêu Tử?

Ồ, đi săn à?

Nhiều Địa Quan Âm quá nhỉ." Vương Bàn Tử nhìn đống xác Địa Quan Âm dưới đất.

Tiêu Dao không nói gì, để hai con nhện còn lại tản ra, chui vào hang đất.

Anh định để hai con nhện ở lại mê cung này.

Lũ Địa Quan Âm này không còn Tịnh Kiến A Hàm kiềm chế thì e là không còn thiên địch, sau này dễ gây họa.

Những con thú nhỏ này rất gian trá, cực kỳ linh tính, chẳng kém gì cáo vàng, để chúng làm phiền cũng mệt, nên để lại chút thiên địch cho chúng thì hơn.

Nhện Mặt Người vốn sống trong những hang động như Long Lĩnh Mê Quật, kiểu địa đạo mê cung này rất có lợi cho loài nhện có xúc giác cực kỳ nhạy cảm sinh tồn săn mồi.

Tương lai lũ Địa Quan Âm sẽ phải đau đầu đây.

Số Địa Quan Âm bị Tiêu Dao bắn chết có khoảng mười mấy con, đều được Vương Bàn Tử và Sơ Nhất thu dọn.

Theo lời Bàn Tử, loài này chỉ cần cắt bỏ tuyến hôi sau mông là thịt ăn rất ngon.

Đặc biệt là Địa Quan Âm ở đây quanh năm ăn sâu bọ lớn trong rừng nấm nên mỡ màng, nướng ăn chắc chắn tuyệt vời.

Chương 301

Tiêu Dao xem thời gian, đã hơn sáu giờ sáng hôm sau, anh quyết định tập hợp mọi người, tiếp tục theo hệ thống địa đạo đi lên trên.

Đi ròng rã suốt một ngày, đến chập tối, cả nhóm cuối cùng cũng thoát khỏi mê cung dưới lòng đất.

Bên ngoài trời đã về chiều, ánh ráng chiều phản chiếu lên những ngọn núi tuyết xa xa, Tiêu Dao bước ra ngoài chỉ cảm thấy gió mát thổi qua mặt, ánh hồng ngập trời.

Phía dưới không xa là một khe núi hẹp, nhìn lên chỉ thấy một dải trời xanh.

Địa hình ở đây rất giống với nơi nhóm Tiêu Dao đi xuống Thần Loa Câu Băng Xuyên, chỉ là khí hậu dường như ẩm ướt hơn, có thảm thực vật và nguồn nước rõ rệt.

Thấp thoáng trong khe núi, Tiêu Dao thấy những bộ xương trắng mang linh tính.

"Đây là một con đường Tàng Cốt Câu khác!" Hồ Bái Nhất phấn khích nói.

Dựa trên địa hình của Phượng Hoàng Thần Cung, Hồ Bái Nhất khẳng định người Ma Quốc chắc chắn đã tạo ra hai con đường Tàng Cốt Câu đối xứng nhau.

Lúc xuống họ đi theo một đường, giờ thoát ra bằng đường khác.

Hai con đường này sẽ hội hợp tại vị trí Thần Loa Câu Băng Xuyên.

Cả nhóm chỉ cần men theo con đường này là chắc chắn tìm được lối ra, hội ngộ với đội phu phen và bò Yak đang đợi ở rìa băng xuyên.

Khi thoát khỏi mê cung, họ đang ở trên vách đá dựng đứng cao khoảng ba bốn mươi mét so với đáy hẻm núi.

Tranh thủ trời còn sáng, Tiêu Dao lập tức dẫn mọi người dùng dây thừng leo xuống.

Khi tất cả đã xuống dưới, trời đã tối hẳn, ngàn sao lấp lánh.

Hồ Bái Nhất định thừa thắng xông lên đi tiếp về phía lối vào Thần Loa Câu Băng Xuyên, nhưng tiếc là trời không chìu lòng người, mây đen kéo đến nghịt trời, chẳng mấy chốc mưa lớn trút xuống.

Đáy vực tuy có thảm thực vật nhưng vì hẻm núi quá hẹp nên không có cây cổ thụ nào để trú mưa, mọi người chỉ đành đội mưa tiến bước trong bóng tối.

Rất nhanh, Tiêu Dao thấy phía dưới vách núi có một hang động, anh lập tức dẫn mọi người vào trú ẩn.

Hang động rộng rãi, bên trong có một dòng suối nhỏ khiến ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Cả nhóm lăn lộn trong đống đất cát mấy ngày liền, từ khi xuống hồ nước ngầm đến nay chưa được tắm rửa tử tế, ai nấy đều bẩn thỉu hôi hám như người rừng.

Thấy suối nước chẳng khác nào thấy người thân.

Tiêu Dao lập tức đốt lửa.

Sơ Nhất vừa nướng lũ Địa Quan Âm đã lột da, vừa dùng ấm sắt đun trà bơ.

Hồ Bái Nhất thì ở một đống lửa khác đun nước nóng để mọi người vệ sinh đơn giản.

May mà hang động rộng lớn và có nhiều ngóc ngách, Tuyết Lỵ Dương, Tô Doanh và A Hương cũng có chỗ để dùng nước nóng tắm

rửa qua.

Sau đó, cả nhóm quây quần bên đống lửa, vừa sưởi ấm vừa ăn uống.

Thịt Địa Quan Âm quả nhiên đúng như lời Bàn Tử, bình thường ăn nhiều sâu bọ nên mỡ rất nhiều, nạc mỡ đan xen ba chỉ, cực kỳ thích hợp để nướng.

Cộng thêm gia vị muối, thì là mang theo trong không gian hệ thống của Tiêu Dao, thịt nướng càng thơm ngon, vàng ruộm, lớp da giòn rụm, cắn một miếng hương thơm nồng nàn, nước thịt tràn trề.

Có lẽ do Địa Quan Âm ở đây không chịu áp lực bị săn đuổi nên thịt rất mềm.

Ngay cả A Hương đang yếu người không muốn ăn cũng gặm được không ít.

Kết hợp với trà bơ do Sơ Nhất đại ca đun và rượu lúa mạch Tiêu Dao mang ra, mọi người đều thấy thỏa mãn vô cùng.

Kể từ khi xuống Thần Loa Câu Băng Xuyên đến nay, họ chưa bao giờ thoải mái như thế này.

Ăn uống xong, mấy người ngồi quanh đống lửa, câu chuyện chuyển sang kế hoạch sau này.

Minh Thúc lần này coi như lỗ vốn nặng, vợ chết, con gái tàn phế, xác ướp pha lê cũng không đào được.

Nhưng máu cờ bạc trong lão lại nổi lên, bắt đầu khua môi múa mép dụ dỗ Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.

“Nghe tôi nói đi, cờ bạc có lúc thắng lúc thua, chỉ cần người còn sống là còn cơ hội đổi đời.

Cái mộ Cáp Mật Vương kia không phải tôi nói phét đâu, tôi có ghi

chép vị trí cụ thể đấy, đó là nhật ký của đội thám hiểm nước ngoài để lại từ cuối đời nhà Thanh, chi tiết lắm." Nhưng Minh Thúc nói nửa ngày trời mà Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử chẳng thèm để ý.

Ngược lại, Tiêu Dao có chút động tâm.

Chủ yếu vì trong mộ Cáp Mật Vương có cuốn kinh thư bằng vàng.

Tiêu Dao cảm giác cuốn kinh thư đó có liên quan mật thiết đến việc hoàn thành nhiệm vụ hệ thống về ký ức tiền kiếp.

Nhưng anh cũng không vội, chuyện đó để lúc về rồi tính.

Nghỉ ngơi một đêm, cả nhóm đều thần thanh khí sảng, tiếp tục men theo Tàng Cốt Câu tiến về lối vào Thần Loa Câu Băng Xuyên.

Lần này chỉ mất hai giờ là đến lối vào, từ xa đã thấy lều trại của mấy phu phen mục dân.

Mấy người mục dân thấy nhóm Tiêu Dao cũng kích động vô cùng, đồng thời liên tục chỉ tay về một hướng xa xăm, dường như muốn họ xem thứ gì đó.

Chưa kịp để bọn Tiêu Dao phản ứng, họ đã thấy mấy mục dân quỳ sụp xuống đất, không ngừng bái lạy ngọn núi tuyết xa xa.

Tiêu Dao nhìn khẩu hình của họ từ xa, dường như họ đang hô vang "thần tích"!

Hồ Bái Nhất và những người khác cũng nhanh chóng nhận ra hành động và tiếng hô của mấy người phu phen, đồng loạt nhìn theo hướng họ chỉ.

Tiêu Dao có thị lực tốt nhất, anh nhanh chóng hiểu vì sao họ lại hô như vậy.

Trên cao ngọn núi tuyết của Phượng Hoàng Thần Cung vùng Côn

Luân, có thể thấy một hàng bóng đen.

Đó là một bầy bò Yak hoang dã cực kỳ lực lưỡng.

Những thân hình đồ sộ màu đen di chuyển chậm rãi, trầm mặc trên nền tuyết trắng xóa, giống như đang đi trên bầu trời, mang theo một vẻ đẹp chấn động lòng người.

Loài bò Yak hoang dã này khỏe mạnh như những khối đá khổng lồ, to gấp đôi bò Yak thông thường, con dài nhất có thể tới hơn bốn mét, cao bằng một người trưởng thành.

Chúng uy nghi dũng mãnh, cặp sừng dài hơn hai thước, lớp lông đen dài trên người như một tấm váy che kín toàn thân.

Loài động vật vùng núi cao chịu lạnh cực tốt này rất hiếm gặp, số lượng ít ỏi, sức sống bền bỉ đến mức khó tin, được mục dân địa phương coi như thần minh.

Lúc này mặt trời vừa mọc, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu rọi lên núi tuyết, giữa các khe núi lững lờ những dải mây kỳ ảo, tầm nhìn cực tốt.

Bầy bò Yak hoang dã chắc là đang di chuyển đến bồn địa bên kia núi tuyết, tình cờ đi ngang qua đây.

Chương 302

Sơ Nhất cũng mừng rỡ như điên, lập tức quỳ xuống đất, thực hiện nghi lễ lạy sát đất.

Bò Yak hoang dã là biểu tượng của sự cát tường, bình thường thấy được dấu vết của một con đã là rất may mắn rồi, nay lại thấy cả một đàn, lại xuất hiện cùng lúc với cảnh tượng mặt trời chiếu đỉnh núi vàng, đương nhiên khiến Sơ Nhất vô cùng phấn khích.

Phải mất gần một tiếng đồng hồ, đàn bò Yak mới vòng qua một hẻm núi, biến mất vào bầu trời xanh thẳm của núi tuyết.

Lúc này Sơ Nhất và các mục dân mới định thần lại.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và những người khác cũng đứng ngây ra nhìn.

Dù có coi bò Yak hoang dã là thần minh cát tường hay không thì cảnh tượng vừa rồi cũng khiến con người cảm thấy kính sợ sâu sắc đối với sự sống và thiên nhiên.

Mấy mục dân vốn đã đợi ở Thần Loa Câu Băng Xuyên mấy ngày, tưởng rằng nhóm Tiêu Dao đã gặp chuyện chẳng lành, đang bàn bạc xem có nên xuống tìm hoặc báo tin về khu mục trường để gọi người cứu viện không.

Không ngờ vừa thấy bò Yak hoang dã thì nhóm Tiêu Dao cũng xuất hiện một cách thần kỳ từ con đường Tàng Cốt Câu bên kia.

Mọi người đều rất vui mừng, cả đoàn nhanh chóng lên đường trở về.

Tuy nhiên trong đám người đang hớn hở, chỉ có một người mặt ủ mày trau.

Minh Thúc càng đi về thì sắc mặt càng khó coi.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã ra khỏi cửa núi Khắc Lạp Mễ Nhĩ, băng qua hoang nguyên để trở về khu mục trường.

Chuyến đi này tuy có tổn thất nhân mạng, Sơ Nhất cũng mất một bàn tay, nhưng may mắn là những người còn lại đều bình an, đội bò Yak cũng nguyên vẹn.

Bên ngoài lều trại mục trường, đống lửa đã được đốt lên.

Trở về doanh địa, lòng mọi người hoàn toàn nhẹ nhõm, không còn phải lo âu sợ hãi nữa.

Bánh từ ba, trà bơ, rượu lúa mạch, thịt nướng, dương thủ trảo, tất cả đều được dọn ra, còn có phô mai và sữa chua do mục dân địa phương tự làm.

Kể cả Tiêu Dao, tất cả đều ăn uống no nê.

Buổi tối, Tô Doanh ngồi bên cạnh Thiết Bổng Lạt Ma kể lại chuyến hành trình, khiến ông liên tục cảm thán rằng mọi người đều được đức Phật phù hộ, sự cát tường của chuyến đi khiến người ta kinh ngạc.

Trong thời gian đi cùng, Tô Doanh đã học hát sử thi về vị anh hùng cứu thế vua Gesar từ Thiết Bổng Lạt Ma, coi như là nửa đồ đệ của ông, quan hệ rất thân thiết.

Sau đó Tô Doanh hỏi Thiết Bổng Lạt Ma có muốn theo họ ra ngoài núi không, sau này cô có thể chăm sóc ông lúc tuổi già.

Thiết Bổng Lạt Ma mỉm cười: "Đứa trẻ ngoan, tâm nguyện cả đời lão là phụng thờ đức Phật, chuyến này xong việc lão sẽ quay lại hồ thánh để chuyển sơn.

Yên tâm, lão nhất định sẽ cầu phúc cho các con." Tô Doanh biết dù

sức khỏe Thiết Bổng Lạt Ma còn tốt nhưng ông đã cao tuổi, một lão già hơn bảy mươi tuổi rồi, e là sẽ gửi thân trên con đường chuyển hồ đó thôi.

Đường xá giữa vùng đất Tạng và nội địa xa xôi trắc trở, đi lại khó khăn, một khi chia tay e là không bao giờ gặp lại được Thiết Bổng Lạt Ma nữa, đêm nay chính là lần hội ngộ cuối cùng.

Mắt Tô Doanh đỏ hoe.

Tiêu Dao ngồi bên cạnh vỗ vai cô: "Thiết Bổng Lạt Ma đã thành tâm cả đời, được ra đi trên con đường chuyển hồ chính là tâm nguyện lớn nhất của ông ấy, rời khỏi đất Tạng chưa chắc ông đã vui.

Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình, hãy nghĩ thoáng ra." Tô Doanh gật đầu, lau nước mắt.

Tiêu Dao đứng dậy, từ không gian hệ thống lấy ra một số đá quý và dược liệu quý hiếm của vùng Tạng tặng cho Thiết Bổng Lạt Ma.

Ông không nhận đá quý, nhưng khi thấy những loại dược liệu đó, đôi mắt đục ngầu bỗng sáng rực lên.

"Phật tổ ơi, đây đều là những loại dược liệu quý giá nhất, có những thứ này chắc chắn có thể cứu được người." "Tâm tồn thiện niệm, các con không chỉ diệt trừ được yêu nô trong Ma Quốc Yêu Lâu, phá hủy hoàn toàn tế đàn Ma Quốc, công đức vô lượng.

Giờ lại mang ra nhiều dược liệu như vậy, quả là thiện quả vô biên, vô cùng cát tường." Tiêu Dao khiêm tốn đáp rằng đó là những việc mình nên làm.

Sáng sớm hôm sau, nhóm Tiêu Dao khởi hành để trở về huyện thành nơi có thể bắt xe.

Mọi người đều không nỡ rời xa Sơ Nhất.

Người đàn ông thô mộc đó suốt dọc đường kiên cường và bình tĩnh như núi tuyết, dũng mãnh và trung thành như chó ngao Tạng, tính tình chân thành thiện lương, không ai là không quý mến.

Mọi người đều muốn để lại một số tiền cho Sơ Nhất nhưng anh từ chối thẳng thừng.

Khuôn mặt sạm đen của anh nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng muốt: "Anh em người Hán à, đừng nhìn tôi mất một tay mà khinh thường, tôi vẫn là thợ săn và mục dân giỏi nhất thảo nguyên này, tôi có bò, có ngựa, có cừu, không bao giờ chết đói được đâu." Tiêu Dao cũng nói mình thực sự không lo Sơ Nhất đại ca bị đói.

Cuối cùng, Tiêu Dao nghĩ ra một cách, để lại cho Sơ Nhất hai khẩu súng trường Remington và một khẩu súng bộ binh cỡ nhỏ.

Trên thảo nguyên nhiều mãnh thú, dùng để phòng thân hay săn bắn đều tốt hơn súng hỏa mai.

Ngoài ra, Tiêu Dao còn tặng cho Sơ Nhất bộ da Bạch Lang Vương và răng của nó thu được khi giết con thú đó ở Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Hai thứ đó tặng cho Sơ Nhất là nơi gửi gắm tốt nhất.

Thực tế là khi thấy Tiêu Dao lấy da và răng Bạch Lang Vương ra, mắt Sơ Nhất sáng bừng lên, ánh mắt chẳng khác nào đứa trẻ bảy tám tuổi thấy món đồ chơi mình yêu thích.

Tiêu Dao muốn tặng, Sơ Nhất bắt đầu ngượng nghịu, cuối cùng vỗ đùi một cái: "Chờ chút, tôi đi lấy thứ này cho các cậu." Tiêu Dao mỉm cười không ngăn cản, Sơ Nhất là người thực thà, chắc chắn thấy ngại khi nhận không nên muốn lấy đồ trao đổi.

Chẳng mấy chốc, Sơ Nhất ôm một cái sừng bò khổng lồ dài gần một mét ra, hào hứng đưa cho Tiêu Dao.

"Em trai Diêu Tử, đây là một cái sừng bò Yak hoang dã, tôi có

được từ nhiều năm trước, luôn coi nó như bảo vật, nay giao lại cho cậu." Tiêu Dao lập tức đồng ý.

Đây là tấm lòng của Sơ Nhất.

Nhưng khi anh cất cái sừng bò vào không gian hệ thống, đột nhiên có tiếng thông báo vang lên: [Hệ thống phát hiện vật phẩm đặc thù: Sừng bò Yak trắng Cát Tường Thiên Chúc, có thể kết hợp với gân Ban Văn Giao và Thần trượng gỗ Linh Chá để hợp thành trang bị Thiên Chúc Thần Giao Cung.

Chi phí hợp thành là 2.000 điểm khí vận, có hợp thành không?] Tiêu Dao hơi ngẩn ra, không ngờ cái sừng bò Sơ Nhất tặng lại là vật phẩm đặc thù.

Sơ Nhất coi nó là bảo vật quả không sai, đúng là tinh mắt.

Tiêu Dao không chút do dự, chọn hợp thành ngay lập tức.

Sau khi tiêu tốn hai nghìn điểm khí vận, một cây cung xuất hiện trong không gian hệ thống.

Anh tuy không thạo dùng cung nhưng vẫn thấy được vẻ phi phàm của nó.

Hình dáng cây cung không quá phô trương, không có trang sức dư thừa, thiết kế dạng phản khúc (recurve), rõ ràng ngoài gỗ và sừng còn có những chất liệu khác.

Thân cung màu xanh thanh nhã, dài hơn hai thước, trên thân cung khắc hai chữ triện "Thiên Chúc".

Tiêu Dao xem kỹ phần giới thiệu của Thiên Chúc Thần Giao Cung, phát hiện uy lực của nó vượt xa tưởng tượng.

Ngoài tầm bắn hiệu quả lên tới ba trăm mét cực kỳ phóng đại, nó còn cho phép người dùng chỉ cần dùng một phần mười sức lực là có

thể kéo căng cung, tần suất bắn và tầm bắn đều vượt xa cung thông thường.

Đồng thời uy lực cũng rất đáng nể, trong tay người giỏi thiện xạ thì ở cự ly trung bình và gần, uy lực của nó không hề thua kém súng bộ binh.

Chương 303

Nếu có thêm những mũi tên đặc thù thì chắc chắn dùng còn sướng hơn súng.

Đương nhiên, đã là trang bị do hệ thống xuất phẩm, những thuộc tính đó chỉ là cơ bản, giá trị cốt lõi nằm ở các kỹ năng đi kèm.

Kỹ năng thứ nhất: Nhất Kích Tất Trung.

Trong phạm vi ba trăm mét, có thể bắn ra một mũi tên chắc chắn trúng mục tiêu.

Kỹ năng này có giới hạn số lần, mỗi ngày năm phát, hôm sau reset.

Kỹ năng thứ hai: Mở Rộng Vết Thương.

Tên bắn ra từ Thần Giao Cung đều đi kèm hiệu ứng mở rộng vết thương, chỉ cần bắn xuyên qua thì vết thương không những không khép lại mà còn từ từ to ra, gây mất máu.

Kỹ năng thứ ba: Phá Hung.

Vì chất liệu chính có chứa gỗ thần trượng thượng cổ và sừng bò Yak trắng cát tường, nên có tác dụng áp chế và phá trừ các loại hung tà, âm khí.

Kỹ năng thứ tư: Liên Phát.

Vốn dĩ lực kéo của cung chỉ bằng một phần mười cung thường, nếu được huấn luyện bài bản thì tốc độ bắn cực nhanh.

Kỹ năng này đẩy tốc độ bắn lên cực hạn, có thể bắn liên tiếp bảy mũi tên.

Nếu là một cao thủ sử dụng, tốc độ bắn trong thời gian ngắn thậm chí có thể sánh ngang súng bộ binh.

Thần Giao Cung đúng là đồ tốt, có điều Tiêu Dao không giỏi dùng cung cho lắm.

Hơn nữa mục tiêu của anh là Phát Khâu Thiên Quan, xuống mộ đối đầu dị thú thường là đánh giáp lá cà.

Đoản đao và thuẫn mềm là thích hợp nhất, cung tên mang theo kiểu gì cũng không tiện bằng.

Sau khi cất Thần Giao Cung, nhóm Tiêu Dao rời khỏi mục trường.

Trải qua hành trình vất vả, đổi xe mấy lần, cuối cùng sau bốn năm ngày, họ đã về tới kinh thành.

Suốt dọc đường Minh Thúc lo lắng đến mức mặt nhăn như quả táo tàu.

Mấy lần lão định xuống xe bỏ trốn nhưng Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đời nào để lão chạy mất.

Trước khi vào băng xuyên tìm xác ướp pha lê đã thỏa thuận xong thù lao rồi, cổ vật trong nhà Minh Thúc cứ việc mà chọn.

Tiêu Dao biết cổ vật trong nhà Minh Thúc phần lớn là đồ dỏm, không thể ép lão lấy đồ thật (vì làm gì có), nhưng đồ vật đều có vấn đề.

Minh Thúc thì lo Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử tính sổ sau.

Về tới kinh thành, Tuyết Lỵ Dương đưa A Hương vào bệnh viện trước, sức khỏe cô bé chưa hồi phục hoàn toàn, vết thương ở tay trái cũng cần kiểm tra và xử lý.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử trực tiếp xông thẳng tới tứ hợp viện của Minh Thúc.

Hai người họ chẳng khác nào thổ phỉ đầu thai, đương nhiên không hề khách sáo, chỉ hận không thể bê hết đồ cổ bày trong nhà Minh Thúc

về.

Lúc đến, họ còn kéo theo hai cái va li da to đùng, chuyên dụng để đựng đồ cổ.

Thấy cái tư thế đó của họ, Minh Thúc sợ đến mức nước mắt chực trào ra.

Trước đó, Tiêu Dao đã liên hệ với Tô Doanh, hai người chạy đi mời Đại Kim Nha tới.

Sau khi đến sân nhà Minh Thúc, Tiêu Dao và Tô Doanh nhàn nhã đứng trong sân xem mọi người náo loạn.

Đại Kim Nha là do Tiêu Dao mời tới, vừa thấy Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử kéo va li vào cổng, lão lập tức lao tới ôm chầm lấy hai người.

"Hồ gia, Bàn gia, hai vị làm tôi nhớ chết đi được.

Từ lúc các vị vào Tạng, tôi ở đất tứ cửu thành này ngày ngày mong sao đêm đêm ngóng trăng, nửa đêm mong trời sáng, mùa đông mong gió xuân, cuối cùng cũng mong được các vị về." "Các vị không biết đâu, giờ làm ăn ở phố đồ cổ khó lắm, quản lý nghiêm quá, tôi cứ trăn trở mãi không biết có lối thoát nào khác không, định tìm người bàn bạc thì các vị với Diêu Tử đều đi vào Tạng cả rồi..." Hồ Bái Nhất thở dài: "Kim Gia, đừng nói nữa, chuyến này vào Tạng chúng tôi cũng chẳng được gì mấy, căn cứ địa của chúng ta ở kinh thành cũng khó khăn thế sao?

Chuyện đó để lát nữa bàn, giờ nói chuyện vào Tạng đã.

Vốn dĩ ở đất Tạng đồ minh khí bằng xương chiếm đa số, những thứ khác ít, phong thủy cách cục cũng khác hẳn với kiểu Thăng Long.

Chuyến này nếu không có Diêu Tử thì chắc chúng tôi bỏ mạng trong đó hết rồi." "Dù sao trước khi đi đã thỏa thuận thù lao với Minh

Thúc, lần này tôi cũng chơi kiểu đánh địa chủ chia ruộng đất, tới nhà lão lấy sạch những thứ trông có giá trị mang về." "Nhưng Kim Gia cũng biết rồi đấy, nói về mạc kim đảo đấu thì Diêu Tử, tôi và Bàn Tử có thể coi là cao thủ, chứ nói về giám định đồ cổ, phân định niên đại và giá trị thì Diêu Tử còn đoán được đôi chút, chứ tôi với Bàn Tử thì mù tịt, phải cậy nhờ Kim Gia xem hộ cho." Đại Kim Nha nghe vậy thì mừng rỡ: "Đúng lúc lắm, đằng nào giờ phố đồ cổ cũng chẳng có vụ mua bán nào ra hồn, có lô hàng này chắc chắn chúng ta có thể cầm cự qua giai đoạn khó khăn.

Còn vụ đảo đấu ấy mà, cái thân già này của tôi các vị cũng biết rồi đấy, suốt ngày chỉ muốn nằm trên giường thôi, chui vào hầm mộ chắc đi đứt nửa cái mạng." "Nhưng đồ sứ, đồ ngọc, đồ đồng hay các món tạp nhạt khác thì nhãn lực của Đại Kim Nha tôi ở phố đồ cổ cũng thuộc hàng có số má, cả cái đất tứ cửu thành này người trình độ cao hơn tôi không nhiều đâu.

Mấy ông giáo sư đại học ấy à, đồ họ được sờ tận tay chưa chắc đã nhiều bằng tôi, bán được bao nhiêu tiền họ cũng chẳng rành bằng tôi đâu." Minh Thúc mếu máo mở cửa nhà mời mọi người vào.

Lão cũng không giở trò gì, đồ đạc trong phòng vẫn như lúc trước khi đi, chỉ thiếu mỗi con mèo sứ mười ba màu.

Đại Kim Nha vừa vào cửa, vừa chảy nước miếng vừa bắt đầu quan sát đống đồ cổ.

Nhưng càng xem, sắc mặt Đại Kim Nha càng trở nên khó coi.

Không lâu sau, lão thở dài một tiếng.

"Minh Thúc, trong cái phòng này của ngài, rốt cuộc có mấy món ra hồn?

Có món nào khác thì lấy ra hết đi?

Đừng có giấu giấu giếm giếm nữa.” Tiêu Dao đã sớm dự đoán được kết quả này, nhưng Vương Bàn Tử thì không biết, nghe Đại Kim Nha nói vậy liền xáp tới hỏi ngay: “Sao thế Kim Gia, đồ cổ trong phòng này có vấn đề à?

Không lẽ lão gian thương Hong Kong này lừa chúng ta?

Lấy một đống đồ từ tuần trước ra mạo nhận đồ thời Tây Chu à?” Đại Kim Nha lắc đầu: “Mấy thứ trong phòng này ấy à, tôi vừa liếc qua sơ sơ, không thể nói là giả, nhưng cũng chẳng phải đồ thật.” Vương Bàn Tử ngơ ngác: “Không thật cũng không giả là sao?” Đại Kim Nha lại lắc đầu: “Phi dã phi dã, những thứ này quả thực là phỏng chế tinh xảo (tinh phảng), không phải đồ nhà Chu mà là đồ thời Minh Thanh.” Trong giới cổ ngoạn, hàng nhái đã có từ sớm.

Thậm chí sớm nhất là thời Tống đã có người phỏng chế cổ vật thời Chiến Quốc, Tần Hán.

Đến thời Minh Thanh, việc chế tác hàng nhái đạt đến đỉnh cao.

Bất kể là đồ Tần Hán hay Đường Tống, cứ có người thích là có người phỏng chế.

Trong đó có những món tinh phảng, cao cấp hơn còn có quan phảng (triều đình phỏng chế).

Loại đồ này nhiều nhất là vào thời Thanh Tam Đại, đặc biệt là triều Ung Chính, trình độ cao đến mức gần như không khác gì đồ thật.

Tất nhiên, đồ quan phảng đều có đánh dấu, không phải hàng nhái lừa đảo mà chỉ là theo đuổi thú chơi đồ cổ mà thôi.

Những món tinh phảng này hiện giờ cũng có giá trị, không ít người làm ăn cổ ngoạn sở hữu chúng, chỉ là trong mắt giới chuyên môn thì chúng là tinh phảng, còn người thường thì cứ coi là đồ thật.

Tình huống này trong giới cổ ngoạn coi như là một truyền thống

lâu đời.

Chương 304

Cũng chính vì vậy, những chuyên gia như Đại Kim Nha mới có ưu thế, nghề cổ ngoạn vốn dĩ là cuộc sát hạch tổng hợp về nhãn lực, tài lực và phách lực.

Hồ Bái Nhất biết hôm nay dẫn Đại Kim Nha đi là quyết định chính xác nhất.

Chờ Đại Kim Nha xem hết một lượt đồ đạc bày biện trong phòng, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử liền ép Minh Thúc vào góc tường.

Chuyến đi Tây Tạng lần trước, Minh Thúc đã gây không ít rắc rối cho Hồ Bái Nhất, nên hai người đương nhiên chẳng nể nang gì lão.

Minh Thúc lúc này sợ đến mức run cầm cập.

Đi cùng một đường, lão cũng nhìn ra Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều là những nhân vật tàn nhẫn.

Hồ Bái Nhất còn giảng chút đạo lý, chứ Vương Bàn Tử mà nổi điên thì trời bằng vung cũng chẳng cản nổi.

Chưa kể ngoài sân còn có Tiêu Dao đang tọa trấn, người mà trong mắt Minh Thúc là kẻ giết người không chớp mắt, chẳng khác gì thần tiên.

"Đừng, đừng, hai vị, mấy thứ tôi bày trong phòng là để phô trương thanh thế thôi.

Các anh cũng hiểu tính tôi mà, sao có thể bày đồ thật ra ngoài được." Vương Bàn Tử trợn mắt: "Thế đồ xịn đâu?

Mau đem ra đây." Minh Thúc mếu máo: "Đồ đạc trong nhà phần lớn đã đem đi gán nợ cờ bạc cho thằng con quý tử rồi, nếu không gia đình phá sản, tôi cũng chẳng đến mức già đầu rồi còn liều mạng đi tìm

xác ướp pha lê.

Các anh chờ chút, trong nhà vẫn còn mấy món khá lắm.” Minh Thúc vội vàng mở một cái két sắt, lộ ra không ít đồ bên trong.

Vương Bàn Tử lập tức khuân hết ra ngoài.

Trong đống đồ giấu kỹ này vẫn có không ít đồ tinh phẩm, nhưng chất lượng tốt hơn hẳn, ít nhất cũng có niên đại, không giống đống bên ngoài đa số là đồ thời Dân quốc.

Đống này đồ thời Thanh nhiều hơn.

Đồ tinh phẩm thời Thanh, dù là sau thời Gia Khánh, ít nhiều cũng có chút tiền.

Dù Minh Thúc nói nghe rất hay, nhưng Vương Bàn Tử vốn chẳng hy vọng gì vào lão.

Đặc biệt là sau khi chọn vài món trông có vẻ ra hồn cho Đại Kim Nha thẩm định mà vẫn là đồ phỏng chế, Bàn Gia nổi giận.

“Toàn đồ rách nát, cái lão gian thương này định dùng đống này lừa tôi đi Tây Tạng bán mạng à?” Vương Bàn Tử tiện tay ném một cái ấm tử sa đen thùi lùi ra ngoài.

Đại Kim Nha lúc đó đang cầm một pho tượng Phật nhỏ bằng ngà voi quan sát kỹ lưỡng, thấy Vương Bàn Tử quẳng đồ đi thì giật mình, vội vươn tay chộp lấy cái ấm tử sa.

Lạ thay, Đại Kim Nha vốn gầy yếu như lá bèo, đi hai bước còn lảo đảo ba cái, vậy mà khi bắt cái ấm tử sa lại phản ứng cực nhanh.

Sau đó, Đại Kim Nha lau mồ hôi trên trán: “Bàn Gia, anh giận thì giận, nhưng đồ tốt không thể quẳng lung tung thế được.

Nếu tôi không nhìn kịp là hỏng cả cái ấm rồi.” Vương Bàn Tử bĩu môi: “Vỡ thì vỡ, cái ấm trà rách trông chẳng đáng tiền, đen thui đen

thủi.

Người ta ấm tử sa xịn phải bóng loáng, đẹp hơn cái này nhiều." Hồ Bái Nhất cũng lại gần: "Kim Gia, nhìn chất liệu cái ấm này quả thực không tốt lắm.

Tôi cũng làm ăn ở phố cổ ngoạn một thời gian, chưa thấy cái ấm tử sa nào xấu xí thế này, đến cả bao tương cũng không có." Cái gọi là bao tương là cảm giác bóng mịn do con người cầm nắm, vân vê cổ vật qua nhiều đời tạo thành.

"Cái này sần sùi, móp méo, chẳng tròn trịa chút nào." Đại Kim Nha hai tay bưng ấm tử sa, cẩn thận như bưng bảo bối: "Hai vị gia, các anh là cao thủ Mạc Kim đổ đấu, nhưng giám định cổ ngoạn tạp hạng thì chỉ biết một mà không biết hai rồi.

Không phải tất cả ấm tử sa đều có bao tương.

Cái ấm này không có là vì lớp đen bên ngoài gọi là căn nang, tám phần là minh khí đào trực tiếp từ dưới mộ lên, không phải đồ truyền đời, nhưng cực kỳ đáng tiền." Nói đoạn, Đại Kim Nha đưa ấm tử sa cho Tiêu Dao đang đứng ngoài: "Diêu Tử, Diêu gia, anh xem hộ chút, món này có niên đại bao lâu?" Tiêu Dao mỉm cười, biết Đại Kim Nha đang thử mình.

Vừa chạm tay vào, tiếng thông báo của hệ thống đã vang lên: "Phát hiện ký chủ tiếp xúc với một chiếc ấm tử sa thời Minh, hấp thụ 100 điểm khí vận." "Đồ thời Minh, đừng nhìn vẻ ngoài nó thế này, là do xử lý bùn khoáng chưa tốt, tạp chất hơi nhiều, nhưng kỹ thuật tạo hình lại thuộc hàng thượng đẳng.

Còn đáng giá bao nhiêu thì phải nhờ Kim Gia thẩm định rồi." Tiêu Dao cười cười trả lại đồ cho Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha trợn tròn mắt.

Trước đây cùng xuống mộ, lão chỉ biết Tiêu Dao bản lĩnh đầy mình, thậm chí còn lợi hại hơn cả hai Mạc Kim Giáo Úy là Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, không ngờ nhãn lực giám định cũng độc đáo như vậy.

Đại Kim Nha giơ ngón tay cái với Tiêu Dao: "Diêu gia uy vũ, đúng là ấm tử sa thời Minh, những gì anh nói đều trúng phóc.

Còn trị giá bao nhiêu thì khó nói, phải xem người mua, có người thích phong cách cổ xưa thời Minh.

Dù sao thì nó cũng đáng tiền hơn cả đống đồ kia cộng lại." Vương Bàn Tử nghe là đồ đáng tiền thì cũng giật mình.

Sau khi gom sạch đồ của Minh Thúc, nhóm Hồ Bái Nhất chuẩn bị rời đi ăn cơm.

Minh Thúc vẫn mặt dày bám theo, đòi bàn chuyện làm ăn lớn.

Bàn Tử vốn bị lão lừa thảm nên chẳng tin, mở miệng mỉa mai.

Minh Thúc thề thốt lần này tuyệt đối tin cậy, vốn định làm chuyến cuối rồi rửa tay gác kiếm, nhưng tình hình kinh tế hiện tại không cho phép lão nghỉ hưu bình thường, đành phải liều một phen.

Vẫn là mộ Hami Vương, Minh Thúc kể ngoài mộ Hami Vương, trên bãi sa mạc Gobi còn có một nàng công chúa Tiểu Hà.

"Công chúa?

Già đầu thế này còn tưởng mình là hoàng tử chắc?

Định đi cứu công chúa à?" Vương Bàn Tử mỉa mai.

"Đâu có, tôi từng này tuổi rồi, có tâm tư cũng chẳng có gan." Minh Thúc hắc hắc cười.

Cả nhóm vừa đi vừa chuyện trò, chẳng mấy chốc đã đến một quán cơm.

Tiêu Dao biết Minh Thúc đang muốn ăn chực, nhưng anh khá hứng thú với mộ Hami Vương và công chúa Tiểu Hà nên quyết định mời mọi người.

Vì không chuẩn bị trước nên họ tấp vào một quán sủi cảo ven đường.

Mỗi người gọi một cân sủi cảo, thêm vài chai bia, vừa ăn vừa nói chuyện.

"Nàng công chúa Tiểu Hà tôi vừa nói không phải là người đâu.

À không, không phải người sống." Minh Thúc ngồi xuống là bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Mọi người biết tôi làm nghề buôn xác chết, đáng tiền nhất thực ra là các loại xác ướp.

Trong đó, những xác ướp được bảo quản tốt, có thân phận, có câu chuyện để kể thì giá trị càng cao.

Xác ướp pha lê lần trước là một ví dụ, chẳng qua chúng ta đen đủi không lấy được thôi.

Ngoài nó ra, còn có công chúa Tiểu Hà.

Công chúa Tiểu Hà cũng là xác ướp, có điều bí ẩn quanh cô ấy còn nhiều hơn xác ướp pha lê.

Nghe nói cô ấy nằm trong phế tích của một cổ quốc nào đó trên sa mạc Gobi vùng Tây Bắc.

Chương 305

Công chúa Tiểu Hà được cho là công chúa của một cổ quốc do người từ phương Tây di cư sang thiết lập, phong tục mai táng khác hẳn các cổ quốc xung quanh hay vùng Thăng Long.

Các nhà sưu tập phương Tây cực kỳ hứng thú với nàng công chúa này.

Có điều địa điểm di chỉ và mô tả về xác khô của cô ấy chỉ tồn tại trong nhật ký thám hiểm của một nhà thám hiểm người Thụy Điển từ những năm 20-30 của thế kỷ này." Minh Thúc đang nói bỗng dừng lại, dường như sợ tiết lộ quá nhiều thông tin, lão ho khan hai tiếng rồi gượng gạo chuyển chủ đề: "Thực ra tôi có một ý hay thế này.

Xem này, Diêu Tử là Phát Khâu Thiên Quan, Hồ gia và Bàn gia là Mạc Kim Giáo Úy, đều là cao thủ thần dũng cơ trí, hữu dũng hữu mưu.

Kim Nha Tử nhãn quang tốt nhất tôi từng thấy, còn tôi thì không nói gì khác, đầu óc kinh doanh chắc mọi người cũng hiểu.

Nếu chúng ta hợp lại, đó chính là tổ hợp vàng, tuyệt đối có thể phát tài lớn.

Từ tìm kiếm thông tin, xuống mộ đổ đấu đến giám định và liên hệ khách hàng tiêu thụ, chúng ta làm trọn gói luôn." Minh Thúc càng nói càng kích động, đến sủi cảo cũng quên ăn: "Nếu không có manh mối, tôi có thể tìm được.

Tôi làm nghề xác cổ cũng không ít năm, liên hệ với nước ngoài cũng nhiều.

Mọi người không biết đâu, cuối thế kỷ trước đầu thế kỷ này có

bao nhiêu nhà thám hiểm nước ngoài vào đại lục, tìm được bao nhiêu manh mối cổ mộ giá trị.

Riêng số tôi thu thập được từ nước ngoài cũng phải mười mấy cái.

Tôi không cố ý tìm kiếm, chỉ là tiện tay gom góp thôi.

Nhìn xem, cơ hội có, việc cũng có, người ta sống ở đời ai chẳng muốn một lần đại phú đại quý?

Giờ không liều một phen, đến lúc già thật rồi lại hối hận không kịp." Những lời này của Minh Thúc rõ ràng là lời thật lòng, nghe cực kỳ có sức lay động.

Những người khác chưa nói, Đại Kim Nha là người đầu tiên dao động.

Ăn một miếng sủi cảo, lão đặt đũa xuống thở dài: "Diêu Tử, Hồ gia, Bàn gia, chuyến đi Tây Tạng lần trước mất bao nhiêu thời gian.

Giờ làm ăn trên phố cổ ngoạn ngày càng khó.

Hàng giả ngày càng nhiều, đồ nhái làm như thật, sẩy chân một cái là trắng mắt ngay.

Cứ trông chờ vào việc đi lùng đồ trên phố chắc chắn không ổn, về nông thôn thu mua thì giờ dân làng còn tinh ranh hơn cả thương nhân cổ ngoạn.

Tháng trước chẳng phải sao, bên Phòng Sơn có một hộ dân có cái bát sứ cho mèo ăn, đồng nghiệp của tôi nhìn thấy nhận ra là đồ đời Càn Long, trị giá cả vạn tệ.

Anh ta nảy ra ý định mua con mèo rồi xin luôn cái bát để tránh dân làng ép giá.

Kết quả vừa mở lời, lão nông dân kia đòi giá con mèo những 200

tệ.

Con mèo mướp dưới quê, ra chợ 20 tệ mua được cả ổ.

Cuối cùng vì cái bát sứ đó mà anh bạn tôi nghiến răng bỏ 200 tệ mua con mèo.

Đến lúc đòi cái bát, lão nông nhất quyết không cho.

Hỏi dồn quá lão mới thú thật, rằng cái bát này là cần câu cơm, nếu cho anh thì không ai mua mèo của lão nữa.

Trước đó đã có bảy tám người mua mèo để lấy cái bát rồi.

Mọi người xem dân mình tinh ranh thế đấy.

Theo tôi, chúng ta cứ làm vài vụ lớn, có hàng trong tay mới yên tâm.

Đồ thật minh khí trấn giữ, cả phố cổ ngoạn phải nể mặt mình, làm tốt thì cả kinh thành đều phải tìm đến mình, làm ăn tự khắc tới cửa." Sau lời của Đại Kim Nha, Minh Thúc càng phấn khích, lập tức quay sang Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất.

Kết quả Tiêu Dao chỉ mỉm cười không nói gì.

Hồ Bái Nhất thì huých Bàn Tử, bảo lão nói trước.

Bàn Gia nốc một ngụm bia: "Lừa đảo, cứ khéo lừa đi.

Tôi cả đời làm trâu làm ngựa rồi, mãi bị người ta coi là bia đỡ đạn.

Hai người đúng là bản sắc gian thương, tính toán cứ xoành xoạch.

Xem nào, để tôi phân tích cho.

Phân kim định huyệt hay gì đó, tìm vị trí trong núi rừng là việc của những nhân viên kỹ thuật như Lão Hồ và Diêu Tử.

Đến lúc tìm được chỗ rồi, đào bới đất cát, khai sơn phá thạch, mang vác hành lý, săn bắn thú rừng, mấy việc bẩn thỉu mệt nhọc đó

đều là phần tôi.

Còn hai người thì sao?

Một ông thì hen suyễn, đi ba bước nghỉ nửa tiếng, ông kia thì già rồi nhưng bụng dạ đầy nước xấu.

Đi đổ đấu, mấp máy môi một cái là xong, nhẹ nhàng thoải mái, còn thực sự bỏ sức bỏ mạng chẳng phải chỉ có ba anh em tôi sao?

Chuyến đi Tây Tạng vừa rồi tôi cũng hiểu ra, đổ đấu chẳng phải việc tốt đẹp gì, sơ sẩy một cái là vạn kiếp bất phục, có khi bỏ mạng, Bàn Gia tôi nặng hơn trăm cân nằm dưới hố đất làm bạn với mấy khúc xương mục.

Theo tôi, tôi thà theo Dương tham mưu trưởng sang Mỹ, ở biệt thự, ăn bít tết, lái xe bán tải, tán gái Tây...

à không, yêu đương với nhân dân Mỹ." Vương Bàn Tử vừa dứt lời, sắc mặt Minh Thúc hơi khó coi, nhưng lão không bỏ cuộc, vẫn muốn thuyết phục Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất.

Nhưng Đại Kim Nha thì ngẩn người: "Hồ gia, Bàn gia, các anh định đi thật à?

Nước Mỹ có cái gì tốt?

Có nhà to đấy, nhưng có tứ hợp viện không?

Có bít tết đấy, nhưng có thịt xiên nướng không?

Có lòng xào không?

Có vịt quay không?

Đến sủi cảo chắc cũng chẳng có.

Xe bán tải thì có, nhưng các anh có bằng lái bên đó không?

Chúng ta là dân kinh thành, sang Mỹ chịu khổ làm gì?" "Mấy thứ

đó ở Mỹ đều không có, không có Di Hòa Viên, không có Bạch Tháp, không có Thiên Đàn, không có cầu Lư Câu, không có phố Vương Phủ Tỉnh hay phố đồ cổ Liễu Ly Xưởng, mấy chỗ đó đâu có dời đi được, các anh thực sự đành lòng sao?" Tiêu Dao nghe lời Đại Kim Nha cũng sững lại, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử càng im lặng.

Đại Kim Nha khác với Minh Thúc, dù Kim gia cũng trông chờ vào họ để phát tài, nhưng lão thực sự có tình cảm.

Trong Long Lĩnh Mê Quật, dù lão hay gây vướng chân vướng tay nhưng tâm ý luôn hướng về mọi người, cái tính gian xảo chỉ dùng với người ngoài thôi.

"Lão Kim, tôi cũng không đành lòng, chuyện này để tôi suy nghĩ thêm." Hồ Bái Nhất nói một câu.

Chương 306

"Xin lỗi lão Kim nhé, vừa nãy tôi lỡ lời đánh đồng anh với lão gian thương Minh Thúc, tôi đường đột quá.

Lão Kim là gian thương thật, nhưng lại rất nghĩa khí, tôi tự phạt ba ly." Vương Bàn Tử nói xong bắt đầu nốc bia ừng ực.

Không khí trên bàn ăn nhất thời có chút ngưng trọng, Minh Thúc cũng biết ý không nói thêm.

Một lúc sau, Tiêu Dao gõ gõ bàn: "Kim Gia, vừa nãy anh nói dạo này phố cổ ngoạn làm ăn khó khăn, trong tay không có đồ tốt sao?

Chỗ tôi có vài món, anh xem thử đi." Nói đoạn, Tiêu Dao lấy ra một phần đồ đào được từ băng đấu ở sông Thần Loa.

Đồ trong băng đấu cực hiếm, chỉ có vài món pháp khí Luân Hồi Tông của vùng Tạng cổ đại, số lượng cũng ít.

Tiêu Dao chỉ tìm được vài món, giờ lấy ra hết.

Mắt Đại Kim Nha sáng lên: "Mấy món này không tồi đâu, anh không biết đấy thôi, hai năm nay đồ cổ Tây Tạng bắt đầu có giá, đặc biệt là người nước ngoài cực thích.

Nếu gặp được ông bạn ngoại quốc nào ưng ý, có thể bán được giá lắm.

Nhưng Diêu Tử này, vài món thế này không trụ được lâu đâu." Tiêu Dao mỉm cười, vẻ mặt lộ ra nụ cười ngây thơ thuần khiết: "Kim Gia, ngoài đồ cổ ra, tôi nhớ ở phố cổ ngoạn cũng có nhiều người bán châu báu phải không?" Đại Kim Nha gật đầu: "Có thì có, nhưng đa số là hổ phách, mật lạp, mã não, ngọc trai các loại, đồ lâu năm chiếm đa số.

Còn kim cương, ngọc thạch nguyên liệu hay các loại đá quý khác thì có nơi giao dịch riêng, phố cổ ngoạn không nhiều." Tiêu Dao gật đầu, thầm nghĩ mấy thứ đá quý đó mình cũng chẳng bán, mình có kỹ năng hấp thu năng lượng khoáng thạch, đống đó hoàn toàn là cục pin dự phòng, hấp thu xong năng lượng rồi bán vẫn kịp.

Nhưng cũng có không ít loại bảo thạch không phải khoáng thạch.

"Ngọc trai nhé?

Hổ phách nhé?

Mật lạp nhé?

San hô nhé?" Tiêu Dao vừa nói vừa lấy hết bảo thạch hữu cơ trong không gian hệ thống ra.

Những thứ này không phải khoáng thạch, không thể hấp thu năng lượng, nhưng giá trị thì không hề thấp.

Đại Kim Nha nhìn đến ngây người, thấy Tiêu Dao không ngừng lôi đồ ra, bày kín nửa cái bàn mà vẫn chưa hết.

Lão vội can: "Được rồi Diêu gia, đừng lôi ra nữa, đống này trước mắt tôi phải mất vài tháng mới đẩy đi hết được, cộng thêm mấy món pháp khí và đồ của Minh Thúc, ít nhất nửa năm tới không lo thiếu việc." Đồ của Tiêu Dao và Vương Bàn Tử lấy được sau này đều giao toàn quyền cho Đại Kim Nha tìm mối bán.

Giá cả do Đại Kim Nha quyết định.

Sau khi thành giao, Đại Kim Nha được hưởng một phần mười.

Đây là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Đại Kim Nha quan hệ rộng, định giá chuẩn, lại chuyên nghiệp, không ngại phiền phức giúp họ tẩu tán minh khí, thu nhập cũng không thấp.

Đặc biệt trong lúc ngành cổ ngoạn ảm đạm, cả phố không có món minh khí nào ra hồn thì Đại Kim Nha lại sống cực kỳ dư dả.

Tiêu Dao thì được thảnh thơi, việc chuyên môn cứ để người chuyên môn làm, anh có thể dành thời gian và tinh lực cho việc khác.

Hồ Bái Nhất cân nhắc lại chuyện đi Mỹ, Đại Kim Nha không còn lo sinh kế tương lai, tâm trạng mọi người thả lỏng hơn, ăn uống cũng ngon miệng hẳn.

Chỉ có mình Minh Thúc là buồn bực không vui.

"Mọi người thực sự không cân nhắc sao?

Lời tôi nói lúc nãy thực sự là một con đường phát tài đấy." Minh Thúc nhìn mọi người chằm chằm.

"Minh Thúc bỏ cuộc đi, dù sao tôi và Bàn Tử cũng tính rửa tay gác kiếm rồi, không đi Mỹ thì cũng chuyên tâm làm ăn ở phố cổ ngoạn." Hồ Bái Nhất thản nhiên nói.

"Còn Diêu Tử thì sao?

Còn trẻ thế này mà nỡ từ bỏ cơ hội phát tài lớn à?" Minh Thúc không cam tâm.

Tiêu Dao mỉm cười nhẹ nhàng: "Tôi không hứng thú với tiền." Phụt...

Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha và Minh Thúc gần như cùng lúc không nhịn được, phun hết cả bia ra ngoài.

May mà sủi cảo đã ăn gần hết, nếu không câu nói của Tiêu Dao đã làm hỏng cả bàn thức ăn.

"Diêu Tử à, cậu chưa nếm trải cảm giác có tiền nên mới nói thế..." Minh Thúc đang nói nửa chừng bỗng cảm thấy không đúng.

Cảnh tượng chấn động khi Tiêu Dao lôi đống bảo thạch ra lúc nãy

vẫn còn mồn một.

Một viên ngọc trai hay hổ phách có thể không đáng bao nhiêu, nhưng cả bàn thì sao?

Tiêu Dao rất có thể còn mấy bàn như thế nữa.

Chưa kể trước đây nghe Vương Bàn Tử khoe khoang, chuyến đi Vân Nam vừa rồi Tiêu Dao thu hoạch lớn nhất.

Không nói đến minh khí, riêng vàng bạc đỉnh cũng đã thu về mấy chục vạn tệ.

Minh Thúc biết mấy chục vạn ở nội địa có ý nghĩa thế nào, đột nhiên nhận ra chàng thanh niên trước mắt, người luôn nở nụ cười ngây thơ thuần khiết, nói không hứng thú với tiền có khi là thật.

Vì có thể anh đã giàu đến mức hoàn toàn không mẫn cảm với tiền nữa rồi.

Loại người này Minh Thúc từng gặp ở Hồng Kông, đều là những đại phú hào mới có khí độ đó.

Tiền đối với họ chỉ là những con số.

Minh Thúc đột nhiên thấy nản lòng, chuyến đi vừa rồi lỗ nặng quá, nếu Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tiêu Dao không chịu tái xuất thì lão thực sự không tìm được cao thủ nào giỏi hơn.

"Minh Thúc này, tôi cũng không nói là sẽ rửa tay gác kiếm, có muốn tái xuất hay không còn tùy vào việc có thứ gì đủ hấp dẫn tôi không.

Ví dụ như công chúa Tiểu Hà lúc nãy, sức hấp dẫn đối với tôi là chưa đủ." Mắt Minh Thúc sáng lên, nghe ra lời Tiêu Dao còn có chỗ thương lượng, lập tức nói: "Có, có, còn thứ khác nữa, nếu Diêu Tử hứng thú thì có thể qua chỗ tôi đàm luận kỹ hơn." Minh Thúc vừa nói

vừa đứng dậy, như nhìn thấy hy vọng cuối cùng: “Thế này nhé, mọi người cứ thong thả ăn, tôi về chuẩn bị một số tài liệu, khẳng định sẽ có thứ khiến anh hứng thú.” Nói xong, Minh Thúc vậy mà vắt chân lên cổ chạy biến.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau.

“Diêu Tử, cậu thực sự định dây vào lão rùa già Minh Thúc đó à?

Mồm lão chẳng có mấy câu đáng tin đâu, tôi sợ lúc đó cậu lại chịu thiệt.” Hồ Bái Nhất lo lắng.

“Chịu thiệt?

Tiêu Dao á?” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt.

“À...” Vương Bàn Tử giơ tay: “Tôi xen vào một câu nhé, lo Diêu Tử chịu thiệt thì Lão Hồ lo hão rồi.

Diêu Tử bao giờ chịu thiệt đâu?

Chương 307

Chuyến đi tìm xác ướp pha lê vừa rồi, đồ Diêu Tử mang về là nhiều nhất, lại còn tiện tay cuỗm luôn cả vệ sĩ của Minh Thúc nữa." Hồ Bái Nhất ngẫm nghĩ một hồi rồi im lặng.

Ngẫm lại kỹ thì đúng là cậu em họ này chưa bao giờ chịu thiệt.

Tiêu Dao cũng mỉm cười, sau đó kéo tay áo trái lên.

Trên cánh tay trái của Tiêu Dao có một hình xăm rồng, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều biết, cũng biết đó là một loại lời nguyền.

Chỉ là trước đây Tiêu Dao chưa trao đổi kỹ với họ về nội dung lời nguyền đó.

Vì cái thứ này phát huy tác dụng ra sao chính Tiêu Dao cũng không rõ lắm.

Sau những trải nghiệm ở Phượng Hoàng Thiên Cung trên núi Côn Luân, Tiêu Dao bắt đầu lờ mờ nhận ra hình xăm rồng này có mối liên hệ mật thiết với tiền kiếp của mình.

Để giải trừ triệt để, chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ điều tra tiền kiếp của hệ thống.

Nếu không thể hoàn thành, lời nguyền này có khả năng khiến anh già đi nhanh chóng rồi chết.

Nhưng cũng có chút bất ngờ.

Tiêu Dao vì hoàn thành nhiệm vụ Phượng Hoàng Đảm mà có được huyết mạch Phượng Hoàng.

Huyết mạch Phượng Hoàng đã hoàn toàn áp chế được lời nguyền hình rồng, hiện tại anh thậm chí không cảm thấy chút khó chịu nào.

Thực lực của Tiêu Dao cũng không bị suy yếu.

Tác dụng phụ duy nhất là dường như huyết mạch Phượng Hoàng vẫn chưa phát huy hết tác dụng.

Cho đến nay, ngoài một số kỹ năng liên quan đến ngọn lửa lấy được từ Phượng Hoàng Đảm, nó không mang lại sự cường hóa rõ rệt nào cho Tiêu Dao.

Tác dụng hữu ích duy nhất là cho phép anh hấp thụ một số huyết mạch không quá mạnh mẽ khác, thậm chí hình thành kỹ năng và thuộc tính mới.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Những năng lượng tiềm ẩn khác chắc chắn còn nhiều, nhưng Tiêu Dao không dám chắc chắn.

"Lời nguyền này tôi nhất định phải giải quyết.

Thực ra tôi hợp tác với Minh Thúc, mục đích chính là vì trong mộ Hami Vương có một bộ kinh thư bằng vàng.

Món bảo bối đó có tác dụng lớn trong việc giúp tôi giải trừ lời nguyền." Tiêu Dao trầm giọng nói: "Hơn nữa, ngoài tôi ra, trên tay Tô Doanh cũng có lời nguyền tương tự, tôi nhất định phải giúp cô ấy." Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cùng ồ lên một tiếng.

Một lý do không thể từ chối.

"Nếu đã vậy, có cần anh giúp một tay không?" Hồ Bái Nhất hỏi.

Tiêu Dao cười: "Tùy tình hình thôi.

Mộ Hami Vương chắc sẽ không nguy hiểm trùng trùng như Trùng Cốc ở Vân Nam hay Thần Cung Côn Luân đâu." Hồ Bái Nhất gật đầu: "Khi nào cần cứ nói.

Anh không đi cùng Minh Thúc phát tài nhưng giúp một tay thì

không vấn đề gì.” Tiêu Dao không tiếp tục chủ đề này nữa, hỏi thêm một câu: “Đúng rồi, mọi người biết ở kinh thành chỗ nào bán chó mèo không?” “Chó mèo?” Đại Kim Nha là dân thổ sinh thổ trưởng ở đây, câu hỏi này đương nhiên rơi trúng tủ của lão.

“Diêu Tử không biết đấy thôi, người kinh thành cũ thích nuôi mèo, nhưng người bán mèo cực hiếm, đa số là bạn bè người thân tặng nhau.

Người bán mèo bị coi là đã phá sản đến đường cùng, ngay cả người nghèo cũng không bán.” Đại Kim Nha nói.

“Người nghèo cũng không bán?

Thế mèo ăn cái gì?

Thời xưa đến người còn không đủ no, chẳng lẽ chỉ trông chờ vào việc mèo bắt chuột?

Thế thì sao nuôi nổi?” Vương Bàn Tử hỏi.

Đại Kim Nha gật đầu: “Bàn Gia nói cũng có lý, nhưng người kinh thành cũ rất coi trọng thể diện, tuyệt đối không đời nào bán mèo.

Nhà giàu thì lấy gan lợn, gan cừu luộc chín băm nhỏ, trộn với cơm trắng cho mèo ăn.

Kém hơn một chút thì mua lòng cá, luộc chín băm nhỏ trộn cơm.

Người nghèo cũng có cách của người nghèo, họ ra tiệm dầu muối, tiệm dầu muối kinh thành xưa có bán loại cá khô không bỏ muối, đều là cá tạp nhỏ, giá rẻ lắm.

Người nghèo mua cá nhỏ về, ngâm nước ấm cho mềm rồi trộn với vụn bánh ngô, mèo cũng ăn được.” Tiêu Dao gật đầu: “Tôi muốn tìm một con mèo về nuôi, tứ hợp viện của chúng ta cũng có rồi, trang trí lại cho ra dáng một chút, có thêm con mèo thì càng hay.” “Đúng rồi,

nếu muốn nuôi mèo thì anh còn nhớ con trai của ông chủ nhà Tạ lão gia tử không?" Đại Kim Nha hỏi một câu.

Tiêu Dao gật đầu, chuyện đó đương nhiên anh nhớ, Tạ lão gia tử tính tình quái gở, lúc mua tứ hợp viện anh đã tốn không ít tâm tư.

"Nhà Tạ lão gia tử có mèo đấy, là giống hoa ly.

Tạ lão gia tử là người kinh thành gốc, nuôi mèo cũng rất cầu kỳ, anh cứ qua hỏi xem, biết đâu nhà họ có mèo con." Đại Kim Nha nói.

Tiêu Dao gật đầu.

Kể từ khi nhận được Ngự Thú Kinh ở Thần Cung Côn Luân, Tiêu Dao luôn định nuôi một con mèo làm yêu nô.

Nuôi chó cũng tốt, chỉ là nuôi chó nhiều việc phiền phức, đi xa mang theo không tiện, mèo thì hợp hơn, lại hợp với phong cách tứ hợp viện.

Có điều Tiêu Dao không ngờ thời này ở kinh thành tìm mua mèo lại khó thế, không giống như thị trường thú cưng trưởng thành ở đời sau.

Sau khi ăn xong, Đại Kim Nha về cửa hàng của mình.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử về tứ hợp viện tán dóc với Trần Vũ Lâu lão gia tử.

Chỉ còn mình Tiêu Dao thong thả tản bộ.

Có vài việc anh cần xử lý.

Việc thứ nhất là đến khu Lam Điện Xưởng tìm Tống sư phó ở Đức Phong Tụ.

Một tháng đã trôi qua, Kim Cương Tán chắc cũng đã chế tạo xong.

Trước cửa Đức Phong Tụ, Tiêu Dao gõ cửa.

Người học trò ra mở thấy Tiêu Dao liền mời anh vào sân, đồng thời đi gọi sư phụ.

Chẳng mấy chốc Tống sư phó bước ra, thấy Tiêu Dao lão cũng rất vui.

Trên tay Tống sư phó cầm một chiếc ô đen, rõ ràng là Kim Cương Tán được chế tạo theo bản vẽ và công thức của Tiêu Dao.

"Cậu thanh niên này, có việc này tôi phải nói với cậu." Tống sư phó vẻ mặt đắc ý: "Cái bản vẽ và công thức đó rõ ràng là từ thời Dân Quốc, tôi đã nghiên cứu kỹ rồi.

Chương 308

Kết cấu bản vẽ không vấn đề gì, nhưng trong công thức có một số vật liệu thời đó bây giờ đã có loại tốt hơn, nên tôi tự ý thay thế một chút.

Cậu xem hiệu quả thế nào." Nói xong, Tống sư phó giao Kim Cương Tán cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao nhận lấy, lập tức cảm nhận được sự khác biệt.

Cảm giác tay và trọng lượng có chút khác.

Chiếc Kim Cương Tán do Tống sư phó làm nhẹ hơn một chút.

Khi mở ô ra, Tiêu Dao phát hiện một số linh kiện đã được Tống sư phó thay bằng thép đặc chủng, hoàn toàn là một phiên bản nâng cấp của Kim Cương Tán.

Tiêu Dao cũng không bận tâm.

Không phải cứ đồ cũ là tốt nhất.

Thiết kế của Kim Cương Tán tinh xảo vô cùng, là tâm huyết của con người, nhưng do hạn chế của thời đại, những vật liệu khi đó tuy là thượng hạng nhưng bây giờ không còn là lựa chọn tối ưu.

Thời đại bây giờ có nhiều lựa chọn về thép hơn, công nghệ phát triển, dùng vật liệu mới thay thế sẽ làm Kim Cương Tán mạnh mẽ hơn.

Tiêu Dao mở ô ra, vung vẩy thử rồi hài lòng gật đầu: "Được, tôi rất ưng." Ngoài Kim Cương Tán, lần này Tiêu Dao còn đặt Tống sư phó làm một mẻ phi tiêu thép.

Hình dáng và cảm giác cầm phi tiêu được điều chỉnh chút ít dựa

trên kinh nghiệm thực chiến của anh để thuận tay hơn.

Ngoài ra là tên.

Có Thần Giao Cung trong tay, Tiêu Dao định làm một mẻ tên dài để luyện tay.

Tống sư phó nhận lời ngay, vốn dĩ thợ rèn vùng Hỏa Khí Doanh đều biết làm tên dài, đặc biệt giỏi làm trọng tiễn (tên nặng).

Có điều thân tên, lông vũ và đầu tên chế tác đều tốn công phu, theo ý Tiêu Dao làm một hơi năm trăm mũi, nhưng Tống sư phó nói cung tên phải vừa tay mới được, nên làm trước vài mũi thử cảm giác, hai ngày sau là xong.

Nếu hợp ý thì mới làm số lượng lớn.

Sau đó Tống sư phó hỏi kích thước cung cụ thể, Tiêu Dao lấy luôn Thần Giao Cung ra cho lão đo đạc.

Tống sư phó nhìn thấy Thần Giao Cung, mắt sáng rực, không kìm được thốt lên: "Thần cung đây rồi!" Sau đó cầm lấy nâng niu quan sát.

Đo đạc xong, Tống sư phó mới luyến tiếc trả lại cung cho Tiêu Dao, không quên dặn hai ngày sau đến lấy tên nhớ mang theo cung để thử tại chỗ.

Tiêu Dao mỉm cười, Tống sư phó đúng là người nghiện nghề.

Chia tay Tống sư phó, Tiêu Dao đi thẳng tới nhà Tạ Tam Hỉ lão gia tử.

Lúc này đã tối, cửa tiệm Tri Cổ Trai của Tạ Tam Hỉ vẫn mở.

Vừa vào trong, Tạ lão gia tử lập tức nhận ra anh, cười tươi: "Cậu thực sự có thời gian qua chỗ tôi chơi à?" Lão vội kéo ghế, bưng trà nước ra.

Tiêu Dao mỉm cười, lôi trong túi ra mấy viên đá đặc biệt.

Những viên đá này đều là ngọc thạch thô lấy từ băng đấu.

Côn Luân có mỹ ngọc, trong băng đấu đương nhiên không thiếu ngọc thạch.

Lần này Tiêu Dao chỉ tiện tay chọn vài viên trong không gian hệ thống.

Tạ lão gia tử nhìn thấy mà tay bưng chén trà run lên: "Mấy viên ngọc này chắc là Thúy Thanh Ngọc núi Côn Luân, tiệm Tri Cổ Trai nhỏ bé của tôi chủ yếu kinh doanh thư họa, không có đủ vốn để thu mua những viên ngọc quý giá này đâu." Tạ Tam Hỉ lắc đầu.

Tiêu Dao thấy Tạ lão gia tử nói chuyện thẳng thắn thì mỉm cười: "Lão gia tử, mấy viên ngọc này tôi không định đổi lấy tiền, là đem tặng ông đấy." Tạ Tam Hỉ ngẩn người: "Cậu nói gì cơ?

Cậu có ơn với nhà họ Tạ tôi, giờ lại còn mang đồ đến tặng?" Tiêu Dao chân thành nói: "Khối Côn Ngọc này hiện tại không đáng tiền, những năm nay người ta không nhận ra nó, không ít ngọc tốt có vân thúy đã bị lãng phí.

Nhưng đời sau chắc chắn sẽ được trọng thị." Tiêu Dao không nói bừa, hiện nay Thúy Thanh Ngọc Côn Luân thực sự không đáng tiền, nhưng sau này, đặc biệt là khi Thế vận hội chọn ngọc Côn Luân làm chất liệu ngọc nạm vàng cho huy chương, giá trị của nó sẽ tăng vọt.

"Viên Thúy Thanh Ngọc này giờ giá chưa đến ngàn tệ, nhưng lão gia tử cứ giữ lấy, hai ba mươi năm sau có khi đổi được mấy cái ô tô nhỏ đấy." Tạ Tam Hỉ cười: "Ô tô mà cũng có loại rẻ à?

Vô công bất thụ lộc, nếu quý giá thế tôi càng không thể nhận." "Hôm nay tôi đến thực sự có việc, muốn nhờ ông tìm cho một con mèo để nuôi ở tứ hợp viện." Sau khi Tiêu Dao giải thích ý định, Tạ lão gia tử kinh ngạc: "Mèo?

Cậu muốn nuôi mèo à?" Tiêu Dao gật đầu: "Muốn tìm giống hoa ly, nếu là Kim Ngọc Nô thì càng tốt." "Kim Ngọc Nô?

Cái đó tôi thực sự không có, nhưng nhà tôi có giống hoa ly danh tiếng, gọi là Thiết Thương Tha Ngân Bình." Tiêu Dao hơi choáng, chuyện mèo chó này theo anh biết cũng lắm cầu kỳ.

Thậm chí trong truyện, vị đại gia trong giới Mạc Kim Giáo Úy là Trương Tam Liên Tử, tác giả của cuốn « Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật », thuở ban đầu cũng nhờ vào cuốn « Miêu Phổ » mà khởi nghiệp.

Tạ lão gia tử thấy Tiêu Dao có vẻ lúng túng liền giải thích: "Thiết Thương Tha Ngân Bình là cách gọi của người kinh thành cũ, giờ ít người gọi thế rồi, thực chất là mèo trắng đuôi đen." Tiêu Dao gật đầu.

"Có điều con mèo trắng đó lớn rồi, nuôi quen rồi không cho được, cho đi nó cũng chẳng ở lại.

Nhưng đang có một ổ mèo con vừa mới đẻ không lâu, tầm hơn hai tháng chưa đến ba tháng, cậu xem có con nào ưng thì chọn một con." Tạ lão gia tử cười nói.

Tiêu Dao đương nhiên đồng ý.

Ngay sau đó Tạ lão gia tử dẫn Tiêu Dao đi cửa sau của tiệm cổ ngoạn.

Phía sau cửa hàng hai tầng là một cái sân nhỏ, tuy không lớn như tứ hợp viện nhưng cũng rộng vài chục mét vuông, bên trong có một cái giếng bơm tay giờ hiếm thấy, giàn nho, hoa hồng, cây tùng đều có đủ.

Dưới giàn nho có một cái nhà nhỏ bằng gỗ và rơm, là ổ mèo.

Khi Tiêu Dao bước vào, Tạ lão gia tử bật đèn sân sau, lập tức nghe thấy tiếng mèo kêu.

Một con mèo lớn bước ra khỏi ổ.

Đó là một con mèo hoa ly lớn, lông trắng muốt xen kẽ những vân vàng sẫm, cái đuôi đen nhánh dài đến nửa mét.

Mắt mèo có hai màu, một bên vàng mật, một bên xanh lục, cực kỳ đẹp mắt.

Lông trên mình nó bóng mượt, dáng vẻ nhanh nhẹn dị thường.

Con mèo lớn nhìn Tiêu Dao với vẻ đầy cảnh giác, dường như cảm nhận được khí thế trên người anh nên lưng gù xuống, đứng đối diện Tiêu Dao không dám cử động.

Tạ lão gia tử tỏ ra rất đắc ý: "Con Thiết Thương Tha Ngân Bình này năm xưa tôi xin từ nhà một khách hàng cũ, nghe nói là giống từ trong cung đình lưu lạc ra, giờ nặng tám cân.

Tục ngữ có câu 'mèo tám cân dọa nghìn cân chuột', tiệm của tôi mấy năm nay chưa bao giờ có chuột quấy phá, công lao thuộc về nó hết." Tiêu Dao mỉm cười.

Thời xưa người ta nuôi chó mèo không đơn thuần là thú cưng mà đều có công năng thực tế.

Chó để trông nhà, đi săn, hộ chủ; mèo để bắt chuột.

Nhìn con mèo lớn nhanh nhẹn này, Tiêu Dao cũng thấy hứng thú với đám mèo con.

Chương 309

Trong ổ mèo, Tiêu Dao thấy năm con mèo con đang nằm rúc vào nhau.

Những con mèo này màu lông và mắt đều khác nhau.

Tiêu Dao cũng không hiểu rõ giống nào tốt hay xấu, nuôi mèo luyện yêu nô thì cứ coi như cái duyên vậy.

Tiêu Dao đưa ngón tay ra đùa giỡn đám mèo con trong ổ.

Đám mèo con có vẻ sợ hãi nhìn anh, đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn trân trân, hồi lâu chẳng con nào dám động đậy.

Tiêu Dao hơi ngượng ngùng: "Mình đáng sợ thế sao?

Tuy đúng là có giết vài con dị thú, nhưng sát khí trên người rõ ràng thế à?" Trong lúc Tiêu Dao đang phân vân không biết có nên đại khái xách đại một con đi không, thì bỗng có một con mèo nhỏ lảo đảo bò ra, đưa cái chân nhỏ xinh xắn như hoa mai đặt lên ngón tay Tiêu Dao, ngước đầu tò mò nhìn anh.

"Cậu thanh niên, tôi thấy con này được đấy." Tiêu Dao vừa định đưa tay ra bắt, Tạ lão gia tử lại ngăn lại, lắc đầu.

"Con mèo này mình đen đuôi trắng, có danh hiệu là Mặc Lý Tàng Châm (Kim giấu trong mực), hay còn gọi là Côn Luân Đát Kỷ.

Loại mèo đen mình đen đuôi trắng này trong mắt người kinh thành cũ là không cát lợi, có chút khắc chủ." Tạ lão gia tử nói.

Tiêu Dao nhìn cái gã nhỏ xíu trước mắt, lại nhìn con mèo hoa ly tám cân của Tạ lão gia tử.

Trong mắt con mèo hoa ly bỗng nhiên lộ ra một tia cầu khẩn, rõ

ràng nó cũng biết màu lông con mèo con này không được chủ nhân ưa thích, dường như muốn Tiêu Dao mang nó đi.

Tiêu Dao mỉm cười: "Không sao đâu Tạ lão gia tử, con mèo này có duyên với tôi.

Khắc chủ hay không còn phải xem ai nuôi.

Con ngựa Đích Lư khắc chủ chẳng phải cũng đã cứu Lưu Hoàng Thúc đó sao?" Tạ lão gia tử gật đầu: "Được thôi.

Thực ra chuyện nuôi mèo tôi cũng chỉ biết chút đỉnh, nghe danh hiệu thôi.

Mèo còn nhỏ, lớn lên sẽ thay đổi, biết đâu sau này đầu đuôi có màu sắc khác lại biến thành Ô Vân Khiếu Thiết." Ô Vân Khiếu Thiết là loại mèo đen tuyền, không một sợi lông tạp, thông linh tính nhất.

Loại mèo này người thích thì cực thích, người ghét thì cực ghét, chủ yếu vì Ô Vân Khiếu Thiết có thể nhìn thấu u minh, thấy được những thứ mắt người không thấy, nên hay kêu vô cớ.

Nhưng trong mắt những người có bản lĩnh đặc biệt, Ô Vân Khiếu Thiết lại là giai phẩm cực kỳ hiếm có.

Tạ lão gia tử nhất quyết không nhận viên Thúy Thanh Ngọc Côn Luân của Tiêu Dao, nhưng anh nói: "Lão gia tử, tôi hiểu ông không thể bán mèo, nhưng tôi mang nó đi không chỉ để làm cảnh mà nó còn phải theo tôi bán mạng, nên cứ coi như tôi dùng ngọc đổi mèo vậy." Tạ lão gia tử biết Tiêu Dao là người có bản lĩnh, lần trước chuyện của con trai anh đã được giải quyết êm đẹp không để lại dấu vết, có khi anh cũng có những kiêng kỵ riêng nên không kiên trì nữa, nhận lấy viên ngọc.

Tiêu Dao bế con mèo nhỏ chào từ biệt, bước ra khỏi cửa nhà Tạ Tam Hỉ.

Lúc ra ngoài, trăng đã lên giữa trời.

Lúc này đang vào thu, mùa thu kinh thành trời cao khí sảng, đêm về ánh trăng sáng như bạc.

Đèn điện thời đó không như đời sau, đêm xuống trừ đèn đường ra, nhiều nơi đều đã tắt đèn.

Khoảng cách về tới tứ hợp viện gần phố cổ ngoạn cũng không xa nên Tiêu Dao quyết định bế con mèo đen nhỏ đi dạo bộ.

Con mèo đen nhỏ lúc đầu nép trong lòng Tiêu Dao, anh có thể cảm nhận được nó đang run bần bật.

Đi được một quãng, tính nghịch ngợm trỗi dậy, con mèo nhỏ thò đầu ra khỏi lòng anh nhìn dáo dác tứ phía.

Chẳng mấy chốc, nó đã quen với mùi hương và hơi ấm trên người Tiêu Dao, bắt đầu quậy phá, thậm chí còn bò lên vai anh.

Vừa leo lên vai, nó đã chọc giận một gã hung thần ác sát.

Tiêu Dao cảm thấy một luồng chấn động ở sau lưng, con sâu béo cảm thấy lãnh địa bị xâm phạm liền bò ra từ sau lưng, vỗ vỗ đôi cánh, đôi mắt đen nhỏ như hạt đậu xanh tò mò nhìn con mèo đen nhỏ.

Tiêu Dao nhìn quanh không thấy có người liền đi chậm lại.

Khi con sâu béo định lao về phía con mèo, Tiêu Dao vốn đã đề phòng liền chộp lấy thân hình béo múp của nó, đưa lên trước mặt, chỉ vào con mèo nhỏ: "Đây là đàn em sau này đấy, nhớ phải chăm sóc nó một chút." Con sâu béo giãy giụa, thấy không thoát khỏi ma chưởng của Tiêu Dao liền nhìn anh với vẻ mặt ngây ngô.

Tiêu Dao bực mình cười: "Ta biết ngươi nghe hiểu.

Nếu gã nhỏ này mà bị trúng độc chết, cẩn thận ta ném ngươi vào chảo dầu làm món nhộng chiên đấy!" Con sâu béo thấy Tiêu Dao nói

thật liền lộ ra vẻ mặt ủy khuất, gật gật đầu.

Tiêu Dao mới thả nó ra, nó vỗ cánh vài cái rồi đậu lên đỉnh đầu anh, thò đầu xuống nhìn con mèo đen nhỏ trên vai.

Tiêu Dao túm cổ con mèo nhỏ: "Nhóc con cũng nhìn cho kỹ, đây là đại ca sâu béo, không có việc gì thì đừng có trêu vào." Con mèo có vẻ hiểu có vẻ không, Tiêu Dao thở dài, định đặt nó lại vai thì bỗng dưới ánh trăng, anh thấy giữa hai mắt con mèo đen nhỏ có một sợi lông màu khác.

Tiêu Dao định đưa tay nhổ đi nhưng khi lấy ngón tay vạch ra, anh phát hiện trên trán giữa hai mắt mèo đều có những sợi lông màu kỳ lạ.

Dưới ánh trăng thanh lãnh, Tiêu Dao nhận ra những sợi lông này có màu vàng kim sẫm, chỉ là màu hơi tối nên lẫn vào bộ lông đen không rõ lắm.

Nhìn kỹ hơn, anh phát hiện không chỉ giữa hai mắt, mà từ trên đầu theo một đường kẻ kéo dài đến tận chóp đuôi đều có một đường chỉ vàng kim mảnh, lông đều có màu sắc tương tự.

Ngoài đường chỉ vàng đó ra, những chỗ khác đều đen nhánh bóng mượt như lụa.

Chóp đuôi có một túm lông trắng như Tạ lão gia tử nói.

Nhưng gốc của túm lông trắng đó cũng có màu vàng, giờ dài gần một centimet.

Chắc chẳng bao lâu nữa, túm lông đó cũng sẽ biến thành màu vàng, nối liền với đường chỉ vàng mảnh từ mắt đến đuôi kia.

Tiêu Dao trong lòng rúng động, biết con mèo đen nhỏ này tuyệt đối không phải loại Côn Luân Đát Kỷ, mà giống một loại mèo đặc biệt được nhắc đến trong « Đại Thừa Bản Tâm Mục Ti Ngự Thú Kinh ».

Nguyệt Ảnh Ô Đồng Kim Ti Hổ.

Nghe nói loài mèo đen chỉ vàng xuyên mắt này toàn thân mềm nhũn như không xương, nhẹ như cưỡi gió, có thể leo tường vượt vách, leo cây bám tường, bắt bướm vồ sẻ là bậc thầy.

Đồng thời loại mèo này sau khi huấn luyện thậm chí có thể lẻn vào nhà trộm vàng lấy ngọc, chẳng khác gì những không không nhi (đạo tặc) thời cổ.

Loài mèo này cũng có ghi chép trong « Miêu Phổ », được xếp ngang hàng với Kim Ngọc Nô là giống mèo thần phẩm.

Thời cổ đại mèo trong nước chủ yếu có hai loại, một loại là mèo hoa ly, vùng nông thôn nhà thường hay nuôi.

Loại kia là mèo sư tử, lông dài hơn, thường có hai mắt khác màu, ngoại hình có vài phần giống sư tử.

Mèo nuôi trong cung cấm hay nhà quyền quý thường là mèo sư tử.

Kim Ngọc Nô là tuyệt phẩm trong đám mèo sư tử.

Còn Nguyệt Ảnh Ô Đồng Kim Ti Hổ lại là tuyệt phẩm của mèo hoa ly.

Chỉ là Tiêu Dao có chút thắc mắc, theo lời Tạ lão gia tử, mẹ của con mèo nhỏ này tuy là mèo hoa ly nhưng thực sự có đôi mắt âm dương.

Một mắt vàng mật, một mắt xanh lục, rõ ràng mang huyết thống mèo sư tử Ba Tư.

Chương 310

Con mèo đen nhỏ này chắc chắn cũng vậy.

Tiêu Dao nhìn kỹ mắt con mèo nhỏ, thấy hai mắt cũng có thể nhận ra, một bên màu nhạt hơn, một bên đậm hơn chút.

Xem ra con mèo nhỏ này cũng có mắt âm dương.

Mắt âm dương trên mình mèo, nếu ở trên người thì giống như A Hương, gọi là mắt âm dương.

Chẳng lẽ đây là một con Nguyệt Ảnh Ô Đồng Kim Ti Hổ sở hữu mắt âm dương?

Nếu đúng là vậy, Tiêu Dao biết mình đã vớ được bảo bối rồi.

Tiêu Dao trong lòng không dám khẳng định chắc chắn.

Dù sao đường chỉ vàng trên mình mèo hiện lên dưới ánh trăng thì cơ bản có thể xác định nó là Nguyệt Ảnh Ô Đồng Kim Ti Hổ rồi.

Còn chuyện mắt âm dương thì phải chờ nó lớn lên xem có thay đổi gì không.

Dù sao thì hôm nay Tiêu Dao cũng đã hời to.

Một lúc sau, Tiêu Dao tâm trạng vui vẻ trở về tứ hợp viện.

Trong sân, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Trần Vũ Lâu đang bày bàn bát tiên uống rượu.

Tiêu Dao về phòng đặt con mèo nhỏ xuống, sau đó bắt đầu loay hoay tìm củi gỗ định làm cái ổ cho nó.

Trần Vũ Lâu lão gia tử bảo không cần phiền phức thế: "Mèo theo người mà ở, cứ nuôi trong phòng là được, nó bắt được chuột.

Có điều phải chú ý, sân nuôi mèo không được trồng cây hòe.” Tiêu Dao nghe vậy liền thấy hứng thú: “Trần lão gia tử, tại sao vậy?” “Cây hòe thuộc âm, dễ chiêu dẫn những thứ không sạch sẽ.

Đương nhiên Phát Khâu Thiên Quan thì bách vô cấm kỵ, dương khí trong sân hừng hực, cây hòe cũng chẳng làm gì được, nhưng mèo thì khác.

Mèo rất mẫn cảm với những âm vật nhỏ nhặt, nếu sân nuôi mèo mà có cây hòe thì nuôi không được lâu đâu.” Trần Vũ Lâu cười nói.

Tiêu Dao gật đầu.

Trần lão gia tử ở kinh thành một thời gian dạo này trông rất khá, sắc mặt hồng hào, hạc phát đồng nhan, đúng là có phong phạm của một vị lão thần tiên.

“Trần lão gia tử, tôi có việc muốn thỉnh giáo, nếu tôi muốn trồng một cây đào trong sân thì trồng ở vị trí nào là tốt nhất?” Trần Vũ Lâu cười: “Cây đào tịch tà, tính thuộc hướng Đông Nam.

Thực ra mà nói, cây đào trồng ở bất cứ đâu trong sân cũng được, miễn không phải chỗ trũng đọng nước và có ánh nắng là được.

Nhưng theo ý của cậu, cây đào này chắc chẳng phải đào thường, lại có công dụng đặc biệt.

Nếu đã là Phát Khâu Thiên Quan, làm nghề đổ đấu phát khâu mạc kim, tự nhiên phải có thứ tịch tà trấn hung.

Cổ pháp nói rằng, cành đào hướng Đông Nam có hiệu quả tịch tà tốt nhất, trồng thì đương nhiên cũng ở hướng Đông Nam.

Đông Nam là Đỗ Môn cung Tốn, thuộc Mộc, tuy là tiểu hung nhưng đào mộc tự có hiệu quả chuyển Đỗ thành Khai, phương vị này cũng lợi cho cây đào sinh trưởng.” Tiêu Dao chắp tay với Trần Vũ Lâu: “Lão gia tử quả nhiên uyên bác.” Tiêu Dao sau đó nhìn về góc

Đông Nam tứ hợp viện, đúng hướng đó có một khoảng đất trống, sát cạnh phòng của Trần lão gia tử.

Ánh sáng và thông gió đều tốt, địa thế không trũng, không sợ đọng nước.

Trước đây khi sân thuộc về Tạ lão gia tử, chỗ này vốn là một mảnh vườn rau nhỏ, đất đã được xới kỹ.

Chỉ là sau khi nhượng lại cho Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, hai vị Mạc Kim Giáo Úy này lấy đâu ra nhàn tình nhã trí mà trồng rau, nên nó bỏ hoang.

May mà cũng không có cỏ dại, chỉ có mấy loại cỏ dại thấp bé và rau tề, bồ công anh.

"Diêu Tử à, lão phu thấy cậu định trồng cây, ta dạy cho cậu một trận pháp nhỏ, dùng để trồng cây là hợp nhất." Trần lão gia tử rõ ràng đang vui chuyện, cộng thêm việc ăn không ngồi rồi ở chỗ Tiêu Dao lâu ngày sinh ra chút áy náy, nên lần này cũng đại phương một phen, bắt đầu chỉ điểm cho anh.

"Trận pháp?" Tiêu Dao ngẩn người.

Về trận pháp anh thực sự chưa từng tiếp xúc.

Nhưng Tiêu Dao cũng biết, Trần Vũ Lâu là thủ lĩnh Tá Lĩnh, mạch Tá Lĩnh Lực Sĩ thuở ban đầu có liên quan mật thiết đến lục lâm và quân đội.

Để chỉ huy một đám đông đi phá mộ thì tự nhiên phải dính dáng đến bày binh bố trận.

Đồng thời đối với cơ quan trận pháp, Tá Lĩnh Lực Sĩ là phái giỏi nhất trong bốn phái Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Đã giỏi phá trận thì bày trận đương nhiên cũng giỏi.

Trần Vũ Lâu lão gia tử chủ động đề nghị dạy trận pháp, Tiêu Dao đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội này.

Trần Vũ Lâu mượn hơi rượu, nốc một ngụm Nhị Oa Đầu, ăn hạt lạc, quăng luôn quy củ mạch Tá Lĩnh Lực Sĩ ra sau đầu.

Trận pháp Trần Vũ Lâu dạy cho Tiêu Dao gọi là Tam Xuân Hóa Vũ Trận.

Trận pháp này không phải dùng để nhốt người hay có uy lực lớn gì, nó hơi khác so với những gì Tiêu Dao hình dung về trận pháp.

Theo lời Trần Vũ Lâu, Tam Xuân Hóa Vũ Trận là trận pháp ngưng tụ địa khí và sinh cơ của xung quanh.

Rất trực quan, trận pháp này có thể tăng cường độ ẩm vào những ngày xuân.

Hiển nhiên trận pháp này là do người phương Bắc phát minh...

Nếu ở phương Nam, vào mùa mưa dầm tháng Ba, động một tí là mười mấy ngày không thấy mặt trời, mưa phùn liên miên, tự nhiên chẳng cần dùng đến Tam Xuân Hóa Vũ Trận.

Chỉ những nơi mà mưa xuân quý như dầu như kinh thành mới cần đến.

Cách bày trận khá phức tạp, phải chọn đúng phương vị.

Điểm này đối với Tiêu Dao không khó, có Ô Kim Lạc Tinh Bàn trong tay, chỉ cần Trần Vũ Lâu nói rõ vị trí trận pháp cần là anh có thể tìm ra ngay.

Tiếp đó là bước chân vũ bộ và đá bày trận.

Vũ bộ cụ thể có động tác "tam bộ cửu tích" (ba bước chín dấu), tiên xuất chân trái, sau đó chân phải bước qua trước chân trái, rồi chân trái bước lên khép cùng chân phải, đó là bước thứ nhất.

Sau đó chân phải bước ra, rồi chân trái bước lên trước chân phải, rồi chân phải khép cùng chân trái, đó là bước thứ hai.

Bước thứ ba giống bước thứ nhất.

Trong quá trình đi ba bước, lộ trình hơi có hình vòng cung, đi hết ba bước vừa vặn thành một vòng tròn, độ dài một trượng sáu thước, tổng cộng chín dấu chân.

Bộ pháp thì không khó, chỉ là đi một vòng sao cho vừa khít thành hình tròn thì cần khống chế sải chân, cần phải luyện tập một chút.

Tiêu Dao đâu có đợi được, lập tức diễn luyện ngay trong sân.

Sau khi đi vài vòng, Tiêu Dao đã có thể khống chế sải chân cực kỳ thuần thục, đi xong vũ bộ là vừa khít một hình tròn.

Chương 311

Không chỉ vậy, Tiêu Dao cảm nhận rất rõ ràng, ngay khoảnh khắc hoàn thành vũ bộ, một luồng sức mạnh kỳ diệu trào dâng quanh người.

Luồng sức mạnh này đến từ trời đất, tràn đầy sinh cơ tươi mới.

Ngay cả Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ trên người anh cũng cảm nhận được luồng sức mạnh đó.

Sau khi luyện xong vũ bộ, Trần Vũ Lâu lập tức dạy Tiêu Dao thủ pháp đặt đá trận.

Đặt đá trận phải hoàn thành ngay trong lúc đi vũ bộ, tại một vị trí cố định, số bước cố định, đặt đá trận vào đúng chỗ đó.

Số bước và vị trí có khẩu quyết tương ứng, nếu không biết khẩu quyết thì sẽ không hiểu ở bước nào phải đặt viên đá nào vào vị trí nào, trận pháp sẽ không thể hoàn thành.

Bước cuối cùng, vũ bộ và đá trận đều xong xuôi, liền lập trận nhãn.

Vị trí trận nhãn được xác định ngay từ đầu, sau khi trận pháp bày xong sẽ có một bước lập trận nhãn.

Lập xong trận nhãn thì trận pháp mới chính thức vận hành.

Các trận pháp khác nhau có cách lập trận nhãn hoàn toàn khác nhau, sai biệt rất lớn.

Đây cũng là nội dung quan trọng nhất trong truyền thừa trận pháp sư đồ, thậm chí các lưu phái khác nhau khi bày trận đều có cách lập trận nhãn khác nhau, trận pháp sau khi vận hành cũng có những khác biệt tinh vi.

Dĩ nhiên, trận pháp có phát huy tác dụng hay không còn tùy người sử dụng, nếu dùng tốt có thể tạo nên hiệu quả kinh người, người bình thường không hề biết đến, ngay cả người trong giang hồ cũng chẳng rõ ràng.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử tuy đã đi qua không ít cổ mộ nhưng cũng không rõ trận pháp rốt cuộc có tác dụng lớn đến mức nào.

Trận pháp thiên biến vạn hóa, chủng loại phồn đa.

Nói một cách nghiêm túc, Huyền Hồn Thang mà bọn Tiêu Dao gặp trong Long Lĩnh Mê Quật cũng là một loại trận pháp.

Nhưng hiển nhiên, thuật phá trận và bố trận của mạch Tá Lĩnh truyền lại còn hệ thống, phức tạp và hiệu quả hơn nhiều.

Tiêu Dao học được Tam Xuân Hóa Vũ Trận từ lão gia tử Trần Vũ Lâu, chỉ trong một buổi tối ngắn ngủi đã luyện tập khá thông thạo, ngay cả cách lập trận nhãn Trần Vũ Lâu cũng nhân lúc men rượu mà truyền hết cho hắn.

"Tiếc quá, trong tay chúng ta không có trận thạch phù hợp, nếu tìm được trận thạch, uy lực của Tam Xuân Hóa Vũ Trận ít nhất có thể tăng lên gấp mấy lần." Trần Vũ Lâu không khỏi luyến tiếc nói.

Tiêu Dao lập tức hỏi thăm.

Trần Vũ Lâu biết gì nói nấy, liền giải thích một lượt về trận thạch.

Trong việc bố trận, ngoài bộ pháp thì dược liệu dùng để bố trận cũng cực kỳ quan trọng.

Lựa chọn trận thạch phải căn cứ vào Ngũ hành tương sinh tương khắc mà chọn các loại dược liệu khác nhau.

Một khi chọn sai dược liệu, kết quả sẽ là sự bội công bán, thậm

chí làm trận pháp mất hiệu lực.

Nếu dùng trận thạch cực phẩm thì uy lực trận pháp sẽ tăng lên gấp bội.

Trận thạch thông thường không ngoài các loại đá, ngọc, khoáng thạch, kim loại, gỗ... thậm chí xương cốt, răng động vật hay vật phẩm nhân tạo như giấy, gốm sứ, lưu ly cũng được, có thể nói là bao la vạn tượng.

Lựa chọn trận thạch là một môn học vấn lớn.

Cụ thể với Tam Xuân Hóa Vũ Trận, vì cần tụ long sinh khí nên dùng dược liệu bằng gỗ hoặc chất liệu như ngọc bích màu xanh là thích hợp nhất.

Vấn đề lớn nhất của việc dùng gỗ bố trận là dễ mục nát, phải thay mới định kỳ, loại dược liệu có thể dùng là lõi gỗ Quỳnh Lý vốn hỗ trợ cho gỗ đào.

Thứ này muốn tìm thật không dễ dàng.

Nhưng loại còn lại là ngọc bích màu xanh thì trong tay Tiêu Dao có rất nhiều.

Ít nhất trong không gian hệ thống hắn có thể chọn ra bốn năm mươi khối ngọc xanh lớn nhỏ.

Theo lời Trần Vũ Lâu, Tam Xuân Hóa Vũ Trận chỉ cần mười hai viên trận thạch là đủ, nếu là ngọc bích thì không cần lớn, chỉ cần cỡ quả trứng cút là hoàn toàn đủ dùng.

Như vậy, Tiêu Dao chỉ cần chọn mười hai khối ngọc bích loại thường là được.

Nhìn Tiêu Dao đi vũ bộ (bộ pháp của trận) trong sân ra dáng ra hình, Trần Vũ Lâu không khỏi cảm thán: "Nếu năm đó lão phu có thiên

phú như Diêu Tử, chắc chắn đã học hết trận pháp của cả chín nhánh và bốn mạch lục lâm thuộc Tá Lĩnh rồi." Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nãy giờ vẫn đứng xem Tiêu Dao học trận pháp, có điều cả hai chỉ coi hành động của hai người già trẻ này là trò đùa sau khi say rượu nên không để tâm.

Nhưng lời của Trần Vũ Lâu lại khiến Hồ Bái Nhất hứng thú.

"Lão gia tử, trận pháp bốn mạch lục lâm gồm những gì?" Trần Vũ Lâu hiển nhiên đã say ngà ngà, gã nhai thêm hạt lạc, lắc đầu quầy quậy: "Mạch Tá Lĩnh vốn bắt nguồn từ quân Lục Lâm.

Trong hảo hán Lục Lâm có không ít kỳ nhân dị sĩ, có những người giỏi về trận pháp cơ quan." "Năm đó hảo hán Lục Lâm chia làm bốn chi: Hạ Giang binh, Tân Thị binh, Bình Lâm binh và Thung Lăng binh.

Trận pháp cũng chia làm bốn mạch: Hạ Giang trận, Tân Thị trận, Bình Lâm trận, Thung Lăng trận, mỗi mạch có hai mươi trận pháp.

Cộng thêm một trận pháp đặc biệt nữa, tổng cộng là chín chín tám mươi mốt trận." Vương Bàn Tử hớp một ngụm bia, bật cười thành tiếng: "Lão gia tử lại chém gió rồi, trận pháp gì mà huyền bí thế, tám phần là lừa người, còn lôi cả hảo hán Lục Lâm vào." "Vô tri, thật là vô tri!

Bàn Tử, cậu có biết ban đầu hảo hán Lục Lâm tụ tập đông đảo, cuối cùng người phục hưng Hán thất là ai không?" Trần Vũ Lâu hỏi.

"Lão gia tử làm khó tôi rồi, cả triều Hán tôi chỉ biết mỗi Lưu Bang với Hán Vũ Đế.

À, còn Lưu Bị - Lưu hoàng thúc nữa đúng không?" Vương Bàn Tử hỏi Hồ Bái Nhất.

Hồ Bái Nhất không nhịn được cười: "Tôi lạy cái vẻ mặt vô học mà còn lì lợm của ông.

Người phục hưng Hán thất là Quang Vũ Đế Lưu Tú.” Trần Vũ Lâu gật đầu: “Tiểu Hồ có văn hóa đấy.

Nghe nói Quang Vũ Đế Lưu Tú học hết trận pháp của bốn mạch lục lâm, trong trận Côn Dương cực kỳ quan trọng, khi lâm vào nguy cơ, ngài đã thi triển trận pháp thứ tám mươi mốt, cũng là trận pháp duy nhất không thuộc về bốn mạch kia, gọi là Lạc Tinh Trận.” “Đêm đó có thiên thạch từ trên trời rơi xuống, đè chết đại tướng đối phương, binh sĩ bị đè chết đè thương không đếm xuể, trận Côn Dương đại thắng.” Tiêu Dao sững người: “Đại vẫn thạch thuật?

Chẳng phải đó là câu chuyện triệu hoán thiên thạch của ‘Vị diện chi tử’ sao?

Không lẽ lại là công lao của trận pháp?” “Xạo!

Quá xạo rồi!

Trần lão gia tử, tôi cũng phục lão rồi, đứng ở cổng công viên bói toán, sờ tay sờ xương cho mấy cô gái nhỏ còn được, chứ đừng có lừa bọn tôi như mù thế này.

Tôi thấy lão uống nhiều Nhị Oa Đầu quá rồi, còn Lạc Tinh Trận nữa chứ...” Vương Bàn Tử hiển nhiên không tin, lập tức rót đầy chén Nhị Oa Đầu cho Trần Vũ Lâu.

“Tiếc thay, lão phu tư chất ngu độn, mạch Tá Lĩnh lực sĩ vốn nắm giữ trận pháp bốn mạch Lục Lâm không trọn vẹn, thời kỳ đỉnh cao chỉ có bảy mươi hai trận, sau này thất truyền dần, đến đời tôi chỉ còn lại ba mươi sáu trận, hổ thẹn, thật hổ thẹn.” Trần Vũ Lâu nói xong, uống cạn chén Nhị Oa Đầu.

“Chẳng biết sau khi tôi trăm tuổi, Tá Lĩnh lực sĩ có bị tuyệt tích hay không, ba mươi sáu trận này cũng sẽ thất truyền triệt để.” Hồ Bái Nhất nghe vậy liền động lòng: “Trần lão gia tử, vừa nãy ngài nói Diêu

Tử có thiên phú học trận pháp, hay là ngài đừng giấu nghề nữa, đem bản lĩnh của mạch Tá Lĩnh lực sĩ truyền hết cho Diêu Tử đi." Vương Bàn Tử nghe thấy liền hùa theo: "Đúng đấy Trần lão gia tử, bất kể mấy chiêu đó có hiệu quả hay không, cứ truyền lại vẫn tốt hơn là để nó thất truyền." Trần Vũ Lâu trầm ngâm một lúc, cuối cùng khó khăn mở lời, tuy là nói với Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nhưng thực chất là cho Tiêu Dao nghe: "Bản thân Diêu Tử là Phát Khâu Thiên Quan, trong bốn đại lưu phái của nghề đổ đấu hạ mộ thì đây là chính thống nhất.

Thực ra Phát Khâu Thiên Quan có ấn trong tay, không giống như Tá Lĩnh lực sĩ chúng tôi, chỉ là lũ đạo tặc giang hồ, không lên nổi mặt bàn." Tiêu Dao nghe vậy lập tức dừng bước.

"Trần lão gia tử, ngài nói vậy là sai rồi.

Chương 312

Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, bốn mạch mỗi mạch đều có truyền thừa riêng, không cần thiết phải phân cao thấp.

Nếu thật sự so bì, Tá Lĩnh lực sĩ từng là khôi thủ trong giới, năm đó trên Bình Sơn, mười vạn hảo hán tề tụ, tôn ai làm đầu?

Chẳng lẽ lại là Phát Khâu Thiên Quan sao?" Trần Vũ Lâu nghe xong liền ha ha đại tiếu.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều cảm thấy mơ hồ như lạc vào sương mù.

"Khá lắm tiểu tử, cậu có nguyện ý học bản lĩnh của mạch Tá Lĩnh lực sĩ chúng tôi không?" Trần Vũ Lâu trầm giọng nói.

Gương mặt Tiêu Dao lộ ra nụ cười thuần khiết: "Cháu vốn là người rất ham học hỏi, chắc chắn là nguyện ý rồi.

Ngài yên tâm, mạch Tá Lĩnh ở chỗ cháu tuyệt đối sẽ không bị đứt đoạn." Trần Vũ Lâu vừa cười vừa gật đầu: "Tốt, tốt lắm.

Cậu là Thiên quan đeo ấn, lão phu dù có tự cao đến đâu cũng không dám nhận làm đồ đệ, nhưng từ nay về sau, truyền thừa của Phát Khâu và Tá Lĩnh đều đặt lên vai cậu rồi." Tiêu Dao trịnh trọng gật đầu, vái Trần Vũ Lâu một lạy.

"Ngoài ra lão phu còn một điều kiện." Trần Vũ Lâu vuốt râu nói.

"Lão gia tử ngài cứ việc nói." "Ừm, cái khoản tiền thuê phòng này..." Tiêu Dao đen mặt: "Lão gia tử, ngài cứ yên tâm mà ở đi, chúng ta tuy không có danh nghĩa sư đồ nhưng đã có thực chất sư đồ, ngài cứ an tâm ở đây dưỡng già là được." "Được được, vậy ngày mai lão phu sẽ chép hết ba mươi sáu trận pháp của Tá Lĩnh lực sĩ truyền cho

cậu.

Ngoài ra lão phu vẫn còn vài món đồ tốt.” Trần Vũ Lâu nói xong liền đứng dậy, chỉ là bước chân hơi lảo đảo.

Tiêu Dao thấy vậy vội vàng tiến tới đỡ lấy ông.

Trần Vũ Lâu lảo đảo đi vào phòng, từ trong căn phòng tối om lôi ra một cái bọc đưa cho Tiêu Dao.

“Nếu sau này cậu là truyền nhân của Tá Lĩnh lực sĩ thì những thứ này cũng giao cho cậu luôn.” Tiêu Dao vươn tay tiếp lấy, lập tức âm thanh hệ thống vang lên.

“Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Quật Tử Phàn Sơn Giáp, hấp thu 1000 điểm khí vận.” “Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Tiểu Thần Phong, hấp thu 500 điểm khí vận.” “Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Đạo Môn Khôi Tinh Lệnh, hấp thu 1000 điểm khí vận.” Tiêu Dao càng nghe càng kinh hãi, Trần Vũ Lâu nhân lúc say rượu đã đem toàn bộ gia tài của mạch Tá Lĩnh lực sĩ ra rồi.

Đúng là uống rượu vào là hỏng việc mà.

Chẳng biết sáng mai tỉnh rượu ông lão có hối hận không.

Nhưng Tiêu Dao chẳng quan tâm, tóm lại việc dưỡng già cho Trần Hạt Tử hắn lo chắc rồi, còn truyền thừa Tá Lĩnh hắn cũng nhận luôn.

Tiêu Dao lập tức bắt đầu xem xét mấy món đồ.

Nổi tiếng nhất trong đó dĩ nhiên là món trang bị hộ thân của Trần Vũ Lâu – Tiểu Thần Phong.

Tiểu Thần Phong là một con dao găm dài hơn một thước, còn chưa tới tầm đoản kiếm.

Thân kiếm tám cạnh, bề mặt có những hoa văn độc đáo do kỹ thuật rèn xếp lớp tạo nên.

Chuôi dao dẹt, làm bằng gỗ mun, bên trên dán da cá và quấn một lớp dây tơ mảnh.

Lưỡi đao lóe hàn quang, nhìn qua đã biết không phải vật phàm.

Trong thuộc tính hệ thống cung cấp, ngoài việc tăng 100% độ sắc bén, nó còn đi kèm năng lực trấn tà.

Vật phẩm tiếp theo gọi là Quật Tử Phàn Sơn Giáp.

Nó được làm từ da trâu rừng, nối lại bằng các đường khâu, ở mặt trong khuỷu tay, cổ tay, cổ chân và đầu gối đều có nhiều móc câu nhỏ li ti, bình thường nằm gọn trong rãnh giáp, cơ quan được đặt ở sau thắt lưng.

Khi dùng chỉ cần kéo sợi dây phía sau, trăm chiếc móc câu sẽ lập tức bung ra khỏi giáp.

Cái gọi là "Bách tử câu", "bách" chỉ số lượng nhiều, "tử" chỉ sự nhỏ bé, trong khí giới đạo mộ thường có những công cụ có cấu tạo này.

Trong Phàn Sơn Quật Tử Giáp giấu toàn những móc câu bằng thép tinh luyện vừa nhỏ vừa bền chắc.

Bộ giáp này hiển nhiên là cổ vật, đã có niên đại lâu đời, nhưng được bảo quản rất tốt, có thể thấy đã lâu không được sử dụng.

Vấn đề duy nhất là Phàn Sơn Quật Tử Giáp hơi nặng một chút vì bên trong giấu các móc câu thép, mặc lên người sẽ hơi ảnh hưởng đến sự linh hoạt.

Dĩ nhiên đó là đối với người thường.

Còn đối với Tiêu Dao, hay thậm chí là Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương thì không thành vấn đề.

Tô Doanh có huyết mạch Na Già tự nhiên cũng hoàn toàn không

sao.

Ngoài những công dụng bề nổi, bộ giáp này còn có chức năng phòng hộ cực mạnh.

Trong mộ nó cũng có khả năng tịch tà nhất định, không kém gì Tiểu Thần Phong.

Điều khiến Tiêu Dao hứng thú là theo lời hệ thống, bộ Phàn Sơn Quật Tử Giáp này là một trong "Tam Đinh Tứ Giáp" của thế giới đạo mộ.

Tam Đinh Tứ Giáp là những thần vật cực kỳ thực dụng.

Nổi tiếng nhất là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, nhưng đứng đầu Tứ Giáp lại không phải là vật phẩm, không phải áo giáp mặc trên người mà là một loại động vật nuôi dưỡng.

Ngoại hình giống như tê tê, nhưng là dị chủng trong loài này, có thể dễ dàng đào xuyên núi, kình lực mạnh mẽ, là dị vật trên đời.

Hơn hai ngàn năm trước đã có kẻ trộm mộ thuần phục được loài này, cho chúng ăn các loại dược liệu tinh túy để chi trước phát triển vượt bậc, qua thời gian dài nuôi dưỡng có thể dùng làm lợi khí đào mộ.

Cổ mộ thời xưa đa số là kiểu đắp đất hình nấm, dù bên trong không có địa cung minh điện thì nội bộ đa phần cũng là quách gỗ, dùng từng tầng gỗ dựng thành hình thế Hoàng Tràng Đề Thấu, hoàn toàn dùng gạch mộ không nhiều, cũng hiếm có đại hình sơn lăng lấy núi làm mộ, nên lớp đất nện của mộ phần bình thường không ngăn nổi móng vuốt của Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp.

Chỉ là loại dị thú này hiện giờ chắc đã thất truyền.

Còn có một loại giáp gọi là Phân Sơn Tử Mẫu Giáp, cũng gọi là Phân Sơn Quật Tử Giáp, tương tự như Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp,

cũng là một loại động vật nuôi dưỡng.

Điểm khác biệt ở chỗ Phân Sơn Tử Mẫu Giáp gồm hai con một lớn một nhỏ, đồng thời có xích sắt xuyên qua huyệt vị của dị thú để có thể khống chế riêng biệt.

Loại giáp còn lại trong Tứ Giáp gọi là Xà Lân Kinh Lăng Giáp.

Loại này giống với Quật Tử Phàn Sơn Giáp, là một loại áo giáp mặc trên người chứ không phải dị thú.

Tiếc là Xà Lân Kinh Lăng Giáp rốt cuộc trông thế nào, có công dụng gì thì hệ thống không nêu rõ.

Tiêu Dao dựa vào cái tên có thể đoán được, vảy rắn giúp việc đi xuống hầm mộ trơn tru hơn, vừa bảo vệ cơ thể vừa giữ ấm.

Còn hai chữ "Kinh Lăng" thì không rõ tác dụng.

Về Tam Đinh, một trong số đó là Thất Tinh Trấn Hồn Đinh.

Hai loại còn lại ngay cả hệ thống cũng không nhắc tới.

Còn vật phẩm thứ ba Trần Vũ Lâu giao cho Tiêu Dao là Đạo Môn Khôi Tinh Lệnh thì vô cùng kỳ quái.

Theo chỉ dẫn của hệ thống, thứ này thậm chí không thuộc về mạch Tá Lĩnh lực sĩ, mà là lệnh bài của Đạo Môn – một trong Ngoại Bát Môn.

Chương 313

Ngoại Bát Môn có nguồn gốc lâu đời.

Nói một cách nghiêm túc, bốn lưu phái đạo mộ Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh đều là người trong Đạo Môn.

Tổ sư gia của Đạo Môn không phải là người khác mà chính là Không Không Nhi, người được giới môn nhân cung phụng nhiều nhất, cho nên còn gọi là Không Không Môn, đứng đầu Tứ Thượng Môn của Ngoại Bát Môn.

Vấn đề là bốn lưu phái trong giới đạo mộ có độ nhận diện đối với Đạo Môn không cao.

Mạc Kim và Phát Khâu thì không cần nói, đều bắt nguồn từ cuối thời Hán, là ngành nghề được triều đình chính thức sắc phong.

Tá Lĩnh lực sĩ nguồn gốc từ Lục Lâm, làm phản cướp của là công việc chính, đối với mấy trò trộm gà bắt chó thì nhìn không lọt mắt.

Đạo sĩ Bàn Sơn còn triệt để hơn, họ vốn là ngoại hộ, gốc rễ không thuộc về tộc Hoa Hạ.

Nhưng Đạo Môn Khôi Tinh Lệnh lại có hiệu lực đặc biệt, trong tay Tá Lĩnh lực sĩ, nó có thể hiệu lệnh quần hùng Lục Lâm.

Tiêu Dao không nhịn được cười khổ, thứ này đúng là một món nợ đời.

Đã là thời đại nào rồi, hảo hán Lục Lâm chắc đã bị nắm đấm thép của giai cấp vô sản đập nát rồi chứ, công nhân nông dân làm chủ, ai dám không phục?

Nhưng ngoài ý nghĩa tượng trưng, một số thuộc tính đi kèm trên Khôi Tinh Lệnh khiến Tiêu Dao cảm thấy khá thú vị.

Khôi Tinh Lệnh có chút giống với Phát Khâu Thiên Quan Ấn, cũng đi kèm thuộc tính tăng cường Mẫn tiệp và Tinh thần.

Nhưng Khôi Tinh Lệnh thiên về một bên hơn, chủ yếu gia tăng Mẫn tiệp, Tinh thần chỉ tăng khoảng 300 điểm, nhưng Mẫn tiệp tăng tới khoảng 700 điểm.

Thảo nào năm xưa khinh công của Trần Vũ Lâu lại phi phàm như vậy, hiển nhiên là có Khôi Tinh Lệnh cộng thêm một phần.

Ngoài hai thuộc tính tăng cường này, trên Khôi Tinh Lệnh còn một cái nữa là tăng khí chất lãnh đạo cho người mang.

Hử?

Quỷ gì thế này?

Tự mang "Vương bá chi khí" à?

Kiểu thi triển điều kiện là phải "rung mình một cái" (hổ khu nhất chấn) đó hả?

Những thuộc tính tương tự trước đây Tiêu Dao cũng từng thấy qua, chỉ là tăng uy áp sát khí mà thôi.

Tóm lại mấy thứ này đều huyền bí khó lường, nhìn bên ngoài không thấy, cũng khó giải thích.

Tiêu Dao phân tích, có lẽ thuộc tính này sẽ phát huy tác dụng lớn khi kết giao với các hảo hán Lục Lâm.

Ngoài ra, Khôi Tinh Lệnh còn có hai kỹ năng.

Cả hai đều liên quan đến việc đổ đấu đạo mộ.

Một cái gọi là "Văn Thổ Biện Mộ" (Ngửi đất phân biệt mộ), có thể qua việc ngửi mùi vị trong đất cát để phân biệt xem bên dưới có mộ táng hay không.

Thậm chí thông qua mùi đất trên bề mặt có thể phân biệt được mộ táng bên dưới thuộc thời đại nào, quy mô ra sao, có lượng lớn đồ bồi táng hay không.

Mùi của các loại đồ bồi táng khác nhau cũng có sự khác biệt, vàng bạc, thanh đồng, gốm sứ, ngọc thạch đều có mùi vị riêng.

Kỹ năng còn lại gọi là "Quan Nê Thức Táng" (Nhìn đất nhận biết mộ).

Văn Thổ thì dùng mũi, còn Quan Nê Thức Táng thì dùng mắt.

Quan sát màu sắc và chất đất bề mặt cũng như dưới lòng đất để phán đoán phạm vi, địa điểm, độ nông sâu của mộ táng.

Cộng thêm thần thông Thiên Nhãn Thông đặc hữu của Tiêu Dao, kỹ năng Quan Nê Thức Táng sẽ được tăng cường, càng dễ dàng nhìn ra thông tin về mộ táng.

Cả hai kỹ năng đều là lợi khí khi đi đổ đấu.

Chẳng trách Trần Vũ Lâu có thể trở thành thủ lĩnh quần đạo, thực sự là có bản lĩnh trong người.

Tiêu Dao cất kỹ đồ đạc, lão gia tử Trần Vũ Lâu đã say khướt, bắt đầu buồn ngủ.

Tiêu Dao cõng Trần Vũ Lâu về phòng, đặt ông lên giường và đắp chăn cẩn thận.

Gió thu dần lạnh, Tiêu Dao ngồi lại một lúc trong phòng lão gia tử.

Căn phòng rất sạch sẽ, chỉ có vài đồ dùng hằng ngày đơn giản, còn có lá cờ "Ma Y Thần Phiên" mà lão dùng khi đi bói toán.

Nhìn Trần Vũ Lâu đang ngủ say sưa, Tiêu Dao nói khẽ một câu: "Sư phụ, ngài cứ yên tâm, sau này đi đâu làm gì cháu sẽ bảo đảm ngài có những ngày tháng còn lại cơm no áo ấm, ba bữa có rượu thịt, bốn

mùa có áo mới.” Nói xong, Tiêu Dao chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Trên giường, khóe miệng lão gia tử Trần Vũ Lâu bỗng nhiên hơi nhếch lên, để lộ một nụ cười mỉm.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Dao bắt đầu bận rộn ở góc đông nam của tứ hợp viện.

Tam Xuân Hóa Vũ Trận đã học xong, việc bố trận Tiêu Dao cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Sau khi dọn dẹp xong một mảnh đất bằng phẳng, Tiêu Dao lập tức bắt tay vào làm.

Mười hai viên trận thạch nhanh chóng được bố trí vào đúng vị trí chính xác.

Sau khi tất cả đã xong xuôi, Tiêu Dao đào một cái hố rộng khoảng bốn thước ở trung tâm Tam Xuân Hóa Vũ Trận.

Vị trí này thuộc phạm vi trận nhãn, việc Tiêu Dao làm lúc này không phải là lập trận nhãn mà là đào một cái hố đất hình tròn.

Sau đó, hắn dùng vôi trắng chia hố đất thành năm phần: bốn hướng Đông Tây Nam Bắc mỗi hướng một phần, và một phần ở trung tâm.

Tiếp đó, Tiêu Dao bắt đầu lôi đất cát từ trong không gian hệ thống ra.

Hắn đã chuẩn bị sẵn đất ngũ sắc.

Phương Nam là đất đỏ (xích thổ), phương Đông là đất xanh (thanh nhưỡng), phương Bắc là đất đen (hắc thổ), phương Tây là cát trắng (bạch sa), trung tâm là đất vàng (hoàng thổ).

Trong đó đất xanh phương Đông, đất đen phương Bắc và đất vàng trung tâm đều dễ tìm.

Tiêu Dao đã nhờ người thu thập xong từ sớm.

Đất đỏ phương Nam thì lấy được ở gần thung lũng Trùng Cốc ở Điền Nam, cát trắng phương Tây lấy được tại Phượng Hoàng Thần Cung trên núi Côn Luân.

Tiêu Dao đã tốn không ít công sức để gom đủ đất ngũ sắc, lại còn bố trí Tam Xuân Hóa Vũ Trận, dĩ nhiên không phải chỉ để trồng hoa cỏ đơn giản, mà là vì hạt đào thu được trong mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc.

Hạt đào đó Tiêu Dao lấy ra từ tay của Hiến Vương.

Hiến Vương giỏi về yêu thuật và đẳng thuật, luôn theo đuổi sự trường sinh, mà truyền thuyết về tiên đào cũng liên quan mật thiết đến trường sinh.

Chương 314

Đồng thời vào thời cổ đại, các truyền thuyết về cây đào thực sự không đếm xuể, dù là đào trượng của Khoa Phụ hay cây đào khổng lồ trên cổng minh giới do Thần Đồ và Uất Lũy canh giữ, đều cho thấy gỗ đào mang nhiều tính thần thánh.

Hạt đào này vẫn còn sống, có sức sống, Tiêu Dao có thể cảm nhận lờ mờ khi cầm nó trên tay.

Nhưng rốt cuộc nó ra sao thì chỉ có thể trồng xuống mới biết được.

Trước đó Tiêu Dao thậm chí từng định trồng cây đào trong không gian hệ thống, dù sao thứ này cũng quý báu, chỉ có trồng trong đó mới an toàn nhất.

Nhưng Tiêu Dao nhanh chóng phát hiện ra việc này không khả thi.

Hạt giống thực vật để trong không gian hệ thống thì được, thực vật sống để trong đó cũng không bị mục nát hay khô héo, có thể giữ nguyên trạng.

Nhưng thực vật không có cách nào sinh trưởng trong không gian hệ thống.

Còn về động vật, trừ các loại trứng động vật có thể bảo tồn ra, các thể sống khác hoàn toàn không thể đưa vào không gian hệ thống.

Dĩ nhiên, nếu biến thành thịt thì có thể giữ tươi mãi mãi.

Nghĩ đi nghĩ lại, dĩ nhiên trồng trong sân là an toàn nhất.

Chỉ có điều hiện tại đã vào thu, không phải thời điểm tốt nhất để trồng cây đào.

Tiêu Dao bố trí trận pháp, sau khi chuẩn bị xong đất ngũ sắc thì dùng hạt đào làm trận nhãn, đặt giữa lớp đất ngũ sắc.

Từ nay đến mùa xuân năm sau, hắn sẽ để hạt đào hấp thu đầy đủ địa khí cũng như sinh cơ hội tụ từ Tam Xuân Hóa Vũ Trận.

Tuy Tiêu Dao cảm nhận được sức sống trên hạt đào, nhưng dù sao thứ này đã nằm trong tay Hiến Vương hàng ngàn năm, các chất hữu cơ bình thường đều đã mục nát chỉ còn lại tro bụi, giữ được nguyên vẹn đã là không tệ rồi.

Phải đặt vào trong trận nhãn của trận pháp mới có thể đảm bảo mùa xuân năm sau cây đào có thể đâm chồi nảy lộc.

Vạn nhất từ dưới đất mọc lên một cây tiên đào, kết ra những quả tiên đào ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ thì thật là chấn động.

Tiêu Dao cẩn thận đặt hạt đào vào hố đất nhỏ đã đào sẵn, lấp đất vàng lên.

Sau khi lập xong trận nhãn, Tiêu Dao thở phào nhẹ nhõm.

Giờ chỉ còn chờ đến mùa xuân năm sau thôi.

Việc bố trí đất ngũ sắc và trận pháp, đặt hạt đào đã ngốn của Tiêu Dao gần hết một buổi sáng, đến khi xong xuôi thì đã là giữa trưa.

Sau khi Tiêu Dao ăn chút gì đó, hắn nghe thấy tiếng cổng vang lên.

Cổng mở ra, người bước vào là Tô Doanh.

Tiêu Dao có chút ngạc nhiên.

Sau khi trở về từ Phượng Hoàng Thần Cung ở núi Côn Luân, Tô Doanh từng có một cuộc nói chuyện dài với Tiêu Dao.

Trong lần đó, Tô Doanh đã nói cô không phải là thuộc hạ hay người làm thuê của Minh Thúc, mà là nhận lời ủy thác của trưởng bối trong gia tộc, đặc biệt đi theo bảo vệ sự an toàn cho Minh Thúc.

Tô Doanh cũng không phải người Hương Cảng mà là Hoa kiều ở Nam Dương, tổ tông sớm đã xuống Nam Dương bôn ba rồi định cư ở Tân Thành.

Ông nội của Tô Doanh những năm đầu chạy tàu ở Nam Dương đã quen biết Minh Thúc.

Khi đó ông nội cô đang tìm kiếm bảo vật trong một ngôi miếu thần của thổ dân cổ đại trên một hòn đảo nhỏ, lúc quay về thì gặp bão, tàu gặp nạn, may mắn được Minh Thúc đi ngang qua cứu mạng.

Minh Thúc tuy trong bụng toàn mưu hèn kế bẩn nhưng phải thừa nhận là vận may thật sự không tệ.

Những năm chạy tàu ở Nam Dương không những kết giao được không ít bạn bè mà còn cứu được nhiều người, tích được nhiều nhân tình.

Bỉ Đắc Hoàng là một người, sau khi được Minh Thúc cứu đã trung thành đi theo bên cạnh.

Ông nội của Tô Doanh là một người khác.

Sau lần đó, ông nội Tô Doanh rửa tay gác kiếm, không chạy tàu ở Nam Dương nữa, dựa vào bảo vật lấy được từ hòn đảo vô danh kia mà gầy dựng được gia nghiệp to lớn, định cư ở Tân Thành và trở thành hào thân có tiếng ở địa phương.

Tô gia có truyền thống về một số bản lĩnh đặc biệt, nghe nói tiên tổ xa hơn có thể truy ngược về đại tướng Tô Định Phương thời Đường, người đã dẫn hai trăm kỵ binh tập kích Âm Sơn, phá tan lều trướng của Hiệt Lợi khả hãn, sau này còn chinh phạt Tây Đột Quyết, bình định Thông Lĩnh, diệt Bách Tế, phạt Cao Câu Ly.

Thanh Đại Việt Long Tước Đao trong tay Tô Doanh tương truyền là của tổ tiên để lại, chỉ là không rõ có phải chính là binh khí của Tô

Định Phương hay không.

Từ sát khí trên thanh đao có thể thấy đây tuyệt đối là một hung khí thực sự bước ra từ sa trường.

Tô Doanh từ nhỏ đã học được một thân bản lĩnh từ ông nội, sau này Minh Thúc tìm đến ông nội cô, xin lão gia tử phái một người trong nhà đi theo bảo vệ.

Cũng chính vì thế mà Tô Doanh mới quen biết Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và mọi người.

Sau khi trở về từ Phượng Hoàng Thần Cung, Tô Doanh cũng biết lời nguyền trên cánh tay có thể khiến mình mất mạng.

Sau khi bàn bạc với gia đình, cô định quay về Malaysia.

Một là để kiểm tra sức khỏe tại bệnh viện địa phương, hai là để báo cáo tình hình với gia đình.

Ngày cả nhóm quay về kinh thành, Tô Doanh đã đáp máy bay xuống Hương Cảng rồi từ đó chuyển cơ về Tân Thành.

Tiêu Dao vốn tưởng cô ít nhất cũng phải mất một tháng mới quay lại, không ngờ mới chỉ vài ngày ngắn ngủi đã lại thấy cô xuất hiện trước cửa tứ hợp viện.

Nhìn Tô Doanh đang mỉm cười rạng rỡ, tim Tiêu Dao bỗng lỡ một nhịp.

“Cô về rồi à?” “Sao thế?

Diêu gia không hoan nghênh tôi à?” Tô Doanh hỏi.

Tiêu Dao chưa kịp trả lời thì Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đã nhảy ra: “Hoan nghênh chứ, hoan nghênh quá đi chứ, Diêu Tử mà dám không hoan nghênh là tôi giúp cô đánh cậu ấy một trận.” Tiêu Dao mời Tô Doanh vào sân.

Lúc này đang giữa trưa, dư uy của cái nắng cuối thu vẫn còn, thời tiết hơi oi bức.

Tô Doanh trước đó cũng chưa ăn cơm, Vương Bàn Tử liền bưng cái bàn bát tiên ra đặt dưới giàn nho, sau đó lại lấy quả dưa hấu ngâm dưới nước giếng mang ra bổ.

Mấy người vừa ăn dưa vừa trò chuyện.

"Lần này tôi về Tân Thành đã bàn bạc với ông nội.

Ông cũng đã thấy rồi." Tô Doanh chậm rãi nói: "Ý của ông là, hình vẽ trên cánh tay tôi và lời nguyền này cũng là một cái duyên, muốn tôi giải quyết nó ở đại lục.

Đằng nào cánh tay trái của tôi cũng có một lời nguyền giống hệt anh, nên tôi định đi theo anh, anh phải chịu trách nhiệm đấy." Khóe miệng Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười.

"Vừa hay mọi người đều ở đây, tôi cũng muốn nhân cơ hội này bàn bạc một việc." Tiêu Dao nghiêm túc nói.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tô Doanh đều gật đầu.

Chương 315

“Tôi biết Dương tham mưu trưởng luôn không muốn lão Hồ hạ mộ nữa, Bàn Gia chắc cũng vì vụ Côn Luân Thần Cung mà tạm thời chưa muốn đi tiếp.

Tôi có thể hiểu được.” “Cũng nhân dịp này mọi người cứ suy nghĩ kỹ về tương lai.

Lời nguyền Phượng Hoàng Đảm đã được giải trừ nên không cần vội.” “Nhưng tôi nói trước, tôi chắc chắn sẽ tiếp tục hạ mộ.

Bất kể lý do gì, lời nguyền trên cánh tay tôi và Tô Doanh đều từ cổ mộ mà ra, muốn giải trừ thì chỉ có thể lần theo manh mối mà tìm trong cổ mộ.” “Trước đây tôi nghe Minh Thúc nhắc đến chuyện mộ Cáp Mật Vương và Tiểu Hà công chúa.

Quyển kinh thư bằng vàng trong mộ Cáp Mật Vương rất quan trọng với tôi, tôi định liên thủ với Minh Thúc để tìm nó.” Tiêu Dao nói xong liền nhìn Tô Doanh: “Cô cũng đi với tôi nhé.” Tô Doanh gật đầu: “Lần này tôi quay lại, lý do lớn nhất chính là để đi cùng anh... hạ mộ.” Hồ Bái Nhất cau mày.

Đúng là khi Tuyết Lỵ Dương về Mỹ, anh đã hứa với cô là sẽ không hạ mộ nữa.

Thậm chí Hồ Bái Nhất còn nói nếu Tuyết Lỵ Dương yêu cầu quyết liệt thì anh sẽ rửa tay gác kiếm.

Nếu anh gác kiếm, với tính cách mãng xà của Vương Bàn Tử, Hồ Bái Nhất không yên tâm, chắc chắn sẽ kéo gã cùng rút khỏi giang hồ.

Bản lĩnh của Tiêu Dao thì Hồ Bái Nhất tự nhiên rõ nhất, dù gặp phải tình cảnh quỷ dị thế nào cũng có thể nhẹ nhàng đối phó.

Cộng thêm Tô Doanh tỉ mỉ, bình tĩnh, cũng là một trợ thủ đắc lực.

"Được rồi, cậu muốn hạ mộ thì tôi cũng ủng hộ.

Nếu cần vật tư gì, phía tôi có thể chuẩn bị trước." Vương Bàn Tử gật đầu: "Cơ mà Diêu Tử này, chú còn trẻ, hợp tác với lão cáo già Minh Thúc thì không được lơ là đâu nhé, mọi chuyện phải bàn bạc trước cho kỹ, hạ mộ thì được nhưng chia chác đồ đạc bên trong phải rõ ràng rành mạch." Tiêu Dao gật đầu cười: "Cái đó là đương nhiên.

Minh Thúc phá sản rồi, lần này đi chắc chắn trang bị là do tôi cung cấp, lão chỉ cung cấp thông tin thôi, nếu không dắt lão theo thì lão cáo già chắc chắn không dễ dàng đưa manh mối cho tôi đâu." "Nhưng nếu tìm được đồ thì chia chác thế nào không phải do lão quyết định." Hồ Bái Nhất và mọi người đã có kinh nghiệm đi Tinh Tuyệt cổ thành, họ biết mộ Cáp Mật Vương và địa điểm mộ Tiểu Hà công chúa đều nằm trên sa mạc Gobi, cần những vật tư và chuẩn bị gì Hồ Bái Nhất rất rõ.

Tiêu Dao quyết định để lại một khoản tiền, nhờ Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha giúp chuẩn bị vật tư.

Còn Tiêu Dao và Tô Doanh thì trực chỉ hướng tứ hợp viện của Minh Thúc.

Đến nơi, Minh Thúc thấy Tiêu Dao và Tô Doanh thì giật nảy mình, vẻ mặt đầy khổ sở: "Diêu Tử à, trong nhà tôi thực sự không còn món gì đáng giá nữa đâu.

Tìm thế nào cũng không ra nữa đâu." Tiêu Dao cười cười: "Minh Thúc, có câu tục ngữ nói rất hay: 'Còn bạc là còn gỡ, không đánh không biết vận may cao', bây giờ tuy chú đã phá sản nhưng vẫn còn một tia hy vọng, không muốn thử một phen sao?" Minh Thúc nghe vậy mắt sáng rực lên.

"Ý cậu là đi một chuyến Tây Bắc?

Mộ Cáp Mật Vương và mộ Tiểu Hà công chúa?" Tiêu Dao gật gật đầu: "Tôi và Tô Doanh đều đi.

Hồ Bái Nhất ý đã quyết, chắc chắn không đi nữa." Sau chuyến đi Côn Luân Thần Cung, Minh Thúc còn lạ gì nữa, Tiêu Dao – một Phát Khâu Thiên Quan chính tông này bản lĩnh lớn hơn nhiều, mạnh hơn cả hai Mạc Kim giáo úy Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cộng lại.

"Được, tốt quá rồi, chỉ cần có cậu thì tuyệt đối không vấn đề gì, thêm cả Tô Doanh nữa thì càng thêm chắc chắn." Minh Thúc hưng phấn xoa tay liên tục.

Gương mặt Tiêu Dao lộ ra nụ cười thuần khiết: "Đã như vậy thì chúng ta thống nhất thế này, một tuần nghỉ ngơi và chuẩn bị vật tư, bảy ngày sau lập tức xuất phát." "Được được, tất cả nghe theo sắp xếp của cậu." Minh Thúc lập tức đồng ý, sợ Tiêu Dao đổi ý.

"Minh Thúc, giờ chúng ta đã xác định hợp tác thì chú cũng nên nói chi tiết tình báo về mộ Cáp Mật Vương và mộ Tiểu Hà công chúa đi chứ?" Tiêu Dao hỏi ngay: "Nó liên quan đến thành ý hợp tác của tôi đấy." Minh Thúc lúc này chỉ sợ Tiêu Dao không chịu đi cùng.

Trong mắt ông ta, Tiêu Dao là hy vọng cuối cùng để lật ngược thế cờ.

"Không vấn đề gì.

Nhưng chuyện về mộ Cáp Mật Vương và Tiểu Hà công chúa thì phải kể từ đầu." Hóa ra thông tin về hai ngôi mộ này là do Minh Thúc có được từ vài năm trước khi làm ăn với các bảo tàng nước ngoài.

Khi đó có một bảo tàng ở Bắc Âu có quan hệ giao dịch với Minh Thúc.

Minh Thúc cung cấp cho họ một xác chết được cho là của vương hậu đời cuối quốc gia cổ Da Bà Đề ở Đông Nam Á, một xác ướp ẩm

rất hiếm thấy và được bảo quản khá tốt.

Dĩ nhiên, Minh Thúc nói thật với Tiêu Dao rằng cái xác đó căn bản không phải vương hậu Da Bà Đề, thậm chí còn không cùng thời đại, nhưng đúng là xác được đào lên từ cổ mộ phát hiện ở vùng Tam Phật Tề thuộc Đông Nam Á.

Minh Thúc còn đặc biệt phối thêm phục trang thời Da Bà Đề, lừa được người của bảo tàng một vố đau, họ không những trả giá cao mà còn mời Minh Thúc sang tham quan bảo tàng.

Việc tốt như vậy Minh Thúc đời nào bỏ qua.

Bảo tàng đó nằm ở Bắc Âu, Minh Thúc sang đó tham quan mục đích cũng là để tiếp xúc với nhiều nhà sưu tập tư nhân hơn.

Nhưng điều Minh Thúc không ngờ là trong lúc tham quan, ông ta tình cờ phát hiện một cuốn nhật ký và một số cổ vật liên quan đến An Lạc tại đó.

Thấy cổ vật của dân tộc mình ở xứ người, Minh Thúc dĩ nhiên rất hứng thú.

Hỏi ra mới biết đầu thế kỷ này có một nhà thám hiểm người địa phương đã để lại nhật ký sau chuyến thám hiểm An Lạc mang về.

Khi nhà thám hiểm qua đời, gia đình đã quyên góp toàn bộ cổ vật liên quan cho bảo tàng.

Trong đó có một cuốn nhật ký dày cộp.

Minh Thúc không biết tiếng Thụy Điển nên đã nhờ nhân viên bảo tàng mới biết bên trong ghi chép lại trải nghiệm thám hiểm nhiều năm của vị đó ở khu vực Tây Bắc.

Vị thám hiểm gia này tên là Bergman, vào nước ta từ đầu thế kỷ trước, đã sống ở Tây Bắc suốt tám năm trời.

Trong di vật quyên góp có cả một số thẻ tre thời Hán, Minh Thúc vốn có tiếp xúc với các loại thẻ tre sách cổ nên nhận ra một số chữ bên trên, ghi chép lại hồ sơ đồn trú biên phòng của một nơi gọi là Cư Diên Hải thuộc vùng Tây Bắc.

Trong đó có một số văn thư ghi chép kiến văn của lính canh địa phương.

Cùng lúc đó, thông qua phiên dịch tại chỗ, Minh Thúc biết trong du ký của Bergman có ghi chép về mộ vua cổ quốc Y Ngô Lư.

Minh Thúc lúc đó đã nảy ra ý đồ nên đã xin chụp lại bản sao cuốn du ký.

Sau đó Minh Thúc lại bỏ ra không ít tiền thuê người Hoa chuyên môn dịch lại.

Tiêu Dao cũng phải thừa nhận Minh Thúc làm gian thương thì đúng là đạt chuẩn, khứu giác đối với tài bảo đúng là không phải người thường bì kịp.

Nội dung cuốn du ký của Bergman sau khi dịch xong khiến Minh Thúc kinh ngạc vô cùng.

Hóa ra những di tích và cổ vật Bergman phát hiện ở Tây Bắc năm xưa vô cùng phong phú, khiến Minh Thúc chấn động mạnh.

Bergman đã tìm thấy tàn tích và mộ táng của cổ quốc La Bố Trác Nhĩ trong truyền thuyết ở tận cùng sa mạc Gobi.

Bergman ghi lại trong du ký rằng đã phát hiện một lượng lớn quan tài có hình chế kỳ lạ trong mộ táng La Bố Trác Nhĩ, "nhiều vô số kể", và có cả những xác ướp được bảo quản hoàn hảo và đẹp đẽ nhất thế giới.

Vì gần mộ táng có một nhánh sông của sông Khổng Tước, con sông nhỏ này chưa có tên nên Bergman gọi xác ướp đó là Tiểu Hà

công chúa.

Chỉ có điều đoàn người Bergman đã gặp phải chuyện vô cùng đáng sợ tại di tích La Bố Trác Nhĩ, cuối cùng cả đội thám hiểm mười mấy người chỉ có ba người sống sót trở về.

Về những nguy hiểm đã trải qua, trong du ký Bergman ghi chép không rõ ràng, chỉ dùng những lời lẽ mơ hồ như miêu tả về ma quỷ.

Đồng thời vì Bergman bị lạc đường ở di tích La Bố Trác Nhĩ, lang thang trên sa mạc Gobi suốt mấy ngày, trong cái rủi có cái may thế nào mà lại phát hiện ra nơi tọa lạc mộ vua cổ quốc Y Ngô Lư.

Trước khi tiến vào sa mạc Gobi, Bergman đã thông qua truyền thuyết địa phương và một số tư liệu ghi chép trong thẻ tre thời Hán mà biết rằng trong mộ vua Y Ngô Lư có một lượng lớn trân bảo.

Chương 316

Trong đó có quyển kinh thư bằng vàng nghe nói có thể giúp con người nhìn thấu tiền kiếp vị lai.

Tiếc thay, tuy Bergman phát hiện ra mộ vua Y Ngô Lư nhưng vì lúc đó chỉ còn ba người sống sót, lại cạn kiệt lương thực nên căn bản không còn sức lực để khai quật.

Bergman đã làm những dấu hiệu đặc biệt trên mộ vua Y Ngô Lư, vẽ lại bản đồ, sau đó dẫn người ra khỏi sa mạc.

Nhưng rồi thế nào đó mà Bergman không bao giờ còn cơ hội thâm nhập vào sa mạc Gobi nữa, dĩ nhiên cũng không có cơ hội khai quật mộ vua Y Ngô Lư.

Vương quốc Y Ngô Lư là cách gọi một vương quốc cổ ở vùng Cáp Mật.

Vua Y Ngô Lư chính là Cáp Mật Vương.

Nhưng đây không phải chỉ là gia tộc Cáp Mật Vương thời Thanh, mà là vua của một quốc gia trong Tây Vực ba mươi sáu nước thời Hán Đường, chẳng qua Bergman ghi chép theo danh xưng địa phương là Cáp Mật Vương mà thôi.

Tiêu Dao nghe xong liền biết chuyện này đáng tin.

Vì vùng Tây Vực đúng là có rất nhiều quốc gia cổ, do điều kiện khí hậu đặc thù nên các di tích được bảo quản rất tốt, thậm chí mộ táng và thi thể cổ đại cũng không bị mục nát.

Khả năng xuất hiện cổ mộ ở vùng đó là rất lớn.

Tinh Tuyệt cổ thành mà Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất từng đi cũng là một trong Tây Vực ba mươi sáu nước.

Giờ có du ký và bản đồ của Bergman, chuyến đi tìm mộ Cáp Mật Vương lần này có phần chắc chắn.

Lúc đầu Tiêu Dao tưởng Minh Thúc lôi cả Tiểu Hà công chúa ra là định đi Tây Bắc một công đôi việc, tiện thể kiếm chác chút đỉnh cho việc buôn bán xác chết của lão.

Giờ xem ra không hẳn như vậy.

Theo miêu tả vừa rồi của Minh Thúc, Bergman phát hiện ra xác ướp Tiểu Hà công chúa trước, sau khi tìm thấy di tích La Bố Trác Nhĩ thì gặp tai nạn khủng khiếp thương vong thảm trọng, rồi mới vô tình phát hiện ra mộ Cáp Mật Vương.

Cho nên vật tham chiếu cũng như bản đồ vẽ lại đều bắt đầu từ di tích La Bố Trác Nhĩ.

Chỉ có tìm thấy di tích La Bố Trác Nhĩ trước thì mới có thể lần theo lộ trình của Bergman năm xưa để tìm mộ Cáp Mật Vương.

Điều duy nhất khiến Tiêu Dao hơi lo lắng là vụ tai nạn khiến đội thám hiểm của Bergman suýt nữa bị xóa sổ hoàn toàn.

Tiêu Dao luôn có cảm giác Minh Thúc đang che giấu điều gì đó về vụ tai nạn này.

Khi nhắc đến ghi chép của Bergman, Minh Thúc cứ ấp úng không rõ lời.

Tiêu Dao không tin lắm lời Minh Thúc, một người thám hiểm như Bergman không thể nào đối với trải nghiệm kinh hoàng suýt mất mạng đó lại chỉ ghi chép mơ hồ vài câu về ma quỷ là xong.

"Minh Thúc, nếu chú còn giấu giếm thì chuyến đi Tây Bắc này tôi cũng không đi nữa.

Chú biết đấy, ở những nơi như vậy chỉ cần tôi chuẩn bị không chu

đáo một chút thôi là có khả năng mất mạng như chơi.” Tiêu Dao nói.

Minh Thúc nghe Tiêu Dao nói vậy, mồ hôi trên trán bắt đầu chảy ròng ròng.

“Đừng đừng, chuyện này tại tôi, tôi cũng nghĩ Bergman là người nước ngoài, chắc nhát gan nên gặp chuyện là đoán mò linh tinh.” Minh Thúc cuống quýt giải thích.

Tiêu Dao căn bản không tin.

Những nhà thám hiểm nước ngoài như Bergman vào đầu thế kỷ trước dám một thân một mình dấn thân vào nội địa một quốc gia hoàn toàn xa lạ đang đầy rẫy chiến loạn, thám hiểm trong điều kiện môi trường cực kỳ khắc nghiệt, mục đích có thể không thuần khiết nhưng không thể bảo người ta nhát gan được.

Người ta gan lớn lắm đấy.

Minh Thúc vội vàng giải thích.

“Tôi đoán chắc Bergman là một tín đồ ngoan đạo, nên đã gọi cảnh tượng nhìn thấy ở mộ Tiểu Hà khi đó là ‘Hoàng Ma Quỷ’ (Quỷ Cát Vàng).” Minh Thúc kể lại cảnh tượng kinh hoàng ghi trong du ký của Bergman về mộ Tiểu Hà.

Khi đó đội thám hiểm sau khi phát hiện mộ Tiểu Hà đã hạ trại tại một nơi gần đó gọi là hồ Nhĩ Đóa.

Sau khi Bergman phát hiện ra Tiểu Hà công chúa, ngay hôm đó lão đã định vận chuyển xác cô cùng đồ tùy táng ra ngoài.

Nhưng khi nảy ra ý định đó thì trời đã muộn, chỉ có thể chờ đến sáng sớm hôm sau mới xuất hành.

Kết quả là vào lúc chập choạng tối, trên hồ Nhĩ Đóa đột nhiên nổi lên một trận gió lớn kỳ lạ.

Bão cát trên sa mạc Gobi tuy đáng sợ nhưng không phải là chuyện hiếm thấy, ngược lại đội thám hiểm lăn lộn nhiều năm ở Tây Bắc đã có thừa kinh nghiệm đối phó với bão cát.

Nhưng trận bão cát lần này dường như có chút khác thường.

Cả bầu trời mặt đất đều chuyển sang màu vàng đen, trong bão cát xuất hiện hình bóng của "Hoàng Ma Quỷ".

Mười mấy người trong đội thám hiểm đều mất mạng dưới tay "Hoàng Ma Quỷ", biến thành xác khô.

Chỉ có Bergman cùng hai người khác trốn dưới lớp cát cạnh bụng lạc đà mới thoát được một kiếp.

"Hoàng Ma Quỷ" tàn phá suốt đêm, theo lời Bergman thì nó còn truy sát những người may mắn trốn thoát.

Lúc đó cùng trốn với Bergman thực ra là bốn người, nhưng có một người không chịu nổi áp lực tâm lý quá lớn đã bò ra từ dưới cát rồi bỏ chạy, kết quả cũng biến thành xác khô.

Sáng sớm hôm sau, nhóm Bergman vội vàng rời đi.

Vì nhu yếu phẩm cơ bản đã tổn thất hết, lạc đà cũng chết sạch, nhóm Bergman tưởng cũng chết chắc rồi, không ngờ hai ngày sau lại đến được một nơi gọi là suối Oản Tử.

Sau khi bổ sung nước ở suối Oản Tử, họ lại phát hiện ra mộ Cáp Mật Vương ở gần đó, làm dấu xong mới đi sâu vào sa mạc Gobi mênh mông.

Ba người Bergman bị lạc đường, cuối cùng gặp được thương đội địa phương mới may mắn thoát chết.

Đoạn ghi chép này Minh Thúc nhớ rất rõ vì miêu tả về "Hoàng Ma Quỷ" cũng khá chi tiết.

Đó là những bóng hình khổng lồ xuất hiện trong trận bão cát vàng đen, không biết là vật gì hay quỷ thần, cao tới mười mấy mét, hoàn toàn không sợ cát vàng.

Chỉ cần tiếp cận và bao vây lấy người, sau khi nó đi qua, người đó chỉ còn lại một cái xác khô đét.

Tiêu Dao và Tô Doanh nghe mà cảm thấy mông lung.

Có lẽ vì lúc đó trời đã gần tối, ánh sáng lờ mờ, cộng thêm thời tiết bão cát vốn dĩ âm u vô cùng nên Bergman cũng không nhìn rõ "Hoàng Ma Quỷ" rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng Tiêu Dao có thể khẳng định, đội thám hiểm của Bergman khi đó chắc chắn có mang theo súng đạn.

Trong thời đại hỏa tiễn bay loạn, phỉ tặc hoành hành như vậy, lại ở vùng sa mạc Gobi hẻo lánh, một đội thám hiểm mười mấy người nếu không có chút hỏa lực mà dám nghênh ngang xông vào Gobi thì trong mắt phỉ tặc chẳng khác nào bầy cừu béo chờ bị xẻ thịt.

Cái gọi là "Hoàng Ma Quỷ" này chắc chắn không phải thứ đơn thuần dựa vào súng đạn là có thể đánh bại.

Nhưng Tiêu Dao cũng không quá lo lắng.

Tiến vào địa hình sa mạc hay Gobi, khó khăn lớn nhất thực ra là nguồn nước và thực phẩm.

Chương 317

Lượng nước và thực phẩm con người có thể mang theo suy cho cùng cũng có hạn, một khi bị lạc hướng giữa sa mạc Gobi hoang vu thì dĩ nhiên dễ bị chết khát.

Nhưng rủi ro này đối với Tiêu Dao gần như không tồn tại.

Tiêu Dao có thể tích trữ hàng tấn nước trong không gian hệ thống, uống mấy tháng cũng đủ, các loại thực phẩm và nhiên liệu dĩ nhiên cũng không thành vấn đề.

Về những nguy hiểm khác, Tiêu Dao cũng chẳng sợ.

Đối với Tiêu Dao, vấn đề lớn nhất là không thông thuộc địa bàn.

Tây Bắc rộng lớn, Tinh Tuyệt cổ thành và Cô Mặc cổ thành mà bọn Hồ Bái Nhất từng đi hoàn toàn không cùng một nơi với Cổ thành Y Ngô Lư và Cổ thành La Bố Trác Nhĩ sắp tới, cách nhau hàng ngàn dặm.

Muốn tìm một người dẫn đường thông thuộc địa phương là một việc cực kỳ khó khăn.

Chỉ dựa vào một cuốn du ký ghi chép từ bảy tám mươi năm trước trong tay Minh Thúc, một tấm bản đồ vẽ tay và một vài tấm ảnh đen trắng cũ kỹ mờ căm mà muốn tìm vị trí chính xác là cực kỳ gian nan.

Phong tục văn hóa vùng Tây vực khác xa so với mười tám tỉnh vùng nội địa.

Cổ mộ thời xưa tuy cũng giảng cứu phong thủy địa thế nhưng tất nhiên không hoàn toàn giống với phong thủy học nội địa.

Dù là thuật Phân kim định huyệt của Hồ Bái Nhất hay thuật Lạc tinh điểm huyệt của Tiêu Dao thì trên sa mạc Gobi đều khó lòng thi

triển.

Điều duy nhất đáng mừng là Tiêu Dao có thuật Ất Tị Quan Tinh và Lạc Tinh Điểm Huyệt hộ thân nên cũng không lo bị lạc hướng.

Tóm lại khó khăn lớn nhất lần này là người dẫn đường bản địa.

Muốn khai quật cổ mộ, chỉ dựa vào ba người Tiêu Dao, Tô Doanh và Minh Thúc là không đủ, nhất định phải kéo theo một đội ngũ mới được.

Tiêu Dao suy nghĩ rồi quyết định cứ chuẩn bị đồ đạc trước, đến nơi rồi tính sau.

Vì lần này liên quan đến cấp bậc mộ táng không hề thấp nên đồ đạc cần chuẩn bị trên đường đi cũng không ít.

Bọn Hồ Bái Nhất dù sao cũng đã có kinh nghiệm thám hiểm Tây Bắc một lần, biết cần chuẩn bị những gì nên việc mua sắm vật tư giao hết cho Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử.

Tiêu Dao đặc biệt dặn dò Hồ Bái Nhất khi mua trang bị hãy mua nhiều hơn một chút.

Thời buổi này ở những huyện trấn nhỏ vùng nội địa Tây Bắc chẳng mua được thứ gì đâu.

Đến nơi rồi Tiêu Dao chắc chắn sẽ phải tìm người thuê người, cũng sẽ cần đến trang bị.

Trước khi rời khỏi chỗ Minh Thúc, Tiêu Dao đặc biệt bảo lão đưa cho một bản sao cuốn du ký của Bergman cùng ảnh chụp và bản đồ.

Minh Thúc gật đầu đồng ý.

Nhưng Tiêu Dao cũng biết phần quan trọng nhất là bản đồ thì lão gian thương chắc chắn sẽ giữ lại một chiêu.

Nhưng hắn cũng chẳng sao, Tiêu Dao cũng không sợ Minh Thúc

giở trò, rời xa Tiêu Dao và Tô Doanh thì một mình Minh Thúc trên sa mạc Gobi muốn tìm mộ Cáp Mật Vương cơ bản là chuyện bất khả thi.

Tiêu Dao sau đó cùng Tô Doanh đi ra phố đồ cổ tìm Đại Kim Nha.

Trở về từ Phượng Hoàng Thần Cung núi Côn Luân cũng đã mấy ngày rồi, Tiêu Dao cũng muốn biết hiện tại Đại Kim Nha bán đá quý ra sao.

Khi Tiêu Dao tìm thấy Đại Kim Nha trên phố đồ cổ, gã vừa mới xong một vụ mua bán, thấy Tiêu Dao liền tươi cười rạng rỡ chạy tới.

"Diêu Tử, lần này phát tài to rồi!" Tiêu Dao nghe vậy vội hỏi chuyện là thế nào.

Đại Kim Nha mặt mày hớn hở.

"Diêu gia không biết đâu, lô hổ phách, mật lạp, san hô, trân châu của cậu màu sắc đẹp đến mức nào, được săn đón kinh khủng luôn.

Trừ trân châu màu sắc hơi kém một chút, còn lại đều gây chấn động, có những chủ tiệm bên Lưu Ly Xưởng còn đặc biệt chạy sang phố đồ cổ này tìm nguồn hàng đấy." Tiêu Dao biết bên Lưu Ly Xưởng toàn là những thương gia bán ngọc thạch châu báu, có thể coi là nơi tập trung đá quý lớn nhất kinh thành lúc bấy giờ.

Đại Kim Nha không giấu được vẻ đắc ý, vỗ ngực cái bộp: "Không phải tôi nổ chứ trong này cũng có công lao của tôi đấy.

Phố đồ cổ của chúng ta chủ yếu là đồ cổ văn ngoạn, châu báu ngọc khí hơi thiếu, tôi đã đặc biệt chạy sang Lưu Ly Xưởng nằm vùng mấy ngày liền mới mở mang được cục diện đấy." Sau đó Đại Kim Nha báo cáo thu hoạch mấy ngày qua cho Tiêu Dao.

Lô đá quý đó của Tiêu Dao mấy ngày nay bán rải rác đã được vài vạn đồng, số lượng xuất ra chưa nhiều.

Theo lời Đại Kim Nha, nếu bán hết lô đá quý đó thì ít nhất cũng phải thu về được năm sáu mươi vạn.

Tiêu Dao mỉm cười không nói gì, đó chỉ là những viên đá quý loại thường, số còn lại nhiều hơn đều là đá quý khoáng vật, Tiêu Dao định sau khi hấp thu năng lượng xong mới đem bán, xem chừng phải bán được con số hàng triệu.

Trong thời đại mà hộ một vạn đồng (vạn nguyên hộ) có thể làm giàu cả làng thì triệu phú là một danh hiệu thực thụ.

Tiêu Dao nói với Đại Kim Nha rằng sẽ để gã hưởng một thành tiền hoa hồng.

Đại Kim Nha nghe vậy vội xua tay.

"Nhiều quá, nhiều quá rồi.

Tôi chỉ là người bắc cầu tìm người mua thôi, lấy nửa thành là quá đủ rồi.

Lô đá quý này giá trị cao, lấy một thành là những năm sáu ngàn đồng, quá hời cho tôi rồi." Tiêu Dao cười cười: "Tôi lười phải bận tâm việc này, Kim Gia là người tôi tin tưởng được, vả lại bán được giá cao cũng là nhờ công lao của Kim Gia.

Lấy một thành tôi còn thấy mình hơi hẹp hòi đấy, Kim Gia đừng khách khí, sau này tôi còn nhiều món đồ tốt giao cho anh nữa." Đại Kim Nha cười đến mức cái răng vàng suýt rơi ra ngoài.

Ở phố đồ cổ khua môi múa mép, khô cả nước miếng đôi khi một ngày chẳng kiếm nổi vài chục đồng.

Giúp Tiêu Dao bán đá quý đồ cổ mà mới vài ngày đã đút túi năm sáu ngàn, bằng người ta làm ăn chân chính suốt nửa năm.

Tiêu Dao sau này còn có nguồn hàng không dứt, Đại Kim Nha còn

lạ gì nữa, biết mình đã bám được vào chân Thần Tài rồi.

"Diêu gia, cậu đúng là Thần Tài sống mà, chẳng biết hai người Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nghĩ gì nữa, lại không chịu đi theo cậu mà định sang Mỹ.

Thôi bỏ đi, mấy chuyện đau lòng không nhắc tới nữa.

Đúng rồi Diêu gia, gần đây cậu có kế hoạch gì không?

Lần trước nghe nói định đi Tây Bắc à?" Tiêu Dao gật đầu: "Đúng vậy, khoảng vài ngày nữa sẽ xuất phát." Đại Kim Nha cười nói: "Lần này cậu đi Cáp Mật thì hãy lưu ý một chút các khu chợ địa phương.

Tôi có nghe mấy người buôn ngọc đá ở Lưu Ly Xưởng nói, ở vùng đó có những 'người nhặt ngọc' chuyên đi nhặt đá trên sa mạc Gobi về bán, thường xuyên có những món đồ tốt xuất hiện." "Người nhặt ngọc?" Tiêu Dao nhạy bén hỏi lại.

Người nhặt ngọc có thể là một nguồn tình báo quan trọng.

"Đúng vậy, tôi cũng là nhờ lăn lộn giao thiệp nhiều với mấy người buôn châu ngọc bên Lưu Ly Xưởng mới biết được." "Trong nghề châu báu ngọc thạch có người chuyên đi thu mua những viên đá mà những người nhặt ngọc đó nhặt được.

Sa mạc Gobi nhìn thì hoang vu nhưng không giống sa mạc cát, các loại đá đặc biệt nhiều, trong đó có một số được coi là đá quý." "Trong đó có ngọc Kim Ti là đắt giá nhất.

Có người còn nhặt được cả hồng ngọc, lam ngọc xịn, thậm chí có cả ngọc Hòa Điền loại tử liệu." "Chọn lọc kỹ càng chắc chắn sẽ tìm được đá tốt, lúc đó mang về một ít không chừng lại kiếm được một món hời." Tiêu Dao nghe Đại Kim Nha nói một cách hào hứng, nhưng trong lòng lại đang nghĩ đến chuyện khác.

Chương 318

Lần này Tiêu Dao đi sa mạc Gobi tìm mộ Cáp Mật Vương, cái thiếu nhất chính là người dẫn đường và đồng đội.

Vào thời đại đó, đi đến một nơi nội địa hoàn toàn xa lạ mà muốn tìm người dẫn đường không phải chuyện dễ.

Trước đây Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương có giáo sư Trần dẫn đầu, có danh nghĩa chính thức nên mới có thể thuận lợi lên đường.

Tiêu Dao thì không có.

Minh Thúc – một gian thương Hương Cảng cũng chẳng có năng lực lớn đến thế.

Nhưng những người nhặt ngọc lăn lộn trên sa mạc Gobi này có lẽ là người dẫn đường không tồi.

Tiêu Dao tiếp tục trò chuyện với Đại Kim Nha, càng nói càng thấy người nhặt ngọc rất phù hợp.

Thứ nhất, người nhặt ngọc quanh năm lăn lộn trên sa mạc Gobi nên cực kỳ thông thuộc địa hình môi trường ở đó.

Những người không thông thục đều đã bỏ mạng trong Gobi hết rồi...

Ngoài ra người nhặt ngọc hoạt động mạnh nhất vào hai mùa xuân và thu trong năm.

Vào mùa hè ở sa mạc Gobi Cáp Mật, nhiệt độ cao nhất có thể lên tới bốn năm mươi độ, con người căn bản không trụ nổi.

Mùa đông ở Gobi còn nguy hiểm hơn, một trận không khí lạnh hay gió tuyết có thể trực tiếp biến người ta thành cây kem, đối với những

người nhặt ngọc thường xuyên hoạt động mười mấy ngày trên Gobi thì quá nguy hiểm.

Mùa đông băng tuyết bao phủ, muốn nhặt ngọc phải bới tuyết nên hiệu suất rất thấp.

Hiện tại đang là đầu thu, là lúc những người nhặt ngọc hoạt động tích cực nhất, nếu tìm được một đội ngũ nhặt ngọc làm người dẫn đường thì thật sự rất thích hợp.

Tiêu Dao vội hỏi Đại Kim Nha có quen biết người nhặt ngọc nào không.

Đại Kim Nha nghe xong lập tức lắc đầu.

"Nghề châu báu ngọc thạch có giao thoa với nghề đồ cổ nhưng suy cho cùng vẫn khác nhau, tôi cũng chỉ nghe nói có người nhặt ngọc thôi, nếu muốn thu mua đá thật sự thì phải đến Cáp Mật mà tìm." "Tôi tìm người nhặt ngọc không phải để mua đá quý hay ngọc thạch, mấy thứ đó tôi có rồi, không cần phải chuyên môn đi thu mua.

Nhưng người nhặt ngọc có thể làm người dẫn đường cho chuyến đi này của tôi." Đại Kim Nha vỗ đùi cái đét: "Đúng rồi, sao tôi không nghĩ ra nhỉ.

Phong tục ngôn ngữ vùng Cáp Mật khác hẳn với nội địa, muốn tìm người dẫn đường ở đó đúng là khó thật.

Người nhặt ngọc thường là người Sơn Tây, Thiểm Tây, Hà Bắc, Cam Túc chiếm đa số, giao thiệp cũng thuận tiện hơn." Tiêu Dao gật gật đầu.

"Tôi tuy không quen biết người nhặt ngọc nhưng có một người bạn ở Lưu Ly Xưởng có quen đấy, để lát tôi đi hỏi giúp cho, xem có ai giới thiệu được người nhặt ngọc địa phương không.

Chuyện này phải khẩn trương, bây giờ đang là lúc người nhặt

ngọc tiến vào Gobi, để muộn quá họ vào sâu trong đó rồi thì lại phiền phức.” Đại Kim Nha nói xong liền định ra ngoài tìm người bạn kia ngay.

Tiêu Dao và Tô Doanh rời khỏi chỗ Đại Kim Nha, trong người có thêm năm vạn đồng, cộng với tiền tích cóp trước đó đã lên tới con số sáu chữ số.

Ngoài những vật tư nhờ bọn Hồ Bái Nhất mua giúp, Tiêu Dao cũng dự định tự mình đi mua sắm một phần vật tư khác.

Nước, thực phẩm, nhiên liệu là những thứ nhất định phải mua đủ, còn có một số loại dược phẩm cần thiết nữa.

Những thứ này không phức tạp nhưng chủ yếu là số lượng tương đối lớn.

Sau khi Tiêu Dao dành cả một ngày chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, phía Đại Kim Nha cuối cùng cũng có tin tức xác thực.

Đúng là Đại Kim Nha đã tìm được một thương nhân buôn đá quý đầu mục quen biết với những người nhặt ngọc.

Tay buôn đá quý kia đã viết một bức thư giới thiệu, đặc biệt giao cho Tiêu Dao, bảo rằng sau khi đến Cáp Mật, trước tiên hãy tới khách sạn Y Ngô tìm một người tên là Trương Phát Khuê.

Người này là thủ lĩnh nhóm nhặt ngọc ở vùng Y Ngô, dưới trướng có không ít người.

Tiêu Dao tự nhiên nhận lòng tốt của Đại Kim Nha, cất bức thư giới thiệu vào người.

Ngoài ra, trong lúc Tiêu Dao chuẩn bị vật tư, Vương Bàn Tử cũng đặc biệt chạy đi một chuyến, nghe ngóng được một thuộc hạ cũ của cha mình hiện đang ở sư đoàn mười ba của binh đoàn sản xuất kiến thiết, thuộc vùng Cáp Mật.

Nếu có chuyện gì, cũng có thể liên hệ, hiện giờ người đó chắc là một trung đoàn trưởng.

Tất nhiên Vương Bàn Tử chỉ để lại phương thức liên hệ là một số điện thoại.

Tiêu Dao trong lòng hiểu rõ, Vương Bàn Tử để lại số của một vị trung đoàn trưởng, trừ phi gặp tình huống nguy hiểm trọng đại, bằng không thì đừng dễ dàng động dụng.

Mấy ngày trôi qua, vật tư cần thiết cũng đã chuẩn bị xong.

Tiêu Dao cũng chuẩn bị một lượng lớn vật tư bỏ vào không gian hệ thống.

Đồng thời trong mấy ngày này, Tiêu Dao cũng luôn ở trong tứ hợp viện, cùng Tô Doanh và Hồ Bái Nhất nghiên cứu bản in du ký của Bergman mà Minh Thúc đưa cho.

Từ ghi chép trong du ký có thể thấy, việc tìm kiếm di tích nơi Công chúa Tiểu Hà tọa lạc có độ khó rất lớn.

Bergman là người Thụy Điển, lúc thám hiểm vùng Tây Bắc ban đầu, việc ghi chép địa danh và các địa điểm đánh dấu đều không chính xác, chỉ có thể dùng ngôn ngữ để mô tả, một số chỗ thì ghi lại theo phát âm.

Có những nội dung viết bằng tiếng Thụy Điển, sau khi dịch lại sang tiếng Trung lại trải qua một lần biến đổi.

Do đó, hiện tại những ghi chép về địa hình địa thế đều trở nên khá mơ hồ.

Thêm vào đó đã mấy chục năm trôi qua, địa hình địa thế địa phương không chừng cũng đã phát sinh một số thay đổi, có thể tìm được di tích Công chúa Tiểu Hà hay không, cũng cần một phần vận khí lớn.

Hiện tại mấy người tra cứu tài liệu, sau khi phản phục suy tính, chỉ có thể xác định được vài vật tham chiếu.

Một là thôn Ách Hốt Động ngoài Cáp Mật, là điểm xuất phát để đi sâu vào sa mạc Gobi tìm kiếm di tích Công chúa Tiểu Hà.

Hai là Ma Quỷ Thành, Tiêu Dao phân tích cực có khả năng đây là địa mạo Yardang thường thấy ở vùng Gobi Tây Bắc, tương tự như di tích Ác La Hải Thành thấy ở núi Côn Luân, cũng là một loại địa mạo phong thực.

Theo mô tả của Bergman trong sách, Ma Quỷ Thành này càng thêm hùng vĩ tráng lệ, hoàn toàn tự nhiên, không hề có con người sinh sống.

Sống trong Ma Quỷ Thành chỉ có rắn độc và những "oán hồn", "u linh", Tiêu Dao cũng không biết Bergman – một nhà thám hiểm cực kỳ có tinh thần khoa học, mà trong nhật ký du ký toàn ghi những thứ quỷ thần yêu ma như vậy.

Sau khi qua Ma Quỷ Thành là hồ Nhĩ Đóa.

Di tích Công chúa Tiểu Hà, nơi được mệnh danh là có hàng ngàn hàng vạn quan tài chất đống thành quỷ thành Lop Nur, nằm ở giữa hồ Nhĩ Đóa.

Đó cũng là nơi "Quỷ Vàng" xuất hiện.

Quỷ thành Lop Nur nơi Công chúa Tiểu Hà tọa lạc chỉ là một phần.

Muốn tìm mộ vua Cáp Mật, phải men theo con sông không tên gần quỷ thành Lop Nur, tiếp tục đi ngược dòng lên phía thượng nguồn.

Tại nơi con sông không tên biến mất, có thể tìm thấy suối Oản Tử.

Phía sau đó chính là mộ vua Cáp Mật.

Chương 319

Đáng tiếc năm đó Bergman chỉ lộ ra vị trí mộ vua Cáp Mật, còn những ghi chép về kho báu bên trong phần lớn cũng chỉ bắt nguồn từ truyền thuyết của người dân địa phương.

Bergman tuy đã đến mộ vua Cáp Mật, nhưng có tiến vào hay không thì tuyệt nhiên không nhắc tới.

Bút phong vừa chuyển, Bergman được người của thương đội phát hiện và đưa về thành.

Đối với những ghi chép không rõ ràng này, Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất đều có chút lo lắng, nhưng tạm thời cũng không có cách nào, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy.

Sắp tới ngày xuất phát.

Từ kinh thành đến Cáp Mật là một hành trình dài dằng dặc.

May mà có tàu hỏa, tàu hỏa xanh dù chậm nhưng cũng là phương pháp hiệu quả nhất.

Tiêu Dao tạm biệt Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, cùng Tô Doanh và Minh Thúc đạp lên chuyến tàu đi về phía Tây.

Ngồi tàu mất ba ngày ba đêm.

Đặc biệt là đoạn qua Cam Túc, không đi Tây Bắc thì thật không biết Cam Túc dài đến mức nào, tàu hỏa chạy một ngày một đêm mà vẫn chưa ra khỏi tỉnh Cam Túc.

Ba người trố mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, từ những cánh đồng lúa mì vùng bình nguyên Quan Trung Lũng Hữu quen thuộc, dọc đường dần biến thành cát vàng hoang lương vô tận, dãy núi Kỳ Liên xa xăm, dưới ánh tịch dương là những quan thành và phong hỏa đài cổ

lão, thấp thoáng có thể thấy được những ngọn núi tuyết nơi chân trời.

Sau khi đến Cáp Mật, chân Minh Thúc đều có chút bủn rủn, tự xưng là đã ngồi hết tàu hỏa của cả một đời.

Cáp Mật tuy là một thành phố, nhưng sau khi Tiêu Dao xuống ga tàu, phát hiện quy mô cũng chỉ như một huyện thành hơi phồn hoa ở miền Đông.

Xuống tàu hỏa lúc đó là khoảng mười một giờ trưa, ánh mặt trời chói chang chiếu hoa cả mắt, sắc trời xanh ngắt như giả vậy, không khí ven đường khô ráo, khắp nơi tràn ngập hơi thở của cơm thịt cừu.

Tất nhiên là có chút khoa trương, chủ yếu là vì ba người đều đã đói bụng.

Sau khi Minh Thúc nghỉ ngơi một lúc, Tiêu Dao dẫn hai người đến một quán ăn cách ga tàu hơi xa.

Đùi cừu, cơm bốc tay, thịt cừu bốc tay, bánh Tô Du, dưa lưới Cáp Mật, trà sữa mặn vừa bưng lên, Tô Doanh và Minh Thúc đều ngây người.

Tiêu Dao ăn đến vui vẻ vô cùng, nhưng Tô Doanh và Minh Thúc quanh năm lăn lộn ở Nam Dương, tuy là con cái giang hồ, loại cơm canh nào cũng ăn quen, nhưng lượng cơm lớn như vậy thì thật chưa từng thấy.

Tô Doanh vừa nhón một miếng thịt cừu ăn, vừa nhỏ giọng hỏi Tiêu Dao: "Một phần thái mà nhiều thế này, họ có kiếm được tiền không?".

Tiêu Dao lúc này đang gặm cái đùi cừu nướng to bằng hai nắm tay, nghe vậy thì ngẩn ra.

Cô em này cũng quá lương thiện rồi, người ta đã dám bán thì tự nhiên là dám kiếm tiền.

Mấy người ăn uống no say một trận, cuối cùng mang lên cho Tô Doanh một bát sữa chua, mới xoa dịu được khẩu vị bị cơm hộp và "tiểu ăn nổi tiếng" ở ga tàu hành hạ mấy ngày qua.

Sau khi ăn no uống đủ, Tiêu Dao bắt đầu theo địa chỉ Đại Kim Nha đưa để tìm khách sạn Y Ngô.

Thành phố Cáp Mật không lớn, Tiêu Dao nhanh chóng tìm được khách sạn Y Ngô.

Tuy treo bảng khách sạn, nhưng thực tế khá giản dị, giống như một nhà khách được trang hoàng tốt hơn một chút.

Vào những năm đó, chắc hẳn đây cũng là khách sạn khá tốt ở địa phương.

Vừa vào khách sạn, Tiêu Dao phát hiện ở đại sảnh dưới tầng có không ít người đang ngồi.

Đại sảnh không gian chỉ bằng hai ba cái phòng khách thông thường, bày biện mấy cái ghế mây dài và sofa gỗ.

Những người này nhìn không giống người bản địa, nghe giọng thì có người giống Thiểm Tây, có người giống Sơn Tây, có người mang giọng Tây Bắc nồng đậm, chắc là từ phía Tửu Tuyền, Trương Dịch tới.

Tiêu Dao lập tức tỉnh ngộ, những người này cực có khả năng đều là người nhặt ngọc.

Cáp Mật không phải là thành phố du lịch, thời đó người ta cũng không có mấy ai rảnh rỗi và dư tiền để đi du lịch, ra khỏi cửa đều là để mưu sinh.

Ở Cáp Mật mưu sinh thì hoặc là làm thuê trong nông trường, mục trường, hoặc là người nhặt ngọc.

Trong đó, một ông lão nhỏ nhắn tầm năm sáu chục tuổi đã thu hút sự chú ý của Tiêu Dao.

Bởi vì trên người người này mang theo một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Không phải tà khí, mà gần giống với linh khí hơn.

Tiêu Dao đánh giá ông lão từ trên xuống dưới, phát hiện trên người lão không có gì quá đặc biệt, mặc một bộ đồ vải kaki xanh cũ kỹ, dưới chân cũng là đôi giày giải phóng.

Tóc hoa râm, đội một chiếc mũ lưỡi trai, mặt đầy nếp nhăn, bị nắng rám đen kịt, đôi mắt cũng mang theo vẻ đục ngầu.

Khắp người không có chỗ nào nhìn ra vẻ cao nhân.

Cuối cùng, Tiêu Dao nhìn thấy vật treo chính giữa chiếc mũ lưỡi trai của lão.

Bình thường trên mũ lưỡi trai có thể đính một ngôi sao năm cánh, nhưng giữa mũ của ông lão lại là một viên đá to bằng cái cúc áo.

Viên đá đó bề ngoài mang theo chất địa hơi nhám, màu xanh lục thúy.

Ánh mặt trời từ ngoài chiếu vào, đầu ông lão khẽ động, vừa vặn nắng chiếu lên viên đá, màu sắc của nó lập tức biến thành màu xanh lam thẳm.

Tiêu Dao khẽ hít một hơi khí lạnh.

Viên đá đó tuyệt đối là đồ tốt, linh lực Tiêu Dao cảm nhận được lúc nãy chính là truyền ra từ viên đá này.

Ánh mắt của Tiêu Dao nhanh chóng thu hút sự chú ý của ông lão, lão cũng ngoẹo đầu nhìn Tiêu Dao.

Tiêu Dao mỉm cười, không nói gì thêm, đi tới quầy lễ tân làm thủ

tục nhận phòng.

May mà khách sạn Y Ngô vẫn còn phòng, Tiêu Dao lập tức đặt hai phòng, sắp xếp chỗ ở trước.

Đang lúc làm thủ tục, Tiêu Dao nghe thấy trong đám người kia có ai đó gọi ông lão là Trương bả đầu.

Tiêu Dao lập tức động tâm. "Hai người cứ về phòng chỉnh đốn trước đi, tôi có chút việc".

Tiêu Dao bảo Tô Doanh và Minh Thúc về phòng trước.

Suốt dọc đường đi tàu ba ngày, mệt mỏi rã rời, Minh Thúc đã sớm không chịu nổi rồi.

Tô Doanh gật đầu với Tiêu Dao, rồi cũng đi lên phòng trên lầu.

Tiêu Dao xoay người, lập tức đi tới bên cạnh đám người kia.

Tiêu Dao dáng người cao lớn, tầm một mét tám, lại còn trẻ trung, nhìn rất cường tráng, so với đám hán tử kia tuy đều rắn chắc nhưng lại gầy nhỏ hơn.

Chương 320

Đám người thấy Tiêu Dao thì đều có vẻ hơi khẩn trương, mấy người cùng lúc đứng bật dậy.

Nhưng khi họ nhìn về phía Tiêu Dao, đều có một cảm giác kỳ diệu.

Chàng trai trẻ này tuy nhìn cao lớn cường hãn, trông hoàn toàn không cùng đường với họ, nhưng chẳng hiểu sao lại mang đến một cảm giác có thể tin cậy.

Trong mắt mọi người có sự khẩn trương, có sự đề phòng, nhưng lại không có địch ý.

Tiêu Dao cũng chú ý thấy, lập tức nhận ra sát khí và vương bá chi khí đi kèm trên Thiết Lân Thuẫn cùng Khôi Tinh Lệnh đã phát huy tác dụng.

Tiêu Dao mỉm cười, chắp tay với mọi người: "Các vị, làm phiền rồi, tôi vừa nghe thấy có người gọi Trương bả đầu, không biết vị này có phải là lão bả đầu nhóm nhặt ngọc, Trương Phát Khuê không?".

Mọi người nghe lời Tiêu Dao thì trong ánh mắt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, mấy người định lực kém lập tức quay mặt đi nhìn ông lão vẫn đang ngồi trên ghế mây.

Ông lão khẽ ho một tiếng: "Tôi là Trương Phát Khuê, không biết tiểu ca tìm tôi có việc gì?".

Tiêu Dao lập tức báo ra tên của vị thương nhân trang sức ở kinh thành kia, đồng thời từ trong túi lấy ra bức thư giới thiệu đã chuẩn bị sẵn.

Xem ra tình báo của Đại Kim Nha rất đáng tin, những người nhặt

ngọc quả nhiên đều tập trung ở cái khách sạn giống nhà khách này.

Vận khí của mình cũng thật tốt, vừa mới đến Cáp Mật, chưa kịp ổn định đã tìm thấy Trương Phát Khuê.

Trương Phát Khuê bán tín bán nghi nhận lấy bức thư giới thiệu, sau khi xem xong, sắc mặt lập tức thay đổi.

Không còn vẻ lạnh lùng như lúc nãy mà đầy vẻ tươi cười. "Ái chà, hóa ra là bạn của Mai lão bản, thật hạnh ngộ, hạnh ngộ quá.

Lần trước tôi đến kinh thành là nửa năm trước, không ngờ Mai lão bản vẫn còn nhớ đến cái thân già này".

Tiêu Dao cũng cười đưa tay ra bắt, trong lòng thầm nghĩ lão cáo già này, quen biết vị Mai lão bản kia mười mấy năm, sao có thể quên được. "Tôi vừa tới Cáp Mật, nếu Trương bả đầu tiện lợi, tối nay tôi tìm một chỗ chúng ta nói chuyện chi tiết.

Đúng rồi, ông cũng trọ ở đây phải không?".

Trương Phát Khuê cười gật đầu: "Đúng thế, ở đây tôi rành lắm, tối nay để tôi làm chủ, ở ngoài phố có quán bánh mỳ hầm thịt cừu".

Tiêu Dao gật đầu, ghi nhớ vị trí quán ăn, sau đó cáo từ về phòng tắm rửa.

Nhìn theo bóng lưng Tiêu Dao rời đi, sắc mặt Trương Phát Khuê thay đổi thất thường.

Một thanh niên bên cạnh hỏi một câu: "Trương bả đầu, thằng nhóc này lai lịch thế nào?

Hồi nãy tôi thấy bên cạnh nó còn có một cô em xinh đẹp với một ông già".

Trương Phát Khuê trầm mặt: "Thằng này là dân đổ đấu (thổ phu tử), không biết tại sao lại tới đây.

Chẳng lẽ muốn nhắm vào mộ vua Cáp Mật?

Không thể nào, chỗ đó là nơi mất đầu như chơi". "Xem ra tối nay có kịch hay để xem rồi".

Tiêu Dao nhanh chóng về phòng, cậu và Minh Thúc ở chung một phòng.

Khách sạn thời đó không giống bây giờ, có một dãy hành lang lộ thiên, sau đó là một hàng phòng, nhìn hơi giống lớp học hoặc ký túc xá.

Vùng Tây Bắc thiếu nước, cho dù đây là khách sạn số một số hai ở Cáp Mật nhưng vẫn không có nước nóng 24 giờ, chỉ cung cấp theo giờ, thời gian còn lại chỉ có nước lạnh, việc rửa mặt đánh răng bình thường thì tiện hơn ở huyện Cổ Lan nhiều.

Tiêu Dao vận khí tốt, lúc nhận phòng đúng lúc có nước nóng, cộng thêm khách không đông, ba người lần lượt vào phòng tắm nước nóng một trận thoải mái.

Sau khi nghỉ ngơi buổi chiều, thấy sắc trời cũng tầm tầm rồi, Tiêu Dao dẫn Tô Doanh và Minh Thúc xuống lầu.

Nhanh chóng, Tiêu Dao đã tìm được quán bánh mỳ hầm thịt cừu, từ xa đã thấy bọn Trương Phát Khuê đang đợi ở đó.

Ba người lần lượt ngồi xuống.

Tiêu Dao mở cửa kiến sơn: "Trương bả đầu, lần này tôi đặc biệt tìm ông là muốn nhờ ông giúp tôi làm dẫn đường, tìm một địa điểm".

Trương Phát Khuê buổi chiều đã đoán già đoán non nửa ngày cũng không đoán ra Tiêu Dao muốn làm gì, lúc này Tiêu Dao vừa mở lời lão mới hiểu.

Lão lập tức nói: "Trên sa mạc Gobi đến bóng ma cũng chẳng có,

lại không có thôn trấn, ông muốn tìm chỗ nào?".

Tiêu Dao mỉm cười: "Tôi muốn tìm thôn Ách Hốt Động, không biết Trương bả đầu đã nghe qua chưa?".

Khi Tiêu Dao thốt ra ba chữ Ách Hốt Động, có thể cảm nhận rõ ràng lông mày Trương bả đầu khẽ nhíu lại, nhưng biểu cảm của những người xung quanh thì không có gì thay đổi.

Hiển nhiên địa danh này không phải ai cũng biết, nhưng Trương bả đầu này chắc chắn biết chút ít. "Ách Hốt Động?

Đó là một ngôi thôn hẻo lánh, người quanh đây chẳng mấy ai biết.

Chỗ đó cũng chẳng sản xuất nho hay dưa lưới gì, ông đến đó làm gì?".

Mắt Tiêu Dao sáng lên, nếu Trương bả đầu đã biết Ách Hốt Động, vậy thì chuyện còn lại dễ giải quyết rồi.

Nhưng mục đích thực sự của chuyến đi này, Tiêu Dao tự nhiên không thể nói hết ra được. "Tôi đến Ách Hốt Động xong sẽ từ đó xuất phát đi tới Ma Quỷ Thành".

Tiêu Dao có thể cảm nhận được ba chữ Ma Quỷ Thành gây chấn động lớn hơn nhiều đối với những người khác trong đội nhặt ngọc.

Hiển nhiên những người này đều chưa từng đến Ma Quỷ Thành.

Tiêu Dao cũng không ngạc nhiên, vì ở vùng Tây Bắc, Ma Quỷ Thành không chỉ có một tòa.

Nói trắng ra, đó là một loại địa mạo Yardang độc đáo, một kỳ quan địa chất, phân bố ở không ít nơi.

Chỉ là vì tạo hình kỳ lạ, cộng thêm gió thổi qua thường phát ra những âm thanh quái dị nên mới lưu truyền những truyền thuyết về Ma Quỷ Thành.

Tiêu Dao phải nghiêm túc đi theo du ký của Bergman, thuận theo bản đồ đã vẽ, đi con đường cũ thì mới có khả năng tìm thấy con sông không tên gần hồ Nhĩ Đóa, tìm thấy di tích nơi Công chúa Tiểu Hà tọa lạc, từ đó mới có thể tiếp tục tiến lên tìm kiếm mộ vua Cáp Mật đã bị vùi lấp trong sa mạc Gobi mênh mông.

Hiển nhiên những người nhặt ngọc này đều có chút sợ hãi Ma Quỷ Thành, nghe Tiêu Dao nói xong thì ai nấy đều lắc đầu, bắt đầu mồm năm miệng mười khuyên can. "Ông định đi Ma Quỷ Thành ngắm phong cảnh à?

Tôi nói cho ông biết, bên đó chẳng có gì hay ho, toàn là đá kỳ quái thôi".

Chương 321

"Chứ còn gì nữa, nếu không có người quen thuộc đi vào, chỉ cần một đêm gió nổi là chắc chắn lạc đường". "Ở sa mạc Gobi nhặt đá, năm nào chẳng có người lạc đường bên trong, mấy năm nay có mấy người chưa ra được đâu".

Đám người nhặt ngọc nhìn Tô Doanh xinh đẹp bên cạnh Tiêu Dao, sớm đã coi Tiêu Dao là công tử nhà giàu ở thành phố, dắt bạn gái lên sa mạc ngắm cảnh hoàng hôn.

Tiêu Dao mỉm cười cũng không giải thích nhiều. "Yên tâm, nếu làm dẫn đường, tôi sẽ trả thù lao, chắc chắn nhiều hơn tiền đi nhặt đá".

Tiêu Dao nói.

Trước đó Tiêu Dao cũng đã đặc biệt tìm Mai lão bản để tìm hiểu về nghề nhặt ngọc.

Nghề này không chỉ rủi ro cao, đặc biệt vất vả mà thu nhập cũng không cao như người ta tưởng.

Trên sa mạc Gobi có những loại đá đáng giá như ngọc Hòa Điền, Tử Ngọc, hồng ngọc, lam ngọc đều có người nhặt được, những loại đá quý đó sau khi nhặt được đúng là có thể phát một khoản tài lộc nhỏ.

Nhưng bao nhiêu năm, bao nhiêu người, kẻ thực sự nhặt được khối ngọc Hòa Điền lớn là cực hiếm.

Hồng lam bảo thạch thì có người nhặt được thật, nhưng tính bình quân mỗi người chắc phải hai ba năm mới có vận may như thế một lần, giá trị cũng thấp hơn nhiều.

Mục tiêu chủ yếu của người nhặt ngọc là những khối Kim Ti Ngọc, Mặc Ngọc lớn.

Giá trị tuy không cao nhưng có người thu mua, một số người lấy những loại đá này làm nguyên liệu điêu khắc, hoặc dùng làm đá cảnh quan trong sân vườn.

Loại đáng giá hơn một chút là đá Opal (Đản Bạch Thạch), các loại mã não, đó là niềm hy vọng lớn nhất rồi.

Thậm chí người ta ngay cả những loại đá không đáng giá như Phong Lăng Thạch, Lục Nê Thạch cũng nhặt về, chất đống trong sân vườn ở các làng gần Cáp Mật để chờ người mua.

Người nhặt ngọc đi vào mùa xuân và mùa thu, nếu vận khí không quá tệ thì một mùa có thể thu nhập bảy tám trăm tệ.

Trừ đi chi phí ăn uống linh tinh thì còn dư khoảng bốn năm trăm.

So với làm ruộng thì chắc chắn khỏe hơn nhiều, nhưng rủi ro cũng nhiều, toàn là tiền mồ hôi nước mắt.

Tiêu Dao mở miệng báo ra một con số, làm dẫn đường, chỉ cần tìm được chỗ, mỗi địa điểm tìm được sẽ trả cho mỗi người năm trăm tệ, mọi chi phí dọc đường Tiêu Dao bao hết.

Vừa nghe xong, đám người bắt đầu bàn tán.

Ách Hốt Động là một chỗ, Ma Quỷ Thành là một chỗ, coi như nắm chắc một ngàn thu nhập rồi.

Một ngàn tiền lãi thuần túy, làm dẫn đường khỏe hơn đi nhặt đá trên sa mạc nhiều, lập tức có người động tâm.

Nhưng Trương bả đầu lại không hề động tâm. "Nghe ý của ông thì chỗ cần đi không chỉ có hai nơi đó, phía sau chắc còn địa điểm khác?".

Tiêu Dao gật đầu: "Tất nhiên, phía sau ít nhất còn ba bốn địa điểm nữa, hoàn thành toàn bộ thì mỗi người ít nhất có hai ngàn rưỡi thu nhập ròng, tất nhiên, tôi có thể trả trước mỗi người năm trăm, phần còn lại sau khi về Cáp Mật sẽ kết toán". "Cần mấy người?".

Trương Phát Khuê hỏi một câu. "Hai người là đủ rồi".

Tiêu Dao mỉm cười.

Dẫn đường không cần quá nhiều, một người thì đối phương chắc chắn có điều e dè, đông người quá Tiêu Dao cũng e dè.

Dù sao việc cần làm là đi tìm Công chúa Tiểu Hà và mộ vua Cáp Mật, người đông thì tai mắt nhiều, ngược lại không tốt.

Lúc đó khó tránh khỏi phải trả một khoản phí bịt miệng.

Hai người là vừa đẹp, cả hai bên đều có thể chấp nhận, cũng là đủ dùng rồi. "Nếu phát sinh sự cố thì sao?".

Trương bả đầu đột nhiên thốt ra một câu.

Tiêu Dao thầm gật đầu, vị Trương bả đầu này quả nhiên là người có kiến thức.

Hiển nhiên, lần thám hiểm mộ vua Cáp Mật này của Tiêu Dao, trước hết việc đi sâu vào lòng sa mạc Gobi bản thân nó đã là một việc vô cùng nguy hiểm, người nhặt ngọc năm nào chẳng có sự cố phát sinh.

Thứ hai, những nơi Tiêu Dao muốn đến có rủi ro cao hơn sa mạc thông thường nhiều, chuyện về Quỷ Vàng Tiêu Dao còn chưa nói ra đấy.

Có thể nói chuyến đi này phi thường nguy hiểm, khả năng xảy ra sự cố là rất lớn.

Tiêu Dao suy nghĩ một lát: "Nếu xảy ra sự cố, mỗi người một vạn

tệ tiền tuất".

Trương bả đầu gật đầu, thời buổi này tuyệt đại bộ phận người thuê dẫn đường đều không có khái niệm tiền tuất, cùng lắm là chủ nhân có lòng hảo tâm thì lúc về sẽ đưa một khoản phí mai táng.

Không cách nào khác, điều kiện kinh tế là vậy, năm đó công ty bảo hiểm còn chưa có, càng khỏi nói đến ý thức bảo hiểm.

Điều kiện đã bàn xong, giờ là lúc chọn lựa người dẫn đường.

Tiêu Dao đề nghị Trương bả đầu tốt nhất cũng đi theo một chuyến.

Trương Phát Khuê là một trong những người nhặt ngọc sớm nhất trên sa mạc Gobi, trước đó cũng từng ở nông trường của binh đoàn rất lâu, có thể coi là người địa phương, nắm rất rõ phong tục khí hậu và các điều kiêng kỵ vùng này.

Nếu Trương Phát Khuê có thể làm dẫn đường thì chắc chắn là tốt nhất rồi.

Trương bả đầu gật đầu, lập tức bàn bạc với một người trung niên bên cạnh một lúc.

Ý tứ trong lời nói là công việc nhặt ngọc mùa thu năm nay giao cho người trung niên đó dẫn đầu.

Người trung niên lộ rõ vẻ vui mừng.

Tuy không thể đi làm dẫn đường để kiếm một khoản tiền nhanh, nhưng có thể độc lập dẫn đội vào sa mạc nhặt ngọc cũng là một loại thâm niên, sau này thậm chí có khả năng tự kéo một đội nhặt ngọc riêng.

Làm bả đầu có rất nhiều cái lợi, ngọc thạch mọi người nhặt được đều phải trích phần trăm cho bả đầu.

Tất nhiên trong đội có sự cố gì thì bả đầu cũng phải chịu trách nhiệm mai táng và tiền tuất.

Sắp xếp xong xuôi, Trương bả đầu bắt đầu tìm kiếm người dẫn đường thứ hai.

Chọn đi chọn lại, nhìn đám thủ hạ đang có vẻ e dè, Trương bả đầu cũng thấy khó xử.

Hiển nhiên những người nhặt ngọc này đều không muốn đi.

Chương 322

Tuy điều kiện Tiêu Dao đưa ra khá hấp dẫn nhưng đối với việc nhặt ngọc thì chưa đến mức mang tính thay đổi cuộc đời.

Nhặt ngọc cũng có thể kiếm được bốn năm trăm, vạn nhất vận khí tốt nhặt được mẩu hồng lam bảo thạch nhỏ thì thu nhập một mùa trực tiếp lên trời luôn.

Còn ngọc Hòa Điền thì khỏi nói, thực sự nhặt được viên chất lượng tốt thì có khi từ biệt kiếp nhặt ngọc luôn.

Những thanh niên đi nhặt ngọc đa số đều không an phận với hiện tại, muốn đánh cược một ván, những câu chuyện về việc nhặt ngọc nhặt được bảo bối, bán một lần được mấy vạn tệ mới là giấc mơ của họ.

Thù lao Tiêu Dao đưa ra tính già tính non cũng chỉ tầm hai ngàn tệ, thu nhập tuy cao nhưng rủi ro cũng lớn, giới hạn chỉ có vậy thôi.

Nhất thời quả nhiên không có ai muốn đi.

Tiêu Dao cũng không ép.

Đang lúc sầu não thì đột nhiên từ ngoài cửa có một cậu trai trẻ đi vào, tầm mười bảy mười tám tuổi, đội một cái mũ nhỏ, người rất tinh anh, tóc hơi xoăn.

Vừa vào đã nhìn Trương Phát Khuê, lập tức gọi một tiếng: "Trương bả đầu, khi nào xuất phát?

Đồ cúng Bái Nguyệt em chuẩn bị xong rồi, toàn dưa lưới, đại táo với nho thượng hạng...

Á, Trương bả đầu đang tiếp khách à?".

Trương Phát Khuê nhìn cậu trai, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười: "Thằng ranh con, ta lại chẳng biết tâm tư của mày?

Sớm nghe ngóng rồi chứ gì?

Vào đi".

Sau khi Trương bả đầu nói xong, lại gọi chủ quán thêm một phần bánh mỳ hầm thịt cừu.

Cậu trai ngồi xuống cũng không khách sáo, lập tức đánh chén. "A Mạn, chỗ ta có một mối làm ăn ngon, mày có muốn đi không?".

Trương Phát Khuê hỏi một câu.

Sau đó lão giới thiệu đám Tiêu Dao cho cậu trai tên là A Mạn, cũng nói rõ yêu cầu và thù lao của Tiêu Dao.

Cậu trai tên A Mạn này là người địa phương chính gốc, thông thạo chữ Hồi, tiếng Duy Ngô Nhĩ và tiếng Hán.

A Mạn tính tình lanh lợi, chỉ là mồ côi cha từ nhỏ, từ bé đã bắt đầu kiếm tiền nuôi gia đình.

Mấy năm gần đây lại theo sát nhóm nhặt ngọc, giúp mua sắm vật phẩm, liên hệ người mua, chạy vặt, đưa thư, ít nhiều cũng kiếm được chút tiền sinh hoạt.

Thỉnh thoảng cũng theo nhóm nhặt ngọc vào sa mạc nhặt đá.

Chỉ là A Mạn ít khi theo họ đi sâu vào lòng sa mạc Gobi theo kiểu đi mười ngày nửa tháng.

Nghe nói cha của A Mạn đã gặp nguy hiểm trên sa mạc, đi mãi không về nên A Mạn có áp lực tâm lý, tất nhiên cũng là vì tuổi còn nhỏ.

Tiêu Dao lại khá hài lòng với A Mạn.

Tình hình ở Cáp Mật khá đặc thù, Trương bả đầu dù sao cũng là người ngoài, sống ở đây hai ba chục năm, có những kiến thức chưa chắc đã bằng người bản địa sinh ra và lớn lên ở đây.

Đặc biệt là A Mạn thông thạo các loại ngôn ngữ phương ngôn, tiếng Hán nói cũng rất trôi chảy, giao tiếp hoàn toàn không có chướng ngại, người lại lanh lợi.

Có A Mạn ở đây, việc chạy vặt giao tiếp sẽ trở nên đơn giản nhiều.

Nhưng A Mạn không lập tức đồng ý. "Nhà em đúng là thiếu tiền, A Na (mẹ) sức khỏe không tốt, khám bệnh cần tiền, hai đứa em gái đi học cũng cần tiền, nhưng làm dẫn đường vào sa mạc, lại còn đi Ma Quỷ Thành, nguy hiểm lắm, em phải về hỏi ý kiến A Na đã".

A Mạn vừa ngốn ngấu đĩa bánh mỳ hầm thịt cừu vừa trả lời.

Tiêu Dao gật đầu: "Tôi định ngày kia xuất phát, nếu được thì tốt nhất ngày mai cho tôi câu trả lời".

A Mạn dùng tốc độ đáng kinh ngạc ăn sạch đĩa bánh lớn, liếm môi vẻ thèm thuồng, nói một tiếng: "Được rồi, em biết anh trọ ở khách sạn Y Ngô, em bàn bạc xong với gia đình sẽ tìm anh".

Nói xong, A Mạn nhanh thoăn thoắt chạy mất hút.

Tiêu Dao mỉm cười, cái cậu A Mạn này đúng là có chút thú vị. "Nó là đứa trẻ ngoan, người cũng lanh, dắt nó theo là được".

Trương bả đầu nói thêm một câu.

Tiêu Dao lúc này đột nhiên nhớ tới một chuyện, lúc nãy khi A Mạn vào cửa có nói một câu là đồ cúng Bái Nguyệt đã chuẩn bị xong. "Trương bả đầu, Bái Nguyệt là thế nào?".

Trương Phát Khuê nghe vậy hơi ngẩn ra, sau đó mỉm cười. "Cái

đó là một phong tục của dân nhặt ngọc chúng tôi.

Đám nhặt ngọc chúng tôi cũng là dân ăn cơm bằng cách buộc đầu vào thắt lưng, chẳng biết ngày nào vào sa mạc rồi không về được nữa.

Cho nên mỗi năm trước khi xuất phát, tôi đều phải làm một cái nghi thức, tập hợp mọi người lại ăn bữa cơm, bái các lộ thần linh, rồi bái Nguyệt Thần, cuối cùng mới lên đường".

Tiêu Dao chưa từng nghe qua phong tục này, thấy rất lạ lẫm.

Tô Doanh và Minh Thúc lại càng chưa nghe bao giờ, đều vô cùng hiếu kỳ. "Ha ha, nếu muốn xem, ngày mai cứ đi theo tôi, cũng bái Nguyệt Thần một cái, để chuyến đi của chúng ta được thuận buồm xuôi gió, chỗ tôi có câu là ra cửa tất phải bái trăng".

Trương bả đầu hiển nhiên sau khi xác định sẽ làm dẫn đường thì tâm trạng cũng không tệ, lời cũng nhiều hơn, trò chuyện cùng Tiêu Dao.

Hóa ra tập tục bái trăng của dân nhặt ngọc này chỉ mới lưu truyền vài năm gần đây.

Vì ở Cáp Mật có không ít đội nhặt ngọc nên cũng không rõ đội nào khởi xướng đầu tiên.

Trong các tập tục của vùng này, có câu nam không bái trăng, nữ không cúng táo, đại đàn ông thì không bái trăng.

Nhưng tập tục của dân nhặt ngọc này đặc biệt kỳ quái, trong đám nhặt ngọc tuyệt nhiên không có phụ nữ, toàn đàn ông, nhưng cứ nhất định phải bái trăng.

Nguyên nhân cụ thể thì không rõ nữa.

Ngoài việc bái trăng ra, nếu trong đám nhặt ngọc có người mới gia

nhập thì cần làm một nghi thức ăn "Cơm Thông Thiên".

Cái gọi là Cơm Thông Thiên nghe thì có vẻ dọa người, thực ra rất đơn giản.

Chương 323

Ở ngoài trời, tìm mấy phiến đá hoặc gạch, dựng một cái bếp đơn sơ, rồi nhóm lửa nấu cơm.

Vì bếp không có mái che, cũng không có ống khói, trên nồi cơm trực tiếp là bầu trời, nên mới có cái tên nghe rất oách là "Cơm Thông Thiên".

Tên gọi thì đơn giản, nhưng nội dung bữa cơm thì có chút cầu kỳ.

Nguyên liệu nấu cơm không giống cơm thường, ngoài gạo ra thì cần đậu đỏ, nho khô, hành đỏ, cà rốt thái lựu.

Nhìn qua là thấy đã được cải biên theo khẩu vị vùng Tây Bắc.

Các loại nguyên liệu thì không có gì quá đáng, nhưng cái đáng nói nhất là nguồn gốc của những thứ này, khá là rắc rối.

Rắc rối đầu tiên là gạo bảy họ.

Trong truyền thống dân gian, gạo có Mễ Thần (thần gạo), người dân thậm chí dùng gạo để chữa bệnh, trừ quỷ, xua tà.

Gạo bảy họ là một loại vật phẩm trong truyền thuyết có thể hóa giải tai ương.

Cũng không khó lắm, tìm bảy nhà có họ khác nhau, mỗi nhà xin một chén gạo, sau đó trộn gạo của bảy nhà lại, để trên mái nhà, dùng ngói che lại.

Một ngày sau lấy xuống là có thể dùng nấu Cơm Thông Thiên.

Tập tục Cơm Thông Thiên này nguồn gốc còn đáng kinh ngạc hơn, hóa ra là tập tục của Đoàn Môn trong Ngoại Bát Môn.

Đoàn Môn còn gọi là Hoa Tử Môn (Cửa Ăn Mày), là môn phái tổ

chức của những kẻ ăn mày, nhặt rác thời cổ đại.

Trong tiểu thuyết võ hiệp gọi là Cái Bang.

Tất nhiên, Cái Bang là hư cấu, còn Đoàn Môn là có thật, tồn tại kéo dài hàng nghìn năm.

Thủ lĩnh Hoa Tử Môn gọi là Đoàn đầu.

Dưới trướng Đoàn đầu có số lượng ăn mày khác nhau.

Ăn mày thời cổ đại không giống như trong tiểu thuyết võ hiệp Cái Bang có lòng yêu nước thương dân đâu, không hề.

Đó là một lũ hút máu, cuộc sống của Đoàn đầu khá sung sướng, toàn là nhờ đám ăn mày dưới trướng bán mạng.

Thậm chí còn có sự tồn tại của việc "thải sinh chiết cát" (bẻ chân tay trẻ em), vô cùng đen tối.

Cái gọi là thải sinh chiết cát là đem những đứa trẻ khỏe mạnh làm cho tàn tật để lấy lòng thương hại của người qua đường, hiệu quả đi xin sẽ tốt hơn.

Nhưng loại trẻ nhỏ này thường chết trong quá trình bị hành hạ, cho dù có may mắn sống sót, vì thân thể tàn tật, thậm chí có những Đoàn đầu tàn nhẫn thấy vết thương của đứa trẻ sắp lành lại còn cố ý làm cho bị thương lần nữa.

Cho nên đại bộ phận đều không sống nổi đến lúc trưởng thành.

Tập tục Cơm Thông Thiên gạo bảy họ này chính là do Hoa Tử Môn truyền lại.

Nghe nói gạo bảy họ thực sự có tác dụng trừ tà trấn hung, chỉ là hiện tại nghi thức đã thất truyền, khó mà làm ra được gạo bảy họ thực sự.

Nhanh chóng mấy người đã ăn no uống đủ, trở về khách sạn Y

Ngô.

Hành hạ mấy đêm rồi, tàu hỏa cho dù là giường nằm thì Minh Thúc và Tô Doanh cũng nghỉ ngơi không tốt lắm.

Thế là mọi người đều đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Dao vừa rửa mặt xong ở dưới lầu khách sạn đã thấy bóng dáng A Mạn. "A Na đồng ý rồi, A Na đồng ý rồi, ngày mai em đi cùng các anh".

Trong ánh mắt A Mạn tràn đầy phấn khởi.

Tiêu Dao mỉm cười, nhanh chóng lấy từ không gian hệ thống ra một ít trang bị.

Những thứ này đều mua ở kinh thành, có một số trước đó Shirley Yang gửi từ Mỹ về chưa dùng đến, Hồ Bái Nhất đều thu gom lại đưa cho Tiêu Dao.

Bên trong thậm chí có cả áo khoác chống gió, kính bảo hộ.

Những trang bị này vốn chuẩn bị cho chuyến đi núi tuyết, vì Minh Thúc cũng mang theo trang bị nên còn dư ra.

Trên sa mạc Gobi, những trang bị này cũng rất hữu ích.

Đặc biệt là ánh nắng mùa thu rất gay gắt, trên sa mạc nếu không đeo kính bảo hộ sẽ rất hại mắt.

A Mạn thấy bộ trang bị này thì thích mê đi được, lập tức hớn hở mặc thử.

Có một ngày chuẩn bị, Tiêu Dao quyết định đi cùng Trương bả đầu xem nghi thức bái trăng của dân nhặt ngọc, cũng như quy trình làm Cơm Thông Thiên gạo bảy họ.

Tiện thể cũng làm quen với phong thổ nhân tình Tây Bắc, mua sắm thêm một ít vật tư tại địa phương.

Ngoài ra, việc quan trọng nhất là xem có kiếm được cái xe nào không.

Chưa đến Tây Bắc thì không biết đất trời bao la, đi bừa một chút cũng mấy chục, cả trăm cây số không một bóng người.

Nếu chỉ dựa vào hai chân mà đi thì e là khó hành động.

Sau khi đã định xong kế hoạch, Tiêu Dao cùng Minh Thúc, Tô Doanh đi theo Trương bả đầu ra cửa.

Việc đi xin gạo bảy họ rõ ràng mang đậm truyền thống Hoa Tử Môn, phải đến từng nhà để xin.

Chỉ là hiện tại tuy chưa giàu có nhưng ăn no mặc ấm không thành vấn đề, nhà nào cũng có gạo dư, cộng thêm mọi người đều quen mặt Trương bả đầu đã nhặt ngọc ở Cáp Mật mười mấy năm, nên việc xin gạo không gặp nhiều khó khăn.

Điều làm Tiêu Dao thấy thú vị là việc chọn nhà nào để xin gạo cũng có quy tắc, Trương bả đầu thế mà lấy ra một vật giống như la bàn, vừa xem vừa lẩm bẩm.

Cuối cùng mới xác định đến những nhà đó để xin gạo.

Tiêu Dao tò mò, nhìn kỹ vật trong tay Trương bả đầu.

Đồ này chắc chắn là đồ cũ, bằng đồng đỏ, vòng ngoài khắc thiên can địa chi như la bàn, nhưng vòng trong lại kỳ quái, khắc họa những thứ mà Tiêu Dao chưa từng thấy bao giờ.

Nhìn giống như mèo, chó, rắn, bát gì đó.

Tiêu Dao tò mò hỏi thăm.

Hóa ra thứ này đúng là đồ của môn phái cũ để lại, gọi là Hoa Tử Bàn (Bàn ăn mày).

Món này có thể coi là một trong những bảo bối của Hoa Tử Môn.

Hoa Tử Bàn, Đả Cẩu Bổng, Thuốc Mê, Ngưu Giác Bản là bốn đại bảo vật của Hoa Tử Môn.

Chương 324

Đả Cẩu Bổng có thật nhưng không giống trong tiểu thuyết võ hiệp, công dụng thực sự là kỹ thuật thuần hóa mèo, chó.

Nếu nói thời cổ đại nghiên cứu về việc thuần dưỡng và điều khiển mèo chó thấu triệt nhất thì chính là Hoa Tử Môn.

Không còn cách nào khác, đi xin ăn thường xuyên phải tiếp xúc với mèo chó, nếu không có chút bản lĩnh về mặt này thì khó tránh khỏi cơm thừa canh cặn bị mèo chó trộm mất, hoặc bị chó nhà người ta đuổi cắn.

Hoa Tử Môn thường xuyên điều khiển mèo chó đi trộm đồ linh tinh, tóm lại là cả một môn học.

Còn Hoa Tử Bàn thì dùng để phán định nhà nào thích hợp để xin ăn.

Người Hoa Tử Môn đi xin ăn cũng phải giảng hiệu suất, không phải nhà nào cũng thích hợp để xin.

Có nhà giàu nhưng không có lòng thiện, có nhà thiện nhưng không có gạo dư cơm thừa, chỉ những nhà vừa có lòng thiện vừa có cơm thừa mới là mục tiêu thích hợp.

Qua thời gian dài, người Hoa Tử Môn cũng đúc kết ra một bộ lý luận, thậm chí cũng liên quan đến hình thế phong thủy, nhưng không phải xem âm trạch mà là xem dương trạch.

Việc xem khí tượng dương trạch, Hoa Tử Môn cũng có ngón nghề, Hoa Tử Bàn chính là dùng vào việc đó.

Thuốc mê thì khỏi phải nói, chính là thuốc mê thôi.

Có những truyền nhân Hoa Tử Môn đi vào đường tà, chuyên môn

bắt cóc buôn bán người, tục gọi là "phách hoa tử", chính là dùng loại thuốc này.

Ngưu Giác Bản thì càng đặc thù hơn, Hoa Tử Môn có món nghề hát Liên Hoa Lạc, Thái Bình Ca, khi đến cửa xin ăn thường phải nói mấy câu cát tường, ban đầu Ngưu Giác Bản dùng để gõ nhịp.

Chất liệu cũng không nhất định, có bằng xương bả vai bò, có bằng sừng bò, có bằng tre, bằng gỗ, Hoa Tử Môn thống nhất gọi là Ngưu Giác Bản.

Sau này Ngưu Giác Bản trở thành một loại pháp khí trừ tà, xua rắn rết.

Người Hoa Tử Môn bình thường trú ngụ toàn ở miếu hoang chùa cổ, nhà nát hang động, nơi rắn rết nhiều, lại càng có duyên sâu sắc với âm tà oán hồn.

Lâu dần, người Hoa Tử Môn cũng nắm giữ được một số bản lĩnh trừ tà xua rắn rết, tất cả đều được thể hiện trên cái Ngưu Giác Bản này.

Tiêu Dao chưa từng nghe qua chuyện về Hoa Tử Môn, hôm nay nghe Trương bả đầu kể, liên tục tấm tắc khen lạ.

Tô Doanh và Minh Thúc lại càng trầm trồ.

Vừa đi vừa kể, Trương bả đầu liên tục gõ cửa mấy nhà.

Tuyệt đại đa số mọi người nghe ý định của Trương bả đầu, bất kể là người Hán, Mông hay Duy, chỉ cần nhà có gạo dư đều đong ra một chén.

Chẳng mấy chốc, Trương bả đầu đã thu thập đủ bảy bát gạo trắng.

Sau đó Trương bả đầu tập hợp đám Tiêu Dao lại, tại một ngã tư

đường, dùng đá dựng một cái bếp đơn sơ, bắt đầu chuẩn bị nấu Cơm Thông Thiên.

Tiêu Dao trong lòng rúng động, vì cậu phát hiện bảy bát gạo trắng vốn dĩ bình thường đó, nhưng sau khi trộn lại với nhau, cư nhiên ẩn hiện một tia dương khí.

Tiêu Dao là Phát Khâu Thiên Quan, làm nghề tiếp xúc với mộ táng người chết nên đối với âm khí là thạo nhất, dương khí có thể khắc chế âm khí cậu tự nhiên cũng rất mẫn cảm.

Thứ này cư nhiên thực sự có tác dụng.

Tuy rằng so với những thần khí như Toái Tinh Đao, Thiết Lân Thuẫn thì còn kém xa, nhưng Tiêu Dao lại thấy được một khả năng khác.

Nếu có thể chế tạo số lượng lớn loại gạo bảy họ này, dù có dẫn theo người thường xuống mộ cũng có thể đối phó được một số thứ âm tà không quá mức khoa trương.

Thật là chuyện tốt.

Mạc Kim Giáo Úy thì sinh có hạn chết có nơi, Phát Khâu Thiên Quan cũng chưa bao giờ đơn đả độc đấu.

Phát Khâu Thiên Quan còn gọi là Phát Khâu Trung Lang Tướng, bản thân nó là một chức quan, phải có thuộc hạ tài giỏi mới gọi là quan.

Phát Khâu ngoài những thủ đoạn đảo đấu thần kỳ ra, khả năng điều động tổ chức chỉ huy người khác làm việc cũng là một năng lực quan trọng.

Nghĩ vậy, Tiêu Dao lập tức giữ lại một phần gạo bảy họ mà Trương bả đầu thu thập được, định sẽ thử hiệu quả trong quá trình vào mộ vua Cáp Mật lần này.

Trương bả đầu thấy Tiêu Dao hứng thú, tự nhiên lập tức đưa cho cậu một phần.

Phần gạo bảy họ còn lại được Trương bả đầu đổ vào nồi lớn, đặt lên cái bếp đã dựng xong, đổ nước vào bắt đầu nấu cơm.

Tất nhiên bên trong có cả muối, dầu thanh, mỡ cừu, thịt cừu, cà rốt thái lựu và hành tây các loại.

Chẳng mấy chốc, một mùi hương nồng nực tỏa ra khắp ngã tư đường.

Đợi Trương bả đầu mở vung, đảo đều nồi cơm, nhưng lão không múc cho những người bên cạnh mà bày bát đũa ra, mời gọi người qua đường.

Tiêu Dao bật cười, lúc đầu còn tưởng cái Cơm Thông Thiên này là chuẩn bị cho người của mình ăn.

Hóa ra nguyên nhân nấu Cơm Thông Thiên ở ngã tư đường là vì nồi cơm này phải chia cho người qua đường.

Chỉ cần có người dừng lại muốn ăn là không được từ chối.

Một nồi cơm nhất định phải chia hết toàn bộ thì chuyến đi sau đó mới có thể thuận lợi.

May mà tay nghề của Trương bả đầu không tệ, ngoài gạo bảy họ ra còn cho thêm không ít phụ liệu, thịt cừu cho rất nhiều, chẳng kém gì trình độ cơm bốc tay trong quán ăn.

Chẳng mấy chốc, cả một nồi Cơm Thông Thiên đã được chia hết sạch.

Người qua đường đa số cũng không quá cầu kỳ, trực tiếp bưng bát ăn luôn.

Sau khi chia hết Cơm Thông Thiên, Trương bả đầu rõ ràng thở

phào nhẹ nhõm. "Năm nay nhất định thuận lợi, Cơm Thông Thiên chia còn nhanh hơn mọi năm".

Sau khi các nghi thức chuẩn bị xong, Trương bả đầu dắt A Mạn đến hợp tác xã trong thành phố để mua thêm một ít dược liệu.

Tiêu Dao thì nhân cơ hội này hỏi thăm Trương bả đầu xem có phương tiện giao thông nào không.

Trương bả đầu nghe xong thì cau mày. "Tôi thường chỉ thuê mấy con lạc đà hoặc lừa, la gì đó để thồ đồ dùng sinh hoạt vào sa mạc".

Tiêu Dao có chút lo lắng.

Một chuyến vào sa mạc Gobi này, chỉ riêng lộ trình ghi chép rõ ràng trong du ký của Bergman cũng phải mấy trăm cây số.

Có lạc đà thì đi cũng mất khối thời gian.

Tiêu Dao không lo về tiếp tế, nhưng con người ở lâu trên sa mạc thì thể lực tinh lực tiêu hao đều cực lớn. "Đúng rồi, hợp tác xã có máy cày đấy, giờ không phải vụ xuân, hoa màu cũng đã thu hoạch xong, máy cày đang rảnh rỗi mà".

Chương 325

A Mạn đột nhiên hớn hở nói. "Máy cày?".

Tiêu Dao vạn lần không ngờ tới lựa chọn này. "Vâng, máy cày, máy cày tay ấy".

A Mạn vừa nói vừa khoa chân múa tay minh họa. "Trên sa mạc Gobi mà lái được máy cày à?".

Tiêu Dao hỏi. "Được chứ, chắc chắn được, trừ những chỗ như Đại Hải Đạo có quá nhiều cát khó đi, còn những chỗ khác mặt đất đều cứng, máy cày chạy vô tư". "Ngộ nhỡ máy cày hỏng thì sao?".

Tiêu Dao có chút do dự. "Không sao đâu, em biết sửa mà.

Máy cày dễ sửa lắm".

Mắt A Mạn sáng rực.

Cậu trai này không những biết lái máy cày mà còn theo người ở hợp tác xã học được chút kỹ thuật sửa chữa.

Tiêu Dao cũng biết, loại máy cày này không giống ô tô, tuy hay hỏng vặt nhưng lại cực kỳ bền bỉ, đập đi gõ lại trong điều kiện khắc nghiệt vẫn có thể hoạt động được. "Được rồi, có thể đến hợp tác xã thuê máy cày không?

Tôi có thể trả tiền thuê".

A Mạn nghe xong lập tức nhảy cẫng lên: "Không vấn đề, đợi đấy, em đi ngay".

Nói xong A Mạn chạy biến đi.

Chỉ mười mấy phút sau đã quay lại. "Xong rồi xong rồi, em bàn ổn rồi, một ngày mười tệ, dầu diezen mình tự mua".

Tiêu Dao gật đầu.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Dao theo A Mạn đến hợp tác xã, xem qua "tọa kỵ" cho chuyến hành trình của cả nhóm.

Một chiếc máy cày tay Đông Phương Hồng có thùng xe, tuổi thọ xe chắc cũng mười mấy năm rồi, bảo dưỡng cũng tạm được.

Cả cái xe này chắc tổng giá trị cũng chỉ tầm một hai ngàn tệ.

Người ở hợp tác xã nói rồi, nếu muốn thuê thì ít nhất phải đặt cọc một ngàn rưỡi, ngộ nhỡ đi mà không về được thì coi như hợp tác xã đổi xe mới luôn.

Tiêu Dao nghe vậy thì cười, lập tức đồng ý.

Đồng thời Tiêu Dao mua không ít dầu diezen ở hợp tác xã.

Trước đó vật tư Tiêu Dao chuẩn bị có xăng, nhưng quả thực không có dầu diezen.

Ngoài ra, cậu còn mua thêm không ít linh kiện phụ tùng hay hỏng hóc.

Dù sao không gian trên thùng xe cũng không nhỏ, chở được hết.

Những thứ linh tinh khác cũng mua không ít, chủ yếu là thực phẩm, nước uống và một số công cụ.

Sáng sớm hôm sau, A Mạn lái máy cày kêu pành pành đến dưới lầu khách sạn.

Tiêu Dao, Minh Thúc, Tô Doanh và Trương bả đầu nhanh chóng xách hành lý lên thùng xe.

Chẳng mấy chốc, chiếc máy cày đã ra khỏi thành, hướng về phía Tây Bắc mà chạy.

Tiêu Dao đứng trên thùng xe máy cày, vạn lần không ngờ chuyến

đi đổ đấu lần này lại là trên một chiếc máy cày tay.

So với đoàn lạc đà trong tưởng tượng thì có chút không giống lắm.

Nhưng cũng khá là phong cách.

Máy cày tay tốc độ dù chậm nhưng vẫn nhanh hơn đoàn lạc đà nhiều.

Sau khi ra khỏi thành, theo chỉ dẫn của Trương bả đầu, men theo con đường lộ rộng rãi chạy được khoảng vài tiếng thì rẽ vào đường đất.

Đường đất chỗ nào cũng ổ gà ổ vịt, lại còn chật hẹp.

Máy cày tay đã thể hiện được khả năng việt dã ưu việt, bất kể là ổ gà thế nào cơ bản đều có thể vượt qua.

Theo kế hoạch ban đầu, từ Cáp Mật đến Ách Hốt Động ít nhất cần một ngày rưỡi.

Chỗ đó vô cùng hẻo lánh, lại không có xe khách, cách tốt nhất là ra bến xe bắt xe đường dài đi Thổ Lỗ Phiên, sau đó thỏa thuận với tài xế để xuống xe giữa đường.

Nhưng làm vậy thì không mang theo được lạc đà hay lừa ngựa, quãng đường còn lại phải đi bộ.

Trương bả đầu ngày hôm đó căn bản không thể đi tới nơi, chỉ có thể ngủ lại giữa đường, ngày thứ hai mới đến.

Hiện giờ có máy cày tay, tối nay có thể tới được Ách Hốt Động.

Trên đường đi, Tiêu Dao gào lên trò chuyện với Trương bả đầu.

Thôn Ách Hốt Động này, nếu không phải người địa phương Cáp Mật thì hầu như không ai biết đến.

Nó vừa xa xôi hẻo lánh, lại chẳng có sản vật gì, vô cùng nghèo

nàn.

Tiêu Dao tò mò nghĩa của ba chữ Ách Hốt Động, chẳng lẽ ở đó có một cái hang núi?

Trương bả đầu lắc đầu nguầy nguậy: "Làm gì có hang núi, bên đó đến núi còn chẳng có, chỉ có một con lạch nhỏ quanh năm không nước.

Nhưng tôi nghe người địa phương nói, Ách Hốt Động chắc là tiếng Sắc Lặc". "Tiếng Sắc Lặc?

Bài hát 'Sắc Lặc Xuyên, dưới núi Âm Sơn, trời như lồng chụp, che phủ bốn phương' chính là người Sắc Lặc đó sao?".

Chương 326

Tiêu Dao lập tức hỏi.

Minh Thúc bên cạnh nghe mà mù tịt, hoàn toàn không biết Tiêu Dao đang nói gì.

Trương bả đầu gật đầu: "Đúng thế, chính là Sắc Lặc đó, dân làng ở đấy nhìn đều không giống người Hán ở nội địa, tuy nói tiếng Hán nhưng tôi luôn cảm thấy họ là hậu duệ của người Sắc Lặc".

Tiêu Dao mỉm cười, các dân tộc trên thảo nguyên Tây Bắc và vùng Tây Vực thời cổ đại nhiều như sao trên trời, đến rồi đi, hưng thịnh rồi diệt vong là chuyện quá đỗi bình thường.

Ngàn năm trôi qua, thực sự có thể để lại huyết mạch thì vô cùng hiếm hoi.

Chẳng mấy chốc, nơi chân trời nắng quái chiều hôm, hoàng hôn trên sa mạc Gobi mang vẻ thương mang vô cùng, giữa trời đất là một mảnh hoang vu, chỉ có nắng tàn như máu.

Tô Doanh và Minh Thúc đều đến từ Nam Dương, nơi nào từng thấy cảnh tượng này, đều đứng trên thùng xe máy cày nhìn đến ngây người.

Trương bả đầu có chút mệt rồi, mặc kệ cái máy cày có thể xóc mông người ta thành tám mảnh, lão cứ ngồi bên cạnh hút thuốc lào.

Tiêu Dao thì nhân lúc dư huy của hoàng hôn, từ xa đã thấy một chùm xóm làng tọa lạc bên cạnh một con sông nhỏ đã khô cạn chỉ còn trơ lại lòng sông.

Đó chính là Ách Hốt Động.

Tiếng gầm rú của động cơ máy cày đã phá tan sự tĩnh lặng của

ngôi làng hẻo lánh này.

A Mạn lái xe cả ngày, lúc đầu thì phấn khởi, giờ thì mệt đến mức rã rời cả người.

Lái máy cày tay không chỉ là việc kỹ thuật mà còn là việc thể lực, không giống lái ô tô ngồi vặn vô lăng đâu, đó thực sự phải dựa vào lực cánh tay để khống chế hướng đi của đầu xe.

Sau khi đến bìa làng, A Mạn dừng xe, sau đó tắt máy xuống xe, ngồi phịch xuống đất nghỉ hồi lâu.

Trương bả đầu thì đi vào trong làng trước.

Lúc đi nhặt đá, lão từng ghé qua Ách Hốt Động tá túc nên cũng có chút quen biết với dân làng ở đây.

Tiêu Dao khi chuẩn bị vật tư đã đặc biệt mua bánh Tô Du nướng và một ít bánh kẹo địa phương khác ở thành phố Cáp Mật.

Lúc này cũng đều để Trương bả đầu mang đi để giao tiếp với người ta.

Chẳng mấy chốc, Trương bả đầu quay lại, dẫn cả nhóm đi vào trong làng.

Nơi Trương bả đầu tá túc trước đây là một hộ nông dân bản địa, sống nhờ vài mẫu ruộng khô và mười mấy gốc cây táo.

Chủ nhà họ An, lão vợ chồng cùng một con trai và một con gái.

Người con trai đã ra thành phố bán táo, chỉ còn lão vợ chồng và cô con gái ở nhà.

Nhà họ An có một cái sân nhỏ, tường ngoài đều bằng bùn đất, bên trong có một bức tường hoa bằng gạch đỏ cao nửa người.

Trên tường hoa có đủ loại hoa văn xây bằng gạch, nhìn rất đẹp mắt.

Sân tuy nhỏ nhưng gọn gàng sạch sẽ, trồng giàn nho, thậm chí còn có một số hoa cỏ mà Tiêu Dao không gọi tên được, có thể thấy chủ nhà tuy thanh bần nhưng yêu cái đẹp.

An lão gia tử chào hỏi mọi người vào nhà, con gái út nhà họ An mới chỉ mười ba mười bốn tuổi, bẽn lẽn nhìn mấy người, khi nhìn thấy Tô Doanh thì mắt sáng lên.

Nhà họ An chỉ có ba gian phòng chính, hai phòng có thể ngủ được, địa phương này không giống vùng Đông Bắc hay Hoa Bắc có giường sưởi đất, họ đều ngủ giường gỗ.

Chỉ có thể sắp xếp đàn ông một phòng, phụ nữ một phòng.

Sau khi đã sắp xếp xong, lão vợ chồng nhà họ An bắt đầu lăng xăng đi gánh nước nấu cơm cho mọi người.

Tiêu Dao cũng lấy lương khô và thịt thà đã mua ra.

Chẳng mấy chốc, trong sân đã bày khăn trải bàn, một nhóm người ngồi bệt dưới đất bắt đầu ăn cơm.

Tiêu Dao có chút kỳ lạ, vùng Tây Bắc này vô cùng khô hạn, trong sân cũng không thấy đào giếng, con sông nhỏ ngoài làng hiện tại chỉ có lòng sông khô, không có nước.

Gia đình họ An cũng như cả làng Ách Hốt Động này ăn nước bằng cách nào?

Nhìn bộ dạng thì không hề thiếu nước, thậm chí còn trồng được dưa, táo, nuôi được hoa.

Nghe Tiêu Dao hỏi, cô em út nhà họ An cười khúc khích. "Trong làng em có Khảm Nhi Tỉnh (hệ thống giếng ngầm), nước tuyết tan chảy quanh năm không dứt, chỉ cần tiết kiệm một chút thì cả năm cũng không thiếu nước đâu".

Tiêu Dao nếm thử nước trà nhà họ An, phát hiện quả nhiên không có vị nước lợ của vùng Tây Bắc mà vô cùng ngọt lành.

Hèn chi ở một nơi hoang lương hẻo lánh thế này lại có một ngôi làng tồn tại.

Buổi tối, Tiêu Dao và Tô Doanh muốn ra Khảm Nhi Tỉnh xem thử, con bé nhà họ An hăng hái đòi dẫn đường, A Mạn nghe thấy cũng đòi đi theo.

Cậu trai này từ lúc vào nhà họ An là mắt không rời khỏi con bé đó rồi.

Trên sa mạc Gobi không có đèn điện hay ánh lửa, khắp nơi một mảnh hôn ám.

Bầu trời đầy sao và một vầng trăng khuyết hiện lên rõ rệt.

Chẳng mấy chốc, con bé nhà họ An đã dẫn mấy người ra lòng con sông nhỏ không xa ngoài làng.

Tiêu Dao đạp lên cát sỏi trong lòng sông, cảm thấy dưới chân mềm mại, mang theo một tia ẩm ướt. "Mùa hè trong này có nước không?".

Tiêu Dao hỏi một câu.

Con bé nhà họ An gật đầu: "Mỗi năm tháng sáu, bảy, tám, con sông nhỏ này đều có nước".

Sau khi cả nhóm đi vào lòng sông, nhanh chóng thấy một cái rãnh sâu.

Phía dưới là một chỗ giống như hang núi.

Mấy người theo triền đất dốc đi xuống, Tiêu Dao nhanh chóng thấy có mấy cái miệng hố thẳng đứng hướng xuống dưới, dưới miệng hố là những mương rãnh sâu thẳm mát lạnh, thấp thoáng nghe

thấy tiếng nước chảy róc rách truyền ra. "Nước bên trong đều dẫn từ nước tuyết tan dưới chân núi về, hệ thống Khảm Nhi Tỉnh chỗ em lợi hại lắm, quanh năm suốt tháng nước không bao giờ ngừng".

Con bé nhà họ An không giấu nổi vẻ tự hào nói. "Hóa ra đây là Khảm Nhi Tỉnh".

Tô Doanh cảm thán một câu.

Từ nhỏ sinh sống ở vùng Nam Dương tài nguyên nước phong phú, ban đầu Tô Doanh khó mà hiểu được tình cảm của người dân Tây Bắc đối với nguồn nước.

Chương 327

Nhưng khi thấy mương nước ngầm quanh co sâu thẳm, căn bản không thấy điểm đầu, cũng không biết thông tới phương nào, Tô Doanh đã bị chấn động sâu sắc. "Đúng rồi muội tử, hệ thống Khảm Nhi Tỉnh ở đây là do ai xây?

Nó thông tới đâu?".

Tô Doanh hỏi một câu.

Con bé nhà họ An ngẩn ra, ngoẹo đầu nghĩ hồi lâu mà không trả lời được. "Ân, cái này đúng là làm khó em rồi, dù sao thì mương nước và giếng này đã có từ lâu lắm rồi, cũng không ai biết mương nước này thông tới đâu cả".

Tô Doanh gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Tiêu Dao dưới ánh trăng thì nhìn thấy bên cạnh miệng giếng đứng có một số bậc thang mờ nhạt.

Những bậc thang này hiển nhiên là do người ta đục ra từ rất lâu trước đây, trải qua bao nhiêu năm phong hóa đã trở nên mờ mịt không rõ, không còn đi lại được nữa.

Nhưng bản thân việc đục những bậc thang này có chút không bình thường. "Hệ thống này bình thường ai duy trì?

Có cần xuống tu sửa mương nước không?".

Tiêu Dao hỏi.

Con bé nhà họ An lắc đầu: "Không cần đâu, hệ thống Khảm Nhi Tỉnh ở đây bao nhiêu năm qua không hề thay đổi, đều nhờ mạch nước ngầm, mặt nước không cao cũng không thấp, hiếm khi thay đổi nên chẳng thấy ai xuống tu sửa bao giờ".

Tiêu Dao gật đầu, sau đó lại cúi người, đưa tay chạm vào bùn đất dưới đất, đưa lên mũi ngửi ngửi.

Tô Doanh bên cạnh hỏi một câu: "Sao thế?

Có phát hiện gì à?".

Tiêu Dao lắc đầu: "Tạm thời chưa có, nhưng hệ thống Khảm Nhi Tỉnh này có niên đại lâu lắm rồi, tôi nhìn lớp bùn đất trên các bậc thang, cảm giác chí nhất cũng là cổ vật từ thời Đường".

Tô Doanh nghe xong hơi kinh ngạc: "Thời Đường?

Chẳng lẽ hệ thống Khảm Nhi Tỉnh này đã được sử dụng ổn định hơn một ngàn năm rồi sao?".

Tiêu Dao gật đầu: "Chỉ sợ dưới lòng hệ thống này, không biết thông tới nơi nào, có bao nhiêu đoạn mương ngầm dài, chắc chắn đang ẩn chứa bí mật". "Nhưng mục đích chính của chuyến đi này của chúng ta là mộ vua Cáp Mật, nếu có thể bình an trở về từ đó, tôi sẽ xem có thời gian và cơ hội xuống dưới thám hiểm một chuyến cho ra lẽ không".

Tô Doanh nghe xong thì gật đầu.

Sau đó Tiêu Dao dẫn theo A Mạn, con bé nhà họ An và Tô Doanh quay trở về.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiêu Dao tạm biệt lão vợ chồng nhà họ An, xuất phát từ Ách Hốt Động.

Từ khoảnh khắc này, nhóm Tiêu Dao mới thực sự tiến vào sa mạc Gobi, hướng về phía Ma Quỷ Thành mà tiến tới.

Sau khi rời khỏi động Ách Hốt, Trương Bả Đầu và A Mạn đều không biết đường phía dưới đi thế nào.

Tiêu Dao đành phải ngồi phía trước chiếc xe máy cày.

Trên tấm chắn bùn bánh xe máy cày có đặt một miếng gỗ, lót mấy lớp vải bông, tuy rách rưới nhưng vẫn có thể ngồi được, coi như là ghế phụ.

Tiêu Dao dựa theo nội dung trên nhật ký của Bergman, cẩn thận đối chiếu địa hình địa mạo xung quanh.

Qua mấy chục năm, địa hình địa mạo xung quanh đã có một số thay đổi.

May mà những thay đổi này không quá lớn, các địa điểm đánh dấu vẫn có thể nhận ra được.

Trong du ký của Bergman có một số bức ảnh đen trắng, đặc biệt là giai đoạn đầu lộ trình, có thể thấy Bergman rất hứng thú nên đã chụp không ít ảnh.

Tiêu Dao dựa vào nội dung trong du ký và ảnh chụp, cẩn thận tìm kiếm con đường.

Vì vậy hành trình diễn ra khá chậm.

Đi đi dừng dừng được gần nửa ngày, cuối cùng trên bãi Gobi mênh mông vô tận đã bắt đầu xuất hiện một số gò đất đá cao lớn.

Trên mặt đất mờ ảo có thể thấy các lòng sông khô cạn và một số loại đá cuội, sa thạch.

Giữa trưa ánh nắng gay gắt, tuy đã vào thu nhưng trên bãi Gobi vẫn duy trì nhiệt độ hơn ba mươi độ.

Tiêu Dao thấy Minh Thúc ngồi trong thùng xe đang lờ đờ sắp không trụ nổi nữa, đành bảo A Mạn lái xe vào bóng râm cạnh một gò đất.

Mấy người xuống xe, ai nấy đều uống một trận nước thỏa thích.

Đi suốt một quãng đường, ai cũng đầy mồm cát, chỉ có Tô Doanh

là có tầm nhìn xa, em gái An Gia đã tặng trước cho cô một chiếc khăn sa bịt mặt nên mới không bị cát đầy miệng.

Bữa trưa đơn giản là bánh nướng kẹp thịt khô, kèm theo trái cây và táo mang từ động Ách Hốt.

Thời điểm giữa trưa mặt trời thực sự quá độc địa, két nước của máy cày sôi lên sùng sục, Tiêu Dao quyết định nghỉ ngơi.

Dưới ánh nắng, bốn phía không ngừng bốc lên những làn sóng nhiệt rung động, mờ ảo giữa đó, Tiêu Dao thấy trên bầu trời xa xăm xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái.

Trên không trung có một mặt nước xanh biếc, giữa mặt nước dường như có một hòn đảo nhỏ, trên đảo xuất hiện một tòa cung điện huy hoàng.

Ở chính giữa cung điện, trên một tòa bạch tháp có một người đang đứng.

Có thể thấy đó là một phụ nữ, nhưng lại không nhìn rõ dung mạo.

Tất cả mọi người đều thấy dị tượng xuất hiện trên bầu trời.

A Mạn trực tiếp quỳ rạp xuống đất, hướng về phía bầu trời đỉnh lễ mô bái, miệng lẩm bẩm lời khấn. "Hải thị thận lâu?" Tô Doanh khẽ thốt lên một câu.

Tiêu Dao gật đầu: "Trên bãi Gobi quả thực có xuất hiện hải thị thận lâu, nếu không phải hải thị thận lâu thì theo lý cũng là do không khí khúc xạ tạo ra khung cảnh phương xa mới đúng." "Hiện giờ xuất hiện hải thị thận lâu, thật kỳ lạ." Tô Doanh nghe Tiêu Dao nói xong, lại ngẩng đầu nhìn hải thị thận lâu bắt đầu trở nên mờ ảo nơi chân trời. "Tôi biết rồi, không phải vì bên trên hiện ra đại dương sao?" Minh Thúc đứng bên cạnh đột nhiên xen vào một câu.

Tiêu Dao lắc đầu: "Mặt nước bên trên không nhất định là đại

dương, nếu là đại dương thật thì cũng có thể giải thích được.

Hải thị thận lâu xuất hiện cảnh tượng cách xa mấy trăm thậm chí cả ngàn cây số cũng không có gì lạ." Minh Thúc bĩu môi: "Xuất hiện tình hình cách xa ngàn cây số, vậy khoảng cách đến đại dương xa bao nhiêu chứ, tôi đi tàu hỏa cũng mất ba ngày." Tiêu Dao mỉm cười: "Về phía Đông đương nhiên cách đại dương rất xa, nhưng về phía Tây thì không nhất định." Minh Thúc ngẩn người: "Không thể nào, hướng về phía Tây thì phải đi mãi đến Thổ Nhĩ Kỳ... không đúng, là biển Aral?" Tiêu Dao gật đầu: "Nếu vừa rồi trong hải thị thận lâu xuất hiện đại dương thật sự, khả năng lớn nhất là biển Aral.

Chương 328

Tuy biển Aral chỉ là hồ nước mặn, nhưng diện tích có mấy vạn cây số vuông, cũng to bằng một nửa biển Bột Hải rồi." "Nhưng thứ vừa xuất hiện không phải biển Aral, cũng không phải biển." Tô Doanh nói một câu: "Thậm chí, nó cũng không hiện diện ở bất kỳ mặt nước nào trên thế giới hiện tại." Lúc này hải thị thận lâu nơi chân trời biến mất, Minh Thúc, Trương Bả Đầu và A Mạn đều nghe đến ngây người. "Không hiện diện ở bất kỳ mặt nước nào trên thế giới hiện tại?

Ý là sao?

Chẳng lẽ nó tự nhiên hiện ra không bằng?" Minh Thúc hỏi.

Tiêu Dao lại gật đầu, cười nói: "Tô Doanh nói không sai, Minh Thúc vừa rồi có nhìn kỹ kiến trúc bên trên không?" Minh Thúc nghe Tiêu Dao nhắc nhở, lập tức hiểu ra: "Đúng rồi, kiến trúc xuất hiện bên trên hình như không phải kiến trúc hiện đại, vô cùng..." "Giản lậu, nguyên thủy.

Cung điện giữa hòn đảo đó trông kim bích huy hoàng, nhưng về mặt kết cấu rõ ràng là phong cách kiến trúc nguyên thủy nhất, thậm chí còn là sự hỗn hợp của kiến trúc bán địa huyệt và kiến trúc kiểu lan can." Tiêu Dao tiếp lời Minh Thúc.

Minh Thúc có chút rối rắm: "Không phải tôi biết có nơi vì để phát triển du lịch mà dựng lên mấy loại kiến trúc phỏng cổ sao, hình như hiện giờ trong nội địa cũng bắt đầu có rồi." Tiêu Dao lắc đầu: "Vì du lịch mà khai phá kiến trúc phỏng cổ thì cũng không phỏng cổ đến mức cổ xưa như vậy.

Đó không phải phong cách kiến trúc mà người bình thường có thể

nhận ra.

Phía Tây Bắc này nói thật, muốn chú trọng ngành du lịch thì đó cũng là chuyện của hai ba mươi năm sau rồi." Trương Bả Đầu nghe câu này gật đầu: "Người ở đây đều an phận trồng trọt chăn thả, người bản địa ngay cả sẵn lòng đi theo tôi nhặt đá cũng không nhiều, đừng nói đến du lịch." "Điểm quan trọng nhất không phải ở đó, vừa rồi trong hải thị thận lâu có xuất hiện người, hình ảnh của người sống.

Cách ăn mặc của những người đó căn bản không giống người hiện đại.

Vừa rồi cũng không phải hải thị thận lâu, mà là hải thị quỷ lâu." Tiêu Dao tiếp tục nói.

Minh Thúc ngẩn người: "Diêu Tử ý là sao?

Chẳng lẽ vừa rồi xuất hiện cảnh tượng cổ đại trong hải thị thận lâu?

Không thể nào, cảnh tượng cổ đại sao có thể duy trì đến tận bây giờ?" Tô Doanh lúc này tiếp lời: "Tôi thấy có khả năng đó, một số cảnh tượng có thể vì quan hệ với sấm sét mà sản sinh ra điện từ trường cường đại, cộng thêm nơi đó có từ trường dị thường thì sẽ phong ấn những cảnh tượng đó vào trong từ trường, gặp tình huống đặc thù sẽ phóng thích ra." Tiêu Dao nghe vậy, lông mày nhíu lại. "Là cảnh tượng đặc thù?" Tô Doanh nói: "Đánh lôi chớp giật, dòng điện trong không khí sẽ kích phát năng lượng vốn lưu trữ trong từ trường dưới lòng đất, phóng thích hình ảnh đã được bảo tồn ra." Tiêu Dao nghe xong, lập tức nhảy lên thùng xe máy cày, đứng trên đỉnh xe, ngửi ngửi không khí, đồng thời bốc một nắm cát bụi nhẹ nhàng rắc xuống. "Sắp có bão cát rồi." "Hả?" Minh Thúc rõ ràng không hiểu Tiêu Dao đang nói gì.

Trương Bả Đầu lại nghe hiểu, bán tín bán nghi nhìn Tiêu Dao:

"Tôi ở trên bãi Gobi nhặt đá đã bao nhiêu năm rồi, chưa từng thấy ai có thể biết trước bão cát thổi đến.

Hiện giờ cũng không phải lúc bão cát thường thấy, thường thì mùa xuân đi nhặt đá mới hay gặp." Tiêu Dao cười nói: "Tin tôi đi.

Không chỉ là bão cát đâu, mà là loại Hắc Phong Bạo cực kỳ khoa trương ấy." "Hắc Phong Bạo?

Hắc Phong Bạo là gì?" Minh Thúc hoàn toàn không biết gì về vùng Tây Bắc lập tức hỏi.

Trương Bả Đầu lẩm bẩm: "Không thể nào chứ?

Hắc Phong Bạo?

Tôi nhớ nghe nói ở vùng Hà Hoàng, chẳng phải nơi đó cạnh hồ muối mới có sao, thổi toàn muối mặn, tuy thứ đó ở trong hồ muối trông trắng trẻo sạch sẽ, nhưng khi bị thổi lên đều mang theo màu đen của muối mặn." Tiêu Dao gật đầu.

Trước đây khi ở dưới chân núi Côn Luân, Tiêu Dao từng nghe Sơ Nhất nhắc đến Hắc Phong Bạo.

Ở những đồng cỏ vùng Hà Hoàng, điều đáng sợ nhất không phải bão cát, cũng không phải nạn chuột, mà là Hắc Phong Bạo.

Hắc Phong Bạo đến, trời đất tối tăm lôi thanh cuồn cuộn, ngay cả cỏ chăn nuôi cũng có thể bị cuốn sạch.

Trâu ngựa cũng có khả năng bị chôn vùi.

Đáng sợ hơn là sau khi Hắc Phong Bạo đi qua, khắp nơi đều là muối mặn, trong vòng mấy năm đất đai đều không phục hồi được, cỏ giảm sản lượng thậm chí mất trắng, thuộc loại đại tai.

Minh Thúc nhìn sắc mặt mấy người, lập tức có chút hoảng loạn: "Hắc Phong Bạo?

Nghe đáng sợ quá, hay là tôi quay về động Ách Hốt trốn một chút?" Tiêu Dao lắc đầu: "Không kịp nữa rồi, từ đây về động Ách Hốt mất bốn năm tiếng đồng hồ, Hắc Phong Bạo ước chừng mười mấy phút nữa là tới." "Không... không cần sợ, tôi có máy cày, có mang theo bạt dày, tìm một nơi khuất gió trốn trong thùng xe là được." Trương Bả Đầu không tin, cũng học theo Tiêu Dao nhìn dáo dác tứ phía.

A Mạn tuy cũng không tin lời Tiêu Dao, nhưng cậu thanh niên này rất khâm phục hắn, nghe xong lập tức bắt đầu thu dọn đồ đạc, sau đó lấy cần khởi động máy cày ra bắt đầu nổ máy nổ dầu.

Sau một hồi khói đen, máy cày đã khởi động.

Mấy người Tiêu Dao đều lên xe, Tiêu Dao chỉ vào một tảng đá khổng lồ cao chừng hơn hai mươi mét phía trước, nói với A Mạn: "Lái đến dưới tảng đá đó." Nơi mấy người đang đứng cách tảng đá khổng lồ đó tầm năm sáu trăm mét.

A Mạn đáp một tiếng, lập tức lái máy cày tạch tạch tạch lao về phía tảng đá.

Bãi Gobi ở đây hoàn toàn không có đường, ngay cả vết xe bò xe ngựa làm ruộng cũng không thấy một vệt, trên mặt đất hoàn toàn không có dấu vết.

May mà bãi Gobi không giống sa mạc, đại bộ phận mặt đất là đất cứng.

Nhưng đá trên mặt đất thực sự quá nhiều, nhìn xa thì bằng phẳng vô tận, nhưng thực tế đi vào mới phát hiện nhiều hố lõm và khe rãnh, nhìn không lớn nhưng xe bình thường căn bản không chạy nổi.

Tiêu Dao nghi ngờ xe việt dã đến đây cũng chưa chắc dùng được.

Máy cày tốc độ tuy chậm nhưng mã lực máy dầu mạnh mẽ, tính năng việt dã cũng cực tốt.

Phong cách lái xe của A Mạn lại mang đậm chất thanh niên không lạng lách không phải dân chơi, chỉ biết chân ga không biết chân phanh, cơ bản là chỉ cần đá không quá lớn là trực tiếp cán qua.

Đi tới được mấy trăm mét, Minh Thúc và Trương Bả Đầu đứng trên thùng xe sắc mặt biến đổi.

Không biết từ lúc nào, bầu trời phía Tây trở nên đen kịt một mảnh, hướng Đông Nam thì nắng gắt trên cao.

Tây Bắc thiếu mưa, lúc này cũng không phải mùa mưa, đám đen ngòm cuồn cuộn đó cũng không phải mây đen trên trời, mà giống như một bức tường đen cao lớn, trực tiếp từ không trung rủ xuống mặt đất, hung hăng ép tới.

Cùng lúc đó, nơi chân trời cũng thấp thoáng truyền đến từng trận sấm rền.

Trận sấm rền này hiển nhiên không phải do mây mưa tạo thành, mà là bão cát đen ma sát mặt đất, cuốn phăng tất cả tạo ra.

Trong không khí cũng bắt đầu mang theo từng trận vị mặn, rõ ràng là mùi muối mặn.

Trương Bả Đầu sắc mặt trắng bệch: "Mau lái đi, mau lái đi!

Muộn chút nữa là bị Hắc Phong Bạo đuổi kịp đấy." A Mạn bình thường phiền nhất người khác bảo mình lái chậm, lúc này nghe Trương Bả Đầu thúc giục, lập tức phấn khích nhấn lút ga.

Ngặt nỗi xe máy cày tay thực sự không giỏi về tốc độ, khói đen trong ống xả phun ra thành một đường thẳng, tốc độ xe cũng chỉ nhanh hơn xe đạp một chút.

Nhìn thấy Hắc Phong Bạo càng ngày càng gần, bức tường đen cao lớn đó cũng càng ngày càng gần, Tiêu Dao vốn gan to bằng trời và đã có chuẩn bị cũng thấy thót tim.

Cảnh tượng đó giống như trong phim khoa học viễn tưởng, ngày tận thế, cảnh tượng sóng thần cao hàng chục mét ập đến vậy.

Chỉ có điều chiều cao của Hắc Phong Bạo còn cao hơn sóng thần mấy chục mét nhiều, ít nhất cũng phải cao mấy trăm mét.

Cảm giác đó giống như kiến bò vào vương quốc khổng lồ, bị đế giày đen kịt dẫm xuống.

Trên đường đi không ít nơi xuất hiện hố cát, bên trên trông như một lớp đá nhưng bên dưới toàn là cát.

Chương 329

Máy cày vừa lái lên, lập tức lớp vỏ đá vỡ vụn.

May mà máy cày mã lực mạnh mẽ, hai bánh xe lớn vừa rộng vừa cao, cứng rắn ép qua mấy hố cát đó mà không bị lún xe.

Ngay lúc Hắc Phong Bạo gần như sắp dập vào gáy mọi người, A Mạn cuối cùng cũng lái máy cày vào sau tảng đá.

Tảng đá lớn này giống như một bức bình phong khổng lồ, chắn được không ít gió cát.

Sau khi xe dừng hẳn, Tiêu Dao lập tức hô lớn bảo mấy người kéo bạt dày trong thùng xe ra, các vật tư quan trọng trong thùng xe phải dùng bạt che lại, người cũng phải trốn dưới bạt.

Đồng thời máy nổ phải dùng bạt bao toàn bộ lại rồi dùng dây thừng buộc chặt.

Nếu không, khi Hắc Phong Bạo đến, cát muối chui vào trong máy nổ thì sau này khỏi phải lái nữa, máy nổ dù có bền đến đâu cũng không trụ nổi.

Tiêu Dao động tác nhanh nhẹn, cộng thêm chuẩn bị đầy đủ, mang theo mấy tấm bạt, không bao lâu sau hắn cùng A Mạn đã bao bọc xong máy nổ.

Lúc này bức tường đen đã ép xuống.

Trời đất đột nhiên biến sắc, vốn dĩ khoảng hai giờ chiều là lúc mặt trời độc nhất, lúc này lại chẳng khác gì đêm ba canh không trăng, trời đất một mảnh tối đen.

Nhìn về phía trước hai ba mét cũng không thấy gì nữa.

Khắp nơi đều là hạt cát đen đắng chát, cứ trực tiếp chui vào cổ người ta.

Tốc độ gió cực lớn, cát muối đập vào da người giống như bị roi quất.

Tiêu Dao trước khi xuất phát đã chuẩn bị kính bảo hộ cho mọi người, lúc này tất cả đều đeo kính bảo hộ vào, nếu không thì trong Hắc Phong Bạo căn bản không thể mở mắt nổi.

Thân hình A Mạn có chút gầy yếu, lúc đi về phía thùng xe, hai tay bám chặt lấy thành xe, một trận gió yêu hú hét như quỷ khóc thổi tới, A Mạn suýt chút nữa bị thổi bay.

Tiêu Dao lập tức đưa tay nắm lấy A Mạn.

Ngay sau đó, trong một mảnh mờ mịt, Tiêu Dao nhìn thấy một bóng đen.

Không biết có phải là cỏ bụi hay xương rồng bị gió cát cuốn theo hay không, bóng đen lao thẳng về hướng máy cày.

Tiêu Dao kéo lấy A Mạn, bước vài bước đi ra sau thùng xe, đẩy A Mạn lên.

Lúc này bóng đen kia đã lao tới cạnh máy cày.

Tiêu Dao cảm nhận được một luồng khí tức âm hàn truyền đến từ bóng đen đó. "Cái thứ quỷ gì vậy?" Gần như trong nháy mắt, Tiêu Dao vung Thiết Lân Thuẫn trên tay trái ra, rút Toái Tinh Đao.

Bóng đen đã tiến lại gần hơn, Tiêu Dao lập tức nhận ra, bóng đen này tuyệt đối không phải loại thực vật như xương rồng.

Cách di chuyển của bóng đen vô cùng phiêu hốt, trong Hắc Phong Bạo vẫn di chuyển trái phải cực nhanh, căn bản không giống dáng vẻ bị gió thổi bay.

Theo hướng ban đầu, bóng đen có khả năng sượt qua cạnh máy cày, nhưng lúc này lại điều chỉnh phương hướng, lao thẳng tới Tiêu Dao.

Tiêu Dao không hề sợ hãi.

Ngay khoảnh khắc bóng đen sắp đâm sầm vào người, Toái Tinh Đao trong tay Tiêu Dao chém xuống.

Bóng đen bị Toái Tinh Đao của Tiêu Dao chém thành hai đoạn. "Kỳ lạ." Trong lòng Tiêu Dao vẫn không buông lỏng, vì hắn phát hiện khi chém bóng đen thành hai đoạn không hề nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

Thứ có thể đi lại tự như trong Hắc Phong Bạo tuyệt đối không thể là tà vật tầm thường.

Trong tình huống bình thường, chém giết loại âm tà này hệ thống chắc chắn sẽ có thông báo.

Không chỉ có được điểm khí vận mà còn có khả năng nhận được vật phẩm đặc thù hoặc kỹ năng.

Lúc bóng đen vừa tấn công, Tiêu Dao cảm nhận tà khí không hề yếu.

Hiển nhiên thứ này chắc chắn không phải loại tà vật yếu ớt. "Không đúng, thứ đó chưa chết." Tiêu Dao quay đầu lại thì phát hiện bóng đen vừa rồi đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

Trong trận Hắc Phong Bạo xung quanh, không ngừng truyền đến những tiếng gió rít như quỷ khóc sói gào. "Diêu Tử, mau lên xe!" Tô Doanh hét lên một tiếng.

Tuy cách một lớp khăn sa, Tô Doanh mở miệng vẫn bị dính đầy cát đen muối mặn, trong miệng toàn vị đắng chát.

Tiêu Dao vội vàng leo lên xe, sau đó kéo bạt dày che lại.

Thùng xe máy cày cao khoảng nửa người, có tác dụng chắn gió nhất định, tảng đá lớn mà A Mạn dừng xe cũng giống như một bức bình phong, chắn được không ít gió cát.

Tuy thùng xe làm bằng sắt bị gió thổi rung rinh trong Hắc Phong Bạo, nhưng cuối cùng vẫn không bị thổi lật.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, tiếng gió bên ngoài mới từ từ nhỏ dần.

Tiêu Dao vén một góc bạt dày, nhìn thấy bên ngoài lộ ra ánh sáng, không còn giống như đêm đen nữa.

Trời đất mang theo vị mặn chát, nhìn xuống bốn phía là một màu đen kịt.

Toàn bộ mặt đất giống như bị rắc một lớp tro than đều đặn.

Trong thùng xe máy cày cũng tích tụ một lớp cát đen muối mặn dày cộp, tầm hai ba thốn, đè lên tấm bạt rất nặng.

Trương Bả Đầu và A Mạn bò ra khỏi thùng xe, vẫn còn chưa hoàn hồn. "Tôi ở đây bao nhiêu năm rồi, chỉ nghe nói đến Hắc Phong Bạo, hôm nay mới thấy lần đầu.

Đúng là muốn lấy mạng người ta mà." A Mạn cũng gật đầu: "Nếu không có máy cày và bạt dày, trốn trước ở đây thì chúng ta giờ chắc chắn đã bị cát muối chôn vùi, thành thịt khô rồi." Mấy người Tiêu Dao dọn sạch cát đen trên thùng xe, kiểm kê vật tư xem có tổn thất gì không.

Tấm bạt trên đầu xe bị gió thổi rách, không ít chỗ bị xé toạc, nếu gió cát kéo dài thêm chút nữa e là tấm bạt không trụ nổi.

Đồ đạc bên trong vẫn bảo tồn nguyên vẹn.

A Mạn nhanh chóng lấy cần khởi động, nổ máy máy cày.

Tiêu Dao trước khi rời đi đã phát hiện một số thứ kỳ lạ trên mặt đất.

Có vài dấu vết tựa như dấu chân, nhưng bị cát đen che phủ không ít, nhìn không rõ ràng.

Nhưng những dấu vết đó so với bãi cát đen bằng phẳng bên cạnh thì khác biệt rất rõ ràng.

Chương 330

"Chẳng lẽ thứ nhìn thấy trong Hắc Phong Bạo lúc đó là động vật?" Tiêu Dao kiểm tra một phen nhưng cũng không thấy thêm manh mối nào, đành phải lên xe.

Lúc này là khoảng ba giờ chiều, sau một trận gió cát, dấu vết trên mặt đất đều bị xóa sạch.

Bãi Gobi trở nên dị thường trống trải, Tiêu Dao phát hiện đi như thế này ngược lại càng dễ phát hiện những vật đánh dấu để lại trong du ký của Bergman.

Tiêu Dao nhanh chóng xác định được phương hướng, A Mạn tăng ga hết cỡ, tiến về hướng Tiêu Dao chỉ.

Đi được khoảng hơn ba tiếng đồng hồ.

Trên đường có không ít hố cát, trong đó có một lần máy cày bị lún vào hố cát, mọi người đành phải xuống đẩy xe.

Kết quả sức lực của Tiêu Dao làm A Mạn và Trương Bả Đầu trợn mắt há mồm, ngay cả sức lực của Tô Doanh cũng lớn hơn hai người đàn ông nhiều.

Đợi đến lúc hoàng hôn, cảnh trí trên bãi Gobi hoang vu cuối cùng cũng có sự thay đổi.

Tiêu Dao đứng trên thùng xe, nhìn thấy phương xa dưới ánh hoàng hôn vàng rực có một tòa lâu đài khổng lồ.

Xung quanh tòa lâu đài màu vàng tông nguy nga có một số khối đá khổng lồ giống như tháp Phật, thạch bia, có vài hình dạng giống như sư tử, lạc đà, rùa đen.

Ánh hoàng hôn nhuộm những kiến trúc và nham thạch đó thành

màu kim hoàng, khiến Minh Thúc và A Mạn nhìn đến say mê.

Tô Doanh cũng không kìm được mà cảm thán.

Nhưng mập mờ giữa đó, Tiêu Dao tổng cảm thấy có gì đó không đúng.

Trên bãi Gobi hoang vu sao lại xuất hiện lâu đài?

Theo lý đây không phải khu vực trung tâm văn minh, việc xây dựng một tòa lâu đài cao lớn như vậy tiêu tốn nhân lực vật lực là điều khó có thể tưởng tượng.

Theo ánh mặt trời phía Tây từng chút một chìm vào bãi Gobi thương mang, ánh sáng cũng dần ảm đạm đi, một số màu sắc vốn bị hoàng hôn che lấp cũng hiện ra, màu xanh lam, màu xám, vân vân.

Đợi đến khi lại gần, Tiêu Dao mới bàng hoàng phát hiện, tất cả những thứ gọi là kiến trúc kia cư nhiên đều không phải thật!

Tất cả mọi thứ đều là những tảng đá khổng lồ vô cùng.

Chỉ là những tảng đá này hình thái thiên kỳ bách quái, tầng tầng lớp lớp, lại nguy nga sừng sững, giống như các loại kiến trúc khác nhau.

Dưới chân những tảng đá khổng lồ đó lại là bãi cát rất bằng phẳng.

Mặt trời lặn về Tây, gió đêm dần nổi lên, từng trận âm thanh nức nở thê lương truyền ra từ những tảng đá khổng lồ im lìm quỷ dị đó, nghe mà lạnh cả người, nổi cả da gà.

A Mạn cũng bị cảnh tượng trước mắt chấn động, dừng máy cày lại.

Chỉ có Trương Bả Đầu lẩm bẩm: "Ma Quỷ Thành, Ma Quỷ Thành, đây chính là Ma Quỷ Thành." Tiêu Dao cau mày, Ma Quỷ

Thành không phải đá sẽ sống động như thật.

Vốn dĩ cứ ngỡ chỉ là một vùng địa mạo Yardang bình thường thôi.

Âm thanh truyền ra từ Ma Quỷ Thành thực sự quá âm sâm.

Phối hợp với cảnh tượng cô độc của khói sa mạc, ráng chiều Gobi, quả thực khiến người ta có cảm giác không giống ở nhân gian mà đang ở địa ngục Sâm La. "Thời gian không còn sớm nữa, ban đêm đi lại không an toàn, hố cát ở đây phải dựa vào mắt mới phân biệt được." A Mạn nhìn Tiêu Dao rồi nói.

Tiêu Dao gật đầu: "Tôi lái xe ra ngoài Ma Quỷ Thành, tìm một tảng đá chắc chắn để hạ trại." A Mạn nghe xong liền phấn khởi lái xe lao về phía trước.

Tiêu Dao thì ngẩng đầu nhìn những vì sao lấp lánh đang mờ ảo hiện ra trên trời.

Đã đến lúc thi triển Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật.

Chặng hành trình càng về sau, tuyến đường ghi chép trong du ký của Bergman càng lúc càng mờ nhạt.

Tuy có la bàn có thể phân biệt phương hướng, nhưng để xác định vị trí di tích Công chúa Tiểu Hà ở hồ Nhĩ Đóa cần nhiều manh mối hơn.

May mắn là trong du ký năm đó Bergman có để lại thời gian cụ thể, ghi lại tinh tượng của một đêm nào đó.

Dựa theo những manh mối này, Tiêu Dao hoàn toàn có thể suy ra vị trí tinh tượng hiện tại tương ứng với năm đó, và tiến thêm một bước suy ra phương hướng phải đi tiếp theo.

Mọi người đã đi cả ngày trên bãi Gobi, tuy ngồi trên xe máy cày tay nhưng loại giảm chấn toàn dựa vào độ xóc này, ngồi trong thùng

xe chẳng thấy đỡ tốn sức chút nào.

Minh Thúc xuống xe xong đi đứng còn loạng choạng, cảm giác sắp rã rời đến nơi.

Trương Bả Đầu khá hơn một chút nhưng cũng thấy hơi chóng mặt.

A Mạn thì vẫn tràn đầy sinh lực, thanh niên mười tám mười chín tuổi quả thực khác biệt.

Tiêu Dao, A Mạn và Tô Doanh ba người nhanh chóng dựa vào đá và máy cày bắt đầu dựng lều bạt.

Nơi A Mạn chọn có đá ở phía Bắc và phía Tây, có thể chắn gió, khi đốt lửa trại có thể phản xạ ánh lửa, tăng nhiệt lượng và tiết kiệm nhiên liệu.

Máy cày được A Mạn đậu ở phía Đông, tạo thành một khoảng không gian hình chữ Ao. "Trên Gobi ban đêm có mãnh thú không?" Minh Thúc và Trương Bả Đầu ở bên cạnh chỉnh lý vật tư, nhóm lửa đun nước.

Minh Thúc nhìn xung quanh hoang dã càng lúc càng tối, trong lòng thấp thỏm bất an hỏi Trương Bả Đầu.

Trương Bả Đầu gật đầu: "Trên Gobi đương nhiên có sói, sói hoang ở vùng bãi Gobi sa mạc không giống với sói hoang ở thảo nguyên hay rừng rậm.

Động vật ở đây khá ít, con mồi cũng ít nên thể hình sói hoang có thể nhỏ hơn sói thảo nguyên một cỡ, nhưng lại tàn nhẫn hơn." Minh Thúc có chút không hiểu hỏi: "Nhỏ con hơn mà lại tàn nhẫn hơn?" Trương Bả Đầu cười cười: "Sói trên bãi Gobi thường mười ngày nửa tháng không được bữa no, cho nên càng có tính kiên nhẫn và cũng xảo quyệt hơn, lũ súc sinh này tuy cũng sợ người nhưng cũng sẽ ăn thịt

người.

Chỉ cần có cơ hội, chúng không tha cho con mồi nào đâu." Minh Thúc nhìn xung quanh, rồi nhìn vào trong Ma Quỷ Thành, người run cầm cập.

Lúc này bên trong Ma Quỷ Thành u ám đen kịt, các loại nham thạch đan xen chồng chất, bên trong như một mê cung hang quỷ, cộng thêm tiếng gió nức nở ban đêm càng hiện ra vẻ khủng khiếp.

Ba người Tiêu Dao nhanh chóng dựng xong lều, Trương Bả Đầu và Minh Thúc cũng nhặt một ít đá vụn, xếp thành một chiếc lò đơn giản trên mặt đất, bắt đầu đun nước nấu cơm.

Cái hay lớn nhất ở vùng Tây Bắc là lương khô không dễ bị biến chất, lúc xuất phát từ Hami, cả nhóm đã mang theo không ít bánh nướng và quẩy dầu đường, theo lời Trương Bả Đầu thì những thứ này trong vòng một tháng hương vị đều không thay đổi.

Nếu không ra khỏi bãi Gobi, để ba tháng vẫn ăn được.

Trương Bả Đầu quanh năm lăn lộn dã ngoại, việc nhóm lửa nấu cơm thông thạo vô cùng, nhanh chóng nấu xong trà sữa mặn, ngâm bánh nướng, còn có một ít dưa muối và thịt khô.

Tiêu Dao thấy hơi nhạt nhẽo liền từ trong hệ thống lấy ra không ít đồ hộp và socola chuẩn bị sẵn, thậm chí như làm phép lấy ra một chiếc đùi dê, bắt đầu nướng trên lửa trại.

Nhìn Tiêu Dao lúc thì lấy ra bột thì là, lúc lấy ra bột ớt, lúc lấy ra muối, Trương Bả Đầu còn kiềm chế được, chứ A Mạn thì sớm đã kinh ngạc đến rớt cả hàm. "Anh Diêu Tử, anh là thần tiên sao?

Sao anh có nhiều đồ thế?" Tiêu Dao cười cười, trực tiếp dùng dao cắt một miếng thịt dê đã nướng chín đặt lên bánh nướng của A Mạn, chặn họng cậu ta lại.

Chương 331

Sau khi mọi người ăn no uống đủ, Tiêu Dao mang theo Ô Kim Lạc Tinh Bàn đi ra bãi đất trống xa hơn một chút để xem tinh tượng.

Khi đi, Tiêu Dao đã sắp xếp thứ tự trực đêm, Trương Bả Đầu và Minh Thúc trực ca đầu, A Mạn trực ca hai, Tiêu Dao trực ca cuối cùng.

A Mạn ban ngày tinh thần sung mãn, tối đến ăn cơm xong là bắt đầu buồn ngủ, trực tiếp chui vào lều, chưa đầy năm phút đã nghe thấy từng trận tiếng ngáy.

Lúc Tiêu Dao đi ra ngoài, Tô Doanh cũng đi theo.

Hai người rất ăn ý đi đến khoảng cách cách lửa trại tầm hơn trăm mét.

Ở đây ánh sáng từ lửa trại đã nhạt dần.

Toàn bộ bãi Gobi chìm trong một màu mờ mịt, chỉ có ánh sao đầy trời trên đầu.

Gió đêm không lớn, không có mùi gió cát, không khí khô ráo, tầm nhìn rất cao.

Bầu trời sao so với trong nội địa thì sáng hơn nhiều, ngân hà giống như một dải ngọc lấp lánh vắt ngang bầu trời đêm.

Tiêu Dao cúi đầu nhìn Ô Kim Lạc Tinh Bàn, thỉnh thoảng ngẩng đầu đối chiếu với bầu trời sao trên đỉnh đầu, không ngừng điều chỉnh phương hướng. "Thế nào rồi?

Tôi nhớ du ký của Bergman nói đến lộ trình Ma Quỷ Thành này, vì vật tham chiếu rất ít nên tuyến đường bị mờ nhạt rồi, anh có xác định được phương hướng không?" Tô Doanh hỏi.

Chênh lệch nhiệt độ ngày đêm trên bãi Gobi rất lớn, dưới tiết thu thu lão hổ, giữa trưa nhiệt độ có thể trên ba mươi độ, nhưng đến đêm, nhiệt độ có thể trực tiếp hạ xuống dưới mười độ.

Tô Doanh đã mặc Vân Đài Kim Sí Phi Phong, lúc này cũng không kìm được mà quấn chặt thêm một chút.

Tiêu Dao gật đầu, cất Ô Kim Lạc Tinh Bàn đi. "Phương hướng đại khái có thể xác định, theo ghi chép trong du ký của Bergman, từ Ma Quỷ Thành này đến khu vực hồ Nhĩ Đóa ít nhất phải đi mất hai ngày nữa dù có máy cày, tốc độ cũng không nhanh hơn đoàn lạc đà là bao." "Khoảng cách xa như vậy, một khi phương hướng có một chút sai lệch sẽ lệch đi rất xa.

May mà hồ Nhĩ Đóa là một khu vực rộng lớn, chỉ cần đến được ven hồ Nhĩ Đóa, tôi có nắm chắc tìm được thành cổ La Bố Trác Nhĩ nơi Công chúa Tiểu Hà tọa lạc." Hai người đang trò chuyện bâng quơ thì đột nhiên trên bãi Gobi thổi gió Bắc.

Gió Bắc sát mặt đất mang theo từng trận tiếng hú hét.

Tiêu Dao cau mày, vì nhìn trên bãi Gobi cư nhiên thấp thoáng xuất hiện một số điểm sáng nhỏ màu vàng.

Ở cái nơi quỷ quái như bãi Gobi này không thể xuất hiện đom đóm được.

Ở đây tuy động vật chết không ít, cũng thường xuyên thấy hài cốt lạc đà hay lừa hoang, nhưng dù sao gió lớn, môi trường trống trải, cực kỳ hiếm khi xuất hiện ma trơi.

Những điểm sáng màu vàng đó từ xa tiến lại gần Ma Quỷ Thành, tốc độ không nhanh, phương hướng tiến lên cũng không phải đường thẳng mà không ngừng biến ảo.

Tiêu Dao khẽ vung tay trái, triển khai Thiết Lân Thuẫn, tay phải rút

Toái Tinh Đao.

Tô Doanh cũng tháo thanh Đại Việt Long Tước Đao sau lưng xuống, thu lại bao vải bên ngoài, hai tay cầm đao, đối mặt với những điểm vàng. "Thứ gì thế này?" Tô Doanh có thể cảm giác được có thứ đang lại gần nhưng không có Thiên Nhãn Thông nên cuối cùng vẫn không nhìn rõ.

Tiêu Dao lại nhờ vào ánh sao lờ mờ nhìn rõ những điểm vàng đó.

Đó chính là một đàn sói trên bãi Gobi, số lượng khoảng mười mấy con.

Nhìn quả thực giống như Trương Bả Đầu đã nói, nhỏ gầy hơn sói bình thường một chút.

Chỉ có điều sự hung ác xảo quyệt trong ánh mắt lũ sói này vượt xa những con sói hoang mà Tiêu Dao từng thấy.

Một tiếng sói hú dài theo gió đêm truyền đến.

Nhanh chóng, trên bãi Gobi xuất hiện thêm nhiều điểm vàng hơn nữa. "Sao nhiều vậy?" Tô Doanh cũng cau mày.

Hiện giờ các điểm vàng cách nơi Tiêu Dao đứng khoảng một hai trăm mét, số lượng càng lúc càng nhiều.

Ban đầu ước chừng chỉ có mười mấy con, nhưng hiện giờ đã tụ tập ít nhất một hai trăm con. "Không đúng, bãi Gobi không nuôi nổi nhiều sói Gobi như vậy!

Căn bản không có nhiều thức ăn cho chúng đến thế." Tiêu Dao trầm giọng nói một câu. "Ừm, vậy chúng là thứ gì?" Tiêu Dao nhếch môi nở một nụ cười: "Giết một con là biết ngay thôi." Nói xong, Tiêu Dao lấy ra chín chiếc cương tiêu.

Lúc này những điểm sáng màu vàng lao lên phía trước nhất đã

cách Tiêu Dao khoảng năm sáu mươi mét.

Tiêu Dao lập tức lao về phía hàng trăm điểm sáng phía trước.

Tô Doanh cũng theo sát phía sau, vung Vân Văn Kim Sí Phi Phong, mũi đao Đại Việt Long Tước Đao rủ xuống đất, kéo lê trường đao lao về phía trước.

Mũi đao Đại Việt Long Tước Đao vạch lên mặt đất một chuỗi tia lửa.

Những điểm sáng màu vàng đối diện không hề nao núng, thấy Tiêu Dao lao tới cư nhiên cũng tăng tốc độ.

Khi cách Tiêu Dao khoảng hai ba mươi mét, chín chiếc cương tiêu trên tay Tiêu Dao đều bắn ra.

Chín con vật dài hơn ba thước, toàn thân màu xám vàng giống như sói hoang lao lên trước nhất lập tức phát ra những tiếng kêu thảm thiết, sau đó mất thăng bằng ngã nhào trên bãi Gobi.

Thủ pháp của Tiêu Dao càng lúc càng tinh chuẩn, trước đây ở kinh thành, hễ có thời gian rảnh là Tiêu Dao lại dùng cương tiêu luyện tập trong tứ hợp viện.

Chín chiếc cương tiêu đều bắn trúng vào trán của những thứ giống như sói hoang kia.

Có câu nói sói có đầu đồng đuôi sắt mình đồng da sắt nhưng eo là chỗ yếu nhất.

Nhưng Tiêu Dao căn bản không quan tâm nó cứng hay không, chỉ nhắm vào chỗ hiểm.

Phải biết cương tiêu đúc bằng tinh cương, ở khoảng cách mười mấy mét, Tiêu Dao có thể bắn thủng một tấm sắt dày một hai phân.

Huống chi hiện giờ Tiêu Dao và lũ giống sói này đang lao vào

nhau, cương tiêu phóng ra có tốc độ tương đối càng nhanh hơn.

Chín chiếc cương tiêu đều xuyên thấu qua não, bắn sâu không thấy bóng dáng.

Nhưng Tiêu Dao phát hiện âm thanh thông báo của hệ thống không vang lên.

Nhanh chóng Tiêu Dao nhận ra, không phải hệ thống bị hỏng, mà là lũ này cư nhiên chưa chết. "Cẩn thận, lũ này có gì đó quái lạ!" Tiêu Dao hét lên một tiếng nhắc nhở Tô Doanh phía sau, sau đó dùng Thiết Lân Thuẫn bên tay trái đập mạnh vào mặt một con vật giống sói đang lao tới trước mặt.

Sau một tiếng động trầm đục, thứ đó ngã nhào xuống đất, xương cốt đều bị đập nát, trên đầu lộ ra một cái lỗ to bằng nắm tay.

Chương 332

Nếu là sói hoang bình thường thì đã mất mạng tại chỗ, nhưng thứ này cư nhiên vẫn giãy giụa muốn bò dậy.

Tay phải Tiêu Dao cầm Toái Tinh Đao mang theo một luồng khí tức thực chất, chém mạnh vào đầu con vật giống sói đó.

Tức thì hơn nửa cái đầu bị Tiêu Dao chém bay.

Cuối cùng âm thanh thông báo của hệ thống cũng truyền tới. "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Sói u linh răng dài Gobi, nhận được 500 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Sói u linh răng dài Gobi, nhận được hai chiếc răng sói dài." Sói u linh răng dài Gobi?

Tiêu Dao nhìn lên phía trước mới phát hiện, răng của loại sói u linh này dài khác thường, chìa ra khỏi miệng ít nhất cũng hai ba thốn, dưới ánh sao lấp lánh ánh sáng u ám.

Không biết thứ này rốt cuộc là sống hay chết, tóm lại sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường, ít nhất phải chém bay đầu mới mất đi sức chiến đấu.

Tiêu Dao dùng khiên đập đao chém, nhanh chóng tiêu diệt mấy con sói u linh răng dài phía trước, sau đó liếc nhìn Tô Doanh phía sau.

Tô Doanh lúc này trên người vẫn khoác Vân Văn Kim Sí Phi Phong, khí tức trên người bị phi phong che lấp, lũ sói u linh răng dài này cư nhiên phải đến khoảng cách rất gần mới phát hiện ra sự hiện diện của Tô Doanh.

Nhưng Tô Doanh thì không hề khách khí, thanh Đại Việt Long Tước Đao trong tay vung vẩy cương mãnh, chém đâm quét ngang có bài bản, khí độ nghiêm cẩn, căn bản không giống kiểu đánh dã lộ của

Tiêu Dao chỉ dựa vào tốc độ.

Hiển nhiên đao pháp của Tô Doanh chắc chắn có danh sư chỉ điểm.

Nhưng bản thân Tô Doanh cũng thiên phú dị bẩm, một cô gái mà lại múa được thanh Đại Việt Long Tước Đao dài gần bốn thước.

Sói u linh răng dài đụng phải Đại Việt Long Tước Đao, hoặc bị chém làm hai đoạn, hoặc bị chém đứt tứ chi, mất khả năng hành động.

Nhờ vào Vân Văn Kim Sí Phi Phong và Đại Việt Long Tước Đao, hiệu suất giết sói u linh răng dài của Tô Doanh nhất thời cư nhiên không bị Tiêu Dao bỏ xa.

Tiêu Dao mỉm cười, thanh Toái Tinh Tịch Tà Đao trên tay chém giết càng hăng hơn, mỗi đao đều rơi vào những vị trí yếu hại như hầu kết, hốc mắt của sói u linh răng dài.

Khoảng mười mấy phút sau, Tiêu Dao đã chém giết được ba bốn mươi con sói u linh răng dài, riêng điểm khí vận đã lấy được khoảng hai vạn điểm, nhưng tâm tình của Tiêu Dao lại chẳng hề tốt lên chút nào.

Cộng thêm Tô Doanh, hai người đã chém giết được hàng chục con sói u linh răng dài, nhưng lũ sói u linh trước mắt cư nhiên không hề thấy ít đi.

Phía xa liên tiếp có bóng dáng sói u linh xuất hiện.

Càng quỷ dị hơn là phía sau hai người, nơi mọi người hạ trại cũng xuất hiện tiếng sói hú.

Nhìn từ xa có những điểm vàng đang áp sát doanh trại. "Không xong, lũ quỷ này muốn tập kích doanh trại." Tiêu Dao hét lên một tiếng, ra hiệu cho Tô Doanh bắt đầu rút lui.

Đồng thời Tiêu Dao lấy từ không gian hệ thống ra Cơ Quan Nhện.

Thân hình cao lớn của Cơ Quan Nhện xuất hiện trên bãi Gobi, lập tức chĩa họng súng đen ngòm về phía đàn sói.

Tiêu Dao kiểm tra thấy có không ít đạn cháy.

Lũ sói u linh này chỉ sợ không sợ khói độc, nhưng lửa thì chắc chắn sợ.

Cơ Quan Nhện khai hỏa, vô số luồng hỏa xà từ họng súng tuôn ra.

Nhanh chóng có sói u linh răng dài bị bắn trúng, trên người bùng lửa, trong nháy mắt bị thiêu thành tro bụi, cháy rất nhanh và sạch sẽ.

Hiển nhiên lũ sói u linh này vô cùng sợ hãi ngọn lửa.

Thấy vậy tâm lý Tiêu Dao hơi thả lỏng một chút.

Có Cơ Quan Nhện bọc hậu, Tiêu Dao và Tô Doanh nhanh chóng quay lại doanh trại.

Lúc này trong doanh trại, Minh Thúc và Trương Bả Đầu thấy đàn sói áp sát, sợ đến mức hai người liên tục lùi bước.

Trương Bả Đầu trấn định hơn một chút, từ đống lửa lấy ra một khúc gỗ, dùng đầu đang cháy không ngừng vung vẩy về phía đàn sói.

Lúc này A Mạn đang ngủ trong lều cũng bò ra, thấy một vòng sói hoang bên ngoài sợ đến mức run cầm cập.

Tiêu Dao đoán không sai, trên bãi Gobi căn bản không có đàn sói quy mô lớn như vậy.

Sói hoang thông thường mười mấy con đã là đàn lớn rồi, dù sao bãi Gobi nghèo nàn cũng không nuôi nổi nhiều động vật ăn thịt đến thế.

Nhưng sói u linh răng dài tối nay số lượng nhiều đến mức có chút

quỷ dị.

Tiêu Dao và Tô Doanh liều mạng chạy về, Trương Bả Đầu ba người trên tay không có súng, lúc này đối diện với đàn sói cũng chỉ có thể từng bước từng bước lùi vào Ma Quỷ Thành u ám vô tận.

Ba người đều cầm đuốc trên tay, đuốc không cháy sáng trong Ma Quỷ Thành cũng chỉ có thể chiếu sáng một khoảng nhỏ dưới chân, ngược lại càng làm cho những góc khuất sau những tảng đá lớn xung quanh thêm phần u ám.

Tiêu Dao nhìn từ xa thấy ba người lùi vào Ma Quỷ Thành, vội vàng hét lớn một tiếng: "Đừng đi vào trong đó!" Nhưng tiếng hét của Tiêu Dao vẫn muộn một bước.

Minh Thúc thấy đàn sói bên ngoài đã sớm sợ đến run lẩy bẩy, rõ ràng đã nhớ lại những đêm sói xuất hiện trên núi tuyết.

Trương Bả Đầu lăn lộn trên bãi Gobi lâu hơn nhưng cũng chưa từng thấy đàn sói quy mô lớn như vậy, lúc này rõ ràng cũng sợ phát khiếp.

A Mạn thì nghe thấy tiếng hét của Tiêu Dao, định vùng vẫy lao ra nhưng lại bị Trương Bả Đầu và Minh Thúc kéo vào trong Ma Quỷ Thành.

Lúc này Tiêu Dao cách doanh trại hơn trăm mét, muốn ngăn cản cũng không kịp.

Vô số đôi mắt vàng của sói u linh răng dài xung quanh nhanh chóng áp sát doanh trại.

Tiêu Dao định cho Cơ Quan Nhện khai hỏa vào đàn sói thì đột nhiên nghe thấy một tiếng sói hú cực lớn.

Tiếng sói hú này không phải tiếng gió truyền ra từ Ma Quỷ Thành mà là tiếng sói hú chân chính, thê lương sâu thẳm, thương lương vô

cùng.

Dưới ánh sao, Tiêu Dao thấy một thân hình to lớn ở phía xa.

Đó cũng là một con sói u linh răng dài Gobi, hình dạng giống hệt những con Tiêu Dao vừa giết, chỉ có điều kích thước to hơn, ít nhất cao hơn hai mét, dài hơn ba mét.

Kích thước này tương đương với một con hổ dữ trong vườn bách thú.

Tiêu Dao thắt lòng lại.

Đàn sói này nếu chỉ là đám ô hợp thì Tiêu Dao đối phó hoàn toàn không có khó khăn gì.

Có hai ba trăm con thì sao chứ?

Chẳng qua là một lũ điểm khí vận và dược liệu đặc thù mà thôi.

Răng sói vừa thu hoạch được Tiêu Dao đã xem qua, sắc bén dị thường, dường như mang theo khí tức đặc thù, nếu dùng làm đầu mũi tên chắc chắn sẽ có hiệu ứng cộng thêm đặc thù.

Hiện tại hắn cũng tích lũy được tầm hơn một trăm chiếc răng sói rồi.

Chương 333

Nhưng nếu trong đàn sói có Sói Vương thì lại khác.

Tiêu Dao hiện giờ nhớ rõ đàn sói núi Côn Luân dưới sự dẫn dắt của Sói Vương, sức chiến đấu cực mạnh.

Nếu không phải Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Sơ Nhất đều là những tay súng thiện xạ, cộng thêm Tiêu Dao là một sự tồn tại cấp BUG, thì đổi lại là người khác chắc chắn đã bỏ mạng trên núi tuyết rồi.

Hiện tại số lượng sói u linh răng dài có thể nhiều hơn số lượng đàn sói trên núi Côn Luân rất nhiều.

Xuất hiện một con Sói Vương, chỉ nhìn kích thước cũng to hơn Bạch Mao Sói Vương không ít, cộng thêm sự xảo quyệt tàn nhẫn có tiếng của đầu đàn sói Gobi, sức chiến đấu của hai ba trăm con sói hoang e là phải tăng lên gấp bội.

Tiêu Dao bắt đầu điều chỉnh đạn dược và họng súng của Cơ Quan Nhện, định tranh thủ lúc U Linh Sói Vương chưa tiếp cận sẽ dùng súng máy hạng nặng tiếp đón nó.

Nhưng nhanh chóng Tiêu Dao phát hiện tiếng gầm của Sói Vương không phải hiệu lệnh xung phong.

Trên bãi Gobi, lũ sói u linh đều dừng bước, không tiếp tục tiến lên, đứng ở vị trí cách doanh trại tầm hai ba mươi mét.

Từng con im hơi lặng tiếng, ngoại trừ đôi mắt vàng thì căn bản không cảm giác được sự tồn tại của chúng, thực sự như u linh vậy. "Dừng lại rồi sao?" Tô Doanh tò mò hỏi.

Tiêu Dao cau mày: "Chắc là vậy." Đứng một hồi, Tiêu Dao chỉ có

thể tự đưa ra đáp án trong lòng.

Nơi bọn Tiêu Dao hạ trại, nhìn từ xa giống như một trụ cổng cao vút.

Ở phía bên kia doanh trại tầm năm sáu mươi mét cũng có một tảng đá cao lớn y hệt, đứng sừng sững một mình như một trụ cổng khác.

Giữa hai tảng đá là một khoảng tối đen, chính là nơi Minh Thúc, Trương Bả Đầu, A Mạn vừa tiến vào Ma Quỷ Thành.

Toàn bộ địa hình nhìn từ xa giống như một cánh cổng khổng lồ, cánh cổng thông đến địa ngục, một Quỷ Môn Quan đích thực.

Nơi này thực sự là do thiên nhiên hình thành sao?

Nếu thực sự là kiệt tác của tạo hóa thì Tiêu Dao thấy nó có vẻ quá giống một cái cổng rồi.

U Linh Sói Vương nhìn Tiêu Dao một cái từ xa, đôi mắt vàng như ác quỷ thực thụ, ánh mắt băng lãnh, không mang theo chút cảm xúc nào.

Nhìn Tiêu Dao, kẻ vừa chém giết hàng chục thuộc hạ của mình, trong mắt U Linh Sói Vương không có oán độc và phẫn hận, mà là sự cảnh giác sâu sắc.

Lại một tiếng sói hú truyền đến, hai ba trăm con sói u linh trên bãi Gobi bắt đầu có trật tự từ từ rút lui.

Sự kỷ luật này mang lại cảm giác áp bức cho người ta còn lớn hơn nhiều so với việc hàng trăm con sói điên cuồng hỗn loạn lao lên.

Giống như một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, khi rút đi lặng lẽ không tiếng động, lát sau trên bãi Gobi chỉ còn lại bóng nham thạch và tiếng gió nức nở, như thể đàn sói chưa từng xuất hiện. "Đi rồi sao?

Trong Ma Quỷ Thành rốt cuộc có gì mà ngay cả đàn sói cũng sợ hãi?" Tô Doanh nhìn đến ngây người.

Tiêu Dao nhìn vào bên trong Ma Quỷ Thành đen ngòm, lông mày khóa chặt. "Bên trong chắc chắn có thứ gì đó còn khủng bố hơn cả đàn sói u linh." "Hơn nữa, lũ sói u linh này không thực sự rời đi đâu." Tiêu Dao nhìn về phía hoang dã xa xa. "Sao?

Chưa đi à?" Tô Doanh hỏi. "Vừa rồi U Linh Sói Vương cố tình hú vài tiếng, bảo thuộc hạ rút lui là để lừa tôi, nhưng trong không khí vẫn còn vương lại mùi hôi thối của sói u linh, chúng chưa đi xa mà đang lảng vảng gần đây." Tiêu Dao khịt khịt mũi, mỉm cười. "Chỉ cần có cơ hội, chúng chắc chắn sẽ xông lên cắn xé một miếng, vật tư của tôi và mấy người chúng ta đều là con mồi của chúng." Tô Doanh gật đầu, sắc mặt trắng thêm một phần.

Lũ sói u linh này không chỉ sức chiến đấu cực mạnh, có tổ chức có kỷ luật mà còn xảo quyệt vô cùng, thật khó đối phó. "Tạm thời không quản chúng nữa, tôi có cách khiến chúng không dám lại gần doanh trại, chúng ta đi cứu Minh Thúc trước đã." Tiêu Dao nói xong liền thu hồi Cơ Quan Nhện, giấu vào bóng râm của máy cày.

Chỉ cần có con sói u linh nào dám lại gần, đón chờ chúng sẽ là những quả đạn cháy nhiệt tình.

Sau đó Tiêu Dao lấy từ không gian hệ thống ra một khẩu súng tiểu liên Thompson đưa cho Tô Doanh. "Cái này cô biết dùng chứ?" Tô Doanh gật đầu: "Chắc là được." Sau đó cô nhận lấy khẩu súng một cách rất tự nhiên.

Tiêu Dao trong lòng không khỏi hít một hơi lạnh.

Phụ nữ vừa biết múa đại đao lại vừa biết dùng súng tiểu liên, yêu rồi yêu rồi, quả nhiên không phải người tầm thường.

Nhanh chóng Tiêu Dao triển khai Thiết Lân Thuẫn ở tay trái, tay phải cầm Toái Tinh Đao, bên hông treo một chiếc Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng, bước vào giữa hai tảng đá lớn tạo thành cổng đá.

Bước vào cổng đá là nội bộ Ma Quỷ Thành.

Bên trong các loại quái thạch lởm chởm, đường sá như mạng nhện, chằng chịt, khắp nơi xâu chuỗi thông nhau như một mê cung.

Ánh sao trên trời vào đến Ma Quỷ Thành đều trở nên tối tăm triệt để.

Nếu không phải Tiêu Dao có Thiên Nhãn Thông thì ngay cả mặt đất cũng không nhìn rõ. "Dấu chân trên mặt đất biến mất rồi?" Tô Doanh đột nhiên hỏi một câu.

Sau khi hai người tiến vào Ma Quỷ Thành, lúc đầu vẫn men theo dấu chân trên đất để truy tìm ba người Minh Thúc.

Nhưng đi được tầm hơn trăm mét, rẽ qua mấy vòng, dấu chân trên đất bỗng nhiên biến mất tăm.

Dấu chân của cả ba người đều biến mất không thấy dấu vết. "Không đúng, dấu chân mất rồi nhưng ở đây có vết kéo." Tiêu Dao ngồi xổm xuống đất, nhanh chóng phát hiện ra.

Trên đất xuất hiện thêm vài vết kéo nhỏ, hiển nhiên là dấu vết để lại khi chân người bị thứ gì đó kéo đi. "Không ổn, Minh Thúc gặp nguy hiểm rồi." Tiêu Dao nói một câu, nhanh chóng men theo vết kéo đuổi theo phía trước.

Tô Doanh cũng lập tức theo sát.

Nhưng lần này Tiêu Dao cảm thấy hơi tốn sức, vì vết kéo trên đất đi thêm khoảng vài chục mét nữa cư nhiên lại không thấy đâu.

Lần này là biến mất triệt triệt để để, không còn một chút dấu vết

nào nữa.

Tiêu Dao dùng mũi ngửi ngửi trong không khí nhưng vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

Gió đêm dần lớn hơn, không chỉ thổi tan các loại mùi vị mà còn xen lẫn đủ thứ âm thanh quái dị.

Những âm thanh trong Ma Quỷ Thành vốn đã khoa trương, dùng từ quỷ khóc sói gào để hình dung cũng chẳng sai chút nào.

Chương 334

Hiện giờ gió lớn lên lại càng giống như muôn quỷ loạn vũ.

Tiêu Dao phát hiện những âm thanh này cư nhiên làm kỹ năng Thính Âm Biện Huyệt cũng bị ảnh hưởng.

Vô số luồng khí lưu của gió rít qua các khe đá trong Ma Quỷ Thành làm Tiêu Dao không thể thông qua âm thanh để phân biệt địa hình tổng thể của nơi này.

Ở trong Ma Quỷ Thành, giác quan con người đều bị ảnh hưởng rất lớn.

Bốn phía đen kịt một mảnh, trong tai toàn là tiếng gió quỷ dị khủng bố, mùi muối mặn tràn ngập giữa trời đất, trong không khí mang theo những hạt cát nhỏ.

Tiêu Dao nhìn quanh quất, may mà bầu trời sao trên đầu vẫn thấy được, Tiêu Dao không bị lạc đường, có thể theo đường cũ rút về.

Nhưng bỏ mặc đồng đội một mình rời đi thì không phải phong cách của Tiêu Dao.

Trong lúc Tiêu Dao đang hơi sầu não thì một tiếng kêu "meo" nhỏ xíu truyền đến.

Một cái đầu nhỏ từ trong túi áo khoác của Tiêu Dao thò ra.

Chính là con Nguyệt Ảnh Ô Đồng Kim Ti Hổ mà Tiêu Dao mang từ kinh thành theo lúc xuất phát.

Chú mèo nhỏ này vừa mới cai sữa không lâu, Tiêu Dao dọc đường chăm sóc rất tốt, đặc biệt mang theo sữa bột và cá khô từ kinh thành.

Đến Hami xong thì lòng cừu phổi dê cho ăn tùy thích.

Chú mèo vốn có vẻ bình thường giờ được Tiêu Dao nuôi cho béo mượt, lông trên người như nhung lụa, như đang phát sáng.

Sợi chỉ vàng nhỏ xíu trên người nó giờ đây càng thêm rõ nét.

Mèo nhỏ thò đầu ra nhìn ngó xung quanh rồi nhảy khỏi người Tiêu Dao.

Sau đó nó cúi đầu ngửi ngửi trên đất, kiêu ngạo nhìn Tiêu Dao một cái rồi bước về phía trước.

Dưới ánh sao yếu ớt, đôi mắt của mèo nhỏ phát ra ánh sáng màu xanh lam nhạt.

Mắt Tiêu Dao sáng lên, thầm nghĩ nhóc con này cư nhiên có bản lĩnh này sao?

Biết Minh Thúc đã đi đâu à?

Dù sao Tiêu Dao tạm thời cũng không có cách nào khác, đành phải đi theo mèo nhỏ tiếp tục tiến về phía trước.

Mèo nhỏ dù sao cũng còn nhỏ, tuy thể hiện ra sự khác thường nhưng tốc độ không nhanh, Tiêu Dao đi theo không hề khó khăn.

Nguyệt Ảnh Ô Đồng Kim Ti Hổ đi đi dừng dừng, Tiêu Dao và Tô Doanh đi vào sâu trong Ma Quỷ Thành khoảng vài trăm mét.

Cuối cùng, mèo nhỏ dừng lại.

Tiêu Dao lúc này cảm giác mình đã vào đến vị trí trung tâm của toàn bộ Ma Quỷ Thành.

Đá xung quanh càng cao hơn, giống như một khu rừng nham thạch khổng lồ vô cùng.

Những con đường nhỏ xung quanh biến thành những hẻm núi.

Ở vị trí phía trước khoảng vài chục mét, Tiêu Dao phát hiện ra một

tảng đá cao nhất, tầm gần trăm mét.

Hình dạng tảng đá nhìn từ xa giống như một cái đầu người khổng lồ.

Không chỉ có dấu vết của ngũ quan mà còn có thất khiếu.

Vị trí mắt, tai, mũi, miệng đều có hang động.

Đặc biệt là hang động ở vị trí miệng đối diện trực tiếp với Tiêu Dao, tính từ mặt đất lên cao khoảng mười mấy mét.

Bên trên có một số thạch nhũ sắc nhọn còn sót lại, giống như răng già trong miệng.

Ở đỉnh đầu có thể thấy tảng đá hình đầu người có hai cái sừng nhọn.

Một trận tiếng nức nở truyền ra từ trong hang động miệng của tảng đầu người.

Nguyệt Ảnh Ô Đồng Kim Ti Hổ tử nhảy vọt từ mặt đất lên, vài cái đã bám vào quần áo Tiêu Dao leo lên vai hắn.

Tiêu Dao đưa tay vuốt ve mèo nhỏ. "Đừng sợ, Minh Thúc ở trong đó sao?

Kỳ lạ, thứ gì đã mang Minh Thúc vào đó?

Trên mặt đất một chút dấu vết cũng không có?" Tô Doanh cũng kỳ lạ: "Chẳng lẽ bay trên trời sao?

Không thể có loài chim khổng lồ nào bắt được ba người đàn ông lớn chứ, trên thế giới không tồn tại loài đó đâu nhỉ?" Tiêu Dao cũng lắc đầu: "Không nhất định là chim lớn.

Chúng ta vào xem là biết ngay thôi." Nói xong, Tiêu Dao cẩn thận tiếp cận tảng đầu người.

Nhanh chóng đến miệng hang của tảng đầu người, một luồng gió âm không ngừng thổi ra từ bên trong.

Tiêu Dao dừng lại, vểnh tai nghe ngóng: "Hình như có tiếng kêu cứu." Sau đó Tiêu Dao và Tô Doanh nhìn nhau, đồng thanh nói: "Không ổn, Minh Thúc ở bên trong." Tiêu Dao đi đầu, xông thẳng vào trong hang.

Bên trong hang động của tảng đầu người là một không gian khổng lồ, dưới đất vẫn là cát.

Nhưng đi vào được vài mét thì thấy một tảng đá từ dưới đất nhô lên hơi cong, kéo dài vào bên trong.

Bên trong có một miệng hang nhỏ hơn một cỡ, cao khoảng một người.

Tiêu Dao nhìn nhìn, thầm nghĩ đây không phải là cái lưỡi và cổ họng của tảng đá sao?

Thứ này là tự nhiên đấy à?

Nhân công điêu khắc khai tạc cũng không thể sống động như thế này chứ?

Tiếng kêu cứu yếu ớt mà Tiêu Dao nghe thấy lúc nãy chính là truyền ra từ cái hang giống như vị trí cổ họng cao bằng người đó.

Tiêu Dao lúc này cũng không quản được chuyện khác, Minh Thúc, Trương Bả Đầu và A Mạn mất tích cũng được một lúc rồi, không biết đã gặp chuyện gì, không tăng tốc độ nhanh lên thì người có thể trực tiếp tiêu đời luôn.

Tiêu Dao trực tiếp lấy từ không gian hệ thống ra dây an toàn và móc khóa an toàn đã chuẩn bị sẵn, đưa tay cắm móc khóa vào lớp đá ở vị trí cái lưỡi.

Sau đó thuận theo dây an toàn bắt đầu đi vào trong hang cổ họng.

Tô Doanh cũng bấm móc an toàn, theo sát phía sau Tiêu Dao.

Tiêu Dao vừa mới vào đã lập tức cảm thấy góc độ của hang trở nên cực kỳ dốc.

Chương 335

Theo đặc tính của hình dạng tảng đá khổng lồ này, dưới cổ họng tuyệt đối là thực quản, chắc chắn là một cái hố thẳng đứng, đây cũng là lý do Tiêu Dao chuẩn bị sẵn dây an toàn ngay từ đầu.

Tiêu Dao không yên tâm, từ trong không gian hệ thống lấy ra hai chiếc Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng, ném dọc theo vách hang xuống dưới.

Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng rơi xuống khoảng mười mấy mét thì chạm đất.

Tiêu Dao ngẩn người, theo tỉ lệ của tảng đầu người này, riêng cái đầu đã cao trăm mét, độ cao của thực quản ít nhất cũng phải sâu hơn trăm mét, sao mới có mười mấy mét?

Nhìn kỹ lại, ở chỗ mười mấy mét phía dưới có một tảng đá hình chữ nhật khổng lồ, dài tầm bảy tám mét, kẹt ngang trên cái hang thẳng đứng.

Trên tảng đá có hai bóng người.

Một người trong đó thấy Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng liền lập tức ngẩng đầu nhìn Tiêu Dao, hét lớn một tiếng. "Tôi ở đây, tôi ở đây, mau cứu tôi với!" Tiêu Dao nghe đúng là giọng của Minh Thúc.

Tiêu Dao đu theo dây thừng, nhanh chóng hạ xuống bệ đá.

Tô Doanh cũng nhanh chóng bám sát theo sau.

Trên bệ đá chỉ có bóng dáng Minh Thúc và Trương bả đầu, cả hai đều lấm lem bẩn thỉu, quần áo rách rưới nhiều chỗ.

Mặt mũi họ phủ đầy cát, trông không khác gì vừa chui ra từ đống cát. "A Mạn đâu?" Tiêu Dao nhìn quanh một lượt nhưng không thấy bóng dáng cậu tài xế xe kéo đâu cả. "Đừng quản nữa, bị quái vật lôi

xuống dưới rồi, chắc chắn là chết rồi, chúng ta mau chạy thôi, lát nữa quái vật quay lại thì không chạy nổi đâu." Minh Thúc run rẩy nói. "Quái vật?

Quái vật gì?" Sắc mặt Tiêu Dao trầm xuống hỏi. "Tối thui thế này tôi cũng chẳng nhìn rõ, vừa rồi tôi còn suýt bị nó quấn lấy.

Dù sao lúc con quái vật đó xuất hiện, nó thô ngang một cái hang động, Diêu Tử à, cậu không phải đối thủ của nó đâu." Thấy có hy vọng sống sót, đầu óc Minh Thúc cũng tỉnh táo lại không ít.

Tiêu Dao không chút do dự, nói với Tô Doanh một tiếng, bảo cô mau chóng đưa Trương bả đầu và Minh Thúc lên trên.

Còn hắn thì mượn ánh sáng của đèn Lưu Ly Lãnh Diễm, tỉ mỉ quan sát bệ đá dưới chân.

Hắn phát hiện bệ đá này vốn không phải là một khối đá nguyên vẹn, mà là hai góc đối diện bị kẹt vào vách giếng, hơi nghiêng.

Xung quanh khối đá khổng lồ là những khe hở đen ngòm.

Một bên khe hở rất rộng, khoảng hơn ba mét, dài sáu bảy mét, hình lưỡi liềm.

Tiêu Dao nhìn xuống dưới nhưng không thấy đáy, giống như một hố không đáy vậy.

Hắn lấy thêm một chiếc đèn Lưu Ly Lãnh Diễm, thả xuống hố.

Một đạo bạch quang rơi thẳng xuống theo giếng đứng.

Tiêu Dao nheo mắt nhìn điểm sáng trắng càng lúc càng nhỏ, nhỏ dần rồi biến mất, thậm chí không có cơ hội chạm đất đã bị gió tạt từ đáy động thổi lệch hướng, va vào vách động vỡ tan, tỏa ra một quầng sáng trắng lạnh lẽo.

Dù gan dạ đến mấy, Tiêu Dao cũng không khỏi hít một hơi khí

lạnh.

Chỉ riêng phần nhìn thấy được đã sâu hàng trăm mét, mà vẫn chưa thấy đáy.

Nếu A Mạn thực sự bị quái vật lôi xuống hố sâu này thì lành ít dữ nhiều.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Dao dâng lên một nỗi xót xa.

Chẳng mấy chốc, Tô Doanh đã đưa được Trương bả đầu lên trên, khi đang định kéo Minh Thúc lên thì đột nhiên cả giếng đứng rung chuyển dữ dội.

Dường như có một thứ gì đó vô cùng to lớn đang di chuyển gần đây.

Mặt Minh Thúc cắt không còn giọt máu, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Quái vật tới rồi, quái vật tới rồi, tôi chết chắc rồi..." Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao, nói với Tô Doanh: "Mau rời khỏi đây!" Tô Doanh gật đầu, dặn hắn cẩn thận, rồi dốc sức kéo dây an toàn, đưa Minh Thúc leo ngược lên giếng.

Những viên đá nhỏ liên tục rơi xuống từ vách động xung quanh.

Đột nhiên thân hình Tiêu Dao lảo đảo, hắn cảm nhận được phiến đá dưới chân đã dịch chuyển.

Một tiếng nghiến răng ken két vang lên, góc nghiêng của phiến đá thay đổi.

Các góc nhọn kẹt vào vách động bắt đầu lỏng ra. "Mau đi thôi, không thì tất cả chúng ta sẽ chết ở đây mất!" Minh Thúc bắt đầu phát điên.

Tiêu Dao vẫn không nhúc nhích, hắn có linh cảm rằng A Mạn là một chàng trai thông minh lanh lợi, nhìn tướng mạo cũng là người có

phúc, không giống kẻ chết yểu, có lẽ vẫn còn sống.

Ngoài ra, Tiêu Dao cũng muốn hội ngộ với con quái vật được gọi là kia một chút.

Còn chưa thấy di tích của công chúa Tiểu Hà đâu mà đội ngũ đã giảm quân số ở Ma Quỷ Thành, lòng thù hận trong Tiêu Dao tự nhiên không dễ dàng tiêu tan như vậy.

Hắn vốn không phải hạng người hiền lành, cái kiểu đánh không lại cũng phải ôm lấy đùi mà cắn cho mấy cái mới là tính cách của hắn, huống hồ trong lòng Tiêu Dao, con quái vật này chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Tiếng ma sát cực lớn lại vang lên, Tiêu Dao nhìn thấy trên vách giếng phía dưới, một cái bóng khổng lồ đang từ từ bò lên.

Thứ đó thô khoảng ba bốn mét, chiều dài thì không nhìn rõ.

Phía trước có một bộ phận hình thoi hơi thô, coi như là cái đầu đi, tổng thể trông rất dị hợm.

Phía trước đầu có một cái miệng khổng lồ, bên trong dày đặc những chiếc răng sắc nhọn như một máy xay thịt khổng lồ. "Vãi, hung vật gì đây?" Tiêu Dao giật mình, kích thước của thứ này còn lớn hơn cả Sâu Bất Tử Hoắc Thị mấy phần.

Đáng tiếc là Cơ Quan Nhện đã bị Tiêu Dao để lại cạnh xe kéo, nếu không hắn đã không nhịn được mà nã đạn hỏa tiễn vào cái miệng đỏ ngòm kia rồi.

Nhưng hiện tại Tiêu Dao cũng không rảnh rỗi.

Trong không gian hệ thống, hắn có hàng trăm chai bom xăng tự chế từ vỏ chai bia.

Phương pháp chế tạo này là do Hồ Bái Nhất dạy, lúc rảnh rỗi Tiêu

Dao đã gom vài trăm vỏ chai bia và xăng để làm dự phòng, lúc này lại có dịp dùng đến.

Đúng lúc con quái vật đang bò từ dưới lên, tốc độ không quá nhanh, Tiêu Dao nhanh tay dùng bật lửa châm ngòi miếng vải cotton rồi ném mạnh xuống dưới.

Một đóa hoa lửa đỏ rực bùng nở.

Bình đầu tiên trúng ngay miệng quái vật, bùng cháy dữ dội ngay bên trong.

Chương 336

Tiêu Dao xì một tiếng, tưởng thế nào, hóa ra cũng chỉ là hữu dũng vô mưu.

Nhưng giây tiếp theo, Tiêu Dao không cười nổi nữa.

Con quái vật khổng lồ rõ ràng bị ngọn lửa đốt đau đớn, nó ngậm miệng lại, thân thể không ngừng co giật trên vách động.

Tuy nhiên sau khi nặn vẹo một hồi, nó lại tiếp tục bò trườn lên trên.

Một lần nữa miệng nó há ra, cư nhiên phun ra một luồng khói đen, ngọn lửa bên trong thế mà bị dập tắt.

Khốn kiếp, còn có loại thao tác này sao?

Tiêu Dao lập tức không ngừng tay, bày một dãy bom xăng lên đá, châm lửa rồi ném liên tiếp xuống dưới. "Mẹ nó, há miệng dập được bom xăng à?

Bản lĩnh khá đấy, để xem mày dập được bao nhiêu cái!" Từng đóa hoa lửa đỏ rực bùng lên trên vách động, trên thân và trong miệng quái vật.

Tiêu Dao phát hiện con quái vật này đã có chuẩn bị, thấy bom xăng rơi xuống, nó liền phun ra một màn cát từ trong miệng.

Bom xăng này ngay cả nước cũng không dập được, nhưng lại thực sự sợ cát.

Trong chớp mắt, mấy bình bom xăng ném vào miệng quái vật đã bị cát phun tắt ngóm.

Những bình khác rơi trên vách động thì vẫn cháy rừng rực, nhưng

quái vật thậm chí không thèm tránh né, cứ thế bò đè lên ngọn lửa.

Lúc này ánh sáng bên dưới đã đủ rõ, Tiêu Dao nhìn thấy lớp da bên ngoài của nó dày như một lớp đá cát, khi đè lên ngọn lửa, nó trực tiếp ép tắt lửa luôn.

Tiêu Dao chửi thề một câu, lại lấy từ không gian hệ thống ra một món đồ tốt.

Đây là món đồ áp hòm của Tiêu Dao.

Lần trước về kinh thành, hắn đã đặc biệt bỏ ra một số tiền lớn để thu gom một lô lựu đạn chày ở nông thôn.

Những năm đó quản lý còn lỏng lẻo, nhất là khi dân binh huấn luyện dùng đạn thật, có mấy kẻ tinh quái cứ ném một quả lại giấu một quả vào túi quần, sau vài đợt huấn luyện là tích được mười mấy quả.

Chỉ cần có tiền và có đường dây là mua được hàng thật.

Tiêu Dao đã nhờ Tạ Tam Hỷ tiên sinh kiếm được hơn ba mươi quả.

Tiêu Dao ném thẳng hai quả lựu đạn xuống.

Một quả bị con quái vật hất văng ra xa trước khi nổ, quả còn lại rơi thẳng vào miệng nó.

Uy lực của lựu đạn chày không hề thấp, thiết kế mảnh đạn để sát thương hiệu quả hơn nhiều so với thuốc nổ thường.

Quả lựu đạn bên ngoài nổ tung trong giếng phát ra một tiếng động cực lớn.

Cái giếng có hiệu ứng tiếng vang, Tiêu Dao chỉ cảm thấy một luồng sóng xung kích từ dưới thốc lên, tai ù đi.

Sau đó một tiếng nổ trầm đục như sấm rền vang lên từ bên dưới,

lần này không có ánh chớp cũng không có sóng xung kích, Tiêu Dao biết quả lựu đạn rơi vào miệng nó đã nổ rồi.

Con quái vật vùng vẫy dữ dội, đoạn thân thể dài chừng hai ba mươi mét không ngừng đập vào thành giếng, đá trên vách rơi lả tả.

Quả lựu đạn nổ bên ngoài khiến mảnh đạn ghim đầy vào thân quái vật, nhưng lớp da giáp đá cát dày cộp kia quá kiên cố, lựu đạn nổ gần như vậy mà chỉ thổi bay được một mảng cát, mảnh đạn có lẽ đã lún sâu vào bên trong nhưng Tiêu Dao không thấy máu chảy ra, cũng không ngửi thấy mùi máu tanh, rõ ràng không gây ra thương hại đáng kể.

Nhưng quả lựu đạn ném vào miệng thì là một cú bạo kích.

Quái vật nôn ra từng ngụm cát lớn lẫn với chất lỏng màu vàng sền sệt.

Nó rõ ràng cảm thấy đau đớn, không ngừng vặn vẹo cơ thể.

Phiến đá khổng lồ nơi Tiêu Dao đang đứng cuối cùng không chịu nổi nữa, sau một hồi ma sát, nó nghiêng sang một bên rồi rơi tuột xuống dưới.

Tiêu Dao tức thì dùng tơ nhện dính chặt vào vách giếng, rồi dùng đinh thép cố định dây tơ làm dây an toàn.

Phiến đá rơi xuống theo Tiêu Dao ước tính cũng phải nặng bảy tám tấn, nó đè thẳng lên người con quái vật.

Con quái vật phát ra một tiếng kêu trầm đục rồi cùng khối đá rơi xuống đáy giếng.

Nửa thân dưới của nó dính vào vách giếng nên khi rơi xuống đã kéo theo cả mảng nham thạch, ít nhất vài tấn đá cũng rơi theo.

Tiêu Dao thở phào một hơi, nhưng sau đó lòng lại chùng xuống.

Nếu A Mạn thực sự bị con quái vật này bắt đi, giờ chắc chẳng còn sót lại mảnh xương nào.

Một chàng trai tốt thế mà lại tiêu đời...

Đang định leo lên thì Tiêu Dao đột nhiên thấy trên vách giếng, nơi con quái vật vừa rơi xuống, lộ ra một vài hang đá.

Có khoảng mười mấy cái hang như vậy, mỗi cái cao chừng một người, bên trong tối đen không biết sâu bao nhiêu.

Hình dáng các hang đa phần là hình tròn, không quá chỉnh tề, nhìn không giống do con người đào đục.

Một tiếng động cực kỳ yếu ớt phát ra từ một hang đá phía dưới.

Tiếng động đứt quãng, thoắt ẩn thoắt hiện, thảm thiết bi lương.

Rõ ràng là tiếng người, chỉ là rất mơ hồ.

Tiêu Dao nghiêng tai lắng nghe hồi lâu mới nghe rõ được hai từ: "Mẹ ơi" và "Cứu con".

Lông tơ trên người Tiêu Dao dựng đứng cả lên.

Còn ai vào đây nữa?

Chắc chắn là A Mạn rồi.

Thằng nhóc này mạng lớn thật, thế mà vẫn còn sống.

Tiêu Dao phấn chấn hẳn lên, men theo dây tơ nhện leo xuống.

Tiếng động vừa rồi rất yếu, trên vách giếng lại có mười mấy hang động vây quanh một vòng, hắn chỉ có thể xác định sơ bộ hướng âm thanh, khóa định vài hang rồi nhanh chóng bò tới gần.

Không gian bên trong hang đá khá rộng rãi nhưng nông đến không ngờ.

Đường kính cửa hang khoảng một mét rưỡi, chiều sâu chỉ hơn hai

mét.

Cảm giác cái hang này như một hốc đá hình cầu.

Chương 337

Dưới đáy hang, chỗ hơi lõm vào có vài khối đá màu trắng cao khoảng một thước.

Hang không lớn, Tiêu Dao nhìn một vòng phát hiện A Mạn không có ở đây.

Đang định sang hang khác kiểm tra, khóe mắt hắn bỗng thấy những khối đá trắng dưới đáy hang dường như cử động.

Tiêu Dao biết mắt mình không hề bị ảo giác, liền vội vàng đưa tay chộp lấy một khối đá.

Ngạc nhiên thay, khối đá trắng tròn xoe đường kính một thước này không hề nặng, chạm vào còn cảm thấy có độ đàn hồi nhất định.

Đây hoàn toàn không phải là đá.

Tiêu Dao động tâm niệm, đưa vật đó vào không gian hệ thống.

Quả nhiên, giây tiếp theo, trong không gian hệ thống vang lên tiếng thông báo: "Hệ thống phát hiện một quả trứng Sa Trùng Hủy Diệt Quân Vương, có thể ấp nở, tiêu tốn một ngàn điểm khí vận.

Cảnh báo: Điều kiện sinh tồn của Sa Trùng Hủy Diệt Quân Vương rất đặc biệt, có thể sống ở môi trường cát, bãi đá Gobi, đáy biển.

Các môi trường khác không thể tồn tại lâu dài." Thứ này sao?

Nghe cái tên hống hách quá nhỉ, Sa Trùng Hủy Diệt Quân Vương?

Cái gã khổng lồ to như toa tàu vừa rồi hóa ra tên là vậy.

Điều kiện sinh tồn đặc biệt thì Tiêu Dao hiểu được, đã gọi là Sa Trùng thì chắc chắn phải sống ở vùng cát, nhưng việc sống được

dưới đáy biển thì khiến hắn hơi ngạc nhiên.

Sa mạc và đáy biển là hai môi trường cách nhau vạn dặm mà.

Nhưng thôi kệ đi, miễn là ấp được thì tuyệt đối là đồ tốt.

Tiêu Dao nhanh chóng thu hết mười mấy quả trứng Sa Trùng vào không gian hệ thống.

Xung quanh vách giếng còn mười mấy cái hang nữa mà.

Nhìn những cái hang hình cầu này, chắc chắn đều dùng để chứa trứng Sa Trùng.

A Mạn cực kỳ có khả năng không bị nuốt chửng ngay là vì nó muốn để dành cậu làm thức ăn cho lũ ấu trùng sau khi nở.

Tiêu Dao nhanh chóng xuyên qua mười mấy hang động trên vách giếng, vừa thu gom trứng vừa tìm kiếm tung tích A Mạn.

Cuối cùng, sau khi thu thập được khoảng hơn một trăm quả trứng, Tiêu Dao cũng tìm thấy A Mạn.

Có điều tình trạng của cậu không được tốt lắm.

Khắp người đầy vết thương, cả người bị con quái vật quấn chặt đến mức bị nội thương, khóe miệng rỉ máu.

A Mạn nghe thấy tiếng động, thấy bóng dáng Tiêu Dao liền mấp máy môi: "Anh Diêu Tử, nhớ chăm sóc tốt..." "Câm miệng!

Có tôi ở đây cậu không chết được đâu!

Đừng có nói mấy lời trăng trối vớ vẩn nữa." Tiêu Dao lạnh lùng ngắt lời.

Những lời phía sau của A Mạn bị Tiêu Dao chặn đứng lại, hồi lâu không thấy phản ứng.

Lúc này Tiêu Dao lấy Thiên Niên Nhục Tỳ từ không gian hệ thống,

cắt một mẩu, vắt lấy nước nhỏ vào miệng A Mạn.

Các vết thương trên người cũng được hắn bôi Ngưng Huyết Ngọc Cao.

Chỉ vài phút sau, A Mạn vốn đang thoi thóp tưởng như sắp chết đột nhiên thấy mình đã có thể cử động, các vết thương cũng đã cầm máu.

Tiêu Dao dùng dây thừng buộc A Mạn vào người mình, rồi giật mạnh dây tơ nhện.

Đúng lúc đó, từ miệng giếng phía trên thả xuống hai sợi dây thừng.

Hóa ra Tô Doanh sau khi ổn định Trương bả đầu và Minh Thúc đã thả dây xuống để hỗ trợ Tiêu Dao.

Tiêu Dao hô một tiếng bảo không cần xuống, rồi nắm lấy dây thừng, cõng A Mạn bắt đầu leo lên.

Tô Doanh đứng trên miệng giếng dốc sức kéo dây, Minh Thúc và Trương bả đầu sau khi phục hồi một chút cũng lại giúp một tay.

Khi Tiêu Dao cách miệng giếng khoảng mười mấy mét, đột nhiên hắn thấy Tô Doanh, Minh Thúc và Trương bả đầu đều lộ vẻ kinh hoàng.

Tô Doanh điên cuồng vẫy tay với Tiêu Dao: "Mau lên!

Mau lên!

Dưới giếng có thứ gì đó đang lên!" Tiêu Dao vừa leo nhanh vừa ngoái đầu nhìn xuống, tim đập thình thịch.

Con Sa Trùng Hủy Diệt Quân Vương vừa bị hắn ném lựu đạn và bị phiến đá đè trúng cư nhiên đã hồi phục, lúc này đang bò ngược từ đáy giếng lên.

Tiêu Dao nhìn rất rõ, cái miệng của nó há rộng hết cỡ, như một cỗ máy nghiền tinh vi và tàn nhẫn đường kính hơn một trượng.

Bên trong miệng là những chiếc răng sắc nhọn có móc câu đang không ngừng chuyển động.

Rõ ràng là nếu bị cái miệng đó nuốt vào, trong nháy mắt sẽ bị nghiền thành thịt vụn.

Tiêu Dao nhanh chóng rút lựu đạn từ không gian hệ thống ra ném liên tiếp mấy quả xuống dưới.

Sau đó hai chân đạp mạnh vào vách giếng, một tay giữ chặt A Mạn, lao vút lên trên.

Vài giây sau, Tiêu Dao vọt ra khỏi miệng giếng, đặt A Mạn xuống bãi cát cách đó không xa.

Tô Doanh, Minh Thúc, Trương bả đầu cũng vội rời khỏi miệng giếng, quay người bỏ chạy ra ngoài.

Ngay sau đó là một chuỗi tiếng nổ lớn, từ trong giếng bốc lên một luồng khí hỗn hợp mùi thuốc súng và mùi hôi thối nồng nặc.

Dưới sức ép của luồng khí cực lớn, Minh Thúc và Trương bả đầu đứng không vững, lảo đảo ngã ra bãi cát.

Minh Thúc ngoái đầu lại, thấy từ trong giếng phát ra một tiếng kêu khàn đặc trầm đục đầy oán hận, sau đó mặt đất rung chuyển ầm ầm.

Tiêu Dao biết không thể chậm trễ, một tay xách A Mạn, một tay xách Minh Thúc lôi dậy.

Trương bả đầu quanh năm lăn lộn ở vùng Gobi nên xương cốt còn cứng cáp, lúc này đã tự bò dậy được.

Nhưng khi ra ngoài Nhân Đầu Thạch, mọi người đều sững sờ.

Bầu trời không biết từ lúc nào đã đầy mây đen, che lấp cả chút ánh

sao ít ỏi.

Tô Doanh cầm đèn pin, Tiêu Dao cầm đèn Lưu Ly, nhưng ánh sáng nhân tạo chỉ chiếu sáng được phạm vi rất hạn chế.

Chương 338

Tiêu Dao nghiến răng, lấy súng tín hiệu từ không gian hệ thống ra, bắn một phát lên trời.

Lúc này chẳng còn cách nào tốt hơn, có gì dùng nấy thôi.

Tiêu Dao có Thiên Nhãn nên nhìn rõ địa hình thung lũng Ma Quỷ Thành, nhưng những người bên cạnh thì không có bản lĩnh đó.

Trong Ma Quỷ Thành đâu đâu cũng là vỏ cát, nhiều chỗ lồi lõm, nhìn bề ngoài là đất bằng nhưng không biết chỗ nào sẽ có hố cát lún, sẩy chân một cái là mất mạng như chơi.

Tiêu Dao đi đầu, theo trí nhớ trước đó nhanh chóng lao ra khỏi Ma Quỷ Thành.

Những người khác thất thểu chạy theo sau.

Trời không một chút ánh sáng, gió trong Ma Quỷ Thành cũng ngày càng lớn.

Đủ loại âm thanh quỷ dị và cát đen mang theo vị mặn đắng rít gào bên tai.

Đường đi gian nan, may mà không hiểu vì sao con Sa Trùng Hủy Diệt Quân Vương không trực tiếp truy đuổi ra khỏi Nhân Đầu Thạch.

Tiêu Dao cũng không biết liệu những quả lựu đạn vừa rồi có gây ra thương tổn nghiêm trọng cho nó hay không.

Hắn dẫn mọi người đi vòng vèo trong mê cung Ma Quỷ Thành, cuối cùng cũng thoát được ra ngoài.

Khi ra đến nơi, Tiêu Dao thấy lửa trại ở khu doanh trại vẫn đang cháy, thậm chí còn hừng hực hơn.

Tiêu Dao và Tô Doanh nhìn nhau đầy ngạc nhiên.

Vì khi hai người rời doanh trại vào Ma Quỷ Thành, đống lửa đã sắp tắt, lẽ ra lúc này phải tắt ngóm rồi mới đúng.

Ngay lúc đó, quanh doanh trại lại vang lên vài tiếng súng.

Tiêu Dao nghe thấy liền nghiến răng: "Mẹ kiếp, lũ Sói Ma Cự Xỉ Qua Bích này thấy tôi không có nhà định xông vào cướp vật tư của tôi sao?" Mọi người nghe vậy đều trợn mắt há mồm.

Sói ăn thịt người thì hiểu được, nhưng lũ Sói Ma Cự Xỉ ở đây lại biết tổ chức tập kích doanh trại, mục tiêu lại là vật tư bổ cấp của họ?

Trong đồ bổ cấp tự nhiên có lượng lớn thức ăn và nước ngọt, nhưng lũ sói này cũng quá xảo quyệt rồi.

Tuy nhiên, lũ Sói Ma Cự Xỉ đã đánh giá thấp thực lực của Tiêu Dao.

Cơ Quan Nhện được hắn bố trí trên mỏm đá, vừa có thể ẩn mình vừa chiếm lĩnh điểm cao để xả súng từ trên xuống.

Lúc này Tiêu Dao nhìn thấy một vệt lửa phun ra, ngay lập tức trên bãi đá Gobi bùng lên một ngọn lửa.

Một con sói ma đang lăn lộn vì bị đạn hỏa tiễn thiêu cháy.

Ngay sau đó, tiếng thông báo của hệ thống dồn dập vang lên trong tai Tiêu Dao: "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Sói Ma Cự Xỉ Qua Bích, nhận được 200 điểm khí vận.

Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Sói Ma Cự Xỉ Qua Bích, nhận được răng sói cổ..." Một chuỗi thông báo hiện ra, Cơ Quan Nhện đã giết được khoảng ba bốn mươi con sói.

Với số lượng sói lớn như vậy, bình thường có thể xưng hùng xưng bá trên vùng Gobi, vậy mà lại bị một con nhện máy quét sạch.

Trong bóng tối xung quanh bãi đá Gobi vẫn còn ẩn nấp không biết bao nhiêu sói ma, Tiêu Dao nhìn qua Thiên Nhãn thấy có đến một hai trăm điểm vàng.

Lũ sói này dường như giết mãi không hết?

Tiêu Dao cảm thấy có gì đó không ổn.

Đúng lúc đó, đàn sói đang từ từ bao vây bỗng nhiên dừng lại.

Từ sâu trong bãi Gobi vang lên một tiếng sói hú kinh hoàng.

Tiêu Dao nhíu mày, lại là con Vua Sói Ma Cự Xỉ kia.

Ngay sau đó, tất cả sói ma bắt đầu lùi lại, chỉ trong vòng một phút, tất cả các điểm sáng vàng trên bãi Gobi đều biến mất.

Đàn sói lại rút lui lần nữa.

Minh Thúc nhếch mép cười: "Mấy con súc sinh này cũng biết điều đấy, biết tôi quay lại nên sợ chạy mất rồi." A Mạn cũng gật đầu, chàng trai này giờ đã có thể tự đi lại được.

Nhưng Tiêu Dao và Tô Doanh vẫn nhíu mày, không hề có vẻ thư giãn. "Chỉ sợ thứ lũ sói này sợ không phải là chúng ta, mà là có thứ gì đó sắp xuất hiện." Tiêu Dao vừa nói vừa ngoái đầu nhìn lại. "A Mạn, Trương bả đầu, mau ra chỗ xe kéo nổ máy, nhanh chóng lái vào vùng Gobi, đừng sợ đàn sói." Tiêu Dao dặn xong, đưa cho A Mạn và Trương bả đầu mỗi người một khẩu súng tiểu liên Thompson.

Minh Thúc và Tô Doanh mỗi người cầm một khẩu Đại Hắc Tinh. "A Mạn, tìm chỗ nào có đá lớn làm vật chắn, dùng xe kéo chặn một bên, trên thùng xe có xăng đấy, đốt lửa lên là có thể thủ được." Tiêu Dao nhìn Tô Doanh, lấy một khẩu súng tín hiệu từ không gian hệ thống ra, gật đầu: "Giao mấy người này cho cô.

Một tiếng sau, cứ cách nửa tiếng lại bắn một phát tín hiệu để tôi

xác định vị trí của mọi người." Tô Doanh nhận súng tín hiệu cất đi, một tay cầm trường đao một tay cầm Đại Hắc Tinh: "Cẩn thận đấy." A Mạn hơi do dự: "Còn anh?

Anh không đi cùng chúng tôi sao?" Tiêu Dao cười nói: "Doanh trại còn ít đồ cần thu dọn, tôi ở lại cản địa một chút." Sau đó Tiêu Dao một tay mở Thiết Lân Thuẫn, tay kia cầm Toái Tinh Đao, quay người dấn thân vào Quỷ Môn Quan của Ma Quỷ Thành.

A Mạn còn đang ngơ ngác thì Minh Thúc vội nhắc nhở: "Mau đi thôi chàng trai, Diêu Tử dũng mãnh lắm, không cần lo cho cậu ấy đâu." A Mạn biết lúc này không phải lúc để lo lắng, vội chạy lại phía xe kéo.

Sau một hồi loay hoay, tuy A Mạn đã đi lại được nhưng việc quay tay khởi động xe kéo vẫn rất tốn sức, đành nhờ Trương bả đầu giúp một tay, hai người mới nổ máy được xe.

A Mạn và Trương bả đầu ngồi phía trước, A Mạn lái xe, Trương bả đầu cầm súng cảnh giới xung quanh.

Minh Thúc và Tô Doanh đứng trên thùng xe, cẩn thận quan sát bốn phía.

Những đồ có giá trị trong doanh trại đều đã được đưa lên thùng xe.

Lúc hạ trại ban đầu cũng không dỡ ra quá nhiều đồ, chỉ có lều bạt, nhiên liệu và một ít nước uống, thức ăn.

Chiếc xe kéo nhanh chóng hướng về phía hoang dã Gobi.

Lúc này Tiêu Dao đang ở trong Ma Quỷ Thành.

Tiếng gió gào rít vẫn không ngừng vang lên.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là hiện tại không cảm thấy bất kỳ dấu hiệu hoạt động nào của Sa Trùng Hủy Diệt Quân Vương.

Vừa rồi Tiêu Dao không chỉ ném mấy quả lựu đạn vào miệng nó mà còn trộm đi phần lớn trứng của nó.

Trí thông minh của nó xem ra không cao, không giống hạng người biết nhẫn nhục chịu đựng, Tiêu Dao cảm thấy chuyện đêm nay không thể cứ thế mà kết thúc êm đẹp được.

Không có lý gì con sâu lớn đó lại không truy sát hắn.

Tiêu Dao đã nảy sinh ý định giết chóc, quyết định phải tiêu diệt bằng được con Sa Trùng này, hắn cẩn thận tiến sâu vào Ma Quỷ Thành.

Chương 339

Đi được khoảng một hai phút, Tiêu Dao nghe thấy tiếng xe kéo bên ngoài, chính là bọn Tô Doanh đang lái xe đi xa dần.

Đợi đám người Tô Doanh đi khuất, Tiêu Dao mới thở phào nhẹ nhõm.

Đang định tiếp tục đi tới thì đột nhiên cảm thấy cả mặt đất như những con sóng trên đại dương, dập dềnh lên xuống.

Tiêu Dao lập tức trụ vững thân hình, ngoái đầu nhìn lại.

Gần vị trí Quỷ Môn Quan, mặt đất đột ngột đùn lên như có thứ gì đó đang đào bới dưới lòng đất.

Tiêu Dao hiểu ngay, con Sa Trùng Hủy Diệt Quân Vương kia cư nhiên không đi trên mặt đất mà chui xuống dưới.

Trong Ma Quỷ Thành đâu đâu cũng là vỏ cát, bên dưới toàn là cát lún, giờ đây rất có thể con Sa Trùng khổng lồ này đã đào bới dưới đất nhiều năm tạo thành.

Tiêu Dao không trực tiếp đối đầu, hắn nhanh chóng lùi lại, thấy một tảng đá cao khoảng bốn năm mét liền lập tức trèo lên.

Sau đó hắn lấy ra một quả lựu đạn, ném thẳng về phía thứ đang lao tới.

Lớp vỏ cát trên mặt đất nứt toác, cát vàng đùn lên dữ dội như cá lớn rẽ sóng.

Vài giây sau, lựu đạn nổ tung, sau đợt sóng xung kích, một hố cát hiện ra.

Con Sa Trùng bị lựu đạn nổ có lẽ đã gợi lại ký ức không mấy tốt

đẹp nên lập tức vọt ra khỏi đống cát.

Một thân hình cao chừng hai ba mươi mét lao thẳng ra khỏi lớp cát.

Uy lực của quả lựu đạn vừa rồi so với một con quái vật cao lớn như vậy quả thực chẳng khác gì đốt pháo trước mặt người lớn.

Dọa nó một chút thì được, thậm chí gây thương tích cũng có thể, nhưng bảo nổ chết nó thì hoàn toàn không khả thi.

Nhìn con Sa Trùng như một ngọn núi nhỏ, Tiêu Dao nhận ra nó định dùng cái thân hình béo phì đó để đè chết hắn.

Hắn phải thừa nhận đây là một chiêu thức hiệu quả.

Dù hắn có lợi hại đến mấy mà bị một con quái vật to thế kia đè trúng thì cũng không chịu nổi.

Tiêu Dao chỉ còn cách liều mạng lùi lại, đồng thời rút tiểu liên Thompson ra xả đạn điên cuồng vào một điểm trên thân quái vật.

Đạn dược của khẩu súng này cũng sắp hết rồi, chỉ còn khoảng mười mấy băng đạn.

Chỉ dựa vào hỏa lực của súng tiểu liên thì không thể diệt nổi con Sa Trùng này, nhưng Tiêu Dao cũng không định dùng súng để giết nó, hắn chỉ đang thử nghiệm mà thôi.

Trên người Sa Trùng có một lớp cát đá rất dày, lựu đạn của Tiêu Dao trước đó còn chẳng nổ tung được nó.

Hắn thậm chí nghi ngờ chiều dài của Toái Tinh Đao chưa chắc đã xuyên qua nổi lớp giáp cát đá của nó.

Biết người biết ta mới xác định được cách chiến thắng, Tiêu Dao dùng súng để thử xem lớp giáp cát đá kia dày bao nhiêu.

Động tác của hắn rất linh hoạt, vừa lùi vừa nổ súng, né tránh cú áp

chế của con sâu một cách dễ dàng.

Đạn bắn trúng thân Sa Trùng tóe lửa liên tục.

Tiêu Dao lùi mãi, cuối cùng phải nhảy khỏi tảng đá cao.

Con Sa Trùng đập mạnh vào tảng đá cao bốn năm mét kia.

Tảng đá bị phong hóa nghiêm trọng, bản thân nó đã giòn nên bị đập trúng liền đổ sụp, vỡ vụn.

Một quầng bụi bặm bốc lên trước mắt Tiêu Dao.

Nhưng một băng đạn Thompson cũng đã cạn sạch.

Trên người con Sa Trùng bị đạn bắn lõm vào một hố sâu khoảng một thước, để lộ ra lớp da màu vàng.

Màu da rất giống màu cát đá, nếu không nhìn kỹ thì không phân biệt nổi.

Tiêu Dao lúc này đứng trên mặt đất, đầu của con Sa Trùng chỉ cách hắn khoảng hai ba mét.

Từ trong miệng nó liên tục phun ra cát đá đen vàng, Tiêu Dao một tay giơ Thiết Lân Thuẫn chống đỡ, tay kia lại ném thêm vài quả lựu đạn vào.

Lần này con Sa Trùng đã khôn ra, thấy lựu đạn ném tới liền phun từ trong miệng ra ngoài.

Mấy quả lựu đạn bị nó phun văng xa mấy mét mới nổ.

Tiêu Dao vội tránh sang một bên. "Nhổ nhổ nhổ, con sâu lớn này cũng biết dùng não rồi đấy." Tiêu Dao nhổ sạch cát trong miệng.

Con Sa Trùng dường như không cho hắn cơ hội thở dốc, hắn vừa đứng vững nó đã lại lao tới.

Tiêu Dao chỉ còn cách tiếp tục lùi sâu vào Ma Quỷ Thành, vừa lùi

vừa phải cẩn thận lớp vỏ cát dưới chân kẻo sụt hố.

Không biết từ lúc nào, Tiêu Dao đã lùi lại rất gần Nhân Đầu Thạch.

Hắn lờ mờ cảm thấy không ổn, định chạy sang hướng khác nhưng mới chạy được vài bước đã thấy một khối cát đá khổng lồ như cái cối xay lăn tới.

Tiêu Dao nhận ra ngay đó là cái đuôi của con Sa Trùng.

Nó cố ý làm vậy.

Con sâu này thực sự có trí tuệ, nó biết dùng đuôi để chặn đường thoát của hắn.

Giờ đây Tiêu Dao chỉ còn một hướng để lùi là vào trong Nhân Đầu Thạch.

Hắn không có thời gian để do dự, liền chui tọt vào bên trong.

Ngay sau đó ánh sáng trong hang Nhân Đầu Thạch tối sầm lại, con Sa Trùng đã bịt kín lối ra vào.

Tiêu Dao nhanh chóng lùi về phía miệng giếng.

Bên cạnh giếng vẫn còn sót lại sợi dây an toàn lúc nãy, hắn liền nhảy thẳng xuống.

Con Sa Trùng muốn dồn hắn xuống hố sâu, Tiêu Dao hiểu rõ điều đó nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác.

Ngoài ra, Tiêu Dao cũng cảm thấy Nhân Đầu Thạch này có gì đó rất kỳ lạ.

Cả phần trên mặt đất và dưới mặt đất đều quá giống một con người, tuy tỷ lệ hơi đầu nặng chân nhẹ, cái đầu hơi to quá mức nhưng những bộ phận cần có thì đều đủ cả.

Từ giếng này đi xuống, nếu rơi xuống đáy thì đó chính là vị trí bụng của gã khổng lồ đá.

Chương 340

Nhờ bom xăng và lựu đạn lúc nãy, Tiêu Dao cũng áng chừng được độ sâu của giếng khoảng hơn một trăm mét.

Lúc này hắn định xuống tận đáy xem có gì ở đó.

Cứ thế, một người một sâu, một kẻ chui trước một kẻ đuổi sau, trong chốc lát đã biến mất dưới miệng giếng.

Ban đầu Tiêu Dao bám dây leo xuống, sau đó hắn quấn dây tơ nhện đen vào một tay, tay kia cầm Toái Tinh Đao, bắt đầu rơi tự do dọc theo vách động.

Chỉ mất một hai phút, Tiêu Dao đã xuống tới đáy giếng.

Phía dưới cùng là một con dốc lớn, cuối dốc là một không gian rộng cỡ sân bóng rổ, cao hai ba mươi mét.

Trong không gian này rải rác một lớp xương cốt dày đặc, gồm đủ loại động vật từ dê rừng, lạc đà đến sói ma, xen lẫn cả xương người với số lượng không ít.

Theo phân tích của Tiêu Dao, đây chính là vị trí dạ dày của gã khổng lồ đá.

Chẳng lẽ gã khổng lồ này biết ăn thịt sao?

Tiêu Dao nhanh chóng ẩn mình vào đống xương cốt.

Từ xa vọng lại tiếng ma sát, con Sa Trùng cũng đã xuống tới hang đá này.

Tiêu Dao mượn đống xương cốt khắp nơi để che giấu thân mình.

Con Sa Trùng cũng tiến vào, bị Tiêu Dao dẫn dụ vào sâu trong hang đá.

Đi đến tận cùng hang đá, Tiêu Dao thấy một miệng hang rộng bằng cái giếng vừa rồi.

Bên trong sâu thẳm, không còn là hướng thẳng đứng xuống dưới nữa mà nghiêng và xoắn ốc. "Mẹ nó, chắc là xuống tới lòng mề rồi chứ gì?

Chui vào trong đó không lẽ thông thẳng tới lỗ nhị?" Tiêu Dao lẩm bẩm, đoạn từ chối việc tiếp tục chui rúc, hắn bắt đầu ném đèn Lưu Ly Lãnh Diễm ra xung quanh, chẳng mấy chốc hang động đã ngập tràn ánh sáng.

Tuy Tiêu Dao không cần quá nhiều ánh sáng vẫn có thể nhìn rõ trong hang, nhưng hắn chắc chắn con Sa Trùng này sợ ánh sáng mạnh.

Là một sinh vật sống lâu năm trong lớp cát dưới đất, cảm quan trong bóng tối của nó chắc chắn nhạy bén hơn Tiêu Dao nhiều.

Hắn muốn gây nhiễu loạn cảm quan của nó ở mức tối đa.

Cuối cùng Tiêu Dao đi một vòng lớn, quay lại lối vào con dốc.

Đây là vị trí hẹp nhất của cả hang đá.

Tiêu Dao nhanh chóng lấy xăng từ không gian hệ thống ra, đồng thời đào một cái rãnh nhỏ trên mặt đất, đổ liên tiếp mấy thùng xăng vào đó rồi lùi lại.

Khi đã lùi hẳn khỏi hang đá nghiêng, con Sa Trùng cũng từ bên trong quay trở lại.

Tiêu Dao mỉm cười, quẹt một bao diêm chống nước ném vào rãnh xăng. "Tạm biệt nhé!

Chào mừng tới địa ngục!" Lửa bốc lên ngùn ngụt, bịt kín chỗ hẹp nhất.

Con Sa Trùng gào thét thảm thiết, lăn lộn mấy vòng trên đất để

dập lửa trên người, sau đó há to miệng phun cát vào bức tường lửa.

Ngọn lửa bị cát của nó làm yếu đi vài phần.

Tiêu Dao kinh ngạc, nghĩ bụng đống lửa này nướng chín mấy con voi cũng được, vậy mà không thiêu chết được một con sâu lớn sao?

Hắn liền lấy từ không gian hệ thống ra mười mấy bình bom xăng, châm lửa từng cái rồi ném về phía sau bức tường lửa.

Nơi đó nhanh chóng biến thành biển lửa.

Tiêu Dao có năng lực khống chế ngọn lửa hấp thụ từ Phượng Hoàng Đạm nên không hề sợ nhiệt độ cao.

Lúc này hắn giơ cả hai tay, bắt đầu thử nghiệm khống chế ngọn lửa bốc lên từ xăng, hướng nó lan sâu vào bên trong.

Con Sa Trùng bị dồn vào đường cùng, điên cuồng hút cát từ mặt đất rồi phun ra.

Nhưng lần này hiệu quả không tốt nữa.

Dưới sự khống chế của Tiêu Dao, ngọn lửa có thể linh hoạt né tránh những luồng cát của nó. "Ha ha, ngốc chưa?

Đây là ngọn lửa của ta." Dù nướng sâu rất sướng nhưng Tiêu Dao nhận ra chốc lát thì không thiêu chết nổi nó.

Lớp cát dày trên người nó đã ngăn cản phần lớn nhiệt lượng.

Đồng thời sinh vật này sống lâu dưới đất nên dường như cũng rất thích nghi với môi trường thiếu oxy.

Thấy Tiêu Dao khống chế ngọn lửa không ngừng đốt mình, nó cũng biết sợ, liền chui sâu vào tận cùng hang động.

Ở vị trí đáy hang tương đương với dạ dày này, lối vào phần lòng mề không bị bịt kín.

Thấy con Sa Trùng biến mất hoàn toàn, Tiêu Dao không thao túng ngọn lửa nữa mà chuẩn bị quay lại mặt đất.

Nhưng lúc xuống thì sướng, lúc leo lên thì không nhẹ nhàng vui vẻ như vậy.

Tiêu Dao men theo vị trí thực quản leo được khoảng ba bốn mươi mét, khi cắm Toái Tinh Đao vào vách động thì đột nhiên nơi đó phát ra tiếng nứt vỡ trầm đục.

Sau đó hắn thấy lớp đá trước mặt nứt ra một khe lớn bằng bàn tay, nhanh chóng lan rộng lên trên.

Trong nháy mắt, vị trí hắn đang đứng có một khối đá rộng chừng ba bốn mét bị lỏng ra.

Tiêu Dao giật mình biết điềm chẳng lành, vội vung dây tơ nhện có buộc đinh thép ra găm vào vị trí cách đó khoảng mười mét, rồi nghiến răng nhảy vọt qua.

Ngay khi hắn vừa rời khỏi vách động, một khối đá khổng lồ rụng xuống.

Nếu Tiêu Dao không phản ứng nhanh thì lúc này đã rơi xuống theo khối đá đó, hoặc tệ hơn là bị đè bẹp dí thành thịt vụn.

Dù gan to bằng trời nhưng lúc này hắn cũng toát mồ hôi hột.

Lau mồ hôi trán xong, hắn định tiếp tục leo lên thì phát hiện nơi khối đá vừa rơi xuống lộ ra một miệng hang lớn.

Tiêu Dao động tâm niệm, vì hắn cảm nhận được từ trong miệng hang đó phát ra những âm thanh rất có quy luật.

Âm thanh đó khó có thể hình dung, nặng nề và khô khốc như máy móc rỉ sét, đồng thời lại mang một cảm giác sức mạnh cực kỳ mãnh liệt, giống như một động cơ hơi nước khổng lồ đã vận hành hàng

trăm hàng ngàn năm.

Chương 341

Tiêu Dao nhìn cái lỗ hổng kia, cau mày: "Chẳng lẽ là vị trí trái tim của gã khổng lồ đá?" Hắn thậm chí cảm thấy Phát Khâu Thiên Quan Ấn cũng dao động theo nhịp đập nơi được cho là trái tim đó.

Những khoáng thạch hình con cóc màu xanh trong không gian hệ thống, thanh Toái Tinh Đao trong tay và cả miếng Ngọc Thai hình thương thu được từ động Hồ Lô trong thung lũng Trùng ở Điền Nam cũng rung động theo.

Tiêu Dao vốn định mặc kệ mà rời đi nhưng giờ lại do dự.

Sau vài giây đắn đo, hắn nghiến răng, vung dây tơ nhện vào miệng hang rồi đu người sang.

Đứng vững ở miệng hang nứt vỡ, hắn nhìn vào bên trong và thấy phía sau hang đá là một không gian khá rộng lớn với những đường ống đá khổng lồ kỳ quái.

Tiêu Dao đoán những đường ống này tương đương với huyết quản và khí quản của gã khổng lồ đá.

Có điều máu thịt của gã đâu hết rồi?

Sao không thấy xương cốt?

Lòng đầy nghi hoặc, Tiêu Dao mở Thiết Lân Thuẫn, cầm Toái Tinh Đao chậm rãi bước vào bên trong miệng hang nứt vỡ.

Tiến vào hang xong, hắn thấy vị trí bên trong đều lơ lửng.

Cả lòng đất cư nhiên là một hốc trống khổng lồ sâu không thấy đáy.

Dưới chân hắn là một đường ống đá giống như động mạch huyết

quản, có điều nó cũng rách nát đầy lỗ thủng.

Phần đỉnh đa số đã sụp đổ, có thể nhìn thấy không gian bên ngoài.

Dưới chân cũng nhiều chỗ bị thủng, không cẩn thận là đạp hụt xuống vực sâu ngay.

Tiêu Dao đi lại cực kỳ cẩn thận, một tay nắm chặt dây thép có buộc Phi Hổ Trảo, chỉ cần có gì bất ổn là ra tay ngay.

Men theo ống đá đi khoảng mười phút, Tiêu Dao từ xa đã thấy một bệ đá.

Bệ đá ẩn mình trên một đỉnh núi đen ngòm khổng lồ dưới lòng đất, cả bệ đá có màu đỏ sẫm, hoàn toàn khác biệt với nền đá đen xung quanh.

Nó cao khoảng hơn ba mươi mét, hình dạng như một quả đào khổng lồ.

Chính giữa quả đào, cũng là nơi ống đá dưới chân Tiêu Dao kết nối vào, có một hang động cao bằng một người.

Những đợt dao động sức mạnh kia chính là phát ra từ hang động đó.

Tiêu Dao đứng cách xa vài chục mét vẫn cảm nhận được từng đợt sóng xung kích.

Nhịp tim sao?

Nhưng nhìn cái trái tim khổng lồ kia đâu có đập đâu.

Tiêu Dao chưa rõ thực hư, đành thận trọng tiến lại gần.

Lên đến bệ đá, hắn mới thấy khối đá khổng lồ màu đỏ này mịn màng lạ thường, trông như một loại hồng ngọc, tổng thể bán trong suốt, có thể nhìn thấy những vân đỏ bên trong giống như thớ thịt.

Khi giẫm chân lên, hắn thậm chí cảm thấy có chút đàn hồi.

Tiêu Dao cúi người dùng tay chạm vào mặt đất, xác nhận đây là loại đá cứng vô cùng.

Lạ thật, cảm giác đàn hồi vừa rồi tuyệt đối không phải là ảo giác.

Tiêu Dao lúc này chỉ còn cách tiến lên phía trước, dường như mọi bí mật đều nằm bên trong khối đá khổng lồ màu đỏ kia.

Đi vào hang đá cao bằng người, hắn cảm thấy âm thanh xung quanh như bị cắt đứt.

Không chỉ âm thanh mà cả luồng không khí, ánh sáng và mùi vị đều bị chặn đứng bên ngoài khối đá đỏ.

Tiêu Dao dùng Thiết Lân Thuẫn hộ vệ các huyệt đạo hiểm yếu, dùng trực giác để bước tiếp.

Từng đợt năng lượng dao động rõ rệt hơn, tần suất cũng chậm lại.

Lúc mới đầu phải hai ba giây mới có một đợt, nhưng khi hắn vào sâu bên trong khối đá đỏ, tần suất năng lượng tăng nhanh chóng, trong nháy mắt đã tương đương với nhịp tim của hắn.

Tiêu Dao cảm giác nhịp tim mình cũng bị luồng năng lượng này quấy nhiễu, thậm chí lờ mờ thấy nhịp tim mình đang đồng bộ với nó.

Tiêu Dao thắt tim lại, đây không phải hiện tượng tốt.

Nếu bị sức mạnh này khống chế, hắn chắc chắn không thể thoát ra khỏi khối đá đỏ này.

Hắn ngồi thụp xuống, quỳ một chân trên đất, một lòng bàn tay áp xuống mặt đất.

Trước đó ở Thần Cung Phượng Hoàng tại Côn Luân, khi tiêu diệt Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, hắn đã nhận được năng lực khống chế nham thạch.

Lúc này cuối cùng cũng có dịp dùng đến.

Bất kể luồng năng lượng đó có phải là nhịp tim của gã khổng lồ đá hay không thì chắc chắn nó phát ra từ đá.

Đã là đá thì Tiêu Dao có thể thử khống chế.

Ngay khoảnh khắc lòng bàn tay chạm đất, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh to lớn ùa tới.

Hắn lập tức nhận ra kỹ năng hấp thụ năng lượng khoáng thạch tự động kích hoạt.

Khối đá đỏ khổng lồ này chứa đựng năng lượng cực kỳ mạnh mẽ.

Lúc này Tiêu Dao cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ giữa sóng dữ.

Sức mạnh cuồn cuộn truyền từ tay vào người.

Hắn không thấy hưng phấn mà thấy sợ hãi.

Theo tình trạng hiện tại, nếu không dừng lại kịp thời, luồng sức mạnh này sẽ làm hắn nổ tung.

Cơ thể hiện tại của hắn không chịu đựng nổi nguồn năng lượng khổng lồ như thế.

Tiêu Dao quyết đoán định nhấc tay khỏi mặt đất nhưng phát hiện lòng bàn tay như bị đá đỏ dính chặt lấy.

Cái thứ quỷ quái này cư nhiên không muốn cho hắn rời tay.

Tiêu Dao dốc hết sức bình sinh, không ngừng thi triển kỹ năng khống chế nham thạch, thu hút những hạt đá vụn và cát nhỏ dưới lòng bàn tay.

Chẳng mấy chốc, dưới tay hắn đã tụ tập được không ít cát đá, cuối cùng cũng miễn cưỡng ngăn cách lòng bàn tay với mặt đất.

Tiêu Dao rút được tay ra, thở hổn hển.

Chương 342

Lúc này khắp người hắn tràn đầy sức mạnh, thậm chí là quá dư thừa, tạo cảm giác bị đè nén.

Nếu không tìm cách phát tiết ra ngoài, luồng năng lượng vừa hấp thụ sẽ làm hắn phát điên.

Tiêu Dao chỉ còn cách dùng không gian để thi triển kỹ năng khống chế nham thạch, tìm kiếm nguồn gốc của luồng dao động sức mạnh bên trong khối đá đỏ.

Chẳng mấy chốc, hắn phát hiện phía trước khoảng mười mét có một không gian như một căn phòng.

Những đợt dao động năng lượng chính là phát ra từ đó.

Lúc này bên trong khối đá đỏ giống như một không gian hoàn toàn khép kín, không có một tia sáng nào.

Thần thông Thiên Nhãn Thông cũng không thể thi triển.

Đèn Lưu Ly Lãnh Diễm lấy từ không gian hệ thống ra cũng không có tác dụng, nó chỉ soi sáng được chính nó, ngay cả đôi tay cầm đèn cũng mờ mịt.

Chắc chắn khối đá đỏ này có năng lượng hấp thụ mọi ánh sáng.

Không chỉ ánh sáng mà cả âm thanh, mùi vị đều bị nó hấp thụ hết.

Tiêu Dao biết đây là đồ tốt nhưng hiện tại hắn không có phước để hưởng.

Đi thêm vài bước, hắn đã đứng trước căn phòng đó.

Bên trong rộng khoảng hai ba mét vuông, không lớn, xung quanh toàn vách đá đỏ.

Chính giữa phòng có một khối đá thần kỳ lơ lửng.

Khối đá chỉ to bằng nắm tay người, toàn thân màu đỏ.

Bên trong khối đá bán trong suốt dường như có ngọn lửa đang cháy, có dòng máu đang chảy.

Đáng sợ hơn là khối đá đó đang liên tục thu hẹp và mở rộng.

Cảm giác nó giống như một sinh vật sống, thậm chí là một trái tim đá đang đập.

Tiêu Dao kinh ngạc vô cùng.

Đá lơ lửng đã là quỷ dị rồi, vậy mà còn không ngừng co bóp?

Hắn lập tức vươn tay chộp lấy khối đá đỏ.

Đúng lúc đó, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Tiêu Dao có cảm giác ảo giác rằng tiếng hệ thống thậm chí còn biến điệu, không biết có nghe nhầm không mà hình như hệ thống cũng đang chấn kinh. "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Thái Thản Chi Tâm, nhận được 200.000 điểm khí vận.

Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Thái Thản Chi Tâm, nhận được kỹ năng Đại Địa Chi Lực, khi ký chủ đứng trên mặt đất có thể bộc phát sức mạnh gấp trăm lần bản thân trong thời gian ngắn.

Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Thái Thản Chi Tâm, nhận được kỹ năng Đại Địa Chi Thuẫn, triệu hồi nham thạch từ lòng đất tạo thành tường khiên ngăn chặn sát thương.

Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Thái Thản Chi Tâm, kỹ năng khống chế nham thạch của ký chủ đạt cấp đỉnh cao.

Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Thái Thản Chi Tâm, kỹ năng hóa đá của ký chủ đạt cấp đỉnh cao.

Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Thái Thản Chi Tâm, kỹ năng hấp thụ khoáng thạch đạt cấp đỉnh cao.

Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Thái Thản Chi Tâm, nhận được huyết mạch Thái Thản hiếm có, đây là huyết mạch tứ tinh, có thể hấp thụ hoặc ban tặng." "Vãi!

Mạnh thế sao?" Khóe miệng Tiêu Dao giật giật, có chút tiếc nuối vì kỹ năng khống chế trọng lực nhận được từ Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn không được cường hóa.

Nếu kỹ năng đó mà được nâng lên cấp đỉnh cao thì hắn cảm thấy mình thực sự vô địch rồi.

Tiếc là Thái Thản và Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn không hoàn toàn tương đồng, chỉ có thể cường hóa những kỹ năng tương ứng với nham thạch và đại địa thôi.

Nhưng dù vậy, Tiêu Dao cũng đã mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng trước đây rồi.

Đáng sợ hơn cả là huyết mạch Thái Thản có thể hấp thụ hoặc ban tặng.

Hắn có thể chọn để huyết mạch Phượng Hoàng hấp thụ huyết mạch Thái Thản, hoặc giữ lại để sau này ban cho người khác.

Hừm... ban cho cái mông ấy.

Loại huyết mạch này, có cho thì cũng chỉ cho Tô Doanh thôi.

Những người khác thì miễn đi, hắn hấp thụ còn chẳng kịp nữa là.

Huống hồ huyết mạch Thái Thản này mạnh mẽ hơn nhiều so với hắn nghĩ, đem tặng người khác đúng là bị điên.

Tiêu Dao không nghĩ ngợi nhiều, chọn ngay việc hấp thụ huyết mạch Thái Thản.

Ngay lập tức một chuỗi thông báo hệ thống vang lên: "Phát hiện huyết mạch Phượng Hoàng của ký chủ hấp thụ huyết mạch Thái Thản tứ tinh, thăng cấp thành huyết mạch Phượng Hoàng tứ tinh, các năng lực ẩn của huyết mạch Phượng Hoàng được nâng cấp.

Huyết mạch Phượng Hoàng ngũ tinh mới có thể kích hoạt toàn bộ thuộc tính kỹ năng, ký chủ hãy tiếp tục nỗ lực." Tiêu Dao ngẩn ra.

Mẹ nó hệ thống lại đào hố rồi.

Cư nhiên phải đạt huyết mạch Phượng Hoàng ngũ tinh mới kích hoạt được toàn bộ sức mạnh.

Cho đến nay, huyết mạch Phượng Hoàng chỉ mang lại cho hắn một số tăng cường ẩn.

Thật là quá lỗ mà.

Ngũ tinh mới siêu thần, vậy nếu không đạt ngũ tinh thì coi như chẳng được gì sao?

Tiêu Dao nghiến răng, xem ra sau này phải thu thập và hấp thụ thêm nhiều huyết mạch khác mới được.

Chỉ có điều tìm kiếm huyết mạch rất khó khăn, thường phải giết yêu thú hoặc những loài tà ác mạnh mẽ mới có.

Hiện tại, gần Ma Quỷ Thành có hai gã có khả năng sở hữu huyết mạch đặc biệt.

Một là con Sa Trùng Hủy Diệt Quân Vương khổng lồ, hai là con Vua Sói Ma Cự Xỉ Qua Bích.

Vừa rồi hệ thống không hề báo con Sa Trùng chết, nghĩa là nó không bị lửa của hắn thiêu chết.

Nhưng với thực lực vừa được nâng tầm, Tiêu Dao lại càng muốn hội ngộ với con sâu lớn đó một chút.

Chương 343

Hắn cẩn thận thu Thái Thản Chi Tâm vào không gian hệ thống.

Tuy các thuộc tính thưởng đặc biệt đã nhận được nhưng bản thân nó vẫn là một khối đá đặc thù cực kỳ mạnh mẽ.

Giống như khoáng thạch hình con cóc màu xanh trước đây, nó có thể dùng như một bộ sạc dự phòng siêu cấp.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn đưa Thái Thản Chi Tâm vào không gian hệ thống, tiếng thông báo lại vang lên. "Hệ thống kiểm tra thấy Thái Thản Chi Tâm, Thai Ngọc và tượng điêu khắc quặng Cáp Mô xanh có thể hợp thành trang bị Thạch Hồn.

Quá trình hợp thành tiêu tốn 10.000 điểm khí vận, có tiến hành hợp thành không?" Thạch Hồn?

Thạch Hồn là cái gì?

Tiêu Dao xác nhận lại thông báo của hệ thống nhiều lần, nhưng phát hiện hệ thống hoàn toàn không giải thích Thạch Hồn rốt cuộc là thứ gì.

Tiêu Dao nhất thời có chút đắn đo.

Thái Thản Chi Tâm nghe tên thì rất oai, nhưng giá trị khai thác bên trong đã bị hệ thống ép sạch gần hết rồi, chỉ còn lại nguồn năng lượng khổng lồ không biên giới.

Quặng Cáp Mô xanh thì đến từ ngoài không gian, chứa đựng năng lượng cực kỳ đặc thù.

Còn Thai Ngọc, từ khi có được nó, Tiêu Dao vẫn chưa hề động tới.

Đây là vật phẩm lấy từ động Hồ Lô trong thung lũng Trùng Cốc ở Điền Nam, vốn là thần vật của bộ lạc tiên dân vùng núi Triết Long thời Thương Chu.

Nhưng nó có tác dụng gì thì Tiêu Dao vẫn mù tịt.

Chỉ biết thần vật của vùng đó thường mang theo một luồng tà khí.

Tuy họ không giỏi đẳng thuật tà ác như Hiến Vương, nhưng những hành vi của bộ lạc đó cũng chẳng phải hạng lương thiện gì.

Mười tám linh vu trong Vân Thiên Cung của mộ Hiến Vương chính là đại diện cho vu sư của bộ lạc tiên dân đó.

Nhìn biểu hiện lúc ấy thì tuyệt đối không phải kẻ dễ chọc.

Nếu không phải Hiến Vương giỏi đẳng thuật, dẫn theo đại quân dân Điền Quốc tiên tiến hơn thì có lẽ tiên dân vùng núi Triết Long đã nuốt sống quân xâm lược rồi.

Tiêu Dao do dự một chút rồi chọn hợp thành.

Dù sao ba thứ kia ngoài việc làm "sạc dự phòng" ra thì chẳng có tác dụng gì khác, nếu có thể hợp thành trang bị mới thì cũng đáng để đánh cược một phen.

Còn về nguồn năng lượng sạc pin, sau khi hấp thu quặng năng lượng đỉnh cao, Tiêu Dao tự tin mình sẽ không thiếu.

Những thứ có tính thay thế cao thì giá trị cũng hữu hạn thôi.

Sau khi Tiêu Dao chọn hợp thành, trong nháy mắt điểm khí vận mất đi 10.000 điểm.

Đây là lần hợp thành trang bị tốn kém nhất của hắn.

Trong không gian hệ thống, Thái Thản Chi Tâm, Thai Ngọc và quặng Cáp Mô xanh đều biến mất, nhưng cũng chẳng thấy cái gì mới hiện ra. "Mẹ kiếp!

Chuyện gì thế này?

Bị hệ thống lừa rồi à?" Tiêu Dao giật mình.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp tình huống hợp thành xong mà chẳng thấy gì xuất hiện.

Chẳng lẽ hợp thành trang bị cũng có tỷ lệ thành công sao?

Chơi hệ thống mà cũng phải nạp tiền quay vật phẩm à?

Thế thì hút máu quá rồi!

Ít ra trước khi hợp thành cũng phải nhắc nhở một tiếng, nạp tiền cũng phải để người ta chết rõ ràng chứ. "Ai đó?" Đột nhiên, một giọng nói vang lên từ không gian hệ thống.

Đó không phải giọng của hệ thống, mà là giọng của một người phụ nữ hoàn toàn xa lạ.

Tiêu Dao sợ tới mức nhảy dựng lên khỏi mặt đất.

Thậm chí thấy quỷ hắn cũng chẳng phản ứng mạnh như vậy.

Không gian hệ thống không thể tồn tại vật sống, điều này Tiêu Dao chắc chắn mười mươi vì hắn đã thử nghiệm rồi.

Vậy thì vấn đề là giọng nói đó từ đâu ra?

Hắn nhìn vào không gian hệ thống, phát hiện sau khi hợp thành, đúng là không có vật phẩm nào hiện ra nhưng lại xuất hiện một luồng bóng đen. "Đây là đâu?" Lại một tiếng nói nữa vang lên.

Lần này Tiêu Dao xác định rõ ràng giọng nói phát ra từ luồng bóng đen kia. "Cô là ai?" Tiêu Dao hỏi một câu. "Ta?

Ta là ai?

Đúng rồi, ta là ai?" Bóng đen dường như rơi vào đau khổ.

Tiêu Dao im lặng một hồi, thứ này chính là Thạch Hồn sao?

Không lẽ là một kẻ ngốc?

Hệ thống hợp thành cho mình cái thứ gì thế này?

Đang định hỏi tiếp thì đột nhiên Tiêu Dao cảm giác không gian xung quanh rung chuyển.

Từ lúc hắn lấy Thái Thản Chi Tâm đến giờ thực tế mới chỉ qua vài phút.

Hắn nhận ra toàn bộ khối cự thạch đỏ đang run rẩy không ngừng.

Tiêu Dao bước nhanh ra khỏi căn phòng chứa Thái Thản Chi Tâm, đi tới nền đá đỏ.

Hắn nhìn quanh, phát hiện không chỉ đá đỏ mà cả không gian này đều đang rung chuyển.

Chương 344

Những khối nham thạch đen khổng lồ ẩn trong bóng tối cũng đang chấn động liên hồi.

Nhìn từ xa, hắn nhận ra những mảnh xương đen chính là xương cốt của những người đá mà lúc trước hắn không nhận ra. "Hỏng rồi, người đá sắp sập!" Tiêu Dao thầm hô không ổn, định chạy ra ngoài thì nghe Thạch Hồn trong không gian nói: "Ta cảm giác xung quanh có thứ gì đó đang thức tỉnh, cho ta ra ngoài xem thử." Tiêu Dao không do dự, lập tức đưa luồng hắc khí Thạch Hồn ra ngoài.

Vừa thoát khỏi không gian, Thạch Hồn giống như một ngọn lửa nhảy nhót trên đỉnh đầu Tiêu Dao. "Chúng ta đang ở trong cơ thể của một thứ đang thức tỉnh, nếu không rời đi mau thì tôi chết chắc!" "Mẹ nó chứ!" Tiêu Dao mắng một tiếng, "Cái gã người đá này tỉnh dậy rồi sao?" Hắn dám chắc nếu gã người đá này tỉnh lại thật, việc đầu tiên nó làm sẽ là tìm tên trộm đã lấy mất trái tim của mình.

Tiêu Dao không dám nán lại, lập tức chạy thục mạng dọc theo đường ống đá về phía giếng đứng.

Trên đường đi, đất rung núi chuyển, cả không gian chao đảo như có thứ gì đó muốn bật rễ khỏi mặt đất.

Tiêu Dao hít sâu một hơi, thầm nghĩ nếu để cái thứ này tỉnh dậy rồi thoát ra ngoài thì chuyện to rồi.

Chỉ riêng cái đầu đã cao trăm mét, bước vài bước là tương đương với động đất rồi còn gì?

Vừa chạy được vài bước, hắn thấy đường ống đá mình vừa đi qua bắt đầu vỡ vụn và sụp đổ.

Những khối đá rơi xuống vực sâu không đáy, mãi không nghe thấy tiếng vọng.

Tiêu Dao nhanh chóng tính toán, nếu cả thân thể người đá này là rỗng thì ít nhất cũng phải cao bốn năm trăm mét.

Tốc độ chạy của hắn cực nhanh, nhưng tốc độ nứt vỡ dưới chân cũng nhanh không kém.

Chỉ trong chớp mắt, không chỉ phía sau mà ngay cả phía trước cũng xuất hiện những vết nứt lớn.

Tiêu Dao dẫm chân lên không còn điểm tựa chắc chắn, chỉ có thể mượn lực rồi nhảy đi trước khi khối đá rơi xuống.

Hắn nhìn lại, ít nhất còn ba bốn mươi mét nữa mới tới được khe nứt ở giếng đứng, nếu đường ống dưới chân sụp hết thì coi như xong đời.

Phải nghĩ cách mới được!

Tiêu Dao xoay chuyển tâm trí, lúc này chỉ có thể dùng kỹ năng Nham Thạch Khống Chế còn chưa thuần thục để xem có thể trì hoãn việc sụp đổ không.

Hắn giơ hai tay lên, những khối nham thạch đang nứt ra dưới chân không những ngừng lại mà còn nhanh chóng khép lại thành một khối.

Tiêu Dao lại cảm thấy con đường dưới chân có thể mượn lực, không còn sụp đổ nữa.

Trong nháy mắt, hắn đã lao tới sát mép giếng đứng, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Kỹ năng Nham Thạch Khống Chế đỉnh cấp được Thái Thản Chi Tâm nâng cấp đúng là bá đạo, lại có thể sửa chữa đường ống đá sắp vỡ vụn trong thời gian ngắn như vậy.

Vừa thở hắt ra một cái, mặt đất dưới chân lại rung mạnh.

Tiêu Dao thở dài một tiếng, rồi men theo vách đá giếng đứng leo lên trên.

Khi ngẩng đầu nhìn, hắn thấy cả giếng đứng đã bị vặn vẹo biến hình, không còn dáng vẻ thẳng đứng ban đầu mà cứ oai oai nữu nữu, không ngừng co giật.

Mặt Tiêu Dao trắng bệch.

Nếu cái gã Thái Thản người đá này sống dậy thật, thì trời ơi, hắn cũng chẳng thể giết nổi cái thứ to xác như vậy, chắc phải điều pháo binh tới oanh tạc mới xong. "Nhanh lên!

Nhanh nữa lên!

Đưa ta ra ngoài, cái vỏ không này sẽ tự động sụp đổ thôi." Thạch Hồn đột nhiên lên tiếng.

Câu nói của nó như thức tỉnh người trong mộng.

Tiêu Dao lập tức phản ứng lại, trái tim thực sự của gã người đá này đã bị mình lấy đi rồi mà.

Không chỉ lấy đi mà còn hợp thành Thạch Hồn với các vật phẩm khác.

Thứ này còn đáng sợ hơn.

Nếu mình chết ở đây, Thạch Hồn bị gã người đá lấy lại thì cái gã này không chỉ sống dậy mà còn trở thành một gã người đá khổng lồ cao nghìn mét có ý thức, có não.

Thế thì đúng là nhịp điệu diệt thế rồi.

Nói cách khác, bây giờ người đá còn kiên trì được là vì Thạch Hồn còn ở trong cơ thể nó.

Nếu mang Thạch Hồn ra ngoài, đúng như nó nói, Thái Thản người đá sẽ chỉ còn là cái vỏ rỗng và sụp đổ ngay lập tức.

Nghĩ đến đây Tiêu Dao thấy lạnh cả sống lưng, bản thân Thạch Hồn không biết đã có ý thức hay chưa, nhưng nó vừa có cơ hội để sở hữu một cơ thể gần như vô địch.

Nếu Thạch Hồn lừa hắn để ở lại đây thì dù không biết giữa nó và người đá ai sẽ khống chế ai, nhưng ít nhất cũng là năm ăn năm thua.

Có năm thành cơ hội trở thành tồn tại mạnh mẽ nhất thế giới, không biết bao nhiêu người sẽ lao vào chỗ chết để thử.

May mà Thạch Hồn là do hệ thống hợp thành nên không thể làm hại Tiêu Dao, nó không có hành động quá giới hạn mà thẳng thắn nhắc nhở hắn mau đưa nó ra ngoài.

Tiêu Dao tiện tay chộp lấy Thạch Hồn, nhét vào không gian hệ thống rồi bắt đầu leo lên như điên.

Trên vách đá giếng đứng, đất đá rơi lả tả, không chỉ vặn vẹo mà còn không ngừng thu hẹp lại.

Từ đường kính ban đầu khoảng mười mét, giờ chỉ còn chưa đầy ba mét, càng lên trên đường kính càng nhỏ lại.

Hiển nhiên gã người đá muốn bóp nghẹt cái cổ họng này để nhốt Tiêu Dao chết trong cơ thể mình.

Tiêu Dao vừa linh hoạt né tránh những khối đá rơi rụng, vừa leo tới đỉnh giếng.

Lúc này đỉnh giếng chỉ còn chưa đầy một mét và đang khép lại rất nhanh.

Hắn cách miệng giếng khoảng mười mấy mét.

Thấy miệng giếng sắp đóng kín, đá phía trên cứ thế nện xuống,

Tiêu Dao một tay vung Phi Hổ Trảo, chuẩn xác móc vào một tảng đá bên ngoài miệng giếng.

Sau đó cả người hắn đu trên dây tháp, tay trái giơ khiên vảy sắt lên, bắt đầu thi triển kỹ năng Nham Thạch Khống Chế.

Trong cuộc đối kháng giữa kỹ năng Nham Thạch Khống Chế đỉnh cấp và sức mạnh của người đá, Tiêu Dao rõ ràng rơi vào thế hạ phong.

Nhưng hắn ngẩng đầu lên, khóe miệng nở nụ cười.

Lúc này đường kính giếng chỉ còn hơn một xích (khoảng 30cm), hắn cách đỉnh năm sáu mét.

Bên ngoài miệng giếng bỗng vang lên một tiếng nổ lớn.

Chương 345

Vừa nãy, cùng lúc vung Phi Hổ Trảo, hắn cũng ném ra một bó thuốc nổ đã chuẩn bị sẵn.

Đá bên trong người đá không phải loại hoa cương cực kỳ cứng rắn, qua hàng nghìn năm phong hóa nên chất địa tương đối tơi xốp.

Sau khi bị thuốc nổ uy lực lớn tàn phá, miệng giếng lập tức bị nổ tung thành một lỗ hổng đường kính hai ba mét.

Vô số mảnh đá rơi xuống rào rào.

Tiêu Dao một tay đỡ khiên, một tay thi triển Nham Thạch Khống Chế hất văng những mảnh đá bắn tới.

Tuy vậy vẫn có không ít đá nện trúng người hắn.

Long Lân Yêu Giáp và kỹ năng Huyễn Lân phát động, trên người phát ra những tiếng bôm bốp.

Không ít khối đá nện vào người Tiêu Dao bị vỡ vụn ngay tại chỗ.

Đáng tiếc là giáp long lân và kỹ năng Huyễn Lân phòng hộ cực mạnh với vũ khí sắc bén, nhưng với các loại vũ khí cùn như búa gậy thì chỉ ở mức bình thường.

Đây là nhược điểm chung của các loại vảy giáp.

Những khối đá nện trúng khiến Tiêu Dao đau đến mức suýt hộc máu.

Tuy nhiên miệng giếng đã không còn bị bịt kín được nữa.

Hắn men theo lỗ hổng vừa nổ tung, liều mạng bò ra khỏi giếng.

Vừa ra khỏi giếng, chưa kịp đứng vững, Tiêu Dao đã thấy tấm đá dài trong miệng vốn là vị trí lưỡi của người đá đang cuộn lại. "Mẹ

kiếp!" Tiêu Dao chửi thề một tiếng.

Gã người đá Thái Thản bị ép đến đường cùng, lưỡi đá sau khi cuộn lại liền vỡ vụn và rơi từ trên không xuống, nện thẳng vào người Tiêu Dao.

Đồng thời cả hang động rung chuyển dữ dội, hắn cảm giác như đang ngồi trên một con thuyền rách nát giữa cơn bão, bị quăng quật tứ phía.

Tiêu Dao lăn lộn né tránh những tảng đá rơi xuống, cuối cùng chạy thục mạng về phía cửa miệng.

Cửa hang hình đầu người vốn có những thạch nhũ đan xen sắc nhọn như răng thú dữ, lúc này chúng cũng rụng xuống lả tả.

Nhờ thân pháp linh hoạt, hắn xuyên qua làn mưa thạch nhũ.

Thỉnh thoảng có khối đá nện xuống bên cạnh vỡ tan tành, mảnh vụn bắn trúng khiến quần áo hắn rách te tua.

Nếu không có kỹ năng Huyễn Lân và Long Lân hộ thân, có lẽ hắn đã thương tích đầy mình.

Khó khăn lắm Tiêu Dao mới lao ra được đến mép miệng của cái đầu người đá, nhìn xuống dưới mà hoa mắt chóng mặt.

Không biết từ lúc nào, gã người đá đã vùng vẫy chui lên khỏi mặt đất một phần cơ thể, ít nhất đôi vai đã lộ ra.

Tiêu Dao nhìn ra ngoài, lúc này hắn đang ở độ cao bảy tám chục mét.

Hắn chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ ngợi, nếu để gã người đá này vùng vẫy thêm lát nữa mà chui ra hẳn khỏi bãi cát thì cao vài trăm mét là cái chắc.

Lúc đó hắn càng không có đường thoát.

Hắn dùng Phi Hổ Trảo móc chặt vào tảng đá bên mép miệng, rồi nhanh chóng tụt xuống theo dây thừng.

Thời gian gấp rút không kịp dùng móc an toàn, hắn chỉ kịp xé một miếng vải quấn vào tay để làm phanh hãm.

Người đá không ngừng rung lắc, sau khi nhảy ra ngoài, Tiêu Dao cảm giác mình như một con nhện treo ngược trong gió, bị đung đưa dữ dội.

Trên đường tụt xuống, hắn không biết đã đâm sầm vào đá bao nhiêu lần, toàn thân bầm tím chỗ xanh chỗ tím, đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Lần này thì kỹ năng Huyễn Lân và Long Lân Yêu Giáp không phát huy được nhiều tác dụng nữa, chúng không bảo vệ nổi hắn trong tình cảnh này, hầu như hắn phải dùng cơ thể chống chọi.

Hoàn toàn dựa vào kỹ năng Bất Tử có được từ gã sâu bất tử họ Hoắc lúc trước nên những vết thương nhẹ cũng nhanh chóng hồi phục.

Dù vậy, khi tiếp đất, trông hắn chẳng khác gì người bùn, toàn thân phủ một lớp cát dày, nhiều chỗ rướm máu.

Vừa tiếp đất, Tiêu Dao trấn định tinh thần, thở dốc một hồi rồi rút từ không gian hệ thống ra mấy bó thuốc nổ, châm ngòi rồi liều mạng ném vào thân hình gã Thái Thản người đá.

Sau đó hắn bắt đầu chạy thục mạng ra phía ngoài Quỷ Môn Quan của Ma Quỷ Thành.

Thạch Hồn đã bị Tiêu Dao mang ra khỏi cơ thể người đá, hắn nghe thấy những tiếng nứt vỡ kinh thiên động địa phát ra từ gã khổng lồ kia.

Từ trong miệng gã người đá phun ra những luồng khí cực mạnh,

phát ra tiếng hú thê lương trầm đục, giống như tiếng gầm phẫn nộ trước khi chết.

Tiêu Dao ném thêm thuốc nổ để gã người đá vỡ vụn nhanh hơn.

Dù sao cái thứ này chỉ cần theo quán tính lao tới vài bước cũng đủ cán chết một đám người.

Sau khi hắn chạy ra xa vài chục mét, phía sau vang lên những tiếng nổ liên tiếp.

Thuốc nổ không phụ sự kỳ vọng, nổ tung ngay vị trí lồng ngực gã người đá.

Chẳng biết có phải trùng hợp không mà một bó thuốc nổ ném trúng ngay khối đá đỏ đóng vai trò trái tim vừa mới chui lên khỏi mặt đất.

Sau một tiếng nổ lớn, khối đá đỏ cũng bị đánh nứt.

Ngay sau đó, Tiêu Dao nghe thấy tiếng núi lở thực sự.

Hắn tận dụng những tảng đá cao thấp trong Ma Quỷ Thành để che chắn những mảnh đá bắn tung tóe.

Gã Thái Thản người đá hiển nhiên chết không nhắm mắt, tư thế lâm chung vẫn giữ nguyên dáng vẻ đang vồ về phía Tiêu Dao.

Sau khi vỡ vụn, cái đầu khổng lồ như một quả cầu đá khổng lồ bằng một ngọn núi nhỏ cứ thế đuổi sát sau mông hắn.

Tiêu Dao cảm nhận rõ ràng những tảng đá cao lớn phía sau bị cái đầu người đá đâm nát vụn, thực sự kinh tâm động phách.

Hắn chỉ có thể liên tục đổi hướng, rúc vào sau những tảng đá trông có vẻ vững chãi.

Cái đầu người đá quả không hổ danh là tảng đá đẹp nhất và cũng cứng nhất trong Ma Quỷ Thành, trên đường đi bất kể tảng đá lớn nhỏ

nào chắn đường đều bị nó húc đổ.

Tiêu Dao có nhiều bản lĩnh, nhưng đối mặt với một cái đầu đá nặng hàng vạn tấn thì cũng chỉ còn nước vắt chân lên cổ mà chạy.

Thất Thánh Đao ư?

Sợ là cả bảy phần đều bị ép thành bột phấn.

Thần Tiên Tác ư?

Chương 346

Thần Tiên Tác cũng chỉ leo cao được trăm mét là cùng, còn chưa to bằng đường kính cái đầu đá kia.

Ngay cả những kỹ năng tăng tốc độ cũng không giúp hắn thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng.

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi kỹ năng đều trở thành trò vặt.

Tiêu Dao dốc toàn lực chạy, đổi hướng mấy lần nhưng cái đầu đá vẫn bám sát không rời.

Cuối cùng hắn đành chạy về phía Quỷ Môn Quan, thầm nghĩ cùng lắm là ra khỏi Ma Quỷ Thành rồi chạy vòng quanh rìa thành.

Cái đầu đá lăn lâu như vậy, lớp đá bên ngoài cũng không ngừng bong tróc.

Sau khi va chạm với quá nhiều tảng đá, tốc độ và sức mạnh của nó cũng giảm dần.

Khoảnh khắc Tiêu Dao lao qua Quỷ Môn Quan rời khỏi nội thành, hắn cảm thấy đất trời như thanh tĩnh hẳn lại.

Chân trời đã bắt đầu hửng sáng.

Cái đầu đá khổng lồ giờ chỉ còn lại một phần ba kích thước ban đầu, phía sau là một dải vụn đá kéo dài.

Cuối cùng, cái đầu đâm sầm vào hai cột đá hai bên Quỷ Môn Quan, mắc kẹt ngay giữa.

Sau một tiếng động lớn chói tai, hai cột đá Quỷ Môn Quan đổ sầm xuống.

Đồng thời, cái đầu đá cũng vỡ vụn, biến thành một đám bụi đá mù

mịt giữa trời.

Tiêu Dao nhổ bọt mấy cái, nhổ sạch cát trong miệng rồi ngồi bệt xuống đất.

Trận chiến với Thái Thản người đá này là lần nguy hiểm nhất hắn từng trải qua.

Nếu tốc độ và phản ứng chậm hơn một chút thôi là đã bỏ mạng dưới lòng đất rồi.

Lúc này tiếng thông báo của hệ thống vang lên. "Chúc mừng túc chủ giết chết Thái Thản Thạch Nhân, phần thưởng 500.000 điểm khí vận." "Chúc mừng túc chủ giết chết Thái Thản Thạch Nhân, phần thưởng kỹ năng Thạch Phu (Da Đá), tăng cường khả năng phòng ngự vật lý." "Chúc mừng túc chủ giết chết Thái Thản Thạch Nhân, phần thưởng vật phẩm đặc biệt: 10 viên Thái Thản Tinh Hoa." Tiêu Dao ngẩn người.

Hắn hoàn toàn không ngờ cái chết của gã người đá cũng được tính cho mình.

Nhìn vật phẩm và phần thưởng, hắn biết hệ thống chắc chắn chỉ tính một phần công lao cho hắn.

Kỹ năng thưởng chỉ có Thạch Phu, một kỹ năng phòng ngự bị động giúp tăng mạnh khả năng chịu đòn.

Ngoài ra còn có 10 viên Thái Thản Tinh Hoa.

Hắn xem qua, tạm thời ngoài việc hấp thu năng lượng thì chưa thấy tác dụng nào khác.

Nhưng điểm khí vận thì thật là khoa trương.

Thưởng trực tiếp cho hắn 500.000 điểm.

Tiêu Dao vốn tưởng việc thăng cấp lên Phát Khâu Thiên Quan

chính tứ phẩm là chuyện xa vời, không ngờ sau khi lấy được Thái Thản Chi Tâm và giết được người đá, trong nháy mắt đã có thêm 700.000 điểm khí vận.

Khoảng cách thăng cấp giờ đã không còn xa, chỉ còn thiếu hơn mười vạn điểm nữa thôi.

Trận giết lũ Sói Linh Hồn Răng Kiếm trước đó cũng mang lại kha khá điểm khí vận.

Tiêu Dao lấy nước từ không gian hệ thống, vừa uống vừa dội lên đầu lên mặt.

Lúc này trông hắn chẳng khác gì một bức tượng binh mã dõng.

Thạch Hồn cũng được hắn đưa ra khỏi không gian hệ thống.

Một luồng hắc khí bò thẳng lên đầu Tiêu Dao, dường như đang nhìn về phía Ma Quỷ Thành, không biết nó đang nghĩ gì.

Đúng lúc này, con mèo Nguyệt Ảnh Ô Đồng Kim Ti Hổ vẫn luôn trốn trong ba lô kêu lên một tiếng rồi chui ra.

Tiêu Dao vỗ vỗ đầu con mèo nhỏ: "Sao thế?

Sợ phát khiếp rồi hả?

Yên tâm đi, đi với tôi thì không có nguy hiểm đâu." Con mèo ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu Tiêu Dao đang bốc phét.

Ngược lại Thạch Hồn trên đầu hắn lại hừ một tiếng, giọng đầy vẻ khinh bỉ. "Sao hả?

Có ý kiến gì à?" Tiêu Dao hơi bực, chộp lấy Thạch Hồn định lôi xuống, đột nhiên Thạch Hồn tuột khỏi kẽ tay hắn, chui tọt vào mũi con mèo.

Tiêu Dao giật mình: "Này này, cái đó không ăn được đâu!

Bất kể ai ăn ai cũng không được!" Hắn tóm lấy con mèo, lắc mạnh mấy cái nhưng phát hiện ánh mắt nó trở nên đờ đẫn, mặc cho hắn lắc thế nào cũng không có phản ứng.

Thạch Hồn đâu?

Chẳng lẽ bị con mèo nuốt rồi?

Tiêu Dao loay hoay một hồi, lại lấy từ không gian ra miếng Nhục Linh Chi Ngàn Năm, nặn ra chút nước nhỏ vào miệng mèo.

Nước được uống rồi, dường như nó còn thèm thuồng liếm môi, nhưng đôi mắt vẫn đờ đẫn, không chút linh khí.

Tiêu Dao hết cách, đúng lúc này, từ phía xa vang lên một tiếng súng, sau đó một quả pháo hiệu rực rỡ bay lên giữa không trung.

Là pháo hiệu của Tô Doanh.

Không biết cô nàng đã bắn bao nhiêu quả rồi, nhìn khoảng cách chắc cũng vài cây số ngoài Ma Quỷ Thành, không xa lắm.

Chỉ là Tiêu Dao hiện giờ chỉ còn hai chân, lúc nãy lại bị gã người đá hành cho ra bã, thể năng tiêu hao không ít.

Hắn biết không thể vội, vừa đi chậm để hồi phục thể lực, vừa lấy thức ăn cao năng lượng từ không gian ra bổ sung.

Đồng thời, hắn điều khiển con Nhện Cơ Quan vốn vẫn lảng vảng ngoài bãi đá bám theo mình từ xa.

Đi được vài phút, Tiêu Dao bắt đầu chạy bộ.

Chỉ mất vài phút, tốc độ của hắn đã vượt qua giới hạn người thường, kéo theo một làn bụi vàng trên bãi cạn.

Chạy được khoảng mười phút, hắn từ xa thấy chiếc máy cày đang đỗ trên bãi cạn.

A Man rõ ràng đã làm theo lời hắn, đỗ máy cày sát một tảng đá cao mười mấy mét.

Chương 347

Tảng đá và máy cày tạo thành một rào chắn phòng hộ, chỉ để hở ra một phía.

Tô Doanh, Trương Bả Đầu và Minh Thúc, cả ba người đều cầm súng canh chừng phía trước.

Trước mặt họ là xác của mấy chục con dã lang nằm la liệt.

Xa hơn một chút là ít nhất một hai trăm con sói đang hổ báo rình rập.

Tiêu Dao phát hiện một số con sói đang tìm cách leo lên tảng đá khổng lồ phía sau họ.

Tảng đá cao mười mấy mét, vách đá rất dốc, vốn là một vật chắn tốt.

Nhưng lũ sói linh hồn này gian trá hơn người thường tưởng tượng nhiều, chúng đang dùng cách chồng người (đáp lang thê) để leo lên được khoảng sáu bảy mét rồi.

Nếu để chúng leo tới đỉnh đá rồi đánh úp từ trên xuống thì nhóm Tô Doanh cực kỳ nguy hiểm.

Đám sói leo đá hoàn toàn nằm ở phía sau tảng đá.

Còn ở phía trước, không ít con sói thỉnh thoảng lại áp sát quấy nhiễu nhóm Trương Bả Đầu để thu hút sự chú ý, khiến họ không thể để mắt đến động thái phía sau tảng đá.

A Man dường như đã kiệt sức, lúc này đang nằm phía sau ba người, tay vẫn lăm lăm khẩu súng ngắn.

Tiêu Dao nhanh chóng rút súng pháo hiệu ra, nấp sau tảng đá đó.

Pháo hiệu vừa bắn ra, nhóm Tô Doanh lập tức nhìn thấy hắn.

Tô Doanh mặt đầy lo lắng, nước mắt sắp rơi đến nơi: "Diêu Tử, tôi cứ tưởng...!

Ở đây nhiều sói quá, tôi không ra được, không giúp gì được cho anh." Tiêu Dao cười lớn một tiếng: "Yên tâm đi, tôi chưa chết được đâu." Sau đó hắn rút khẩu súng tiểu liên Thompson ra, xả súng điên cuồng vào đám sói phía sau tảng đá lớn.

Đám sói đang chồng người leo đá bị bắn hạ quá nửa, mười mấy con sói bỏ mạng tại chỗ.

Tiêu Dao nhìn quanh, sắp xếp con Nhện Cơ Quan vừa chạy tới đứng gần máy cày.

Có hỏa lực của Nhện Cơ Quan chi viện, đám sói khó lòng đột phá, nhóm Tô Doanh tạm thời an toàn.

Nhưng lũ sói linh hồn răng kiếm này giống như dòi trong xương, hễ có cơ hội là lao lên cắn xé vài miếng rồi lại lùi về bãi cạn.

Tiêu Dao và Tô Doanh đốt một đống lửa ở góc kẹt giữa máy cày và tảng đá, nhìn lũ sói bắt đầu lùi lại mà nghiến răng tức giận. "Phải giữ ở đây thôi, bắt giặc phải bắt vua, nếu không diệt được con đầu đàn thì chúng cứ bám theo mình mãi thôi," Tiêu Dao nói.

Tô Doanh gật đầu: "Tôi đi cùng anh." Tiêu Dao nhìn cô rồi lắc đầu: "Không được, Trương Bả Đầu, Minh Thúc và A Man đều không có khả năng chiến đấu, họ là người bình thường, nếu dã lang còn sót lại vài chục con thì họ cũng khó mà chống đỡ nổi.

Nhện Cơ Quan dù sao cũng là vật chết, chỉ chắn được một phía, khó lòng bảo vệ chu toàn." Tô Doanh cắn môi: "Được rồi, anh cẩn thận, ở đây cứ giao cho tôi." Tiêu Dao gật đầu, bất thình lình hỏi một câu: "Đúng rồi, cô biết bắn cung không?" Tô Doanh ngẩn người,

không hiểu sao hắn lại hỏi vậy: "Biết chứ, tôi học từ nhỏ, từng tham gia thi đấu đoạt giải nữa cơ." Khóe miệng Tiêu Dao giật giật, thầm nghĩ quả là không có gì cô nàng này không biết.

Sau đó hắn lấy Thần Giao Cung từ không gian ra đưa cho Tô Doanh.

Mắt cô sáng lên, cầm cây cung mân mê một hồi, rồi thử lực kéo của dây cung, vẻ mặt càng lúc càng phấn khích. "Tên đâu?" Tô Doanh hỏi.

Tiêu Dao gãi đầu, lấy từ không gian ra một bó khoảng bốn năm mươi mũi tên. "Mấy mũi tên này tôi chế tạm từ đinh thép và nhựa sa lạp trên bãi cạn, dùng tạm đi, sau này tôi sẽ làm loại tên bá đạo hơn cho cô." Tiêu Dao nói xạo đấy, thực ra mấy mũi tên này là do hắn dùng nhựa sa lạp và đinh thép hợp thành trong không gian hệ thống, là sản phẩm của hệ thống, tuy nguyên liệu hơi thô sơ nhưng vẫn cực kỳ tinh xảo.

Tô Doanh cầm lấy ướm thử, cũng tỏ ra rất hài lòng.

Điểm yếu duy nhất là số lượng không nhiều, tổng cộng chỉ có hơn năm mươi mũi. "Vừa hay súng ngắn tôi dùng không quen, uy lực của cung và tên này chắc chắn lợi hại hơn khẩu K54 nhiều, thế là đủ rồi," Tô Doanh nói xong, cắm mấy mũi tên dài xuống nền cát dưới chân.

Tiêu Dao nói thêm: "Đúng rồi, mượn áo choàng của cô dùng một chút, đợi tôi giết được Lang Vương rồi sẽ quay lại hội quân." Tô Doanh đứng trong ánh lửa phòng bị đàn sói, áo choàng Vân Văn Kim Sí lúc này đối với cô đúng là không có tác dụng gì.

Nhưng Tiêu Dao thì khác, con Lang Vương răng kiếm kia gian trá vô cùng, hễ thấy nguy hiểm cận kề là nó sẽ lẩn trốn cực nhanh.

Áo choàng Vân Văn Kim Sí có tác dụng ẩn giấu hình thể và hơi

thở, mượn bóng đêm và tốc độ của Tiêu Dao, nó là công cụ ám sát tốt nhất.

Tiêu Dao nói xong liền nhận áo choàng từ tay Tô Doanh, khoác lên người rồi lao nhanh vào bóng đêm.

Hướng của con Lang Vương hắn đã nhìn rõ từ sớm, gã này nấp tận đằng xa sau một bụi cây lạc đà cách đó ba bốn trăm mét.

Tiêu Dao như một bóng ma thực thụ, lẳng lặng tiếp cận Lang Vương.

Con Lang Vương răng kiếm rõ ràng không nhận thấy sự hiện diện của Tiêu Dao, nó vẫn không ngừng tru lên chỉ huy đàn sói.

Chẳng mấy chốc lại có một đợt sói mới tiến sát máy cày.

Tiêu Dao nhìn từ xa thấy Nhện Cơ Quan bắt đầu khai hỏa, dưới làn đạn, lũ sói ngã rạp như cỏ dại.

Những con lọt lưới cũng bị Thần Giao Cung trong tay Tô Doanh bắn hạ.

Điều khiến Tiêu Dao ngạc nhiên là tầm bắn của Thần Giao Cung trong tay cô nàng lên tới hơn trăm mét, cực kỳ lợi hại.

Khi áp sát Lang Vương trong khoảng cách hai ba mươi mét, con sói đầu đàn cuối cùng cũng nhận ra điều bất thường, cảnh giác nhìn quanh quất.

Tiêu Dao biết cơ hội đã đến, hắn rút ra chín chiếc phi tiêu thép, tất cả đều được tẩm độc của vua rắn A Hàm và bôi chất liệu hấp thụ ánh sáng.

Trong điều kiện u ám này gần như không thể thấy dấu vết.

Chín chiếc phi tiêu được vung ra, khoảng cách hơn hai mươi mét chỉ mất một khoảnh khắc để bay tới.

Con Lang Vương phản ứng cực kỳ nhạy bén, khi phi tiêu sắp găm vào người, nó liều mạng xoay mình, bốn chân đạp mạnh định nhảy sang bên cạnh.

Không ngờ chín chiếc phi tiêu của Tiêu Dao liên hoàn như xích, chiếc này nối tiếp chiếc kia, gần như bắn ra cùng lúc.

Lang Vương tránh được vài chiếc đầu nhưng có ba chiếc đã cắm phập vào người nó.

Phi tiêu đều được làm từ thép tốt, sắc lẹm, bắn trúng là lút sâu vào cơ thể Lang Vương.

Một tiếng hú thảm thiết vang lên.

Lang Vương định chạy trốn, nhưng trong ba chiếc phi tiêu có hai chiếc trúng vào chân sau, nó lảo đảo, cảm thấy chân sau hoàn toàn tê liệt.

Tiêu Dao lúc này thi triển kỹ năng Nham Thạch Khống Chế, tạo ra một vùng bẫy đá sắc nhọn ngay trước đường chạy của nó.

Lang Vương hung hăng định lao qua cũng bị những mảnh đá trên mặt đất khứa cho thương tích đầy mình.

Lang Vương biết mình đã đụng phải kẻ cứng tay nên không định chạy nữa, nó quay người lại, đôi mắt vàng khè nhìn Tiêu Dao đầy hung ác.

Chương 348

Tiêu Dao làm sao mà sợ thứ đó, trong lòng thầm nghĩ lão tử đã đập nát thứ to hơn mày gấp vạn lần, chẳng lẽ lại sợ mày?

Hắn một tay cầm khiên, một tay cầm đao, cúi mình lao tới như một cơn gió.

Lang Vương vừa rồi hú lên đã thu hút sự chú ý của đàn sói, lúc này gần như toàn bộ lũ sói không còn vây công nhóm Tô Doanh nữa mà quay lại bao vây lấy phía Lang Vương.

Tiêu Dao chẳng chút sợ hãi, lao tới sát Lang Vương, vung một đao chém thẳng vào cổ họng nó.

Lang Vương biết khó thoát kiếp này, bèn không chạy nữa mà há cái miệng đỏ lòm dài cả xích định ngoạm lấy tay phải đang cầm Toái Tinh Đao của Tiêu Dao.

Nhìn dáng vẻ con sói định chơi bài đồng quy vu tận, nhưng Tiêu Dao lập tức nhìn ra ánh mắt gian trá của nó.

Trong mắt nó thậm chí còn thoáng qua một tia mong đợi.

Gã này tuyệt đối không có ý định chết chung, mà định đợi Tiêu Dao né tránh sẽ tung ra chiêu hậu thủ.

Hậu thủ lớn nhất của nó chính là đàn sói.

Lúc này đàn sói chỉ còn cách Tiêu Dao và Lang Vương khoảng trăm mét, những con gần nhất chỉ còn bốn năm chục mét.

Chỉ cần Lang Vương né được một đòn này, đàn sói lao tới vây lấy Tiêu Dao thì nó sẽ có cơ hội thoát thân.

Tiêu Dao mỉm cười, làm sao có chuyện cho nó cơ hội thoát thân.

Đồng quy vu tận ư?

Thế thì để mày biết thế nào là lối đánh đồng quy vu tận thực sự.

Hắn chẳng buồn né tránh, tay phải cầm Toái Tinh Đao đâm thẳng vào miệng Lang Vương.

Ánh mắt Lang Vương tràn đầy kinh ngạc, con người này không sợ chết sao?

Hoàn toàn không đánh theo bài bản gì cả?

Nhưng sự đã rồi, giờ chỉ có nước chết chung thật.

Lang Vương ngoạm mạnh cái miệng đầy máu xuống.

Khi hàm răng sắc nhọn cắn vào người Tiêu Dao, một tiếng rắc vang lên.

Cánh tay tuy không có Long Lân Yêu Giáp hộ thân, nhưng Tiêu Dao lúc này đã nắm giữ hai kỹ năng phòng ngự là Đại Địa Chi Thuẫn và Huyễn Lân.

Trong tích tắc, đá từ dưới đất bay lên cánh tay phải của hắn, tạo thành một lớp giáp dày.

Lang Vương cắn nát lớp giáp đá, định nghiến tiếp thì kỹ năng Huyễn Lân phát động.

Những miếng vảy to bằng miệng chén xuất hiện ở chỗ răng sói tiếp xúc, chặn đứng hàm răng sắc lẹm của nó.

Cùng lúc đó, Tiêu Dao đâm sâu thanh Toái Tinh Đao vào tận cổ họng Lang Vương.

Sau khi đâm trúng, Tiêu Dao không dừng lại mà lập tức phát động kỹ năng Thập Bộ Sát.

Khí thế của Thập Bộ Sát cực kỳ quyết liệt, rất phù hợp với lối

đánh đồng quy vu tận này, trực tiếp đục một cái lỗ to bằng cái chậu trên gáy Lang Vương.

Sau đó Tiêu Dao rung tay, Toái Tinh Đao lách một vòng, cái đầu Lang Vương rụng rời ngay tại chỗ.

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong sự ngỡ ngàng của Lang Vương. "Chúc mừng túc chủ giết chết Vua Sói Linh Hồn Răng Kiếm vùng bãi cạn, thưởng 2.000 điểm khí vận." "Chúc mừng túc chủ giết chết Vua Sói Linh Hồn Răng Kiếm vùng bãi cạn, thưởng vật phẩm đặc biệt: Da Lang Vương." "Chúc mừng túc chủ giết chết Vua Sói Linh Hồn Răng Kiếm vùng bãi cạn, thưởng vật phẩm đặc biệt: Hai chiếc răng nanh của Lang Vương." "Chúc mừng túc chủ giết chết Vua Sói Linh Hồn Răng Kiếm vùng bãi cạn, thưởng vật phẩm đặc biệt: Trái tim Lang Vương." Tiếc là không có phần thưởng huyết mạch, Tiêu Dao hơi cảm thán.

Nhưng thưởng vật phẩm và điểm khí vận thế này cũng không tệ rồi.

Hắn thu dọn mấy món đồ vào không gian hệ thống, đồng thời cũng thu hồi áo choàng Vân Văn Kim Sí.

Những con sói khác ngửi thấy mùi máu của Lang Vương trong không khí, biết thủ lĩnh đã chết.

Trừ một số con nhân lúc đêm tối lẻn đi mất, phần lớn đàn sói – Tiêu Dao ước tính còn hơn trăm con – đang điên cuồng lao về phía hắn.

Lũ sói này rõ ràng đang ở trạng thái điên loạn, cái chết của thủ lĩnh không khiến chúng sợ hãi mà càng thêm hung hãn, không còn màng đến sống chết.

Tiêu Dao nhìn hơn trăm con sói đang ùa tới, lẩm bẩm một câu:

"Hơi phiền phức đây, số lượng nhiều quá." Một con hay mười mấy con đối với hắn không thành vấn đề, vài phút là giết sạch.

Nhưng hơn trăm con cùng lao lên một lúc thì hơi tốn sức.

Giết thì vẫn giết được, nhưng mệt.

Đúng lúc này, một tiếng thông báo hệ thống lại vang lên. "Hệ thống kiểm tra thấy áo choàng Vân Văn Kim Sí và da Lang Vương có thể hợp thành trang bị mới, quá trình hợp thành tiêu tốn 2.000 điểm khí vận." Tiêu Dao lập tức chọn hợp thành.

Ngay sau đó, một chiếc áo choàng mới xuất hiện trong không gian hệ thống.

So với trước đây, uy lực của nó không thay đổi quá nhiều, chỉ có khả năng ẩn giấu hình thể và hơi thở được nâng cấp thêm một bậc.

Đồng thời trên áo choàng còn đi kèm một kỹ năng là Trạng thái Ảnh tử.

Đây là kỹ năng chủ động, sau khi thi triển có thể tiến vào trạng thái bóng tối trong năm phút.

Thời gian không dài nhưng Tiêu Dao biết đây là một kỹ năng cực kỳ bá đạo.

Trong trạng thái này, không chỉ ẩn giấu được hình thể và hơi thở mà còn có thể miễn nhiễm tuyệt đại bộ phận sát thương vật lý.

Tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn, thậm chí có thể di chuyển ở những nơi bình thường không thể đi tới, ví dụ như vách tường thẳng đứng.

Đồ tốt đây rồi, một kỹ năng công thủ toàn diện, vừa có thể giết người vừa có thể bảo mệnh.

Sau khi cất áo choàng, Tiêu Dao phát hiện trong không gian hệ

thống còn một món đồ tốt nữa.

Hắn lấy ra một khối thạch bản pha lê có khắc hình một vị chiến tướng mặc bạc giáp.

Đúng vậy, đó chính là Thủy Tinh Tự Tại Sơn lấy được từ trên núi Côn Luân.

Lúc này với tư cách là Chủ nhân Yêu Nô, chỉ cần hắn muốn là có thể triệu hoán Thủy Tinh Tự Tại Sơn và đàn Tuyết Sơn Lang dưới trướng ra.

Sói bãi cạn và sói tuyết, để xem bên nào lợi hại hơn.

Tiêu Dao lập tức thả Thủy Tinh Tự Tại Sơn ra.

Trong nháy mắt, trên bãi cạn hoang vu xuất hiện một bầy sói lông trắng xám.

Chương 349

Thể hình của chúng to hơn sói bãi cạn không ít, lông cũng dày hơn.

Đồng thời đàn Tuyết Sơn Lang này rõ ràng không phải trạng thái thực thể hoàn toàn, thân hình linh hoạt hơn, động tác cũng nhanh nhẹn và quái dị hơn.

Số lượng không nhiều, chỉ có sáu bảy chục con, nhưng để đối phó với đàn sói bãi cạn trước mắt thì quá đủ rồi.

Bởi vì đứng giữa đàn Tuyết Sơn Lang là một con sói vương lông trắng khổng lồ dài khoảng ba mét, cao gần bằng người.

Việc có Lang Vương hay không ảnh hưởng chí mạng đến sức chiến đấu của cả đàn.

Tiêu Dao ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi, tay cầm tiểu liên Thompson, thấy chỗ nào đàn sói bãi cạn chiếm ưu thế là lại bồi thêm mấy phát súng lạnh lùng.

Chỉ khoảng mười phút, đàn sói bãi cạn đã tan tác hoàn toàn.

Những con còn lại cũng bị truy sát không tha.

Đàn sói yêu nô triệu hoán ra từ Thủy Tinh Tự Tại Sơn có tốc độ nhanh hơn lũ sói bãi cạn đã kiệt sức kia nhiều, chưa kể Tiêu Dao còn xách súng đi sau hôi của.

Chỉ một lúc hắn đã thu hoạch được khoảng hai vạn điểm khí vận, cộng thêm gần ba trăm chiếc răng nanh sói linh hồn.

Đừng nói gì khác, chỉ riêng răng nanh sói trong không gian hắn đã gom được năm sáu trăm cái rồi.

Đống này mà làm thành tên trường cung đưa cho Tô Doanh thì cô

nàng dùng thoải mái.

Hắn kiểm tra lại điểm khí vận, thấy hiện giờ chỉ còn thiếu hơn năm vạn điểm nữa là thăng cấp lên Phát Khâu Thiên Quan chính tứ phẩm.

Thật là kích thích.

Cuối cùng, khi con sói bãi cạn cuối cùng bị đàn yêu nô xé xác, ánh bình minh nơi chân trời xua tan bóng tối, trời đã sáng.

Lớp lông trắng muốt của đàn sói Thủy Tinh Tự Tại Sơn lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Tiêu Dao nhìn qua, thấy số lượng yêu nô dường như tăng lên, trong đó xuất hiện một số con có màu lông xám vàng, thể hình nhỏ hơn một chút.

Hóa ra không chỉ hắn có lợi mà Thủy Tinh Tự Tại Sơn cũng có thu hoạch.

Hắn hài lòng thu Thủy Tinh Tự Tại Sơn vào không gian hệ thống.

Đàn yêu nô trên bãi cạn lập tức biến mất không dấu vết.

Lúc này, hệ thống lại thông báo: "Hệ thống kiểm tra thấy Thủy Tinh Tự Tại Sơn và trái tim Lang Vương có thể hợp thành cường hóa, quá trình này tiêu tốn 2.000 điểm khí vận, có tiến hành cường hóa không?" Nụ cười trên mặt Tiêu Dao không dứt được, quả nhiên là có thu hoạch ngoài ý muốn.

Hắn lập tức chọn cường hóa, Thủy Tinh Tự Tại Sơn nhanh chóng có sự thay đổi.

Hình khắc chiến tướng bạc giáp trông uy vũ hơn, mỗi lần triệu hoán số lượng yêu nô tăng thêm 20 con, tổng cộng là 90 con.

Ngoài ra, bản thân Bạch Mao Lang Vương cũng được cường hóa,

sức chiến đấu mạnh mẽ hơn.

Quan trọng nhất là số lần triệu hoán của Thủy Tinh Tự Tại Sơn đã thay đổi thành sáu lần.

Theo đà này, nếu tiếp tục dùng nó săn giết dị thú để cường hóa thì không biết chừng số lần triệu hoán sẽ tăng lên, thậm chí trở thành vô hạn cũng nên.

Loại trang bị có tính thăng tiến thế này là thứ Tiêu Dao thích nhất.

Cất đồ xong, hắn quay lại chỗ máy cày.

Lúc này Minh Thúc, Trương Bả Đầu và A Man đều đã kiệt sức, chỉ còn Tô Doanh gượng dậy nổi, số tên cắm trên đất cũng đã bắn gần hết. "Đám sói đó bị tôi giải quyết rồi, tạm thời không còn nguy hiểm nữa, mọi người nghỉ ngơi đi.

Đợi chiều tối nắng bớt gắt rồi chúng ta xuất phát," Tiêu Dao nói một tiếng.

Cạnh máy cày chỉ có duy nhất một tảng đá lớn, may mà nó cao to nên có thể che nắng.

Nhiệt độ sáng sớm cũng chưa cao, mấy người họ dựng lều ở chỗ bóng râm rồi nằm vật ra đất nghỉ ngơi.

Tiêu Dao thì leo lên đỉnh đá, nhìn về phía Ma Quỷ Thành.

Lúc này nhìn lại, hắn cũng không khỏi tặc lưỡi.

Đêm qua đại chiến với gã Thái Thản người đá khiến phần lớn các cột đá trong Ma Quỷ Thành sụp đổ.

Ở giữa xuất hiện một hố sâu khổng lồ do gã khổng lồ để lại.

Còn bản thân gã người đá thì hóa thành vụn đá, bị gió thổi tán đi không ít.

Cả Ma Quỷ Thành gần như bị san bằng chỉ trong một đêm.

Tiêu Dao cảm thán một hồi nhưng lòng vẫn bất an.

Bởi vì con Sâu Cát Hủy Diệt Quân Vương kia chắc chắn chưa chết.

Thứ đó có sức sống cực kỳ ngoan cường, có thể di chuyển xuyên qua lớp cát nên không dễ gì bị đè chết.

Hy vọng nó sẽ không xuất hiện nữa.

Thấy mọi người đã ngủ say, hắn tản bộ đi xa vài bước, tìm một chỗ yên tĩnh, dùng nước trong không gian rửa ráy qua loa.

Trận chiến đêm qua khiến quần áo hắn rách mướp, người ngợm lem luốc như người bùn, chưa kể lúc đánh nhau với Lang Vương còn dính đầy máu, bẩn không chịu nổi.

Tắm xong vẫn chưa thấy buồn ngủ, hắn bèn nhóm lửa ở mép trại, dùng đá kê thành bếp rồi bắt đầu nấu cơm.

Trong không gian hệ thống có thịt cừu tươi hắn mang từ Hami đi, thịt để trong đó không bị hỏng, vẫn giữ được độ tươi như vừa mới giết mổ.

Hắn dùng một cái nồi sắt nấu trà sữa, thêm muối, bếp đá bên cạnh thì bắt đầu nướng thịt cừu.

Thịt cừu tươi rói quết thêm lớp dầu rồi rắc gia vị lên, chỉ một lát sau, mùi thơm đã khiến mấy người đang ngủ trong lều không chịu nổi. "Diêu Tử, tay nghề của cậu ngày càng lên rồi đấy," Minh Thúc cười nịnh nọt, chẳng biết từ lúc nào đã bưng bát tiến lại gần.

Tiêu Dao cười cười múc cho ông một bát trà sữa, rồi dùng dao cắt mấy miếng thịt cừu nướng chín.

Trương Bả Đầu và A Man cũng lò dò đi tới.

Hắn chia phần ăn cho mọi người, còn đưa thêm socola và thức ăn cao năng lượng cho từng người.

Nghỉ ngơi khoảng nửa ngày, đến hai giờ chiều, sức lực của mọi người cũng dần hồi phục.

A Man và Trương Bả Đầu lại nổ máy cày, hướng về phía xa mà chạy.

Chương 350

Sau Ma Quỷ Thành là đường thông ra hồ Nhĩ Độ.

Hồ Nhĩ Độ vốn dĩ là một cái hồ thực sự, nhưng theo lời Trương Bả Đầu thì đó là một cái hồ ma.

Những hồ nước trên bãi cạn thường rất kỳ lạ, diện tích chỉ bằng một hồ thủy điện nhỏ ở nội địa và nước cũng nông.

Cái tên Nhĩ Độ bắt nguồn từ hình dáng trông như một cái tai người cong cong.

Ở vị trí lỗ tai có một hòn đảo cát.

Nhưng vị trí hồ Nhĩ Độ thì mỗi người nói một kiểu, Trương Bả Đầu ở bãi cạn nhiều năm cũng chỉ nghe tên chứ chưa bao giờ thấy hồ thật.

Nghe đồn hồ Nhĩ Độ còn đáng sợ hơn những lời kể, vì trong hồ thường xuyên xuất hiện bóng ma, và vị trí của nó cũng thay đổi theo ý muốn của những bóng ma đó.

Tiêu Dao chỉ hướng theo những gì ghi chép trong nhật ký hành trình của Bergman.

Hắn không khỏi lo lắng, Bergman thấy hồ Nhĩ Độ từ bảy tám chục năm trước, không biết giờ nó còn ở chỗ cũ không?

Dù sao giờ chỉ cần tìm được phương vị đại khái, Tiêu Dao vẫn có nắm chắc sẽ tìm được vị trí chính xác.

Máy cày di chuyển dưới nắng gắt.

Đoạn đường sau này dường như lớp vỏ cát ngày càng dày, nhiều chỗ máy cày còn cán vỡ bề mặt.

May mà máy cày tay có khả năng vượt địa hình tốt, cộng với việc Tiêu Dao đã chuẩn bị sẵn ván gỗ lót đường, thực sự không được thì hắn lại dùng Nham Thạch Khống Chế để hóa đá lớp cát.

Đi như vậy được khoảng ba tiếng đồng hồ, khi ánh hoàng hôn bắt đầu buông xuống, trên bãi cạn vẫn chẳng có gì cả, cũng chưa thấy đích đến đâu.

Tiêu Dao đứng trên thùng xe máy cày, cố gắng nhìn về phía xa, phát hiện phía trước xa xa có một thứ giống như bức tường thấp, và một khối đá hình vuông cô độc.

Dù thế nào thì nơi có vật che chắn vẫn tốt hơn để tránh gió cát, an toàn hơn nhiều.

Hắn ước lượng khoảng cách, chắc cũng phải bảy tám cây số nữa.

Trên bãi cạn, máy cày chạy mất khoảng nửa tiếng mới tới nơi, bèn quyết định chạy một mạch tới đó rồi mới dựng trại.

Đến tối, hắn sẽ dùng thuật Lạc Tinh Định Huyệt để xác nhận lại phương hướng xem có đi nhầm không.

Vấn đề lớn nhất khi đi xa trên bãi cạn là không có vật tham chiếu trong khoảng cách dài, chỉ cần chệch hướng một chút là có thể cách đích đến rất xa.

Khi xe tiến sát khối đá hình vuông chỉ còn vài trăm mét, Tiêu Dao mới nhìn rõ, khối đá đó không phải đá tự nhiên mà là một kiến trúc nhân tạo.

Giữa bãi cạn hoang vu lại xuất hiện một kiến trúc cao lớn đột ngột như vậy khiến hắn khá kinh ngạc.

Kiến trúc này là một đài phong hỏa, chắc hẳn rất cổ xưa, ít nhất cũng từ thời Hán Đường.

Xa hơn một chút là một dải tường dài, chắc chắn là biên tường, thậm chí là một phần của Vạn Lý Trường Thành thời Hán.

Tiêu Dao vô cùng chấn động.

Cả nhóm đã đi trên bãi cạn mấy ngày trời.

Trong điều kiện có máy cày chở vật tư, có không gian hệ thống tiếp tế mà họ vẫn thấy cực kỳ gian khổ.

Vậy mà người Hán từ ngàn năm trước phải đối mặt với môi trường khắc nghiệt hơn, điều kiện thiếu thốn hơn, thậm chí không có cả nước uống, lại có thể xây dựng một dải trường thành và vô số đài phong hỏa trên mảnh đất hoang vu này sao?

Tất nhiên, Tiêu Dao nghĩ việc xây đài phong hỏa ở đây chắc chắn vì gần đó có nguồn nước, ít nhất là ngàn năm trước từng có nguồn nước.

Nếu là đài phong hỏa thì ở lại đó là tốt nhất, sự bảo hộ từ ngàn năm trước khiến lũ âm tà thông thường không dám lại gần.

A Man cũng có vẻ phấn khích, lái máy cày hết tốc lực.

Nhưng bỗng nhiên Tiêu Dao cảm thấy có gì đó sai sai.

Máy cày tay tuy giảm xóc kém nhưng tuyệt đối không đến mức bập bềnh như đang đi trên biển thế này.

Dưới đất có thứ gì đó!

Tiêu Dao hét lớn với A Man: "Cứ chạy thẳng tới đài phong hỏa kia đi, đừng dừng lại!" Sau đó hắn nhảy khỏi thùng xe, rút Toái Tinh Đao đâm thẳng xuống cát ngay giữa không trung.

Thanh đao cắm sâu xuống đất.

Đồng thời hắn thi triển Nham Thạch Khống Chế, hóa cứng toàn bộ lớp cát dưới đất thành những mảng đá lớn.

Một trận rung động ầm ầm truyền từ lòng đất lên.

Máy cày lúc này đã chạy xa được vài chục mét, Tiêu Dao cũng lùi lại liên tục.

Cuối cùng, một tiếng nổ lớn vang lên, một vật khổng lồ chui lên từ dưới đất.

Toàn thân nó như một con giun được phóng đại vô số lần, màu vàng xám, bên ngoài phủ một lớp vảy cát đá dày cộp, thịt trên người cuộn thành từng khoanh đang không ngừng co bóp.

Đường kính của nó chừng ba bốn mét, phần chui lên khỏi mặt đất cao ít nhất mười mấy mét.

Một cái miệng lớn hình tròn, bên trong lộ ra những thớ thịt đỏ hồng và những chiếc răng nhọn dày đặc như rừng. "Bà nội nó, con sâu lớn đuổi tới rồi," Tiêu Dao chửi thề một tiếng.

Thứ xuất hiện lúc này chính là Sâu Cát Hủy Diệt Quân Vương.

Hiển nhiên sau khi Ma Quỷ Thành sụp đổ, nó không chết mà chui xuống dưới cát đuổi theo tới đây.

Con sâu dường như cũng nhận ra Tiêu Dao, thấy bóng dáng hắn là nó không thèm đuổi theo chiếc máy cày đang đi xa nữa mà quay sang đối mặt với hắn.

Cái miệng há to định nện xuống, muốn nuốt chửng Tiêu Dao vào bụng.

Tiêu Dao vừa lùi vừa quan sát, phát hiện con sâu này lại có một đôi mắt.

Thảo nào nó nhận ra hắn, chỉ là đôi mắt so với thân hình đồ sộ kia thì quá nhỏ, chỉ to bằng nắm tay người.

Nếu không phải Tiêu Dao tinh mắt thì thực sự khó phát hiện ra đôi

mắt ẩn giữa những nếp gấp cát đá.

Tiêu Dao đang tính lao lên tặng cho mắt con sâu một đao thì đột nhiên nghe một tiếng "vút".

Một mũi tên dài bắn trúng ngay một con mắt của nó.

Một luồng dịch đen bắn tung tóe từ vết thương, con sâu rống lên những tiếng tê tê, cơ thể khổng lồ bắt đầu quằn quại trên bãi cạn.

Tiêu Dao hơi ngoảnh đầu lại, phát hiện ra Tô Doanh cũng đã xuống xe, lúc này đang giương Thần Giao Cung lên.

Chương 351

Cú tên vừa rồi chính là do Tô Doanh bắn ra.

Tài cung thuật của Tô Doanh vốn xuất thân từ trường lớp chính quy, được hệ thống huấn luyện bài bản, lại thêm Thần Giao Cung là một thần khí có khả năng tăng cường uy lực, tầm xa và tốc độ bắn.

Một mũi tên lập công, Tô Doanh trực tiếp bắn trúng một con mắt của sâu cát Hủy Diệt Quân Vương.

Con sâu cát không chịu nổi, muốn chui ngược vào dưới lớp cát đá.

Tiêu Dao làm sao có thể cho nó cơ hội đó.

Hắn cắm thẳng Toái Tinh Đao vào bãi cát, thi triển kỹ năng điều khiển nham thạch.

Chỉ có điều Tiêu Dao không để mặt cát ngưng kết thành phiến đá ngay lập tức.

Nếu làm vậy, sâu cát Hủy Diệt Quân Vương hoàn toàn có thể dựa vào sức mạnh khổng lồ để đâm xuyên phiến đá rồi chui xuống lớp cát bên dưới.

Việc ngưng kết phiến đá cần năng lượng rất lớn, Tiêu Dao tiêu hao hết năng lượng trong cơ thể cũng chỉ tạo ra được một phiến đá dày hơn một thước, rộng khoảng mười mét vuông.

Nghe thì có vẻ lợi hại nhưng đối với con sâu cát to lớn như một ngọn núi nhỏ kia, cùng lắm cũng chỉ khiến nó tốn thêm chút sức lực mà thôi.

Tiêu Dao bèn giở trò xấu.

Hắn nhắm chuẩn điểm con sâu cát định chui xuống, dùng kỹ năng

điều khiển nham thạch tạo ra hàng loạt phiến đá vuông vức khoảng hai ba thước nhưng vô cùng sắc bén bên dưới lớp cát.

Những phiến đá này đều có góc nhọn và cạnh sắc lẹm, trộn lẫn trong cát.

Quan trọng nhất là số lượng cực nhiều, trong phạm vi hai ba mươi mét xung quanh và sâu xuống dưới, toàn bộ đều được hắn "trồng" đầy những mảnh đá sắc nhọn.

Tiêu Dao lấy cảm hứng từ những cạm bẫy trong mộ cổ.

Có một loại biện pháp chống trộm mộ cổ xưa là thả lưu sa trên đỉnh mộ, trong lưu sa đặt những khối đá sắc nhọn.

Khi kẻ trộm mộ vô tình chạm vào cơ quan, lưu sa sẽ chôn vùi kẻ đó, đồng thời những khối đá bên trong cũng có lực sát thương cực lớn.

Loại cơ quan này đối với những kẻ trộm mộ bình thường gần như vô giải.

Vạn người mới có một kẻ thoát được khỏi lưu sa, huống chi là loại lưu sa chứa đầy đá nhọn kinh khủng này.

Lúc này sâu cát Hủy Diệt Quân Vương tự nhiên không biết cát đã bị Tiêu Dao giở thủ đoạn, nó vẫn hung mãnh đâm đầu vào lưu sa.

Chỉ vài giây sau khi nó chui xuống, một phần thân thể còn lộ ra trên cát đột nhiên co giật, cuối cùng cả mặt đất tỏa ra một mùi nồng nặc giống như giun đất bị nghiền nát.

Thậm chí có cả dịch thể thấm ra từ đống cát.

Tiêu Dao mỉm cười tiến lên vài bước.

Rất nhanh, sâu cát Hủy Diệt Quân Vương lại vọt ra khỏi cát.

Nhưng lúc này, con sâu cát khổng lồ trông cực kỳ thê thảm.

Lớp giáp cát đá dày cộp trên người nó bị những mảnh đá sắc nhọn cứa nát bét, lộ ra vô số vết thương.

Gần như mọi vết thương đều rỉ ra thứ dịch thể khó ngửi.

Con mắt còn lại của nó trừng trừng nhìn Tiêu Dao.

Nếu con sâu này biết nói, chắc chắn lúc này nó đang chửi thề.

Thật là quá thâm hiểm.

Nhưng Tiêu Dao không cho nó cơ hội nào, một tay cầm Thiết Lân Thuẫn, một tay cầm Toái Tinh Đao, hắn chạy lấy đà rồi lao thẳng lên người con sâu cát.

Thấy Tiêu Dao lao tới, con sâu khổng lồ bắt đầu uốn éo thân mình, đập mạnh xuống mặt đất, định dùng ưu thế trọng lượng để nghiền nát hắn vào trong đất.

Tiêu Dao làm sao cho nó cơ hội, hắn liên tục di chuyển theo thân thể con sâu, luôn giữ mình ở trên lưng nó.

"Uổng công to xác như thế, ngoài lớp giáp cứng ra thì chẳng còn bản sự gì khác sao?

Đồ rác rưởi!" Tiêu Dao mắng một câu, rồi dùng Toái Tinh Tịch Tà Đao chém một đường thật mạnh lên lưng nó.

Toái Tinh Đao vốn chỉ dài hơn một thước, vừa đủ đâm thủng lớp giáp cát đá, nhưng sát khí trên đao lại như thực thể, trực tiếp rạch ra một vết thương khổng lồ trên xương sống của con sâu.

Sâu cát Hủy Diệt Quân Vương một lần nữa gầm lên đau đớn, nó nằm rạp trên cát, bắt đầu lăn lộn điên cuồng.

Tiêu Dao biết không thể đứng lâu trên người nó nên cũng không vội vã, hắn lấy từ không gian hệ thống ra một vật rồi nhét thẳng vào trong cơ thể con sâu.

Sau đó hắn nhảy xuống, vừa lùi lại vừa thi triển kỹ năng điều khiển hỏa diễm.

Ngọn lửa bình thường khó lòng làm bị thương sâu cát Hủy Diệt Quân Vương, vì con sâu lớn này không chỉ biết phun cát mà lớp giáp cát đá dày trên người nó cũng là thứ dập lửa cực tốt.

Chỉ là sau khi Tiêu Dao nhảy xuống không lâu, con sâu cát đã ngừng lăn lộn.

Toàn bộ cơ thể nó đột ngột co rút, cuộn tròn lại, thân hình vặn vẹo.

Cái miệng khổng lồ liên tục đóng mở, vừa phát ra tiếng gầm rú vừa phun ra từng luồng khói đen.

Tô Doanh đứng đằng xa nhìn mà lo sốt vó, nghĩ rằng con sâu lại thi triển năng lực quỷ dị gì đó nên liên tục dùng Thần Giao Cung bắn về phía nó.

Từng mũi tên dài găm thẳng vào lớp giáp cát đá của nó.

Nhưng con sâu lớn như mất hết tri giác, vẫn tiếp tục vặn vẹo không ngừng.

Tiêu Dao thì thong thả đứng tại chỗ, khóe miệng nở nụ cười khinh miệt như đang chờ đợi điều gì.

Tiêu Dao không phải chờ lâu.

Trong chớp mắt, thứ phun ra từ miệng sâu cát không còn là khói đen nữa mà là hỏa diễm.

Chỉ có điều ngọn lửa này không phải màu đỏ hay vàng bình thường mà mang theo ánh sáng xanh u uất.

Tô Doanh ở phía xa nhìn thấy thì hoảng sợ, không đứng yên được nữa mà lao thẳng tới.

A Mạn và Trương Bả Đầu nhìn thấy bộ dạng con sâu cũng sợ đến

mức quỳ sụp xuống đất, miệng lẩm bẩm cầu nguyện.

Cả hai mặt trắng bệch, rõ ràng là đang chờ chết.

Trong mắt người bình thường, sâu cát Hủy Diệt Quân Vương hoàn toàn là tồn tại cấp bậc thần linh, phàm nhân làm sao có thể đối kháng?

Tuy trước đó Tiêu Dao chiến đấu không bị thương nhưng trong mắt họ, đó chỉ là do con sâu lớn chưa thực sự phát uy mà thôi.

Chương 352

Bây giờ đại trùng tử rõ ràng đã phát uy, trong miệng cư nhiên phun ra lửa.

Chỉ có Minh Thúc là lộ vẻ suy tư: "Ngọn lửa đó hình như đã thấy ở đâu rồi?" Tiêu Dao vẫn không hề lùi bước, ngọn lửa xanh phun ra từ miệng sâu cát khi đến trước mặt hắn thì tự động rẽ sang hai bên.

Tiêu Dao giống như một tảng đá sừng sững giữa dòng nước, ngọn lửa xanh không hề làm tổn thương hắn dù chỉ một phân.

A Mạn và Trương Bả Đầu đều nhìn ngây người, há hốc mồm không biết nói gì.

Một hai giây sau, Tiêu Dao đứng trong ngọn lửa xanh vẫn bình an vô sự, nhưng sâu cát Hủy Diệt Quân Vương phun ra lửa thì không chống đỡ nổi nữa.

Răng trong cái miệng khổng lồ đều bị thiêu cháy rụng hết, máu thịt bên trong cũng bị hỏa diễm xanh đốt cháy đen từng mảng.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ con sâu cát cư nhiên bắt đầu bốc cháy từ bên trong cơ thể.

Nhiều chỗ trên thân thể lộ ra ánh lửa xanh le lói.

Lớp giáp cát đá dày bao phủ bên ngoài bị ngọn lửa xanh nung nóng biến thành dung nham, chảy ròng ròng xuống đất.

Chỉ mất chưa đầy mười phút, con sâu cát khổng lồ vốn như thần minh núi non đã bị ngọn lửa xanh đốt thành một cái vỏ nham tương rỗng tuếch.

Máu thịt bên trong đều biến mất, hóa thành tro bụi.

Một cầu sáng xanh óng ánh từ trong cái vỏ rỗng của sâu cát chậm rãi bay ra, trông vô cùng mỹ lệ.

Nhưng Tô Doanh lại cảm nhận được hơi thở hủy diệt từ cầu sáng đó, cô liên tục lùi lại vài bước.

Cầu sáng này chính là hỏa chủng mà Tiêu Dao có được từ con Đạt Phổ Quỷ Trùng ở Côn Luân trước đó.

Vừa rồi chính hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa đã đốt một trận đại hỏa bên trong sâu cát Hủy Diệt Quân Vương, dưới sự thao túng của kỹ năng điều khiển hỏa diễm, nó đã thiêu cháy toàn bộ con sâu trong nháy mắt.

Tiêu Dao đưa tay phải ra vẫy vẫy, cầu sáng màu xanh như có sinh mệnh, từ từ bay vào lòng bàn tay hắn.

Hắn nắm quả cầu lửa trong tay rồi thu vào không gian hệ thống.

Cùng lúc đó, tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên.

"Chúc mừng ký chủ giết chết sâu cát Hủy Diệt Quân Vương, nhận được 10.000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ giết chết sâu cát Hủy Diệt Quân Vương, nhận được huyết mạch Địa Long ba sao." "Chúc mừng ký chủ giết chết sâu cát Hủy Diệt Quân Vương, nhận được máu của sâu cát Hủy Diệt Quân Vương." "Chúc mừng ký chủ giết chết sâu cát Hủy Diệt Quân Vương, nhận được kỹ năng Giáp Cát Đá." Tiêu Dao xem qua, điểm khí vận và huyết mạch đều khiến hắn vừa mắt.

Duy nhất có chút đáng tiếc là kỹ năng nhận được từ sâu cát hơi yếu.

Cư nhiên chỉ là Giáp Cát Đá?

Đối với Tiêu Dao đã sở hữu kỹ năng Huyễn Lân, kỹ năng Bất Tử cũng như Long Lân Yêu Giáp thì kỹ năng Giáp Cát Đá quả thực hơi

thừa thãi.

Kỹ năng này có thể ngưng tụ cát đá xung quanh, huyễn hóa ra một lớp giáp.

Khả năng phòng hộ cũng khá, có thể bổ sung tái sinh bất cứ lúc nào và có thể chống lửa.

Đáng tiếc là năng lực Tiêu Dao nhận được từ Phượng Hoàng Đạm vốn đã không sợ lửa, thậm chí còn có thể thao túng hỏa diễm.

Tuy nhiên điều khiến Tiêu Dao ngạc nhiên là sau kỹ năng Giáp Cát Đá có một dòng chú thích: "Có thể ban tặng".

Không tệ, nếu hắn không cần kỹ năng này thì có thể đưa cho người khác.

Huyết mạch Địa Long khiến Tiêu Dao vô cùng hài lòng.

Nó không chỉ nâng cao đáng kể thể chất và sức mạnh mà còn sở hữu khả năng tái sinh vô cùng kinh khủng.

Nếu kết hợp khả năng tái sinh với kỹ năng Bất Tử, Tiêu Dao về cơ bản sẽ tiến gần đến năng lực bất tử thực sự.

Tuy khoảng cách tới bất tử chân chính còn xa nhưng dù sao cũng đang tiến về hướng đó.

Đương nhiên, sau khi có được huyết mạch Địa Long, Tiêu Dao hoàn toàn không do dự hay đắn đo mà chọn hấp thụ ngay.

Huyết mạch Địa Long dù lợi hại cũng chỉ là huyết mạch ba sao, so với huyết mạch Phượng Hoàng của hắn vẫn có khoảng cách lớn.

Tiêu Dao hiện tại muốn nhanh chóng nâng cấp huyết mạch Phượng Hoàng lên năm sao để kích hoạt toàn bộ năng lực.

Huyết mạch Địa Long trong nháy mắt đã bị huyết mạch Phượng Hoàng hấp thụ.

Nhưng điều khiến Tiêu Dao hơi tiếc nuối là huyết mạch Phượng Hoàng vẫn chưa thăng lên năm sao.

Có chút ngại ngùng rồi, ít ra hệ thống cũng nên cho cái thanh tiến độ để tôi biết còn thiếu bao nhiêu chứ.

Tiêu Dao vừa phàn nàn trong lòng một câu, đã cảm thấy trước mặt xuất hiện một bảng giao diện bán trong suốt.

Trên bảng ghi chú chi tiết năng lượng huyết mạch cần thiết để nâng cấp huyết mạch Phượng Hoàng lên năm sao.

Đến thời điểm hiện tại, huyết mạch Phượng Hoàng mới hấp thụ được khoảng 20% năng lượng cần thiết.

Nói cách khác, loại huyết mạch như Địa Long này, Tiêu Dao ít nhất phải kiếm thêm bảy tám cái nữa mới có khả năng nâng cấp huyết mạch Phượng Hoàng lên năm sao.

Nhưng cũng không hẳn toàn là tin xấu.

Điểm mạnh nhất của huyết mạch Phượng Hoàng là sau khi hấp thụ năng lượng của huyết mạch khác, nó có thể giữ lại đặc tính thậm chí là một số kỹ năng của huyết mạch đó.

Như hiện tại, sau khi hấp thụ huyết mạch Địa Long, ngoài việc năng lượng huyết mạch tăng thêm một đoạn lớn, nó còn giữ lại khả năng tái sinh, sinh mệnh lực và sức mạnh cường đại của Địa Long.

Tiêu Dao thậm chí cảm thấy kỹ năng điều khiển khoáng thạch, kỹ năng hấp thụ năng lượng khoáng thạch cũng được nâng cao ở mức độ nhất định.

Mặc dù những kỹ năng đó vốn đã là cấp đỉnh cao.

Thứ cuối cùng nhận được từ sâu cát là máu của sâu cát Hủy Diệt Quân Vương.

Đây là một loại dược liệu đặc biệt, xem ra có thể dùng làm nguyên liệu chế tác dược phẩm, chỉ là tạm thời chưa dùng tới.

Tiêu Dao thu dọn tâm tình, lập tức đưa Tô Doanh trở lại gần máy kéo.

Sau một hồi giày vò, trời đã về chiều.

Tia nắng cuối cùng chìm sâu dưới bãi hoang vu mờ mịt.

Cái xác vỏ cát đá của sâu cát Hủy Diệt Quân Vương phía sau hắn giống như hài cốt của một con cự long, chỉ còn lại một vệt bóng mờ.

Tiêu Dao đứng bên cạnh máy kéo, nhìn chằm chòi gác (phong toại) trước mắt.

Tòa chòi gác này được đắp bằng đất nện và đá sa thạch.

Đều là vật liệu bản địa.

Chương 353

Ở nhiều chỗ có thể thấy một ít lau sậy và gỗ.

Tiêu Dao khẽ động tâm.

Việc xây dựng chòi gác ở vùng biên cương thế này, không có khả năng vận chuyển vật liệu từ Thăng Long xa xôi tới, đều là lấy vật liệu tại chỗ.

Trong chòi gác có lau sậy và gỗ, chứng tỏ gần đây không xa có khả năng có nguồn nước.

Có nguồn nước thì mới có lau sậy.

Khả năng lớn nhất chính là hồ Nhĩ Đóa mà Tiêu Dao đang tìm.

Xem ra phương hướng chung của cả đoàn chắc chắn không sai.

Chòi gác vốn dĩ phải cao lớn nhưng qua ngàn năm bị phong sa tấn công, phần còn sót lại chỉ chừng hai tầng rưỡi, cộng thêm phần đỉnh bị tàn phá cũng chưa đầy mười mét.

Phía trên không nhìn rõ hình dạng, chỉ còn lại khung xương ban đầu ở chân đế.

Trong hốc cửa có thể thấy dấu vết của kho binh khí và những thứ tương tự.

Tiêu Dao đi vào xem xét đơn giản, phát hiện bên trong tuy giữ được một số khung kiến trúc nguyên thủy nhưng không thích hợp để đóng quân.

Những hốc tàng binh và kho vũ khí ban đầu không gian đều khá nhỏ hẹp.

Dù sao đây cũng chỉ là một chòi gác ở vùng hẻo lánh chứ không

phải loại quan ải kiên cố.

Thông gió và ánh sáng bên trong cũng rất kém, gần như tương đương với một không gian khép kín, ở trong đó lâu sẽ thấy rất khó chịu.

Huống chi quỷ mới biết không gian bên trong có bị sụp đổ hay không.

Sau khi Tiêu Dao đi ra, hắn bảo A Mạn đỗ máy kéo ở phía tây chòi gác để chắn luồng gió tây bắc đang ngày một lớn về đêm.

Đồng thời mấy người bắt đầu dựng lều và bếp đá trên bãi đất trống giữa máy kéo và chòi gác.

Chẳng mấy chốc, lửa trại đã được đốt lên.

Trên bãi hoang vu bắt đầu lan tỏa mùi thịt nướng, trà sữa và cơm nóng sốt.

Đối với việc có thể ăn cơm nóng trên bãi hoang thế này, A Mạn và Trương Bả Đầu đều vô cùng kinh hỉ.

Những người đi nhặt ngọc vào đây nếu đi lâu ngày thường chỉ có thể mang theo lượng lớn nước và bánh nướng.

Bánh nướng khi mới ra lò phối với thịt nướng và trà sữa thì thực sự ngon, nhưng khi dùng làm lương khô thì ưu điểm lớn nhất của nó là bảo quản được lâu, còn lại thì chẳng có khẩu vị gì đáng nói.

Nấu cơm không khó, khó nhất là nước.

Nhưng Tiêu Dao thì khác, dường như hắn chưa bao giờ lo lắng về vấn đề thiếu nước.

Tuy trong thùng máy kéo dành gần một nửa không gian để chứa nước, nhưng với lượng nước tiêu dùng hàng ngày của năm người, dù có tiết kiệm đến mấy thì cũng chỉ dùng được mười ngày.

Hiện tại cả đoàn mới đi được vài ngày, còn chưa tính lúc quay về, nhưng nước của Tiêu Dao dường như dùng mãi không hết.

Thịt dê nướng chín tới, mỡ chảy xèo xèo, trộn với muối tiêu, thì là và ớt rồi trộn trực tiếp vào cơm, đúng là mỹ vị thượng hạng.

Đó là chưa kể Tiêu Dao còn mang theo nho khô, cà rốt thái lựu và hành tây các loại.

Cả nhóm ăn no nê xong mới bắt đầu chia ca trực đêm.

Có kinh nghiệm ở Thành Ma Quỷ lần trước, mọi người đều biết trên bãi hoang vu này có thể xảy ra những chuyện khủng bố ngoài sức tưởng tượng bất cứ lúc nào, nên khi sắp xếp trực ban đều chia làm hai người một tổ.

A Mạn và Trương Bả Đầu một tổ, Minh Thúc và Tô Doanh một tổ.

Tiêu Dao vẫn một mình trực thủ như cũ.

Chỉ là vì ban ngày cả nhóm đã nghỉ ngơi khá lâu nên thực tế nửa đêm đầu mọi người đều không thấy buồn ngủ.

Tiêu Dao chủ động nhận ca trực nửa đêm về sáng.

Ăn xong, mọi người chưa thấy buồn ngủ nên đều vây quanh đống lửa.

Minh Thúc bắt đầu nổ, không ngừng kể về những sự kiện kinh hoàng từng gặp trên Nam Hải.

A Mạn, một thiếu niên chưa từng rời khỏi Hami, nghe xong thì hoàn toàn nhập tâm.

Minh Thúc giảng đến hưng phấn, lại kể thêm không ít chuyện trước đây đi Cung Thần Phượng Hoàng ở núi Côn Luân.

Ngay cả Trương Bả Đầu cũng nghe đến mức há hốc mồm kinh

ngạc.

“Không phải đùa đâu, không chỉ trên núi Côn Luân có mộ cổ, mà trên bãi hoang vu này mộ cổ cũng không thiếu đâu.” Trương Bả Đầu nghe xong chép miệng nói.

“Thì đấy, Tây Vực cổ quốc có đến ba mươi sáu nước, lớn nhỏ các thành bang tiểu quốc càng không đếm xuể.

Tây Vực cổ đại chính là trọng điểm trên Con đường tơ lụa, thương mại phát triển, không phải là nơi nghèo nàn đâu, ngược lại còn là nơi rất giàu có nữa.” Minh Thúc gật gật đầu.

“Chẳng thế sao?

Đừng nói đâu xa, chính tôi nghe kể về những người nhặt ngọc, có không ít kẻ đã đụng phải mộ cổ trên bãi hoang này.” Trương Bả Đầu vừa uống trà sữa vừa tiếp tục.

“Tôi nghe đồn quanh hồ Nhĩ Đóa có cả một vùng mộ cổ lớn.

Nhưng tôi không làm khảo cổ, cũng chẳng trộm mộ, nhìn không hiểu mà cũng chẳng dám vào.

Nghe nói có mấy kẻ gan to lẻn vào, cuối cùng đều mất tích, chẳng bao giờ thấy trở về nữa.” Trương Bả Đầu nói.

“Đúng rồi anh Dao, lần này vào bãi hoang tìm nơi đó, không phải là một ngôi mộ cổ chứ?” A Mạn hỏi.

Đến lúc này Tiêu Dao tự nhiên không cần giấu giếm: “Không sai, là tìm một ngôi mộ cổ.

Bên trong có một thứ rất quan trọng với tôi.” A Mạn vẻ mặt phấn khích: “Tuyệt quá, đúng là cơ hội mở mang tầm mắt.” Trương Bả Đầu thì nhíu mày: “Tôi nghe nói những người nhặt ngọc gặp mộ cổ trên bãi hoang đều mất tích cả.

Thậm chí có những lão thủ lăn lộn mười năm ở đây cũng sợ, e là mộ cổ ở đây không được sạch sẽ cho lắm." Tiêu Dao mỉm cười: "Điểm này không cần sợ." Trương Bả Đầu nghe xong hơi nhẹ nhõm một chút.

"Chắc chắn là không sạch sẽ rồi, trên đời này làm gì có ngôi mộ cổ nào sạch sẽ hoàn toàn đâu." Tiêu Dao kiên nhẫn giải thích.

Trương Bả Đầu nghe vậy thì ngẩn người nhưng cũng không hỏi thêm.

Gã không ngốc, sớm đã thấy Tiêu Dao chiến đấu với con sâu khát máu ở Thành Ma Quỷ, dường như đã thịt luôn cả con trùm ở đó.

Người có thể giết được quái vật như vậy làm sao là người đơn giản được.

Chương 354

Chẳng qua Trương Bả Đầu đã lầm tưởng sâu cát Hủy Diệt Quân Vương là con "Hoàng Ma Quỷ" trong truyền thuyết.

Nếu Trương Bả Đầu biết hiện tại cả Thành Ma Quỷ đã bị hủy diệt, và con Hoàng Ma Quỷ thực sự trong truyền thuyết rất có khả năng là Người Đá Titan thì chắc gã đã sớm sợ chết khiếp rồi.

Mấy người lại tán gẫu vài câu.

Tô Doanh hỏi Trương Bả Đầu tại sao lại có người dấn thân sâu vào bãi hoang xa xôi thế này để nhặt đá.

Trương Bả Đầu thở dài một hơi.

Nghề nhặt ngọc vốn là nghề ăn cơm khổ.

Gần đây người nhặt ngọc cũng nhiều lên.

Những nơi gần thị trấn, giao thông thuận tiện đều bị càn quét nhiều lần, kiếm miếng ăn thì không vấn đề nhưng xác suất phát tài ngày càng thấp.

Chỉ có đi sâu vào lòng bãi hoang mới có thể nhặt được những loại bảo thạch đặc biệt giá trị.

Bao gồm ngọc Hòa Điền, hồng lam bảo thạch, thậm chí cả những loại cực phẩm trong truyền thuyết cũng có thể đụng phải.

Vì người chết vì tiền chim chết vì mồi, dấn thân vào sâu trong bãi hoang thậm chí một đi không trở lại, họ đều mang theo ý niệm phát tài mà đi.

Kể thêm một lúc, Trương Bả Đầu cảm thấy hơi nản lòng, bèn đi nghỉ trước.

Tô Doanh và Minh Thúc trực ca đầu, hai người canh chừng đống lửa bên ngoài.

Tiêu Dao cũng tựa vào thành chòi gác, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Khi Tiêu Dao mở mắt ra lần nữa thì đã là nửa đêm về sáng.

Người trực ban đã đổi thành Trương Bả Đầu và A Mạn.

A Mạn rõ ràng nửa đêm đầu không ngủ ngon, lúc này bắt đầu gật gù.

Người trẻ tuổi thường nhanh buồn ngủ.

Tiêu Dao mỉm cười, đi tới bên đống lửa, thêm ít củi rồi nói với A Mạn: "Đi ngủ đi, phần còn lại để tôi trực cho." A Mạn gãi đầu, có chút ngại ngùng nhưng không cưỡng lại được cơn buồn ngủ, bèn chui vào túi ngủ rồi lập tức ngáy khò khò.

Trương Bả Đầu cười nói: "Cứ thế này anh sẽ làm hư A Mạn mất.

Thật kỳ lạ, rõ ràng nhìn anh cũng trạc tuổi A Mạn mà tôi cứ có cảm giác anh như người cùng lứa với tôi vậy, già dặn hơn A Mạn một bậc." Tiêu Dao vẫn giữ nụ cười trên mặt: "Có lẽ là do tôi trải qua nhiều chuyện rồi thôi." Tiêu Dao và Trương Bả Đầu nói chuyện bâng quơ.

Một lát sau, Trương Bả Đầu đi giải quyết nỗi buồn.

Tiêu Dao một mình trước đống lửa, chợt nhận ra Trương Bả Đầu đi đã quá lâu.

Hắn đứng dậy, khịt khịt mũi nhưng không ngửi thấy mùi gì kỳ quái.

Đồng thời cũng không nghe thấy âm thanh lạ nào.

Trương Bả Đầu không phải hạng trẻ tuổi lỗ mãng như A Mạn, gã

lăn lộn trên bãi hoang nhiều năm, dưới tay lại có mười mấy người nhặt ngọc, làm việc ổn thỏa, tâm lý cũng rất tốt.

Nếu thực sự gặp vấn đề, chắc chắn gã phải kịp thời phát ra tín hiệu cầu cứu mới đúng.

Tiêu Dao lấy nhện cơ quan từ không gian hệ thống ra, đặt ngay trước góc kẹt giữa chòi gác và máy kéo.

Sau khi bảo vệ được khu vực lều trại, hắn rút Toái Tinh Đao, mở Thiết Lân Thuẫn, cẩn thận tiến vào chòi gác.

Chỗ Trương Bả Đầu vừa đi giải quyết là vị trí hơi xa phía sau chòi gác.

Theo lời Trương Bả Đầu, nơi này đều là nơi biên quân nhà Hán ngày xưa trấn giữ, phóng uế bừa bãi là bất kính với tiền nhân, tự nhiên phải đi xa một chút.

Tiêu Dao vừa nhìn quanh quất, quanh hai bên tường chòi gác đều không thấy bóng dáng Trương Bả Đầu.

Nhưng ở gần đó hắn lại thấy một vệt kéo.

Hình như có thứ gì đó đã bị kéo vào bên trong chòi gác.

Tiêu Dao biết vấn đề nằm ở trong chòi gác, liền vội vàng bước vào.

Khi Tiêu Dao bước vào chòi gác, trong lòng thầm thấy kỳ lạ, vì ban ngày hắn đã kiểm tra nơi này.

Tuy trông tàn phá không chịu nổi nhưng không có gì đặc biệt, cũng không cảm nhận được âm tà chi khí mạnh mẽ nào.

Nhưng lúc này khi bước vào bên trong, Tiêu Dao cảm giác không gian bên trong hoàn toàn khác so với ban ngày.

Ngay khi vừa vào, hắn lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh thấu

xương.

Không khí bên trong chòi gác dường như hoàn toàn tĩnh lặng.

Mặc dù thông gió không tốt nhưng gió đêm bên ngoài rất lớn, lẽ ra phải có một ít gió lùa vào mới đúng.

Nhưng lúc này ở đây, dường như hoàn toàn cách biệt với thế giới, không khí tràn ngập mùi hủ bại và bụi bặm.

Trong lúc mơ màng, Tiêu Dao thậm chí cảm nhận được một số âm thanh kỳ lạ.

Những bóng đen chập chờn bên trong.

Cảm giác đó giống như một khung cảnh đêm nào đó từ ngàn năm trước, hoặc là những ảo ảnh của quá khứ đang được tái hiện trong không gian nhỏ hẹp này.

Tiêu Dao phát hiện từng bóng người hư ảo chạy qua chạy lại bên trong chòi gác, trên khuôn mặt ai nấy đều mang vẻ kinh hoàng thất thố.

Miệng họ dường như đang gào thét đại hảm nhưng hắn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Nếu là người bình thường vào đây lúc này cũng chẳng nhìn thấy gì, cùng lắm chỉ cảm thấy có mấy cái bóng kỳ lạ.

Nhưng Thiên Nhãn Thông của Tiêu Dao lại có thể nhìn thấy vô cùng rõ nét.

Cách ăn mặc của những bóng người đó rõ ràng là người cổ đại, trường đao trong tay cũng tương tự như thanh Đại Việt Long Tước Đao của Tô Doanh, hiển nhiên là Hoán Thủ Đao thời Hán.

Binh lính nhà Hán sao?

Tại sao họ lại kinh hoàng như vậy?

Lẽ nào có địch nhân tập kích?

Thời Hán thì vùng Hami này thuộc Qua Châu?

Linh Châu?

Chương 355

Kẻ địch mà quân biên phòng phải đối mặt là Hung Nô?

Trong nháy mắt, trong đầu Tiêu Dao hiện lên vô số câu hỏi.

Nhưng rất nhanh hắn đã có đáp án.

Đúng là có địch tập kích, nhưng chính xác mà nói, kẻ địch xuất hiện trong chòi gác không phải là người, mà là một loại động vật.

Loại động vật cụ thể là gì thì Tiêu Dao cũng không nhận ra, vì hình bóng của chúng rất mờ nhạt.

Hắn nhớ trước đây Shirley Yang từng đề cập rằng những khung cảnh cũ có thể được sấm sét và từ trường ghi lại, rồi tái hiện trong những điều kiện môi trường đặc biệt.

Không biết chòi gác này có phải đang tái hiện khung cảnh đó không.

Nhưng rồi Tiêu Dao lại có phát hiện mới, những con vật đó dường như chui ra từ mặt đất của một căn phòng nào đó.

Sau khi binh lính giao chiến với chúng, họ bị chúng kéo đi, kéo thẳng vào cái hang dưới nền phòng.

Sau đó bóng đen trước mắt Tiêu Dao bỗng rung chuyển, căn phòng dường như bị sụp đổ, không ít thứ rơi xuống hố sâu.

Trong đó có một tráng hán mặc giáp vàng vẻ mặt đặc biệt kích động, định lao vào cái hố sụp nhưng bị những binh lính còn sống ngăn lại.

Sau đó toàn bộ hình ảnh biến mất không dấu vết.

Tầm mắt Tiêu Dao cuối cùng cũng khôi phục bình thường.

Hắn xoay người, nhìn vào căn phòng mà trong ảo ảnh quái vật đã kéo binh sĩ vào.

Căn phòng đó vẫn tồn tại, chỉ là tàn phá nặng nề, tường góc có chỗ sụp đổ thấy cả bầu trời đêm.

Kỳ lạ là gió đêm lồng lộng bên ngoài căn bản không thổi được vào đây.

Trên mặt đất những thứ vốn có đều biến mất, chỉ còn lại một lớp cát dày.

Tiêu Dao quan sát một chút, phát hiện trên đất cư nhiên không có vệt kéo, cũng không có dấu chân động vật.

Nhưng ánh mắt Tiêu Dao sắc sảo dường nào, hắn nhận ra lớp cát trên đất không ở trạng thái tự nhiên, dường như bị thứ gì đó dùng chổi quét qua, mọi dấu vết đều đã bị xóa sạch.

Những hành động này vừa mới xảy ra không lâu.

Cảm giác đó Tiêu Dao cũng không nói rõ được, giống như lớp cát trên đất biết nói vậy.

Tiêu Dao giơ tay phải, thi triển kỹ năng điều khiển nham thạch, ngay lập tức bụi bặm cát đất trên nền nhà như dòng nước, từ từ chảy về góc phòng.

Đồng thời, mặt đất loang lổ cuối cùng cũng lộ ra.

Mặt đất cũng được lát bằng đá sa thạch vàng xám thường thấy quanh đây, so với nền đất nện ở các phòng khác thì trông cao cấp hơn hẳn.

Hiển nhiên đây từng là một căn phòng khá quan trọng, theo ảo ảnh vừa rồi thì có lẽ là kho chứa vật phẩm quý giá.

Tiêu Dao chậm rãi đi một vòng quanh phòng, thỉnh thoảng dùng

chân dẫm nhẹ lên mặt đất.

Rất nhanh, hắn cảm thấy một chỗ khi dẫm lên tiếng kêu khác hẳn những chỗ khác.

Trương Bả Đầu đã mất tích ít nhất mười phút, Tiêu Dao làm sao đợi nổi, cũng chẳng thèm xem xét kỹ, trực tiếp dùng Toái Tinh Đao cắm mạnh xuống đất rồi xoay cổ tay một cái.

Một tiếng "rắc" vang lên, phiến đá sa thạch vốn đã giòn mục bị đao đâm thủng, nứt ra một đường.

Bên dưới kẽ nứt là một cái hố đen ngòm, từ trong đó liên tục thổi ra những luồng gió tanh lạnh lẽo.

Tiêu Dao vươn tay hất phiến đá sang bên, để lộ cái miệng hố hoàn chỉnh.

Cái hố khá lớn, đường kính hơn một mét.

Dưới lớp đá sa thạch có một lớp khung đan bằng cành cây hồ dương chống đỡ phiến đá bên trên.

Sâu hơn nữa là một hang đá hơi dốc.

Tiêu Dao loáng thoáng nghe thấy một tiếng thở từ trong hang.

Trương Bả Đầu vẫn còn sống.

Tiêu Dao vội vàng gạt đống cành hồ dương sang bên, theo miệng hố đi xuống.

Cái hố này hiển nhiên do con người khai quật, chỉ là trông khá thô sơ.

Cực kỳ có khả năng là do binh lính trong chòi gác đào ra, bọn họ dù sao cũng không phải thợ công trình chuyên nghiệp, tay nghề khó tránh khỏi bình thường.

Nhưng khi đi xuống khoảng năm sáu mét, không gian dần mở rộng.

Lớp đất xung quanh không còn là đá sa thạch mà biến thành đất vàng.

Đất vàng trên bãi hoang này không giống đất ở Long Lĩnh Mê Quật, nhìn kỹ thì toàn là cát vàng mịn.

Loại đất này không thích hợp đào hang, chỉ cần sâu một chút là cát sẽ tự sụp vì trọng lực.

Nhưng hang do binh lính đào lại không bị, họ bắt đầu mở rộng không gian ra bốn phía, tạo thành một gian phòng rộng khoảng nửa căn phòng bình thường.

Rõ ràng đây là một cái kho, bên trong có mấy cái giá gỗ cư nhiên vẫn đứng vững được.

Trên giá bày biện không ít thứ.

Dưới đất cũng có những vật phẩm rải rác.

Nhìn qua đều là những cuộn kinh gỗ, thẻ tre, có cả vài cái hộp nhỏ.

Cũng phải, trên bãi hoang này khô ráo vô cùng, lại thêm địa hạ mật phong, không khí không lưu thông.

Thời gian ở đây dường như ngưng đọng.

Nhưng ngay chính giữa sàn nhà lại có một cái hố tròn rộng khoảng hai thước.

Tiếng của Trương Bả Đầu vừa rồi phát ra từ trong đó.

Tiêu Dao tiếp tục đi xuống, nhanh chóng phát hiện một bóng người nằm ngang trong hang.

Hắn lao tới xem, quả nhiên là Trương Bả Đầu.

Quần áo trên người gã bị cào rách nhiều chỗ, trên cánh tay trái có một vết thương dài nửa thước, máu vẫn đang không ngừng chảy ra.

Chương 356

Tiêu Dao nhíu mày, biết cứu người là quan trọng nhất, lập tức chộp lấy Trương Bả Đầu, đặt tay lên cổ, cảm thấy mạch cảnh vẫn đập mạnh mẽ, người tạm thời chắc không sao.

Nhưng Tiêu Dao vẫn tha Trương Bả Đầu lên tầng hang phía trên.

Không khí ở đây vẫn ô trọc, hắn bóp miệng Trương Bả Đầu, đổ cho gã một viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn, sau đó lại kéo gã lên trên chòi gác.

Ở trên chòi gác, Tiêu Dao mới yên tâm đôi chút, hắn lấy nước sạch từ không gian hệ thống giúp gã rửa sạch vết thương.

Sau đó bôi thêm Ngưng Huyết Ngọc Cao.

Vết thương lập tức ngừng chảy máu.

Tiêu Dao nhanh chóng dùng băng gạc băng lại, nhưng hắn phát hiện trên vết thương của Trương Bả Đầu cư nhiên lẩn khuất một tia âm tà chi khí, mang theo mùi tanh hôi.

Mùi thuốc của Ngưng Huyết Ngọc Cao cũng không áp chế nổi luồng khí này.

Xem ra thứ vừa làm gã bị thương chắc chắn là đồ âm tà.

Trương Bả Đầu hiện vẫn chưa tỉnh, cơ thể suy yếu.

Tiêu Dao suy nghĩ rồi nhanh chóng lấy ra một ít bảo thạch từ không gian hệ thống, theo cách Trần Ngọc Lâu dạy ở kinh thành mà bố trận xung quanh Trương Bả Đầu.

Bộ pháp Vũ Bộ hắn luyện tập đã khá thuần thục, cộng thêm đá trấn trận đều là tinh phẩm bảo thạch lấy từ mộ băng đấu ở núi Côn

Luân, trận pháp sau khi bố trí xong, một luồng sinh khí nồng đậm cư nhiên hội tụ ngay trong di chỉ chòi gác ngàn năm sắp sụp đổ này.

Tam Xuân Hóa Vũ Trận tuy bị Tiêu Dao trêu là trận pháp thái rau nhưng tác dụng quan trọng nhất của nó là hội tụ sinh khí, tư nhuận vạn vật sinh trưởng, đối với việc trị thương cũng rất hiệu quả.

Tiêu Dao nhìn lại Trương Bả Đầu, thấy nhịp thở đã bình ổn, thương thế cũng được khống chế, chắc không có vấn đề gì lớn nữa, hắn lập tức xoay người trở lại địa động.

Cư nhiên có vật âm tà chiếm cứ chòi gác, không để cho anh linh ngàn năm trước được yên giấc sao?

Tiêu Dao nhất định phải nhổ cỏ tận gốc đám tà vật này.

Rất nhanh hắn đã xuống tới tầng hang thứ hai.

Không khí ở đây hơi ẩm ướt, rõ ràng là đã ăn sâu xuống lòng đất.

Tiêu Dao phát hiện phía xa có mấy đốm đỏ nhỏ.

Hắn lập tức đuổi theo nhưng những đốm đỏ đó lui lại cực nhanh.

Giảo hoạt thật, Tiêu Dao hơi cạn lời.

Hang động dưới đất này tứ thông bát đạt, hắn thấy có khá nhiều ngã rẽ.

Không gian tổng thể khá chật hẹp, tốc độ của hắn dù nhanh, người cũng linh hoạt nhưng chung quy vẫn không bằng loài quái vật sống dưới đất, muốn đuổi kịp không hề dễ dàng.

Tiêu Dao suy nghĩ, phải có cách mới được.

Sau đó hắn chậm rãi lui ra khỏi hang.

Thứ bên trong dường như biết hang cát là nơi dựa dẫm nên không hề sợ hãi, lại từ từ bò ra theo hang.

Khi lui ra, Tiêu Dao lấy một số thứ từ không gian hệ thống, nhét vào vách hang hơi xốp.

Đồng thời sau khi thoát khỏi hang cát, hắn lại lấy ra một tảng thịt dê đã mổ sẵn, suy nghĩ một lát rồi đặt thêm một ít lục phủ ngũ tạng dê vốn dùng để nấu canh.

Sau khi bày biện xong, Tiêu Dao lùi sang một bên kiên nhẫn chờ đợi.

Hắn không phải đợi lâu, chỉ khoảng vài phút sau, có thứ gì đó từ hang cát chui ra.

Tiêu Dao hít một hơi lạnh, thầm nghĩ mình đã đánh giá cao trí tuệ đối phương rồi, chỉ chút nội tạng dê mà cũng dụ được nó ra thì thông minh nỗi gì.

Ngay sau đó, một con động vật có hình dáng kỳ dị chui ra khỏi hang.

Con vật này thò cái đầu ra trước, dài khoảng hơn một thước.

Trên đầu lố nhố những vảy nhỏ, cái miệng dài, đôi mắt đỏ rực, thỉnh thoảng thò cái lưỡi dài ra khỏi miệng.

Nhìn kỹ thì lưỡi nó chẻ đôi.

Cư nhiên là một con thằn lằn?

Nhưng điều khiến Tiêu Dao thấy lạ là hoa văn trên đầu nó.

Nhiều loài thằn lằn cũng có hoa văn tự nhiên trên người, nhưng con này trên đầu có hoa văn hai màu đen trắng.

Tổ hợp lại cư nhiên thành hình một cái đầu lâu.

Con thằn lằn khô lâu này thò lưỡi ra, dường như đang thăm dò tình hình xung quanh.

Tiêu Dao nín thở, không động đậy.

Rất nhanh, nó lao đến bên miếng thịt dê, ngoác mồm ăn ngấu nghiến.

Tiêu Dao hơi động tâm nhưng vẫn chưa hành động.

Vừa rồi khi ở trong hang, hắn nhớ rõ là nhìn thấy không chỉ một đôi mắt.

Nếu không nhìn lầm thì trong hang này ít nhất phải có ba con thằn lằn tồn tại.

Bây giờ con thứ nhất đã ra và bắt đầu đánh chén, chẳng lẽ hai con kia lại nhịn được sao.

Tiêu Dao không đợi lâu, trong lúc con thằn lằn khô lâu đầu tiên đang ăn như hổ đói, trong hang lại thò ra thêm một cái đầu nữa.

Con thứ hai này to hơn con trước một chút, nhanh chóng cũng không chịu nổi sự cám dỗ của đống nội tạng mà lao vào ăn.

Tiêu Dao vẫn im lặng.

Lần này đợi thêm khoảng năm sáu phút, hắn chợt nghe thấy một tiếng kêu khàn đặc từ trong hang cát vọng ra.

Hai con thằn lằn khô lâu đang ăn lập tức dừng lại, như thể đống thức ăn còn lại không thuộc về chúng nữa.

Tiêu Dao nhìn về phía hang, nhanh chóng thấy một con thằn lằn khô lâu to hơn hai con trước một cỡ, nghênh ngang chui ra.

Đồ án khô lâu trên đầu nó rõ ràng và đậm nét hơn, đôi mắt đỏ rực nằm đúng vị trí hốc mắt của hình khô lâu, trông cực kỳ đáng sợ.

Con thằn lằn lớn này sau khi ra ngoài liền lao đến đống nội tạng còn lại, đồng thời nhe hàm răng nhọn hoắt đe dọa hai con kia.

Thấy vậy, hai con thằn lằn khô lâu nhỏ hơn đều nằm rạp xuống đất, từ từ lui lại.

Chương 357

Khóe miệng Tiêu Dao không nhịn được mà hơi nhếch lên, lũ này cũng biết tôn ti trật tự gớm.

Lúc này Tiêu Dao như một bóng ma lao đến trước miệng hang cát, tay tung vài thứ vào bên trong.

Nguyên lai khi hắn từ dưới bò lên, đã nhét sẵn kíp nổ vào vách hang.

Lúc này hắn ném thẳng hai cái bật lửa đời cũ vào.

Loại bật lửa chạy xăng này nếu đã quẹt cháy mà không đậy nắp thì sẽ không tắt.

Bật lửa rơi cực kỳ chuẩn xác, ngay đúng vị trí dây cháy chậm của kíp nổ.

Cộng thêm năng lực điều khiển hỏa diễm của Tiêu Dao, trong nháy mắt dây cháy chậm đã bị đốt cháy.

Lúc này ba con thằn lằn khô lâu mới nhìn thấy Tiêu Dao, con nhỏ nhất trong số đó lao nhanh về phía hang cát.

Tiêu Dao căn bản không thèm ngăn cản, chỉ lắc tay trái, Thiết Lân Thuẫn vang lên một tiếng "tách" rồi mở rộng, tay phải hắn chậm rãi rút Toái Tinh Tịch Tà Đao.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, từ miệng hang cát phun ra một luồng khí mạnh mẽ, lẫn lộn mùi máu tanh và mùi thối rữa.

Trong luồng khí phun ra có cả những mảnh thịt nát, rõ ràng chủ nhân của chúng chính là con thằn lằn vừa chui vào.

Lúc này, một tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

“Chúc mừng ký chủ giết chết Thằn Lằn Cát Khô Lâu, nhận được 200 điểm khí vận.” “Chúc mừng ký chủ giết chết Thằn Lằn Cát Khô Lâu, nhận được vật phẩm đặc biệt: Bong bóng thằn lằn cát khô lâu.” Tiêu Dao không thèm để ý đến hai con đang nổi điên còn lại mà hơi ngạc nhiên, bong bóng thằn lằn cát khô lâu là cái quái gì?

Mỡ thằn lằn à?

Loại sâu bọ lớn này cũng có mỡ sao?

Không đúng, bong bóng cá?

Nhìn hình dáng cũng không giống lắm, là một đống màu vàng dính dớp.

Nghĩ mãi không ra, Tiêu Dao tạm thời bỏ qua, dù trông hơi kinh tởm nhưng thứ gì được hệ thống gắn nhãn vật phẩm đặc biệt thì đều không đơn giản.

Hắn nhìn hai con thằn lằn còn lại, gật gật đầu: “Còn lại hai đứa, ta đang vội, lên cả thể đi.” Nói xong, hắn chẳng cần biết hai con thằn lằn có phản ứng gì không, đạp mạnh chân lao thẳng về phía con thằn lằn khô lâu to lớn nhất.

Con đó rõ ràng đang nổi điên, ngoác cái miệng rộng đầy răng nhọn định cắn Tiêu Dao.

Tiêu Dao dùng Thiết Lân Thuẫn bên tay trái đập mạnh vào miệng nó, máu thịt văng tứ tung, hàm răng vốn như những chiếc cọc nhỏ cắm trong cát bị quét cho bay sạch.

Đồng thời tay phải hắn dùng Toái Tinh Tịch Tà Đao đâm thẳng vào cổ nó, thuận tay rạch một đường xuống tận giữa hai chân sau.

Trong không gian chật hẹp lập tức nồng nặc mùi tanh hôi, nội tạng thằn lằn văng vãi đầy đất.

Con thằn lằn vừa rồi còn hung hãn bất khả nhất thế giờ nằm im bất động trên đất.

Con còn lại sợ mất mật, định chui vào hang cát.

Tiếc là nó quên mất Tiêu Dao vừa dùng thuốc nổ làm sập cửa hang.

Con thằn lằn vừa chui được nửa thân người vào thì khựng lại, phía trước đã bị bịt kín.

Trong lúc túng quẫn, nó bắt đầu một hành động khiến Tiêu Dao cạn lời: cư nhiên quay lưng về phía hắn rồi bắt đầu đào bới, hai chi trước điên cuồng bới đất ra ngoài.

Tiêu Dao đứng hình, cái thao tác gì thế này?

Định bảo là không nhìn thấy ta thì coi như ta không tồn tại à?

Hắn thở dài một tiếng, bước tới miệng hang, nắm lấy cái đuôi của nó lộ ra ngoài, dùng lực cánh tay kéo mạnh ra.

Sau đó hắn quật nó như quật một cái giẻ rách, đập mạnh xuống đất.

Sau vài cú quật, con thằn lằn mềm oặt như một cái giẻ lau thực thụ.

Đúng lúc đó, Tiêu Dao nghe thấy một vài tiếng động nhỏ.

Ngước lên nhìn, hóa ra Trương Bả Đầu không biết đã tỉnh từ lúc nào, Tô Doanh chắc cũng bị tiếng nổ của kíp nổ làm thức giấc, lúc này cả hai đang dòm xuống từ miệng hố.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cả hai đã chứng kiến toàn bộ màn thao tác vừa rồi của Tiêu Dao.

Tô Doanh thì vẻ mặt bình thản, cô đã quá quen với năng lực của hắn, thấy bên dưới không có chuyện gì liền lui lại, có vẻ là đi trấn an

Minh Thúc và A Mạn.

Trương Bả Đầu vốn bị thằn lằn kéo đi, cứ ngỡ gặp oán quỷ, chắc mẩm là chết rồi.

Thực tế thì gã cũng vừa sợ vừa bị thương, coi như mất nửa cái mạng.

Chỉ là khi tỉnh dậy, gã thấy vết thương đã được xử lý ổn thỏa, có dấu hiệu khép miệng, người cũng không còn suy yếu như trước mà dường như tràn đầy sức mạnh.

Nhìn xuống cảnh tượng bên dưới, thứ gã cho là ác quỷ quái vật đang bị Tiêu Dao túm đuôi quật qua quật lại trên đất, chẳng khác gì người lớn quật con thỏ.

Con quái vật đó không hề có chút sức chống trả, chỉ vài cái là bị quật cho nhừ tử, cảnh tượng cực kỳ bạo lực và đẫm máu.

Trương Bả Đầu đột nhiên nhận ra, chàng thanh niên luôn nở nụ cười trên môi này thực sự còn đáng sợ hơn ác quỷ nhiều.

Tiêu Dao cũng không giải thích gì nhiều, chỉ chào Trương Bả Đầu một tiếng rồi tiện tay vứt xác con thằn lằn đi.

Vừa rồi tiếng thông báo hệ thống lại vang lên.

Hai con thằn lằn sau không có gì bất thường, cũng giống con trước, mỗi con 200 điểm khí vận.

Sau đó Tiêu Dao đi tới bên mấy cái giá gỗ trong cái kho cũ.

Theo ảo ảnh hắn thấy lúc trước, nơi này chắc là kho chứa vật phẩm quan trọng của chòi gác.

So với kho binh khí hay hốc tàng binh thì nơi này kín đáo hơn nhiều.

Tất nhiên hắn cũng không đặt quá nhiều kỳ vọng.

Dù sao đây cũng chỉ là một chòi gác nhỏ ở biên cảnh, thời kỳ hưng thịnh nhất chắc cũng chỉ có mười mấy hai mươi binh lính trấn giữ.

Nơi này có vật phẩm đặc biệt quý giá mới là lạ.

Tiêu Dao nhìn quanh trên giá gỗ một lúc, thấy mấy thẻ tre tuy không bị mục nát nhưng chữ nghĩa trên đó đều đã mờ mịt không nhìn rõ.

Có lẽ dùng kỹ thuật đặc biệt có thể phục hồi nhưng hắn không có hứng thú với việc nghiên cứu khảo cổ cho lắm.

Rất nhanh, ánh mắt hắn dừng lại ở một bó cành cây được xếp gọn gàng trong góc.

Chương 358

Trên bãi hoang vu này thiếu nhiên liệu, việc tích trữ củi trong kho ngầm cũng là chuyện thường, thực tế không chỉ gỗ mà cả phân gia súc hay phân sói trên đồng hoang cũng là đối tượng thu thập của binh lính.

Phân sói thậm chí là vật bất ly thân để đốt khói hiệu (lang yên).

Nhưng việc đặc ý cất mấy bó gỗ trong kho ngầm thế này thì hơi thú vị rồi.

Tiêu Dao cầm một cành lên xem, thấy bề mặt rất nhẵn, thân thẳng tắp, trải qua ngàn năm cư nhiên vẫn giữ được độ đàn hồi.

Vân gỗ rõ nét và mang theo một mùi hương thanh nhẹ.

Hắn trực tiếp bỏ cành cây vào không gian hệ thống.

Tiếng thông báo vang lên.

“Chúc mừng ký chủ nhận được Cành Sa Liễu Ngàn Năm.” “Cành Sa Liễu Ngàn Năm có thể kết hợp với Bong bóng thằn lằn cát khô lâu và răng già của U Linh Lang Cự Xỉ để chế tạo thành Mũi tên răng sói u linh.

Việc chế tạo cần 10 điểm khí vận, có tiến hành không?” Vẻ hân hoan lập tức hiện trên mặt Tiêu Dao.

Thuộc tính của mũi tên răng sói u linh khá tốt: tăng 10% sát thương đối với vật thể sống, độ chính xác tăng 100%, tầm bắn tăng 50%, giảm 30% tỷ lệ bị phát hiện.

Khuyết điểm duy nhất là khả năng xuyên giáp bình thường.

Nhưng chỉ cần sau khi về kinh thành, hắn dùng vật phẩm đặc biệt chế tạo thêm một số mũi tên xuyên giáp chuyên dụng thì vấn đề này

có thể giải quyết dễ dàng.

Tiêu Dao nhanh chóng thu mấy bó cành sa liễu ngàn năm vào không gian hệ thống.

Sa liễu trên bãi hoang lớn chậm vô cùng, trưởng thành không dễ.

Những cành này đều dài khoảng hai thước, thẳng tắp, đàn hồi, không có mắt cây, hiển nhiên đã được tinh tuyển, đều là nguyên liệu thượng hạng để làm thân tên.

Binh lính thú biên trên chòi gác đều là lão binh dày dạn kinh nghiệm, tự nhiên biết thứ gì làm tên có lực sát thương nhất.

Những thân tên này chắc là của vị chỉ huy chòi gác giấu riêng để làm tên dự phòng, giờ thì hời cho Tiêu Dao rồi.

Hắn cũng chẳng khách khí, trực tiếp dùng hệ thống chế tạo hết đống sa liễu thành mũi tên răng sói.

Trong nháy mắt, không gian hệ thống đã có thêm hơn ba trăm mũi tên răng sói u linh, số này đủ cho Tô Doanh dùng một thời gian.

Ngoài mấy bó sa liễu, Tiêu Dao còn phát hiện thêm mấy cái hộp gỗ nhỏ.

Mở ra xem, bên trong cư nhiên đựng những viên đá nhặt được trên bãi hoang.

Có đá thạch anh, ngọc kim ti, và cả một ít hồng lam bảo thạch nhỏ xíu.

Nhìn đống này, Tiêu Dao không nhịn được mà bật cười.

Hóa ra nghìn năm trước, lính biên phòng lúc rảnh rỗi cũng hay đi nhặt đá trên hoang mạc.

Những người này chắc là lứa nhặt ngọc đầu tiên rồi.

Những viên đá đẹp đẽ này cũng được họ trân trọng cất giữ, chắc là định mang về Thăng Long tặng cho người thương.

Thật đúng là "Xương trắng bên sông Vô Định, người trong mộng chốn thâm khuê".

Tiêu Dao lắc đầu rồi thu hết đống đá đó lại.

Chúng vốn thuộc về hoang mạc, để đây cũng lãng phí, hắn định bụng sẽ chia cho Trương Bả Đầu và A Mạn, coi như khoản bồi dưỡng thêm ngoài phí dẫn đường đã thỏa thuận.

Cuối cùng, Tiêu Dao lục lọi một cái hộp nhỏ trong góc.

Cầm cái hộp này lên, hắn cảm thấy nó khác hẳn những cái trước, nhẹ hơn nhiều.

Đồng thời tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên.

"Phát hiện ký chủ tiếp xúc với Hộp Sơn Mài Đỏ thời Hán, hấp thu 300 điểm khí vận." Cư nhiên là hộp sơn mài thời Hán?

Tiêu Dao nhìn cái hộp nhỏ trong tay, cẩn thận phủi sạch bụi bặm bên trên.

Trong hộp đặt một miếng lụa trắng.

Trên lụa có viết chữ.

Chữ viết thời Hán tương đối dễ nhận biết, Tiêu Dao xem qua thì thấy đây là tâm thư của một người lính biên phòng viết lại.

Chỉ có điều thân phận người lính này hơi đặc thù.

Vì dưới miếng lụa trắng, hắn phát hiện một cái móng tê tê được xỏ bằng sợi chỉ vàng!

Người khác có lẽ không nhận ra thứ này, nhưng Tiêu Dao thì há hốc mồm.

Mặc dù trông khá đơn giản, hình chế cũng có chút khác biệt, nhưng dù nhìn từ góc độ nào thì đó cũng là một tấm Mạc Kim Phù.

Một tấm Mạc Kim Phù nguyên thủy nhất.

Hóa ra từ thời Hán, Mạc Kim Phù đã tồn tại rồi.

Nghĩ lại cũng thấy bình thường.

Bởi vì hệ thống quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy không thể nào đột nhiên xuất hiện vào thời Tam Quốc cuối Hán được.

Chức quan Mạc Kim Giáo Úy có thể xuất hiện lúc đó, nhưng cái nghề này chắc chắn phải xuất thân từ Đạo Môn trong Ngoại Bát Môn xa xưa hơn nhiều.

Nếu ép phải truy tìm tổ sư gia thì có thể truy tới tận Xi Vưu.

Tiêu Dao cẩn thận cầm miếng Mạc Kim Phù lên, tiếng thông báo lại vang lên.

"Phát hiện ký chủ tiếp xúc với Mạc Kim Phù nguyên sơ, hấp thu 10.000 điểm khí vận." "Phát hiện ký chủ tiếp xúc với Mạc Kim Phù nguyên sơ, nhận được Bản Đồ Địa Hình Thời Hán, ghi chép phong thủy cách cục thiên hạ thời Hán." Tiêu Dao lần này thực sự kinh ngạc.

Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, khi đổ đấu hạ mộ thì việc tìm kiếm vị trí mộ huyệt luôn là điểm khó nhất.

Trong đó giỏi nhất chắc chắn là Phát Khâu và Mạc Kim.

Bản lĩnh Phân kim định huyệt của Mạc Kim Giáo Úy quả thực lợi hại.

Thuật Lạc tinh điểm huyệt của Phát Khâu Thiên Quan cũng không kém cạnh.

Còn Bàn Sơn, Tá Lĩnh và các loại tán đạo thì không có bản lĩnh

này.

Một vấn đề khác là phong thủy địa thế sẽ thay đổi theo thời gian.

Chương 359

Bãi bể nương dâu, các loại phong sa, dòng chảy xâm thực, động đất v.v.

đều sẽ thay đổi phong thủy một vùng.

Thời gần như Minh, Thanh thì còn đỡ, đại khái có thể phán đoán địa thế.

Chứ thời Hán, Đường trở về trước thì phong thủy địa thế cực kỳ khó đoán.

Biển hóa đất liền, sông đổi dòng, các loại biến hóa lớn đến mức khó tin.

Cũng chính vì thế, đối với mộ cổ thời Hán Đường trở về trước, nếu chỉ dựa thuần túy vào Phân kim định huyệt xem phong thủy thì rất khó khăn.

Thậm chí ngay cả thuật Lạc tinh điểm huyệt cũng có hạn chế, vì vị trí các ngôi sao cũng biến động, tinh vị thời thượng cổ khác với hiện tại.

Lấy ví dụ, thời thượng cổ chòm Bắc Đẩu và hiện tại không giống nhau, ngay cả sao Bắc Cực cũng từng thay đổi trong lịch sử.

Như vậy khi dùng thuật Lạc tinh điểm huyệt suy đoán vị trí mộ táng, cần phải thuộc lòng quy luật biến hóa tinh vị, rồi phải tính toán rất nhiều mới có khả năng đoán đúng vị trí chính xác.

Tiêu Dao cũng vì nắm giữ Ô Kim Lạc Tinh Bàn nên mới có thể dễ dàng suy tính.

Chứ người khác mà bê nguyên xi thuật Lạc tinh điểm huyệt áp vào tìm mộ cổ đại thì chẳng khác nào "khắc chu cầu kiếm".

Việc nắm giữ phong thủy hình thế thiên hạ thời Hán nghe thì có vẻ lạ lùng, dường như không có tác dụng gì lớn, nhưng Tiêu Dao hiểu rất rõ ý nghĩa của nó.

Nó có nghĩa là toàn bộ phong thủy hình thế của mảnh đất này trong mấy trăm năm lịch sử thời Hán đã tự động in sâu vào não hắn.

Chỉ cần là mộ táng từ thời Hán trở về trước hoặc sau đó không lâu, Tiêu Dao đều có thể thông qua phong thủy hình thế thời Hán để suy đoán chính xác hơn bất cứ ai.

Điểm này ngay cả Hồ Bái Nhất cũng không bằng hắn được.

Nói không ngoa, đối với những ngôi mộ trong tám trăm năm nhà Hán cộng thêm vài trăm năm trước sau, về phương diện Tầm long điểm huyệt, Tiêu Dao chính là đệ nhất nhân đương thế, không có người thứ hai.

Tiêu Dao cẩn thận lấy tấm Mạc Kim Phù hơi đơn sơ này đeo lên người.

Xưa có Trương Tam Liên Tử một người đeo ba phù, hắn tự nhiên cũng không ngại đeo thêm vài tấm Mạc Kim Phù hay Phát Khâu Ấn trên người.

Sau đó hắn lại cẩn thận kiểm tra miếng lụa trắng đó.

Trên tấm lụa trắng, những dòng chữ Hán từ thời nhà Hán sau ngàn năm vẫn còn hiện rõ mồn một.

Tiêu Dao quan sát một lúc, càng lúc càng cảm thấy chấn động.

Trên tấm lụa đó ghi chép về việc vị tiền bối Mạc Kim năm xưa, người vốn trà trộn trong hàng ngũ thú tốt biên thùy, đã từng khai quật những ngôi đại mộ cực lớn.

Tiêu Dao xem mà thót tim.

Không chỉ có những ngôi mộ vị tiền bối này từng khai quật, mà còn có cả những nơi vị ấy đã từng định vị được.

Trong đó bao gồm mộ Bàn Canh, mộ Văn Vương, mộ Chu Mục Vương, mộ của một trong Chiến Quốc tứ công tử là Xuân Thân Quân, mộ của Yến Chiêu Vương với Hoàng Kim Đài cao vút, mộ Thủy Hoàng, mộ Lưu Hầu Trương Lương...

Tiêu Dao xem mà kinh hồn bạt vía, chỉ có thể thầm khâm phục dã tâm của vị tiền bối này quả thực quá lớn.

Mộ Thủy Hoàng thì không nói, nhưng những ngôi mộ khác trong lịch sử vốn nằm ở đâu đều không có ghi chép rõ ràng.

Vị trí mà vị tiền bối này ghi lại cực kỳ có khả năng chính là vị trí thực sự.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao lại một phen thót tim.

Danh tiếng của những người này quá lớn, một mặt tấm lụa trắng này là một món bảo bối, mặt khác, nó cũng có thể là một tai họa.

Tiêu Dao nhanh chóng thu tấm lụa trắng vào không gian hệ thống.

Sau khi bình phục tâm tình, hắn mới bước ra khỏi kho lương dưới lòng đất.

Lúc này bên ngoài, Trương Bả Đầu đã về đến doanh trại, Tô Doanh bảo A Mạn sắp xếp cho Trương Bả Đầu nghỉ ngơi trong lều.

Còn khoảng hai ba tiếng nữa là trời sáng, Tiêu Dao xem giờ rồi sắp xếp cho mọi người tiếp tục nghỉ ngơi, thời gian còn lại sẽ do hắn canh gác.

Đợi mọi người đi nghỉ hết, Tiêu Dao lại đi đến bên cạnh phong toại, thu hồi những viên đá quý dùng để bày trận trước đó, rồi từ không gian hệ thống lấy ra một ít ngọc Kim Ti của địa phương, bày

biện quanh rìa phong toại.

Trước khi xuất phát từ kinh thành, ngoài việc học được Tam Xuân Hóa Vũ Trận từ chỗ Trần Ngọc Lâu, hắn còn học được một trận pháp khác.

Trận pháp này gọi là Thất Tinh Cố Linh Trận.

Trận thạch chỉ cần bảy viên là đủ, tác dụng nguyên bản là để ổn định tâm thần, giúp linh đài thanh minh.

Nhưng lúc này Tiêu Dao thi triển vũ bộ, bày ra một Thất Tinh Cố Linh Trận cỡ lớn bên ngoài phong toại, không phải để giúp tâm thần thanh minh, mà là để ổn định các linh thể bên trong phong toại.

Bất kể chân tướng là gì, nếu năm xưa dưới sự ghi lại của sức mạnh từ trường nơi đây thực sự có anh hồn thú tốt nhà Hán ở lại, Tiêu Dao sẵn lòng dùng Kim Ti Ngọc sản sinh trên bãi Gobi làm trận thạch để bố trí một trận pháp.

Tiêu Dao muốn tế lễ cho những anh linh cổ đại này.

Sau khi trận pháp được bố trí xong, bên trong phong toại nổi lên một trận gió lốc.

Nguyên bản bên trong phong toại vốn vô cùng âm lãnh, đầy bụi bặm và mùi hủ bại.

Nhưng lúc này, làn gió mát của buổi sớm lại thổi vào trong.

Mùi vị bên trong phong toại biến thành mùi của đại mạc Gobi: mặn, đắng, thô ráp, vẫn không khác gì ngàn năm trước, trong xương tủy mang theo một sức sống không thể bị mài mòn.

Ngay khi Tiêu Dao bố trí xong trận pháp, một luồng ánh sáng yếu ớt nơi chân trời đâm xuyên qua màn đêm, trời cuối cùng cũng đã sáng.

Những người khác cũng lục đục ra khỏi lều, bắt đầu thu dọn đồ

đạc, sau khi ăn sáng xong, cả đoàn tiếp tục lên đường.

Đêm qua, Tiêu Dao thông qua Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật đã xác nhận hướng đại khái không có vấn đề gì.

Vị trí của phong toại cũng được ghi chép trong du ký của Bergman, tiếp tục đi về phía trước tầm một ngày đường là có thể đến hồ Nhĩ Đóa.

Bergman cưỡi lạc đà nên tốc độ không nhanh, chậm hơn nhiều so với việc nhóm của Tiêu Dao lái xe kéo.

Chiếc xe kéo không ngừng tiến lên trên bãi Gobi.

Kể từ khi rời khỏi phong toại, Tiêu Dao cảm thấy tốc độ xe kéo dường như nhanh hơn một chút.

Quan sát kỹ mới phát hiện, mặt đất bãi Gobi ở đây trở nên cứng cáp hơn, không còn cát lún hay lớp vỏ cát xuất hiện nữa.

Chỉ có đủ loại đá lớn nhỏ nằm rải rác.

Tiêu Dao thì không sao, nhưng Trương Bả Đầu và A Mạn thì mắt tròn mắt dẹt, nhìn những viên đá dưới gầm xe với vẻ mặt hưng phấn.

Chương 360

Tiêu Dao hỏi ra mới biết, nơi đây có thể coi là vùng tập trung đá quý hiếm hoi trên bãi Gobi.

Chỉ cần Trương Bả Đầu đứng trên thùng xe cũng có thể nhìn thấy những viên đá có giá trị.

Sau này nếu có cơ hội, Trương Bả Đầu thậm chí muốn dẫn một đội quân nhặt ngọc đến đây nhặt đá.

Tiêu Dao mỉm cười, lấy ra những viên đá mà các thú tốt cổ đại thu thập được trong phong toại.

"Những viên đá này chắc đều không tệ, đợi khi nào ra ngoài, tôi và anh mỗi người chia một nửa." Tiêu Dao nói với Trương Bả Đầu.

Trương Bả Đầu nhìn những viên đá Tiêu Dao lấy ra, mắt sáng rực lên.

"Toàn là đá tốt cả, bán được không ít tiền đâu." Tiêu Dao gật đầu: "Trương Bả Đầu cứ nhìn mà chia." Sau đó, Tiêu Dao lại đăm đăm nhìn về phía xa.

Xe kéo đã chạy được một thời gian dài, theo ghi chép trong du ký của Bergman, lẽ ra không còn xa hồ Nhĩ Đóa nữa mới đúng.

Vì trên bãi Gobi chỗ nào cũng toàn đá lớn nhỏ nên A Mạn lái xe khá chậm.

Xe kéo dù khả năng vượt địa hình có mạnh đến đâu cũng không thể leo qua đá tảng, càng sợ đá sắc nhọn làm rách lốp xe.

Tuy Tiêu Dao có mang theo lốp dự phòng, nhưng thay lốp cũng là chuyện phiền phức.

Theo Tiêu Dao ước tính, lộ trình Bergman đi mất cả ngày thì bọn hắn đi tầm nửa ngày là tới.

Nhưng mắt thấy mặt trời đã lên chính ngọ, xung quanh ngoài bãi Gobi mênh mông vô tận ra, căn bản không thấy một chút tung tích nào của hồ Nhĩ Đóa.

Hồ Nhĩ Đóa vốn là một hồ nước mặn khá lớn, theo ghi chép từ thời xa xưa, nước hồ thậm chí chỉ hơi mặn và có sinh vật sinh sống.

Các loại cá và chim nước đều sống gần hồ Nhĩ Đóa.

Nhưng khi Bergman đến nơi, hồ Nhĩ Đóa đã biến thành hồ muối mặn, mặt nước bị thu hẹp, chỉ còn rộng khoảng vài trăm mẫu.

Trong hồ không còn cá, chim nước cũng biệt tăm.

Chỉ có bên bờ hồ là có những cánh rừng hồ dương bạt ngàn.

Tiêu Dao hiện giờ muốn tìm chính là cánh rừng hồ dương đó.

Những thứ khác có thể biến mất, nhưng rừng hồ dương trên bãi Gobi thì không dễ biến mất như vậy.

Hồ dương ngàn năm không chết, chết đi ngàn năm không đổ, đổ xuống ngàn năm không mục, đừng nói là rừng hồ dương tồn tại từ trăm năm trước, ngay cả rừng hồ dương từ ngàn năm trước vẫn có thể dùng làm cột mốc chỉ đường.

Nhưng Tiêu Dao nhìn nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng rừng hồ dương và hồ Nhĩ Đóa đâu.

Tuy nhiên, Tiêu Dao nhanh chóng có phát hiện kỳ lạ.

Ở hướng lẽ ra phải là hồ Nhĩ Đóa, hắn không thấy nước hồ, vẫn là một dải Gobi, nhưng trên bãi Gobi đó lại thấp thoáng xuất hiện một lớp sương mù trắng.

Sương mù?

Bãi Gobi một năm chẳng mưa được mấy lần, gặp năm đặc biệt có khi một giọt mưa cũng không rơi, lấy đâu ra sương mù?

Chỉ là khoảng cách quá xa, Tiêu Dao cũng không nhìn rõ thứ gì đằng sau lớp sương mù kia.

Xác định hướng xong, vị trí của sương mù chính là hướng hồ Nhĩ Đóa, Tiêu Dao lập tức bảo A Mạn điều chỉnh đầu xe, lái về phía sương mù trắng.

Tốc độ xe kéo không nhanh, khoảng cách Tiêu Dao nhìn thấy chừng vài cây số mà xe kéo chạy suốt ba tiếng đồng hồ vẫn chưa tới được vị trí sương mù.

Không chỉ vậy, khoảng cách với sương mù thậm chí còn không được thu hẹp, vẫn cứ cách tầm hai ba cây số.

Những người khác trên xe cũng chú ý đến nơi có sương mù.

Trương Bả Đầu từ khoảnh khắc nhìn thấy sương mù, sắc mặt luôn tỏ ra phức tạp, trăn trở suốt gần một tiếng đồng hồ mới mở miệng.

"Diêu Tử à, trên bãi Gobi có câu: 'Tránh gió lạnh, lánh sương mù'.

Chỗ tôi vào mùa đông thường có gió lạnh buốt giá, lạc trong lều cỏ có thể bị chết rét chỉ sau một đêm.

Nhất định phải đốt than sưởi trong lều mới được.

Nhưng so với gió lạnh thì sương mù còn đáng sợ hơn.

Trên bãi Gobi vốn là sương yêu, người bình thường cả đời cũng khó gặp được mấy lần.

Những người già thường dặn phải tránh xa sương mù tầm ba dặm, muốn đuổi theo thì khó mà bắt kịp, nhưng nếu dừng lại không đi, đám sương đó sẽ tràn tới." Tiêu Dao gật đầu, lần đầu tiên nghe

thấy chuyện này.

Chẳng lẽ thực sự có loại sương yêu sao?

Hắn nghĩ thầm, nếu cả nhóm tiếp tục lái xe thì sẽ sớm đi ra khỏi phạm vi hồ Nhĩ Đóa.

Lúc này cách tốt nhất là dừng lại, quan sát môi trường xung quanh.

Ngay khi A Mạn vừa dừng xe, Tiêu Dao cảm giác màn sương mù phía xa dường như đang tiến lại gần.

"Chẳng lẽ là ảo giác?" Tiêu Dao lắc đầu.

Vừa rồi cả nhóm lái xe dốc sức đuổi theo màn sương mà không sao tiếp cận được, chẳng có lý do gì giờ dừng lại mà sương mù lại càng lúc càng gần.

Hắn nhảy xuống thùng xe, cẩn thận quan sát mặt đất.

Xe chạy nửa ngày trời, địa hình xung quanh đã có chút thay đổi nhỏ.

Tuy vẫn đầy đá, nhưng Tiêu Dao thấy trong các khe đá có một ít váng muối và những mảnh vỏ sò nhỏ.

Việc vỏ sò xuất hiện trên bãi Gobi không phải chuyện lạ, sa mạc và Gobi thời viễn cổ vốn là những vùng nước lớn, sau do địa chất và khí hậu thay đổi mới trở thành sa mạc Gobi.

Nhưng vỏ sò ở đây không giống với những gì Tiêu Dao từng thấy.

Thông thường vỏ sò trên bãi Gobi sẽ bị gió cát bào mòn không còn hình dạng, bóp nhẹ là tan thành bột.

Vỏ sò ở đây trông có vẻ hoàn chỉnh và tươi mới, Tiêu Dao nhặt lên phát hiện nó bị mài mòn rất ít.

Hiển nhiên, những vỏ sò này cực kỳ có khả năng có lịch sử không

quá dài.

Nơi này vốn dĩ đã gần hồ Nhĩ Đóa rồi.

Tiêu Dao ngẩng đầu, đang định tiếp tục tìm kiếm thì thấy sương mù phía xa càng áp sát hơn.

Lần này hắn xác định tuyệt đối không phải ảo giác.

Chương 361

“Nhìn màn sương đằng kia kìa.” Minh Thúc cũng chú ý đến sương mù phía xa.

Sắc mặt Trương Bả Đầu đột nhiên trắng bệch: “Là sương quỷ đuổi người, chúng ta mau chạy thôi.” “Sương quỷ?

Biết đuổi người sao?” Tô Doanh hỏi một câu, đồng thời cảnh giác tháo Thần Giao Cung xuống, lắp vào mũi tên u linh bằng răng sói mà Tiêu Dao đã tặng.

Những mũi tên răng sói này được Tiêu Dao xử lý đặc biệt, dùng vật liệu hấp quang bí truyền từ Long Lĩnh Mê Quật bôi lên một lượt.

Lúc này chúng càng thêm ẩn hiện, giữa ban ngày mà lại có cảm giác bán trong suốt.

Nếu vào đêm khuya, tên u linh răng sói có thể thực sự hóa thành u linh, gần như tương đương với tàng hình.

“Không biết, tôi cũng không biết, tôi chỉ nghe những người già sống ven bãi Gobi kể lại, đôi khi trên Gobi sẽ xuất hiện sương quỷ biết đuổi người, chỉ cần người bị sương quỷ nuốt chửng là không bao giờ ra được nữa.” Trương Bả Đầu dạo gần đây bị kích động quá nhiều, nhìn sương mù từng chút một áp sát, tinh thần sắp sụp đổ.

Ngặt nỗi lúc này trời cũng dần tối, chân trời không biết từ lúc nào xuất hiện thêm vài đám mây che khuất ánh hoàng hôn.

Ánh sáng xung quanh tối sầm lại.

Luồng sương mù dày đặc kia không ngừng cuồn cuộn, từng chút một áp sát nơi mấy người đang đứng.

Tuy là sương trắng nhưng trông nó đặc quánh vô cùng, nhìn giống

như một loại dịch nhầy đang cuộn trào.

Thậm chí phía trước màn sương dày, như thể có sinh mệnh, còn vươn ra từng sợi sương, giống như vô số xúc tu.

Gió trên bãi Gobi lúc này cũng lặng hẳn, không có lấy một chút không khí lưu động.

Luồng sương kia nhìn thì chậm, nhưng thực tế tốc độ lại cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã áp sát nhóm Tiêu Dao chỉ còn cách vài trăm mét.

A Mạn nhanh chóng cầm lấy cần khởi động, muốn nổ máy xe.

Lúc này Tiêu Dao đưa tay ra ngăn A Mạn lại.

"Không gấp, tôi không đi." A Mạn nhìn Tiêu Dao, rồi lại nhìn Trương Bả Đầu, cuối cùng buông cần khởi động xe kéo xuống.

"Mấy người cứ đứng trên thùng xe đi, Tô Doanh giao cho cô đấy, phiền cô để mắt trông nom." Tiêu Dao nói.

Tô Doanh lúc này cũng tháo trường đao xuống, tựa vào thành xe, tay cầm Thần Giao Cung đã lắp tên răng sói, gật đầu với Tiêu Dao.

"Tôi cũng muốn xem thử, trong sương quỷ này rốt cuộc có quỷ hay không!" Tiêu Dao quát lên một tiếng, sau đó đưa cho mỗi người một viên Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, bảo mọi người ngậm vào miệng.

Sương mù này lạ lùng như vậy, lỡ có độc thì phiền phức.

Tiêu Dao liền mở Thiết Lân Thuẫn ra, tay phải cầm Toái Tinh Tịch Tà Đao, từng bước đi vào trong màn sương dày.

Khi chân Tiêu Dao bước vào trong sương mù, nửa thân trên vẫn lộ ra ngoài.

Phía sau hắn không cần phải bước tới, sương trắng như sóng biển

nhanh chóng nhấn chìm bóng dáng hắn.

Ngay khoảnh khắc sương trắng phủ qua đầu, Tiêu Dao cảm giác như bước vào một thế giới khác.

Mọi thứ xung quanh đều trở nên mờ mịt.

Đây cũng là một loại huyễn cảnh sao?

Một loại huyễn cảnh khiến mắt không nhìn thấy gì?

Tiêu Dao mỉm cười, tay phải vung Toái Tinh Tịch Tà Đao chém mạnh một nhát vào sâu trong màn sương.

Một đao kích phát sát khí nồng đậm, lưỡi đao tuy chỉ dài hơn một thước, nhưng sát khí kích phát ra lại thấu tận mũi đao ít nhất một hai trượng.

Một đao hạ xuống, màn sương trước mặt Tiêu Dao bị chém dạt sang hai bên, lộ ra mặt đất Gobi nguyên bản.

Sương trắng xung quanh nhanh chóng ùa tới, dường như muốn lấp đầy khoảng trống vừa bị chém ra.

Nhưng bản thân Toái Tinh Tịch Tà Đao có tác dụng phá trừ huyễn cảnh, cộng thêm sát khí trên đó cực kỳ hung hãn.

Sương trắng như một bức tường cao cứ thế chồng chất cao dần lên, nhưng tuyệt nhiên không cách nào lấp đầy khoảng hở do Toái Tinh Đao chém ra.

Tiêu Dao vừa chậm rãi bước tới, vừa tùy ý vung Toái Tinh Tịch Tà Đao.

Chỉ cần nơi nào Tiêu Dao chém qua, bị nhiễm sát khí của Toái Tinh Đao, sương trắng xung quanh không thể nào tiếp cận được nữa.

Trong chốc lát, hắn đã chém tan tác khối sương mù lớn thành những mảng rời rạc, đâu đâu cũng có những khoảng trống.

Ban đầu những khoảng trống này bắt đầu từ bên cạnh xe kéo, nên mấy người trên thùng xe cũng nhìn thấy được.

Minh Thúc, Trương Bả Đầu và A Mạn thảy đều trợn mắt há mồm, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tô Doanh thì lắp tên răng sói lên Thần Giao Cung, thần tình căng thẳng quan sát sương mù xung quanh.

Cô cảm nhận được, trong màn sương dày đặc xung quanh có thứ gì đó đang di chuyển nhanh chóng.

Cuối cùng, có thứ gì đó dường như lao ra từ trong sương mù, trực tiếp vồ lên thùng xe.

Tô Doanh giơ tay bắn ra một mũi tên từ Thần Giao Cung.

Tên u linh răng sói trong màn sương mù tối tăm quả thực như u linh, thân tên mang theo một tia sát khí sắc lẹm, bắn xuyên qua sương mù tạo thành một lỗ thủng tròn.

Ở cuối lỗ thủng, thấp thoáng thấy một bóng dáng quỷ dị vụt biến.

Hình như là một quái nhân cầm đao, nhưng thân thể lại được tạo thành từ sương mù.

Mũi tên răng sói bắn trúng đầu quái nhân, cái đầu tạo từ sương mù lập tức tiêu tán.

Ngay sau đó bóng dáng cả người cũng tan biến, sương mù mất đi hình người, lại hòa nhập vào biển mây sương vô tận.

Tiêu Dao đi phía trước cũng cảm nhận được những bóng quỷ đi tới đi lui, liên tục nhảy nhót trong sương mù.

Hắn mỉm cười, lấy ra Phát Khâu Thiên Quan Ấn, một bàn tay áp vào một khối đá đen lớn trên mặt đất, tay kia cầm Phát Khâu Thiên Quan Ấn đập mạnh xuống đất.

“Hám thiên phố địa, hống tự thôn thanh, vô úy vô biên, chí trấn hoang thành...” Theo lời chú ngữ vang lên từ miệng Tiêu Dao, một luồng năng lượng dao động kích phát ra từ Phát Khâu Thiên Quan Ấn, mặt đất cũng nhấp nhô như mặt nước, lan tỏa ra một vòng gợn sóng.

Cùng lúc đó, trên Phát Khâu Thiên Quan Ấn thấp thoáng tỏa ra ánh kim quang, núm ấn hình con sư tử đồng đột nhiên phóng đại, như thể bước ra từ trên đỉnh con dấu.

Hình ảnh sư tử đồng không ngừng biến lớn, cuối cùng quang ảnh cao lớn gần như một con voi khổng lồ, lao mạnh về phía màn sương trước mặt.

Trong phạm vi dao động của Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca, sương mù bỗng trở nên vô cùng thưa thớt, trong vòng phương viên bốn năm trượng gần như hoàn toàn không còn sương mù.

Ở những nơi xa hơn, sương mù cũng nhạt đi không ít.

Chương 362

Sư tử đồng lao về phía chính diện, tạo ra một lỗ hổng đường kính một trượng, dài hàng trăm mét như một đường hầm.

Sương mù xung quanh dù có cuộn trào thế nào cũng không thể lấp đầy đường hầm đó.

Tiêu Dao lạnh lùng hừ một tiếng.

"Âm tà to gan, thấy bản Thiên quan mà không mau lui đi!" Phát Khâu Thiên Quan cũng là Thiên Quan...

Những hình người như mây mù vốn đang rất hoạt bát trong sương mù xung quanh lúc này cũng nhanh chóng rút lui.

Những thứ âm tà này biết Tiêu Dao lợi hại, căn bản không dám tiến lên.

Nhìn sương mù đang dần rút đi xung quanh, Tiêu Dao nhíu mày.

"Quá chậm!

Muốn lui thì lui nhanh lên!" Tiêu Dao quát lớn một tiếng, sau đó thi triển Đại Địa Chi Lực.

Ngay lập tức, hắn cảm nhận được từ mặt đất Gobi một nguồn sức mạnh vô tận tràn vào, trực tiếp xung kích khắp tứ chi bách hài.

Chỉ trong chốc lát, Tiêu Dao cảm thấy khí lực trong người dạt dào khôn cùng.

Nếu hệ thống có thể hiển thị chỉ số sức mạnh của hắn, lúc này chắc chắn chỉ số đó đã vượt ngưỡng.

Sau đó Tiêu Dao đưa tay ra phía sau: "Tô Doanh, mượn thanh Đại Việt Long Tước Đao của cô dùng một lát." Tô Doanh không nói lời

nào, ném ngay thanh Đại Việt Long Tước Đao đang tựa bên thùng xe cho Tiêu Dao.

Hắn đón lấy thanh đao, nhìn vào hệ thống thấy còn ba lần cơ hội cường hóa trang bị trung cấp, không chút do dự, hắn trực tiếp cường hóa cho Đại Việt Long Tước Đao một lần.

Thân đao mang nét thương tang và loang lổ bỗng rung lên một hồi.

Tiếng va chạm lách cách vang lên một lúc lâu, sát khí quấn quanh nó ngưng tụ lại thành thực thể, bao bọc lấy thân đao.

Tất cả những vết sẹo và rỉ sét trên đao gần như biến mất hoàn toàn, trở thành một thanh bảo đao tĩnh lặng như nước mùa thu.

Chỉ có Tiêu Dao mới cảm nhận được, trong thân đao tĩnh lặng ấy ẩn chứa một sức mạnh vô cùng cương liệt.

Luồng sát khí vừa ngưng tụ lại trên thân đao lúc này hóa thành một con hắc long, lại quấn quanh thân đao một lần nữa.

Trên thân Đại Việt Long Tước Đao thấp thoáng in hằn một dấu vết hình rồng.

Tiêu Dao rất hài lòng.

Đại Việt Long Tước Đao tuyệt đối là bảo đao của danh tướng cổ đại sử dụng, chỉ là không biết chủ cũ là ai, Tô Doanh cũng không rõ.

Sau khi cường hóa, trên đao xuất hiện những dòng minh văn nhỏ.

Nó khác với những gì ghi trong 《Tấn Thư》 là: "Cổ chi lợi khí, ngô sở trạm lư, tước, danh quan thần đô.

Khả dĩ hoài viễn, khả dĩ nhu bô; như phong mỹ thảo, uy phục cửu khu." Minh văn trên thanh đao này rất giản đơn, chỉ có sáu chữ: "Hoài Viễn", "Như Phong", ngoài ra còn có hai chữ nhỏ khác được khắc lên sau: "Ký Nô".

Sau khi cường hóa, Đại Việt Long Tước Đao cũng xuất hiện hai kỹ năng.

Một kỹ năng chủ động tên là Hoài Viễn: Giải phóng luồng đao khí cường đại, sát thương mục tiêu ở khoảng cách xa, có tác dụng chấn nhiếp và sát thương cực mạnh đối với vật âm tà.

Một kỹ năng bị động tên là Như Phong: Khi đeo hoặc sử dụng Đại Việt Long Tước Đao, trọng lượng và sự phân bổ trọng lượng của đao sẽ thay đổi theo sức mạnh của người dùng, tốc độ ra đao nhanh hơn 100%, thể lực tiêu tốn khi thi triển đao giảm 70%, tốc độ di chuyển tăng 20%.

Thực lực của thanh đao sau khi cường hóa mạnh đến mức đáng sợ.

Điều khiến Tiêu Dao hưng phấn hơn cả chính là hai chữ cuối cùng trong sáu chữ minh văn: "Ký Nô"!

Ký Nô là một cái tên, chính là tiểu danh của Tống Vũ Đế Lưu Dụ.

Lưu Dụ là một mãnh nhân, người sáng lập ra Nam triều, có biệt hiệu là "khí thôn vạn lý như hổ", từ một tiểu tốt trong quân Bắc Phủ làm thẳng lên hoàng đế, là một tồn tại vô địch.

Tương truyền khi vua nước Đại là Hách Liên Bột Bột đúc ra mấy thanh đao vòng lớn Long Tước, đặt tên là Đại Việt Long Tước Đao, chúng đã trở thành thần binh trong thiên hạ, sánh ngang với Trạm Lư.

Cuối cùng Lưu Dụ có được một thanh, và là một hoàng đế trên lưng ngựa, ông đã dùng thanh đao này bình định thiên hạ.

Nếu thanh đao này thực sự là thanh mà Lưu Dụ có được, vậy thì hiện tại chắc chắn đây chưa phải là giới hạn của nó.

Tiêu Dao hài lòng cân nhắc thanh đao, tùy ý vung một cái, thi triển kỹ năng Hoài Viễn.

Một luồng đao khí ngút trời hóa thành bạch quang, lấp lánh như ánh trăng trên mặt đất tối tăm, chém thẳng về phía màn sương đang chậm rãi rút lui.

Màn sương bị đao khí chém trúng, giống như tuyết gặp thanh sắt nung đỏ, gần như trong chớp mắt đã tan thành mây khói.

Mấy người trên thùng xe đều trợn tròn mắt.

Màn sương kinh khủng vừa rồi tưởng chừng như nuốt chửng cả người lẫn xe, vậy mà sau một hồi thao tác của Tiêu Dao đã tan biến sạch sẽ, không để lại chút dấu vết nào.

Tiêu Dao thấy xung quanh không còn sương mù mới trả thanh Đại Việt Long Tước Đao cho Tô Doanh.

Khi đón lấy đao, mắt Tô Doanh lập tức sáng lên.

Thanh đao này quá đẹp, sát khí tràn đầy trên thân đao khiến không khí xung quanh hạ xuống vài độ.

Đừng nói là vật âm tà, ngay cả người sống, nếu thể chất kém một chút cũng không cầm nổi đao, sát khí trên đó sẽ xâm nhập vào cơ thể, một phát đi luôn.

Thiên hạ mới biết thanh đao này trước đây đã từng chém giết bao nhiêu người, và trong số những người bị nó chém có bao nhiêu danh tướng cao thủ.

Thanh bảo đao thấm đẫm máu tươi của vô số người sau khi được Tiêu Dao cường hóa đã thấp thoáng hiển hiện khí chất thần khí.

Cũng may trước đó Tiêu Dao đã dùng máu rồng của mình để cường hóa cho Tô Doanh, nếu không cô cảm thấy với trạng thái ban đầu, mình thực sự không thể khống chế nổi thanh đao này.

Tiêu Dao nhìn quanh một lượt.

Lúc này sương mù đã tan, tia hoàng hôn cuối cùng cũng chìm vào lòng đất, tứ phía đen kịt như sắt.

Phía đông bầu trời đêm, một vầng trăng rằm đang từ từ nhô lên.

Biển mây mênh mông nơi chân trời cũng được trăng tròn nhuộm lên sắc quang màu vàng hồng nhạt.

Vì có mây che khuất nơi chân trời nên ánh trăng có sắc đỏ hơi bất tự nhiên.

Dưới ánh trăng đỏ nhạt ấy, thấp thoáng xuất hiện một cánh rừng thưa.

Rừng hồ dương?

Tiêu Dao nhíu mày.

Chương 363

Rừng hồ dương sao lại đột nhiên xuất hiện trước mặt thế này?

Chẳng lẽ huyễn cảnh do sương mù tạo ra vừa rồi đã che lấp hoàn toàn di chỉ hồ Nhĩ Đóa và rừng hồ dương?

Hắn có Thiên Nhãn Thông, lại có Toái Tinh Tịch Tà Đao có thể phá giải huyễn cảnh, nên không cho rằng có loại huyễn cảnh nào có thể khiến mình hoàn toàn không nhìn ra một cánh rừng hồ dương lớn như vậy.

Màn sương vừa rồi quả thực có điểm cổ quái, chỉ là cách Tiêu Dao phá giải nó quá đơn giản và thô bạo, tốc độ quá nhanh, đến mức hắn còn chưa kịp hiểu rõ sự lợi hại của nó nằm ở đâu...

Nhưng Tiêu Dao chẳng mảy may lo lắng.

Bất kể rừng hồ dương trước mắt là thật hay ảo, hắn cũng phải tiến lên xem thử có điểm gì kỳ quái.

"Nổ máy xe đi, sau khi tôi bắn pháo hiệu thì hãy chạy tới." Tiêu Dao dặn một tiếng.

A Mạn lúc này nhìn Tiêu Dao như nhìn thần thánh, gật đầu lia lịa.

Tiêu Dao sau đó cầm Toái Tinh Đao và Thiết Lân Thuẫn tiến về phía rừng hồ dương không xa phía trước.

Rừng hồ dương này đã khô héo từ lâu nhưng đều không đổ.

Những thân cây trông như hài cốt khô héo của người chết, dưới ánh trăng đỏ thẫm hiện lên vẻ quỷ dị, như đang vươn về phía bầu trời, thầm lặng tố cáo.

Xung quanh toàn là cát vàng mịn, hơi khác với lớp đá màu xám nâu

trên bãi Gobi.

Trong lớp cát vàng thỉnh thoảng lộ ra từng mảng váng muối trắng xóa.

Tiêu Dao nhanh chóng đi tới rìa rừng hồ dương.

Khu rừng không lớn, chỉ khoảng hơn trăm gốc cây.

Vừa vào trong rừng, Tiêu Dao lập tức cảm nhận được từng luồng âm khí.

Mặc dù xung quanh là bãi Gobi mênh mông vô tận, nhưng trong rừng lại khiến người ta có cảm giác ngột ngạt.

Dường như không khí đã ngừng lưu thông.

Hắn nhanh chóng tìm ra nguồn gốc của luồng khí đó.

Ở giữa rừng, dưới gốc một cây hồ dương cao nhất, có một vệt màu đỏ.

Hóa ra là một chiếc váy dài màu đỏ, chất liệu trông khá tốt, tuy có chút rách rưới nhưng vẫn giữ được hình dáng cơ bản.

Gió âm thổi xoáy, hất nhẹ lớp áo đỏ mỏng manh, dưới ánh trăng đỏ nhạt, lộ ra bộ xương trắng bệch bên dưới lớp áo.

Màu của bộ xương này không giống với vô số xương người mà Tiêu Dao từng thấy trước đây.

Toàn bộ hộp sọ mang lại một cảm giác mịn màng như ngọc.

Trắng tinh khiết, tĩnh mịch, thánh khiết hòa lẫn với âm sâm, kinh dị và mỹ diễm, đủ loại cảm giác phức tạp đều ngưng tụ trong bộ hài cốt khoác váy đỏ dưới ánh trăng này.

Tiêu Dao chậm rãi bước về phía bộ hài cốt.

Gió âm xung quanh càng lúc càng mạnh, trên mặt đất nổi lên

những cơn gió xoáy.

Không ít cát đá bị gió xoáy cuốn lên.

Nhưng khi những hạt cát đó bay đến gần Tiêu Dao, tất cả đều như đâm vào một bức tường vô hình, thảy đều dừng lại.

Hắn không dừng bước, tiếp tục tiến lên.

Chiếc váy đỏ dưới gốc cây hồ dương bị gió thổi bay phất phơ, bộ xương bên dưới cũng dường như sắp sống lại.

Người bình thường thấy cảnh này chắc sớm đã sợ đến bủn rủn tay chân.

Tiếc là Tiêu Dao vẫn không dừng bước, tuy chậm rãi nhưng vô cùng kiên định.

Cuối cùng, những cành hồ dương phía sau bộ hài cốt áo đỏ cũng bắt đầu lay động.

Khóe miệng Tiêu Dao khẽ nở một nụ cười.

"Cuối cùng cũng chịu thi triển chút bản lĩnh thật sự rồi sao?" Những cành hồ dương này không phải cát đá, tất cả đều thô ráp, cứng cáp, việc chúng múa lượn theo gió như vậy căn bản là trái với lẽ thường.

Những cành cây này như những móng vuốt quái vật, như những ngón tay khô lâu, bắt đầu chộp về phía Tiêu Dao.

Hắn căn bản không thèm né tránh, trực tiếp rút Toái Tinh Tịch Tà Đao, chém một nhát.

Cành hồ dương đứt lìa ngay lập tức.

Tại vết đứt của cành cây, liên tục rỉ ra những tia sương trắng.

Tiêu Dao nhíu mày, những luồng sương trắng này chính là thứ

sương mù mà hắn dùng Đại Việt Long Tước Đao và Lẫm Lẫm Đồng Sư Chấn Hồn Ca chém tan lúc nãy.

Hóa ra nguồn gốc của sương mù nằm ở đây.

Lúc này Tiêu Dao không còn khách sáo, kỹ năng Bách Vật Đồ của Toái Tinh Tịch Tà Đao phát động, hắn chém liên tiếp mấy đao vào cả cây hồ dương.

Cây hồ dương to bằng hai người ôm trực tiếp bị Toái Tinh Đao của hắn chém đứt, đổ rầm xuống bên cạnh.

Không biết có phải sát khí tịch tà trên đao của Tiêu Dao đã trấn áp hoàn toàn tà khí của cả cây hồ dương hay không mà cây hồ dương bỗng nhiên mục nát với tốc độ không tưởng.

Cây hồ dương vốn được mệnh danh là ngàn năm không mục nay nhanh chóng đen lại, rồi bị gió đêm thổi qua, lớp vỏ bắt đầu bong tróc từng mảng.

Chỉ trong chốc lát, cả cây hồ dương đã tan thành mây khói.

Tiêu Dao nhìn lại vị trí ngay dưới gốc cây, bên cạnh bộ hài cốt áo đỏ lộ ra không ít thi thể người khô quắt.

"Chẳng lẽ là những người nhặt ngọc bị mất tích trước đó?" Trước đây Trương Bả Đầu có nói, có không ít người nhặt ngọc đã mất tích sau khi gặp sương yêu.

Nhìn quần áo trên những thi thể đó chưa bị mục, có một số chất liệu và kiểu dáng khá hiện đại.

Thậm chí có cả áo sơ mi vải polyester đang thịnh hành bây giờ.

Ngoài ra cũng có những thi thể rõ ràng không phải người thời nay, cách ăn mặc rõ ràng là người cổ đại.

Tiêu Dao cũng không rõ bộ hài cốt áo đỏ này rốt cuộc có lai lịch

thế nào, và nó với cây hồ dương kia ai ảnh hưởng đến ai, chỉ biết thứ này tuyệt đối đã hại chết không ít người.

Hắn lập tức lấy từ không gian hệ thống ra hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa, treo lơ lửng trong lòng bàn tay, thi triển năng lực khống chế ngọn lửa, một quả cầu lửa màu xanh tím bay thẳng lên bộ hài cốt áo đỏ.

Khi hỏa chủng rơi lên bộ hài cốt, đột nhiên bên trong xương cốt phun trào ra một biển sương trắng.

Chương 364

Tiếc thay, sương trắng âm tà không làm hại được Tiêu Dao một phân hào, cũng không thể dập tắt hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

"Yêu tà, chút kỹ xảo hèn mọn mà cũng dám thể hiện sao?

Hóa tro đi!" Theo lời Tiêu Dao vừa dứt, bộ hài cốt áo đỏ bùng cháy dữ dội.

Bộ váy đỏ và xương cốt trắng muốt bốc lên những cột khói đen ngút trời.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ hài cốt đã bị thiêu thành một đống tro trắng xám.

Gió cát trên bãi Gobi rất lớn, gần như ngay lập tức đống tro đã bị gió thổi tán loạn.

Tiêu Dao lấy pháo hiệu từ không gian hệ thống ra, định bắn tín hiệu cho bọn Tô Doanh, thì dưới ánh trăng, trong đống tro cốt dường như có thứ gì đó lấp lánh.

Hắn ngẩn người, cúi xuống nhìn kỹ trong đống tro.

Tiêu Dao phát hiện dưới đống tro của hài cốt áo đỏ có một viên đá to cỡ quả trứng bồ câu.

Viên đá này mang theo hơi ấm của ngọn lửa, vậy mà dưới sự thiêu đốt của Vô Lượng Nghiệp Hỏa vẫn không hề hấn gì.

Không chỉ vậy, màu sắc của viên đá này cũng rất hiếm thấy, là màu vàng kim.

Bên trong dường như có một loại hoa văn như sóng nước.

Dưới ánh trăng, nó trông vô cùng đẹp mắt.

Thêm vào đó, trên viên đá đẹp đẽ này còn tỏa ra linh khí thanh thoát.

Tiêu Dao thầm hiểu, viên bảo thạch này chính là một trong những nguyên nhân khiến hài cốt áo đỏ trở nên âm tà.

Bản thân linh khí của viên đá không hề âm tà, nhưng viên đá này chắc chắn là vật mang theo lúc sinh thời của hài cốt áo đỏ.

Sau khi chết, viên đá bị đè dưới thân, linh khí hội tụ không tan, nhiễm phải di hài và xiêm y của người thiếu nữ, rốt cuộc trở thành vật âm tà.

Tiêu Dao hiểu ra, lại triệu hoán hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa bay vào hốc cây dưới gốc hồ dương.

Bên trong đó, những xác khô chồng chất lên nhau, không biết bao nhiêu mà kể.

Nước trong xác khô đã bị bốc hơi sạch sẽ, trở thành vật cực kỳ dễ cháy.

Sau khi bị hỏa chủng chạm vào, chúng cũng bùng cháy kịch liệt.

Ánh lửa ngút trời, khói đen xông thẳng lên không trung.

Âm tà khí nơi đây cũng nhờ vậy mà bị xua tan triệt để.

Đợi ngọn lửa dưới gốc cây tắt hẳn, Tiêu Dao mới bắn pháo hiệu.

Sau đó hắn tìm kiếm trong đống tro cốt đã hóa thành bụi mịn.

Quả nhiên, một lát sau hắn tìm thấy không ít viên đá cấp độ bảo thạch.

Những người nhặt ngọc dấn thân vào sâu trong bãi Gobi đều vì những viên đá này.

Tiếc là lại bị tà vật bên hồ Nhĩ Đóa lấy đi tính mạng.

Tiêu Dao thu dọn số bảo thạch này, đúng lúc đó A Mạn lái xe tới gần.

Tô Doanh không đợi xe dừng hẳn đã nhảy xuống khỏi thùng xe.

"Lửa vừa nãy là sao vậy?

Có nguy hiểm gì không?" Tiêu Dao cười lắc đầu: "Xử lý sạch sẽ rồi." Sau khi nói xong, hắn quay đầu nhìn lại ven rừng hồ dương: "Tối nay chúng ta hạ trại ở đây, rừng hồ dương này che chắn gió cát rất tốt." A Mạn lập tức vâng lệnh.

Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn trời: "Trăng thanh gió mát, thi triển Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật có hơi phiền phức một chút, nhưng cộng thêm rừng hồ dương và hồ Nhĩ Đóa dưới mặt đất thì cũng đủ rồi." Minh Thúc nhìn Tiêu Dao, miệng cười toe toét đến tận mang tai.

Minh Thúc vốn nghĩ sau khi vào bãi Gobi, chuyến đi mộ Hami Vương này sẽ phức tạp và nguy hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng.

Những trải nghiệm sau đó đã chứng minh, nỗ lực của chuyến đi này thậm chí vượt xa giới hạn tưởng tượng của ông ta.

Không chỉ nguy hiểm, mà chỉ riêng việc tìm kiếm mục tiêu trên bãi Gobi mênh mông cũng là một việc vô cùng khó khăn.

Nếu không phải Minh Thúc đã triệt để phá sản, mang tâm thái liều mạng trên bãi Gobi, thì đổi lại người thường đã sớm suy sụp rồi.

Cả nhóm nhanh chóng đỗ xe bên rừng hồ dương, dựng lều bạt.

Sau đó Tiêu Dao bắt đầu đối chiếu với du ký của Bergman, cẩn thận so sánh vị trí của mộ địa Tiểu Hà công chúa.

Theo ghi chép trong du ký, mộ địa Tiểu Hà công chúa nằm trên một hòn đảo cô độc giữa hồ Nhĩ Đóa.

Chỉ có điều khi Bergman đến đây, mặt hồ Nhĩ Đóa đã bị thu hẹp

đáng kể, từ bờ đến hòn đảo cô độc chỉ còn cách khoảng một hai cây số mặt nước.

Theo ghi nhận lúc đó, gần đó còn có thuyền cá bị người ta bỏ lại.

Vào thời kỳ xa xưa hơn, diện tích hồ Nhĩ Đóa lớn hơn, nước hồ nhạt hơn, bên trong có đủ loại cá, ven hồ tự nhiên cũng có ngư dân sinh sống.

Khi mặt hồ thu hẹp, nước hồ mặn hơn, các loài cá đều tuyệt diệt, những người sống dựa vào nghề cá ven hồ cũng đều đi tìm sinh kế khác.

Năm đó nhóm của Bergman phải tốn rất nhiều công sức mới sửa chữa được một con thuyền cá, tiếp cận hòn đảo giữa hồ Nhĩ Đóa và phát hiện ra mộ địa Tiểu Hà công chúa.

Minh Thúc ban đầu lo lắng sau khi tìm thấy hồ Nhĩ Đóa sẽ không có thuyền, cũng không có bè gỗ để ra giữa hồ.

Nhưng hiện tại xem ra, vấn đề này đã được giải quyết một cách khó tin.

Vì nước hồ Nhĩ Đóa đã hoàn toàn cạn kiệt.

Giờ chỉ cần xác định hướng hồ Nhĩ Đóa, cứ thế đi bộ là có thể tìm thấy hòn đảo tâm hồ.

Còn về vị trí của Tiểu Hà sau khi lên đảo, từ Tiểu Hà đến suối Oản Tử, rồi từ suối Oản Tử đến mộ Hami Vương, đoạn đường này du ký của Bergman ghi chép khá mơ hồ.

Quan trọng hơn là Minh Thúc luôn không chịu đưa đoạn du ký đó ra.

Tâm tư nhỏ nhen của Minh Thúc thì Tiêu Dao tự nhiên hiểu rõ, ông ta sợ sau khi biết lộ trình đoạn sau, cả nhóm sẽ bỏ rơi ông ta.

Với năng lực của Tiêu Dao, nếu không cần xác định vị trí mộ Hami Vương thì căn bản không cần đến Minh Thúc.

Dù là về năng lực kinh tế hay khả năng đổ đấu, Tiêu Dao đều hoàn toàn có khả năng độc lập hoàn thành chuyến thám hiểm mộ Hami Vương này.

Sau khi ăn xong cơm tối, Tiêu Dao dùng một thời gian ngắn để xác nhận hướng hòn đảo tâm hồ.

Chương 365

Theo suy đoán của hắn, từ rừng hồ dương này đến hòn đảo tâm hồ, nếu đi bộ chỉ mất khoảng bốn năm tiếng, lái xe thì nhanh hơn, hơn một tiếng là đủ.

Sau khi xác định xong vị trí hòn đảo, Tiêu Dao ngồi bên đống lửa, cẩn thận quan sát viên đá vàng kim lấy từ xác hài cốt áo đỏ hôm nay.

Viên đá được ánh lửa chiếu vào, bên trong lấp lánh sắc vàng, thấp thoáng như khiến cả doanh trại đều phủ lên một lớp kim quang nhạt.

Trương Bả Đầu nhìn thấy, vẻ kinh ngạc không giấu nổi hiện rõ trên mặt.

"Kim Bồ Đề, Kim Bồ Đề!" Tiêu Dao tò mò hỏi: "Kim Bồ Đề là cái gì?" Trương Bả Đầu tỏ ra vô cùng kích động: "Kim Bồ Đề là một loại bảo thạch cực kỳ hiếm thấy, tương truyền thứ này là do hạt bồ đề của nhà Phật hóa thành, nếu làm thành đồ trang sức có thể bảo hộ người ta một đời bình an, thuận lợi, ngoại tà không thể xâm phạm.

Trước đây có những thương nhân nước ngoài tìm mua loại đá này, nhưng vận khí của bọn tôi không tốt, chưa bao giờ thấy Kim Bồ Đề thật sự, chỉ thấy thương nhân không biết lấy ảnh từ đâu ra thôi." Tiêu Dao gật đầu, linh lực trên viên Kim Bồ Đề này trung chính, bình hòa, đúng là mang phong cách nhà Phật.

Chỉ là thứ này chắc chắn là một loại khoáng vật bảo thạch nào đó, không thể nào là do hạt bồ đề hóa thành.

Hắn tùy ý thu Kim Bồ Đề vào không gian hệ thống.

Ngay khi Kim Bồ Đề vừa vào hệ thống, Tiêu Dao nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

“Hệ thống kiểm trắc ký chủ nhận được một viên Kim Bồ Đề.” “Hệ thống kiểm trắc thấy Kim Bồ Đề cùng với Tịnh Kiến A Hàm, hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa, băng chủng Nãi Cùng Thần Băng có thể hợp thành Bồ Đề Xá Lợi Tử, tiêu hao một vạn điểm khí vận, có hợp thành không?” Bồ Đề Xá Lợi Tử?

Thật sự là vật phẩm liên quan đến nhà Phật sao?

Theo kinh nghiệm của Tiêu Dao, phàm là đồ do hệ thống hợp thành cơ bản đều không chịu thiệt.

Tuy rằng xà châu Tịnh Kiến A Hàm, Kim Bồ Đề, hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa và băng chủng Nãi Cùng Thần Băng đều là những thứ vô cùng quý giá, nhưng Tiêu Dao tin rằng Bồ Đề Xá Lợi Tử sau khi hợp thành chắc chắn sẽ còn mạnh mẽ hơn.

Đặc biệt là hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa và băng chủng Nãi Cùng Thần Băng thì hắn có không chỉ một viên, mà là rất nhiều.

Tiêu Dao lập tức chọn hợp thành, sau đó một viên bảo thạch vàng kim to cỡ quả trứng bồ câu xuất hiện trong không gian hệ thống.

Nhìn về ngoại hình, Bồ Đề Xá Lợi Tử rất giống với Kim Bồ Đề, chỉ có điều trên đó có thêm một họa tiết tựa như phi long, và ở trung tâm có thêm hai sắc xanh trắng đang nhảy nhót.

Cảm giác Bồ Đề Xá Lợi Tử như một con mắt có con ngươi vậy.

Tiêu Dao trước đây đã từng thấy Mạc Trần Châu và lời nguyền trên đó, nên sợ viên Bồ Đề Xá Lợi Tử này cũng mang lời nguyền quỷ dị.

Nhưng nhìn kỹ lại, viên Bồ Đề Xá Lợi Tử này không những không có lời nguyền mà còn là một vật phẩm vô cùng cường hãn.

Bồ Đề Xá Lợi Tử: Chí bảo Phật môn, có thể trấn áp âm tà, giải phóng sức mạnh Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng, ngự

trị Thiên Long Bát Bộ Ma Hầu La Già để sai khiến, đồng thời có thể hấp thụ sức mạnh âm tà, chuyển hóa thành sức mạnh Phật môn trung chính bình hòa.

Mạnh thật đấy.

Tiêu Dao tự nhiên biết rằng, thứ này không chỉ có thể ngự trị sức mạnh của Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng, mà còn có thêm khả năng ngự trị Thiên Long Bát Bộ Ma Hầu La Già.

Ma Hầu La Già là địa long thần trong truyền thuyết, hay còn gọi là đại mãng thần, một trong Thiên Long Bát Bộ.

Có thể sai khiến đại mãng thần để sử dụng, đúng là có hơi khoa trương.

Nhưng không nằm ngoài dự tính của Tiêu Dao, để thi triển kỹ năng của Bồ Đề Xá Lợi Tử cũng cần hấp thụ đủ năng lượng mới được.

May mà trong không gian hệ thống của Tiêu Dao có rất nhiều bảo thạch, căn bản không lo về nguồn năng lượng.

Ban đầu từ vụ đổ đấu ở núi Côn Luân đã thu được vô số bảo thạch không đếm xuể, hôm nay lại thu được bảo thạch trân quý từ tro cốt của người nhặt ngọc bên rừng hồ dương.

Số bảo thạch này đủ để Tiêu Dao hấp thụ năng lượng rồi.

Âm tà gần rừng hồ dương đều đã bị Tiêu Dao thiêu rụi sạch sẽ, cộng thêm dư uy của âm tà vẫn còn đó nên các loài sói hoang hay rắn rết khác cũng không dám tới đây.

Buổi tối khi hạ trại an toàn hơn trước nhiều.

Tiêu Dao dứt khoát không sắp xếp người khác trực đêm, chỉ thả một con nhện cơ quan ra ngoài.

Một khi có động tĩnh, nhện cơ quan cũng sẽ cảnh báo cho mọi người.

Suốt một đêm mọi người đều được nghỉ ngơi tốt, sáng hôm sau khi trời còn chưa sáng hẳn, tất cả đều thức dậy chuẩn bị xuất phát.

Minh Thúc trong lòng vô cùng kích động.

Tuy mục tiêu cuối cùng của chuyến đi này là mộ Hami Vương, nhưng với tư cách là một người làm nghề buôn xác chết lâu năm, loại xác khô cực phẩm như Tiểu Hà công chúa khiến ông ta rất hứng thú.

Đặc biệt là du ký của Bergman có ghi lại, xung quanh mộ địa Tiểu Hà công chúa còn có vô số ngôi mộ kỳ lạ khác, bên trong có khả năng chứa những xác khô quý giá hơn nữa.

Cả nhóm ngồi trên xe tiến về phía trước theo hướng Tiêu Dao đã xác định, sau hơn một tiếng đồng hồ, họ nhìn thấy ở đằng xa một nơi cao hơn mặt đất xung quanh.

Suốt dọc đường đi toàn là đất váng muối khô cằn, nhưng gò đất phía trước lại hoàn toàn khác biệt, trông giống như bãi cát và đất vàng.

Nhìn từ xa, trên gò đất có không ít cây khô.

Chuyện này không hề bình thường, thấy được một cánh rừng hồ dương trên bãi Gobi đã là chuyện cực kỳ may mắn, vậy mà trên một hòn đảo nhỏ lại có thể thấy vô số cây khô như thế này sao?

Chẳng lẽ năm xưa nơi này không chỉ là mộ địa Tiểu Hà công chúa mà còn là một cánh rừng phong cảnh tú lệ?

Nhìn từ xa, Tiêu Dao không phát hiện ra công trình kiến trúc nào đặc biệt rõ ràng.

Cũng không giống như di chỉ vương thành hay những nơi tương tự.

Mang theo đủ loại nghi vấn, cả nhóm cuối cùng cũng đến được hòn đảo nhỏ chỉ rộng bằng khoảng một sân bóng rổ rưỡi.

Đối với vùng sông hồ phía đông thì hòn đảo này đúng là hòn đảo nhỏ.

Nhưng trên bãi Gobi, diện tích của nó còn lớn hơn cả diện tích mặt nước của một số hồ.

Có thể tưởng tượng vào thời kỳ hồ Nhĩ Đóa còn thịnh vượng, nơi này cũng được gọi là khói sóng mịt mù.

Nhưng khi Tiêu Dao đến gần, hắn mới phát hiện những "cây" trên đảo không phải cây khô, mà là những cọc gỗ có chiều cao khác nhau.

Cọc gỗ rừng hồ dương thực ra khá dễ phân biệt, Tiêu Dao tuy ở tây bắc chưa lâu nhưng cũng không đến mức nhận nhầm.

Nếu là rừng hồ dương thì cây cối sẽ uốn lượn, cành lá rất nhiều.

Nhưng những cọc gỗ trên đảo lúc này trông rất thẳng, rõ ràng đã qua bàn tay con người chỉnh sửa.

Chiều cao từ một hai mét đến ba bốn mét không đều, tổng thể có xu hướng cao dần từ rìa vào trung tâm.

Hình dáng hòn đảo giữa hồ là một hình thoi hơi thuôn dài, giống như một quả trứng.

Nhưng hiện tại bên trên chi chít toàn là cọc gỗ, mang lại cho người ta cảm giác như một con nhím.

Tiêu Dao lập tức nhận ra, hòn đảo này trông giống một thứ khác hơn: giống như chiếc bánh bao hay bát cơm được cắm đũa để tế lễ tiên nhân ở một số nơi phương bắc.

Chương 366

Hắn nhíu mày, nỗ lực gạt hình ảnh đó ra khỏi đầu.

Nhưng khi đứng trên thùng xe nhìn một lượt, Tiêu Dao lại phát hiện thế phong thủy của hòn đảo này và hồ Nhĩ Đóa xung quanh vô cùng quỷ dị.

Theo lý mà nói, vùng tây bắc cổ đại không chịu ảnh hưởng của phong thủy học Hán địa.

Đặc biệt theo du ký của Bergman, nền văn minh tại mộ địa Tiểu Hà công chúa này phải là nền văn minh của người Tocharian.

Người Tocharian là một trong những chủng tộc sống ở Tây Vực thời cổ đại, bất kể ngoại mạo, ngôn ngữ hay phong tục đều khác xa Hán địa, họ không tin theo phong thủy học Hán địa.

Thế nhưng phong thủy của nơi này lại quá rõ ràng.

Phía tây có nước bao quanh, núi như sao lẻ, nước tựa trăng tân, sao đồng mắt hổ, chính là thế đất "Cô Tinh Bạch Hổ".

Thế đất này ở Hán địa không hề phổ biến, có thể coi là đại hung chi địa.

Đây là một đại hung chi địa điển hình, đến mức gần như bất kỳ thầy phong thủy âm dương nào, chỉ cần không phải hoàn toàn mù mờ, đều có thể nhận ra ngay lập tức.

Tuy phong tục tập quán của người Tocharian cổ đại hoàn toàn khác biệt với Hán địa, nhưng việc cắm bấy nhiêu cọc gỗ trên thế đất Cô Tinh Bạch Hổ này vẫn khiến người ta rợn tóc gáy.

Tiêu Dao cũng không bận tâm đến những thứ khác, trực tiếp nhảy xuống thùng xe, chống Thiết Lân Thuẫn, đi dọc theo bờ đảo hơi dốc

tiến lên.

Trên hòn đảo nhỏ chủ yếu là cát vàng.

Khi lại gần, Tiêu Dao quan sát kỹ những cọc gỗ mà mình vừa thấy, phát hiện những cọc gỗ này không giống với bất kỳ thứ gì hắn từng thấy trước đây.

Một số cọc gỗ cao tầm một người, phần trên to dưới nhỏ, được đẽo thủ công thành hình thất giác hoặc thập nhất giác, bên trên được sơn đen bằng một loại phẩm màu nào đó và quấn dây cỏ.

Vì khí hậu nơi đây khô hạn nên những thứ này gần như được bảo tồn hoàn hảo.

Một số cọc gỗ khác thì cao lớn hơn, phổ biến đều cao trên ba mét.

Hình dáng cũng không phải trên to dưới nhỏ, phần dưới là trụ tròn bình thường, phần trên dài khoảng một mét có hình dáng gần giống con thoi.

Nhìn tổng thể, nó giống như một mái chèo thuyền.

Trên mái chèo cũng được bôi phẩm màu, nhưng là màu đỏ.

Tại nơi giao giữa mái chèo và trụ gỗ cũng buộc dây cỏ và có đủ loại vật trang trí, trông giống như da lông động vật.

Các cọc gỗ trên đảo cơ bản chỉ có hai phong cách này, không còn loại nào khác.

Tiêu Dao đứng quan sát một lúc lâu, thậm chí đưa tay sờ thử nhưng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Điều duy nhất có thể khẳng định là những cọc gỗ này rất có thể là bia mộ.

Những ghi chép của Bergman về mộ địa Tiểu Hà công chúa trước đây đều do Minh Thúc thuật lại.

Những ghi chép của Bergman sau khi lên đảo thì Minh Thúc luôn giữ như giữ bảo bối, canh chừng rất kỹ.

Minh Thúc lúc này cũng đi theo Tiêu Dao lên hòn đảo, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Chỉ có điều Minh Thúc tuổi đã cao, lăn lộn trên bãi Gobi mấy ngày trời, cộng thêm việc thích nghi với khí hậu khá vất vả, nên lúc này thể lực tiêu hao, đi chưa được bao xa đã thở không ra hơi.

Việc đào xác khô hay làm những việc khác sau đó chỉ có thể trông cậy vào Tiêu Dao, Trương Bả Đầu, A Mạn và những người khác.

Tiêu Dao cũng không khách sáo, đã định làm thì ít nhất phải hiểu rõ những gì Bergman đã trải qua trên hòn đảo này trước đây.

Tuy hắn có nắm chắc việc ứng phó với nguy hiểm nhưng chuẩn bị trước luôn không thừa.

"Minh Thúc, đến nơi rồi, cuối cùng ông cũng nên cho tôi xem phần sau của du ký Bergman chứ?" Tiêu Dao mỉm cười nói.

Nhìn biểu tình của Tiêu Dao, trong lòng Minh Thúc dâng lên một luồng khí lạnh.

Suốt dọc đường đi tuy Tiêu Dao không nhắc đến nhưng Minh Thúc luôn cảm thấy bất an.

Với bản tính của một thương nhân, trước khi vào bãi Gobi, ông ta đã không cho Tiêu Dao và Tô Doanh xem phần sau của cuốn du ký.

Nếu đổi lại là Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử hay Tuyết Lỵ Dương, Minh Thúc làm vậy sẽ không cảm thấy bất an chút nào.

Ngoại trừ Vương Bàn Tử có chút lỗ mãng, có khả năng động chân động tay ra, thì Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều là những người có nguyên tắc.

Nói trắng ra là người ta quá lương thiện.

Minh Thúc dùng chút tâm cơ, thủ đoạn nhỏ nhặt chẳng sợ chút nào.

Nhưng Tiêu Dao có nguyên tắc hay không thì Minh Thúc vẫn chưa nhìn thấu.

Từ biểu hiện cứu Sơ Nhất và A Hương ở Côn Luân Thần Cung, Tiêu Dao có vẻ có nguyên tắc.

Nhưng nhìn thái độ của hắn đối với bọn Bỉ Đắc Hoàng và những người dưới trướng Minh Thúc trước đây, Tiêu Dao dường như chẳng có chút nguyên tắc nào.

Sau khi vào bãi Gobi, tận mắt chứng kiến đủ loại nguy hiểm cũng như thủ đoạn nghịch thiên của Tiêu Dao, Minh Thúc từ tận đáy lòng đã sợ Tiêu Dao đến chết khiếp.

Hồ Bái Nhất có Tuyết Lỵ Dương giữ chân, không quản được Tiêu Dao, nhìn bộ dạng của Tô Doanh thì cô tuyệt đối ủng hộ mọi quyết định của Tiêu Dao, khuyên can hắn ư?

Không có cửa đâu.

Thực ra dù Tiêu Dao không nhắc, Minh Thúc cũng định đưa hết du ký của Bergman ra khi đến mộ địa Tiểu Hà công chúa.

Chỉ là vừa nãy thấy những cọc gỗ bia mộ trên đảo nên thất thần, quên mất chuyện đó.

Bây giờ nghe Tiêu Dao nhắc tới, Minh Thúc sợ hãi, vội vàng cười xòa gật đầu, lấy cuốn du ký của Bergman từ trong người ra.

Tiêu Dao cũng không khách sáo, đón lấy rồi trực tiếp đọc ngay tại chỗ.

Bergman là một nhà thám hiểm, đồng thời cũng là một nhà khảo cổ

học.

Giống như các nhà thám hiểm khảo cổ cùng thời, Bergman cũng được huấn luyện rất bài bản, sau khi lên đảo liền tiến hành một loạt các cuộc khai quật.

Bergman phát hiện ra rằng những cọc gỗ trên đảo quả thực tương đương với bia mộ của các ngôi mộ.

Trong đó, loại cọc gỗ trên to dưới nhỏ sơn đen là dấu hiệu của mộ phụ nữ, còn loại hình mái chèo sơn đỏ là dấu hiệu của mộ đàn ông.

Về nguyên nhân, theo dự đoán của Bergman, việc này liên quan đến sự sùng bái sinh thực khí của người Tocharian địa phương.

Cọc gỗ đen trên to dưới nhỏ dựng trước mộ phụ nữ tượng trưng cho nam giới.

Cọc gỗ đỏ hình mái chèo thực ra không phải mái chèo thật, mảnh gỗ hình thoi bên trên tượng trưng cho nữ giới.

Chương 367

Kích thước cọc gỗ dường như có liên quan nhất định đến thân phận địa vị của chủ nhân ngôi mộ.

Cọc gỗ càng cao lớn thì địa vị của chủ nhân ngôi mộ bên dưới càng cao.

Vị trí các ngôi mộ cũng được sắp xếp theo thứ tự từ thấp đến cao, từ rìa vào trong lòng đảo.

Trong du ký của Bergman có ghi lại, khi đó khi đặt chân lên đảo, họ phát hiện trên đảo có hàng ngàn hàng vạn bia mộ, số lượng quan tài nhiều không đếm xuể.

Nhóm của Bergman căn bản không có đủ nhân lực để tiến hành khai quật quy mô lớn như vậy.

Trong lúc đang tìm kiếm vài ngôi mộ trên đảo để khai quật thì tình cờ lại gặp phải chuyện bất thường.

Bão cát ập đến, cộng thêm hướng dẫn viên địa phương dường như cảm thấy có quỷ hồn ám quẻ nên cả nhóm buộc phải rút lui.

Trên đường rút lui, họ hoàn toàn bị lạc đường, sau khi mất phương hướng thì lại vô tình phát hiện ra mộ Hami Vương.

Đọc xong, Tiêu Dao không khỏi cảm thán, không nói đến chuyện khác, vận khí của Bergman này thực sự quá mạnh.

Người bình thường cả đời mà phát hiện được một di tích cổ đại như mộ địa Tiểu Hà công chúa là đã có thể khoe cả đời, trở thành nhà thám hiểm lưu danh sử sách.

Bergman thì hay rồi, trong một chuyến đi mà phát hiện được tận hai di tích tầm cỡ.

Thật đáng tiếc, dù là mộ địa Tiểu Hà công chúa hay mộ Hami Vương, Bergman đều chưa kịp thực sự khai quật.

Cũng may mà như thế, hai di tích này mới thoát được kiếp nạn.

Phải biết rằng vào những năm đó ở vùng tây bắc, không biết bao nhiêu lăng mộ và văn vật trân quý đã bị những kẻ mang danh nhà thám hiểm phương Tây cướp bóc mang đi.

Chỉ riêng tổn thất ở Đôn Hoàng thôi cũng đủ khiến người ta đau lòng tiếc nuối.

Tiêu Dao đứng tại chỗ đọc gần nửa tiếng đồng hồ, xem qua một lượt cuốn du ký của Bergman.

Tiêu Dao khẽ cử động, nhưng những người khác thì không.

A Mạn và Trương Bả Đầu tuy có sức lực, nhưng trong lòng lại mang theo nỗi ám ảnh về chuyện đào phần mộ, lại không có kỹ xảo nên tự nhiên không dám động đậy.

Minh Thúc thì hoàn toàn kiệt sức.

Tiêu Dao giao cuốn nhật ký hành trình của Bergman cho Tô Doanh, bảo cô cũng nên xem kỹ lại.

Đồng thời, tôi dẫn theo A Mạn và Trương Bả Đầu đi sâu vào hòn đảo nhỏ.

Vì trên đảo có mộ táng, nên càng đi sâu thì cấp bậc mộ càng cao, tôi tự nhiên phải tới trung tâm đảo xem thử.

Đi được vài phút, tôi đã tới gần chính giữa hòn đảo.

Tại đây có một khối đá lớn vuông vức khoảng một trượng.

Giữa đá được đục một lỗ tròn, bên trên dựng một cây cọc gỗ khổng lồ cao chừng năm sáu mét.

Trên đỉnh cọc còn sót lại một ít thanh gỗ ngang.

Có thể tưởng tượng năm đó trên đỉnh cọc gỗ rất có khả năng tồn tại một kiến trúc hoặc một cái mái che.

Trên mặt đá dùng phẩm màu đỏ và đen vẽ những bức bích họa.

Những nét vẽ thô sơ, đường nét đơn giản, rõ ràng là tác phẩm của con người từ rất lâu về trước.

Xung quanh khối đá là một vòng cọc gỗ, mỗi cọc đều cao ngang ngửa những cây cọc gỗ cao nhất trên đảo.

Trong đó có năm cọc hình mái chèo, hai cọc có đầu trên to đầu dưới nhỏ.

Bảy ngôi mộ này chắc chắn thuộc về những người có địa vị cao nhất trên đảo.

Tôi đứng lại, hít một hơi thật sâu, đưa tay bốc một nắm cát, đưa lên mũi ngửi.

Cát ở đây hoàn toàn khác với vùng muối mặn ở Nhĩ Đóa Hồ xung quanh, có thể đoán chừng, cực kỳ có khả năng năm đó người Thổ Hỏa La đã dùng thuyền vận chuyển từng chút đất từ nơi xa tới đây.

Trong cát không có chút hơi muối hay hơi nước nào, chứng tỏ những ngôi mộ này được bảo tồn rất tốt.

Lúc này, Minh Thúc cũng đã lại gần. "Ái chà, nếu ở đây có thể tìm thấy một xác khô nhỏ từ năm đó thì tôi phát tài rồi, xem xem cái nào đây?" Trong nhật ký của Bergman có ghi chép lại rằng ông ta đã chọn một ngôi mộ phụ nữ trên đảo để khai quật.

Sau đó đã đào được một xác ướp nữ giới được bảo tồn cực kỳ hoàn hảo.

Người phụ nữ đó trông chừng chưa tới hai mươi tuổi, ngoại trừ

việc mất nước thì y phục, lông tóc, da dẻ đều được bảo quản tốt, thậm chí cả lông mi cũng nhìn thấy rõ ràng.

Theo ghi chép của Bergman, xác nữ đó là một thiếu nữ có dung mạo cực kỳ thanh tú, dù đã qua ngàn năm vẫn giữ được vẻ đẹp kinh ngạc.

Đồng thời, đồ tùy táng bên cạnh cũng nhiều đến mức khó tin.

Đáng tiếc là Bergman mới khai quật được một nửa thì gặp bão cát, trong bão cát đã xảy ra những chuyện kỳ quái khiến ông ta chỉ đành lấp mộ lại.

Khi đó ông ta định đợi qua cơn nguy hiểm sẽ khai quật lần nữa, nhưng trời không chiều lòng người, sau chuyến đi đó Bergman không bao giờ trở lại Tây Bắc nữa.

Tôi nhìn hai ngôi mộ có cọc gỗ đầu to đuôi nhỏ, nhanh chóng chọn một cái nhỏ hơn.

Minh Thúc có chút thắc mắc: "Không phải cọc gỗ càng cao lớn thì địa vị chủ nhân càng cao sao?" Tôi lắc đầu: "Đó cũng chỉ là phán đoán của Bergman thôi.

Tôi có cách nghĩ khác, rất có khả năng vị trí mộ táng mới thực sự thể hiện địa vị.

Khối đá khổng lồ và cọc gỗ cao ở trung tâm đảo rất có thể là tế đàn của người Thổ Hỏa La dùng để tế trời và tổ tiên.

Khoảng cách tới tế đàn càng gần thì địa vị càng cao.

Những cọc gỗ trước mộ có khả năng đại diện cho số lượng con cái lúc sinh thời.

Đương nhiên, người có địa vị càng cao thì xác suất sinh con càng nhiều, nên cọc gỗ cao lớn cũng có lý.

Nhưng theo Bergman ghi lại, công chúa Tiểu Hà là một phụ nữ trẻ, không thể sinh quá nhiều con, nên cọc gỗ trước mộ không thể quá cao lớn được.

Trong bảy ngôi mộ trước tế đàn, có một cái cọc gỗ thấp bé hơn hẳn, thậm chí thấp hơn cả cọc ở rìa đảo, vậy chỉ có một khả năng, đó là mộ của công chúa Tiểu Hà." Nghe tôi giải thích xong, Minh Thúc bừng tỉnh đại ngộ: "Đúng thế, đúng thế, nhìn kỹ những cọc gỗ này thì thấy không ít cọc ở rìa lại cao lớn hơn ở giữa.

Đạo lý này thông rồi!" Tôi gật đầu: "Mộ của công chúa Tiểu Hà từng bị Bergman khai quật, không biết đồ vật bên trong có bị phá hoại không, giờ tôi sẽ đào ra xem có vật gì còn giữ được không." Minh Thúc sợ nhất là tôi không cho phép đào mộ công chúa Tiểu Hà, giờ đã đứng trước mộ rồi, nếu không đào ra xem thì lão chịu không nổi.

Mộ táng trên đảo này không giống trong nội địa, thường sâu tới mấy chục mét hoặc nằm trong núi sâu, độ khó khai quật cực cao lại lắm cơ quan, sơ sẩy là mất mạng.

Ở đây thì khác, toàn là cát vàng, khai quật không hề khó khăn.

Chương 368

Nhìn vẻ ngoài cũng không giống chôn sâu, vì năm đó đội thám hiểm của Bergman cũng chẳng có bao nhiêu người mà vẫn khai quật được.

Tôi vốn không hứng thú với mộ địa Tiểu Hà, nhưng vì nó từng bị Bergman khai quật, nếu không bảo quản tốt thì môi trường nguyên thủy bị phá vỡ, đồ vật bên trong cực dễ biến mất trong thời gian ngắn.

Sau khi quyết định, tôi nhanh chóng sắp xếp A Mạn và Trương Bả Đầu bắt đầu đào cát.

Tôi thì chỉ huy cơ quan nhện kéo cát đã đào đi.

Có cơ quan nhện giúp sức, việc đào cát không tốn mấy công sức, chỉ sau khoảng một giờ, khi đào sâu xuống hai mét, tôi cảm thấy đã gần tới nơi.

Quả nhiên, A Mạn hét lên một tiếng khi vung xẻng: "Anh Diêu, đào trúng đồ rồi!" Tôi vẫy tay, A Mạn và Trương Bả Đầu lập tức nhảy khỏi hố cát.

Hai gã đều là dân nhặt ngọc, làm mấy chuyện này đều sợ tới mức bủn rủn chân tay.

May mà bây giờ là ban ngày, nếu là ban đêm chắc chắn hai gã không dám đào.

Tôi bảo hai người lên trên, rồi cầm xẻng trực tiếp nhảy xuống hố.

Trong hố cát lộ ra một tấm gỗ khá lớn.

Tôi dùng xẻng cẩn thận dọn sạch cát xung quanh, chẳng mấy chốc một vật giống như quan tài đã lộ ra.

Hình dạng tấm gỗ này rất đặc biệt.

Tôi cũng là người có kinh nghiệm phong phú, từng thấy không ít mộ táng và quan quách nhưng hình dạng quan tài này là lần đầu thấy.

Toàn bộ quan tài trông như một chiếc thuyền nhỏ úp ngược. "Thuyền quan?" tôi lẩm bẩm một câu.

Sau đó tôi cẩn thận lật chiếc thuyền quan lên.

Nhưng điều khiến tôi kỳ lạ là ở góc thuyền quan lại lộ ra một góc vải.

Nhìn chất liệu mảnh vải đó, tuyệt đối không giống thứ con người ngàn năm trước có thể làm ra, ngược lại hơi giống vải nỉ.

Tôi thầm ngạc nhiên.

Người Thổ Hỏa La có tiếp xúc với dân du mục nên có thể dệt lông dê, nhưng ngàn năm trước vải nỉ chưa xuất hiện, kiểu gì cũng không khớp.

Tôi giữ một tâm mắt.

Dù cho hiện tại chưa cảm nhận được khí tức gì, nhưng đã ở trong mộ, lại là nơi đầy rẫy mộ huyệt thế này, cẩn thận vẫn hơn.

Tôi một tay mở Thiết Lân Thuẫn, tay kia móc vào đáy thuyền quan, lật ngược toàn bộ lên.

Bình thường thuyền quan đều có đáy, lật ngược trực tiếp sẽ không mở được mà còn làm thi thể và đồ bồi táng bên trong xáo trộn.

Chỉ là chiếc thuyền quan của công chúa Tiểu Hà này từng bị đội thám hiểm Bergman khai quật nên phần đáy đã bị mở ra.

Sau khi lật ngược thuyền quan, đồ vật bên trong lập tức lộ ra.

Ở vị trí trên đầu quan tài có một chiếc lồng đan bằng cành liễu đỏ,

bên trong chứa đủ loại đá quý và trang sức phụ nữ.

Phía dưới là một xác chết.

Xác chết mặc quần áo lông thú, trên đầu đội mũ dạ.

Quần áo và trang sức rất tinh mỹ, có thể thấy rõ các hoa văn bên trên.

Thi thể đã hóa thành xác khô, sắc da có màu trắng bệch không tự nhiên.

Tuy nhiên vẫn có thể nhận ra đó là một cô gái da trắng, mũi cao mắt sâu, tuổi chừng không quá hai mươi.

Điều làm tôi bất ngờ là trong nhật ký Bergman mô tả xác khô công chúa Tiểu Hà dù còn thấy bóng dáng xinh đẹp nhưng vì để trong sa mạc cả ngàn năm nên đã khô kiệt hoàn toàn.

Nhưng hiện tại nhìn lại, phần cơ thịt lộ ra trên mặt và thân thể nữ thi này dường như vẫn chưa khô hẳn.

Thậm chí có vài chỗ da thịt còn có dấu hiệu của "thấp thi" (xác ướp ẩm).

Xác khô và xác ẩm là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Về phương diện này Minh Thúc được coi là chuyên gia.

Xác ẩm thường xuất hiện ở vùng phía nam Trường Giang nơi có độ ẩm cao.

Do cơ duyên xảo hợp, sau khi hạ táng không lâu thì mộ huyệt bị nước ngập hoàn toàn, tạo ra không gian kín cách tuyệt không khí.

Trong điều kiện đó dễ tạo ra xác ẩm, và cũng dễ sinh ra Lục Cương.

Ở vùng Tây Bắc cực kỳ thiếu mưa, nên thi thể thường thoát nước

khô đi, tạo thành xác khô.

Đúng là "khô ngàn năm, ẩm vạn năm, không khô không ẩm chỉ nửa năm".

Ở những nơi địa khí hậu nặng nề của Tây Bắc còn dễ sinh ra Bạch Cương và Bất Hóa Cốt.

Hiện giờ thi thể công chúa Tiểu Hà này rất kỳ lạ.

Tôi thậm chí cảm nhận được một luồng khí tức kỳ quái, không phải tà khí mà hơi giống huyết tinh khí.

Minh Thúc lúc này cũng tiến lại gần, vừa nhìn thấy thi thể công chúa Tiểu Hà, lão không hề hưng phấn mà lại sợ hãi lùi liên tục. "Mau, mau, Diêu Tử mau ra đi!" Minh Thúc không cẩn thận ngã nhào, không kịp bò dậy mà cứ thế lăn lộn lùi ra sau.

Tôi chau mày: "Cái gì thế?" Lúc này tôi mới nhìn thấy điểm bất thường trên thi thể.

Khóe miệng thi thể hơi nhếch lên, dường như mang theo một nụ cười.

Môi của nữ thi thực sự quá tự nhiên, rất gần với người bình thường, tuy không có huyết sắc nhưng vẫn đầy đặn.

Hoàn toàn không giống trạng thái của một xác khô ngàn năm. "Hấp Huyết Lão!

Thứ này là Hấp Huyết Lão!

Loại đáng sợ nhất trong tất cả các loại thi thể!" Minh Thúc mặt trắng bệch, rõ ràng là cực kỳ sợ hãi.

Tôi khẽ lắc đầu.

Chương 369

Loại đáng sợ nhất?

Minh Thúc tuy làm việc với xác chết lâu năm nhưng có lẽ không có nhận thức đúng về cương thi tống tử.

Thi thể lợi hại nhất tuyệt không tới lượt Hấp Huyết Lão.

Trên có Hạn Bạt, giữa có Bất Hóa Cốt và Tương Tây Thi Vương, dưới có Phi Cương, Bạch Cương, Lục Cương, Tử Cương, cái nào cũng là thứ cực mạnh.

Nhưng thi thể lợi hại đến mấy thì trước mặt tôi cũng chẳng thể vùng vẫy được.

Nghe thấy ba chữ Hấp Huyết Lão, tôi lập tức rút Pháp Gia Trấn Thi Đồng Kính từ không gian hệ thống ra, một chưởng dán thẳng lên trán nữ thi.

Sau đó tôi lại rút ra hai tấm bùa đỏ in chữ "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", dán lên đỉnh đầu và dưới chân nữ thi.

Làm xong mọi việc, tôi mới thong thả lục tìm dưới đáy thuyền quan.

Vừa rồi trước khi lật thuyền quan, tôi thấy mảnh vải nỉ đó hóa ra là một góc của chiếc áo đại y.

Tôi dùng lực kéo mạnh chiếc áo ra, kết quả là bên dưới nữ thi lại lôi ra được một xác nam giới.

Đó rõ ràng là xác của một người đàn ông da trắng, trông khoảng ba bốn mươi tuổi.

Không cần nói cũng biết, vị này chắc chắn là thành viên đội thám

hiểm được ghi trong nhật ký của Bergman.

Năm đó ngoài Bergman còn có mấy người phương Tây nữa, nhưng cuối cùng chỉ có một mình Bergman sống sót ra khỏi bãi Gobi.

Người này hẳn là một trong những kẻ đã chết năm đó.

Tôi hít một hơi khí lạnh, phát hiện vị đại ca này chết có chút bất thường.

Một tay gã cầm món đồ bồi táng trong thuyền quan, hình như là một sợi dây chuyền phụ nữ làm từ hồng ngọc và lam ngọc của bãi Gobi, khảm răng thú và vàng, trông khá giá trị.

Đồng thời tay kia của gã lại kéo áo của nữ thi.

Rõ ràng năm đó gã này đã nhân lúc đồng đội không chú ý mà lẻn tới bên thuyền quan để kiếm chác.

Loại người này chính là hình ảnh chân thực của tuyệt đại bộ phận các nhà thám hiểm phương Tây năm đó, Bergman mới là kẻ khác loài.

Chỉ có điều vị này hơi thê thảm, khi lấy đồ tùy táng chắc đã chạm vào nữ thi.

Nữ thi nhiễm phải hơi người trực tiếp biến đổi thành cương thi.

Không biết có phải do đồ tùy táng hay vì cơ duyên nào đó mà sau khi biến đổi, nữ thi đã trở thành Hấp Huyết Lão.

Hấp Huyết Lão thực sự là loại khó nhằn nhất trong các loại tống tử cổ mộ.

Truyện kể rằng Mạc Kim giáo úy hay Phát Khâu thiên quan gặp phải Hấp Huyết Lão đều lành ít dữ nhiều.

Các loại tống tử khác có thể dùng móng ngựa đen, dây mực, gạo nếp để khắc chế, nhưng những thứ đó vô hiệu với Hấp Huyết Lão hay Bất Hóa Cốt.

May mà Phát Khâu thiên quan có đồng ấn "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", có thể khắc chế Hấp Huyết Lão trong quá trình biến đổi.

Chứ đợi nó biến đổi hoàn thành thì chỉ có nước chạy trối chết.

Mạc Kim giáo úy mà gặp Hấp Huyết Lão biến đổi, nến góc đông nam không tắt thì cũng đứt tim.

Thường thì Mạc Kim giáo úy nhìn tình huống này là biết đụng phải thứ không nên đụng, có thể chạy sớm giữ mạng.

Vị thám hiểm gia này chết rất thảm, trên cổ có hai cái lỗ to như chiếc đũa, rõ ràng bị Hấp Huyết Lão hút cạn máu toàn thân.

Biểu cảm trên mặt vặn vẹo sợ hãi, dù đã mấy chục năm trôi qua vẫn có thể cảm nhận được nỗi kinh hoàng khi bị Hấp Huyết Lão đè dưới thân hút máu.

Tôi nhanh chóng lục soát trên người vị thám hiểm chết thảm này, ngoài mấy món đồ chơi nhỏ như kính lúp, tẩu thuốc thì phát hiện một khẩu súng lục Browning đã hỏng và một chiếc đồng hồ bỏ túi.

Thứ làm tôi hứng thú là chiếc đồng hồ bỏ túi đó.

Vì nó nằm trong túi áo người chết, lại được lớp áo nỉ che chắn nên không bị mục nát.

Bộ máy bên trong đã hỏng từ lâu.

Nhưng cái tôi quan tâm không phải bộ máy mà là vỏ đồng hồ.

Vỏ này rõ ràng bằng bạc, có sợi dây xích dài.

Bình thường đồng hồ bỏ túi cũ thường làm bằng đồng vì không dễ gỉ sét.

Đồ bạc tuy đẹp lúc mới nhưng lâu ngày sẽ bị xỉn màu, khó bảo dưỡng.

Vỏ đồng hồ và bộ máy này rõ ràng không đi cùng bộ.

Đẳng cấp của vỏ cao hơn máy rất nhiều.

Bên ngoài có lớp hoa văn phù điêu phức tạp, dường như là một điển tích tôn giáo phương Tây, miêu tả một phép màu nào đó với hình ảnh thiên sứ, ác ma và thánh đồ.

Bên trong vỏ có một phù điêu nhỏ hình thánh giá hướng về ngọn lửa.

Tôi tiện tay đưa bộ máy bên trong cho Minh Thúc vừa mới đứng dậy, còn vỏ đồng hồ thì thu vào không gian hệ thống.

Ngay khi vỏ đồng hồ vào không gian, tiếng thông báo của hệ thống vang lên. "Chúc mừng ký chủ nhận được thánh vật một sao, Vỏ Đồng Hồ Phong Ma." Cái gì?

Thánh vật một sao?

Vỏ Đồng Hồ Phong Ma?

Tôi lập tức xem kỹ mô tả của nó.

Xem xong mới thấy món này thực sự có chút công dụng.

Vỏ Đồng Hồ Phong Ma có thể phong ấn u linh (oán hồn) xung quanh.

Nếu sức mạnh u linh thấp hơn thiên sứ Metatron khắc trên vỏ đồng hồ, nó sẽ bị luyện hóa (tịnh hóa) hoàn toàn trong vòng ba ngày, trở thành một khối năng lượng tinh khiết.

Nếu sức mạnh u linh cường đại hơn, nó sẽ bị phong ấn đơn thuần trong ba ngày, sau đó vỏ đồng hồ tự mở ra giải phóng kẻ bị phong ấn.

Tôi thấy thú vị không phải ở khả năng tịnh hóa, vì việc đó tôi có vô số thủ đoạn.

Tình huống thứ hai mới hay.

Chương 370

Cái đồ nhỏ này có thể phong ấn cả những u linh mạnh hơn nó tới tận ba ngày.

Hơi bị khoa trương đấy, nói cách khác là mọi oán hồn hay u linh trên đời này đều có thể bị phong ấn ba ngày.

Gặp mặt là phong ấn ba ngày?

Thú vị thật.

Tôi cẩn thận cất vỏ đồng hồ đi.

Bên cạnh, Minh Thúc mặt hớn hở, có vẻ hài lòng khi nhận được bộ máy đồng hồ. "Đồ tốt đấy, hàng Thụy Sĩ sản xuất thế kỷ trước, tra tí dầu vào sửa lại ít nhất cũng được mấy vạn tệ." "Tặng ông đấy." Tôi lạnh lùng nói.

Sau khi tiếp tục tìm kiếm một hồi, tôi phát hiện dưới đáy thuyền quan, trong cát có vài viên đá kỳ lạ.

Những viên đá này không phải bảo thạch mà là một loại kết tinh khoáng vật đặc biệt, được mài giũa cẩn thận thành hình tròn.

Tôi cầm đá lên, lập tức cảm nhận được năng lượng bên trên.

Thứ này dùng làm trang sức thì không hợp, nhưng nếu dùng để bố trận thì lại là lựa chọn cực tốt.

Tôi thu chúng vào không gian hệ thống.

Ngay khi thu hết những viên đá màu tím đó, tấm đồng kính và bùa chú đang trấn giữ Hấp Huyết Lão bỗng rung động nhẹ.

Thi thể không ngừng run rẩy, dường như đang cố vùng vẫy.

Khóe môi nữ thi càng cong lên dữ tợn hơn, từ từ lộ ra hai chiếc

răng nanh trắng dài.

Răng nanh dài hơn một thốn, giữa có một lỗ nhỏ, rõ ràng là dùng để hút máu.

Minh Thúc vốn đang bớt sợ, thấy vậy lại hãi hùng lùi ra sau.

A Mạn và Trương Bả Đầu cũng sớm bị cảnh tượng trong thuyền quan dọa cho mặt cắt không còn giọt máu, hận không thể đứng cách xa mấy chục mét.

Tôi nhìn những viên đá, chẳng lẽ Hấp Huyết Lão hình thành là do chúng?

Nhưng tôi không có cảm giác thương hoa tiếc ngọc, sau khi cất đá xong liền rút Toái Tinh Tịch Tà Đao, đâm một nhát vào ngực nữ thi.

Thanh đao mang theo sát khí lăng lệ xuyên thấu cơ thể.

Xác nữ đang run rẩy bỗng hít mạnh một hơi, luồng khí xuyên qua cổ họng phát ra âm thanh khàn đặc.

Cả thân thể cong lên, không ngừng lắc động.

Tôi từ từ rút đao ra.

Chỉ một lát sau, nữ thi như quả bóng xì hơi, vẻ nhuận trạch trên người nhanh chóng biến mất.

Nữ thi lại trở về dáng vẻ xác khô vốn có ở bãi Gobi, thậm chí còn đáng sợ hơn, lớp da như miếng da cũ nát, không ngừng khô cứng lại.

Cuối cùng bị gió mang theo vị muối thổi qua liền nứt toác, hóa thành vô số mảnh vụn rồi thành tro bụi.

Xương cốt và phần cơ khô vẫn còn đó, nhưng sau khi lớp da hóa tro, chỉ còn lại một bộ xương quái vật đáng sợ.

Từ miệng quái vật dẫn tới tim có một đường chỉ đỏ mảnh, rõ ràng

là dấu vết máu tươi mà Hấp Huyết Lão đã hút trước đó, hoàn toàn khác với màu vàng khô héo xung quanh.

Tôi nhanh chóng dọn dẹp đồ tùy táng trong thuyền quan.

Xác nữ này dù có phải công chúa của cổ quốc hay không thì cũng là người có địa vị cao, đồ tùy táng phong phú đối lập hẳn với chiếc thuyền quan giản lậu.

Ngoài các loại trang sức vàng bạc đá quý còn có vài thứ đặc thù.

Một cây cung ngắn làm bằng sừng động vật, chỉ dài hơn một xích, không giống vũ khí thực chiến, tôi nghi cái này đến con chuột cũng bắn không chết.

Thứ này chỉ có khả năng dùng để thi triển vu thuật.

Tục lệ dùng cung tên làm vu thuật thời cổ đại không hiếm, không chỉ người Hán mà dân du mục hay các bộ lạc tộc người khác cũng có.

Hình dáng cung ngắn này giống loại cung Scythian đặc trưng của người Thổ Hỏa La.

Loại cung sừng này tuy kích thước ngắn nhỏ nhưng lực đàn hồi kinh người, linh hoạt và tốc độ bắn nhanh, khác hẳn với loại trường cung cao bằng người ở phương Tây.

Tất nhiên loại cung sừng này thích hợp cho kỵ binh bắn trên ngựa, và ứng dụng trong vu thuật cũng rất nhiều.

Điểm đặc thù nhất là mảnh sừng ở giữa cung gần như trắng tinh khôi, được làm từ một chiếc sừng nguyên vẹn dài một xích.

Khi tôi cầm lấy cây cung, tiếng hệ thống vang lên. "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Cung Sừng Bạch Lộc của Hồn Tà Vương, hấp thu 1000 điểm khí vận." Tôi khẽ gật đầu, hèn gì.

Cây cung này quả là một bảo vật hiếm có.

Xét từ thuộc tính, đây là một cây Vu cung tiêu chuẩn, không có kỹ năng thực chiến mà dùng để tế tự và khu tà trấn hung.

Tốc độ bắn cực nhanh, có thể tự động tìm kiếm âm tà, chỉ cần bắn tên ra là bách phát bách trúng đối với các thực thể âm tà.

Nếu là loại âm tà ẩn nấp, thậm chí có thể dùng nó để tìm vị trí.

Nhưng... cây cung này đối với tôi hơi vô dụng.

Tìm vị trí âm tà thì tôi có Thiên Nhãn Thông rồi, cần gì nó?

Khu tà trấn hung thì cả người tôi đã là thiên địch của âm tà, mấy thủ đoạn nó cung cấp chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi.

Tôi cất cây cung vào không gian hệ thống để tính sau.

Lúc này sắc mặt Minh Thúc rất khó coi.

Lúc đầu thấy xác khô công chúa Tiểu Hà bảo quản tốt vượt mong đợi thì lão mừng rỡ khôn xiết, ai ngờ mới vui được hai phút thì xác biến đổi.

May mà tôi dùng đồng kính trấn áp rồi một đao kết liễu, mối đe dọa biến mất nhưng xác công chúa cũng thành xương khô.

Minh Thúc ngồi bệt xuống đất, dù trải qua nửa đời sóng gió vẫn không khỏi cảm thán đời người lên xuống quá kích thích.

Nhưng lão có khả năng điều chỉnh tâm trạng cực tốt, nhanh chóng nhìn sang các ngôi mộ khác.

Chương 371

"Tôi nói này Diêu Tử, đừng bỏ qua mộ nào cả, đã tới đây rồi lại chẳng tốn sức, chúng ta đào hết lên xem đi." Minh Thúc tham lam nói.

Tôi lắc đầu.

Giá trị của mộ Tiểu Hà đối với tôi không cao.

Vừa rồi đã khai quật ngôi mộ cao cấp nhất đảo rồi mà đồ bồi táng cũng chẳng đặc biệt nhiều.

Phải nói là so với cổ quốc hay bộ lạc ở vùng đất người Hán thì bộ lạc Thổ Hỏa La này hơi nghèo.

Đồ tùy táng đa phần là đá ở bãi Gobi, vàng cũng không nhiều.

Nếu không phải bản thân công chúa Tiểu Hà có khả năng là vu nữ nên mới có cây Cung Sừng Bạch Lộc thì chuyến này coi như lỗ.

Những ngôi mộ khác khó mà tìm được món đồ nào sánh ngang cây cung đó, cùng lắm chỉ là ít trang sức vàng bạc đá quý, số lượng cũng chẳng bao nhiêu.

Đây cũng là lý do các đời Mạc Kim giáo úy và Phát Khâu thiên quan đều thích mộ Hán, mộ Đường chứ không chuộng mộ Ngụy Tấn thời Tam Quốc.

Mộ Hán đục núi làm lăng, phong khí hậu táng thịnh hành nên toàn đồ tốt.

Mộ Tam Quốc phổ biến bạc táng (chôn cất sơ sài), đặc biệt là Tào Tháo - người phát minh ra chức quan Phát Khâu trung lang tướng và Mạc Kim giáo úy, chắc cả đời đào mộ quá nhiều nên sợ sau khi chết bị người khác đào lại, nên đã lập nhiều mộ giả và tuyên truyền bạc táng.

Mộ ở Tiểu Hà phổ biến ít đồ tùy táng, đa số là đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, giá trị khảo cổ lớn nhưng giá trị tiền bạc thấp.

Những ngôi mộ ở đây cứ để lại cho các nhà khảo cổ đời sau khai quật thì hơn. "Không được, đào hết ra cũng chẳng có bao nhiêu đồ giá trị, chúng ta tiếp tục lên đường tìm mộ Cáp Mật Vương mới là chính sự." Minh Thúc tuy không cam lòng nhưng cũng biết nếu chỉ dựa vào lão thì không thể đào hết cả hòn đảo này, thậm chí còn chẳng ra khỏi bãi Gobi được.

Trong đội này ai cũng nghe lệnh tôi.

Lão không còn cách nào khác chỉ đành thở dài đồng ý.

Tôi nhìn trời, đã hơn ba giờ chiều, cách lúc mặt trời lặn chỉ còn hai ba tiếng, liền sắp xếp tìm kiếm con sông không tên trong nhật ký Bergman.

Mấy người vừa từ trên đảo xuống, tôi đã nhăn mũi lại. "Không ổn, bão cát sắp tới rồi." Tôi đã quen với mùi vị trên bãi Gobi này.

Bão cát ở đây mang theo vị muối mặn, màu sắc không chỉ là vàng sẫm mà còn đậm hơn, gần như đen.

Loại hắc sa bạo này nguy hiểm hơn nhiều, việc mất phương hướng trong đó là chuyện thường tình.

Chỉ là cơn bão cát này đến hơi quái dị.

Ngay sau khi chúng tôi đào mộ công chúa Tiểu Hà và phá hủy xác biến đổi?

Cảm giác này giống hệt tình cảnh đội thám hiểm Bergman gặp phải mấy chục năm trước vậy.

Năm đó sau khi khai quật mộ công chúa, họ lập tức gặp bão cát, phải vội vã lấp mộ rồi bị gió thổi lạc nhau, tổn thất không ít nhân thủ,

cuối cùng đành quay về và tình cờ phát hiện ra mộ Cáp Mật Vương.

Tôi biết ưu thế hiện tại là biết trước bão cát sắp tới. "Mau tìm chỗ ẩn nấp!" Xung quanh toàn là di chỉ Nhĩ Đóa Hồ, trong phạm vi mấy cây số ngoài hòn đảo này ra thì không còn chỗ nào che chắn.

Nếu trốn ở đáy hồ thì chỉ là bình địa không che chắn, toàn là cát, cực kỳ nguy hiểm.

Chỗ duy nhất có thể trốn là rìa hòn đảo.

Tôi xác định hướng gió rồi bảo A Mạn nổ máy xe kéo, chạy vòng sang phía khuất gió.

Mọi người nhanh chóng dùng vải bạt phủ kín xe kéo, bốn góc đóng đinh sắt sâu xuống đất theo lời tôi dặn.

Tôi không yên tâm còn nhặt hai khối đá to bằng cái chậu đè lên vải bạt.

A Mạn và Minh Thúc tuy giúp việc nhưng không hiểu sao phải làm vậy.

Trời vẫn quang đãng, đã gần hoàng hôn và không phải lúc bão cát hay xuất hiện.

Không khí lặng thắt không một chút gió. "Anh Diêu, chúng ta cắm trại ở đây à?

Nhìn thế này bão cát không tới đâu." A Mạn hỏi.

Minh Thúc thì hưng phấn: "Cắm trại ở đây tốt, có cơ hội tôi lại xem mấy ngôi mộ khác xem sao." Tôi không nói gì, chỉ giơ một tay lên.

Mặt trời lặn nơi chân trời cuối cùng bị một luồng mây xám vàng che khuất, bãi Gobi chìm vào u ám, những nơi xa không bị che khuất thì vẫn sáng rực.

Cuối cùng gió cũng tới.

Gần như trong nháy mắt, bãi Gobi vốn tĩnh lặng bỗng nổi lên một trận cuồng phong đột ngột, thổi tung bụi mù cát vàng.

Mọi người vội vã chui xuống dưới vải bạt.

A Mạn còn thấy lạ: "Gió cát trên Gobi là thường xuyên mà, không cần sợ thế..." Gã vừa dứt lời thì nghe bên ngoài có tiếng hú trầm đục.

Đó không phải tiếng gió xoáy thông thường.

A Mạn thò đầu ra ngoài nhìn trời phương tây bắc, mặt cắt không còn giọt máu.

Bầu trời phương tây bắc như đột nhiên đổ một hũ mực lớn, từng chút từng chút nhuộm đen cả bầu trời.

Tiếng gió hú trở nên âm lãnh bạo liệt, vô số hạt cát lớn từ trên trời rơi xuống rào rào.

A Mạn biết đây là điềm báo của một trận hắc sa bạo khổng lồ.

Những hạt cát đá bị gió lớn cuốn đi trước cơn bão mấy cây số, giờ rơi xuống trước.

Phía sau là cát vàng vô tận che trời lấp đất.

A Mạn vội chui vào lại, không dám hỏi thêm, chỉ nhỏ giọng: "Anh Diêu, anh thực sự quá giỏi, còn giỏi hơn cả mấy lão lạc đà trên Gobi nữa.

Vải bạt của chúng ta chịu nổi không?" Tôi lắc đầu: "Chỉ vải bạt thì chắc chắn không chịu nổi, sẽ bị thổi bay mất.

Nhưng chúng ta có xe kéo, hòn đảo cộng với xe kéo sẽ chắn được phần lớn gió." A Mạn nghe xong liền yên tâm.

Chỉ cần tôi nói không vấn đề là chắc chắn không sao, dù tôi chỉ là

người ngoài mới tới bãi Gobi này.

Gió càng lúc càng lớn, những cọc gỗ trước mộ trên đảo bị gió thổi phát ra tiếng hú ù ù.

Chương 372

Toàn bộ cát trên đảo đều là được vận chuyển từ xa tới.

Năm đó để phủ một lớp cát dày như vậy chôn cất người chắc chắn là một công trình khổng lồ.

Tôi ước tính lớp cát dày ít nhất một hai mét.

Chỉ là trận bão này thực sự quá quái dị và mãnh liệt.

Chúng tôi trốn ở khe hở giữa bờ đảo và xe kéo, lực gió nhỏ hơn bên ngoài nhưng vẫn cảm nhận được sức mạnh bạo ngược của cuồng phong.

Cả trời đất như muốn bị lật tung, thùng xe kéo phát ra tiếng kẽo kẹt, những tấm gỗ hai bên thành xe rung bần bật.

Vô số cát vàng bay qua đầu.

Chẳng mấy chốc bên trong vải bạt cũng đầy bụi cát nhỏ, trên đỉnh thì bị một lớp cát dày đè nặng.

Gió không có ý định dừng lại, Minh Thúc đột nhiên kinh hãi nói: "Diêu Tử ơi, nếu cứ thổi thế này thì cát sẽ chôn sống chúng ta mất!" Trương Bả Đầu cũng lo lắng: "Phải đấy, gió này chưa dừng ngay đâu, trên đầu chắc dày cả xích rồi, cứ thế này là chúng ta không chống nổi." Tôi lên tiếng: "Yên tâm, tôi ra ngoài dọn cát trên vải bạt là được." Mấy người gắng sức chống vải bạt thành hình chóp để cát không đọng lại được, nhưng cát quá nhiều, xung quanh bị đè khiến không gian bên dưới ngày càng hẹp.

Tôi nhìn một lượt, xé một dải vải bạt bịt mũi miệng rồi lao ra ngoài.

Ra tới bên ngoài, tôi thấy giữa trời đất gần như không có ánh sáng,

chỉ cảm nhận được tiếng gió rít gào và cát đá đập vào người đau như dao cắt.

Tôi dùng Thiên Nhãn Thông nhìn quanh, thấy cát trên vải bạt đã dày gần hai xích.

Tôi vội lấy xẻng sắt nhanh chóng hất cát đi.

Sau khi dọn dẹp một hồi, tôi nhìn lên đảo, thấy lớp cát vàng trên đó đã bị gió thổi bay mất hơn một mét.

Hậu quả rõ ràng nhất là các cọc gỗ mộ táng đều bị thổi đổ.

Đặc biệt là những ngôi mộ ở rìa đảo vốn ít cát, nay bị gió thổi trơ cả thuyền quan ra ngoài.

Cọc gỗ trước mộ cũng đổ nghiêng ngả.

Những ngôi mộ ở trung tâm đảo có địa vị cao cũng chẳng khá hơn, dù cọc gỗ phần lớn vẫn trụ vững nhưng lớp cát bao phủ bị thổi đi để lộ ra những nắp thuyền quan màu xám trắng.

Cây cọc gỗ khổng lồ chính giữa đảo tuy không đổ nhưng lớp cát quanh khối đá dưới chân đã bị thổi sạch sành sanh.

Mặt đất lộ ra một lớp phiến đá do người xưa lát, rõ ràng là một công trình nhân tạo nằm dưới lớp cát vàng bấy lâu nay.

Tôi biết lớp cát này chẳng trụ được lâu, nếu bão tiếp tục thì mọi thứ nhân tạo bị vùi lấp chắc chắn sẽ lộ ra hết.

Ách, tôi nhất thời không biết đây là chuyện tốt hay xấu.

Cát bị thổi đi khiến thuyền quan mất đi lớp bảo vệ, một số thậm chí có thể bị gió lật tung, khiến vật phẩm và thi hài bên trong bị tổn hại triệt để.

Tất nhiên cũng có khả năng một thời gian sau sẽ có lớp cát khác phủ lên, nhưng tổn thất chắc chắn là rất lớn.

Bão cát vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, thậm chí càng lúc càng mạnh.

Lúc này đã hơn bảy giờ tối.

Do chênh lệch múi giờ, ở Tây Bắc lúc này trời vẫn còn chút ánh sáng, nhưng hiện tại chỉ có thể nhìn thấy vị trí đối diện nhờ Thiên Nhãn Thông.

Người bình thường chẳng thể ra ngoài nổi, trong tình cảnh này dù có đeo kính bảo hộ cũng chẳng thấy rõ dưới chân.

Tôi đành nhanh chóng trở lại dưới tấm vải bạt.

Cả đêm đó không ai ra ngoài được, bão tố kéo dài liên tục.

Mãi tới nửa đêm về sáng gió mới dịu bớt.

Lúc này mọi người đã kẹt dưới vải bạt bảy tám tiếng đồng hồ, không ai dám ngủ vì sợ cát vùi lấp gây ngạt thở.

Tôi thậm chí phải ra ngoài hai lần để dọn cát.

Dù vậy Minh Thúc cũng không trụ nổi, cả người lờ đờ, A Mạn và Trương Bả Đầu cũng mệt mỏi rã rời.

Nếu bão kéo dài thêm vài tiếng nữa chắc chắn sẽ có chuyện.

Khi gió hoàn toàn ngừng lại là lúc rạng sáng.

Tôi vén tấm vải bạt ra.

Giữa trời đất vẫn còn vương lại mùi vị nồng đắng của bão tố nhưng không khí đã trở nên trong lành hơn.

Chân trời hơi hửng sáng giúp tầm nhìn xa hơn.

Mọi người đều thở hổn hển, tận hưởng không khí trong lành hiếm hoi.

Lúc này, A Mạn chỉ tay ra sau hòn đảo, giọng run rẩy: "Nhìn kìa,

trên đảo đáng sợ quá." Trương Bả Đầu và Minh Thúc đều quay đầu lại.

Ngay cả Trương Bả Đầu đã tung hoành bãi Gobi nhiều năm và Minh Thúc làm nghề buôn xác lâu năm cũng phải tái mặt.

Hòn đảo vốn đã âm u với những cọc gỗ, nay bị gió thổi cả đêm khiến lớp cát dày bị quét sạch, những cọc gỗ đóng vai trò bia mộ đổ nghiêng ngả.

Những chiếc thuyền quan chôn dưới đất gần như lộ ra toàn bộ trước không khí.

Nhìn qua, cả hòn đảo dày đặc thuyền quan, không ít cái bị gió thổi lật.

Kiểu táng mộ thuyền này vốn khá đơn giản.

Loại cao cấp như công chúa Tiểu Hà thì thuyền quan dài hơn hai mét, rộng hơn một mét, ván quan tài dày khoảng một thốn.

Còn của tầng lớp thấp hơn thì càng giản lược, bị gió thổi lật khiến thuyền quan vỡ tan tành, xác khô bên trong đổ hết ra ngoài.

Cả hòn đảo lúc này trông như một bãi chiến trường Tu La, đâu đâu cũng thấy thi thể và quan tài.

Tôi nhìn cảnh tượng đó, thở dài một tiếng. "Ý trời đã vậy, nếu thế này tôi sẽ lên đảo một lần nữa, kiểm tra những quan tài bị gió thổi lật." Tôi cũng không phải người hay câu nệ, những quan tài này đều là của quý tộc bộ lạc, đồ tùy táng dù ít nhưng cũng có không ít món tốt.

Tôi lại bước lên đảo, Minh Thúc hớn hở bám theo sau.

Nhưng khi lên đảo, lão cứ không ngừng quan sát sắc mặt tôi.

Ngôi mộ nào có thể đào, cái nào không, đều phải xem ý tôi, lão không dám tự quyết.

Lão già này tinh khôn lắm, biết lúc đắc ý nhất càng không được quên hình quên dạng.

Chương 373

Có thể xem những ngôi mộ này có đồ tốt hay không đều nằm ở một ý niệm của tôi.

Ngộ nhỡ làm gì không vừa ý khiến tôi nổi cáu bỏ đi thì lão cũng chỉ biết đứng nhìn.

Trong mắt lão, tôi bản lĩnh lớn, không bắt nạt ai, chỉ có điều tính khí hơi tệ, chuyện đã quyết thì trời sập cũng không đổi.

Tiêu chuẩn chọn mộ của tôi rất đơn giản: xem cái nào đã bị bão cát tàn phá.

Cái nào đã bị thổi trơ thuyền quan, lật nắp, lộ cả xác khô ra thì không cần khách sáo, để đó cũng lãng phí.

Còn những cái trông vẫn nguyên vẹn thì tôi không động vào, thậm chí còn bảo A Mạn và Trương Bả Đầu xúc thêm mấy xẻng cát lấp lại.

Thực tế công việc khai quật chỉ là sắp xếp lại xác khô và đồ tùy táng, vì mọi việc nặng nhọc gió đã làm hết rồi.

Cát trên quan tài bị thổi sạch, thậm chí nắp còn bị hất tung, đồ vật và thi thể đổ ra ngoài hết, tôi có cảm giác như đang đi nhặt đồ vậy.

Tuyệt đại bộ phận đồ tùy táng không nhiều, giá trị nhất là những viên đá trên bãi Gobi.

Những thứ đó thậm chí không được coi là cổ vật vì không qua gia công, vẫn giữ nguyên trạng thái tự nhiên, hoặc chỉ được mài đơn giản để xỏ lỗ.

Tôi chia một ít đá cho A Mạn và Trương Bả Đầu khiến họ vui ra mặt.

Vốn tưởng vào Gobi làm dẫn đường chỉ lấy tiền công, không ngờ còn được chia bảo thạch.

Chỉ đống đá này thôi đã bằng cả hai mùa xuân thu nhặt đá của họ rồi.

Nhưng phần lớn bảo thạch tôi đều thu vào không gian hệ thống.

Minh Thúc thì nghiên cứu xem có thể mang theo cái xác khô nào không.

Kết quả xem qua nhiều cái thấy tình trạng bảo tồn đều không bằng xác công chúa Tiểu Hà lúc trước.

Minh Thúc vốn đã từng thấy thứ tốt rồi nên giờ nhìn mấy cái xác rách nát bình thường này chẳng thèm để mắt tới.

Hơn nữa đường còn dài, còn phải tới mộ Cáp Mật Vương, mang theo những cái xác không giá trị cao này chỉ thêm vướng víu.

Lão nhìn chuẩn, chỉ nhắm vào vài món đồ tùy táng ít ỏi nhưng tinh mỹ.

Tôi hoàn toàn không hứng thú với chúng, chỉ dán mắt vào những viên đá.

Tôi phát hiện quý tộc ở đây có niềm đam mê đặc biệt với đá và rất cầu kỳ.

Đồ tùy táng đều là những loại đá có năng lượng rất cao, không đơn thuần chọn theo độ đẹp hay hiếm.

Trong đó có một loại mà Trương Bả Đầu gọi là Kim Ti Mặc Ngọc, tôi đã thấy nhiều lần.

Loại đá này chất đen tuyền như than tinh nhưng hoàn toàn khác biệt ở chỗ nó mang lại cảm giác nhiệt lượng nóng rực.

Giữa nền đen tuyền là những sợi chỉ vàng li ti, khiến khối mặc

ngọc trở nên linh động và đặc biệt.

Tôi từng tiếp xúc với nhiều loại ngọc thạch trên bãi Gobi, linh lực mạnh nhất chắc chắn là Kim Bồ Đề, nhưng Kim Bồ Đề chỉ có một hạt, còn loại Kim Ti Mặc Ngọc này tôi thấy ở không ít ngôi mộ.

Sau một buổi sáng thu thập, tôi đã nhặt được khoảng ba bốn chục khối.

Những mộ có Kim Ti Mặc Ngọc bồi táng đều là của quý tộc nam giới có địa vị rất cao.

Trong một chiếc thuyền quan sang trọng nhất cạnh mộ công chúa Tiểu Hà, tôi phát hiện chín viên Kim Ti Mặc Ngọc mài giũa tinh xảo to bằng quả trứng ngỗng.

Những vân chỉ vàng bên trong trông hệt như hình ảnh rồng rắn cuộn trong mây đen.

Khi tôi nhặt những viên mặc ngọc này, hệ thống cũng phát thông báo: "Chúc mừng ký chủ nhận được một viên Long Văn Kim Ti Mặc Ngọc, hấp thu 100 điểm khí vận." Khí vận tuy không cao nhưng tôi biết loại mặc ngọc long văn này tuyệt đối là đồ tốt.

Đặc biệt là sau khi học được một ít kiến thức trận pháp từ Trần Ngọc Lâu, tôi có nhận thức sâu sắc hơn về những loại đá chứa năng lượng này.

Loại mặc ngọc này là đá thượng hạng để bố trận.

Đặc biệt là năng lượng nóng rực bên trong khiến tôi liên tưởng ngay tới một trận pháp mà Trần Ngọc Lâu từng nhắc tới.

Lúc Trần Hạt Tử tán gẫu với tôi ở tứ hợp viện, lão từng nhắc tới một trận pháp rất đặc biệt.

Lão già này khẩu khí lớn, thích thể diện và hay khoác lác, trực tiếp

gọi trận pháp đó là đệ nhất trấn áp âm tà dương khí, tên là Cửu Long Ly Hỏa Trận.

Trận pháp vốn không quá phức tạp, chỉ cần chín viên đá trận, vị trí dựa theo bộ pháp Vũ Bộ và la bàn để xác định.

Nhưng thủ pháp bố trận, bộ pháp và chú ngữ lại rất phức tạp, tốn nhiều tâm sức.

Đồng thời yêu cầu về đá trận cũng rất cao, tối thiểu phải là than tinh.

Than tinh cũng là khoáng thạch hiếm thấy, thường chỉ tìm được ở các mỏ than lớn, được coi là một loại đá quý thường dùng làm đồ thủ công điêu khắc.

Cao cấp hơn nữa phải dùng Ly Hỏa Thạch.

Nghe tên Ly Hỏa Thạch cứ như loại khoáng thạch kỳ lạ trong tiểu thuyết tu tiên, cấp độ thiên tài địa bảo, nhưng thực tế không phải vậy.

Ly Hỏa Thạch là sản phẩm phụ của quá trình luyện kim, thường tìm thấy trong lò gốm sứ lưu ly.

Thời xưa đồ lưu ly đều do thợ thủ công nung chế, công thức phối liệu và hỏa hầu rất cầu kỳ, cung cấp cho hoàng cung.

Khi nung lưu ly, có xác suất nhỏ xuất hiện Ly Hỏa Thạch, nhưng tỷ lệ còn thấp hơn nhiều so với việc tạo ra lưu ly tinh phẩm.

Người thường không biết thường coi là xỉ lò mà vứt đi, hoặc thấy đẹp thì cho trẻ con làm bi chơi.

Ngặt nỗi hỏa khí trong đá này quá nặng, trẻ con chơi lâu dễ bị nhiệt miệng... nhưng trong tay người thạo nghề thì đây là bảo bối.

Dùng làm đá trận thì hỏa khí dương khí cực thịnh, các loại khoáng thạch khác không sánh nổi, thậm chí còn được gọi là Hỏa Tinh.

Cao cấp hơn Ly Hỏa Thạch là Ngọc.

Mặc ngọc bình thường không được, phải là loại mặc ngọc sản sinh từ bãi Gobi mới có năng lượng mạnh hơn.

Mặc ngọc lại chia đẳng cấp, thấp nhất là mặc ngọc đen tuyền, cao hơn là Hỏa Văn Mặc Ngọc với những vân đỏ như lửa.

Cao cấp nhất chính là Long Văn Mặc Ngọc.

Tất nhiên loại này Trần Hạt Tử cả đời cũng chưa từng thấy.

Thời của lão không có dân nhặt ngọc chuyên nghiệp, mặc ngọc Gobi thỉnh thoảng mới có người nhặt được.

Chương 374

Tôi cầm những viên mặc ngọc đen tuyền và mặc ngọc long văn này mà cảm khái vạn phần, thầm nghĩ khi về Bắc Kinh nhất định phải cho Trần lão gia tử mở mang tầm mắt.

À không, lão không nhìn được nữa, để lão sờ thử vậy.

Thu dọn xong Long Văn Mặc Ngọc, những thứ khác tôi không để vào mắt, thấy thời gian đã gần chính ngọ, tôi cho mọi người ăn chút đồ rồi lên đường.

Không gian hệ thống của tôi chứa lượng lớn dầu diesel và phụ tùng xe kéo, tôi để A Mạn lái xe chạy dọc theo bờ Nhĩ Đóa Hồ.

Vị trí con sông không tên trong nhật ký Bergman không rõ ràng, tôi dùng thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt cũng chỉ xác định được hướng đại khái.

Khi A Mạn lái xe đi được nửa vòng bờ hồ, từ xa tôi đã thấy một lòng sông cạn kiệt.

Lòng sông này bị cát đá bao phủ, mấy chục năm qua dòng sông đã đứt mạch từ lâu, lòng sông nông cũng bị cát vùi lấp.

Nhưng tôi vẫn nhận ra màu sắc và chất đất ở đây khác với xung quanh, đồng thời cảm nhận được một chút hơi nước.

Có con sông không tên này thì hướng đi dễ xác định hơn nhiều.

Đi trên bãi Gobi sợ nhất là không có vật làm mốc.

Mục tiêu tiếp theo là ngược dòng sông tìm về nguồn.

Theo ghi chép, con sông này không dài, chỉ khoảng hai ba mươi cây số.

Nguồn của nó là một nơi được người địa phương gọi là Oản Tử Tuyền (Suối Cái Bát).

Sở dĩ gọi vậy vì miệng suối chỉ to bằng miệng bát, nước chảy ra thanh khiết ngọt lịm.

Bất kể xuân hạ thu đông hay thời tiết khô hạn, suối này không bao giờ ngừng chảy.

Duy chỉ có một điểm bất tiện là cái suối này hơi "nghịch ngợm".

Người địa phương chỉ nghe danh chứ bảo họ tìm vị trí hay ghi chép lại cũng vô ích, vì Oản Tử Tuyền này biết "chạy". "Chạy" ở đây không phải nó mọc chân mà là vị trí miệng suối không cố định, thường xuyên thay đổi.

Có người thấy nó, đánh dấu lại, nhưng năm sau quay lại chỗ cũ thì thấy dấu vết vẫn còn đó mà nước đã biến mất tăm.

Khổ nỗi không phải nước cạn, vì nếu cạn thì miệng suối vẫn phải còn, đằng này nó biến mất triệt để, không để lại dấu vết suối hay dòng chảy nào.

Thời gian trôi qua, Oản Tử Tuyền giống như một truyền thuyết kỳ quái, không ít người địa phương biết có một mắt tuyền như vậy tồn tại.

Nhưng vị trí cụ thể của Oản Tử Tuyền ở đâu thì chẳng ai hay biết.

Tình huống Tiêu Dao đang đối mặt lúc này là phải lần theo con suối nhỏ không tên để tìm kiếm một Oản Tử Tuyền hành tung bất định.

Oản Tử Tuyền là thứ rất dễ đánh lừa người ta, thường xuyên có những người lạc bước trong vùng Qua Bích, vì nhất tâm muốn tìm Oản Tử Tuyền để thoát khốn mà cuối cùng lại táng thân nơi đây.

Bởi vì việc tìm kiếm Oản Tử Tuyền bản thân nó là một chuyện phụ thuộc rất nhiều vào vận khí.

Tiêu Dao thì không lo lắng.

Người khác tiến vào bãi Qua Bích, bất kể là đi đường hay các loại nhu yếu phẩm bổ sung đều vô cùng phiền phức.

Nhưng Tiêu Dao không có nỗi lo đó.

Trong không gian hệ thống, thực phẩm đủ cho cả đoàn ăn hơn một tháng, nước uống càng chứa được ba bốn tấn.

Chỉ cần không lãng phí, nếu chỉ dùng để uống hằng ngày thì căn bản dùng không hết, thậm chí còn có thể dùng để rửa mặt.

Nhiên liệu diesel thì chỉ cần chiếc máy kéo không hỏng, Tiêu Dao ước tính đủ để lái từ bãi Qua Bích đến tận Thăng Long.

"Lái đi, cứ men theo lòng suối mà lái, đi thẳng đến cuối con suối nhỏ rồi mới tìm Oản Tử Tuyền." Tiêu Dao đứng trên thùng xe, tâm niệm cảm nhận phong sa trên mặt đất và mùi vị của đại địa.

Việc nhận diện lòng suối nhỏ đối với Tiêu Dao không phải chuyện khó.

Có Tiêu Dao ở trên thùng xe chỉ dẫn lộ trình, cả nhóm tiến hành vô cùng thuận lợi.

Chỉ mất khoảng bốn năm tiếng đồng hồ, họ đã đi được gần ba mươi cây số.

Khi trời dần tối, cuối cùng họ cũng đến được điểm cuối của lòng suối nhỏ không tên kia.

Đi tiếp về phía trước, Tiêu Dao phát hiện con suối nhỏ không còn cái gọi là lòng suối rõ rệt nữa.

Nguồn nước dường như phiêu hốt bất định, từ mọi hướng cuối

cùng đều hội tụ về đây.

Hiển nhiên là dù Oản Tử Tuyền có chạy đi đâu, đổi chỗ nào, thì nguồn nước cuối cùng vẫn đổ về con suối nhỏ không tên này.

Tiêu Dao sắp xếp mọi người xuống xe, nhanh chóng dựng lều trại ngay tại điểm cuối của di tích lòng suối.

Trong lúc những người khác đang bận rộn, Tiêu Dao tận dụng lúc màn đêm buông xuống, sao trời lấp lánh, cầm trên tay Ô Kim Lạc Tinh Bàn, bắt đầu bấm đốt tính toán phong thủy địa thế xung quanh.

Thật lòng mà nói, xem phong thủy trên bãi Qua Bích thực sự là chuyện tuyệt vọng nhất mà Tiêu Dao từng thấy.

Trên cả vùng Qua Bích, trừ một vài địa mạo Nhã Đan thỉnh thoảng xuất hiện, còn lại cực kỳ khô khan.

Hoàn toàn là một cái nhìn không thấy điểm dừng, mặt đất không có nhiều sự nhấp nhô.

Toàn bộ địa thế phải xem xét trên phạm vi vài dặm, thậm chí hàng trăm cây số, không giống như trong nội địa Thăng Long, địa hình địa thế thiên biến vạn hóa, đi chừng mười mét là phong thủy đã thay đổi triệt để.

Ở đây đi cả trăm cây số, địa thế cũng chưa chắc có sự biến hóa lớn nào.

May mắn là Tiêu Dao biết Lạc Tinh Điểm Huyệt thuật, nhờ vào sự thần kỳ của Ô Kim Lạc Tinh Bàn, anh nhanh chóng cảm ứng được ở một hướng nào đó xung quanh có lượng lớn thủy khí tồn tại.

Ở nơi như thế này mà có thủy khí, khả năng duy nhất chính là mắt tuyền.

Nhưng kỳ quái là, Tiêu Dao quan sát địa thế xung quanh, lờ mờ

cảm ứng được vùng Qua Bích bằng phẳng kia thực chất cũng có những sự nhấp nhô vi diệu.

Tại điểm cuối của di tích suối nhỏ này, trong phạm vi mười cây số, có một điểm thấp xuống như cái phễu.

Đó chính là nơi phong thủy hội tụ, sinh khí tập trung.

Tiêu Dao thậm chí còn phát hiện ở mặt đất gần di tích có dấu vết tàn lưu của lau sậy và các loại thực vật khác.

Chứng tỏ vào rất lâu trước đây, nơi này cực kỳ có khả năng là một ốc đảo nhỏ xanh tươi trên bãi Qua Bích.

Nước của Oản Tử Tuyền sau khi hội tụ về đây, theo một lối thoát hẹp, chảy thành con suối nhỏ không tên và cuối cùng đổ vào hồ Nhĩ Đóa.

Nhưng vấn đề là Oản Tử Tuyền đã đi đâu mất rồi?

Chương 375

Rõ ràng là có thủy khí, tại sao không thấy nước suối chảy ra hội tụ về đây?

Nhìn từ những mảnh lá thực vật tàn lưu, nơi này đã đoạn lưu ít nhất vài chục năm rồi.

Tiêu Dao nhanh chóng đi một vòng quanh vùng lân cận nhưng vẫn không phát hiện được dấu vết của dòng nước.

Đúng lúc đó, doanh trại đã dựng xong, A Mạn hớn hở chạy đến gọi Tiêu Dao đi ăn chút gì đó.

Sau trận bão cát đêm qua, năng lượng trong bãi Qua Bích dường như đã được giải tỏa sạch sẽ.

Toàn bộ bầu trời hiện ra vô cùng trong trẻo, mùi đắng chát trong không khí cũng giảm bớt.

Gió đêm nhè nhẹ, có chút se lạnh nhưng không đến mức rét buốt.

Tâm trạng của A Mạn và Trương Bả Đầu cũng thả lỏng hơn.

Dù sao thì nơi này cũng đã cách xa hòn đảo có mộ Công chúa Suối Nhỏ rồi.

Dựng trại bên cạnh một hòn đảo có gần ngàn chiếc quan tài, lòng Trương Bả Đầu cũng thấy hơi chột dạ.

Đêm ở vùng Qua Bích có nước, có thực phẩm, có lửa trại mang lại một dư vị rất khác biệt.

Tuy nhiên, Tiêu Dao vẫn luôn tâm bất tại yên.

Anh có cảm giác Oản Tử Tuyền rõ ràng ở gần đây, nhưng lại không tìm thấy vị trí cụ thể, thật khó chịu.

Sau khi ăn uống no nê, Tiêu Dao để mọi người đi nghỉ ngơi.

Minh Thúc và những người khác đều chui vào trong lều ngủ say.

Chỉ có Tô Doanh là không ngủ, cô đi đến bên cạnh Tiêu Dao.

"Ở đây không cần trực đêm sao?" Tiêu Dao lắc đầu: "Không cần, xung quanh không có dấu vết hoạt động của sói hoang, có Cơ Quan Chi Chu trực đêm là đủ rồi, cô cũng đi nghỉ đi." Tô Doanh lắc đầu: "Tôi thấy anh tâm sự nặng nề, có vấn đề gì sao?" Tiêu Dao cười: "Tôi tổng cảm thấy Oản Tử Tuyền ở gần đây, nhưng lại mãi không phát hiện được tung tích của dòng nước." "Vậy để tôi cùng tìm với anh.

Buổi tối không gian yên tĩnh hơn, tôi dùng tai để nghe có lẽ còn thuận tiện hơn dùng mắt." Tô Doanh mỉm cười.

Tiêu Dao cũng cười theo: "Đúng rồi, đưa Thần Giao Cung của cô cho tôi." Tô Doanh lập tức về lều lấy Thần Giao Cung ra.

Tiêu Dao cầm lấy nó, trực tiếp bỏ vào không gian hệ thống.

Quả nhiên, khoảnh khắc sau, trong đầu Tiêu Dao vang lên tiếng thông báo của hệ thống: "Hệ thống kiểm trắc Thần Giao Cung có thể hợp thành cường hóa cùng Bạch Lộc Giác Cung, tiêu hao 500 điểm khí vận, có chọn hợp thành không?" Tiêu Dao không chút do dự chọn hợp thành.

Bạch Lộc Giác Cung rõ ràng là một cây cung vu thuật của nữ tế dùng trong mộ Công chúa Suối Nhỏ, có tác dụng khắc chế cực lớn đối với những thứ âm tà.

Sau khi hợp nhất, vẻ ngoài của Thần Giao Cung không có thay đổi quá lớn, kích thước dường như nhỏ gọn hơn một chút.

Tầm bắn và tốc độ bắn không tăng, lực xuyên thấu cũng không đổi.

Thay đổi duy nhất là Thần Giao Cung đã tăng thêm sát thương đối với âm linh tà sùng, và có thể bắn ra linh tiễn trong tình huống không có mũi tên.

Linh tiễn không có sát thương lớn đối với người hay động vật bình thường, chỉ có thể gây nhiễu loạn tâm thần.

Nhưng đối với âm tà, linh tiễn lại là một thứ vô cùng đáng sợ.

Kích thước Thần Giao Cung nhỏ đi một cỡ cũng giúp Tô Doanh sử dụng thuận tay hơn.

Dù sao thì Thần Giao Cung nguyên bản có kích thước khá lớn.

Cũng không biết có phải do khí chất của Tô Doanh thu hút hay không mà cả Đại Việt Long Tước đao và Thần Giao Cung đều là những trang bị vô cùng mạnh mẽ và có kích thước lớn.

Ngay cả khi Thần Giao Cung đã nhỏ đi một cỡ, nó vẫn ngang ngửa với cung tên của một nam tử bình thường.

Sau khi Tô Doanh nhận lại Thần Giao Cung đã được cường hóa, cô lập tức chú ý đến kỹ năng linh tiễn trên đó, gương mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên và vui mừng.

Tiêu Dao cùng Tô Doanh ngồi bên đống lửa, thử bắn linh tiễn vài lần.

Uy lực của linh tiễn không nhỏ, ngay cả khi bắn vào đá chứ không phải động vật, cũng có thể cảm nhận được một luồng khí tức linh động viễn cổ khoan thẳng vào trong đá.

Nhất thời, từ các khe đá, những con vật nhỏ, các loại côn trùng, thậm chí cả mấy con thằn lằn nhỏ đều chui ra hết.

Tiêu Dao khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Bãi Qua Bích nhìn có vẻ hoang lương cùng cực, giống như vùng

cấm của sự sống, không ngờ trong khe đá lại có không ít côn trùng.

Sinh mệnh thật kiên cường.

Sau đó Tiêu Dao lập tức nhận ra, việc côn trùng xuất hiện trong khe đá tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Chứng tỏ thủy khí ở khu vực này chắc chắn sung túc hơn hẳn những nơi khác trên bãi Qua Bích.

Oản Tử Tuyền ở ngay gần đây thôi.

Nghĩ đến đây, lòng Tiêu Dao càng thêm nôn nóng.

Anh nhanh chóng lấy Cơ Quan Chi Chu ra đặt ở bìa doanh trại để thủ hộ, rồi cùng Tô Doanh đi kiểm tra xung quanh.

Tiêu Dao và Tô Doanh đi được khoảng hơn nửa tiếng, đi sâu vào bãi Qua Bích trong phạm vi nghìn mét mà vẫn không phát hiện được gì.

Lúc này, Tiêu Dao bỗng nắm lấy tay Tô Doanh.

"Nghe kìa, không phải có âm thanh đặc biệt sao?" Tô Doanh nghiêng tai lắng nghe một hồi, ngoài tiếng gió đêm ra thì chẳng nghe thấy gì khác.

Tiêu Dao có bản lĩnh Thính Lôi Biện Huyệt, tai nguyên vốn linh mẫn hơn người thường rất nhiều.

Lúc này anh nghe thấy từng đợt tiếng khóc vô cùng yếu ớt.

Tiếng khóc này nghe có vẻ non nớt, giống như tiếng của trẻ con.

Nếu ở thôn trấn hay thành thị, tiếng trẻ con khóc đêm tuyệt đối là âm thanh thường thấy, chẳng có gì lạ.

Nhưng ở nơi bãi Qua Bích không bóng người cách hàng trăm cây số này mà nghe thấy tiếng trẻ con khóc thì thật không bình thường

chút nào.

Chẳng lẽ có vật âm tà?

Tiêu Dao nhìn quanh bãi Qua Bích bằng phẳng tứ phía, thực sự không giống nơi vật âm tà có thể trú ngụ.

Không chút do dự, Tiêu Dao lập tức dẫn Tô Doanh tiến về hướng phát ra tiếng trẻ con khóc.

Vừa đi vừa dừng, đi được khoảng mười mấy hai mươi mét, Tiêu Dao lại dừng lại nghiêng tai lắng nghe.

Chương 376

Sau khi đi được chừng một hai trăm mét, Tô Doanh cũng khẽ kêu lên.

“Tôi nghe thấy rồi, là tiếng trẻ con khóc đúng không?

Kỳ quái...

âm thanh thật kỳ quái.” Tiêu Dao gật đầu, lúc này tiếng khóc ngày càng gần, bước chân của anh cũng nhanh hơn.

Cuối cùng, sau khi đi thêm vài chục mét, dưới ánh trăng, Tiêu Dao thấy trên bãi Qua Bích mênh mông xuất hiện một điểm đen, tiếng khóc dường như phát ra từ chính điểm đen đó.

Tiêu Dao cẩn thận rút Toái Tinh Đao ra, mở Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn ở tay trái, ra hiệu cho Tô Doanh đứng tại chỗ, dùng Thần Giao Cung sẵn sàng chi viện.

Còn anh thì chậm rãi bước đến gần điểm đen.

Đến gần mới thấy, điểm đen đó thực chất là một miệng hang.

Từng đợt tiếng trẻ con khóc thê lương phát ra từ trong đó.

Lẫn trong tiếng khóc là tiếng nước chảy rất nhẹ.

Oản Tử Tuyền?

Tiêu Dao sững sờ, nếu là Oản Tử Tuyền, tại sao nó lại ở dưới lòng đất?

Tại sao không chảy ra ngoài?

Tiêu Dao vẫy tay gọi Tô Doanh đến trước miệng hang.

Sau đó anh cúi người, dùng thần thông Thiên Nhãn Thông nhìn vào

trong miệng hang tối om.

Nhờ ánh trăng cực kỳ yếu ớt, Tiêu Dao phát hiện phía dưới miệng hang là một không gian rất lớn.

Từ miệng hang có thể cảm nhận rõ rệt thủy khí, bên dưới chắc chắn có nước.

Tiêu Dao lúc này cũng không quản được gì khác, lập tức lấy một chiếc xẻng công binh từ không gian hệ thống ra, nhanh chóng đào đất quanh miệng hang.

Chỉ mất khoảng mười mấy phút, Tiêu Dao đã đào bới và dọn sạch cát đá xung quanh, một miệng hang rộng hơn hai thước hiện ra trên nền cát.

Phía dưới miệng hang, ở vị trí sâu khoảng hơn hai mét, là một đường hầm tối tăm và dài hun hút, cao ít nhất bằng một người.

Sau khi Tiêu Dao đào rộng miệng hang, tiếng khóc bên trong càng rõ rệt hơn, tiếng nước chảy cũng nghe thấy rất rõ.

"Diêu Tử, anh có cảm thấy đường hầm này hơi giống Khảm Nhi Tỉnh mà tôi từng thấy ở thôn Ách Hốt Động không?" Tô Doanh đột nhiên hỏi một câu.

Tiêu Dao nghe xong lập tức gật đầu.

Đường hầm phía dưới mang dấu vết tu sửa của con người rất rõ ràng.

Ở nơi bãi Qua Bích hoang vu không bóng người này, giải thích duy nhất chính là Khảm Nhi Tỉnh.

Chỉ là Tiêu Dao biết Khảm Nhi Tỉnh thường được xây dựng ở những nơi có người tụ tập để lấy nước uống cho người, gia súc và tưới tiêu.

Còn Khảm Nhi Tỉnh ở đây, bất kể đi theo hướng nào cũng phải cách xa khu dân cư ít nhất hàng trăm cây số.

Nơi này cách nguồn nước của Khảm Nhi Tỉnh thông thường là nước tuyết tan từ núi dẫn về cũng rất xa.

Dù nhìn từ góc độ nào, nơi này cũng không có vẻ là nơi có Khảm Nhi Tỉnh.

"Xuống dưới xem sao, tôi xuống trước, đường hầm hẹp, dùng súng ngắn thôi." Tiêu Dao dặn một câu.

Tô Doanh trang bị để xuống mộ đảo đấu thực sự không tiện lắm, trường đao và đại cung chỉ thích hợp đánh trực diện, trong đường hầm hẹp thì không triển khai được.

Tô Doanh gật đầu, cất Đại Việt Long Tước và Thần Giao Cung đi, lấy ra khẩu M1911 mà Tiêu Dao đưa lúc trước.

Tiêu Dao lấy Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng từ không gian hệ thống, còn Tô Doanh thì cầm đèn pin chiến thuật.

Chính lúc chuẩn bị xuống, Tiêu Dao lại lấy thêm một viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn đưa cho Tô Doanh.

Đường hầm phía dưới tuy có lỗ hổng thông với mặt đất, nhưng ít nhất cũng đã hàng trăm, hàng ngàn năm không thấy ánh mặt trời, không biết chừng sẽ có khí độc.

Tiêu Dao nhanh chóng đóng cọc sắt bên miệng hang, để lại dây thừng an toàn, sau đó xung phong nhảy xuống trước.

Từ miệng hang xuống đất cũng chỉ cao tầm ba mét, đối với Tiêu Dao thì dễ như trở bàn tay.

Vừa tiếp đất, Tiêu Dao cảm thấy dưới chân có chút trơn trượt.

Anh ngồi xổm xuống, dùng ngón tay chạm vào mặt đất.

Chất đất ở đây không còn là cát đá nữa mà giống như tầng đất vàng Thiểm Bắc, có lẽ đã được con người nén chặt, vừa cứng vừa trơn.

Trên đó rõ ràng có vết nước, Tiêu Dao ngửi thử, không thấy mùi tinh khí quái dị.

Nguồn nước phía dưới rõ ràng là nước hoạt động.

Tiêu Dao quan sát xung quanh, đường hầm kéo dài về hai hướng, căn bản không thấy điểm cuối.

Thoang thoảng từ một phía lại truyền đến tiếng trẻ con khóc thê lương.

Tiêu Dao lập tức giơ khiên lên, tiến về hướng có tiếng khóc.

Tô Doanh lúc này cũng đã xuống, bám sát sau lưng Tiêu Dao.

Đi được khoảng mười mấy mét, Tiêu Dao nhận ra nơi này tám phần không phải Khảm Nhi Tỉnh.

Bởi vì Khảm Nhi Tỉnh thông thường đào theo đường thẳng.

Mương nước dưới đất, trừ khi gặp phải đá lớn cản trở, nếu không chắc chắn càng thẳng càng tốt.

Nhưng đường hầm này lại có độ cong.

Vết nước dưới chân ngày càng rõ rệt, khi bước đi có thể cảm nhận rõ ràng dưới chân có nước.

Đi thêm một đoạn nữa, Tiêu Dao phát hiện đường hầm này lại có ngã rẽ.

Trên vách động bên phải xuất hiện một đường hầm khác gần như vuông góc với đường hầm ban đầu.

Đường hầm mới hẹp hơn một chút so với chỗ Tiêu Dao đang

đứng, nhưng chiều cao thì tương đương.

Khảm Nhi Tỉnh cũng có thể có phân nhánh để tưới tiêu, nhưng những chỗ phân nhánh thường ở gần thôn làng và chiều dài cũng không quá lớn.

Chương 377

Tiêu Dao nhờ ánh sáng của Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng nhìn vào trong đường hầm mới, phát hiện không thấy điểm cuối, ít nhất cũng phải dài vài trăm mét.

Càng lúc càng kỳ lạ, nhưng Tiêu Dao không đi vào đường hầm mới mà tiếp tục đi thẳng.

Vì anh cảm giác khoảng cách đến tiếng trẻ con khóc đang gần hơn.

Tiêu Dao tiếp tục vừa đi vừa dừng, cứ đi được một đoạn lại thấy một đường hầm mới.

Tô Doanh cũng ra hiệu, số lượng ngã rẽ phía dưới chắc chắn không chỉ có hai, lòng cô không khỏi chùng xuống.

Nếu trong đường hầm thực sự có vật âm tà, một đường hầm đơn lẻ thì Tiêu Dao đối phó rất dễ dàng.

Nhưng hiện tại các ngã rẽ chằng chịt, không khéo chúng còn thông nhau tạo thành một mạng lưới đường hầm như mê cung.

Nếu vậy, dù Tiêu Dao có bản lĩnh thông thiên thì ứng phó cũng không hề đơn giản.

Nhưng Tô Doanh chỉ nhìn bóng lưng Tiêu Dao chứ không nói gì.

Chỉ cần Tiêu Dao muốn, bất kể là nơi nào cô cũng có thể đi cùng, dù sao cô nhất định sẽ bảo vệ tốt sau lưng anh.

Tiêu Dao tiếp tục hành trình, tai không ngừng lắng nghe tiếng nước và tiếng khóc truyền lại từ trong đường hầm.

"Cái tên kia chắc đã phát hiện ra tôi rồi!" Tiêu Dao đột nhiên thốt lên một câu.

“Sao cơ?” Tô Doanh sững sờ.

Tiêu Dao chậm rãi nói: “Nó đang di động, luôn giữ khoảng cách chừng một trăm mét với tôi.” Tô Doanh nghe vậy cũng sững người, thứ đó đang di động chứng tỏ nó chắc chắn biết vị trí của họ rồi.

Trong hệ thống đường hầm mê cung dưới đất mà có một thứ quỷ dị rình rập trong bóng tối thì quả không phải chuyện vui vẻ gì.

Đặc biệt là khi Tiêu Dao và Tô Doanh là những kẻ xâm nhập từ bên ngoài, còn thứ phát ra tiếng khóc kia mới là chủ nhân nơi này.

Tô Doanh nhìn Tiêu Dao, vẻ mặt lộ rõ sự lo lắng.

Tiêu Dao mỉm cười: “Không cần lo lắng.” Nói xong, anh ra hiệu cho Tô Doanh bịt tai lại.

Tô Doanh nghe theo.

Sau đó Tiêu Dao lấy một quả pháo Nhị Lôi Tử từ không gian hệ thống ra.

Không gian dưới đất phức tạp, bất kể đối phương là thứ gì, Tiêu Dao cũng không muốn tác chiến ở nơi mình không thông thuộc.

Thính Lôi Biện Mộ không chỉ dùng trong việc đảo đấu Mạc Kim, mà dùng Nhị Lôi Tử để thăm dò trong các đường hầm kín dưới đất như thế này chính là sở trường của Tiêu Dao.

Sau khi liên tiếp ném ra vài quả Nhị Lôi Tử, nhờ vào những tiếng nổ lớn, Tiêu Dao nhanh chóng nắm bắt được tình hình đại khái của khu vực này.

Điều khiến Tiêu Dao thấy kỳ lạ là các ngã rẽ của đường hầm đều thông về một hướng chung.

Đường hầm mang một độ cong lớn, cuối cùng tạo thành một vòng tròn lớn có phạm vi chừng mười cây số.

Lúc này Tiêu Dao và Tô Doanh đang ở rìa của vòng tròn đó.

Ở trung tâm vòng tròn, vì khoảng cách quá xa nên Tiêu Dao không thể dùng Thính Lôi Biện Mộ để biết bên trong rốt cuộc có gì.

Tuy nhiên, thứ phát ra âm thanh lúc trước thì Tiêu Dao đã cảm nhận rõ.

Trong đường hầm, không chỉ có một thứ dài khoảng hai mét, tuyệt đối không phải người, càng không phải trẻ con.

Những thứ đó đang di động rất nhanh.

Tiêu Dao xác định được vị trí của chúng và địa hình phía dưới, tâm niệm xoay chuyển, lập tức định ra đối sách.

"Cô đứng đây, nếu có thứ gì tiếp cận thì dùng súng ngắn và Thần Giao Cung." Tiêu Dao nói.

Không gian đường hầm dưới đất khá hẹp, Đại Việt Long Tước đao không vung vẩy được.

Thần Giao Cung tuy có thể bắn vài mũi tên, nhưng đường hầm có độ cong, bắn được vài chục mét là cùng, ưu thế tầm bắn không phát huy được.

May mà mũi tên Tô Doanh dùng đã được Tiêu Dao xử lý đặc biệt, tẩm lớp bí liệu hấp quang, trong bóng tối dưới đất thực sự quỷ mị như không khí, bắn ra hoàn toàn không tiếng động, rất khó bị phát hiện.

Nếu không được nữa thì dùng súng ngắn.

Tô Doanh gật đầu.

Tiêu Dao nhanh chóng quay lại, từ một ngã rẽ phía sau đi thẳng vào một đường hầm khác.

Nói Tô Doanh không khẩn trương là nói dối.

Cô không có thần thông Thiên Nhãn Thông có thể nhìn vật trong bóng tối như Tiêu Dao.

May mà sau khi được Tiêu Dao cường hóa, đặc biệt là sở hữu sức mạnh của huyết mạch Na Già, cô thích nghi với bóng tối ẩm thấp dưới đất tốt hơn người thường rất nhiều.

Tô Doanh thậm chí có thể cảm nhận được mùi vị li ti trong hơi nước xung quanh.

Đó là một loại mùi tinh xú giống như của các loài cá hoặc động vật thủy sinh.

Rất nhanh, Tô Doanh cảm nhận được một trận tiếng động tất tất tốt tốt, đồng thời mùi tanh nồng trước đó cũng đậm đặc hơn.

Cô lập tức siết chặt Thần Giao Cung, đặt mũi tên lên dây, nhắm thẳng vào bóng tối.

Trong bóng tối truyền đến động tĩnh, Tô Doanh cảm nhận rõ ràng đó tuyệt đối không phải Tiêu Dao, căn bản không phải người.

Thứ đó càng lúc càng gần, thỉnh thoảng lại có tiếng giống như trẻ con khóc.

Tô Doanh cuối cùng cũng bắn ra mũi tên đầu tiên.

Một tiếng xé gió cực kỳ yếu ớt vang lên, mũi tên cắm phập vào cơ thể thứ đó.

Thần Giao Cung và những mũi tên do Tiêu Dao chế tạo đã phát huy tác dụng.

Mũi tên phá tà xé toác vết thương, đường hầm lập tức nồng nặc mùi máu tanh.

Tiếng trẻ con khóc im bặt.

Tô Doanh nhanh chóng đặt thêm một mũi tên khác, bắn về hướng

vừa rồi.

Mũi tên thứ hai lại trúng đích.

Ngay sau đó là một tiếng thở hồng hộc.

Chương 378

Mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập đường hầm.

Tiếng thở càng lúc càng lớn, rồi chuyển thành tiếng gào thét tê tâm liệt phế như đứa trẻ đang đau đớn.

Tiếng động này vô cùng chói tai, kéo dài không dứt khiến tâm thần bất định.

Tai Tô Doanh tràn ngập âm thanh đó.

Trong chốc lát, cô không thể dựa vào thính giác để cảm nhận động tĩnh trong đường hầm nữa.

Khi một luồng gió tanh ập đến sát mặt, Tô Doanh mới nhận ra tiếng khóc thê lương vừa rồi là do con quái vật bị thương kia cố ý phát ra để yểm trợ cho đồng loại của nó.

Đến khi Tô Doanh nhận ra thì ít nhất đã có ba bốn thứ xông đến trong phạm vi mười mét.

Cô nhanh chóng dùng Thần Giao Cung bắn ra hai mũi tên, sau đó buông cung lấy khẩu M1911, trút sạch băng đạn.

Tố chất tâm lý của Tô Doanh cực cao, huyết mạch Na Già trên người cũng tăng cường không ít.

Chỉ dựa vào cảm giác, cô bắn gần như không trượt phát nào.

Mùi máu trong đường hầm càng thêm đậm đặc.

Nhưng những thứ đang xông đến không hề dừng lại.

Hiển nhiên là sinh mệnh lực của chúng cực kỳ ngoan cường, súng ngắn không thể tiêu diệt ngay được.

Một bóng đen mang theo luồng gió tanh vồ đến trước mặt Tô

Doanh.

Cô xoay người, rút thanh trường đao sau lưng ra.

Một tay cô nắm lấy chuôi đao, tay kia giật phăng lớp vải quấn.

Một luồng sát khí lẫm liệt lập tức tỏa ra.

Tô Doanh không kịp nhìn rõ, cả hai tay nắm chặt chuôi đao, đối diện với bóng đen phía trước, cô vung mạnh Đại Việt Long Tước đao từ dưới lên.

Một luồng sát khí hữu hình đi kèm với đường đao chém xuống.

Thanh trường đao trực tiếp bổ đôi bóng đen trước mặt Tô Doanh.

Nhưng vì cô dùng lực quá mạnh, trường đao lại quá dài nên nó chém sâu vào lớp đất vàng trên đỉnh đầu.

Đúng lúc đó, một bóng đen khác mang theo mùi máu cũng xông lên.

Lần này Tô Doanh không còn cách nào khác, cô đã dùng hết chiêu bài.

Dù không muốn thừa nhận, lòng cô thoáng qua một tia không cam tâm.

Nhưng cô biết rõ, ngay cả người mạnh nhất cô từng biết, trong tình huống này cũng khó lòng toàn mạng.

Những bóng đen này có khả năng chịu đòn và tốc độ vượt xa con người.

Có lẽ chỉ Tiêu Dao mới có cách.

Tiêu Dao...

Đang lúc Tô Doanh nghĩ ngợi, một bóng dáng dài hơn hai mét lao đến trước mặt cô với tốc độ không tưởng.

Lúc này cô mới nhìn rõ thứ đó.

Nhìn nó hơi giống thằn lằn, nhưng trên da không có vảy, chỉ có lớp da nhăn nheo nhầy nhụa, trông ướt át, có phần giống da cóc.

Đầu nó tròn xoe, phía trước có cái miệng khổng lồ.

Phía sau có cái đuôi dài chừng hai thước.

Tô Doanh chưa từng thấy con quái vật nào như vậy, trước mắt cô chỉ thấy một chiếc lưỡi dài có móc câu vung về phía mình.

Cô nhắm mắt lại, nhưng cơn đau dự kiến không hề đến.

Khi mở mắt ra, cô thấy một đoạn lưỡi bị đứt đang quằn quại dưới chân.

Một bóng dáng quen thuộc đang đứng trước mặt cô, chính là Tiêu Dao.

"Xong rồi, con cuối cùng." Tiêu Dao đưa tay lau mồ hôi trên trán cô.

Lúc này trên người Tiêu Dao dính không ít máu, toàn thân nồng nặc mùi tanh xú, hiển nhiên vừa trải qua một trận ác chiến.

Tiêu Dao vươn tay kéo Tô Doanh dậy.

"Đi theo tôi, tôi đưa cô đi xem một nơi này." Tiêu Dao đá con quái vật bị Toái Tinh Đao giết chết sang một bên.

Tô Doanh ngơ ngác đi theo sau.

Tiêu Dao vừa đi vừa giải thích: "Mấy con quái vật vừa rồi thực chất là cá oa oa (cá tầm rồng) loại lớn, không nguy hiểm hơn cá oa oa thông thường là mấy." Tô Doanh ngạc nhiên: "Cá oa oa?

Thứ đó sao?" "Ừm, tên khoa học là...

Đại Nghê?

Hình như là vậy." Tiêu Dao giải thích qua.

Tô Doanh bừng tỉnh, cô đã nghe về Đại Nghê.

Một loại động vật lưỡng cư, loài lưỡng cư lớn nhất hiện còn tồn tại.

Nhưng cô chưa từng nghe nói Đại Nghê lại chủ động tấn công con người.

“Loại cá oa oa này có khả năng từ trên núi tuyết xuống.

Sườn núi và chân núi có những hồ nước sâu tới một hai trăm mét, lượng nước rất lớn, động vật bên trong cũng thiên kỳ bách quái.” Tô Doanh nghe xong gật đầu.

Những hồ nước sâu luôn chứa đựng những điều kỳ lạ.

Đối với con người, hồ sâu còn đáng sợ hơn biển sâu.

Biển sâu thực chất là hoang mạc của sự sống, phần lớn không gian không có sinh vật sinh tồn.

Ngay cả những nơi có sự sống, mật độ của các loài như mực khổng lồ hay cá nhà táng cũng rất thấp.

Chương 379

Hồ sâu thì khác.

Sinh vật trong hồ sâu tiến hóa thành hình dạng gì, giới khoa học cũng không rõ.

Mật độ sinh vật cũng lớn hơn biển sâu nhiều.

Đó là lý do thế giới có nhiều truyền thuyết về thủy quái, và chúng luôn tồn tại trong các hồ nước sâu.

"Hệ thống mương nước dưới đất này cực kỳ có khả năng thông tới chân núi tuyết.

Chỉ là mấy con cá oa oa này không biết vì sao lại biến dị, trở nên rất hiếu sát và làm tổ ngay trong mương nước." Tiêu Dao càng đi càng nhanh, Tô Doanh chú ý thấy hiện tại hai người đang đi trong một mương nước ngã rẽ.

"Cô xem, tôi phát hiện Oản Tử Tuyền thường xuyên di động cũng có liên quan đến mấy gã này." Tiêu Dao lộ vẻ hưng phấn.

"Sao có thể?

Chẳng lẽ mấy con cá oa oa này có thể chuyển dời dòng nước?" Tô Doanh tò mò hỏi.

"Đúng thế, chúng thực sự có thể làm được." Tiêu Dao kéo Tô Doanh, nhanh chóng tiến bước trong đường hầm.

Đi được chừng vài phút, qua đoạn đường dài cả trăm mét, Tô Doanh thấy đường hầm trở nên rộng rãi và cao hơn.

Hai người bước vào một không gian khá khoáng đạt, trông như một hang động.

Vách động cao chừng ba bốn mét, trên vách động hình tròn có khoảng chín miệng hang.

Tô Doanh lập tức hiểu ra.

Hóa ra những miệng hang đó thông tới những ngã rẽ hẹp mà cô thấy trước đó.

Tất cả các ngã rẽ cuối cùng đều hội tụ về hang động này.

Cùng lúc đó, tiếng nước chảy róc rách truyền đến từ trong hang.

Tô Doanh dùng đèn pin soi, phát hiện ở chính giữa hang động có một vũng nước đường kính chừng hai mét.

Xung quanh vũng nước có các mương rãnh hình tia xạ, dẫn nước suối từ trung tâm vũng nước chảy vào các đường dẫn nước khác nhau.

Chỉ có điều hiện tại phần lớn mương rãnh đều bị đá và bùn lấp đầy, tạo thành những đống đá nhỏ.

Dòng nước chỉ men theo một rãnh duy nhất thông suốt mà chậm rãi chảy ra ngoài.

"Đây chắc là tổ của lũ Đại Nghê.

Những con Đại Nghê này thật kỳ lạ, khi làm tổ, chúng đã làm thay đổi dòng nước trong mắt tuyền này." Tiêu Dao nhìn các mương rãnh hình tia xạ kéo dài ra ngoài.

"Nguyên bản các mương rãnh này đều có nước chảy, dẫn đến một địa điểm nào đó trên mặt đất hình thành nên mắt tuyền, chỉ là sau khi bị lũ Đại Nghê chặn lại, các mắt tuyền đó đều bị đoạn lưu." Tô Doanh nghe xong gật đầu hiểu ý.

"Có lẽ trước đây Oản Tử Tuyền hành tung bất định là do lũ Đại Nghê dưới này làm tổ.

Chỗ nào có dòng nước bị tổ của chúng chặn lại thì mắt tuyền biến mất, chỗ nào tổ bị dòng nước phá vỡ thì lại xuất hiện mắt tuyền mới.” Tiêu Dao cười: “Mắt tuyền này cực kỳ có khả năng là nguồn nước duy nhất trong phạm vi trăm dặm.” Nói xong, Tiêu Dao bắt đầu dọn dẹp những cái tổ của lũ Đại Nghê.

Rất nhanh, dòng nước trong mắt tuyền bắt đầu theo tất cả các rãnh mà chậm rãi chảy ra ngoài.

Tuy dòng nước không lớn nhưng lại nguồn ngập không dứt.

Tin rằng vài năm sau, vùng này suối sẽ phun trào trên mặt đất, thậm chí hình thành nên ốc đảo.

Không nói gì khác, ít nhất cuộc sống của người dân ở đây sẽ dễ dàng hơn.

Sau khi dọn sạch tổ Đại Nghê, Tiêu Dao không vội rời đi mà bước tới bên cạnh mắt tuyền.

Lúc nãy anh cảm ứng được trong dòng nước phun lên ngoài nước suối còn có linh khí nhàn nhạt.

Lũ Đại Nghê chọn nơi này làm tổ, ngoài nguồn nước ra, nguyên nhân lớn nhất chắc chắn là linh khí trong mắt tuyền.

Tiêu Dao biết những nơi như vậy cực kỳ có khả năng xuất hiện bảo vật, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội, anh cúi xuống bên cạnh mắt tuyền kiểm tra kỹ lưỡng.

Nhanh chóng, Tiêu Dao phát hiện ở giữa mắt tuyền có một lớp cát trắng mịn không ngừng cuộn trào.

Lớp cát này chắc hẳn là do một loại khoáng thạch nào đó bị nghiền nát, qua dòng nước mài giũa lâu ngày mới trở thành lớp cát trắng mịn màng như vậy.

Tiêu Dao cẩn thận vốc một nắm cát trắng lên.

Ngay lập tức tiếng thông báo của hệ thống vang lên: "Hệ thống kiểm trắc ký chủ tiếp xúc với Bạch Kim Tế Sa (cát mịn bạch kim), hấp thu được 500 điểm khí vận." Bạch Kim Tế Sa?

Tiêu Dao lập tức biết thứ này là đồ tốt.

Hoặc giả sau khi về, anh có thể trộn thêm một ít vào lớp cát trắng trồng cây đào trong sân.

Nghĩ vậy, Tiêu Dao bắt đầu liên tục vốc Bạch Kim Tế Sa trong mắt tuyền bỏ vào một chiếc bình sứ trắng trong không gian hệ thống.

Sau khi lấy được gần nửa bình, Tiêu Dao mới dừng tay.

Trong mắt tuyền vẫn còn một ít hạt cát nhỏ, Tiêu Dao không định lấy hết.

Linh khí trong số cát mịn còn lại không đủ để thu hút những động vật quái dị đến đây định cư, đồng thời linh khí yếu ớt đó cũng có thể làm cho nước suối thêm giàu sinh cơ.

Đối với bãi Qua Bích, sinh cơ là thứ quý giá đến nhường nào không cần phải nói.

Tiêu Dao và Tô Doanh nhanh chóng theo đường cũ trở lại mặt đất.

Tính cả thời gian đi và về, họ chỉ mất khoảng hai ba tiếng đồng hồ.

Khi Tiêu Dao ra ngoài, trời đã sáng rõ.

A Mạn đang sốt sắng tìm kiếm bóng dáng Tiêu Dao quanh doanh trại.

Khi Tiêu Dao về đến nơi, anh thấy Minh Thúc và những người khác đã thu dọn xong đồ đạc.

Nghe xong chặng đường tiếp theo, Minh Thúc hoàn toàn choáng váng.

Không tìm thấy Oản Tử Tuyền thì căn bản không có cách nào thông qua vị trí của nó để xác định vị trí mộ Hami Vương.

Nhưng Tiêu Dao lại biết, lúc này Oản Tử Tuyền có xuất hiện cũng khó mà phán đoán được vị trí ngôi mộ.

Bởi vì vài chục năm trước, Bergman đi ngang qua đây thấy Oản Tử Tuyền, và Oản Tử Tuyền hiện tại xuất hiện có thể hoàn toàn không cùng một chỗ.

Vị trí Oản Tử Tuyền xuất hiện hoàn toàn phụ thuộc vào việc lũ Đại Nghê xây tổ ở đâu.

Chương 380

Minh Thúc nghe Tiêu Dao kể lại trải nghiệm đêm qua, phân tích việc Oản Tử Tuyền không thể làm tọa độ tìm kiếm mộ Hami Vương, sắc mặt ông lão lập tức trở nên trắng bệch.

"Vậy phải làm sao?

Chẳng lẽ đi đến đây rồi lại quay về?

Mộ Hami Vương không tìm nữa sao?" Minh Thúc ôm mặt, ngồi phịch xuống bãi cát.

Tiêu Dao nhíu mày.

Oản Tử Tuyền được người ta phát hiện cũng chỉ là ngẫu nhiên.

Nguyên bản Tiêu Dao và mọi người đều không biết Oản Tử Tuyền hành tung bất định, vị trí cụ thể ở đâu hoàn toàn dựa vào bản năng của một lũ động vật không có trí tuệ.

Thật là có chút ái ngại.

Nhưng Tiêu Dao lập tức nghĩ ra, vị trí Oản Tử Tuyền không cố định, nhưng mắt tuyền ở cuối hệ thống mương nước dưới đất là cố định, những rãnh nước hình tia xạ kia rõ ràng đã được con người tu sửa.

Ai có năng lực từ ngàn năm trước xây dựng một công trình dẫn nước dưới đất đồ sộ như vậy trên bãi Qua Bích?

Đáp án chỉ có một, chính là Hami Vương.

Việc xây dựng một công trình khổng lồ sâu dưới đất tại bãi Qua Bích chắc chắn không phải để làm ruộng.

Nghĩ đến đây, khóe môi Tiêu Dao hiện lên một nụ cười mỉm.

Tiêu Dao nhớ lại hình ảnh những mương nước hình tia xạ mình thấy dưới đất.

Những mương rãnh đó cùng với mắt tuyền ở trung tâm tạo thành một bức tranh.

Bức tranh này bao hàm cả một số đường hầm dẫn nước ở vòng ngoài.

Thông thường, diện mạo tổng thể của những đường hầm này rất khó nhận ra, trừ khi là người xây dựng chúng năm đó.

Suy cho cùng, không ai thực sự có thời gian để thám hiểm toàn bộ hệ thống mương nước dưới đất.

Dù có đi hết, việc ghi nhớ tất cả vị trí các mương rãnh và tái hiện lại trong đầu cũng là một việc gần như bất khả thi.

Người bình thường không làm được, nhưng Tiêu Dao không phải người bình thường.

Bản lĩnh Thính Lôi Tham Huyệt đã phát huy tác dụng cực lớn khi anh ở dưới đất.

Một thành quả quan trọng nhất là Tiêu Dao đã dựa vào pháo Nhị Lôi Tử để nắm bắt được bảy tám phần hình dạng hoàn chỉnh của hệ thống mương nước dưới đất.

Đặc biệt là khu vực cốt lõi, tức là vị trí quanh mắt tuyền, Tiêu Dao càng nắm rõ từng chi tiết nhỏ.

Việc thăm dò môi trường xung quanh bằng âm thanh mang lại thông tin hoàn toàn lập thể.

Nó tương đương với việc trong não Tiêu Dao hiện lên một tấm bản đồ dưới đất.

Mắt tuyền này không nghi ngờ gì nữa có mối liên hệ mật thiết với

mộ Hami Vương.

Nó hoàn toàn là một hệ thống cung cấp nguồn nước và sinh cơ cho ngôi mộ.

Những ngôi mộ vương hầu thông thường đều khác biệt lớn với mộ người thường, hao phí tài nguyên cũng nằm ngoài sức tưởng tượng.

Ví dụ như mộ nhà Hán trực tiếp đục núi làm lăng, khối lượng công việc lớn đến kinh người.

Mộ Hami Vương có phong cách khác với Thăng Long, nhưng tư duy thì tương đồng, đều là để phô trương thực lực.

Thứ quý giá nhất trên bãi Qua Bích thậm chí không phải là nhân lực, mà là nước.

Chỉ có nước mới là thứ quý nhất ở đây.

Mương nước dẫn đến mộ Hami Vương tất nhiên sẽ thông tới đó.

Nhưng đường nào trong số những đường kia dẫn tới mộ thì người thường không thể suy luận ra được.

Dù sao thì phong tục nơi này cũng khác xa nội địa Thăng Long, huống chi là chuyện của ngàn năm trước.

Dùng phong thủy học truyền thống để phán định là vô cùng khó khăn, người xây mộ Hami Vương có khi còn chẳng biết gì về phong thủy thuật.

Nhưng có một thứ mà bất kể người ở đâu cũng sẽ cân nhắc đến, đó là tinh tượng trên trời.

Việc xây dựng mộ Hami Vương chắc chắn cũng có mối liên hệ nào đó với tinh tượng.

Tiêu Dao lấy Ô Kim Lạc Tinh Bàn ra, bắt đầu dùng Lạc Tinh

Điểm Huyệt thuật nhanh chóng tính toán.

Tô Doanh, Minh Thúc, A Mạn và Trương Bả Đầu đều đứng bên cạnh, biết Tiêu Dao đang suy nghĩ nên không ai dám làm phiền.

Mất khoảng mười phút, Tiêu Dao mới thở phào một hơi dài, đặt Ô Kim Lạc Tinh Bàn xuống.

"Được rồi." Minh Thúc hơi nghệch mặt ra: "Được rồi là sao?" Tiêu Dao trầm giọng nói: "Vị trí mộ Hami Vương tôi đã tính toán rõ ràng, tiếp theo cứ theo tôi chỉ đường là được." Mắt Minh Thúc lập tức sáng lên.

Lão già này nguyên bản đã tuyệt vọng, Oản Tử Tuyền không những biến mất hoàn toàn mà còn là một mắt tuyền quỷ dị thường xuyên thay đổi vị trí.

Đã như vậy, việc dựa vào Oản Tử Tuyền để tìm mộ Hami Vương coi như hoàn toàn hết hy vọng.

Khốn nỗi trong du ký của Bergman, đoạn hành trình cuối cùng từ Oản Tử Tuyền đến mộ Hami Vương đều lấy Oản Tử Tuyền thời đó làm chuẩn.

Hiện tại Tiêu Dao đã tính ra phương hướng mộ Hami Vương, hỏi sao Minh Thúc không vui mừng cho được.

Minh Thúc quen biết Tiêu Dao không phải ngày một ngày hai, tự nhiên biết bản lĩnh của anh, biết anh sẽ không nói càn.

Tiếp theo, Tiêu Dao bảo A Mạn nổ máy kéo, anh đứng trên thùng xe.

Sau khi chỉ rõ phương hướng, Tiêu Dao để xe đi được chừng một hai cây số rồi bảo A Mạn dừng lại.

Sau khi dừng, Tiêu Dao dùng xẻng đào một cái hố nhỏ, ném hai

quả Nhị Lôi Tử vào, rồi áp tai xuống mặt đất lắng nghe kỹ lưỡng.

Trên đường đi vừa đi vừa dừng, Tiêu Dao đã thả khoảng hai ba chục quả Nhị Lôi Tử.

Minh Thúc suốt dọc đường lộ vẻ sầu não.

Nguyên bản theo ghi chép trong du ký của Bergman, con đường đến mộ Hami Vương vô cùng quanh co trắc trở.

Đại loại như "đi về hướng Nam mười cây số, thấy một cồn cát thấp có mọc cây lạc đà thứ (cây gai lạc đà) thì rẽ về hướng Đông Nam, đi tiếp hai mươi ba mươi cây số" kiểu như vậy.

Nhưng Tiêu Dao hiện tại chỉ đường gần như là một đường thẳng tắp.

Chương 381

Bất kể thế nào, con đường Tiêu Dao chọn chắc chắn hoàn toàn khác với những gì Bergman ghi lại.

Trong lúc Minh Thúc đang rầu rĩ, A Mạn đang lái xe đột nhiên reo lên: "Nhìn phía trước kìa, cái gì vậy?" Trương Bả Đầu và Tô Doanh cũng đứng bật dậy trên thùng xe, nhìn về hướng A Mạn chỉ.

Thấy ở phía trước cách đó vài cây số, trên bãi Qua Bích màu vàng nâu hiện ra một gò núi.

Gò núi này hình dạng như một chiếc màn thầu, vô cùng quy chỉnh.

Toàn bộ gò núi có màu trên đen dưới trắng, rất nổi bật.

Trương Bả Đầu nhìn xong dụi dụi mắt: "Kỳ lạ, tôi sống ở đây mấy chục năm rồi, chưa từng nghe ai nói về ngọn núi trên đen dưới trắng này?" Minh Thúc cũng nhìn đến ngây người, mồm há hốc ra, nửa ngày sau mới phản ứng lại.

"Hắc Ngõa Sơn!

Hắc Ngõa Sơn!" Giọng Minh Thúc vô cùng kích động, suýt chút nữa thì nhảy phắt xuống khỏi thùng xe.

Hắc Ngõa Sơn chính là địa điểm đặt mộ Hami Vương được ghi trong du ký của Bergman.

Trên bãi Qua Bích mênh mông, xuất hiện một ngọn núi đá đột ngột vốn đã là cảnh tượng không tầm thường.

Nếu ngọn núi đá đó lại có màu sắc phân minh trên đen dưới trắng thì lại càng cực kỳ hiếm thấy.

Sự đặc biệt của Hắc Ngõa Sơn không chỉ ở màu sắc.

Toàn bộ Hắc Ngõa Sơn có hình dạng như một chiếc bát hải oản úp ngược, loại bát mà người Tây Bắc thường bưng ăn mì trước cửa sân.

Phía dưới là hình màn thầu, trên đỉnh có một vòng tường đá như lan can hình tròn.

Nhìn từ xa không cao, nhưng theo ghi chép của Bergman, riêng vòng tường đá đó đã cao tới một trượng.

Có một điểm kỳ lạ là toàn bộ phần nửa trên của Hắc Ngõa Sơn, tức là phần màu đen, được bao phủ bởi một lớp phiến đá dày.

Toàn bộ phiến đá giống như những mảnh ngói, bao bọc lấy Hắc Ngõa Sơn.

Đó cũng là nguồn gốc của cái tên Hắc Ngõa Sơn (Núi Ngói Đen).

Tiêu Dao đứng trên thùng xe, thở phào một hơi dài.

Lạc Tinh Điểm Huyệt thuật quả nhiên lợi hại.

Thực tế là từ cách đây vài chục cây số, Tiêu Dao đã phát hiện kim chỉ nam đang dần mất linh.

Càng tiến về phía trước, kim chỉ nam càng rung lắc dữ dội.

Về sau kim chỉ nam hoàn toàn không thể chỉ hướng, cứ quay vòng vòng điên cuồng.

Ngọn Hắc Ngõa Sơn này, đặc biệt là những phiến đá đen kia, tuyệt đối có từ tính.

Nhìn thấy Hắc Ngõa Sơn ngay trước mắt, mọi người đều vô cùng kích động.

Đúng lúc này, chiếc máy kéo đột ngột giật nảy lên vài cái như bị động kinh.

Sau đó động cơ trực tiếp tắt ngấm.

Tiêu Dao cau mày.

Chiếc máy kéo này tuy tốc độ chậm chẳng bằng đoàn lạc đà, nhưng khả năng vượt địa hình cực tốt, lại bền bỉ tin cậy.

Chỉ cần có dầu có nước là nó cứ phun khói đen lầm lũi tiến về phía trước.

Vậy mà khi vừa thấy Hắc Ngõa Sơn, nó lại lăn đùng ra hỏng.

May là Tiêu Dao đã chuẩn bị trước, trong không gian hệ thống có không ít linh kiện dự phòng và dụng cụ sửa chữa.

A Mạn không chỉ biết lái máy kéo mà cũng biết sửa sơ sơ.

Từ Hắc Ngõa Sơn đến nơi có người ở không biết bao xa, ít nhất cũng phải vài ngày đường.

Thiếu chiếc máy kéo này, muốn đi ra ngoài thực sự là một thách thức.

Từ nơi máy kéo hỏng đến Hắc Ngõa Sơn, tuy nhìn ngay trước mắt nhưng thực tế đi bộ cũng phải mất hai ba tiếng đồng hồ.

Tiêu Dao nói xong, lấy một số dụng cụ và linh kiện từ không gian hệ thống ra.

Trên xe có không ít thực phẩm, nhiên liệu, nước và lều bạt, anh quyết định để A Mạn ở lại tại chỗ, đợi sửa xong máy kéo thì đến hội quân với mọi người dưới chân núi Hắc Ngõa Sơn.

A Mạn gật đầu đồng ý.

Tiêu Dao lại lấy ra một khẩu súng trường thể thao cỡ nhỏ, đây là khẩu súng Minh Thúc mua từ bọn săn trộm khi đi Phượng Hoàng Thần Cung ở núi Côn Luân trước đây.

Luận về hỏa lực chắc chắn không bằng tiểu liên Thompson, nhưng thắng ở chỗ ổn định, tin cậy và nhiều đạn.

Lúc này trên bãi Qua Bích không có sói hoang xuất hiện, Tiêu Dao giao cho A Mạn cũng là để cậu ta vững tâm hơn.

Thời gian sửa xe không biết bao lâu, có lẽ vài tiếng, có lẽ một hai ngày.

Tiêu Dao sau đó đeo vật tư lên lưng, cùng Minh Thúc, Trương Bả Đầu và Tô Doanh đi bộ về hướng Hắc Ngõa Sơn.

Đi bộ khoảng ba tiếng, cả nhóm cuối cùng cũng đến được chân núi Hắc Ngõa Sơn.

Nhìn từ xa không thấy rõ, nhưng khi thực sự đứng dưới chân núi, nhóm của Tiêu Dao mới chân chân thiết thiết cảm nhận được sự bất phàm của nó.

Toàn bộ Hắc Ngõa Sơn cao khoảng ba bốn chục mét, không phải núi lớn, nhưng giữa bãi Qua Bích mênh mông không dấu chân người, nó là một sự tồn tại vô cùng hùng tráng.

Phần màu trắng phía dưới Hắc Ngõa Sơn là một khối cự thạch thiên nhiên, trông cao ít nhất hai mươi mét, chu vi năm sáu chục mét.

Phần phiến đá đen và tường đá phía trên là do con người xây dựng.

Trên khối đá trắng, không ít nơi có dấu vết đục đẽo của con người để làm cho toàn bộ khối đá trông tròn trịa hơn.

Trên đó có nhiều hoa văn chim thú được điêu khắc, trang trí khác biệt hoàn toàn với vùng Thăng Long, mang đậm phong cách dị thú phương xa.

Những phiến đá đen phía trên Hắc Ngõa Sơn rộng khoảng hai thước mỗi chiều.

Chúng xếp tầng tầng lớp lớp, giống như ngói trên mái nhà vùng

Giang Nam.

Kỳ lạ là ở mép ngoài cùng của lớp ngói, có nhiều phiến đá đen trông như ngói ống (ngõa đương).

Nhiều phiến đá đen do gió lớn hoặc nguyên nhân khác đã bong tróc, rơi xuống bên cạnh núi.

Chương 382

Tiêu Dao đi đến rìa núi, xem xét kỹ những phiến đá đen rơi xuống.

Trên những phiến đá này đều khắc một số ký tự mà Tiêu Dao hoàn toàn chưa từng thấy qua.

Ngoài ra còn có một số hoa văn.

Một số bức phù điêu trên đó có nội dung không giống với hoa cỏ dã thú xung quanh, dường như mang một tình tiết nào đó.

Chỉ có điều những mảnh ngói đen này đã vỡ vụn, số lượng cũng không nhiều nên không nhìn ra được tình tiết liên quán.

Lúc này Tô Doanh bước tới, cũng ngồi xổm xuống cạnh Tiêu Dao, chăm chú quan sát các ký tự trên phiến đá đen.

"Quang minh viễn đại, phần ngã tàn khu... (Ánh sáng rộng lớn, thiêu đốt thân tàn...)" Tô Doanh lẩm bẩm những lời đó.

Tiêu Dao nghe xong, mắt lập tức trợn tròn.

"Cô nhận ra những ký tự này sao?" Tô Doanh nhìn Tiêu Dao mỉm cười: "Vâng, từ nhỏ tôi đã có hứng thú với các loại văn tự, ngoài các ngôn ngữ chính trên thế giới, tôi còn học không ít cổ văn." "Đối với loại văn tự này, tôi cũng chỉ biết sơ sơ." Tiêu Dao hít một hơi khí lạnh.

Nghĩ lại hồi đó học mỗi môn tiếng Anh mà suýt lấy mất mạng già của Tiêu Dao, tiếng Nhật cũng chỉ biết vài từ trong những tình cảnh đặc biệt.

Tô Doanh thì khác, ngoài tiếng Anh, Pháp, Nga, Nhật, trước đây ở vùng Tây Tạng, cô còn nhận ra tiếng Bồ Đào Nha và phá dịch nhật ký của giáo sĩ truyền giáo người Bồ Đào Nha.

“Đây là loại ngôn ngữ nào?” Tiêu Dao hỏi.

Vùng Tây Vực cổ đại có rất nhiều dân tộc, chủng tộc hỗn tạp, ngôn ngữ cũng đặc biệt phong phú.

Trong đó riêng ngôn ngữ có văn tự cũng phải tới hơn mười loại.

Ví dụ như văn tự Tocharian, Sogdian, Brahmi, Phạn văn... muốn phá dịch không phải chuyện đơn giản.

“Đây chắc là văn tự Nestorian, khá hiếm thấy, nhưng nó là một loại chữ cái có nguồn gốc nhất định với chữ Latinh, nên tôi mới có thể giải mã được.” Tô Doanh nói.

Tiêu Dao có chút ngơ ngác, văn tự Nestorian là cái quái gì?

Hoàn toàn chưa nghe thấy bao giờ.

“Văn tự Nestorian là loại chữ dùng bởi các giáo đồ vùng Syria cổ đại.” Tô Doanh giải thích.

Tiêu Dao lại sững sờ.

Văn tự vùng Tây Á?

Truyền đến tận Tây Vực sao?

Trên những phiến đá trang trí mộ Hami Vương lại có loại văn tự này?

Tô Doanh lúc này lắc đầu: “Văn tự trên phiến đá quá ít, tạm thời chưa nhìn ra được gì thêm.” Nói xong, Tô Doanh ngẩng đầu lên: “Ngọn núi đá này không có cửa mộ, toàn bộ là một khối đá đặc, chúng ta vào bằng cách nào?” Tiêu Dao cũng đứng dậy: “Tôi sẽ đi vòng quanh Hắc Ngõa Sơn một vòng xem thế nào đã.” Không đợi Tô Doanh trả lời, Minh Thúc đã vội vã gật đầu: “Đúng thế đúng thế, xem trước đã, không chừng có thể tìm thấy lối vào.” Lúc này Minh Thúc là người tích cực nhất, cả người ông lão đang ở trong trạng thái hưng phấn tột

độ.

Trải qua thiên nan vạn hiểm trên bãi Qua Bích, đi ròng rã bao nhiêu ngày, cuối cùng cũng tìm thấy vị trí mộ Hami Vương, Minh Thúc tự thấy mình đã đánh cược thắng rồi.

"Tôi ấy mà, có máu đỏ đen bẩm sinh, liều một phen xe đạp biến thành mô tô, phải không lão đệ?

Lần này chúng ta phát tài to rồi." Tô Doanh bĩu môi: "Minh Thúc, chúng ta tìm thấy mộ Hami Vương không phải nhờ vận may cao đâu, mà là nhờ Tiêu Dao bản lĩnh giỏi đấy." Minh Thúc nghe vậy vội vàng gật đầu: "Đúng đúng, không có Diêu Tử thì tôi chắc chắn không đến được đây." Tiêu Dao cười cười không nói gì, tiếp tục đi vòng quanh Hắc Ngõa Sơn.

Chu vi toàn bộ núi chừng bảy tám trăm mét, đi một vòng mất chưa tới mười phút.

Nhóm Tiêu Dao quan sát tỉ mỉ, không dám bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Sau khi đi hết một vòng, họ buộc phải đưa ra một kết luận.

Toàn bộ mộ Hami Vương tuyệt đối không có hầm trộm (đạo quật), xung quanh ngay cả một dấu vết đạo động cũng không có.

Đồng thời, mộ đạo của mộ Hami Vương nằm ở vị trí nào cũng không rõ.

"Nếu theo cách cục mộ táng trong nội địa Thăng Long, xung quanh đây phải có thần đạo, hoa biểu các thứ, tìm những kiến trúc tàn lưu trên mặt đất là có thể lần ra vị trí mộ đạo." Tiêu Dao nhíu chặt mày.

"Nhưng mộ Hami Vương rõ ràng có cách cục hoàn toàn khác biệt, xung quanh toàn là đất bằng, không có thần đạo, không có minh lâu, không có hoa biểu, ngay cả tế đàn phụ thuộc cũng không có, thực sự

không dễ suy đoán vị trí mộ đạo." Cơn hưng phấn của Minh Thúc cũng vơi đi phần nào, sau khi đi một vòng quanh núi, ông lão thở hồng hộc: "Tôi bảo này, hay là mộ đạo bị chôn vùi rồi, thực ra nó nằm quanh chân núi Hắc Ngõa Sơn?" Tô Doanh lắc đầu: "Không khả năng lắm, tôi đã đi quanh một lượt rồi, nếu có lối vào mộ đạo thì hẳn là phải nhìn ra được." Tiêu Dao không chút do dự, trực tiếp lấy vài ống thuốc nổ lôi quản từ không gian hệ thống ra.

Minh Thúc nhìn thấy vậy liền vỗ đùi: "Đúng rồi, sao tôi không nghĩ ra nhỉ, cứ trực tiếp nổ tung nó ra là xong." "Tôi không định nổ tung mộ đạo đâu." Tiêu Dao cầm thuốc nổ đi ra phía ngoài Hắc Ngõa Sơn.

"Kết cấu mộ táng cổ đại thiên biến vạn hóa, nếu không tìm thấy lối vào mà cứ dùng thuốc nổ ném bừa thì đó là việc của bọn Tá Lĩnh lực sĩ." "Không phải nói Tá Lĩnh lực sĩ không tốt, chỉ là chúng ta không có nhiều nhân thủ như họ.

Mạch Tá Lĩnh ngoài việc đổ đấu Mạc Kim còn là những hảo hán lục lâm, đi đổ đấu toàn huy động hàng trăm người." "Nếu tôi nổ không đúng chỗ, hoặc là không có phản ứng gì — vì khối đá dưới chân Hắc Ngõa Sơn là cự thạch thiên nhiên, vài ống thuốc nổ không thể nổ tung nó được." "Hoặc là sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, khiến toàn bộ ngôi mộ sụp đổ hoàn toàn, đó không phải là chuyện không thể xảy ra." Khóe mắt Minh Thúc giật giật, nhìn Tiêu Dao trân trân nửa ngày không nói nên lời.

"Vậy bây giờ anh dùng thuốc nổ để làm gì?" Đợi Tiêu Dao đi ra xa, Minh Thúc mới lật đật chạy theo hỏi.

Tiêu Dao chỉ vào tai mình: "Ông quên tôi có bản lĩnh Thính Lôi Biện Huyệt rồi sao?

Lần này phạm vi của mộ Hami Vương quá lớn, tôi chuẩn bị kích

nổ một đợt lớn.” Minh Thúc nghe mà trợn mắt hốc mồm, dùng sóng âm của vụ nổ thuốc nổ để thăm dò mộ huyệt dưới đất, ý tưởng này thực sự quá điên rồ.

Người bình thường đừng nói là thăm dò tình hình dưới đất, tai có khi bị chấn cho điếc luôn rồi.

“Lát nữa khi nổ, tốt nhất mọi người nên tránh xa một chút.” Tiêu Dao vô cùng chân thành đưa ra lời khuyên cho Minh Thúc.

Minh Thúc như phát điên, liều mạng chạy về phía núi Hắc Ngõa, nhanh chóng nấp sau một tảng đá lớn.

Tiêu Dao dùng xẻng sắt đào một cái hố trên mặt đất, đặt thuốc nổ và nối dây dẫn xong xuôi mới thong thả châm lửa.

Sau khi châm ngòi, tôi cũng nhanh chóng rời đi.

Đi được khoảng năm sáu chục mét thì thuốc nổ phát nổ.

Một tiếng nổ lớn vang dội trên bãi sa mạc.

Tôi nhanh chóng áp tai xuống mặt đất.

Tôi cần nghe không phải là bản thân tiếng nổ, mà là âm thanh phản xạ lại từ núi Hắc Ngõa.

Sau khi phản xạ, âm thanh nhỏ đi nhiều, dù vậy màng nhĩ của tôi vẫn bị chấn động đến đau nhức.

Nằm bò dưới đất vài giây, tôi mới chậm rãi đứng dậy.

Lúc này, ánh mắt tôi nhìn về phía núi Hắc Ngõa tràn đầy kinh ngạc.

Kỹ năng Thính Lôi Biện Huyệt quả thực rất hữu dụng, thông qua tiếng nổ, tôi đã nắm sơ lược được tình hình dưới lòng đất của toàn bộ núi Hắc Ngõa.

Chương 383

Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc nhất là, phía dưới núi Hắc Ngõa quả thực có một phần rỗng, nhưng thể tích tổng thể không lớn.

Toàn bộ núi Hắc Ngõa mới chính là không gian trống lớn nhất.

Ngôi mộ vua Cáp Mật nằm ngay bên trong khối đá trắng khổng lồ của núi Hắc Ngõa.

Phần không gian dưới lòng đất chẳng qua chỉ là phần kéo dài của khối đá xuống dưới mà thôi.

Điểm quỷ dị không chỉ có vậy, toàn bộ khối đá trắng không hề có cửa mộ đạo.

Quanh núi Hắc Ngõa bao gồm cả dưới lòng đất đều không tồn tại thứ gọi là mộ đạo.

Tất cả hoàn toàn là đá đặc.

Nếu thực sự đào từ xung quanh xuống, thứ phải đối mặt chỉ là khối đá trắng vô tận.

Muốn đục một đường hầm xuyên qua khối đá trắng này gần như là điều không thể.

Tôi đơn giản tính toán khối lượng công trình trong đầu.

Ngay cả khi có máy móc công trình và đủ thuốc nổ, cũng phải mất mười mấy ngày mới có khả năng đục xuyên khối đá trắng này.

Nếu đục từ trên mặt đất xuống, vấn đề lớn nhất là cấu trúc bên trong mộ vua Cáp Mật cực kỳ dễ bị chấn động của vụ nổ làm cho sụp đổ.

Toàn bộ ngôi mộ giống như một cái hũ đá, kín mít không kẽ hở.

Tôi ngước đầu nhìn lên đỉnh núi Hắc Ngõa.

Bởi vì vừa rồi qua Thính Lôi Biện Huyệt, tôi xác định được nơi duy nhất có khả năng thông vào bên trong chỉ có đỉnh núi.

Ở giữa vòng tường đá cao hai ba mét đó có một khoảng nhỏ có lỗ hổng có thể thông vào bên trong núi Hắc Ngõa.

Chỉ là, tôi bỗng nhiên có chút do dự.

Trong lòng có một cảm giác cực kỳ mãnh liệt rằng nếu xuyên vào từ đỉnh núi Hắc Ngõa, nhất định sẽ rất nguy hiểm.

Những người khác thấy tôi thẫn thờ đều cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc.

Minh Thúc tiến đến bên cạnh tôi hỏi: "Diêu Tử à, thế nào rồi?

Không tìm thấy lối vào mộ đạo sao?" Tôi lắc đầu: "Cái đó thì không, ngôi mộ vua Cáp Mật này căn bản không có mộ đạo." Minh Thúc kinh ngạc: "Không có mộ đạo?

Vậy chúng ta vào bằng cách nào?" Tôi chỉ tay lên đỉnh núi Hắc Ngõa. "Vào từ trên đỉnh sao?" Minh Thúc phản ứng khá nhanh: "Cũng được, chúng ta mau chuẩn bị đi." Trương Bả Đầu với khuôn mặt đầy nếp nhăn giờ lại càng nhăn nhó hơn: "Lên đó kiểu gì?

Nhìn núi Hắc Ngõa đi, gần như dựng đứng cả." Nỗi lo của Trương Bả Đầu không hề thừa.

Núi Hắc Ngõa cao khoảng ba mươi mét, tương đương tòa nhà mười tầng.

Phần rìa ít nhất cao hai mươi mét thẳng đứng với mặt đất, mười mét còn lại mới là sườn dốc hình vòm.

Nếu có thang thì độ cao hai mươi mét cũng đã rất khó khăn rồi.

Hiện tại muốn tay không leo lên, theo Trương Bả Đầu là chuyện

không tưởng.

Nhưng khi gã nhìn sang những người khác, gã phát hiện Tô Doanh và Minh Thúc dường như hoàn toàn không lo lắng về vấn đề này.

Sau đó gã thấy tôi lấy ra một cái móc sắt màu đen có buộc dây thừng, quay vài vòng trên tay rồi quăng lên đỉnh núi Hắc Ngõa.

Phi hổ trảo nhanh chóng bấu chặt vào một mỏm đá nhô ra.

Tôi kéo thử dây thừng, cảm thấy chắc chắn liền lập tức leo lên.

Chỉ mất khoảng một hai phút, tôi đã đứng trên đỉnh tầng thứ nhất của núi Hắc Ngõa.

Tôi cẩn thận thu lại phi hổ trảo, đóng đinh an toàn vào khe đá rồi buộc dây thừng bảo hiểm.

Chẳng bao lâu sau, Tô Doanh cũng leo lên được.

Minh Thúc tuy già cả nhưng sau chuyến phiêu lưu ở núi Côn Luân trước đó, kỹ năng leo trèo cũng đã thành thục.

Rất nhanh, với sự giúp đỡ của Tô Doanh và tôi, lão cũng lên tới nơi.

Trương Bả Đầu nhìn đến ngây người, hồi lâu mới hoàn hồn, giơ ngón tay cái lên tán thưởng: "Chuyên nghiệp thật!" Sau đó gã cũng nắm dây thừng, leo lên vách núi gần như dựng đứng.

Sau khi lên tới đỉnh, mọi người mới nhìn thấy phía trên dày đặc những phiến đá đen.

Những phiến đá này rõ ràng được khai thác từ những ngọn núi lớn ở xa, hoàn toàn không phải đá bản địa.

Trên đó khắc đầy những văn tự và ký hiệu kỳ quái.

Tô Doanh bắt đầu xem xét từng phiến đá đen đó. "Đây chắc là kinh

văn, những kinh văn được điêu khắc bằng chữ Nestorian, chỉ là nội dung lại không phải của phái Nestorian..." Khi giải mã đến đây, cô bỗng dừng lại. "Tôi cũng không rõ đây là kinh văn của tôn giáo nào.

Trong ấn tượng của tôi căn bản không có tôn giáo này, những người này tự xưng là thánh dân, tín ngưỡng một vị thần gọi là Luân Hồi Chi Chủ." Tô Doanh hiển nhiên bị những gì ghi chép trong kinh văn làm cho kinh ngạc.

Tôi cũng nhíu mày.

Thông thường, chỉ những người theo nhất thần giáo Semitic mới dùng cách xưng hô kiểu như thánh dân.

Phái Nestorian cũng là một nhánh của thánh giáo trong nhất thần giáo Semitic.

Ban đầu tôi nghĩ có lẽ từ lâu đã có một dân tộc tin theo giáo nghĩa phái Nestorian xây dựng nên ngôi mộ này.

Nhưng ngặt nỗi kinh văn mà Tô Doanh đọc được lại nói những người này tín ngưỡng Luân Hồi Chi Thần.

Khái niệm luân hồi vốn không tồn tại trong nhất thần giáo Semitic, mà là truyền từ Thiên Trúc sang.

Thật huyền bí, một dân tộc sử dụng văn tự của nhất thần giáo Semitic nhưng lại tín ngưỡng vị thần luân hồi của Thiên Trúc?

Hoàn toàn không có ấn tượng gì, trên thế giới từng tồn tại loại người này sao?

Tôi thận trọng tiến về điểm cao nhất ở giữa mái vòm, nhưng mới đi được hai bước đã cảm thấy phiến đá đen dưới chân không chắc chắn lắm.

Khi bước lên trên, thậm chí có thể nghe thấy tiếng lạo xạo như đá

nứt.

Chương 384

Nhưng những phiến đá này lại rất cứng, không thể nào bị giẫm vỡ được.

Tô Doanh và Minh Thúc cũng đi theo sau, sắc mặt tôi đột nhiên biến đổi, giơ tay chặn hai người lại. "Đừng, đừng động đậy, đứng yên đó!" Giọng điệu của tôi đặc biệt nghiêm trọng. "Cái mái vòm này có vấn đề." Mồ hôi trên trán tôi bắt đầu chảy ra, bất chợt tôi nghĩ đến một biện pháp chống trộm trong lăng mộ cổ.

Nghe nói một số ngôi mộ cổ sẽ đặt hỏa dầu lên đỉnh hầm mộ.

Loại dầu này sẽ tự bốc cháy khi tiếp xúc với oxy.

Nơi đặt hỏa dầu thường là phía trên mái vòm, được ngăn cách bằng gạch lưu ly.

Một khi kẻ trộm mộ đào thủng mái vòm, hỏa dầu phía dưới gạch lưu ly sẽ bùng cháy.

Ngọn lửa lớn sẽ thiêu rụi cả ngôi mộ lẫn kẻ trộm.

Đây là một biện pháp chống trộm cực kỳ hung hiểm, với tư tưởng mộc mạc là: nếu đào mộ tao thì tao cùng chết với mày, khiến vô số cao thủ Mạc Kim đổ đấu nghe danh đã biến sắc.

Chỉ là sau này loại cơ quan chống trộm được gọi là Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh này dần biến mất.

Không phải vì kỹ thuật thực hiện quá khó bị thất truyền, mà là công thức loại hỏa dầu tự cháy khi gặp không khí đã bị thất truyền.

Nghe nói loại hỏa dầu đó có nguồn gốc từ Tây Vực.

Tôi hít một hơi khí lạnh, thật là trùng hợp quá mức.

Mộ vua Cáp Mật nằm ở Tây Vực, một trong những khu vực sớm nhất được ghi nhận có dầu mỏ.

Hỏa dầu nghe nói là một loại dầu đặc biệt được chiết xuất từ các giếng dầu mỏ.

Nếu thực sự dưới những phiến đá đen này toàn là Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh, thì dù tôi có bản lĩnh thông thiên cũng khó mà đưa đám Tô Doanh, Minh Thúc, Trương Bả Đầu ra ngoài sống sót.

Chỉ cần đỉnh lưu ly bị phá vỡ, hỏa dầu bốc cháy, kết cục sẽ là bị thiêu sống. "Cẩn thận, đi theo đường cũ, lùi về phía rìa núi." Giọng nói của tôi nhỏ hẳn đi, sợ tiếng nứt vỡ dưới chân lại vang lên.

Tô Doanh và Minh Thúc tuy không biết tại sao tôi bắt lùi lại nhưng đều rất phối hợp, chậm rãi lùi về rìa núi Hắc Ngõa.

Đợi hai người lùi về an toàn, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó tôi quan sát, vị trí hiện tại cách vòng tường đá hình cái bát khoảng năm sáu mét.

Suy nghĩ một lát, tôi lại lấy phi hổ trảo ra, quay vài vòng rồi quăng lên tường đá.

Phi hổ trảo bám chắc vào khe tường.

Tuy tôi nhảy một bước năm sáu mét là chuyện có thể, nhưng từ đây đến tường đá là một đoạn dốc đứng, bản thân tường đá cũng cao khoảng một trượng.

Nhảy kiểu đó tôi không nhảy lên nổi.

Nhưng tôi có cách khác.

Sau khi đặt phi hổ trảo xong, tôi chậm rãi rút Toái Tinh Đao ra, đồng thời lấy từ không gian hệ thống ra một cuộn dây thừng.

Tôi một tay nắm lấy một đầu dây, ném mạnh lên trời.

Thật kỳ quái, sợi dây bị tôi ném lên không trung không hề rơi xuống, mà bị một sức mạnh vô hình nâng đỡ, treo lơ lửng dựng đứng giữa không trung.

Tôi kéo thử, thấy dây thừng rất chắc chắn, sau đó dưới ánh mắt trợn tròn của Trương Bả Đầu và Minh Thúc, tôi cứ thế leo lên sợi dây đó.

Tôi leo lên cao khoảng sáu bảy mét, đột nhiên biến mất ngay tại đỉnh sợi dây.

Giây tiếp theo, tôi xuất hiện ở rìa tường đá.

Đây chính là kỹ năng Thần Tiên Tác mà tôi học được từ Phát Khâu Thiên Quan ngũ phẩm.

Xuất hiện ở rìa tường đá, tôi vội vàng dùng hai tay bám chặt lấy mép tường, nhảy lên trên.

Tường đá toàn bộ được xây bằng đá đen, rộng hơn một xích, chiều cao ban đầu chắc khoảng một trượng, nhưng giờ có chỗ đá bị gió thổi mòn, cao không tới một trượng.

Tôi nhìn vào lòng chảo, đó là một khoảng đất trống.

Trên đó ngoài một ít cát bụi bị gió thổi vào thì không còn gì khác.

Ngay chính giữa lòng chảo là một khối đá trắng muốt.

Trên đá điêu khắc một hình chữ thập với hoa văn phức tạp.

Bên ngoài lại có ba vòng tròn lồng vào nhau.

Đồng tử của tôi co rụt lại.

Khối đá trắng đó...

Trước đó khi thi triển kỹ năng Thính Lôi Tham Huyệt, tôi biết nơi duy nhất có thể đi vào bên trong núi Hắc Ngõa nằm ngay dưới khối đá

trắng đó.

Nhưng tôi cũng biết, đoạn đường ngắn còn lại này đầy rẫy nguy cơ.

Tuy nhìn khối đá trắng rất hoàn chỉnh, nhưng tôi nhận ra màu sắc của nó có chút khác biệt so với khối đá trắng dưới chân núi Hắc Ngõa.

Khối đá ở đây tuy cũng màu trắng nhưng màu sắc lại thuần khiết hơn, lớp ngoài mang lại cảm giác hơi trong suốt.

Tôi cúi người, cẩn thận dùng đầu ngón tay chạm vào bề mặt đá trắng.

Sau khi gạt đi lớp cát bụi, phần đá trắng bên dưới cư nhiên hơi thấu quang.

Tôi thậm chí có thể nhìn thấy một lớp chất lỏng hơi sóng sánh bên dưới khối đá trắng.

Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh?

Theo tôi biết, Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh đều được giấu trên mái vòm mộ, kiểu phơi lộ trực tiếp ra ngoài như thế này thì tôi chưa từng nghe thấy bao giờ.

Cả một mái vòm mộ, trong phạm vi gần mười mét đều là một khối lưu ly khổng lồ, thủ bút lớn thế này tôi thực sự chưa từng thấy.

Xem ra vua Cáp Mật năm xưa cũng rất có thực lực.

Chỉ là, làm sao để vượt qua lớp Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh mỏng manh này?

Chương 385

Vạn nhất không cẩn thận giẫm lên, đỉnh lưu ly nứt vỡ, hỏa dầu bên trong rò rỉ bốc cháy thì coi như xong đời.

Nếu là người khác, đoạn đường từ tường đá đến khối đá trắng ở giữa sẽ làm họ bó tay, căn bản không thể qua được.

Nhưng tôi thì không bận tâm.

Vừa rồi thi triển Thần Tiên Tác xong, kỹ năng Táp Đạp vẫn chưa dùng.

Vấn đề hiện tại là khoảng cách từ tường đá đến khối đá trắng vượt quá tầm di chuyển tức thời của Táp Đạp.

Tôi buộc phải mượn một điểm lực trên lớp lưu ly trắng phía dưới, sau đó mới có thể thi triển Táp Đạp lên khối đá trắng.

Nhưng điều đó cũng không làm khó được tôi.

Tôi nhanh chóng quăng phi hổ trảo, bám chắc vào rìa khối đá trắng ở giữa.

Sau đó tôi hít sâu một hơi, hai chân dùng lực nhảy mạnh, nương theo sợi dây nhảy xa vài mét.

Ngay khi sắp rơi xuống đỉnh lưu ly, kỹ năng Táp Đạp trên Toái Tinh Đao phát động.

Khoảnh khắc tiếp theo, tôi đã xuất hiện trên khối đá trắng ngay giữa đỉnh lưu ly.

Tôi cẩn thận thu lại phi hổ trảo.

Lúc này Minh Thúc ở bên ngoài cuống quýt, không ngừng hỏi tôi đã tìm thấy lối vào chưa.

Tôi đáp lại một câu đã tìm thấy.

Chỉ là muốn Tô Doanh, Minh Thúc và Trương Bả Đầu đi cùng một con đường như vậy là điều không thể.

Họ không có cách nào băng qua đỉnh lưu ly.

Tôi chỉ có thể bảo ba người Minh Thúc đợi ở rìa núi Hắc Ngõa, tôi sẽ xuống trước xem có vị trí nào khác để vào không.

Trong lòng Minh Thúc như có trăm móng vuốt cào xé, mắt thấy đã tới đỉnh mộ vua Cáp Mật rồi mà không vào được, lão không khỏi nóng nảy, giơ chân muốn bước lên phía trước.

Tô Doanh thấy vậy liền giữ chặt lão: "Minh Thúc, ông không cần mạng nữa sao?" Mắt Minh Thúc đỏ ngầu: "Tôi mà không vào thì chẳng phải đi toi công sao?" Nói xong lão định vùng ra khỏi tay Tô Doanh để leo lên trên.

Tô Doanh giữ không nổi, Minh Thúc cư nhiên nhảy nhót leo dọc theo những phiến đá đen.

Tô Doanh đã nghe tôi nói lớp đá đen trên đỉnh rất nguy hiểm, nếu bước sai một bước cực kỳ dễ gây ra sụp đổ toàn bộ phần đỉnh mộ.

Lúc này Tô Doanh tiến không được lùi không xong, cô nghiến răng rút Thần Giao Cung sau lưng ra, lắp tên nhắm chuẩn vào Minh Thúc.

Minh Thúc nhìn cung tên trên tay Tô Doanh, hai mắt đỏ ké, vừa leo vừa hét lớn: "Tô Doanh, đừng quên là ai đã tìm thấy cô!

Cô dám giết tôi sao?" Mắt Tô Doanh cũng dần đỏ lên, mũi tên nhắm thẳng vào Minh Thúc, kéo căng cung, bắn ra một phát.

Minh Thúc bị khối tài sản của vua Cáp Mật ngay trước mắt làm cho mờ mắt, căn bản không biết sợ là gì.

Lão tự phụ là quen biết Tô Doanh từ nhỏ, lại thân thiết với bậc

tiền bối của cô, cho rằng cô không dám thực sự ra tay giết mình, nên hoàn toàn phớt lờ cô.

Vạn lần không ngờ tới, Tô Doanh tuy không muốn giết Minh Thúc nhưng việc bắn lão bị thương thì cô không ngần ngại.

Mũi tên xé gió lao đi, trúng ngay ống quần của Minh Thúc.

Đầu mũi tên sượt qua cổ chân lão rồi xuyên qua.

Chân Minh Thúc run lên, rõ ràng lão đã cảm nhận được cơn đau từ cổ chân truyền lại. "Xuống ngay, mũi tên tiếp theo sẽ không chỉ bắn vào quần áo đâu." Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Doanh lạnh lùng như băng.

Minh Thúc quay đầu nhìn cô một cái nhưng không dừng lại, vẫn tiếp tục leo lên.

Dưới lớp đá đen phát ra những tiếng ma sát rợn người như tiếng kim loại mài vào thủy tinh.

Tô Doanh thấy Minh Thúc không dừng lại, hoàn toàn mất kiên nhẫn, lại bắn thêm một mũi tên nữa.

Lần này Tô Doanh không cố ý tránh người Minh Thúc, mũi tên trúng thẳng vào bắp chân lão.

Mũi tên xuyên thấu bắp chân, Minh Thúc hét thảm một tiếng, máu tươi lập tức chảy ra từ vết thương.

Khi Minh Thúc dừng lại, tiếng ma sát và tiếng nứt vỡ quỷ dị trước đó cũng dừng theo.

Tô Doanh cuối cùng cũng thở phào.

Những phiến đá đen không đến nỗi quá mỏng manh, dáng người Minh Thúc lại gầy nhỏ nên chưa gây ra họa lớn.

Tô Doanh đang định dùng dây thừng kéo Minh Thúc xuống thì

tiếng hét của lão bỗng cao lên một tông.

Lúc nãy là tiếng hét của người bình thường, nhưng giờ lại biến thành tiếng gầm rú như dã thú.

Qua âm thanh có thể nghe ra sự đau đớn và sợ hãi tột cùng của Minh Thúc.

Tô Doanh hơi ngẩn ra.

Mũi tên vừa rồi cô không nương tay nhưng cũng đã tránh các bộ phận hiểm yếu.

Đau thì chắc chắn đau, nhưng Minh Thúc cũng đâu phải chưa từng trải qua đau thương, lăn lộn bao năm cũng kinh qua không ít, không đến mức trúng một mũi tên vào chân mà gào thét như thế.

Tô Doanh nhìn kỹ lại, phát hiện tại vết thương trên bắp chân Minh Thúc, nơi máu tươi nhỏ xuống, cư nhiên xuất hiện những sinh vật màu đen.

Những thứ này vừa rồi hoàn toàn không thấy tăm hơi, giờ có lẽ bị mùi máu thu hút, đang liều mạng hút máu từ vết thương của lão.

Những con sâu đen bò ra sau dường như không tranh giành được máu, máu từ vết thương trên bắp chân Minh Thúc cũng ít dần, chúng cư nhiên bắt đầu chui vào vết thương, liều mạng cắn xé.

Vết thương của Minh Thúc lập tức to ra, máu lại chảy nhiều hơn.

Ban đầu chỉ là cái đau do trúng tên, giờ lại bị những con sâu đen không rõ lai lịch cắn xé, cơn đau tăng lên gấp bội.

Minh Thúc mồ hôi đầm đìa, mặt trắng bệch.

Những con sâu này không chỉ cắn xé vết thương, dường như miệng chúng còn tiết ra loại độc tố khiến máu không thể đông, chất độc này liên tục kích thích lão.

Thêm vào đó, Minh Thúc tận mắt nhìn thấy những con sâu đen chui vào vết thương, thấy chúng có xu hướng theo đó mà chui vào trong cơ thể, lão mặc kệ đau đớn, thò tay định bứt chúng ra.

Nhưng Minh Thúc phát hiện những con sâu này dai nhách, sức mạnh cực lớn, phần đã chui vào vết thương thì có chết cũng không lôi ra được.

Cả con sâu bị kéo đến biến dạng mà vẫn không chịu ra.

Chương 386

Lúc này Tô Doanh mặt mày lo lắng nhưng lại ngăn Trương Bả Đầu đang định lên cứu. "Không được lên, dưới phiến đá đen chắc chắn có sâu, không chừng làm vỡ thứ bên dưới sẽ có thứ còn đáng sợ hơn xuất hiện." Trương Bả Đầu nghe vậy sắc mặt cũng biến đổi.

Minh Thúc lúc này như con chuột bị đóng đinh trên ván gỗ, chỉ biết gào thét, liều mạng bứt những con sâu đen đang chui vào cơ thể. "Có chuyện gì vậy?" Tôi nghe tiếng kêu thì vội vàng quay lại.

Vừa rồi tôi đang ở trên khối đá trắng giữa mái vòm mộ vua Cáp Mật.

Qua Thính Lôi Biện Huyệt, tôi biết dưới khối đá trắng này là vị trí duy nhất có thể thông vào bên trong núi Hắc Ngõa.

Nhưng tôi nhìn mãi cũng không thấy khối đá trắng có thể di động, trên đó cũng chẳng có cơ quan nào.

Điều duy nhất bất thường là chất liệu của khối đá trắng này hoàn toàn khác đá thường.

Từ khi có kỹ năng khống chế nham thạch, đá bình thường chỉ cần tôi chạm tay vào là có thể cảm nhận được năng lượng và khống chế hình thái của nó.

Nếu là đá thường, tôi đã sớm tung một chưởng biến nó thành cát mịn rồi.

Nhưng khối đá trắng này, tôi sờ mãi mà chẳng cảm nhận được chút khí khoáng thạch nào.

Cư nhiên không phải là đá?

Tôi thử dùng Toái Tinh Đao, thấy lưỡi đao đâm vào bên trong khối

đá trắng không tốn chút sức lực nào.

Nhưng khi rút đao ra, vết cắt vừa tạo ra cư nhiên biến mất không dấu vết. "Cư nhiên là thứ có tính đàn hồi?" Tôi băn khoái không hiểu nổi.

Khu vực Tây Bắc thời cổ đại không thể có chất liệu như cao su.

Vậy vật chất màu trắng trông như đá này rốt cuộc là gì?

Tôi đang định dùng Toái Tinh Đao khoét đá ra thì nghe thấy tiếng thét của Minh Thúc.

Tuy không rõ chuyện gì nhưng trong tình huống có Tô Doanh ở đó mà Minh Thúc vẫn kêu như chọc tiết thì chứng tỏ sự việc cực kỳ khẩn cấp.

Tôi lập tức lặp lại chiêu cũ, từ trên khối đá trắng nhảy lên, khi sắp rơi xuống đỉnh lưu ly thì thi triển Táp Đạp xuất hiện trên tường đá.

Nhìn bộ dạng của Minh Thúc, tôi lập tức hiểu ra, sau đó mắng thầm một tiếng. "Đúng là tự tìm khổ mà." Tôi có ý không muốn quản lão già này để lão nếm mùi đau khổ, nhưng nhìn những con sâu đen dày đặc trên vết thương của lão, tôi lại thấy lo.

Lúc nãy khi ở trên khối đá trắng, tôi cũng thấy ở rìa đá có những sợi đen nhỏ li ti như tóc người.

Tuy nhìn thấy nhưng tôi không để ý.

Hiện tại những sợi đen xuất hiện cạnh khối đá trắng là cực kỳ quái dị.

Đỉnh mộ giữa sa mạc mà lại có tóc người sao?

Rất có khả năng những sợi đen đó chính là những con sâu này ở trạng thái ngủ đông.

Máu của Minh Thúc đã đánh thức chúng.

Sau khi hút no máu, chúng trở về hình dạng bình thường.

Nhưng tại sao đám sâu này lại xuất hiện cạnh khối đá trắng?

Tôi bỗng nhận ra, vì chúng được bố trí ở đỉnh mộ vua Cáp Mật, chắc chắn là có mục đích.

Tôi chợt nghĩ đến một khả năng.

Khối đá trắng thần kỳ ở giữa Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh chắc chắn có liên quan đến đám sâu này.

Thậm chí có khả năng, khối vật thể khổng lồ đó chính là do đám sâu này tạo ra.

Việc lát Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh năm xưa chắc chắn có độ khó siêu cao.

Tất nhiên phải có người ở bên trong mộ, người ở bên ngoài phối hợp mới hoàn thành được.

Vậy sau khi lát xong Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh, làm sao để bịt kín lối ra là một vấn đề nan giải.

Bởi vì Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh không hề chắc chắn, không thể mang khối đá lớn đến bịt lối ra của thợ thủ công được.

Tất nhiên cũng có khả năng bắt những thợ thủ công bên trong lấp kín lối ra rồi chấp nhận tuẫn táng bên trong.

Nhưng khả năng này không cao lắm, thợ thủ công tự nguyện chết là chuyện cực khó.

Khả năng mà tôi nghĩ tới là khối vật thể trông như đá trắng bịt kín mộ vua Cáp Mật là do những con sâu đen này tạo ra.

Những thợ thủ công năm xưa không dừng lại ở lối ra mà đặt thứ gì đó để thu hút đám sâu đen tụ tập lại, cuối cùng hình thành nên khối đá trắng đó.

Tất nhiên, cũng có một khả năng đen tối khác.

Thấy đám sâu đen bị máu thu hút, rất có thể năm xưa khi thợ thủ công tụ tập ở lối ra, họ đã bị bắn chết.

Máu tươi thu hút sâu đen đến, cuối cùng bịt kín mộ vua Cáp Mật.

Trọng lượng của sâu đen khá nhẹ, bò trên Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh sẽ không làm nó sụp đổ bốc cháy.

Khả năng này rất cao.

Đang suy nghĩ, tôi phát hiện ở vị trí vết thương bắp chân Minh Thúc ẩn hiện một lớp vật chất màu trắng.

Đó chính là chỗ vừa bị sâu đen cắn xé.

Tôi động tâm, hét lên với Minh Thúc một tiếng: "Đừng cử động, nếu cử động thì thần tiên cũng không cứu nổi đâu!" Nghe lời tôi, Minh Thúc đang liều mạng giãy giụa lập tức nằm im.

Không những không động đậy, lão còn nhịn cả tiếng gào như chọc tiết, dường như sợ kêu to quá làm tôi khó chịu mà không cứu lão nữa.

Nhìn đôi mắt đầy nước mắt và van nài của Minh Thúc, tôi thở dài một tiếng.

Nghĩ bụng vừa để làm rõ xem khối đá trắng đó có phải do sâu đen tạo ra không, vừa là để cứu lão một phen.

Sau đó tôi lấy từ không gian hệ thống ra loại thuốc đuổi côn trùng bí truyền lấy được từ Trùng Cốc ở Điền Nam.

Trước đó ở thần đạo mộ Hiến Vương tôi đã dùng loại thuốc này.

Chương 387

Sau cả ngàn năm, ở nơi côn trùng bò lổm ngổm như Điền Nam mà nó vẫn phát huy tác dụng thì đủ biết nó bá đạo thế nào.

Chuyến đi sa mạc này tôi chưa từng dùng đến nó, chỉ là theo thói quen phối sẵn một ít để trong không gian hệ thống.

Lúc này lấy ra, tôi liền dùng giấy gói một ít thành viên nhỏ rồi búng về phía vết thương của Minh Thúc.

Độ chuẩn xác và lực búng của tôi thì khỏi phải bàn.

Vài viên giấy vỡ ra ngay cạnh vết thương.

Bột thuốc đuổi côn trùng tung tóe khắp nơi.

Có một ít bột thuốc rơi trúng vết thương khiến ngũ quan Minh Thúc lập tức méo xệch.

Loại thuốc đuổi côn trùng này có thể coi là thuốc cực mạnh, chẳng có chút gì là nhẹ nhàng, chạm vào vết thương là có tính ăn mòn.

Minh Thúc suýt chút nữa thì ngất đi vì đau.

Ngặt nỗi lão già này cũng cực kỳ kiên cường, biết giờ mà ngất đi thì tám phần là bỏ mạng trên bãi sa mạc này nên cố sống cố chết chịu đựng, môi cắn đến chảy cả máu.

Đám sâu đen dính phải thuốc đuổi côn trùng liền bắt đầu chạy tán loạn.

Ngay cả những con chui vào vết thương của Minh Thúc quá nửa, có chết cũng không chịu ra, khi dính phải bột thuốc cũng phân phân chui ra khỏi vết thương của lão.

Minh Thúc kinh ngạc nhìn đám sâu đen rút đi, biết là mạng mình đã

giữ được.

Tôi lại nhanh chóng quăng phi hổ trảo, móc chặt vào áo Minh Thúc.

Lúc này tôi biết lớp đá đen trên sườn dốc bên ngoài chắc chắn không phải là Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh.

Bởi vì với thực lực của vua Cáp Mật, muốn có nhiều hỏa dầu như vậy để bao phủ toàn bộ núi Hắc Ngõa là chuyện không thể.

Phía dưới đá đen chắc là lưu ly đen.

Một số chỗ khi Minh Thúc leo đã làm lật phiến đá, lộ ra lớp lưu ly đen đầy vết nứt bên dưới.

Đám sâu đen này, dù là ở trạng thái ngủ đông hay trứng, chắc chắn đều ở dưới lớp lưu ly đen đó.

Giữa lưu ly đen và phiến đá rất trơn trượt, lưu ly cũng dễ vỡ.

Người thường không chú ý giẫm vỡ lưu ly đen rất dễ bị các mảnh vỡ cứa đứt chân.

Chỉ cần vết thương chảy máu, đám sâu dưới lưu ly ngửi thấy mùi máu sẽ tràn ra ngay.

Khi đó cả vòng sườn dốc sẽ biến thành vùng đất chết.

Vì không phải là hỏa dầu, lại có thuốc đuổi côn trùng, tôi không còn khách khí nữa, móc lấy Minh Thúc rồi dùng lực kéo mạnh.

Minh Thúc đang nằm trên phiến đá đen lập tức bị kéo đi.

Tôi không nói hai lời, cứ thế kéo dây đưa lão về rìa tường đá.

Minh Thúc sợ đến xanh mặt, cộng thêm vết thương ở chân đau thấu xương, ngũ quan vặn vẹo không còn ra hình người. "Đừng...

đừng... bên dưới có thứ gì đó..." Minh Thúc lo lắng nhất không

phải là đau đớn, mà là đám sâu đen bên dưới lại tràn ra.

Nếu thực sự bị sâu đen bò đầy người, lão thà chết ngay tại chỗ còn hơn phải chịu cảnh hàng vạn con sâu chui vào cơ thể.

Tôi không dừng tay, kéo thẳng Minh Thúc lên tường đá.

Trên đường đi, lão liên tục làm lật các phiến đá đen, lớp lưu ly đen bên dưới cũng vỡ vụn.

Rất nhanh, đám sâu dưới lưu ly đen bò ra.

Mùi máu trên người Minh Thúc vẫn còn, chúng ngửi thấy liền lũ lượt bò theo.

Đợi Minh Thúc về đến bên cạnh, tôi mới vung tay ném thêm thuốc đuổi côn trùng ra. "Trời ơi!" Minh Thúc nhìn thấy thuốc đuổi côn trùng tôi ném ra đều rơi vào con đường nhỏ mà lão vừa bị kéo qua.

Ngặt nỗi đoạn từ tường đá đến đám sâu đen thì không rải thuốc.

Vậy là đường lui của đám sâu đen trực tiếp bị thuốc của tôi chặn đứng, chúng chỉ có thể bò về phía trước, ngay cả lùi lại cũng không thể.

Khóe miệng tôi hơi nhếch lên: "Yên tâm đi, tôi chỉ mượn một chút thứ thôi mà." Minh Thúc nghe vậy, nhìn khuôn mặt với nụ cười thuần khiết của tôi, lập tức nhớ lại những ký ức không mấy tốt đẹp. "Mượn?" Minh Thúc liên tục xoa đầu, tuy sống ở hải ngoại nhưng điển cố Tào Tháo mượn thủ cấp của thuộc hạ thì lão đã nghe qua.

Tôi ôn tồn nói: "Yên tâm, mượn một miếng thịt trên người ông thôi." Minh Thúc sợ đến rơi nước mắt: "Diêu Tử à, tha cho tôi một lần đi, lần sau tôi không dám không nghe lời cậu nữa, cứ vứt tôi trên bãi sa mạc này cho tôi tự sinh tự diệt đi." Tôi lắc đầu: "Không không không, sao tôi nỡ để ông chết được, chúng ta là đối tác mà.

Hiện tại vết thương của ông có vấn đề, nếu không cắt bỏ phần thịt đó đi, e là tôi cũng không cứu nổi." Nghe lời tôi, Minh Thúc vội vàng nhìn vết thương, thấy trên đó có một lớp màu trắng.

Nghĩ lại cảnh đám sâu đen cắn xé vết thương lúc nãy, lão nhận ra tôi có lẽ nói thật.

Có lẽ miếng thịt đó thực sự phải cắt đi mới được.

Đến đây, Minh Thúc do dự.

Tôi rút Toái Tinh Đao ra, hươ hươ trước mặt lão: "Không còn nhiều thời gian đâu, đợi một lúc nữa chất độc ngấm vào cơ thể thì tôi cũng chẳng cần ra tay." Minh Thúc cuối cùng nghiến răng, nhắm mắt lại: "Được, cắt đi!" Tôi mỉm cười, lập tức đặt Toái Tinh Đao lên vết thương của lão.

Minh Thúc cảm nhận được lưỡi đao lạnh lẽo chạm vào bắp chân, người run lên bần bật, lông tơ dựng đứng cả lên. "Cắt ít thôi, cắt ít thôi..." Minh Thúc lảm nhảm.

Tôi chẳng buồn để ý, dùng đao khoét một cái, cắt đi một miếng thịt to bằng bàn tay.

Sau đó mũi đao hất một cái, quăng miếng thịt đầy máu lên khối đá trắng ở trung tâm mái vòm mộ vua Cáp Mật.

Đồng thời tôi lập tức lấy Ngưng Huyết Ngọc Cao từ không gian hệ thống bôi vào vết thương cho Minh Thúc.

Ngay khi bôi thuốc, vết thương trên bắp chân lão lập tức cầm máu.

Thấy thuốc có hiệu quả, tôi liền kéo Minh Thúc lùi lại phía sau tường đá, đồng thời rải thêm thuốc đuổi côn trùng phía trước.

Đám sâu đen gặp thuốc liền không dám truy đuổi nữa.

Chương 388

Miếng huyết nhục cắt từ chân Minh Thúc đã thu hút đám sâu đen vừa bò ra từ dưới lớp lưu ly đen.

Những con sâu này khá nhẹ, nhanh chóng bò lên đỉnh lưu ly.

Minh Thúc không biết thứ ở trên đỉnh là gì, thấy đám sâu bò đi thì thở phào nhẹ nhõm.

Tôi mỉm cười, tưởng thế là xong sao? "Minh Thúc, ông biết khu vực phía dưới kia là gì không?" Minh Thúc hơi ngơ ngác: "Gì cơ?

Không phải là đỉnh mộ vua Cáp Mật sao?" Tôi lại mỉm cười hiền hòa: "Đúng vậy Minh Thúc, để tôi kể cho ông nghe thế nào gọi là Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh." Sau đó tôi phổ biến kiến thức về loại cơ quan chết chóc này cho lão, lời lẽ có phần hơi phóng đại.

Tôi càng nói, sắc mặt Minh Thúc càng trắng bệch ra.

Nhìn về phía vô số con sâu đen kia, tay lão không nhịn được mà run lẩy bẩy, hận không thể lao xuống bắt sạch đám sâu đó lại.

Bởi vì bị sâu cắn tuy đau nhưng chết không nhanh đến thế, biết đâu còn bò xuống núi Hắc Ngõa giữ được cái mạng.

Nhưng nếu đám sâu đen kích hoạt Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh thì đúng là chết không chỗ chôn, trực tiếp tan thành mây khói.

Minh Thúc cuống quýt nói với tôi: "Diêu Tử à, mau nghĩ cách đi!

Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh mà bị kích hoạt thì chúng ta đều không sống nổi đâu." Tôi lại hiền hòa lắc đầu, lấy ra một chiếc bật lửa, chỉnh ngọn lửa lớn nhất rồi châm lên.

Minh Thúc không hiểu tôi đang làm gì, mặt đầy ngơ ngác.

Tôi đưa ngọn lửa bật lửa xuống dưới lòng bàn tay, đốt một lúc lâu.

Minh Thúc lộ vẻ không thể tin nổi. "Quên không nói với ông, tôi không sợ lửa, thậm chí..." Tôi nói đoạn, chộp lấy ngọn lửa trên bật lửa.

Ngọn lửa biến mất, tôi xòe tay trái ra, một ngọn lửa đang không ngừng nhảy nhót trong lòng bàn tay. "Cho nên... người bị thiêu chết chỉ có một mình ông thôi, tôi không sợ, tôi hoàn toàn có thể đi ra ngoài." Minh Thúc ngây người.

Lão há hốc mồm, nửa ngày không nói nên lời.

Tuy nhiên, đám sâu đen không làm kích hoạt Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh.

Tuy số lượng đông đảo nhưng trọng lượng của chúng quá nhẹ.

Không biết bao nhiêu sâu đen từ khe hở dưới phiến đá đen và vết nứt lưu ly đen chui ra.

Dần dần, đám sâu đều hội tụ trên khối đá trắng giữa đỉnh lưu ly.

Khối đá trắng muốt như tuyết lúc này biến thành một khối vật thể đen kịt đang không ngừng ngọ nguậy.

Minh Thúc đứng xa nhìn mà ngây dại. "Diêu Tử, chuyện gì thế này?

Miếng thịt thối vừa rồi chắc bị ăn sạch rồi chứ?

Tại sao chúng chưa đi?" Không chỉ không đi, đám sâu đen như rơi vào trạng thái điên cuồng, không ngừng lao vào khối đá trắng đó. "Chúng đang nuốt chửng lẫn nhau." Tôi thản nhiên nói một câu. "Sau khi đám sâu này đi qua, tôi đã rải thuốc đuổi côn trùng lên Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh, chúng không quay về được nữa." "Khối đá trắng đó vốn là

thứ do sâu đen nuốt chửng huyết nhục con người tạo thành từ lâu, đám sâu tự nhiên cảm nhận được khí tức đồng loại còn sót lại trên đó." "Nhưng chúng không phải loài có trí tuệ, cách duy nhất là tìm lối thoát ra." "Đỉnh lưu ly thì chúng không đục được, nhưng khối đá trắng kia thì chúng có cách." "Lúc nãy ông cũng cảm thấy rồi đấy, khi nuốt thức ăn, chúng tiết ra chất lỏng có tính ăn mòn." "Chỉ cần có đủ chất lỏng ăn mòn, khối đá trắng đó sẽ mềm đi, thậm chí tan chảy." "Chỉ là ở đó chẳng có gì để nuốt cả, ngoại trừ chính bản thân chúng." Nghe tôi nói xong, Minh Thúc nhìn tôi với ánh mắt đầy sợ hãi.

Trong lòng lão lúc này, tôi chính là một con quỷ.

Nhưng khuôn mặt con quỷ này vẫn đang treo nụ cười thuần khiết.

Đúng như tôi nói, toàn bộ khối đá ở giữa đỉnh lưu ly không chỉ biến thành màu đen mà còn không ngừng thay đổi hình dạng.

Từ khối đá đen tỏa ra một luồng khói đậm đặc như axit đang ăn mòn vật vật phẩm.

Rất nhanh, đám sâu đen bắt đầu biến mất.

Chúng tàn sát lẫn nhau và cũng dần bị ăn mòn hết.

Dù có không ít sâu đen lao tới nhưng vẫn không thay đổi được tình trạng số lượng sâu ngày càng ít đi.

Chẳng mấy chốc, gần như toàn bộ sâu đen đã biến mất không dấu vết.

Khối đá trắng đồ sộ ban đầu giờ đây phần lớn đã tan chảy.

Chỉ còn sót lại một ít thứ màu trắng, nhìn từ xa giống như hài cốt người. "Tốt nhất ông nên ở yên đó, tôi không bảo đảm dưới lớp lưu ly đen kia còn sâu hay không đâu." Tôi mỉm cười nói với Minh Thúc.

Minh Thúc nghe vậy liền gật đầu lia lịa, tỏ vẻ sẽ ở yên trên tường

đá, đánh chết cũng không xuống.

Tôi hài lòng gật đầu, sau đó lặp lại chiêu cũ, từ trên tường đá nhảy cao một cái, bay xa vài mét.

Khi nhìn thấy tôi sắp rơi xuống Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh, Minh Thúc cảm thấy tim mình như ngừng đập.

Lão tưởng tôi định nhảy xuống đỉnh hỏa long để xông vào mộ vua Cáp Mật.

Dù sao tôi không sợ lửa, nhưng lão thì sợ.

Ngay khi Minh Thúc định kêu lên thì tôi đột nhiên biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện ngay tại vị trí khối đá trắng ban đầu.

Đứng vững xong, tôi phát hiện thứ còn sót lại trong khối đá trắng quả nhiên là hài cốt người.

Những hài cốt này dường như không sợ sự ăn mòn của sâu đen, vẫn giữ nguyên tư thế khi còn sống.

Tôi đếm sơ qua thấy có khoảng mười mấy bộ hài cốt, từ bề mặt mái vòm xếp dài xuống tận miệng hố.

Những hài cốt này đều có tư thế vặn vẹo, miệng há hốc, rõ ràng khi còn sống đã phải chịu đựng nỗi đau tột cùng.

Xem ra trong quá trình xây dựng mộ vua Cáp Mật cũng đẫm máu của thợ thủ công.

Tôi cẩn thận len qua khe hở cạnh hài cốt thợ thủ công để leo xuống.

Những bộ hài cốt này bị chất bài tiết của sâu đen làm cho cực kỳ cứng cáp, nếu muốn dọn sạch chúng thì mất không ít công sức.

Chương 389

Nhưng tôi căn bản không có ý định phá hoại những bộ hài cốt này.

Dù sao tôi cũng biết súc cốt công, len lỏi trong những khe hở phức tạp này không thành vấn đề.

Leo xuống khoảng năm sáu mét, tôi cuối cùng cũng thấy một giếng đứng hình tròn bắt đầu dốc nghiêng.

Ở cuối lỗ hổng xuất hiện không ít gạch đá trắng, cuối đường là một cánh cửa đá được điêu khắc từ đá trắng.

Cuối cùng cũng tìm thấy lối vào mộ vua Cáp Mật.

Phía trước không còn hài cốt thợ thủ công, tôi tăng tốc độ, vài bước đã đến cuối đường, đứng trước cửa đá.

Cửa đá mộ vua Cáp Mật hoàn toàn khác với những cửa mộ tôi từng thấy trước đây.

Trên đó đầy rẫy hoa văn phức tạp.

Các họa tiết trang trí cũng khác hẳn phong cách vùng Thăng Long, trong đó có những loài động vật tôi hoàn toàn không nhận ra.

Có một số hình vẽ người không rõ mặt mũi đang bay giữa không trung, sau lưng có cánh.

Đó là thiên sứ sao?

Tôi không khỏi cảm thán.

Năm xưa thời Đại Đường, Cảnh giáo từng lưu truyền ở vùng Thăng Long.

Cái gọi là Cảnh giáo thực chất chính là Thánh giáo phái Nestorian.

Chủ nhân mộ vua Cáp Mật rõ ràng đã tiếp nhận Thánh giáo phái Nestorian từ sớm hơn.

Thậm chí chủ nhân ngôi mộ này có phải là vua Cáp Mật hay không lúc này tôi cũng không chắc chắn được.

Bởi vì cái tên mộ vua Cáp Mật cũng chỉ là do Beckman đặt theo tên địa danh tập trung người gần đó trong nhật ký du hành của mình.

Những người xây dựng ngôi mộ này và những người hiện đang cư ngụ tại Cáp Mật năm xưa không cùng một nhóm người, cũng chưa chắc đâu.

Vùng Tây Vực, đặc biệt là trên Con đường Tơ lụa, các dân tộc nhỏ, quốc gia nhỏ mọc lên như nấm sau mưa, nghìn năm qua không biết đã thay đổi bao nhiêu lần.

Thậm chí có khả năng chủ nhân ngôi mộ này là tín đồ Thánh giáo phái Nestorian của một tiểu quốc được thành lập trên ốc đảo gần đó.

Tôi phát hiện trên cửa đá ngôi mộ có không ít văn tự, rất gần với chữ Nestorian trên phiến đá đen bên ngoài.

Đến đây, tôi lại quay người leo trở lên.

Phát Khâu Thiên Quan tuy không có quy định nghiêm ngặt về việc đi riêng như Mạc Kim Hiệu Úy, nhưng sức mạnh của một người suy cho cùng cũng có hạn.

Dựa vào sức mạnh của tôi thì phá giải ngôi mộ vua Cáp Mật này hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng để tìm hiểu nhân quả của ngôi mộ, làm rõ nội dung và vị trí của bộ kinh thư bằng vàng bên trong thì cần đến khả năng thiên tài ngôn ngữ của Tô Doanh.

Những người khác lúc này đang nương theo lối đi tôi đã rải thuốc

đuổi côn trùng trên phiến đá đen để leo đến gần tường đá.

Tô Doanh, A Mạn, Minh Thúc, Trương Bả Đầu đều thò đầu nhìn về phía lỗ hổng ở giữa Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh.

Đỉnh lưu ly thực sự không thể đi qua, nếu không chắc chắn sẽ có người không nhịn được mà xông tới xem cho bằng được.

Lúc này tôi lại xuất hiện ở miệng hố.

Minh Thúc hiển nhiên là người kích động nhất, vội vàng hét lên: "Diêu Tử, thế nào rồi?

Bên trong có mộ không?" Tôi gật đầu, sau đó vẫy tay ra hiệu cho Tô Doanh.

Tô Doanh lập tức tiến lên phía trước. "Bắn một sợi dây qua đây, tôi sẽ cố định một đầu, sau đó cô có thể leo qua." Nghe lời tôi, Tô Doanh lập tức hiểu ý, cầm ngay Thần Giao Cung lên.

Cô rút một mũi tên dài, buộc dây thừng vào thân tên, sau đó kéo căng cung, một tiếng vút vang lên, mũi tên bay đến cạnh tôi.

Lúc này tôi lấy từ không gian hệ thống ra một cái thang ngô công, dùng đinh thép cố định vào cạnh đống hài cốt ở miệng hố.

Sau khi buộc dây thừng vào thang ngô công, một cây cầu dây đơn giản đã được thiết lập xong.

Chỉ có điều nhìn sợi dây thừng mảnh khảnh đang đung đưa trong gió, Minh Thúc hiểu ra ý định của tôi và Tô Doanh thì sắc mặt lập tức trắng bệch. "Bình tĩnh đi, tôi không tin được, nhỡ đâu từ trên cầu dây đó rơi xuống thì chúng ta tiêu đời hết." Minh Thúc giữ chặt Tô Doanh, liều mạng khuyên ngăn.

Tô Doanh mỉm cười, căn bản không mảy may lay chuyển.

Sau khi được cường hóa huyết mạch Naga, sức mạnh và sự nhạy

bén của cô đều được nâng cao đáng kể, khả năng thăng bằng và linh hoạt cũng vượt xa người thường.

Tô Doanh hít sâu một hơi, đeo Thần Giao Cung và đao Đại Việt Long Tước lên lưng, một chân khẽ bước ra phía trước, sau đó hai chân phát lực, bắt đầu chạy dọc theo cầu dây hướng về phía tôi.

Minh Thúc vỗ đùi một cái: "Biết thế tôi chẳng khuyên nữa, mau chạy đi thôi!" Khi Minh Thúc quay người định chạy thì Tô Doanh đã chạy hết cầu dây, khi còn cách miệng hố vài mét cô tung người nhảy qua.

Khóe miệng tôi hơi giật giật, Tô Doanh định bắt tôi đỡ đây mà.

Cô nương này gan cũng to thật, bên cạnh là Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh đấy, một sai sót là cả đoàn bay màu ngay.

Nhưng Tô Doanh đã nhảy rồi, tôi cũng đành phải ôm lấy cô giữa không trung, hương thơm đầy ngực.

Tô Doanh đỏ mặt, gật đầu: "Không tệ, đỡ khá đấy." Tôi xoa xoa tay, dường như đang hồi tưởng lại cảm giác kinh người vừa rồi, sau đó vội vàng thu nếp tâm thần: "Bên dưới có một cánh cửa đá, trên đó chắc là văn tự Nestorian." Rất nhanh, hai người lại đến bên cạnh cửa đá.

Tô Doanh tỉ mỉ giải mã từng chữ trên đó. "Đây là một nhánh tín đồ Thánh giáo phái Nestorian đến từ vùng Assyria cổ đại." Cô bắt đầu gian nan giải mã văn tự trên cửa đá. "Năm xưa tín ngưỡng và nơi ở của họ bị những kẻ dị giáo xâm chiếm, bất đắc dĩ phải bắt đầu di cư về phương Đông." "Ban đầu đoàn di cư có hàng vạn người, nhưng trải qua những cuộc thiên di liên tục và chiến loạn, cuối cùng chỉ còn sót lại vài nghìn người." "Họ đã vượt qua núi tuyết, đi qua sa mạc mênh mông, cuối cùng định cư tại một ốc đảo bên hồ." "Thứ giúp họ không ngừng tiến bước, không từ bỏ chính là sự thành tâm trong tín

ngưỡng và thánh vật của phái Nestorian..." "Bộ kinh thư bằng vàng mang tên "Luân Hồi Chi Thư"." "Bộ kinh thư vàng được đặt bên trong ngôi mộ, nhưng..." Tô Doanh nói đoạn thì dừng lại. "Nếu muốn lấy kinh thư vàng, không chỉ gây ra ngọn lửa địa ngục mà còn có thiên tai giáng xuống, tất cả mọi người sẽ phải chết bất đắc kỳ tử." "Kẻ nào can dự làm kinh động giấc ngủ của đức vua đều sẽ bị linh hồn thủ hộ trong hòm thánh cốt báo thù." "Sau khi chết, linh hồn sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong hòm thánh cốt, trở thành thức ăn cho linh hồn thủ hộ." Tôi nhíu mày. "Lửa địa ngục sao?" Từ khi chiết xuất được vài kỹ năng liên quan đến lửa từ quả lựu đạn phượng hoàng, tôi hoàn toàn không còn cảm giác sợ hãi với lửa nữa.

Dù thực sự có lửa địa ngục thì tôi cũng chẳng sợ.

Ngoài ra, hòm thánh cốt là thứ gì?

Linh hồn thủ hộ sao?

Nghe không giống những thứ ở vùng Thăng Long.

Chương 390

Những thứ quỷ dị trong mộ vua Cáp Mật cũng không giống phong cách vu cổ của vùng Thăng Long.

Nhưng có một điểm tôi buộc phải coi trọng, đó chính là bộ kinh thư vàng trong mộ.

Nếu thực sự có lửa địa ngục bùng ra, tôi không sao nhưng lỡ kinh thư bị thiêu hủy thì thật là trớ trêu.

Tôi lặn lội đường xa đến mộ vua Cáp Mật đâu phải để luyện tập khống chế hỏa diễm.

Nếu kinh thư vàng bị hủy thì coi như đi toi công sức. "Trong này thực sự nguy hiểm, tôi nghĩ cô nên ra ngoài, để một mình tôi vào thì tốt hơn." Tô Doanh cắn môi: "Đã nguy hiểm vậy, nếu tôi đi thì cậu cần giúp đỡ gì không?" Tôi mỉm cười: "Yên tâm đi, lửa không làm tôi bị thương được, các cơ quan khác cũng vậy.

Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh có lẽ là giới hạn cực hạn mà mộ vua Cáp Mật này có thể tạo ra rồi.

Xuống dưới nữa chắc cũng không có cơ quan nào lợi hại đâu." "Có cô ở đây tôi trái lại không thi triển được, vướng chân vướng tay.

Ở bên ngoài, giúp tôi trông chừng Minh Thúc, bảo vệ A Mạn và Trương Bả Đầu là được." Tô Doanh hiểu ý, gật đầu: "Được, cậu nhất định phải cẩn thận đấy." Sau khi Tô Doanh rời đi, tôi lại đứng trước cửa đá trắng.

Việc mở cửa đá thì tôi chưa bao giờ lo lắng.

Ở ngay chính giữa cửa đá có một cái ổ khóa khổng lồ.

Ổ khóa bằng đồng, kiểu dáng rõ ràng là sự kết hợp giữa phong

cách châu Âu, Trung Đông và Thăng Long, trộn lẫn vào nhau.

Dù ổ khóa có quái dị đến đâu thì đối với tôi cũng không có độ khó quá lớn.

Tôi có Kim Trù, có Thính Lôi Biện Huyệt, dùng que sắt nhỏ gõ vào ổ khóa vài cái là cấu trúc bên trong hiện ra rất rõ ràng.

Nhanh chóng, tôi đã gõ không ít cái trên cửa đá trắng.

Toàn bộ phía sau cửa đá là rỗng.

Cấu trúc bên trong ổ khóa tôi cũng đã nắm rõ, nhanh chóng lấy ra dây thép và đinh đã chuẩn bị sẵn, chỉ trong vài phút đã cậy được ổ khóa.

So với các loại ổ khóa cực kỳ phức tạp ở nội địa thì cái ổ khóa trên cửa đá này hơi khó nói một chút.

Theo một tiếng "cạch", lẫy khóa bằng đồng bị bật ra, tôi cẩn thận mở khóa.

Ổ khóa đồng tuy đã qua ngàn năm nhưng vẫn không bị gỉ sét, các linh kiện bên trong đều được bảo quản rất tốt.

Khí hậu nơi mộ vua Cáp Mật vô cùng khô hạn, nên không lo đồ đạc bên trong bị hư hỏng.

Tôi cẩn thận đẩy cửa đá ra.

Cánh cửa phát ra tiếng ma sát lớn, vang lên rất rõ trong đường hầm.

Sau cánh cửa đá là một khoảng tối đen, một lối đi xoắn ốc đi xuống.

Tôi tính toán độ cao, vị trí hiện tại chắc nằm trên mặt đất sa mạc bên ngoài vài mét.

Lối đi xoắn ốc này chắc chắn dẫn đến quan quách của vua Cáp Mật.

Tôi đưa tay ra cảm nhận, phát hiện trong mộ đạo có luồng không khí lưu động nhẹ.

Không ngờ nó không bị bịt kín hoàn toàn, điều này làm tôi hơi ngạc nhiên.

Đi xuống khoảng năm sáu vòng, cảm thấy đã hạ xuống độ cao khoảng mười mấy mét, bậc thang cuối cùng cũng biến mất.

Mộ đạo phía trước chỉ cao bằng một người, rộng hơn một mét, thẳng tắp và bằng phẳng.

Đỉnh mộ có hình vòm tròn.

Đi trong mộ đạo, tôi luôn có cảm giác áp bách đặc biệt.

Tôi cũng đã là người có kinh nghiệm phong phú, trải qua không ít mộ đạo, thậm chí những đường hầm hẹp và áp bách hơn cũng đã chui qua hàng trăm mét.

Nhưng trong một mộ đạo tương đối không quá chật hẹp này, tôi lại cảm thấy vô cùng áp bách.

Có cảm giác như có thứ gì đó đang rình rập trong bóng tối.

Tôi biết rõ, lúc này giác quan của mình rất nhạy bén.

Nếu thực sự có sinh vật sống đang nhìn chằm chằm từ trong bóng tối, tôi nhất định sẽ phát hiện ra ngay lập tức.

Nhưng tôi đi dọc theo mộ đạo khoảng hai ba mươi mét mà vẫn chỉ cảm thấy áp bách chứ không thấy vật gì cử động.

Tôi tiếp tục tiến lên, ánh mắt vô tình ngước lên nhìn trần mộ đạo.

Mắt ư?

Tôi phát hiện cư nhiên thực sự có những con mắt đang nhìn chằm chằm từ trần mộ đạo.

Sau đó tôi nhận ra, đó không phải là mắt thật mà là những bức bích họa vẽ trên trần mộ đạo.

Phong cách bích họa gần giống tranh sơn dầu châu Âu nhưng thô ráp và đơn giản hơn, đường nét rõ ràng hơn.

Những người có cánh sau lưng đang trừng mắt nhìn xuống mộ đạo.

Chẳng trách tôi lại cảm thấy áp bách.

Cả một đoạn dài trần mộ đạo đều là những "thiên sứ" đang trừng mắt nhìn.

Tiêu Dao nhíu mày.

Đề tài trên những bức bích họa này không hề đáng sợ, thậm chí còn mang theo một chút hơi thở thần thánh.

Chỉ có điều, cách vẽ ra thì hoàn toàn không phải vậy.

Những thiên sứ này mang lại cảm giác không một chút vị đạo thần thánh nào, ngược lại khắp nơi đều thấu ra sự quỷ dị.

Tiêu Dao vung Thiết Lân Thuẫn trên tay trái ra, tay phải cũng cầm chắc Toái Tinh Đao.

Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao đều mang sát khí ngút trời.

Hai thứ này vừa lộ diện, cảm giác áp bách trong mộ đạo lập tức biến mất.

Càng đi sâu, Tiêu Dao phát hiện thiên sứ trên đỉnh mộ đạo ngày càng nhiều.

Phía sau dày đặc, không nhìn thấy hậu cảnh, toàn bộ đều là đủ loại

thiên sứ khác nhau.

Chương 391

Mộ đạo đã sắp đến tận cùng, bích họa trên đỉnh cũng sắp kết thúc.

Những thiên sứ chen chúc kia, vẻ mặt trên mặt cũng ngày càng dữ tợn, biểu hiện diện mục cũng ngày càng hung thần ác sát.

Tiêu Dao nhìn theo bức bích họa, phát hiện ở tận cùng, tất cả các thiên sứ cư nhiên đều chui ra từ một nơi.

Thứ đó dường như là một cái hộp.

Tiêu Dao dựng tóc gáy, đột nhiên nghĩ đến truyền thuyết về chiếc hộp Pandora.

Chỉ có điều thứ chui ra từ ma hộp này chắc không phải thiên sứ, mà nên là ma quỷ chứ?

Chẳng lẽ ở trong một ngôi mộ tại Tây Vực cư nhiên lại xuất hiện thứ đồ chơi trong truyền thuyết này?

Tiêu Dao nhìn về phía cuối mộ đạo.

Phía trước mộ đạo là một không gian tương đối cởi mở.

Từ vị trí phán đoán, không gian này hẳn là mộ thất của Hami Vương.

Cấu trúc mộ táng của Hami Vương so với Thăng Long mộ táng thì đơn giản hơn.

Cuối mộ đạo trực tiếp là mộ thất, không có bố cục khác.

Tiêu Dao đi tới cửa mộ thất.

Mộ thất của Hami Vương không hề có cửa, trực tiếp mở toang.

Bên trong là một không gian hình tròn, phạm vi tầm mười mấy

mét, không đặc biệt khoa trương.

Nhưng vẫn có một điểm khoa trương, đó là khung đỉnh mộ thất này rất cao, độ cao chừng ba bốn mươi mét.

Tiêu Dao ước chừng, nó gần như chạm đến vị trí Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh trên đỉnh núi Hắc Ngõa.

Toàn bộ mộ thất không có bất kỳ thứ gì như đuốc, nhưng lại cảm nhận được nguồn sáng rõ rệt.

Tất cả ánh sáng đều đến từ trên khung đỉnh.

Trên khung đỉnh cư nhiên là bán trong suốt.

Giải thích duy nhất là trên đầu thực sự là Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh.

Dầu mãnh hỏa và lớp lưu ly trắng trong đó hoàn toàn có thể truyền qua một phần ánh sáng.

Tiêu Dao hít một hơi lạnh.

Chủ nhân ngôi mộ này khá là cương mãnh đấy.

Cư nhiên đem đại sát khí như Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh treo trực tiếp trên đỉnh mộ thất.

Vạn nhất thực sự có kẻ trộm mộ tiến vào, sẽ triệt để đồng quy vu tận.

Kẻ trộm mộ cố nhiên sẽ bị liệt diễm thiêu xác, nhưng quan quách và thi thân của mộ chủ cũng nhất định sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Tiêu Dao nhìn quanh một vòng, phát hiện cấu trúc bên trong mộ thất dị thường đơn giản.

Chu vi mộ thất hình tròn có không ít phù điêu mang phong cách phương Tây.

Cứ cách khoảng hai mét lại có một khung vuông rộng hơn hai mét,

cao ba bốn mét.

Bên trong là điêu tượng võ sĩ hung thần ác sát và điêu tượng quái thú.

Có võ sĩ mặc trọng giáp tay cầm trọng kiếm, cũng có quái thú quỷ dị giống như sư tử đầu chim, bọ cạp đuôi thú.

Khối lượng các điêu tượng đều tương đương cao lớn, điêu khắc tinh tế, nhìn cực kỳ có sát khí.

Kẻ trộm mộ nào nhát gan đi vào đây, tuyệt đối sẽ bị những điêu tượng này chấn nhiếp.

Hiển nhiên những điêu tượng này đều do mộ chủ để lại để bảo vệ.

Ngoài những điêu tượng này ra, toàn bộ mộ thất chỉ có một thạch đài ở chính giữa.

Thạch đài hình dạng một chữ thập khổng lồ, bên trên đặt một thạch quan hình người.

Loại thạch quan này nhìn qua không giống phong cách nội địa.

Trên thạch quan cũng điêu khắc những hoa văn phức tạp.

Chất liệu là một loại đá trắng rất kỳ đặc, có vài phần tương tự với chất địa lưu ly trắng trên Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh, nhưng Tiêu Dao có thể cảm nhận được năng lượng khoáng thạch truyền ra từ đó.

Thạch quan này là chất liệu đá thiên nhiên, không phải lưu ly.

Trên tay thạch quan hình người, nâng một cái hộp làm bằng đá.

Cái hộp không lớn, rộng tầm một xích, dài hai xích.

Hoàng Kim Kinh Thư?

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Dao là khi Hami Vương hạ táng đã

đem 《Luân Hồi Chi Thư》 đặt trong hộp đá, bày trên quan tài.

Nhưng lập tức cảm thấy không đúng.

Nếu Hami Vương muốn dùng Hoàng Kim Kinh Thư bồi táng, thứ quý giá nhất này chắc chắn sẽ được đặt trực tiếp bên trong quan quách.

Bất kể là mộ chủ phương Đông hay phương Tây đều phá vỡ mọi khác biệt văn hóa để đạt được sự thống nhất: thứ càng đáng giá thì đặt càng gần mộ chủ.

Nếu đã không phải Hoàng Kim Kinh Thư, mà lại bày trên quan tài hình người, thì tất nhiên cũng là thứ cực kỳ quan trọng với mộ chủ.

Thánh Cốt Hạp?

Trong đầu Tiêu Dao lập tức nảy ra từ này.

Lúc trước ở cửa, Tô Doanh giải mã văn tự trên thạch môn, trong đó có nhắc đến Thánh Cốt Hạp.

Nghe nói trong Thánh Cốt Hạp có thủ hộ linh cực kỳ lợi hại, sẽ săn sát kẻ xâm nhập mộ huyệt trong lửa địa ngục.

Lúc này, một trận âm thanh khẽ khàng truyền ra từ trong hộp đá trên quan tài hình người.

Nắp hộp đá hơi lỏng ra.

Chương 392

Tiêu Dao lập tức dùng Thiết Lân Thuẫn chắn phía trước, tay phải giơ cao Toái Tinh Đao.

Xem ra thứ này thực sự có khả năng là Thánh Cốt Hạp đã nhắc trên thạch môn.

Chỉ là không biết thủ hộ linh bên trong có lai lịch thế nào.

Lúc này, nắp hộp đá cuối cùng cũng lỏng hẳn.

Một ngón tay thon dài từ bên trong vươn ra.

Tiêu Dao sửng sốt, ngón tay này rõ ràng không giống ngón tay nhân loại, quan trọng nhất là vừa nhỏ vừa gầy.

Đương nhiên rồi, bản thân Thánh Cốt Hạp thể tích cũng không lớn, nếu bên trong thực sự có thứ gì đó, đỉnh đa cũng chỉ bằng kích thước một đứa trẻ.

Nắp hộp đá trực tiếp bị hất văng xuống đất.

Từ bên trong đứng dậy một vật thể sống gầy đét.

Vật sống này có hình thể rất giống nhân loại.

Có một cái đầu to lớn, vô cùng gầy gò, giống như bộ xương khô bọc da.

Tứ chi thon dài.

Ngũ quan trên mặt có thể nhìn ra hẳn là một con người.

Chỉ có điều thân hình người này tuy rất thấp bé, ánh mắt lại dị thường âm độc, toàn bộ mắt đều là màu vàng.

Tiêu Dao có ấn tượng, trong truyền thuyết phương Tây, chỉ có ác

ma địa ngục mới sở hữu đôi mắt thuần màu vàng.

Trừ ngũ quan miễn cưỡng có thể đối ứng với nhân loại ra, nhìn đơn lẻ từng bộ phận đều có chút không đúng.

Tỷ lệ mắt dị thường lớn, hoàn toàn là màu vàng.

Lỗ mũi hếch lên như hai cái hố đen.

Tai nhọn, giống như loài động vật nào đó.

Miệng thì khá giống người, nhưng bên trong là một miệng răng nhỏ dày đặc sắc nhọn, nhìn rất sấm người.

Trên hai tay và hai chân đều mọc lợi trảo, sau lưng mọc một đôi cánh thịt giống như dơi.

Sau khi Tiêu Dao nhìn rõ, cảm giác đầu tiên là quá xấu, thứ này giản trực giống như thực thi quỷ trong truyền thuyết phương Tây.

Thậm chí còn xấu hơn.

Thủ hộ linh sao?

Tiêu Dao nhất thời có chút khó chấp nhận.

Nguyên bản còn tưởng thủ hộ linh trong Thánh Cốt Hạp là tồn tại cường đại bưu hãn thế nào chứ.

Kết quả là cái thứ nhỏ thó gầy đét như con khỉ này, hơn nữa khí chất đặc biệt là bỉ ổi.

Đại khái là hơi thở khinh bỉ trong ánh mắt Tiêu Dao quá đơn giản và trực bạch, thủ hộ linh đối diện cảm thấy bị sỉ nhục.

Một tiếng kêu khàn khàn sắc nhọn truyền ra từ cái miệng đầy răng nhọn của thủ hộ linh.

Tiêu Dao hơi nhíu mày.

Không phải vì tiếng kêu của thủ hộ linh khó nghe thế nào, thứ khó

nghe hơn Tiêu Dao cũng đã nghe rồi.

Theo tiếng kêu của thủ hộ linh, chu vi toàn bộ mộ thất cư nhiên phát ra một trận âm thanh đá nứt.

Tiêu Dao nhìn kỹ, những điêu tượng trên tường mộ thất nguyên bản đều xuất hiện vết nứt.

Tiêu Dao biết một số tần số âm thanh có thể làm vỡ thủy tinh, nhưng có thể chấn vỡ đá thì thật không thường thấy.

Xung quanh các điêu tượng đều truyền ra tiếng răng rắc.

Không ít đá vụn từ trên điêu tượng rơi xuống.

Tiêu Dao xoay Toái Tinh Tịch Tà Đao một vòng: "Không tệ nha, có chút ý tứ rồi đấy." Sau khi các điêu tượng vỡ vụn, từ bên trong lộ ra những thứ nguyên bản bị phong ấn.

Mấy võ sĩ trọng trang cao gần hai mét, trên tay cầm song thủ kiếm, có thể thấy trong bóng tối của mũ giáp là những đầu lâu với ngọn lửa quỷ dị cháy trong hốc mắt.

Có quái vật đầu sói đuôi bọ cạp, quái vật đầu sư tử chân ưng, thậm chí có quái vật nửa thân trên là người nửa thân dưới là ngựa tay cầm cung tên.

Mấy võ sĩ khô lâu trọng trang múa trọng kiếm, tử hướng Tiêu Dao lao tới.

Trường kiếm quẹt xuống mặt đất và tường đá, phát ra âm thanh chói tai, bắn ra một loạt hỏa hoa.

Tiêu Dao móc ra đinh thép, vung tay ném đi.

Đinh thép cacbon độ cứng cao trực tiếp đóng vào khớp giáp của một võ sĩ khô lâu.

Võ sĩ khô lâu đang tiến tới thì khựng lại, phát hiện bộ giáp trực

tiếp bị đinh sắt kẹt cứng, cư nhiên không động đậy được.

Tiêu Dao mỉm cười, thốt ra hai chữ: "Ngu xuẩn", sau đó áp sát, Toái Tinh Đao trực tiếp đâm theo khe hở mũ giáp vào hốc mắt đang cháy lửa.

Sau một tiếng thảm thiết quỷ dị, bộ giáp khô lâu rầm một tiếng đổ gục xuống đất.

Từ khe hở bộ giáp chui ra một luồng hắc khí, trực tiếp bị thủ hộ linh đang đứng trên quan tài hình người giữa mộ thất nuốt vào miệng.

Thủ hộ linh sau khi hút hết hắc khí, lớp da thịt trên người dường như căng lên một chút, không còn khô đét như lúc nãy.

Cư nhiên có thể hấp thu sát khí phát ra từ những quái vật kia sao?

Xem ra con thủ hộ linh này có chút thủ đoạn.

Tiêu Dao hơi nhíu mày.

Lúc này các võ sĩ trọng trang khác cũng đã xông tới.

Phải nói rằng, đây là cơ quan phòng vệ hung hãn nhất trong các ngôi mộ mà Tiêu Dao từng đối mặt.

Trước đây ở mộ Hiến Vương tại Trùng Cốc, các loại cơ quan quỷ dị âm độc dị thường, khắp nơi thấu ra sự tàn nhẫn và âm tà.

Nhưng dù sao mộ Hiến Vương cũng đã có lịch sử hơn ngàn năm, bố trí bên trong vì thời gian mà đều đã mất hiệu lực.

Chương 393

Cộng thêm việc mộ Hiến Vương thiên về quỷ dị, còn những thứ trước mắt này thì lại hung hãn một cách đơn giản thô bạo.

Nếu đổi lại là người trộm mộ bình thường vào đây, đối mặt với bấy nhiêu quái vật hung hãn, chắc chắn sẽ quỳ ngay lập tức.

Ngặt nỗi Tiêu Dao lại không sợ những thứ này nhất.

Giống như Phượng Hoàng Thần Cung ở núi Côn Luân, loại dựa vào tự nhiên sơn xuyên, địa mạch địa khí mới là thứ sức người khó kháng cự.

Còn loại võ sĩ khô lâu, sói đuôi bọ cạp này, Tiêu Dao căn bản không hề sợ hãi.

Tiêu Dao một tay cầm Thiết Lân Thuẫn, một tay cầm Toái Tinh Đao, bắt đầu xuyên qua giữa bầy quái vật.

Dùng đao thuẫn bấy lâu nay, Tiêu Dao sớm đã có không ít tâm đắc.

Cộng thêm kỹ năng nghịch thiên Thập Bộ Sát Vạn Vật, không bao lâu sau đã có mấy con quái vật bị Toái Tinh Đao của Tiêu Dao trực tiếp kết liễu.

Mỗi khi có quái vật chết đi, một đạo hắc khí lại từ thi thể quái vật chui ra, bị thủ hộ linh trên quan tài hút vào miệng.

Tiêu Dao cũng chú ý thấy, thủ hộ linh đứng trên quan tài đối mặt với cảnh quái vật bị Tiêu Dao lần lượt chém giết cư nhiên không có lấy một tia liên mẫn.

Giống như những thứ này căn bản không phải thủ hạ của nó, mà chỉ giống như thức ăn đang chờ được mở phong ấn vậy.

Tiêu Dao chính là người giúp nó mở nắp hộp.

Cảm giác này khiến Tiêu Dao vô cùng khó chịu.

Đặc biệt là khi Tiêu Dao thấy thủ hộ linh trong Thánh Cốt Hạp sau khi nuốt không ít hắc khí, trên người bắt đầu từ từ đầy đặn huyết nhục, đôi cánh thịt rách nát sau lưng cũng bắt đầu xuất hiện mạch máu, dần dần mọc ra lớp lông ngắn màu đen.

Tiêu Dao một bên dùng Thiết Lân Thuẫn đỡ lấy đòn tấn công từ đuôi của sói bọ cạp, một bên từ không gian hệ thống lấy ra hai quả cầu lửa: Nãi Cùng Thần Băng và Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Tiêu Dao thao túng hai quả cầu lửa, trước tiên dùng Nãi Cùng Thần Băng đóng băng quái vật, sau đó nhét Vô Lượng Nghiệp Hỏa vào miệng quái vật.

Chỉ trong chốc lát, quái vật sẽ bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa thiêu thành một nắm tro đen bằng lòng bàn tay.

Quan trọng hơn là, không có hắc khí.

Thủ hộ linh nguyên bản đang rất tự tại trên quan tài đứng không yên nữa.

Những con quái vật còn lại đều bị Tiêu Dao dùng cách tương tự, đóng băng bằng Nãi Cùng Thần Băng rồi nhét hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa vào miệng thiêu thành tro.

Khả năng khống chế hỏa diễm của Tiêu Dao đối với hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa cũng có hiệu quả tương tự, thao túng hỏa chủng Vô Lượng Nghiệp Hỏa căn bản không tốn chút sức lực nào.

Thủ hộ linh thấy quái vật đã bị Tiêu Dao tiêu diệt sạch, lập tức phát ra một tiếng hét chói tai, vỗ đôi cánh sau lưng, lao về phía Tiêu Dao như một con dơi khổng lồ.

Tiêu Dao giơ Toái Tinh Tịch Tà Đao chém về phía thủ hộ linh.

Thủ hộ linh minh hiển cảm nhận được sát khí ngút trời trên Toái Tinh Đao, liền chuyển hướng giữa không trung né tránh đao phong.

Đồng thời móng vuốt dài trên chân thủ hộ linh quào về phía sau lưng Tiêu Dao.

Tiêu Dao phát hiện ưu thế lớn nhất của thủ hộ linh là tốc độ cực nhanh.

Nếu là người khác, có lẽ căn bản không nhìn rõ tung tích thủ hộ linh, chỉ thấy một đạo hắc ảnh xuyên qua lại trong mộ thất.

Tiêu Dao thì nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng mấy lần Tiêu Dao vẫn không đánh trúng thủ hộ linh.

Đôi mắt vàng của thủ hộ linh càng thêm oán độc âm sâm, một lần nữa lao về phía Tiêu Dao.

Chỉ có điều lần này khi lao đến gần Tiêu Dao, nó đột nhiên biến mất.

Tiêu Dao kinh ngạc trong chốc lát.

Có Toái Tinh Đao ở đây, cộng thêm thần thông Thiên Nhãn Thông, căn bản không thể bị ảo giác can nhiễu.

Vậy con thủ hộ linh giống thực thi quỷ này thực sự đã biến mất.

Giây tiếp theo, Tiêu Dao cảm thấy một luồng âm phong sau lưng.

Không kịp quay người, Tiêu Dao lập tức thi triển kỹ năng Huyễn Lân, sau gáy lập tức xuất hiện một lớp vảy.

Lợi trảo của thủ hộ linh quào trúng cổ Tiêu Dao.

Hiển nhiên thủ hộ linh cũng cảm nhận được Long Lân Yêu Giáp trên người Tiêu Dao, biết quào vào thân thể là vô ích, nên đã trực tiếp

chọn vùng cổ.

Phải nói rằng thủ hộ linh này so với những quái vật không não lúc nãy thì cường hãn hơn nhiều.

Trong đôi mắt vàng của thủ hộ linh hiện lên một tia đắc ý.

Hiển nhiên thực lực của người phương Đông trước mặt này vượt xa tưởng tượng của nó.

Trong hàng ngàn năm sinh mệnh của mình, nó đã chứng kiến đủ loại kẻ tự cho mình là giỏi.

Bọn họ đều vọng đồ thách thức thần uy của thủ hộ linh.

Trong đó tuyệt đại bộ phận đều trở thành thức ăn cho nó.

Chỉ có chủ nhân ngôi mộ mới dùng Thánh Cốt Hạp phong ấn được nó.

Chàng trai trẻ trước mặt này tuy thực lực mạnh, nhưng vẫn sẽ trở thành một trong hàng vạn linh hồn chết dưới vuốt của nó.

Cảm giác lợi trảo rạch phá da thịt, cắt đứt hầu quản thực sự khiến người ta hoài niệm.

Móng vuốt thủ hộ linh tiếp xúc với da Tiêu Dao, nhưng ở giây tiếp theo, trong đôi mắt vàng to lớn của nó tràn ngập vẻ kinh hãi.

Xúc cảm không đúng.

Dưới lợi trảo không phải là lớp da thịt và mạch máu mềm mại yếu ớt, mà là lớp vảy kiên ngạnh vô cùng, còn cứng hơn cả móng vuốt của nó.

Một khoảnh khắc khi móng vuốt thủ hộ linh chạm vào da Tiêu Dao, nó biết có chuyện chẳng lành.

Bản năng chiến đấu hình thành qua ngàn năm khiến thủ hộ linh

theo ý thức vung cánh bay về phía khung đỉnh.

Nhân loại cho dù có lợi hại đến đâu, ít nhất cũng không biết bay.

Thủ hộ linh tự nhiên biết cách phát huy ưu thế lớn nhất của mình.

Thủ hộ linh trực tiếp vọt lên cao bốn năm mét từ sau lưng Tiêu Dao, đang định bay lên cao hơn.

Ngay lúc đó, Tiêu Dao nguyên bản ở dưới đất cũng biến mất.

Chương 394

Thủ hộ linh hơi ngẩn ra.

Giây tiếp theo, Tiêu Dao mỉm cười xuất hiện trước mặt thủ hộ linh, Toái Tinh Đao trong tay đang chém xuống từ trên cao. "Tưởng chỉ có mình mi biết dịch chuyển tức thời sao?" Tiêu Dao quát lớn một tiếng.

Toái Tinh Đao trực tiếp chém trúng thân thể thủ hộ linh.

Thủ hộ linh phản ứng rất nhanh, ngay khoảnh khắc Tiêu Dao hiện thân đã bắt đầu né tránh, chỉ là vẫn chậm một bước.

Toái Tinh Đao trực tiếp chém đứt cánh thịt của thủ hộ linh.

Giữa không trung, thủ hộ linh mất thăng bằng rơi xuống.

Tiêu Dao cũng theo thủ hộ linh rơi xuống từ giữa không trung.

Trong quá trình rơi, tay Tiêu Dao không ngừng nghỉ, Toái Tinh Đao từng đao từng đao chém về phía thủ hộ linh.

Đến khi chạm đất, trên người thủ hộ linh đã đầy vết thương.

Đôi cánh thịt đều bị Tiêu Dao chém rụng, những nơi khác trên người cũng bị Tiêu Dao chém ra từng vết cắt lớn.

Chỉ có điều Tiêu Dao trong quá trình chém cũng cảm thấy một chút kỳ quái.

Toái Tinh Tịch Tà Đao vốn vô vãng bất lợi, tự mang kỹ năng Vạn Vật Cát, cơ bản bất kể chất liệu gì cũng chém được.

Ngay cả quái thú có vảy, thông thường cũng không đỡ nổi một đao của Tiêu Dao.

Nhưng khi Tiêu Dao chém mạnh vào thủ hộ linh, lại cảm thấy vô

cùng tốn sức.

Mặc dù đôi cánh thịt đã bị chém đứt, trên người cũng đầy thương tích, nhưng mỗi lần đao phong rơi lên người thủ hộ linh, đều cảm thấy có một luồng khí tức cường đại bao quanh ngoại vi nó.

Toái Tinh Đao tuy có thể chém thấu tầng khí tức đó, nhưng vẫn tiêu hao không ít lực đạo của Tiêu Dao, đến mức từ độ cao mấy mét rơi xuống đất, Tiêu Dao chém bốn năm đao mà cư nhiên vẫn chưa chém chết được nó.

Chạm đất, thủ hộ linh đã mất đi khả năng phản kháng, thậm chí liên đào chạy cũng không chạy nổi vì hai chân cũng bị Tiêu Dao chém bị thương.

Tiêu Dao mang theo một tia hiếu kỳ chậm rãi bước tới chỗ thủ hộ linh.

Lúc này trong đôi mắt thủ hộ linh vẫn là vẻ oán độc cực kỳ, nhưng lại không xuất hiện tình huống cầu xin tha thứ như Tiêu Dao dự liệu.

Chẳng lẽ còn có hậu chiêu?

Tiêu Dao mỉm cười đi tới trước mặt thủ hộ linh đang nằm dưới đất, hai tay cầm Toái Tinh Đao, mũi đao nhắm thẳng tim thủ hộ linh, đang định đâm mạnh xuống.

Đối với những thứ đã chết, Tiêu Dao còn hận không thể bồi thêm vài đao, huống chi là loại thủ hộ linh còn đang thở thế này.

Thủ hộ linh vẫn không cầu xin, Tiêu Dao thầm nghĩ cũng khá cứng rắn đấy, rồi Toái Tinh Đao trong tay hung hăng đâm xuống.

Ngay khoảnh khắc mũi đao sắp đâm vào da thủ hộ linh, nó đột nhiên biến mất.

Tiêu Dao sớm liệu được gã này chắc chắn có thể thi triển kỹ năng

truyền tống gì đó, liền nhanh chóng quay người, Toái Tinh Đao trực tiếp chém về phía quan tài hình người.

Nơi thủ hộ linh xuất hiện đầu tiên chính là Thánh Cốt Hạp trên quan tài hình người.

Tiêu Dao sớm đã cảm nhận được sức mạnh quỷ dị phát ra từ Thánh Cốt Hạp.

Luồng sức mạnh này rất gần với vật thánh một sao mà Tiêu Dao phát hiện trước đó - chiếc vỏ đồng hồ bỏ túi bằng bạc kia.

Trên đó mang theo một luồng sức mạnh thần thánh ẩn hiện.

Hiển nhiên nó có liên hệ mật thiết với thánh giáo phái Nestorius, cực có khả năng ngoài Hoàng Kim Kinh Thư ra, mộ chủ còn mang theo một món thánh vật khác.

Chỉ có điều ngoài hơi thở thần thánh, trên Thánh Cốt Hạp này còn có một luồng hơi thở âm tà vô cùng mạnh mẽ.

Hai loại khí tức âm tà và thần thánh cùng tồn tại nhưng lại không hề bị trung hòa.

Cảm giác đó giống như xịt nước hoa trong nhà vệ sinh vào mùa hè vậy.

Khí tức trở nên càng thêm nồng nặc, thậm chí còn cay mắt.

Nhưng khi hỗn tạp lại với nhau, nó tạo thành một loại lực sát thương đáng sợ hơn nhiều so với âm tà đơn thuần.

Cái Thánh Cốt Hạp này là thứ gì vậy?

Tiêu Dao thậm chí cảm thấy thứ này còn đáng sợ hơn cả những vật âm tà đơn thuần.

Thủ hộ linh cực có khả năng đã bị Hami Vương phong ấn trong Thánh Cốt Hạp.

Nhưng Thánh Cốt Hạp ngoài việc phong ấn thánh vật, cũng đang không ngừng nuôi dưỡng một thứ âm tà như thủ hộ linh.

Nó làm cho thủ hộ linh trở nên mạnh mẽ hơn, ngay cả kỹ năng di chuyển tức thời kia, Tiêu Dao cũng nhận ra chắc chắn là do Thánh Cốt Hạp mang lại cho thủ hộ linh.

Nhất định phải ở trong phạm vi ảnh hưởng của Thánh Cốt Hạp mới có thể thi triển.

Thủ hộ linh vừa nãy đối mặt với Tiêu Dao không hề có chút sợ hãi nào, tuyệt đối là không bình thường.

Tiêu Dao biết, gã này nhất định đang tích súc sức mạnh.

Tích súc sức mạnh để làm gì?

Cho Tiêu Dao một đòn chí mạng là chuyện không mấy khả năng.

Thủ hộ linh đã lĩnh giáo qua Huyễn Lân cũng như bộ Long Lân Yêu Giáp khiến người ta tuyệt vọng của Tiêu Dao.

Vậy khả năng duy nhất là tích súc sức mạnh để thực hiện dịch chuyển tức thời một lần nữa.

Mục tiêu di chuyển, khả năng lớn nhất là Thánh Cốt Hạp.

Chỉ cần thủ hộ linh trốn vào trong Thánh Cốt Hạp, cực có khả năng sẽ khôi phục trong thời gian ngắn.

Tiêu Dao thấy thủ hộ linh biến mất, việc đầu tiên là quay người chém về phía Thánh Cốt Hạp.

Thánh Cốt Hạp là đồ tốt, Tiêu Dao đương nhiên biết điểm này.

Nhưng Tiêu Dao không phải loại cái gì tốt cũng thu vào không gian hệ thống.

Với loại vật phẩm phát ra khí tức quỷ dị như Thánh Cốt Hạp, Tiêu

Dao một chút cũng không muốn giữ lại.

Ngay khoảnh khắc Tiêu Dao quay người, thấy một đạo hắc khí trực tiếp chui vào Thánh Cốt Hạp phía trên quan tài.

Chương 395

Gần như đồng thời, Toái Tinh Tịch Tà Đao của Tiêu Dao cũng chém xuống.

Toái Tinh Đao trực tiếp chém lên Thánh Cốt Hạp.

Không có bất kỳ âm thanh nào phát ra, vì đao phong Toái Tinh Đao của Tiêu Dao vừa vặn dừng lại trên miệng Thánh Cốt Hạp đang mở.

Thủ hộ linh bên trong hiển hình, lúc này đang dùng đôi mắt to tà ác màu vàng nhìn Tiêu Dao.

Trong ánh mắt tràn ngập sự khinh bỉ.

Nếu thủ hộ linh biết nói, lúc này nhất định sẽ bảo Tiêu Dao: "Sợ rồi sao?

Phàm nhân ngu xuẩn, trước vật thần thánh, hãy quỳ xuống mà run rẩy đi." Nhưng ở giây tiếp theo, sự khinh bỉ trong đôi mắt vàng của thủ hộ linh biến mất sạch sẽ, thay vào đó là một vẻ mặt không thể tin nổi, pha lẫn một chút sợ hãi.

Lúc nãy khi Tiêu Dao chém rụng nó từ giữa không trung, thủ hộ linh cũng chưa lộ ra vẻ mặt như vậy.

Lúc này thủ hộ linh cuối cùng cũng thấm thía được sự đáng sợ của Tiêu Dao.

Nhưng không kịp nữa rồi.

Giây tiếp theo, trên thân thể thủ hộ linh xuất hiện một đường chỉ đỏ mảnh.

Toàn bộ Thánh Cốt Hạp cũng xuất hiện một vết nứt.

Toái Tinh Tịch Tà Đao trực tiếp chém đôi cả Thánh Cốt Hạp lẫn

thủ hộ linh.

Hơi thở thần thánh nồng hậu trên Thánh Cốt Hạp cố gắng ngăn cản sát khí của Toái Tinh Đao, nhưng đáng tiếc là không ngăn được.

Trong đôi mắt vàng của thủ hộ linh, ánh mắt bắt đầu rã rời.

Chỉ cần thêm vài giây nữa thôi, chỉ cần Thánh Cốt Hạp có thể đỡ được đao của người phương Đông này vài giây, thủ hộ linh có thể mượn sức mạnh thần thánh trong đó để khôi phục nguyên trạng, thậm chí còn mạnh hơn.

Đáng tiếc, tất cả cuối cùng chỉ là giấc mộng.

Thánh Cốt Hạp nứt làm đôi, lăn xuống từ trên quan tài.

Thủ hộ linh cũng nứt làm đôi, theo Thánh Cốt Hạp lăn xuống đất.

Máu và nội tạng trong cơ thể thủ hộ linh văng tung tóe khắp nơi.

Cùng lúc đó, một đạo hắc ảnh từ thi thể thủ hộ linh bay ra, trực tiếp lao về phía Tiêu Dao.

Tiêu Dao giật nảy mình, nhưng hắc ảnh lập tức biến mất, Tiêu Dao cũng không cảm thấy gì trên người.

Tiêu Dao nhanh chóng sờ lên người, phát hiện đạo hắc ảnh đó đã chui vào chiếc vỏ đồng hồ bỏ túi bằng bạc - vật thánh một sao đã lấy được trước đó.

Chiếc vỏ đồng hồ này cực có khả năng là của một thợ săn quỷ châu Âu nào đó, cư nhiên lại phong ấn linh hồn thủ hộ linh ở phương Đông.

Lúc này, âm thanh gợi ý của hệ thống cũng truyền đến. "Chúc mừng ký chủ đánh chết thủ khách địa ngục Mại Lạp, nhận được 1000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ đánh chết thủ hộ linh địa ngục đọa lạc Mại Lạp, nhận được kỹ năng Hấp Thực Sinh Mệnh." "Chúc

mừng ký chủ đánh chết thủ hộ linh địa ngục đọa lạc Mại Lạp, nhận được huyết mạch Mại Lạp." Đọa lạc Mại Lạp?

Tiêu Dao chưa bao giờ nghe qua thứ này.

Tuy nhiên, Tiêu Dao nhanh chóng đọc được một số thông tin từ phần giải thích của hệ thống về huyết mạch Mại Lạp.

Mại Lạp là một sinh vật truyền thuyết, đã có từ lâu đời ở phương Tây.

Nó còn có một cái tên nổi tiếng khác là Chimera.

Mại Lạp thực chất là danh xưng chung cho một loại sinh vật khủng khiếp, trên người tổng hợp hình dáng và năng lực của vài loại động vật, dị thường quỷ dị và mạnh mẽ.

Bản thân Mại Lạp không phân thần thánh hay tà ác, nhưng có một bộ phận Mại Lạp sinh tồn trong địa ngục, làm tay sai cho ác ma, nên cũng được gọi là Đọa Lạc Mại Lạp (Chimera sa ngã).

Con trong Thánh Cốt Hạp chỉ là một Đọa Lạc Mại Lạp ấu niên thể.

Đặc điểm lớn nhất của huyết mạch Mại Lạp là tăng cực nhiều sự linh hoạt, đồng thời có kỹ năng bị động tự chữa lành.

Nhưng có giá trị hơn là hai kỹ năng khác.

Một là kỹ năng di chuyển tức thời mà thủ hộ linh Đọa Lạc Mại Lạp đã triển hiện khi chiến đấu với Tiêu Dao.

Trong phạm vi ảnh hưởng của thánh vật, Mại Lạp có thể đột phá hạn chế không gian để dịch chuyển tức thời.

Đáng tiếc kỹ năng này có điều kiện tiên quyết là phải ở trong phạm vi thánh vật.

Tiêu Dao trên người tuy có vật thánh một sao, nhưng theo thuyết

minh của hệ thống, phạm vi ảnh hưởng của vật thánh một sao chỉ tầm 7 mét.

Kỹ năng này tuy mạnh nhưng sau khi Tiêu Dao đã có kỹ năng Táp Đạp thì nó có vẻ hơi thừa.

Kỹ năng còn lại là Hấp Thụ Sinh Mệnh.

Một trong những tuyệt chiêu thương hiệu của Mại Lạp, có thể hấp thụ sinh mệnh lực của sinh vật khác để từ đó nhận được đặc tính của sinh vật đó.

Hấp thụ sinh mệnh không chỉ giúp người mang huyết mạch Mại Lạp tăng cường sức mạnh, nhanh chóng khép miệng vết thương, mà còn có thể nhận được một đặc tính nào đó của đối tượng bị hấp thụ.

Ví dụ hấp thụ sinh mệnh của chó, có xác suất nhận được khứu giác của chó.

Nghịch thiên rồi!

Mại Lạp vốn là quái vật hỗn hợp của nhiều loại sinh vật, sau khi có kỹ năng này, các thủ đoạn thể hiện khi chiến đấu nhiều đến mức khiến người ta giận dữ, cực kỳ khó đối phó.

Tiêu Dao tin rằng vừa rồi con Đọa Lạc Mại Lạp kia chắc chắn không kịp thi triển kỹ năng này, nếu không chắc chắn có thể gây cho anh không ít rắc rối.

Tuy nhiên huyết mạch Mại Lạp tuy có không ít cám dỗ, nhưng với Tiêu Dao thì vẫn không có sức hút quá lớn.

Sau khi do dự một lúc, Tiêu Dao chọn hấp thu huyết mạch Mại Lạp.

Thứ Mại Lạp này thực sự quá kỳ dị, ấn tượng đầu tiên của Tiêu Dao về thủ hộ linh Đọa Lạc Mại Lạp lại cực kỳ tệ, tâm tâm niệm

niệm là không muốn.

Chi bằng để huyết mạch Phượng Hoàng hấp thu đi.

Nhưng Tiêu Dao cũng không lỗ, vì giết chết Đọa Lạc Mại Lạp anh cũng nhận được một kỹ năng chủ động: Hấp Thụ Sinh Mệnh.

Kỹ năng này tương đương với kỹ năng Hấp Thụ Sinh Mệnh tự thân của huyết mạch Mại Lạp, chỉ có điều bị nhược hóa một chút.

Nó có thể tăng cường sức mạnh và sự linh hoạt của người thi triển trong thời gian ngắn, đẩy nhanh quá trình khép miệng vết thương, đồng thời có thể nhận được một đặc tính nào đó của mục tiêu bị hấp thụ trong thời gian ngắn, thời gian duy trì chỉ có một ngày.

Tuy rằng đặc tính hấp thụ được không thể cố định, không thể giống như huyết mạch Mại Lạp thông qua hấp thụ sinh mệnh vô hạn để lấy xác suất đạt được cường hóa đặc tính vĩnh cửu, nhưng vẫn có hiệu quả rất tốt.

Chương 396

Một ngày là đủ để làm được nhiều việc rồi.

Hấp thụ sinh mệnh có lẽ là thu hoạch lớn nhất mà Tiêu Dao có được từ Đọa Lạc Mại Lạp.

Nhanh chóng Tiêu Dao quẳng con Đọa Lạc Mại Lạp ra sau đầu.

Vì nhát đao vừa rồi sát khí quá nặng, không những chém đứt Thánh Cốt Hạp và Đọa Lạc Mại Lạp, mà quan tài hình người cũng bị Tiêu Dao chém ra một vết hằn sâu.

Tiêu Dao tiến lên kiểm tra kỹ, may mà nguyên liệu làm quan tài hình người cực kỳ dày dặn, sát khí của Tiêu Dao chém ra vết hằn sâu hơn hai tấc trên quan tài mà vẫn chưa chém thủng.

Tiêu Dao không vội mở nắp quan tài, mà đi quanh quan tài quan sát kỹ một vòng.

Loại quan tài hình người này Tiêu Dao chưa từng thấy ở nội địa.

Ngay cả ở châu Âu, hình chế quan tài tương tự cũng không đặc biệt nhiều, ngược lại ở đồng bằng sông Nile và vùng Lưỡi liềm màu mỡ trong các cổ mộ thì loại quan tài hình dạng này sẽ nhiều hơn một chút.

Xem ra những tộc nhân sớm nhất của Hami Vương chắc chắn đến từ vùng Lưỡi liềm màu mỡ.

Tiêu Dao quan sát một vòng không thấy cơ quan đặc thù trên quan tài.

Sau đó lại dùng gậy vàng nhỏ gõ vài cái lên quan tài, trên nắp quan tài cũng không có cơ quan đặc thù.

Vậy thì không cần khách khí nữa.

Tiêu Dao lập tức ra tay, trước tiên dùng Toái Tinh Đao cậy mở bảy cái chốt mộng trên quan tài, sau đó vận lực cánh tay, dùng sức hất mạnh.

Nắp quan tài hình người bị hất sang một bên.

Những thứ bên trong quan tài lộ ra.

Dưới nắp quan tài tỏa ra một luồng kim quang.

Mặc dù toàn bộ mộ táng không có ánh sáng trực tiếp, Tiêu Dao vẫn bị luồng kim quang tỏa ra từ trong quan tài làm lóa mắt.

Toàn bộ bên trong quan tài trong phạm vi tầm mắt đều là ánh vàng lấp lánh.

Bên trong có thi thể của một người, trên người mặc bộ giáp lưới (tỏa tử giáp) màu vàng kim.

Có thể thấy toàn bộ đều được dệt bằng sợi vàng.

Loại giáp này ngoài việc dùng để khoe mẽ ra thì chẳng có tác dụng gì.

Bản thân vàng vốn dĩ rất nặng, chất liệu lại rất mềm, căn bản không chống đỡ được đao kiếm chém đâm.

Trên đầu cũng có một chiếc vương miện bằng vàng.

Kiểu dáng không giống quan miện vùng Thăng Long, mà là kiểu dáng phương Tây.

Hình dạng phía trên dường như là gai nhọn, ở giữa khảm một viên đá quý màu đỏ máu to bằng quả trứng chim cút.

Trên mặt thi thể đeo một chiếc mặt nạ vàng.

Mắt của mặt nạ vàng cũng được khảm bằng đá quý màu xanh lam.

Trên ngực thi thể đặt một quyển sách - thứ rực rỡ nhất trong toàn bộ quan tài.

Một quyển kinh thư chế tạo bằng vàng.

Trên phong bì dùng thủ pháp điêu khắc vẽ nên những hoa văn vô cùng phức tạp và hoa lệ, bên trong hoa văn được lấp đầy bằng phẩm màu xanh lam, xanh lục, đỏ, khảm đủ loại đá quý và kim cương.

Văn tự bên trên Tiêu Dao căn bản không nhận ra.

Nhưng không sao, Tô Doanh chắc chắn có thể nhận ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, quyển sách này chính là mục đích chuyến đi này của Tiêu Dao: Hoàng Kim Kinh Thư.

Tiêu Dao không chờ đợi nữa, trực tiếp đưa tay lấy Hoàng Kim Kinh Thư.

Khoảnh khắc ngón tay chạm vào Hoàng Kim Kinh Thư, âm thanh gợi ý của hệ thống vang lên. "Hệ thống kiểm trắc ký chủ tiếp xúc vật thánh bốn sao 《Luân Hồi Chi Thư》, hấp thụ 2000 điểm khí vận." Cư nhiên là thánh vật, vật thánh bốn sao!

Tiêu Dao đang định quan sát kỹ Hoàng Kim Kinh Thư thì nghe thấy một tiếng động cơ quan nhỏ xíu.

Tiêu Dao có bản lĩnh thính lôi biện huyệt, cũng là người đã thấy qua đại thế diện, đủ loại vàng bạc châu báu đều đã kiến thức qua.

Cho nên đối mặt với Hoàng Kim Kinh Thư và vàng bạc đá quý đầy ắp trong quan tài, anh vẫn không đánh mất bản tâm, thậm chí cảnh giác cũng không hề buông lỏng.

Ngoài ra thính giác của Tiêu Dao kể từ sau khi có thính lôi biện huyệt cũng đã vượt xa người thường.

Nếu là người khác mở quan tài Hami Vương, thấy đầy quan tài

vàng bạc thì sớm đã mừng rỡ như điên, làm sao nghe được âm thanh nhỏ xíu đó.

Nghe thấy âm thanh, Tiêu Dao theo bản năng thu Hoàng Kim Kinh Thư vào không gian hệ thống.

Bất kể thế nào, cứ cất thứ giá trị nhất đi đã.

Sau đó Tiêu Dao thấy thi thể Hami Vương dưới mặt nạ vàng cư nhiên khẽ mở miệng.

Miệng của mặt nạ vàng chỉ có một khe hở hẹp.

Từ khe hở đó bắn ra một cây kim thép.

Kim thép to cỡ cái đinh bình thường, từ trong miệng bắn thẳng lên trên.

Tiêu Dao thầm nghĩ thật nguy hiểm.

Vạn vạn không ngờ, trong quan tài Hami Vương không có cơ quan, mà cơ quan thực sự cư nhiên lại giấu trong thi thể Hami Vương.

Hami Vương lắp đặt cơ quan trong đầu mình sao?

Người bình thường thực sự phòng không được.

Lực đạo cơ quan cực lớn, ngàn năm trôi qua mà khi phát xạ Tiêu Dao né được kim thép vẫn cảm nhận được một luồng kình phong thổi qua mặt.

Không đúng!

Tiêu Dao lập tức phản ứng lại.

Kim thép trong miệng chủ nhân mộ Hami Vương cực có khả năng không phải nhắm vào người mở quan tài.

Chương 397

Nếu nhắm vào người, kim thép nên làm nhỏ hơn, đặt nhiều cây hơn thì lực sát thương có lẽ lớn hơn.

Một cây kim thép này rõ ràng là được phát xạ với lực độ tối đa.

Tiêu Dao ngẩng đầu lên, phát hiện kim thép bắn thẳng ra hơn hai mươi mét, cư nhiên tốc độ không giảm. "Mẹ nó!" Tiêu Dao lập tức hiểu ra.

Cơ quan trong đầu Hami Vương, mục tiêu cư nhiên là khung đỉnh trên đầu.

Khung đỉnh mộ Hami Vương rất đặc thù, bên trên chính là Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh.

Nếu phía trên Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh có thể chịu được một số lực độ nhất định, thì bên trong đỉnh lưu ly mang theo độ cong này hầu như hoàn toàn không thể chịu lực, hễ bị chọc là thủng.

Giống như quả trứng vậy, từ bên ngoài gia tăng lực độ phải khá lớn mới làm vỡ vỏ trứng, nhưng từ bên trong vỏ trứng, chỉ cần chú gà con mới sinh dùng một chút sức lực cũng có thể mổ thủng.

Nếu kim thép đâm thủng Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh thì hậu quả thế nào?

Tiêu Dao vã mồ hôi lạnh.

Phản ứng đầu tiên là điên cuồng nhét đồ tùy táng trong quan tài Hami Vương vào không gian hệ thống.

Tiêu Dao không sợ Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh, nhưng những đồ tùy táng này thì không chịu nổi lửa lớn.

Chỉ có thể nói Hami Vương thực sự quá cứng, ý đồ của cơ quan này hoàn toàn là lộ số đồng quy vu tận.

Chỉ cần có người mở quan tài, cơ quan sẽ khởi động, toàn bộ mộ Hami Vương sẽ triệt để hủy diệt, chìm trong lửa địa ngục.

Thủ tốc của Tiêu Dao cực nhanh, mặt nạ vàng, vương miện trên đầu Hami Vương cũng như quyền trượng bên cạnh, đoản kiếm và một cái bình kim loại tạo hình kỳ quái, một cái cầu kim loại đều bị Tiêu Dao thu vào không gian hệ thống.

Cùng lúc đó, một tiếng động giòn giã truyền đến.

Kim thép đã bắn trúng Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh trên đỉnh mộ Hami Vương.

Một trận tiếng vỡ nát liên tục truyền đến.

Sau đó là tiếng ào ào, toàn bộ mộ thất theo đó sáng rực lên.

Vô số hỏa diễm từ trên trời giáng xuống.

Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh phát động, lưu ly vỡ nát, hỏa long xuất thế.

Dầu mãnh hỏa sau khi tiếp xúc với oxy thì cháy dữ dội.

Đứng dưới mộ thất, Tiêu Dao cảm thấy như thiên hỏa giáng lâm.

Trong khi vô số mưa lửa rơi xuống, dưới đáy quan tài Hami Vương cũng truyền đến tiếng cạch một cái.

Sau đó lại là một trận tiếng vỡ nát.

Vô số dầu mãnh hỏa từ dưới bệ quan tài Hami Vương phun trào ra.

Nhất thời toàn bộ không gian mộ thất đều là những ngọn lửa nhảy nhót.

Tiêu Dao đứng giữa biển lửa, Long Lân Yêu Giáp trên người phát ra hồng quang quỷ dị, hỏa diễm xung quanh bắt đầu xoay chuyển, hình thành một con hỏa long khổng lồ.

Chỉ có điều con hỏa long này không những không nuốt chửng Tiêu Dao, ngược lại còn quấn quanh bên cạnh anh như thú cưng của Tiêu Dao vậy.

Tiêu Dao thi triển kỹ năng khống chế hỏa diễm, thu gom hỏa diễm xung quanh lại một chỗ.

Nếu không, mặc cho những ngọn lửa này cháy thì toàn bộ núi Hắc Ngõa sẽ bị thiêu cho sụp đổ.

Bản thân núi Hắc Ngõa đã bị đào rỗng một nửa, liệt diễm bùng lên, vận mệnh là sụp đổ tan tành.

Tiêu Dao muốn giữ lại cái vỏ mộ Hami Vương này trên núi Hắc Ngõa, dù chỉ là một cái xác thì cũng là một phần tài sản.

Nhanh chóng, liệt diễm đã thiêu rụi số vàng còn lại trong quan tài cũng như bộ giáp lưới vàng trên thi thể Hami Vương.

Trong quan tài chỉ còn lại một vũng nước vàng.

Lúc này, dưới đáy quan tài lại truyền đến một tiếng động nữa.

Lần này Tiêu Dao nghe thấy tiếng đá đứt gãy sụp đổ.

Ngay lập tức toàn bộ quan tài Hami Vương bắt đầu chìm xuống đất.

Dưới quan tài cư nhiên còn có cơ quan!

Tiêu Dao nhìn cái quan tài trước mắt chìm vào vực sâu, bên dưới là một lối đi rực đỏ rực lửa, sâu không thấy đáy.

Giống như một cái hang thông đến địa ngục vậy.

Nhưng thứ đáng sợ nhất, đáng sợ hơn cả là xung quanh hang động đang cháy đó không ngừng sụp đổ, không có ý định dừng lại.

Nếu Tiêu Dao đứng yên tại chỗ, cực có khả năng lớp đá dưới chân cũng sẽ rơi vào ngọn lửa địa ngục đó.

Ngọn lửa địa ngục ghi trên thạch môn chỉ cái này sao?

Cho dù Tiêu Dao có bưu hãn đến đâu cũng không muốn nếm thử vị khi rơi vào lửa địa ngục, liền vội vàng lấy Phi Hổ Trảo từ không gian hệ thống ra, vung về phía cạnh mộ thất.

Sợi dây của Phi Hổ Trảo có dây thép bên trong, nhất thời sẽ không bị lửa thiêu đứt, nhưng thời gian dài thì cũng không cầm cự được.

Tiêu Dao chỉ có thể vừa leo lên, vừa dùng kỹ năng khống chế nham thạch làm cho tường đá mộ thất xuất hiện những hốc đá có thể giẫm chân lên.

Khi cách khung đỉnh khoảng bảy tám mét, Tiêu Dao phát hiện tường đá phía dưới bắt đầu sụp đổ cực nhanh, cư nhiên ngay cả chỗ để mượn lực cũng không còn.

Không còn cách nào khác, Tiêu Dao chỉ có thể vung ra một sợi dây thừng giữa không trung.

Sau đó kỹ năng Thần Tiên Tác phát động.

Tiêu Dao theo sợi dây treo lơ lửng giữa không trung leo lên vài mét, trong chớp mắt đã xuất hiện trên đỉnh núi Hắc Ngõa.

Lúc này toàn bộ núi Hắc Ngõa đang lung lay sắp đổ trong ngọn lửa kịch liệt, phần còn lại trên đỉnh núi đỏ rực.

Tô Doanh, A Mạn, Trương Bả Đầu và Minh Thúc cùng những người khác sớm đã lùi ra rìa núi Hắc Ngõa.

Đối mặt với khung đỉnh núi Hắc Ngõa đột nhiên sụp đổ, từ bên

trong bốc lên đại hỏa ngút trời, Minh Thúc hoàn toàn ngây người. "Chạy mau, chạy mau đi, không chạy nữa là không kịp đâu!" Tô Doanh trầm giọng một câu: "Xuống trước đi, tôi ở đây đợi Tiêu Dao, chắc là có thể giúp gì được." Minh Thúc có chút điên cuồng hét lên: "Điên rồi sao?

Chương 398

Người ta có thể sống sót trong đám lửa lớn thế này sao?

Có là thần tiên đi nữa cũng bị thiêu rụi rồi." Tô Doanh lắc đầu: "Không đâu, Tiêu Dao chắc chắn có thể ra được." Trương Bả Đầu cũng lắc đầu, biết không khuyên được Tô Doanh, hai người chỉ có thể theo dây thừng leo xuống núi Hắc Ngõa trước.

Tô Doanh một mình đứng ở rìa núi Hắc Ngõa nóng rực vô cùng, nhìn vào đám lửa lớn như địa ngục ở giữa, sắc mặt tái mét.

Đúng lúc đó, một thân hình quen thuộc đột nhiên xuất hiện không trung trước mặt Tô Doanh.

Sau đó người đó một tay ôm lấy eo Tô Doanh, hai người cùng nhảy xuống từ đỉnh núi Hắc Ngõa.

Người xuất hiện tự nhiên là Tiêu Dao.

Khi Tiêu Dao bế Tô Doanh nhảy xuống từ rìa núi Hắc Ngõa, phía sau truyền đến một tiếng oanh long.

Toàn bộ đỉnh núi Hắc Ngõa đều sụp đổ xuống.

Không bao lâu sau, toàn bộ núi Hắc Ngõa cũng bắt đầu sụp đổ nhanh chóng.

Minh Thúc ở đằng xa nhìn núi Hắc Ngõa đang đổ sập, đốn thời khóc mếu mặt, đấm ngực giậm chân dưới đất. "Số tôi sao mà khổ thế này, cực khổ lắm mới biết được chỗ mộ Hami Vương, suýt chút nữa là mất nửa cái mạng để tìm được chỗ, kết quả là mộ bị thiêu rồi..." "Xong rồi, hết sạch rồi, tôi triệt để phá sản rồi." Minh Thúc nói đến đoạn sau thì cả người hoàn toàn đờ đẫn.

Tiêu Dao lúc này dắt Tô Doanh đi tới cạnh Minh Thúc và Trương

Bả Đầu.

Tô Doanh nhìn Minh Thúc đang đau khổ khóc lóc, trong ánh mắt lộ ra vẻ không đành lòng.

Tiêu Dao cũng giống như Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, đối với Minh Thúc không hề có tình cảm, hoàn toàn là quan hệ hợp tác làm ăn.

Thậm chí quan hệ hợp tác này mọi người cũng đều mỗi người một ý, không có sự hợp tác chân thành.

Đặc biệt là Minh Thúc, trong cả hai lần thám hiểm đều khắp nơi đề phòng, căn bản không tin tưởng Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao.

Có đồ tốt thì tuyệt đối tranh lấy, có nguy hiểm thì tuyệt đối chạy trước.

Có thể thấy sự thống khổ hiện tại của Minh Thúc, trong mắt Tiêu Dao hoàn toàn là tự chuốc lấy.

Quá tính toán với người khác, cuối cùng thường thường chả được gì.

Chỉ là lập trường của Tô Doanh có chút khác với Tiêu Dao.

Mặc dù Tô Doanh cũng nhìn Minh Thúc không thuận mắt, nhưng dù sao Tô gia cũng có giao tình với Minh Thúc.

Tô gia ở Đông Nam Á, đặc biệt là vùng Malaysia cũng khá có danh vọng, trong đó một bộ phận là do Minh Thúc - kẻ lăn lộn trên biển kiểu hải tặc - mang lại.

Sau này khi Minh Thúc làm ăn đồ cổ, lại càng hợp tác nhiều với Tô gia.

Tô Doanh từ nhỏ đã biết Minh Thúc, Minh Thúc cũng từng cho cô không ít đồ chơi kỳ quái khi còn nhỏ.

Bây giờ thấy Minh Thúc triệt để sụp đổ, trong lòng cũng thấy trắc

ẩn.

Tiêu Dao khẽ lắc đầu, đi tới trước mặt Minh Thúc, vỗ vỗ vai lão. "Mộ Hami Vương tuy bị thiêu, nhưng không có nghĩa là đồ bên trong tôi không lấy ra được." Tiêu Dao buông một câu không nóng không lạnh.

Minh Thúc nghe xong, đôi mắt vốn đang ảm đạm đục ngầu lập tức sáng lên. "Diêu Tử, Diêu gia, rốt cuộc cậu lấy được bảo bối gì từ trong mộ Hami Vương rồi?

Hoàng Kim Kinh Thư đúng không?" Tiêu Dao cười cười: "Hoàng Kim Kinh Thư thì đừng nghĩ tới nữa, đó là thánh vật, tôi lấy hay không lấy đều không liên quan đến ông." Sắc mặt Minh Thúc tối sầm lại.

Thứ quý giá nhất trong mộ Hami Vương chính là Hoàng Kim Kinh Thư.

Bây giờ Tiêu Dao nói Hoàng Kim Kinh Thư là thánh vật, rõ ràng là đã thấy Hoàng Kim Kinh Thư rồi.

Thứ đó nếu thực sự lấy được, đem bán trên thị trường quốc tế thì giá tiền căn bản không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Tám con số đô la Mỹ là ít, vận tác một chút lên tới chín con số cũng có khả năng.

Phải biết rằng đô la Mỹ những năm 80 sức mua rất kiên định, chín con số đô la Mỹ là giá trị mà một đại phú hào cả đời mới có thể tạo ra được.

Thấy Tiêu Dao căn bản không có ý định đưa ra, Minh Thúc cũng biết không có cách nào cưỡng cầu. "Vậy còn cái khác không?" Minh Thúc biết Tiêu Dao sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời này.

Minh Thúc cả đời là cáo già, sao không nhìn ra được Tiêu Dao là

nể mặt Tô Doanh mà cho lão một đường tài lộ để có thể xoay chuyển tình thế. "Cái khác đương nhiên là có." Tiêu Dao vừa dẫn mấy người đi ra xa, cách xa núi Hắc Ngõa đang dần sụp đổ, vừa lấy đồ từ không gian hệ thống ra.

Lúc nãy Tiêu Dao đã vơ vét được không ít đồ tốt trong quan tài Hami Vương.

Thứ đầu tiên là chiếc vương miện gai bằng vàng (Hoàng kim kinh cức vương miện) trên đầu Hami Vương.

Chỉ riêng viên bảo bối đỏ như máu khổng lồ khảm trên đó đã trị giá hàng chục đến hàng trăm vạn rồi.

Giá trị của toàn bộ vương miện gai vàng này lại càng vô cùng cao.

Tiêu Dao không những hấp thụ được 800 điểm khí vận từ nó, mà thứ này còn là một thánh vật, mang theo hơi thở thần thánh nhàn nhạt.

Tuy hơi thở thần thánh hơi yếu, không có cấp sao, nhưng dù vậy nó cũng có thể trấn tà khu ma, là một thứ vô cùng trân quý.

Minh Thúc không nói gì khác, nhãn quang thì có thừa, sau khi nhìn thấy vương miện gai vàng này, ánh mắt lập tức lấy lại thần thái. "Đá huyết thạch, gai vàng, thánh thập tự..." Tay Minh Thúc bắt đầu run rẩy. "Yên tâm đi, cái này chắc chắn không cho ông đâu.

Nhưng thứ này có thể giao cho ông vận tác, giá cả cuối cùng sẽ chia hoa hồng cho ông." Tiêu Dao cười nói.

Minh Thúc nghe vậy tự nhiên hân hoan dị thường.

Món vương miện gai vàng này nếu vận tác tốt, giá hàng triệu đô la, cho dù chỉ lấy nửa thành hoa hồng thì cũng có mười vạn đô la rồi.

Chỉ riêng một cái này cũng đủ để tình trạng kinh tế của Minh Thúc dễ thở hơn nhiều. "Không chỉ có một cái đâu nhé." Tiêu Dao cười nói

bằng giọng đầy dụ hoặc.

Lúc nãy trong mộ Hami Vương, Tiêu Dao còn lấy vài thứ khác nữa.

Trong đó có một chiếc quyền trượng vàng, đỉnh quyền trượng khảm một viên ngọc lục bảo khổng lồ.

Chương 399

Nhưng món này Tiêu Dao không định bán đi, vì nó là vật thánh một sao.

Tiêu Dao đã hấp thụ được một nghìn hai trăm điểm khí vận từ nó, bản thân món đồ này mang theo năng lực khu tà vô cùng mạnh.

Đặc biệt hơn, món đồ có tên đầy đủ là Quyền Trượng Quang Huy Vàng này có đính kèm hai kỹ năng mà Tiêu Dao chưa từng gặp trước đây.

Chúc Phúc: Có thể thi triển kỹ năng chúc phúc, giúp mục tiêu nhận được sự gia tăng lớn về thể lực và sức mạnh.

Quan trọng hơn là, mục tiêu của kỹ năng chúc phúc này ngoài bản thân ra còn có thể dùng cho người khác.

Thật có giá trị quá đi!

Thứ này tương đương với một loại BUFF chủ động thi triển.

Sau này khi đi đổ đấu hạ mộ, trước tiên cứ chụp lên đầu mỗi đồng đội một cái BUFF tăng cường thì thật là ngầu.

Trên Quyền Trượng Quang Huy Vàng còn có một kỹ năng nữa là Tịnh Hóa.

Có thể làm biến mất các trạng thái bất lợi trên người mục tiêu.

Trạng thái bất lợi này có thể là trúng độc, chảy máu, lời nguyền, v.v.

Nhưng kỹ năng Tịnh Hóa này có giới hạn hiệu lực, nó chỉ có thể tịnh hóa các trạng thái tiêu cực thông thường.

Kịch độc, vết thương nghiêm trọng, lời nguyền dị thường cường

đại thì kỹ năng tịnh hóa chỉ có thể làm giảm bớt chứ không thể triệt để giải trừ.

Dù vậy, đây cũng là một kỹ năng cực kỳ thực dụng.

Kể cả không đi mạo hiểm, sau này không hạ mộ đổ đấu, chỉ riêng dựa vào cây quyền trượng này cũng có thể ăn sung mặc sướng.

Những người xung quanh có đau đầu nhức óc, đau thương nhỏ lẻ gì đó, cứ trực tiếp quăng một cái tịnh hóa qua là có hiệu quả ngay, đúng là thần y mà!

Nếu trong quá trình thám hiểm dã ngoại, ưu thế của kỹ năng này lại càng rõ rệt hơn.

Những vết thương nhỏ, bệnh vặt rất dễ gây ra chuyện lớn.

Điều kiện dã ngoại gian khổ, tình huống khẩn cấp, thường xuyên không có điều kiện y tế thích hợp, vết thương nhỏ bệnh vặt cũng có khả năng ác hóa thành vấn đề lớn.

Có kỹ năng này rồi thì bớt đi được nỗi lo lớn phía sau.

Từ nay về sau, ngay cả nghề nghiệp "vú em" (healer) cũng có luôn rồi.

Thứ này Tiêu Dao tuyệt đối sẽ không bán, giá trị quá lớn, tiền bạc không thể đong đếm được.

Ngoài thứ này ra, trong quan tài Hami Vương còn có một thanh đoản kiếm.

Thanh đoản kiếm này là kiểu đoản kiếm La Mã tiêu chuẩn của phương Tây.

Trước khi thời kỳ kỵ sĩ hưng thịnh, loại đoản kiếm này từng tung hoành khắp đại lục Á - Âu.

Đương nhiên thanh đoản kiếm này có sự khác biệt lớn so với đoản

kiếm chế thức thông thường.

Đầu tiên là khi Tiêu Dao cầm thanh đoản kiếm, anh đã hấp thu được 500 điểm khí vận...

Chất liệu của đoản kiếm được chế tạo từ bạc trắng, chỉ là độ cứng cứng hơn nhiều so với bạc trắng thông thường, chắc hẳn có pha thêm hợp kim kim loại khác.

Chuôi kiếm, thân kiếm và đốc kiếm tạo thành một hình chữ thập, nơi giao nhau của chữ thập khảm hai viên thủy tinh thuần khiết.

Giữa thân kiếm điêu khắc một đồ án giống như hoa Diên Vĩ.

Tiêu Dao nhớ trên nắp quan tài hình người, trên hộ tâm kính của bộ giáp lưới trên người Hami Vương cũng thấy đồ án tương tự.

Đại khái đây là gia huy tiêu chí của gia tộc Hami Vương.

Đoản kiếm là vật thánh hai sao, tên gọi là Thánh Kiếm Myrmilla.

Nếu chỉ nhìn chất liệu thì dường như không đáng giá bằng Quyền Trượng Quang Huy Vàng, nhưng lại là vật phẩm thần thánh và cường đại hơn cả quyền trượng quang huy.

Thông thường vũ khí bằng bạc đều có tính nhắm mục tiêu.

Thanh đoản kiếm này sắc bén dị thường, nhưng mục tiêu nhắm tới không phải là mãnh thú hay bộ giáp của kẻ địch, mà là nhắm tới những sinh vật tồn tại trong bóng tối, những u linh lang thang trong đêm tối.

Trên đoản kiếm cũng có hai kỹ năng, một là Thánh Quang.

Trong bóng tối không có nguồn sáng, trên đoản kiếm có thể tỏa ra thánh quang nhu hòa, chiếu sáng những góc u ám, xua tan những u linh đi lại trong bóng tối.

Kỹ năng còn lại gọi là Sự Trừng Phạt Của Myrmilla.

Có thể trong thời gian ngắn triệu hồi ra nữ thần Myrmilla - Zenobia, để thần uy nữ thần xua tan bóng tối.

Tiêu Dao kích động đến run cả tay, suýt chút nữa là muốn thử thi triển.

Uy lực hay không Tiêu Dao không quan tâm, chủ yếu là muốn xem nữ thần Zenobia trông như thế nào...

Thanh đoản kiếm này Tiêu Dao khẳng định cũng không thể bán, vật thánh hai sao thực sự không phải chuyện tiền bạc nữa rồi.

Thứ này đem ra ngoài sẽ gây chấn động trong giới khảo cổ và giới văn hóa phương Tây.

Trong quan tài Hami Vương tổng cộng có năm món vật phẩm.

Hiện tại chỉ có vương miện gai vàng là có thể bán, còn lại Hoàng Kim Kinh Thư, Quyền Trượng Quang Huy, Thánh Kiếm Myrmilla đều không thể bán.

Minh Thúc vẫn đang nhìn chằm chằm đầy mong đợi kìa.

Tiêu Dao lập tức lại lấy từ không gian hệ thống ra một cái bình vàng tinh tế và hoa lệ vô cùng.

Nếu Hami Vương thực sự thoát ly được những thú vui sơ cấp của con người thì đồ tùy táng trong quan tài cơ bản đều là thánh vật.

Nhưng nhìn từ cái bình này, mộ chủ nhân - vị gọi là Hami Vương kia, cũng có một mặt phàm tục.

Cái bình bằng vàng hoa lệ vô cùng với trình độ thủ công tinh xảo, bên trong bình chứa đầy các loại đá quý trân quý.

Tiêu Dao phát hiện dọc đường đi, mình đặc biệt có duyên với đủ loại đá quý.

Từ trong băng đấu mộ ở núi Côn Luân đã kiếm được một đống

lớn đá quý.

Trong đó hổ phách, thiên châu, mật lạp các loại đá quý đều đã giao cho Đại Kim Nha xử lý để bán rồi.

Dù sao loại đá quý mang dấu ấn văn hóa đặc thù này hiện tại trong nước khá được ưa chuộng.

Chương 400

Nhưng số đá quý thu được lần này đa số là hồng ngọc, lam ngọc và các loại khoáng thạch trân quý khác.

Có những loại ngọc xuất xứ rõ ràng từ các vùng nhiệt đới, có loại lại được khai thác từ bãi Gobi.

Những viên đá quý này hoàn toàn có thể giao cho Minh Thúc xử lý.

Giới đồ cổ và giới châu báu ít nhiều đều có liên hệ mật thiết với nhau, đặc biệt là ở vùng Hương Cảng, các nhà đấu giá, tiệm cầm đồ, cửa hiệu trang sức và đồ cổ cơ bản đều dây dưa không rõ.

Giao cho Minh Thúc quản lý và tiêu thụ là một ý kiến không tồi.

Những châu báu này đều được Cáp Mật Vương lựa chọn đặt bên cạnh mình vào giờ phút cuối đời, trong mắt ông ta, chúng có giá trị ngang hàng với vương miện, thánh kiếm, quyền trượng và thậm chí là cuốn 《Luân Hồi Chi Thư》.

Có thể thấy toàn là cực phẩm.

Minh Thúc vừa nhìn thấy đống bảo thạch này, đôi mắt lập tức khôi phục thần thái.

"Đồ tốt, toàn là đồ tốt cả!

Không ngờ trong đồ tùy táng của Cáp Mật Vương lại có những bảo bối như thế này." Tiêu Dao mỉm cười: "Không vội, đợi tôi về đến kinh thành đã, sau đó sẽ giao những thứ này cho anh.

Đến lúc đó sẽ chia hoa hồng theo giá bán, không để anh chịu thiệt đâu." Minh Thúc liên tục gật đầu.

Ngay sau đó, Tiêu Dao túm lấy cổ áo Minh Thúc: "Sẵn đây tôi cũng

nhắc luôn, Minh Thúc sau này đừng lăn lộn mấy thứ ở đại lục nữa, kinh doanh xác chết cổ tôi khuyên anh cũng nên bỏ đi, âm khí quá nặng.

Anh là dân tán đạo, dù có Thập Tam Tu Hoa Từ Miêu hộ thân thì cũng không trụ được lâu đâu.

Lần này có thể toàn mạng trở về cơ bản là nhờ đại vận, lại còn quen biết Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử, quen biết Tô Doanh và tôi.

Sau này chưa chắc đã có người bảo vệ được anh đâu.

Hơn nữa, hãy đối xử tốt với A Hương một chút, nếu không có cô bé, anh đã chết ở núi Côn Luân rồi." Minh Thúc lúc này mới bừng tỉnh khỏi ảo mộng về tài sản khổng lồ.

Tiêu Dao vừa cho ông ta xem đống đồ kia, bất kể là vương miện gai vàng hay bình chứa đá quý, bên trong đều là những viên bảo thạch cực phẩm, nếu mang ra nhà đấu giá ở Hương Cảng, tổng giá trị bán ra có thể lên tới chín con số.

Minh Thúc quen Tiêu Dao đã một thời gian, biết Tiêu Dao là người công bằng nhất.

Chỉ cần giúp cậu ấy bán được giá hời, cộng thêm việc trong quá trình thám hiểm ông ta cũng bỏ công bỏ sức và cung cấp tin tức, lấy một hai phần trăm hoa hồng tuyệt đối không thành vấn đề.

Đó là hàng chục triệu đô la Hồng Kông đấy!

Minh Thúc ngửi thấy mùi vị của việc gây dựng lại cơ nghiệp.

Nhưng những lời của Tiêu Dao như một gáo nước lạnh dội xuống đầu.

Minh Thúc thông minh cả đời, tính toán cả đời, ích kỷ cả đời, sau

khi trải qua vô số sinh tử, nghe lời Tiêu Dao nói mà như bị sét đánh.

Vất vả bao nhiêu năm, chút gia sản tích góp được chẳng phải đều bị thằng con phá sạch ở sòng bạc sao?

Giờ đây vợ bé và con gái nuôi cũng người chết người tàn, rời bỏ ông ta.

Những ngày tháng còn lại chẳng qua cũng chỉ là một thân một mình.

Nghĩ đến đây, chí khí hùng tâm lúc nãy tan biến sạch sành sanh, ông ta đờ đẫn gật đầu.

Tiêu Dao thấy Minh Thúc đã tỉnh ngộ, vỗ vỗ vai ông ta: "Anh cũng lớn tuổi rồi, xương cốt không bằng đám thanh niên chúng tôi.

Tôi thấy anh nên về Hương Cảng, mở một cửa tiệm kinh doanh châu báu đồ cổ thì hơn.

Với nhân mạch của anh, cộng thêm nguồn hàng từ tôi, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, cứ thong thả mà làm, không mong phát tài lớn nhưng nửa đời sau y thực vô ưu tuyệt đối không thành vấn đề.

Ngoài ra, nếu có tin tức về mộ táng hay kho báu hải ngoại thì cứ để ý giúp tôi.

Chỉ cần tin tức xác thực, giá trị cao, tôi cũng sẽ trả tiền xứng đáng." Tiêu Dao dùng giọng nói đầy mê hoặc dụ dỗ.

Minh Thúc tuy tính cách không được lòng người, nhưng Tiêu Dao rất tỉnh táo, biết ông ta có giá trị riêng.

Lão già Hương Cảng này có nhân mạch phong phú trong giới đồ cổ Hương Cảng, thậm chí là cả hải ngoại.

Một mặt, những thứ quý giá như đá quý có thể thông qua ông ta để

bán giá cao.

Mặt khác, Tiêu Dao cũng muốn phát triển ra hải ngoại hết mức có thể.

Phát Khâu Mạc Kim ở hải ngoại cũng có đất dụng võ.

Về khả năng thu thập tin tức, Minh Thúc có khi còn nhỉnh hơn Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh.

Để Minh Thúc kinh doanh cửa hàng ở Hương Cảng, thuận tiện thu thập tin tức chính là con đường lùi mà Tiêu Dao đã sắp xếp sẵn cho ông ta.

Nhiều nơi ở Đông Nam Á là trọng điểm của con đường tơ lụa trên biển, giữa rừng rậm, đảo nhỏ và sông ngòi có không ít cổ quốc.

Những tiểu quốc này ở trong nước có thể không mấy tiếng tăm, thực lực quân sự văn hóa không bằng, diện tích cũng chỉ ngang một địa cấp thị ở miền Đông, nhưng vương quốc của họ ngày xưa đều rất giàu có.

Giao thương ngày xưa đủ để họ tích lũy không ít tài phú.

Trong mộ táng ở những nơi đó cũng ẩn chứa vô tận tài bảo.

Chưa kể xa hơn về phía Tây như Liêu Quốc, An Nam, Xiêm La, Tích Lan, Tô Lộc, thậm chí là Thiên Trúc và Đại Thực.

Tiêu Dao đã có tính toán, Phát Khâu Mạc Kim cũng phải đi ra khỏi cửa quốc gia, làm lớn làm mạnh chứ.

Nước ngoài có bao nhiêu đồ tốt, tuyệt đối không được bỏ lỡ.

Nếu chỉ dựa vào việc nghiên cứu tài liệu thư viện trong nước hay tìm manh mối trong đống phế tích thì hiệu suất quá thấp.

Minh Thúc đã lăn lộn trên biển Đông Nam Á một thời gian dài, nhân mạch làm hải tặc vẫn còn không ít.

Ai cũng biết, đám hải tặc tuy vô học nhưng khứu giác đối với kho báu tuyệt đối là hạng nhất.

Có tầng nhân mạch này, Minh Thúc chắc chắn có thể thu thập được đủ loại tin tức kho báu.

Ngoài hải tặc ra thì thương nhân là những người thính tin nhất, mà Minh Thúc lại là kẻ lão luyện trong giới gian thương, ngay cả những tin tức bí ẩn về mộ Cáp Mật Vương và xác ướp thủy tinh trong băng ông ta cũng lần ra được.

Nếu dồn sự chú ý vào hải ngoại, quả thực có không gian rộng lớn để vẫy vùng.

Nếu Minh Thúc mở cửa hàng, ưu thế lớn nhất chính là nguồn hàng từ Tiêu Dao, đương nhiên sẽ nằm dưới sự khống chế của cậu.

Tất nhiên việc này cũng chẳng có hại gì cho Minh Thúc.

An ổn ở Hương Cảng kinh doanh tiệm châu báu đồ cổ, tổng còn hơn là già rồi còn phải leo núi tuyết, đi trên sa mạc, ăn cát uống tuyết để liều mạng.

Chương 401

Minh Thúc gật đầu, không nói gì thêm.

Tiêu Dao nở một nụ cười thuần khiết: "Yên tâm, trong đống đá quý này, tôi sẽ chia cho anh một phần coi như thù lao riêng, không để anh đi không công một chuyến, cũng làm vốn khởi động luôn.

Một phần khác tôi sẽ dùng để góp vốn vào cửa hàng." Tiêu Dao cười nói.

Minh Thúc cáo già như thế, sao lại không hiểu ý của Tiêu Dao, ông ta xoa xoa hàm răng, trưng ra bộ mặt như bị đau răng mà gật đầu đồng ý.

Tiêu Dao muốn khống chế hoàn toàn Minh Thúc, buộc lợi ích của hai người vào làm một.

Như vậy cũng tốt, Minh Thúc cũng không phải lo lắng một ngày nào đó Tiêu Dao sẽ đá mình đi để tìm đối tác khác.

Chỉ cần có nguồn hàng cực phẩm của Tiêu Dao cung cấp, Minh Thúc thực sự không lo chuyện làm ăn tốt xấu, đối với một lão gian thương, nhắm mắt cũng có thể kiếm ra tiền.

Đúng lúc này, từ xa vang lên tiếng nổ đột đột đột của máy kéo.

Tiêu Dao nhìn về phía xa, chính là A Mạn đang lái máy kéo lao tới.

A Mạn nhìn thấy mọi người từ xa, đứng bật dậy từ ghế lái, điên cuồng vẫy tay.

Đợi xe dừng hẳn, A Mạn kích động nhảy xuống.

"Tôi sửa được xe rồi!

Từ đằng xa thấy bên này như bị cháy, tôi vội vàng chạy tới xem.

Mọi người không sao là tốt rồi.” Tiêu Dao mỉm cười, vỗ vai A Mạn.

“Yên tâm đi, tôi không sao cả, chỉ là ngọn tháp đen ở núi Hắc Ngõa kia bị cháy thôi.” A Mạn nhìn về phía núi Hắc Ngõa đang bốc khói đen kịt, giờ chỉ còn là một đống đổ nát, kinh ngạc đến mức ngây người.

Tiêu Dao đơn giản giải thích vài câu.

Núi Hắc Ngõa đúng là mộ Cáp Mật Vương, nhưng bên trên có Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh, cộng thêm hầm ngầm địa ngục sâu thẳm.

Bây giờ cơ quan bị kích hoạt, cả núi Hắc Ngõa đã bị thiêu thành tro bụi và sụp đổ xuống vực sâu địa ngục, ngay cả một mẩu vụn cũng không còn.

Tiêu Dao nói quá lên như vậy cũng là có ý muốn dọa A Mạn.

Cậu thanh niên này cái gì cũng tốt, chỉ là đầu óc hơi linh hoạt quá, Tiêu Dao sợ một ngày nào đó cậu ta không chịu nổi cám dỗ mà quay lại mộ Cáp Mật Vương tìm kiếm.

Đến lúc đó không có Tiêu Dao và Tô Doanh trấn giữ, nếu A Mạn quay lại, núi Hắc Ngõa đã hoàn toàn biến mất, e là lành ít dữ nhiều.

Tốt nhất là nên dập tắt ý định của cậu ta từ sớm.

Nghe Tiêu Dao giải thích xong, A Mạn liên tục kinh hãi.

Mấy người nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi lên xe.

Vẫn là A Mạn cầm lái.

Lần này Tiêu Dao dùng Lạc Tinh Định Huyệt Thuật để xác định phương vị, rồi bảo A Mạn cứ thế lái thẳng ra ngoài.

Đợi khi xe đi được khoảng một hai cây số, Tiêu Dao nghe thấy một tiếng nổ lớn từ phía sau.

Khi quay đầu lại nhìn, cậu phát hiện ngọn núi Hắc Ngõa cao chừng ba mươi mét vốn dĩ sừng sững trên bãi Gobi đã hoàn toàn sụp đổ.

Một cột khói đặc bốc lên trời, bên dưới đám khói là một hố sâu khổng lồ, cả núi Hắc Ngõa đã biến mất không dấu vết.

Mộ Cáp Mật Vương bên trong núi cũng hoàn toàn tan biến.

Tiêu Dao thầm rùng mình.

Mộ Cáp Mật Vương tuy có không ít bảo tàng giá trị, nhưng tâm địa Cáp Mật Vương quá tàn nhẫn và quyết tuyệt.

Lưu Ly Hỏa Long Đỉnh, túi thánh cốt chứa Đọa Lạc Khách Mại Lạp, lối hầm địa ngục dưới quan tài, tất cả đều là cơ quan tuyệt diệt.

Một khi có người lỡ bước vào trong, tuyệt đối sẽ nhận lấy cái kết xương cốt không còn.

Xét thấy giao thông hiện nay ngày càng phát triển, vào sa mạc cũng không còn khó khăn như thời Bergman nữa, chuyện như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra.

Thay vì để sau này xảy ra án mạng, thực sự chẳng bằng bây giờ phá hủy mộ Cáp Mật Vương đi.

Chỉ có chút đáng tiếc là bộ Giáp Khóa Vàng trên người Cáp Mật Vương.

Nếu Tiêu Dao không đoán sai, rất có thể đó cũng là một thánh vật, không chừng là một hoặc hai tinh.

Ngay cả khi bộ giáp đó không dùng được, rã ra bán vàng cũng là một món tiền lớn.

Tiêu Dao lắc đầu, con người không nên quá tham lam, rồi nhìn vào không gian hệ thống với số lượng đá quý gần như không đếm xuể.

Ngoài những thứ lấy từ quan tài Cáp Mật Vương, còn có từ thuyền quan ở mộ địa Tiểu Hà, từ cơ thể người đá khổng lồ ở Thành Ma Quỷ.

Cộng với một số đá quý vô cơ lấy từ mộ băng núi Côn Luân trước đó, Tiêu Dao thực sự có chút đau đầu vì có quá nhiều đá quý cần xử lý.

Máy kéo chạy ròng rã suốt ba ngày trời mới đi tới rìa bãi Gobi.

Mặc dù bữa nào cũng có canh thịt cừu, thậm chí có cả trái cây để ăn, nhưng A Mạn vẫn gần như kiệt sức.

Lái xe đến mức đầu óc choáng váng, buổi tối khi cắm trại, trong tai vẫn còn vang lên tiếng nổ đột đột đột của động cơ máy kéo.

Khi nhìn thấy một con đường mòn do lạc đà và trâu bò đi ra, A Mạn kích động như thể nhìn thấy mẹ đẻ vậy.

Những người còn lại cũng vô cùng vui mừng.

Con đường đi ra gần hơn nhiều so với tưởng tượng.

Nhờ việc lái gần như thẳng băng từ bãi Gobi ra, một ngày có thể đi được gần hai trăm cây số, vậy mà từ mộ Cáp Mật Vương tới rìa bãi Gobi cũng không hề gần.

Nếu là người khác muốn đi sâu vào Gobi tìm mộ Cáp Mật Vương, chỉ riêng vấn đề tiếp tế đã là một nan đề khổng lồ.

Xe chạy thêm nửa ngày nữa, cuối cùng cũng dừng lại ở một thị trấn nhỏ.

Mấy người lái xe vào trong trấn, tìm một quán cơm, ăn một bữa thịt cừu cầm tay, bánh nướng, sữa chua và dưa hấu thật thỏa thích.

A Mạn hỏi thăm địa chỉ, phát hiện nơi này cách điểm xuất phát hơn một trăm cây số.

Cả nhóm ăn no uống đủ rồi tiếp tục lên đường, đến tối thì cuối cùng cũng tới Cáp Mật.

Sau một đêm nghỉ ngơi tại Cáp Mật, Tiêu Dao chuẩn bị chia tay A Mạn và Trương Bả Đầu.

Chương 402

A Mạn là một thanh niên lanh lợi, sớm đã nhận ra Tiêu Dao không phải người bình thường, cứ bám riết lấy đòi đi theo Tiêu Dao.

Tiêu Dao đương nhiên không đồng ý.

Không nói gì khác, nhà A Mạn còn có mẹ già và em gái, nghề Phát Khâu Mạc Kim này quá nguy hiểm, biết bao nhiêu người bản lĩnh thông thiên còn chẳng biết bỏ mạng ở xó xỉnh rừng sâu núi thẳm nào.

Gánh nặng trên vai A Mạn quá lớn, không giống như Hồ Bái Nhất hay Vương Bàn Tử đều là thân đơn chiếc, làm nghề này thực sự không hợp.

Tiêu Dao để lại cho A Mạn và Trương Bả Đầu một số viên đá quý nhặt được trên bãi Gobi.

Những viên đá này đều là hàng tinh phẩm, Trương Bả Đầu cũng biết nếu bán ở đây sẽ được giá hời.

Đối với hai người họ, đó là một khoản thu nhập lớn, cao hơn nhiều so với thù lao mà Tiêu Dao đã hứa trước đó.

Đương nhiên thù lao đã hứa Tiêu Dao vẫn đưa đủ, thậm chí còn thêm một ít tiền.

Dẫu sao trước khi xuất phát Tiêu Dao cũng không ngờ chuyến đi mộ Cáp Mật Vương này lại trải qua nhiều kinh hiểm đến vậy, A Mạn và Trương Bả Đầu cũng đã cùng vào sinh ra tử, không thể bạc đãi.

Trước lúc đi, Tiêu Dao đưa cho A Mạn một đoạn rễ Thiên Niên Nhục Linh Chi.

Mẹ A Mạn sức khỏe không tốt, thường xuyên đau ốm.

A Mạn còn nhỏ tuổi đã phải chạy ngược chạy xuôi kiếm tiền, cơ bản đều đổ vào việc chữa bệnh cho mẹ và cho em gái đi học.

Thiên Niên Nhục Linh Chi đối với việc điều dưỡng cơ thể người bệnh có thể coi là thánh dược.

Tin rằng nó sẽ đại bổ cho sức khỏe của mẹ A Mạn.

Tiêu Dao kiên nhẫn dạy A Mạn cách xử lý đoạn rễ này.

Với người bình thường, chắc chắn không thể lãng phí như Tiêu Dao bằng cách nhai nuốt trực tiếp, nhất định phải tận dụng triệt để.

Cách tốt nhất là thái lát nấu canh, có thể ăn trong thời gian dài, lại tránh được việc ăn quá nhiều một lúc gây phản tác dụng do hư bất thụ bổ.

A Mạn nhận lấy thứ đó nhưng vẫn có chút không cam tâm, vẫn muốn cùng Tiêu Dao đi xông pha.

Tiêu Dao mỉm cười: "Lo tẩm bổ cho mẹ trước đi, đống đá quý kia đưa cho Trương Bả Đầu đổi thành tiền để em gái không phải lo học phí nữa.

Nếu muốn tìm tôi thì hãy đến kinh thành." Tiêu Dao nói xong liền viết một tờ giấy để lại cho A Mạn.

A Mạn ngượng nghịu gãi đầu: "Tôi không biết chữ..." Khóe mắt Tiêu Dao giật giật, thời này vẫn còn người mù chữ sao?

Nhưng rồi cậu cũng phản ứng lại, xét theo niên đại này, địa phương và thân phận của A Mạn, quả thực có khả năng không biết chữ Hán.

"Được rồi, vậy thời gian tới hãy yên tâm ở nhà, chăm chỉ học chữ với em gái đi.

Muốn học bản lĩnh của tôi mà không biết chữ là không được đâu."

A Mạn có chút hổ thẹn gãi đầu: “Yên tâm đi, tôi học nhanh lắm.” Nói xong, A Mạn chạy biến đi như làn khói, vội vàng về nhà đưa Thiên Niên Nhục Linh Chi cho mẹ.

Trương Bả Đầu cũng mỉm cười: “Thằng bé này lanh lợi lắm, nếu có cơ hội mà được đi học tử tế chắc chắn sẽ rất giỏi.

Không chỉ học chữ, sửa xe lái xe hay nghịch mấy cái đài radio nó cũng giỏi lắm.” Hai người trò chuyện vài câu rồi Trương Bả Đầu cũng rời đi.

Đoàn đội Kiểm Ngọc Nhân không quay về, Trương Bả Đầu định đến cái sân mà họ thuê quanh năm để chờ đợi, tiện thể thời gian tới sẽ đi một chuyến đến cửa khẩu Lão Gia Miếu, bên đó có thương lái chuyên thu mua đá quý.

Tuy chắc chắn không bằng giá Minh Thúc bán ở Hương Cảng, nhưng vì là cửa khẩu, có thị trường giao dịch chuyên môn, thương lái thu mua đá cũng toàn là người phương Nam, giá tiền cao hơn ở Cáp Mật nhiều.

Trương Bả Đầu ước tính đống đá này ít nhất cũng bán được ba bốn vạn tệ.

Có số tiền này, Trương Bả Đầu cơ bản có thể nghỉ hưu được rồi.

Ở niên đại đó, một “vạn nguyên hộ” ở vùng nông thôn Tây Bắc đã thuộc cấp bậc giàu nhất vùng.

Mọi chuyện ở đây đã xử lý hòm hòm, Tiêu Dao mua một đống thổ sản địa phương rồi lên chuyến tàu hỏa về kinh.

Khi tàu hỏa từ từ lăn bánh rời ga, trái tim Tiêu Dao mới hoàn toàn định lại.

Lúc này Tiêu Dao mới có tâm trí ngồi trong toa giường nằm, yên tĩnh suy nghĩ về nhiệm vụ hệ thống giao và cuốn 《Luân Hồi Chi

Thư》.

Nhiệm vụ hệ thống là khám phá ký ức tiền kiếp.

Tiêu Dao vốn tưởng lúc cầm được cuốn kinh thư bằng vàng thì nhiệm vụ chắc chắn sẽ hoàn thành.

Nhưng điều làm Tiêu Dao không ngờ tới là khi cầm cuốn kinh thư, hệ thống không hề có thông báo gì.

Tiêu Dao cũng không cảm nhận được hồi ức đặc biệt nào, ký ức về tiền kiếp cũng chẳng có một chút gì.

Chẳng lẽ ngay từ đầu đã sai rồi sao?

Cuốn kinh thư bằng vàng và ký ức tiền kiếp không có liên hệ trực tiếp?

Nhưng Tiêu Dao nhanh chóng tìm được một tia manh mối từ chính cuốn 《Luân Hồi Chi Thư》.

Kinh thư bằng vàng chỉ là một cái tên trong truyền thuyết, cuốn sách này thực sự được chế tác từ vàng và đá quý, tên chính thức của nó là 《Luân Hồi Chi Thư》.

Toàn bộ cuốn sách đều được viết bằng văn tự Nestorius.

Đây là thánh vật quan trọng nhất của giáo phái Nestorius, theo phân định của hệ thống thì nó là thánh vật bốn tinh.

Tiêu Dao ước tính, chỉ những thứ như ngọn giáo Longinus hay Chén Thánh mới có thể lên tới thánh vật năm tinh.

Trong cuốn 《Luân Hồi Chi Thư》 có ghi chép lại bản lĩnh giúp con người lặn xuống địa ngục, tìm lại ký ức tiền sinh.

Ân, thật kỳ quái.

Vì thánh giáo Nestorius vốn dĩ không tin vào luân hồi, thậm chí cả

hệ thống nhất thần giáo Semitic cũng không có khái niệm luân hồi.

Nơi thực sự có luân hồi là các tôn giáo cổ đại của Thiên Trúc, bao gồm cả Phật giáo.

Sự pha trộn phong cách này khiến Tiêu Dao có chút mê hoặc.

Có cơ hội phải để Tô Doanh nghiên cứu nội dung bên trong cuốn 《Luân Hồi Chi Thư》 mới được.

Đồng thời, với tư cách là thánh vật bốn tinh, 《Luân Hồi Chi Thư》 cũng đi kèm với các kỹ năng.

Kỹ năng thứ nhất là Minh Tưởng.

Nhờ vào cuốn sách này mà tiến vào trạng thái Minh Tưởng, sau đó có thể đi vào Luân Hồi Cảnh.

Cụ thể Luân Hồi Cảnh là nơi nào, có thể gặp được chuyện gì, hệ thống cũng không giải thích chi tiết.

Chương 403

Kỹ năng thứ hai là Đại Phong Ấn Thuật.

Cái này khá lợi hại. 《Luân Hồi Chi Thư》 có tổng cộng bảy mươi hai trang sách bằng vàng, mỗi trang đều có thể phong ấn một con ác ma.

Ác ma bị phong ấn có thể được giải phóng ra, nhưng nếu trong một thời gian nhất định không được giải phóng thì sẽ bị cuốn sách luyện hóa.

Sau khi luyện hóa, ác ma sẽ hóa thành sức mạnh thuần khiết bên trong cuốn sách, có thể giúp người ta hấp thụ, cũng có thể hóa thành hình thức trang sách để trấn áp ác ma khác.

Cách thi triển kỹ năng này khá đơn giản, chỉ cần đọc một đoạn chú ngữ Nestorius là được, rất ngắn gọn, hệ thống có sẵn phiên âm...

Không biết uy lực thực sự đến đâu, Tiêu Dao vẫn giữ thái độ dè dặt.

Dẫu sao cũng chẳng thể phong ấn cả một đại dương được, chắc chắn phải có giới hạn thực lực.

Còn giới hạn thực lực của ác ma có thể phong ấn nằm ở đâu thì chỉ có thể dựa vào Tiêu Dao tự mò mẫm thôi.

Ngoài hai kỹ năng đó ra, còn một kỹ năng nữa thú vị hơn nhiều.

Kỹ năng: Vãng Sinh.

Đây là một kỹ năng tiễn người ta đi mà.

Tác dụng cụ thể lại là đưa oán hồn, u linh vào trong luân hồi.

Là luân hồi thực sự, chứ không phải Luân Hồi Cảnh.

Tiêu Dao nhíu mày nghiên cứu nửa ngày trời cũng không thấy kỹ năng Vãng Sinh này có ích lợi gì.

Nếu 《Luân Hồi Chi Thư》 có liên quan đến nhiệm vụ ký ức tiền kiếp, vậy thì manh mối chỉ có thể nằm ở ba kỹ năng này thôi.

Kỹ năng Vãng Sinh coi như bỏ qua...

Tiêu Dao chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ chứ không muốn đi đầu thai.

Đại Phong Ấn Thuật nghe tên thì hù dọa người ta, bảy mươi hai trang vàng chẳng lẽ lại dành cho cậu một trang.

Khả năng duy nhất còn lại chỉ có Luân Hồi Cảnh.

Tiêu Dao đọc kỹ giới thiệu về Luân Hồi Cảnh, thấy rằng chỉ cần không bị quấy rầy là có thể thi triển.

Trên chuyến tàu từ Cáp Mật về nội địa không có nhiều người, toa giường nằm lại càng ít.

Tiêu Dao đành nhờ Minh Thúc và Tô Doanh canh chừng lối đi, sau đó lấy cuốn 《Luân Hồi Chi Thư》 ra.

Sau khi lấy sách ra, Tiêu Dao nhanh chóng ngồi xếp bằng trên giường nằm tầng trên.

Theo hướng dẫn của hệ thống, Tiêu Dao tụng niệm một đoạn chú ngữ đơn giản, sau đó thấy trên trang sách tỏa ra một luồng sáng dịu nhẹ.

Cả toa giường nằm trở nên vàng rực rực rỡ.

Một lát sau, Tiêu Dao cảm giác khung cảnh xung quanh đang mờ dần đi, tiếng xình xịch của tàu hỏa lăn trên đường ray cũng xa dần.

Mọi thứ như được phủ lên một lớp cát mỏng, trở nên mờ ảo không rõ ràng.

Đồng thời trong những khung cảnh đó lại xuất hiện một số tia sáng nhỏ, những cảnh tượng và âm thanh vốn dĩ không nên xuất hiện trên tàu hỏa.

Có tiếng lạc đà và ngựa hí, có mùi bụi trần, phân bò và máu, có vô số bóng người lay động mặc những bộ quần áo mà Tiêu Dao chưa từng thấy bao giờ...

Không biết đã trôi qua bao lâu, Tiêu Dao phát hiện mình đang ở một thị trấn nhỏ mang đậm phong cách vùng Tây Bắc.

Xung quanh toàn là những người đang hoảng hốt lo sợ.

Tiêu Dao cũng mặc bộ đồ chưa từng thấy, sau lưng đeo một thanh trường đao, có phần giống với thanh Đại Việt Long Tước trong tay Tô Doanh.

Chỉ có điều chắc không phải bản gốc do Hách Liên Bột Bột chế tạo.

Trong lòng Tiêu Dao vô cùng tỉnh táo, biết mình đang ở trong Luân Hồi Cảnh.

Đây chắc cũng là một loại ảo cảnh, chỉ có điều ảo cảnh này chân thực hơn nhiều so với những thuật ảo giác thông thường.

Tiêu Dao không chỉ có thể nhìn thấy, nghe thấy mà còn ngửi được mùi vị, chạm vào được đồ vật, nếm được vị mặn đắng của cát trong miệng.

Giải thích duy nhất là, đây có thể không đơn thuần là ảo cảnh, mà là một đoạn ký ức nằm sâu trong linh hồn Tiêu Dao được dùng làm nền để tạo ra ảo cảnh đặc biệt này.

Còn đoạn ký ức này, hiển nhiên chính là Luân Hồi Cảnh, ký ức tiền kiếp của Tiêu Dao.

Quả nhiên trong đám người đang hoảng hốt bỏ chạy tán loạn, Tiêu Dao nhìn thấy một bóng hình.

Bóng hình này Tiêu Dao vô cùng quen thuộc, chính là Tô Doanh, bởi vì một cô gái cao ráo như vậy giữa đám đông rất nổi bật...

Ngay sau đó từ đằng xa xuất hiện một đám khói vàng cuồn cuộn.

Theo đám khói vàng đó là những tiếng hú hét.

Sa phỉ?

Trong đầu Tiêu Dao tự động hiện lên một từ.

Một lũ giặc cướp hung hãn tụ tập trong sa mạc Gobi, ăn cơm không trả tiền, giết người không ghê tay.

Bóng người giống Tô Doanh kia đang đứng ngay phía trước, sắp sửa đối mặt với sự tấn công của sa phỉ.

Trong thế giới này, Tô Doanh không phải là cao thủ tay cầm trường đao đánh đâu thắng đó, mà chỉ là một cô con gái xinh đẹp của một thương nhân.

Tiêu Dao không tự giác bước tới, chậm rãi cởi thanh trường đao đeo sau lưng, từ từ rút lưỡi đao ra khỏi lớp vải bọc màu xanh.

Tiếng vó ngựa của đám sa phỉ khiến mặt đất thị trấn rung chuyển, Tiêu Dao vững vàng cầm chuôi đao bằng hai tay.

Một trận bão cát thổi qua, vạn vật giữa đất trời đều thay đổi.

Tiêu Dao không còn ở thị trấn Gobi lúc nãy, cũng không còn là đao khách tay cầm trường đao, mà xuất hiện dưới chân một ngọn núi hùng vĩ.

Trên người cậu mặc bộ trường bào quý tộc, cưỡi trên một con bạch mã.

Trong tay cầm một chiếc gậy dài hơn nửa mét, làm từ một loại gỗ cứng nào đó, bên ngoài bọc một lớp vàng, đầu gậy điêu khắc hình chim thần và hai con cá uốn lượn xung quanh.

Tiêu Dao lập tức nhận ra, niên đại lần này lâu đời hơn nhiều so với niên đại ở thị trấn Gobi lúc nãy.

Chương 404

Địa điểm xuất hiện cũng không phải vùng Thăng Long mà là một vị trí nào đó ở phía Tây Nam.

Thân phận giống như một vị vu sư đang dẫn đầu bộ lạc di cư.

Cùng lúc đó đất rung núi chuyển, ngọn núi lớn phía sau dường như đang sụp đổ hoàn toàn, khắp nơi là những tiếng nổ vang trời, cả thung lũng bắt đầu bị bao phủ bởi khói bụi dày đặc.

Trong đám người xuất hiện sự hỗn loạn, tiếng trẻ con khóc thét vang lên.

Tiêu Dao không tự giác giơ cao chiếc vương trượng bằng vàng trong tay, hình chim thần trên đỉnh tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Sau đó một chuỗi âm thanh mà Tiêu Dao hoàn toàn không hiểu phát ra từ miệng mình.

Đám người đang hoảng loạn dần dần yên tĩnh lại.

Họ bắt đầu phủ phục xuống đất, quỳ lạy Tiêu Dao.

Tiêu Dao phẩy tay, đám người lại bắt đầu lững thững tiếp tục tiến về phía Đông.

Tiêu Dao lúc này lại quay đầu ngựa.

Đột nhiên, Tiêu Dao nhận thức được có một đội người đang ở phía sau cùng của bộ tộc.

Nhóm người này phụ trách đoạn hậu, ngăn chặn kẻ thù truy sát, đồng thời cũng ngăn chặn sự tà ác đang bám sát sau lưng bộ tộc.

Tiêu Dao quay đầu ngựa bởi vì thủ lĩnh của đội quân đó là một nữ tử.

Tiếng nổ trong thung lũng ngày càng lớn.

Từ xa có thể thấy núi đá sụp đổ, những tảng đá khổng lồ liên tục lăn xuống.

Trong lòng Tiêu Dao biết rõ nơi này không thể ở lâu, thậm chí bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra lũ bùn đá hoặc lũ lụt do hồ ngăn đập.

Nhưng cơ thể lại hoàn toàn không nghe theo chỉ huy.

Cuối cùng, trong một màn cát bụi, Tiêu Dao nhìn thấy một nhóm chiến binh nhếch nhác.

Nhóm chiến binh này trang bị đơn sơ, chỉ có áo giáp da, cung tên và đoản đao bằng đồng.

Phần lớn mọi người đều lộ vẻ kinh hoàng trên mặt.

Không ít người bị thương.

Đi đầu là một nữ tử cao ráo xinh đẹp.

Cô dùng thanh trường mâu trong tay làm gậy chống, dìu một người đồng đội bị thương nặng ở đầu, chậm rãi bước ra khỏi đám đá rơi và khói bụi.

Trên mặt Tiêu Dao tự nhiên hiện lên nụ cười, vương trượng vàng trong tay giơ cao quá đầu.

Trên đỉnh vương trượng lại tỏa ra ánh kim quang rực rỡ, bao trùm lên đội ngũ vừa bước ra khỏi thung lũng.

Mọi người nhìn thấy ánh kim quang đều tinh thần phấn chấn, lộ vẻ vui mừng hân hoan, người nữ tử đi đầu ánh mắt cũng tỏa sáng.

Khung cảnh trước mắt Tiêu Dao lại chao đảo, môi trường xung quanh một lần nữa thay đổi.

Lần này Tiêu Dao lại mặc một bộ triều phục, đứng giữa triều

đình.

Ở cuối đại điện, trên ngai vàng cao cao là một người đàn ông có sắc mặt âm trầm.

Trong đại điện, ngoài Tiêu Dao ra còn một người nữa đứng phía dưới.

Đó là một lão già râu tóc bạc phơ, ánh mắt lộ vẻ không mấy thiện cảm, hiển nhiên đang nhìn Tiêu Dao đầy giận dữ.

Vị ngồi trên ngai vàng dường như đã mất kiên nhẫn, phẩy tay với hai người bên dưới.

Tiêu Dao và lão già lùi ra khỏi đại điện.

Tiêu Dao ở trên cung điện chỉ nghe loáng thoáng được mấy từ như họ Phong, Quan Sơn Thái Bảo.

Trong lòng không nén nổi kinh động.

Quan Sơn Thái Bảo họ Phong, trong thế giới Ma Thổi Đèn là môn phái cùng danh tiếng với Phát Khâu Thiên Quan, Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn Đạo Sĩ và Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Quan Sơn Thái Bảo vốn dĩ gọi là Quan Sơn Thái Bảo, tinh thông thuật Quan Sơn Chỉ Mê, nhiều đời cư ngụ ở vùng núi Vu Sơn, vào thời Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương đã nhờ Lưu Bá Ôn tiến cử mà phất lên.

Vì được Minh Thái Tổ trọng dụng, họ được giữ lại trước triều đình sai phái, chuyên môn kiến tạo lăng tẩm cho hoàng gia, mạch Quan Sơn Thái Bảo cũng từ một lưu phái Mạc Kim đảo đấu biến thành nanh vuốt của nhà quan.

Cái tên Quan Sơn Thái Bảo nghe không lọt tai nên đổi thành Quan Sơn Thái Bảo.

Lão già trên đại điện lúc nãy cư nhiên là người nhà họ Phong?

Vậy thân phận hiện tại của Tiêu Dao là ai?

Trong nhất thời Tiêu Dao có chút mơ hồ.

Không biết từ lúc nào Tiêu Dao đã theo lão già đi ra ngoài tường cung.

Lão già nhìn Tiêu Dao, mặt đầy vẻ giận dữ, dường như muốn nói gì đó với Tiêu Dao nhưng nửa ngày trời vẫn không thốt ra lời, cuối cùng hất tay áo một cái, quay người bỏ đi.

Tiêu Dao đuổi theo mấy bước, định hỏi cho ra nhẽ thì thấy ở phía xa có một chiếc kiệu đang chờ sẵn, hiển nhiên là để đón lão già.

Bên cạnh kiệu có một nữ tử đứng đó, vóc dáng thanh mảnh, dung mạo tú mỹ, tự nhiên mang theo một luồng anh khí.

Tiêu Dao bỗng ngẩn ngơ người...

Tiền kiếp của Tô Doanh?

Lúc nãy mình vừa đắc tội với ông nhạc đại nhân sao?

Muốn tìm chết à?

Tiêu Dao đang định tiến lên nói chuyện với cô gái họ Phong kia thì đột nhiên thấy trời đất quay cuồng, đầu đau nhức vô cùng.

Trước mắt tối sầm lại, cả người Tiêu Dao lịm đi.

Đến khi Tiêu Dao tỉnh lại, cậu đã trở về trong toa giường nằm của chuyến tàu về kinh.

Nhìn trời bên ngoài vẫn tối đen như mực, hiển nhiên thời gian trôi qua không lâu, ít nhất trời vẫn chưa sáng.

Minh Thúc đang ngủ, Tô Doanh thì vẫn chưa nghỉ ngơi, cô tựa vào giường, chăm chú canh chừng cửa toa.

Chương 405

Động tĩnh của Tiêu Dao thu hút sự chú ý của Tô Doanh, cô lập tức nhìn sang.

“Thế nào?

Có thu hoạch gì không?” Tô Doanh lo lắng hỏi.

Tiêu Dao gật đầu, không hiểu sao nhìn thấy dáng vẻ của Tô Doanh, lòng cậu cảm thấy an tâm hẳn.

“Có thu hoạch, không nhỏ đâu.” Tiêu Dao vừa nói, khóe miệng vừa lộ ra một tia mỉm cười.

Lúc nãy Tiêu Dao thông qua 《Luân Hồi Chi Thư》 tiến vào Luân Hồi Cảnh, xem được ba đoạn ký ức tiền kiếp.

Ba đoạn ký ức đó đều không hoàn chỉnh, chỉ là những cảnh tượng khi có sự kiện lớn xảy ra.

Thời gian của ba đoạn ký ức cũng bị xáo trộn.

Nếu sắp xếp đúng theo trình tự thời gian thì đáng lẽ Vu sư là sớm nhất, Đao khách Gobi thứ hai và người đàn ông trên đại điện là muộn nhất.

Nhưng Tiêu Dao vẫn tìm thấy một điểm tương đồng cực kỳ quan trọng từ ba đoạn ký ức đó.

Ba ảo cảnh, theo trình tự thời gian bắt đầu từ vị vu sư bộ lạc đầu tiên.

Sở dĩ cả bộ lạc phải di cư từ cao nguyên phía Tây xa xôi về phương Đông là vì có thứ tà ác truy sát sau lưng.

Điều quan trọng nhất là bộ lạc có giữ một thứ đồ.

Nó không phải là hạt mầm Mộc Trần Châu, nhưng là một thứ có liên quan đến Mộc Trần Châu.

Tiêu Dao thậm chí nghi ngờ thứ này sớm nhất cũng lưu truyền ra từ văn minh Quỷ Động.

Trong bối cảnh đao khách ở thị trấn Gobi, thực tế là sa phỉ muốn cướp thứ đó.

Trong ảo cảnh cuối cùng, thứ đó đã rơi vào tay vị ngồi trên ngai vàng cao cao kia.

Chỉ có điều lần này Tiêu Dao xung đột với người nhà họ Phong của Quan Sơn Thái Bảo là vì chuyện có nên dùng thứ đó làm đồ tùy táng hay không.

Tiêu Dao nhớ quan điểm của mình là không nên dùng bảo vật đó làm đồ tùy táng.

Không biết tại sao kiếp đó Tiêu Dao lại có ý nghĩ như vậy, có lẽ vì không muốn chí bảo bị chôn vùi trong hoàng lăng, hoặc vì các yếu tố phong thủy mà chí bảo đó không thích hợp làm đồ tùy táng.

Nhưng có một điểm chắc chắn là vị lão gia họ Phong của Quan Sơn Thái Bảo, cũng chính là nhạc phụ ở kiếp đó, kiên quyết ủng hộ hoàng đế dùng chí bảo làm đồ tùy táng.

Thật bất thường.

Giải thích duy nhất là Quan Sơn Thái Bảo muốn lấy lòng hoàng đế nên mới kiên quyết ủng hộ.

Nhưng nếu suy nghĩ sâu hơn thì cũng không hẳn vậy.

Mạch Quan Sơn Thái Bảo có thân phận địa vị đặc thù, ngay cả khi lấy lòng hoàng đế thì địa vị cũng chẳng thể cao hơn được nữa.

Hoàng gia nuôi dưỡng nhà họ Phong mục đích cơ bản là để tu sửa

lăng tẩm cho các đời hoàng đế, đối với hoàng đế thì nhà họ Phong không có giá trị khác.

Điều này cũng đảm bảo nhà họ Phong không cần phải cố ý lấy lòng hoàng đế trong những chuyện như vậy, nói thật nói thẳng mới là lựa chọn tốt nhất.

Nếu không xảy ra vấn đề gì, bát cơm của con cháu nhà họ Phong có thể sẽ không giữ được.

Tiêu Dao suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng đưa ra một tình huống khả thi.

Đó là nhà họ Phong cũng có lòng tham với món chí bảo kia.

Nhà họ Phong vốn khởi thủy là gia đình Mạc Kim đảo đấu.

Ở vùng Vu Sơn, những ngôi mộ treo trong hốc đá có thể coi là địa bàn của họ Phong.

Ngoài bản lĩnh đảo đấu, vùng Ba Thục còn nổi tiếng với các loại cổ thuật, nhà họ Phong ở trong những ngôi mộ treo đó chắc chắn cũng lấy được không ít vu thuật đã thất truyền, phương thuốc bào chế vu dược, thậm chí là các loại đan dược.

Quan trọng hơn, tất cả lăng mộ hoàng gia đều do nhà họ Phong chủ trì chọn vị trí và xây dựng.

Nếu nhà họ Phong nảy sinh tà tâm thì việc lẻn vào hoàng lăng lấy món đồ đó tuyệt đối không phải chuyện bất khả thi.

Nghĩ vậy, Tiêu Dao lập tức hiểu tại sao lão già họ Phong lại tức giận đến thế.

Trước mặt hoàng đế, Tiêu Dao muốn chặt đứt con đường lấy chí bảo của nhà họ Phong.

Vậy thì cuối cùng hoàng đế có đem thứ đó theo tùy táng không?

Nếu có, vị hoàng đế trong ảo cảnh đó rốt cuộc là ai?

Chắc chắn là hoàng đế nhà Minh, nhưng cụ thể là ai?

Dường như ngoài Minh Thái Tổ, Minh Thành Tổ và Sùng Trinh cuối triều đại, những người khác đều có khả năng.

Tiêu Dao xoa xoa thái dương, phát hiện sau khi trải qua ba ảo cảnh, tinh thần lực tiêu hao rất khủng khiếp.

Cộng thêm việc suy nghĩ sau khi tỉnh dậy làm đầu cậu hơi đau.

Bất luận vị hoàng đế trong ảo cảnh là ai thì hiện tại mối liên hệ giữa ba ảo cảnh đã rõ ràng.

Tiền kiếp của cậu có liên quan mật thiết đến một thứ đồ.

Phượng Tủy!

Cũng chính là Phượng Tủy trong cụm từ "gan rồng tủy phượng" thường nghe trong thần thoại.

Chỉ có điều Phượng Tủy không phải là tủy xương phượng hoàng thật sự, mà là một mẩu ngọc thạch dài khoảng ba thốn, to bằng ngón tay.

Hình dáng mẩu ngọc đó Tiêu Dao hiện tại vẫn nhớ rõ, nó trong suốt lấp lánh, mang sắc vàng nhạt, bên trong thậm chí có những đường vân màu xanh lam.

Tiêu Dao biết trên Phượng Tủy ẩn chứa năng lượng khổng lồ và năng lực đặc biệt.

Bản thân Phượng Tủy có thể khiến thời gian tái lập, hoặc quay ngược lại thời gian trước đó.

Chỉ có điều tác dụng này chỉ có vị vu sư bộ lạc thời thượng cổ biết một chút, đao khách Gobi hay vị đối đầu với nhà họ Phong sau này đều hoàn toàn không rõ.

Trong ký ức của vị vu sư, Phượng Tủy cũng chỉ có tác dụng tái lập thời gian, nhưng cách thức thi triển cụ thể thì rất mơ hồ.

Ngoài năng lực truyền thuyết đó ra, Phượng Tủy còn có thể đại phúc độ đề thăng thể lực và tinh thần lực cho người đeo.

Từ căn bản mà nói là có tác dụng diên niên ích thọ.

Chương 406

Ngoài thể lực và tinh thần lực ra, chí bảo này còn có thể xua đuổi bách bệnh.

Chỉ bấy nhiêu năng lực thôi cũng đủ để các bậc đế vương tướng lĩnh trên thế gian phải phát cuồng vì nó.

Vấn đề là ngoài những thứ đó ra, Phượng Tủy còn có tác dụng đặc biệt khác.

Nghe nói sau khi sở hữu Phượng Tủy có thể hiệu lệnh bách thú, thậm chí sai khiến quỷ thần.

Thật khủng khiếp.

Đương nhiên đó cũng chỉ là những tin tức tàn khuyết rời rạc mà Tiêu Dao có được từ ảo cảnh ba đời.

Phượng Tủy rốt cuộc có tác dụng gì, năng lượng lớn đến mức nào, Tiêu Dao cũng chưa đặc biệt rõ ràng.

Tiêu Dao nhỏ giọng giải thích vài câu với Tô Doanh, những thứ chi tiết quá phiền phức, một hai câu Tiêu Dao cũng không giải thích hết được, chỉ đành đợi về kinh rồi nói chuyện riêng để cùng Tô Doanh phân tích.

Lúc này Tiêu Dao cuối cùng cũng nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: Truy tìm ký ức tiền kiếp." "Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng 500.000 điểm khí vận." "Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng một lần cường hóa vật phẩm cao cấp." "Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng một lần cường hóa kỹ

năng trung cấp." "Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng một lần cường hóa huyết mạch sơ cấp, áp dụng cho huyết mạch dưới ba tinh." Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến.

Tiêu Dao thở phào một cái thật dài.

Chuyến thám hiểm mộ Cáp Mật Vương lần này rốt cuộc cũng được đền đáp.

Phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến thực sự vô cùng hậu hĩnh.

Tiêu Dao nghe tiếng thông báo của hệ thống mà hưng phấn không thôi.

Không chỉ phần thưởng nhiệm vụ chính tuyến chưa kết thúc.

Ngay sau đó Tiêu Dao lại nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ, điểm khí vận đạt 800.000, phẩm cấp Thiên Quan thăng lên Chính Tứ Phẩm.

Kỹ năng Chính Tứ Phẩm đã kích hoạt..." Trong lòng Tiêu Dao dâng lên một luồng kích động.

Hệ thống Phát Khâu Thiên Quan cuối cùng lại thăng cấp.

Kỹ năng được kích hoạt lần này là một trong những Yểm Trấn Thuật.

Yểm Trấn vốn thuộc về tên gọi của một môn phái trong Ngoại Bát Môn.

Đứng đầu Thượng Tứ Môn chính là Yểm Trấn Môn, còn gọi là Vu Môn.

Tổ sư gia của Vu Môn không hiểu sao lại bái Khương Tử Nha.

Trong các đại vu thời thượng cổ vốn dĩ không có danh hiệu của

Khương Tử Nha.

Bản thân địa vị của Khương Tử Nha cũng không cần phải gắn thêm danh hiệu đại vu thượng cổ làm gì.

Chủ tế Võ Miếu, đứng đầu Thập Triết, địa vị đó thực sự đã tiệm cận đỉnh điểm của phàm nhân.

Tuy tổ sư gia có chút kỳ lạ nhưng vẫn không thay đổi được địa vị đứng đầu Thượng Tứ Môn của Yểm Trấn Môn, thực tế cũng chính là vị trí đứng đầu Ngoại Bát Môn.

Trong Yểm Trấn Môn có truyền thừa vu thuật từ thời thượng cổ.

Nghe nói trong đó có những vu thuật hiếm hoi có thể câu thông thiên địa nhân thần quỷ sau khi "Tuyệt Địa Thiên Thông".

Khi Tiêu Dao học Lục Lâm Tam Thập Lục Trận trước đó, các bước di chuyển khi bố trận chính là kỹ xảo trong vu thuật.

Kỹ năng Chính Tứ Phẩm cư nhiên lại là Yểm Trấn Thuật, điều này Tiêu Dao hoàn toàn không ngờ tới.

Bởi vì Yểm Trấn Thuật là một phạm trù cực kỳ lớn.

Tiêu Dao vội vàng đọc kỹ nội dung Yểm Trấn Thuật.

Quả nhiên đúng như dự liệu, lần này kỹ năng Yểm Trấn Thuật mà hệ thống đưa ra không phải là toàn bộ kỹ năng của Yểm Trấn Môn (làm gì có chuyện tốt thế...), mà là một kỹ năng cực kỳ thực dụng và quỷ dị trong Yểm Trấn Môn.

Điếu Ảnh Thuật.

Cái tên rất kỳ quái, nội dung cụ thể cũng vô cùng kỳ lạ.

Tác dụng của Điếu Ảnh Thuật là thao túng bóng tối.

Tiêu Dao lúc đầu cũng ngơ ngác.

Bóng tối vốn vô hình, thao túng kiểu gì?

Thực sự có thể thao túng, nhưng làm bóng của đối phương động đậy thì có ảnh hưởng gì?

Nếu chỉ đơn giản là làm bóng biến động thì dùng đèn pin cũng tạo ra hiệu quả tương tự, mất công thế làm gì?

Tiêu Dao đọc kỹ lại mới phát hiện Điếu Ảnh Thuật đúng là thao túng bóng tối không sai, nhưng thao túng bóng có thể di chuyển, có thể gây thương tích.

Bóng tối gây thương tích nghe thật quỷ dị.

Bóng tối dưới sự khống chế của Điếu Ảnh Thuật giống như một lưỡi dao sắc bén dị thường, có thể cắt đứt mọi thứ.

Còn việc cắt được thứ gì thì tùy thuộc vào thực lực của người thi thuật.

Nghe nói với người có thực lực cao cường, bóng tối của Điếu Ảnh Thuật có thể chém vàng đoạn ngọc, chẳng kém gì bảo đao danh kiếm.

Quan trọng nhất là ngay cả khi thực lực không quá mạnh mẽ, dùng Điếu Ảnh Thuật vẫn có tác dụng lớn.

Dẫu sao việc cắt hầu họng người ta cũng chẳng cần đến mức chém vàng đoạn ngọc quá đà như vậy, chỉ cần đạt trình độ một con dao gọt hoa quả thông thường là đủ dùng rồi.

Điếu Ảnh Thuật ngoài việc thao túng bóng tối trở thành lợi khí giết người ra, còn có thể giúp người thi thuật "ảnh hóa".

Tức là người thi thuật có thể hóa thân thành cái bóng...

Tiêu Dao đọc mà há hốc mồm kinh ngạc.

Nếu thực sự làm chủ được Điếu Ảnh Thuật, khiến cái bóng hóa

thành thực thể, đồng thời có năng lực ảnh hóa bất cứ lúc nào, thì trong thế giới phàm nhân này gần như là vô địch rồi.

Chưa kể ảnh hóa kết hợp với Xuyên Tường Thuật, cộng thêm Súc Cốt Công, một tổ hợp kỹ năng cực kỳ biến ảo và mạnh mẽ.

Thế giới này không có nơi nào Tiêu Dao không đến được.

Có được Điếu Ảnh Thuật, Tiêu Dao mãn nguyện vô cùng.

Chương 407

Sau đó Tiêu Dao xem đến các phần thưởng nhiệm vụ khác.

Cường hóa kỹ năng trung cấp, Tiêu Dao quyết định dành cho kỹ năng Tuần Hải.

Kỹ năng Tuần Hải sau khi được cường hóa có thể hoạt động dưới nước lên đến bốn tiếng đồng hồ.

Đồng thời tăng cường hiệu quả răn đe đối với các sinh vật dưới nước.

Cộng thêm hiệu quả răn đe trên Thiết Lân Thuẫn, Tiêu Dao đi dưới nước cơ bản là có thể đi ngang rồi.

Ngay cả khi gặp phải cá mập trắng hay cá voi sát thủ, những bá chủ vùng nước, Tiêu Dao cũng chẳng hề sợ hãi, cơ bản không cần động thủ cũng có thể giải quyết vấn đề.

Thậm chí nếu trong biển thực sự có quái vật truyền thuyết, Tiêu Dao tin chắc kỹ năng Tuần Hải và Thiết Lân Thuẫn cũng sẽ có tác dụng.

Tiếp đó Tiêu Dao cường hóa kỹ năng Tuần Hải.

Còn lại một lần cường hóa vật phẩm.

Trên người Tiêu Dao, những vật phẩm quan trọng nhất là bộ ba Đao - Thuẫn - Giáp.

Toái Tinh Tịch Tà Đao và Thất Tinh Long Văn Thiết Lân Thuẫn đều đã cường hóa lên đỉnh, chỉ còn Long Lân Yêu Giáp là có cơ hội cường hóa.

Tiêu Dao đương nhiên không bỏ lỡ, lập tức chọn cường hóa Long

Lân Yêu Giáp.

Long Lân Yêu Giáp sau khi cường hóa, khả năng phòng hộ được tăng lên đáng kể.

Ngoài việc có thể phòng ngự sát thương vật lý, nó còn có khả năng phòng hỏa (Tiêu Dao không dùng tới...) và phòng thủy.

Cái gọi là phòng thủy không phải kiểu chống nước thông thường như áo mưa, mà là có thể chống lại áp lực nước hiệu quả.

Với năng lực này, Tiêu Dao thậm chí có thể phối hợp với kỹ năng Tuần Hải để lặn xuống những vực sâu đại dương.

Dựa vào cơ thể cường tráng và khả năng phòng hộ của Long Lân Yêu Giáp, độ sâu vài nghìn mét cũng không thành vấn đề.

Ngoài ra, độ dày của Long Lân Yêu Giáp lại một lần nữa mỏng đi, ôm sát vào cơ thể hơn, bình thường căn bản không nhận ra được.

Khi chịu sát thương từ vũ khí nóng, Long Lân Yêu Giáp thậm chí có thể tức thời hình thành nhiều lớp giáp cục bộ để giảm thiểu thiệt hại.

Có nghĩa là hiện tại Tiêu Dao đối mặt với các loại vũ khí nóng thông thường, nếu bắn vào người cơ bản sẽ không bị thương, hiệu quả vượt xa áo chống đạn.

Còn các loại tấn công âm tà khác, Long Lân Yêu Giáp cũng có thể ngăn chặn hiệu quả.

Ngoài cường hóa kỹ năng và vật phẩm, phần thưởng quý giá nhất mà Tiêu Dao nhận được từ nhiệm vụ chính tuyến lần này là nâng cấp huyết mạch.

Huyết mạch Phượng Hoàng của Tiêu Dao là huyết mạch đỉnh cấp, cấp bậc thậm chí trên cả năm tinh nên không thể cường hóa.

Nhưng huyết mạch Naga thì có thể.

Tiêu Dao nghĩ bụng, lần cường hóa huyết mạch này đơn giản là để dành cho Tô Doanh.

Huyết mạch Naga đối với người bình thường thì mạnh mẽ, nhưng theo Tiêu Dao thấy, đối với Tô Doanh thì quá yếu.

Bây giờ có cường hóa huyết mạch, đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Tiêu Dao sắp xếp xong đồ đạc liền bước tới bên cạnh Tô Doanh.

Cậu đặt tay lên vai cô.

Tô Doanh không hiểu sao mặt bỗng đỏ bừng, tim đập nhanh hơn.

Tiêu Dao nhắm mắt lại, trong hệ thống chọn cường hóa huyết mạch Naga.

Ngay lập tức trên lòng bàn tay Tiêu Dao tỏa ra một luồng sáng dịu nhẹ.

Cơ thể Tô Doanh run lên bần bật, cảm nhận được một luồng khí nóng cuồn cuộn từ lòng bàn tay Tiêu Dao truyền tới.

Một lát sau, Tiêu Dao chậm rãi buông tay.

Quá trình nâng cấp cường hóa huyết mạch Naga hoàn thành.

Chỉ có điều hiệu quả của lần nâng cấp này khiến Tiêu Dao có chút bất ngờ.

Ban đầu Tiêu Dao cứ tưởng nâng cấp huyết mạch cũng giống như cường hóa vật phẩm, chỉ trực tiếp tăng thêm một cấp tinh, rồi các thuộc tính tăng thêm một chút.

Dự tính tốt nhất là sau khi nâng cấp, huyết mạch sẽ có thêm một kỹ năng thực dụng.

Nếu thực sự như vậy thì đã là sự thăng tiến rất mạnh mẽ rồi.

Nhưng sau khi giúp Tô Doanh nâng cấp huyết mạch Naga, Tiêu Dao phát hiện những gì mình nghĩ trước đó so với kết quả hiện tại đều chỉ là trò trẻ con.

Các thuộc tính huyết mạch đúng là có tăng, cấp tinh cũng tăng, thậm chí kỹ năng mới cũng xuất hiện.

Nhưng Tiêu Dao không ngờ tới là ngay cả tên gọi của huyết mạch cũng thay đổi.

Sau khi nâng cấp, huyết mạch Naga đã biến thành huyết mạch Ly Chuy, cấp tinh cũng lên tới ba tinh.

Hướng phát triển thuộc tính của huyết mạch chủ yếu là Linh Mẫn và Tinh Thần, tăng đến mức không tưởng.

Ngoài phương diện thuộc tính, huyết mạch Ly Chuy còn tăng thêm không ít thuộc tính đặc biệt và kỹ năng.

Ly bản thân là một loại rồng không sừng, sinh trưởng dưới đại dương, một loại hải long.

Hiển nhiên Ly cao cấp hơn Naga nhiều.

Tuy nhiên Ly Chuy lại có chút khác biệt với Ly Long.

Ly Chuy nghe nói là một loại dị thú sống trong đại hoang thời kỳ thiên địa sơ khai còn hỗn độn, vô ảnh vô hình, có thể thôn phệ sinh khí vạn vật.

Nhưng từ những thuộc tính đặc biệt và kỹ năng đi kèm của huyết mạch Ly Chuy mà xem, huyết mạch này chắc chắn thiên về khái niệm Ly Long hơn.

Thuộc tính đầu tiên được tăng thêm khiến Tiêu Dao không khỏi ghen tị.

Tiêu Dao vừa mới tăng cường kỹ năng Tuần Hải để có thể hoạt động dưới nước gần như không giới hạn.

Nhưng huyết mạch Ly Chuy của Tô Doanh có thể bỏ luôn hai chữ "gần như".

Thuộc tính đi kèm của huyết mạch Ly Chuy là Hô Hấp Dưới Nước.

Không giới hạn thời gian, không có bất kỳ điều kiện đi kèm nào.

Chương 408

Tức là Tô Doanh ở dưới nước chẳng khác gì một con cá.

Tốc độ di chuyển dưới nước tăng 1000%.

Miễn nhiễm áp lực nước.

Với hai thuộc tính này, Tô Doanh ở dưới nước thực tế còn lợi hại hơn phần lớn loài cá.

Tô Doanh vốn đã biết bơi và lặn, ước tính tốc độ di chuyển dưới nước bình thường cũng chỉ ngang mức người thường.

Có huyết mạch gia trì, tuy cơ bản không bì được với loài cá nhanh nhất là cá cờ, nhưng so với đại bộ phận loài cá khác thì nhanh hơn nhiều.

Miễn nhiễm áp lực nước còn bá đạo hơn nữa.

Tiêu Dao phải dùng kỹ năng Tuần Hải kết hợp với thuộc tính kháng áp nước trên Long Lân Yêu Giáp mới có thể lặn xuống biển sâu vài nghìn mét.

Cụ thể sâu bao nhiêu Tiêu Dao cũng không rõ.

Nhưng có một điều Tiêu Dao dám khẳng định, đó là chắc chắn không sâu bằng độ sâu mà Tô Doanh sở hữu huyết mạch Ly Chuy có thể lặn tới.

Ngoài những thứ đó ra, huyết mạch Ly Chuy của Tô Doanh còn có một kỹ năng bị động cực kỳ hữu dụng.

Long Uy.

Kỹ năng này khiến Tiêu Dao xác định huyết mạch Ly Chuy của Tô Doanh thiên về Ly Long hơn.

Uy áp của rồng thi triển trong đại dương mạnh hơn nhiều so với năng lực uy áp đi kèm trên Thiết Lân Thuẫn và Long Lân Yêu Giáp của Tiêu Dao.

Chỉ xét từ khía cạnh này, huyết mạch Ly Chuy của Tô Doanh ở dưới nước, đặc biệt là đại dương, còn đáng sợ hơn cả kỹ năng Tuần Hải của Tiêu Dao.

Kỹ năng cuối cùng cũng là một kỹ năng bị động.

Tham Châu.

Tác dụng của kỹ năng Tham Châu tương đương với một rada tầm bảo phạm vi lớn.

Trong một phạm vi nhất định, những món đồ có giá trị lớn đều sẽ bị cảm ứng được.

Kỹ năng này tự mang theo bộ lọc, những vật phẩm có thể thăm dò được đều là những món đồ tốt có giá trị cực cao.

Sau khi xem kỹ các kỹ năng của huyết mạch Ly Chuy, Tiêu Dao thầm cảm thán, với bộ trang bị và kỹ năng này mà không dắt theo Tô Doanh xuống biển tìm mộ thì quả là quá lỗ.

Thu hoạch phong phú khiến Tiêu Dao không còn cảm thấy quãng đường còn lại khô khan nữa.

Cả nhóm nhanh chóng trở về kinh thành.

Về đến kinh thành, Tiêu Dao đưa thẳng Tô Doanh và Minh Thúc về căn nhà tứ hợp viện.

Mặc dù cái nhìn của Tiêu Dao về lão gian thương Minh Thúc vẫn không thay đổi, nhưng sau chuyến thám hiểm mộ Cáp Mật Vương này, Minh Thúc cũng coi như là người của mình.

Đặc biệt sau này muốn cắm Minh Thúc như một cái đinh ở Hương

Cảng, Tiêu Dao đương nhiên cũng có ý muốn lôi kéo.

Tất nhiên thực tế dù Tiêu Dao không chủ động thì Minh Thúc bây giờ cũng đã coi Tiêu Dao là cứu cánh, có đuổi cũng không đi.

Hai người đều giữ tâm thái đó nên mọi sự đều thuận lợi, vừa gặp đã hợp ý nhau.

Vừa mới bước vào cửa tứ hợp viện đã nghe thấy tiếng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha.

Hiển nhiên ba người đang ngồi tán gẫu giữa sân.

Thấy Tiêu Dao và mọi người trở về, phản ứng đầu tiên của Vương Bàn Tử là hét lớn một tiếng "Diêu Tử!", sau đó lao tới ôm chầm lấy Tiêu Dao.

Lão Hồ thấy Tiêu Dao đương nhiên cũng vô cùng kích động.

Nhưng so với sự nhiệt tình như lửa của hai người kia, sự nhiệt tình của Đại Kim Nha còn nóng bỏng hơn cả mặt trời.

Nhìn thấy Tiêu Dao xong, ông ta như chim nhỏ nép vào người, cứ ôm khư khư lấy cánh tay Tiêu Dao không chịu buông.

Quả thực còn thân thiết hơn cả cha đẻ, ước chừng Đại Kim Nha có gặp thần tài bản tôn chắc cũng chỉ nhiệt tình đến mức này là cùng.

Đương nhiên hiện tại Tiêu Dao đối với Đại Kim Nha cũng chẳng khác gì thần tài hạ thế.

Theo lời Đại Kim Nha thì hiện giờ trên phố đồ cổ, Tiêu Dao là tay chơi lớn nhất, là cái tên sáng giá nhất.

Thời gian gần đây gió thổi hơi mạnh, các loại đồ cổ minh khí quý giá đều khó tiêu thụ.

Cộng thêm việc triệt phá hàng giả, mấy việc lừa lọc cũng khó làm ăn hơn.

Cả phố đồ cổ cơ bản chỉ dựa vào hai loại hình nghiệp vụ để sống qua ngày, cho nên một thời gian dài ai oán khắp nơi, đa số các sạp hàng và cửa tiệm đều làm ăn ảm đạm.

Không ít người thậm chí phải tạm thời đóng cửa, đằng nào cũng không có khách, nghỉ ngơi một thời gian tránh đầu sóng ngọn gió cũng tốt.

Chỉ có nhóm Đại Kim Nha là vẫn sống khỏe, bởi vì Tiêu Dao đã đưa ra các loại đá quý hữu cơ và dược liệu lấy từ mộ băng núi Côn Luân trước đó.

Những thứ này không nhạy cảm như đồ cổ minh khí, không ai tra cũng chẳng ai quản.

Thêm vào đó, nguồn hàng Tiêu Dao đưa ra toàn là hàng tinh phẩm chất lượng cực cao, số lượng lại lớn.

Đại Kim Nha móc nối được với không ít khách hàng thân thiết yêu thích văn hóa Tây Tạng, cứ rỉ rả như nặn kem đánh răng mà tung đồ ra.

Chẳng mấy chốc cả phố đồ cổ đều biết trong tay Đại Kim Nha có hàng xịn.

Đại Kim Nha một mình một ngựa gánh luôn cả mảng kinh doanh châu báu của phố đồ cổ.

Trong khoảng thời gian Tiêu Dao đi vắng, ròng rã hơn một tháng trời, Đại Kim Nha đã bán được số hàng trị giá mười mấy vạn tệ.

Quan trọng là mới chỉ bán được một phần nhỏ.

Theo đà này, đống hàng của Đại Kim Nha ít nhất cũng phải bán được cả năm.

Chỉ riêng tiền hoa hồng Tiêu Dao hứa chia cho Đại Kim Nha đã lên

tới hàng vạn tệ.

Một tháng trở thành một "vạn nguyên hộ" giữa lúc phố đồ cổ kinh thành đang ảm đạm, chỉ có thể dùng từ "xuân phong đắc ý" để hình dung.

Thấy Tiêu Dao về, Đại Kim Nha đương nhiên vô cùng hưng phấn.

Một mặt là đợi để báo cáo tình hình bán hàng thời gian qua và chia hoa hồng, mặt khác cũng xem xem lần này Tiêu Dao đi bãi Gobi có mang được món đồ nào tốt về không.

Đá quý lần trước tuy nhiều nhưng bán mãi cũng có ngày hết.

Chương 409

Muốn duy trì lâu dài thì phải có Tiêu Dao không ngừng cung cấp hàng mới.

Chưa kể lần trước Tiêu Dao chỉ đưa hổ phách, mật lạp, san hô, xà cừ, trân châu... toàn là đá quý hữu cơ, chủng loại hơi ít.

Cả nhóm vào nhà vừa vặn là lúc hơn ba giờ chiều.

Hồ Bái Nhất lập tức cùng Vương Bàn Tử ra phố mua thịt cừu thái lát.

Gió thu se lạnh, làm một nồi lẩu nghi ngút khói ngay giữa sân tứ hợp viện để tẩy trần cho nhóm Tiêu Dao, nhân tiện mọi người cùng bàn bạc một số chuyện sắp tới.

Nhóm Tiêu Dao trở về phòng, đơn giản tắm rửa thay đồ.

Dù sao cũng đã đi tàu hỏa mấy ngày, ở trong toa giường nằm chẳng có cơ hội tắm giặt, thời gian dài khiến người ngợm như đóng váng.

Sau khi tắm rửa sảng khoái, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng đã về.

Hai người bọn họ đang sẵn tiền trong tay nên cũng rất hào phóng, trực tiếp dùng xe đạp thồ về một két bia cùng với mấy cân thịt dê đã thái sẵn.

Trong nhà có sẵn nồi lẩu đồng và than củi, lại thêm mấy món đồ nhắm mua ở tiệm nhỏ ven đường.

Đợi đến khoảng sáu bảy giờ tối, khi trời sập tối, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha bày biện bàn bát tiên giữa sân, đặt nồi lẩu, kéo dây bóng điện, chuẩn bị khai tiệc.

Đúng lúc này, Trần Hạt Tử vốn vẫn ở công viên xem bói cũng về tới, lão hít hít mũi rồi lần mò bên cạnh bàn.

“Nhúng thịt dê à?

Hắc hắc, may mà hôm nay lão về sớm một chút, nếu không thì lỡ mất rồi.” Tiêu Dao cười lớn, vội vàng chào hỏi Trần Hạt Tử.

Sau đó, Tiêu Dao như làm phép, lấy từ không gian hệ thống ra nửa con dê, cùng với một ít hoa quả tươi ngon mang về từ Hami.

Thời đó trình độ bảo quản thực phẩm rất bình thường, hầu hết trái cây ngoại tỉnh đều đắt mà không tươi.

Tiêu Dao lấy ra toàn là đồ tốt.

Thịt dê nhiều, Tiêu Dao lại nhóm thêm bếp than trong sân, dùng xiên tre chuẩn bị nướng thịt.

Không khí trở nên náo nhiệt.

Cả nhóm vừa bận rộn vừa bắt đầu trò chuyện.

Vương Bàn Tử, Minh Thúc và Tô Doanh lo chuẩn bị nguyên liệu, Tiêu Dao cùng Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha bắt đầu bàn chuyện làm ăn hiện tại.

Đại Kim Nha lấy sổ sách ra, các loại đá quý bán trong khoảng một tháng đã thu về hơn mười hai vạn tệ.

Tiêu Dao và Đại Kim Nha đã thỏa thuận ăn chia mười phần lấy một.

Mức hoa hồng này không hề thấp, vì đống đá quý đó Đại Kim Nha không cần bỏ vốn lấy hàng, chỉ việc bán lấy tiền.

Lão chẳng mất đồng vốn nào, toàn dựa vào cái miệng, một tháng cũng thu nhập được hơn một vạn tệ.

Số tiền còn lại, Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao có ý kiến khác nhau.

Theo tính tình của Lão Hồ, số đá quý này đều do Tiêu Dao lấy được từ mộ băng đấu, anh không muốn nhận một xu nào.

Còn Tiêu Dao định chia một nửa số tiền còn lại cho Lão Hồ và Vương Bàn Tử.

Cuối cùng, sau một hồi giằng co, Trần Hạt Tử đang mải mê ăn thịt dê nướng bên cạnh liền nói xen vào: "Hồ Bái Nhất, hiện tại cậu nghèo đến mức sắp không có cơm ăn, cả tháng này đây là lần đầu được ăn thịt dê phải không?

Đừng khách sáo nữa.

Diêu Tử, cho một nửa thì nhiều quá, vô công bất thụ lộc, nhiều quá cũng không hay.

Tôi làm chủ, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người lấy một thành, còn lại là của cậu." Sau khi Trần Hạt Tử dứt lời, Tiêu Dao gật đầu đồng ý.

Chi tiêu của Hồ Bái Nhất không hề nhỏ, trong tay tuy có hàng nhưng việc làm ăn thì quả thật không thạo, tính tình quá thật thà, không biết khua môi múa mép như Vương Bàn Tử.

Thu nhập cả tháng chỉ đủ cho hai người uống rượu, cộng thêm tiền sinh hoạt gửi cho gia đình các chiến hữu hy sinh trước đây nên trong tay cơ bản không có tiền.

Hơn một vạn tệ Tiêu Dao không để vào mắt, nhưng đối với Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử thì quả thực như phao cứu mạng.

Hồ Bái Nhất vẫn còn lưỡng lự, Vương Bàn Tử bên cạnh đã sốt ruột, vội dùng tay thúc vào người Hồ Bái Nhất: "Lão Hồ sao cứ lề mề thế?

Diêu Tử cũng không phải người ngoài.

Vả lại anh em mình cũng đâu phải hoàn toàn không có công lao đúng không?

Trước sau cũng bận rộn không ít, chia một chút cũng được mà." Hồ Bái Nhất thấy cũng hơi ngại, nghe Vương Bàn Tử nói xong, anh cũng nhận ra mình hơi khách sáo quá đà nên đồng ý.

Sau đó Đại Kim Nha lại lên tiếng: "Tôi thấy cũng chẳng cần khách sáo, cậu em Diêu Tử giàu lắm.

Chỉ tính riêng tiền đá quý, thêm đống đỉnh vàng bạc và dược liệu tôi đã thanh lý sạch cũng được hơn mười vạn nữa đấy." Nghe Đại Kim Nha nói, Vương Bàn Tử tắc lưỡi: "Diêu Tử, vậy chúng ta thỏa thuận trước nhé, hôm nay là bữa tiệc tẩy trần, mấy ngày tới chú phải mời anh ăn mấy bữa thật ngon mới được." Tiêu Dao nghe vậy cười lớn: "Anh cứ yên tâm, Bàn Gia, anh có ăn sập tiệm cũng không làm tôi nghèo được đâu." "Chứ còn gì nữa, mới có hơn một tháng mà chớp mắt một cái đã có gần hai mươi vạn rồi." Tính toán lại, trong tay Tiêu Dao hiện có khoảng hơn hai mươi vạn tiền mặt.

Đại Kim Nha bàn giao xong thu hoạch ở kinh thành, liền vội hỏi Tiêu Dao chuyến đi sa mạc vừa rồi có kiếm được đồ tốt không.

Thật ra khi hỏi, trong lòng Đại Kim Nha cũng không chắc chắn lắm.

Vùng sa mạc đó không hề có thông tin về ngôi mộ lớn nào.

Tuy Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử từng đến Tinh Tuyệt cổ thành, nhưng trong mắt Đại Kim Nha, đó chỉ là chuyện khoác lác cho vui, vì họ chẳng mang được món đồ chính tông nào về.

Tiêu Dao chỉ cần lấy ra một hai món là đủ khiến Đại Kim Nha mãn nguyện rồi.

“Đồ cổ vùng Tây Vực rất được ưa chuộng trên thị trường, Diêu Tử nếu lấy được vài món ra hồn thì nửa năm tới anh em mình không lo chết đói.” Đại Kim Nha nói thật lòng.

Nghề đồ cổ vốn là 'ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm'.

Chỉ cần có đồ, trong một hai năm không lo bị đói.

Cộng với số đá quý còn lại, Đại Kim Nha cảm thấy ngày lành đang đến rất gần.

Tiêu Dao mỉm cười lắc đầu: “Đồ thì đúng là có đồ tốt, nhưng không thể bán được.” Mọi người đều ngẩn ra, Tiêu Dao cũng không giấu giếm, kể lại một lượt hành trình vượt sa mạc.

Sự thật là chặng đường nguy hiểm nhất lại nằm ở nửa đầu hành trình, với bầy sói khổng lồ và người khổng lồ Titan dưới Thành Ma Quỷ.

Khu mộ Tiểu Hà sau đó không có vấn đề gì lớn, chỉ là bão cát hoành hành.

Mộ Hami Vương tuy có cơ quan tuyệt hộ, gần như vô giải với người thường, dù Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử có đi thì tám phần cũng chẳng có cách nào.

Chương 410

Nhưng với Tiêu Dao thì cũng không tốn quá nhiều sức lực.

Đỉnh Hỏa Long Lưu Ly gần như vô giải nhưng đối với hắn, nhờ có huyết mạch Phượng Hoàng mà trở nên vô hiệu.

Những món đồ lấy từ quan tài Hami Vương quá đặc thù, giá trị quá cao nên không thích hợp để bán.

Nhưng khi Tiêu Dao lấy ra số đá quý từ mộ Tiểu Hà, mộ Hami Vương cùng với Kim Bồ Đề nhặt được trên sa mạc, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đều ngây người.

Nếu đống đá quý từ mộ băng đấu ở Côn Luân đã khiến người ta kinh ngạc thì đống đá quý lần này Tiêu Dao mang về còn khoa trương hơn.

Những viên đá quý trong mộ Hami Vương đều là hàng cực phẩm, mỗi viên đều đẹp lộng lẫy.

Còn đá quý ở mộ Tiểu Hà và những nơi khác thì số lượng cực nhiều, lên đến mấy nghìn viên.

Tiêu Dao trực tiếp đựng trong một chiếc rương gỗ để trong không gian hệ thống.

Đại Kim Nha nhìn mà mồm không khép lại được, nước miếng chực trào ra.

"Diêu Tử à, không phải tôi nói đâu, nhưng nhiều thế này tôi cũng không tiêu thụ hết được đâu..." Lần đầu tiên Đại Kim Nha nghi ngờ năng lực nghiệp vụ của mình.

Đặc biệt là mấy viên đá quý cực phẩm, giá trị cao tới mức khiến lão cảm thấy đau răng.

Thời gian qua Đại Kim Nha ngâm mình trong giới châu báu nên cũng hiểu biết đôi chút.

Kinh thành là nơi có khả năng tiêu thụ lớn nhất đại lục.

Nhưng rốt cuộc cải cách mở cửa chưa lâu, khả năng tiêu thụ của người dân có hạn, người giàu cũng chưa đủ nhiều.

Những loại đá quý phổ thông bán cho du khách và người giàu thì không vấn đề gì.

Nhưng những viên đá quý cực phẩm kia thì thị trường kinh thành hiện tại khó mà nuốt trôi.

Đại Kim Nha tuy gian trá nhưng đã coi Tiêu Dao là người nhà nên trực tiếp nói ra sự thật.

"Mấy thứ này để chỗ tôi bán thì hơi phí, một là giữ lại, hai là phải tìm con đường khác..." Đại Kim Nha đang nói thì thấy Minh Thúc ngồi bên cạnh đang ngấu nghiến thịt dê nướng, lão liền vỗ đùi cái đét: "Đúng rồi, để Minh Thúc bán chứ ai!" Tiêu Dao và Minh Thúc nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra nụ cười.

"Thấy chưa?

Tôi nói không sai chứ?

Hương Cảng là đô thị quốc tế, người giàu khắp thế giới đều đến đó tiêu xài, bản thân Hương Cảng cũng đầy rẫy phú hào, nghe tôi đi, chắc chắn không sai đâu." Tiêu Dao cười bảo: "Kim Gia yên tâm, chuyện này tôi đã sắp xếp rồi, những món hàng cực phẩm tôi định giao cho Minh Thúc mang sang Hương Cảng tiêu thụ." Vương Bàn Tử vừa ăn thịt nướng vừa lầm bầm: "Diêu Tử hiểu chuyện đấy, mang sang Hương Cảng là ý hay, nhưng đừng để bị lừa nhé." Hiển nhiên, Vương Bàn Tử không tin tưởng Minh Thúc.

Minh Thúc vốn lão luyện, nghe giọng điệu không ổn liền vỗ ngực

cam đoan: “Diêu Tử yên tâm đi, Lôi Hiển Minh tôi có thể lừa bất cứ ai chứ không bao giờ lừa Diêu Tử đâu.

Cậu ấy là cứu mạng ân nhân, cũng là đối tác của tôi mà.” Tiêu Dao gật đầu: “Bàn Gia yên tâm, Minh Thúc không dám làm bậy đâu.” Sau đó Tiêu Dao nói với Đại Kim Nha: “Mang sang Hương Cảng chắc chắn phải là hàng tuyển chọn.

Số còn lại anh cũng thấy rồi, có đến mấy nghìn viên, mỗi tháng tôi sẽ giao cho anh một lô, bán hết lại lấy tiếp.” Đại Kim Nha nghe vậy thì hớn hở ra mặt.

Điều lão sợ nhất là sau khi bán hết lô đá quý Tiêu Dao đưa trước đó thì sẽ hết sạch hàng.

Con đường vất vả lắm mới mở ra được mà bị lãng phí thì lão lại phải quay về những ngày ăn bữa nay lo bữa mai.

Cuộc sống thu nhập vạn tệ một tháng như hồi tháng trước quả thực gây nghiện.

Giờ nhìn lại, đống đá quý trong tay Tiêu Dao gần như là nguồn hàng bán cả đời cũng không hết.

Đại Kim Nha cũng biết không thể vội vàng, tung ra quá nhiều đá quý một lúc sẽ gây lạm phát, tự hủy hoại giá trị.

Cách tốt nhất là như lời Tiêu Dao nói, mỗi tháng tung ra một ít, nước chảy thành dòng, vừa ổn định vừa không ảnh hưởng đến giá trị đá quý.

Vương Bàn Tử ngồi bên cạnh nhìn mà thèm, vả lại thời gian qua đúng là không có nghề ngỗng gì tử tế, cũng định đi theo Đại Kim Nha bán đá quý một thời gian.

Tiêu Dao tự nhiên không từ chối, dù sao đá quý hắn có đầy.

Cả nhóm ở trong tứ hợp viện ăn uống đến tận nửa đêm, rượu no cơm chán mới thấy thỏa mãn.

Chuyện làm ăn cũng đã thống nhất xong với Minh Thúc và Đại Kim Nha.

Minh Thúc dự định nghỉ ngơi hai ngày rồi về Hương Cảng để bắt đầu chuẩn bị mở cửa hàng.

Tất nhiên chuyến này về lão sẽ mang theo một số đá quý cực phẩm.

Đại Kim Nha cũng mang theo lô đá quý đầu tiên, hài lòng đi về nhà.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử có tiền trong tay, lá gan cũng lớn hơn.

Vương Bàn Tử hùng hổ tuyên bố nhất định phải gây dựng sự nghiệp ở phố đồ cổ.

Tiêu Dao mỉm cười.

Lão Hồ và Vương Bàn Tử thực tâm không phải người làm kinh doanh, nhưng nếu làm Mạc Kim giáo úy thì tuyệt đối là tay hăng hái.

Không ngoa khi nói rằng nếu Tiêu Dao không đột nhiên xuất hiện, tổ hợp Lão Hồ, Vương Bàn Tử và Dương tham mưu trưởng chính là tổ hợp Mạc Kim mạnh nhất thế giới này.

Đừng nhìn Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất lúc say rượu đòi làm đại gia kinh doanh, chẳng mấy ngày nữa thực tế sẽ dạy cho họ bài học thôi.

Ngoài ra, Tiêu Dao tính toán thời gian, Giáo sư Trần và Dương tham mưu trưởng cũng sắp từ Mỹ về rồi.

Đêm đã khuya, mọi người tản đi hết.

Tiêu Dao đỡ lão gia tử Trần Vũ Lâu về phòng.

Trước đó Tiêu Dao định đưa tiền cho Trần lão gia tử, kết quả lão chỉ mỉm cười bí ẩn.

“Tôi cần tiền làm gì?

Tiền đối với tôi chỉ là phù vân thôi...” Vương Bàn Tử nghe xong liền không nể tình mà bóc phốt, Trần lão gia tử mỗi ngày ăn ngon uống kỹ, hầu như ngày nào cũng có người mời, danh tiếng đại sư đã truyền khắp vùng này rồi.

Mỗi ngày ở công viên lão chỉ xem cho mười người, mỗi lần thu mười đồng, xem xong là dọn hàng, bảo là xem nhiều dễ tiết lộ thiên cơ.

Thực tế thu nhập của lão cao hơn nhiều so với giáo sư nghỉ hưu, mỗi ngày buổi sáng chẳng có việc gì làm, toàn đi dạo uống trà rồi xem bói miễn phí cho các bà lão, cuộc sống cực kỳ nhàn nhã.

Tiêu Dao cười lớn, cũng không coi là chuyện lớn.

Chỉ còn lại Tiêu Dao và Tô Doanh, hai người quyết định đi dạo ngoài ngõ nhỏ.

Thu đang nồng, sắp đến Trung thu, một vầng trăng sáng rọi xuống, dù là đêm thu nhưng bên ngoài vẫn khá sáng sủa.

Nhân lúc không có người, Tiêu Dao lấy từ không gian hệ thống ra thanh thánh kiếm Moer Milla từ mộ Hami Vương.

Chương 411

Vương miện gai vàng đã giao cho Minh Thúc, quyền trượng hào quang vàng Tiêu Dao định giữ lại.

Thanh kiếm Moer Milla này Tiêu Dao định giao cho Tô Doanh ngay từ đầu.

Tô Doanh đã có đao Đại Việt Long Tước và cung Thần Giao.

Xét về lực chiến, hai món trang bị đó rất mạnh nhưng cũng có khuyết điểm.

Lần ở trong đường hầm khảm nhi tỉnh dưới sa mạc, Tiêu Dao cảm thấy ở những nơi chật hẹp, Tô Doanh thiếu một món vũ khí cận chiến.

Thánh kiếm Moer Milla dài hơn một thước, sắc bén vô cùng, có tác dụng trấn áp cực mạnh đối với tà ma, bản thân nó cũng là thánh vật hai sao, giao cho Tô Doanh là hợp lý nhất.

Tô Doanh cũng không khách sáo, vui vẻ nhận lấy.

“Mấy ngày nữa em cũng phải về Tân Thành một chuyến, lần này đi hơi lâu, gia đình sẽ lo lắng.” Tô Doanh nói một câu.

Tuy miệng nói vậy nhưng trong ánh mắt cô lại tràn đầy vẻ lưu luyến.

Dưới ánh trăng, Tô Doanh với vóc dáng mảnh khảnh, cao ráo đang nhìn Tiêu Dao đầy tình tứ.

Chỉ cần đầu óc không có vấn đề gì thì ai cũng thấy được cô đang chờ Tiêu Dao lên tiếng giữ lại.

Nhưng hồi lâu Tiêu Dao vẫn không nói gì.

Trên mặt Tô Doanh hơi lộ ra một tia thất vọng.

"Về cũng tốt." Tiêu Dao cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng không phải để giữ cô lại.

"Đúng lúc tôi cũng định đi Nam Dương một chuyến, hay là đi thẳng qua Tân Thành luôn." Tiêu Dao thong thả bổ sung thêm một câu.

Tô Doanh vừa mới thất vọng, đôi mắt lập tức rạng rỡ hẳn lên.

"Anh định đến Tân Thành sao?" Tiêu Dao gật đầu: "Đúng vậy, lúc đó chắc chắn tôi sẽ đến thăm nhà cô." Mặt Tô Doanh ửng hồng.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Dao dậy sớm, đi thẳng ra góc sân.

Trước khi lên đường đi sa mạc, hắn đã học được Lục Lâm Tam Thập Lục Trận từ Trần lão gia tử.

Hắn cũng đã gieo hạt đào lấy được từ tay Hiến Vương trong Trùng Cốc xuống góc sân.

Xung quanh hạt đào có bố trí Tam Xuân Hóa Vũ Trận.

Sau hơn một tháng, lúc này Tiêu Dao phát hiện trong trận pháp đã xuất hiện một mầm xanh biếc.

Hiện tại đang là mùa thu.

Mùa thu kinh thành mang theo vài phần se lạnh, sắp có sương giá.

Tiêu Dao tranh thủ lúc còn ở kinh thành dựng một cái lán ấm cho cây đào.

Cây đào là giống lạ, lại có Tam Xuân Hóa Vũ Trận bảo hộ, nhưng để vượt qua mùa đông đầu tiên an toàn vẫn cần chút hỗ trợ.

Việc dựng lán không phức tạp, vì trong sân có sẵn mấy cây cọc gỗ, đóng thêm gạch, phủ tấm nhựa là xong.

Lúc trời đẹp hoàn toàn có thể cuộn tấm nhựa lại để cây tắm nắng.

Đợi đến mùa đông thì phủ kín, ban ngày phơi nắng, ban đêm đốt một lò than nhỏ ở góc lán, than tổ ong cháy cả đêm thì không lo cây bị chết rét.

Trần Vũ Lâu nghe thấy tiếng động, lặng lẽ đứng bên cạnh nghe Tiêu Dao bận rộn.

"Diêu Tử, đợi làm xong, lão sẽ dạy thêm mấy trận pháp nữa." Trần Vũ Lâu vừa gật đầu vừa nói.

Tiêu Dao nghe vậy thì đương nhiên là cầu còn không được.

Sau khi dựng xong lán, hắn đi vào phòng của Trần lão gia tử.

"Trước đây cậu đã học Tam Xuân Hóa Vũ Trận, trận pháp đó tuy thần kỳ nhưng để đối địch hay tự vệ thì không có nhiều tác dụng, đỉnh điểm chỉ là một trận pháp phụ trợ thôi.

Trong Lục Lâm Tam Thập Lục Trận cũng có một số sát trận và hộ trận, chỉ có điều việc bố trí rất tốn tâm sức, tiêu hao nhân lực vật lực không phải một cá nhân bình thường có thể gánh vác nổi." Tiêu Dao gật đầu, điều này hắn đã chú ý từ trước.

Lục Lâm Tam Thập Lục Trận vốn là trận pháp truyền lại giữa nhóm Tá Lĩnh lực sĩ và các hảo hán lục lâm.

Cách thức bố trận tự nhiên phải dùng đến nhân lực vật lực.

Sau đó Trần Vũ Lâu giảng giải hai trận pháp.

Một là Cửu Long Ly Hỏa Trận, một là Huyền Vũ Bàn Thạch Trận.

Cửu Long Ly Hỏa Trận là sát trận, Huyền Vũ Bàn Thạch Trận là hộ trận.

Tiêu Dao nghe tên hai trận pháp liền mỉm cười.

Hắn hiện tại có kỹ năng thao túng ngọn lửa, đồng thời cũng có kỹ năng thao túng nham thạch.

Phải nói rằng hai trận pháp lão gia tử chọn thực sự rất phù hợp.

Một sát trận hệ hỏa, một hộ trận hệ thạch.

Không nghi ngờ gì, hai trận pháp này trong tay Tiêu Dao chắc chắn sẽ phát huy tác dụng cực lớn.

"Cửu Long Ly Hỏa Trận không quá phức tạp nhưng uy lực cực kỳ mạnh mẽ, dương khí cực thịnh, kẻ địch lọt vào trận này thì người hóa thành tro bụi, quỷ hóa thành làn gió nóng.

Việc bố trí trận pháp cần tổng cộng chín chín tám mươi mốt viên trận thạch, chín viên một tổ, phối hợp với bộ pháp Nam Minh Vũ Bộ đặc thù là được." Trần Vũ Lâu nhanh chóng truyền thụ vị trí trận pháp, kỹ xảo bố trí cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao học rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ghi nhớ kỹ các bí quyết bố trí.

Trần Vũ Lâu nghe xong liên tục gật đầu.

"Bố trí Cửu Long Ly Hỏa Trận tuy không quá phức tạp nhưng trận thạch cần thiết lại rất đặc thù.

Nhất định phải dùng loại đá chứa dương khí chí thuần mới được.

Loại tốt nhất gọi là Ly Hỏa Thạch, chỉ là loại đá này thực sự khó tìm, lão hủ cũng chỉ nghe danh thôi.

Loại trận thạch hạng hai là Lôi Công Thạch, còn gọi là Lôi Công Mặc, chủ yếu sản sinh ở vùng Lôi Châu cũ phía Nam.

Người dân địa phương gọi thứ này là Thiên Tinh Thỉ, tương truyền là đá đen ngưng tụ dương khí khi Thiên Lôi đánh xuống.

Tuy cũng hiếm gặp nhưng ít ra không như Ly Hỏa Thạch hoàn toàn không thấy bóng dáng, nếu dụng tâm thu thập thì có thể tìm được.

Chương 412

Một viên Lôi Công Mặc chính tông làm trận thạch thì có thể bố trí Cửu Long Ly Hỏa Trận ít nhất chín lần.

Tuy nhiên Lôi Công Thạch cũng khá khó tìm, thu thập đủ tám mươi mốt viên cũng không dễ dàng, cho nên còn có một loại trận thạch thay thế.

Loại thứ ba thực chất không phải là đá, có tên là Chích Dương Toa.

Dùng xương đùi gà, lau sạch sẽ rồi hằng ngày phơi dưới nắng gắt lúc giữa trưa.

Sau chín chín tám mươi mốt ngày, xương gà hấp thụ đủ dương khí sẽ trở thành Chích Dương Toa.

Chích Dương Toa dương khí mạnh, ngoài việc làm trận thạch còn có thể dùng để trừ âm trấn tà.

Chích Dương Toa thì người bình thường chỉ cần biết kỹ thuật là chế tác được, chi phí chỉ là tiền mua gà nên không quá khó kiếm.

Chỉ có điều nếu dùng Chích Dương Toa làm trận thạch thì chỉ bố trí được một lần duy nhất, dương khí bên trong sẽ cạn kiệt." Trần lão gia tử vừa nói vừa lắc đầu: "Học được Cửu Long Ly Hỏa Trận rồi thì phải tranh thủ thời gian chế tác Chích Dương Toa.

Đúng rồi, lão biết một khu chợ trời có bà lão bán gà sống..." Tiêu Dao ngẩn người, đột nhiên cảm thấy chủ đề đang đi theo hướng kỳ quái.

Có lúc hắn tự hỏi liệu lão gia tử dạy Cửu Long Ly Hỏa Trận là để được ăn thịt gà hay là để lấy lòng bà lão bán gà, Tiêu Dao thực sự

không dám chắc.

“Không cần đâu lão gia tử, tôi thấy dùng trận thạch thì hợp hơn, chế tác Chích Dương Toa phiền lắm, mà lại chỉ dùng được một lần.” Tiêu Dao cười nói.

Trần Vũ Lâu lắc đầu: “Tuổi trẻ đừng có tự cao quá.

Thu thập Lôi Công Thạch không đơn giản đâu, ở vùng Lôi Châu, một năm chưa chắc đã tìm thấy một viên.

Muốn một hơi thu thập đủ tám mươi mốt viên Lôi Công Thạch thì không có công phu vài năm là không thể tìm thấy được.

Không phải cứ có tiền là làm được đâu.” Tiêu Dao mỉm cười gật đầu, lời Trần Vũ Lâu là thật lòng.

Lôi Công Thạch bản thân không trị giá nhiều tiền, những năm 80 cơn sốt sưu tầm thiên thạch kỳ thạch chưa nở rộ, người dân Lôi Châu cũng không coi Lôi Công Thạch là thứ gì đặc biệt quý giá.

Nếu mua trực tiếp từ tay dân thì mười đồng tám đồng một viên cũng mua được.

Vấn đề là thứ này thực sự hiếm, không phải chỗ nào cũng có, cũng không mọc trong quặng mà rải rác ngoài đồng ruộng.

Tìm thấy được hoàn toàn là do duyên phận.

Gom đủ tám mươi mốt viên quả thực là một đại công trình.

Nhưng Tiêu Dao vốn không định nhắm vào Lôi Công Thạch.

“Lão gia tử, tôi cũng đâu có định đi thu thập Lôi Công Thạch, Lôi Châu xa xôi thế, đi về cũng mất nửa tháng.” Trần Vũ Lâu nghe xong ngẩn ra: “Không phải Lôi Công Thạch?

Chẳng lẽ cậu định tìm Ly Hỏa Thạch sao?

Tuổi trẻ tài cao tôi biết, nhưng làm người không nên cao ngạo quá.

Chích Dương Toa là thứ dễ kiếm nhất, cứ theo lão đi chợ mua gà đi, những thứ khác không phải lo, xương gà lão sẽ đưa cho cậu.” Tiêu Dao khóe miệng giật giật, ý lão gia tử là ngay cả thịt gà cũng không cần hắn phải lo?

Tiêu Dao cũng không giải thích nhiều, trực tiếp lấy từ không gian hệ thống ra một đống đá.

Đống đá này chính là thứ Tiêu Dao nhặt được trên sa mạc lúc trước.

Người địa phương gọi là mặc ngọc.

Nhưng Tiêu Dao biết, thứ này không phải mặc ngọc thật mà là một loại khoáng thạch đặc thù.

Toàn thân màu đen, bên trong chứa đựng dương khí dồi dào.

Nghe Trần lão gia tử mô tả xong, Tiêu Dao lập tức phản ứng lại.

Thứ mà người dân gọi là mặc ngọc kia, tám phần chính là Ly Hỏa Thạch.

Ngay cả nếu không phải Ly Hỏa Thạch thì chắc chắn cũng dùng làm trận thạch được, hiệu quả không thua kém gì Lôi Công Thạch.

Giây phút Tiêu Dao lấy mặc ngọc ra, Trần Vũ Lâu thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Sau đó với trái tim kích động, lão dùng bàn tay run rẩy sờ vào khối mặc ngọc đen trong tay Tiêu Dao.

“Ly Hỏa Thạch?

Lại có Ly Hỏa Thạch sao?” Trần Vũ Lâu kích động đến mức nói năng lộn xộn.

“Hóa ra mấy thứ này là Ly Hỏa Thạch à?” Tiêu Dao cười hỏi: “Thế nào?

Có mấy thứ này rồi thì không cần đi chợ mua gà nữa chứ?” Khóe mắt Trần lão gia tử giật giật: “Đống đá này cậu có bao nhiêu viên?

Nếu có đủ tám mươi mốt viên... không thể nào, đồ tốt thế này tìm được một viên đã khó, không thể có nhiều thế được, theo lão đi chợ...” “Không cần đâu lão gia tử.” Thấy Trần Vũ Lâu vẫn niệm niệm bất vong bà lão bán gà ở chợ, Tiêu Dao vội vàng ngăn lại.

“Đống đá này tôi có, hơn một trăm viên chắc chắn có, có vài khối khá lớn, đúng rồi, thứ này có thể phá ra được không?” “Phá ra?” Giọng Trần lão gia tử lạc đi: “Phí phạm của trời, đúng là phá gia chi tử, lãng phí quá đi mất!

Khối Ly Hỏa Thạch lớn thế này cực kỳ hiếm, dùng làm trận nhãn thì có thể khiến uy lực của Cửu Long Ly Hỏa Trận tăng vọt.” “À, còn phải có trận nhãn nữa.” Tiêu Dao hơi ngẩn ra, sau đó lại tìm kiếm trong không gian hệ thống một hồi.

Một lát sau, hắn lấy ra một viên đá chỉ to bằng trứng chim bồ câu.

Viên đá toàn thân màu vàng, dưới ánh mặt trời như con mắt Phật, tỏa ra ánh kim nhạt.

Trần Vũ Lâu lập tức cảm ứng được, đôi môi run rẩy.

Tiêu Dao liền đưa viên đá qua: “Lão sờ thử khối này xem, dùng làm trận nhãn có hợp không?” Trần Vũ Lâu sờ một cái rồi nhanh chóng rụt tay lại.

“Viên đá này?

Dương khí nặng quá, dùng thứ này làm trận nhãn chắc chắn không vấn đề gì, uy lực còn lớn hơn cả khối Ly Hỏa Thạch to, chỉ là có hơi lãng phí không...” Tiêu Dao mỉm cười đáp: “Viên đá này gọi là Kim

Bồ Đề, một loại đá quý cực hiếm trên sa mạc.

Lãng phí thì cũng không hẳn, sau khi dương khí bên trong tiêu hao hết trong trận pháp, bản thân viên đá vẫn là một loại đá quý hiếm, vẫn bán lấy tiền được." "Lãng phí, quá lãng phí." Trần Vũ Lâu căn bản không tâm trí đâu mà nghe Tiêu Dao nói.

Trong mắt lão, loại đá quý như Kim Bồ Đề mà đem làm trận nhãn thì đúng là quá xa xỉ.

"Đống đá quý này, nếu vào tay đại sư rèn đúc thì tuyệt đối có thể tạo ra một món binh khí lợi hại, như kiểu Kim Cương Tán ấy." Tiêu Dao nghe lời Trần Vũ Lâu nói, lập tức nảy sinh ý định.

Người chế tạo Kim Cương Tán là Sao Khí Lý, vốn là người Bảo Châu, từng mở một tiệm rèn ở thành Nam gần phủ Tổng đốc.

Sau đó chiến tranh loạn lạc, Sao Khí Lý cũng rời khỏi Bảo Châu biệt tích, không ai biết lão đi đâu.

Nhưng Tiêu Dao biết mà.

Chương 413

Chỉ là hiện tại hắn chưa có tâm trí đi tìm Sao Khí Lý chỉ để chế tạo một món đồ.

Dù sao bản vẽ và công thức vật liệu Kim Cương Tán hắn đều có, chế tạo ở Hỏa Khí Doanh cũng vậy thôi.

Sau này có cơ hội đi tìm lão cũng chưa muộn.

Nghe Trần Vũ Lâu nói thế, Tiêu Dao cũng cẩn thận thu lại Kim Bồ Đề.

Thứ này để dành sau này chế tạo trang bị, còn trận nhãn của Cửu Long Ly Hỏa Trận thì cứ dùng Ly Hỏa Thạch cho rồi.

Giải quyết xong sát trận, Trần Vũ Lâu bình phục tâm tình một chút, lại bắt đầu dạy Tiêu Dao trận pháp còn lại: Huyền Vũ Bàn Thạch Trận.

Trận pháp này rất khác với Cửu Long Ly Hỏa Trận.

Vật liệu làm trận thạch của nó yêu cầu không cao, chỉ cần là nham thạch ven đường cũng có thể dùng được.

Đương nhiên nham thạch Huyền Vũ, đá hoa cương thì tốt hơn, đá sa thạch thì hiệu quả kém hơn chút.

Nhưng tựu trung là yêu cầu không cao.

Tuy nhiên kỹ xảo bố trí Huyền Vũ Bàn Thạch Trận lại cực kỳ phức tạp.

Từ việc xác định phương vị, vị trí đặt đá, đến việc biến hóa bộ pháp khi bố trận, thậm chí là giờ giấc thời tiết cũng phải tính đến.

Trận pháp này sau khi kích hoạt sẽ tạo thành một lá chắn phòng hộ

kiên cố.

Trong một phạm vi nhỏ, khả năng phòng thủ vô cùng mạnh.

Theo lời Trần lão gia tử kể, năm xưa khi làm thủ lĩnh Tá Lĩnh, lão từng dẫn theo đám huynh đệ giao tranh với thổ phỉ.

Lão đã bố trí Huyền Vũ Bàn Thạch Trận trên trận địa, sau khi thi triển, súng ống của đối phương căn bản không làm gì được các huynh đệ.

Ngoại trừ loại đạn pháo rơi từ trên đầu xuống (pháo cối) thì trong các cuộc xung đột quy mô thổ phỉ, Huyền Vũ Bàn Thạch Trận vô cùng lợi hại.

Nhờ trận pháp này, Trần Vũ Lâu từng dẫn quân càn quét sạch đám sơn tặc ở Tương Tây.

Thông thường, vì Huyền Vũ Bàn Thạch Trận quá phức tạp nên năm xưa khi bố trận lão cũng phải dựa vào đông đảo huynh đệ, sau khi xác định vị trí thì giao cho cấp dưới đi đặt đá.

Tiêu Dao thì không lo lắng chuyện đó, cơ bản là trận này chỉ thích hợp cho những tình huống đã xác định địa điểm từ trước và có thời gian chuẩn bị dài.

Phiền phức thì chắc chắn là phiền phức, nhưng hắn cũng không sợ.

Chỉ là lần đầu học trận pháp, Tiêu Dao đã thực sự thấu hiểu cái khó của nó.

Chỉ riêng việc ghi nhớ vị trí trận thạch, Tiêu Dao dù có Kim Trù và Ô Kim Lạc Tinh Bàn hỗ trợ cũng phải mất gần cả ngày trời mới nắm bắt được.

Dù vậy, lão gia tử Trần Vũ Lâu cũng đã coi hắn như thiên nhân

rồi.

Theo lão kể, năm xưa riêng trận pháp này lão phải xoay xở cả tháng mới hiểu, sau đó mất thêm ba tháng luyện tập mới thuần thục lối bố trận.

Tiêu Dao học trận này từ sáng đến tận lúc trời tối mịt.

Tứ hợp viện chìm trong bóng tối, dưới hiên nhà ánh đèn kéo dài bóng của Tiêu Dao và Trần lão gia tử.

Lão gia tử dạy suốt cả ngày cũng đã mệt mỏi rã rời nên về phòng nghỉ ngơi.

Tiêu Dao thì vẫn còn đang hăng hái.

Huyền Vũ Bàn Thạch Trận tuy tấn công không bằng Cửu Long Ly Hỏa Trận, nhưng với Tiêu Dao, tác dụng của nó có lẽ còn lớn hơn.

Cửu Long Ly Hỏa Trận uy lực mạnh mẽ nhưng với người đã có kỹ năng khống chế lửa như Tiêu Dao thì cũng không quá kích thích.

Huyền Vũ Bàn Thạch Trận thì khác.

Tiêu Dao cũng có kỹ năng khống chế nham thạch, hắn nhận ra khi kết hợp hai thứ này lại sẽ tạo ra một thứ quái thai.

Huyền Vũ Bàn Thạch Trận sau khi vận hành có khả năng phòng hộ cực kỳ biến thái, có thể khiến nham thạch trong một phạm vi nhất định tạo thành lớp giáp hoặc tường thành phòng thủ.

Mọi đòn tấn công từ bên ngoài trận đều bị nham thạch bên trong chặn đứng.

Hạn chế của trận pháp này chỉ có hai điểm: một là chất địa và số lượng nham thạch tại nơi bố trận, hai là việc bổ sung trận thạch.

Trận pháp này cực kỳ phức tạp, trận thạch yêu cầu số lượng lớn.

Trong quá trình xung đột, rất có thể vị trí các viên đá bị xê dịch làm giảm hiệu quả trận pháp, thậm chí khiến trận thất bại.

Vì vậy năm xưa Trần Vũ Lâu khi vận hành trận pháp phải cử người đi tuần tra khắp nơi, thấy vị trí nào bị lệch hay hỏng hóc là phải bù đắp ngay.

Đó là lý do Huyền Vũ Bàn Thạch Trận cần lượng lớn nhân thủ.

Nhưng Tiêu Dao thì không cần.

Hắn có kỹ năng khống chế nham thạch, chỉ cần thấy chỗ nào hỏng là lập tức điều khiển nham thạch khác bổ sung vào.

Quá trình này Tiêu Dao chỉ cần dùng ý niệm là xong, đến ngón tay cũng chẳng cần động, trừ khi muốn làm màu.

Cho nên hạn chế này đối với hắn coi như không tồn tại.

Hạn chế còn lại là chất địa và số lượng nham thạch tại nơi bố trận.

Đối với Tiêu Dao, điều này cũng không quá lớn lao.

Vì nói một cách nghiêm túc, cát cũng là nham thạch.

Hắn thậm chí có thể bố trận trên bãi cát hay trong tầng cát dưới đáy biển, số lượng nham thạch là vô tận.

Hắn cũng có thể tùy ý biến cát thành nham thạch.

Ưu điểm của trận pháp là một khi đã bố trí thành công, chỉ cần nó vận hành bình thường thì người bố trận không cần tốn quá nhiều tinh lực, mọi thứ đều do bản thân trận pháp tự vận hành.

Theo nghĩa này, chỉ cần Tiêu Dao chọn đúng nơi là có thể thiết lập một trận pháp phòng ngự uy lực vô biên.

Tiêu Dao thầm nghĩ, học trận pháp này thực sự quá xứng đáng.

Nghĩ đoạn, hắn nhìn về phía phòng của Trần lão gia tử.

Tâm tư của lão hắn hiểu rõ.

Lão sống cả đời như một con cáo già, đối với Tiêu Dao cũng không phải không có chút phòng bị nào.

Chương 414

Việc chọn dạy mấy trận pháp này, Tiêu Dao tin rằng lão đã cân nhắc kỹ lưỡng.

Tam Xuân Hóa Vũ Trận dùng để trồng trọt, nuôi dược liệu hay chơi hoa thì tốt, chứ thực chiến thì lão cũng ngại không dám nói mạnh.

Cửu Long Ly Hỏa Trận và Huyền Vũ Bàn Thạch Trận thì uy lực đầy đủ, nhưng một cái thì nguyên liệu quá hiếm, một cái thì hạn chế thi triển quá nhiều, cần nhiều người duy trì.

Trong lòng lão gia tử, hai trận pháp này vừa thể hiện được thành ý cho Tiêu Dao thấy cái hay của Lục Lâm Tam Thập Lục Trận, vừa khiến Tiêu Dao thèm thuồng muốn học thêm những trận pháp thực dụng hơn.

Chỉ có điều lão gia tử không ngờ rằng việc thi triển hai trận pháp lớn này đối với Tiêu Dao hoàn toàn không có vấn đề gì.

Không những chuyện nguyên liệu không làm khó được hắn, mà việc bố trí bảo trì cần nhiều người thì một mình Tiêu Dao cũng làm ngon ơ.

Tất nhiên sự vất vả của lão gia tử Tiêu Dao đều ghi nhận.

Ông lão tuổi đã cao, sợ 'dạy đệ tử xong sư phụ chết đói' cũng là lẽ thường tình.

Tiêu Dao đã sớm quyết định sẽ dưỡng già cho lão gia tử đến cuối đời.

Đi Mỹ làm gì, nơi đất khách quê người sao thoải mái bằng ở tứ hợp viện kinh thành.

Sau này lắp cho phòng lão máy sưởi và điều hòa, hằng ngày có hoa chim cá cảnh, các bà lão nhảy quảng trường làm bạn, ăn mỳ tương đen, sủi cảo, lẩu dê, uống trà hoa nhài, rượu Nhị Oa Đầu, bia Yến Kinh, nghe kinh kịch, hát tần khang, nói tấu hài, chẳng sướng hơn ở biệt thự Mỹ uống Coca ăn Hamburger sao?

Tiêu Dao mỉm cười, rồi nhìn xuống cái bóng dưới đất.

Hắn tìm trong sân một cây sào tre, cắm thẳng xuống đất bùn.

Nhìn cái bóng dài của cây sào, Tiêu Dao lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi ngay trước cái bóng đó.

Đằng nào cũng không ngủ được, hắn quyết định luyện tập kỹ năng mới học: Điếu Ảnh Thuật.

Điếu Ảnh Thuật bắt đầu từ việc điều khiển cái bóng.

Tiêu Dao vận chuyển kỹ năng, dùng ý niệm điều khiển bóng cây sào trên mặt đất.

Không tốn quá nhiều sức, hắn thấy bóng cây sào khẽ động đậy.

Tiêu Dao dụi mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm.

Sau đó hắn điều khiển cái bóng xoay chậm xung quanh gốc sào.

Chẳng mấy chốc, cái bóng dài đã xoay 180 độ, kéo dài đến tận chân Tiêu Dao.

Phía đối diện cây sào làm gì có nguồn sáng nào.

Đèn đường phố ở phía sau lưng Tiêu Dao.

Theo lý thường, bóng không thể xuất hiện ở góc độ đó.

Dù biết Điếu Ảnh Thuật thần kỳ, nhưng nhìn cảnh tượng trái với quy luật tự nhiên này, Tiêu Dao vẫn không khỏi há hốc mồm.

Hắn mất một hai phút để tiêu hóa sự thật này rồi mới xốc lại tinh

thần tiếp tục luyện tập.

Chỉ mất chưa đầy một giờ, Tiêu Dao đã có thể thao túng cái bóng một cách thuần thục.

Cái bóng vừa nãy chỉ xoay quanh gốc sào, giờ dưới sự điều khiển của hắn đã như một con rắn linh hoạt bò lung tung khắp sân.

Tiêu Dao thở phào một hơi, rồi lấy một vỏ chai bia không, úp ngược miệng chai xuống đất.

Cái chai này chỉ cần chạm nhẹ là đổ.

Tiêu Dao luyện tập điều khiển cái bóng để làm đổ chai bia.

Việc để cái bóng di chuyển là một chuyện, nhưng điều khiển nó va chạm chính xác vào một vật thể nhỏ lại là chuyện khác.

Trong đó đòi hỏi khả năng thực thể hóa cái bóng.

Ngay thời khắc cái bóng chạm vào chai bia, nó phải hóa thành thực thể thì mới tạo ra lực tác động.

Tiêu Dao thử vài lần, ban đầu không nắm vững được thời cơ thực thể hóa, hoặc là độ chính xác có sai lệch.

Nhưng chẳng mấy chốc hắn đã nắm vững hoàn toàn, trong sân liên tục vang lên tiếng chai bia đổ.

Một lúc sau Tiêu Dao cũng chán trò này.

Hắn lại đổ dồn ánh mắt vào cây sào tre.

Điếu Ảnh Thuật có thể hóa thực thể tác động lên vật phẩm mới chỉ là bước đầu, muốn nó trở thành đòn sát thủ uy lực thì cơ bản nhất phải là 'Hóa Ảnh Vi Đao'.

Nghĩa là biến cái bóng thành một thực thể cực kỳ sắc bén như một lưỡi dao.

Kết hợp với sự im lặng và tốc độ quỷ dị của cái bóng, đòn này sẽ khiến đối phương không kịp trở tay.

Hiện tại việc Tiêu Dao phải làm là ngưng tụ bóng cây sào thành thực thể, coi cây sào là kẻ địch để chém đứt đầu đối phương.

Nhờ kinh nghiệm thực thể hóa cái bóng để va chạm lúc trước, Tiêu Dao đã thao tác thuần thục hơn nhiều.

Tuy 'Hóa Ảnh Vi Đao' tinh diệu hơn nhưng với thiên phú của Tiêu Dao, việc nắm vững chỉ là vấn đề thời gian.

Khoảng một giờ sau, Tiêu Dao lau mồ hôi trên trán, tự nhủ: "Đúng là có chút độ khó thật." Lúc này cây sào tre giữa sân đã đổ rạp xuống đất, gãy thành từng khúc.

Những vết thương chi chít trên đó cho thấy Tiêu Dao đã thành công hóa bóng thành đao.

Hình dạng vết chém cực kỳ không quy tắc, có nông có sâu, có lớn có nhỏ, cho thấy thao tác của hắn còn chưa thuần thục, cây sào chết không được 'toàn thây'.

Tính quật cường nổi lên, như đứa trẻ có món đồ chơi mới, hắn lại lấy một cây sào khác, thấy hơi nhỏ liền chê bai vứt sang một bên.

Sau đó hắn tìm được một đoạn gỗ to bằng quả trứng ngỗng, cao hơn hai thước, đại khái là chân của một cái ghế nào đó.

Tiêu Dao cẩn thận dựng cái chân ghế giữa sân, dưới ánh đèn đường, bóng chân ghế kéo dài, trạng thái của nó rất ổn định.

Tiêu Dao một lần nữa thi triển Điếu Ảnh Thuật.

Lần này thuần thục hơn trước nhiều, chân ghế rõ ràng có khả năng chịu đòn tốt hơn nhiều so với mấy cây sào tre dễ gãy.

Một cái chân ghế mà Tiêu Dao chơi đùa cả đêm.

Đến ba bốn giờ sáng, trời sắp sáng, hắn mới thở phào mãn nguyện.

Một đêm lăn lộn không hề uổng phí, kỹ năng Hóa Ảnh Vi Đao đã khá tinh thông.

Chương 415

Tuy chưa đạt tới cảnh quan đao bóng bay loạn, đất trời biến sắc như trong tưởng tượng, nhưng việc lợi dụng sự quỷ dị ẩn mật của cái bóng để di chuyển áp sát điểm yếu đối phương rồi hóa đao kết liễu thì khả năng thành công là rất cao.

Tiêu Dao gật đầu tâm đắc.

Sau này chỉ cần chăm chỉ luyện tập, Điếu Ảnh Thuật chắc chắn sẽ là một chiêu sát thủ cực kỳ hiểm hóc.

Với một người quen 'đánh chính diện' như Tiêu Dao, cảm giác này có chút thú vị lạ thường.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Dao lại tinh thần phấn chấn bật dậy.

Lần này hắn chuẩn bị đi mua sắm.

Đồ đạc trong không gian hệ thống đã được hắn dọn dẹp, những thứ không thường dùng đều đã xử lý bớt.

Hiện tại không gian còn trống khá nhiều.

Không gian hệ thống dường như cũng không ngừng thay đổi theo cấp bậc Phát Khâu Thiên Quan.

Dù hệ thống không thông báo nhưng vì Tiêu Dao đã nâng cấp Phát Khâu Thiên Quan lên chính tứ phẩm, so với lúc mới bắt đầu từ cửu phẩm thì không gian hệ thống giờ đã lớn hơn gấp đôi.

Lúc đầu nó chỉ rộng bằng một căn phòng trong tứ hợp viện, khoảng mấy chục mét khối.

Nhưng giờ Tiêu Dao ước tính nó rộng bằng ba căn phòng, không gian lên tới ba bốn mươi mét khối.

Đừng coi thường mấy chục mét khối đó, nếu tận dụng tốt thì đựng được cực kỳ nhiều đồ.

Việc Tiêu Dao làm hôm nay là đến Hỏa Khí Doanh ở Lam Điền, đặt làm một lô bồn chứa nước, bồn chứa dầu và giá để đồ.

Một số thứ phải có giá kệ thì mới tận dụng hết được không gian hệ thống.

Lúc sắp ra cửa, Tiêu Dao thấy Trần lão gia tử vừa ngủ dậy, sắc mặt trông không được tốt lắm.

Hắn cứ ngỡ hôm qua lão dạy trận pháp vất vả nên mệt.

Sau khi chào hỏi, Tiêu Dao định đi thì bị lão gọi lại, đòi dạy tiếp những trận pháp còn lại trong Lục Lâm Tam Thập Lục Trận.

Tiêu Dao bảo có việc, hẹn lão lúc về.

Kết quả là khi đang đặt làm các vật dụng chứa đồ ở Hỏa Khí Doanh, trong lòng Tiêu Dao bắt đầu dâng lên nỗi bất an vô cớ.

Sau khi bàn bạc xong kích thước vật dụng, đặt tiền cọc và đặt thêm một lô phi tiêu chuyên nghiệp cùng dây cáp thép, Tiêu Dao bồn chồn bước ra khỏi Hỏa Khí Doanh.

Nghĩ lại sắc mặt kém của Trần lão gia tử lúc nãy, lại còn vội vã dạy trận pháp, chẳng lẽ sức khỏe lão có vấn đề?

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao lập tức bắt xe quay về tứ hợp viện.

Vừa lao vào sân, hắn phi thẳng đến phòng Trần lão gia tử thì thấy lão không có ở đó.

Tiêu Dao hơi cuống, vội chạy ra chỗ sạp hàng của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử hỏi xem gần đây lão có gì bất thường không.

Hai người họ bị Tiêu Dao hỏi mà ngơ ngác.

“Lão gia tử một bữa vẫn ăn được hai mươi cái sủi cảo hấp nhân thịt dê nhà họ Triệu, kèm theo một bát nước mỳ, xét về khẩu vị thì khỏe hơn khối ông già khác.” Vương Bàn Tử thề thốt.

“Anh cũng không thấy sức khỏe lão có vấn đề gì, ngày nào cũng gặp mặt, nếu lão có đau đầu nhức óc gì anh đã đưa đi bệnh viện rồi.” Hồ Bái Nhất cũng nói.

Tiêu Dao đang định hỏi tiếp, Vương Bàn Tử vỗ đùi một cái: “Tôi biết rồi!” Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất đều nhìn về phía Bàn Tử.

“Tôi nghe nói cái công viên lão hay ra xem bói có không ít bà lão nghỉ hưu hay ra đó tập thể dục, liệu có khả năng lão bị tổn thương về mặt tình cảm không...” Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất suýt chút nữa ngã ngửa.

Nghe Lão Hồ và Bàn Tử nói đùa, nỗi lo của Tiêu Dao cũng giảm bớt phần nào.

Hắn hỏi rõ công viên lão hay đến rồi vội vàng chạy tới.

Lúc đến công viên đã là buổi trưa.

Mùa thu kinh thành mát mẻ dễ chịu, trời cao mây trắng gió nhẹ nắng vàng.

Vì không phải cuối tuần cũng không phải sáng sớm nên công viên không đông người.

Tiêu Dao nhanh chóng tìm thấy Trần Vũ Lâu đang ngồi trên ghế băng dài bên hồ.

Nếu không biết mắt lão bị mù, Tiêu Dao sẽ tưởng lão đang một mình ngắm cảnh hồ.

Nhìn bóng lưng có chút tiêu điều của lão, Tiêu Dao đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng hắn cũng không nói rõ được cái không ổn đó là gì.

Tiêu Dao bắt đầu rón rén tiến lại gần Trần lão gia tử.

Mắt lão tuy mù nhưng bù lại tai lão là người thính nhất mà Tiêu Dao từng thấy.

Đương nhiên Tiêu Dao cũng là người đi đứng nhẹ nhàng nhất.

Quả nhiên, mãi đến khi hắn đứng ngay trước mặt, Trần lão gia tử vẫn không có phản ứng gì.

Tiêu Dao vừa định mỉm cười thì lập tức khựng lại.

Trần lão gia tử không đeo kính râm, đôi mắt lộ ra dưới ánh nắng trưa.

Trong hốc mắt đầy rẫy những mạch máu đỏ như những con giun đất.

Năm xưa mắt bị móc mất để lại hai hốc sâu, thịt da đã liền lại thành một khối.

Điều khiến Tiêu Dao bất an hơn là những mạch máu trong hốc mắt bắt đầu chuyển sang màu đen.

Khí tức âm tà tỏa ra từ đó khiến Tiêu Dao thấy đôi chút quen thuộc.

Đó chính là chướng khí sương mù mà Hiến Vương tạo ra trong Trùng Cốc ở Điền Nam.

Bao nhiêu năm qua đi, di độc của chướng khí vẫn ám lấy lão gia tử.

Xem chừng tổn thương do chướng khí gây ra còn nghiêm trọng hơn cả hồi ở huyện Cổ Lan.

Điều Tiêu Dao lo sợ đã xảy ra.

Hóa ra lão gia tử thực sự gặp chuyện.

“Nhìn đủ chưa?

Chương 416

Thằng nhóc này.” Trần Vũ Lâu đột nhiên lên tiếng, sau đó từ túi áo đại trung sơn lấy ra kính râm đeo vào.

Tiêu Dao mới nhận ra lão đã thay bộ mã quái cũ bằng bộ đồ trung sơn thời thượng hơn.

“Chẳng phải thấy lão đang tận hưởng nên con không muốn làm phiền sao?” Tiêu Dao cười nói, rồi vờ như vô tình hỏi: “Bao lâu rồi ạ?” Trần Vũ Lâu im lặng hồi lâu mới mở lời.

“Ai, năm xưa đôi mắt này hủy đi, lão cứ ngỡ giữ được mạng là tốt rồi.

Ngờ đâu từ năm thứ ba, chất độc trong mắt bắt đầu tái phát.

May mà độc tính không nhiều, bao nhiêu năm qua lão vẫn dùng bí dược của phái Tá Lĩnh để áp chế.

Nhưng giờ lão đã già, tinh huyết suy kiệt, chỉ dựa vào bí dược thì không chống đỡ nổi nữa rồi.

Lão ước tính mình chỉ còn sống được một hai năm nữa, chờ khi âm độc lan ra khỏi hốc mắt thì đại hạn cũng đến.” Gương mặt Tiêu Dao vẫn nở nụ cười ngây ngô thuần khiết: “Lão gia tử, chết đâu có dễ thế.

Lẽ ra lão phải nói với con sớm hơn chứ.” Nói xong, Tiêu Dao lấy Thiên Niên Nhục Linh Chi từ không gian hệ thống ra.

Có điều lần này hắn lấy ra không phải để giải độc trực tiếp mà là để pha thuốc cho lão.

Bên cạnh lão gia tử có một cái phích trà lớn đựng nước sôi lão lấy từ tiệm ven đường.

Một ấm trà hoa nhài pha cả ngày.

Tiêu Dao đổ hết bã trà đi, rót nước sạch vào, sau đó vắt nước cốt từ Nhục Linh Chi nhỏ vào phích trà.

Ngay lập tức, nước trong phích chuyển sang màu xanh nhạt tỏa hương thơm thanh khiết.

Tiêu Dao lại lấy ra một hộp gỗ nhỏ.

Mở hộp ra là mười hai viên đan dược to bằng trứng chim cút.

Đan dược màu vàng kim, tỏa ra mùi hương dược liệu thoang thoảng.

Ngọc Hoa Địa Tiên Đan, loại đan dược cực phẩm Tiêu Dao lấy được ở Trùng Cốc.

Thứ này có thể giải bách độc, tăng cường thể chất, sức mạnh và mẫn tiệp.

Trần lão gia tử tuổi đã cao, tăng sức mạnh mẫn tiệp cũng chẳng để làm gì, vì chẳng thể trông mong lão ra trận đánh đấm hàng yêu trừ ma nữa.

Nhưng giải độc và tăng thể chất thì cực kỳ hữu dụng.

Độc chướng khí không dễ giải, chỉ dựa vào Nhục Linh Chi thì không thể tận gốc.

Tiêu Dao quyết định dùng Ngọc Hoa Địa Tiên Đan, lấy nước Nhục Linh Chi làm dẫn.

Dù sao trong không gian hệ thống của hắn có rất nhiều Nhục Linh Chi, cứ dùng xả láng thôi.

Hắn không tin rằng với đặc tính giải độc của Thiên Niên Nhục Linh Chi cộng thêm Ngọc Hoa Địa Tiên Đan mà không giải được độc chướng khí cho lão gia tử.

Trần lão gia tử cũng không hỏi nhiều, nhận lấy viên đan dược Tiêu Dao đưa rồi uống cùng nước trong phích trà, nuốt chửng luôn.

Tiêu Dao đứng bên cạnh, vội hỏi: "Thế nào?

Lão gia tử, có cảm giác gì không?" Trần lão gia tử hồi lâu không nói gì, nhưng Tiêu Dao có thể thấy những gân xanh trên mu bàn tay lão đang dần lặn xuống.

Những mạch máu đen xung quanh hốc mắt cũng dần chuyển lại màu hồng nhạt bình thường.

Tiêu Dao quan sát kỹ, thấy những mạch máu như giun đất đó dường như cũng nhỏ lại, không còn kinh dị như trước.

Trần lão gia tử cũng lặng đi một lúc lâu, đôi bàn tay run rẩy kịch liệt.

Có thể thấy lão đang cố kìm nén sự kích động trong lòng.

Tiêu Dao mỉm cười: "Lão gia tử, nếu thấy vui thì cứ cười ra đi." Trần Vũ Lâu gật đầu, vuốt chòm râu dưới cằm, lắc đầu đắc ý cười vang.

"Được rồi, mấy trận pháp lão dạy trước đó phải luyện tập cho kỹ, đợi khi nào thuần thục lão sẽ dạy tiếp những trận sau." Nói xong, Trần lão gia tử tâm trạng sảng khoái lạ thường, thậm chí còn bỏ chiếc gậy chống vốn không rời tay lên ghế dài, rồi chạy ra ven hồ nhảy mấy cái.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Dao, lão còn đi quyền một bài.

Trần Vũ Lâu thời trẻ thân thủ rất khá, là thủ lĩnh Tá Lĩnh, ngoài khinh thân công phu thì quyền cước cũng vô cùng xuất sắc.

Bài Bình Lâm Phục Hổ Quyền lưu truyền trong giới lục lâm tuy

nhìn đơn giản nhưng lại là những đòn sát thủ trên chiến trường, cương mãnh như hổ, nhanh nhẹn như gió.

Tinh thần lực của Tiêu Dao lúc này vượt xa người thường, nhìn lão đi quyền một lượt là đã ghi nhớ được bảy tám phần.

Trước đây Tiêu Dao chưa từng học võ thuật đối kháng, phần thưởng hệ thống cũng không có món này.

Khi gặp nguy hiểm, nhất là đối diện với mãnh thú, hắn toàn dựa vào tốc độ, sức mạnh và bản năng chiến đấu.

Không phải là không được, nhưng nếu có kỹ xảo chiến đấu hệ thống thì ưu thế sức mạnh và tốc độ của hắn sẽ phát huy uy lực lớn hơn.

Lúc này Trần Vũ Lâu dạy bài quyền của lục lâm rất phù hợp.

Khác với những bài quyền biểu diễn màu mè ở kinh thành, bài này nhìn không đẹp mắt nhưng thực chiến cực kỳ hiệu quả.

Sau khi ghi nhớ bài quyền, Tiêu Dao dìu lão gia tử đang phấn chấn đi về phía tứ hợp viện.

Hai ông cháu vừa đến gần cửa viện thì nghe thấy tiếng động bên trong.

Rõ ràng là có khách đến.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều có mặt, cả hai đang hào hứng nói cười rôm rả, đứng ngoài ngõ cũng nghe thấy tiếng.

Ngoài hai người họ ra còn có một giọng nói quen thuộc của Shirley Yang.

Dương tham mưu trưởng đã từ Mỹ về rồi sao?

Ngoài Shirley Yang ra còn có một giọng nói lạ.

Một người đàn ông, nghe giọng cũng đã có tuổi, ăn nói thong thả, nghe như một người trí thức.

Tiêu Dao cũng rất hào hứng, vội dìu Trần lão gia tử bước vào sân.

Shirley Yang vừa thấy Tiêu Dao liền gọi một tiếng 'Diêu Tử' rồi chạy lại ôm chầm lấy hắn.

Tiêu Dao cũng mỉm cười rạng rỡ.

Sau đó Shirley Yang giới thiệu với Tiêu Dao người đàn ông đeo kính khoảng năm sáu mươi tuổi đi cùng chính là Giáo sư Trần.

Chương 417

Tiêu Dao vừa nghe là hiểu ngay, đây chính là người đứng ra tổ chức đội khảo cổ cùng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Yang đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành.

Giáo sư Trần bị thương và bị chấn động tâm lý mạnh, sau khi từ Tinh Tuyệt cổ thành về thì hóa điên.

Shirley Yang phải đưa ông sang Mỹ điều dưỡng.

Nhưng nhìn Giáo sư Trần bây giờ, Tiêu Dao thấy ông đã phục hồi gần như hoàn toàn.

Dù không được minh mẫn lắm nhưng trạng thái tinh thần của giáo sư Trần vẫn khá tốt, nói năng có bài bản.

"Diêu Tử à?

Dạo trước tôi nghe Tuyết Lỵ nhắc đến, đã nghe danh cậu từ lâu, không ngờ lại trẻ như vậy." Giáo sư Trần nhìn Tiêu Dao, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Tiêu Dao mỉm cười, đáp lại mấy câu khách sáo.

Bình thường hắn hay lược bỏ mấy lời này, nhưng giáo sư Trần là người tốt, chắc chắn phải nể mặt đôi chút.

Sau khi hàn huyên vài câu, giáo sư Trần hắng giọng: "Đúng lúc Diêu Tử về, chúng ta cũng vừa mới bắt đầu, vậy tôi tiếp tục nhé?" Hóa ra giáo sư Trần từ Mỹ trở về, ngoài việc bệnh tình đã được kiểm soát thì còn một việc quan trọng khác.

Trước khi Tiêu Dao đến, giáo sư Trần đang hồi tưởng lại chuyện cũ.

Nhiều sinh viên và đồng nghiệp trước đây của ông đã hy sinh giữa sa mạc Tây Vực khiến cảm xúc của ông có chút kích động.

Mọi người đang khuyên nhủ thì Tiêu Dao tới.

Sau khi ổn định lại, giáo sư Trần cảm thán: "Mọi người đều khuyên tôi đừng quá chìm đắm vào quá khứ, không tốt cho bệnh tình, đạo lý đó tôi hiểu.

Nhưng quá khứ không thể lãng quên, nếu con người không có hồi ức thì không thể có hiện tại.

Một quốc gia, một dân tộc cũng vậy, nếu ký ức mất đi thì tinh khí thần của dân tộc cũng tan biến.

Di tích lịch sử văn vật chính là tinh hoa ngưng tụ hồi ức lịch sử của một dân tộc.

Tôi đã già, sức lực không còn đủ, mỗi khi nghĩ đến đây lại cảm thấy gánh nặng trên vai vô cùng trầm trọng." Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha lên tiếng an ủi, nhưng Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất đều nghe ra ẩn ý trong lời nói của giáo sư Trần.

Tiêu Dao lập tức nở nụ cười, lão đầu này vẫn cáo già thật.

"Giáo sư Trần, chúng ta đều biết rõ về nhau rồi, ngài không cần giảng giải mấy thứ này với tôi đâu, để sau này lên lớp mà giảng.

Ngài nói thẳng đi, lần này đặc biệt từ Mỹ về, có phải muốn tôi ra tay giúp tìm kiếm văn minh cổ tích đã biến mất không?" Tiêu Dao thừa biết giáo sư Trần nhắm vào nhóm Hồ Bái Nhất, mục đích cuối cùng là Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Đã vậy hắn cũng chẳng để ông vòng vo làm gì cho mất thời gian.

Giáo sư Trần nghe vậy liền cười ngay: "Tôi sớm nghe nói Diêu Tử không chỉ bản lĩnh phi thường mà giác ngộ cũng cao, hôm nay xem

ra đúng là như vậy.” Những người khác đều không ngờ giáo sư Trần lại đánh giá Diêu Tử cao thế, nghe cũng thấy lạ.

“Diêu Tử nói đúng, mục đích chính tôi về lần này là vì một kiện văn vật bị lưu lạc hải ngoại.” Hóa ra lúc giáo sư Trần dưỡng bệnh ở Mỹ cũng không hề nhàn rỗi.

Khi tinh thần dần khôi phục, ông bắt đầu giao lưu với các học giả hoa kiều ở đó.

Điều khiến ông đau lòng nhất là văn vật bị thất lạc.

Nhìn những báu vật nằm trong bảo tàng nước ngoài, ông chỉ muốn lên cơn đau tim.

Sau đó, qua giao lưu, ông biết được một tin tức đặc biệt về một chiếc gương đồng gọi là Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Tương truyền vào thời Tần Thủy Hoàng tại vị, có một tử thi nổi lên mặt biển.

Biển khơi sóng lớn hiểm ác, nhất là thời cổ đại, thỉnh thoảng có xác trôi không phải chuyện lạ.

But the carcass this time was anything but ordinary.

Theo ghi chép, đó là một lão già, vóc dáng cao lớn vượt mức thường nhân, ước chừng ít nhất phải hai mét.

Diện mạo kỳ đặc, râu dài tới bụng, mặt mũi hồng hào, thịt trên người cứng như gỗ đá.

Quần áo trên người cũng không tầm thường, lại là y quan của bậc vương giả thời Thượng Cổ Tam Đại.

Không biết cái xác đó đã ngâm dưới biển bao lâu, nhưng khi vớt lên không hề có dấu vết bị nước biển làm trương phình, nhìn chẳng khác gì người sống.

Tần Thủy Hoàng vốn là người kiên định theo đuổi sự trường sinh bất lão.

Lúc nào cũng phái thuật sĩ ra biển tìm tiên dược, nay thấy xác trôi như vậy, phản ứng đầu tiên là cho rằng đó là tiên nhân trên biển.

Đương nhiên là di thể của tiên nhân để lại sau khi thi giải thăng thiên.

Tần Thủy Hoàng bắt đầu cho xây tế đàn, tế tự rầm rộ, hy vọng cảm động tiên nhân để ban cho tiên dược trường sinh.

Nhưng dưới trướng Tần Thủy Hoàng có cao nhân, lúc đó một thuật sĩ chỉ ra rằng cái xác này không phải di thể tiên nhân mà là cương thi thượng cổ.

Đó là vật do yêu ma hóa thành, nếu xây đàn tế tự sẽ khiến sóng gió nổi lên hại nhân gian.

Thuật sĩ khẳng định cái xác này nổi lên từ hải nhãn Nam Hải, là điềm bất tường.

Tần Thủy Hoàng rất tin tưởng thuật sĩ, cuối cùng chọn tin theo ý kiến chuyên gia.

Vì cái xác đao phủ không thể làm thương tổn, lửa đốt không cháy, nên Tần Thủy Hoàng đã huy động ba vạn tù nhân đục đẽo lăng huyệt trong núi, dùng dị thú đúc bằng đồng để trấn áp cái xác.

Đồng thời mời ra Tần Vương Chiếu Cốt Kính khảm lên đầu dị thú để chuyên trấn áp phù thi.

Thời cổ đại, gương đồng có tác dụng trấn tà tránh hung.

Trong quá trình diệt sáu nước thống nhất thiên hạ, Tần Thủy Hoàng cũng có được tám chiếc gương đồng nổi tiếng.

Trong đó chiếc gương của tổ sư Pháp gia mà Tiêu Dao lấy được

từ Trùng Cốc ở Điền Nam chính là một trong số đó.

Đứng đầu tám chiếc gương đồng là Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Truyền thuyết kể rằng nó có thể nhìn thấu u minh, soi rõ xương cốt mạch lạc con người, thậm chí soi được lòng người thiện ác trắng đen.

Sự kỳ diệu của nó còn vượt xa gương của tổ sư Pháp gia.

Sau này không ai biết Tần Thủy Hoàng trấn áp xác chết ở đâu, tung tích chiếc gương cũng thất lạc.

Mãi đến cuối thời Bắc Tống mới xuất hiện trở lại.

Khi đó một tiều phu lên núi đốn củi, vào ngày mưa gió thấy ngũ long đấu nhau trên một gò núi, cuối cùng cả năm con rồng đều chết.

Tiều phu tò mò đến xem nhưng không thấy xác rồng đâu, chỉ thấy mặt đất có một vết nứt lớn.

Chương 418

Bên trong là một mãnh thú thanh đồng.

Mãnh thú đầu bò mình rùa, đầu có sừng, lưng có mai rùa, đuôi có đầu lâu, hình thái hung dữ hoang dại, tạo hình cổ quái.

Trên đầu dị thú khảm một chiếc gương đồng tinh mỹ.

Tiều phu lấy chiếc gương ra, sau đó nó được dâng cho Tống Huy Tông.

Lúc đó có đại thần khuyên nên để gương lại chỗ cũ vì nó mang sát khí ngút trời, chắc chắn dùng để trấn áp hung tà.

Gương để trong cung nếu không trấn nổi sát khí sẽ dễ dẫn đến họa lớn.

Tống Huy Tông ngoài miệng đồng ý nhưng tiếc của nên vẫn giữ lại.

Kết quả không lâu sau quân Kim nam hạ, thành Biện Lương thất thủ, hai cha con Huy Tông và Khâm Tông bị bắt đi, giang sơn tan nát, Tần Vương Chiếu Cốt Kính cũng không rõ tung tích.

Lần tiếp theo chiếc gương xuất hiện là vào cuối thời Thanh.

Khi bát quốc liên quân xâm lược, một sĩ quan Anh đã có được nó gần kinh thành.

Sau đó chiếc gương theo sĩ quan này chuyển sang Ấn Độ.

Cách đây không lâu, một phú hào Đông Nam Á biết chuyện, đã bỏ ra số tiền lớn mua nó về từ Ấn Độ.

Có điều khi mua lại dùng thủ đoạn buôn lậu nên đi đường biển.

Kết quả tàu gặp bão trên công hải, chệch khỏi hải trình, cuối cùng

mang theo hơn trăm thuyền viên cùng chiếc gương chìm xuống đáy biển.

Sự việc này khi đó gây chấn động lớn, nhiều phương tiện truyền thông đã đưa tin.

Nhiều đội cứu hộ của các quốc gia lân cận đã tìm kiếm nhưng vì hải phận đó phức tạp, lại là vùng tam bất quản ở Nam Hải, thường xuyên có bão và bãi đá ngầm, được gọi là San Hô Loa Toàn.

Đội cứu hộ tìm kiếm một hồi nhưng không hề thấy địa điểm tàu chìm.

Nghe đến đây, Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất nhìn nhau cười, tâm tư của giáo sư Trần cả hai đều hiểu rõ.

Tiêu Dao thì không sao, nhưng Hồ Bái Nhất lại có chút do dự.

Dù sao chuyện này không nhỏ, thậm chí báo chí trong nước cũng có ghi chép.

Con tàu đó rất lớn, nhưng ngay cả đội cứu hộ chính quy cũng không tìm được, chẳng lẽ dựa vào sức cá nhân mà tìm được sao?

Tuy nhiên giáo sư Trần là bậc tiền bối, lại xuất phát từ lòng công tâm, cộng thêm nể mặt Tuyết Lỵ Dương nên mấy người đều rất kính trọng ông.

Tiêu Dao nháy mắt, giao nhiệm vụ nịnh nọt và thăm dò cho Hồ Bái Nhất.

Hồ Bái Nhất hắng giọng: "Trần lão à, nghe ngài nói một câu đúng là hơn đọc sách hai mươi năm, theo cách ngài nói thì chiếc gương đó thật sự đáng tiếc.

Nhưng vạn vật đều có định số, tôi thấy thế này, nếu thực sự không tìm thấy thì cứ để nó dưới đáy biển đi, biết đâu lúc nào đó lại

được mỹ nhân ngư gửi trả lại không chừng." Khóe miệng Tiêu Dao giật giật, lão Hồ thật biết bốc phét.

Tiêu Dao không ngại đi Nam Dương một chuyến, nhưng phải moi bằng hết tình báo từ giáo sư Trần mới được.

Ai mà biết trong tiến trình của thế giới này có thay đổi gì lớn không.

Nếu chỉ dựa vào trí nhớ mà đi tìm chiếc gương giữa Nam Hải mênh mông thì không bị tay trắng trở về đã là tốt rồi.

Còn Hồ Bái Nhất và những người khác thì càng không chắc chắn.

Anh và Bàn Tử tuy lớn lên ở Phúc Kiến, không lạ gì biển cả, biết bơi lội, nhưng biết bơi với việc tìm tung tích tàu chìm giữa biển khơi, rồi lặn xuống đáy biển sâu hàng chục hàng trăm mét để tìm một chiếc gương đồng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hồ Bái Nhất lúc này cũng ra sức nháy mắt với Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha.

Vương Bàn Tử dù không cáo già bằng Hồ Bái Nhất nhưng hai người phối hợp rất ăn ý, thấy thần sắc anh liền hiểu ý ngay, cũng bắt đầu tung hô giáo sư Trần.

Đại Kim Nha càng khỏi phải nói, miệng lưỡi không xương khiến Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh cũng thấy ngại ngùng.

Nhưng giáo sư Trần chẳng hề bị ảnh hưởng, vẫn điềm tĩnh: "Tôi thật sự không nhìn lầm mấy cậu mà.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, còn cả Kim gia và Tiêu Dao nữa.

Dù không được học hành nhiều, lãng phí không ít thời gian nhưng miệng lưỡi ai cũng sắc bén.

Không chỉ vậy, mỗi người đều có tuyệt kỹ.

Theo tôi thấy, các cậu còn mạnh hơn nhiều so với mấy nhà thám hiểm ở Mỹ, kinh nghiệm thực tế phong phú, khả năng ứng biến tốt.

Càng hiếm có hơn là các cậu có nền tảng lý luận vững chắc, Hồ Bái Nhất có Thập Lục Tự Phong Thủy Âm Dương Bí Thuật, Diêu Tử có Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật, tôi đều đã nghe danh hoặc chứng kiến.

Người trẻ tuổi mà không kiêu ngạo, thật sự rất tốt." Tiêu Dao nghe vậy biết Trần lão đã quyết tâm mời Hồ Bái Nhất xuất sơn.

Anh là Mạc Kim Giáo Úy, còn hắn là Phát Khâu Thiên Quan, làm nghề gì giáo sư Trần rõ nhất.

Bây giờ ông cứ tâng bốc cả nhóm lên tận mây xanh, rõ ràng là muốn nhờ vả.

Tiêu Dao quyết định nói thẳng: "Giáo sư Trần, ngài có yêu cầu cứ việc nói thẳng.

Tôi và Tuyết Lỵ có tình cảm vào sinh ra tử, lão Hồ và Bàn Tử cũng từng cùng ngài đi Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhưng tôi phải nói trước, bản lĩnh của tôi đều ở trên cạn, rừng sâu núi thẳm hay sa mạc tuyết sơn tôi đều không sợ, nhưng việc trên biển thật sự không phải sở trường.

Con tàu đó dù lớn nhưng ra biển cũng chỉ như một cây kim.

Tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính ở Nam Hải thật sự là mò kim đáy biển, đội cứu hộ chuyên nghiệp không làm được thì chúng tôi cũng chịu.

Tôi nghe nói mấy công ty trục vớt chuyên nghiệp nước ngoài tốn hàng mấy năm trời cũng không tìm được gì, lỗ vốn đến mức không nhận ra người thân luôn." Tiêu Dao cố ý nói vậy để giáo sư Trần giao hết bài tẩy ra.

Giữa biển khơi mênh mông, thêm được một chút manh mối là thêm một tia hy vọng.

Hồ Bái Nhất gật đầu lia lịa: "Tôi thấy Diêu Tử nói đúng đấy giáo sư Trần, hay là chúng ta cứ bày tỏ sự tiếc nuối là được rồi." Giáo sư Trần xua tay, ý bảo Hồ Bái Nhất đừng vội: "Nếu thật sự không có chút manh mối nào thì tôi cũng chẳng tìm.

Tin tôi có được là sau khi tàu chìm, công tác cứu hộ không phải không có kết quả.

Lúc đó có một người được cứu lên từ biển.

Người này cũng tốt số, trôi dạt ba ngày ba đêm mới được phát hiện, còn đồng đội đều bỏ mạng hết.

Theo lời người sống sót, khi tàu gặp nạn, ngoài bão tố thì tại điểm tàu chìm, dưới đáy biển bốc cháy âm hỏa." Theo mô tả, âm hỏa dưới đáy biển rất lớn, chiếu sáng cả vùng biển rộng vài trăm mét xung quanh.

Trên trời sấm sét bão bùng, dưới biển sâu lửa cháy hừng hực, cả vùng biển đỏ rực như địa ngục trần gian.

Chương 419

Người đó còn nhắc đến việc trong ánh lửa có một sinh vật khổng lồ vô cùng đang di chuyển chậm rãi.

Đương nhiên giáo sư Trần cho đó là chuyện viển vông.

Dưới đáy biển cháy âm hỏa đã là chuyện khó tin, lại còn bóng đen sinh vật khổng lồ thì càng không thể.

Người sống sót sau khi được cứu chưa kịp lên bờ đã tâm thần bất ổn, hóa điên hoàn toàn.

Những gì hắn mô tả chẳng ai thèm để ý, cho là lời mê sảng hoặc ảo giác của kẻ bị chấn động mạnh.

Nhưng giáo sư Trần không đơn giản coi những lời đó là sảng ngữ của người điên.

Ông đã tra cứu cổ tịch, phát hiện trong điển tịch cổ đại có ghi chép không ít hiện tượng tương tự.

Âm hỏa xuất hiện trong biển không phải là chuyện hoàn toàn không thể, ngược lại có khả năng chính nhờ hiện tượng này mà xác định được vị trí tàu chìm.

Thiên hạ long mạch xuất Côn Luân.

Nhưng phàm việc gì cũng có ngoại lệ.

Có một nhánh Nam Long bắt nguồn từ núi Nga Mi, dọc theo vùng Tam Giang cùng chảy, đi về phía đông rồi chuyển hướng nam, lặn xuống Nam Hải tại núi Diêm Gia ở phương nam.

Sau khi vào biển, nhánh Nam Long hóa thành chín chi mười ba mạch dưới đáy biển.

Điển tịch cổ đại ghi chép lửa chia thành Thiên hỏa, Địa hỏa, Quỷ hỏa, Nhân hỏa và Long hỏa.

Trong đó Long hỏa xuất hiện ở nơi long mạch trên biển giao hội.

Vùng tàu chìm tuy có vực sâu nhưng cũng có rặng san hô, chính là một nhánh từ Nam Long đại lục vươn ra.

Chỉ cần tìm được nơi hai chi mạch hội hợp chắc chắn sẽ tìm được nơi tàu chìm.

Vì có long mạch giao hội nên biển chắc chắn không quá sâu, chỉ tầm vài chục mét, trục vớt tuy khó nhưng không phải bất khả thi.

Có điều địa hình vùng biển quanh đó phức tạp, hải huống ác liệt, dùng kỹ thuật tầm thường gần như không thể tìm thấy tàu chìm.

Chỉ có thông qua phong thủy thuật, dọc theo địa mạch Nam Long tìm nơi giao hội, sau khi tìm được nơi Long hỏa bốc cháy rồi mới tìm kiếm xung quanh, chắc chắn sẽ thấy tàu chìm và Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Những lời giáo sư Trần nói khiến Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha và cả Tuyết Lỵ Dương đều ngẩn ngơ.

Chuyện này quá mức kỳ ảo.

Đáy biển xuất hiện Long hỏa đã là chuyện chưa từng nghe thấy, không ngờ dưới đáy biển xa xôi lại có long mạch Thần Châu kéo dài tới, càng không ngờ có thể dùng cách tìm long mạch để định vị tàu chìm.

Sự việc từ đầu đến cuối đều toát lên vẻ quỷ dị nhưng lại có vẻ hợp lý.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất.

Hồ Bái Nhất cau mày, cuối cùng cũng gật đầu: “Trong Thập Lục

Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cũng có ghi chép và phân tích về long mạch thiên hạ, đúng là có nhánh Nam Long.

Nơi Nam Long nhập biển cũng có nhắc tới.

Còn Long hỏa mà giáo sư Trần nói, trong sách của tôi gọi là Điểm Long Đăng, hiện tượng này đúng là có khả năng xảy ra.

Chỉ là thông qua phong thủy thuật có thể tầm long điểm huyệt, nhưng giữa biển khơi mênh mông, muốn xác định long mạch đâu có dễ.

Chỉ cần sai một ly là đi một dặm ngay, cuối cùng công dã tràng.

Ngoài ra tôi muốn xác nhận xem người sống sót kia có thực sự thấy Điểm Long Đăng không, vì trong biển ngoài hiện tượng đó ra còn có những kỳ cảnh khác như hải thị thận lâu hay núi lửa dưới đáy biển phun trào." Hồ Bái Nhất lo lắng là có lý.

Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Đại Kim Nha đều gật đầu tán thành.

Tiêu Dao thì đang suy nghĩ một vấn đề khác.

Kỳ cảnh người sống sót gặp phải không thể là hải thị thận lâu, khả năng núi lửa phun trào cũng không lớn, Điểm Long Đăng là khả năng cao nhất.

Điều khiến Tiêu Dao bất an hơn là bóng đen khổng lồ di chuyển trên Long hỏa.

Theo mô tả, bóng đen đó dài gần bằng diện tích lửa cháy, dài và mảnh, dường như đang chậm rãi bơi lượn trong ngọn lửa dưới đáy biển.

Tính đến khúc xạ của nước biển thì kích thước của nó lớn đến mức không tưởng.

Trong biển, nhất là vực sâu đại dương có những cự thú gì, con người sau này cũng chưa tìm hiểu hết được.

Con người luôn có nỗi sợ về sinh vật dưới đáy vực thẳm.

Dù là hải long, quái vật biển hay thậm chí là Godzilla thì cũng chẳng phải mấy người phàm trần có thể đối phó.

Xem ra thế giới này quả nhiên có những thay đổi "nho nhỏ".

Trong khi Tiêu Dao lo lắng thì giáo sư Trần kiên nhẫn giải thích với nhóm Hồ Bái Nhất rằng âm hỏa dưới biển không thể là hải thị thận lâu.

"Chuyện này trong bóng tối có sự trùng hợp.

Như đã nói, Tần Thủy Hoàng phát hiện xác trôi từ hải nhãn Nam Hải.

Trước đây tôi có thấy một kiện thanh đồng thời Chu Mục Vương, minh văn trên đó ghi chép chuyện Chu Mục Vương tìm người của tộc Hận Thiên dùng Long hỏa ở Quy Khư để đúc Thiên Đỉnh.

Quy Khư trong truyền thuyết thượng cổ là vực thẳm giữa biển, nơi mọi dòng nước đổ về.

Âm hỏa trong biển rất có thể là ngọn lửa lớn bốc cháy nơi khí của biển hội tụ, không thể là núi lửa vì vùng San Hô Loa Toàn không có vận động mảng kiến tạo tạo thành núi lửa." Sau khi nghe giáo sư Trần giải thích, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đã hiểu ra.

Nhưng hai người họ cuối cùng vẫn nhìn về phía Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao chờ quyết định.

Nói thực, Bàn Tử tuy hiểu chuyện nhưng không có khái niệm gì về viễn dương, cũng chẳng rõ việc trục vớt tàu chìm thế nào, càng không biết âm hỏa là cái gì.

Niềm tin duy nhất là ở lão Hồ và Tiêu Dao.

Đương nhiên hai người họ nhìn lão Hồ và Tiêu Dao cũng là vì không mặn mà gì với chuyến đi này.

Dù sao đây là việc giúp giáo sư Trần vớt quốc bảo.

Việc tốt thì tốt thật nhưng Bàn Tử và Đại Kim Nha đều không phải Lôi Phong, không có lợi thì không làm.

Thấy không có hồi báo mà rủi ro lại cao thì chắc chắn không muốn đi.

Giáo sư Trần rõ ràng khá sốt ruột, thấy mọi người chưa trả lời liền khuyên tiếp: "Các cậu không biết đâu, người sống sót mang tin tức về âm hỏa dưới đáy biển ra, người chú ý không chỉ có mình tôi.

Có một số công ty trục vớt nước ngoài cũng đã để ý tới.

Chương 420

Những người đó biết trên tàu có báu vật buôn lậu nên cũng đang nhắm tới con tàu.

Theo quy định quốc tế, đồ vật trên tàu chìm ở công hải thuộc về người vớt được nó.

Nếu tôi không kịp thời đi tìm thì kiện quốc bảo này có khả năng rơi vào tay người nước ngoài." Giáo sư Trần nói vẻ đau xót: "Tôi tuổi tác đã cao, sức khỏe không tốt, không biết lúc nào nhắm mắt xuôi tay.

Nếu có thể nhìn thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính một lần, tôi có chết cũng nhắm mắt." Giáo sư Trần nói rất khẩn thiết.

Khóe miệng Tiêu Dao giật giật: "Giáo sư Trần, hồi trước đi Tinh Tuyệt cổ thành ngài chẳng cũng nói thế sao?" Tiêu Dao vừa dứt lời, mọi người đang chìm trong bầu không khí bi thương đều ngẩn người.

Vương Bàn Tử lập tức bật cười: "Giáo sư Trần, ngài xem lời thoại cũng chẳng chịu đổi chút nào, hồi tôi và lão Hồ gia nhập đội thám hiểm, ngài đúng là cũng nói y hệt vậy." Giáo sư Trần cũng ngẩn ra: "Tôi nói thế rồi sao?" Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều nghiêm túc gật đầu.

Hồ Bái Nhất bị Tiêu Dao ngắt lời cũng hiểu ý của em mình, lập tức nói chuyện này cần cân nhắc kỹ, hẹn hai ngày nữa trả lời giáo sư Trần.

Giáo sư Trần tuy không cam lòng nhưng cũng hết cách, đành cùng Tuyết Lỵ Dương về khách sạn gần đó chờ tin.

Những lúc rảnh rỗi giáo sư Trần vẫn hay qua sân nhỏ loanh quanh, tiện thể hỏi xem đã quyết định chưa.

Sau khi giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương rời đi, Hồ Bái Nhất mới thở phào: "Diêu Tử, ý chú thế nào?

Vụ này chúng ta không thể nhúng tay sao?" Vừa rồi anh phải gồng mình trước bài tình cảm của giáo sư Trần và nể mặt Tuyết Lỵ Dương mà không đồng ý ngay vì thái độ Tiêu Dao chưa rõ ràng.

Tiêu Dao gật đầu: "Biểu ca, tìm đồ giữa biển khơi khác hẳn trong rừng sâu núi thẳm.

Chân không chạm đất, bốn bề mênh mông, một khi có vấn đề là xác phơi bụng cá, đừng mong mà bơi được về.

Em thấy giáo sư Trần và Tuyết Lỵ bên kia chắc chắn còn tình báo khác.

Anh không để ý hôm nay Dương tham mưu trưởng không hề quyết liệt yêu cầu chúng ta đi sao?

Thậm chí cô ấy còn không bày tỏ thái độ gì.

Em thấy chắc chắn cô ấy có chuyện khác muốn nói với em.

Hơn nữa, vì chuyện này xảy ra ở Nam Dương, chúng ta cũng có người quen thuộc Nam Dương mà, tìm hiểu kỹ tình hình rồi quyết định cũng không muộn." Đại Kim Nha nghe vậy gật đầu lia lịa: "Đúng đúng, tôi cũng thấy rủi ro quá lớn, nhưng Diêu Tử nói người quen Nam Dương là ai thế?

Chúng ta quen ai như vậy sao?" Nghe câu hỏi của Đại Kim Nha, cả Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tiêu Dao đều cười.

"Lôi Hiển Minh, Minh Thúc đấy.

Lão già Hồng Kông đó nửa đời trước dành hai mươi năm chạy tàu trên Nam Dương, buôn lậu, hải tặc việc gì cũng làm qua.

Chắc chắn lão rất rành vùng Nam Dương." Tiêu Dao nói.

“Không phải Minh Thúc chuẩn bị về Hồng Kông mở tiệm sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

“Chắc chưa đi đâu, lần trước đi sa mạc lão bị vắt kiệt sức rồi, ở kinh thành còn đống đồ cần xử lý, đoán chừng vài ngày nữa mới khởi hành.” Tiêu Dao vừa nói xong thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài sân.

Nhìn người bước vào, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đều không nhịn được cười thành tiếng.

“Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.” Người vào chính là Lôi Hiển Minh - Minh Thúc.

Minh Thúc thấy phản ứng của mấy người liền ngẩn ra, tưởng họ định làm gì mình, lập tức bày ra bộ dạng đề phòng: “Tôi nói cho mấy cậu biết nhé, Minh Thúc tôi không phải hạng vừa đâu, năm xưa trên Nam Dương tôi cũng là nhân vật tàn ác đấy.” Tiêu Dao cười, vỗ vai Minh Thúc: “Minh Thúc đến đúng lúc lắm, thật sự có chuyện liên quan đến Nam Dương muốn thỉnh giáo.” Sau đó Tiêu Dao kể lại ý định của giáo sư Trần một cách chi tiết cho Minh Thúc nghe, không hề giấu giếm.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử biết Tiêu Dao thực sự coi Minh Thúc là đối tác rồi.

Minh Thúc nghe xong cau mày chặt.

Đặc biệt khi nghe Tiêu Dao nhắc đến chuyện người sống sót thấy âm hỏa và bóng đen khổng lồ dưới biển, lão càng thất thần.

Mãi sau khi Vương Bàn Tử gọi mấy lần, Minh Thúc mới gượng lại thần sắc, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc.

“Tôi khuyên các cậu đừng nhúng tay vào vũng nước đục này.” Giọng Minh Thúc có chút khàn khàn.

“Tại sao?” Hồ Bái Nhất thấy lạ, theo tính cách lừa lọc của Minh Thúc thì phải dụ dỗ mọi người đi chứ, sao lại khuyên không đi?

“Âm hỏa dưới đáy biển tôi từng nghe, thậm chí từng thấy.

Nhưng đến nơi đó để vớt tàu chìm thì đúng là hão huyền.” Minh Thúc lắc đầu liên tục rồi kể lại chuyện xưa.

Hóa ra năm xưa Minh Thúc theo cậu mình “chạy tàu”, nói trắng ra là buôn lậu kiêm hải tặc.

Từ Phật Đường Môn ở Hương Châu đi về phía nam hơn trăm cây số là vùng Nam Hải sâu không thấy đáy.

Trong Nam Hải có vô số thứ quỷ dị, chuyện kỳ quái gặp phải cũng nhiều vô kể.

Có lần Minh Thúc cùng cậu ra khơi, trên tàu chở không ít hàng.

Lúc đó tàu cách Phật Đường Môn tầm hai ba trăm cây số, đã vào vùng Nam Dương, tầm mười giờ đêm, mọi người trên tàu cảm thấy cả con tàu chao đảo.

Minh Thúc cũng chạy ra xem thì thấy dưới ánh trăng sáng, mặt biển không hề có sóng lớn, xung quanh cũng không có gió.

Nghe lão ngư trên tàu nói thì đây là gặp “Hải dũng” (sóng ngầm).

Với người đi biển, sóng (lãng) và dũng là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Sóng không có gió không nổi, nhưng dũng thì lẳng lặng xuất hiện ngay cả khi lặng gió.

Dũng có biên độ nâng mặt nước cao hơn sóng, có khi như đang đi tàu lượn, nhưng nhìn mặt biển xung quanh lại thấy khá bình lặng, không cảm nhận được sự nhấp nhô.

Minh Thúc nắm chặt dây thừng trên tàu, định ngắm kỳ cảnh thì đột

nhiên thấy trước mũi tàu không xa xuất hiện một rặng đá ngầm khổng lồ.

Nhưng lập tức lão thấy không ổn.

Dù lúc đó Minh Thúc mới chạy tàu không lâu nhưng cũng nghe nói từ Phật Đường Môn đi ra ít nhất phải năm trăm cây số mới là biển khơi mịt mù, không có hòn đảo hay bãi đá nào.

Bây giờ mới vào Nam Dương, lý ra không thể có đá ngầm mới đúng.

Lão ngư trên tàu đều hốt hoảng, hóa ra thứ dưới ánh trăng kia không phải đá ngầm mà là lưng của một con cá lớn.

Trong Nam Hải có những con cá lớn nổi lên từ vực sâu, kích thước khổng lồ đến mức không thể dùng đơn vị đo lường thông thường.

Minh Thúc khi đó cảm giác tảng đá kia to ngang với những khối đá lớn thường thấy ven biển.

Ước chừng ít nhất cũng dài vài chục mét, cao mười mét.

Nhưng đó chỉ là phần nhỏ con cá lộ trên mặt nước, còn dưới nước to thế nào thì không ai biết, cũng không nhìn rõ.

Rồi Minh Thúc phát hiện đá ngầm không chỉ có một khối, bên cạnh còn có những khối khác, thậm chí to hơn khối ban đầu.

Chương 421

Người trên tàu điên cuồng quay đầu, tăng hết công suất để rời xa mấy vật khổng lồ đó.

Nhưng lũ cá này bơi quá nhanh, thuyền trưởng chỉ còn cách vứt hết hàng hóa xuống biển để hiến tế cho "Long Vương gia", sau đó thậm chí còn ném vài người sống xuống.

Không biết tế phẩm có tác dụng hay tàu nhẹ hơn nên chạy nhanh hơn mà mấy vật khổng lồ kia dần lùi xa.

Cuối cùng Minh Thúc và cậu cũng thoát về được.

Có điều về đến Hương Châu thì hàng hóa mất trắng, Minh Thúc trắng tay.

Cuối cùng hai người để gỡ vốn phải đến vùng San Hô Loa Toàn, còn gọi là Biển San Hô để "thải châu" (mò ngọc trai).

Sở dĩ cậu của Minh Thúc đi thải châu vì đây là việc có xác suất đổi đời sau một đêm.

Có điều mức độ nguy hiểm quá cao, không bị dồn vào đường cùng thì chẳng ai dám đi.

Chạy tàu trên Nam Dương là nghề kiếm tiền trên lưỡi đao, còn thải châu thì hung hiểm gấp vạn lần.

Vùng Biển San Hô sản sinh ra một loại Nguyệt Minh Châu.

Nghe nói dưới đáy biển vùng đó san hô mọc như rừng nguyên sinh, đá ngầm lởm chởm, có thể coi là nghĩa địa tàu thuyền.

Trong rừng san hô có những con trai biển khổng lồ.

Loại trai này cứ đêm trăng tròn là lại mở vỏ hấp thụ tinh hoa ánh

trăng.

Vì nhiều con đã sống hàng ngàn năm nên ngọc trai bên trong cũng to kỷ lục, ánh trăng chiếu vào thường làm cả vùng biển sáng lên một màu trắng như tuyết.

Cộng thêm xung quanh hay có âm hỏa, nếu gặp phải thì sáng như ban ngày.

Những viên đại châu đó đều là vô giá bảo, chỉ cần vớt được một viên là phát đạt.

Nghề thải châu này cũng có vài phần giống với đạo mộ đổ đấu.

Quy tắc rất nhiều.

Xuống nước thải châu gặp phải mấy mối nguy.

Một là vùng hải nhãn rừng san hô hay có ma quỷ, dưới đó tàu chìm vô số, cộng thêm hàng ngàn năm không biết bao nhiêu thợ thải châu chết ở đó, oán hồn dày đặc, sơ sẩy là bị ác quỷ quấn thân.

Hai là vùng biển sâu như vực thẳm cạnh rừng san hô.

Những loài cá lớn dưới vực sâu cũng bị ánh sáng ngọc trai thu hút mà lởn vẩn xung quanh, gặp phải chúng thì coi như đen đủi, bị nuốt không còn một mẩu xương.

Thứ ba là chính con trai khổng lồ đó.

Thợ thải châu thường buộc đá vào người, mang theo bong bóng lợn chứa đầy khí để lặn xuống.

Gặp con trai nhỏ thì cho vào giỏ để người trên kéo lên, gặp con trai lớn phải kích thích nó mở vỏ rồi mới thò tay hoặc đầu vào tìm ngọc.

Trong quá trình đó nếu nó khép vỏ lại thì thợ thải châu coi như xong đời.

Thường thì mấy thợ lặn xuống, lát sau dây đứt, chỉ thấy một vệt máu nổi lên.

Người trên tàu biết thợ đã mất mạng.

Trường hợp này ngay cả xác nguyên vẹn cũng không tìm lại được.

Mười thợ thải châu thì tám người có kết cục như vậy.

Thỉnh thoảng có người mò được ngọc trai phất lên sau một đêm, nhưng lòng tham vô đáy, có lần một lại muốn lần hai.

Lần thứ hai xuống biển chắc gì đã may mắn thế.

Minh Thúc theo cậu đi Biển San Hô, lúc đó cậu lão cùng ba người khác lặn xuống, cuối cùng không ai lên cả.

Dây thừng của tất cả đều bị đứt.

Chỗ đứt vết cắt rất ngọt, không hề thấy dấu vết bị cắn xé.

Ngoài vệt máu đỏ tươi thoáng hiện trên mặt biển, bốn người xuống nước không để lại bất cứ dấu vết gì, ngay cả một mẩu vụn cũng không nổi lên.

Minh Thúc sợ mất mật, thề chết không dám xuống thải châu nữa, trải qua muôn vàn gian khổ mới về được Hương Châu.

Lăn lộn mấy năm mới hồi sức để lại ra biển chạy tàu.

Nhưng ký ức đó để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc và kinh hoàng cho Minh Thúc.

Dưới đáy Nam Hải trông xanh biếc kia không biết ẩn chứa bao nhiêu thứ khủng khiếp.

Với Minh Thúc, Tiêu Dao bản lĩnh thông thiên, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng là hảo thủ trong giới Mạc Kim.

Trên đất liền, tổ hợp này vô địch thiên hạ.

Nhưng ra đến biển khơi, dù có bản lĩnh tày trời trước những con sóng dữ như núi, vực thẳm không đáy hay cự thú như cá Côn thì cũng chẳng làm được gì.

Nhóm Tiêu Dao định đi Biển San Hô tìm tàu chìm vớt gương, theo Minh Thúc chẳng khác gì đi nộp mạng.

Nhưng lời Minh Thúc nói lại mang đến một hiệu ứng bất ngờ.

Đó là việc lão nhắc đến vùng Biển San Hô có lượng lớn Nguyệt Minh Châu.

Theo lời lão, mấy viên ngọc đó nếu vớt được một viên, trên thị trường quốc tế giá cũng phải sáu chữ số đô la Mỹ.

Gặp viên màu sắc phẩm tướng đẹp chắc phải bảy chữ số.

Thời điểm này sức mua đô la Mỹ rất mạnh, giá một viên ngọc có thể đổi được cả căn biệt thự nghìn thước ở khu nhà giàu Hương Châu.

Điều khiến Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha tim đập nhanh miệng lưỡi khô khốc là việc Minh Thúc nói năm xưa mấy con trai nhỏ rìa Biển San Hô bị thợ mò gần hết rồi, nhưng sâu trong rừng san hô thợ không dám vào.

Dưới đó có những con trai sống hàng ngàn năm, số lượng chắc phải hàng vạn.

Lúc này trong tai Bàn Tử và Kim Nha, oán hồn hải háp, vực thẳm hải nhãn hay cá lớn biển sâu đều bay sạch, chỉ biết dưới Biển San Hô có hàng vạn căn biệt thự nghìn thước của giới tư bản đang chờ mình vớt lên.

Minh Thúc thấy lời mình nói không những không ngăn được Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất mà còn khơi gợi lòng tham của Bàn Tử và Kim Nha thì lập tức im bặt.

Tiêu Dao nói ngay với Minh Thúc: “Chuyện này quan trọng với cháu, vốn định mai đi ngay nhưng thôi ở lại thêm một hai ngày nữa, đợi cháu quyết định xong xem có đi cùng chú không.

Có chú dẫn đường thì vào Nam Dương cũng thuận tiện hơn.” Minh Thúc gật đầu, khuyên là một chuyện nhưng lão biết một khi Tiêu Dao đã định thì chắc chắn sẽ làm, đành nghe theo sắp xếp của hắn.

Chương 422

Sau khi Minh Thúc đi, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha lập tức đổi thái độ.

"Lão Hồ, Diêu Tử, em thấy vụ này làm được, một vố là tiền tiêu nửa đời luôn." Đại Kim Nha cũng gật đầu: "Hồ gia, Diêu gia, tuy San Hô Loa Toàn hiểm nguy muôn vàn nhưng cái khó nhất là tìm địa điểm.

Hai vị một người tinh thông địa thế Nam Long, Thanh Ô phong thủy thuật có thể tìm nơi Nam Long hội tụ, một người tinh thông Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật, giữa biển khơi vẫn phán đoán được phương vị, song kiếm hợp bích chắc chắn không vấn đề." "Không vấn đề sao?" Chưa đợi Hồ Bái Nhất trả lời, Tuyết Lỵ Dương từ bên ngoài bước vào.

Cô vừa khéo tới sau Minh Thúc một bước nên không chạm mặt.

Mọi người thấy Tuyết Lỵ liền cười tươi đón tiếp.

"Đang định đi tìm Dương tham mưu trưởng bàn bạc đây, ý cô thế nào?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tuyết Lỵ Dương cau mày: "Sở dĩ vừa rồi khi có giáo sư Trần ở đó tôi không khuyên mọi người đi là vì biết Biển San Hô rủi ro tứ bề, hung hiểm dị thường.

Nơi đó gọi là Tam giác quỷ Nam Hải cũng không sai.

Không chỉ tàu thuyền mà ngay cả máy bay bay qua vùng đó cũng rất nguy hiểm, thường gặp phải luồng không khí bất thường.

Tai nạn ở đó không chỉ có tàu mà có cả máy bay.

Nghe nói các thiết bị điện tử vào đó đều mất tác dụng, từ trường hỗn loạn, phán đoán hướng rất khó khăn.

Trước đó giáo sư Trần có nói mấy công ty trục vớt chuyên nghiệp nhắm vào kho báu ở đó, nhưng tôi thấy ông hơi phóng đại rồi.

Công ty chuyên nghiệp muốn tìm Biển San Hô và tác nghiệp ở đó cũng vô cùng khó khăn." Nói xong, ánh mắt Tuyết Lỵ Dương kiên định: "Nhưng lần này tôi chắc chắn phải đi Nam Hải một chuyến." Tiêu Dao mỉm cười: "Được rồi, Dương tham mưu trưởng đã đi thì tôi chắc chắn cũng đi." Hồ Bái Nhất thực ra đã muốn đi rồi, nay thấy Tuyết Lỵ và Tiêu Dao nói vậy liền đồng ý ngay.

Vương Bàn Tử thì càng không phải nói.

"Thực ra việc các thiết bị hiện đại không dùng được lại là ưu thế của chúng ta." Tiêu Dao phân tích kỹ: "Vì có các công ty trục vớt cạnh tranh, lại ở vùng công hải hỗn loạn, ai tìm thấy Biển San Hô và vị trí tàu chìm trước người đó chiếm ưu thế.

Lão Hồ có bản lĩnh tầm long điểm huyệt, xác định nơi long mạch hội hợp chắc chắn không vấn đề, em có Lạc Tinh Điểm Huyệt Thuật, mọi thiết bị hỏng hết em vẫn có thể phán đoán phương hướng chính xác, còn tốt hơn cả kính lục phân.

Dương tham mưu trưởng là người của nhánh Bàn Sơn Đạo Nhân, em nhớ nhánh Bàn Sơn ngoài các bản lĩnh khác còn có tuyệt kỹ Điền Hải, chắc chắn ra biển sẽ phát huy tác dụng lớn." Tiêu Dao dừng lại một chút: "Dựa vào những thứ này, chúng ta đi tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính sẽ có ưu thế hơn hẳn người khác." Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nghe xong lời Tiêu Dao đều sáng mắt lên, đồng loạt gật đầu.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha càng thêm kích động.

"Đúng vậy, vốn dĩ nếu chỉ dựa vào thực lực nhóm chúng ta, tôi sẽ không đồng ý để giáo sư Trần đi tìm chiếc gương.

Trang bị của chúng ta so với những công ty có quốc gia hay quân đội chống lưng thì không thể bì được.

Nhưng vùng Biển San Hô này đặc thù, hiện tại trang bị hiện đại không dùng được, trái lại chúng ta có các loại bí thuật cổ xưa lại dễ thích nghi với môi trường đó hơn." Mấy người nhanh chóng hạ quyết tâm, lần này nhất định phải đi Nam Hải tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính và Nguyệt Minh Châu.

Định xong, cả nhóm bắt đầu phân công.

Tuyết Lỵ Dương phụ trách về báo cho giáo sư Trần, đồng thời liên hệ bạn bè ở Mỹ chuẩn bị một số trang bị cần thiết.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất chuẩn bị một ngày ở kinh thành rồi sẽ cùng Minh Thúc khởi hành đi Nam Dương.

Mục đích của họ là chuẩn bị vật tư và tìm một con tàu phù hợp.

Việc này cần kinh nghiệm của Minh Thúc.

Đi trên biển thì chọn tàu thế nào, thuyền trưởng và thủy thủ ra sao, chỉ có lão ngư lăn lộn hơn hai mươi năm trên biển như Minh Thúc mới rõ.

Điều Tiêu Dao thấy hơi tiếc là Tô Doanh vì nhà có việc gấp nên đã bay về Tân Thành trước.

Hắn chỉ có thể liên lạc với cô sau khi tới Nam Dương.

Mạch máu Ly Chùy của Tô Doanh ở dưới biển có tác dụng cực lớn, thậm chí không thua kém Tiêu Dao, chuyến đi Biển San Hô này thực sự không thể thiếu cô.

Sau khi Tuyết Lỵ Dương đi, Tiêu Dao lập tức hành động, nhờ Đại Kim Nha thu thập một số vật tư ở kinh thành.

Một số thuốc men, thực phẩm và nước uống cần bổ sung.

Ngoài ra Tiêu Dao cần một chiếc xuồng cứu sinh dự phòng.

Giữa biển khơi mênh mông có một chiếc thuyền dự phòng vẫn tốt hơn.

Chỉ là ở kinh thành tìm xuồng cứu sinh hơi khó, Tiêu Dao đành gác chuyện này lại để sau này nhờ Minh Thúc giúp.

Ngoài ra các loại nhiên liệu xăng dầu cũng mang theo không ít.

Thực ra thứ Tiêu Dao cần bổ sung nhất là vũ khí đạn dược.

Trong tay hắn có mấy khẩu súng tiểu liên Thompson vẫn dùng tốt, bảo quản khá ổn.

Khẩu súng máy hạng nặng trên Nhện Máy có lẽ cũng cần dùng tới.

Dù sao ở công hải phải đối mặt với tàu của các công ty trục vớt khác, không có khả năng tự vệ thì không ổn.

Đạn Thompson và đạn súng máy hạng nặng ở kinh thành không kiếm được, nhưng kinh thành lại có thể kiếm được những thứ rất lợi hại khác.

Năm xưa khi trong nước đối đầu với Liên Xô và Mỹ, đạn dược sản xuất không ít.

Ngay cả dân binh cũng có nhiều lựu đạn và đồ hạng nặng.

Những năm 80 quản lý cũng không quá gắt gao.

Đại Kim Nha thông qua quan hệ ở các vùng nông thôn quanh kinh thành đã tìm được một lô lựu đạn cán gỗ và kíp nổ.

Lợi hại hơn, Đại Kim Nha còn kiếm được cả súng phun lửa (tứ linh hỏa).

Tiêu Dao nhìn thấy súng phun lửa mà ngây người, dù biết Đại Kim Nha quan hệ rộng nhưng kiếm được cả thứ này thì đúng là chấn kinh.

Nhưng đồ này ra biển chắc chắn có tác dụng lớn, hắn im lặng thu hết vào không gian hệ thống.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha cùng Minh Thúc bay tới Dương Thành.

Sau đó đi qua Hồng Kông, thông qua đường dây của Minh Thúc tìm một con tàu chuẩn bị đến nơi gọi là San Hô Miếu.

San Hô Miếu nằm trên một hòn đảo nhỏ ngoài khơi.

Đến đó không hề dễ dàng, Minh Thúc qua các mối buôn lậu cũ tìm được tàu đưa cả nhóm lên đảo.

Cái tên San Hô Miếu bắt nguồn từ một di chỉ ngôi miếu trên đảo, nghe nói từ thời Trịnh Hòa hạ Tây Dương để lại.

Ngôi miếu nằm trên vách đá, bốn bề là biển cả mênh mông bát ngát.

Rìa đảo rừng dừa tỏa hương, giữa đảo có nhiều rừng cây lạ, thậm chí có cả đất canh tác.

Chương 423

Nhưng điểm đặc biệt nhất là trên đảo có một vịnh nước ngọt.

Giữa biển khơi mênh mông lại xuất hiện một suối nước ngọt, chỉ cách biển vài mét, đúng là kỳ quan thiên nhiên.

Chính nhờ nguồn nước ngọt này mà cư dân trên đảo sinh sống được, và đây cũng là nơi tàu thuyền ghé vào tiếp tế.

Trên đảo chỉ có vài chục hộ ngư dân, dựa vào nguồn nước ngọt mà dần phát triển.

Cách thức phát triển ở đây rất "dị".

Ban đầu là trao đổi vật phẩm, nhiều người dùng cổ vật vớt được từ biển để đổi nước ngọt và thức ăn.

Sau này nhiều người biết đến, San Hô Miếu bỗng thành nơi tụ tập của giới buôn đồ cổ.

Người ta đến đây trao đổi các loại đồ cổ vớt được dưới biển.

Dần dần ở San Hô Miếu hình thành một chợ đen, như một vùng ngoại bang trên Nam Hải.

Theo mô tả của Minh Thúc, ở chợ đen San Hô Miếu có thể mua được rất nhiều thứ.

Tiêu Dao lên bờ thì thấy vật phẩm bày bán ở chợ đen phần lớn là các loại đồ cổ khí vật.

Vì San Hô Miếu nằm rất gần con đường tơ lụa trên biển nên thời cổ đại có lượng lớn tàu buôn đi qua, số lượng tàu chìm chắc chắn không ít.

Ngư dân và những người giao dịch ở đây chủ yếu mua bán các khí

vật trục vớt được.

Chúng đủ loại từ gốm sứ, ngọc thạch, tiền cổ đến các loại tượng điêu khắc, binh khí, hương liệu...

Tiêu Dao còn thấy ở chợ đen có cả rượu ngon thời Tống chưa mở nắp vớt từ tàu chìm.

Minh Thúc nói đồ đào được từ mộ gọi là Minh khí, còn ở Nam Hải đồ vớt từ đáy biển hay nhặt được ven bờ gọi chung là "Thanh đầu".

Trên nhiều hòn đảo, ngư dân kiêm luôn nghề buôn Thanh đầu.

Trong Thanh đầu thỉnh thoảng cũng có đồ tốt, chỉ là chủng loại không giới hạn như Minh khí trong mộ, thượng vàng hạ cám đủ cả, muốn mua được đồ tốt phải có mắt nhìn.

Vương Bàn Tử thấy một đôi giày da hàng hiệu quốc tế, định xỏ vào thử thì bị Minh Thúc cản lại.

Đồ đó lột từ xác người chết đuối, giày da ngâm nước biển bị biến chất, đi không thoải mái, hơn nữa đi giày của người chết cũng thấy gai người.

Bàn Tử sợ quá lùi lại mấy bước.

Tiêu Dao đã lĩnh giáo được sự ghê gớm của chợ đen nơi đây.

Ngoài những thứ đó, chợ đen vùng này còn có không ít súng ống.

Trên Nam Hải hải tặc hoành hành, những năm 60-70 là lúc hải tặc lộng hành nhất, hiện tại tuy giảm bớt nhưng vẫn vượt xa tưởng tượng của Tiêu Dao.

Chạy tàu vùng này cơ bản là trên tàu đều có hàng nóng, thậm chí nhiều tàu còn có hỏa lực hạng nặng.

Tiêu Dao không hứng thú với mấy khẩu súng trường hay súng

ngắn cỡ nòng nhỏ, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào đạn tiểu liên và đạn súng máy 12 ly.

Vùng Đông Nam Á từng bị quân Mỹ tàn phá nặng nề nên để lại không ít trang bị chính quy, ngay cả M4 cũng tìm được.

Thời của súng Thompson hơi xa nhưng nhờ quân Mỹ tham chiến ở Đông Nam Á thời Thế chiến II nên cũng để lại không ít, cộng thêm vũ khí buôn lậu nên lại tìm thấy cả băng đạn tròn ở chợ đen.

Tiêu Dao để tâm nhưng không hỏi mua trực tiếp.

Cả nhóm là người lạ, xông vào mua ngay chắc chắn sẽ bị coi là gà béo để vặt lông.

May mà Minh Thúc quen một chủ quán rượu, ngoài bán rượu còn buôn cả Thanh đầu, có chút tiếng tăm ở chợ đen.

Đằng nào cũng phải đợi Tuyết Lỵ Dương, Tiêu Dao cũng cần liên lạc với Tô Doanh và tìm tàu ra khơi nên họ quyết định vào quán rượu trước để thu thập tình báo và làm quen với San Hô Miếu.

Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử nén ham muốn mua sắm ở chợ đen, theo Minh Thúc vào một quán rượu.

Quán rượu hơi đơn sơ, nửa lộ thiên, bên ngoài dựng lán che nắng, bày mấy bộ bàn ghế đơn giản.

Ngồi đây uống rượu hóng gió biển cũng khá thú vị.

Trên quầy bar ngoài các loại rượu kỳ quái khắp thế giới còn có những món Thanh đầu kỳ lạ hơn.

Hiển nhiên chủ quán cũng kiêm luôn nghề này.

Chủ quán rượu là một gã đàn ông đen nhẻm tên là Bài Vũ.

Minh Thúc vừa vào đã chào hỏi Bài Vũ ngay.

Minh Thúc lăn lộn Nam Hải hơn hai mươi năm, tới San Hô Miếu không ít lần nên quen chủ quán.

Bài Vũ là người Hoa, tổ tiên nghe lệnh trong thủy sư doanh thời Thanh, quê gốc ở vùng Lưỡng Quảng.

Sau khi vua Thanh thoái vị, thủy sư doanh loạn lạc, tổ tiên Bài Vũ bắt đầu xuống Nam Dương làm hải tặc.

Đến đời Bài Vũ cũng là nghề gia truyền, làm hải tặc mấy đời rồi.

Thời trẻ Bài Vũ một lần đi cướp bị thương ở chân nên từ đó không ra biển nữa, bám rễ ở San Hô Miếu mở quán rượu.

Đương nhiên chủ quán chỉ là thân phận bề ngoài, theo Minh Thúc thì Bài Vũ không chỉ buôn rượu và Thanh đầu, những món hàng khó tin hơn Bài Vũ cũng có thể kiếm được nhờ mối quan hệ cũ.

Tiêu Dao thầm hài lòng, nơi của Bài Vũ đúng là một điểm bổ cấp tốt.

Bài Vũ chào Minh Thúc xong thì mấy người ngồi uống rượu.

Hồ Bái Nhất nhanh chóng bắt chuyện với Bài Vũ, dù sao một lão binh và một lão hải tặc cũng có nhiều chủ đề chung.

Để làm quen, mấy người đề nghị xem có món Thanh đầu nào phù hợp không, một mặt là để luyện tay nghề và nhãn lực, mặt khác là cho Bài Vũ chút lợi lộc thì sau này mới dễ hỏi thăm tình báo.

Giống như vào tiệm tạp hóa ở làng hỏi đường thì phải mua bao thuốc trước vậy.

Bài Vũ thấy nhóm Tiêu Dao không phải hạng tầm thường nên cũng không giấu giếm, không giới thiệu đồ trên quầy mà lôi trực tiếp hai thùng gỗ lớn từ dưới quầy ra.

Trong thùng toàn là các loại Thanh đầu.

Theo lời chủ quán Bài Vũ, đây toàn là tinh phẩm trong tiệm, dành riêng cho khách quen, nhưng thấy nhóm Hồ Bái Nhất hợp mắt nên đưa ra cho họ chọn trước.

Giao dịch Thanh đầu ở San Hô Miếu phần lớn là hải tặc, ngư dân, người của các công ty trục vớt và dân buôn lậu.

Đám này làm việc gian ác thì giỏi nhưng nói về giới đồ cổ thì bất kỳ một chủ tiệm nào ở phố đồ cổ kinh thành cũng có thể là chuyên gia so với chúng.

Chương 424

Đại Kim Nha ở phố đồ cổ cũng là nhân vật có số má, đặc biệt giỏi giám định ngọc thạch.

Mấy món Thanh đầu này tự nhiên không làm khó được lão.

Tiêu Dao cũng đứng bên cạnh xem, vừa xem vừa chạm tay vào.

Phải nói là đồ của Bài Vũ so với đồ của ngư dân bày bán ngoài kia tốt hơn hẳn.

Đều là đồ cổ, phẩm tướng khá tốt.

Tiêu Dao chạm vào mấy món thì phát hiện có thể hấp thụ được Khí vận trị.

Tuy số lượng ít, chỉ mười hay hai mươi điểm nhưng muỗi nhỏ cũng là thịt.

Khí vận trị ngoài việc nâng cấp phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan thì còn dùng để hợp thành và cường hóa vật phẩm.

Đèn Lưu Ly Lãnh Diễm, Nhẫn Hồng Liêm Diệu Tâm hay mấy vật tư y tế cơ bản đều có thể hợp thành trực tiếp bằng Khí vận trị.

Tiêu Dao xem rất hào hứng nhưng cũng nhanh chóng nhận ra Khí vận trị của mấy món này không món nào vượt quá hai mươi điểm, chứng tỏ hai thùng đồ này chưa đạt hàng thượng phẩm.

Muốn giao thiệp với Bài Vũ thì phải thể hiện chút bản lĩnh, có thực lực thì người ta mới nể.

Tiêu Dao liền đứng dậy bảo: "Ông chủ, hai thùng Thanh đầu này tuy không tệ nhưng chưa có món nào là trân phẩm cả." Đại Kim Nha nghe vậy cũng gật đầu lia lịa: "Đồ cổ thì đúng là đồ cổ, nhưng bị

nước biển thấm nghiêm trọng quá, nhiều món bị ăn mòn rồi.

Vốn dĩ đây cũng chỉ là đồ dùng hàng ngày của dân chúng, chưa đủ đẳng cấp." Minh Thúc trước mặt Bài Vũ càng không khách sáo: "Ông chủ, phải đưa chút thành ý ra chứ.

Mấy người bạn kinh thành của tôi mỗi năm kinh qua hàng vạn đồ tốt trên phố đồ cổ, ngay cả trân phẩm cung đình hay bảo vật hiếm thế cũng được tận tay sờ rồi, phải có đồ gì tốt mới được." Bài Vũ nhăn nhó mặt mày: "Miếu San Hô không so được với Kinh Thành đâu, hàng hóa ở hòn đảo này của tôi là tốt nhất rồi.

Không..." Bài Vũ hơi do dự.

Tiêu Dao thấy vậy, biết ngay là kịch hay sắp bắt đầu.

Thứ tiếp theo Bài Vũ mang ra mới thực sự là đồ tốt.

Quả nhiên, Bài Vũ nghiến răng, quay người đi vào kho phía sau, lôi ra một chiếc rương gỗ.

Ánh mắt mọi người đều bị thu hút vào chiếc rương đó.

Không phải vì nó đẹp đẽ gì, mà vì nó quá cũ nát, bốc ra một mùi tanh hôi nồng nặc rất khó tả.

Khi rương mở ra, bên trong là một đống vải rách không còn rõ màu sắc ban đầu.

Lớp vải rách được lật mở từng lớp, để lộ ra vài món đồ.

Đại Kim Nha và Hồ Bái Nhất vốn là người sành sỏi, vì ban nãy chưa thấy món nào ra hồn nên có chút xem thường Bài Vũ.

Nhưng khi nhìn thấy đồ trong rương, mắt họ lập tức sáng rực lên.

Đặc biệt là Đại Kim Nha, hận không thể lao ngay vào chiếc rương.

Tiêu Dao lúc này đã biết rõ bên trong có gì nên vẫn thản nhiên quan

sát phản ứng của mọi người.

Vương Bàn Tử cũng tò mò chen vào.

Đại Kim Nha và Hồ Bái Nhất liếc nhìn nhau, gương mặt cả hai đều lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Trong rương toàn là ngọc khí, chính xác là những mảnh vỡ ngọc khí, và chúng đều thuộc về thời kỳ Ân Thương.

Đại Kim Nha lăn lộn ở phố đồ cổ bao nhiêu năm, sở trường nhất là ngọc đá, nhìn qua là biết ngay những thứ này tuy bị nước biển ăn mòn đến biến dạng, nhưng tuyệt đối là ngọc thời Ân Thương không sai vào đâu được.

Nhưng lạ ở chỗ, hoa văn và chất liệu trên những miếng ngọc này không có vấn đề gì, nhưng hình dáng lại rất lạ lùng.

Có miếng giống như mảnh sứ vỡ, có miếng giống như xương, có miếng lại mang phù điêu chạm khắc.

Màu sắc lại càng quái dị, xanh, trắng, đỏ sẫm đều có đủ.

Nhất thời, Đại Kim Nha cũng không dám chắc chắn.

Minh Thúc vốn là một lão gian thương, thấy thái độ của Đại Kim Nha và Hồ Bái Nhất thì biết ngay đống ngọc này không đơn giản, liền kéo họ và Tiêu Dao ra một góc bàn bạc riêng: "Kim Gia, cho chút ý kiến chuyên môn đi, đống cổ ngọc này lai lịch thế nào?" Đại Kim Nha nhíu mày: "Khó nói lắm.

Đống cổ ngọc này chắc chắn từ thời Ân Thương, bị ngâm dưới nước biển ít nhất ngàn năm.

Tôi đoán tám phần là nó nằm dưới biển từ lâu rồi, chắc chắn không phải chỉ đơn giản là từ một con tàu đắm." "Hình dáng lạ, màu sắc kỳ hiếm, chất liệu và tình trạng bảo quản cũng không tốt, tôi thấy

trên đó có cả ánh quang của lưu ly, đúng là càng cổ thì càng quái.

Ban nãy tôi còn thấy một bức phù điêu nữ tử đội mũ xương cá, trên người có vảy, tiếc là chỉ có phần đầu và cổ, phần dưới mất rồi.

Đề tài này tôi chưa từng thấy trong văn hóa Thương Chu bao giờ." Hồ Bái Nhất cũng gật đầu: "Đúng là hiếm thấy, nhưng quả thực là cổ ngọc không sai, ở đảo Miếu San Hô mà lại thấy được thứ này quả thật kỳ lạ..." Hồ Bái Nhất nói đoạn như đang suy nghĩ điều gì đó.

Tiêu Dao cười nhắc nhở: "Em nhớ Giáo sư Trần từng nhắc, cổ tịch ghi chép rằng vào thời thượng cổ, từng có tộc Hận Thiên di cư từ Thăng Long xuống phương Nam, tới vùng Biển Nam này.

Liệu có khả năng đây là đồ vật của nước Hận Thiên không?" Hồ Bái Nhất nghe xong lập tức gật đầu: "Ừ, ban nãy anh cũng nghĩ đến đó, anh thấy Diêu Tử đoán có lý đấy." Sau khi bàn bạc, cả nhóm quyết định mua lại đống ngọc khí này.

Minh Thúc lúc này dặn dò: "Mua thì không vấn đề gì, nhưng trả giá đừng có thật thà quá, phải ép giá xuống." Tiêu Dao nở một nụ cười hồn nhiên: "Minh Thúc yên tâm, cháu là người luôn nói đạo lý, cứ xem cháu lấy đức phục người đây." Minh Thúc nghe vậy, khóe miệng không nhịn được mà giật giật, rõ ràng là vừa nhớ lại vài kỷ niệm không mấy tốt đẹp.

Tiêu Dao quay lại đối mặt với Bài Vũ: "Ông chủ, có thể kể cho chúng tôi nghe về đống đồ này không?" Bài Vũ nghe xong liền đáp: "Mấy vị đều là chuyên gia từ Kinh Thành đến, tôi cũng không dám nói bừa.

Đống đồ này đúng là không phải vớt từ tàu đắm đâu." Nguyên lai là vài tháng trước, ở Biển Nam có một trận sóng thần.

Sau đó, trên bãi cát ven bờ xuất hiện xác một con cự thú.

Thân hình nó vô cùng lớn, to hơn cá voi lưng gù thường thấy đến hai ba lần.

Vì sau sóng thần thời tiết oi bức, xác cự thú nhanh chóng thối rữa.

Bên trong bụng nó có một con thuyền nhỏ.

Minh Thúc trước đó từng nhắc đến loài cá nuốt thuyền ở Biển Nam, loại cá lớn có thể nuốt chửng cả một con tàu.

Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử ban đầu không tin, nhưng giờ Bài Vũ đã đưa ra ví dụ thực tế.

Chiếc rương gỗ này chính là nằm trong con thuyền nhỏ đó.

Bài Vũ đoán có lẽ một ngư dân vớt đồ cổ nào đó xui xẻo đã bị con cự thú nuốt cả người lẫn thuyền vào bụng.

Mùi tanh hôi trên rương không thể rửa sạch được là do bị ám mùi từ xác thú thối rữa.

Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha nghe xong đều nhíu mày.

Không phải họ chê mùi hôi, mà là nguồn gốc ban đầu của đống đồ này đã hoàn toàn trở thành một bí ẩn, không ai làm rõ được nữa.

Chương 425

Tiêu Dao không dừng lại, sau khi ồ lên một tiếng liền nói với Bài Vũ: "Ông chủ, một rương ngọc này đúng là đồ cổ, tôi cũng không giấu ông, đại khái có thể nhận định là từ thời Thương Chu." Minh Thúc và Đại Kim Nha sững sờ, không ngờ Tiêu Dao lại đi nói thật hết với người ta như thế.

"Nhưng, đống đồ này rất khó tiêu thụ, đẩy đi không dễ đâu." Tiêu Dao bổ sung ngay một câu.

Bài Vũ tuy là dân trong nghề ở đây, nhưng về ngọc khí thì thực sự không hiểu biết bằng dân bày sạp ở phố đồ cổ, nên cũng khiêm tốn lắng nghe.

"Ngọc cổ, hễ là đồ đào dưới đất lên chứ không phải đồ truyền đời thì đều có 'thấm' (vết tích ngấm vào ngọc).

Thấm cũng chia ra nhiều loại, như thổ thấm màu vàng, thủy thấm màu trắng, thạch vôi thấm màu xám, huyết thấm từ xác chết màu đỏ tía, đồng thấm màu xanh, vân vân.

Có vết thấm chứng tỏ niên đại lâu đời, giá trị cao, nhưng đa số những ngọc khí mang hủ thấm nặng thì không thể mang sát người được.

Lô ngọc này của ông chủ bị hải thấm quá nghiêm trọng, nếu bán trực tiếp chắc chắn không ai muốn lấy, nếu có người thích nghiên cứu thì giá cũng chẳng cao được.

Nếu muốn nuôi bao tương để loại bỏ vết hủ thấm thì phiền phức lắm.

Trước tiên phải tìm các thiếu nữ xinh đẹp, thân thế trong sạch, đeo

sát người ít nhất hai năm trở lên mới có thể làm sống lại đống cổ ngọc này, giúp chúng mang khí tức ôn nhuận, hòa quyện với màu sắc của vết thấm ban đầu." Tiêu Dao thở dài: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tìm đại cô nương như thế để luyện ngọc thì chi phí không hề thấp.

Nếu tôi tìm được nhiều mỹ nữ như vậy thì đã chẳng phải lặn lội đến tận chân trời góc bể này để bán mạng.

Người khác có bản lĩnh này cũng phải tính phí, chưa kể tìm nhiều cô nương quá còn liên quan đến vấn đề tác phong sinh hoạt nữa..." Những lời của Tiêu Dao không chỉ khiến Bài Vũ đờ người, mà ngay cả Hồ Bái Nhất, Đại Kim Nha và Minh Thúc đứng sau cũng nghe mà ngẩn ngơ.

Tiêu Dao vẫn chưa dừng lại: "Màu thấm chỉ là một chuyện, nếu ngọc của ông chủ là các loại lễ khí như Khuê, Chương, Bích, Hổ, Hoàng, Tông, thì dù thấm có nặng hơn nữa cũng có người sẵn sàng trả giá cao.

Lễ khí bằng ngọc thời Thương Chu bán rất được giá.

Cùng lắm thì là đồ trang sức như vòng hay mặt dây chuyền cũng có người thích.

Nhưng ông xem đống ngọc này, đồ cổ thì đúng rồi, nhưng lại chẳng ra hình thù gì cả.

Toàn là những mảnh kỳ hình quái trạng, chẳng giống loại nào, không ai nhận ra nổi.

Đống này nguồn gốc có vấn đề lớn, nên giá thật sự không cao được đâu." Đại Kim Nha thì thầm: "Diêu Tử nói không sai chút nào, chẳng lẽ Phát Khâu Thiên Quan đều phải học những thứ này sao?

Tôi cứ tưởng chỉ đơn thuần là đào mộ thôi chứ." Bài Vũ bị Tiêu Dao thuyết phục hoàn toàn: "Tôi cứ ngỡ làm ăn ở Miếu San Hô này là

biết nhiều lắm rồi, giờ mới thấy đúng là ếch ngồi đáy giếng, có dịp phải lên Kinh Thành, qua phố đồ cổ, Lưu Ly Xưởng, Phan Gia Viên học hỏi mới được." Đại Kim Nha vốn khôn ngoan, nghe vậy liền vỗ ngực cam đoan nếu Bài Vũ lên Kinh Thành cứ tìm mình, bao ăn ở chơi bời hết mình.

Cuối cùng hai bên chốt một mức giá không cao lắm, thu mua toàn bộ rương ngọc.

Vì ngọc bám mùi tanh hôi nên Tiêu Dao không thu vào không gian hệ thống ngay mà giao cho Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha là chuyên gia, cũng rất hứng thú, bảo để hai ngày nữa rảnh rỗi lau dọn sạch sẽ rồi mới đưa Tiêu Dao xử lý.

Chuyện làm ăn xong xuôi, đôi bên đã biết rõ lai lịch, sự tin tưởng ban đầu được thiết lập.

Minh Thúc bắt đầu hỏi Bài Vũ xem có thể tìm được con tàu nào phù hợp để ra khơi không.

Tàu không cần quá lớn nhưng phải chắc chắn, linh hoạt và dễ điều khiển.

Chỉ cần đạt yêu cầu, giá cả không thành vấn đề.

Đây chính là vấn đề mà nhóm Hồ Bái Nhất lo lắng nhất.

Dù Minh Thúc khẳng định đảo Miếu San Hô không thiếu thuyền, nhưng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha đều chưa có kinh nghiệm mưu sinh trên biển phương Nam nên vẫn nửa tin nửa ngờ.

Kết quả là vừa nêu yêu cầu, Bài Vũ đã cười lớn: "Chuyện thuyền bè dễ thôi, đi theo tôi." Bài Vũ dẫn mọi người đi sâu vào đảo Miếu San Hô.

Đảo không lớn, có một vũng cảng tự nhiên để tránh gió.

Cạnh vũng cảng là vách đá, dưới vách đá có các động thủy cục không rõ niên đại.

Đi bộ bên ngoài động, nhóm Hồ Bái Nhất thấy không ít tàu bè neo đậu, đủ mọi kích cỡ, hình dáng kỳ lạ.

Có tàu cá chạy máy dầu thông thường, có tàu cao tốc, thậm chí có cả thuyền buồm.

Khi vào trong động thủy cục, bên trong cũng đậu khá nhiều thuyền.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử khá tò mò, dù sao họ cũng lớn lên ở vùng ven biển Phúc Kiến, thấy thuyền không ít, còn Đại Kim Nha thì chưa bao giờ thấy nhiều thuyền thế này, xa nhất cũng chỉ là đi Bắc Đới Hà thấy mấy con thuyền cá nhỏ, nên đứng đần mặt ra.

Cả nhóm không ai am hiểu về thuyền, nhiệm vụ chọn thuyền đành giao cho Minh Thúc.

Minh Thúc thể hiện kinh nghiệm hơn hai mươi năm tung hoành Nam Dương, nhanh chóng bác bỏ hết những con thuyền mà Bài Vũ đề xuất.

Bài Vũ nghe xong chỉ biết hít khí lạnh: "Lôi lão bản, tôi hiểu rồi, mấy vị tìm thuyền để làm việc lớn, chắc chắn không phải chỉ đơn giản là đi vớt đồ cổ thông thường chứ?" Minh Thúc không nói gì, Tiêu Dao bước lên một bước: "Hãy tìm con tàu tốt nhất có thể, nơi chúng tôi muốn đến là San Hô Loa Toàn." Bài Vũ nghe xong há hốc mồm, không thốt nên lời.

San Hô Loa Toàn là nơi mà người ở đảo Miếu San Hô ai cũng biết.

Không biết cũng không sao, vì ai cũng biết nơi đó có ngọc trai Minh Châu, có tàu đắm, là nơi đầy rẫy bảo vật.

Nhưng thực sự nảy ra ý định đến đó thì không nhiều, mà người

thực sự đi thì lại càng hiếm như lông phượng sừng lân.

Bài Vũ định khuyên can nhưng cuối cùng không nói ra, chỉ bảo một câu: "Đi theo tôi." Mọi người theo Bài Vũ đi sâu vào trong động.

Đi mãi đến một khu vực tối om mới thấy một bóng đen lù lù trên mặt nước.

Cách đó mười mấy mét, Tiêu Dao đã cảm nhận được một luồng tà khí và thủy khí nhàn nhạt tỏa ra từ con tàu.

"Con tàu này không đơn giản đâu." Khóe miệng Tiêu Dao hơi nhếch lên, biết rằng con tàu cần tìm cuối cùng cũng xuất hiện.

Bài Vũ lập tức giới thiệu: "Lai lịch con tàu này khá đặc biệt, là tàu của một đội thám hiểm người Anh để lại.

Đã được cải trang, trên tàu có đầy đủ thiết bị thám hiểm dưới nước, đều dùng tốt, chỉ là..." Bài Vũ do dự.

Tiêu Dao rảo bước đến cạnh con tàu gỗ có vẻ ngoài kỳ lạ: "Có chút tà môn phải không?" Bài Vũ ngẩn người, sau đó đáp: "Đúng thế, con tàu này cực kỳ tà môn.

Sau khi người Anh lấy nó, đã tốn rất nhiều công sức để cải tạo, kết quả là khi vừa cải tạo xong sắp ra khơi thì mười người Anh trên tàu đều chết sạch trong một đêm." Nguyên lai con tàu này vốn là một con tàu cũ, từng là tàu hải tặc cực kỳ nổi tiếng ở địa phương.

Đám hải tặc này lừng lẫy ở Nam Dương nhiều năm, hành tung bất định, bao nhiêu quốc gia muốn tiêu diệt mà không được.

Một phần nhờ đám hải tặc đó hung hãn, phần khác là nhờ con tàu này.

Sau đó đám hải tặc chết một cách bí ẩn trên tàu.

Con tàu bị mắc cạn, sau đó dân đảo San Hô bán lại cho nhóm

người Anh.

Từ đó mới có câu chuyện người Anh cải tạo tàu.

Người Anh nhắm trúng con tàu này tất nhiên có lý do, tuy là thuyền buồm gỗ nhưng gỗ đóng tàu toàn là loại gỗ dấm (hải liễu) thượng hạng.

Chắc chắn, chống thấm, chịu ăn mòn tốt, là loại gỗ bậc nhất để đóng tàu biển.

Chương 426

Các bộ phận quan trọng trên tàu đều dùng gỗ hải liễu.

Thứ này thực ra không hẳn là một loại gỗ, mà là một loại sinh vật mọc dưới biển.

Chỉ là cảm giác và tỉ trọng tương tự gỗ.

Gỗ hải liễu có độ đàn hồi, gần như không bị nước biển ăn mòn.

Trên một con tàu chỉ cần có một chút gỗ hải liễu đã là xa xỉ, vậy mà con tàu này hầu như tất cả các bộ phận quan trọng đều được làm từ những khối gỗ hải liễu lớn.

Năm xưa thợ đóng tàu chắc cũng do cơ duyên xảo hợp mới tìm được vật liệu và tỉ lệ phối hợp phù hợp nhất để tạo ra một con tàu chạy nhanh thế này.

Hiện tại trên tàu lưới cá, súng phóng lao, pháo đánh cá đều có đủ.

Sau khi được người Anh cải tạo, tàu đã được lắp động cơ, phía dưới mực nước được bọc lớp giáp kim loại.

Trên tàu lắp tời kéo, có hai khẩu pháo Thủy Thần do Ấn Độ sản xuất.

Loại pháo này có thể bắn nhiều loại đạn khác nhau, tuy trông có vẻ mang phong cách thời đại hải tặc nhưng thực tế lại là một loại lợi khí trên biển rất đơn giản, thực dụng và đáng tin cậy.

Ngoài việc bản thân con tàu được cải tạo cực kỳ khoa trương, trên tàu còn để lại không ít trang bị của người Anh năm đó.

Trong đó có chuông lặn có thể xuống độ sâu ngàn mét, các loại tời, bộ đồ lặn, vân vân.

Minh Thúc nghe giới thiệu về trang bị của tàu, đi quanh xem xét hai vòng rồi lập tức khen tàu tốt.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất cũng thấy hài lòng.

Tuy nhiên Bài Vũ là người thật thà, cảnh báo con tàu này có lẽ bị ác quỷ oán linh ám vào, âm khí nặng, không cát lợi lắm.

Người chết trên tàu không ít.

Tuy giá không đắt, chất lượng tàu rất tốt, nhưng phải là người có vía cực nặng mới trấn được oán khí trên tàu.

Minh Thúc nghe hai chữ "người vía nặng", bất giác nhìn về phía Tiêu Dao.

Sau khi chạm mắt với Tiêu Dao, lão lập tức rụt lại, bảo với Bài Vũ: "Yên tâm, tàu này tôi chốt, trong đội của tôi không thiếu người vía nặng đâu, quỷ cũng phải bị ép phục thôi." Bài Vũ tuy có chút kinh ngạc trước lời Minh Thúc nhưng cũng sốt sắng giúp lão liên lạc mua tàu.

Cả nhóm dành nửa ngày để kiểm kê vật tư trên tàu và bổ sung thêm rất nhiều nhu yếu phẩm tại đảo Miếu San Hô.

Tiêu Dao bảo Bài Vũ mua thêm một số vũ khí đạn dược, nếu có đạn cho súng tiểu liên Thompson và súng máy hạng nặng 12.7mm thì có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.

Bài Vũ nghe mà ngây người.

Nhưng thấy mấy người này mua cổ ngọc và tàu mà không chớp mắt, rõ ràng là khách hàng không thiếu tiền nên lập tức giúp Tiêu Dao liên lạc.

Ở Miếu San Hô thường có hải tặc xuất hiện, thậm chí một số hải tặc còn có liên hệ với người trên đảo.

Hải tặc cũng cần điểm tiếp tế, không thể cướp bóc khắp nơi được.

Ở đây ngoài các loại đồ cổ còn có thuốc men, dầu diesel, xăng, các loại linh kiện máy móc và cả quân hỏa.

Đạn Thompson và đạn súng máy hạng nặng đều có, chỉ là nhất thời chỉ gom được vài ngàn viên.

Nếu Tiêu Dao sẵn lòng đợi thêm vài ngày thì có thể gom được hàng vạn viên, chỉ cần có tiền thì số lượng không thành vấn đề.

Tiêu Dao lúc này có hơn một vạn đô la Mỹ, cộng thêm một số đá quý chất lượng tốt có thể bán tại đây nên không lo về vốn liếng.

Cuối cùng Tiêu Dao chốt với Bài Vũ phương thức thanh toán nửa tiền mặt nửa đá quý, đặt hàng vài ngàn viên đạn Thompson và hơn vạn viên đạn súng máy hạng nặng.

Tiêu Dao cũng cần một địa điểm an toàn để mua quân hỏa số lượng lớn ở hải ngoại, và đảo Miếu San Hô là lựa chọn không tồi, Bài Vũ cũng khá thật thà, đáng tin cậy.

Dù sao cả nhóm cũng phải đợi Shirley Dương và Giáo sư Trần, Tiêu Dao cũng cần liên lạc với Tô Doanh, đều cần thời gian.

Những ngày tiếp theo, Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Minh Thúc bắt đầu dò hỏi tin tức trên đảo, đồng thời tìm kiếm thuyền trưởng phù hợp.

Tên cũ của con tàu đã không còn ai nhớ, Tiêu Dao đề nghị đặt tên tàu là Thiên Quan.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử hiểu ý đồ của Tiêu Dao nên tất nhiên không phản đối.

Minh Thúc và Bài Vũ nghe xong cũng thấy hài lòng.

Dù sao "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", không chỉ ở đại lục mà ở vùng Đông Nam Á, hễ nơi nào có người Hoa sinh sống đều tin tưởng câu nói này.

Vấn đề duy nhất là ở Miếu San Hô không tìm được thuyền trưởng nào phù hợp.

Những lão ngư dân trôi dạt trên đảo vừa nghe mấy người này muốn đến vùng biển San Hô là ai nấy đều lắc đầu nguầy nguậy, bất kể Minh Thúc trả giá cao thế nào cũng không chịu đi.

Cuối cùng Minh Thúc nghiến răng: "Mẹ kiếp, để tôi làm thuyền trưởng luôn cho rồi, lăn lộn trên biển hơn hai mươi năm, kinh nghiệm lái tàu của tôi còn hơn mấy lũ phế vật này nhiều!" Điều này Tiêu Dao tin tưởng.

Với bản lĩnh của Minh Thúc, nếu không nắm chắc lão sẽ không dám làm thuyền trưởng.

Chỉ có điều lão già này tuy máu liều lớn nhưng tâm chí không kiên định bằng nhóm Hồ Bái Nhất, lúc quan trọng sợ là sẽ gây rắc rối.

Cuối cùng Shirley Dương và Giáo sư Trần cũng đến đảo, Tiêu Dao cũng liên lạc được với Tô Doanh.

Thật trùng hợp là vị trí của Tô Doanh không xa đảo Miếu San Hô là mấy, cô gần như đến cùng lúc với nhóm Shirley Dương.

Shirley Dương và Tô Doanh vốn có quan hệ rất tốt, lâu ngày không gặp, cộng thêm việc Tô Doanh vừa cùng Tiêu Dao đi mộ Cáp Mật Vương nên hai người có rất nhiều chuyện để nói.

Những người khác phân đầu hành động, tu sửa tàu, mua sắm vật tư, tìm kiếm thủy thủ.

Tàu Thiên Quan tuy không lớn nhưng cũng cần vài người vận hành, một con tàu như vậy thường cần khoảng mười mấy thuyền

viên.

Nhóm Tiêu Dao vì cần giữ bí mật nên không mang theo nhiều người, Minh Thúc kiêm chức thuyền trưởng, nhưng vẫn cần tìm thêm vài thủy thủ.

Cuối cùng Tiêu Dao tìm được ba người là Nguyễn Hắc, Đa Linh và Cổ Sai trên đảo.

Đa Linh và Cổ Sai là hai đứa trẻ được Nguyễn Hắc nhận nuôi, ba người nương tựa vào nhau trên đảo.

Kinh tế của họ khá eo hẹp.

Đa Linh là người lai Pháp - Việt, tâm nguyện lớn nhất của ba người là gom đủ một số tiền để sang Pháp tìm người thân cho Đa Linh.

Nguyễn Hắc là người Việt gốc Hoa, một lão thủy thủ kỳ cựu, tuy tuổi hơi cao nhưng tay chân còn nhanh nhẹn, kinh nghiệm phong phú, có thể hỗ trợ tốt cho Minh Thúc.

Chỉ là Nguyễn Hắc thường chỉ đánh cá ven bờ, chưa từng đi biển xa nên chỉ có thể để Minh Thúc làm thuyền trưởng.

Cổ Sai là người bản địa trên đảo, vốn là trẻ mồ côi được Nguyễn Hắc nhận nuôi.

Chương 427

Chàng trai trẻ này mới ngoài hai mươi, người vừa đen vừa gầy, linh hoạt như một con khỉ, mặt lúc nào cũng treo nụ cười, hễ nhe răng là lộ ra hàm răng trắng nhởn.

Sau khi tìm đủ thủy thủ, mọi người làm quen với nhau, còn Tiêu Dao đi gặp Bài Vũ để nhận đạn dược.

Vì Tiêu Dao mua số lượng đạn rất lớn nên người bán còn tặng kèm vài quả lựu đạn quân đội Mỹ thời chiến tranh Việt Nam và một ít lựu đạn khói.

Tiêu Dao cũng được trải nghiệm cảm giác làm khách hàng VIP.

Cuối cùng mọi người đã sẵn sàng xuất phát, theo phong tục địa phương, những con tàu cũ đổi chủ và được cải tạo như tàu của Tiêu Dao khi ra khơi cũng phải làm lễ tế thần biển như tàu mới.

Đốt hương, gõ trống, rưới rượu, phải vào Miếu Tổ Mẫu trên đảo thắp nhang cầu xin bình an.

Nhóm Tiêu Dao vốn không tin chuyện tâm linh tà mị, nhưng có câu nhập gia tùy tục nên cũng chuẩn bị đồ lễ vào Miếu Tổ Mẫu thắp hương.

Từ miếu trở về, trừ Đại Kim Nha và Giáo sư Trần, những người còn lại đều lên tàu Thiên Quan chuẩn bị nhổ neo.

Đúng lúc này, từ trên bờ vang lên tiếng gọi của Giáo sư Trần.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Shirley Dương và Tô Doanh đều xuống tàu.

Hóa ra Giáo sư Trần thực sự có phát hiện mới.

Nguyên bản mọi người đã bàn bạc để Giáo sư Trần và Đại Kim Nha ở lại đảo, chờ cả nhóm quay về rồi mới cùng rời đi.

Giáo sư Trần rảnh rỗi nên bắt đầu nghiên cứu những mảnh ngọc cổ đã mua ban đầu.

Giáo sư đã thác bản lại các họa tiết trên ngọc rồi tỉ mỉ đối chiếu.

Cuối cùng ông phát hiện những mảnh ngọc này thực ra có thể ghép lại với nhau.

Giống như một trò chơi ghép hình cỡ lớn.

Hình dáng nguyên bản của các miếng ngọc và sự mài mòn ở cạnh khiến lúc đầu khó nhận ra.

Giờ đây khi vẽ ra giấy và ghép lại, Giáo sư Trần đã ghép thành một hình vẽ tương đối hoàn chỉnh.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất nhìn qua, thấy trên đó là một hình vẽ vô cùng quỷ dị.

Ở trung tâm là một yêu vật đầu người mình cá, đang ở trong một ngôi thần điện uy nghiêm.

Trước mặt yêu vật là những ngọn nến đang cháy, phía trước nến có một mảnh mai rùa lớn.

Rõ ràng, nữ tử đầu người mình cá này đang tiến hành chiêm bốc.

Chúc chiếu quy bặc?

Tiêu Dao khá quen thuộc với cụm từ này, chính là vì trước đó ở huyện Cổ Lan đã gặp Trần Vũ Lâu.

Sau khi Trần Hạt Tử mù mắt, ông ta đã sống bằng nghề 'chúc chiếu quy bặc' để xem bói.

Chỉ là trình độ của Trần Hạt Tử cao đến đâu thì Tiêu Dao cũng

không rõ.

Hồ Bái Nhất nghiên cứu về phương diện này nhiều hơn Tiêu Dao.

Sau khi xem hình vẽ, sắc mặt anh lập tức đại biến.

"Yêu vật này đang suy diễn Tiên Thiên Bát Quái..." Tiêu Dao nghe vậy, sắc mặt cũng biến đổi.

Tiên Thiên Bát Quái?

Từ những miếng cổ ngọc đó, cơ bản có thể khẳng định đây là đồ vật thời Thương Chu.

Những thứ này xuất hiện ở Biển Nam đã là chuyện khó hiểu.

Giờ đây lại thấy hình vẽ yêu vật đang suy diễn Tiên Thiên Bát Quái, lại càng khiến người ta không thể thông suốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, khả năng duy nhất là thực sự tồn tại một nước Hận Thiên.

Tộc người Hận Thiên rất có thể mang hình tượng đầu người mình cá, đã xây dựng một quốc gia có trình độ văn minh đáng kể ở vùng Biển Nam, có liên hệ mật thiết với Thăng Long.

Những thứ này nhất thời chưa thể nghiên cứu thấu đáo được.

Tiêu Dao dặn Giáo sư Trần và Đại Kim Nha khi ở trên đảo hãy lưu ý quan tâm đến các loại đồ cổ.

Nếu có di vật nào tương tự liên quan đến tộc Hận Thiên thì hãy cố gắng mua lại để nghiên cứu.

Dù sao có Đại Kim Nha là lão gian thương ở đó, cũng không lo Giáo sư Trần bị lừa.

Hôm nay đúng là ngày hoàng đạo, là ngày xuất hải tốt nhất trong mấy ngày gần đây, Tiêu Dao không muốn làm lỡ hành trình nên lập

tức chào tạm biệt Giáo sư Trần và Đại Kim Nha một lần nữa.

Tàu Thiên Quan nhanh chóng xuất phát, nắng rực rỡ, gió nhẹ ôn hòa.

Đoạn hành trình đầu tiên, Tiêu Dao bàn với Hồ Bái Nhất và Shirley Dương, tận dụng các thiết bị điện tử trên tàu để đảm bảo phương hướng chính xác.

Chờ đến giữa hành trình, khi đã ra xa, sẽ từ bỏ thiết bị điện tử, chuyển sang dùng la bàn, hải đồ, thước lục phân, máy kinh vĩ và những thiết bị cổ điển khác.

Chỉ là những thiết bị này khi đến gần vùng biển San Hô cũng có khả năng bị nhiễu.

Lúc đó chỉ còn cách kết hợp thuật Lạc Tinh Điểm Huyệt của Tiêu Dao và thuật Thanh Ô Phong Thủy của Hồ Bái Nhất, trên quan sát tinh tượng, dưới thám thính long mạch để xác định vị trí cuối cùng.

Cầm lái do Minh Thúc và Nguyễn Hắc luân phiên.

Những người khác ở trên boong tàu, bắt đầu làm quen thực sự với tàu Thiên Quan.

Tuy lúc ở trên bờ họ đã lên tàu nhiều lần, nhưng khi thực sự ra giữa đại dương, cảm giác lại hoàn toàn khác.

Tàu Thiên Quan có tổng cộng ba tầng: boong tàu, khoang giữa và khoang đáy.

Dưới đáy chia làm năm khoang, khoang sau lớn nhất chứa đầy nhu yếu phẩm, nước sạch và thiết bị, các khoang còn lại là buồng ngủ và khoang chứa đồ.

Tiêu Dao đã đi dạo quanh tàu Thiên Quan vài lần.

Trước khi ra khơi, Vương Bàn Tử có chút lo lắng.

Dù sao lúc mua tàu cũng đã nghe những lời đồn thổi về nó.

Người chết trên đó không ít, âm khí nặng.

Hồ Bái Nhất hoàn toàn không tin, nhưng Tiêu Dao lại âm thầm đi kiểm tra khắp con tàu.

Chương 428

Trên tàu thực sự tồn tại một tia âm khí.

Tia âm khí này chỉ tồn tại trong lớp gỗ hải liễu của tàu Thiên Quan.

Điều khiến Tiêu Dao kỳ lạ là tia âm khí này lại có thể di động.

Tiêu Dao không nói cho những người khác biết.

Đến buổi tối, khi sự hào hứng mới mẻ của mọi người đã vơi bớt, chỉ còn Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất đang câu cá trên boong, hò hét đòi thêm món cho bữa tối.

Shirley Dương, Tô Doanh và Đa Linh đang trò chuyện gì đó ở đuôi tàu.

Cổ Sai đang giúp Nguyễn Hắc lái tàu, còn Minh Thúc thì ban ngày uống hơi nhiều khi cầm lái nên giờ đang ngủ say sưa.

Tiêu Dao một mình đi xuống khoang tàu dưới boong.

Trong bóng tối lờ mờ, Tiêu Dao đưa tay chạm vào lớp gỗ hải liễu làm xương sống của tàu.

Anh tỉ mỉ tìm kiếm một lượt nhưng không thấy gì bất thường, liền lạnh lùng cười một tiếng.

"Tiểu súc sinh, cũng có não đấy, không dám động vào xương long cốt, nếu không lão tử sẽ băm xác mày ra." Nói xong, Tiêu Dao vỗ vỗ vào sau lưng.

Một lúc sau, một thứ béo tròn bò ra từ sau lưng Tiêu Dao.

Trên đầu nó đính một đôi mắt đen nhỏ như hạt đậu xanh, hình dáng trông giống như một con sâu xanh lớn, chỉ có điều trên lưng mọc

thêm một cặp cánh nhỏ đến tội nghiệp.

Con sâu béo này chính là Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ.

Lúc này đôi mắt nhỏ của nó đầy vẻ ngơ ngác, thầm nghĩ mình vừa mới ngủ say được hơn hai tháng, sao giờ lại bị gọi dậy?

Tiêu Dao đọc được vẻ hoang mang trong mắt con sâu béo, liền búng nhẹ vào đầu nó một cái.

"Mày à?

Đến lúc làm việc rồi, lôi cái thứ dơ bẩn trong gỗ hải liễu ra cho tao." Tiêu Dao vừa nói vừa chỉ vào mấy vị trí trên thân tàu.

Những chỗ đó đều là những vị trí chịu lực quan trọng, vật liệu hoàn toàn làm từ gỗ hải liễu cực kỳ bền chắc.

Điều kinh ngạc là nơi Tiêu Dao chỉ vào lại có vài lỗ nhỏ li ti, đường kính chưa đến nửa phân.

Đóng đinh vào gỗ hải liễu gần như là chuyện bất khả thi, có khi đinh bị cong cũng chưa chắc đóng vào được.

Vậy mà trên đó lại có những lỗ nhỏ, người bình thường khó lòng nhận ra.

Những lỗ này nằm ở vị trí rất kín đáo, gỗ hải liễu vốn đen thẫm nên những lỗ nhỏ như hạt gạo này thực sự rất khó phát hiện.

Con sâu béo ngơ ngác tiến lại gần lỗ nhỏ, rồi lập tức cảm nhận được luồng âm khí nhạt tỏa ra từ bên trong.

Nó trở nên phấn khích.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ lấy độc vật thiên hạ làm thức ăn, thứ gì càng độc thì đối với nó càng bổ dưỡng.

Luồng khí tỏa ra từ lỗ nhỏ gỗ hải liễu chính là mùi vị thức ăn đối

với nó.

Tiêu Dao cũng biết trong lỗ nhỏ có sinh vật sống, là một tồn tại cực kỳ âm độc, những vụ tử vong trước đây trên tàu rất có thể là do thứ này gây ra.

Toái Tinh Tịch Tà Đao tuy có thể chém vỡ gỗ hải liễu, nhưng làm vậy chắc chắn sẽ phá hủy kết cấu của gỗ.

Những lỗ nhỏ này tuy bé và số lượng ít nhưng không ảnh hưởng đến việc sử dụng gỗ hải liễu, cũng không phá hoại thân tàu quá nhiều.

Để Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ ra tay mà không làm hỏng gỗ chính là lựa chọn tốt nhất.

Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ bay một vòng quanh lỗ nhỏ trên gỗ nhưng không vội ra tay.

Đôi mắt nhỏ của nó đảo liên tục, chọn ra vài lỗ nhỏ rồi phun thứ gì đó vào cửa lỗ.

Tiêu Dao nhìn kỹ, hóa ra là tơ tằm.

Không ngờ Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ cũng biết nhả tơ, chỉ là tơ của nó chắc chắn không chỉ bền chắc lạ thường mà còn mang kịch độc.

Sau khi phong tỏa vài lỗ nhỏ, nó nhanh chóng quay lại cái lỗ lớn nhất.

Nhất thời Tiêu Dao cảm thấy vẻ mặt của con sâu béo trở nên nghiêm túc.

Rõ ràng Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ đã thực sự nghiêm túc khi đối diện với thứ bên trong gỗ hải liễu.

Tiêu Dao có chút mong chờ.

Từ khi có được Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ, mỗi lần thấy nó đối

phó độc vật đều là ở cấp độ giết trong tích tắc, chưa bao giờ thấy nó thi triển hết bản lĩnh.

Kỹ năng nhả tơ hôm nay khiến Tiêu Dao rất bất ngờ.

Đợi khoảng vài giây, con sâu béo đang nghiêm túc bỗng há miệng, bắt đầu nhắm vào lỗ nhỏ mà phun nước bọt.

Tiêu Dao đầy vạch đen trên trán.

Con sâu béo không chỉ phun nước bọt, mà còn phun không chuẩn, làm vương vãi khắp cửa lỗ.

Nhưng chỉ một hai phút sau, Tiêu Dao phát hiện kỹ năng phun nước bọt của nó thực sự rất mạnh hãn.

Lượng nước bọt của nó lớn đến lạ thường, phun liên tục không ngừng vào trong lỗ.

Cái lỗ vốn rất nhỏ bé nhưng giờ đã nhanh chóng bị nước bọt lấp đầy.

Hiếm khi thấy con sâu béo lại chuyên chú nhìn chằm chằm vào cái lỗ nhỏ như vậy.

Khoảng một hai phút nữa trôi qua, Tiêu Dao cảm giác như có thứ gì đó bên trong đang chậm rãi bò ra ngoài.

Thứ đó mang theo một luồng âm khí nhạt.

Chỉ là tốc độ di chuyển quá chậm, rõ ràng là đã gặp vấn đề.

Cuối cùng, một con sâu nhỏ màu đen dài ngoằng chui ra từ trong gỗ hải liễu.

Ngay khoảnh khắc cái đầu nó vừa thò ra, con sâu béo đã áp sát, cắn chặt lấy con sâu đen.

Tiếp đó, Huyết Ngọc Kim Tàm Cổ như đang ăn mì, kéo con sâu dài

ra khỏi lỗ.

Quá trình này kéo dài khoảng một phút.

Chương 429

Lúc đầu con sâu béo ăn rất ngon lành, nhưng về sau nó cũng có vẻ hơi quá tải vì con sâu dài kia thực sự quá dài.

Phần bị nó nuốt vào đã dài tới hai ba mét.

Cuối cùng khi con sâu béo khó khăn nuốt chửng con sâu đen vào bụng, Tiêu Dao cũng nghe thấy tiếng thông báo từ hệ thống: "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hải Liễu Hắc Đằng Xà, nhận được 2000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hải Liễu Hắc Đằng Xà, nhận được vật phẩm hiếm: Nọc độc Hắc Đằng Xà." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hải Liễu Hắc Đằng Xà, nhận được vật phẩm hiếm: Gân Hắc Đằng Xà." Đáng tiếc là không nhận được huyết mạch.

Nhưng Tiêu Dao cũng biết tỷ lệ nhận huyết mạch rất thấp, con sâu dài ngoẳng này mang lại nhiều phần thưởng như vậy đã nằm ngoài dự tính của anh rồi.

Xem ra những người Anh kia chết không oan.

Loại dị thú này đối với người thường, dù có trang bị vũ khí nóng cũng khó lòng đối phó.

Huống hồ Hải Liễu Hắc Đằng Xà thân hình nhỏ bé ẩn hiện, ẩn mình trong gỗ hải liễu, càng khiến người ta không kịp đề phòng.

Sau khi Tiêu Dao xử lý xong Hải Liễu Hắc Đằng Xà, con sâu béo ngơ ngẩn rồi lặng lẽ bay về sau lưng anh.

Sau đó Tiêu Dao thản nhiên trở lại boong tàu.

Lúc này trời đã về chiều, bầu trời trong vắt không một gợn mây, gió nhẹ thổi qua mặt.

Mặt biển không còn màu xanh lam rạng rỡ như lúc mới khởi hành

mà chuyển sang màu xanh thẫm, thậm chí có chỗ hơi đen.

Minh Thúc cuối cùng cũng tỉnh táo sau cơn say.

Sau khi quan sát mặt biển bên dưới, lão báo cho mọi người biết tàu Thiên Quan đang hành trình trên một vực thẳm lớn của Biển Nam.

Theo cách nói khoa học thì đó là rãnh biển.

Ngay cả trên phạm vi toàn cầu, rãnh biển ở khu vực Nam Dương cũng là vực thẳm sâu nhất.

Nước biển ở đây gần như đen hoàn toàn, trong vắt vô cùng, độ trong rất cao, có thể nhìn sâu xuống dưới mặt nước khoảng bốn năm mươi mét.

Từ trên tàu nhìn xuống, cảm giác như tàu Thiên Quan đang trôi nổi trên một cái hang sâu không đáy, khiến người ta rùng mình sợ hãi.

Nếu ai mắc chứng sợ độ sâu hay sợ biển cả mà nhìn xuống đây, chắc chắn sẽ bị dọa cho hồn xiêu phách lạc.

Mọi người đang nghe Minh Thúc bốc phét, nhìn ra vực thẳm ngoài tàu mà ngẩn ngơ, đột nhiên nghe thấy Cổ Sai đang bận rộn ở mũi tàu hét lên một tiếng.

Tiêu Dao nhìn về phía Cổ Sai, thấy sắc mặt cậu ta có chút hoảng loạn, không ngừng chỉ về phía mặt biển phía trước không xa.

Mọi người đều nhìn theo hướng chỉ của Cổ Sai.

Thị lực của Tiêu Dao là tốt nhất, anh nhanh chóng phát hiện trên mặt biển đen ngòm, giữa những con sóng xuất hiện những bóng hình khổng lồ.

Vì những bóng hình này cũng có màu xám sẫm, gần như hòa làm một với nước biển đen nên ở khoảng cách xa rất khó phát hiện.

Nhanh chóng Minh Thúc và Hồ Bái Nhất cũng nhìn thấy.

Sắc mặt Minh Thúc biến đổi rõ rệt: “Thôn chu ngư!

Thôn chu ngư!” Vương Bàn Tử nhìn mặt biển đen ngòm vốn đã có chút rợn tóc gáy, giờ nghe thấy cá nuốt thuyền thì càng cuống quýt lay mạnh Minh Thúc.

Minh Thúc hơi sợ Vương Bàn Tử nên lập tức giải thích: Thôn chu ngư không phải là một giống loài đặc biệt, mà là cách gọi chung của những lão ngư dân đi biển về loài cá lớn. 'Thôn chu' (nuốt thuyền) là dùng để hình dung kích thước khổng lồ của loài cá này.

Những bóng đen khổng lồ phía trước rất có thể là loài cá voi lưng gù sinh sống ở vùng Biển Nam.

Những con cá lớn này đối với loại thuyền biển cỡ như tàu Thiên Quan là một mối đe dọa rất lớn.

Chỉ cần những dị thú khổng lồ trong biển này quẫy mạnh một chút quanh tàu là đủ để tàu Thiên Quan khốn đốn.

“Pháo Thủy Thần trên tàu có loại đạn đặc biệt để xua đuổi cá lớn, chuyên dùng để phòng ngự loài cá nuốt thuyền này, tôi phải khai hỏa ngay lập tức.” Minh Thúc rõ ràng cũng có chút gấp gáp, gào lên khản cả giọng.

Trước khi xuất phát, cả nhóm đã tập luyện bắn pháo Thủy Thần.

Nếu phối hợp nhịp nhàng, loại pháo nạp tiền duyên cỡ trung này mất khoảng hai ba phút để bắn một phát.

Trên tàu trang bị vài loại đạn: có đạn nở dành cho tàu nhỏ, đạn xuyên giáp cho tàu bọc thép, và đạn răn đe dành cho các sinh vật lớn dưới biển.

Loại đạn răn đe này chứa một loại thảo dược biển đặc biệt, có tác dụng xua đuổi cá lớn và hải thú rất hiệu quả.

Vương Bàn Tử định lao xuống boong để khai hỏa nhưng bị Tiêu Dao ngăn lại.

“Không kịp rồi.” Tiêu Dao trầm giọng nói.

Tuy mọi người đã diễn tập trước khi khởi hành, nhưng loại pháo nạp tiền duyên kiểu cũ này nạp đạn rất phiền phức.

Sự phối hợp của Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng chưa thạo, bốn năm phút mới bắn được một phát là may rồi.

Trong khi đó, những bóng đen khổng lồ kia đang bơi tới.

Dù trông có vẻ không nhanh nhưng Tiêu Dao ước tính, Hồ Bái Nhất chỉ có duy nhất một cơ hội bắn pháo, và khi khai hỏa thì những cự thú đó đã áp sát mạn tàu rồi.

Ở góc bắn đó, độ chính xác không cao, hễ bắn trượt là tàu Thiên Quan sẽ gặp tai họa diệt vong.

Tiêu Dao và Tô Doanh dù có bản lĩnh thông thiên trên biển cũng khó lòng bơi sống sót về đảo Miếu San Hô, những người khác lại càng không có đường sống.

Tiêu Dao liếc nhìn Tô Doanh, cô lập tức hiểu ý.

Hai người nhanh chóng như hai con cá lớn lao xuống nước.

Cổ Sai và Đa Linh thấy vậy đều thốt lên kinh ngạc.

Ngược lại, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử không mấy bất ngờ.

Bản lĩnh của Tiêu Dao quá lớn, họ đã quá quen thuộc rồi.

Còn Minh Thúc thì càng chẳng bận tâm, vì lão tin rằng không có việc gì mà Tiêu Dao không giải quyết được.

Sau khi nhảy xuống dòng nước biển đen ngòm, Tiêu Dao và Tô Doanh nhanh chóng lặn sâu xuống.

Khi họ xuất hiện trở lại trên mặt nước đã là ở vị trí cách đó hàng chục mét.

Lúc này Tiêu Dao và Tô Doanh chỉ còn cách đàn cự thú khoảng trăm mét.

Tiếng hét của Cổ Sai và Đa Linh càng lớn hơn.

Trên mặt hai người đầy vẻ kinh hãi, định quay lại phòng lái gọi Nguyễn Hắc quay đầu tàu cứu Tiêu Dao và Tô Doanh.

Chương 430

Kết quả là hai đứa trẻ lập tức bị Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cản lại.

"Không cần đâu, Tiêu Dao lo liệu được." Cổ Sai và Đa Linh đầy vẻ nghi hoặc, cuối cùng nhìn về phía hai người trên mặt biển xa xa.

Ngay sau đó mắt hai người đều trợn ngược, miệng há hốc không khép lại được.

Cổ Sai và Đa Linh đã thấy nhiều người bơi giỏi, bản thân họ cũng có thủy tính cực tốt vì từ nhỏ đã sống ven biển.

Đặc biệt là Cổ Sai, cậu lớn lên dưới nước, linh hoạt như một con cá.

Nhưng dù có giống cá đến đâu thì cũng vẫn là con người.

Giữa dòng nước biển sâu thẳm như vực tối này, đối diện với đàn cự thú cách trăm mét, bản năng con người là phải bỏ chạy.

Vậy mà Tiêu Dao và Tô Doanh không chút sợ hãi, thậm chí còn bơi về phía đàn cự thú với tốc độ mà Cổ Sai và Đa Linh thấy thật không tưởng.

Tiêu Dao dẫn đầu, Long Lân Yêu Giáp trên người lộ ra, những chỗ không bị giáp che phủ thì hiện lên huyễn lân.

Thiết Lân Thuẫn giơ cao phía trước, rẽ nước mà đi.

Cả người anh như một con cá lớn dẫn đầu.

Tô Doanh theo sát sau Tiêu Dao.

Điều khiến Cổ Sai và Đa Linh chấn động hơn cả chính là Tô Doanh.

Dù tốc độ của Tiêu Dao nhanh đến kinh người, nhưng vẫn nằm trong phạm vi người thường có thể hiểu là bơi giỏi.

Còn Tô Doanh thì hoàn toàn không phải vậy.

Cô thậm chí không có tư thế bơi, mà giống như đang chạy trên nước.

Lực cản của nước biển dường như hoàn toàn mất tác dụng với cô.

Thậm chí Tô Doanh còn giương cao Thần Giao Cung, đối mặt với lũ cự thú đang bơi về phía tàu Thiên Quan.

Long Lân Yêu Giáp, huyễn lân và Thiết Lân Thuẫn trên người Tiêu Dao đều có tác dụng răn đe các sinh vật thủy sinh.

Các trang bị và kỹ năng cộng dồn lại tạo ra một luồng uy áp cực kỳ mạnh mẽ.

Khi Tiêu Dao bơi trong nước, các loài cá xung quanh phân tán chạy trốn như gặp phải thứ gì đó vô cùng khủng khiếp.

Tô Doanh lại càng không phải nói, trong phạm vi vài trượng quanh cô, không một sinh vật biển nào dám lại gần.

Hai người cứ thế bơi đến gần trăm mét, dừng lại ngay trước đàn cự thú.

Lúc này trước mặt họ là đàn cá voi lưng gù khổng lồ như những ngọn núi nhỏ.

Đàn cự thú cũng cảm nhận được khí thế trên người Tiêu Dao và Tô Doanh nên tốc độ chậm lại.

Cá voi lưng gù còn gọi là cá voi vây lớn hay cá voi lưng gù, là loài săn mồi đỉnh cao trong đại dương, không có thiên địch.

Đàn cá voi này càng không sợ trời không sợ đất, con dẫn đầu dài ít

nhất hơn hai mươi mét, phía sau là mười mấy bóng hình khổng lồ tương tự.

Khí thế của đàn cự thú áp bách khiến Cổ Sai và Đa Linh đứng trên tàu cách đó trăm mét cũng không thở nổi.

Họ sợ chỉ cần thở mạnh một chút sẽ làm phật lòng lũ cá nuốt thuyền này, khiến chúng húc nát tàu Thiên Quan.

Nhưng Cổ Sai và Đa Linh nhanh chóng kinh ngạc phát hiện, đàn cự thú vô địch trên biển này lại dừng lại ngay trước mặt Tiêu Dao và Tô Doanh.

Tiêu Dao đứng trước, một tay giơ khiên.

Tô Doanh đứng sau, giương đầy Thần Giao Cung.

Khí thế của hai người không hề yếu thế, thậm chí còn ép dừng được đàn cự thú.

Tiêu Dao nhận thấy tác dụng răn đe trên người mình và Tô Doanh lúc này đã hoàn toàn áp chế được đàn cá voi.

"Thiên Quan ở đây, không mau lui xuống!" Tiêu Dao quát lớn một tiếng, chậm rãi rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra.

Sát khí ngút trời từ thanh đao như giọt nước tràn ly.

Ngay lập tức, con cá voi lưng gù dẫn đầu phát ra một tiếng kêu vang dội, quẫy đuôi đập mạnh xuống mặt nước rồi quay người bơi sang một bên.

Cả đàn cá thấy vậy cũng nối đuôi con dẫn đầu bơi ra xa.

Tiêu Dao thấy thế mới chậm rãi thu đao và khiên lại.

Tô Doanh cũng hạ cung.

Khoảnh khắc vừa rồi, không phải Tiêu Dao không có ý định giết

chóc.

Một con cá voi lưng gù lớn như thế, nếu giết được thì điểm khí vận chắc chắn không ít.

Nhưng anh đã không ra tay.

Lũ cá này rõ ràng có linh trí, rất thông minh, sau khi cảm nhận được sức mạnh của Tiêu Dao và Tô Doanh đã không còn lộ ra địch ý.

Đồng thời chúng cũng rất biết điều, nhường đường cho tàu Thiên Quan.

Tiêu Dao dù sao mới đến Biển Nam, không muốn tùy tiện gây thù chuốc oán.

Hơn nữa đối đầu với gần hai mươi con thú khổng lồ như núi nhỏ thế này cũng rất nguy hiểm.

Tiêu Dao vừa thở phào nhẹ nhõm thì những người trên tàu Thiên Quan đã không còn giữ nổi bình tĩnh nữa.

Dù Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương biết Tiêu Dao có bản lĩnh lớn, nhưng cảnh tượng vừa rồi chỉ có thể xuất hiện trong truyền thuyết.

Chỉ có những vị anh hùng trong thần thoại mới có thể làm được việc hét lui đàn cá voi khổng lồ như thế.

Thậm chí đó không phải việc mà một anh hùng bình thường có thể làm được.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Tiêu Dao và Tô Doanh thấp thoáng mang dáng dấp của thần linh.

Khi họ trở lại tàu, ánh mắt mọi người nhìn họ đều đã thay đổi.

Trải qua sự việc này, mọi người cũng dần thích nghi với việc đi biển.

Mãi cho đến chiều tối, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả bầu trời và mặt biển phía tây.

Chương 431

Mọi người đang đứng trên boong cảm thán trước cảnh tượng tráng lệ thì Cổ Sai - người gầy đen linh hoạt như khỉ - chạy đến, chỉ về hướng mũi tàu.

Lại có chuyện rồi.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và mọi người lập tức chạy lên mũi tàu.

Tiêu Dao nhìn ra xa, phát hiện phía trước cách khoảng một hai cây số có một luồng khí đen kịt bốc thẳng lên bầu trời phía đông.

Luồng khí đen này bốc lên trực tiếp từ mặt biển.

Cảm giác như từ dưới mặt nước đen ngòm thò ra một bàn tay đen khổng lồ tà ác vươn thẳng lên trời.

Xung quanh bàn tay đó không ngừng tỏa ra màn sương đen.

Nước biển đen cộng với sương mù đen khiến người ta cảm thấy như một bức tường đen đang từng chút một ép về phía tàu Thiên Quan.

Nhưng ở phía trên màn sương đen khoảng hai ba trăm mét, bầu trời vẫn trong xanh vạn lý không một gợn mây.

Kỳ quan giữa đất trời này khiến Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều sững sờ.

Minh Thúc lúc này hét lên một tiếng: "Sương mù bình lưu, lát nữa chúng ta sẽ đi vào sương mù dày đặc, mọi người cẩn thận, tốt nhất hãy tìm chỗ bám cố định." "Hành trình trong màn sương đen này, hễ ai rơi xuống biển là cực kỳ khó cứu." Tiêu Dao gật đầu.

Nhìn qua thì sương mù bình lưu này có tầm nhìn chắc chỉ khoảng

hai ba mươi mét.

Trên biển mà tầm nhìn chỉ có bấy nhiêu thì chẳng khác nào bị mù.

Cộng thêm trời đã về chiều, khi đêm xuống thì coi như chẳng thấy gì nữa.

Thứ duy nhất tàu Thiên Quan có thể dựa vào chỉ còn là các thiết bị hàng hải, kinh nghiệm cầm lái và lòng can đảm.

Chẳng mấy chốc, tàu Thiên Quan tiến vào màn sương dày.

Màn sương này trải dài ít nhất hàng chục hải lý, muốn vòng qua là không thể, giờ chỉ còn cách đâm đầu vào mà đi.

Sau khi vào trong sương đen, hoàng hôn cũng vừa lúc lặn xuống, bên ngoài tàu Thiên Quan tối đen như mực không thấy rõ năm ngón tay.

Để đảm bảo an toàn, Nguyễn Hắc đã bật đèn pha ở mũi tàu.

Loại đèn này vốn được trang bị từ khi tàu Thiên Quan còn làm tàu cá.

Khi đánh bắt ban đêm, đèn pha công suất lớn có thể dùng làm mồi nhử dụ đàn cá lại gần.

Đèn pha có cái lợi là dụ được cá nhỏ, nhưng cá lớn và một số hải thú lại thường né tránh ánh đèn.

Ngoài đèn pha mũi tàu, Minh Thúc còn treo một ngọn đèn ngôi đăng trên cột buồm.

Vương Bàn Tử thấy lạ, hỏi Minh Thúc tại sao có đèn pha rồi còn phải treo thêm ngọn đèn đó.

Minh Thúc nói theo truyền thống của lão ngư dân, ở những nơi tà khí nặng phải treo ngôi đăng, không chỉ giúp lòng người bình ổn mà còn có tác dụng xua đuổi ma biển.

Vương Bàn Tử gật đầu: “Hiểu rồi, cũng giống như thợ Mạc Kim chúng tôi thắp nến ở góc mộ thôi.” Màn sương đen xung quanh càng lúc càng dày, dường như ngay cả tiếng sóng biển cũng bị màn sương này nuốt chửng.

Chỉ còn lại tiếng động cơ diesel của tàu Thiên Quan.

Tiêu Dao đi ra mép boong tàu, nhìn xuống mặt biển bên dưới.

Nước biển đen kịt gần như không có một gợn sóng, phẳng lì như gương.

Giữa màn sương đen dày đặc, Tiêu Dao cảm nhận được một luồng khí tức khác thường.

Thần thông Thiên Nhãn dù không thể nhìn thấu hoàn toàn màn sương nhưng vẫn có thể thấy được nhiều thứ mà người thường không thấy.

Ở một bên mạn tàu Thiên Quan, dường như có thứ gì đó đang tiếp cận.

Thứ đang tiếp cận này tuyệt đối không phải loại hải thú đã mở linh trí như đàn cá voi ban nãy.

Bởi vì lúc này Tiêu Dao cảm nhận được không phải là uy áp, mà là một luồng khí tức âm tà triệt để.

“Hướng đó có thứ gì đó.” Tiêu Dao không dài dòng, chỉ tay về phía trước mạn tàu Thiên Quan.

Nguyễn Hắc và Minh Thúc lúc này đều đang ở bên cạnh, nhìn theo hướng chỉ của Tiêu Dao nhưng không thấy gì.

Nguyễn Hắc lập tức quay lại phòng điều khiển, nhờ Cổ Sai hỗ trợ xoay đèn pha về hướng Tiêu Dao chỉ.

Đèn pha trong sương dày cũng không chiếu được xa, cảm giác như

xung quanh tàu Thiên Quan toàn là những bức tường cao kín mít.

Ngay khi mọi người còn đang nửa tin nửa ngờ, một ngọn đèn màu vàng pha chút ánh xanh từ từ hiện ra từ trong sương mù.

Ngôi đăng?

Lại một ngọn ngôi đăng nữa?

Vương Bàn Tử lập tức hỏi: "Chẳng lẽ cũng có thuyền khác đi vào đây sao?

Chúng ta mau tránh ra đi." Tiêu Dao lắc đầu: "Chắc chắn không phải con thuyền bình thường." Nói xong, Tiêu Dao chậm rãi rút Toái Tinh Tịch Tà Đao ra.

Hành động này khiến Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều căng thẳng.

Chưa đợi mọi người kịp phản ứng, bóng dáng một con tàu hiện ra từ màn sương.

Dưới ánh đèn pha, một con tàu lớn sơn toàn màu trắng đang từ từ đi qua cạnh tàu Thiên Quan.

Mọi người nhìn rõ mồn một, trên con tàu trắng đó, ngoài một ngọn đèn phong đăng treo trên đỉnh cột buồm thì không còn ánh đèn nào khác.

Điều kỳ lạ là con tàu này trông rất mới, không hề cũ nát, không thấy một vết gỉ sét hay dấu vết hao mòn nào.

Càng khiến mọi người há hốc mồm là trên cả con tàu không có lấy một bóng người, tĩnh lặng đến đáng sợ, cứ thế lặng lẽ trôi dạt một cách quỷ dị.

Một lát sau Vương Bàn Tử mới phản ứng lại: "Tôi biết rồi, là tàu quỷ phải không?" Trên thế giới đều có những truyền thuyết về tàu ma

(u linh thuyền).

Những con tàu này thường chia làm hai loại: một loại là tàu cũ nát, rõ ràng đã trải qua bao sóng gió nhưng không chìm, cứ thế trôi dạt mãi; loại còn lại thì rất hoàn chỉnh, tuy là tàu cũ nhưng trông như thể vừa mới hoạt động bình thường, đồ đạc trên tàu được bảo quản rất tốt nhưng không có một bóng người.

Con tàu trước mắt rõ ràng thuộc loại thứ hai, trông rất chỉnh tề.

Hồ Bái Nhất mắt tinh, lập tức chỉ vào cửa khoang tàu nói: "Nhìn kìa, trên tàu có vết máu." Lúc này những người khác cũng đã thấy.

Ở boong ngoài phòng điều khiển của con tàu trắng có một lớp máu đỏ tươi.

Rõ ràng trên con tàu này đã xảy ra chuyện thảm khốc.

Chương 432

Một con tàu hành trình trên biển, ngoài việc gặp thời tiết cực đoan và tai nạn, điều đáng sợ nhất là tinh thần của thuyền viên bị sụp đổ.

Minh Thúc từng nhắc đến việc đi biển ở Nam Dương cũng có lúc gặp những con tàu mà thuyền viên đã giết hại lẫn nhau đến chết sạch, chỉ còn con tàu đơn độc trôi dạt.

Có thể thấy trên tàu chắc chắn đã xảy ra một cuộc thanh trừng nội bộ, cuối cùng không ai sống sót.

Những con tàu như thế này từ tàu cá, tàu hàng cho đến tàu hải tặc đều có thể xuất hiện, chỉ cần con người ở giữa đại dương xa xôi, trong không gian khép kín và chật hẹp, tinh thần sẽ luôn căng thẳng cực độ.

Chuyện không may có thể làm bùng phát mâu thuẫn giữa người với người, cuối cùng dẫn đến thảm án.

Sau khi quan sát một lát, Shirley Dương lắc đầu nói: "Đây không giống vết máu do con người chém giết nhau để lại." Tô Doanh cũng gật đầu: "Nếu con người chém giết thì máu phải vương vãi nhiều nơi khác, chắc chắn phải có dấu vết đánh nhau.

Nhưng vết máu này chỉ tập trung ở cửa khoang tàu, lượng máu tuy lớn nhưng xung quanh lại không có bất kỳ dấu vết vật lộn nào." "Mặc kệ là chuyện gì, chúng ta mau tránh ra, cách xa con tàu ma này một chút." Vương Bàn Tử cuống cuồng hét lớn thúc giục lái thuyền.

Bàn Gia hắn đối mặt với đủ loại nguy hiểm có thể nhìn thấy, chạm vào được thì chưa bao giờ chùn bước, nhưng với mấy thứ quỷ quỷ thần thần này, Bàn Gia lại có chút chột dạ.

Nguyễn Hắc cũng sợ, lập tức điều chỉnh phương hướng để né tránh con thuyền u linh trắng toát kia.

Thật không ngờ, tuy con thuyền u linh nhìn có vẻ không nhanh, nhưng lại vô cùng linh hoạt, tốc độ thực tế không hề thấp.

Tàu Thiên Quan dù nhanh, nhưng sau khi điều chỉnh hướng, con thuyền u linh kia vẫn bám sát nút.

Chỉ có điều hai con thuyền không đâm sầm vào nhau mà chạy song song.

Mạn thuyền áp sát vào nhau, do chênh lệch tốc độ nên tàu Thiên Quan chạy nhanh hơn một chút, giữa hai con thuyền phát ra tiếng ma sát chói tai khiến người ta phải ê răng.

Hồ Bái Nhất và những người khác đều nhìn đến ngây người, con thuyền u linh chẳng những giữ khoảng cách gần mà còn trực tiếp áp sát vào tàu Thiên Quan.

Ban đầu Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cứ nghĩ thứ quỷ dị như thuyền u linh chắc chắn sẽ lúc ẩn lúc hiện, bám theo khi xa khi gần.

Không ngờ cái thứ tà khí ngút trời này lại trực tiếp "áp mặt" vào mình như vậy.

Dưới ánh đèn lờ mờ, mọi thứ trên thuyền u linh đều tỏa ra ánh sáng trắng quỷ dị, bao gồm cả Tiêu Dao, tất cả mọi người đều chưa từng thấy thân thuyền nào trắng đến vậy.

Hai con thuyền dán chặt vào nhau, mọi người thậm chí có thể nhìn rõ lờ mờ các chi tiết trên thuyền u linh đối diện.

Có thể nhận ra đó là một con tàu đánh cá, niên đại dường như không quá xa xưa, thân thuyền rõ ràng toàn bộ là màu trắng, không thấy dấu vết rỉ sét nhưng lại mang đến cảm giác quỷ dị không hề mới.

Toàn bộ con thuyền toát ra hơi thở giống như người sắp chết, tiếng cọt kẹt rợn người không ngừng vang lên.

Trên thuyền có một cột buồm cô độc, trên đó treo một chiếc đèn lồng có hình dáng quỷ dị, giống như đèn bão.

Ánh sáng phát ra từ bên trong có màu vàng pha lẫn xanh lục, trông vô cùng âm u.

Trên thuyền, ngoại trừ những vệt máu lớn ở cửa khoang thì tất cả đều là màu trắng.

"Này, tôi không bị hoa mắt chứ, con thuyền quỷ kia áp sát vào rồi đúng không?" Vương Bàn Tử huých huých Hồ Bái Nhất bên cạnh.

Hồ Bái Nhất gật đầu.

Không chỉ Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử, mà Cổ Sai, Đa Linh và Nguyễn Hắc cũng đều đang nhìn chăm chú.

Ở khoảng cách gần như vậy, mọi người thậm chí có thể ngửi thấy rõ ràng mùi tanh tưởi và mùi hôi nồng nặc phát ra từ con thuyền u linh kia.

Tiêu Dao nhíu chặt mày, con thuyền này không chỉ kỳ quái mà còn mang một loại tà khí lạ lùng.

Loại tà khí này không phải do oán linh hay ma biển phát ra, Tiêu Dao có thể khẳng định, nó tuyệt đối phát ra từ một vật thể sống.

Chẳng lẽ con thuyền này là vật sống?

Nguyễn Hắc lúc này đang liều mạng điều khiển tàu Thiên Quan, cố gắng né sang một bên.

Đáng tiếc là bất kể tàu Thiên Quan chuyển hướng thế nào, con thuyền u linh kia vẫn như dính chặt vào, không chịu tách ra.

Nguyễn Hắc nổi nóng, bảo Cổ Sai xuống dưới boong tàu, khởi

động toàn bộ bốn động cơ.

Trên tàu Thiên Quan tổng cộng có bốn động cơ.

Năm đó người Anh cải tạo con tàu này đã tốn không ít chi phí và tâm tư để theo đuổi tốc độ và sức bật, khi cả bốn động cơ cùng mở, tàu Thiên Quan có thể chạy với tốc độ gần bằng tàu siêu tốc.

Chỉ có điều nếu mở hết công suất, lượng tiêu thụ nhiên liệu sẽ vô cùng khủng khiếp, với lượng dự trữ trên tàu thì chẳng duy trì được bao lâu.

Bình thường họ đều nhờ sức gió và chỉ mở một động cơ để tuần tra, khi không có gió mới mở hai cái.

Tiếng động cơ gầm rú vang lên từ dưới boong tàu.

Tiêu Dao cảm thấy toàn bộ tàu Thiên Quan chấn động mạnh.

Trong lòng thầm nghĩ, các bộ phận chính của tàu Thiên Quan đều được chế tạo bằng gỗ Hải Liễu, cường độ thân tàu thậm chí còn lớn hơn một số tàu kim loại, thuyền thường chắc chắn không chịu nổi động lực mạnh mẽ này.

Tàu Thiên Quan tăng tốc rõ rệt, mắt thấy con thuyền u linh bên cạnh dần bị bỏ lại phía sau.

Ngay khi hai con thuyền sắp tách rời, thân thuyền u linh bỗng nghiêng đi.

Cột buồm vốn trọc lốc đột nhiên đổ nghiêng về phía tàu Thiên Quan, dây thừng và lưới cá trên đó mắc vào cột buồm và thuyền cứu sinh của tàu Thiên Quan.

Hai con thuyền hoàn toàn quấn lấy nhau, trọng lượng của thuyền u linh kéo tàu Thiên Quan nghiêng ngả, tốc độ cũng giảm hẳn xuống.

Toàn bộ cột buồm phát ra tiếng cọt kẹt, dường như có thể bị

thuyền u linh kéo gãy bất cứ lúc nào.

Tàu Thiên Quan tuy có bốn động cơ, nhưng trên vùng biển Nam Hải vô tận, có cột buồm và cánh buồm sẽ ổn định hơn.

Thậm chí nếu tất cả chân vịt động cơ bị hỏng, vẫn có thể dựa vào kinh nghiệm và kỹ năng của thuyền trưởng để lái thuyền về.

Còn thuyền cứu sinh thì càng khỏi phải nói, trên biển khơi mênh mông, nó chính là tuyến an toàn cuối cùng của cả đoàn người, trừ khi vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ.

Nguyễn Hắc và Cổ Sai vốn dĩ mặt đã đen, giờ lại càng đen hơn.

"Hỏng rồi, chúng ta bị thuyền u linh quấn chặt rồi." "Làm sao bây giờ?

Nghe nói bị thuyền u linh bám theo thì thuyền đều sẽ chìm, không một ai có thể sống sót..." Lời của Cổ Sai còn chưa dứt, một tiếng "vút" vang lên.

Tô Doanh lúc này đang giương cung lắp tên, một mũi tên bắn đứt sợi dây thừng của thuyền u linh.

Tiêu Dao cũng xách Toái Tinh Tịch Tà Đao nhảy lên thuyền cứu sinh bên mạn tàu, nhanh thoăn thoắt dùng đao cắt đứt lưới cá trên thuyền u linh.

Nguyễn Hắc và Cổ Sai trợn tròn mắt, nửa ngày không nói nên lời.

Tình huống mà trong truyền thuyết ngư dân là cầm chắc cái chết, vậy mà Tiêu Dao và Tô Doanh ra tay chỉ mất vài giây đã giải quyết xong.

Chương 433

Những thứ dùng để bám vào tàu Thiên Quan đều bị chém đứt, thuyền u linh lại bị bỏ xa, từ từ tụt lại phía sau.

Mọi người trên thuyền đều thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nãy thấy thuyền u linh cũng giật mình kinh hãi, nhất là khoảnh khắc tàu Thiên Quan bị nó quấn lấy.

Hai người định nhảy sang thuyền u linh để cắt dây, nhưng chưa kịp chớp mắt thì mọi chuyện đã xong xuôi.

Nhưng niềm vui chưa kéo dài được bao lâu, con thuyền u linh vừa biến mất sau làn sương mù dày đặc phía sau tàu Thiên Quan bỗng nhiên lại xuất hiện ở phía trước bên phải không xa.

Lần này ngay cả Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng có chút hoảng loạn.

Con thuyền u linh này giống như một sinh vật có sự sống, rõ ràng đã bám lấy tàu Thiên Quan, dù tàu Thiên Quan đã mở hết công suất bốn động cơ mà vẫn không thể cắt đuôi được.

Chuyện này thật đáng sợ, vượt xa phạm vi lý giải của người thường.

Tiêu Dao cũng nhíu mày.

Vừa rồi hắn cảm nhận được hơi thở trên con thuyền u linh không giống quỷ mị u hồn, mà ngược lại giống như một loại tà vật khổng lồ có sự sống.

Lúc này cảm giác đó càng thêm rõ rệt.

Cái thứ này nhất định là đang bám theo tàu Thiên Quan, mục tiêu

rất có thể là người trên thuyền.

Đúng lúc này, Minh Thúc đột nhiên xách bình rượu chui ra.

Minh Thúc vừa nãy trốn trong khoang thuyền uống rượu.

Trên biển, Minh Thúc có sự khác biệt rõ rệt so với lúc ở trên đất liền.

Trước đây bất kể ở Côn Luân Thần Cung hay trong mộ Cáp Mật Vương ở sa mạc Gobi, Minh Thúc đều thể hiện phong cách hành sự xảo quyệt như cáo nhưng lại nhát gan như chuột.

Nhưng sau khi ra biển lớn, lão dường như biến thành một người khác, toát ra khí chất kiên cường xảo quyệt như sói hoang nhưng không kém phần dũng cảm.

Điểm duy nhất là lão thích uống rượu, loại rượu mạnh nồng độ cao.

Nên theo lời Vương Bàn Tử thì là Minh Thúc lấy rượu tráng gan thỏ.

Nhưng lúc này Minh Thúc bước ra, nhìn thấy con thuyền u linh xuất hiện phía trước bên phải không xa, lão chỉ tay vào chiếc đèn lồng màu vàng lục trên thuyền hét lớn: "Đâu lão mẫu cái tác hải a, yêu uế quá, vậy mà lại gặp phải Huyết Thuyền đánh tiêu!" Sau khi Minh Thúc hét lên một câu, Hồ Bái Nhất dường như sực nhớ ra điều gì: "Minh Thúc, đây là thuyền Tống Ngũ Thánh Đại Thử Đả Tiêu sao?" Nguyên do là Hồ Bái Nhất từ nhỏ lớn lên ở vùng ven biển Phúc Kiến, địa phương có một tập tục, mỗi năm vào tiết Đại Thử thường có dịch bệnh bùng phát.

Một khi có người chết vì dịch bệnh, dân địa phương sẽ tìm một con thuyền cũ, trang trí lại, dán giấy trắng lên khoang thuyền, bên trong đặt thi thể người chết vì dịch, sau đó đặt thêm các loại người

giấy ngựa giấy, dụng cụ đánh bắt cá.

Quan trọng nhất là trên thuyền phải đặt gạo trắng.

Nghe Hồ Bái Nhất nói vậy, mọi người lập tức thấy cực kỳ có khả năng đây là thuyền Đại Thử Đả Tiêu.

Dù sao lúc nãy con thuyền u linh kia tới gần, mọi người đều thấy rõ toàn thân nó màu trắng.

Loại thuyền trắng tinh thế này cực kỳ hiếm gặp, ngoại trừ loại thuyền Đại Thử Đả Tiêu mà Hồ Bái Nhất nói, thường dùng giấy trắng dán kín khoang thuyền, khá giống với con thuyền u linh vừa gặp.

Chỉ có điều những vệt máu lớn trên thuyền là thế nào, không ai dám nghĩ kỹ.

Nhưng Minh Thúc nghe xong lập tức lắc đầu: "Không phải loại thuyền Đại Thử tống ôn thần đó, đây là Huyết Thuyền đánh tiêu!" Minh Thúc giải thích một chút, mọi người mới hiểu ra.

Con thuyền dùng giấy trắng phong kín cửa này là một loại tương tự như thuyền Đại Thử.

Ở vùng Nam Dương và Phúc Kiến có nhiều phong tục giống nhau, thuyền Đả Tiêu cũng vậy.

Chỉ có điều thuyền Đả Tiêu vùng Nam Dương không chở thi thể người chết dịch và gạo trắng, mà chở một loại vật sống.

Đó là một thứ gọi là Đại Ủng Sa.

Phát âm là như vậy theo tiếng thổ ngữ của người Nam Dương.

Cụ thể nó là một loại sinh vật giống rùa biển, nhưng thể hình lớn hơn rùa biển thông thường rất nhiều.

Ngoại hình giống đồi mồi, hoặc giống loài sinh vật truyền thuyết là Lão Ngoan – con rùa già đã cõng bốn thầy trò Đường Tăng qua sông

Thông Thiên.

Nghe nói loài Đại Ưng Sa hình tự Lão Ngoan này sống ở những vực sâu thẳm của đại dương, mỗi khi nó xuất hiện thường kèm theo cuồng phong đại vũ, gây tai họa cho tàu buôn và thuyền cá qua lại.

Người dân Nam Dương căm ghét loài Đại Ưng Sa này đến tận xương tủy, mỗi khi phát hiện chúng ở vùng gần bờ hoặc bãi cát, họ sẽ bắt lấy.

Ngư dân là một trong những nhóm người mê tín nhất, bắt được Đại Ưng Sa họ không giết ngay mà dùng xích sắt xuyên qua, dùng phù chỉ trấn áp.

Sau đó họ cố định con Đại Ưng Sa dưới đáy một con thuyền cũ.

Sau khi bị xích sắt trói chặt vào đáy thuyền, con thuyền sẽ được thả ra biển.

Trên thuyền cũ cũng sẽ dán giấy trắng làm khoang thuyền, thậm chí cột buồm, đèn treo đều có đủ.

Những con thuyền cũ như vậy thường có thể lênh đênh trên biển vài ngày, cho đến khi ra tới vùng biển sâu mới chìm xuống.

Ngư dân tin rằng sau khi xử lý như vậy, oán linh của Đại Ưng Sa sẽ chìm xuống đáy biển, đồng thời cảnh cáo đồng loại của chúng sống ở biển sâu không được xâm phạm lãnh địa loài người.

Đây là một kiểu sát kê chỉ hầu (giết gà dọa khỉ).

Thịt huyết của Đại Ưng Sa nghe nói là món ưa thích nhất của các loài Giao Long dưới đáy biển, chỉ cần nó chìm xuống sẽ bị Giao Long ăn sạch thịt, chỉ còn lại vỏ không.

Đây cũng là một nghi thức tế tự Long Vương dưới đáy biển.

Còn tại sao gọi là Huyết Thuyền, vì khi ngư dân thả thuyền ra

biển, sợ Đại Ủng Sa bị xích không chết nên sẽ rạch máu nó.

Chỉ có điều phàm sự giai hữu lệ ngoại.

Con Đại Ủng Sa trên con thuyền u linh này hiển nhiên vẫn chưa chết...

"Mau dùng Thủy Thần Pháo, nhất định phải bắn chìm Huyết Thuyền trước khi nó lại gần, nếu không Đại Ủng Sa sẽ kéo theo đại phong bạo, chúng ta chết chắc!" Minh Thúc vô cùng căng thẳng.

Tiêu Dao nghe Minh Thúc giải thích xong, chẳng những không lo lắng mà còn nở nụ cười.

Nếu Đại Ủng Sa là vật sống, có thể giết được, vậy thì vấn đề dễ giải quyết rồi.

Tiêu Dao cười một tiếng, bung Thiết Lân Thuẫn, rút Toái Tinh Đao ra.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều hiểu Tiêu Dao định làm gì.

"Diêu Tử đừng nóng nảy!" "A, Diêu Tử, tôi biết chú bản lĩnh lớn, nhưng giờ nhìn bên ngoài đen kịt, đâu đâu cũng là sương mù, nhỡ xảy ra chuyện gì tôi cũng chẳng giúp được gì đâu." Hai người dùng đèn pin soi xuống mặt biển phía dưới, giọng nói đều mang theo tiếng run rẩy.

"Diêu Tử, nhìn bên dưới kìa, có cá mập!" Cũng thật khéo, có lẽ mùi máu của Đại Ủng Sa đã thu hút cá mập quanh vùng biển này.

Chương 434

Lúc này trên mặt biển quanh tàu Thiên Quan, vây cá mập nhô lên dày đặc, ít nhất cũng phải mười mấy con.

Tiêu Dao nhìn Tô Doanh: "Cô để ý giúp tôi mấy thứ này nhé." Tô Doanh gật đầu, lập tức xách Thần Giao Cung leo lên đỉnh khoang thuyền.

Đồng thời Đa Linh cũng giúp Tô Doanh dùng đèn chiếu quét qua mặt biển lân cận.

Tức thì những chiếc vây cá mập vốn không rõ ràng giờ hiện lên mồn một.

Tiêu Dao gật đầu, sau đó cầm Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao nhảy xuống biển.

Sau khi Tiêu Dao nhảy xuống, đàn cá mập đang bơi gần đó như bị kinh hãi, lập tức tản ra xa.

Chỉ có điều chúng không bơi đi quá xa mà vẫn lượn lờ trong vòng một hai trăm mét, dường như chỉ chờ cơ hội là sẽ lao tới xé xác Tiêu Dao thành từng mảnh.

Tiêu Dao chẳng mảy may sợ hãi, bơi về phía thuyền u linh.

Lúc này thuyền u linh cũng đang áp sát tàu Thiên Quan.

Khi thuyền u linh chỉ còn cách tàu Thiên Quan chừng ba mươi mét, Tiêu Dao đã bơi tới cạnh, hắn giống như một con cá lớn nhảy vọt khỏi mặt nước cao mấy mét.

Toái Tinh Đao trong tay cắm thẳng vào thân thuyền u linh.

Sau đó Tiêu Dao mượn lực nhảy vọt lên boong tàu.

Vừa đáp xuống, Tiêu Dao cảm thấy cả con thuyền u linh rung chuyển mạnh, bắt đầu chao đảo kịch liệt.

Cảm giác đó giống như con thuyền u linh đã sống dậy, từ cửa khoang thuyền phun ra một lượng lớn máu tươi tanh nồng.

Tiêu Dao phát tởm vì đống máu xối xả này, đồng thời trong lòng máy động.

Nếu đơn thuần chỉ là Đại Ủng Sa, lúc ngư dân thả thuyền rạch máu nó cũng không thể có nhiều máu đến thế.

Con thuyền này ngoại trừ Đại Ủng Sa ra chắc chắn còn có gì đó cổ quái.

Tiêu Dao lúc này cũng chẳng khách khí, vung Toái Tinh Đao rạch một đường lớn trên khoang thuyền dán giấy trắng.

Máu từ trong khoang chảy lênh láng trên thân tàu rồi tràn xuống biển.

Ngay lập tức, mặt biển như sôi sục.

Đàn cá mập vừa bị Tiêu Dao trấn nhiếp lùi xa trăm mét, ngửi thấy mùi máu liền lập tức quay trở lại lao vào cạnh thuyền u linh.

Có mấy con cá mập bạo dạn thậm chí còn thúc mạnh vào thuyền, muốn nhảy cả lên boong.

Đúng lúc này, liên tiếp mấy tiếng xé gió vang lên.

Những con cá mập bơi tiên phong, nửa đầu vừa ló lên boong thuyền đã bị trường tiễn bắn xuyên, tạo thành lỗ thủng to bằng quả trứng vịt.

Mấy con cá mập giãy giụa vài cái rồi rơi lại xuống biển.

Mặt biển lập tức sôi trào, đàn cá mập bị mùi máu kích thích đến phát cuồng, chẳng cần biết là đồng loại, lao vào cắn xé điên cuồng.

Những con cá mập bị Tô Doanh bắn chết lập tức bị xé thành từng mảnh vụn.

Nước biển quanh thuyền u linh trở nên đỏ sẫm, mùi tanh xộc thẳng vào mũi.

Tiêu Dao không để tâm đến cảnh tượng náo nhiệt dưới biển, vừa vung Toái Tinh Đao chém loạn, chẳng mấy chốc đã phá nát cả khoang thuyền.

Thứ bên trong khoang lộ ra.

Khoang thuyền này rõ ràng được cải tạo từ một con thuyền cũ.

Bên ngoài dán giấy trắng, bên trong lại là một cái hốc lớn.

Qua cái hốc đó có thể nhìn thấy nước biển bên dưới boong tàu.

Bên trong là một sinh vật khổng lồ đen sì, vật này to lớn vô cùng, chiếm hơn nửa con thuyền u linh.

Tiêu Dao nhìn kỹ, phần lộ ra bên trên là một cái mai cứng rộng chừng một trượng, dài năm sáu mét.

Chính giữa mai có một cái u lồi không rõ là gì, ở giữa cái u có một lỗ nhỏ đang không ngừng phun máu ra ngoài như suối phun.

Máu mang theo mùi tanh nồng nặc.

Thứ máu này dường như vô tận, chỉ loáng một cái đã ngập một phần mai rùa.

Dưới boong tàu u linh này hóa ra là một bể máu khổng lồ.

Thứ bên trong bể máu tỏa ra tà khí ngút trời.

Tiêu Dao cầm Toái Tinh Đao định nhảy xuống thì thuyền u linh bỗng rung chuyển dữ dội.

Sinh vật khổng lồ trong bể máu bắt đầu liều mạng giãy giụa,

không biết có phải nó cảm nhận được sự đe dọa từ trên boong tàu hay không.

Tiêu Dao vội vàng đứng vững, đồng thời thấy một tia sáng lướt qua đỉnh đầu.

Vốn dĩ xung quanh thuyền u linh và tàu Thiên Quan là sương mù đen đặc, giơ tay không thấy năm ngón.

Đèn trên tàu Thiên Quan quét tới cũng mờ ảo, nhưng tia sáng trên đầu đã chiếu sáng cả tầng sương mù.

Là tia chớp.

Tiêu Dao chợt nhớ tới lời Minh Thúc nói, Đại Ủng Sa bị ngư dân ghét bỏ vì nó có thể hưng phong tác lãng, gây ra đủ loại tai họa.

Lúc này trên trời đột nhiên xuất hiện tia chớp khiến Tiêu Dao cảm thấy bất an.

"Mẹ kiếp, xem ra tôi phải nhanh tay lên." Tiêu Dao nghiến răng nhảy xuống bể máu.

Một mùi tinh xú nồng nặc bao vây lấy Tiêu Dao, bể máu dưới boong tàu sâu chừng một người.

Tiêu Dao bấm bụng lặn xuống, nhờ vào thần thông Thiên Nhãn Thông để tìm kiếm trong bể máu đục ngầu.

Chẳng mấy chốc hắn thấy ở phía trước bể máu, bên dưới lớp mai có một đôi vật gì đó như bóng đèn tỏa ánh cam.

Tiêu Dao biết đó chắc chắn là mắt của Đại Ủng Sa.

Đại Ủng Sa da dày thịt béo, theo phán đoán của Tiêu Dao lúc này thì nó phải dài ít nhất mười mét, rộng năm sáu mét, cao cũng bằng một người.

Để giết một thứ to lớn như vậy nhất định phải tìm đúng yếu tố

hại.

Chương 435

Tiêu Dao bơi về phía đôi mắt của nó.

Đại Ủng Sa tuy ngu ngốc nhưng cũng cảm nhận được sát khí từ Tiêu Dao, bắt đầu điên cuồng vặn vẹo giãy giụa trong khoang thuyền.

Xung quanh vang lên tiếng xích sắt ma sát loảng xoảng.

Tiêu Dao mới phát hiện cái gã khổng lồ này bị người ta dùng xích sắt to bằng cổ tay trói chặt vào đáy thuyền.

Trên mai rùa có không ít chỗ được gắn các phù văn đúc bằng hắc thiết, găm trực tiếp vào mai.

Hiển nhiên là họ đã khắc phù văn lên mai trước rồi rót nước sắt vào.

Tiêu Dao nhìn lên phía trước, máu quanh cổ Đại Ủng Sa càng nồng nặc hơn.

Mấy thanh thiết kiếm cắm ngập vào cổ nó, kẹt cứng giữa cổ và đầu khiến nó không cách nào rụt đầu vào mai được.

Đại Ủng Sa gần giống với Lão Ngoan, thuộc loài rùa ba ba, khác với rùa biển thường là cổ và đầu có thể rụt vào trong mai.

Vị trí cắm thiết kiếm này vô cùng độc ác.

Cái u lồi trên đỉnh mai cũng bị người ta dùng ống sắt đâm vào để chuyên môn rút máu nó.

Tiêu Dao rùng mình.

Cái quái gì thế này?

Thế này mà vẫn không chết sao?

Nếu là động vật khác, dù thể hình có lớn đến đâu mà bị hành hạ kiểu này thì cũng chết từ lâu rồi.

Nhìn độ rỉ sét của xích sắt, Tiêu Dao đoán con Đại Ủng Sa này đã sống dưới đáy thuyền ít nhất vài tháng rồi.

Ống sắt trên đỉnh mai trong suốt thời gian đó không ngừng rút máu, thậm chí tạo thành cả một bể máu dưới boong tàu.

Xung quanh ống sắt rút máu bám đầy uế vật, hoàn toàn không thấy rõ hình dáng ban đầu của ống sắt.

Nhìn vào mắt Đại Ủng Sa, lúc này nó cũng đang nhìn Tiêu Dao, đôi mắt to như miệng bát tràn đầy vẻ oán độc.

Tiếng mai rùa va đập vào thân thuyền lại vang lên.

Con thuyền Huyết Thuyền chở Đại Ủng Sa này vốn được cải tạo từ một thuyền cá cũ, lại không được bảo trì, lênh đênh trên biển chịu nắng mưa vài tháng nên độ bền giảm sút nghiêm trọng.

Bị Đại Ủng Sa va đập, nhiều chỗ cuối cùng không chịu nổi nữa, nước biển tràn vào từ bên ngoài.

Tiêu Dao thậm chí còn thấy được những con cá mập đang bơi lội bên ngoài qua các khe hở.

Lại vài tia chớp nữa lóe lên, bể máu được soi sáng đỏ rực.

Đại Ủng Sa cảm nhận cái chết cận kề, bốn cái móng vuốt không ngừng cào bới thân thuyền, phát ra tiếng ma sát cực lớn.

Tiêu Dao sao có thể để nó thoát khỏi xích sắt và Huyết Thuyền, lập tức dùng Toái Tinh Tịch Tà Đao đâm mạnh vào chính giữa đầu nó.

Xung quanh dường như có gió lớn nổi lên, thuyền u linh chao đảo điên cuồng trong cơn cuồng phong.

Lại thêm mấy tia chớp, một trong số đó đánh thẳng xuống thuyền

u linh.

Tiêu Dao tức thì cảm thấy toàn thân tê dại.

"Đù!

Cái đồ chết tiệt này đúng là biết hưng phong tác lãng, điều khiển thời tiết!" Tiêu Dao tuy thân thủ gần như không có sơ hở, nhưng lại bị sét đánh trúng khi đang ở trong bể máu.

Toàn bộ bể máu tức khắc bốc lên một mùi vị kinh hoàng không nói nên lời.

Nếu không phải lúc nãy thân thuyền nứt ra, nước biển tràn vào làm loãng bể máu thì Tiêu Dao nghĩ chỉ riêng cái mùi hôi thối này thôi Đại Ủng Sa cũng đã thắng chắc rồi.

Nhưng Tiêu Dao sớm bật cười.

Đại Ủng Sa có thể điều khiển thời tiết là thật, hiện giờ mặt biển đầy gió rít lôi đùng đùng.

Nhưng cái thứ này vẫn ngu ngốc vô cùng, tia chớp tuy có thể làm hại Tiêu Dao nhưng bản thân nó cũng chẳng kháng được lôi điện là bao.

Một tia sét đánh xuống khiến Tiêu Dao tê dại nửa ngày không phản ứng được, nhưng Đại Ủng Sa cũng chỉ biết trợn trắng mắt.

Đặc biệt là khi nó bị xích sắt quấn quanh người, năng lượng tia sét vừa rồi hiển nhiên đều do nó gánh hết.

Huyễn Lân và Long Lân Yêu Giáp trên người Tiêu Dao đều có tính kháng lôi nhất định, lúc này đã khôi phục khả năng hành động, lập tức dùng Toái Tinh Đao đâm xuống đầu Đại Ủng Sa.

Lần này Đại Ủng Sa đang trong trạng thái nửa mê man, không kịp né tránh.

Tay Tiêu Dao cảm nhận được sự cản trở cực lớn.

Toái Tinh Đao sắc bén vô cùng, lại có kỹ năng Vạn Vật Cát, tước kim đoạn ngọc, bình thường chém hay đâm gì cũng không tốn mấy sức.

Nhưng lúc này đâm vào đỉnh đầu Đại Ủng Sa lại vô cùng gian nan.

Tiêu Dao phải dồn lực mấy lần, Toái Tinh Đao mới ngập sâu vào trong đầu nó.

Nhìn con Đại Ủng Sa đang trợn mắt, co giật điên cuồng, Tiêu Dao sợ nó chưa chết hẳn nên ngoáy mạnh đao trong óc nó.

Ngoáy một cái là có chuyện ngay, con Đại Ủng Sa vừa nãy còn trợn mắt giả chết đột nhiên bật mạnh lên từ đáy thuyền.

Những sợi xích trói nó tức thì đứt tung mấy sợi.

Đáy thuyền cũng bị nó thúc mạnh tạo thành mấy cái lỗ lớn.

Cả thân thuyền suýt chút nữa thì tan tành.

Tiêu Dao rùng mình, hóa ra nãy giờ nó giả chết thật.

Cái thứ này da dày thịt béo đến mức khó tin, bị đâm xuyên não mà vẫn sống được, lại còn biết giả chết, Tiêu Dao không ngờ tới nổi.

Tiêu Dao nảy ra ý định nhanh chóng.

Nhìn cách bài trí của thuyền u linh này, người có thể khống chế Đại Ủng Sa biến thành Huyết Thuyền chắc chắn là một cao nhân.

Người này gan dạ, không giết chết nó ngay mà tưới nước sắt lên lưng, đâm kiếm vào cổ, xuyên ống sắt qua mai, chắc chắn là có mưu đồ rất lớn.

Nhưng không ngờ Đại Ủng Sa nhìn thì ngu đần mà sức sống lại dai dẳng đến vậy, nó kéo theo Huyết Thuyền sống được vài tháng, tự

tạo thành một con thuyền u linh.

Chương 436

Nếu không phải Tiêu Dao gặp phải, thứ này e rằng còn hưng phong tác lãng trên biển không biết bao lâu nữa, chắc chắn sẽ hại chết nhiều người.

Tiêu Dao không chần chừ, rút mạnh Toái Tinh Đao ra kéo theo một vũng óc, đồng thời đặt đao lên cổ Đại Ủng Sa.

Sau đó Tiêu Dao thi triển kỹ năng Vạn Vật Cát, dùng hết sức bình sinh cắt lìa cái đầu to như chum nước của nó ra.

Khoảnh khắc đầu Đại Ủng Sa hoàn toàn lìa khỏi cổ, Tiêu Dao nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

"Chúc mừng ký chủ giết chết Toàn Quy Nam Hải, nhận được 5000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ giết chết Toàn Quy Nam Hải, nhận được huyết mạch Toàn Quy Thượng Cổ nhị tinh." "Chúc mừng ký chủ giết chết Toàn Quy Nam Hải, nhận được vật phẩm đặc biệt: chín mảnh mai Toàn Quy." "Chúc mừng ký chủ giết chết Toàn Quy Nam Hải, nhận được kỹ năng: Hưng Phong." Tiếng hệ thống vang lên một hồi mới dứt.

Tiêu Dao chưa kịp xem kỹ những thứ vừa nhận được thì cảm thấy thuyền u linh đang từ từ chìm xuống.

Thân thuyền đã bị Đại Ủng Sa phá nát trước khi chết.

Máu trong bể máu đều theo những chỗ nứt chảy sạch ra ngoài.

Nước biển tràn vào gần như ngang với mặt boong.

Tiêu Dao không lo thuyền chìm, vì kỹ năng Tuần Hải có thể giúp hắn trụ được dưới nước hơn một tiếng đồng hồ.

Nhưng điều đáng sợ hơn là Tiêu Dao cảm thấy con thuyền u linh

này dường như có ý thức, nó đang tăng tốc chìm xuống.

Khoang thuyền rò rỉ, nhưng vì bản thân là thuyền gỗ, lại không có vật nặng nào khác ngoài con Đại Ủng Sa khổng lồ, theo lý thường thì thuyền sẽ chìm từ từ mới đúng.

Nhưng giờ nó chìm rất nhanh, cả con thuyền tuy tan tác nhưng vẫn giữ được thăng bằng kỳ lạ.

Thân thuyền gần như dựng đứng, không hề nghiêng ngả, lao thẳng xuống vực thẳm đại dương.

Xung quanh có đàn cá mập bơi lội, chúng đều bị mùi máu của Đại Ủng Sa thu hút.

Nhưng lạ thay, giờ Đại Ủng Sa đã chết, thân thuyền cũng nứt toác, nhưng lũ cá mập lại không lao vào.

Cảnh tượng quần sa loạn vũ xé xác Đại Ủng Sa mà Tiêu Dao tưởng tượng hoàn toàn không xảy ra.

Lũ cá mập vẫn bị mùi máu hấp dẫn, tham lam bơi quanh các khe hở của thuyền để hút lấy máu rỉ ra.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, đàn cá mập dường như đang sợ hãi điều gì, không dám lại gần thuyền u linh.

Tiêu Dao không vội rời khỏi thuyền, hắn bơi đến chỗ xác Đại Ủng Sa, cẩn thận rút bảy thanh thiết kiếm cắm ở cổ nó ra.

Bảy thanh thiết kiếm đen sì, nặng trịch, ngâm trong máu vài tháng mà không hề rỉ sét, chỉ có một lớp đen thui.

Khi cầm bảy thanh kiếm trong tay, Tiêu Dao lập tức cảm nhận được một luồng sát khí.

Sát khí này có phần giống với sát khí trên Toái Tinh Tịch Tà Đao, tuy không tinh thuần và nồng liệt bằng nhưng cũng là loại sát khí rõ

rệt nhất mà Tiêu Dao từng thấy.

Tiêu Dao lập tức thu bảy thanh thiết kiếm vào không gian hệ thống, đây quả là đồ tốt.

Quả nhiên khi bảy thanh kiếm vào không gian, hệ thống vang lên tiếng thông báo: "Hệ thống phát hiện ký chủ nhận được Thất Tinh Thiết Cốt Kiếm, hấp thụ 700 điểm khí vận." Thứ gì được hệ thống công nhận chắc chắn là đồ xịn.

Ngay khi Thất Tinh Thiết Cốt Kiếm bị Tiêu Dao thu đi, cả con thuyền u linh lại phát ra một tiếng ma sát dài, nghe như tiếng người thở dài.

Mũi thuyền càng nghiêng hơn, gần như lao thẳng đứng xuống vực sâu.

Tiêu Dao dựng cả tóc gáy, nhớ lại lời Minh Thúc nói.

Mục đích cuối cùng của việc làm Huyết Thuyền ở Nam Dương là dùng thịt huyết của Đại Ủng Sa để tế tự Giao Long dưới biển.

Giao Long thích ăn nhất là thịt Đại Ủng Sa.

Lúc này thuyền u linh mang theo xác Đại Ủng Sa lao xuống vực thẳm, trông giống như vật tế đang tiến về phía tế đàn.

Nhưng Tiêu Dao vẫn còn trên thuyền, hắn không muốn trở thành một phần của vật tế.

Nghĩ đoạn, Tiêu Dao lập tức lao lên boong tàu, cố gắng tìm lối ra.

Khi Tiêu Dao bơi tới lối ra trên boong, cột buồm của thuyền u linh phát ra một tiếng răng rắc rồi gãy lìa.

Cột buồm mang theo cái đèn bão đổ sập xuống chắn ngay lối ra.

Tiêu Dao vội né sang một bên mới thoát được cái cột buồm to bằng miệng bát.

Con thuyền này tuyệt đối là cố ý!

Tiêu Dao lúc này mới hiểu ra, con thuyền u linh này không rõ nguyên nhân gì mà đã sinh ra ý thức.

Giờ nó muốn kéo Tiêu Dao cùng chìm xuống đáy vực để làm vật tế.

Tiêu Dao lạnh lùng cười một tiếng, rút Toái Tinh Đao ra, nhanh chóng khoét vào xương sống thuyền.

Chỉ loáng cái hắn đã khoét được mấy cái hốc lớn trên xương thuyền.

Sau đó Tiêu Dao lấy ngòi nổ từ không gian hệ thống ra châm lửa.

Trước khi đi Nam Hải lần này, hắn đã đặc biệt chuẩn bị không ít thuốc nổ ngòi nổ, đều đã được xử lý chống nước, để dưới nước trong thời gian ngắn cũng không ảnh hưởng tính năng.

Tiêu Dao nhanh chóng đặt thuốc nổ vào xương thuyền và thân thuyền.

Những đóa lửa đỏ rực nở rộ dưới làn nước đen kịt.

Thuyền u linh vốn đã rệu rã vì Đại Ủng Sa giãy giụa, giờ sao chịu nổi thuốc nổ của Tiêu Dao.

Sau một tiếng nổ lớn, cả con thuyền tan tành, các mảnh vỡ văng tung tóe rồi từ từ chìm xuống vực sâu.

Thân hình đồ sộ của Đại Ủng Sa cũng lặng lẽ chìm đi.

Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn, từ xa có thể thấy ánh đèn quét trên mặt nước.

Một đàn cá mập cũng đang lượn lờ trên đó.

Lũ cá này dường như biết xác Đại Ủng Sa là vật tế dành cho Giao

Long nên không dám lao xuống giành giật.

Nhưng máu trên thuyền vẫn khiến chúng nấn ná không rời.

Tiêu Dao như một con cá lớn, đạp nước lao thẳng lên mặt biển.

Cùng lúc đó, hắn lại nghe thấy tiếng hệ thống: "Chúc mừng ký chủ giết chết Thuyền Huyết Tiêu U Linh, nhận được 5000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ giết chết Thuyền Huyết Tiêu U Linh, nhận được vật phẩm đặc biệt: mô hình Thuyền U Linh." Con thuyền lúc nãy quả thực có sự sống, thậm chí còn khai mở linh trí.

Đánh nổ một con thuyền như vậy mà cũng được tặng vật phẩm đặc biệt.

Chương 437

Tiêu Dao lúc này đã ở giữa làn nước biển, trên đầu toàn là cá mập nên không có tâm trí xem quà tặng từ việc giết Đại Ủng Sa và thuyền u linh.

Khi bơi gần tới mặt nước, hắn lập tức bung Thiết Lân Thuẫn ra.

Kỹ năng trấn nhiếp của Thiết Lân Thuẫn và Long Lân Yêu Giáp là mạnh nhất đối với sinh vật dưới nước.

Lũ cá mập cảm nhận được hơi thở từ đó đều sẽ kịp thời né tránh.

Nhưng khi Tiêu Dao càng nổi lên cao, hắn càng thấy có gì đó không ổn.

Lũ cá mập không những không lùi lại mà còn bơi điên cuồng trên mặt nước, khi thấy bóng dáng Tiêu Dao, chúng liền lao tới.

Không đúng, lũ cá mập này có vấn đề.

Tiêu Dao lập tức phản ứng lại.

Vấn đề không nằm ở lũ cá mập dài ba bốn mét này, mà là ở máu của Đại Ủng Sa.

Máu Đại Ủng Sa tràn ra từ thuyền u linh cơ bản đã bị lũ cá mập này nuốt sạch.

Sau khi uống máu Đại Ủng Sa, lũ cá mập rơi vào trạng thái điên cuồng, hoàn toàn không còn biết sợ hãi, chỉ còn lại bản năng sát lục.

Trước khi Tiêu Dao ngoi lên, trên mặt biển có khoảng mười mấy con cá mập lớn.

Chúng bắt đầu tàn sát lẫn nhau, quấy đảo nước biển như sôi lên.

Những con cá mập đỏ mắt cắn xé thịt đồng loại.

Cả vùng biển vì thế mà biến thành màu đỏ thẫm.

Mùi máu lại thu hút thêm nhiều cá mập tới, số lượng lúc này đã lên tới hàng chục con.

Trong máu của những con cá mập chết cũng trộn lẫn máu của Đại Ủng Sa, lũ cá mới tới nuốt vào cũng rơi vào trạng thái điên cuồng tương tự.

Lúc này cả mặt biển hoàn toàn mất kiểm soát.

Tiêu Dao đang ở mép vùng biển đó, thỉnh thoảng thấy có trường tiễn bắn xuống nước, mỗi mũi tên đều tước đi mạng sống của một con cá mập.

Chắc chắn là Tô Doanh đang ở trên tàu Thiên Quan không ngừng hạ gục chúng.

Đồng thời thỉnh thoảng nghe tiếng súng trường bắn tỉa.

Tiếng súng phát một, mỗi phát đều trúng yếu hại cá mập.

Hiển nhiên tiếng súng này là của Vương Bàn Tử.

Trong đêm tối tầm nhìn cực kém, trên con tàu Thiên Quan đang chao đảo mà vẫn giữ được trình độ bắn chính xác như vậy thì chỉ còn có Vương Bàn Tử thôi.

Những người khác chắc là sợ bắn loạn trong bóng tối, sợ bắn trúng Tiêu Dao đang ngoi lên nên tạm thời không nổ súng.

Tiêu Dao trực tiếp chui ra từ rìa đàn cá mập.

Vừa ngoi lên, hắn lập tức dùng Thiết Lân Thuẫn yểm hộ, ném liên tiếp mấy ống thuốc nổ ra phía trước.

Sau tiếng nổ vang dội, Tiêu Dao chợt nhận ra mình đã tính sai.

Hắn ném thuốc nổ rất hiểm, trúng ngay chỗ cá mập tập trung đông

nhất, nằm giữa hắn và tàu Thiên Quan.

Ban đầu hắn định nổ chết lũ cá này để nhanh chóng bơi về tàu.

Nhưng cá mập chết thì nhiều, lũ còn lại lại càng điên cuồng hơn, chúng lao xô tới chỗ nổ.

Tức thì trước mặt Tiêu Dao toàn là cá mập.

Nhưng Tiêu Dao cũng nghe thấy tiếng hệ thống: "Chúc mừng ký chủ giết chết Cuồng Huyết Sa Nam Hải, nhận được 300 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ giết chết Cuồng Huyết Sa Nam Hải, nhận được 10 răng cá mập máu." Một chuỗi thông báo hệ thống vang lên khiến Tiêu Dao tiếp ứng không kịp.

Người trên tàu Thiên Quan nghe tiếng nổ liền nhanh chóng điều chỉnh đèn pha về phía Tiêu Dao.

Tiêu Dao nảy ra ý định, điểm khí vận và vật phẩm từ lũ cá mập này không thể lãng phí được.

Lũ cá này ăn máu Đại Ủng Sa mà phát cuồng, nhỡ ai không may gặp phải thì chắc chắn mất mạng.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc, sẵn tiện thu hoạch luôn là tốt nhất.

Tiêu Dao lập tức ném thêm mấy ống thuốc nổ vào nơi lũ cá tụ tập, đồng thời ra hiệu định đi vòng theo hướng khác để về tàu.

Lúc này liên tục có thêm cá mập từ xa bơi tới.

Hướng Tiêu Dao định đi cũng đã có cá mập.

Người trên tàu lập tức hiểu ý Tiêu Dao, đồng thời không ngừng hô hoán về phía hắn.

Tiêu Dao hơi khựng lại, nhận ra hai khẩu Thủy Thần Pháo trên tàu, một khẩu đang nhắm vào hướng hắn định vòng về.

Định làm gì?

Dùng Thủy Thần Pháo bắn sao?

Tiêu Dao nhất thời không hiểu người trên tàu muốn thao tác gì.

Nhưng hắn tin Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương đều là những người tỉnh táo...

Bàn Gia thỉnh thoảng mới phạm lỗi ngớ ngẩn...

Họ làm vậy chắc chắn có lý do.

Tiêu Dao không vội, bơi ra xa một chút.

Hắn thấy Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đang liều mạng thao tác, Thủy Thần Pháo bắn thẳng vào con đường phản hồi của hắn.

Sau tiếng nổ, mặt nước tung lên một cột nước.

Tiêu Dao nhíu mày, họ không dùng đạn nổ.

Hiển nhiên mục tiêu của họ không phải là giết cá mập.

Ngay lập tức, Tiêu Dao thấy tại vị trí đạn nổ hiện lên một màu xanh lục.

Hóa ra là một loại hải tảo nào đó?

Chương 438

Có tác dụng sao?

Đúng lúc đó, lũ cá mập trong nước cũng cảm nhận được lớp tảo xanh này, chúng tản ra né tránh.

Chỉ trong tích tắc, trên lộ trình Tiêu Dao định bơi về không còn bóng dáng con cá mập nào nữa.

Tiêu Dao thầm kinh ngạc, xem ra Hồ Bái Nhất và mọi người khi ở đảo miếu san hô đã kiếm được không ít đồ tốt.

Lũ Cuồng Huyết Sa này, ngay cả kỹ năng trấn nhiếp cực mạnh đối với sinh vật thủy sinh của Thiết Lân Thuẫn cũng không tác dụng, chúng hoàn toàn mất lý trí, chỉ còn bản năng sát lục, vậy mà lại bị đám tảo này đuổi đi.

Có thể thấy loại đạn hải tảo này thực sự không tầm thường.

Không chỉ mình Tiêu Dao chuẩn bị cho chuyến thám hiểm, Hồ Bái Nhất và mọi người cũng không hề nhàn rỗi.

Tiêu Dao lập tức chớp thời cơ bơi nhanh về phía tàu Thiên Quan.

Mọi người thấy Tiêu Dao đã tới gần liền thả dây thừng xuống, hắn nắm lấy dây, vài cái đã leo lên boong.

Nguyễn Hắc, Cổ Sai, Đa Linh chưa từng thấy bản lĩnh của Tiêu Dao, họ biết việc thoát thân khỏi đàn cá mập điên cuồng giữa biển đêm là chuyện không tưởng đến mức nào.

Lúc này nhìn Tiêu Dao, ánh mắt ba người họ mang theo vài phần kinh hãi.

Chuyện này đã vượt quá giới hạn tưởng tượng của họ, thậm chí

trong mắt họ, Tiêu Dao không còn giống người nữa.

Tiêu Dao lên thuyền xong, hứng thú hỏi Vương Bàn Tử đang đứng bên khẩu Thủy Thần Pháo: "Bàn Gia, phát pháo vừa rồi là của anh à?" Vương Bàn Tử cười hắc hắc: "Mấy cái đó là đạn tảo Bát La tôi phải tốn khối tiền mới mua được ở đảo miếu san hô đấy." Nguyên lai là Vương Bàn Tử lúc ở đó có thời gian rảnh đi uống rượu ở tửu quán.

Bàn Gia tính tình hào sảng, trước đó lại tích cóp được không ít tiền nên ra tay rất hào phóng, nhanh chóng làm quen được với dân địa phương.

Có lần uống say, hắn chém gió với một người ở đó là định đi san hô hải mò ngọc trai.

Kết quả người đó nghe xong liền tặc lưỡi, giới thiệu cho hắn tảo Bát La, nhồi vào đạn Thủy Thần Pháo có thể xua đuổi cự thú dưới biển sâu.

Chỉ có điều tảo Bát La cực kỳ khó hái, chỉ mọc ở vùng nước thẳm, có gặp mà không có cầu.

Vương Bàn Tử đã chi bộn tiền mua không ít.

Sau khi tỉnh rượu hắn cũng hối hận lắm, định tìm người trả hàng mà không thấy đâu.

Hắn cứ ngỡ mình bị lừa, không ngờ hôm nay thử mới thấy hiệu quả của đạn tảo Bát La tốt đến vậy.

Ngay cả lũ cá mập đỏ mắt kia cũng phải né tránh, đúng là món "đậu phụ thối" dưới biển.

Vương Bàn Tử cười đến tận mang tai, thấy mình đã hời to.

Tiêu Dao gật đầu, sau đó nhìn đàn Huyết Sa đang cắn xé dưới biển, đó toàn là điểm khí vận cả.

Răng và xương Huyết Sa có thể chế thành trường tiễn cho Tô Doanh sử dụng, tuyệt đối là tài nguyên không thể bỏ lỡ.

Tiêu Dao quan sát xong, bảo Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử phối hợp, dùng Thủy Thần Pháo nạp đạn nổ, bắn vào những vị trí định sẵn.

Chẳng mấy chốc cá mập bị nổ nát bấy, những con gần đó tuy không chết cũng bị thương đầy mình, máu chảy đầm đìa.

Những con bị thương lại càng phát điên hơn.

Mặt biển lại một hồi sôi sục.

Ngay cả những người đã quen với sinh tử như Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt cũng thấy lạnh người.

Nguyễn Hắc càng kinh ngạc hơn: "Sợ là cá mập trong vòng trăm hải lý quanh đây đều tụ tập ở đây rồi." Khi cá mập tập trung đông nhất, Tiêu Dao lấy ra từ không gian hệ thống những bó thuốc nổ ngòi nổ lớn, và cả mấy quả lựu đạn chày mà Đại Kim Nha chuẩn bị.

Châm lửa xong, Tiêu Dao ném thẳng xuống biển.

Lúc này tàu Thiên Quan cách chỗ đàn cá tập trung khoảng hơn trăm mét.

Người thường ném lựu đạn được năm sáu chục mét đã là cao thủ, vậy mà Tiêu Dao ném cả bó thuốc nổ chuẩn xác vào chỗ cá mập đông nhất.

Cự ly và độ chuẩn xác này khiến Hồ Bái Nhất – một người từng trải qua chiến trận – cũng phải liên tục giơ ngón tay cái thán phục.

Những tiếng nổ dữ dội vang lên, mặt nước tung lên những cột nước cao hàng chục mét.

Mặt biển đang sôi sục bỗng im lặng trong thoáng chốc.

Vô số mảnh xác cá mập nổi lên, một số con bị chấn cho choáng váng, lửng lơ trong nước một lúc lâu mới hơi vẫy đuôi được.

Mùi máu nồng nặc khiến những con cá mập ở xa vừa bị chấn động làm choáng váng lại lao tới như thiêu thân.

Mặt nước sau vụ nổ lại bắt đầu náo nhiệt.

Tiêu Dao lập tức châm thêm một bó thuốc nổ nữa, canh đúng thời điểm rồi ném mạnh vào vị trí cũ.

Lại thêm một tiếng nổ vang dội.

Cứ lặp lại như vậy vài lần, vị trí Tiêu Dao chọn đã đầy mảnh xác cá mập, nước biển đỏ thẫm, tầm nhìn không quá hai ba mét.

Tiếng hệ thống thông báo chưa từng dừng lại.

Tiêu Dao gặt hái được một mẻ lớn, ước chừng thu hoạch được vài vạn điểm khí vận, cùng với rất nhiều răng, xương và da Huyết Sa.

Răng Huyết Sa sắc bén là đầu tên cực tốt, xương của chúng dẻo dai đàn hồi cũng là chất liệu làm thân tên xuất sắc.

Hai thứ này cộng với mười điểm khí vận có thể trực tiếp hợp thành Huyết Sa Tiễn trong không gian hệ thống.

So với tên U Linh Lang Nha mà Tô Doanh dùng trước đó, Huyết Sa Tiễn có uy lực tương đương, tầm bắn hơi ngắn hơn một chút.

Nhưng nó có vài đặc tính khiến nó phù hợp hơn khi dùng trên biển.

Tầm bắn dưới nước của Huyết Sa Tiễn xa hơn nhiều so với tên thường và giữ được tốc độ.

Nó còn có tác dụng trấn nhiếp nhất định đối với sinh vật thủy sinh, nếu bị bắn trúng sẽ gây ra hiệu quả tiêu cực không nhỏ.

Tiêu Dao một hơi hợp thành mấy trăm mũi Huyết Sa Tiễn.

Lúc này mặt biển không còn đàn Huyết Sa nào nữa, chỉ còn lác đác vài con đang choáng váng.

Tiêu Dao không tốn sức thêm, trực tiếp lấy súng tiểu liên Thompson từ không gian giao cho Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai người thấy súng là cười ngay, món này trước đây họ dùng không ít, vô cùng thuận tay.

Những con cá mập còn lại giao cho hai người xử lý, Tiêu Dao bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Chương 439

Giết Đại Ủng Sa – cũng tức là Toàn Quy Nam Hải – là phần thưởng quý giá nhất mà Tiêu Dao nhận được sau trận chiến vừa rồi.

Đặc biệt là huyết mạch Toàn Quy.

Con Đại Ủng Sa bị khống chế như vậy mà vẫn sống được vài tháng, dù bị ống sắt rút máu trên lưng và Thất Tinh Thiết Cốt Kiếm đâm ở cổ mà vẫn hưng phong tác lãng được.

Đúng là một con "trâu máu".

Đặc điểm lớn nhất của nó là máu dày, cực kỳ trâu bò.

Ngoại trừ con Hoắc Thị Bất Tử Trùng ở Trùng Cốc Vân Nam, đây là dị thú có sức sống ngoan cường nhất mà Tiêu Dao từng thấy.

Huyết mạch Toàn Quy cũng bao hàm đặc điểm này.

Thể lực mà nó tăng thêm là nhiều nhất trong số tất cả các loại huyết mạch Tiêu Dao từng thấy.

Có được huyết mạch này gần như sẽ biến thành một con gián đánh không chết.

Đồng thời, nó cũng tăng sức mạnh vô cùng khủng bố.

Ngoài việc tăng thuộc tính cực lớn, huyết mạch Toàn Quy còn kèm theo vài kỹ năng rất thực dụng.

Kỹ năng đầu tiên là Giáp Thuẫn, có thể ảo hóa ra một tấm lá chắn khổng lồ kiên cố để ngăn chặn sát thương.

Kỹ năng thứ hai có vẻ không hợp với khí chất "bao cát" của huyết mạch này lắm, gọi là Tác Lãng (Tạo Sóng).

Người sở hữu có thể tạo ra những cột nước khổng lồ trên mặt

nước, điều khiển sóng nước tấn công mục tiêu.

Đây là một kỹ năng tấn công rất mạnh mẽ.

Ngoài hai kỹ năng đó, còn có một kỹ năng nằm trong dự tính của Tiêu Dao: Hô hấp dưới nước.

Kỹ năng này chỉ duy trì được khoảng nửa tiếng, tương đương với kỹ năng Tuần Hải sẵn có của hắn, không thể so với huyết mạch Ly Chùy nghịch thiên của Tô Doanh.

Huyết mạch Ly Chùy có thể thở dưới nước không giới hạn, hoạt động dưới nước còn linh hoạt hơn trên cạn.

Nhưng nửa tiếng hô hấp dưới nước đã vượt xa giới hạn người thường rồi, nhất là trên biển lớn, đây quả là công cụ sinh tồn cực tốt.

Tiêu Dao đã suy nghĩ kỹ, hắn không nuốt chửng kỹ năng Toàn Quy này.

Trên biển Nam Hải hiểm nguy khôn lường, Tiêu Dao tuy sở hữu sức mạnh huyết mạch và kỹ năng Phát Khâu Thiên Quan nghịch thiên, nhưng nếu bị quăng giữa biển khơi mênh mông thì vẫn có thể tiêu đời.

Có thêm một người giúp đỡ tất nhiên sẽ có thêm một phần bảo đảm.

Tiêu Dao quyết định để dành huyết mạch Toàn Quy này cho Vương Bàn Tử.

Vị trí của Bàn Tử trong đội vốn là kiểu "tanker" chịu đòn, có thêm huyết mạch này chắc chắn sẽ như hổ mọc thêm cánh.

Còn huyết mạch cho Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương, Tiêu Dao định đợi sau này gặp thứ gì phù hợp hơn sẽ đưa.

Ngoài huyết mạch, xác Toàn Quy còn có mai rùa và một kỹ năng khác.

Mai rùa có thể dùng để cường hóa Thiết Lân Thuẫn, chỉ có điều tốn tới 5000 điểm khí vận.

Tiêu Dao không ngần ngại chọn hợp nhất cường hóa.

Mai Toàn Quy biến mất, khả năng phòng hộ của Thiết Lân Thuẫn lại tăng thêm một bậc.

Giờ đây khi chịu tác động mạnh, nó có thể ảo hóa ra một lớp mai rùa dày cộm để bảo vệ thêm.

Phạm vi bảo vệ rất rộng, có thể bao bọc toàn bộ cơ thể Tiêu Dao.

Ngay cả súng bắn tỉa hay các loại vũ khí nóng hạng nặng cũng khó lòng phá vỡ phòng ngự của Thiết Lân Thuẫn lúc này.

Ngoài phòng ngự, khả năng trấn nhiếp cũng được nâng cao.

Điều khiến Tiêu Dao hứng thú hơn là kỹ năng riêng biệt nhận được sau khi giết Toàn Quy: Hưng Phong (Làm Gió).

Toàn Quy quả thực là yêu thú hưng phong tác lãng, trong huyết mạch có kỹ năng Tác Lãng, sau khi giết được nó lại có kỹ năng Hưng Phong.

Kỹ năng Hưng Phong có thể điều khiển luồng không khí trong một phạm vi nhất định để tạo ra gió lớn.

Tác dụng của nó trong hàng hải là rất lớn, ngay cả khi biển lặng, dùng kỹ năng này cũng có thể tạo ra hướng gió mong muốn.

Một tác dụng khác là mượn sức gió để lơ lửng trên không trung, nhưng đáng tiếc là cần kỹ năng Hưng Phong đạt cấp cao mới được.

Hiện tại kỹ năng này mới ở cấp sơ đẳng, Tiêu Dao muốn bay lên trời sánh ngang mặt trời thì tạm thời chưa làm được.

Đợi hắn nâng cấp kỹ năng này vài lần nữa, việc có thể làm sẽ rất nhiều.

Sau khi kiểm kê xong thu hoạch từ Toàn Quy, Tiêu Dao đổ dồn ánh mắt vào một mô hình thuyền gỗ nhỏ màu đen trong không gian hệ thống.

Đây là phần thưởng sau khi đánh chìm Thuyền Huyết Tiêu U Linh.

Trước đây những vật phẩm nhận được sau khi giết dị thú thường là đồ phổ thông hoặc đặc biệt, chỉ có mô hình thuyền nhỏ này được hệ thống định vị là vật phẩm quý hiếm.

Một con thuyền u linh có thể sở hữu ý thức, thậm chí ở mức độ nào đó là có sự sống, tuyệt đối không phải thứ đơn giản.

Vật phẩm nhận được sau khi đánh chìm nó cũng không thể là đồ thường.

Tiêu Dao xem kỹ phần thuyết minh hệ thống về mô hình thuyền gỗ, lập tức biết mình đã nhặt được bảo vật.

Mô hình này gọi là Thuyền U Linh Ngũ Dương.

Chỉ cần dùng mô hình nhỏ này là có thể triệu hoán ra những con tàu khác nhau ở các vùng biển khác nhau.

Những con tàu được triệu hoán đều là thuyền u linh, không cần thủy thủ hay thuyền trưởng vẫn có thể tự động hành hành, cực kỳ kiên cố, dù thân tàu có nứt vỡ cũng không chìm.

Thứ này nếu ở trên cạn thì ngoài việc dùng để dọa người ra thì chẳng có tác dụng gì, nhưng ở trên biển, nó tuyệt đối là một vật phẩm nghịch thiên.

Triệu hoán thuyền u linh không giới hạn thời gian, muốn dùng bao lâu cũng được.

Nếu giải quyết được vấn đề tiếp tế thì gần như có thể đi chu du thế giới.

Người thường tất nhiên khó giải quyết tiếp tế, nhưng Tiêu Dao có không gian hệ thống.

Hạn chế duy nhất là thuyền u linh không thể triệu hoán ở một số vùng biển nhất định vì theo hệ thống thì những vùng biển đó "đã có chủ".

Hừm, thú vị đấy.

Chương 440

Tiêu Dao suy ngẫm về hàm ý của từ "có chủ" này, hiển nhiên là vì những vùng biển đó có sự hiện diện của những thực thể cực kỳ mạnh mẽ.

Bất kể là người hay dị thú.

Trên toàn thế giới, những vị trí không thể triệu hoán thuyền u linh có khoảng hơn hai mươi nơi.

Trong đó, thật không may, bao gồm cả khu vực biển san hô này.

Nhưng chỉ cần ra khỏi đây là có thể triệu hoán được.

Tóm lại, đây cũng là một vật phẩm rất thực dụng.

Trong lúc Tiêu Dao xem xét thu hoạch, những người khác không làm phiền vì tưởng hắn đang nghỉ ngơi.

Khoảng một tiếng sau, phong lãng trên biển càng lúc càng lớn.

Lớp sương mù ban đầu đã bị thổi tan hoàn toàn.

Cơn sóng gió này không phải do Đại Ủng Sa tạo ra mà là do tự nhiên hình thành.

Trong gió biển mang theo vị mặn đặc trưng.

Phía đông bầu trời bắt đầu hửng sáng, trời sắp sáng rồi.

Những người khác trên thuyền cũng đã mệt mỏi cả đêm, lúc này trừ người thay ca cho Nguyễn Hắc và Minh Thúc ở khoang lái ra thì đều về phòng nghỉ ngơi.

Tiêu Dao tựa vào mạn thuyền vươn vai, ngửi thấy mùi không khí liền nhíu mày.

Dù đi trên biển thì gió biển chắc chắn phải mang vị mặn, nhưng mùi vị lúc này có vẻ hơi quá nồng.

Sau một thời gian di chuyển, họ đã đi khá xa nơi gặp thuyền u linh và giết đàn Huyết Sa, mùi vị không thể truyền từ đó tới được.

Tiêu Dao xác nhận kỹ một hồi mới nhận ra mùi này không đến từ phía trước, phía sau, hay hai bên, mà là từ trên đỉnh đầu.

Đúng lúc đó, một tiếng "bạch" vang lên trên boong tàu.

Tiêu Dao nhìn lại, hóa ra là một con cá từ trên trời rơi xuống.

Trên trời bắt đầu mưa cá sao?

Tiêu Dao nhớ lại những chuyện về biển cả vùng Nam Hải trước đây, nhưng chưa từng thấy thông tin nào nói rằng biển Nam Hải sẽ có mưa cá.

Trên mặt boong tàu lại vang lên mấy tiếng vật thể rơi xuống.

Lại thêm vài con cá, trong đó có một con bạch tuộc sống vừa rơi xuống boong tàu đã không ngừng co rút các xúc tu.

Một lúc sau, Minh Thúc cũng cảm thấy bất thường, ông đi lên boong tàu nói với Tiêu Dao: "Tám phần là khu vực gần đây đang có vòi rồng hút nước, tôi phải cẩn thận một chút, nếu đụng phải thì con tàu của chúng ta chưa chắc đã trụ vững được." Tiêu Dao gật đầu.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, gió xung quanh càng lúc càng lớn, trên bầu trời vang lên từng trận âm thanh như sấm rền.

Nhưng tiếng động này không phải sấm, hoàn toàn khác với tia sét mà con Đại Ủng Sa trước đó làm ra.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Tô Doanh cùng những người khác cũng bị tiếng động cực lớn làm cho tỉnh giấc, lần lượt chạy lên boong tàu quan sát.

Chỉ thấy nơi chân trời xa xa, một đường đen kịt đang nhanh chóng ép sát lại.

Vương Bàn Tử mắng một tiếng: "Vừa mới tan đống sương mù bình lưu, giờ lại có thêm một lớp khác sao?" Tiêu Dao trầm giọng nói: "Đó không phải sương mù." Hồ Bái Nhất cũng sững sờ: "Không phải sương mù?

Vậy là gì?" Lời Hồ Bái Nhất vừa dứt, lại có một con cá lớn từ trên trời rơi xuống, đập thẳng vào boong tàu.

Con cá biển này dài tới hơn hai thước, sau khi đập xuống boong thì quẫy mạnh vài cái. "Trên trời là rồng hút nước, chân trời là sóng thần." Tiêu Dao cau mày nói một câu.

Sắc mặt của mọi người đều trở nên khó coi. "Sóng thần?

Đừng có đùa chứ, nếu thật sự là sóng thần thì chúng ta tiêu đời rồi!" Vương Bàn Tử mặt tái mét.

Minh Thúc lúc này lại xách bình rượu đi ra: "Đúng là sóng thần rồi, xem chừng không trốn thoát được đâu, mọi người tìm chỗ nào cố định bám cho chắc vào, xem mệnh của chúng ta có đủ cứng hay không." Vương Bàn Tử nghe vậy thì tặc lưỡi: "Ý Minh Thúc là sao?

Chúng ta mau quay đầu tàu chạy đi chứ!" Minh Thúc lắc đầu: "Chạy không kịp đâu, chỉ có thể lao thẳng vào sóng thôi, chỉ cần có thể lao qua được đỉnh sóng đầu tiên của sóng thần thì chúng ta mới sống được." Vương Bàn Tử định nói gì đó thì bị Tiêu Dao giữ lại: "Bàn Gia mau vào trong cabin đi, tốt nhất là tìm dây thừng tự buộc mình lại.

Tô Doanh, cô vào phòng lái xem có cần giúp đỡ gì không." Tô Doanh gật đầu, sau đó gọi cả Nguyễn Hắc vừa mới ló mặt ra vào trong khoang thuyền.

Vương Bàn Tử mặt mày trắng bệch, vừa mắng chửi vừa theo Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đi vào trong khoang.

Đường vạch trắng ở chân trời khi nãy lúc này đã áp sát phía trước tàu Thiên Quan Hào chỉ vài trăm mét.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dao nhìn thấy đỉnh sóng thần ở cự ly gần như vậy.

Đó thực sự là một bức tường nước cao hàng chục mét, trông giống như một vách đá dựng đứng đang đổ ập xuống Thiên Quan Hào.

Minh Thúc đang cầm lái, ông uống sạch một ngụm rượu trắng nồng độ cao trong bình, đôi mắt đỏ ngầu, liều mạng xoay bánh lái.

Con tàu Thiên Quan Hào vốn đang đi song song với tường nước, giờ đây giống như một đội quân cô độc dũng cảm đối mặt với vạn quân thù, lao thẳng vào tường nước.

Đôi mắt nhỏ của Minh Thúc không ngừng lóe lên vẻ cuồng nhiệt, tốc độ tàu càng lúc càng nhanh.

Vương Bàn Tử lúc này đang dùng dây thừng buộc mình vào một cây cột trong phòng lái, nhìn bộ dạng của Minh Thúc liền mắng một câu: "Lão già Hồng Kông này không muốn sống nữa rồi, định kéo tôi chôn cùng sao?" Hồ Bái Nhất huých mạnh Vương Bàn Tử một cái: "Đừng nói bậy." Vương Bàn Tử từ trước đến nay vốn coi thường Minh Thúc, cảm thấy ông ta nhát gan, xảo trá lại ích kỷ vô nghĩa khí.

Minh Thúc khi đối mặt với Vương Bàn Tử cũng luôn khép nép.

Nhưng khi ở trên đại hải, đặc biệt là sau khi uống rượu, Minh Thúc lại khiến Vương Bàn Tử cảm thấy như thành một người khác, chỉ có thể dùng từ "điên cuồng" để hình dung.

Tiêu Dao nhìn tường nước đổ xuống như núi lở, cũng nắm chặt

tay Tô Doanh.

Tất nhiên, Tô Doanh mang huyết mạch Giao Nhân, ở dưới nước thực ra còn an toàn hơn trên tàu.

Loại tai nạn sóng thần này đối với cô hoàn toàn không là gì, nhưng những người khác thì khó mà sống sót nếu Thiên Quan Hào bị đánh tan tành.

Minh Thúc mở hết cả bốn động cơ của Thiên Quan Hào, tăng tốc tối đa.

Nhìn Thiên Quan Hào đối diện đâm sầm vào tường nước trước mặt, cả mũi tàu đâm thẳng vào trong sóng.

Ánh sáng trên tàu gần như biến mất ngay lập tức, toàn bộ boong tàu đều ngập trong nước biển.

Thân tàu Thiên Quan Hào phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn, như thể có thể lật nhào bất cứ lúc nào.

Chương 441

Nhưng Tiêu Dao lập tức kinh ngạc nhận ra, sau khi Thiên Quan Hào vặn vẹo vài cái trong sóng lớn thì cư nhiên trụ vững.

Không những thế, nó còn đang từ từ bò lên cao.

Nhìn từ xa, tường nước do sóng thần tạo ra gần như thẳng đứng cao hàng chục mét, nhưng ở gần mới thấy thực ra nó có độ dốc nhất định, dù độ dốc này lớn đến mức dị thường.

Động lực của Thiên Quan Hào cực kỳ mạnh mẽ, bốn động cơ cải tiến của người Anh sau khi hoạt động hết công suất, khả năng bứt tốc trong thời gian ngắn có thể sánh ngang với nhiều tàu siêu tốc.

Cộng thêm việc Thiên Quan Hào được cải tiến từ tàu đánh cá đáy sâu, trọng lượng tự thân lớn hơn tàu siêu tốc nhiều, cấu trúc cường độ và phân bổ trọng lượng cũng rất hợp lý.

Tổng thể là một con tàu biển ưu việt sau khi cải tiến.

Cộng với việc Minh Thúc đang say rượu điều khiển theo kiểu liều mạng, Thiên Quan Hào cư nhiên thuận theo tường nước, gian nan bò lên đỉnh sóng thần.

Khi Thiên Quan Hào thoát ra khỏi nước biển, ánh sáng cũng tốt hơn nhiều.

Ngay khi mọi người nhen nhóm hy vọng có thể một hơi bò lên đỉnh sóng, thì một bóng đen khổng lồ vô cùng che phủ phía trên mũi tàu.

Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn lên, há hốc mồm thốt ra một câu: "Ngọa tào!" Chỉ thấy trên tường nước không ngừng có những thứ bị sóng thần cuốn từ dưới đáy biển lên rơi xuống từ đỉnh tường nước.

Những thứ đó đa số là san hô, đá, thỉnh thoảng có cả xương của những loài động vật khổng lồ như cá voi và những quái vật hoàn toàn không nhận ra.

Hiện tại xuất hiện trước mặt Thiên Quan Hào lại là một nửa xác tàu vận tải bằng thép.

Xác tàu đó rỉ sét loang lổ, chỉ còn lại phần mũi tàu, nhiều chỗ đã bị ăn mòn mục nát đến mức lộ cả khung xương.

Nhưng dù có nát đến đâu thì nó cũng là loại tàu vận tải vạn tấn.

Vùng Nam Hải vốn có rất nhiều tàu vận tải bị đắm, đại đa số đều nằm im lìm dưới đáy biển, không ngờ cái xác tàu này lại bị sóng thần cuốn thẳng từ dưới đáy lên.

Sắc mặt Tiêu Dao biến thành đen kịt.

Bản lĩnh có thông thiên đi nữa, nếu bị cái thứ khổng lồ kia đập trúng thì giữ mạng còn khó, nói gì đến việc bảo vệ Thiên Quan Hào.

Minh Thúc cũng nhìn thấy xác tàu phía trên, vẻ điên cuồng trên mặt dần giảm bớt, thay vào đó là chút hoảng loạn.

Gặp phải chuyện đen đủi thế này, rượu trắng nồng độ cao cũng chẳng giúp Minh Thúc can đảm hơn được.

Tiêu Dao nghiến răng, hét lớn với Tô Doanh: "Lên thôi!" Tô Doanh hiểu ý, lập tức cùng Tiêu Dao lao ra boong tàu.

Tiêu Dao gào lên với Minh Thúc: "Bẻ hết lái, cố gắng tránh ra!" Giọng Minh Thúc khản đặc: "Bây giờ mà chuyển hướng thì tốc độ của Thiên Quan Hào không đủ để bò lên đỉnh sóng đâu!" Thiên Quan Hào có bốn động cơ công suất lớn, nhưng nếu chuyển hướng ở giữa tường nước thì sẽ bị mất tốc độ, hạ màn sau đó chắc chắn cũng chẳng tốt đẹp gì hơn việc bị xác tàu đập trúng mặt. "Tôi biết!

Cứ chuyển hướng đi, tốc độ tôi có cách!" Tiêu Dao nghiến răng hét lớn.

Minh Thúc biết không thể do dự thêm nữa, lập tức chuyển hướng.

Tiêu Dao và Tô Doanh trực tiếp nhảy vào trong cơn sóng thần.

Thủy tính của Tiêu Dao rất tốt, cộng thêm kỹ năng Tuần Hải và bộ Long Lân Yêu Giáp tăng cường khả năng hoạt động dưới nước, sau khi nhập thủy hắn giống như một con cá lớn, linh hoạt vô cùng.

Còn Tô Doanh thì như giao long dưới nước, tốc độ còn nhanh hơn Tiêu Dao.

Hai người nương theo tường nước bơi thẳng đến gần đỉnh sóng thần, có thể nhìn thấy cái xác tàu vận tải đang từ từ đổ xuống phía trước. "Buộc dây vào tên rồi bắn!" Tiêu Dao hét lớn.

Tô Doanh lập tức rút trường tên ra, buộc dây thừng vào đuôi tên.

Tiêu Dao thì tìm thấy một tấm thép mục nát rộng khoảng hai ba mét vuông giữa sóng lớn.

Tiêu Dao và Tô Doanh tuy lợi hại nhưng chưa đến mức dùng tay không kéo được cái xác tàu nặng hàng ngàn tấn.

Kế hoạch của Tiêu Dao là để Tô Doanh dùng Thần Giao Cung bắn trường tên ghim vào xác tàu, đồng thời đầu dây thừng kia buộc vào tấm thép hoặc gỗ để tạo lực cản, từ đó điều chỉnh hướng rơi của xác tàu.

Chỉ cần khiến nó lệch khỏi hướng ban đầu một chút, Minh Thúc không cần chuyển hướng quá gắt thì có thể giữ được tốc độ cho tàu.

Đây là tia sinh cơ duy nhất của Thiên Quan Hào.

Tiêu Dao nhanh chóng bơi đến cạnh tấm thép, dùng dây buộc chặt lại.

Sau khi thấy Tô Doanh đã sẵn sàng, Thần Giao Cung trong tay cô kéo tròn, lắp Huyết Sa Tiễn, nhắm chuẩn xác tàu.

Một mũi tên bắn ra, Huyết Sa Tiễn rẽ nước ghim chặt vào tấm thép của xác tàu.

Sau đó khi xác tàu rơi xuống, nó kéo theo sợi dây, lôi tấm thép mà Tiêu Dao đã buộc theo sau.

Toàn bộ xác tàu phát ra một tiếng ầm vang lớn, hướng rơi cũng hơi lệch đi một chút.

Tiêu Dao thấy có hiệu quả, lập tức hô lên làm lại lần nữa.

Hắn lại dùng dây buộc thêm xương cá voi và gỗ dưới đáy biển.

Tô Doanh bắn tên bách phát bách trúng, nhanh chóng treo thêm mấy vật nặng đó vào xác tàu.

Tốc độ rơi của xác tàu không chậm lại bao nhiêu nhưng hướng rơi đã lệch đi đáng kể.

Phía dưới, Minh Thúc cũng tập trung tinh thần cao độ, thấy xác tàu trên đỉnh đã lệch hướng, biên độ chuyển hướng của Thiên Quan Hào cũng nhỏ lại.

Cuối cùng, cái xác tàu dài khoảng ba mươi mét sượt qua mép tàu Thiên Quan Hào lao xuống biển.

Khoảnh khắc rơi từ đỉnh tường nước xuống mặt biển, cái xác tàu vốn đã rỉ nát lập tức tan tành, rồi chìm vào vực sâu đáy biển, trong nháy mắt biến mất tăm hơi.

Trong phòng lái của Thiên Quan Hào, mặt Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất không còn một giọt máu.

Cảnh tượng vừa rồi làm bọn họ sợ đến chết khiếp.

Chỉ có Minh Thúc là miễn cưỡng giữ được tỉnh táo, đang liều

mạng tăng tốc để điều chỉnh lại hướng đi của tàu.

Có điều động tác né tránh khi nãy đã làm tốc độ của Thiên Quan Hào giảm đi nhiều, bây giờ dù đã điều chỉnh hướng nhưng tốc độ bò lên dốc của tàu không đủ.

Hồ Bái Nhất hét lớn một tiếng: "Không xong rồi, chúng ta sắp bị tụt xuống!" Đúng lúc này, trên mặt biển đột nhiên cuốn lên một luồng gió quỷ dị, luồng gió này thổi đúng vào đuôi tàu Thiên Quan Hào.

Lúc này Tô Doanh từ trong tường nước trở về tàu, cư nhiên với tốc độ cực nhanh kéo buồm lên cột buồm.

Thiên Quan Hào ngoài động cơ ra thì còn có buồm, nếu thuận gió có thể không cần dùng động cơ cũng chạy rất nhanh.

Hồ Bái Nhất, Cổ Sai và Nguyễn Hắc đều hiểu mục đích của Tô Doanh, lập tức bất chấp nguy hiểm lao ra boong tàu.

Chương 442

Lúc này boong tàu đã trở thành một cái dốc nghiêng, chỉ cần sẩy chân là sẽ rơi xuống con sóng dữ tợn phía dưới.

Rơi xuống biển lúc này coi như chắc chắn chết.

Nhưng ba người không ai lùi bước, buộc dây thừng vào thắt lưng rồi giúp Tô Doanh kéo buồm lên.

Luồng gió thổi từ phía sau tàu càng lúc càng lớn, thậm chí còn cuốn theo những con sóng nhỏ đối nghịch với tường nước sóng thần.

Bốn động cơ của Thiên Quan Hào mở hết công suất, cộng thêm sức gió, tốc độ tổng thể lại từ từ tăng lên.

Nhìn thấy Thiên Quan Hào cuối cùng cũng bò lên được đỉnh tường nước, mũi tàu đổ xuống, cả con tàu lại trở về trạng thái thăng bằng.

Những người nãy giờ bám chặt lấy cột buồm và boong tàu như Hồ Bái Nhất cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi vượt qua đỉnh sóng thần, mặt biển phía sau sóng lại tỏ ra yên bình lạ thường.

Minh Thúc cũng như một quả bóng xì hơi, đổ gục trong phòng lái.

Vương Bàn Tử lúc này đi tới đỡ lấy ông ta. "Minh Thúc, đúng là hán tử!" Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái với Minh Thúc.

Khóe miệng Minh Thúc khẽ mỉm cười, rồi thuận thế ngất lịm trong lòng Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vội vàng gọi Nguyễn Hắc tới thay Minh Thúc cầm lái.

Lúc này tuy đã vượt qua đỉnh sóng nhưng vẫn chưa thoát khỏi

nguy hiểm, phải nhanh chóng rời khỏi vùng biển xảy ra sóng thần này mới được.

Lúc này Tiêu Dao và Tô Doanh cũng từ dưới biển ngoi lên, trở về Thiên Quan Hào.

Minh Thúc không gặp vấn đề gì lớn, chỉ là trước đó uống quá nhiều rượu, cộng thêm kiệt sức nên giờ nửa say nửa ngất, không biết gì nữa.

Trên tàu có bếp, Tiêu Dao bảo Đa Linh đợi lúc sóng yên biển lặng một chút thì nhóm lửa nấu nước nóng, tiện thể lấy từ trong không gian hệ thống ra vài sợi rễ nhỏ của Thiên Niên Nhục Linh Chi.

Bản thân Minh Thúc không bị thương nặng, dùng rễ nhỏ nấu trà uống là đủ rồi.

Sắp xếp xong xuôi, Tiêu Dao lại vào phòng lái cùng Nguyễn Hắc điều khiển con tàu.

Luồng gió đột ngột sau lưng tàu khi nãy chính là do Tiêu Dao dùng kỹ năng Hưng Phong tạo ra.

Hiện tại Thiên Quan Hào vẫn còn gần ngọn sóng lớn, phải nhanh chóng thoát ly mới được.

Bốn động cơ vẫn mở hết công suất, cánh buồm cũng chưa hạ xuống.

Tiêu Dao nhìn chằm chằm hướng đi của tàu, thi triển kỹ năng Hưng Phong, gió biển liên tục thổi vào cánh buồm.

Thiên Quan Hào lao đi với tốc độ đáng kinh ngạc đối với một con tàu đánh cá.

Khoảng nửa giờ sau, sóng gió xung quanh cuối cùng cũng nhỏ lại.

Mặt Tiêu Dao cũng trắng bệch.

Kỹ năng Hưng Phong dù sao cũng chỉ là sơ cấp, Tiêu Dao thi triển cường độ cao trong thời gian dài cũng cảm thấy kiệt sức.

Sau khi để Nguyễn Hắc và Cổ Sai điều khiển tàu, Tiêu Dao cũng trở lại boong tàu.

Đúng lúc này, Đa Linh đã nấu xong trà Thiên Niên Nhục Linh Chi.

Minh Thúc đã tỉnh táo hơn, uống một chút trà rồi về khoang nghỉ ngơi.

Tô Doanh cũng bưng một bát trà đưa cho Tiêu Dao.

Một mùi hương thanh khiết xộc vào mũi, Tiêu Dao uống cạn bát trà.

Một luồng ấm áp tức thì dâng lên trong cơ thể, sự mệt mỏi trước đó lập tức vơi đi đáng kể.

Tiêu Dao đã không nghỉ ngơi từ chiều tối hôm qua, bản thân đã đạt đến giới hạn, sau khi bàn giao tàu lại cho mọi người, hắn cũng về khoang nghỉ ngơi.

Vừa nằm xuống võng, Tiêu Dao lập tức bị bóng tối bao trùm, chìm vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh lại thì đã là buổi chiều.

Tiêu Dao bước lên boong tàu, phát hiện gió mưa bên ngoài đã hoàn toàn biến mất.

Cả mặt biển chỉ còn những gợn sóng lăn tăn.

Thiên Quan Hào đã hạ buồm, động cơ cũng chỉ còn chạy hai chiếc, đang hành trình trên đại dương.

Thời tiết tốt, tầm nhìn rất cao.

Tiêu Dao chào Nguyễn Hắc đang lái tàu rồi đi tới mạn tàu.

Nhưng chỉ đứng được vài phút, Tiêu Dao đã nhận ra điều gì đó không ổn.

Nước biển ở vùng này đen một cách cực đoan.

Trước đây Thiên Quan Hào cũng từng đi qua những vùng nước biển khá đen, nhưng lúc đó là vì tàu đi trên các vực sâu dưới đáy biển, độ sâu của nước khiến người ta khó tưởng tượng nên tổng thể nhìn mới thấy đen, nhưng thực tế nước biển vẫn rất trong.

Hiện tại nước biển bên ngoài Thiên Quan Hào lại không hề trong chút nào, Tiêu Dao có thể cảm nhận rất rõ ràng, nước biển vô cùng đục ngầu, lẫn lộn mùi tanh nồng đậm.

Lúc này Hồ Bái Nhất và những người khác cũng đã nghỉ ngơi đủ, đi lên boong tàu.

Minh Thúc sắc mặt hơi tái nhưng tinh thần đã hồi phục. "Chuyện gì thế này?

Thiên Quan Hào hôm nay đã chạy trên vùng nước đen này hơn một giờ rồi." Vương Bàn Tử hỏi Minh Thúc.

Minh Thúc nhe răng cười, cảm nhận được thái độ của Vương Bàn Tử đối với mình đã thay đổi, lập tức trả lời: "Béo tử không biết rồi, thứ này chắc chắn là mực của con bạch tuộc khổng lồ dưới đáy biển phun ra." Vương Bàn Tử trợn tròn mắt: "Xạo vừa thôi, mực ống tôi cũng không phải chưa từng ăn, có chút mực đó thôi mà đòi nhuộm đen cả biển, đến viết được mấy chữ cho Bàn gia tôi còn chẳng đủ nữa là?" Minh Thúc lắc đầu: "Béo tử không biết đâu, bạch tuộc khổng lồ hay mực khổng lồ dưới đáy Nam Hải lớn hơn mấy con 'vật nhỏ' ở ven biển nhiều.

Có con xúc tu thôi đã dài hàng chục mét rồi.

Những gã khổng lồ đó bình thường sống dưới đáy biển, bị sóng

thần và vòi rồng cuốn lên gần mặt biển, lúc sắp chết thì phun hết mực trong bụng ra nên mới nhuộm đen nước biển như thế này." Vương Bàn Tử nghe xong thì há hốc mồm hồi lâu mới nói: "Bốc phét, tôi không tin có con bạch tuộc hay mực nào lớn đến thế." Tiêu Dao tất nhiên không tin Minh Thúc nói bừa.

Dù về kinh nghiệm đi biển thì Minh Thúc chắc chắn hơn nhiều, nhưng chuyện bạch tuộc phun mực nhuộm đen biển này Tiêu Dao biết thừa là nói láo. "Thủy triều đen, nguyên nhân hình thành cũng đơn giản thôi, vì vòi rồng và sóng thần trước đó đã cuốn mọi thứ dưới đáy biển lên mặt nước nên nước biển mới đục ngầu.

Chẳng qua vùng này dưới đáy biển có nhiều than đá nên màu mới đen như vậy, hình thành nên thủy triều đen thôi." Tô Doanh nói.

Chương 443

Tô Doanh sống ở Tân Thành, Nam Dương, vốn ở gần Nam Hải, tuy về những chuyện kỳ văn dị sự trên biển không hiểu rõ bằng Minh Thúc, nhưng dù sao cô cũng đọc sách nhiều hơn, lời giải thích về vùng nước đen xung quanh tàu của cô nghe thuyết phục hơn hẳn.

Mọi người nghe xong đều gật đầu.

Đúng lúc này, Tuyết Lỵ Dương hét lên một tiếng: "Nhìn kìa, cái gì trong thủy triều đen vậy?" Tiêu Dao nhìn xuống nước, thấy cách Thiên Quan Hào khoảng hai ba trăm mét, giữa vùng thủy triều đen có một vật màu trắng.

Trong lúc mọi người đang chỉ trỏ, Tiêu Dao nhìn rõ, thứ đó cư nhiên là một cỗ quan tài khổng lồ.

Hắc triều phù quan?

Tiêu Dao nhớ lại tình tiết trước đó, lập tức gọi mọi người chuẩn bị vớt quan tài nổi lên.

Tuy nhiên, Tiêu Dao cũng để lại một tâm nhãn.

Trong thủy triều đen có vô số xác cá biển, tôm cua các loại chết trôi, tất cả đều lẫn lộn trong dòng nước đen ngòm.

Hiển nhiên trong thủy triều đen không phải là nơi sạch sẽ gì, hoặc là có độc, hoặc là oxy dưới nước đã bị tiêu hao hết.

Nếu mạo hiểm xuống nước thì e là sẽ chịu thiệt.

Cỗ quan tài nổi trên mặt biển có tốc độ di chuyển không hề chậm, Thiên Quan Hào muốn đuổi theo thì hai động cơ có vẻ không đủ.

Nguyễn Hắc đang lái tàu sắc mặt hơi khó coi. "Dầu diesel trên tàu

của tôi không còn nhiều đâu.

Đêm qua gặp sóng thần và vòi rồng, bốn động cơ cứ chạy liên tục nên tiêu hao không ít.

Nhiên liệu hiện tại nếu chạy suốt hành trình với hai động cơ thì không vấn đề gì, nhưng nếu mở cả bốn thì lúc về chắc chắn sẽ thiếu." Minh Thúc nghe vậy cũng có chút lo lắng.

Tuy Thiên Quan Hào có buồm, thực sự không ổn thì một động cơ cộng với buồm vẫn về được, nhưng rủi ro của chuyến đi này là rất cao.

Vừa ra khơi chưa bao lâu đã gặp tàu ma, sóng thần, vòi rồng, giờ lại đụng thủy triều đen, phía sau không biết còn bao nhiêu nguy hiểm chờ đợi, nhiên liệu nhất định không thể thiếu, vì lúc mấu chốt có thể dựa vào tốc độ của bốn động cơ để chạy thoát thân.

Tiêu Dao cười nói: "Cứ mở đi, nhiên liệu trên tàu tuyệt đối đủ dùng." Trong không gian hệ thống, Tiêu Dao đã đặc biệt dùng mấy cái thùng lớn chứa mười mấy tấn dầu diesel và xăng.

Với loại tàu nhỏ như Thiên Quan Hào, bốn động cơ chạy hết công suất cũng đủ để chạy từ Nam Hải về Hương Cảng một vòng rồi.

Nguyễn Hắc không rõ bản lĩnh của Tiêu Dao, nhưng Minh Thúc thì biết rõ, nghe Tiêu Dao đảm bảo xong liền lập tức thay Nguyễn Hắc, tiếp tục lái Thiên Quan Hào lao theo cỗ quan tài nổi giữa thủy triều đen.

Cỗ quan tài tuy không có động lực nhưng như bị một sức mạnh nào đó dẫn dắt, tốc độ di chuyển trong thủy triều đen rất nhanh.

Toàn bộ quan tài được làm từ chất liệu đá trắng nhạt, nổi dập dềnh trong dòng nước đen, vô cùng nổi bật.

Phải mất hai mươi phút Thiên Quan Hào mới đuổi kịp cỗ quan tài

đang lao đi nhanh chóng kia.

Nhìn gần mới thấy kích thước của nó lớn hơn hẳn quan tài bình thường, nếu so với quan tài phổ thông trên bờ thì cỗ này chứa được ba bốn người cũng không vấn đề gì.

Trên bề mặt đá có những hình chạm khắc tinh mỹ phức tạp, nhưng nhiều chỗ đã bị san hô và các loại hàu, ốc ký sinh bao phủ.

Nhìn qua là biết cỗ quan tài này đã ở dưới biển không ít năm rồi, tuyệt đối không phải là kiểu táng ở ven biển rồi bị sóng cuốn ra đại dương.

Trên quan tài có buộc mấy sợi xích lớn, nhìn có vẻ như được đúc bằng đồng.

Phía dưới quan tài dường như có một bóng đen khổng lồ to bằng ba bốn cái bàn bát tiên đang cõng cả khối thạch quan đó.

Cảm giác như chính nhờ thứ đen ngòm phía dưới kia mà thạch quan mới không bị chìm xuống đáy biển.

Mọi người bắt đầu hành động, chuẩn bị vớt thạch quan lên.

Nguyễn Hắc, Cổ Sai và Đa Linh đều là ngư dân, trước khi ra khơi Tuyết Lỵ Dương chỉ nói là đi tìm minh châu trong san hô, giờ thấy mọi người định vớt quan tài dưới nước lên thì sợ đến xanh mặt.

Minh Thúc cười giải thích với ba người họ rằng cả nhóm đi tìm ngọc trai không giả, nhưng mấy người này toàn là cao thủ đào mộ trên đất liền, đã xuống biển rồi thì việc vớt quan tài cầu tài lộc thế này là vô cùng chuyên nghiệp.

Nguyễn Hắc, Cổ Sai và Đa Linh nghe xong bán tín bán nghi.

Thiên Quan Hào có trang bị máy tời chuyên dụng, dùng để vớt thạch quan cũng rất hiệu quả.

Nhanh chóng, cỗ thạch quan đồ sộ đã được Tiêu Dao và mọi người vớt lên boong tàu.

Trọng lượng của thạch quan cực kỳ lớn, vừa lên tàu là Thiên Quan Hào lún xuống một đoạn.

Nguyễn Hắc, Cổ Sai, Đa Linh nhìn thạch quan với vẻ sợ hãi, đều đứng tránh ra xa phía sau.

Đợi khi thạch quan được đặt ổn định trên boong, mọi người mới nhìn rõ thứ đen ngòm dưới thạch quan khi nãy cư nhiên là một bộ xương rùa khổng lồ.

Cả bộ xương rùa bị xích sắt buộc vào dưới thạch quan, trước đây dường như con rùa lớn này đã cõng thạch quan trôi dạt trên biển.

Sau khi đặt thạch quan ngay ngắn, mọi người bắt đầu dùng vòi nước xịt rửa sạch sẽ.

Không mất bao lâu, những hình chạm khắc và hoa văn trên thạch quan đã lộ ra.

Tiêu Dao quan sát kỹ lưỡng từ trước ra sau, phát hiện những hình chạm khắc này cư nhiên có vài phần tương đồng với những miếng cổ ngọc Thanh Đầu mà mọi người tìm thấy trên đảo miếu san hô trước đó.

Đề tài cũng là quái vật thân cá tay người, trước bối cảnh kiến trúc như thần miếu hoặc tế đàn, đang dùng mai rùa để chiêm bặc.

Chỉ có điều lớp chạm khắc bên ngoài thạch quan bị nước biển ăn mòn khá nặng, sau khi làm sạch tuy miễn cưỡng nhận ra được đề tài nhưng những quẻ tượng mà con yêu quái kia đang bói toán thì hoàn toàn không cách nào nhận diện.

Ngoài mặt ngoài thạch quan, trên bộ xương rùa phía dưới, đặc biệt là trên mai rùa cũng phát hiện những hình chạm tương tự, nhưng mai

rùa bị ăn mòn còn nặng hơn thạch quan.

Cũng không biết lão rùa này đã cõng quan tài sống bao nhiêu năm trước khi chết, hoa văn trên mai rùa đã không còn nhìn rõ nữa.

Tiêu Dao xem xét một hồi rồi cùng Hồ Bái Nhất quyết định phải mở quan tài mới được.

Mọi người nhanh chóng dọn bộ xương rùa sang một bên, đồng thời bắt đầu dùng móng dò âm để tìm khe hở quan tài.

Bên ngoài thạch quan quấn mấy sợi xích lớn.

Trong lúc Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương dùng móng dò âm làm sạch khe hở thì Vương Bàn Tử bắt đầu quan sát những sợi xích đó.

Những sợi xích này to bằng cánh tay trẻ con, bên ngoài cũng bị rỉ sét nhưng phần lớn bị sinh vật biển ký sinh, chủ yếu là san hô và các loại vỏ sò.

Ở những chỗ xích không bị ăn mòn hay ký sinh, Vương Bàn Tử lau sạch thì phát hiện kim loại bên trong cư nhiên trong suốt tinh khiết, rõ ràng không phải đồng thau bình thường. "Đúng là đồ tốt nha, nếu không được gì thì chúng ta cứ giữ mấy sợi xích này lại mang về kinh thành cũng bán được khối tiền đấy." Vương Bàn Tử hớn hở nói. "Đừng có lải nhải nữa, mau lại giúp một tay đi." Hồ Bái Nhất gọi lớn.

Lúc này Tiêu Dao và mọi người đã làm sạch các khe hở của thạch quan, có thể mở ra rồi.

Chương 444

Nhìn kích thước thạch quan thì bên trong chắc chắn phải có hai lớp.

Việc mở lớp quan quách bên ngoài là một công việc tinh tế, không chỉ cần sức mạnh mà phải có sự phối hợp nhịp nhàng, giữ thăng bằng tốt mới không làm hỏng tính toàn vẹn của quan quách.

Vương Bàn Tử nghe xong lập tức chạy tới, cùng Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao cẩn thận nhấc nắp thạch quan lên.

Sau khi mở ra, quả nhiên đúng như Tiêu Dao dự liệu, bên trong có một lớp quan tài nhỏ hơn một chút.

Trên bề mặt lớp quan tài này cũng có đủ loại phù điêu tinh mỹ.

Vì khe hở lớp thạch quan bên ngoài được bịt kín nên lớp quan tài đá bên trong không bị ăn mòn nhiều, cũng không có san hô hay vỏ sò ký sinh, các hình phù điêu cơ bản được bảo tồn nguyên vẹn.

Mọi người dùng nước rửa sạch lớp bùn bẩn, những hình phù điêu trên mặt đá lập tức trở nên rõ nét.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất phát hiện những phù điêu này gần như giống hệt với hoa văn trên những miếng ngọc thạch trong tay Giáo sư Trần ở đảo miếu san hô.

Quan trọng hơn, lần này cuối cùng đã có thể nhìn rõ quẻ tượng trên mai rùa mà yêu quái thân cá tay người đang bói toán.

Hồ Bái Nhất lập tức cau mày.

Phía trong thạch quách dùng những ký hiệu cổ xưa giống như hình cá và sâu khắc họa quẻ "Chấn".

Khác với quẻ tượng Tiêu Dao từng thấy, quẻ Chấn này được đại diện bởi những hình xương cá có độ dài ngắn khác nhau.

Thú vị rồi đây.

Hồ Bái Nhất nói, không ngờ lại thấy quẻ Chấn, một trong Tiên Thiên Bát Quái, trên một cỗ phù quan dưới đáy Nam Hải.

Quẻ tượng hoàn toàn trùng khớp với ghi chép về quẻ Chấn, nhưng từ những hình xương cá đại diện cho các hào của quẻ Chấn có thể thấy quẻ tượng trên phù quan này có chút khác biệt với quẻ tượng truyền thừa thông thường.

Theo một nghĩa nào đó, đây có lẽ là một dòng truyền thừa bát quái riêng biệt.

Phía sau quẻ Chấn có không ít văn tự và hình vẽ, chắc hẳn là những suy luận kiểm chứng cho quẻ Chấn này, chỉ là một phần văn tự hình ảnh không giống với bất kỳ loại chữ viết nào đang tồn tại.

Tiêu Dao nhìn một lúc không hiểu, Hồ Bái Nhất cũng không nhìn ra, Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương cũng ghé sát xem hồi lâu rồi lắc đầu, không thể giải mã được.

Kinh Dịch viết: "Hanh, Chấn, tiếu ngôn ách ách, chấn kinh bách lý, bất tang chủy sưởng".

Bản thân ý nghĩa của quẻ Chấn vốn rất rõ ràng.

Trong số những người có mặt, ngoài Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất ra thì không ai có nhiều nhận thức về Tiên Thiên Bát Quái.

Tiêu Dao lên tiếng giải thích ý nghĩa cụ thể của quẻ Chấn cho mọi người nghe.

Trong Bát Quái, quẻ Chấn mang ý nghĩa hanh thông đạt tới và kinh tỉnh tu thân.

Chấn là sấm, trên Chấn dưới Chấn, mang ý nghĩa tiếng sấm vang dội liên tục không dứt, trời đất sấm rền đất chuyển làm con người run sợ, nhưng một lúc sau lại có thể nói cười tự nhiên.

Sấm lớn vang dội làm chấn động trăm dặm, nhưng những hoạt động tế tự quan trọng vẫn phải tiến hành bình thường, tiếng sấm không biết là phúc hay họa, khi con người cảm thấy sợ hãi thì phải cẩn trọng giữ tâm mình để tránh tai họa xảy ra.

Ý nghĩa thì rõ ràng nhưng quẻ Chấn này mang điềm hung hay cát thì nhất thời chưa rõ, theo nghĩa mặt chữ thì có lẽ là sẽ gặp nguy hiểm nhưng cuối cùng có thể hóa nguy thành an.

Sau khi Tiêu Dao giải thích xong, Minh Thúc và những người khác đều cảm thán.

Quẻ tượng Chấn này quả thật có chút gần gũi với tình hình mà đoàn người Thiên Quan Hào vừa trải qua.

Ít nhất mọi người cũng đã gặp tàu ma và sóng thần, đúng là đất trời chấn động, tiếng vang trăm dặm, cuối cùng lại thoát được ra ngoài, hóa nguy thành an.

Hồ Bái Nhất lại lắc đầu, quẻ Chấn không thể giải thích nông cạn như vậy.

Chỉ có mấy ông thầy bói vỉa hè mới giải thích tiếng sấm đất chuyển trong quẻ Chấn thành tia chớp sấm sét ngoài đời thực.

Ý nghĩa của Tiên Thiên Bát Quái đều rất trừu tượng, có tầng nghĩa sâu xa hơn nhiều.

Quẻ tượng Chấn này e rằng không có nhiều liên hệ với những gì mọi người vừa trải qua.

Huống hồ chúng ta vừa mới nhìn thấy quẻ Chấn thật sự, không thể dùng nó để giải thích chuyện đã xảy ra, mà chỉ có thể dùng để dự

đoán những chuyện sắp gặp phải phía sau.

Hồ Bái Nhất giải thích xong, Vương Bàn Tử thì vô tư, cho rằng Lão Hồ có lẽ nghĩ quá nhiều rồi.

Minh Thúc, Nguyễn Hắc và những người khác lại lo lắng khôn nguôi.

Con người luôn mang nỗi sợ đối với những điều chưa biết.

Nếu quẻ Chấn giải thích cho những tai nạn như sóng thần mọi người vừa gặp thì tai nạn đã qua rồi, phía sau chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Nhưng nếu như Hồ Bái Nhất nói, quẻ Chấn có tầng nghĩa sâu hơn thì có lẽ sắp tới sẽ còn gặp chuyện đau đầu.

Tiêu Dao tự nhiên biết lời Hồ Bái Nhất không phải là không có căn cứ.

Sau khi mọi người bàn tán xôn xao một hồi, Tiêu Dao chốt một câu, chuẩn bị mở quan tài.

Nhắc đến chuyện mở quan tài, Nguyễn Hắc và những người khác lại lùi lại phía sau.

Những ngư dân trên biển này khi đối mặt với đại hải thì có thể giữ được dũng cảm và lý trí, nhưng đối mặt với quan tài đựng xác chết thì chắc chắn không thể thuần thục như nhóm Hồ Bái Nhất.

Minh Thúc là lão cáo già, cũng đã từng cùng nhóm Hồ Bái Nhất xuống mộ, bản thân lại làm nghề buôn bán đồ của người chết đã lâu nên tự nhiên không sợ.

Trước khi chính thức mở quan tài, Tiêu Dao bảo Minh Thúc, Tuyết Lỵ Dương, Cổ Sai dùng vải buồm trên tàu làm một cái màn vây xung quanh quan tài.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều có chút không hiểu, bình thường mở quan tài thì phải chú trọng thông gió để thi khí nhanh chóng tán đi, tránh làm hại đến Mạc Kim Giáo Úy hay Phát Khâu Thiên Quan, kiểu làm ngược lại như Tiêu Dao thực sự không nhiều.

Tiêu Dao cũng không giải thích nhiều, đưa cho mỗi người một viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn để ngậm, rồi bắt đầu động thủ.

Chất liệu của lớp quan tài bên trong cũng là đá chứ không phải gỗ, nhưng bề mặt lại có những vân rất giống với vân gỗ.

Khi tay Tiêu Dao chạm vào lớp quan tài bên trong, âm thanh thông báo của hệ thống lập tức vang lên: "Hệ thống phát hiện ký chủ tiếp xúc với Hận Thiên Địa Kính Chúc Chiếu Quy Bặc Quan, thu thập 1500 điểm khí vận." Nghe thấy cái tên này, Tiêu Dao hơi sững sờ.

Hiển nhiên trong cỗ phù quan này là thi thể của một nhân vật vô cùng quan trọng của tộc Hận Thiên.

Còn về Địa Kính, đó là một loại chất liệu đặc biệt.

Nhìn qua có thể thấy quan mộc này là một loại gỗ hóa thạch, một loại gỗ tùng cổ đại sinh trưởng ven biển, sau khi đổ xuống biển bị sóng triều cuốn vào biển sâu, dưới điều kiện áp suất và nhiệt độ đặc thù qua thời gian dài mới hình thành hóa thạch.

Loại chất liệu này vốn nhuận trạch âm mát, màu đen kịt, bên trên mang theo từng lớp vân như sóng nước.

Những vân này là do sự va đập của sóng biển hàng ngàn vạn năm hình thành nên.

Địa Kính cực kỳ quý giá, thường được dùng để chế tạo những mặt gương phong thủy trấn địa, chỉ một mặt gương nhỏ thôi cũng đã là chí bảo trong tay các thầy phong thủy.

Chương 445

Tất nhiên Địa Kính cũng có thể dùng làm dược liệu cho quan mộc, có thể bảo quản thi thể ngàn năm không nát.

Chỉ là cách dùng này chỉ tồn tại trong lý luận, người bình thường có được chút dược liệu Địa Kính đã trân quý lắm rồi, đâu ai nỡ dùng cả khối Địa Kính khổng lồ để chế tác quan mộc.

Không ngờ thật sự lại thấy quan quách Địa Kính trong hắc triều phù quan ở Nam Hải.

Tiêu Dao nói ra việc quan tài được làm từ Địa Kính quý giá thế nào, động tác của Vương Bàn Tử lập tức trở nên dịu dàng hẳn, động tác nạy quan mộc cũng trở nên vô cùng cẩn thận.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử phối hợp, nhanh chóng mở nắp nội quan ra.

Ngay khoảnh khắc mở ra, Tiêu Dao lập tức bảo Tô Doanh dùng máy ảnh chuẩn bị sẵn chụp lại.

Cùng lúc đó, trong quan tài phát ra một tiếng "phanh", một thân ảnh từ trong quan tài bật ngồi dậy.

Từ trong quan mộc Địa Kính, một thi thể quỷ dị hiện ra lù lù.

Thi thể đen kịt từ đầu đến chân, ngay cả mặt cũng đen xì.

Có lẽ vì tính niêm phong của quan mộc Địa Kính quá tốt, bên trong dưới áp suất cao của đáy biển đã hình thành một môi trường gần như chân không.

Khi nắp quan tài bị mở ra, không khí tràn vào, môi trường bên trong xảy ra biến đổi kịch liệt.

Cái xác vốn hơi khô héo đột nhiên hít không khí vào rồi bật dậy.

Thi thể sau khi tiếp xúc với không khí lập tức bắt đầu biến hóa.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử chỉ kịp nhìn thấy đó là một thi thể giống như nữ giới, chỉ là nét mặt vô cùng dữ tợn.

Hai người họ dù là Mạc Kim Giáo Úy dày dặn kinh nghiệm, đã thấy qua vô số thi thể đáng sợ, nhưng vẫn bị dọa cho hít một ngụm khí lạnh, tóc gáy dựng đứng.

Các đường nét trên khuôn mặt thi thể tuy miễn cưỡng nhìn ra được giống con người nhưng lại mọc ra những lớp vảy thịt, vô cùng đáng sợ.

Những phần cơ thể lộ ra dường như cũng có vảy thịt lồi lõm, những phần khác thì được che phủ bởi lớp y phục kỳ quái.

Còn về phần thân dưới, Vương Bàn Tử nhanh mắt, khẳng định chắc nịch là nhìn thấy một cái đuôi cá.

Hồ Bái Nhất thì cẩn thận hơn, nói mình nhìn không rõ lắm, hình như là một cái đuôi nhưng không chắc có phải đuôi cá hay không.

Mặc dù Tiêu Dao đã cho người dùng vải buồm vây kín cỗ phù quan, ngăn bớt gió biển thổi vào, nhưng thi thể ngàn năm trong quan tài sau khi bất ngờ tiếp xúc với không khí đã nhanh chóng thối rữa.

Gần như chỉ trong vài nhịp thở, thi thể vừa rồi còn ngồi dậy được đã trực tiếp hóa thành tro bụi, bắt đầu sụp đổ từng mảng, cuối cùng rơi xuống đáy quan tài thành một đống phấn đen.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều không màng đến mùi hôi thối nồng nặc bốc ra từ thi thể, chỉ kịp dùng vải bịt mũi miệng, ngậm Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn lao tới.

Nhưng động tác của ba người vẫn chậm một bước.

Dù họ đã bất chấp mùi thối mà nhoài người lên quan tài nhưng cũng không kịp nhìn rõ toàn bộ diện mạo của thi thể.

Lúc này thi thể chỉ còn lại một ít mẩu xương vụn lỉnh kỉnh, bao gồm cả răng trong miệng, những chỗ khác đều đã hóa thành tro.

Cộng với việc trong quan tài có không ít nước trong nên chúng lập tức tan rã, ngay cả hình hài cũng không giữ lại được.

Tuyết Lỵ Dương có chút tiếc nuối, cô đeo găng tay, cẩn thận nhặt mấy mẩu xương nhỏ và răng còn sót lại bỏ vào một tấm vải trắng.

Hồ Bái Nhất cũng thở dài một hơi: "Tiếc thật, thứ này bị niêm phong dưới đáy biển hàng ngàn vạn năm, vừa gặp gió là tan ngay, không kịp nhìn rõ xem nó có giống con yêu quái người cá chạm trên phù điêu bên ngoài không." Vương Bàn Tử đối với việc nữ thi bị phong hóa thì không có cảm khái gì nhiều.

Yêu quái người cá các thứ Bàn gia tôi không quan tâm, chỉ quan tâm xem trong quan tài có món gì đáng tiền không thôi.

Tiêu Dao nghe Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cảm thán xong, mỉm cười hắng giọng, rồi chỉ chỉ vào máy ảnh trên tay Tô Doanh.

Trước khi xuất phát từ Tân Thành, Tô Doanh cũng mang theo một đống thiết bị.

Chỉ là những thiết bị thám hiểm hàng hải thì người khác đã chuẩn bị rồi, nên thứ Tô Doanh mang theo toàn là những món mà Vương Bàn Tử và Minh Thúc thấy chẳng dùng vào việc gì, trong đó có một cái máy ảnh.

Ngay từ khoảnh khắc quan tài được mở ra, màn trập của Tô Doanh đã không ngừng hoạt động, trong chưa đầy nửa phút chắc cũng phải chụp được hai ba mươi tấm ảnh.

Tô Doanh nở nụ cười rạng rỡ, giơ giơ cái máy ảnh trong tay.

Tiêu Dao cũng không khỏi cảm thán tốc độ tay của Tô nữ hiệp.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất đều đại hỷ, chỉ có Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu: "Chụp cũng chẳng ích gì, đợi rửa ảnh xong mang lên bờ thì không biết đến bao giờ." Tô Doanh lại cười: "Ai bảo phải lên bờ mới rửa được, dưới khoang tàu tôi đã cải tạo một phòng tối rồi, lát nữa là có thể rửa xong đống phim này ngay." Vương Bàn Tử nghe vậy thì há hốc mồm không nói nên lời, chỉ đành giơ ngón tay cái với Tô Doanh.

Tô Doanh không nói gì thêm, nhanh chóng cầm máy ảnh đi vào trong khoang tàu để rửa ảnh.

Lúc này, Tiêu Dao nhìn vào những thứ còn sót lại trong quan tài mà thẫn thờ.

Trong quan tài gần như không có đồ tùy táng, có lẽ nếu có thì cũng đã nhanh chóng mục nát theo sự biến đổi của môi trường.

Nhưng ở đáy quan tài lại có một vũng nước trong, trong nước cư nhiên có mấy con tôm nhỏ trong suốt.

Khi quan tài vừa mở ra, chúng vẫn còn búng nhảy, nhưng giờ đã nằm im, nằm thoi thóp ở đáy quan tài, trông như sắp chết.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn thấy. "Trong quan tài mà lại có nước trong và tôm sao?" Tuyết Lỵ Dương trợn tròn mắt.

Vương Bàn Tử nói bừa vài câu nhưng thực tế cũng chẳng đưa ra được lý do nào hợp lý.

Tiêu Dao mặt mày nghiêm trọng nói: "Những loại quan mộc giấu sâu dưới đáy biển, lại dùng Địa Kính làm chất liệu chế tạo thế này, sinh khí bên trong ngưng tụ không tan, rất có khả năng sẽ hóa sinh ra những sinh mệnh kỳ lạ." Tuyết Lỵ Dương có chút không tin: "Ý anh là nước trong và mấy con tôm này tự nhiên hình thành sao?" Trong lòng

Tuyết Lỵ Dương nghĩ rằng có khả năng khi hạ táng chủ nhân quan tài, trên người hoặc tay người khiêng đã dính trứng tôm, rồi nước trong lọt vào quan tài nên mới có tôm.

Nhưng cách giải thích này vẫn rất khó thông.

Độ niêm phong của cỗ quan tài này Tuyết Lỵ Dương đã thấy, nước biển không thể lọt vào, thức ăn cũng không thể vào được.

Dù lúc hạ táng có dính trứng tôm thì chưa chắc đã nở được, mà có nở thì cùng lắm cũng chỉ sống được vài năm là sẽ chết vì thiếu thức ăn, không khí và nguồn nước.

Nhưng mấy con tôm trong quan tài này ít nhất cũng đã tồn tại hàng ngàn năm rồi, cách giải thích trước đó hoàn toàn không ổn.

Nhưng việc sinh khí ngưng tụ không tan hóa thành sinh mệnh và nước trong thế này, Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thấy khó mà tiếp nhận được. "Tình huống Tiêu Dao nói không phải là không thể xảy ra, trước đây tôi cũng từng nghe những câu chuyện tương tự." Minh Thúc cau mày nói.

Nguyên lai là trước đây khi đi tàu, Minh Thúc từng quen một người Thái Lan.

Người đó sở hữu một chí bảo là một hòn đá, chỉ cần đặt hòn đá vào bát là sáng hôm sau chắc chắn sẽ sinh ra một bát nước trong, là nước ngọt hẳn hoi.

Đối với dân đi biển thì thứ này vào lúc mấu chốt có thể cứu mạng.

Ban đầu người Thái Lan đó coi hòn đá như báu vật, nhưng sau đó không biết bị ai xúi giục rằng trong đá chắc chắn có bảo bối, chỉ dùng nó để lấy nước thì phí quá, lấy được bảo bối bên trong ra thì tuyệt đối còn đáng tiền hơn, có thể trực tiếp nghỉ hưu về làm địa chủ ven biển luôn.

Chương 446

Người Thái Lan đó động tâm, cuối cùng vào một ngày đã đập vỡ hòn đá.

Kết quả là bên trong chẳng có gì cả, chỉ có một vũng nước trong và hai con cá nhỏ không rõ chủng loại đang bơi.

Cá nhỏ nhanh chóng chết, nước cũng cạn, hòn đá đó tự nhiên cũng trở thành vật vô giá trị.

Người Thái Lan đó lúc đó hối hận đến mức suýt nhảy xuống biển, nhưng cuối cùng cũng gắng gượng sống tiếp, sinh ra một thói quen là hễ có cơ hội là sẽ kể cho người khác nghe về câu chuyện con cá trong đá.

Minh Thúc trước giờ chỉ nghĩ gã người Thái đó bị điên, nói năng mê sảng, hôm nay tận mắt thấy nước trong và tôm nhỏ trong quan tài mới nhớ lại.

Câu chuyện gã người Thái kể cực kỳ có khả năng là thật, trên đời này thực sự có chuyện sinh khí hội tụ hóa thành nước trong và động vật.

Tiêu Dao nghe xong câu chuyện của Minh Thúc liền nhanh chóng dùng một cái hũ nhỏ hứng nước trong trong quan tài, đồng thời cũng bỏ bảy tám con tôm nhỏ thoi thóp kia vào hũ.

Sau đó, Tiêu Dao cất cả hũ vào không gian hệ thống.

Âm thanh thông báo lập tức vang lên: "Hệ thống phát hiện ký chủ thu hoạch được bảy con Đồ Lê Hà, nhận được bảy trăm điểm khí vận." Đồ Lê Hà?

Tiêu Dao biết mấy con tôm này chắc chắn là đồ tốt, nhưng không

ngờ chúng lại có cái tên kỳ lạ như vậy.

Đợi xem giải thích trong không gian hệ thống, Tiêu Dao mới hiểu mấy con tôm trong suốt dài khoảng một hai centimet này là thế nào.

Trong truyền thuyết, Đồ Lê hòa thượng là hóa thân của Phổ Hiền Bồ Tát.

Tương truyền có lần Đồ Lê hòa thượng cùng đệ tử là Chu Thất Nương đi mua tôm ở chợ để ăn.

Ăn xong, người bán tôm đòi tiền, nhưng Đồ Lê hòa thượng không có tiền.

Người bán tôm bảo "Trả tôm cho tôi".

Thế là Đồ Lê hòa thượng và Chu Thất Nương há miệng phun ra vô số con tôm sống.

Những con tôm đó đều trong suốt, vĩnh viễn không lớn lên được, chỉ dài khoảng hai ba centimet.

Thỉnh thoảng ở những nơi sinh khí hội tụ tại địa phương sẽ xuất hiện một vài con tôm như vậy, nhưng chúng cũng sẽ nhanh chóng chết đi khi sinh khí tiêu tán.

Loại Đồ Lê Hà này cực kỳ hiếm có, môi trường sinh trưởng phải là nơi sinh khí hội tụ, lớn lên cực kỳ chậm chạp, sau khi đạt đến độ dài khoảng một thốn thì không lớn thêm nữa.

Từ đó về sau, cứ mỗi trăm năm chúng lại lột xác một lần, mỗi ngàn năm lại nhỏ lại một centimet.

Bảy con tôm nhỏ trước mắt cực kỳ có khả năng là chí bảo đã sinh trưởng trong quan mộc Địa Kính suốt hai ba ngàn năm.

Ăn một con Đồ Lê Hà có thể chữa bách bệnh, tăng cường thể chất, nâng cao đáng kể chỉ số thể lực, khoảng một ngàn điểm.

Nhưng điều khiến Tiêu Dao cuồng hỉ hơn là trong bảy con Đồ Lê Hà này có cả con đực và con cái, chỉ cần môi trường thích hợp là có thể sinh sản.

Còn về chuyện hội tụ sinh khí, đổi lại là người khác chắc chắn khó lòng xoay xở, nhưng đối với Tiêu Dao, việc sao chép môi trường giống như quan mộc Địa Kính không dễ, nhưng dùng trận pháp để hội tụ sinh khí thì lại không khó.

Tiêu Dao nhanh chóng không để lộ dấu vết thu gom những mảnh đá vụn rơi vãi trong các góc của quan mộc Địa Kính vào không gian hệ thống.

Không mất nhiều thời gian, Tiêu Dao dùng đá Địa Kính bố trí một trận pháp Tam Xuân Hóa Vũ trong không gian hệ thống.

Sau khi trận pháp vận hành, hũ nước trong kia lập tức khẽ rung động.

Tiêu Dao phát hiện những con Đồ Lê Hà trong hũ từ bộ dạng thoi thóp khi nãy đã trở lại vẻ linh hoạt vô cùng.

Chỉ cần trận pháp có thể duy trì vận hành, những con Đồ Lê Hà này sẽ không chết mà còn sinh sôi ngày càng nhiều.

Những con tôm mới sinh tuy không có tác dụng chữa bách bệnh và tăng lượng lớn thể lực như bảy con Đồ Lê Hà ngàn năm kia, nhưng cũng có thể giải trừ bệnh tật, tăng thêm khoảng một trăm điểm thể lực.

Tiêu Dao nhìn thấy vậy thì vui mừng khôn xiết.

Thứ này gần như không tốn chi phí gì cả, Đồ Lê Hà mới sinh cũng là đồ tốt, coi như vớ được bảo bối rồi.

Việc có thể liên tục sản sinh ra loại bảo bối cấp độ này khiến Tiêu Dao cảm thấy lần này thực sự phát tài rồi.

Chỉ không biết khoảng bao lâu thì một con Đồ Lê Hà mới được sinh ra, Tiêu Dao đoán chắc hẳn là có liên quan đến quy mô và hiệu quả của trận pháp, cũng như lượng sinh khí hội tụ được.

Hiện tại cũng chỉ có thể duy trì trận pháp trong không gian hệ thống rồi theo dõi số lượng Đồ Lê Hà sinh sản.

Ngoài chuyện đó ra, cỗ quan mộc Địa Kính này cũng là chí bảo.

Chỉ riêng những mảnh đá vụn rơi vãi trong quan quách bên ngoài khi mở quan tài cũng đã đủ để dễ dàng bố trí trận Tam Xuân Hóa Vũ, thì cả cỗ quan tài bằng đá Địa Kính lớn thế này tuyệt đối là món đồ tốt hiếm có.

Không chỉ Tiêu Dao nhận ra, mà Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất cũng thấy đá Địa Kính là đồ tốt. "Chúng ta tuy chưa vớt được minh khí, nhưng cỗ quan tài này phải vận chuyển về nghiên cứu kỹ mới được." Vương Bàn Tử xoa xoa tay hưng phấn như con ruồi thấy mỡ.

Minh Thúc tự nhiên không có ý kiến, dù sao mục đích ra khơi cũng là để phát tài.

Chỉ có Nguyễn Hắc là mếu máo: "Quan mộc này thực sự quá đồ sộ, đặt trên Thiên Quan Hào sẽ làm tàu ăn nước sâu hơn, tốc độ di chuyển cũng chậm lại." Tiêu Dao nhìn một lúc rồi nói: "Lớp thạch quách bên ngoài cứ ném xuống biển đi.

Còn cái mai rùa khổng lồ kia tuy cũng đáng giá chút tiền nhưng hơi chiếm chỗ, cũng ném đi luôn." "Nhưng cỗ quan tài đá đó đặt trên boong tàu cũng không hợp lý, trọng tâm của Thiên Quan Hào sẽ bị mất ổn định." Nguyễn Hắc tỏ vẻ lo lắng.

Vương Bàn Tử lúc này không đồng ý: "Tôi nhớ dưới boong tàu Thiên Quan Hào hình như có một khối gỗ lớn, bên trong khối gỗ đó có một lớp ngăn, chúng ta tháo lớp ngăn đó ra rồi đặt quan tài vào đó

không phải là xong sao?

Đặt dưới mực nước biển thì chắc chắn không ảnh hưởng đến trọng tâm, ngược lại còn có tác dụng dẫn tàu rất tốt." Nguyễn Hắc nghe xong thì biến sắc, khuôn mặt vốn đã đen giờ càng đen hơn. "Không được đâu, lớp ngăn dưới tàu Thiên Quan Hào tuyệt đối không được động vào.

Tôi cầu xin các anh đấy, nếu động vào thì tất cả chúng ta sẽ chết hết." Nguyễn Hắc khổ sở cầu xin.

Vương Bàn Tử đâu có tin vào mấy chuyện tà môn đó, lập tức nói: "Quản gì chứ?

Không lẽ trong đó có quái vật?

Nghe anh nói vậy Bàn gia tôi lại càng phải vào xem mới được." Nguyễn Hắc giữ chặt lấy Vương Bàn Tử, cầu xin Vương Bàn Tử không được liền quay sang quỳ lạy Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất.

Nguyễn Hắc cũng nhìn ra được, Vương Bàn Tử một khi đã nổi máu liều thì không ai cản nổi, chỉ có Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương là người biết lý lẽ, lòng dạ cũng mềm yếu hơn.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau rồi đều quay sang nhìn Tiêu Dao.

Lúc này, người giữ vai trò chủ chốt trên tàu thực tế chính là Tiêu Dao, ngay cả Minh Thúc cũng đã tâm phục khẩu phục Tiêu Dao hoàn toàn.

Tiêu Dao cười nói: "Cũng được, nhưng Nguyễn lão đại phải thề độc là sẽ không làm hại chúng tôi, và sau khi lên bờ phải cho tôi một lời giải thích." Nguyễn Hắc tự nhiên gật đầu lia lịa, và trước mặt mọi người đã lập một lời thề độc.

Tiêu Dao nghe xong hài lòng gật đầu, Vương Bàn Tử lúc này mới

chịu thôi.

Cỗ thạch quan Địa Kính, dưới sự kiên trì của Vương Bàn Tử, đã được chuyển vào khoang tàu Thiên Quan Hào.

Chương 447

Nguyễn Hắc nhìn cỗ quan tài mới được đưa lên tàu mà sầu não, chỉ là vừa mới đưa ra yêu cầu vô lý nên lúc này cũng thấy chột dạ, không dám hé răng nửa lời.

Còn về lớp quan quách bên ngoài và bộ xương rùa khổng lồ kia đều bị đẩy lại xuống đại dương.

Tiêu Dao biết Nguyễn Hắc không có ý xấu, lớp ngăn bằng gỗ dưới Thiên Quan Hào tuy chứa những thứ đáng sợ nhưng lại không hại người, thậm chí có thể nói đó là phương pháp dân gian của ngư dân dùng để hóa giải âm khí u ám trên tàu.

Vì thế Tiêu Dao cũng không vạch trần Nguyễn Hắc, không cưỡng cầu việc mở lớp ngăn dưới đáy khoang tàu.

Nếu Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử có hứng thú thì đợi sau khi nhiệm vụ lần này hoàn thành, khi Thiên Quan Hào cập bến sẽ xem xét sau.

Lúc đó Tiêu Dao cũng sẽ có cách để triệt để loại bỏ âm khí trên tàu.

Mọi người đồng tâm hiệp lực dọn dẹp sạch sẽ boong tàu, khi trời gần về chiều, gió biển mát rượi, Tiêu Dao tập hợp mọi người lên boong.

Vừa rồi, Tô Doanh đã rửa xong những bức ảnh chụp lúc mọi người mở quan tài trong phòng tối.

Tiêu Dao khi nhìn thấy những bức ảnh đó đầu tiên cũng cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Hắn đưa năm sáu bức ảnh được chụp ở cùng góc độ, thời gian chỉ

cách nhau vài giây cho nhóm Hồ Bái Nhất.

Những bức ảnh này được xếp theo thứ tự thời gian từ muộn đến sớm, tấm chụp cuối cùng được đặt lên trên cùng.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Minh Thúc nhìn xong đều há hốc mồm, không thốt nên lời.

Ở bức ảnh cuối cùng là hình ảnh mà mọi người tương đối quen thuộc.

Cái xác đó sau khi bật dậy từ quan mộc Địa Kính đã bị phong hóa, trước khi hoàn toàn biến thành tro đen, mọi người cũng đã lờ mờ nhìn thấy hình dáng của nó.

Toàn bộ thi thể có diện mạo vô cùng dữ tợn, các đường nét trên mặt tuy nhìn ra được là con người nhưng lại bị vặn vẹo khô héo, thậm chí có cả những chiếc răng dài nhô ra khỏi miệng.

Da mặt đen kịt, trên bề mặt đầy những vảy thịt quỷ dị.

Do quá trình phong hóa nên các đường nét và hình ảnh tổng thể có chút mờ nhạt, chỉ có thể cảm nhận đó là một tồn tại đáng sợ như Dạ Xoa.

Điều khiến mấy người họ rợn tóc gáy hơn cả là góc chụp của Tô Doanh rất chuẩn xác, ngoài phần thân trên ra thì nội bộ phần thân dưới trong quan tài cũng được chụp lại.

Từ bức ảnh có thể thấy phần thân dưới trong quan tài bị gập ngược ra sau đầu thi thể.

Theo kinh nghiệm trước đây của Hồ Bái Nhất, đó lẽ ra là hình thức táng kiểu gập chân (khuất chi táng).

Nhưng thấp thoáng, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Táng gập chân thì cũng hiếm khi gặp đến mức độ như thế này.

Phần thân dưới tuy bên ngoài bao phủ một lớp vật liệu đen ngòm trông như vải vóc, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, nó không giống hai cái chân mà giống như bị dính liền vào nhau.

Nếu như bức ảnh cuối cùng mang lại cho mọi người sự xung kích và kinh hãi về mặt thị giác, thì những bức ảnh tiếp theo lại là sự xung kích về tâm lý.

Thời gian chụp ảnh càng sớm, mức độ phong hóa của thi thể càng thấp.

Mọi người có thể thấy diện mạo của thi thể tiếp cận nhất với vẻ nguyên mẫu lúc mới nằm trong quan tài.

Do điều kiện niêm phong đặc thù, thi thể trong Địa Kính Quan gần như tồn tại trong một môi trường cách tuyệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Thi thể trong quan tài đã hình thành trạng thái thấp thi.

Càng nhìn về những tấm ảnh chụp trước, hình ảnh càng rõ nét.

Đó là thi thể một người phụ nữ, một cô gái tuổi đời không lớn.

Dáng người cô ấy theo cách hiểu của người hiện đại thì vô cùng cao ráo và uyển chuyển.

Làn da trên người càng về trước càng mịn màng, màu sắc cũng nhạt hơn.

Tấm ảnh sớm nhất cho thấy sắc da toàn thân hiện ra một màu trắng lạnh mang theo tông xanh xám nhạt.

Mọi người phát hiện dung mạo nữ thi này không hề xấu xí đáng sợ như những bức tượng đã thấy trước đó.

Qua vài tấm ảnh, sắc da nữ thi khôi phục lại dáng vẻ như lúc sinh

tiền, ngũ quan cũng không còn bị vặn vẹo.

Lớp vảy thịt trên người cũng không còn đáng sợ như lúc ban đầu, dường như là một loại lớp bảo hộ ngoài đeo trên người, giống như một loại lân giáp hữu cơ.

Dung mạo cô gái dù có sự khác biệt khá lớn so với người thường như khoảng cách mắt rộng, khuôn mặt to hơn, ngũ quan hơi phân tán, nhưng vẫn mang lại cảm giác thanh tú hài hòa.

Trong tấm ảnh đầu tiên Tô Doanh chụp có thể thấy rõ: nữ thi vừa mới bật dậy chưa bị không khí làm phong hóa, sắc da trắng lạnh, ngũ quan thanh tú, mặc một bộ lân giáp màu da thịt, bên ngoài khoác một lớp vải không rõ chất liệu.

Kiểu dáng quần áo này mọi người đều chưa thấy qua, chỉ cảm giác vô cùng cổ xưa.

Nửa thân dưới của cô gái gập lại trong quan tài theo một góc độ không tưởng, tạo cảm giác phi thực tế.

Nếu là người bình thường, chắc chắn hai chân đã gãy đoạn, thậm chí phải gãy từ vùng eo mới có thể bày ra tư thế đó.

Nhưng nhìn từ trang phục và cấp bậc của quan tài, tuyệt đối không phải tội nhân phạm nhân, địa vị hẳn là rất cao.

Đây cũng là điểm khiến mọi người không thông.

Sau khi xem ảnh, mấy người đều không đoán ra lai lịch của nữ thi trong quan tài.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương thầm suy đoán, nữ thi này cực kỳ có khả năng là quý tộc của cổ quốc Hận Thiên Thị trong lịch sử.

Nhưng ghi chép về Hận Thiên Thị trong cổ tịch cũng rất mơ hồ, chỉ biết họ giỏi dùng địa hỏa để dã luyện, đồng thời có liên hệ thiên ty

vạn lũ với hải nhãn của Quy Khư tại Nam Hải.

Tuy nhiên cổ tịch không ghi lại dân quốc Hận Thiên Thị có gì khác biệt với người thường hay không, liệu có phải người tay cá thân hay không.

Mọi người bàn tán một hồi cũng không có kết quả.

Đúng lúc này Đa Linh bưng bữa tối đã chuẩn bị xong lên, cả hội vừa ăn vừa họp bàn về sắp xếp sau đó.

Lúc này Thiên Quan hào đã ra khỏi Hắc Triều, tiếp tục hành trình từ tây sang đông, ngày càng tiếp cận vùng biển san hô, cũng chính là San Hô Loa Toàn trong truyền thuyết.

Thực phẩm và nước ngọt trên tàu vốn được phân phối chính xác theo số ngày, đồ ăn không mấy phong phú.

Nhưng vì có thêm Tiêu Dao, trong không gian hệ thống của tôi trữ lượng lớn nước ngọt, các loại rượu bia nước giải khát cùng thực phẩm, hoa quả rau xanh vốn dễ biến chất trên bờ đều được cất giữ.

Mọi người mỗi ngày đều được ăn uống phong phú, trạng thái tinh thần và thể lực đều khá tốt.

Tuyết Lỵ Dương trước tiên tuyên bố vị trí hiện tại của mọi người.

Thiên Quan hào giờ không còn cách San Hô Loa Toàn bao xa.

Chương 448

Chỉ cần vượt qua rãnh biển sâu như vực thẳm dưới đáy biển này, địa hình đáy biển sẽ nhanh chóng vươn cao.

Tại rìa rãnh biển sẽ hình thành một dải núi cao lớn như sống lưng rồng.

So với các đỉnh núi trên cạn, độ cao và độ dốc của dải núi này còn khoa trương hơn nhiều.

Phía sau dải núi đó chính là phạm vi của San Hô Loa Toàn.

Địa thế bên trong San Hô Loa Toàn tương đối cao, giống như một quần đảo bị chìm xuống từ thời viễn cổ, là một dị số giữa vùng Nam Hải có độ sâu trung bình hơn một nghìn mét.

Có những nơi độ sâu chỉ vài chục mét, giữa Nam Hải mênh mông có thể gọi là đá ngầm bãi cát ngầm.

San Hô Loa Toàn chia làm hai lớp trong ngoài, cả hai đều là những rạn san hô khổng lồ.

Giữa hai lớp là khu vực sụt lún, những rãnh sâu đó đầy rẫy rừng san hô, có nơi sâu không thấy đáy.

Do San Hô Loa Toàn là nhánh của Nam Long, là nơi hai mạch rồng ôm ấp, địa khí và hải khí cực kỳ sung túc.

Trên không trung quanh năm có mây sét bão tố, vùng biển thì sóng dữ ngập trời, tài nguyên khí đốt dưới đáy biển phong phú, không ít nơi có âm hỏa dưới đáy biển.

Các thiết bị điện tử trên tàu vào đến đây gần như hoàn toàn không thể sử dụng, chúng tôi chỉ có thể hành hải và thăm dò bằng phương thức cơ giới truyền thống.

Khu vực trung tâm San Hô Loa Toàn cực kỳ nguy hiểm, những người dân chài không sợ chết ở Nam Dương khi lặn xuống biển sâu hái ngọc cũng chỉ dám hoạt động ở ngoại vi, cùng lắm là vào rừng san hô.

Còn khu vực sâu hơn bên trong thì căn bản không có ai dám tới.

Con tàu chở Tần Vương Chiếu Cốt Kính tên là Marie Seno, một chiếc du thuyền sang trọng.

Khi hành hải trên biển gặp bão, bị lệch khỏi tuyến đường và đi nhầm vào vùng San Hô Loa Toàn.

Thiết bị trên du thuyền hầu hết là đồ điện tử, sau khi vào đây còn chẳng bằng thuyền gỗ buồm truyền thống, kết quả không ra khỏi được trung tâm biển san hô và đã bị chìm.

Hiện tại manh mối duy nhất của chúng tôi là lời kể của thuyền viên còn sống sót trên tàu Marie Seno về long hỏa dưới đáy biển và minh châu trong sò khổng lồ.

Tổng hợp hai điểm này, vị trí tàu Marie Seno chìm chỉ có một khả năng duy nhất là hải nhãn ở chính giữa San Hô Loa Toàn.

Nhưng tiến vào hải nhãn đó thực chất là một việc đòi hỏi kỹ thuật rất cao.

Ngoài việc sau một đêm hành trình nữa, các thiết bị hiện đại trên tàu cơ bản không còn đáng tin, phải dựa vào bản lĩnh để xác định phương hướng ra, thì thời cơ tiến vào cũng rất quan trọng.

Hải khí ở vùng San Hô Loa Toàn rất hỗn loạn, cộng thêm vùng rìa có núi đá và rãnh biển đan xen, vì thế khi vào nhất định phải chú ý sự vận hành của thủy triều, tính toán kỹ khoảng cách từ đỉnh núi đến mặt biển để tìm lối ra vào thích hợp.

Nước biển chịu ảnh hưởng lực hút của mặt trời và mặt trăng sẽ

hình thành thủy triều.

Cụ thể ban ngày là triều, ban đêm là tịch, mặt trăng vì gần Trái Đất hơn nên ảnh hưởng lực hút lớn hơn.

Nhưng đợt thủy triều lớn nhất là do lực hút hỗn hợp của nhật nguyệt.

Chỉ khi có thiên văn đại triều, khoảng cách từ mặt biển đến đỉnh núi dưới đáy là xa nhất, lối vào trung tâm San Hô Loa Toàn mới an toàn nhất.

Con tàu Marie Seno vô tình lọt vào trước đó là do may mắn bùng nổ, trong cơn bão đúng lúc gặp thiên văn đại triều mới vào được trung tâm rồi chìm ở đó.

Thiên Quan hào muốn vào San Hô Loa Toàn, ngoài việc tính toán phương vị góc độ, còn phải tính toán chính xác thời gian thiên văn đại triều.

Lúc này cách thời điểm thiên văn đại triều chỉ còn khoảng một ngày.

Sau khi Tuyết Lỵ Dương nói xong, sắc mặt mọi người đều nghiêm lại.

Thiên văn đại triều cách nhau khoảng nửa tháng, chỉ vào mùng một và rằm hàng tháng mới đạt đỉnh.

Nếu lỡ mất cơ hội này thì phải đợi thêm nửa tháng nữa.

Đối với một con tàu nhỏ lênh đênh trên đại dương, chờ đợi nửa tháng có quá nhiều nguy hiểm rình rập, gần như khó mà hoàn thành.

Trước mắt chỉ có thể dốc toàn lực, nhân lúc thiên văn đại triều mà xông vào trung tâm San Hô Loa Toàn.

Còn việc xông vào thế nào, ngoài thuật tinh phong điểm kim và

tầm long điểm huyệt của tôi và Hồ Bái Nhất, còn phải nhờ vào một số bí pháp của người Bàn Sơn mà Tuyết Lỵ Dương học được từ ngoại công là Chá Cô Tiếu.

Nhánh Bàn Sơn Đạo Nhân rất đặc thù trong các lưu phái Mạc Kim.

Họ ăn mặc như đạo sĩ và thực sự nắm giữ không ít đạo gia bí thuật.

Những bí thuật đó kết hợp với bí thuật của tộc Trát Cách Lạp Mã đã hình thành nên bản lĩnh Bàn Sơn Đảo Hải độc đáo.

Trên Nam Hải, thuật Bàn Sơn không dùng được, nhưng thuật Đảo Hải lại là mấu chốt để tiến vào nội bộ San Hô Loa Toàn.

Sau một đêm hành hải gấp rút, Thiên Quan hào cuối cùng đã đến ngoại vi San Hô Loa Toàn.

Đến nơi rồi mọi người mới thực sự chứng kiến sự hung hiểm của vùng biển này.

Trước đó Thiên Quan hào đi trên những rãnh biển đen kịt, sóng gió tuy lớn nhưng tuyệt đối không có nguy cơ đụng đá ngầm.

Nhưng đến rìa San Hô Loa Toàn, có thể thấy những ngọn núi kỳ vĩ dưới đáy biển đâm thẳng lên gần mặt nước.

Màu sắc mặt biển cũng biến hóa đa dạng.

Tùy theo độ nông sâu và màu sắc đá cát dưới đáy mà mặt biển huyễn hóa từ xanh lục nhạt, xanh lam đậm đến cả màu vàng.

Nhìn về hướng San Hô Loa Toàn, chỉ thấy một vùng biển rực rỡ sắc màu.

Dưới đáy biển thấp thoáng những rạn đá sắc như lưỡi dao, chúng đan xen cao thấp, tầng tầng lớp lớp như một mê cung.

Hiện tại chưa đến lúc thiên văn đại triều, đang là lúc triều thấp, tàu lớn căn bản không thể đi qua, tiến vào sẽ đụng đá ngay, đá ngầm bên trong quá nhiều, tàu lớn xoay xở không linh hoạt sẽ không tránh kịp.

Lúc này các thiết bị hiện đại trên tàu hoàn toàn mất linh.

Kim chỉ nam cũng quay mòng mòng, các thiết bị thăm dò phương hướng hầu như không dùng được.

Tôi dù tinh thông Lạc Tinh điểm huyệt thuật, nhưng đáng tiếc là bầu trời trên vùng San Hô Loa Toàn phần lớn thời gian mây mù dày đặc, thỉnh thoảng lại có sấm chớp.

Cơ hội nhìn thấy tinh không không nhiều.

Nếu chỉ dựa vào Lạc Tinh điểm huyệt thuật để chỉ đường thì không đủ.

Lúc này tôi và anh Hồ đều đổ dồn ánh mắt vào Tuyết Lỵ Dương.

Tôi biết cô ấy kế thừa thuật Điền Hải từ phái Bàn Sơn, trong đó có những bí thuật liên quan đến đại dương.

Năm xưa phái Bàn Sơn Đạo Nhân vì tìm tiên đan cổ mộ và dị thú trong biển, thậm chí có người tộc Trát Cách Lạp Mã lợi dụng thuật Bàn Sơn Điền Hải tiến vào đại dương để trốn tránh lời nguyền linh hồn.

Chương 449

Vì thế Bàn Sơn là lưu phái đạo mộ hiếm hoi tinh thông hàng hải, bí thuật của họ khiến Phát Khâu Thiên Quan cũng phải nể phục.

Tuyết Lỵ Dương lấy ra một chiếc hộp gỗ vuông vức khoảng một thước.

Mở ra bên trong là một lớp lụa đỏ, trên đặt một bình lưu ly.

Bình lưu ly bụng to miệng nhỏ, trong vắt như pha lê, bên trong dùng nước sạch nuôi một hoàn đan dược.

Đan dược chỉ to cỡ ngón tay cái, tròn trịa lấp lánh, tỏa ra hào quang nhạt.

Minh Thúc, Vương Bàn Tử và Nguyễn Hắc đều nhìn đến ngây người, không biết vật cô ấy lấy ra dùng để làm gì.

Tuyết Lỵ Dương tìm một chỗ bằng phẳng vững chãi trên tàu đặt bình xuống, sau đó lấy ra một cái hũ gốm đen.

Trong hũ cũng đầy nước sạch và có vài con cá nhỏ màu đỏ.

Cá nhỏ toàn thân đỏ rực, chỉ dài hơn hai thốn, đầu to thân nhỏ, bơi lội tung tăng trong hũ.

Tuyết Lỵ Dương vớt một con cá nhỏ ra, cẩn thận thả vào bình lưu ly.

Mọi người đều trợn to mắt nhìn. "Làm gì vậy?

Cho cá ăn đan dược à?" Minh Thúc lẩm bẩm hỏi.

Không đợi Tuyết Lỵ Dương trả lời, con cá đỏ vào bình bơi vài vòng đã phát hiện ra viên đan dược.

Sau đó nó bắt đầu bơi, dùng đầu đẩy viên đan dược về một

hướng.

Bất kể Tuyết Lỵ Dương di chuyển bình lưu ly đi đâu hay xoay bình thế nào, con cá luôn đẩy viên đan về cùng một hướng. "Con cá này gọi là Ti Thiên Ngư, viên đan dược kia là Thái Âm Tán, Ti Thiên Ngư đẩy Thái Âm Tán hướng về phía đông." Tuyết Lỵ Dương nói.

Ngay cả tôi cũng không nhịn được cảm thán, phái Bàn Sơn Đạo Nhân năm xưa quả thực có không ít bí thuật không tưởng.

Không biết họ làm sao phát hiện ra Ti Thiên Ngư, càng không rõ vì sao biết nó có thể đẩy Thái Âm Tán về hướng đông.

Tuyết Lỵ Dương nhắc đến, bí thuật Ti Thiên Ngư này vốn tồn tại trong mộ Ngu Vương Ti Thiên.

Bí thuật này sớm đã thất truyền trên thế gian, Bàn Sơn Đạo Nhân tình cờ vào được mộ Ngu Vương mới có được.

Thái Âm Tán vốn là một loại đan dược phòng hủ, đặt trong miệng tử thi có thể tỏa ra Thái Âm chi tinh khiến thi thể không mục nát.

Dưới ánh mặt trời gay gắt, chỉ cần dược lực Thái Âm Tán chưa tan hết thì thi thể cũng không hỏng.

Tất nhiên phương thuốc Thái Âm Tán giờ cũng thất truyền, chỉ có Bàn Sơn Đạo Nhân còn giữ lại.

Ti Thiên Ngư bản tính thích minh nguyệt, thấy minh nguyệt sẽ hướng từ tây sang đông, bái nguyệt hấp thu tinh hoa, có một danh hiệu độc đáo gọi là Đế Lưu Tương.

Thái Âm Tán vốn chứa Thái Âm chi tinh lại tỏa hào quang khiến Ti Thiên Ngư tưởng lầm là trăng mọc trên biển, nên sẽ luôn đẩy về hướng đông.

Những thứ này móc nối chặt chẽ với nhau theo thiên tính của Ti

Thiên Ngư, tuyệt đối không sai sót.

Chỉ là Bàn Sơn Đạo Nhân nghĩ ra được bí thuật này thực sự không dễ dàng.

Có Ti Thiên Ngư, chuyện còn lại dễ dàng rồi.

Xác định được hướng đông, cộng thêm các thiết bị cơ khí trên tàu là có thể xác định hàng hướng.

Tất nhiên chỉ có Ti Thiên Ngư là chưa đủ, phải vào lúc có tinh quang, nhờ Ô Kim Lạc Tinh Bàn và thuật Lạc Tinh điểm huyệt để hiệu đính phương vị.

Đồng thời Tuyết Lỵ Dương còn một chí bảo của Bàn Sơn gọi là Khôi Tinh Bàn, cũng có thể hoạt động không bị nhiễu từ trường hay điện từ, sử dụng suốt ngày đêm như một loại la bàn.

Dù chỉ hướng không chính xác bằng la bàn thường hay Ô Kim Lạc Tinh Bàn nhưng ưu điểm là không cần tinh quang và không bị nhiễu.

Có Ti Thiên Ngư, Khôi Tinh Bàn của Bàn Sơn, cộng thêm Ô Kim Lạc Tinh Bàn của tôi để đối chiếu, ba phương thức tương hỗ chứng thực, tiến vào nội bộ San Hô Loa Toàn hoàn toàn không lo bị mất phương hướng.

Người trên tàu nhanh chóng xác định vị trí, không lâu sau mặt trời lặn, mặt trăng ló dạng.

Trên mặt biển kéo tới một trận mây đen.

Đồng thời bốn phía vang lên những tiếng oanh minh cực lớn, tựa như trời long đất lở.

Tôi nhìn mặt biển xung quanh, thấy dòng nước cuộn trào, sóng biển sôi sục là biết đại triều đã đến.

Minh Thúc xách chai rượu vào buồng lái, cầm lái Thiên Quan hào,

nhân lúc đại triều hành hải vào San Hô Loa Toàn.

Chỉ thấy phía trước San Hô Loa Toàn, mây đen bị ánh chiều tà nhuộm đỏ trông như một ngọn núi vàng, ép thẳng từ chân trời xuống mặt biển. "Tiên sơn, tôi thấy tiên sơn rồi!" Nguyễn Hắc lẩm bẩm.

Tiên sơn trong miệng dân chài không phải là ngọn núi thật trên biển mà là những đám mây ngũ sắc trông như đỉnh núi.

Thấy tiên sơn là điềm lành, ba người Nguyễn Hắc, Cổ Sai, Đa Linh dọc đường đi luôn nơm nớp lo sợ, lúc này thấy tiên sơn đều cho rằng tổ tiên phù hộ, vội vàng quỳ lạy trên đầu thuyền.

Tôi thì nhìn chằm chằm tình hình mặt biển gần đó.

Lúc này Thiên Quan hào đã vào San Hô Loa Toàn.

Anh Hồ cũng giống tôi, dán mắt vào địa thế trong biển.

Nước biển ở đây có độ trong rất cao, cộng thêm độ sâu khá nông nên có thể nhìn rõ sống núi, rãnh biển và rừng san hô bên dưới.

Anh Hồ vừa xem vừa nói: "Long mạch thiên hạ chia làm Nam, Bắc, Trung, trong đó Bắc Long và Trung Long phát nguyên từ dãy Côn Luân, cũng chính là nơi Phượng Hoàng thần cung mà chúng ta từng tới.

Bắc Long và Trung Long khí thế hùng hồn, vạn thế không dời, nhưng so với khí thế hoành đại đó, trong ba mạch rồng thì Nam Long là lớn nhất.

Nam Long phát nguyên từ núi Nga Mi, hành tung phiêu hốt, men theo sông về hướng đông nam, từ vùng Chiết Giang, Phúc Kiến đổ ra biển, xuyên qua eo biển đi về đông nam, nhưng không ai biết kết cục của Nam Long ra sao.

Khí thế Nam Long tuy lớn nhưng vương khí không đủ, thần long

thấy đầu không thấy đuôi.

Nếu không phải bậc đại hiền đại thánh thì không thích hợp xây mộ huyệt trong mạch Nam Long.

Giờ tôi có thể thấy San Hô Loa Toàn là một nhánh của Nam Long, phong thủy kỳ tuấn, thiên hạ khó tìm." Đến đây rồi, tuy phương vị đại thể có thể xác định nhưng muốn tìm chính xác hải nhãn Quy Khư, tìm vị trí tàu chìm thì chỉ dựa vào phương vị và xem địa thế Nam Long là chưa đủ.

Nhất định phải xuống nước, xuống đáy biển xem xét hình thế cụ thể mới tìm được manh mối.

Lúc này Minh Thúc đậu Thiên Quan hào ổn định.

Chương 450

Tôi và anh Hồ bắt đầu đổ gạo trắng và dầu mè đã chuẩn bị sẵn xuống biển.

Hai người đã bàn bạc ở miếu san hô, muốn xác nhận vị trí Quy Khư trong San Hô Loa Toàn phải dùng gạo trắng và dầu mè mới được.

Gạo trắng không chìm, dầu mè không nổi là hiện tượng ở vùng biển gần hải nhãn Quy Khư.

Sau khi tôi và anh Hồ xác nhận xong, mọi người lại họp trên boong tàu.

Để lặn xuống đáy biển quan sát hình thế, trên Thiên Quan hào có chuông lặn (tiềm thủy chung), có thể lặn sâu năm sáu chục mét.

Vừa rồi Minh Thúc và Nguyễn Hắc đo đạc vị trí neo tàu, độ sâu nước biển tầm hơn bảy mươi mét, chuông lặn cố gắng chút cũng dùng được.

Thời gian vào San Hô Loa Toàn không quá thuận lợi, trời đã về đêm, lúc này nếu xuống nước đến tận đáy, dù có đèn pin cường quang Tuyết Lỵ Dương mang từ Mỹ về cũng không nhìn được quá xa.

Huống hồ nếu xuống nước xảy ra vấn đề, tầm nhìn đêm kém cũng ảnh hưởng đến cứu viện.

Chỉ có đợi đến ban ngày hôm sau mới xuống nước là hợp lý nhất.

Tôi và Tô Doanh lặn xuống đáy biển sâu hơn bảy mươi mét không thành vấn đề, đặc biệt là Tô Doanh, có huyết mạch Ly Chùy không cần thiết bị gì cũng lặn được.

Nhưng tôi và Tô Doanh đều không hiểu nhiều về phong thủy Nam

Long.

Việc này cần anh Hồ tự mình xuống nước mới xong.

Mọi người bàn bạc xong xuôi, nghỉ ngơi một đêm trên tàu.

Sáng sớm hôm sau, mây mù trên San Hô Loa Toàn tan biến, một ngày nắng đẹp hiếm có.

Bàn Tử, Minh Thúc, Cổ Sai bắt đầu chuẩn bị chuông lặn từ sớm.

Hai chiếc chuông lặn trên Thiên Quan hào đều chuẩn bị xong, bước đầu tiên sắp xếp anh Hồ và Nguyễn Hắc xuống nước xem xét.

Tôi cũng đi theo, để Tô Doanh, Tuyết Lỵ Dương, Bàn Tử, Cổ Sai ở trên tiếp ứng.

Anh Hồ và Nguyễn Hắc nhanh chóng vào chuông lặn.

Theo chuông lặn dần hạ xuống, tôi cũng nhảy vào biển như một con cá lớn.

Tốc độ hạ của chuông lặn không nhanh, sau mười mấy phút mới lặn xuống tầm hơn năm mươi mét.

Ánh sáng xung quanh rất mờ nhạt, trong chuông lặn anh Hồ và Nguyễn Hắc đều bật đèn pha.

Tôi có thần thông Thiên Nhãn Thông nên không cần đèn vẫn nhìn rõ.

Dưới đáy biển có vô số san hô và các loại cá bơi lội.

Giữa vô số san hô có thể thấy những cây sắt kỳ lạ.

Những cây sắt này đều cao mười mấy mét, nhìn kỹ chất cảm thân cây không giống san hô mà giống một loại mai rùa đại mạo.

Trong vắt, màu vàng nâu xen lẫn đốm đen, trông rất đẹp.

Tiếp tục đi xuống, ánh sáng càng hôn ám.

Rừng san hô xung quanh cũng dày đặc hơn.

Tôi có thể cảm nhận được trong rừng san hô có không ít thứ đen thùi lùi đang lấp ló nhìn về phía chuông lặn.

Khi đèn pha trên chuông lặn của anh Hồ và Nguyễn Hắc bật lên, ánh sáng thế giới dưới đáy biển càng rõ ràng.

Tôi thấy trên những cái cây cao hai ba mươi mét giống như mai rùa đó có không ít trai biển và ốc biển khổng lồ.

Con nhỏ nhất cũng to bằng cái chậu rửa mặt.

Những con trai ốc này thỉnh thoảng hơi mở vỏ, bên trong thấp thoáng ánh hào quang.

Đèn pha quét qua, tôi phát hiện những cây sắt khổng lồ gần đó có tới hàng trăm hàng nghìn, dày đặc như một khu rừng.

Gần như cây nào cũng có trai ốc.

Ước tính bảo thủ, trong phạm vi vài trăm mét có tới hàng vạn con trai ốc mang theo minh châu khổng lồ.

Đã quen nhìn đá quý bảo vật như tôi mà tim cũng lỡ một nhịp.

Trong lịch sử, trân châu nổi tiếng nhất là Đông Châu và Nam Châu.

Đông Châu thường sản sinh ở vùng đông bắc lạnh giá, điểm cực nam chắc tầm cửa sông Loan Hà gần Sơn Hải Quan, xa hơn về nam không có.

Đông Châu thường màu trắng hoặc vàng ngà, viên to có đường kính trên một thốn.

Tuy nhiên hái Đông Châu cực kỳ khó khăn, trai sông Đông Châu sống ở những con sông lớn nước chảy xiết và nhiệt độ thấp.

Người hái ngọc thường buộc đá vào người, dùng một cây gỗ dài

chống thẳng xuống đáy sông, tìm kiếm một hồi rồi theo cây gỗ leo lên.

Mỗi năm số người hái ngọc chết vì hái Đông Châu không kể xiết.

Nghe nói viên Đông Châu lớn nhất là do một đứa trẻ lúc tắm sông tình cờ mò được từ một con trai khổng lồ.

Đông Châu chất lượng tốt, hái khó.

Nhưng so với Nam Châu thì cả chất lượng và độ khó hái đều kém một bậc.

Nam Châu hay hải châu sinh trưởng trong biển sâu.

Người hái ngọc ven bờ còn gọi là Đản dân, sống đời đời kiếp kiếp trên biển, có người cả đời không lên bờ.

Họ sống bằng nghề hái ngọc.

Một viên Nam Châu thượng hạng trị giá vạn lượng.

Chính vì thế, dù lặn xuống đáy biển hái ngọc là nghề cửu tử nhất sinh nhưng vẫn có người làm.

Chỉ là ở thời cổ đại, việc hái Nam Châu bị giới cầm quyền độc quyền, không phải ai cũng được hái.

Trân châu hái được đều là cống phẩm, cực hiếm lưu lạc dân gian.

Đản dân sinh tồn gian nan, khi không được hái thì thôi, lúc triều đình cần thì dù sóng cao gió dữ cũng phải xuống biển.

Trong thời hạn quy định nếu không hái đủ trân châu sẽ bị trừng phạt, lịch sử thậm chí có chuyện Đản dân hái không đủ định ngạch bị chặt cả hai chân.

Chương 451

Thỉnh thoảng có Đản dân mạo hiểm tính mạng tự đi hái Nam Châu rồi lén mang lên bờ bán cũng bị bọn thương nhân bất lương ép giá đủ đường, số tiền nhận được không bằng một phần vạn giá trị viên ngọc.

Bên trong San Hô Loa Toàn vốn là vùng phong thủy bảo địa nơi Nam Long hội tụ, sinh khí dồi dào, thích hợp cho trai ốc sinh trưởng.

Cộng thêm vùng này dù Đản dân bản lĩnh cao cường đến đâu cũng ít ai dám bén mảng, số lượng Nam Châu bên trong chắc chắn cực nhiều.

Anh Hồ và Nguyễn Hắc trong chuông lặn hiển nhiên cũng bị chấn động bởi kỳ cảnh trước mắt.

Anh Hồ có lẽ còn bình tĩnh, còn Nguyễn Hắc vốn xuất thân Đản dân thì lúc này trong chuông lặn tim đập loạn nhịp, hưng phấn không thôi.

Nhưng tôi không dám lơ là chút nào, vì ở những nơi đèn pha không chiếu tới, tôi luôn cảm giác có thứ gì đó đang chằm chằm nhìn tôi và hai người trong chuông lặn.

Tôi bất động thanh sắc mở Thiết Lân Thuẫn ra, dựa vào kỹ năng chấn nhiếp trên Thiết Lân Thuẫn và Long Lân yêu giáp, tôi cảm thấy những thứ trong bóng tối kia rõ ràng đã lùi xa một chút.

Đèn pha trên chuông lặn chiếu rọi bốn phía, anh Hồ và Nguyễn Hắc bắt đầu quan sát tình hình dưới nước.

Tôi thấy gần đó không có quá nhiều nguy hiểm nên bắt đầu bơi ra xa.

Ở vị trí đèn pha không tới, tôi có thể thấy không ít cây sắt tỏa ra vi

quang.

Hiển nhiên đều do minh châu trong lớp vỏ trai khổng lồ phát ra.

Đã xuống nước, tôi tự nhiên không muốn về tay không.

Vừa rồi tôi đã nhìn rõ một chỗ sáng nhất, liền nhanh chóng bơi tới.

Khi tôi bơi, cảm giác có thứ gì đó nhanh chóng lùi vào bóng tối.

Tôi không bận tâm, lao thẳng tới bên cạnh con trai khổng lồ kia.

Con trai này to như cái bồn tắm nhỏ.

Tôi cũng lần đầu thấy cái vỏ to như vậy.

Chưa nói bên trong có minh châu hay không, riêng cái vỏ to thế này cũng đáng khối tiền.

Nhưng tôi không vội vàng xông lên.

Loại vỏ trai to lớn vô cùng này chứa đầy linh tính, việc mở vỏ lấy ngọc tuyệt đối là một công việc kỹ thuật.

Người bình thường gặp trai khổng lồ muốn mở dưới nước cực kỳ khó khăn.

Với người sức lực cực lớn lại có công cụ thuận tay như tôi thì có thể dùng bạo lực mở vỏ, nhưng trân châu bên trong sẽ bị tổn hại, linh khí tán thất.

Phương pháp mở vỏ lấy ngọc cụ thể thì những Đản dân như Nguyễn Hắc mới rành nhất.

Tôi im lặng ghi nhớ vị trí con trai khổng lồ này, sau đó bơi ngược về phía chuông lặn.

Tôi vừa quay thân đã nghe phía chuông lặn truyền đến một tiếng vang trầm đục cực lớn.

Chuyện gì vậy?

Tim tôi thắt lại, mới rời chuông lặn có vài phút đã xảy ra vấn đề sao?

Nhìn từ xa có thể thấy một con cá khổng lồ dài gần mười mét đang đâm sầm vào chuông lặn.

Chuông lặn bằng đồng do người Anh để lại khá chắc chắn.

Người Anh lúc trước khi thiết kế khảo sát dưới nước chắc chắn đã tính đến các tai nạn nên cũng làm một số cơ quan phòng hộ bên trên.

Với những con cá lớn theo nhận thức thông thường, chuông lặn có thể phòng hộ được.

Nhưng con cá dài mười mét, vảy dày miệng rộng trông như tảng đá xám mà tôi thấy lúc này hiển nhiên vượt xa phạm vi nhận thức về cá lớn của người thường.

Tiếng vang như sấm rền vừa rồi chính là tiếng con cá lớn đâm vào chuông lặn.

Chuông lặn bị đâm trúng là cái của anh Hồ, lúc này bị đâm đến mức chao đảo mạnh trong nước.

Nên biết chuông lặn bằng đồng cộng thêm người bên trong nặng gần nghìn cân, người thường muốn đẩy còn khó.

Chuông lặn không chỉ chao đảo, chỗ bị đâm còn xuất hiện một vết lõm rõ rệt.

May mà tôi không thấy dấu hiệu chuông lặn bị rò nước, nếu không anh Hồ e là lành ít dữ nhiều.

Tôi thu Thiết Lân Thuẫn, rút Toái Tinh Đao, dùng đao đỉnh phía trước rẽ nước, nhanh chóng bơi về phía chuông lặn.

Chuông lặn chưa bị đâm vỡ nhưng người bên trong có khả năng bị

thương không nhẹ, tôi không dám chậm trễ.

Con cá lớn kia hiển nhiên cũng không ngờ chuông lặn lại nặng như vậy, sau khi đâm xong nó đờ ra mấy giây không phản ứng, sau đó quẫy đuôi bơi ra xa một chút.

Rất nhanh nó lại quay đầu lao về phía chuông lặn.

Hiển nhiên con cá này định đâm nát chuông lặn luôn.

Tôi nhìn khoảng cách, bơi tới không kịp, chỉ có thể hy vọng chuông lặn đủ chắc, không bị con cá đâm vỡ.

Ngay lúc con cá sắp đâm trúng, chuông lặn đột nhiên cử động, từ trên chuông đâm ra những mũi giáo đồng thô tráng.

Hiển nhiên đây là trang bị phòng ngự do người Anh chế tạo.

Trong nháy mắt, chuông lặn biến thành một con nhím.

Con cá lớn thấy chuông lặn thay đổi cũng muốn né tránh, nhưng ngặt nỗi tốc độ trước đó quá nhanh, phanh không kịp mà chuyển hướng cũng chẳng xong.

Sau một tiếng động trầm đục, cá lớn đâm sầm vào chuông lặn.

Vì con cá đã sợ mà giảm tốc, cú đâm này không nặng bằng lần trước, bản thân chuông lặn không chịu tổn hại hay xung kích quá lớn.

Nhưng con cá thì thảm rồi, không né được giáo đồng trên chuông lặn, trên đầu bị đâm ra mấy cái hố máu lớn.

Máu đỏ tươi từ hố vết thương tràn ra, nhanh chóng nhuộm đỏ vùng nước quanh chuông lặn.

Con cá đau đớn, lập tức rơi vào điên cuồng, lại bắt đầu quẫy mình định phát điên đâm vào chuông lặn lần nữa.

Tôi biết anh Hồ lúc này chắc không sao, nhưng chuông lặn bị đâm

hai lần rồi, nếu đâm tiếp không chừng sẽ không trụ vững.

Nhất định phải để anh Hồ lên mặt nước an toàn để bảo trì chuông lặn mới có thể xuống lần nữa.

Tôi lúc này đã bơi đến gần con cá, thấy nó định lao đi, tôi cầm Toái Tinh Đao lặn xuống dưới bụng nó, dùng đao đâm vào chỗ hiểm.

Chương 452

Da cá rất dai nhưng cuối cùng không địch nổi sự sắc bén chém sắt như bùn của Toái Tinh Đao, lập tức bị vạch ra một lỗ lớn.

Nội tạng trong bụng cá vung vãi ra ngoài hết.

Tôi lập tức xoay người, nhân lúc cá lớn đang giãy giụa, bơi sang bên hông nó, cắm thẳng Toái Tinh Đao vào mang cá.

Sau khi đâm lút đao, tôi chống đỡ sức mạnh khổng lồ truyền tới từ thân cá, dùng lực khuấy mạnh mấy cái.

Cuối cùng, sau một hồi bị tôi hành hạ, con cá lớn đã bất động.

Lúc này tôi cũng nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống. "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Chùy Đầu Nham Thạch Khuê Ngư, nhận được 300 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Chùy Đầu Nham Thạch Khuê Ngư, nhận được vật phẩm đặc thù: một mảnh xương đỉnh đầu Chùy Đầu." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Chùy Đầu Nham Thạch Khuê Ngư, nhận được một bộ da cá Khuê Ngư." Quả nhiên là dị thú, tôi thầm cảm thán.

Một con cá biển to cỡ này đúng là lớn đến khoa trương.

Ba trăm điểm khí vận thì tôi đã đoán được, nhưng những vật phẩm con cá này rớt ra thì tôi chưa từng thấy.

Lại có cả xương đỉnh đầu.

Xương đỉnh đầu cá lớn có loại có thể làm trang sức ngọc trai.

Tất nhiên loại đó gọi chính xác hơn là Đỉnh Châu.

Khối xương đặc thù trong đầu cá, ấm áp trong vắt, phẩm chất không thua gì trân châu thượng hạng.

Kích thước thì thường không quá một thốn.

Nhưng loại cá sản sinh Đỉnh Châu thường rất nhỏ.

Xương đỉnh đầu Nham Thạch Khuê Ngư cũng trắng sứ óng ả, kích thước lại khá lớn, đường kính gần một thước.

Hình tròn không đều, hơi giống hình quả trám.

Ngoài ra một điểm nữa là mật độ xương này rất cao.

Không giống cảm giác nhẹ tênh của xương cá thường, nó còn nặng tay hơn cả đá, cảm giác như một loại kim loại nào đó.

Tôi nhất thời chưa nghĩ ra mảnh xương đỉnh đầu khổng lồ này dùng làm gì.

Nhưng đã được hệ thống định nghĩa là vật phẩm đặc thù thì giá trị chắc chắn không thấp.

Ngoài xương đỉnh đầu còn có da cá.

Da cá không chỉ làm vỏ đao kiếm mà còn có thể làm đồ lặn, thậm chí là giáp da cá.

Bộ da của con cá khổng lồ thế này cũng vô cùng giá trị.

Tôi nhìn cái xác cá Khuê Ngư bị chém chết, nghĩ thầm không thể lãng phí.

Đúng lúc này chuông lặn cũng từ từ kéo lên, tôi tiện tay móc xác cá khổng lồ vào móc dưới chuông lặn.

Kéo con cá này lên cho mọi người nếm thử đồ tươi cũng tốt.

Theo xác cá và chuông lặn từ từ nổi lên mặt nước, tôi cũng định lên thuyền luôn.

Lần đầu xuống nước xem xét này nhiệm vụ chủ yếu là làm quen môi trường dưới nước, hành động tiếp theo cần mọi người cùng bàn

bạc.

Chuông lặn và các thiết bị cũng cần bảo trì.

Nhưng khi tôi theo chuông lặn từ từ đi lên, tôi cảm giác trong rừng san hô bên dưới dường như có những bóng đen khổng lồ đang chậm rãi di chuyển, dõi theo mọi chuyện xảy ra gần chuông lặn.

Tôi cảm giác một luồng sức mạnh cực kỳ kinh khủng dường như đang ẩn núp.

Không lâu sau, chuông lặn ra khỏi mặt nước.

Sau khi lên thuyền, mọi người ngoài việc đánh chén một bữa thịt cá Khuê Ngư thơm ngon thì cũng kiểm tra chuông lặn của anh Hồ.

Vết móp trên chuông lặn khiến ai nấy đều kinh hãi.

May mà bản thân chuông lặn đủ chắc và có biện pháp phòng ngự, chỉnh sửa sơ qua là chuông lặn của anh Hồ có thể tiếp tục dùng.

Nhưng tiếp theo không dùng đến chuông lặn nữa.

Tình hình dưới nước anh Hồ và Nguyễn Hắc đều đã thấy.

Tàu chìm Marie Seno thì chưa thấy đâu, nhưng rừng san hô với vô số trai biển và minh châu bên trong khiến ai nấy đều vui mừng đến phát điên.

Chỉ là cá dữ dưới nước quá nhiều.

Đặc biệt là loại Chùy Đầu Nham Thạch Khuê Ngư dài khoảng mười mét như vừa rồi, hung ác vô cùng, hoa văn trên người lại hòa làm một với môi trường đáy biển, rất khó phát hiện.

Nếu chúng tôi xuống hái ngọc mà đột ngột có một con cá lớn như vậy lao ra, ngoài tôi và Tô Doanh là những người vẫn giữ được chiến đấu lực dưới nước thì những người khác khó mà thoát khỏi cái chết hoặc bị thương nặng.

Một vùng rừng san hô dưới đáy biển rộng khoảng một cây số vuông, xung quanh đều có rãnh biển ngăn cách, là địa điểm hái ngọc tuyệt hảo.

Bỏ qua thì thực sự đáng tiếc.

Cách duy nhất là trước khi xuống hái ngọc phải tiêu diệt sạch đám cá dữ trong nước.

Tôi thì sẵn lòng làm việc này nhưng không biết dưới đó có bao nhiêu con cá dữ, nếu bắt tôi đi chém từng con một thì thực sự không dễ dàng.

Đám cá dữ này con nào cũng dài trên mười mét, tôi muốn giết cũng tốn không ít công sức.

Trừ phi dùng cách khôn ngoan hơn.

Trong các phái đạo mộ, phái hiểu rõ đại dương nhất chính là Bàn Sơn Đạo Nhân.

Tuyết Lỵ Dương trước đó quả thực đã dự liệu tình huống này, trong thuật Bàn Sơn Điền Hải đúng là có bí thuật nhắm vào loại cá dữ trong biển này.

Trước khi xuất phát từ đảo san hô, Tuyết Lỵ Dương đã bỏ tiền mua không ít dưa hấu ương trên đảo.

Ngoài ra còn có rất nhiều vôi sống.

Sau khi nghe tôi, anh Hồ và Nguyễn Hắc miêu tả, cô ấy lập tức bảo Bàn Tử, Cổ Sai mang dưa hấu và vôi sống đã chuẩn bị sẵn ra.

Cách diệt cá dữ của Bàn Sơn Đạo Nhân gọi là Phiêu Qua Thủ Ngư (thả dưa bắt cá).

Thao tác cụ thể là khoét rỗng ruột dưa hấu ương rồi đổ vôi sống vào.

Chương 453

Sau đó dùng miếng vỏ dưa vừa cắt ra để bịt miệng lại.

Miệng bịt được dán bằng một loại keo theo bí phương độc quyền của phái Bàn Sơn.

Loại keo này có thể niêm hợp vỏ dưa hoàn hảo, không bị ảnh hưởng bởi vôi sống bên trong.

Tất nhiên bí phương này với người thường chẳng có tác dụng gì, chỉ có phái Bàn Sơn mới nghiên cứu ra loại thứ thần kỳ và lạ lùng này.

Mọi người nghe Tuyết Lỵ Dương giải thích xong liền nhanh chóng bắt tay vào làm.

Số lượng trai biển và minh châu không đếm xuể dưới đáy biển khiến máu ai nấy đều sôi sục.

Rất nhanh những quả dưa hấu đặc chế đã hoàn thành, tôi lập tức theo trí nhớ ném dưa hấu xuống biển, ngay phía trên rừng san hô.

Dưa hấu vào biển sẽ lơ lửng ở vị trí dưới mặt nước, nhấp nhô theo sóng biển nhưng không chìm xuống đáy cũng không nổi hẳn lên mặt nước.

Khi mọi người còn đang lo lắng thuật thả dưa liệu có hiệu quả không, tôi thấy dưới đáy biển có một bóng dáng khổng lồ lao lên mặt nước.

Lại là Chùy Đầu Nham Thạch Khuê Ngư, con này còn dài hơn con tôi gặp dưới nước một chút, phải ngoài mười mét.

Thân hình khổng lồ khiến người ta không tự chủ được mà sinh ra lòng sợ hãi.

Cá lớn lao lên mặt nước xong liền ngoạm lấy quả dưa.

Quả dưa bên ngoài trông bình thường nhưng bên trong thực chất là nước vôi sôi sùng sục.

Sau khi bị cá lớn nuốt vào bụng, vỏ dưa nứt ra, nước vôi nóng hổi và vôi sống chảy ra, lập tức thiêu cháy ruột gan con cá.

Cá lớn vật lộn trên mặt biển tạo ra những con sóng khổng lồ, điên cuồng vặn vẹo nhưng chẳng mấy chốc đã lịm đi, bụng ngửa lên nổi trên mặt biển.

Tiếng thông báo hệ thống cũng vang lên đồng thời: "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Chùy Đầu Nham Thạch Khuê Ngư, nhận được 300 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Chùy Đầu Nham Thạch Khuê Ngư, nhận được vật phẩm đặc thù: một mảnh xương đỉnh đầu Chùy Đầu." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Chùy Đầu Nham Thạch Khuê Ngư, nhận được một bộ da cá Khuê Ngư." Ái chà, không tồi nha.

Tôi thầm mừng rỡ.

Một mặt là vì thuật thả dưa của Tuyết Lỵ Dương hiệu quả, hiệu suất diệt cá lớn cực cao.

Mặt khác là con cá này cũng được tính là do tôi giết và được hệ thống ban thưởng.

Tuyết Lỵ Dương cũng thở phào nhẹ nhõm. "Cá lớn trong biển đều có tập tính vọng nguyệt, thuật thả dưa dùng dưa hấu mô phỏng hình dáng mặt trăng, trong keo dán có pha Thái Âm chi tinh, cá lớn dưới đáy thấy vậy sẽ lao lên nuốt." Tôi gật đầu, sau đó lập tức đảm nhận việc ném dưa do tôi đã xuống nước trước đó, thông thuộc vị trí rừng san hô lại có lực tay tốt.

Những người khác tự nhiên không có ý kiến gì, đặc biệt là lực tay

của tôi thực sự xuất chúng, dù là Bàn Tử đã được cường hóa cũng không ném bằng tôi.

Khi tôi đang ném những quả dưa mà mọi người làm xong xuống biển thì bị Minh Thúc và Nguyễn Hắc ngăn lại.

Hai người thường xuyên đi biển này nhìn những xác cá lớn nổi trên mặt nước với vẻ mặt đầy sợ hãi. "Diêu Tử, cá lớn quá, lại có linh tính, dưới kia không biết có bao nhiêu con cá như vậy, chúng ta muốn hái ngọc, giết chóc là chuyện bất khả kháng nhưng cũng phải tế Ngư Chủ mới được." Nguyên là dân chài và lái buôn ở Nam Dương đều tin tưởng vào sự tồn tại của "Ngư Chủ" trong biển, thực chất là thuộc dòng dõi giao long.

Khi đánh bắt cá lớn thú biển phải tế tự Ngư Chủ, dâng lễ vật cho Ngư Chủ mới được.

Nếu không nhất định sẽ bị Ngư Chủ báo thù.

Trên biển bất kể là hành hải hay đánh bắt đều có vô số quy tắc, các loại cấm kỵ và truyền thống nhiều không đếm xuể, mỗi nơi mỗi khác.

Nhưng riêng khoản tế tự Ngư Chủ thì Nguyễn Hắc và Minh Thúc đạt được sự thống nhất.

Tôi cũng tôn trọng ý kiến của hai người, đợi họ tế tự Ngư Chủ.

May mà nghi thức tế Ngư Chủ rất đơn giản, trên đầu thuyền bày ba nén hương, châm lửa rồi lẩm bẩm khấn vái, đem rượu lâu năm trên tàu đổ xuống biển, đập vỡ vò rượu ném xuống đại dương là xong nghi thức.

Sau đó tôi bắt đầu điên cuồng ném dưa hấu.

Tôi ném dưa khoảng cách rất xa, lực đạo nhu hòa, dơi xuống biển không quả nào bị vỡ.

Không bao lâu sau lại có cá lớn từ đáy biển vọt lên.

Cứ mỗi quả dưa bị nuốt là một con cá lớn mất mạng.

Lúc đầu mọi người xem còn thấy mới lạ, dù sao dùng dưa hấu giết chết con cá dài gần mười mét cũng rất kích thích.

Nhưng đợi tôi ném đến năm sáu chục quả dưa, trên mặt biển nổi lềnh bềnh năm sáu chục xác cá khổng lồ thì không ai cười nổi nữa.

Đặc biệt là Tuyết Lỵ Dương, vốn không thích sát sinh, lúc này nhìn xác cá cô ấy đã định ngăn tôi mấy lần.

Tôi cũng nhận ra sự không nỡ của Tuyết Lỵ Dương, để không làm cô ấy khó xử, tôi dừng tay khuyên nhủ: "Đám cá lớn này sống ở đây không biết đã hại chết bao nhiêu Đản dân hái ngọc rồi.

Tôi săn giết năm sáu chục con cá lớn, nếu không dọn sạch đám cá dữ ở vùng biển này thì mấy chục con trước đó chết uổng rồi.

Dương tham mưu trưởng cũng đừng lo, tôi hiện tại chỉ dọn sạch một phạm vi nhỏ ở ngoại vi San Hô Loa Toàn thôi.

Đám cá lớn này đều có lãnh địa riêng, không chạy lung tung đâu, tôi giết cá vùng này thì cá vùng khác vẫn sống khỏe, không lo tuyệt chủng đâu." Tuyết Lỵ Dương sắc mặt không được tốt nhưng nghe lời tôi xong cũng hiểu tôi nói có lý.

Đã đâm lao thì phải theo lao, hơn nữa thuật thả dưa hấu này quá hiệu quả, giết đám cá lớn này quá dễ dàng.

Tôi thì lại thấy rất vui vẻ, tiếp tục ném dưa hấu xuống biển.

Đợi đến khi ném xấp xỉ hai trăm quả dưa, mặt biển rải rác lớn nhỏ có hơn một trăm cái xác cá lớn, tôi mới dừng tay.

Một đợt này tôi hấp thu được mấy vạn điểm khí vận.

Da cá và xương đỉnh đầu cũng không ít.

Đám xác cá Chùy Đầu Nham Thạch Khuê Ngư trên mặt biển chỉ sau một thời gian ngắn đã bị dòng hải lưu cuộn trào mang đi không biết đến nơi nào.

Trên mặt biển còn vài quả dưa hấu trôi nổi nhưng không còn cá lớn lao lên nuốt nữa. "Xem ra cá dữ ở vùng này được dọn dẹp hòm hòm rồi, có thể xuống nước hái ngọc được chưa?" Nguyễn Hắc hưng phấn hỏi.

Tôi lắc đầu: "Chưa được, dưới nước ngoài loại cá lớn này, tôi còn thấy cả cá mập, nếu không có cách đuổi cá mập thì xuống hái ngọc vẫn rất nguy hiểm." Tôi thì chắc chắn không sợ cá mập, nhưng nếu những người khác xuống nước thì cá mập là phiền phức lớn.

Lúc này Tô Doanh từ trong kho hàng lấy ra một số vật phẩm dạng cao màu đen. "Đây là thuốc đuổi cá mập tôi vừa nghiên cứu ra, để bên người có thể duy trì hòa tan giải phóng vào nước biển, khiến cá mập không dám lại gần." Tôi nghe xong mắt sáng rực.

Có loại thuốc đuổi cá mập này, việc xuống nước hái ngọc mới được bảo đảm an toàn hơn.

Loại thuốc này có thể dùng dưới nước hơn một tiếng đồng hồ, hoàn toàn khớp với thời gian cung cấp oxy của bộ đồ lặn nặng, không cần phải nổi lên thay thường xuyên.

Chương 454

Nhanh chóng mọi người chia thành mấy tổ, bắt đầu luân lưu xuống nước hái ngọc.

Hái ngọc là một môn kỹ thuật.

Một cách hái là kéo cả con trai khổng lồ dưới nước lên tàu.

Sau khi lên tàu có thể dùng đủ mọi cách mở vỏ lấy ngọc.

Nhưng cách này hiệu suất thấp, kéo lên rồi lại xuống tốn thời gian.

Hơn nữa không cách nào đảm bảo con trai kéo lên nhất định có ngọc.

Cách khác là trực tiếp lấy ngọc dưới nước.

Nhân lúc trai há miệng hút nước có thể nhanh chóng phán đoán bên trong có ngọc không.

Sau đó theo khe vỏ bơm thuốc mê vào.

Con trai bị gây mê không thể khép vỏ lại được, chỉ có thể để mặc cho người hái ngọc lấy mất trân châu.

Cách này hiệu suất cao, trực tiếp lấy ngọc dưới nước, người lành nghề thậm chí có thể hái được mười mấy viên ngọc trong một lần xuống nước.

Tất nhiên cũng có nhược điểm là cách này chỉ hợp với loại trai lớn, trai nhỏ mà dùng thuốc mê thì chi phí hơi cao.

Hiện tại dưới đáy San Hô Loa Toàn toàn là trai khổng lồ, dùng cách này là hợp lý nhất.

Bộ đồ lặn trên tàu là loại rất thô kệch nhưng chắc chắn, có thể làm việc dưới nước hơn nửa tiếng.

Mọi người đeo giỏ bên hông, chuẩn bị thuốc đuổi cá mập và thuốc mê lấy ngọc.

Hai người Nguyễn Hắc, Cổ Sai đều cầm trên tay đao Thạch Sa rẽ nước.

Loại đao này không làm bằng kim loại, cũng không quá sắc bén, là đao chuyên dụng để lấy ngọc dưới nước.

Đối phó với trai biển thông thường để cắt lấy trân châu là hoàn toàn đủ dùng.

Đợt xuống nước đầu tiên là Nguyễn Hắc, Hồ Bái Nhất và Minh Thúc.

Đợt sau là Cổ Sai, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử.

Còn tôi và Tô Doanh, hai chúng tôi căn bản không cần đồ lặn, cũng gần như không giới hạn thời gian dưới nước nên có thể liên tục hái ngọc.

Sau khi Nguyễn Hắc, Lão Hồ và Tuyết Lỵ Dương xuống nước, tôi và Tô Doanh cũng nhảy xuống theo.

Lần này tôi đặc biệt mang theo Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng, loại đã được cải tạo.

Trước đây Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng ánh sáng không quá mạnh nhưng thời gian duy trì lãnh quang rất dài, cực kỳ thích hợp cho những nơi chật hẹp tối tăm như mộ đạo, mộ thất.

Nhưng dưới đáy biển thì không hợp lắm.

Vốn dĩ mỗi lần xuống nước không quá lâu, không cần loại đèn sáng quá lâu.

Phạm vi dưới nước rộng hơn, nếu ánh sáng quá yếu chỉ chiếu được tầm một hai mét thì vô dụng.

Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng cải tạo kích thước lớn hơn nhiều, ánh sáng tuy không bằng đèn pin dưới nước Tuyết Lỵ Dương mang từ Mỹ về nhưng cũng sáng lạ thường, có thể chiếu sáng ổn định hơn một tiếng, rất thực dụng.

Sau khi xuống nước, tôi và Tô Doanh cùng một tổ, bắt đầu tìm kiếm trai biển.

Lần xuống trước tôi đã nhắm được nơi có rừng san hô và trai khổng lồ rồi.

Lần này lặn xuống tôi trực tiếp dẫn Tô Doanh đến đúng vị trí đã chọn.

Nhanh chóng hai người tìm được một con trai to như chậu rửa mặt.

Vỏ trai khẽ đóng mở, từ bên trong có thể thấy tia sáng xuyên ra.

Tôi tay nhanh hơn mắt, lập tức bơm thuốc mê đã chuẩn bị vào vỏ trai.

Con trai bên trong bị kích thích định khép vỏ lại nhưng thuốc mê phát tác, nó có chết cũng không khép lại được.

Tôi và Tô Doanh hợp lực nạy vỏ trai ra, bên trong lộ ra một viên minh châu to cỡ trứng chim bồ câu.

Viên ngọc hình bầu dục, tỏa ra ánh hào quang nhạt.

Hai người động tác mau lẹ, nhanh chóng thu thập được mười viên trân châu thạc đại dưới biển.

Những viên trân châu này xứng đáng với danh hiệu minh châu, viên nào phẩm tướng cũng cực tốt.

Trong đó có một con trai to nhất mà tôi từng thấy trước đó, hai chúng tôi hợp lực đào được một cặp ngọc song sinh.

Con trai đó to bằng cái bàn ăn thường, tôi phải dùng hai phần thuốc mê, thậm chí dùng cả kỹ năng chấn nhiếp của Thiết Lân Thuẫn mới khiến nó ngoan ngoãn chịu trận.

Hai viên ngọc to bằng nhau, đường kính đều một thốn ba phân, hình dáng gần như một hình tròn hoàn hảo.

Điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là hai viên ngọc có màu vàng kim nhạt, linh lực và sắc trạch tỏa ra khiến tôi hiểu rằng lần này đã vớ được bảo vật rồi.

Không chút do dự, tôi chia cho Tô Doanh một viên.

Trong vô thức, chúng tôi đã đến rìa vùng biển này.

Ở đây rừng san hô vẫn rậm rạp nhưng đột ngột xuất hiện một nơi giống như rãnh biển.

Độ sâu nước biển đột ngột tăng lên, bên dưới đen kịt không thấy đáy, không biết sâu bao nhiêu, chiều rộng tầm hai ba mươi mét.

Ở rìa rãnh biển, tôi phát hiện ra điểm bất thường.

Tôi thấy một số khối đá lớn màu xám trắng.

Những khối đá này quá vuông vức, căn bản không giống do tự nhiên hình thành mà giống như nhân tạo khai tạc.

Những khối đá này chồng lên nhau khiến rãnh biển có một hình dáng cực kỳ quy chỉnh.

Chiều rộng rãnh biển và độ dốc hai bên đều rất đều đặn.

Nếu là tự nhiên hình thành thì không thể giải thích nổi.

Nhưng nếu là nhân tạo thì lại càng không thể giải thích.

Ở độ sâu mấy chục mét dưới nước lại xuất hiện kiến trúc nhân tạo quy mô bàng đại thế này sao?

Chương 455

Huống hồ những kiến trúc này dùng để làm gì?

Tôi và Tô Doanh thủy tính có thể sánh với cá lớn, sau khi đến rìa rãnh biển, tôi rút Toái Tinh Đao cạo sạch những thứ như vỏ sò bao phủ trên đá xám trắng.

Cạo xong lộ ra mặt đá bằng phẳng mịn màng.

Cả khối đá vuông vức, ngay ngắn, không thể là tự nhiên, bên trên có vết tích khai tạc và mài giũa rõ rệt.

Bức tường đá ở rìa rãnh biển do những khối đá khổng lồ này xếp thành.

Tôi ném một chiếc Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng xuống rãnh biển.

Nhờ ánh đèn sáng rực và thần thông Thiên Nhãn Thông, tôi thấy trong rãnh biển rộng hơn hai mươi mét hiện ra một cảnh tượng tráng lệ.

Bên dưới rãnh biển không hề trống không mà có không ít cột đá cao lớn.

Những cột đá này có cái ít nhất phải bốn năm người ôm mới xuể.

Tôi quan sát một hồi, phát hiện nơi này chắc hẳn là một phần của một kiến trúc nhân tạo khổng lồ vô cùng từ ngày xưa.

Ở đỉnh rãnh biển, cực kỳ có khả năng là đỉnh của kiến trúc đó.

Qua thời gian dài đã hình thành một lớp vỏ cứng.

Do vận động địa xác hoặc nguyên nhân khác, lớp vỏ đó bị sụp đổ tạo thành rãnh biển.

Độ sâu thực sự dưới đáy là bao nhiêu thì tôi nhất thời không rõ.

Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng rơi trên những mảnh đá vụn ở đoạn giữa rãnh biển, bên dưới vẫn là một màu đen kịt.

Tôi và Tô Doanh từng chút một tiếp cận rãnh biển, thậm chí cậy vào thủy tính tinh ranh mà tiến vào bên trong rãnh biển để xem xét những tảng đá khổng lồ màu xám trắng.

Nhanh chóng tôi và Tô Doanh phát hiện trên đá có khắc một số phù hiệu.

Những phù hiệu này bị nước biển và các loài trai ốc xâm thực nên mờ nhạt không rõ, chỉ có thể nhận diện sơ bộ, dường như rất giống với những phù hiệu trên phù điêu bên ngoài Địa Kính Quan.

Khi tôi định tiếp tục thăm dò bên dưới thì đột nhiên cảm nhận được một luồng loạn lưu mạnh mẽ.

Thứ gì đó trong vực sâu của rãnh biển đã quấy động, tạo ra dòng nước khiến tôi và Tô Doanh hơi mất thăng bằng.

Đúng lúc này, Hồ Bái Nhất đang mặc bộ đồ lặn nặng nề cũng tới rìa rãnh biển và nhìn thấy những tảng đá xám trắng.

Nhưng không may anh ấy bị loạn lưu cuốn mất thăng bằng, đâm sầm vào trong rãnh biển.

Vì phải hái ngọc nên bộ đồ lặn nặng có quả cân để tiện đi lại dưới đáy biển, nhưng việc lên xuống phải dựa vào dây thừng.

Lúc này anh Hồ rơi xuống rãnh biển, dù tốc độ hạ chậm không đến nỗi bị thương do va chạm nhưng dù anh ấy giãy giụa thế nào cũng không bơi lên được.

May mà lúc này dây an toàn buộc trên bộ đồ lặn căng ra, giữ được anh Hồ đang rơi xuống.

Tôi và Tô Doanh vội bơi tới định kéo anh Hồ ra khỏi vực sâu.

Hai chúng tôi đứng vững ở cạnh rãnh, dùng sức kéo dây thừng.

Nhanh chóng tôi phát hiện việc này không dễ dàng, đành để Tô Doanh một mình kéo dây ở rìa rãnh, còn tôi lặn xuống dưới rãnh để đẩy anh Hồ từ dưới lên.

Ngay khoảnh khắc tôi lặn xuống rãnh biển, chiếc Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng mà tôi ném xuống trước đó đột ngột vụt tắt.

Ưu điểm lớn nhất của Lưu Ly Lãnh Diễm Đăng là có thể sáng khoảng một tiếng mà không cần nguồn điện.

Ngay cả khi áp lực đáy biển dị thường thì chống đỡ tầm nửa tiếng đến bốn năm mươi phút cũng không vấn đề gì.

Hiện tại mới qua mấy phút kể từ khi tôi ném xuống, không thể nào tự tắt được.

Ngay khoảnh khắc ánh sáng sắp biến mất, Tiêu Dao nhìn thấy trong vực sâu của rãnh biển có một bóng thân ảnh khổng lồ chợt lóe qua.

Sau đó, đèn đuốc vụt tắt.

Ngay lập tức, một luồng thủy lưu cực mạnh cuộn ngược từ đáy vực lên men theo rìa rãnh biển.

Hồ Bái Nhất đang mặc bộ đồ lặn nặng nề vừa mới lấy lại thăng bằng, dưới sự giúp đỡ của Tiêu Dao đang bám vào những tảng đá lớn ven rãnh biển để leo lên, kết quả bị luồng nước cuốn mạnh, nhất thời lại mất thăng bằng.

Sợi dây buộc trên người anh cũng căng thẳng ra.

Tiêu Dao chửi thề một tiếng: "Mẹ kiếp, cái quỷ gì thế?" Chửi xong, tôi tiện tay lấy từ không gian hệ thống ra một quả lựu đạn thu được trên đảo san hô, rút chốt bảo hiểm rồi ném thẳng xuống đáy

vực.

Quả lựu đạn rơi xuống vài chục mét rồi nổ vang.

Nhờ ánh lửa lóe lên, Tiêu Dao phát hiện dưới vực sâu dường như có một bóng thân ảnh khổng lồ dài ít nhất cả trăm mét.

Nếu không phải có thần thông Thiên Nhãn Thông, tôi thậm chí đã nghi ngờ mình nhìn lầm.

Tiêu Dao rùng mình.

Trăm mét chỉ là ước tính sơ bộ, còn cái thứ tạo ra luồng thủy lưu kia rốt cuộc lớn cỡ nào thì tôi cũng không dám chắc.

Dù sao đó cũng không phải đối tượng mà tôi muốn trêu chọc.

Một mặt tôi dùng lực đẩy Hồ Bái Nhất về phía rìa rãnh biển, mặt khác sử dụng kỹ năng Nham Thạch Khống Chế, điều khiển những mảnh đá vụn vừa bị lựu đạn nổ tung ném về phía bóng đen khổng lồ kia.

Những mảnh đá đó so với kích thước của nó thì chẳng khác gì hạt bụi, tôi cũng không mong làm nó bị thương, chỉ cố gắng kéo dài thời gian.

Dù có kỹ năng Tuần Hải nhưng tôi vẫn đang lơ lửng giữa biển, không có điểm tựa, hoàn toàn phải dùng chân đạp nước.

Tô Doanh ở trên rìa rãnh biển kéo dây thừng, hai người phối hợp nhịp nhàng, cộng thêm Lão Hồ cũng bình tĩnh, sau khi lấy lại thăng bằng liền dùng cả chân tay leo lên đá.

Cuối cùng Lão Hồ cũng được kéo lên bờ rãnh biển.

Anh vẫn còn chưa hoàn hồn, đang thở dốc trong bộ đồ lặn thì Tiêu Dao cũng từ dưới rãnh biển lao lên.

Thấy Lão Hồ, tôi lao đến trước mặt anh, ra hiệu mau chóng rời đi.

Thứ dưới rãnh biển kia không phải một quả lựu đạn và đống đá vụn có thể chặn được, tốt nhất là rời khỏi cái nơi thị phi này ngay.

Tôi có cảm giác thứ đó sẽ không dễ dàng rời khỏi rãnh biển, dường như đó là sào huyệt của nó.

Thậm chí bộ mặt và tác dụng thực sự của rãnh biển này từ thời thượng cổ có liên hệ mật thiết với nó.

Hồ Bái Nhất hiểu ý, lập tức lê bước chân nặng nề tiến về phía trước.

Chương 456

May mắn là thứ dưới rãnh biển không đuổi theo.

Ba người đi về phía Nguyễn Hắc và Minh Thúc, phải hội quân xong rồi mau chóng lên tàu Thiên Quan.

Đợt người đầu tiên xuống nước đã hơn nửa tiếng, tuy chưa đến giới hạn của bộ đồ lặn nhưng tác nghiệp thâm tiềm nhất định phải để lại đường lui, đến lúc phải nổi lên mặt nước chỉnh đốn rồi.

Đi được một đoạn, Tiêu Dao quay đầu nhìn về phía rãnh biển.

Kết quả kinh hãi phát hiện một thứ to lớn vô cùng đang thò đầu ra.

Có thể thấy toàn thân nó màu trắng, cái đầu như một con trâu khổng lồ, sừng dài dữ tợn, đôi mắt phát ra ánh kim quang nhạt.

Phần thân phía sau không biết dài bao nhiêu vẫn ẩn dưới rãnh biển.

Tiêu Dao vội vàng lấy ra hai cây Đèn Lạnh Lưu Ly, nhắm chuẩn một rạn san hô phía trước rồi ném mạnh tới.

Đèn Lạnh Lưu Ly đã được Tiêu Dao cải tiến, vốn là phiên bản nâng cấp.

Không chỉ độ sáng tăng mạnh mà còn thêm một chức năng: khi đập vỡ ống đèn trên đá, bột phát quang bên trong trộn với nước biển sẽ tạo ra một cú nổ chớp sáng (flashbang), độ sáng sánh ngang đạn choáng.

Lập tức phía sau Tiêu Dao lóe lên hai luồng chớp điện.

Sau luồng sáng chói mắt đó, bóng đen khổng lồ dưới rãnh biển dường như không thích ánh sáng mạnh, lặng lẽ rút vào rừng san hô

đối diện.

Sau ánh sáng mạnh, Tiêu Dao chỉ kịp thấy một thứ giống như cái đuôi.

Chỉ riêng cái đuôi đó đã cao hơn cả những cây san hô lớn.

Ở phía đối diện rãnh biển, trong rừng san hô thấp thoáng có những khối đá cao lớn.

Nhìn kỹ thì đó không giống đá hay sườn núi tự nhiên, cực kỳ giống kiến trúc nhân tạo.

Bất kể là cung điện hay di chỉ cổ thành, nếu được phát hiện thì chắc chắn sẽ chấn động toàn thế giới.

Tiêu Dao thở phào nhẹ nhõm.

Khi quay đầu lại, tôi thấy bộ đồ lặn của Hồ Bái Nhất liên tục sủi bọt khí.

Rõ ràng Tô Doanh và anh cũng vừa nhìn thấy cái thứ to xác kia.

Cũng may là Lão Hồ, chứ nếu đổi lại là Minh Thúc hay Nguyễn Hắc thì lúc này chắc đã sợ đến tè ra quần rồi.

Ba người không dừng lại nữa, nhanh chóng tiến về phía Minh Thúc và Nguyễn Hắc.

Đi được vài phút, từ xa đã thấy Minh Thúc và Nguyễn Hắc trong bộ đồ lặn nặng nề.

Tiêu Dao định phát tín hiệu thì thấy hai lão già liên tục dùng đèn pin cường lực chiếu về phía này.

Theo ước định trước khi xuống nước, đây là tín hiệu cần tăng viện.

Tiêu Dao thấy kỳ quái, chẳng lẽ Minh Thúc và Nguyễn Hắc cũng

đụng phải cự thú dưới đáy biển?

Vùng biển này cũng quá khoa trương rồi đấy.

Tiêu Dao và Tô Doanh nhanh chóng bơi về phía họ, bỏ mặc Lão Hồ ở phía sau.

Đến gần nhìn kỹ, Tiêu Dao mới thấy không có nguy hiểm gì, hai lão già Nguyễn Hắc và Minh Thúc đang đứng dưới gốc một cây san hô lớn, hì hục cạy một cái vỏ sò.

Cái vỏ sò này còn lớn hơn cả con trai song châu mà tôi và Tô Doanh phát hiện lúc trước.

Tôi ước tính sơ bộ nó phải dài hơn một trượng.

Cái vỏ này chắc phải sống cả nghìn năm rồi, toàn thân trắng muốt tinh khôi, nhan sắc không cùng đẳng cấp với mấy con trai gần đó.

Vỏ sò cực kỳ khỏe, mặc dù Nguyễn Hắc đã tiêm không ít thuốc mê vào nhưng nó vẫn không hề suy chuyển.

"Xa cừ." Tô Doanh đứng bên cạnh thốt lên một câu.

Cô lớn lên ở Nam Dương nên rất am hiểu trân bảo vùng này.

Loại sò khổng lồ này không chỉ ngọc trai bên trong đáng giá mà bản thân vỏ xa cừ cũng là một loại châu báu.

Xa cừ quý giá không chỉ vì vẻ đẹp, sắc trắng oánh nhuận có ánh xà cừ mà còn vì sản lượng cực ít.

Bản thân xa cừ không nhiều, Nam Hải dù là nơi sản xuất chính nhưng mỗi năm phát hiện được rất ít.

Hơn nữa, việc đánh bắt xa cừ vô cùng khó khăn.

Lực khép vỏ của nó cực lớn, dân hái ngọc xuống nước gặp xa cừ đều phải cực kỳ cẩn thận, vì nếu nó khép vỏ lại có thể kẹp gãy chân

người.

Số dân hái ngọc bỏ mạng dưới vỏ xa cừ không hề ít.

Vì thế trong giới dân chài, xa cừ còn có biệt danh là "trai ác ăn thịt người".

Tô Doanh tưởng hai người họ muốn cạy xa cừ lấy ngọc, liền ra hiệu rằng con xa cừ này quá lớn, nên dùng cần cẩu kéo lên tàu Thiên Quan rồi mọi người cùng hợp lực mở.

Kết quả Nguyễn Hắc luống cuống chân tay ra bộ dạng gì đó, Tiêu Dao nhìn hồi lâu mới hiểu, ý Nguyễn Hắc là bên trong xa cừ có kẹp một người.

Tiêu Dao theo bản năng nhìn sang bên cạnh.

Tô Doanh, Hồ Bái Nhất và Minh Thúc đều ở đây, vậy người bị kẹp trong xa cừ là ai?

Tôi nhanh chóng lao đến bên cạnh con xa cừ.

Lập tức phát hiện muốn mở con xa cừ lớn này dưới nước quả thực rất khó.

Thuốc mê tuy hiệu quả tốt nhưng mỗi cá thể có kháng tính khác nhau.

Có con trai chỉ cần chút thuốc là nằm im, nhưng có con tiêm hai ba phần cũng chẳng ăn thua.

Con xa cừ này chắc chắn thuộc loại kháng thuốc cực cao.

Quan trọng hơn là kích thước nó quá lớn.

Tiêm thuốc cho voi với tiêm cho lợn liều lượng phải khác nhau.

Chắc Nguyễn Hắc và Minh Thúc nương tay khi tiêm, khiến nó phản ứng nhanh, khép chặt vỏ lại.

Bây giờ muốn mở ra, hoặc là dùng Toái Tinh Tịch Tà Đao cạy, nhưng làm vậy chắc chắn sẽ khiến vỏ xa cừ vỡ nát, giá trị giảm mạnh.

Chương 457

Cách khác là dùng thuốc nổ... nhưng thế thì thà dùng đao còn hơn.

Tuy nhiên hiện giờ mạng người quan trọng nhất.

Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao định ra tay thì lại bị Minh Thúc ngăn lại.

Lão ra hiệu một hồi lâu, tôi mới miễn cưỡng hiểu ra, người bị kẹp trong xa cừ là một người chết.

Đã vậy thì không cần vội vã.

Tiêu Dao lập tức ra hiệu đưa nó lên thuyền.

Đúng lúc này Hồ Bái Nhất cũng tới.

Thế là mấy người hợp lực buộc dây thừng quanh con xa cừ khổng lồ.

Sau đó, mọi người cùng nổi lên boong tàu Thiên Quan.

Một mình Tiêu Dao ở lại dưới nước.

Một lát sau, trên tàu truyền đến tiếng động cơ.

Sợi dây buộc con xa cừ dưới sự tác động của máy tời bắt đầu từ từ tách khỏi rạn đá nơi nó đã sống nghìn năm, hướng về phía mặt biển.

Tất nhiên trong quá trình đó, Tiêu Dao phải dùng Toái Tinh Đao gạt bỏ không ít san hô và đá ngầm bám dưới đáy con sò.

Quá trình này kéo dài mất nửa tiếng, con xa cừ mới hoàn toàn rời ra.

Tiêu Dao ở lại dưới đáy biển, vẫn nhạy cảm cảm nhận được xung

quanh dường như có thứ gì đó đang quan sát mọi chuyện đang diễn ra.

Điều này khiến tôi thấy vô cùng không thoải mái.

Quá trình kéo xa cừ lên cũng dị thường gian nan.

Thể hình nó quá lớn, trọng lượng gần một tấn, mật độ lại cao, sức nổi của nước biển có hạn.

Máy tời phải mượn thêm sức đẩy của dòng hải lưu mới miễn cưỡng kéo được vật khổng lồ đó lên boong tàu.

Tiêu Dao cũng không ở lại đáy biển lâu, nhanh chóng leo lên boong.

Lên đến nơi, tôi thấy mọi người đang vây quanh con xa cừ lớn, chuẩn bị mở nó ra.

Hỏi ra mới biết, người mà Nguyễn Hắc nói bị kẹp bên trong thực ra không phải người trong nhóm chúng tôi.

Lúc đó Nguyễn Hắc cũng chỉ nhìn thoáng qua, hình người thì đúng nhưng kích thước không giống người trưởng thành, trông giống một đứa trẻ hơn.

Minh Thúc thì khẳng định chắc nịch rằng thứ kẹp bên trong là một người ngư (mỹ nhân ngư).

Câu nói của lão khiến mọi người trầm trồ kinh ngạc.

Nhưng sau khi nghe Minh Thúc giải thích kỹ, mọi người mới hiểu người ngư trong miệng lão và giao nhân hoàn toàn không cùng một loại.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Shirley Yang từng đụng độ giao nhân vảy đen trong mộ Hiến Vương ở Trùng Cốc, Điền Nam.

Trong mộ đó, nến vạn năm chính là dùng dầu giao nhân vảy đen làm nguyên liệu.

Theo Minh Thúc, người ngư và giao nhân như hai mặt của một đồng xu.

Giao nhân bản tính ác độc, thích dùng giọng hát mê hoặc thủy thủ trên biển để ăn thịt người.

Thịt giao nhân có độc, không ăn được, chỉ lấy dầu làm nến.

Người ngư thì ngược lại, tính tình ôn hòa, thịt có thể ăn được.

Truyền thuyết nói ăn thịt người ngư có thể trường sinh bất lão.

Con xa cừ đặt trên boong tàu, lúc này mọi người mới được tận mắt nhìn kỹ ở khoảng cách gần.

Đúng không hổ là một loại trân bảo, vỏ xa cừ không chỉ trắng muốt nhuận trạch, đầy khí chất bảo vật mà còn mang những hoa văn kỳ diệu.

Lúc này, trên trời đột nhiên mây đen kéo đến, chỉ trong vài phút ngắn ngủi là sắp có mưa lớn.

Mọi người không còn cách nào khác, đành phải mặc áo mưa, bật đèn pha trên tàu chiếu thẳng vào con xa cừ.

Con xa cừ đó chỉ bị tiêm thuốc mê chứ chưa chết.

Bây giờ trời nổi sấm sét, mưa xối xả trút xuống, nó cư nhiên lại rục rịch chuyển động, cho người ta cảm giác nó có thể mở vỏ nuốt chửng mọi người xung quanh bất cứ lúc nào.

Mấy người nhát gan như Đa Linh, Minh Thúc đều không kìm được mà lùi lại.

Nhưng làm sao để mở được con xa cừ này mà không làm hỏng vỏ là một nan đề.

Vương Bàn Tử nảy ra ý kiến, đun một nồi nước sôi dội thẳng lên, vỏ sẽ mở ra thôi.

Nhưng Shirley Yang lập tức phủ quyết.

Cô không muốn làm hại tính mạng của nó.

Một con xa cừ lớn nhường này ít nhất đã sống nghìn năm, thậm chí là ba bốn nghìn năm.

Nhìn dưới ánh đèn pha và chớp điện, con xa cừ trắng phát sáng này thực sự có linh tính, dùng nước sôi dội lên đầu nó thì đúng là hơi bất nhân.

Tiêu Dao nhất thời cũng chưa nghĩ ra cách nào tốt hơn ngoài những thủ đoạn bạo lực.

Đúng lúc này, Nguyễn Hắc và Cổ Sai từ khoang thuyền đi ra.

Nguyễn Hắc đi đầu, tay cầm một con dao cong.

Thân dao chỉ dài chưa đầy một thước, lưỡi dao cong vào trong.

Ở chuôi dao có một đầu rồng mạ vàng, cán dao chạm khắc vân vảy cá.

Thân dao sắc lẹm, cộng thêm việc Nguyễn Hắc liên tục mài cán dao lên vỏ xa cừ tạo ra những âm thanh khiến người ta rùng mình.

Minh Thúc đắc ý nói với Tiêu Dao rằng con dao này lão đã đặc biệt tìm mua của một lão dân chài ở miếu San Hô trước khi ra khơi.

Con dao này có lịch sử ít nhất cũng cả trăm năm, vốn là một món đồ cổ.

Chương 458

Năm đó khi chế tạo đã dùng loại thép tốt nhất.

Qua bao năm tháng, không biết bao nhiêu con trai lão luyện đã chết dưới tay con dao này.

Những con trai bình thường chỉ cần thấy con dao mang tên Long Hổ Đao này áp sát là sợ đến mức bủn rủn, tự động mở vỏ.

Nguyễn Hắc vốn là dân hái ngọc, Minh Thúc cũng có người trong tộc làm nghề này, đương nhiên họ rất am hiểu các tập tục và điều cấm kỵ.

Lúc này Nguyễn Hắc tay cầm Long Hổ Đao, một mặt mài lưỡi dao lên vỏ xa cừ, một mặt miệng lẩm bẩm những từ ngữ mà Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử hoàn toàn không hiểu.

Ngữ khí trầm bổng du dương, nghe giống như một điệu hò của ngư dân.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh sốt ruột, thấy Nguyễn Hắc không lo mở vỏ mà lại vừa mài dao vừa hát thì gắt lên: "Lề mề quá, đổi là Bàn gia tôi thì một đao xuống là xong đời con trai lớn này rồi." Minh Thúc đứng bên nghe vậy không hài lòng: "Béo à, có câu nói 'khi sơn mạc khi thủy, man thiên bất man hải' (có thể lừa núi không thể lừa nước, lừa trời không lừa biển).

Quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy và Phát Khâu Thiên Quan nhiều như thế, đều là máu và nước mắt của tiền nhân đấy." "Máu của dân hái ngọc chảy còn nhiều hơn Mạc Kim và Phát Khâu, quy tắc tự nhiên cũng nhiều hơn.

Việc xuống biển mò ngọc đối mặt với rủi ro chẳng kém gì các ông

đâu.

Không ngoa khi nói rằng, những thứ sống dưới biển có tuổi thọ còn lâu đời hơn cả những ngôi mộ cổ." Vương Bàn Tử vốn coi thường loại thương nhân tham sống sợ chết, tư lợi như Minh Thúc, nhưng gần đây khi ra biển, nhất là sau khi lão nốc vài ngụm rượu mạnh, Minh Thúc dường như khôi phục được vài phần khí chất của một tay già đời ngoan cường, khá hợp gu của Bàn Tử.

Thế nên Bàn Tử chỉ hừ vài tiếng chứ không phản bác lại.

Nhưng Tiêu Dao lại thấy Minh Thúc nói không phải không có lý.

Những câu chú Nguyễn Hắc niệm tuy tôi không hiểu, nhưng có thể cảm nhận được theo từng tiếng chú, phối hợp với tiếng mài đao Long Hổ, tạo ra một loại năng lượng quỷ dị.

Vài phút sau, con xa cừ khổng lồ vốn đang rục rịch trong mưa bão, không biết vì bị bí hơi hay thực sự bị lời chú của Nguyễn Hắc tác động mà cư nhiên mở vỏ ra.

Minh Thúc đã cầm sẵn thuốc mê đợi bên cạnh, lần này lão tăng liều lượng, nhanh chóng tiêm thẳng vào.

Con xa cừ khổng lồ rung lên một hồi, sau đó vỏ sò mềm nhũn rủ xuống, không còn chút sức lực nào.

Minh Thúc, Bàn Tử, Nguyễn Hắc và Cổ Sai lập tức ra tay, từ từ nhấc bổng vỏ xa cừ lên.

Một tia chớp xẹt qua, bốn phía trắng xóa.

Khi vỏ sò mở ra, một mùi tanh nồng của nước biển ập tới, đồng thời ánh sáng lấp lánh bên trong dưới ánh chớp và đèn pha khiến người ta lóa cả mắt.

Minh Thúc nhanh tay lẹ mắt, lập tức cởi áo mưa trên người phủ

lên con xa cừ đã mở.

Vương Bàn Tử lại cuống lên.

Vừa nãy lúc mở vỏ, vừa có chớp vừa có đèn pha, bên trong lại phát ra tinh quang, động tác phủ áo mưa của Minh Thúc quá nhanh nên anh chưa kịp nhìn rõ thứ bên trong.

“Minh Thúc, bên trong là cái gì?

Người chết?

Người ngư?” Minh Thúc cũng là người từng trải, nhưng lúc này giữa cơn mưa lớn, áo mưa đã cởi, đầu tóc mặt mũi đầy nước mưa mà lão vẫn thấy khô họng, không nuốt nổi nước miếng.

“Đúng là không chết thì cũng có ngày ngóc đầu lên được, bát thiên phú quý bức người mà.

Mỹ nhân ngư cánh ngọc vảy vàng, không thể nhìn lầm được, mỹ nhân ngư cánh ngọc vảy vàng!” “Thứ này chắc chết trong xa cừ nhiều năm rồi, đã ngọc hóa hết rồi, là mỹ nhân ngư ngọc hóa đấy...

Trọng lượng tương đương vàng... không đúng, phải tương đương bạch kim, kim cương mới sánh bằng, lần này phát tài rồi!” Minh Thúc nói năng lộn xộn.

Vương Bàn Tử nghe nói bên trong là món đồ cực kỳ đáng giá thì không chịu nổi nữa, lập tức cùng Hồ Bái Nhất vén áo mưa Minh Thúc vừa phủ lên, thò đầu vào quan sát kỹ lưỡng.

Mất khoảng nửa phút, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử mới chịu rút đầu ra khỏi áo mưa.

Cả hai đều mang biểu cảm đờ đẫn, mồm há hốc đến mức có thể nhét vừa cả nắm tay.

“Mẹ kiếp, đúng là người thật kìa.” “Nhưng mà so với mỹ nhân

ngư thì hơi khác xa đấy.” Ánh mắt của Tiêu Dao tốt hơn hai người họ nhiều, ngay khoảnh khắc Nguyễn Hắc và Minh Thúc mở vỏ, tôi đã nhìn rõ thứ bên trong.

Minh Thúc thực sự không nói khoác, bên trong đúng là một người ngư.

Tổng thể kích thước tương đương một đứa trẻ hai ba tuổi, cao hơn hai thước.

Trên mặt có ngũ quan của người, tuy chỉ miễn cưỡng mang hình người chứ không xinh đẹp gì, nhưng cũng không đến mức dữ tợn.

Một đôi vây cá tương tự như đôi tay người, ở cuối vây mọc ra những ngón tay như tay người.

Phần da thịt lộ ra ngoài đều oánh nhuận sáng bóng, phát ra ánh hào quang nhạt, trông như ngọc thạch, hòa quyện với lớp vảy vàng trên thân, đúng là kim ngọc sinh huy, bảo quang rực rỡ.

Con người ngư này ở trong xa cừ quá lâu, sớm đã ngọc hóa, không hề thấy dấu vết thối rữa, bề mặt không biết đã tích tụ bao nhiêu lớp xà cừ mới trở nên lung linh đoạt mục như vậy.

Điều khiến người ta tắc tắc xưng kỳ là trên khuôn mặt khá giống phụ nữ của nó, cái miệng hơi há ra lộ ra một viên châu to bằng miệng chén trà.

Viên châu đó tròn trịa vàng óng, thậm chí còn đẹp hơn đôi đại châu vàng mà Tiêu Dao và Tô Doanh lấy được từ con trai song châu lúc đầu.

Chỉ có điều viên châu này bị miệng và răng của người ngư kẹp chặt, tuy có thể cử động nhưng không cách nào lấy ra được.

Nếu muốn lấy ra chắc chắn sẽ phá hỏng tính toàn vẹn của người ngư.

Đương nhiên, bản thân người ngư ngọc hóa hàm châu này đã là một chí bảo, giá trị hơn nhiều so với việc để riêng người ngư và viên châu.

Loại mỹ nhân ngư cánh ngọc vảy vàng hàm châu hình thành tự nhiên này căn bản không thể đo lường được giá trị.

Vương Bàn Tử vừa hoàn hồn, phản ứng đầu tiên là hỏi Minh Thúc thứ này đáng giá bao nhiêu tiền.

Minh Thúc gạt nước mưa trên mặt, nói một câu: "Mọi người chia nhau thì cũng đủ để tất cả giải nghệ rồi." Về việc thứ này hình thành như thế nào, Minh Thúc và Nguyễn Hắc cũng đoán được bảy tám phần.

Theo cách nói của dân hái ngọc, hành vi của người ngư này được gọi là "Đoạt Đan".

Những con trai lớn trong biển nuôi dưỡng trân châu, vào đêm trăng tròn sẽ mở vỏ để trân châu hấp thụ tinh hoa thái âm, hấp thụ linh khí giữa thiên địa để nuôi dưỡng hạt châu.

Lúc đó, những loại như giao long hay người ngư trong biển sẽ rình rập.

Thường có những con người ngư hay giao long thừa cơ trai nhả châu mà lao lên cướp mất.

Con người ngư trong xa cừ này rõ ràng là như vậy.

Chắc chắn khi xa cừ mở vỏ, con người ngư nhỏ này đã thừa cơ lao tới, há miệng nuốt lấy hạt châu.

Đáng tiếc là nó không đủ nhanh, sau khi nuốt châu chưa kịp thoát thân đã bị xa cừ khép chặt vỏ kẹp cứng bên trong.

Con xa cừ không cam lòng mất hạt châu bị người ngư nuốt mất

nên cứ ngậm chặt thi thể người ngư trong vỏ như vậy.

Chương 459

Ngặt nỗi, hạt châu Nam Châu trong xa cừ còn được gọi là Trú Nhan Châu.

Trong táng tục cổ đại, chỉ những người cấp bậc cực cao sau khi chết mới được ngậm Nam Châu hạ táng để giữ thi thể không thối rữa.

Nếu không có Nam Châu, hạng thứ hai sẽ dùng ngọc, hạng thứ ba dùng tiền đồng.

Con người ngư nhỏ sau khi nuốt hạt châu chưa kịp nuốt xuống, và cũng vì hạt châu đó quá lớn.

Sự việc trùng hợp, người ngư chết đi thi thân không hủ, mọc luôn bên trong vỏ xa cừ.

Đồng thời xa cừ cũng không ngừng tiết ra lớp xà cừ.

Trải qua ngàn năm, người ngư ngọc hóa gắn liền với hạt châu thành một thể, trở thành một món chí bảo.

Mọi người nghe xong đều tắc tắc xưng kỳ, chưa ai từng gặp tình cảnh "trai ngậm người ngư, người ngư ngậm châu" diệu kỳ đến thế.

Ánh hào quang trên người ngư ngọc hóa và Nam Châu không được lộ ra ngoài quá lâu nếu không dễ bị tiêu tán.

Tiêu Dao lập tức lấy từ không gian hệ thống ra một tấm chăn cách nhiệt cách nước, bọc kỹ người ngư lại.

Tuy nhiên tôi không cho thứ này vào không gian hệ thống.

Người ngư ngọc hóa quá quý giá, là thu hoạch trân quý nhất trong chuyến đi Nam Hải tính đến hiện tại.

Hầu như tất cả mọi người trên tàu đều đang nhìn chằm chằm, nếu

tôi thu vào ngay dễ gây hiểu lầm.

Đối với loại chí bảo thiên tạo này, Tiêu Dao cũng không có ý định độc chiếm, dù sao dưới rừng san hô cũng còn nhiều cự bạng Nam Châu.

Với bản lĩnh của tôi và Tô Doanh, những thứ đó nằm trong tầm tay, không cần phải tranh giành món này.

Chỉ riêng con trai song châu mà tôi và Tô Doanh lấy được trước đó đã là cực phẩm hiếm có, giá trị cực cao rồi.

Mọi người đều theo Tiêu Dao vào khoang thuyền.

Sau đó, mọi người bày hết chiến lợi phẩm ra, cộng thêm những viên châu mà Tiêu Dao và Tô Doanh lấy được, cả nhóm đã thu được 52 viên Nam Châu từ dưới nước.

Mỗi viên đều có kích thước từ nửa thốn trở lên, tỏa sáng rực rỡ.

Cộng thêm người ngư ngọc hóa và chiếc quan tài đá địa kính trục vớt được từ hắc triều trước đó, cả khoang tàu cư nhiên rực rỡ ánh châu báu, hào quang tứ phía.

Hồ Bái Nhất, Shirley Yang và Tô Doanh tâm chí kiên định nên còn trụ được, chứ Vương Bàn Tử thì bắt đầu chảy nước miếng rồi.

Minh Thúc càng khỏi nói, mấy món bảo bối này tụ lại một chỗ khiến chân lão bắt đầu bủn rủn.

Nguyễn Hắc, Cổ Sai và Đa Linh cũng chỉ là ngư dân, dân hái ngọc bình thường, tự nhiên không chống cự được, ánh mắt đầy sự cuồng nhiệt.

Ánh mắt Tiêu Dao lập tức trở nên nghiêm túc.

Mục đích chuyến này không chỉ vì mấy thứ châu báu tài vật này, mà còn có chí bảo như Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Còn về phần tôi, trong lòng vẫn tồn tại ý định khám phá cổ quốc Hận Thiên, huống hồ trong di chỉ cổ thành dưới đáy biển còn có rồng xà uốn khúc.

Trên tàu Thiên Quan không thể xuất hiện yếu tố bất ổn.

Tiêu Dao hắng giọng, mở Thiết Lân Thuẫn, phóng thích toàn bộ kỹ năng uy hiếp trên người.

Tô Doanh tự nhiên không chịu ảnh hưởng gì lớn, Hồ Bái Nhất, Shirley Yang và Bàn Tử đã được tôi cường hóa nên cũng chỉ hơi chấn động.

Minh Thúc, Nguyễn Hắc, Cổ Sai và Đa Linh thì khác, nhìn Tiêu Dao với ánh mắt đầy sợ hãi.

Tôi biết lúc này không được mềm lòng, ba người Nguyễn Hắc vốn vì tiền tài mà liều mạng lên tàu Thiên Quan tiến vào San Hô Loa Toàn.

Bây giờ thấy những viên Nam Châu dưới đáy biển, lấy được một ít, mắt thấy kế hoạch đi Pháp tìm thân nhân cho Đa Linh sắp thực hiện được, tự nhiên không muốn buông tay.

Đặc biệt là Nguyễn Hắc, xuất thân dân hái ngọc, sớm đã coi nhẹ sinh tử, cả đời bươn chải vì con gái và con trai nuôi, lúc này bảo lão dừng tay không dễ chút nào.

Dân hái ngọc so với Mạc Kim Giáo Úy và Phát Khâu Thiên Quan, tuy trên biển có đủ loại quy tắc cấm kỵ không kém, kỹ thuật cũng tinh xảo khiến người ta thán phục, nhưng có một điểm khác biệt lớn.

Điểm khác biệt lớn nhất là dân hái ngọc không biết thu liễm, tham niệm quá nặng.

Trong các loại quy tắc cấm kỵ của họ hoàn toàn không có khái niệm dừng tay đúng lúc.

Mạc Kim Giáo Úy có quy tắc "gà gáy đèn tắt không trộm vàng", không chỉ vì sợ hãi những sức mạnh vô danh mà còn là một sự tỉnh táo, nhắc nhở không được tham lam.

Phát Khâu Thiên Quan cũng có quy tắc tương tự, xuống mộ lấy đồ chỉ lấy thứ tốt nhất, những thứ khác có thể không đụng thì không đụng.

Phái Bàn Sơn còn triệt để hơn, một mạch vốn không vì cầu tài, họ hứng thú với những hạt châu kỳ lạ trên thế gian hơn, hứng thú với những manh mối có thể tiếp xúc với lời nguyền hơn.

Hiện tại Tiêu Dao dùng khí trường và sát khí trấn áp Nguyễn Hắc, cũng là đang cứu mạng lão.

"Mục đích chuyến này của tôi là vì những thứ trên tàu đắm Marie Seno, không phải chuyên trình hái ngọc.

Hôm nay một mặt là thăm dò địa hình dưới nước, tiện tay hái được 52 viên châu.

Nhưng các vị đừng coi hái ngọc là chính sự của tôi." "Hôm nay trời đã muộn, sau khi chỉnh đốn xong, tôi chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm tàu đắm Marie Seno." Tiêu Dao nói xong liền quay sang ba người Nguyễn Hắc, nhìn chằm chằm lão đạo: "Tôi là chủ tàu, cũng là chủ thuê, các người chỉ là người làm thuê, mọi việc cụ thể đều cần phục tùng sự sắp xếp của tôi, hy vọng các người hiểu." Ba người Nguyễn Hắc nhìn Tiêu Dao, liên tục gật đầu.

Ngay cả vẻ hưng phấn trên mặt Minh Thúc cũng nhạt đi, rõ ràng là nhớ lại những hồi ức không mấy tốt đẹp về Tiêu Dao, cái cậu nhóc này tuyệt đối không phải người hiền lành dễ tính.

"Buổi tối tình hình biển xấu, tầm nhìn dưới nước cũng khá thấp, bất kể hái ngọc hay thăm dò địa hình đều rất rủi ro.

Lão Hồ, Bàn gia ở trên tàu tiếp ứng, tôi và Tô Doanh xuống là được rồi.” Tiêu Dao nói.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Minh Thúc, Nguyễn Hắc đều đã thấy bản lĩnh dưới nước của Tiêu Dao và Tô Doanh, biết hai người không phải người thường, ban đêm xuống biển quả thực cũng chỉ có hai người họ mới chắc ăn, nên cũng không có ý kiến gì.

Còn về con xa cừ khổng lồ kia, vốn dĩ theo ý Minh Thúc thì nó cũng là một chí bảo, nhất định phải giữ lại trên tàu, kéo lên bờ ít nhất cũng đổi được một chiếc du thuyền.

Nhưng Tiêu Dao đã từ chối.

Con xa cừ này sống dưới đáy biển ít nhất cũng cả nghìn năm, sớm đã có linh tính.

Thứ này cũng không chủ động hại người, không vướng vào nhân quả.

Nhóm Tiêu Dao đã lấy người ngư ngọc hóa và Nam Châu bên trong nó rồi, còn hại tính mạng nó để đổi tiền thì thực sự không cần thiết.

Ý kiến của Tiêu Dao lập tức được Hồ Bái Nhất và Shirley Yang hưởng ứng.

Vương Bàn Tử tuy có chút tiếc rẻ nhưng nhìn hơn 50 viên châu trong khoang và người ngư ngọc hóa, anh cũng biết không nên quá tham lam.

Vừa hay dược hiệu thuốc mê trong người xa cừ sắp hết, dưới sự kiên trì của Tiêu Dao, mấy người khiêng nó ra mạn tàu rồi ném trở lại biển.

Chương 460

Sau khi mọi người chỉnh đốn một lát, Tiêu Dao và Tô Doanh cùng nhảy xuống biển.

Tiêu Dao và Tô Doanh tìm kiếm riêng rẽ dưới nước, khoảng cách không quá 50 mét.

Lúc này trăng mới mọc trên biển, dưới độ sâu vài chục mét là một vùng tối tăm.

Tiêu Dao đưa vài cây Đèn Lạnh Lưu Ly cho Tô Doanh, cộng thêm đèn pin cường lực của cô là đủ để chiếu sáng.

Còn Tiêu Dao thì không cần chiếu sáng lắm, dưới nước vẫn nhìn rõ như ban ngày.

Trọng điểm thăm dò của hai người là rìa rừng san hô, vùng di tích cổ thành dưới nước gần rãnh biển đó.

Lúc này dòng chảy vùng di tích khá bình ổn, không có nhiều xoáy nước.

Tiêu Dao và Tô Doanh có thể tỉ mỉ khám sát.

Nhanh chóng, Tiêu Dao phát hiện quy mô vùng phế tích này vượt xa dự kiến ban đầu của nhóm Lão Hồ.

Những cột đá và khối đá lộ ra trong rãnh biển có thể thấy lờ mờ là những bức tường thành ngoại vi và một số kiến trúc tôn giáo.

Tiêu Dao và Tô Doanh cẩn thận vượt qua rãnh biển, đến một rừng san hô khác ở phía đối diện.

Diện tích rừng san hô này lớn hơn nhiều so với rừng san hô ngay dưới chỗ tàu Thiên Quan neo đậu.

Chỗ tàu đậu là vùng ngoài cùng của San Hô Loa Toàn, thỉnh thoảng có dân hái ngọc liều mạng đánh cược một phen xem có thể hái vài viên Nam Châu mang về không.

Còn rừng san hô mà Tiêu Dao và Tô Doanh đang đứng trông giống như một nơi chưa từng có dấu chân người.

Cây san hô thô to hơn, kích thước các con trai trên cây cũng khổng lồ hơn.

Đúng lúc này, vầng trăng sáng lên tới đỉnh vùng biển rừng san hô, ánh trăng rải trên mặt biển và xuyên xuống tận đáy biển đen kịt.

Nhanh chóng Tiêu Dao và Tô Doanh nhìn thấy một kỳ cảnh.

Ánh trăng sau khi xuyên thấu xuống đáy biển, đột nhiên cả vùng đáy biển bừng lên hào quang rực rỡ.

Những con trai vốn đang nằm yên bên gốc cây san hô lần lượt mở vỏ.

Trân châu bên trong mượn ánh trăng phát ra hào quang dịu nhẹ.

Cả vùng đáy biển nhất thời trở nên sáng rực.

Vô số san hô và cá ngũ sắc trang điểm cho đáy biển như chốn tiên cảnh.

Tiêu Dao không khỏi cảm thấy tim đập nhanh.

Nhìn qua có tới hàng trăm hàng nghìn viên Nam Châu.

Tiêu Dao cười khổ, lập tức ra hiệu cho Tô Doanh.

Những trân bảo dưới đáy biển này là của trời ban, không thu thì đúng là phí phạm của trời.

Tiêu Dao chợt nhớ tới chuyện người ngư "Đoạt Đan" mà Nguyễn Hắc và Minh Thúc nhắc tới, liền nảy ra ý tưởng.

Chỉ cần tốc độ đủ nhanh, thừa lúc con trai không chú ý lấy trân châu ra, không chỉ có được ngọc mà còn không làm hại tính mạng của nó.

Tiêu Dao cũng biết, cả nhóm đã lấy không ít bảo bối dưới đáy biển, nếu còn thu hoạch thêm một mẻ Nam Châu lớn thì rất có thể sẽ chọc giận một nhân vật lợi hại nào đó dưới đáy biển.

Cũng chính vì thế, khi Tiêu Dao định ra tay, tôi đã bảo Tô Doanh hộ vệ xung quanh.

Nếu thực sự có thứ gì xuất hiện, hai người cũng có thể biết trước.

Tô Doanh hiểu ý, rút Thần Giao Cung, lắp Huyết Sa Tiễn.

Tiêu Dao thì cẩn thận bơi đến bên một con trai khổng lồ đã chọn sẵn.

Bên trong nó có một viên châu to bằng quả trứng bồ câu đang lấp lánh dưới ánh trăng.

Nhắm chuẩn mục tiêu, tôi thò tay nhanh như chớp chộp lấy viên Nam Châu.

Giây tiếp theo, viên châu đã được Tiêu Dao thu vào không gian hệ thống.

Đợi khi viên châu bị lấy đi, con trai mới phản ứng lại, "bạch" một tiếng khép vỏ lại.

Tốc độ của nó cũng có thể gọi là cực nhanh, nhưng tiếc là động tác của Tiêu Dao còn nhanh hơn, đã kịp rút tay.

Lực khép vỏ của nó cực lớn, khoảnh khắc khép lại thậm chí tạo ra một luồng thủy lưu, nếu không kịp rút tay thì rất có thể cánh tay đã bị kẹp gãy tại chỗ.

Tiêu Dao nhếch miệng cười, cảm giác "lấy hạt dẻ trong lửa" này

thật kích thích.

Sau đó Tiêu Dao cứ y pháp mà làm, xuyên thoi trong rừng san hô.

Khoảng một tiếng đồng hồ, tôi đã lấy được hơn 20 viên châu trong rừng san hô này.

Khi Tiêu Dao đang chọn mục tiêu "Đoạt Đan" tiếp theo, đột nhiên tai tôi nghe thấy một tiếng xé nước.

Một mũi tên dài cắm phập vào cát biển ngay bên cạnh tôi.

Tô Doanh cảnh báo!

Tiêu Dao lập tức quay người, đồng thời mở Thiết Lân Thuẫn, rút Toái Tinh Đao.

Ngay khoảnh khắc Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao xuất hiện, lũ trai xung quanh đều cảm nhận được uy hiếp, đồng loạt khép vỏ.

Cùng lúc đó, Tiêu Dao nhìn thấy bóng dáng khổng lồ chợt lóe trong rừng san hô xa xa.

Một luồng uy áp cực kỳ mạnh mẽ khiến tôi cảm thấy tim đập cũng trở nên khó khăn.

Thứ đó cách Tiêu Dao chỉ khoảng hai ba trăm mét.

Tôi cẩn thận đối diện với vật khổng lồ, đồng thời từ từ bơi chéo lên phía trên.

Chỉ cần về tới tàu Thiên Quan, với hai khẩu súng thần công thủy lực cộng thêm súng máy hạng nặng trên nhện cơ quan, cùng với các loại thuốc nổ, lựu đạn trên người, tuyệt đối đủ cho cái gã to xác kia nếm mùi.

Nhưng gã to xác đó dường như cũng không có ý định lao tới, phần lớn thân thể vẫn ẩn trong rừng san hô tối tăm.

Chỉ có một cái đầu rồng lớn vô cùng lộ ra ngoài, sừng dữ tợn, đôi mắt vàng như một đôi đèn lồng.

"Mẹ kiếp, rút trước đã." Tiêu Dao tạm thời cũng chưa có cách nào đặc biệt thích hợp để đối phó với cái thứ giống như giao long này.

Chương 461

Nhanh chóng Tiêu Dao và Tô Doanh bơi về phía mặt biển.

Khi hai người bơi được một nửa đường, Tiêu Dao cảm giác thế giới đáy biển dưới chân trở nên sáng rực.

Ánh hào quang màu vàng hồng thậm chí có chút chói mắt.

Đồng thời tôi cũng cảm nhận được từng luồng hơi nóng.

"Không xong, âm hỏa đáy biển!" Tiêu Dao bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức đẩy Tô Doanh một cái, bảo cô mau chóng lên tàu Thiên Quan.

Tô Doanh hiểu ý, thi triển năng lực huyết mạch Ly Chuy, nhanh chóng bơi về phía tàu.

Tiêu Dao nghiến răng, quay người lại.

Âm hỏa đáy biển, trước đó Tiêu Dao và nhóm Lão Hồ đoán là do khí biển dưới đáy hội tụ tự nhiên hình thành.

Nhưng bây giờ, tôi nghi ngờ âm hỏa này có khả năng là do cái gã to xác vừa thấy, cái thứ không biết là giao long hay hải xà kia khống chế.

Quả nhiên, khoảnh khắc Tiêu Dao quay người, tôi thấy trong ngọn lửa rồng bùng cháy dưới nước, một bóng thân ảnh khổng lồ đang xuyên thoi qua lại.

Ngọn lửa rồng cổ xưa này hiển nhiên bị thao túng.

Vốn dĩ chỉ xuất hiện dưới đáy biển, lúc này ngọn lửa đang từ từ dâng cao, hướng về phía mặt biển bùng cháy.

Nếu không ngăn chặn, rất có thể nó sẽ cháy lên tận mặt biển, thậm chí thiêu cháy cả tàu Thiên Quan.

Tiêu Dao làm sao có thể ngồi yên không quản, lập tức quay trở lại.

"Được lắm, để xem ai sợ lửa hơn!" Theo lý thì sinh vật dưới biển đều sợ lửa không sợ nước.

Cái gã to xác bên dưới không chỉ sống trong biển mà còn có thể dùng thân thể khổng lồ thao túng lửa rồng, hiển nhiên là tồn tại vô địch dưới biển.

Ngặt nỗi hôm nay nó gặp phải Tiêu Dao.

Tôi có kỹ năng Tuần Hải, ở trong biển như rồng gặp nước, đồng thời huyết mạch Phượng Hoàng của tôi không sợ lửa, lại còn có khả năng thao túng hỏa diễm.

Tiêu Dao trực tiếp lao vào trong ngọn lửa rồng đang từ từ dâng cao.

Chẳng mấy chốc, tôi đã đứng giữa một vùng lửa bùng cháy dữ dội.

Tiêu Dao đưa hai tay ra, tỉ mỉ cảm nhận ngọn lửa này.

Nhanh chóng, tôi xác định được một việc, ngọn lửa rồng này rất có thể do khí gas dưới đáy biển bị bắt lửa dưới một điều kiện nào đó.

Ngọn lửa cổ xưa này không phải do giao long phun ra.

Cái gã to xác bên dưới sở dĩ có thể thao túng hỏa diễm cũng chỉ dựa vào thân thể khổng lồ và đặc tính không sợ lửa để khiến ngọn lửa di chuyển theo hướng nhất định.

Đã như vậy, Tiêu Dao yên tâm hẳn, thi triển năng lực thao túng hỏa diễm, hội tụ ngọn lửa trong phạm vi vài trăm mét vuông xung quanh.

Lửa hội tụ lại, nhiệt độ tăng cao, nước biển xung quanh bắt đầu sôi sùng sục.

Chẳng mấy chốc, lửa rồng hội tụ thành một quả cầu lửa khổng lồ đường kính khoảng một trượng.

Màu sắc quả cầu lửa không phải màu đỏ, lớp ngoài màu vàng kim, bên trong biến thành màu gần như trắng xóa.

Hiển nhiên nhiệt độ cực cao.

Tiêu Dao nhắm chuẩn bóng thân ảnh khổng lồ trong rừng san hô bên dưới, hai tay đẩy quả cầu lửa khổng lồ, sau đó ném thẳng về phía gã to xác bên dưới.

Quả cầu lửa rẽ nước biển, lao thẳng về phía vật khổng lồ dưới đáy.

Con giao long bên dưới hiển nhiên cũng không ngờ lửa rồng trong biển cư nhiên cũng có ngày mất khống chế, ngưng tụ thành quả cầu lửa khổng lồ phản phệ lại.

Mặc dù giao long ra sức né tránh, dùng thân thể quạt lên những đợt sóng dữ dội, quả cầu lửa vẫn không hề tắt cũng không đổi hướng.

Đuôi giao long dính phải quả cầu lửa.

Khoảnh khắc quả cầu lửa chạm vào giao long liền nổ tung.

Vô số ngọn lửa cuộn trào nổ tung dưới đáy biển, nước biển sôi trào cuồn cuộn.

Vô số bong bóng xuất hiện dưới đáy biển, nhất thời che khuất tầm mắt của Tiêu Dao.

Nhưng tôi xác định quả cầu lửa chắc chắn đã trúng giao long, đồng thời cũng chắc chắn nó chưa chết, vì không nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

Từ dưới đáy biển truyền lên một tiếng kêu dài khiến đầu óc Tiêu Dao như muốn nổ tung.

Long ngâm!

Tiêu Dao cảm giác huyết mạch toàn thân như muốn nổ tung, kỹ năng Tuần Hải cũng có chút không trụ được, chỉ có thể liều mạng bơi lên mặt biển.

Dùng hơi tàn cuối cùng, cuối cùng tôi cũng lao ra khỏi mặt biển.

Lúc này tàu Thiên Quan cũng dưới sự chỉ dẫn của Tô Doanh mà lái đến vùng biển nơi tôi đang ở.

Đèn pha chiếu thẳng vào người Tiêu Dao.

Hồ Bái Nhất, Bàn Tử, Minh Thúc và những người khác lúng túng thả dây thừng xuống kéo tôi lên.

Tiêu Dao có chút chật vật leo lên boong tàu Thiên Quan, quẹt khóe miệng, nhổ một ngụm nước bọt xuống biển.

"Mẹ kiếp, có giỏi thì lên đây, tiểu gia không trị chết mày không làm người." Tiêu Dao không chỉ nói suông, tôi bảo Bàn Tử và Hồ Bái Nhất điều khiển súng thần công thủy lực nhắm chuẩn vị trí giao long vừa xuất hiện.

Đồng thời tôi cũng lấy súng máy hạng nặng trên nhện cơ quan ra, giá trực tiếp lên boong tàu ở mũi thuyền.

Bên cạnh bày sẵn mấy quả lựu đạn, thủ pháo các loại.

Chỉ cần con giao long đó dù bị thương hay đuổi giết tôi mà dám nổi lên mặt biển, Tiêu Dao tuyệt đối sẽ trút hỏa lực ngay lập tức.

Nhưng đợi một lúc lâu, mặt biển lại từ từ khôi phục bình tĩnh.

Mọi người trên tàu Thiên Quan lúc nãy cũng đều nghe thấy tiếng rồng ngâm dưới biển.

Những người trên tàu sớm đã bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, nếu không phải trên tàu có lượng lớn châu báu, là hy vọng phát tài của cả

thuyền thì e rằng họ đã sớm sợ hãi đến mức hồn siêu phách tán rồi.

Sự kích thích của tài phú khiến Nguyễn Hắc, Cổ Sai, Đa Linh và Minh Thúc gắng gượng tinh thần.

Mặc dù những người này thấy lửa rồng cháy dưới biển rồi lại nghe tiếng rồng ngâm, cứ ngỡ Tiêu Dao gặp nạn.

Chương 462

Không ngờ tôi không những thoát ra khỏi biển mà đối mặt với giao long cư nhiên cũng không hề sợ hãi, còn giá súng máy trên tàu.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng không chút sợ hãi, súng thần công thủy lực cũng đã nhắm chuẩn mặt biển.

Nhìn thế trận này như sắp đánh một trận đại chiến với giao long dưới biển vậy.

Cảnh tượng này hoàn toàn vượt qua nhận thức của mọi người, ngay cả trong những câu chuyện xàm xí nhất cũng không ai dám chính diện đối đầu với giao long trong biển.

Đáng sợ hơn là con giao long dưới biển cư nhiên không nổi lên truy sát tiếp mà lại rút lui.

Đợi thêm một lát, Tiêu Dao lau nước biển trên mặt, lại mắng một câu: "Biết điều đấy!" Sau đó thu súng máy hạng nặng vào không gian hệ thống.

Đúng lúc này, Đa Linh lại chỉ về hướng cách đó không xa hét lên một tiếng: "Bên kia lại có lửa rồng!" Tiêu Dao nhìn theo, quả nhiên ở vị trí phía trước một hai ngàn mét lại xuất hiện lửa rồng.

Chỉ có điều lần này tôi không cảm nhận được uy áp khổng lồ của giao long.

Lửa rồng phía trước cũng không có biến động, cứ lặng lẽ cháy dưới đáy biển như vậy.

Tiêu Dao ý thức được loại lửa rồng này có khả năng là xuất hiện tự nhiên, không bị giao long thao túng.

"Đúng lúc mượn cơ hội này xác định vị trí tàu Marie Seno!" Tiêu

Dao hét lớn một tiếng.

Tiếng hét của tôi nhắc nhở Shirley Yang, Hồ Bái Nhất và những người khác.

Tình báo có được trước đó nói vị trí tàu đắm Marie Seno có liên hệ mật thiết với lửa rồng dưới đáy biển.

Lửa rồng vừa nãy do giao long thao túng nên không có giá trị tham khảo.

Nhưng lửa rồng xuất hiện tự nhiên bây giờ tuyệt đối có thể dùng để phán đoán vị trí tàu đắm.

Chỉ có điều vừa nãy mới đụng phải quái vật dưới biển, bây giờ Minh Thúc, Nguyễn Hắc, Cổ Sai đang lúc bận rộn thì trong lòng cũng đầy lo lắng.

Nguyễn Hắc điều khiển tàu Thiên Quan, liều mạng cố gắng tránh xa ngọn lửa rồng.

Hồ Bái Nhất thì lấy ra bàn xoay Si Thiên Khôi Tinh bắt đầu phán đoán phương vị.

Tiêu Dao cũng không rảnh rỗi, đêm nay bầu trời quang đãng, tinh nguyệt huy ánh, chính là lúc bàn xoay Ô Kim Lạc Tinh phát huy tác dụng.

Hai người mỗi người thi triển thần thông, nhanh chóng đo đạc xong phương vị, đồng thời chụm đầu đối chiếu thì thấy phương vị của mỗi người đo đều chính xác.

Vị trí hiện tại của mọi người là ở phía tây ngoại vi của San Hô Loa Toàn.

Vùng biển phía tây tương đối bình ổn, cũng là nơi rừng san hô mọc nhiều nhất.

Đồng thời vị trí tàu Marie Seno căn cứ theo lửa rồng phán đoán rất có thể nằm ở phía đông San Hô Loa Toàn.

Từ tàu Thiên Quan đến vị trí mà Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất phán đoán tàu Marie Seno bị đắm có một đoạn khoảng cách.

Trên đoạn đường đó có không ít động biển và xoáy nước.

Những động biển xoáy nước này do dòng hải lưu dưới vực sâu hình thành, nếu tàu Thiên Quan không cẩn thận bị cuốn vào thì e rằng dữ nhiều lành ít.

Nguyễn Hắc và Minh Thúc cùng vào buồng lái.

Minh Thúc cầm lái, bắt đầu lái về hướng mà Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất phán đoán.

Suốt dọc đường, sắc mặt Minh Thúc và Nguyễn Hắc cực kỳ ngưng trọng, rõ ràng cả hai đều sợ lúc này từ dưới mặt biển vọt lên cái thứ to xác nào đó.

Không chỉ người cầm lái là Minh Thúc và Nguyễn Hắc, mà Cổ Sai, Đa Linh cũng thót tim.

Thực tế thì Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Shirley Yang cũng mặt mày nghiêm trọng, sợ xảy ra ý ngoại.

Tàu Thiên Quan vừa mới chạy được vài hải lý, Đa Linh chỉ vào mặt biển phía trước.

"Nhìn kìa, phía trước?

Không phải quái vật chứ?" Nhóm Lão Hồ nhìn theo hướng Đa Linh chỉ, hầu như tim của mọi người đều chùng xuống.

Thấy ở ngay phía trước tàu Thiên Quan khoảng một hai cây số có một vật thể màu đen khổng lồ vô cùng.

Trong đêm tối nhìn không rõ, nhưng kích thước của nó tuyệt đối

lớn gấp bội tàu Thiên Quan.

Tiêu Dao nhìn từ xa lại có chút kinh ngạc.

Vật đó tổng thể giống như một phần của vật thể hình bầu dục khổng lồ, chính xác thì giống như sống lưng của một loài cá kình khổng lồ.

Chỉ có điều độ cong của phần lộ ra mặt biển không đặc biệt rõ ràng, nếu thực sự là cá kình khổng lồ thì kích thước con cá này cũng quá lớn rồi.

Trong ấn tượng của Tiêu Dao, con cá voi xanh lớn nhất thế giới cũng chỉ dài năm sáu chục mét, nếu phán đoán từ phần lộ ra mặt biển của thứ kia thì tổng thể e rằng phải dài trên ngàn mét.

Trừ phi là Godzilla...

Mà khoan, phần lộ ra mặt biển không bằng phẳng, thực sự không giống bề mặt nhẵn nhụi của cá kình.

Chẳng lẽ trong biển thực sự có hải thú khổng lồ đến vậy?

Kích thước này còn lớn hơn cả gã khổng lồ đá Titan mà Tiêu Dao từng thấy dưới lòng đất Ma Quỷ Thành ở sa mạc Gobi.

Gã khổng lồ đó thậm chí còn chưa bò ra khỏi lòng đất Ma Quỷ Thành, còn thứ này thực sự tồn tại giữa đại dương.

Tiêu Dao lắc đầu: "Không đúng, không phải vật sống!" Nguyễn Hắc nghe xong quan sát kỹ lại rồi lập tức nói: "Phải rồi, không phải vật sống, đó là Hắc Kình!" Khi mọi người đang thắc mắc tại sao Hắc Kình không phải vật sống, Nguyễn Hắc giải thích.

Hóa ra cái gọi là Hắc Kình là cách gọi của ngư dân Nam Dương đối với một loại đảo u linh hay rạn đá ngầm thường xuất hiện trên biển theo các đợt thủy triều thiên văn.

Loại đảo u linh này bình thường đều chìm dưới đại dương, chỉ khi có thủy triều thiên văn, mực nước biển dao động lớn mới lộ ra.

"Tôi sẽ đi vòng qua." Tiêu Dao lờ mờ có dự cảm bất tường cực kỳ mạnh mẽ đối với cái hòn đảo u linh đột nhiên xuất hiện trước tàu Thiên Quan này.

Chỉ cần có thể, tốt nhất đừng tiếp cận hòn đảo u linh này.

Minh Thúc nghe vậy tự nhiên không có ý kiến, lập tức chuyển hướng định vòng qua một bên hòn đảo.

Lúc này trên biển có gió nhẹ, cánh buồm của tàu Thiên Quan cũng đã kéo lên.

Nhờ vào hai động cơ và sức gió, tốc độ của tàu Thiên Quan khá nhanh.

Ngay khi sắp vòng qua hòn đảo u linh thì thân tàu bỗng nhiên bắt đầu bị lệch hướng.

Thân tàu rung nhẹ, mọi người trên tàu đều giật mình kinh hãi.

Chương 463

Tiêu Dao nhìn sang một bên mạn tàu thì phát hiện từ lúc nào không biết, ở bên cạnh tàu Thiên Quan đột nhiên xuất hiện một cái động biển.

Cái gọi là động biển chính là xoáy nước đột ngột xuất hiện trên biển.

Cảm giác như đáy biển đột nhiên bị thủng một cái lỗ lớn vậy.

Những động biển ở vùng San Hô Loa Toàn xuất hiện cực kỳ đột ngột.

Như cái động biển bên cạnh tàu Thiên Quan lúc này, vài phút trước tuyệt đối chưa hề tồn tại.

Tuy loại xoáy nước động biển này không sánh được với hải nhãn Quy Khư trong truyền thuyết, nơi tất cả hệ thống nước trong thiên hạ đều đổ vào, nhưng đối với những con tàu bình thường thì cũng cực kỳ chí mạng.

Động biển cách tàu Thiên Quan khoảng bảy tám trăm mét.

Lúc này kích thước xoáy nước đang từ từ mở rộng, bằng mắt thường có thể thấy đường kính xoáy nước đã trên trăm mét.

Dòng nước xung quanh xoáy nước cực kỳ mạnh mẽ, hướng đi của tàu Thiên Quan bị chệch, thân tàu cũng nghiêng đi, mắt thấy sắp bị xoáy nước cuốn vào.

Minh Thúc nhanh chóng bảo Nguyễn Hắc và Cổ Sai đi khởi động hai động cơ dự phòng, đồng thời từ bên cạnh bánh lái xách lên một chai rượu trắng, nốc một ngụm thật mạnh rồi bắt đầu điều chỉnh hướng đi.

Tiêu Dao cũng đứng trên boong tàu, bắt đầu thi triển kỹ năng Hưng Phong.

Bị cuốn vào loại xoáy nước này không phải chuyện đùa đâu.

Tiêu Dao và Tô Doanh có lẽ có thể dựa vào khả năng bơi lội nghịch thiên mà sống sót, nhưng giữa đại dương mênh mông, không còn tàu Thiên Quan lại có giao long truy sát, Tiêu Dao cũng không tự tin có thể bơi về bờ.

Còn những người khác thì chỉ có một con đường chết.

Kỹ năng Hưng Phong vừa xuất, gió biển thổi mạnh, cánh buồm lập tức căng đầy.

Dưới thân tàu truyền đến tiếng động cơ gầm rú.

Tàu Thiên Quan lúc này có thể nói là toàn lực vận hành, đặc tính chắc chắn và linh hoạt của loại tàu này được phát huy đến mức tối đa, liều mạng thoát khỏi xoáy nước động biển, bắt đầu hành trình hướng về mặt biển bình ổn phía trước.

Mọi người trên tàu đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng Tiêu Dao lại cảm thấy phiền não vô cớ, dường như có một mãnh thú thợ săn nào đó đang rình rập tàu Thiên Quan vậy.

Tàu Thiên Quan càng rời xa xoáy nước động biển, sự bất an trong lòng Tiêu Dao lại càng mãnh liệt.

Cuối cùng khi cách xoáy nước khoảng hai ba cây số, Tiêu Dao quay mặt sang một bên, nhìn chằm chằm vào mặt nước.

Lúc này Đa Linh lại hét lên, nhưng cô chỉ không ngừng la hét mà không thốt nên lời, tay liều mạng chỉ trỏ xuống biển.

Mọi người đều nhìn xuống biển, phát hiện trong nước xuất hiện một bóng hình màu trắng khổng lồ vô cùng.

Dưới ánh trăng, bóng hình đó dài ít nhất cả trăm mét.

Chỉ riêng phần lộ ra, còn phần ẩn dưới nước không biết dài bao nhiêu.

Thứ màu trắng đó có một cái đầu khổng lồ to gần bằng mũi tàu Thiên Quan lộ ra trên mặt nước, xung quanh có một vòng bờm dài như râu, trên đầu mọc một đôi sừng dài, đôi mắt như hai cái đèn lồng vàng rực.

"Rồng!" Những người trên tàu không còn nhịn được nữa mà hét lên.

Minh Thúc đang cầm lái trong buồng lái, mặc dù đã nốc nửa chai rượu trắng nhưng vẫn không ngăn được đôi chân run rẩy.

Người bình thường khi đối mặt với loại vật khổng lồ như giao long này, đặc biệt là trên người con giao long này rất có thể có long uy tồn tại, đến cả ý nghĩ kháng cự hay chạy trốn cũng không sinh ra nổi.

Tiêu Dao nghiến răng, trên tàu chỉ có Minh Thúc và Nguyễn Hắc biết cầm lái, nếu ngay cả Minh Thúc cũng suy sụp thì thực sự là rắc rối lớn.

Tôi lập tức lấy từ không gian hệ thống ra một sợi rễ của Thiên Niên Nhục Tệ, chẳng thèm nhìn mà nhét thẳng vào miệng Minh Thúc, quát lớn: "Nhai nát đi!

Nuốt xuống!" Tiếng quát của Tiêu Dao có tác dụng, Minh Thúc gần như theo bản năng nhai nát rễ cây rồi nuốt vào bụng.

Hơi hồi thần lại, Minh Thúc nhấc nửa chai rượu mạnh dưới chân lên, dốc ngược vào miệng nốc sạch.

Sau đó đôi mắt Minh Thúc đỏ ngầu, hai tay lại đặt lên bánh lái, cuối cùng cũng ổn định lại được.

Tiêu Dao lập tức chỉ huy Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và những người có thể hành động là Cổ Sai, Shirley Yang vào khoang tàu vận hành hai khẩu súng thần công thủy lực.

"Dùng đạn nở đi!

Đánh chết mẹ nó!" Tiêu Dao cũng đỏ cả mắt.

Con giao long trắng này lúc trước ở dưới đáy biển đã nếm mùi cầu lửa của tôi, giờ xuất hiện chắc chắn là để báo thù.

Đã không thể dàn xếp ổn thỏa thì nổ súng là lựa chọn cuối cùng.

Đừng nói là một con trùng dài dưới biển, dù là thần long trên trời thì Tiêu Dao cũng muốn cắn một miếng cho bõ ghét.

Hồ Bái Nhất, Bàn Tử, Shirley Yang cũng biết lúc này là ranh giới giữa sinh và tử nên nhanh chóng vận hành súng thần công, bắt đầu nạp đạn.

Tô Doanh thì kéo căng Thần Giao Cung, nhắm thẳng vào mắt con giao long trắng mà bắn Huyết Sa Tiễn.

Con giao long dưới nước khẽ vẫy mình, ánh mắt tràn đầy sự miệt thị, dường như muốn hất văng mũi tên của Tô Doanh.

Vảy trên người nó cái nào cũng to bằng cái thớt, độ dày ít nhất cũng nửa lòng bàn tay, đao kiếm bình thường chém vào chẳng khác gì gãi ngứa, không hề có cảm giác.

Chỉ có điều Huyết Sa Tiễn và Thần Giao Cung của Tô Doanh không phải vật phàm, dưới toàn lực của cô với huyết mạch Ly Chuy trong người, một miếng vảy rồng khổng lồ cư nhiên bị Huyết Sa Tiễn xuyên thủng.

Đầu mũi tên vỡ nát, nhưng vảy rồng cũng bị đâm thủng một lỗ, thân tên theo đà cắm sâu vào.

Con giao long trắng đau đớn, đầu rồng ngẩng cao, há miệng phát ra một tiếng rồng ngâm chấn thiên hám hải.

Những người trên thuyền sau khi nghe thấy tiếng gầm đều loạng choạng.

Tiêu Dao cầm thiết lân thuẫn chắn ở phía trước, tay kia trực tiếp lấy Phát Khâu Thiên Quan Ấn ra, hư không nhấn xuống mặt biển.

Mặt biển nhất thời dậy sóng, tiếng vang lẫm lẫm của sư tử đồng chấn hồn ngay lập tức tiêu trừ được một phần tiếng rồng ngâm.

Sau đó, Tiêu Dao nhanh chóng lắp đặt nhện cơ quan ở đầu thuyền, để nó hướng về phía giao long trắng dưới biển mà khai hỏa.

Tiêu Dao thì liên tục ném từng bó lôi quản đã châm ngòi xuống biển.

Tiếng súng máy hạng nặng vang lên, một chuỗi đạn như hỏa xà bắn thẳng vào lớp vảy rồng trên đỉnh đầu con giao long.

Những tia lửa bắn tung tóe trên đầu nó, không khí sặc sụa mùi thuốc súng.

Theo từng bó lôi quản Tiêu Dao ném xuống, mặt biển nổ tung như sấm dậy, nước biển sôi sục.

Con giao long hiển nhiên cũng hơi ngẩn người, không ngờ dưới long uy của nó mà vẫn có thứ dám phản kháng.

Chương 464

Lôi quản nổ và đạn súng máy khiến nó cũng hơi khó chịu, nó xoay người, quẫy đuôi muốn lặn xuống vùng biển sâu.

Tiêu Dao đâu dễ dàng để con 'giun dài' này chạy mất.

Hắn lấy thêm vài bó lôi quản, một tay cầm Toái Tinh Đao, tay kia cầm lựu đạn, trực tiếp nhảy xuống biển.

Đuôi giao long quật mạnh xuống mặt biển, tạo ra cột sóng cao gần mười mét cuộn thẳng về phía tàu Thiên Quan.

Cột sóng đó chẳng khác nào một trận sóng thần nhỏ, khiến tàu Thiên Quan chao đảo dữ dội.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử vừa mới điều chỉnh xong họng pháo Thủy Thần, đạn pháo bắn ra đều bị hụt.

May nhờ Tiêu Dao nhắc nhở, hai người đều nạp đạn nở (khai hoa đạn).

Sau khi đạn pháo nổ tung, uy lực vẫn lan tới con giao long.

Tất nhiên, sau khi bắn hai phát, pháo Thủy Thần lập tức mất khả năng chiến đấu.

Những đợt sóng do giao long tạo ra khiến tàu Thiên Quan mất thăng bằng, suýt chút nữa là bị lật ngang.

Nếu không nhờ kỹ năng Hưng Phong của Tiêu Dao tạo ra luồng cuồng phong thổi vào cánh buồm để duy trì thăng bằng vào phút cuối, thì lúc này mọi người đã chìm xuống biển cùng con tàu rồi.

Dù vậy, các thiết bị trên boong tàu Thiên Quan cũng bị rơi xuống biển.

Một khẩu pháo Thủy Thần bị hất văng và hỏng nát, khẩu còn lại cũng bị văng sang một bên, tạm thời không sử dụng được.

Mọi người trên tàu vận khí khá tốt, không ai bị thương nặng.

Tô Doanh thấy Tiêu Dao nhảy xuống biển cũng nhảy theo.

Lần này cô không dùng Thần Giao Cung mà rút ra thanh Đại Việt Long Tước Đao dài hơn ba thước.

Sau khi xuống nước, Tiêu Dao bám sát con giao long.

Vốn dĩ tốc độ của hắn không bằng nó, nhưng con giao long muốn trả thù tàu Thiên Quan nên một đuôi quất tới, vì thế nửa thân sau của nó vẫn ở gần mặt nước.

Tiêu Dao trong nháy mắt đã áp sát thân giao long.

Trên đuôi nó vẫn còn vết thương do Tiêu Dao dùng lửa tạo ra lần trước, vết thương to bằng cái bàn ăn.

Nơi đó không có vảy bảo vệ, Tiêu Dao lập tức dùng đinh thép cố định lôi quản lên trên, sau đó xoay người bơi ra xa.

Con giao long dường như cảm nhận được có người truy đuổi phía sau, đuôi nó lại quất mạnh một cái.

Dù Tiêu Dao đã né xa nhưng vẫn bị dòng nước xoáy kinh thiên động địa đẩy văng ra khỏi mặt nước.

Tiêu Dao cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân đau nhức vô cùng.

Kể từ khi có được Long Lân Yêu Giáp, kỹ năng Huyễn Lân và Bất Tử, chuyện này chưa từng xảy ra.

Lần đầu tiên Tiêu Dao cảm thấy cái chết cận kề như vậy, nếu cú quất đuôi vừa rồi mà trúng trực diện, dù hắn có bản lĩnh thông thiên cũng sẽ bị đánh chết tươi.

Nhưng Tiêu Dao cũng mượn lực quất đó để nhanh chóng giãn cách khoảng cách với giao long.

Ngay sau đó là một tiếng nổ cực lớn, một quầng lửa đỏ bùng lên ở vùng biển sâu cách đó vài trăm mét.

Mặt biển dâng lên cột sóng cao vài mét.

Số lôi quản Tiêu Dao vừa gắn vào đuôi giao long là một bó lớn, đặt trên đất liền đủ để phá nát một khối đá núi khổng lồ.

Giao long dù thần dũng đến đâu cũng là thân xác máu thịt, Tiêu Dao không tin là nó không bị thương.

Quả nhiên, ở vùng biển sâu phía trước, một vùng máu đỏ trào lên.

Hiển nhiên cú nổ vừa rồi đã khiến đuôi giao long bị thương không nhẹ.

Tiếc là Tiêu Dao không thấy đuôi nó bị đứt hẳn, nếu không đuôi rồng chắc chắn là đồ tốt.

Khi Tô Doanh bơi tới, Tiêu Dao lau vết máu khóe miệng rồi than thở: "Tiếc quá, nếu gã này không chạy, tìm cơ hội bắn thêm phát nữa, không chừng có thể đồ long." Tiêu Dao bơi gần như không nổi nữa, nhưng trước mặt Tô Doanh vẫn không chịu thua.

Tô Doanh đành phải kéo hắn một hơi trở lại tàu Thiên Quan.

Tàu Thiên Quan bị sóng lớn do giao long tạo ra quật trúng nên thân tàu hư hại không ít.

Thân tàu làm từ gỗ Hải Liễu kết hợp với lớp giáp kim loại vẫn cần phải bảo trì sửa chữa.

May mà hư hại không nặng, Cổ Sai, Nguyễn Hắc và Minh Thúc đủ sức ứng phó.

Chỉ là tạm thời phải đi chệch khỏi hải trình dự định một chút,

tránh xa vùng biển giao long xuất hiện.

Lúc này trời đã lờ mờ sáng, con giao long đã lặn mất tăm, cách đại xoáy nước cũng vài cây số, tàu Thiên Quan tạm thời an toàn.

Phải nhanh chóng sửa chữa thân tàu, nếu không để lâu sẽ dễ phát sinh vấn đề.

Tiêu Dao cảnh giác nhìn xoáy nước hải nhãn cách đó vài cây số.

Nguyễn Hắc dẫn theo hai thiếu niên Cổ Sai và Đa Linh đang gấp rút sửa chữa dưới mạn thuyền.

Hồ Bái Nhất từng là lính công binh, Vương Bàn Tử cũng là thanh niên trí thức lăn lộn nhiều năm, khả năng làm việc rất mạnh, họ lôi kéo cả Minh Thúc đang lười biếng vào giúp một tay.

Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh thì tranh thủ thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Nguyễn Hắc là dân chài nhiều năm, kỹ thuật sửa tàu rất thành thạo, Cổ Sai tuy mới mười mấy tuổi nhưng được Nguyễn Hắc huấn luyện nên tay chân rất lanh lẹ.

Trước khi ra khơi, tàu Thiên Quan đã mang theo rất nhiều linh kiện thay thế và dược liệu nên công việc sửa chữa diễn ra vô cùng thuận lợi.

Tuy nhiên trong lòng Tiêu Dao lại ẩn chứa sự bất an.

Con giao long dài hàng trăm mét, to lớn vô cùng mà Tuyết Lỵ Dương gọi là đại hải xà đó, tuy bị Tiêu Dao làm bị thương ở đuôi nhưng tuyệt đối không dễ dàng bỏ chạy như vậy.

Giao long dưới biển đương nhiên có sự kiêu ngạo của bá chủ.

Rồng nằm dưới vực sâu, e là chỉ đang chờ đợi cơ hội.

Một lát sau, Đa Linh mang nước ngọt lên boong cho mọi người.

Tiêu Dao gọi nhỏ Đa Linh: “Em xuống dưới bảo anh Hồ và Minh Thúc chuẩn bị pháo Thủy Thần, sẵn tiện gọi anh Bàn Tử lên đây.” Đa Linh gật đầu.

Không lâu sau, Vương Bàn Tử leo lên boong tàu.

Chương 465

Tiêu Dao lập tức lấy từ không gian hệ thống ra một khẩu súng máy Thompson cùng vài băng đạn tròn.

Vương Bàn Tử đón lấy khẩu súng, cười hớn hở: "Lâu rồi không gặp bạn cũ nhỉ?

Diêu Tử, cái con to xác kia lại sắp tới à?" Chợ đen ở vùng San Hô Miếu có rất nhiều vũ khí từ thời Thế chiến II và chiến tranh Việt Nam.

Đạn Thompson vừa nhiều vừa rẻ, Tiêu Dao đã tích trữ không ít, hắn dùng đá quý đổi đạn, vét sạch toàn bộ đạn Thompson ở chợ đen.

"Bàn Gia, lát nữa tôi sẽ có cách khiến gã to xác đó dừng lại.

Lão Hồ khai pháo trước, tôi sẽ ném bom sau, anh tranh thủ lúc đó bắn vào vết thương của nó.

Con giao long đó ở dưới nước hồi phục vết thương cực nhanh." Tiêu Dao nói.

Vương Bàn Tử cũng không hỏi làm sao Tiêu Dao khiến nó dừng lại, lập tức vui vẻ đồng ý, bưng súng Thompson nhắm thẳng mặt biển.

Cùng lúc đó Tiêu Dao nhảy xuống biển.

Con giao long to lớn vô cùng kia là vương giả của vùng biển này.

Nếu bọn họ muốn thu hoạch ở đây thì nhất định phải tiêu diệt nó mới được.

Nghĩ đến chuyện đồ long, máu trong người Tiêu Dao như sôi lên.

Con quái vật trước mắt này, đúng như Tuyết Lỵ Dương nói, không hẳn là giao long mà là một con hải xà khổng lồ, chắc chắn là

một dị thú cực kỳ mạnh mẽ.

Giết được loại dị thú cấp bậc này chắc chắn sẽ có phần thưởng huyết mạch, những phần thưởng khác thì không cần bàn cãi.

Tiêu Dao đã tính toán kỹ, chuẩn bị mọi thứ, chỉ chờ thực hiện.

Việc hắn cần làm bây giờ là chọc giận con giao long này hết mức có thể.

Vì lúc nãy bị Tiêu Dao làm bị thương đuôi nên nó vốn đã đầy nộ khí.

Tiêu Dao muốn khiến nó phát điên, hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ còn lại thú tính cuồng loạn.

Vừa xuống nước, Tiêu Dao lập tức cảm nhận được một bóng đen như đám mây đen đè xuống.

Áp lực tâm lý cực lớn khiến hắn nhanh chóng lặn xuống sâu.

Tốc độ bơi của Tiêu Dao nhờ có Long Lân Yêu Giáp, kỹ năng Huyễn Lân và Tuần Hải gia trì nên đạt đến mức khó tin.

Dù vậy, bóng dáng giao long vẫn nhanh chóng đuổi kịp hắn.

Tiêu Dao hơi ngoảnh đầu lại, thấy một cái đầu trắng to như đầu xe tải đang bám sát sau lưng.

Đôi mắt vàng rực tóe lửa phẫn nộ.

Tiêu Dao liền xoay người đột ngột, bơi ngược lên đỉnh đầu nó.

Con giao long hiển nhiên không ngờ Tiêu Dao lại dám quay đầu, sau một thoáng sững sờ, nó phát ra một tiếng gầm trầm đục rồi dùng cái đầu trắng khổng lồ đâm sầm vào hắn.

Tốc độ cực nhanh, tàu chở hàng thông thường cũng sẽ bị đâm lật ngay tại chỗ, nói gì đến một người.

Tiêu Dao liều mạng né tránh nhưng vẫn bị dòng nước do nó tạo ra cuốn cho quay cuồng.

Giao long tuy không đâm trúng nhưng thấy dáng vẻ chật vật của Tiêu Dao, trong ánh mắt nó cư nhiên hiện lên vẻ giễu cợt.

Cảm giác đó giống như mãnh thú đang đùa giỡn con mồi trước khi giết thịt vậy.

Tiêu Dao nghiến răng, mở Thiết Lân Thuẫn, nhanh chóng khôi phục thăng bằng trong nước, sau đó cậy mình thân hình nhỏ bé linh hoạt, lộn người ra phía sau mắt trên đỉnh đầu nó.

Thừa lúc nó chưa kịp phản ứng, Tiêu Dao lấy từ không gian hệ thống ra một thanh Thất Tinh Thiết Cốt Kiếm, đâm mạnh vào sau gáy nó.

Đao kiếm thông thường không tài nào đâm thủng vảy rồng, nhưng thanh kiếm có thể trấn áp hung thú Toàn Quy này cũng chỉ vừa vặn đâm rách khe hở giữa các phiến vảy, cắm phập vào thịt rồi nằm lại luôn trên thân giao long.

Ngay sau đó Tiêu Dao bị nó quẫy mình hất văng xa mười trượng.

Dù có các kỹ năng bảo mệnh nhưng hắn vẫn bị khí huyết nhào lộn, sặc một ngụm nước biển lớn.

Con giao long cũng biết đau.

Thất Tinh Thiết Cốt Kiếm không phải đao kiếm bình thường, nó mang theo lực trấn áp cực kỳ hung hãn khiến con quái vật đau đớn không thôi.

Tiêu Dao khó khăn lắm mới thăng bằng lại được thì thấy nó lại lao tới.

Hắn lặp lại chiêu cũ, lại cắm thêm một thanh kiếm nữa vào lưng

nó.

Cứ thế lặp lại bảy lần.

Khóe miệng Tiêu Dao rỉ máu, áo khoác bên ngoài đã rách nát, lộ ra lớp Long Lân Yêu Giáp lấp lánh ánh đồng cổ.

Thậm chí trên lớp giáp cũng xuất hiện vài vết rách.

Bị thương cộng với giáp hỏng, đã lâu rồi Tiêu Dao không gặp phải tình cảnh này.

Hôm nay đối đầu với giao long cuối cùng cũng bị chịu thiệt, cảm giác xương cốt toàn thân sắp bị đâm gãy đến nơi.

Lúc này, đôi mắt vàng của con giao long đã chuyển sang màu đỏ rực, cả người nó như sắp bùng nổ.

Tất nhiên, trên lưng nó cũng đã cắm bảy thanh Thất Tinh Thiết Cốt Kiếm.

Bảy thanh kiếm xếp thành đồ án Bắc Đẩu Thất Tinh, khiến hành động của nó bị hạn chế không nhỏ.

Nó không còn vờn Tiêu Dao như trước nữa mà hận không thể băm vằn hắn ra ngay lập tức.

Nhưng mỗi lần nó lao tới há cái mồm máu khổng lồ định đớp, Tiêu Dao luôn dùng những cách cực kỳ giới hạn để né tránh, bao gồm cả dịch chuyển tức thời, ném dây thừng một cách kỳ lạ, hay ném bình cháy dưới nước có độc tố cực mạnh.

Thậm chí có một lần, giao long rõ ràng đã cắn trúng Tiêu Dao, nhưng không ngờ hắn lại phân thân thành bảy người.

Nó phát cuồng cắn nát sáu cái phân thân chậm chạp hơn, nhưng cái cuối cùng vẫn trốn thoát được.

Tiêu Dao lúc này cũng kinh hãi, phải thi triển toàn bộ kỹ năng bảo

mệnh mới miễn cưỡng hoàn thành việc liệt trận Thất Tinh Thiết Cốt Kiếm.

Bây giờ là lúc phát động trận pháp.

Một mặt hắn nhanh chóng bơi lên mặt nước, mặt khác lẩm nhẩm chú ngữ, tay liên tục biến hóa kết trận pháp ấn.

Giao long đâu có buông tha, nó truy đuổi thẳng từ dưới biển lên.

Chương 466

Một người một rồng lao vọt lên mặt nước.

Vào khoảnh khắc cuối cùng khi vọt ra khỏi mặt nước, Tiêu Dao đã hoàn thành quy trình trận pháp, Thất Tinh Lạc Nguyệt trận cuối cùng cũng thành hình.

Trận pháp này là một trong những trận pháp bá đạo nhất mà Tiêu Dao học được từ Trần Hạt Tử ở kinh thành.

Thi triển trận này yêu cầu vật dẫn cực cao, ít nhất phải là vật tà ác cấp bậc Thất Tinh Đoạn Hồn Đinh, quy trình thi triển cũng rất rắc rối.

Đương nhiên tương ứng với đó, sau khi vận hành, uy lực của nó cực mạnh.

Theo lời Trần Hạt Tử, ngay cả Đại La Thiên Tiên lọt vào trận này cũng sẽ bị khốn trụ không thể cử động.

Khi Tiêu Dao nhảy vọt lên khỏi mặt nước, vào lúc trận pháp phát động, cái đầu khổng lồ của giao long ngay phía dưới hắn đang há mồm máu cắn tới.

Những chiếc răng già sắc nhọn như đao, cao bằng một người.

Nếu bị cắn trúng, dù Tiêu Dao có mặc Long Lân Yêu Giáp, có kỹ năng Huyễn Lân và dùng hết tuyệt kỹ đào mạng thì cũng chỉ có nước bị răng rồng cắn nát, chết không thể nào chết hơn.

Mọi người trên tàu Thiên Quan lúc này chỉ cách Tiêu Dao chưa đầy trăm mét, nhìn thấy cảnh tượng đó đều sợ hãi đến biến sắc.

Cổ Sai và Đa Linh nhỏ tuổi còn bịt mắt không dám nhìn cảnh tượng thảm khốc sắp xảy ra.

Nhưng ở giây tiếp theo, con giao long đang lao lên bỗng như bị một sức mạnh khổng lồ níu lại.

Tư thế lao lên không đổi nhưng tốc độ lại giảm đột ngột, khựng lại giữa không trung, chỉ có thể từ từ trồi lên.

Lúc này răng rồng đã suýt chạm vào chân Tiêu Dao.

Hắn đâu bỏ lỡ cơ hội này, hai chân đạp mạnh lên răng nó, mượn lực đó để nhảy vọt ra xa.

Mọi người trên tàu tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng thấy cảnh này đều biết Tiêu Dao tạm thời thoát hiểm, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng giây sau họ lại kinh ngạc, vì Tiêu Dao sau khi mượn lực đạp răng rồng, cư nhiên không nhảy về phía tàu mà lại nhảy ngược về phía lưng con giao long.

Mọi người trên tàu vội hô hoán bảo hắn bơi về mau, nhưng Tiêu Dao không hề lay chuyển.

Khi đã đáp xuống lưng nó, hắn áp chặt hai lòng bàn tay vào lớp vảy rồng, dồn hết tinh lực thi triển kỹ năng lấy được từ gã khổng lồ đá Titan ở Ma Quỷ Thành vùng sa mạc: Thạch Hóa!

Kỹ năng Thạch Hóa của Tiêu Dao cực kỳ mạnh mẽ, có thể khiến nhục thân giao long hóa thành đá, từ đó mất đi khả năng hành động.

Con giao long trước mắt tuy bị cắm kiếm và vướng trận Thất Tinh Lạc Nguyệt nên hành động chậm chạp nhưng vẫn còn cử động được.

Nếu bị thạch hóa thì nó sẽ thực sự bị định trụ, không còn khả năng phản kháng.

Đáng tiếc là bản thân nó quá mạnh, các hiệu ứng trận pháp và kỹ năng thi triển trên người nó đều bị giảm tác dụng rất nhiều.

Kỹ năng Thạch Hóa của Tiêu Dao cũng chỉ khiến một đoạn thịt trên người nó hóa đá, dài không đầy một trượng.

Dù vậy, trong mắt con quái vật lần đầu tiên hiện lên vẻ hoảng loạn.

Lần đầu tiên bá chủ biển cả cảm nhận được sự đe dọa.

Tiêu Dao không dừng lại, thừa lúc nó bị khốn, hắn nén đau bơi xuống vị trí dưới cằm nó.

Dưới cổ rồng, giữa những phiến vảy to như cái cối xay, có một phiến vảy trắng tinh khiết như ngọc mỹ nhân, hình vầng trăng khuyết.

Mục tiêu của Tiêu Dao chính là phiến vảy đó - Nghịch Lân!

Tất cả những gì làm từ nãy đến giờ chỉ là bước đệm cho hành động này.

Con quái vật dường như cũng nhận ra ý định của hắn, nó điên cuồng giãy giụa nặn vẹo thân hình to lớn, lửa giận trong mắt bùng lên.

Rồng có vảy ngược, chạm vào ắt dữ.

Giao long hành động chậm chạp, Tiêu Dao bơi tới sát vảy ngược, rút Toái Tinh Đao thi triển kỹ năng Vạn Vật Cắt, trực tiếp rạch cả miếng vảy ngược to bằng bàn tay ra khỏi người nó.

Một tiếng gầm trầm đục như sấm mùa xuân vang lên từ miệng nó.

Bảy thanh kiếm trên lưng nó rung bần bật, như thể sắp bị vảy rồng đẩy ra ngoài.

Phần thịt bị thạch hóa cũng rung động, có vẻ sắp khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Tiêu Dao nhanh chóng thu vảy ngược vào không gian hệ thống, đồng thời điên cuồng bơi về phía tàu Thiên Quan, vừa bơi vừa hét lớn: "Bắn đi!

Nhắm vào tôi mà bắn!" Giọng hắn rất lớn, mọi người đều nghe rõ.

Minh Thúc, Nguyễn Hắc và những người khác đều ngây người, hoàn toàn không hiểu Tiêu Dao muốn làm gì.

"Nhắm vào cậu ấy mà bắn?" Ngay cả Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh cũng hoang mang.

Nhưng Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại.

Vương Bàn Tử đứng trên boong cầm loa hét vào khoang tàu cho Hồ Bái Nhất: "Lão Hồ!

Vì đại nghiệp của chúng ta, nhắm vào Diêu Tử mà bắn!" Ngay sau đó là tiếng pháo Thủy Thần nổ vang.

Một phát đạn pháo thực sự bay về phía Tiêu Dao.

Những người khác trên tàu sợ đến rợn tóc gáy.

Chỉ có Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất là bình tĩnh, ánh mắt kiên định.

Trước khi Tiêu Dao xuống tàu đã dặn Hồ Bái Nhất, phát đạn đầu tiên không nạp đạn nở mà nạp loại đạn xua đuổi cự thú dưới nước.

Tốc độ loại đạn này chậm hơn đạn nở, khi đạn rơi xuống mặt nước thì Tiêu Dao đã bơi qua khỏi, vừa vặn con giao long đuổi tới vị trí đó.

Đạn pháo nổ ra một vùng đen ngòm trên mặt nước, rất nhiều bí dược xua đuổi cự thú rắc thẳng lên người nó.

Nếu con giao long này có ý thức, chắc chắn lúc này nó đang chửi thề.

Từ đầu đến cuối Tiêu Dao không hề đối đầu trực diện với nó mà liên tục bồi thêm các trạng thái bất lợi.

Lúc này vảy ngược bị nhổ, lại dính trận pháp và thạch hóa, giờ lại bị bí dược đập vào mặt, dù không bị thương chí mạng nhưng nó cũng khó chịu đến muốn chết.

Cuối cùng Tiêu Dao cũng leo được lên tàu.

Con giao long bất chấp tất cả cũng đuổi tới chỉ còn cách tàu ba bốn mươi mét.

Mọi người trên tàu có thể nhìn thấy rõ mồn một cái đầu khổng lồ và thân hình dài dằng dặc phía sau nó.

Chương 467

Tiêu Dao một mặt bảo Minh Thúc và Nguyễn Hắc lái tàu hết công suất, kéo buồm lên để giãn cách khoảng cách, mặt khác lắp nhện cơ quan lên boong.

Từ miệng con nhện thò ra nòng súng máy đen ngòm, bên trong đã được Tiêu Dao thay bằng đạn cháy chứa độc rắn Tịnh Kiến A Hàm.

Loại đạn cháy này gặp nước cũng không tắt, ngọn lửa vừa rực cháy vừa chứa kịch độc.

Vốn dĩ đây là loại đạn đặc biệt, bình thường Tiêu Dao không nỡ dùng, nhưng đối mặt với con quái vật khủng khiếp nhất từ trước đến nay, hắn phải tung hết bài tẩy ra.

Hàng chục phát đạn cháy và đạn khói trong chốc lát trút sạch lên người con quái vật, tập trung vào đoạn ngay phía trước chỗ bị thạch hóa.

Tiêu Dao chọn vị trí rất chuẩn xác, chính là chỗ hiểm yếu nhất.

Trên mặt biển và trên thân con quái vật lửa cháy ngùn ngụt, khói đặc bốc lên.

Nó cảm nhận được sức nóng phía sau, vừa lao về phía tàu vừa định lặn xuống biển để dập lửa.

Tiêu Dao đâu có cho nó cơ hội, hắn vừa lấy vảy ngược ra hù dọa vừa ném thêm vài quả lựu đạn.

Con giao long thấy miếng vảy ngược trong tay hắn, nộ khí tăng vọt đến mức nổ tung, bất chấp tất cả ngẩng cái đầu dữ tợn lao vào tàu.

Tàu Thiên Quan dù chạy hết tốc lực vẫn bị nó kéo gần khoảng

cách còn hai mươi mét.

Cái đầu khổng lồ sắp đâm sầm vào thân tàu.

Lựu đạn Tiêu Dao ném ra nổ liên tiếp trên lưng nó.

Lớp vảy rồng vốn bị đạn cháy nung đến giòn đi nay lại bị lựu đạn oanh tạc liên tục, cuối cùng cũng bị nổ nát vài miếng.

Trên lưng nó cuối cùng cũng xuất hiện vết thương đẫm máu.

Tiêu Dao lau vết máu rỉ ra ở khóe miệng.

Vật lộn nãy giờ mới chỉ khiến gã khổng lồ này trầy da một chút.

Dù sao thì đây cũng là tiến bộ lớn, là cơ sở để giết chết nó.

Tiêu Dao lúc này hoàn toàn chọc điên con giao long, mục đích là để nó không dễ dàng từ bỏ mà lặn xuống biển sâu.

"Tô Doanh, Bàn Gia, nhắm vào vết thương mà bắn!" Tiêu Dao hét lớn.

Tô Doanh và Vương Bàn Tử đã chờ sẵn trên boong, thấy cơ hội tới liền lập tức nổ súng.

Tô Doanh bắn liên hoàn tên Huyết Sa vào vết thương, không trượt phát nào.

Tất cả đầu tên đều được tẩm kịch độc do Tiêu Dao cung cấp.

Loại độc này lấy từ con cổ Kim Tàm Huyết Ngọc.

Con sâu béo đó chuyên ăn những thứ độc nhất thiên hạ để bổ sung nên độc tính của nó cao đến mức nghịch thiên.

Chỉ cần một chút cũng đủ khiến bá chủ lục địa như voi rừng cũng phải ngã quỵ.

Con sâu béo bị Tiêu Dao vắt kiệt đến mức gầy đi trông thấy mới lấy được đống độc dịch đó tẩm vào tên cho Tô Doanh.

Nhiệm vụ của Vương Bàn Tử là bắn liên tục để ngăn vết thương khép lại.

Hỏa lực súng Thompson rất mạnh, thiện xạ như Bàn Tử bắn khiến thịt vụn quanh vết thương bay tứ tung.

Tiêu Dao lúc này thì bó rất nhiều lôi quản và lựu đạn lại với nhau.

Thời chiến tranh, người ta dùng lựu đạn bó để đối phó với những gã to xác như xe tăng, giờ hắn cũng muốn thử nghiệm.

Chỉ là thứ Tiêu Dao làm ra khủng khiếp hơn nhiều, lôi quản nổ mạnh bó cùng một đống lựu đạn cán gỗ, nặng tới mấy chục cân.

Vương Bàn Tử và Tô Doanh không dừng tay, con giao long cũng không hèn, nó vừa truy đuổi vừa phun ra một cột nước cao vài mét thẳng vào tàu Thiên Quan.

Chiêu 'Rồng phun nước' này mạnh chẳng kém gì 'Rồng hút nước', khiến tàu Thiên Quan bị va đập mạnh, chao đảo dữ dội.

Tô Doanh và Vương Bàn Tử trên boong cũng phải ngừng bắn.

Vương Bàn Tử suýt bị dòng nước cuốn xuống biển, may mà ôm chặt được vật cố định trên boong.

Tô Doanh linh hoạt vô cùng, lại không sợ nước nhưng cũng phải vất vả lắm mới né được sóng dữ.

Nhưng sau đó, tàu Thiên Quan lại giãn ra được một chút khoảng cách với nó.

Cánh buồm và động cơ chạy hết công suất cộng với đợt sóng vừa rồi vô tình lại đẩy con tàu đi nhanh hơn.

Khoảng cách giữa hai bên lại tăng lên gần sáu mươi mét.

Khoảng cách này khiến pháo Thủy Thần trên tàu lại có góc bắn.

Hồ Bái Nhất vừa nạp xong đạn, đợi tàu ổn định liền lập tức khai hỏa.

Cũng là con quái vật này tới số, trước đó bắn mấy phát đều hụt, nhưng lần này Hồ Bái Nhất bắn một phát 'trúng linh hồn' ngay trên người nó.

Đạn nở bắn thẳng vào vết thương trên lưng nó, sau một trận máu thịt tung tóe, vết thương đã rộng ra thành một cái hố máu đường kính hai ba mét, sâu gần một mét.

Con giao long hoàn toàn mất trí, không thể chấp nhận được việc bị một lũ kiến hôi như con người làm bị thương thế này.

Nếu lúc này nó lặn xuống nước, Tiêu Dao sẽ rất khó giết nó.

Đó chính là lý do hắn liên tục khiêu khích, thậm chí mạo hiểm nhổ vảy ngược của nó.

Con quái vật mang theo vết thương khổng lồ vẫn kiên trì đuổi theo tàu Thiên Quan.

Khi khoảng cách chỉ còn hơn ba mươi mét, Tiêu Dao lùi lại vài bước trên boong, sau đó ôm bó lôi quản và lựu đạn khổng lồ chạy lấy đà rồi nhảy vọt ra khỏi tàu.

Cú nhảy của Tiêu Dao cộng với đà lao tới của giao long khiến hắn bay xa gần ba mươi mét, đáp vững chãi trên lưng nó.

Sau đó hắn nhét cả bó thuốc nổ vào vết thương của nó.

Bó thuốc nổ được Tiêu Dao cẩn thận gắn thêm móc sắt nên găm rất chặt vào lớp máu thịt.

Ngay khi đặt xong, hắn dùng hết sức bình sinh nhảy xuống biển, điên cuồng bơi về phía tàu Thiên Quan.

Một quầng lửa lóe lên, Tiêu Dao nhanh chóng mở hộ thuẫn của

Thiết Lân Thuẫn bao trùm lấy mình.

Ngay sau đó là một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Chương 468

Cả mặt biển bị nổ tung lên cột sóng cao mười mấy mét.

Lấy điểm nổ làm tâm, trong phạm vi mấy chục mét máu thịt văng tứ tung.

Hiện trường thảm khốc vô cùng, nước biển bị nhuộm đỏ thẫm.

Tàu Thiên Quan cách điểm nổ chỉ ba mươi mét nên bị chấn động rung bần bật, những chỗ vừa sửa xong lại bị nổ hỏng.

Tiêu Dao dưới nước dù có hộ thuẫn nhưng cũng bị chấn động đến ngẩn ngơ trong chốc lát, đầu óc ù đi, chóng mặt nhức đầu.

Không đợi khôi phục hẳn, hắn lập tức quay người bơi về phía vị trí cũ của con giao long.

Giao long dù lợi hại đến đâu mà bị nhét thuốc nổ vào vết thương nổ đứt lìa thân thể thì cũng không sống nổi.

Những thứ trên người nó đều là bảo vật, từ vảy rồng, sừng rồng đến máu thịt xương cốt, không chỗ nào là không quý giá.

Sau khi bơi được mười mấy mét, Tiêu Dao nhận ra có lẽ mình sẽ không lấy được gì từ xác nó cả.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn tâm thần chấn động.

Con giao long khổng lồ đó sau vụ nổ dù bị thương cực nặng nhưng vẫn chưa đứt hẳn, vẫn còn xương cốt dính lại.

Nhưng rõ ràng là nửa thân sau dài hàng trăm mét đã không còn điều khiển được nữa, chỉ có thể cứng đờ rũ xuống vực sâu đại dương.

Ánh mắt nó không còn vẻ cuồng loạn đỏ rực như trước mà hiện lên vẻ băng lạnh thấu xương.

Đôi mắt khổng lồ nhìn Tiêu Dao một cái, tuyệt nhiên không có ý định trả thù, cũng không dừng lại một giây nào mà lao thẳng xuống vùng biển sâu.

Nó hiển nhiên biết mình không sống được bao lâu nhưng trước khi chết lại tỉnh táo lạ thường, không muốn dây dưa gì thêm, dứt khoát lặn xuống vực thẳm.

Dù bị thương nặng nhưng tốc độ lặn của nó Tiêu Dao cũng chỉ theo kịp được trong thời gian ngắn.

Tiêu Dao hơi do dự rồi không đuổi theo con giao long đang hấp hối đó xuống vực sâu.

Trên người nó quả thực toàn là bảo vật, nhưng cũng phải có mạng mới mang về được.

Ai biết dưới vực sâu kia có đồng loại của nó không?

Chỉ cần một con nhỏ hơn một chút thôi cũng đủ khiến Tiêu Dao đi không có ngày về.

Để giết con quái vật này, hắn đã dùng hết mọi vốn liếng, toàn bộ kỹ năng bảo mệnh, dùng đến cả hỏa khí và thuốc nổ là tinh hoa trí tuệ nhân loại, lại được sự phối hợp của Tô Doanh, Bàn Tử, Hồ Bái Nhất mới miễn cưỡng hoàn thành.

Trên người hắn cũng bị thương không nhẹ.

Đương nhiên có một lý do khác là Tiêu Dao chắc chắn con quái vật này tuyệt đối không sống nổi.

Chỉ cần nó chết, phần thưởng hệ thống vẫn sẽ rất hậu hĩnh, không cần phải thân hành phạm hiểm.

Tiêu Dao kéo lê thân thể mệt mỏi đầy thương tích leo lên tàu Thiên Quan.

Từng đợt máu rồng đỏ rực không ngừng trào lên từ biển sâu, nhuộm đỏ cả một vùng quanh tàu.

Lúc này Tiêu Dao mới có thời gian xem kỹ thứ duy nhất hắn lấy được từ thân con quái vật: Phiến vảy trắng hình trăng khuyết to bằng bàn tay - Nghịch Lân.

Ngay khi hắn đặt Nghịch Lân vào không gian hệ thống, tiếng thông báo của hệ thống vang lên: [Chúc mừng ký chủ nhận được vật phẩm đặc biệt Nghịch Lân, hấp thụ 5000 điểm Khí Vận].

Thuộc tính của Nghịch Lân rất kỳ lạ.

Một mặt nó là một loại dược liệu đặc biệt dùng để nâng cấp phẩm chất vật phẩm.

Những thứ như Thiết Lân Thuẫn, Long Lân Yêu Giáp đều có thể kết hợp với nó.

Sau khi kết hợp, thuộc tính vật phẩm không chỉ tăng vọt mà còn có thêm kỹ năng phụ trợ mới.

Nghịch Lân có thể giúp điều khiển các loài thủy tộc.

Thời gian điều khiển ngắn lại nếu thực lực của sinh vật đó càng cao.

Với các loài tôm cá bình thường, thời gian điều khiển tính bằng năm.

Ngay cả cá mập, cá voi thì kỹ năng này cũng có tác dụng trong một khoảng thời gian.

Đây là một kỹ năng vô cùng hấp dẫn, gần như là chiêu 'nhất kích tất sát' khi chiến đấu với dị thú dưới nước.

Ví dụ nếu gặp một dị thú như Toàn Quy ở Nam Hải, Tiêu Dao chỉ cần điều khiển nó được trong một tích tắc thôi là đủ tạo ra cơ hội kết

liễu.

Đương nhiên nhược điểm cũng rất rõ ràng.

Nghịch Lân ngoài việc nâng cấp vật phẩm sẽ tạo ra một hậu quả quỷ dị: Vật phẩm được cường hóa bởi Nghịch Lân sẽ xuất hiện một 'tử huyệt' (tráo môn), có thể gọi là 'gót chân Achilles'.

Vị trí nhược điểm chí mạng này xuất hiện ngẫu nhiên.

Một khi đối thủ tấn công trúng nhược điểm này, toàn bộ trang bị sẽ vỡ vụn ngay lập tức.

Tiêu Dao hiểu rằng nếu biết cách lợi dụng thì có thể tránh được nhược điểm này, đó là không dùng nó để cường hóa khiên hay giáp trụ - những thứ thường xuyên phải hứng chịu đòn tấn công của kẻ địch.

Nếu dùng để cường hóa trang sức thì ảnh hưởng sẽ nhỏ hơn vì trang sức đeo sát người, khả năng bị đánh trúng thấp, nhược điểm cũng nhỏ hơn nên khó bị tấn công trúng.

Chỉ có điều hiện tại Tiêu Dao gần như không có món trang sức đặc biệt nào.

Hắn đành tạm để vảy rồng vào trong, chờ có dược liệu phù hợp hơn mới hợp thành vật phẩm mới.

Đang lúc Tiêu Dao nghiên cứu Nghịch Lân, tiếng thông báo hệ thống mong đợi bấy lâu cuối cùng cũng vang lên đầy dồn dập.

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng hắn vẫn thấy kinh hồn bạt vía vì thu hoạch từ việc giết một con giao long thực sự quá khủng khiếp.

Thật không uổng công hắn liều chết, kéo cả đội vào giúp sức mới giết nổi nó. [Chúc mừng ký chủ giết chết sinh vật truyền kỳ Nam Hải Cự Giao, nhận được 100.000 điểm Khí Vận]. [Chúc mừng ký chủ giết chết sinh vật truyền kỳ Nam Hải Cự Giao, nhận được Huyết mạch

Giao Long]. [Chúc mừng ký chủ giết chết sinh vật truyền kỳ Nam Hải Cự Giao, nhận được kỹ năng Tác Lãng (Cao cấp)]. [Chúc mừng ký chủ giết chết sinh vật truyền kỳ Nam Hải Cự Giao, nhận được kỹ năng Hưng Phong (Cao cấp)]. [Chúc mừng ký chủ giết chết sinh vật truyền kỳ Nam Hải Cự Giao, nhận được kỹ năng Long Uy (Sơ cấp)]. [Chúc mừng ký chủ giết chết sinh vật truyền kỳ Nam Hải Cự Giao, nhận được vật phẩm đặc biệt Gân Giao Long].

Chương 469

[Chúc mừng ký chủ giết chết sinh vật truyền kỳ Nam Hải Cự Giao, nhận được vật phẩm đặc biệt Vảy Giao Long]. [Chúc mừng ký chủ giết chết sinh vật truyền kỳ Nam Hải Cự Giao, nhận được vật phẩm đặc biệt Mật Giao Long]. [Chúc mừng ký chủ giết chết sinh vật truyền kỳ Nam Hải Cự Giao, nhận được vật phẩm đặc biệt Giao Long Châu]. [Chúc mừng ký chủ giết chết sinh vật truyền kỳ Nam Hải Cự Giao, nhận được vật phẩm đặc biệt Da Giao Long]...

Tiêu Dao nhìn mà hoa cả mắt.

Đây là lần thu hoạch lớn nhất từ trước đến nay.

Điểm Khí Vận lên tới sáu chữ số.

Phần thưởng không chỉ có kỹ năng, vật phẩm đặc biệt mà còn có cả huyết mạch.

Sau khi xem thuộc tính Huyết mạch Giao Long, Tiêu Dao quyết định ngay lập tức sẽ dung hợp nó với Huyết mạch Ly Chuy của Tô Doanh để cường hóa.

Cả hai đều cùng thuộc tính nên dung hợp chắc chắn sẽ mạnh hơn nhiều.

Huyết mạch Giao Long giúp tăng mạnh Thể chất, Sức mạnh, Linh mẫn và Tinh thần, đồng thời có khả năng sinh tồn cực mạnh dưới nước, sở hữu các kỹ năng Hưng phong, Tác lãng, Long uy và Tham châu.

Trong đó kỹ năng Tham Châu khiến mắt Tiêu Dao sáng lên.

Nó như một loại radar tìm báu vật, có thể dò tìm trân bảo trong một phạm vi mặt nước nhất định.

Chỉ cần có báu vật xuất hiện gần người sở hữu kỹ năng là sẽ tự động cảm ứng được.

Khoảng cách cảm ứng rất đáng sợ, lên tới bán kính 5km.

Ở ngoài biển thì không rõ lắm nhưng ở vùng nước nội địa, ngay cả hồ lớn như Động Đình, Thái Hồ cũng chỉ cần một lát là dò sạch.

Tiếp theo Tiêu Dao kiểm kê các thu hoạch khác.

Kỹ năng Hưng Phong hắn đã có từ trước, nay được nâng cấp lên Hưng Phong Cao Cấp.

Ngoài việc có thể triệu hồi cuồng phong cường độ cao trong thời gian dài, điểm sáng nhất là có thể ngự không phi hành trong thời gian ngắn.

Tuy thời gian duy trì ngắn nhưng dù sao đây cũng là kỹ năng đột phá giới hạn con người, vào lúc then chốt có thể dùng cứu mạng hoặc thực hiện những thao tác quỷ dị.

Kỹ năng Tác Lãng cũng là một kỹ năng mạnh mẽ của thủy tộc, có thể tạo sóng lớn ở bất cứ nơi nào có nước.

Tác Lãng Cao Cấp thậm chí có thể tạo ra những đợt sóng cấp độ sóng thần nhỏ.

Kỹ năng này không có tác dụng nhiều với thủy tộc nhưng với tàu thuyền và con người trên mặt nước thì uy lực chẳng khác nào một thảm họa nhỏ.

Một con tàu trang bị tinh xảo như Thiên Quan cũng khó tránh khỏi số phận bị nhấn chìm trước hai kỹ năng Hưng Phong và Tác Lãng.

Kỹ năng thứ ba là Long Uy.

Dù chỉ là sơ cấp nhưng Long Uy hoàn toàn vượt xa các kỹ năng trấn áp từ trang bị trước đây.

Nó có tác dụng với tất cả sinh vật thủy tộc, bao gồm cả chính loài giao long.

Dưới Long Uy, thủy tộc thiên hạ phải né tránh, khác biệt chỉ là thời gian và khoảng cách bị ảnh hưởng mà thôi.

Với các loài mạnh như cá voi, cá mập thì tác dụng ít hơn, nhưng với các loài yếu hơn, Long Uy có thể khiến chúng hôn mê hoặc phát điên ngay lập tức.

Đây là kỹ năng diện rộng, không giới hạn số lượng mục tiêu trong tầm ảnh hưởng.

Ngoài thủy tộc, Long Uy còn có tác dụng với mọi sinh vật thế gian, từ chim trời đến thú chạy và cả con người.

Ngay cả Long Uy sơ cấp cũng không phải người thường có thể chống đỡ nổi.

Long Uy không chỉ nhắm vào sinh vật mà còn cả phi sinh vật.

Đối với việc trấn áp linh thể, hiệu quả của nó còn rõ rệt hơn cả thủy tộc.

Ma quỷ, oán hồn, sơn tinh dã mị gặp Long Uy đều sẽ bị chấn sợ mà bỏ chạy, kẻ yếu thậm chí bị chấn cho hồn phi phách tán ngay lập tức.

Tiêu Dao vốn không hứng thú mấy với việc tranh đấu với người trên cạn, và cơ hội đổ đấu dưới đại dương chắc cũng không nhiều, nhưng đối mặt với linh thể thì lại quá nhiều.

Dân Phát Khâu, Mạc Kim thường xuyên xuống mộ, xác suất gặp cô hồn dã quỷ, cương thi là không hề thấp.

Có Long Uy hộ thân thì đúng là 'bách vô cấm kỵ'.

Giao long đúng là dị thú cấp truyền thuyết, phần thưởng kỹ năng

quá sức mạnh mẽ.

Tiếp đó Tiêu Dao xem qua các vật phẩm đặc biệt.

Vảy Giao Long có thể trực tiếp cường hóa Long Lân Yêu Giáp.

Hắn không hề chớp mắt, chi luôn 5000 điểm Khí Vận để cường hóa.

Giáp sau khi nâng cấp trở nên nhẹ nhàng hơn, bình thường chỉ mỏng và bán trong suốt như một lớp màng, nhưng khả năng phòng hộ đã có bước nhảy vọt về chất.

Giờ đây nó gần như miễn dịch hoàn toàn với sát thương từ vũ khí sắc bén, đao thương thông thường không thể làm hắn bị thương.

Giáp còn có thêm khả năng kỵ nước và kỵ lửa.

Tất nhiên Tiêu Dao có huyết mạch Phượng Hoàng nên vốn chẳng sợ lửa, nhưng khả năng kỵ nước lại cực kỳ thực dụng.

Kết hợp với kỹ năng Tuần Hải, hắn có thể đạt tới tốc độ không tưởng dưới nước.

Cộng thêm kỹ năng Huyễn Lân tăng cường khả năng hoạt động, Tiêu Dao thậm chí tự tin có thể đua tốc độ với cá voi hay cá mập.

Ngoài ra Long Lân Yêu Giáp còn có thêm khả năng chống đòn đập phá (độn kích) - vốn là điểm yếu của hầu hết các loại giáp vảy hay giáp mềm.

Long Lân Yêu Giáp trước đây phòng thủ độn kích khá bình thường, nay đã trở nên cực kỳ cường hãn nhờ khả năng hóa cứng cục bộ ngay khi bị tấn công.

Tiêu Dao rất hài lòng với bộ giáp này.

Về Gân Giao Long, Tiêu Dao quyết định ngay lập tức, hắn hỏi mượn Thần Giao Cung của Tô Doanh.

Cung thần phải có dây bằng gân rồng thì mới thực sự danh xứng với thực.

Hắn tốn thêm 100 điểm Khí Vận để cường hóa cung.

Tên gọi không đổi nhưng thuộc tính đã thay đổi hoàn toàn.

Chương 470

Tầm bắn tăng vọt, tầm bắn hiệu quả là 600m, tối đa 1000m.

Tầm bắn này vượt xa các loại cung hỗn hợp hiện đại, thậm chí so với hỏa khí cũng không hề kém cạnh.

Súng Thompson cũng chỉ có tầm bắn hiệu quả hơn 200m mà thôi.

Tốc độ bắn cũng tăng lên vì bản thân cung đã mạnh hơn, lực kéo thực tế không cần quá cao.

Thể chất và sức mạnh của Tô Doanh vượt xa người thường nên lý thuyết một phút bắn trăm mũi tên hoàn toàn không vấn đề.

Nhưng nâng cấp lớn nhất là mọi mũi tên bắn ra đều tự kèm theo hiệu ứng giảm tốc.

Hiệu ứng này cực kỳ bá đạo, sinh vật bình thường bị giảm 80% tốc độ, động vật khổng lồ giảm trên 60%, còn dị thú mạnh mẽ thì giảm từ 20-50%.

Tức là ngay cả khi gặp dị thú đỉnh cấp, Tô Doanh chỉ cần dùng tên thường cũng tạo ra được 20% hiệu ứng làm chậm, cực kỳ đáng sợ.

Tiêu Dao biết dị thú đỉnh cấp khó đối phó thế nào, như con giao long vừa rồi, chỉ riêng việc phá vảy thôi cũng khiến hắn bị đánh cho thổ huyết.

Ngoài ra Thần Giao Cung còn có thêm một kỹ năng chủ động: Thủy Long Tiễn.

Bắn ra một mũi tên mang theo sức mạnh thủy long, gây sát thương cực lớn và kèm theo hiệu ứng đóng băng, khiến mục tiêu bị khựng lại tại chỗ một thời gian.

Kỹ năng này khiến uy lực tấn công tầm xa của Tô Doanh lập tức vượt qua mọi loại súng ống, vì súng dù mạnh đến đâu cũng chỉ gây được chút thương tích chứ không thể khống chế được dị thú khổng lồ.

Da Giao Long là nguyên liệu để làm giáp da, nhưng lần này Tiêu Dao thu được hơi nhiều.

Ngoài làm giáp, nó còn có thể làm vỏ đao.

Dù Toái Tinh Đao có thể để trong không gian hệ thống nhưng làm một cái vỏ đeo bên ngoài cũng có cái hay, nhất là trong những dịp cần thể hiện.

Tiêu Dao tiêu hao một phần da để làm vỏ cho Toái Tinh Đao.

Vỏ đao màu xanh đậm với hoa văn vàng chìm, vừa đẹp vừa có tác dụng nuôi dưỡng sát khí phát ra từ thanh đao.

Khi sát khí tích tụ đến một mức độ nhất định, nó có thể bùng phát ngay khi rút đao.

Nói cách khác, cái vỏ đao này cung cấp thêm một kỹ năng đặc biệt: Sát Khí Trảm.

Chiêu này chú trọng vào sự bất ngờ, uy lực mười phần, nhược điểm duy nhất là sau khi tra đao vào vỏ phải mất ít nhất một ngày mới tích đủ sát khí, số lần sử dụng bị hạn chế.

Nhưng vì đây là kỹ năng 'được tặng kèm' nên Tiêu Dao không hề chê bai.

Số da còn lại hắn dùng làm bốn bộ giáp da giao long.

Giáp này phòng hộ rất tốt, quan trọng hơn là nó tăng mạnh khả năng hoạt động dưới nước.

Hắn đưa cho Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử

mỗi người một bộ, bộ còn lại định đưa cho Tô Doanh nhưng cô lắc đầu từ chối.

Khả năng phòng hộ của giáp da không quá cần thiết với cô, còn khả năng dưới nước thì lại càng thừa vì cô bơi còn giỏi hơn cả Tiêu Dao.

Theo ý Tô Doanh, Tiêu Dao đưa bộ giáp đó cho Cổ Sai.

Tiêu Dao biết cậu nhóc gầy đen như khỉ này thực ra có thân phận rất đặc biệt, là hậu duệ duy nhất của dân chài (đản dân) thời cổ đại, có liên hệ mật thiết với tộc Hận Thiên trong vùng Quy Khư.

Đưa giáp cho cậu nhóc sẽ giúp tăng khả năng sống sót và chiến đấu, rất có ích cho chuyến thám hiểm sắp tới.

Số da còn thừa hắn thu lại vào không gian hệ thống.

Cuối cùng là hai món dược liệu đặc biệt: Mật rồng và Long châu.

Mật rồng là dược liệu quý để luyện đan, nhưng Long Châu mới khiến Tiêu Dao kinh ngạc.

Long Châu không chỉ là dược liệu mà bản thân nó là một trang bị có thể dùng trực tiếp.

Đeo Long Châu giúp người sở hữu có khả năng hoạt động dưới nước cực mạnh, đồng thời có kỹ năng chủ động: Thủy Long Trận.

Đây là một loại kết giới giúp chống lại các đòn tấn công từ bên ngoài.

Ở trên cạn nó duy trì được vài phút, nhưng ở dưới nước có thể duy trì hơn nửa tiếng, còn nếu ở giữa đại dương mênh mông như Nam Hải thì nó liên tục bổ sung năng lượng từ nước biển nên thời gian duy trì rất lâu, phòng ngự cũng mạnh hơn.

Tuy nhiên Long Châu cũng có một đặc tính quỷ dị: Người đeo nó

sẽ tỏa ra khí tức thu hút dị thú lân cận.

Bản thân nó là chí bảo chứa đựng tinh hoa của long tộc nên bị lũ dị thú coi là miếng mồi đại bổ để tăng thực lực.

Đây thực chất là một con dao hai lưỡi.

Đôi khi nó là mồi nhử tuyệt hảo để săn dị thú, chỉ cần chuẩn bị kỹ trận pháp và cạm bẫy là có thể giết chết những con quái vật mạnh mẽ.

Nhưng nếu vào lúc then chốt đang phải đối phó với nguy hiểm khác mà lại bị nó kéo thêm dị thú tới thì đúng là thảm họa.

Điểm dở là đặc tính này không thể kiểm soát, cũng không biết được xung quanh có dị thú hay không.

Điều này khiến Tiêu Dao nhớ tới miếng Nghịch Lân lấy được trước đó.

Hắn tự hỏi nếu kết hợp Nghịch Lân và Long Châu thì sẽ thế nào.

Khi hắn đặt hai thứ cạnh nhau, tiếng thông báo hệ thống vang lên khiến hắn mừng thầm: Chúng thực sự có thể hợp thành một trang bị.

Nhưng ngay sau đó hắn lại ngẩn người.

Cứ ngỡ hai thứ cùng nguồn gốc thì hợp lại dễ dàng, không ngờ hệ thống yêu cầu tới 10.000 điểm Khí Vận.

Hiếm khi nào việc hợp thành trang bị lại tốn nhiều điểm như thế.

Ngoài điểm Khí Vận, nó còn yêu cầu tiêu tốn một viên bảo thạch rất quý giá mà Tiêu Dao có được từ vùng sa mạc: Kim Bồ Đề.

Viên đá này mang trong mình sức mạnh trung chính bình hòa.

Hệ thống hiển thị nó có thể trung hòa lệ khí trên Long Châu để kết hợp tốt hơn.

Tiêu Dao chỉ do dự một chút rồi chọn hợp thành.

Lần giết giao long này thu được rất nhiều điểm nên bỏ ra một vạn điểm cũng không sao.

Một vầng hào quang lóe lên, một món đồ trang sức tinh xảo hiện ra trước mắt, trông như một mặt dây chuyền.

Cả Nghịch Lân và Long Châu đều thu nhỏ lại, Nghịch Lân như trăng non, Long Châu như mặt trời rực rỡ, kết hợp thêm những viên bảo thạch từ không gian hệ thống tạo nên một vẻ đẹp hoàn mỹ.

Cầm nó trên tay, Tiêu Dao thấy một vạn điểm bỏ ra hoàn toàn xứng đáng.

Chương 471

Trước đây mỗi thứ đều có khuyết điểm riêng: Nghịch Lân tạo ra tử huyệt cho trang bị, Long Châu thì thu hút dị thú.

Giờ đây với sức mạnh của Kim Bồ Đề, chúng đã trở thành mặt dây chuyền mang tên Tam Quang Thần Long Trụy.

Tam Quang là Nhật, Nguyệt, Tinh.

Trên mặt dây chuyền có Nghịch Lân hình trăng khuyết, Long Châu hình mặt trời và Kim Bồ Đề hình bảy ngôi sao.

Thuộc tính của nó tăng cực mạnh khả năng hoạt động dưới nước, cộng thêm kỹ năng Tuần Hải và Huyễn Lân, năng lực dưới nước của Tiêu Dao giờ đã ngang ngửa với người có huyết mạch Ly Chuy như Tô Doanh.

Kỹ năng điều khiển thủy tộc của Nghịch Lân được giữ lại.

Thủy Long Trận của Long Châu được nâng cấp thành Kim Quang Thủy Long Trận, phòng ngự mạnh hơn và có thể bổ sung năng lượng từ đất đá khi ở trên cạn.

Đặc tính thu hút dị thú vẫn còn nhưng có một thay đổi nhỏ: Dị thú bị thu hút sẽ giảm bớt ác ý.

Đây chính là hiệu quả của Kim Bồ Đề, nó tăng độ thiện cảm khiến các loài dị thú hiền lành trở nên thân thiện hơn, còn những loài hung dữ cũng sẽ không đột ngột tấn công.

Đây giống như một bản vá lỗi cho nhược điểm của Long Châu.

Tổng thể thì Tam Quang Thần Long Trụy là một món cực phẩm trang bị với kỹ năng phòng ngự mạnh, kỹ năng khống chế thủy tộc và tăng cường bơi lội.

Tiêu Dao lập tức đeo nó lên người.

Sau khi sắp xếp xong các vật phẩm từ giao long, hắn bắt đầu dung hợp Huyết mạch Giao Long với Huyết mạch Ly Chuy của Tô Doanh.

Vì hai loại tương đồng nên quá trình diễn ra rất thuận lợi.

Chẳng mấy chốc, huyết mạch của Tô Doanh đã biến đổi, trở thành Thần Long Huyết Mạch.

Tuy mới chỉ là 1 sao, còn khoảng cách xa mới tới 5 sao đỉnh cấp nhưng sự cường hãn của nó đã đủ khiến người ta kinh ngạc.

Mọi thuộc tính của Ly Chuy đều được giữ lại, cộng thêm Long Uy của giao long.

Ngoài ra, Thần Long Huyết Mạch còn có một đặc tính mạnh nhất: Lân Tộc Chi Trưởng.

Người sở hữu huyết mạch này sẽ trở thành kẻ đứng đầu các loài có vảy trong thiên hạ, có thể thống lĩnh và trấn áp chúng trong một phạm vi và thời gian nhất định.

Nhìn qua một lượt thuộc tính, Tiêu Dao lập tức rơi vào trầm tư.

Nếu Thần Long huyết mạch có kỹ năng đứng đầu lân tộc trong thiên hạ, vậy có thể suy đoán rằng Phượng Hoàng huyết mạch rất có khả năng cũng xuất hiện kỹ năng đứng đầu vũ tộc.

Chắc chắn còn tồn tại các huyết mạch khác như đứng đầu trùng tộc, đứng đầu thú tộc.

Nói tóm lại, Tiêu Dao vô cùng mãn nguyện.

Sở hữu Thần Long huyết mạch, thực lực của Tô Doanh càng thêm mạnh mẽ, sự trợ giúp cho Tiêu Dao cũng lớn hơn rất nhiều.

Tiêu Dao thu xếp lại tâm trạng.

Vừa rồi hắn thu hoạch được không ít đồ đạc, nhưng thời gian để hợp thành trang bị đều rất ngắn.

Cộng thêm việc phân phát giáp da Giao Long cho mấy người và thời gian nâng cấp trang bị, huyết mạch cho Tô Doanh, cũng chỉ mất mười mấy phút.

Lúc này, tàu Thiên Quan dưới sự điều khiển của Minh Thúc đang hướng ra phía ngoài san hô hải.

Phía trước không xa xuất hiện ngày càng nhiều các xoáy nước hải nhãn, người trên thuyền đều bất an.

Chỉ có Tiêu Dao là vô cảm nhìn mặt biển liên tục xuất hiện các phễu hút, trong lòng hắn lúc này không ngừng sôi sục.

Tiêu Dao đương nhiên biết tàu Thiên Quan không có cách nào thoát khỏi các xoáy nước này, vì những cái này chỉ là chuyện nhỏ, trận chiến thực sự còn ở phía sau.

Thậm chí Tiêu Dao cũng không vội vàng rời khỏi vùng biển đầy xoáy nước này.

Bởi vì hắn biết rõ, tại vùng biển này sắp xuất hiện Quy Khư, một hải nhãn thực sự.

Tiêu Dao hiện tại không cân nhắc việc chạy trốn.

Bởi vì với một con tàu như Thiên Quan, muốn thoát khỏi phạm vi hải nhãn Quy Khư, ít nhất theo nguyên tác là không thể nào.

Tình hình hiện tại, các xoáy nước hải nhãn xuất hiện nhiều và lớn hơn trong nguyên tác, rõ ràng độ nguy hiểm của thế giới này đã tăng lên đáng kể.

Đã như vậy, phạm vi và uy lực của Quy Khư chắc chắn cũng sẽ lớn hơn.

Quả nhiên chỉ vài phút sau, Minh Thúc từ trong buồng lái chạy ra: "Diêu Tử, có gì đó không ổn.

Tàu Thiên Quan hình như bị giữ chặt lấy." Lời Minh Thúc vừa dứt, mọi người đều cảm thấy tàu Thiên Quan rung chuyển mạnh.

Sau đó, họ thấy các xoáy nước hải nhãn vốn đang chảy xiết xung quanh bắt đầu nhanh chóng áp sát.

Chẳng mấy chốc, trên mặt biển hình thành mấy xoáy nước vô cùng khổng lồ và tiếp tục lại gần nhau.

Lúc này lực hút của hải nhãn rất lớn, dù tàu Thiên Quan đã dùng hết cả động cơ và cánh buồm cũng không thể thoát ra.

Sắc mặt của Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử đều trắng bệch.

Những xoáy nước gần đó có đường kính nhìn bằng mắt thường cũng phải trên nghìn mét.

Trung tâm xoáy nước đen ngòm, chênh lệch độ cao với bên ngoài ít nhất trên trăm mét.

Ngay cả những con tàu thép vạn tấn hiện đại, trong những xoáy nước cấp độ này cũng khó lòng thoát khỏi vận mệnh bị lật úp.

Huống chi những xoáy nước này đang nhanh chóng hợp lại thành một.

Tàu Thiên Quan, một con thuyền nhỏ tải trọng chưa đầy trăm tấn, tự nhiên vùng vẫy giữa các xoáy nước như một chiếc lá rụng.

Vùng vẫy cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Nhanh chóng, mấy xoáy nước lớn trên mặt biển hợp lại làm một, hình thành một siêu cấp xoáy nước khiến mọi người trên tàu Thiên Quan sững sờ, há hốc mồm.

Toàn bộ xoáy nước có đường kính ít nhất năm sáu nghìn mét, chênh lệch giữa rìa và hố đen ở giữa trên ba trăm mét.

Quang cảnh cái hang đen ngòm ở trung tâm có đường kính đến bốn năm trăm mét, không thấy đáy.

Hiển nhiên hải nhãn này thông thẳng xuống vực sâu dưới đáy biển. "Quy Khư!" Tiêu Dao hét lên một tiếng.

Lúc này Hồ Bái Nhất cũng tỉnh ngộ.

Chương 472

Lão Hồ, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều là những người từng trải qua sóng gió, biết rằng dù tình cảnh trước mắt không thể tin nổi nhưng hoảng loạn cũng chẳng ích gì.

Tia hy vọng sống sót duy nhất nằm ở việc giữ bình tĩnh, dốc toàn lực nắm bắt mọi cơ hội. "Không sai, chắc chắn là Nam Hải Quy Khư." Hồ Bái Nhất có hiểu biết về địa hình đáy biển của mạch Nam Long, hiện tại dựa vào vị trí của xoáy nước khổng lồ, lập tức suy đoán ra đây chính là Quy Khư thường thấy trong cổ tịch ghi chép.

Trong truyền thuyết, mọi dòng sông trên thế giới cuối cùng đều đổ vào Quy Khư không đáy này.

Hiện tại, chắc chắn thời cổ đại cũng có người từng chứng kiến diện mạo thực sự của Quy Khư.

Phàm nhân nhìn thấy xoáy nước hải nhãn khổng lồ như vậy, khó tránh khỏi nảy sinh cảm giác nước trong thiên hạ đều đổ về đây.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương cố gắng cùng Minh Thúc và Nguyễn Hắc duy trì sự thăng bằng cho tàu Thiên Quan, không để nó bị lật ngay lập tức.

Chỉ là tàu Thiên Quan đang từng chút một lao về phía hố đen trung tâm Quy Khư. "Làm sao đây?

Diêu Tử, lão Hồ, mau nghĩ cách đi!" Vương Bàn Tử cũng cuống cuồng, gào rống hết cỡ.

Hồ Bái Nhất nhìn hố đen không xa phía trước, gân xanh trên cổ nổi lên, mắt đỏ quạch nhưng cũng không có cách nào, đành phải nhìn Tiêu Dao cầu cứu.

Tiêu Dao vẫn điềm tĩnh, ánh mắt lạnh lùng lắc đầu: "Không có cách nào cả, sức mạnh của Quy Khư căn bản không phải con người có thể kháng cự." Vương Bàn Tử nghe vậy, mặt đầy tuyệt vọng: "Vậy phải làm sao?

Chẳng lẽ tôi chỉ có nước rơi xuống Quy Khư mà chết đuối sao?

Khó khăn lắm mới mò được bao nhiêu minh châu, tôi còn đang trông chờ kiếp sau được ăn ngon mặc đẹp đây." Lúc này trên mặt Tiêu Dao hiện lên một tia cười nhạt. "Ai bảo không kháng cự được sức mạnh Quy Khư thì chỉ có con đường chết?" Tuyết Lỵ Dương nghe Tiêu Dao nói, lập tức hỏi: "Diêu Tử?

Chẳng lẽ có đường sống sao?

Chúng ta có thể thoát ra ngoài không?" "Không, tôi không muốn trốn, tôi muốn đi vào trong Quy Khư." Trong ánh mắt Tiêu Dao lộ ra tia sáng cuồng nhiệt.

Lời Tiêu Dao nói khiến Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều nghe thấy, nhất thời không ai đáp lại.

Hiển nhiên cả ba người đều không tin lời Tiêu Dao nói là thật.

Vào trong Quy Khư?

Nhìn cái hố đen khổng lồ sâu không thấy đáy có đường kính mấy trăm mét kia, ai cũng biết rơi xuống đó tuyệt đối sẽ tan xương nát thịt.

Chỉ có Tô Doanh nhìn Tiêu Dao một cái: "Có thể bảo vệ được tàu Thiên Quan không?" Tiêu Dao gật đầu.

Tô Doanh hiểu Tiêu Dao.

Với bản lĩnh của hai người họ, dù có vào Quy Khư cũng không sợ, nhưng những người khác thì khác.

Tiêu Dao đã muốn vào Quy Khư, khả năng duy nhất là phải bảo vệ

được tàu Thiên Quan, đưa mọi người an toàn tiến vào.

Có như vậy những người khác mới sống được.

Nhưng dù Tô Doanh có Thần Long huyết mạch, cô cũng không tưởng tượng nổi làm sao để bảo vệ được tàu Thiên Quan.

Tiêu Dao hít sâu một hơi.

Tàu Thiên Quan bị xoáy nước lớn Quy Khư hút đến rìa hố đen trung tâm.

Nước biển ở đây đổ xuống như một vách đá, bên dưới sâu thẳm. "Tin tôi!

Tôi sẽ đưa mọi người sống sót vào trong Quy Khư." Sau khi nói xong, Tiêu Dao đặt tay lên Tam Quang Thần Long Trụy. "Đến lúc phát huy tác dụng rồi." "Kim Quang Thủy Long Trận, phát động!" Một luồng kim quang chói mắt phóng ra từ tay Tiêu Dao, nhanh chóng bao phủ toàn bộ tàu Thiên Quan.

Sau đó, tàu Thiên Quan trực tiếp từ rìa hải nhãn Quy Khư rơi vào hố đen sâu không thấy đáy.

Mọi người trên tàu Thiên Quan sớm đã sợ đến mất hồn.

Mặc dù xung quanh tàu bao phủ một lớp kim quang tỏa ra sức mạnh ôn hòa, nhưng khi con tàu rơi vào vực sâu, cảm giác mất trọng lượng vẫn khiến tất cả tin chắc một điều: Chết chắc rồi.

Nhưng thật kỳ lạ, sau khi rơi xuống tầm hai ba mươi giây, tàu Thiên Quan rơi mạnh xuống mặt nước.

Điều khiến mọi người không ngờ tới là tàu Thiên Quan lại không bị tan tành.

Những người trên thuyền tuy chịu chấn động lớn, hầu như đều ngã rạp, nhưng nhanh chóng nhận ra lực chấn động đó hoàn toàn có

thể chấp nhận được.

Từ trong hố đen thổi ra một luồng gió lớn nóng rực.

Nhiệt độ của luồng gió rất cao, thổi lên mặt biển xung quanh khiến nước biển bốc hơi nghi ngút.

Chính luồng gió này đã hãm bớt tốc độ của tàu Thiên Quan, khiến nó khi rơi xuống nước không bị vỡ nát.

Đương nhiên còn một nguyên nhân cực kỳ quan trọng khác là lớp ánh sáng vàng bên ngoài tàu.

Đó chính là Kim Quang Thủy Long Trận.

Tiêu Dao đã dốc toàn lực hấp thụ thủy khí từ đại dương xung quanh, hội tụ vào trận pháp, khiến kỹ năng phòng ngự đi kèm trên Tam Quang Thần Long Trụy đạt đến đỉnh phong cả về phạm vi lẫn sức mạnh.

Dưới sự bảo vệ của hai loại sức mạnh, tàu Thiên Quan rơi xuống từ độ cao mấy trăm mét mà không bị rã rời.

Sau khi tàu rơi xuống nước, mọi người mới phát hiện bên dưới xoáy nước Quy Khư không hoàn toàn là hang trống.

Ở khoảng cách mấy trăm mét bên dưới lại là một mặt biển bằng phẳng.

Trên mặt biển liên tục có gió lớn thổi ra, cuộn lên những con sóng khổng lồ, đồng thời sức mạnh đó cũng khiến nước biển xung quanh xoay chuyển.

Dưới một lớp nước, thấp thoáng có thể thấy những dãy núi cao lớn, đỉnh núi có những hang động lấp lánh ánh đỏ.

Những luồng gió nóng rực kia chính là thổi ra từ những hang động đó.

Xung quanh toàn là nước biển trong vắt.

Cảm giác mang lại giống như trời đất đảo lộn, một phương thiên địa hoàn toàn bị bao quanh bởi nước biển.

Lúc này tàu Thiên Quan dưới sự kiểm soát của Tiêu Dao đã khôi phục thăng bằng, hắn lập tức bảo Minh Thúc vào buồng lái, cho tàu chạy chậm dọc theo rìa vùng biển này.

Lúc này Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Vương Bàn Tử không thốt nên lời, chỉ có thể đứng bên mạn thuyền, trợn tròn mắt nhìn xung quanh.

Chương 473

Không lâu sau, mọi người trên tàu cảm thấy mực nước xung quanh đang hạ xuống.

Những miệng núi dưới mặt biển lúc trước bắt đầu từ từ nhô lên, ngày càng cao, lộ ra hình dáng uy nghiêm.

Xung quanh miệng núi lại có những cột đồng rất lớn, rõ ràng là vật phẩm do con người tạo ra.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều là người trong nghề, lập tức nhận ra niên đại của những cột đồng này cực kỳ lâu đời.

Tiêu Dao có chút kỳ lạ là tuy trên những cột đồng này có rỉ sét nhưng hình dáng tổng thể và hoa văn trên đó vẫn còn khá rõ ràng.

Phải biết rằng khả năng ăn mòn của nước biển rất mạnh, những vật chìm dưới biển thông thường chỉ cần trăm năm là đã biến dạng hoàn toàn.

Đặc biệt là đồ kim loại thì tốc độ ăn mòn còn nhanh hơn.

Hiện tại trên những cột này vẫn có thể thấy mờ ảo chất liệu kim loại, thậm chí còn có cả ánh lửa luyện kim.

Tiêu Dao nhớ trước đó Giáo sư Trần có nhắc đến nước Hận Thiên.

Bộ lạc quốc độ thần bí này, ngoài cái tên kêu như vậy ra, còn có kỹ thuật luyện kim cực cao.

Nghe nói người Hận Thiên có thể sử dụng Long hỏa trong Nam Hải để đúc đồ đồng.

Nhìn xa hơn nữa, hắn phát hiện giữa vô số cột đá và cột đồng, di tích của một cổ thành uy nghiêm đang dần lộ ra khi mực nước hạ xuống. "Thực sự có cổ thành dưới đáy biển sao?" Hồ Bái Nhất trợn tròn mắt kinh thán.

Hiển nhiên, di tích cổ thành trước mắt chính là di chỉ thành cổ của nước Hận Thiên mà mọi người đã đoán trước đó.

Quy mô cổ thành không nhỏ, ít nhất nhìn qua toàn là những kiến trúc đã sụp đổ.

Giữa những kiến trúc đó có bóng dáng vật gì đó thấp thoáng.

Mọi người chưa kịp quan sát kỹ thì cảm thấy thân tàu Thiên Quan rung chuyển.

Do mực nước hạ xuống quá nhanh, tàu Thiên Quan bị mắc cạn trên một dải phù điêu bằng đá.

May mà đá ở đây đều đã được mài giũa điêu khắc, không giống đá ngầm sắc nhọn nên không gây hư hại cho tàu.

Chỉ có điều muốn đi tiếp thì tuyệt đối không thể.

Hiện tại mọi người bị kẹt trong hang biển Quy Khư, vốn dĩ là lâm vào tuyệt cảnh, nhưng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau, trong mắt đều lộ vẻ hưng phấn.

Ba người nhanh chóng nhìn về phía Tiêu Dao.

Tiêu Dao cười nhún vai, nói một câu: "Đều đã tới rồi, đi xem thử xem." Gen mạo hiểm đã khắc sâu vào xương tủy của mấy người này, di tích cổ quốc Hận Thiên ở ngay trước mắt, dù có rơi vào tuyệt cảnh cũng không ngăn nổi bước chân của họ.

Nhanh chóng, mấy người luống cuống tay chân hạ thuyền cứu sinh trên tàu Thiên Quan xuống.

Thuyền cứu sinh mớn nước nông, thích hợp hành động ở những nơi đầy di tích kiến trúc và độ sâu không ổn định như thế này.

Minh Thúc vốn không muốn đi, muốn thề chết giúp mọi người giữ tàu Thiên Quan.

Vương Bàn Tử cười nhạo một tiếng: "Lão già Hồng Kông này lại sợ chết rồi." Nhưng chẳng mấy chốc, Nguyễn Hắc hét lên một tiếng: "Phía trước có trai khổng lồ!" Mọi người nhìn theo hướng Nguyễn Hắc chỉ.

Giữa vô số di tích kiến trúc bằng đá, thấp thoáng có thể thấy không ít những con trai biển khổng lồ.

Hiển nhiên đây đều là loại trai sản sinh ra Nam Châu, bình thường ẩn mình ở độ sâu mấy trăm mét dưới biển, muốn lấy châu thì khó hơn lên trời.

Ngờ đâu hiện tại hang biển Quy Khư xuất hiện, nước biển bên trên bị hơi nước bốc lên đẩy ra, lúc này nơi sâu nhất cũng chỉ tầm vài trượng.

Đối với lão thợ lặn thì chẳng khác gì bơi trong bể bơi khu phố, ở độ sâu này lấy châu đơn giản như lấy đồ trong túi, dễ như trở bàn tay.

Mắt Minh Thúc cũng sáng lên.

Mọi người liều mạng cũng chỉ vì cầu tài.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính tuy là chí bảo thiên hạ nhưng Minh Thúc, Nguyễn Hắc đều hiểu rõ loại chí bảo này trái lại rất khó đổi ra tiền.

Quá khó để ra tay, tuy nằm ở công hải nhưng tìm người mua tuyệt đối không dễ, tùy tiện xuất hiện một người cũng là đại lão tay mắt thông thiên.

Ngược lại minh châu Nam Hải giá trị cực lớn, số lượng lại nhiều, dễ bán lại hầu như không có rủi ro.

Minh Thúc lập tức khẳng định chắc nịch rằng mình phải đi theo đại đội ngũ.

Tiêu Dao biết núi vàng ở ngay trước mắt, chặn đường tài lộc của người ta chẳng khác gì giết cha mẹ người ta, tự nhiên cũng không ngăn cản.

Nhanh chóng, tất cả mọi người trên tàu Thiên Quan đều ngồi lên hai chiếc thuyền cứu sinh, chèo về phía di tích cổ quốc Hận Thiên.

Chẳng mấy chốc, thuyền cứu sinh đã đến trên một bãi trai khổng lồ, nước ở đây sâu chưa đầy mười mét, độ trong suốt rất tốt.

Nguyễn Hắc, Vương Bàn Tử, Hồ Bái Nhất, ngay cả Minh Thúc cũng liều mạng nhảy xuống biển bắt đầu lấy châu.

Tiêu Dao không xuống nước, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an.

Trong phế tích cổ quốc Hận Thiên, khắp nơi là gạch vụn ngói tan, thấp thoáng có thể thấy bóng dáng những con tàu đắm.

Tuy độ sâu phổ biến chỉ mười mấy mét, tầm nhìn cũng rất cao, nhưng vùng biển này thực sự có quá nhiều góc khuất thị giác.

Tiêu Dao cảm giác nơi này tràn ngập mùi vị bất an và giết chóc.

Trong chớp mắt, Tiêu Dao hiểu ra.

Quy Khư đáy biển xuất hiện thời gian không xác định, chỉ khi khí dưới đáy biển bùng phát đặc thù, địa hỏa long hỏa phun trào mới hiện thân.

Hiện tại những dị thú, cá khổng lồ dưới đáy biển bị hút vào hải nhãn Quy Khư đếm không xuể.

Những động vật nguy hiểm này đến đáy biển Quy Khư chưa lâu, chưa kịp hình thành cấp bậc chuỗi thức ăn, đang ở giai đoạn tàn sát lẫn nhau không ngừng.

Vùng biển nhìn có vẻ yên tĩnh trong suốt, đầy rẫy của cải này tuyệt đối không bình yên như vẻ bề ngoài.

Nhanh chóng Tiêu Dao thấy một cái vây lưng màu đen như lưỡi kiếm rẽ nước, lao về phía những người đang hái châu dưới nước với tốc độ không thể tin nổi.

Tiêu Dao hét lớn một tiếng: "Dưới nước nguy hiểm, mau lên thuyền!" Lúc này Vương Bàn Tử, Minh Thúc, Nguyễn Hắc đang mải mê hái châu dưới nước.

Vương Bàn Tử, Minh Thúc, Hồ Bái Nhất bơi giỏi nên hái châu ở vị trí khá gần.

Thuyền trưởng Nguyễn Hắc lúc này như bị kích động, bơi về phía những con trai lớn hơn ở xa để hái châu.

Vốn dĩ ở vị trí mười mấy mét dưới nước khó nghe thấy bất kỳ âm thanh nào trên mặt biển.

Chương 474

Chỉ có điều tiếng gầm của Tiêu Dao dường như có một sức mạnh thần kỳ, trực tiếp theo dòng nước truyền xuống đáy biển.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Minh Thúc đều nghe thấy tiếng hét của Tiêu Dao.

Không chỉ mấy người họ, ngay cả một số cua cá dưới đáy biển cũng nghe thấy tiếng hét của Tiêu Dao mà bỏ chạy tán loạn.

Hồ Bái Nhất không cần phải nói, Vương Bàn Tử và Minh Thúc tuy tham tiền, nhìn đống trai biển trước mắt không nỡ buông tay, nhưng khoảnh khắc nghe tiếng Tiêu Dao gọi, họ vẫn theo phản xạ bắt đầu trồi lên.

Trong những hành trình mạo hiểm trước đó, vô số lần sự việc chứng minh rằng vào thời khắc then chốt, tin tưởng Tiêu Dao vô điều kiện thường cứu được mạng.

Cả ba người đều nhanh chóng trồi lên, độ sâu mười mấy mét cũng không cần lo lắng bị bệnh giảm áp.

Chỉ có mình Nguyễn Hắc ở phía trước nhất, vị trí hái châu đúng lúc ở sau một đống phế tích đá.

Không biết Nguyễn Hắc không nghe thấy tiếng Tiêu Dao hay nghe rồi nhưng không cưỡng lại được sự cám dỗ của minh châu Nam Hải mà không trồi lên né tránh.

Nhìn cái vây lưng như lưỡi kiếm đen ngòm kia ngày càng gần, Tiêu Dao không do dự nữa, nhảy thẳng xuống nước biển.

Trên thuyền cứu sinh, Tuyết Lỵ Dương, Cổ Sai, Đa Linh chỉ kịp kêu lên một tiếng kinh hãi, thấy phía xa trên biển cuộn lên một đợt

sóng dữ dội.

Cổ Sai, Đa Linh lớn lên trên biển, tự nhiên biết chắc chắn có cá lớn lao tới.

Nhìn lại thấy Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Minh Thúc đều đã trồi lên mặt biển, họ biết ngay là cha nuôi gặp chuyện.

Trong tình thế cấp bách, Cổ Sai cởi phăng áo, tay cầm phân thủy thứ, cũng nhảy xuống nước.

Tiêu Dao sau khi vào nước, lập tức phát hiện phía trước không xa có một bóng đen khổng lồ đang lao tới.

Nguyễn Hắc cũng ý thức được nguy hiểm, đành phải trốn vào một đống phế tích đá phía sau.

Trong đó có những mảng tường đổ và cột đá, có kẽ hở có thể trốn được.

Bóng đen lao cực nhanh, đâm thẳng vào Nguyễn Hắc.

Tiêu Dao mở khiên vảy sắt, rút Toái Tinh Đao rẽ nước lao lên phía trước, bật hết kỹ năng uy hiếp trên người, đồng thời lập tức thi triển kỹ năng điều khiển thủy tộc trên Tam Quang Thần Long Trụy, cố gắng khống chế bóng hình khổng lồ kia.

Bóng hình khổng lồ hơi khựng lại, tốc độ chậm lại rõ rệt.

Tiêu Dao rốt cuộc cũng nhìn rõ, bóng hình khổng lồ kia là một con cá lớn dài gần hai mươi mét, miệng rộng như nuốt cả thuyền.

Chẳng trách, kỹ năng điều khiển thủy tộc của Tam Quang Thần Long Trụy dường như không có tác dụng đặc biệt rõ ràng với con cá lớn này.

Tiêu Dao lập tức nhận ra, một mặt là vì kích thước của nó thực sự quá lớn, vượt quá giới hạn sinh vật có thể điều khiển.

Mặt khác, thứ này căn bản không phải là cá.

Các loài cá có vây lưng không ít, nhưng vây đuôi đều thẳng đứng.

Còn cái đuôi của gã này lại nằm ngang.

Đây là một con cá voi khổng lồ, không biết là cá voi sát thủ hay cá voi nghịch kích.

Cá voi là thú tộc, chỉ là sống trong đại dương nên gọi là thủy thú mà thôi.

Kỹ năng điều khiển thủy tộc bị suy yếu khi dùng trên con cá voi này.

Tiêu Dao thế mà không khống chế được con cá voi này ngay từ đầu.

Nhưng cũng may Tiêu Dao đã thi triển kỹ năng uy hiếp và khống chế, khiến con cá voi đang lao tới như điên kia giảm tốc độ, thần trí cũng hỗn loạn một lúc.

Điều đó đã cứu mạng Nguyễn Hắc, giúp lão có thời gian lao vào kẽ hở của phế tích.

Nếu không, với tốc độ phản ứng của Nguyễn Hắc, lão đã bị cá voi nuốt chửng vào bụng.

Dù vậy, sau khi thoát khỏi sự khống chế của kỹ năng Tiêu Dao, con cá voi vẫn một ngụm cắn vào chân Nguyễn Hắc.

Cũng là do số Nguyễn Hắc có kiếp nạn này.

Đống phế tích đá nơi Nguyễn Hắc ẩn náu bị cá voi húc một cái, thế mà sụp đổ trong nháy mắt, lộ ra một khối vật thể lớn bám đầy rỉ xanh.

Không còn vật che chắn, Nguyễn Hắc bị cá voi cắn trúng một chân.

Máu chảy ra, tính hung tàn của cá voi cũng bị kích phát, nó lắc đầu muốn xé toạc chân Nguyễn Hắc ra.

Đúng lúc đó, một thân hình gầy nhỏ lặn xuống nước, mình trần, miệng ngậm một con dao cong, chính là Cổ Sai.

Cậu thiếu niên gầy nhỏ biết cha nuôi gặp nạn cũng lao xuống nước.

Cổ Sai ở dưới nước như một con cá bơi, sự linh hoạt thậm chí không thua kém Tiêu Dao có các kỹ năng tuần hải là bao.

Tiêu Dao bị thiệt thòi do kỹ năng bơi lội chưa đủ tốt, không bì được với hạng người từ khi sinh ra đã ngâm mình trong nước biển như Cổ Sai.

Cũng nhờ có kỹ năng hộ thân, hắn mới có thể ổn định hơn Cổ Sai một bậc ở dưới nước. "Nguy hiểm!

Mau lui lại!" Tiêu Dao biết rõ phàm nhân dù lợi hại đến đâu cũng không thể đối đầu trực diện với một con cá voi dài hai mươi mét dưới biển.

Cổ Sai bây giờ chẳng khác nào nộp mạng.

Nhưng điều khiến Tiêu Dao bất ngờ là con cá voi kia khi đối mặt với Cổ Sai đang lao tới, dường như có một chút do dự.

Chính sự do dự đó đã giúp Cổ Sai sống sót.

Đợi đến khi cá voi phản ứng lại, Cổ Sai đã cắm phập con dao cong vào miệng nó, sau đó cơ thể đột ngột chìm xuống.

Con cá voi đau đớn, miệng nới lỏng ra, cơ thể mềm nhũn của Nguyễn Hắc sau đó từ từ chìm xuống đáy biển.

Con cá voi làm sao chịu thua thiệt như vậy, thân hình nó vặn vẹo, cái đuôi khổng lồ quất mạnh về phía Cổ Sai.

Cổ Sai tuy phản ứng nhanh, lập tức lặn xuống nhưng dù sao thân hình gầy nhỏ, trước sức mạnh tuyệt đối, mọi kỹ xảo đều trở nên phù phiếm.

Đuôi cá voi cuộn theo dòng nước, quật mạnh Cổ Sai vào đống đá phế tích.

Cổ Sai cũng bị va đập đến ngất đi.

Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt.

Tiêu Dao trừng mắt phẫn nộ: "Súc sinh, trước mặt lão tử mà cũng dám hại người?" Tiêu Dao bật kỹ năng uy hiếp lên mức tối đa, sau đó không thèm khống chế cá voi nữa, trực tiếp cầm Toái Tinh Đao lao thẳng vào nó.

Chương 475

Cá voi trong biển phần lớn đều khá thân thiện với con người, ít khi chủ động tấn công.

Nhưng cũng có những con cá voi sát thủ, hoặc là bị con người săn đuổi người thân bạn bè, hoặc bản thân bị con người làm hại, từ đó hóa thành ác ma dưới biển, gặp người là giết.

Con cá voi trước mắt này rõ ràng là một con cá voi sát thủ ác ma.

Tiêu Dao chẳng cần biết nó đã gặp phải chuyện gì, nhưng bây giờ dám hại người trước mặt hắn, tuyệt đối không thể tha thứ.

Nhanh chóng dưới đáy biển cuộn lên những đợt sóng khổng lồ.

Những người trên thuyền cứu sinh đằng xa nhìn mà thót tim.

Giữa những đợt sóng thỉnh thoảng lại nổi lên những luồng máu đỏ tươi.

Tầm mười phút sau, Tiêu Dao cuối cùng cũng trồi lên mặt biển.

Đồng thời một tay hắn nâng Nguyễn Hắc đang không rõ sống chết.

Cách đó không xa, thiếu niên Cổ Sai cũng ngậm phân thủy thứ bơi theo sau Tiêu Dao.

Hai người nhanh chóng bơi về phía thuyền cứu sinh.

Chẳng mấy chốc, đằng sau hai người, một cái xác khổng lồ như ngọn núi nhỏ nổi lên mặt nước.

Chính là con cá voi sát thủ lúc nãy.

Lúc này trên thân cá voi bị vạch những vết thương chí mạng.

Lưỡi dao Toái Tinh Đao chưa đầy hai thước nhưng cũng đủ để

mổ phăng bụng cá voi, nội tạng bên trong đều lộ ra ngoài.

Máu nhuộm đỏ cả vùng biển xung quanh hai ba mươi mét.

Trên thuyền cứu sinh, Minh Thúc thấy Tiêu Dao hạ gục cá voi, trên mặt lại hiện lên vẻ tham lam, rõ ràng là lại muốn xuống nước hái châu.

Nhưng chẳng mấy chốc vùng phụ cận xác cá voi như sôi lên, sóng biển cuộn trào không ngớt.

Vô số những cái vây lưng đen ngòm như những cánh buồm nhỏ xoay quanh xác cá voi với tốc độ cực nhanh.

Hiển nhiên vùng phế tích nước Hận Thiên này đã bị đánh thức, những loài cá dữ và thủy thú tàn bạo trong nước đều bị mùi máu của xác cá voi thu hút tới.

Sắc mặt Minh Thúc lập tức trở nên trắng bệch, không còn ý định xuống nước hái châu nữa, chỉ liều mạng thúc giục Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử nhanh chóng chèo thuyền cứu sinh về tàu Thiên Quan.

Kết quả sau khi bị Tô Doanh trừng mắt một cái dữ dội, Minh Thúc lập tức như bị sương muối đánh, rụt cổ lại không dám nói gì nữa.

Tô Doanh nhíu mày, kéo căng cung Thần Giao, đặt một mũi tên Huyết Sa, nhìn về phía những đợt sóng cuộn trào bên xác cá voi đằng xa rồi bắn ra một mũi tên.

Mũi tên nhanh như sao băng, nổ tung một tiếng khi lao vào nước.

Chẳng mấy chốc, trong nước nổi lên hai cái xác cá mập, một lớn một nhỏ, con cá lớn bị xuyên thủng đầu, nổ ra một lỗ máu đường kính nửa thước.

Con cá nhỏ thì bị xuyên thủng thân, nội tạng vương vãi.

Hai cái xác cá mập càng kích thích tính máu lạnh của đàn cá mập,

mặt nước cuộn trào dữ dội hơn.

Lúc này khi leo lên thuyền cứu sinh, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều thở phào nhẹ nhõm.

Đàn cá mập bị đồng loại và xác cá voi thu hút, nhất thời sẽ không gây đe dọa quá lớn cho nhóm Tiêu Dao.

Tiêu Dao nhanh chóng đưa Nguyễn Hắc lên thuyền.

Mọi người nhìn vào vết thương của Nguyễn Hắc, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Con cá voi kia tuy bị Tiêu Dao dọa và khống chế một trận, nhưng vẫn suýt chút nữa xé toạc chân phải của Nguyễn Hắc, hiện tại chỉ còn một chút da thịt dính vào cơ thể.

Sắc mặt Nguyễn Hắc trắng bệch, rõ ràng là mất máu quá nhiều, cộng thêm vết thương quá lớn, hiện tại đúng là thần tiên cũng không cứu nổi.

Tiêu Dao lấy từ trong không gian hệ thống ra Ngưng Huyết Ngọc Cao và một mẩu Thiên Niên Nhục Quế.

Sau một hồi thao tác, Nguyễn Hắc vốn đang thoi thóp, hơi thở dần dần ổn định, trên mặt cũng khôi phục một chút sắc hồng.

Thiếu niên Cổ Sai và Đa Linh nhìn thấy vậy mắt sáng lên, tràn đầy hy vọng.

Nhưng Tiêu Dao lại lắc đầu: "Hồi quang phản chiếu thôi, linh dược dù tốt đến đâu cũng không cứu nổi mạng lão, chỉ có thể kéo dài thêm một chút mà thôi." Niềm hy vọng vừa mới nhen nhóm trên mặt Cổ Sai và Đa Linh lập tức tan biến. "Thế sự khó lường, ít nhất có thể để Nguyễn Hắc ra đi một cách thanh thản." Tiêu Dao thấp giọng nói.

Nguyễn Hắc lúc này cũng từ từ mở mắt, nhìn quanh một lượt, ánh

mắt dừng lại ở Cổ Sai và Đa Linh.

Nguyễn Hắc thở dài một hơi, hơi thở chứa đựng sự tiếc nuối vô tận, đau đớn và cả một chút giải thoát.

Nguyễn Hắc cũng hiểu, là một Đản dân, nhược điểm lớn nhất là tham lam.

Quanh năm suốt tháng bị áp bức, ăn không đủ no, nay đây mai đó khiến đời người Đản dân tràn đầy cảm giác không an toàn.

Không biết khi nào sẽ vùi thây nơi đại dương.

Cũng bởi vậy, Đản dân tuy có đủ loại kiêng kỵ quy tắc không kém gì Mạc Kim giáo úy hay Phát Khâu thiên quan, nhưng chung quy vẫn thiếu một thứ.

Bất luận là Phát Khâu hay Mạc Kim, đảo đấu rốt cuộc vẫn có hạn chế.

Mạc Kim giảng giải việc lấy thứ đáng giá nhất, phải để lại minh khí cho kẻ hậu bối có bát cơm ăn.

Bàn Sơn đạo nhân lại chỉ hứng thú với đan dược châu báu, mục đích cuối cùng là tìm kiếm Mộc Trần Châu để hóa giải lời nguyền tộc nhân, không quá để tâm đến tài bảo.

Tá Lĩnh tuy nhìn có vẻ đơn giản thô bạo, nhưng so với đảo đấu, họ quan tâm hơn đến tổ chức lục lâm, thế lực giang hồ, thậm chí là tình hình thiên hạ.

Đản dân thiếu đi nền tảng lý luận, nghề nghiệp tuy lâu đời nhưng mục đích duy nhất là vì cầu tài.

Lòng người không đáy, cuối cùng mạng táng biển sâu.

Nguyễn Hắc cũng coi như là chết đúng chỗ.

Trước khi lâm chung, lão cầu xin Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương

giúp đỡ Đa Linh tìm người cha quốc tịch Pháp, đưa Đa Linh và Cổ Sai sang Pháp sinh sống.

Hiện tại mọi người có không ít minh châu Nam Hải, không thiếu kinh phí, lại có nhân mạch và năng lực của Tuyết Lỵ Dương, Tô Doanh, đây không phải chuyện không làm được.

Tuyết Lỵ Dương, Tô Doanh tự nhiên nhận lời.

Ngoài ra, tâm nguyện cuối cùng của Nguyễn Hắc là sau khi chết được ngậm một viên minh châu Nam Hải hạ táng, tốt nhất là có quan quách, đừng để vùi xác bụng cá.

Chương 476

Đối với một Đản dân, đó là sự tôn nghiêm cuối cùng rồi.

Dù cả đời lênh đênh trên biển, nhưng được an táng trên lục địa là một điều vô cùng hạnh phúc trong thâm tâm Đản dân.

Tiêu Dao lập tức đồng ý.

Mặc dù Minh Thúc và Vương Bàn Tử lộ rõ vẻ không nỡ trên mặt, nhưng minh châu Nam Hải dù sao cũng do Tiêu Dao bảo vệ mới hái được.

Bản thân Nguyễn Hắc cũng hái được không ít, chết rồi muốn một viên châu cũng không quá đáng.

Minh châu Nam Hải vốn là vật ngậm trong miệng của giới quý tộc đỉnh tiêm sau khi chết để giữ xác không thối rữa.

Tiêu Dao nhân lúc Nguyễn Hắc chưa nhắm mắt, đích thân chọn một viên Nam Châu tròn trịa to lớn đưa qua đưa lại trước mắt lão.

Nguyễn Hắc nhìn thấy xong thở dài một hơi mãn nguyện.

Sau đó Nguyễn Hắc dùng chút sức tàn cuối cùng vẫy vẫy Tiêu Dao, ra hiệu hắn ghé tai lại gần.

Tiêu Dao làm theo.

Sau đó, trên mặt Tiêu Dao lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau những lời cuối cùng đó, Nguyễn Hắc nhắm mắt mãn nguyện, ngừng thở.

Chỉ còn lại mình Tiêu Dao đứng ngẩn người tại chỗ.

Vừa rồi Nguyễn Hắc ghé tai Tiêu Dao nói một chuỗi danh từ, bao gồm long đảm, bột nam châu, huyết san hô, mực ô tặc v.v... nghe như

một loại công thức nào đó.

Quan trọng là Nguyễn Hắc chưa kịp nói công thức này dùng để làm gì.

Điều khiến Tiêu Dao lúng túng là hệ thống cũng không có tiếng nhắc nhở nào.

Hiển nhiên công thức này chưa kích hoạt hệ thống.

Hoặc là bản thân nó không hoàn chỉnh, hoặc là chỉ là một phần của một công thức lớn hơn.

Tiêu Dao lắc đầu, chỉ có thể thầm ghi nhớ công thức này trong lòng.

May mà công thức rất đơn giản, chỉ có năm thứ, rất dễ nhớ.

Lúc này xác Nguyễn Hắc dần lạnh đi.

Tiêu Dao đặt viên Nam Châu đã chọn sẵn vào miệng Nguyễn Hắc, hoàn thành di nguyện của lão.

Hiện tại mục tiêu của mọi người là tìm một nơi nhô lên mặt nước, tìm thứ gì đó làm quan quách cho Nguyễn Hắc để mai táng lão.

Vốn dĩ ở giữa biển tìm quan quách là cực kỳ khó khăn.

Nhưng xung quanh đây đầy những con trai biển khổng lồ, có không ít con kích thước đủ để chứa xác một người, dùng làm quan quách cũng không tệ.

Cả đời hái châu, cuối cùng chôn trong vỏ trai, cũng có chút cảm giác da ngựa bọc thây, xem ra cũng tốt.

Chỉ là phía xa đàn cá mập vẫn đang điên cuồng nuốt chửng máu thịt giữa biển, chưa có dấu hiệu tản đi.

Trong lòng Tiêu Dao dâng lên một trận phiền muộn.

Không bảo toàn được tính mạng cho Nguyễn Hắc, trong lòng hắn sinh ra hận ý.

Đúng lúc này ác tính trỗi dậy, Tiêu Dao ngậm Toái Tinh Đao trong miệng, cầm khiên vảy sắt, bơi thẳng về phía đàn cá mập đằng xa.

Những người trên thuyền cứu sinh chưa kịp phản ứng, thấy động tác của Tiêu Dao đều đoán hắn định làm gì.

Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất đều cầm súng Thompson, Tô Doanh cũng lấy cung Thần Giao ra yểm trợ, dọn dẹp vòng ngoài cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao cầm đoản đao, chỉ loáng một cái đã xông vào đàn cá mập.

Toái Tinh Đao như một cỗ máy xay thịt, nhanh chóng gặt hái sinh mạng của những con cá mập xung quanh.

Liên tục có cá mập bị mổ bụng phanh thây, một số con kích thước nhỏ thậm chí bị Toái Tinh Đao chém đứt ngang người.

Những con cá mập khác bị kích thích bởi mùi máu nồng nặc càng thêm điên cuồng, không chạy trốn mà lao vào cắn xé.

Tiêu Dao thỉnh thoảng né tránh, có lúc giết hăng quá đến né cũng không thèm, toàn dựa vào Long Lân Yêu Giáp và kỹ năng vảy ảo ảnh để hứng chịu những cú cắn xé của cá mập.

Không bao lâu sau, ngoại trừ một số con bơi xa thoát ra vòng ngoài bị Vương Bàn Tử và Tô Doanh bắn hạ, số cá mập còn lại đều bị Tiêu Dao chém giết sạch sẽ.

Thời khắc cuối cùng có mấy con cá mập nhận ra không ổn, hơi thở tử vong quá nồng nặc lấn át cơn điên cuồng ăn uống nên định bỏ chạy nhưng không kịp.

Nhanh chóng Tiêu Dao như một sát thần bước ra từ mặt biển đỏ ngầu như hố máu, nhìn đám xác cá mập xung quanh, thế mà vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn.

Trước đó Tiêu Dao giết chết cá voi sát thủ và vô số cá mập, mỗi con đều giúp hắn thu hoạch được không ít điểm khí vận.

Ngoài ra còn có đủ loại răng cá mập, da cá mập.

Trong đó, việc giết chết con cá voi sát thủ ác ma đã giúp hắn nhận được một thứ ngoài dự kiến.

Một khối Long Diên Hương trắng.

Long Diên Hương là một loại hương liệu vô cùng quý giá, cũng là dược liệu.

Thông thường người ta phát hiện nó ở ven biển.

Người ta tin rằng thứ màu xám đen tỏa ra mùi hương đặc thù này là nước dãi của Hải Long Vương đông cứng lại.

Đem Long Diên Hương sấy khô tán bột có thể phối chế ra loại hương liệu thượng hạng.

Ngay cả thời hiện đại, nó cũng là một trong những nguyên liệu nước hoa quý giá.

Thực tế nó là chất tiết ra từ cá voi.

Một số con cá voi nuốt phải những thứ không dễ tiêu hóa, ví dụ như xương mực khổng lồ, lưu lại trong ruột liên tục kích thích thành ruột, cá voi sẽ tiết ra một loại vật chất để bảo vệ.

Theo năm tháng, loại vật chất này sẽ kết thành khối và được cá voi thải ra ngoài.

Chỉ là đại đa số Long Diên Hương có màu xám đen, Long Diên Hương trắng cực kỳ hiếm gặp.

Khối Long Diên Hương Tiêu Dao nhận được gần như trắng tinh, không chút tạp chất.

Chương 477

Quan trọng hơn, khối Long Diên Hương này đã được hệ thống đánh dấu là vật phẩm đặc thù, đối với Tiêu Dao, đây tuyệt đối là vật phẩm có giá trị cao, chỉ là hiện tại chưa biết khối Long Diên Hương trắng này dùng để làm gì.

Tiêu Dao một hơi dọn sạch đàn cá mập điên cuồng.

Hiện tại mọi người trên thuyền cứu sinh có thể tiến sâu vào di tích cổ quốc Hận Thiên.

Ở sâu trong di tích có lẽ có thể tìm được nơi nhô lên mặt nước để an táng Nguyễn Hắc.

Mọi người bắt đầu chèo thuyền cứu sinh tiếp tục tiến lên.

Tiêu Dao đang định quay lại thuyền thì đột nhiên bị một thứ thu hút sự chú ý.

Đó chính là nơi Nguyễn Hắc trốn cá voi sát thủ lúc nãy, chỗ kẽ hở di tích.

Chỗ đó bị cá voi húc ra một lỗ hổng, lộ ra một vật phẩm khổng lồ mang màu rỉ đồng.

Tiêu Dao bị thứ đó thu hút, ra hiệu cho Tô Doanh cứ đi theo Hồ Bái Nhất trước, còn hắn thì bơi thẳng về phía vật đó.

Chẳng mấy chốc Tiêu Dao đã bơi tới cạnh lỗ hổng, cuối cùng nhìn rõ vật phẩm rỉ đồng khổng lồ kia là một con trai đồng.

Con trai được chế tác sống động như thật, giống hệt những con trai thật mà Tiêu Dao vừa hái châu lúc nãy.

Chỗ hai mảnh vỏ khép lại có một cái khóa đồng lớn.

Chỉ là hiện tại khóa đồng cũng bị nước biển ăn mòn hoàn toàn, mất tác dụng, Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao gạt nhẹ một cái là mở được.

Con trai đồng có đường kính hơn một mét, nặng trịch, Tiêu Dao nhờ vào sức nổi của nước biển từ từ mở vỏ trai ra.

Nhanh chóng bên trong tỏa ra một luồng sáng xanh lục.

Bên trong trai đồng thế mà cũng có một viên minh châu.

Kích thước không quá lớn, đường kính tầm một thốn.

Nhưng viên minh châu này không giống những viên minh châu tỏa ánh sáng trắng sữa, luồng sáng trên nó lại là màu xanh lục.

Tiêu Dao đưa tay cầm viên châu vào tay.

Viên châu cầm lên thấy nặng, thậm chí có vài phần cảm giác kim loại.

Nhưng bề mặt tròn trịa láng bóng, rõ ràng là một viên trân châu.

Nếu là kim loại thật thì đã sớm rỉ sét đến mức không còn hình dạng rồi.

Bỗng một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên. "Chúc mừng ký chủ nhận được Tị Thủy Định Ba Đan, thu hoạch 20.000 điểm khí vận." Tị Thủy Định Ba Đan?

Tiêu Dao bị cái tên này thu hút, vội vàng kiểm tra thuộc tính của viên đan này.

Tị Thủy Định Ba Đan có thể giúp con người sở hữu khả năng hoạt động và hô hấp dưới nước, có thể chống chịu được áp suất nước ở độ sâu tầm ba trăm trượng, tức là có thể lặn xuống độ sâu nghìn mét.

Đồng thời có thể giúp khả năng hoạt động dưới nước của con người tăng lên cực đại.

Những thuộc tính này đối với Tiêu Dao thì tác dụng không quá lớn, trên người hắn đã có đủ kỹ năng và trang bị tăng khả năng dưới nước rồi.

Nhưng thuộc tính cuối cùng mới khiến Tiêu Dao cảm thấy sự đặc biệt của viên châu này.

Thuộc tính đó mô tả rất đơn giản, chỉ có bốn chữ: Ngăn chặn phong ba.

Một thuộc tính gần như hoàn toàn ngược lại với kỹ năng Hưng phong tác lãng (Gây sóng gió).

Thuộc tính ngăn chặn phong ba rất hữu ích trên đại dương, đặc biệt là khi gặp bão biển.

Tiêu Dao dù đã nắm giữ toàn bộ kỹ năng Hưng phong tác lãng và nâng cấp lên mức cao nhất, nhưng để đối kháng với siêu bão trên biển cũng gần như là không thể.

Có Tị Thủy Định Ba Đan, ít nhất trong cơn bão cũng có thể tìm được một vùng biển bình lặng.

Tiêu Dao lập tức cất viên châu vào không gian hệ thống.

Quét qua đáy biển một lượt, thấy không còn đồ tốt nữa, hắn mới quay người đuổi theo nhóm Hồ Bái Nhất.

Chỉ mất một lúc, Tiêu Dao đã đuổi kịp hai chiếc thuyền cứu sinh.

Lúc này thuyền cứu sinh đang chậm rãi chèo về phía trước.

Không phải Hồ Bái Nhất cố ý đợi Tiêu Dao, mà cảnh tượng phía trước thực sự có chút hãi hùng.

Giữa một vùng kiến trúc cổ đại đổ nát, dưới mặt biển có vô số xác tàu đắm rải rác khắp đáy biển.

Lúc này mực nước trong Quy Khư không hạ xuống nữa, cảnh

tượng trước mắt khiến người ta không tự chủ được mà nghĩ đến một cụm từ: Nghĩa địa tàu đắm.

Những xác tàu này có cái rõ ràng là niên đại lâu đời, mục nát đến mức chỉ còn thấy hình dáng con tàu.

Có cái thì niên đại gần đây hơn, thậm chí có cả xác tàu thép lớn.

Giữa một vùng xác tàu và di tích cổ đại, một bóng hình màu trắng đặc biệt thu hút sự chú ý.

Một xác du thuyền.

Từ mức độ rỉ sét trên thân tàu, rõ ràng du thuyền này mới bị hút vào hải nhãn Quy Khư gần đây.

Toàn bộ thân tàu được bảo tồn khá nguyên vẹn, tuy có vài lỗ thủng nhưng khung tàu vẫn còn đó.

Hiển nhiên đây chính là tàu Marie Seno mà mọi người đang tìm kiếm.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương không thể ngờ rằng, sau bao gian khổ tìm kiếm tàu Marie Seno, nó lại xuất hiện dưới đáy biển Quy Khư.

Nhưng đã tìm thấy tàu Marie Seno thì tự nhiên không thể từ bỏ Tần Vương Chiếu Cốt Kính trên tàu.

Nhất thời trên mặt Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử đều lộ vẻ hớn hở.

Từ lúc gặp bão, rơi vào xoáy nước, vào hang biển Quy Khư đến giờ, xui xẻo không ngừng.

Hiện tại dù đang ở trong Quy Khư, chưa biết làm sao thoát ra được, nhưng tổng thể mọi chuyện dường như đã khá hơn.

Vị trí tàu Marie Seno đã xác định, nhưng tìm Tần Vương Chiếu

Cốt Kính vẫn không phải chuyện dễ dàng.

Tàu Marie Seno hiện tại chỉ có phần mũi tàu lộ ra, phần lớn thân tàu và các khoang hàng có khả năng chứa gương đều đang ở dưới nước.

Chương 478

Việc trục vớt đồ trong xác tàu đắm có độ khó cao hơn hẳn hái châu dưới đáy biển.

Bởi vì bên trong tàu đắm kín hơn, môi trường phức tạp, người thường sơ sẩy một chút là có thể bị kẹt bên trong.

Tiêu Dao và Tô Doanh đương nhiên không có vấn đề gì.

Chỉ là tàu Marie Seno khá lớn, muốn nhanh chóng tìm ra gương thì cần đông người.

Tiêu Dao suy nghĩ kỹ xem nên đưa ai xuống nước.

Minh Thúc chắc chắn không xuống, mà có xuống thì món đồ Tần Vương Chiếu Cốt Kính này lão không được hưởng lợi gì nên chắc chắn cũng không tốn sức.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương ba người họ chắc chắn phải có người ở lại trên thuyền cứu sinh.

Nếu không chỉ dựa vào một cô bé như Đa Linh thì không trông chừng nổi lão cáo già Minh Thúc, gặp nguy hiểm cũng không biết ứng phó ra sao.

Tuyết Lỵ Dương có thể ở lại trên thuyền.

Ánh mắt Tiêu Dao cuối cùng dừng lại trên người Cổ Sai.

Trước đó Cổ Sai xuống nước cứu cha nuôi đã thể hiện thân thủ xuất sắc dưới nước.

Lúc này Cổ Sai đang chìm trong đau thương, túc trực bên xác Nguyễn Hắc.

Nửa thân trên của cậu lộ ra một vùng hình xăm phức tạp lộng lẫy.

Minh Thúc cũng chú ý đến ánh mắt của Tiêu Dao, nhìn về phía Cổ Sai rồi ghé sát Tiêu Dao thì thầm: "Diêu Tử à, tôi thấy cậu bé Cổ Sai này không bình thường đâu.

Hình xăm trên người nó có lai lịch đấy." Tiêu Dao không để lộ sắc diện, khẽ gật đầu. "Đừng không tin, tôi biết cậu và Tô Doanh đều không phải người thường, dưới nước như rồng như giao, nhưng vừa rồi cậu cũng thấy đấy, Cổ Sai chỉ là đứa nhóc mười lăm mười sáu tuổi mà dưới nước có thể đấu với cá voi sát thủ.

Điểm tựa lớn nhất chính là bộ hình xăm trên người nó.

Nếu tôi không đoán lầm, Cổ Sai chắc chắn là một Đản dân có huyết thống Giao nhân.

Nghe nói Đản dân từ cổ chí kim sống dưới biển, không bao giờ lên bờ, cắt tóc xăm mình.

Hình xăm hoa văn trên người họ có cái tên gọi là Thấu Hải Trận.

Nghe nói bộ Thấu Hải Trận này không hề tầm thường, chính là nhờ nó mà Đản dân mới có thể hoạt động dưới nước mà không sợ cá rồng quấy nhiễu." Tiêu Dao nhíu mày: "Thấu Hải Trận?

Cụ thể là thế nào?" Minh Thúc thấy Tiêu Dao hứng thú thì phấn khởi hẳn, vội vàng giải thích.

Hóa ra thời thượng cổ, Đản dân còn thê thảm hơn hậu thế.

Những người này đều có huyết thống Giao nhân, đại bộ phận cả đời không lên bờ, sống dưới đại dương.

Thuyền bè chính là nhà.

Họ trần truồng, cắt tóc xăm mình.

Đản dân nam được gọi là Long Hộ, nữ được gọi là Thát Gia.

Mỗi Long Hộ sau khi trưởng thành sẽ được gia đình dùng loại

thuốc nhuộm đặc biệt xăm hình lên người.

Bộ hình xăm đó gọi là Thấu Hải Trận.

Nghe nói Đản dân có Thấu Hải Trận hộ thân có thể lặn sâu vào đại dương, linh động như cá.

Thấu Hải Trận khiến các loài cá rồng lầm tưởng Đản dân là đồng loại nên không làm hại.

Ở nơi đại dương đầy rẫy nguy cơ, có bản lĩnh này là một ưu thế trời ban.

Càng có một số Đản dân có thể xem sắc nước, định long huyệt, dù là xuống biển bắt cá hay hái châu đều là cao thủ tuyệt đỉnh.

Minh Thúc vừa nói, mặt vừa lộ vẻ hâm mộ.

Tiêu Dao còn lạ gì nữa, chắc chắn Minh Thúc lại nảy sinh ý đồ xấu với cậu thiếu niên kỳ lạ này.

Cổ Sai cực kỳ có khả năng là di tộc Đản dân, mang trên mình bản lĩnh tuyệt vời.

Cậu lại còn nhỏ, mới tầm mười lăm mười sáu tuổi, lớn lên cùng Nguyễn Hắc trên đảo nên tâm tư đơn thuần.

Cộng thêm việc cha nuôi vừa qua đời, người như vậy nếu bị Minh Thúc nhắm tới, thu làm thuộc hạ để sau này đi lặn trục vớt đồ, hái châu cho lão thì với kẻ khéo mồm khéo miệng, xảo trá như Minh Thúc, đây tuyệt đối không phải việc khó khăn.

Nhưng Tiêu Dao không muốn chuyện đó xảy ra.

Đối với Cổ Sai, đi theo chị gái Đa Linh sang Pháp tìm cha, sau này ổn định làm một người bình thường mới là hợp lý nhất.

Huống chi chỉ cần lần này thoát ra được, dựa vào số đồ cổ và minh châu vừa vớt được, Cổ Sai và Đa Linh cũng có một phần.

Hai đứa trẻ chia tiền xong, sang Pháp cũng đủ trang trải đến khi trưởng thành.

Sau này đi học đi làm, vừa ổn định vừa có tiền đồ.

Nếu thích biển, sau này mua một con thuyền ở gần bờ làm ngư dân còn tốt hơn đi theo Minh Thúc lặn lội ngoài biển khơi.

Làm nghề đó ở Nam Dương, không biết khi nào sẽ bị Hải Long Vương bắt đi.

Tiêu Dao lập tức đằng hắng một cái, nghiêm túc nhìn Minh Thúc: "Minh Thúc, nói trước cho lão biết, không được tính kế với thằng bé Cổ Sai, hãy để nó đi theo Đa Linh." Minh Thúc bị ánh mắt của Tiêu Dao nhìn đến lạnh sống lưng, vội vàng gật đầu.

Vừa rồi Minh Thúc thực sự đã nảy sinh ý định như Tiêu Dao đoán.

Cổ Sai hiện tại vừa nghèo vừa thảm, lại còn nhỏ, tuyệt đối dễ khống chế.

Nhưng bị Tiêu Dao nhắc nhở như vậy, lão thực sự không dám nữa.

Minh Thúc vừa kinh hãi vừa nhận ra, Tiêu Dao bản thân cũng chỉ là một thanh niên mười tám mười chín tuổi mà thôi, điều này càng khiến lão thấy không thể tin nổi.

Tiêu Dao không để ý đến Minh Thúc nữa, bước tới cạnh Cổ Sai: "Tôi có thể xem hình xăm của cậu một chút không?" Cổ Sai ngơ ngác gật đầu.

Đối với Tiêu Dao, cảm giác trong lòng Cổ Sai khá phức tạp.

Một mặt cậu cảm thấy trên người Tiêu Dao có một luồng uy áp cực mạnh, chỉ cần đến gần là không tự chủ được mà thấy sợ, thậm chí muốn tránh xa một chút.

Cổ Sai không biết rằng với tư cách là hậu duệ huyết thống Giao nhân, cậu đặc biệt nhạy cảm với uy áp thủy tộc từ khiên vảy sắt và các kỹ năng tuần hải của Tiêu Dao.

Mặt khác, Cổ Sai vô cùng kính phục và cảm kích Tiêu Dao.

Chương 479

Tiêu Dao trên biển mạnh mẽ như rồng giao, khi Nguyễn Hắc gặp chuyện cũng là người đầu tiên lao vào đàn cá mập, cứu Nguyễn Hắc và Cổ Sai ra khỏi miệng cá voi sát thủ.

Chỉ là Cổ Sai không biết vì sao Tiêu Dao lại muốn xem hình xăm.

Tiêu Dao đưa tay vuốt nhẹ lên hình xăm sau lưng Cổ Sai.

Hoa văn hình xăm toàn là sóng biển, thủy quái, cá lớn, màu xanh đen.

Ngay khoảnh khắc chạm vào hình xăm, một tiếng nhắc nhở của hệ thống đột ngột vang lên: "Kiểm trắc ký chủ tiếp xúc hình xăm Thấu Hải Trận, đồng thời kiểm trắc ký chủ tiếp xúc công thức nhuộm màu Thấu Hải Trận, ký chủ tự động nhận được đồ án và công thức Thấu Hải Trận hoàn chỉnh." Tiêu Dao sửng sốt, lập tức trong không gian hệ thống hiện ra một đồ án Thấu Hải Trận hoàn chỉnh, phức tạp hơn nhiều so với hình trên lưng Cổ Sai.

Đồng thời, một danh sách công thức cũng xuất hiện.

Tiêu Dao nhìn qua, chính là công thức kỳ lạ mà Nguyễn Hắc nói với hắn lúc lâm chung.

Công thức mà Nguyễn Hắc trăn trối chính là công thức thuốc nhuộm cho hình xăm Thấu Hải Trận.

Xem ra Nguyễn Hắc biết rõ đồ án và công thức Thấu Hải Trận hoàn chỉnh của Đản dân, hình xăm trên người Cổ Sai cực kỳ có khả năng là tác phẩm của Nguyễn Hắc.

Nhưng tiếng nhắc nhở của hệ thống vẫn chưa kết thúc: "Hệ thống kiểm trắc ký chủ sở hữu vật phẩm đặc thù Long Châu, nếu thêm

nước Long Châu, có thể nâng cấp Thấu Hải Trận thành Thấu Hải Long Vương Trận." "Nâng cấp Thấu Hải Long Vương Trận cần tiêu hao 5.000 điểm khí vận." Hóa ra công thức của Nguyễn Hắc tuy cũng có nhắc đến Long Châu nhưng đó không phải Long Châu thật, mà là một loại hạt xương trên đỉnh đầu hải xà nào đó.

Loại hạt đó hiệu quả tự nhiên rất bình thường.

Còn Long Châu trong tay Tiêu Dao mới chính là Giao Long Châu thực sự.

Điều đáng mừng là sau khi nâng cấp, Thấu Hải Long Vương Trận đã bổ sung thêm kiến thức về một loại dược liệu là Long Châu ngâm nước, chứ không phải bản thân Long Châu.

Nếu không, Tiêu Dao thật sự không nỡ.

Vì vậy, hắn tự nhiên không chút do dự mà nâng cấp Thấu Hải Trận thành Thấu Hải Long Vương Trận.

Sau khi nâng cấp, trận pháp này vẫn bao gồm một bộ đồ án hình xăm hoàn chỉnh và công thức pha chế màu nhuộm.

Đồng thời trong quá trình xăm, người thực hiện cần phối hợp với các câu chú và nghi thức đặc thù, phải chọn thời điểm nhất định mới có hiệu quả.

Ưu điểm của nó cũng rất lớn.

Hình xăm Thấu Hải Long Vương Trận nhỏ hơn nhiều so với kiểu xăm kín người của Thấu Hải Trận, thậm chí có thể xăm ở những vị trí không bắt mắt như cổ tay, cổ chân.

Sau khi xăm xong, tất cả những người sở hữu hình xăm sẽ có 'ngư nhãn', có thể nhìn rõ vật thể tự do trong lòng biển.

Đồng thời, khả năng bơi lội và lặn nước của họ sẽ trở nên cực kỳ

mạnh mẽ, sức mạnh, sự nhanh nhẹn và sức bền trong nước đều vượt xa giới hạn sinh lý của người bình thường.

Nó còn khiến các sinh vật dưới nước coi họ là đồng loại, làm giảm sự thù địch, thậm chí có khả năng kiểm soát một số sinh vật thủy sinh nhỏ.

Đối với phàm nhân, điều này gần như tương đương với năng lực huyết mạch sơ cấp.

Tiêu Dao sở hữu Thấu Hải Long Vương Trận, tương đương với việc có khả năng ban tặng năng lực huyết mạch sơ cấp trên phạm vi rộng cho người khác.

Hắn tự nhiên thấy thỏa lòng.

Sau đó, Tiêu Dao tuyên bố Shirley Yang, Minh Thúc và Đa Linh ở lại trên thuyền cứu sinh, những người còn lại bao gồm cả Cổ Sai đều đeo thiết bị lặn, tiến vào xác tàu Mã Lệ Tiên Nô để tìm kiếm Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Lão Hồ và Vương Bàn Tử dĩ nhiên không có ý kiến gì.

Tiêu Dao vốn định xăm luôn cho Lão Hồ, Bàn Tử và Shirley Yang, nhưng vì tạm thời chưa có trang bị thuận tay, thời cơ cũng không đúng nên đành gác lại.

Mọi người chuẩn bị xong, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều mặc thiết bị lặn, còn Tiêu Dao, Tô Doanh và Cổ Sai thì trang bị nhẹ nhàng.

Năm người nhảy xuống biển, nương theo thân tàu Mã Lệ Tiên Nô mà lặn xuống.

Mã Lệ Tiên Nô là một chiếc du thuyền khá sang trọng, kích thước không nhỏ.

Toàn bộ phần mũi thuyền lộ ra trên mặt nước, các phần khác đều nằm dưới mặt nước.

Sau khi Tiêu Dao dẫn đầu lặn xuống, hắn nhanh chóng phát hiện toàn bộ thân tàu Mã Lệ Tiên Nô đã biến thành thiên đường của các loại cá và cua.

Xung quanh cũng có những xác tàu đắm khác, nhưng đại đa số đã chìm từ rất lâu, chỉ còn thấy hình dạng lờ mờ, gỗ thân tàu đã mục nát không chịu nổi.

Trong những xác tàu đó, Tiêu Dao có thể cảm nhận được có động vật đang ẩn náu, chúng đã trở thành nơi trú ẩn tốt nhất cho các sinh vật dưới đáy biển.

Tiêu Dao nhanh chóng tìm thấy một ô cửa sổ khá lớn.

Lớp kính đã vỡ trong quá trình tàu chìm, lỗ hổng vừa vặn cho một người chui vào.

Xung quanh lỗ hổng có những cạnh sắc nhọn, Tiêu Dao dùng Thiết Lân Thuẫn và Toái Tinh Đao cẩn thận dọn dẹp các cạnh đó rồi là người đầu tiên chui vào trong tàu.

Để dẫn đường cho người phía sau, Tiêu Dao cầm hai thanh đèn lưu ly lãnh diễm trên tay.

Sau khi vào bên trong, hắn thấy khoang tàu giống như một đại sảnh, trang trí vô cùng hoa lệ.

Bên trong có một số bàn ghế được cố định vào thân tàu.

Ở một góc đại sảnh, có một cây đàn piano trông rất quý giá.

Theo thông tin từ trước, Mã Lệ Tiên Nô là du thuyền do một đại phú hào đặc biệt chế tạo.

Ngoài những trang bị xa hoa như nhà hàng, phòng khiêu vũ, nó còn

có một kho hàng chuyên dụng để chứa đồ sưu tập của vị phú hào đó.

Có điều mọi người không có bản thiết kế của tàu nên không biết vị trí chính xác của kho hàng kia.

Sau khi mọi người đã vào hết bên trong, Tiêu Dao ra hiệu chia nhau ra tìm kiếm.

Không lâu sau, Vương Bàn Tử phát hiện một thứ ở góc khoang tàu, nhưng thứ đó có chút kinh dị.

Ở một cánh cửa khoang tàu bị nứt, có một cánh tay người đang treo lủng lẳng.

Vì ngâm trong nước biển quá lâu nên cánh tay không còn chút máu, trắng bệch ra.

Vương Bàn Tử đối với những thứ nhìn thấy được, chạm vào được thì rất dũng cảm, không những không bị cánh tay cụt dọa sợ, ngược lại còn phát hiện trên cổ tay đó có một chiếc đồng hồ vàng lấp lánh.

Bàn Gia làm sao có thể bỏ qua, lập tức đưa tay ra định giật chiếc đồng hồ vàng khỏi cổ tay người chết.

Tiêu Dao trong lòng lại cảm thấy bất an, vì vết đứt ở cánh tay đó trông rất kỳ lạ.

Tai nạn đắm tàu thường diễn ra khá chậm, thương vong đa phần là do chết đuối, không giống như tai nạn máy bay hay ô tô khiến tử thi bị xé xác thảm khốc.

Cánh tay này xuất hiện rất đột ngột, vết đứt không giống bị va chạm hay cắt đứt, mà giống như bị cắn đứt hơn.

“Bàn Gia, cẩn thận!” Tiêu Dao hét lên một tiếng trong nước.

Chương 480

Lúc này mọi người không có thiết bị liên lạc dưới nước, chỉ có thể dựa vào thủ thế.

Tiêu Dao và Tô Doanh có thủy tính thiên phú, có thể thao túng dòng nước ở mức độ nhất định nên có thể giao tiếp bằng tiếng hét, nhưng dù sao khoảng cách truyền âm dưới nước cũng có hạn.

Vương Bàn Tử không biết là không nghe thấy hay nghe thấy mà không để ý, vẫn luống cuống tay chân tháo chiếc đồng hồ vàng từ tay người chết ra, đưa lên trước mặt xem xét kỹ lưỡng.

Đúng lúc này, một bóng đen to lớn từ trong khoang tàu từ từ áp sát Vương Bàn Tử.

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Dao là cá mập, vì trước đó ở bên ngoài xác tàu hắn đã thấy không ít cá mập.

Nhưng nhanh chóng, hắn phát hiện đó không phải cá mập.

Vật kia tròn trịa, to bằng một cái bàn tròn ăn cơm, đang vung đôi càng khổng lồ.

Hóa ra là một con cua cực lớn.

Con cua biển này không rõ chủng loại, trên lớp vỏ cứng ngắc mọc đủ loại u cục kỳ hình dị trạng và không ít gai nhọn sắc bén.

Đôi càng lớn của nó dài tới hơn hai thước.

Tiêu Dao chợt hiểu, cánh tay người chết mà Bàn Tử vừa lấy đồng hồ rất có thể là bị càng cua này kẹp đứt, còn thi thể thì chắc đã bị nó ăn thịt rồi.

Trước khi xuống nước, Minh Thúc đã khoác lác trên tàu Thiên

Quan rằng ở Nam Dương có loại cá nuốt được thuyền, ngoài ra còn có loại cua làm đắm tàu.

Những cái tên đó dùng để hình dung kích thước và sự hung hãn của chúng.

Càng cua có thể làm hỏng thuyền, rõ ràng loại cua khổng lồ này có kích thước khó mà tưởng tượng nổi.

Thứ trước mắt này chỉ sợ là một con Đoạn Thuyền Giải thời kỳ niên thiếu.

Dù là thiếu niên thì nó không làm đắm được thuyền nhưng kẹp đứt một người là chuyện nhỏ.

Đôi càng lớn kia mà kẹp một cái thì chẳng khác gì máy chém của Bao Thanh Thiên.

Vương Bàn Tử lúc này thấy Tiêu Dao lao tới thì cũng biết sợ, quay đầu lại nhìn thấy con cua khổng lồ ngay sát bên.

Bàn Tử tuy đôi khi bị mấy thứ thần bí trong cổ mộ dọa cho khiếp vía, nhưng đối với những thứ hữu hình, anh ta luôn có một sự liều mạng.

Thấy Tiêu Dao không kịp lao tới bảo vệ, máu hung hãn của Bàn Gia cũng bị kích phát.

Trước khi xuống nước họ đã chuẩn bị sẵn vật phòng thân, nhưng dao găm hay loan đao rõ ràng không có tác dụng với con cua lớn này.

Vương Bàn Tử phản ứng rất nhanh, rút ra một thanh lân quang.

Ngọn lửa màu xanh trắng chói mắt đột nhiên bừng sáng trong khoang tàu.

Loài cua tuy thị giác không phát triển nhưng cũng bị ánh sáng mạnh làm cho khựng lại.

Nhân lúc đó, Bàn Gia nhặt một cái cờ lê lớn mà thợ máy trên tàu bỏ lại, đập thẳng vào người con cua.

Tiêu Dao chỉ nghe thấy một tiếng 'rắc'.

Cái cờ lê sắt đập trúng vào giữa hai mắt của nó, không may là chỗ đó có một cái gai nhọn khổng lồ.

Bàn Tử đập gãy cái gai, con cua bị đau nhưng không trúng đòn chí mạng, trái lại còn bị kích động tính hung tàn.

Nó đội cả ánh sáng mạnh, vung càng kẹp thẳng vào cổ Bàn Tử.

Nếu kẹp trúng, Bàn Gia coi như xong đời dưới nước.

Tiêu Dao lúc này triển khai Thiết Lân Thuẫn, mở toàn bộ kỹ năng chấn nhiếp, đồng thời thi triển kỹ năng cố gắng khống chế con cua.

Trong chớp mắt, con cua dừng lại.

Đôi càng khổng lồ đang há ra định kẹp cổ Vương Bàn Tử, chỉ cần khép lại nhẹ nhàng là đầu Bàn Gia không rơi thì gai bên trong càng cũng sẽ đâm vào động mạch chủ lấy mạng anh ta.

Bàn Gia dù bưu hãn đến đâu lúc này cũng sợ đến mức không dám cử động.

Thấy càng cua đứng yên, anh ta mới cẩn thận lùi lại, rút cổ ra khỏi đôi càng.

Tiêu Dao lúc này đã lao đến bên cạnh con cua.

Việc khống chế hành động của một con Đoạn Thuyền Giải tiêu tốn quá nhiều năng lượng, cũng nhờ huyết mạch Phượng Hoàng của Tiêu Dao và phẩm cấp Phát Khâu Thiên Quan đã tăng lượng lớn tinh thần lực mới có thể miễn cưỡng duy trì.

Nhắm chuẩn khớp của con cua, Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao chém liên tiếp mấy nhát, nhanh chóng dỡ bỏ đôi càng lớn của nó.

Sau đó, hắn đâm một đao trực tiếp vào bụng cua.

Khi rút đao ra, vết thương mang theo không ít gạch cua đục ngầu.

Loài cua không giống cá voi, bị đâm một đao vẫn chưa chết ngay được.

Tiêu Dao thậm chí cảm thấy sắp không khống chế nổi nó nữa, các chân khác trên người con cua đều đang run rẩy kịch liệt.

Hắn cũng không khách khí, một mặt tiếp tục dùng kỹ năng khống chế, mặt khác dùng Toái Tinh Đao chém thêm mấy nhát, chia con cua thành hai nửa.

Con cua khổng lồ cuối cùng cũng mất khả năng hành động.

Lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên: "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đoạn Thuyền Giải loại nhỏ, nhận được 500 điểm khí vận." Quả nhiên đây chỉ là loại nhỏ, chứng tỏ chắc chắn có con cua Đoạn Thuyền khổng lồ thực sự trong truyền thuyết.

Tiêu Dao lập tức đưa ra quyết định, trong nháy mắt đã ban tặng huyết mạch Toàn Quy cho đồng chí Vương Khải Huyền.

Bàn Gia đang nhìn xác cua khổng lồ mà ngây người, đột nhiên cảm thấy trong cơ thể trào dâng sức mạnh vô tận.

Tiêu Dao không có nhiều thời gian giải thích với Bàn Tử, chỉ nói một câu đây là sức mạnh huyết mạch, cùng nguồn gốc với sức mạnh của Tô Doanh.

Vương Bàn Tử vốn đã thấy sự thần kỳ của Tiêu Dao, lại từng được hắn dùng dược phẩm tăng cường thể lực, nay thấy mình có bản lĩnh như Tiêu Dao và Tô Doanh thì tự nhiên vui mừng khôn xiết.

"Tốt quá, mẹ kiếp, nếu còn con cua lớn nào nữa thì cứ để tôi, Diêu Tử cậu đừng nhúng tay, tôi nhất định sẽ bóp chết nó." Tiêu Dao cười

cười: “Đừng khoác lác nữa Bàn Gia, huyết mạch Toàn Quy giúp anh có khả năng hoạt động dưới nước mà không cần thiết bị lặn.

Chúng ta mau tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính, đó là việc chính, đừng sinh sự.” Vương Bàn Tử rất tin phục lời Tiêu Dao nên không lôi thôi nữa, cởi bỏ bộ đồ lặn nặng nề và bình dưỡng khí.

Sau khi thu dọn đồ đạc, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hồ Bái Nhất, anh ta bơi theo Tiêu Dao và Tô Doanh vào sâu hơn trong khoang tàu.

Dĩ nhiên trước khi đi không quên cất kỹ chiếc đồng hồ vàng.

Vị trí phòng khách và phòng khiêu vũ vừa rồi không có nhiều giá trị, Tần Vương Chiếu Cốt Kính chắc chắn không ở đó.

Chẳng mấy chốc, mấy người bơi đến một căn phòng không lớn không nhỏ ở phía mũi tàu.

Chương 481

Căn phòng tuy không lớn, trang trí không đặc biệt hào hoa nhưng rất quy củ.

Đồ đạc đầy đủ, các loại nội thất không thiếu thứ gì, đồng thời có một số thiết bị, sát tường có một dãy tủ.

Nhìn thấy dãy tủ đó, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức kích động.

Theo thông tin trước đó, Tần Vương Chiếu Cốt Kính được để trong két sắt.

Khoang tàu này tuy không phải kho hàng nhưng nhìn giống phòng thuyền trưởng, liệu chiếc gương có ở đây không?

Mọi người phát hiện các tủ trong khoang đều khóa chặt, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Tiêu Dao.

Những chiếc tủ sắt lớn này nếu không có chìa khóa và mật mã, e rằng phải dùng thuốc nổ mới mở được.

Tiêu Dao bước tới, thản nhiên lấy Kim Trù từ trong không gian hệ thống ra, gõ nhẹ lên ổ khóa.

Nhanh chóng sau đó hắn lấy ra một bộ thiết bị mở khóa chuyên nghiệp.

Thiết bị này do Tiêu Dao đặt làm riêng ở Thiết Khí Doanh tại kinh thành, có tên gọi đặc biệt là Cửu Chuyển Thập Bát Câu.

Người của Thiết Khí Doanh cái gì cũng chế tạo được, loại đồ mở khóa này thực chất là vật dụng của những người trong Đạo Môn thuộc Ngoại Bát Môn xã hội cũ.

Hiện nay người biết dùng không nhiều, người biết chế tạo lại càng ít.

Có Kim Trù cộng thêm Cửu Chuyển Thập Bát Câu, hiệu quả mở khóa tăng rõ rệt.

Không lâu sau, két sắt đã bị Tiêu Dao mở ra.

Khi mở két, mọi người đều kinh ngạc vì bên trong không có châu báu cổ vật, tự nhiên cũng không có tung tích của Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Thay vào đó là một dãy súng ống mới tinh.

Vì két sắt được niêm phong kỹ không bị vào nước nên những khẩu súng này được bảo quản rất tốt, trông như mới.

Tiêu Dao lập tức thu hết súng vào không gian hệ thống.

Chỉ cần không hỏng đến mức không dùng được, với Tiêu Dao việc sửa chữa chúng chỉ tốn chút điểm khí vận.

Xem ra tên thuyền trưởng tàu Mã Lệ Tiên Nô này cũng không phải hạng vừa, không chừng hắn lợi dụng du thuyền để làm ăn buôn lậu.

Đống súng này có súng săn, súng bắn tỉa chuyên nghiệp, nhưng nhiều nhất vẫn là loại súng rất giống loại 56 bán tự động, chính là khẩu AK lừng danh.

Loại súng này cực kỳ bền bỉ, tính ổn định cao, dù nòng súng dính cát thì chỉ cần đập đập rồi lắc cho sạch là lại bắn tiếp được.

Dĩ nhiên nó có nhược điểm về độ chính xác khi bắn liên thanh, nhưng với người am hiểu súng thì nó vẫn phát huy uy lực lớn.

Thật khéo, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều rất thành thạo loại súng này.

Còn về súng bắn tỉa, đó là khẩu Mosin-Nagant kinh điển.

Loại này được sản xuất rất nhiều từ thời chiến tranh, linh kiện và đạn dược dễ tìm.

Tiêu Dao không có nhu cầu nhiều nhưng Vương Bàn Tử với vai trò là một 'xe tăng' có thiện xạ thì món này rất hợp tay.

Ngoài ra trong tủ còn có một khẩu súng bắn tỉa SVD mới tinh.

Vào thời đại đó, đây là hàng cực phẩm.

Thậm chí bản cải tiến 79 trong nước cũng chỉ trang bị số lượng ít cho quân đội, nhiều người còn không biết đến sự tồn tại của nó.

Ngoài súng ống, còn có lượng lớn đạn dược cũng được Tiêu Dao thu vào không gian.

Còn có một số vật phẩm quý giá khác, thậm chí có cả tiền mặt Đô la Mỹ, Tiêu Dao dĩ nhiên không bỏ qua.

Tiếc là Tần Vương Chiếu Cốt Kính không có ở đây.

Sau khi thu gom nhanh chóng, họ rời phòng thuyền trưởng hướng sang phía khác.

Đúng lúc họ định bơi ra khỏi phòng, một bóng đen khổng lồ đâm sầm vào từ cửa khoang.

Vương Bàn Tử bơi ở đầu tiên bị giật mình.

Cái đầu của vật trước mắt to bằng đầu xe ô tô con, chen không lọt qua cửa phòng thuyền trưởng, cái miệng đỏ lòm đầy những chiếc răng sắc nhọn.

Vì Bàn Tử đi quá nhanh, cộng thêm hành lang bên ngoài khá hẹp không có không gian né tránh nên anh ta bị cái miệng khổng lồ đó ngoạm chặt.

Hồ Bái Nhất đứng phía sau sợ đến mức thở ra một chuỗi bọt khí, định lao lên cứu nhưng bị Tiêu Dao giữ chặt lại.

Lão Hồ có chút khó hiểu, anh và Bàn Tử là anh em sinh tử, dù chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ liều mình cứu Bàn Tử.

Nhưng đồng thời anh cũng rất tin tưởng Tiêu Dao.

Một khi Tiêu Dao đã giữ anh lại, phản ứng đầu tiên của Lão Hồ là Bàn Tử không sao.

Dù kết luận này chẳng phù hợp chút nào với tình hình trước mắt.

Dù Lão Hồ chưa xem phim 'Hàm cá mập' nhưng cũng biết cá mập dưới biển sâu đáng sợ nhường nào.

Trước đó trên tàu Thiên Quan, họ đã nhiều lần gặp đàn cá mập.

Nhưng con cá mập trước mắt này còn to hơn bất kỳ con nào họ từng gặp.

Nó có màu xám trắng, trông như có sức mạnh dời sông lấp biển, chính là một con cá mập trắng lớn.

Cái miệng đỏ lòm ngoạm lấy Vương Bàn Tử, chỉ cần nó khép miệng lại là nửa người trên của anh ta sẽ mất tiêu.

Nhưng trong khoảnh khắc con cá mập trắng lớn khép miệng, trước người Vương Bàn Tử lóe lên một luồng ánh sáng trắng.

Một thứ giống như tấm khiên bán trong suốt xuất hiện trước mặt anh ta.

Thứ này cao khoảng bằng một người, màu xanh đen, hình dạng giống tấm khiên nhưng cũng hơi giống mai rùa.

Tiêu Dao nở một nụ cười ẩn ý, đây chính là kỹ năng mà Vương Bàn Tử học được sau khi nhận huyết mạch Toàn Quy.

Rõ ràng là một kỹ năng thiên về phòng ngự.

Hàm răng con cá mập trắng mới khép được một nửa đã bị khựng

lại, không thể nào cắn xuống tiếp được.

Nó điên cuồng lắc lư thân hình to lớn, quật vào hành lang khoang tàu khiến những chỗ vốn đã mục nát càng thêm vỡ vụn.

Chương 482

Vương Bàn Tử quát lớn một tiếng, đẩy mạnh tấm khiên về phía trước một đoạn.

Hồ Bái Nhất kinh ngạc đến ngây người.

Anh không rõ sức lực của con cá mập trắng lớn này mạnh đến mức nào, nhưng nhìn thân hình dài tới mười mấy mét của nó thì chắc chắn không phải người thường có thể đối kháng.

Dù anh và Bàn Tử đã được Tiêu Dao dùng dược phẩm cường hóa nhưng đối kháng trực diện với cự thú thế này vẫn là chuyện không tưởng.

Vậy mà hiện tại Vương Bàn Tử không những không bị xé xác mà còn dùng một thứ giống như tấm khiên đẩy ngược vào trong miệng con cá mập.

Con cá mập bị đau, không ít răng bị tấm khiên của Bàn Tử nhổ phăng ra.

Con quái vật hung tàn cuối cùng cũng muốn rút lui, nhưng lại phát hiện tấm khiên vẫn kẹt cứng trong miệng nó không chịu ra.

Vương Bàn Tử và con cá mập đang giằng co ngay tại hành lang.

Con cá mập chưa từng gặp con mồi nào nhỏ bé mà sức lực lại lớn đến vậy.

Còn Vương Bàn Tử mới nhận được huyết mạch Toàn Quy, sức mạnh và thể lực tuy tăng vọt nhưng cách vận dụng còn rất lạ lẫm, chỉ biết đánh đấm kiểu đường phố nên với loài cá lớn thế này thì anh ta hoàn toàn không biết ra tay từ đâu.

Chống đỡ một hồi, Vương Bàn Tử bắt đầu thấy đuối, hét lên:

“Diêu Tử, lão Hồ, mau giúp tôi với!” Tiêu Dao đã chuẩn bị sẵn, lao lên rút Toái Tinh Đao chém thẳng một nhát.

Sát khí trên thanh đao xông thẳng lên trời.

Gần đây Tiêu Dao đã giết quá nhiều sinh vật biển, từ trai khổng lồ, giao long Nam Hải cho đến đàn cá mập máu, đủ loại sát khí và oán khí đều hội tụ trên Toái Tinh Đao.

Một đao hạ xuống, hơn nửa cái đầu cá mập đã bị Tiêu Dao gọt mất.

Con cá mập trắng lớn vừa rồi còn điên cuồng vùng vẫy, sau khi co giật vài cái thì nằm im bất động.

Đồng thời, âm thanh hệ thống vang lên: “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt cá mập trắng lớn, hấp thu 200 điểm khí vận.” “Chúc mừng ký chủ tiêu diệt cá mập trắng lớn, nhận được mười chiếc răng cá mập.” Tuy ít nhưng răng cá mập có thể dùng để chế tạo tên cho Tô Doanh.

Tiêu Dao vừa thu dọn vừa kéo Vương Bàn Tử lại.

Lúc này cả hành lang khoang tàu đều vẩn đục máu cá mập, hắn biết chẳng bao lâu nữa nơi này sẽ thu hút thêm nhiều cá mập khác đến.

Dù không sợ nhưng để không làm chậm tiến độ tìm kiếm, hắn quát lớn: “Mau đi theo tôi!” Trước khi xuống nước, mỗi người đều mang theo thuốc xua cá mập do Shirley Yang đặc chế theo bí phương của Bàn Sơn đạo nhân, đựng trong ống tre nhỏ đeo bên hông.

Khi xuống nước, thuốc sẽ từ từ tan ra, cá mập ngửi thấy mùi sẽ tránh xa.

Nhưng thuốc này chỉ có tác dụng với các loài nhỏ như cá mập hổ, cá mập xanh, còn với loại cá mập trắng lớn thì hiệu quả bình thường.

Tiêu Dao mở Thiết Lân Thuẫn bơi dẫn đầu.

Trước đó khi ở phòng khách, hắn đã thấy lối đi dẫn về phía sau tàu, đó rất có thể là đường dẫn tới kho hàng.

Bơi đến đó, hắn phát hiện đúng là có lối vào kho hàng bên dưới boong tàu.

Cửa thông đạo đang mở sẵn, Tiêu Dao dẫn đầu bơi vào.

Vào đến kho hàng, hắn thấy một cánh cửa đóng kín ở phía không xa.

Có vẻ đó là một khoang chứa đồ trong kho hàng.

Tiêu Dao nhìn quanh, thấy chỉ có khoang này là có khả năng chứa vật phẩm quý giá nên lập tức bơi tới kéo ra.

Cửa không khóa, hiện ra phía sau là những bóng đen mờ ảo.

Nhìn kỹ lại, Tiêu Dao thấy một dãy két sắt cao lớn.

Những chiếc két này rõ ràng khác hẳn với cái ở phòng thuyền trưởng, mỗi cái cao gần hai mét và trông cực kỳ kiên cố.

Chuyến đi này Hồ Bái Nhất và Shirley Yang đã chuẩn bị sẵn thiết bị phá dỡ chuyên nghiệp.

Thông tin trước đó cho biết Tần Vương Chiếu Cốt Kính được để trong một két sắt chuyên dụng.

Tìm thấy két rồi, Hồ Bái Nhất định quay lại tàu Thiên Quan lấy thiết bị.

Khoảng cách từ đây đến đó cả ngàn mét, đi về mất không ít thời gian.

Tiêu Dao nhìn chiếc két sắt cao lớn rồi nói: "Để tôi thử xem!" Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đã thấy tài mở khóa của Tiêu Dao, nhưng đó là

những ổ khóa cổ đại chứ không phải loại khóa hiện đại chuyên nghiệp thế này.

Chiếc két này chắc chắn không đơn giản như loại khóa mật mã ở phòng thuyền trưởng.

Chủ tàu Mã Lệ Tiên Nô là đại phú hào, đồ hắn sưu tầm đều là chí bảo, nên tự nhiên hắn sẽ dùng loại két sắt chuyên nghiệp nhất thế giới.

Để mở nó, dù dùng thiết bị phá dỡ và thao tác dưới nước thì Lão Hồ và Bàn Tử cũng mất rất nhiều thời gian, lại còn rủi ro làm hỏng vật phẩm bên trong.

Tiêu Dao không nói nhiều, dùng Kim Trù gõ nhẹ lên két sắt.

Sau khi hệ thống Phát Khâu Thiên Quan thăng cấp, hắn đã nhận được không ít kỹ năng, đa phần là tuyệt kỹ truyền thừa của Ngoại Bát Môn cổ đại, không chỉ giới hạn ở việc trộm mộ.

Đạo Môn là một trong Ngoại Bát Môn, thủ pháp vô cùng thần kỳ.

Những kỹ năng liên quan đến mở khóa gồm có Lỗ Ban cơ quan thuật, Song Chỉ Tham Huyệt, Thính Lôi Biện Mộ...

Lúc này Tiêu Dao tĩnh tâm lại, dồn hết tinh lực vào két sắt.

Thông qua tiếng gõ của Kim Trù, cấu trúc bên trong két sắt nhanh chóng hiện rõ trong đầu hắn.

Với Lỗ Ban cơ quan thuật, Tiêu Dao cũng hiểu rõ phương thức vận hành của ổ khóa mật mã.

Chỉ mất khoảng mười phút, hắn lấy ra bộ Cửu Chuyển Thập Bát Câu bằng tinh cương bắt đầu thao tác.

Két sắt của vị đại phú hào này quả thực là loại tinh xảo nhất thế giới, ngay cả cao thủ như Tiêu Dao với thiết bị chuyên dụng cũng

phải mất gần nửa tiếng mới mở được.

Khi khóa mở ra, Tiêu Dao mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn dùng hai tay nhẹ nhàng kéo cửa két sắt.

Bên trong chiếc két khổng lồ đặt ba chiếc hộp gỗ đàn hương, kích thước đều không nhỏ.

Mọi người nhìn thấy đều hưng phấn.

Chắc chắn rồi, két sắt chuyên nghiệp thế này, hộp cao cấp thế kia thì thứ bên trong phải là bảo vật trân quý nhất của chủ tàu.

Vị chủ tàu này vốn khởi nghiệp bằng nghề cướp bóc ở Nam Dương, có quan hệ mật thiết với vùng Tam Giác Vàng.

Sau khi giải nghệ, đồ cổ hắn sưu tầm toàn là hàng tinh phẩm hàng đầu chứ không như Minh Thúc cái gì cũng thu.

Chương 483

Thứ lọt vào mắt xanh của hắn tất yếu phải là cổ vật quý giá nhất, Tần Vương Chiếu Cốt Kính chắc chắn nằm trong số đó.

Tiêu Dao lập tức lấy ra một hộp gỗ đàn hương.

Trên hộp có khóa đồng tinh xảo, nhưng với hắn thì loại khóa cổ này chẳng có gì khó khăn, mở ra dễ như trở bàn tay.

Trong hộp đầu tiên là một bộ quần áo.

Tiêu Dao lập tức thu bộ đồ vào không gian hệ thống.

Không phải hắn ích kỷ không cho người khác xem, mà là bộ đồ này ngâm trong nước biển một thời gian, cần phải được xử lý ngay kẻo bị nước biển ăn mòn.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, những người kịp nhìn thấy đều phải trầm trồ.

Trên đời này thực sự có thứ gọi là 'châu quang bảo khí'.

Dù trong làn nước tối đen, nhưng dưới ánh đèn pin của mọi người, nó lập tức tỏa ra ánh sáng lưu ly rực rỡ, làm sáng bừng cả căn phòng.

Đó là một chiếc áo bào bằng phỉ thúy, bên trên khảm đủ loại châu báu.

Nhìn kiểu dáng thì hơi giống cà sa của tăng lữ Phật giáo, nhưng hoa văn thăng long thì có chút khác biệt.

Tiêu Dao biết vùng Đông Nam Á Phật giáo rất thịnh hành.

Chiếc áo phỉ thúy này rất có thể đến từ vùng Xiêm La hay Lào.

Có lẽ nó không phải đồ để người mặc, dù là Tăng Vương của

Xiêm La địa vị tôn quý đến mấy cũng không dám mặc chiếc áo quý giá nhường này.

Tám phần là đồ để khoác lên kim thân tượng Phật trong các ngày lễ lớn.

Khi chạm tay vào chiếc áo, âm thanh hệ thống vang lên: "Chúc mừng ký chủ nhận được Thất Bảo Phỉ Thúy Thiên Tàm Ti Cẩm Lan Tăng Y, hấp thu 2000 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ nhận được Thất Bảo Phỉ Thúy Thiên Tàm Ti Cẩm Lan Tăng Y, Phát Khâu Thiên Quan Ấn trích xuất thuộc tính: tăng 1000 điểm thể lực, tăng 1000 điểm tinh thần." "Chúc mừng ký chủ nhận được Thất Bảo Phỉ Thúy Thiên Tàm Ti Cẩm Lan Tăng Y, Phát Khâu Thiên Quan Ấn trích xuất kỹ năng: Kim Cương Phục Ma Quyển." Tiêu Dao đã chuẩn bị tâm lý đây là một chí bảo, nhưng không ngờ chiếc áo tăng bào này không chỉ cho lượng lớn điểm thuộc tính mà còn có cả kỹ năng.

Kim Cương Phục Ma Quyển hơi giống một loại trận pháp, trong phạm vi nhất định có thể khiến tà ma không thể lại gần, tránh được nước và lửa.

So với Kim Quang Thủy Long Trận thì cả hai đều là kỹ năng phòng ngự, nhưng Thủy Long Trận chỉ phát huy tối đa tác dụng ở vùng nước, còn Kim Cương Phục Ma Quyển thì không bị giới hạn địa lý.

Thủy Long Trận thiên về phòng ngự vật lý, ngay cả khi tàu Thiên Quan rơi vào Quy Khư cũng có thể trụ được trước các cự thú hay súng pháo.

Còn Kim Cương Phục Ma Quyển thì không chuyên về phòng ngự vật lý, hệ thống giải thích nó có tác dụng lớn nhất là ngự tà sùng và tránh nước lửa, điển hình là phòng ngự ma pháp.

Tinh thần lực cần để duy trì kỹ năng này nhỏ hơn nhiều so với

Thủy Long Trận.

Đồng thời nó lấy người sử dụng làm tâm vòng tròn, nên giống một loại hào quang (aura) hơn là trận pháp.

Chỉ cần các thành viên trong đội giữ khoảng cách nhất định với Tiêu Dao là đều được bảo vệ.

Tóm lại đây là một kỹ năng rất thực dụng và có phạm vi tác động lớn.

Chỉ riêng các điểm thuộc tính và kỹ năng này đã vô cùng trân quý rồi, còn bản thân chiếc tăng bào thì xử lý hơi khó.

Loại áo tăng bào cấp bậc này thậm chí không thể gọi là bảo y, phải gọi là thiên y mới đúng.

Tên chủ tàu Mã Lệ Tiên Nô này gan cũng to thật mới dám giữ nó.

Quý thì có quý, nhưng quý quá hóa bỏng tay.

Ở Đông Nam Á, nó tương đương với đỉnh khí của Trung Quốc.

Ai cũng biết đỉnh rất quý, nhưng đến cả hoàng đế cổ đại cũng phải kiêng dè, vì ý nghĩa tượng trưng của nó vượt xa giá trị bản thân.

Nhà ai thờ cái lư hương đồng thì được, chứ hiếm ai dám thờ cái đỉnh đồng, vì 'vấn đỉnh' là có ý soán ngôi.

Chiếc áo này cũng vậy, có lẽ các nhà sưu tầm Âu Mỹ sẽ thích thú vì tính kỳ lạ của văn hóa phương Đông, nhưng cái giá họ đưa ra chắc chắn không xứng với giá trị thực của nó.

Mua về cũng chỉ làm vật trưng bày, thật là uổng phí.

Tiêu Dao tạm thời chưa có ý tưởng gì nên cứ thu vào không gian hệ thống.

Sau đó hắn mở chiếc hộp gỗ đàn hương thứ hai.

Bên trong đen ngòm.

Mọi người định dùng đèn pin soi vào thì Shirley Yang rất nhanh trí ngăn lại: "Mọi người đừng nhìn vào trong hộp!" Tiêu Dao lập tức hiểu ý của cô.

Chiếc hộp này không có vật phẩm lớn, khả năng cao là chứa Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Đây không chỉ là chí bảo mà còn là một hung khí.

Truyền thuyết kể rằng mặt trước của gương có thể soi rõ xương cốt, kinh lạc và ngũ tạng lục phủ của con người, nhưng mặt sau của nó cũng có thể soi người.

Giáo sư Trần từng dặn khi tìm thấy gương tuyệt đối không được nhìn vào mặt sau, vì sẽ có hậu quả khôn lường.

Có lẽ bản thân giáo sư cũng không biết hậu quả đó là gì, nhưng chắc chắn là không tốt đẹp gì.

Nghe Shirley Yang cảnh báo, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lập tức ngoảnh mặt đi.

Bàn Tử vừa quay đầu vừa hỏi: "Diêu Tử, không được nhìn à?

Vậy lấy tay sờ thử xem bên trong có phải gương đồng không?" Tiêu Dao mỉm cười, trong hộp đúng là một chiếc gương đồng, nhưng hắn biết đây chưa chắc đã là Tần Vương Chiếu Cốt Kính thật sự, và cái gọi là cấm kỵ mặt sau cũng chưa chắc là thật.

Nói trắng ra, giáo sư Trần lần này bị người ta mượn tay rồi.

Dù vậy, chiếc gương này vẫn là một vật cực kỳ quan trọng nếu Tiêu Dao muốn dẫn đội vào cổ mộ Địa Tiên Thôn sau này.

Bản thân Tiêu Dao có Thiên Nhãn Thông nên không cần đèn soi vẫn thấy rõ vật trong hộp.

Đúng là một chiếc gương đồng, và khi nó xuất hiện, một luồng hàn khí tỏa ra từ trong hộp.

Nhiệt độ dưới nước vốn đã thấp, Hồ Bái Nhất và Shirley Yang có mặc đồ lặn giữ nhiệt, nhưng khi hộp mở ra, nhiệt độ xung quanh dường như giảm thêm vài độ, cảm giác như bị ngâm trong nước đá.

Mọi người đều cảm thấy chân tay cứng đờ, cử động khó khăn.

Chiếc gương không lớn, đường kính chưa đầy nửa thước.

Nhìn qua có thể thấy đây là vật thượng cổ, mặt gương bị mòn và rỉ sét khá nghiêm trọng.

Xung quanh gương có hoa văn ngư long điêu khắc tinh mỹ.

Phía dưới gương là hình tượng một giao nhân trong truyền thuyết, hai tay và vai đang đỡ lấy toàn bộ chiếc gương.

Chương 484

Phần dưới gương không đối xứng nhưng mang lại cảm giác rất sinh động, tràn đầy vẻ huyền bí và sức mạnh hoang dã của thời thượng cổ.

Mặt sau của gương đã bị ai đó dùng sáp niêm phong toàn bộ, nên dù có lỡ nhìn vào cũng không sợ bị ảnh hưởng bởi lời nguyền.

Tiêu Dao thấy vậy liền báo cho mọi người biết.

Hồ Bái Nhất, Shirley Yang và Vương Bàn Tử nghe vậy mới dám ghé sát lại xem.

Tiêu Dao lần này không thu gương vào không gian hệ thống ngay vì đây là mục tiêu quan trọng nhất của cả nhóm, cần để mọi người cùng chia sẻ niềm vui.

Hắn giao gương cho Hồ Bái Nhất rồi nói: "Chúng ta ở dưới nước lâu rồi, mau rời khỏi đây thôi." Vùng biển này đầy rẫy xác tàu và phế tích kiến trúc, là nơi trú ẩn lý tưởng cho các loài cá lớn và hải quái.

Con cá mập trắng vừa rồi là một bài học, không chừng lát nữa lại xuất hiện thứ gì khác lạ.

Vật quan trọng nhất đã có trong tay, chiếc hộp gỗ đàn hương cuối cùng Tiêu Dao thậm chí không thèm mở mà nhét luôn vào không gian, rồi dẫn đầu đi ra ngoài.

Vương Bàn Tử lúc này đã có huyết mạch Toàn Quy, khả năng hoạt động dưới nước cực tốt cộng thêm phòng ngự mạnh nên tự giác đi cuối để đoạn hậu.

Sau khi lấy được những thứ quý giá nhất trên tàu Mã Lệ Tiên Nô, Tiêu Dao không trì hoãn, cầm Toái Tinh Đao mở đường thoát ra ngoài.

Khi mọi người đã ra khỏi xác tàu, Tiêu Dao mới khẽ thở phào.

Đúng lúc này, dưới đáy biển bỗng vang lên một tiếng động lớn như tiếng kim loại ma sát, sau đó toàn bộ xác tàu Mã Lệ Tiên Nô bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Tiêu Dao nhận thấy phần mũi tàu vốn đang lộ trên mặt nước cũng đang từ từ chìm xuống.

Không phải thân tàu bị rơi sâu hơn, mà là mực nước biển xung quanh đang dâng cao nhanh chóng.

Khí trong hải nhãn Quy Khư vốn đẩy nước biển ra tạo thành một không gian kỳ lạ, nhưng không gian này có thể biến mất bất cứ lúc nào và bị sóng biển nhấn chìm, Tiêu Dao cũng không chắc chắn được.

Mực nước dâng cao thế này có lẽ là điềm báo Quy Khư sắp biến mất.

Điều đáng sợ hơn là tiếng động và sự rung chuyển từ tàu Mã Lệ Tiên Nô mang lại cảm giác như cả con tàu đã 'sống' lại.

Trên đường đến San Hô Loa Toàn, họ từng gặp tàu ma, nhưng con tàu Huyết Tiêu đó không phải tàu ma thật sự.

Còn con tàu đầm chứa đầy oán khí vì bị lấy mất bảo vật này trông giống một con tàu ma hơn nhiều.

Đúng lúc đó, Cổ Sai đi phía sau mọi người đột nhiên hét lên kinh hoàng, chỉ tay về phía đuôi tàu Mã Lệ Tiên Nô rồi khua tay múa chân.

Tiêu Dao nhìn lại thì thấy chân vịt của tàu đang quay.

Chân vịt của tàu Mã Lệ Tiên Nô không hề nhỏ, mỗi cánh quạt dài tới cả mét.

Hệ thống động lực của tàu đã hỏng từ lâu, không thể nào tự quay được.

Cái chân vịt thép khổng lồ đó không thể vô duyên vô cớ mà quay, lời giải thích duy nhất là con tàu đang nổi giận và muốn đòi lại Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Trong sự ngỡ ngàng của mọi người, con tàu lại phát ra một tiếng động lớn, sau đó toàn bộ con tàu cư nhiên hất tung lớp bùn cát dưới đáy biển, tiến về phía họ một đoạn.

Điều này càng không thể tin nổi.

Những người gan dạ như Shirley Yang và Hồ Bái Nhất cũng phải sợ hãi lùi lại, bọt khí không ngừng thoát ra từ đồ lặn.

Vương Bàn Tử sau khi có huyết mạch Toàn Quy thì gan hùm nổi lên, vả lại con tàu Mã Lệ Tiên Nô dù sao cũng là vật hữu hình, anh ta không tin nổi một con tàu nát lại có thể sống lại.

Anh ta lập tức bê một tảng đá lớn từ dưới đáy biển, có vẻ là một phần di tích của Hận Thiên Quốc, ném thẳng vào đuôi tàu.

Với sức mạnh phi thường, tảng đá to bằng quả bóng rổ đập trúng vào thân tàu cạnh chân vịt, khiến lớp vỏ thép bị móp một hố và phát ra tiếng động cực lớn.

Tiêu Dao nhìn thấy vậy, lập tức cầm Toái Tinh Đao hét lên: "Tô Doanh!

Đằng kia có thứ gì đó, bắn hai mũi tên trước đi!" Hóa ra cú ném của Bàn Tử tuy không trúng chân vịt nhưng lại ép một thứ ẩn phía sau chân vịt phải lộ diện.

Thứ đó trông như một con rắn biển khổng lồ, vừa dài vừa mềm, không ngừng uốn lượn.

Nhìn kích thước thì nó phải to bằng cái chậu rửa mặt, dài không dưới mười mấy hai mươi mét.

Tô Doanh đã sớm cầm Thần Giao Cung, kéo căng dây cung bắn một phát.

Mũi tên xé nước với tốc độ nhanh như trên cạn, bắn trúng thân 'con rắn'.

Kỳ lạ là nó không chảy máu cũng không chết mà chỉ rụt lại.

Tiêu Dao đang nghĩ con rắn này cũng thật bền bỉ, thì lại nghe tiếng động lớn từ chân vịt.

Sau đó từ phía sau chân vịt mọc ra thêm mấy 'con rắn' khổng lồ nữa.

Tất cả đều có kích thước tương đương, rất linh hoạt, phần dưới thân có những chiếc giác hút lớn mang theo móc câu.

Đến lúc này Tiêu Dao làm sao không hiểu được, đó không phải rắn biển mà là một con bạch tuộc khổng lồ.

Hắn không những không thấy sợ mà máu trong người còn bắt đầu sôi trào, da dẻ nóng lên, vô cùng hưng phấn.

Người khác thấy dị thú đáng sợ như vậy thì sớm đã hồn bay phách tán, nhưng Tiêu Dao thì khác.

Bây giờ hắn thấy dị thú càng lớn càng mừng, vì trên người những kẻ to xác này rất có thể mang theo sức mạnh huyết mạch.

Chỉ cần giết được chúng, các vật phẩm, thuộc tính và kỹ năng nhận được đều là thứ không thể cầu mà có.

Nhất là hiện tại huyết mạch của Tô Doanh đã thăng cấp thành Thần Long, còn huyết mạch Phượng Hoàng của hắn vẫn đang ở trạng thái bán phong ấn.

Rõ ràng là huyết mạch Phượng Hoàng vẫn còn nhiều thuộc tính và kỹ năng chưa được kích hoạt.

Để giải phóng hoàn toàn sức mạnh này, ngoài việc hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống thì còn cần hấp thu thêm các sức mạnh huyết mạch khác.

Tiêu Dao hiện tại vô cùng khát khao sức mạnh huyết mạch, nhìn con bạch tuộc to như quả núi nhỏ kia giống như nhìn một túi quà di động.

Con bạch tuộc khổng lồ cuối cùng cũng lộ diện hoàn toàn từ sau chân vịt.

Hóa ra cánh quạt chân vịt quay là do bị các xúc tu của nó đẩy.

Việc tàu Mã Lệ Tiên Nô tiến về phía trước cũng là do nó làm.

Trước đó Tiêu Dao và mọi người tìm kiếm bên trong tàu và chiến đấu với cá mập đã làm kinh động đến nó.

Từ khi tàu chìm, con bạch tuộc khổng lồ này đã coi xác tàu rộng lớn làm hang ổ.

Bất cứ kẻ nào dám xâm phạm đều không thoát khỏi cảnh bị xúc tu quấn chặt và ăn thịt.

Chương 485

Ngay cả cá mập trắng lớn cũng không thể đối phó với cái thứ có xúc tu dài hai ba mươi mét, cái đầu còn to hơn cả xe tải hạng nặng này.

Thấy Tiêu Dao lao tới, con bạch tuộc nổi giận.

Việc một xúc tu bị trúng tên vừa rồi làm nó vô cùng tức giận, giờ lại thấy sinh vật nhỏ bé này dám tiến lên khiêu chiến thì thật không thể dung thứ.

Ngay lập tức, mấy cái xúc tu to lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng quấn về phía Tiêu Dao.

Khi những chiếc giác hút đầy móc câu sắp chạm vào người, Tiêu Dao thi triển kỹ năng kiểm soát thủy tộc, đồng thời mở toàn bộ kỹ năng chấn nhiếp.

Con bạch tuộc dĩ nhiên không dễ bị khống chế hoàn toàn, nhưng cơ thể nó bị khựng lại trong giây lát và không tự chủ được mà lùi lại.

Chớp thời cơ, Tô Doanh từ xa liên tục bắn ra mấy mũi tên, tất cả đều nhắm vào đôi mắt và đầu của nó.

Mắt của nó quá lớn nên Tô Doanh không thể nào trượt được, mấy mũi tên nhanh chóng cắm ngập vào đầu con quái vật.

Mũi tên thông thường với loại cự thú này chẳng khác gì kim châm, đau thì có đau nhưng không chí mạng, thậm chí chẳng ảnh hưởng gì.

Nhưng cung tiễn của Tô Doanh thì khác, Huyết Sa Tiễn bắn từ Thần Giao Cung tạo ra vết thương to bằng cổ tay, muốn xuyên thủng cả đầu nó.

Đồng thời trong đó còn có kỹ năng Thủy Long Tiễn mới nhận

được.

Thủy Long Tiễn bắn trúng đầu bạch tuộc.

Con quái vật vốn đã bị kỹ năng của Tiêu Dao làm cho đờ đẫn, giờ lại thêm đòn này khiến nó gần như bán thân bất toại.

Nó bắt đầu biết sợ.

Không giống như loài cá mập chỉ biết hùng hục lao lên, bạch tuộc có trí thông minh khá cao, thậm chí một số ít còn có ý thức tự ngã.

Nó nhận ra những sinh vật nhỏ bé này không phải thức ăn mà là mối đe dọa chí mạng.

Một làn sương đen nồng nặc xuất hiện trước mặt nó.

Cuối cùng, nó đã bắt đầu phun mực.

Tiêu Dao đứng ở đầu hàng lập tức thấy mắt tối sầm lại, đồng thời toàn thân mang lại cảm giác tê liệt mạnh mẽ.

Đống sương đen này có độc và tác dụng gây tê cực mạnh.

Cùng lúc phun mực, con bạch tuộc cũng mượn lực đẩy để di chuyển thật nhanh về phía ngược lại.

Tuyệt chiêu trốn chạy của loài bạch tuộc thông thường vẫn có tác dụng với nó, nhưng bạch tuộc thường đâu có nếm mùi bị khống chế thủy tộc và Thủy Long Tiễn.

Sau khi lùi lại một đoạn, nó lại bị khựng lại.

Hiệu ứng gây tê của sương đen tuy mạnh nhưng với người có kỹ năng bách độc bất xâm như Tiêu Dao thì chỉ cảm thấy hơi châm chích chút ít, không ảnh hưởng đến hoạt động.

Chỉ trong chớp mắt, Tiêu Dao đã áp sát.

Hắn nhanh chóng dùng Toái Tinh Đao chém một vòng quanh xúc tu

của nó.

Ngay lập tức, một cái xúc tu bị cắt rời hoàn toàn.

Gốc xúc tu đường kính hơn một mét, vừa vặn bị lưỡi đao dài hơn hai thước của Toái Tinh Đao chém đứt không chút phí sức.

Tiêu Dao động tác cực nhanh, đến khi con bạch tuộc thoát khỏi ảnh hưởng của các kỹ năng thì xúc tu của nó chỉ còn lại cái cuối cùng.

Một con mắt của nó bị Tô Doanh bắn nổ, con mắt còn lại hiện lên cái nhìn tuyệt vọng và oán hận.

Tiêu Dao tin rằng nếu nó biết nói, chắc chắn nó sẽ kêu 'đừng mà!'.

Cuối cùng hắn cũng ra tay với cái xúc tu duy nhất còn lại.

Vương Bàn Tử đứng xa xa cũng phải thở dài, ngoảnh mặt đi: "Tàn nhẫn, thật quá tàn nhẫn." Sau khoảng mười phút, con bạch tuộc khổng lồ không còn khả năng phản kháng mới hoàn toàn tắt thở.

Sức sống của nó quá ngoan cường, Tiêu Dao phải băm vằn thân thể nó ra mới giết nổi.

Âm thanh hệ thống vang lên: "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đại Vương Cự Nhân Chương Ngư, nhận được 500 điểm khí vận." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đại Vương Cự Nhân Chương Ngư, nhận được kỹ năng Giác Hút." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đại Vương Cự Nhân Chương Ngư, nhận được kỹ năng Tái Sinh (sơ cấp)." "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Đại Vương Cự Nhân Chương Ngư, nhận được vật phẩm đặc biệt: Túi mực bạch tuộc khổng lồ." Nghe thông báo, Tiêu Dao giật mình nhìn ngay vào lòng bàn tay.

Mấy cái giác hút trên xúc tu vừa rồi đã để lại cho hắn không ít bóng ma tâm lý, nếu thứ đó mọc trên người thì thật không thoải mái chút nào.

May mà sau khi kiểm tra kỹ mô tả kỹ năng, hắn mới thở phào.

Đây thực chất là một loại giác hút ẩn hình, tác dụng lớn nhất là giúp người dùng bám chặt vào các bề mặt trơn nhẵn, hay thậm chí là bề mặt đá thông thường cũng không vấn đề gì.

Có kỹ năng này thì việc leo tường hay bám trần là chuyện nhỏ.

Ngoài ra, kỹ năng Tái Sinh sơ cấp cũng khiến hắn bất ngờ.

Tiêu Dao có kỹ năng bất tử giúp vết thương lành nhanh, nhưng nếu một bộ phận cơ thể bị cắt rời thì trước đây khó lòng mọc lại được.

Kỹ năng Tái Sinh này hơi biến thái ở chỗ nó cho phép các chi bị đứt mọc lại được, tiếp cận với năng lực của Tử Thị.

Tiêu Dao nghi ngờ nếu nâng cấp cả hai lên cao cấp thì hắn sẽ có khả năng bất tử thực thụ.

Cộng thêm kỹ năng Thất Thánh Đao của hệ thống, hắn có thể sở hữu sức sống còn kinh khủng hơn cả Deadpool.

Dĩ nhiên đó là chuyện tương lai, hiện tại Bất Tử chỉ ở trung cấp và Tái Sinh ở sơ cấp.

Theo mô tả, cấp sơ cấp chỉ có thể tái sinh chậm các bộ phận nhỏ như ngón tay, còn các chi lớn thì tốc độ sẽ cực kỳ chậm.

Dù vậy, hắn cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Còn túi mực là một vật phẩm điển hình để 'làm đục nước', dùng để yểm hộ chạy trốn thì tuyệt vời, lại còn có thêm hiệu ứng gây tê.

Tiêu Dao giết xong bạch tuộc liền quay lại từ xác tàu Mã Lệ Tiên Nô.

Những người khác bám theo hắn cùng lên mặt nước.

Khi lên đến nơi, họ thấy tình hình đã thay đổi lớn so với lúc trước.

Do mực nước dâng cao, nhiều phế tích và xác tàu đã chìm sâu bên dưới, không còn thấy tung tích.

Nếu họ chậm khoảng một tiếng nữa thì có lẽ không tìm được tàu Mã Lệ Tiên Nô dễ dàng như vậy.

Mực nước dâng cao cộng thêm các dòng nước xoáy làm mặt biển trở nên hỗn loạn.

Chiếc thuyền cứu sinh đang dập dềnh dữ dội, Minh Thúc và Đa Linh sắp không giữ nổi nữa.

Chương 486

Thấy nhóm Tiêu Dao xuất hiện, cả hai mừng rỡ như thấy người thân.

Tiêu Dao và Tô Doanh lập tức thi triển kỹ năng điều khiển sóng nước, đưa hai chiếc thuyền cứu sinh về phía tàu Thiên Quan.

Lúc này mực nước cao và sóng dữ nên đi tàu Thiên Quan lại thích hợp hơn.

Sau khi lên tàu, họ thu dọn thuyền cứu sinh, Minh Thúc cầm lái với sự hỗ trợ của Tô Doanh và Đa Linh, những người còn lại bắt đầu bàn bạc bước tiếp theo.

Hiện tại Tần Vương Chiếu Cốt Kính đã có trong tay, nhưng thi thể của Nguyễn Hắc vẫn chưa được an táng.

Mực nước đã ngừng dâng, nhìn xa xa có một số di tích cao lớn nhô lên khỏi mặt nước.

Tiêu Dao đề nghị đưa thi thể Nguyễn Hắc đến đó tìm nơi an táng.

Trong lúc mọi người chưa quyết định, Cổ Sai đang ngồi im lặng bỗng thét lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống boong tàu vật vã.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử định lao lại giữ Cổ Sai nhưng bị Tiêu Dao quát dừng lại: "Cẩn thận, trên người Cổ Sai có thứ bẩn thỉu!" Tiêu Dao thầm mắng một tiếng.

Vừa rồi mải lấy gương và đấu với bạch tuộc nên hắn không để ý đến trạng thái của đồng đội.

Lúc này nhìn sang Cổ Sai, hắn phát hiện trên hình xăm ở lưng cậu bé có một luồng hắc khí.

Lúc đầu hắn tưởng là dính mực bạch tuộc, nhưng nhìn kỹ thì không phải.

Luồng hắc khí đó như có sinh mệnh, đang chảy ra từ hình xăm và di chuyển khắp nơi.

Nếu Lão Hồ hay Bàn Tử chạm vào thì chắc chắn sẽ bị dính phải.

Tiêu Dao không nói hai lời, trực tiếp thi triển Kim Cương Phục Ma Quyển.

Một vòng sáng màu vàng sẫm lan tỏa từ người hắn, mang theo một sức mạnh cương kiện và chính trực.

Luồng hắc khí trên người Cổ Sai giống như con sâu bị đốt, bốc lên từ hình xăm.

Chỉ trong nháy mắt, luồng hắc khí đó đã lao ra khỏi phạm vi vòng sáng, giống như một con rắn đen bơi thẳng xuống khoang tàu Thiên Quan.

"Định chạy sao?" Tiêu Dao nghiến răng, xách Toái Tinh Đao đuổi theo.

Lạ thay, sau khi hắc khí rời đi, Cổ Sai lập tức hết đau đớn, thở hồng hộc rồi từ từ ngồi dậy.

Để Đa Linh và Minh Thúc ở lại chăm sóc cậu bé, những người còn lại cũng đuổi theo Tiêu Dao xuống dưới boong tàu.

Tiêu Dao đuổi theo luồng hắc khí vào trong khoang, thấy nó bơi thẳng về phía trước.

Hắn chợt động tâm.

Khi tàu Thiên Quan vừa mới ra khơi không lâu, họ đã vớt được một chiếc quan tài đá Địa Kính từ dưới biển.

Không biết để quan tài ở đâu nên họ đã đặt nó vào ngăn chứa dưới

sàn tàu.

Lúc đó Nguyễn Hắc đã ngăn cản, nói rằng trong ngăn chứa có thứ gì đó không được động vào, liên quan đến sự sống chết của mọi người.

Nguyễn Hắc lúc đó gần như lấy cái chết ra để đe dọa nên họ cũng không để tâm quá nhiều.

Hồ Bái Nhất có chút nghi ngờ nhưng cũng bị Tiêu Dao trấn an.

Vì Tiêu Dao biết Nguyễn Hắc không có ý hại người, vả lại mở ra có khi lại nguy hiểm nên hắn không truy cứu sâu.

Lúc đó còn nhiều việc quan trọng hơn.

Nhưng hiện tại luồng hắc khí rõ ràng là thứ tà sùng đang làm Cổ Sai đau đớn lại chui vào đó, Tiêu Dao không thể làm ngơ được nữa.

Tàu Thiên Quan là chỗ dựa quan trọng để họ thoát khỏi Quy Khư Nam Hải, nếu có biến cố gì thì tỷ lệ sống sót sẽ giảm mạnh.

Chưa kể trên tàu còn có các vật quý giá như trai khổng lồ và quan tài Địa Kính.

Tàu Thiên Quan không được phép có sai sót.

Tiêu Dao nhanh chóng đuổi tới tầng dưới boong tàu, tận mắt thấy hắc khí chui vào ngăn chứa.

Hắn rút Toái Tinh Đao định cậy sàn tàu lên thì bỗng nghe tiếng của Cổ Sai.

Cậu bé vừa hồi phục một chút đã cố gắng bò xuống đây, những người khác cũng đi theo.

"Anh Diêu Tử, đừng mở ngăn chứa ra." Tiêu Dao dừng đao lại, trầm mặt hỏi: "Tôi có thể đợi một chút, nhưng tốt nhất cậu hãy cho tôi một lời giải thích thuyết phục." Dù Cổ Sai đã trải qua sinh tử và có

tinh thần kiên cường, nhưng cậu cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Dao nhìn chằm chằm liền rùng mình, tiếng Hán vốn không tốt lại càng ấp úng: "Anh Diêu Tử, em cũng chỉ nghe cha em kể lại thôi." Hóa ra Nguyễn Hắc sống trên đảo San Hô, biết không ít truyền thuyết về Hải Liễu Mộc và tàu Thiên Quan.

Hải Liễu Mộc quả thực là loại nguyên liệu đóng tàu đặc biệt và độc đáo nhất ở Nam Dương.

Đặc tính cứng cáp, dẻo dai và kháng mục nát hàng trăm năm của nó thì thủy thủ kinh nghiệm nào cũng biết.

Dù hiếm nhưng không phải là không thể tìm thấy, nhất là với những người lặn tìm ngọc trai như hậu duệ của dân Đản ở đảo San Hô, họ thường xuyên phát hiện những khúc Hải Liễu Mộc lớn dưới đáy biển.

Khi đóng tàu, người ta cũng không cần dùng toàn bộ bằng Hải Liễu Mộc, mà chỉ dùng ở những bộ phận then chốt nhất.

Long cốt, các bộ phận chịu lực như xà ngang, mũi thuyền...

Không chỉ vậy, chỉ riêng vị trí long cốt trên thuyền đã dùng một đoạn gỗ hải liễu, ước chừng ông chủ chạy tàu Nam Dương này cũng có thực lực không nhỏ.

Một con thuyền tốt đối với việc làm ăn trên biển Nam Dương, tẩu tán hàng lậu hay cướp bóc còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Thế nhưng, dù vậy thì số thuyền thực sự dùng gỗ hải liễu cũng cực kỳ hiếm.

Điều này liên quan đến nguyên nhân gỗ hải liễu có thể kháng ăn mòn, trăm năm không mục nát.

Ngoài bản thân chất liệu đặc thù, gỗ hải liễu muốn duy trì sự kiên

cố còn cần có phương thức bảo dưỡng đặc biệt.

Do đó, mỗi con tàu sử dụng gỗ hải liễu đều có một khoang rỗng dưới boong tàu.

Khoang này chuyên dùng để bảo dưỡng gỗ hải liễu.

Nhưng nghe nói nghi thức bảo dưỡng này vô cùng tà môn, nếu người thường không hiểu mà va chạm vào những thứ bên trong khoang rỗng đó, cực kỳ có khả năng mất mạng.

Trước kia Thiên Quan hào được người Anh mua lại để cải tạo, cuối cùng mười mấy người Anh đó đều chết bất đắc kỳ tử, bởi vì họ không tin tà, đã va chạm vào thứ bên trong khoang rỗng.

Còn về việc bên trong đó rốt cuộc là gì, Cổ Sai cũng không rõ.

Nguyễn Hắc khi đó chỉ dặn dò thứ bên trong rất tà tính, sẽ hại chết cả thuyền, bảo Cổ Sai đừng có tò mò.

Cổ Sai tò mò muốn chết, nhưng biết sư phụ sẽ không lừa mình, cộng thêm việc phải suy nghĩ cho an nguy cả tàu nên luôn cố nhịn.

Chương 487

Tiêu Dao chẳng quản những thứ đó, sau khi nghe Cổ Sai kể xong, trên mặt lộ ra một nụ cười thuần khiết: "Cổ Sai, cậu không tò mò bên trong có gì sao?" Giọng nói của Tiêu Dao tràn đầy sự dụ hoặc.

Cổ Sai ngẩn người, lẩm bẩm: "Tò mò chứ..." Vương Bàn Tử bên cạnh sau khi có huyết mạch Toàn Quy, gan lại càng lớn hơn, vội nói: "Chú em, mau mở ra xem thử đi, vạn nhất bên trong có món gì đáng tiền thì sao." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liền lườm Vương Bàn Tử một cái: "Bàn Tử, anh phải biết là tiền bạc không mua được hạnh phúc đâu, đừng suốt ngày chỉ nhắc đến tiền." Vương Bàn Tử bĩu môi: "Tiền không mua được hạnh phúc, nhưng bản thân tiền chính là hạnh phúc.

Cái đồ đại tiểu thư giai cấp tư sản như cô căn bản không hiểu được nỗi khổ của giai cấp vô sản chúng tôi." Minh Thúc, một kẻ thuộc giai cấp tiểu tư sản, lại là gian thương, nghe lời Vương Bàn Tử cũng không ngừng gật đầu tâm đắc.

Tuyết Lỵ Dương tức đến mức trợn trắng mắt, nhân tiện làm Tô Doanh đứng bên cạnh cũng bực mình không kém.

Tiêu Dao cười ha ha: "Bất kể bên trong có thứ gì, chúng ta cũng phải tháo ra xem cho biết.

Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, không tháo ra xem rốt cuộc bên trong là gì, sau này lái con tàu Thiên Quan hào này cũng không yên tâm." Nói xong, Tiêu Dao bung Thất Tinh Long Huyết Thiết Lân Thuẫn, đồng thời triển khai hào quang Kim Cương Phục Ma Quyển.

Toái Tinh Tịch Tà Đao trong tay trực tiếp cắm vào khe hở của

khoang rỗng.

Không mất bao nhiêu công sức, Tiêu Dao đã tháo bỏ một lớp gỗ bên ngoài khoang rỗng của Thiên Quan hào.

Bên trong là một lớp ngăn cách dày khoảng nửa mét.

Phía sau lớp ngăn là toàn bộ hệ thống long cốt chính của tàu Thiên Quan hào.

Những người đã biết gỗ hải liễu như Minh Thúc, Cổ Sai nhìn thấy một đoạn long cốt đen sì khổng lồ phía sau tấm gỗ, cũng không nhịn được mà kinh ngạc vạn phần.

Trên những con tàu thông thường, dùng được một đoạn dài hai ba trượng, thô bằng miệng bát để gia cố long cốt đã được coi là tàu tốt.

Nhưng trên tàu Thiên Quan hào, toàn bộ long cốt đều được làm từ loại gỗ hải liễu khổng lồ đường kính hơn hai xích, dài hơn ba mươi mét.

Chỉ riêng đoạn gỗ hải liễu này đã được coi là bảo bối rồi.

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là trên đoạn gỗ khổng lồ này có những thứ rất kỳ quái.

Sau lớp gỗ ngăn cách xuất hiện một mảng thứ gì đó trông vừa giống hóa thạch lại vừa giống thực vật.

Minh Thúc là người sành sỏi, sau khi quan sát một hồi thì nhận ra đó là Hải Thạch Hoa.

Một loại sinh vật chuyên sống trong lòng đại dương, trông giống như thực vật nhưng thực chất không phải, bản thân nó là một loài động vật tương tự san hô.

Hải Thạch Hoa là loài ăn xác thối, thường sinh trưởng cạnh thi thể của các sinh vật biển khổng lồ.

Thông thường ở gần xác cá voi chết (kình lạc) đều có thể thấy bóng dáng loài này.

Hải Thạch Hoa không thể di động, sau khi rơi xuống một vị trí sẽ đâm rễ như thực vật và tiết ra chất vôi, cuối cùng mọc thành hình thù như cây cỏ.

Sau khi nghe Minh Thúc giải thích, Tiêu Dao đã có tính toán trong lòng. "Trong khoang rỗng đã mọc ra Hải Thạch Hoa, chứng tỏ nhất định phải có thi thể mới đúng, không biết thi thể rốt cuộc là của ai." Tiêu Dao nói một câu rồi chuẩn bị tiếp tục dỡ bỏ hoàn toàn các tấm gỗ ngăn cách.

Đúng lúc này, từ bên trong khoang rỗng truyền ra một trận âm thanh kỳ quái.

Nghe như tiếng người đang xì xào bàn tán.

Giọng điệu hàm hồ không rõ, căn bản không nghe ra được là ngôn ngữ của quốc gia nào.

Đồng thời, những âm thanh đó mang theo một nhịp điệu chỉnh tề, rõ ràng không chỉ có một nguồn phát ra, nhưng âm thanh lại vô cùng thống nhất.

Những người đứng sau Tiêu Dao cũng nghe thấy âm thanh này.

Minh Thúc nhát gan nhất, run rẩy nói: "Tiếng gì vậy?

Chẳng lẽ trong khoang rỗng có người?

Hay là quỷ hồn?" Tô Doanh cau mày: "Không đúng, không thể là quỷ hồn, nghe tiếng có vẻ giống như tiếng tụng kinh Phật." Vùng Nam Dương gần các nước Phật giáo ở Đông Nam Á nên Phật giáo rất hưng thịnh.

Tô Doanh tuy sống ở Mã Lai, chùa chiền không nhiều nhưng lâm

cận Xiêm La nên khá quen thuộc với tiếng tụng Phật.

Cổ Sai, Đa Linh và Minh Thúc cũng đều quen thuộc tiếng niệm Phật, sau khi được Tô Doanh nhắc nhở liền lập tức phản ứng lại. "Đúng đúng, là tiếng niệm Phật.

Kỳ quái thật, chẳng lẽ trong gỗ hải liễu có Phật gia sao?" Minh Thúc lập tức kêu lên.

Tiêu Dao lại không tin lắm.

Âm thanh này tuy rất có quy luật, có chút giống tiếng niệm Phật, nhưng nếu lắng nghe kỹ thì có thể cảm thấy cách phát âm ở vài chỗ rất quỷ dị.

Tiêu Dao có bản lĩnh Thính Lôi Biện Huyệt nên cực kỳ nhạy cảm với âm thanh.

Hắn nhanh chóng nhận ra những âm thanh này căn bản không thuộc bất kỳ ngôn ngữ nào, thậm chí không phải âm thanh mà con người có thể phát ra. "Bên trong khoang rỗng có thứ gì đó!" Tiêu Dao nói xong liền nhanh chóng dọn sạch các tấm gỗ còn lại.

Bên trong lộ ra một lối đi tối thui, chiều rộng chỉ khoảng hơn nửa mét.

Trong đó có không ít Hải Thạch Hoa, phần gốc của chúng dường như có chất lỏng nhớp nháp, tỏa ra từng trận mùi tanh khó nhận ra.

Tiêu Dao nhìn vào bên trong khoang rỗng, nhanh chóng phát hiện ra mấy bóng đen tròn trịa.

Khoang rỗng hẹp, bóng đen lại ở khá xa.

Có lẽ động tác dỡ gỗ của Tiêu Dao lúc nãy đã làm kinh động đến chúng, tiếng niệm Phật ngừng lại, các bóng đen định chạy trốn.

Tiêu Dao nhất thời không chui vào được, lập tức lấy Phi Hổ Trảo

từ không gian hệ thống ra, quăng vào bên trong.

Cảm nhận được Phi Hổ Trảo đã móc trúng vật gì đó, cổ tay Tiêu Dao rung lên, lập tức thu dây về.

Đồng thời Tiêu Dao thi triển kỹ năng điều khiển thủy tộc, cố gắng khiến mấy bóng đen trong khoang rỗng đi ra.

Mấy bóng đen chịu ảnh hưởng từ kỹ năng của Tiêu Dao, căn bản không thể chạy thoát, không bao lâu sau đã bị Tiêu Dao dùng Phi Hổ Trảo kéo ra từng cái một.

Mấy thứ tròn trịa, to khoảng quả dưa gang rơi xuống mặt sàn.

Mọi người cùng nhìn vào thứ mà Tiêu Dao bắt được.

Đó là những con quái vật mà Tiêu Dao chưa từng thấy bao giờ, trông giống như một loài tôm cua nào đó, trên người mọc không ít chân.

Phần đầu tròn lẳng, nhẵn bóng, trông giống hệt đầu của các vị tăng lữ.

Lúc này bị Tiêu Dao bắt được, chúng cũng không chạy loạn, chân tay đều co rụt lại, thân thể không ngừng dập xuống boong tàu.

Nhìn động tác trông giống như đang dập đầu lạy mọi người, cực kỳ giống hành động dập đầu xin tha của con người.

Chương 488

Cổ Sai và Đa Linh nhìn kỹ nửa ngày mới lẩm bẩm: "Hải Hòa Thượng?" Trong nhóm, chỉ có Tiêu Dao là hiểu biết về biển cả ít nhất.

Ngay cả Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử lớn lên ở vùng biển Phúc Kiến cũng chưa từng nghe qua thứ gọi là Hải Hòa Thượng này.

Minh Thúc và Tô Doanh cũng ngơ ngác.

Cổ Sai và Đa Linh đành thay nhau giải thích.

Thì ra Hải Hòa Thượng là một loại sinh vật kỳ lạ sống trong biển.

Ngư dân vùng miếu San Hô khi đi biển thỉnh thoảng sẽ bắt gặp.

Vì cái đầu tròn vo nhẵn nhụi nên trông có vài phần giống hòa thượng.

Thứ này sau khi bị bắt sẽ không ngừng dập đầu trên boong tàu, trông hệt như đang cầu xin, không ít người tin Phật đã thả chúng đi.

Điều khiến người ta ấn tượng sâu sắc hơn là Hải Hòa Thượng bình thường khi hoạt động sẽ phát ra một loại âm thanh kỳ quái.

Nghe giống như người đang niệm kinh, nhịp điệu tiết tấu cực kỳ thần tự.

Điều này cũng khiến ngư dân tin Phật kính sợ Hải Hòa Thượng như thần minh.

Hải Thạch Hoa, Hải Hòa Thượng, cộng thêm gỗ hải liễu khổng lồ.

Vừa rồi lại có thứ nghi là âm tà chui vào trong khoang rỗng.

Lúc này Tiêu Dao càng thêm khẳng định, bên trong khoang này nhất định có thứ gì đó.

Chuyện liên quan đến việc có giữ được tàu Thiên Quan hào hay không, Tiêu Dao không dám đại ý, hắn lấy ra một quả pháo Nhị Lôi Tử còn sót lại từ không gian hệ thống, châm lửa rồi ném vào trong khoang.

Nhanh chóng một tiếng nổ đanh gọn vang lên, Tiêu Dao áp tai vào mạn thuyền gỗ.

Cổ Sai và Đa Linh chưa từng thấy Tiêu Dao thi triển bản lĩnh thính lôi biện mộ nên thấy rất kỳ lạ.

Rất nhanh Tiêu Dao đứng dậy.

Sau tiếng nổ ngắn ngủi, Tiêu Dao đã nắm rõ tình hình bên trong khoang rỗng của tàu Thiên Quan hào.

Phía sau gỗ hải liễu có một người!

Tiêu Dao nhanh chóng dùng Toái Tinh Đao tháo thêm nhiều tấm gỗ trên khoang rỗng.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng vào giúp một tay.

Vì không muốn phá hỏng kết cấu của tàu nên mấy người dỡ rất cẩn thận.

Mất khoảng hai mươi phút, họ mới dỡ hết các tấm gỗ ngăn cách, phía sau gỗ hải liễu cũng lộ ra.

Sau lưng gỗ hải liễu, đột nhiên xuất hiện bóng dáng của một người.

Ngay cả những kẻ gan to bằng trời như Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng sợ đến mức hít một hơi khí lạnh.

Trong khoang rỗng tối thui không thấy ánh mặt trời của tàu Thiên Quan hào, ngoài Hải Thạch Hoa và Hải Hòa Thượng, cư nhiên lại có một người, thật sự quá đỗi khó tin.

Tiêu Dao đưa tay lấy ra một cây đèn Lưu Ly Lãnh Diễm, mọi người mới nhìn rõ, sau lưng gỗ hải liễu quả thực có một người.

Chỉ có điều đó không phải người sống, mà là một bộ hài cốt.

Trên người có một ít quần áo rách nát chưa bị mục rữa hoàn toàn.

Bên ngoài dùng một sợi xích sắt lớn quấn chặt lấy cả người vào gỗ hải liễu.

Từ đống quần áo chưa mục và mấy sợi tóc vàng còn sót lại trên đỉnh đầu, có thể phán đoán người này cực kỳ có khả năng là một người nước ngoài.

Tàu Thiên Quan hào trước đó từng được người Anh mua lại cải trang, trong một đêm chết mất mười mấy người.

Trong đó cũng có một người mất tích.

Người đó cực kỳ có khả năng chính là cái xác này.

Mục đích của việc xích người vào sau gỗ hải liễu là gì?

Không thể đơn thuần là mưu sát.

Tiêu Dao quan sát kỹ thì phát hiện, thi thể đã hóa thành hài cốt đen sì đang không ngừng chảy ra chất lỏng màu đen từ hốc mắt, lỗ mũi và miệng.

Chất lỏng màu đen này hơi đặc, tỏa ra mùi tanh nhàn nhạt.

Chắc chắn không phải là nước thi thể.

Nước thi thể vốn thối khắm vô cùng.

Còn chất lỏng đen này không có mùi hôi thối, chỉ có vị tanh nhẹ.

Thiên Quan hào là một con tàu đi biển, hành trình dài ngày, từng làm tàu cá một thời gian.

Một chút mùi tanh này căn bản sẽ không thu hút sự chú ý của bất

kỳ ai.

Cũng chẳng trách thi thể này tồn tại trên tàu bao nhiêu năm mà không ai phát hiện ra.

Bên cạnh thi thể, trên gỗ hải liễu mọc đầy Hải Thạch Hoa.

Cả thi thể trông như đang tựa vào giữa đám Hải Thạch Hoa.

Dưới chân bộ cốt hài, Tiêu Dao phát hiện một vài con Hải Hòa Thượng cỡ nhỏ.

Những con Hải Hòa Thượng này lúc này đang lăn lộn dưới đất, tuy không phát ra âm thanh nhưng cũng không ngừng dập đầu.

Thậm chí có hai ba con Hải Hòa Thượng không có phản ứng, vẫn bám vào cạnh bộ hài cốt, đang hút lấy chất lỏng màu đen không ngừng nhỏ xuống từ đó.

Tiêu Dao đưa tay ra, dùng ngón tay chạm vào chất lỏng màu đen chảy ra từ hốc mắt và miệng hài cốt, phát hiện nó không có tính ăn mòn.

Nhưng khi ngón tay tiếp xúc với chất lỏng đen đó, hắn lại cảm thấy một luồng âm hàn chi khí không thể diễn tả bằng lời.

Luồng âm khí này từ ngón tay Tiêu Dao xông thẳng lên đỉnh đầu.

Dù là người mạnh mẽ như Tiêu Dao cũng chỉ có thể rụt tay lại. "Âm khí thật mạnh." Đám Hải Hòa Thượng kia cư nhiên lại dựa vào luồng âm khí thoát ra này để sống, đúng là một loại tà vật.

Chương 489

Nhưng Tiêu Dao liếc mắt liền nhìn ra, số chất lỏng đen chảy ra thực ra chỉ là một phần nhỏ, đại bộ phận âm khí đã bị cả thanh gỗ hải liễu hấp thụ hết.

Gỗ hải liễu sở dĩ có thể duy trì sự kiên cố suốt cả trăm năm, có vẻ là do được số âm khí này bồi bổ.

Ít nhất tuyệt đại bộ phận nguyên nhân đều bắt nguồn từ bộ hài cốt trong khoang rỗng này.

Càng khiến Tiêu Dao rợn người hơn là, nhìn sự sinh trưởng của Hải Thạch Hoa cạnh thi thể, đây tuyệt đối không chỉ là cái xác đầu tiên.

Hải Thạch Hoa là loại sinh trưởng cực kỳ chậm chạp, thậm chí còn chậm hơn cả rặng san hô trong đại dương.

Phải qua nhiều năm tích lũy trong điều kiện đặc thù mới hình thành nên những khối đá như hoa thế này.

Hải Thạch Hoa trong khoang thậm chí còn có chút rực rỡ, sắp che phủ cả thi cốt.

Nhìn bộ xương, người này trước khi chết nhất định đã chịu sự tra tấn phi nhân tính.

Lúc chết chắc chắn tràn đầy oán khí.

Loại oán khí này chính là nguồn gốc của âm khí.

Hẳn là từ ngày tàu Thiên Quan hào được hoàn thành, đã có người dùng tà thuật này, tìm một kẻ xui xẻo để tra tấn đến chết.

Sau đó dùng thi thể đầy oán khí làm nguồn cung cấp âm khí bên

trong khoang rỗng để "nuôi" gỗ hải liễu.

Thậm chí Tiêu Dao hoài nghi, những kẻ xui xẻo bị hiến tế làm "thức ăn" cho gỗ hải liễu kia, có khả năng khi còn sống đã bị xích vào đây.

Nếu không thì chỉ để một cái xác, không cần dùng sợi xích sắt to bằng cổ tay như thế.

Những người khác rõ ràng cũng thấy cảnh tượng quỷ dị bên dưới gỗ hải liễu, nhất thời đều ngây người ra.

Tiêu Dao thở dài.

Thiên Quan hào vốn là muốn giữ lại.

Nhưng hiện tại nhìn xem, bộ phận quan trọng nhất trên tàu là long cốt, chủ yếu là gỗ hải liễu, hoàn toàn dựa vào âm khí của người chết nuôi dưỡng.

Trăm năm qua không biết đã chết bao nhiêu người rồi.

Tiêu Dao không phải thánh mẫu, nhưng cũng không phải ác ma.

Bảo hắn đi tìm người tra tấn rồi xích vào đây để hiến tế cho gỗ hải liễu, chuyện như vậy hắn thực sự không làm được.

Hiện tại bộ hài cốt này đã mục nát gần hết, e là không chống đỡ được bao lâu nữa.

Tiêu Dao hiểu rõ, một khi thi cốt không còn sản sinh âm khí, gỗ hải liễu không được âm khí nuôi dưỡng, cực kỳ có khả năng sẽ mục nát trong thời gian ngắn.

Đó là một việc vô cùng nguy hiểm.

Nếu lúc đó Thiên Quan hào đang hành trình trên biển, thậm chí có khả năng sẽ bị chìm nghỉm.

Tiêu Dao sực nhớ tới mấy trận pháp học được từ Trần Hạt Tử (Trần Ngọc Lâu) trước kia.

Trong đó có một trận pháp gọi là Tụ Âm Trận.

Bản thân trận pháp này khá vô dụng.

Bởi lẽ hội tụ dương khí còn có chút tác dụng, thậm chí có thể dùng để chế tạo pháp khí, chống lại âm tà.

Còn cái việc hội tụ âm khí này nghe như việc của phái phản diện làm vậy.

Quan trọng là trước đây Tiêu Dao cũng chưa thấy Tụ Âm Trận có chỗ nào dùng được.

Nhưng hiện tại nhìn lại, bố trí một Tụ Âm Trận có thể vận hành lâu dài trên gỗ hải liễu là một ý tưởng khá hay.

Như vậy sẽ không cần cứ cách vài năm lại phải hại chết một kẻ xui xẻo để hiến tế nữa.

Tiêu Dao cũng không thích để một xác chết trên tàu Thiên Quan hào, đi đâu cũng mang theo, xúi quẩy biết bao.

Có điều bố trí Tụ Âm Trận, bộ pháp và chú ngữ đều không phức tạp, nhưng nguyên liệu thì hơi khó tìm.

Phải là loại nguyên liệu bản thân mang âm khí, có thể thu hút âm khí, đồng thời không dễ bị mục nát.

Dù sao ở trên đại dương, gió biển, muối biển và nước biển đều có tính ăn mòn mạnh, ngay cả thép nếu không bảo dưỡng tốt cũng chẳng mấy chốc mà nát vụn.

Nghĩ tới đây, Tiêu Dao nhìn vào trong khoang tàu.

Đột nhiên một thứ thu hút sự chú ý của hắn.

Đó là cái quan tài bằng đá gương (địa kính quan mộc) mà cả nhóm vừa vớt được từ trong Hắc Triều không lâu sau khi tiến vào Nam Hải.

Địa Kính Thạch bản thân là một loại nguyên liệu mang âm khí mạnh, lại cực kỳ bền bỉ.

Nếu không thì nó cũng chẳng thể nằm dưới đáy biển làm quan tài suốt mấy ngàn năm mà vẫn bảo tồn nguyên vẹn được.

Đã có sẵn nguyên liệu, Tiêu Dao tự nhiên không có gì phải do dự, lập tức đi tới trước quan tài địa kính.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều không biết Tiêu Dao định làm gì, thấy hắn bỏ đi thì định tháo bộ hài cốt trên gỗ hải liễu xuống.

Tiêu Dao thấy vậy vội vàng ngăn lại. "Đừng động vào, đợi lát nữa em bố trí xong trận pháp rồi hãy động, giờ mà tháo xuống là gỗ hải liễu nát luôn đấy, cứu không nổi đâu." Hồ Bái Nhất là người hiểu rõ âm dương thuật số nhất trong nhóm, lập tức hiểu ý Tiêu Dao, cũng biết tác dụng của bộ thi thể này nên vội kéo Bàn Tử lại.

Tiêu Dao nhanh chóng cắt xuống những mẩu đá nhỏ từ quan tài địa kính.

Tụ Âm Trận bản thân yêu cầu cao về nguyên liệu bố trận, nhưng bù lại lượng tiêu hao nguyên liệu lại ít.

Tiêu Dao cầm mấy khối Địa Kính Thạch to cỡ quả trứng vịt, ước tính bố trí một lần Tụ Âm Trận này ít nhất có thể dùng được ba bốn mươi năm.

Thứ này duy trì được lâu hơn nhiều so với việc sát nhân huyết tế.

Tiêu Dao nhanh chóng thao tác trước gỗ hải liễu.

Chẳng mấy chốc, một Tụ Âm Trận đã được bố trí xong trên gỗ hải liễu.

Tiêu Dao nhắm mắt lại, có thể cảm nhận được luồng âm khí cuồn cuộn không ngừng đang chậm rãi được Tụ Âm Trận hội tụ lên gỗ hải liễu. "Xong rồi, có thể dọn dẹp bộ thi cốt và đám Hải Thạch Hoa kia cho sạch sẽ." Tiêu Dao thở phào một hơi.

Tụ Âm Trận đã vận hành, sau này không cần lo lắng nữa.

Chương 490

Trong lúc dọn dẹp thi cốt và Hải Thạch Hoa, có thể thấy một phần gỗ hải liễu áp sát thi thể đã bị mục.

Sau khi xử lý xong gỗ hải liễu và dọn sạch Hải Thạch Hoa, phần gỗ hải liễu bị mục cũng được Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao gọt bỏ, đồng thời dùng Địa Kính Thạch để bổ sung vào.

Cuối cùng chỉ còn lại mười mấy con Hải Hòa Thượng kia.

Tuổi thọ của Hải Hòa Thượng cực kỳ dài, sinh trưởng rất chậm.

Những con dài hơn một xích kia có lẽ đã sống cả trăm năm.

Những con lớn nhất chắc hẳn đã tồn tại trong khoang rỗng từ lúc Thiên Quan hào mới được đóng xong.

Bao nhiêu năm qua, chúng luôn dựa vào việc hút âm dịch thoát ra từ thi hài huyết tế trong khoang để sống, cư nhiên cũng lớn đến vậy, thật khiến người ta kinh ngạc.

Đám Hải Hòa Thượng này bị dồn lại một chỗ, như có cảm ứng, dường như biết đã đến lúc quyết định vận mệnh của mình.

Đối với nhóm Tiêu Dao, chúng không ngừng dập đầu, miệng liên tục phát ra âm thanh giống như tiếng người niệm kinh, như đang cầu xin tha thứ.

Tiêu Dao có chút phân vân.

Những thứ này lớn lên nhờ ăn đồ trên người chết, bản thân chúng rất tà tính.

Tiện tay diệt sạch cũng là lẽ thường.

Nhưng suy cho cùng Hải Hòa Thượng vô tri vô giác, cũng không

hại người sống, chỉ lặng lẽ sinh sống trong khoang gỗ hải liễu của tàu suốt trăm năm, con cháu cũng đã sinh sôi nảy nở.

Hơn nữa chúng dường như có linh tính, giết sạch thì cũng hơi tiếc.

Đúng lúc này, mấy con Hải Hòa Thượng lớn nhất đang dập đầu bỗng nhiên nhả thứ gì đó từ trong đầu ra.

Lạch cạch rơi xuống khoảng năm sáu hạt.

Những thứ này đều là do những con Hải Hòa Thượng lớn nhất, già nhất nhả ra.

Tiêu Dao tinh mắt, lập tức phát hiện ra những hạt châu nhả ra từ miệng Hải Hòa Thượng.

Kích thước nhỏ hơn trứng chim cút một chút, màu đen tuyền.

Tiêu Dao nhặt lên từ dưới đất, phát hiện ra sắc trạch tinh oánh ôn nhuận, là hắc trân châu (ngọc trai đen).

Hắc trân châu là một loại cực kỳ hiếm thấy và quý giá trong các loại ngọc trai.

Trong đó quý nhất thực ra là loại màu tím thẫm.

Nhưng vấn đề lớn nhất của hắc trân châu không chỉ là số lượng ít, mà kích thước cũng rất nhỏ.

Hắc trân châu thường thấy cũng chỉ to bằng hạt đậu nành, dùng làm trang sức đá quý chỉ có thể làm nền.

Thêm vào đó hắc trân châu có hình dạng hoàn mỹ cực kỳ hiếm gặp, điều này cũng quyết định rằng hắc trân châu cỡ lớn, màu chuẩn, hình dạng tròn trịa là dị thường trân quý.

Loại hắc trân châu như vậy Tiêu Dao một hơi nhặt được sáu viên dưới đất.

Ngay cả Tiêu Dao cũng hít một hơi khí lạnh.

Đám Hải Hòa Thượng này thật sự thành tinh rồi, không chỉ biết dập đầu cầu xin, mà còn biết giao bảo bối ra để hối lộ con người.

Tiêu Dao tỉ mỉ cảm nhận sáu viên hắc trân châu, phát hiện trên đó mang theo từng trận khí tức âm hàn.

Sáu viên hắc trân châu này không chỉ có thể làm trang sức đỉnh cấp mà còn có hiệu quả đặc biệt.

Nhất là ở vùng Nam Dương, dùng loại hắc trân châu này làm trang sức dây chuyền đeo trên người sẽ mát mẻ vô cùng, có thể giải nhiệt.

Giá trị lại càng cao hơn.

Tiêu Dao chẳng có chút gánh nặng tâm lý nào mà thu hết sáu viên hắc trân châu vào không gian hệ thống.

Còn về đám Hải Hòa Thượng kia, Tiêu Dao đại phát từ bi, trực tiếp xách chúng ra khỏi khoang tàu, ném xuống biển lớn bên ngoài.

Dưới đáy Quy Khư đâu đâu cũng là xác tàu đắm, xác sinh vật biển cũng không ít.

Âm khí hội tụ chính là nơi tốt để Hải Hòa Thượng sinh tồn.

Sau đó Tiêu Dao cùng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Cổ Sai đóng kín khoang rỗng của Thiên Quan hào lại.

Tiêu Dao quét sơn đỏ lên bên ngoài khoang đã đóng, viết chữ "Cấm vào".

Sau khi xử lý xong xuôi, mọi người quay lại boong tàu Thiên Quan hào.

Qua một hồi lăn lộn, nhu khí của mọi người đều giảm xuống.

Mục tiêu lớn nhất của chuyến đi này là tìm Tần Vương Chiếu Cốt

Kính đã hoàn thành.

Mục tiêu kèm theo là hái minh châu Nam Hải không những hoàn thành mà còn vượt mức nhiệm vụ.

Nhưng vấn đề hiện tại là Thiên Quan hào đang bị kẹt trong đáy biển Quy Khư, căn bản không biết làm sao để thoát ra.

Nếu không tìm được cách đi ra, mọi người chỉ còn nước phó mặc cho số phận.

Hoặc là núi lửa dưới đáy biển phun trào lần nữa, luộc chín mọi người.

Hoặc là khí biển nhiễu loạn biến động, bức tường nước bên ngoài Quy Khư biến mất, hải nhãn bình phục, dòng nước khổng lồ sẽ nhấn chìm tất cả khi không có Thiên Quan hào.

Tiêu Dao và Tô Doanh có thể sống sót, Vương Bàn Tử cũng có thể chống đỡ được.

Cổ Sai thì hơi khó nói.

Nhưng Hồ Bái Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Minh Thúc cùng Đa Linh chỉ còn nước táng thân nơi đại dương thôi.

Cho dù bọn Tiêu Dao có sống sót, giữa biển khơi mênh mông, muốn quay lại đất liền cũng là chuyện khó như lên trời. "Tính sao đây?" Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bái Nhất rồi lại nhìn Tiêu Dao.

Hồ Bái Nhất trầm ngâm: "Tôi thấy phải đi vào phế tích phía trước mới được.

Chỉ có ở đó mới có khả năng tìm ra cách thoát ra." Tiêu Dao gật đầu: "Cổ Sai, qua đây." Sau đó Tiêu Dao ngoắc tay gọi Cổ Sai.

Cổ Sai vẻ mặt ngơ ngác đi tới. "Để anh xem hình xăm sau lưng cậu." Tiêu Dao biết hình xăm Thấu Hải Trận trên người Cổ Sai, ngoài

những thần kỳ phi di sở tư mà Minh Thúc nói, hình xăm này dường như còn có đặc điểm kỳ lạ khác.

Chương 491

Nghe lời Tiêu Dao, Cổ Sai cởi áo để lộ hình xăm.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bái Nhất, Tô Doanh cũng vây quanh, cùng Tiêu Dao tập trung quan sát. "Nội dung hình xăm này có rất nhiều hải thú, cá biển, còn có cả sóng biển đại diện cho đại dương.

Chẳng thấy có gì đặc biệt cả." Vương Bàn Tử thắc mắc hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: "Hình xăm cổ đại hiếm khi phức tạp như vậy, những ký hiệu trên đó tổ hợp lại có ý nghĩa gì không?" Về đạo lý này, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cũng hiểu chút ít. "Phải rồi, trước kia lúc tôi đi vào Trùng Cốc ở Điền Nam, lấy được cái mặt nạ da người đó." "Bản đồ trên đó có chút tương đồng với hình xăm này." Hồ Bái Nhất nhìn Tiêu Dao và Tuyết Lỵ Dương: "Chẳng lẽ hình xăm Thấu Hải Trận trên người Cổ Sai thực ra là một tấm bản đồ sao?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Có khả năng đó.

Bản đồ thời thượng cổ đều rất trừu tượng, cũng không nghiêm cẩn như bây giờ.

Những hải thú và biểu tượng kia đại diện cho điều gì cần phải nghiên cứu suy luận kỹ mới xác định được." Tiêu Dao nghe xong lại lắc đầu. "Đồ án Thấu Hải Trận chắc chắn không đơn thuần là bản đồ.

Sức mạnh tỏa ra từ nó có ảnh hưởng thực sự đến dòng nước và thủy tộc trong đại dương.

Nhưng những hình vẽ trên đó chắc chắn chỉ về một địa điểm nào đó.

Nhìn xem, hình dáng bên ngoài của cả Thấu Hải Trận thực ra là một con cá voi khổng lồ." Mọi người lần lượt gật đầu, đồ án cá voi

bên ngoài Thấu Hải Trận khá rõ ràng, nhìn qua là có thể xác nhận. "Đại bộ phận đồ án đều nằm trong bụng cá voi, nhưng cũng có một phần đồ án nằm ngoài cá voi, là những đồ án hình xoáy nước này.

Tôi nghĩ những đồ án xoáy nước này chính là hải nhãn và xoáy nước.

Nói cách khác, vị trí chúng ta đang đứng hiện tại là bên trong hải nhãn Quy Khư, thực tế chính là bên trong con cá voi đó." Hồ Bái Nhất lập tức phản ứng lại: "Diêu Tử, ý chú là hình xăm Thấu Hải Trận của Cổ Sai thực ra là bản đồ bên trong Quy Khư?" Tiêu Dao gật đầu.

Lúc này Cổ Sai nãy giờ vẫn đứng nghe rốt cuộc không nhịn được nữa, quay người lại: "Cũng có khả năng, dù sao từ sau khi tôi vào trong Quy Khư, cảm thấy hình xăm sau lưng rất ngứa.

Trước nay chưa từng có cảm giác như vậy." Tiêu Dao nghe xong nói: "Càng chứng minh hình xăm sau lưng có liên hệ thiên ti vạn lũ với Quy Khư." Tuyết Lỵ Dương lên tiếng: "Cực kỳ có khả năng là do nguyên liệu mực xăm trên người Cổ Sai.

Trước đây tôi có tiếp xúc với một số văn hóa và di tích cổ đại ở Mỹ Châu, trong các văn minh Maya, Aztec ở Trung Nam Mỹ có dùng nhựa cây đặc thù làm mực xăm.

Những hình xăm này bình thường không khác gì hình xăm phổ thông, nhưng khi đến một số địa điểm đặc thù, do không khí, từ trường... sẽ sản sinh biến hóa đặc biệt.

Có những hình xăm sẽ khiến con người có năng lực đặc thù." Tiêu Dao nghe xong trầm tư một lát. "Nếu vậy, tộc Hận Thiên trong cổ quốc Hận Thiên có khi nào thực sự có điểm tương đồng với văn minh cổ đại Mỹ Châu mà cô nói không.

Người Hận Thiên là di dân từ thời Ân Thương, còn các văn minh

cổ đại Maya, Aztec, Inca ở Mỹ Châu cũng giống như Ân Thương, dùng chữ tượng hình, sùng bái hiến tế người, lịch pháp cực kỳ phát đạt.

Biết đâu bí ẩn trong hình xăm cũng cùng một nguồn gốc." Cổ Sai nghe mà trợn mắt há mồm, hoàn toàn không ngờ hình xăm trên người mình lại có nhiều uẩn khúc đến vậy. "Tôi quả thực cảm thấy sau khi vào Quy Khư này, hình xăm trên người phát ngứa, cơ thể cũng tràn đầy sức mạnh." "Đó không phải trọng điểm." Tiêu Dao cười.

Thấu Hải Trận của Cổ Sai đương nhiên có hiệu quả đặc biệt, nhưng Tiêu Dao đã có được phương pháp phối chế, đồ án cũng như chú ngữ đặc thù, hoàn toàn có thể sao chép lại.

Hiện tại Tiêu Dao quan tâm là ý nghĩa của những đồ án trên Thấu Hải Trận. "Nhìn xem, những đồ án có vân sóng và hình tam giác này, chẳng lẽ không giống vị trí ngọn núi lửa và phế tích phía trước sao?" Tiêu Dao chỉ vào vài vị trí trên hình xăm của Cổ Sai, những người khác đều ghé sát vào quan sát kỹ. "Đừng nói nữa, kinh qua chú nhắc nhở, đúng là có điểm giống thật." "Đúng là giống, nhưng trong phế tích đó, theo miêu tả trên đồ án, có một cột trụ khổng lồ, trông vừa giống bia mộ lại vừa giống đại thụ." "Đúng đúng đúng, bên dưới có thứ gì đó kỳ lạ, quá trừu tượng nên nhìn không hiểu." Tiêu Dao vỗ vỗ tay: "Mặc kệ đi, điểm cốt lõi của cả hình xăm nằm ở vị trí phế tích phía trước.

Chúng ta đi xem thử, biết đâu cách thoát ra nằm ở đó." Tiêu Dao nói xong, mọi người đều định thần lại.

Đằng nào thì ở lại chỗ cũ cũng chỉ có chờ chết.

Thiên Quan hào đã được giữ lại, nhưng độ sâu mặt nước trong Quy Khư không đủ, bên dưới lại có quá nhiều kiến trúc phế tích và xác tàu đắm.

Nếu mạo hiểm di chuyển cực kỳ có khả năng sẽ va chạm ở đâu đó.

Huống hồ, xung quanh Quy Khư đều là những bức tường nước cao hàng trăm trượng do khí biển dựng lên.

Hiện tại chỉ có một con đường duy nhất.

Mọi người dưới sự chỉ huy của lão già sành sỏi Minh Thúc đã neo đậu tốt Thiên Quan hào.

Sau đó chuyển một ít nhu yếu phẩm lên hai chiếc thuyền cứu sinh, mang theo thi thể của Nguyễn Hắc, thẳng tiến về phía phế tích phía trước.

Càng đi tới, Tiêu Dao cảm thấy cảnh tượng xung quanh có thể đối chiếu từng cái một với Thấu Hải Trận sau lưng Cổ Sai.

Trong não hải Tiêu Dao đã có một tấm bản đồ đại khái.

Trong đó, vị trí trung tâm nhất của toàn bộ phế tích chính là nơi họ cần đến.

Thuyền cứu sinh đi tới được khoảng mấy ngàn mét, dưới mặt biển xung quanh thấp thoáng có thể thấy rất nhiều người đồng cao lớn vô cùng.

Những người đồng này trông không giống như đồ tùy táng thường thấy trong các di tích hay mộ táng thông thường.

Người đồng cao lớn uy vũ, nhưng trang sức trên người lại rất giản dị.

Nhìn không những không giống quý tộc võ sĩ, mà ngược lại còn có cảm giác gần giống nô lệ.

Trên người những bức tượng đồng khổng lồ thậm chí còn có xích sắt quấn quanh.

Những người đồng này cao lớn vô cùng, mọi người ngồi trên thuyền cứu sinh đi ngang qua giống như những người lùn đi lạc vào vương quốc khổng lồ vậy, có một cảm giác áp bức cực kỳ mạnh mẽ.

Kết hợp với những bức tường nước cao trăm trượng xung quanh hải nhãn Quy Khư khiến nhóm Tiêu Dao sinh ra một cảm giác kính sợ.

Tiếp tục đi tới một đoạn nữa, cuối cùng đã nhìn thấy đất liền.

Mọi người nhanh chóng cập thuyền cứu sinh vào ven bờ, cố định lại.

Mảnh đất này thuộc về một phần di tồn núi lửa dưới đáy biển.

Vì quanh năm ngâm mình dưới đáy biển, trên đó ngoài một ít tảo biển ra thì không có bất kỳ thảm thực vật nào, nham thạch trơ trọi lộ ra bên ngoài.

Tiếp tục đi lên phía trước, ở lưng chừng núi uy nghiêm có thể thấy một điện đường bằng đá khổng lồ.

Ở giữa là một cánh cổng đá lớn cao tới mấy trượng.

Cổng đá cổ phác cương kiện, không có hoa văn phức tạp hoa lệ, dị thường giản khiết nhưng lại có một cảm giác sức mạnh tràn đầy.

Hai bên cổng đá cũng đặt không ít tượng đồng.

Chương 492

Những tượng đồng ở đây đều cao hơn một trượng.

Càng quan trọng hơn là phần đầu của những bức tượng đồng này đều đã biến mất.

Tiêu Dao cùng Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử đã lăn lộn ở phố đồ cổ một thời gian không ngắn.

Ở phố đồ cổ thỉnh thoảng sẽ lưu truyền tin tức có đầu Phật ở nơi nào đó xuất hiện.

Thông thường đều là những tên trộm đột nhập vào các hang động Phật giáo hoặc thần đạo ngoài mộ táng ở nội địa để trộm tượng người đá, Phật đá mang đi.

Vì tượng Phật đá, người đá thập phần to lớn trầm trọng, không dễ vận chuyển, nên bọn chúng thường cưa đầu Phật xuống rồi đem bán lén lút.

Đối với loại người này, giới đồ cổ dù là làm ăn chân chính hay không chân chính đều thập phần khinh bỉ.

Cưa đầu Phật gia, đó là việc con người làm sao?

Thông thường người mua cũng không phải người trong nước mà đa phần là người nước ngoài.

Những kẻ bán loại đồ này thường không có kết cục tốt, nếu không vướng vào ác tập, nhà tan cửa nát thì cũng bị bắt, trực tiếp đi ăn kẹo đồng.

Chỉ có điều tượng đồng trong hải nhãn Quy Khư này không thể nào có người tìm được để cưa đầu mang ra ngoài bán.

Huống hồ, theo tỉ lệ, cái đầu của những người đồng này ít nhất cũng to bằng cái chậu rửa mặt.

Một khối đồng to như vậy, lại thêm mấy chục cái đầu đồng, muốn mang hết ra ngoài phải cần một con tàu chở hàng lớn, tàu Thiên Quan hào cũng không chở nổi.

Việc thi công dưới nước càng khó hơn, phải huy động máy móc hạng nặng mới có khả năng.

Nếu không phải bị người ta trộm đi, vậy thì khả năng duy nhất là những tượng đồng này vốn dĩ không có đầu.

Mọi người nhanh chóng hiểu ra đạo lý này, nhìn lại thạch điện, cổng đá, luôn cảm thấy âm u sâm sâm.

Một đám người đồng không đầu thủ hộ nơi này, không giống nơi người sống ở, ngược lại có chút giống mộ táng.

Chỉ có Tuyết Lỵ Dương cau mày quan sát một hồi rồi nói: "Tôi cảm thấy tộc nhân Hận Thiên cổ đại có khả năng là bộ lạc truyền thuyết Xạ Nhật (bắn mặt trời)." Tuyết Lỵ Dương vừa mở miệng, Hồ Bái Nhất liền hỏi: "Bộ lạc Xạ Nhật?

Là Hậu Nghệ sao?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Những tượng đồng này không phải người của bộ lạc đó, mà là một bộ lạc khác lấy mặt trời làm đồ đằng, là chiến tù hoặc nô lệ." Tiêu Dao khẽ gật đầu, Tuyết Lỵ Dương học thức phong phú, luôn có thể đoán ra những manh mối then chốt.

Nhưng vấn đề hiện tại là trong cái thạch điện khổng lồ kia rốt cuộc có thứ gì.

Rất nhanh Tiêu Dao tiên phong bước vào thạch điện.

Ngoài dự đoán, bên trong thạch điện trống không, không có thứ gì đặc biệt, chỉ có không gian rộng lớn khiến người ta cảm thấy cao lớn

vô cùng.

Ở cuối thạch điện có hai bức tượng đồng.

Hai tượng đồng này rõ ràng khác hẳn với bên ngoài, đầu đội mũ xương cá, thân mặc giáp trụ, trên tay dường như đang cầm thứ gì đó.

Có điều năm tháng dài đằng đẵng, thứ trên tay đã biến mất.

Từ tư thế động tác có vẻ cực kỳ giống như đang cầm cung tiễn.

Nhìn cách ăn mặc, hai tượng đồng này không phải nô lệ.

Cộng thêm động tác giương cung bắn như vậy, xem ra suy đoán của Tuyết Lỵ Dương về bộ lạc Xạ Nhật cực kỳ có khả năng là thật.

Trong thạch điện ngoài hai người đồng ra thì không còn thứ gì đặc biệt khác.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Minh Thúc rõ ràng đều có chút thất vọng.

Từ lúc ở bên ngoài cảm nhận được thạch điện này có khả năng là một loại mộ táng, Minh Thúc và hai vị Mạc Kim giáo úy đã có chút hưng phấn.

Đối với họ, đổ đấu Mạc Kim mới là bản hành.

Trong hải nhãn Quy Khư cư nhiên xuất hiện mộ táng, đó quả là niềm vui bất ngờ, không xuống sờ một cái thì tay ngứa lòng cũng ngứa.

Tiếc là thạch điện trong Quy Khư này so với những cổ mộ mà Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử cùng Minh Thúc từng tiếp xúc có hình chế sai biệt một trời một vực.

Ba người tuy lòng ngứa ngáy nhưng lại có chút không biết đường nào mà lần, ngay cả mộ thất nằm ở đâu cũng không tìm thấy.

Đúng lúc này, Tiêu Dao chỉ vào một góc tối bên cạnh thạch điện: "Bên kia có một cái cửa nhỏ, nhìn có vẻ giống cho người sống đi, em qua đó xem sao." Quả thực, mọi thứ trong thạch điện này nhìn từ kích thước đều không giống dành cho người sống.

Tiêu Dao phát hiện cái cửa đá này cao chỉ khoảng hai mét, tương đương với cửa đá dành cho người đi trong thực tế.

Tiêu Dao dẫn đầu, cả nhóm đi theo sau.

Sau khi đi qua cánh cửa đá nhỏ, phía sau là một cái thiên tỉnh (giếng trời) khổng lồ.

Diện tích rộng tới mấy chục mẫu, đỉnh thông trực tiếp lên tận trời.

Ở đáy thiên tỉnh là một ngọn núi nhỏ thoai thoải.

Mọi người chưa đi tới gần đã nhận ra sự đặc dị của ngọn núi này.

Ngọn núi nhỏ đó hoàn toàn khác với ngọn núi đá bên ngoài, cũng không giống với những rạn đá thường thấy dưới đáy biển.

Nó hoàn toàn được bồi đắp từ vỏ sò vỏ trai.

Tất cả vỏ trai, loại nhỏ thì bằng miệng bát, loại lớn đường kính có thể tới hai mét.

Tất cả vỏ sò chồng chất lên nhau, tạo thành một ngọn núi lớn nhỏ vừa phải.

Tiêu Dao nhìn nhìn: "Ở đây sinh khí hội tụ, đúng là một nơi hạ táng tốt, hay là em an táng Nguyễn Hắc ở đây đi." Tiêu Dao vừa dứt lời, Hồ Bái Nhất lập tức biểu thị đồng ý.

Ngọn núi vỏ trai này hình dáng rất tròn trịa, độ dốc thoải.

Xung quanh có nước biển bao bọc, đỉnh lại có thiên quang chiếu xuống.

Cho dù là ở trên đất liền bình thường thì đây cũng được coi là một nơi âm trạch không tệ.

Ở trong hải nhãn Quy Khư lại càng là một ngôi mộ thượng hạng hiếm có.

Nguyễn Hắc sau khi chết trong miệng đã ngậm Nam Châu.

Nhưng không phải cứ ngậm Nam Châu là thi thân sẽ không mục nát ngay lập tức.

Cần phải tìm nơi thích hợp, sinh khí hội tụ, an táng cẩn thận thì mới có thể bảo vệ thi thân nghìn năm không mục.

Cứ như hiện tại, cả nhóm cứ gắng gượng mang theo thi thể Nguyễn Hắc, không biết lúc nào sẽ rơi xuống vực sâu đại dương, cuối cùng vẫn khó tránh khỏi số phận làm mồi cho cá.

Chương 493

Như vậy thì cách di nguyện trước khi chết của Nguyễn Hắc quá xa.

Muốn mang thi thể Nguyễn Hắc lên bờ tìm âm trạch cũng không thực tế.

Đến cả những người sống như Tiêu Dao còn chưa tìm được cách thoát ra khỏi hải nhãn Quy Khư này, mang theo một cái xác lại càng khó khăn hơn.

Khí hậu Nam Hải nóng ẩm, có Nam Châu hộ thể thì chống đỡ được thời gian ngắn, thời gian dài khó tránh khỏi mục nát bốc mùi.

Cổ Sai và Đa Linh nghe xong cũng biết chỉ có thể làm như vậy.

Đối với Nguyễn Hắc, cả đời hái ngọc trai, cả đời đánh cá, cuối cùng được hạ táng trong núi vỏ trai ở Quy Khư cũng là một chốn đi về không tệ. "Chôn ở đây thì không tệ, nhưng chúng ta đào đâu ra quan tài cho lão ca Nguyễn Hắc bây giờ?" Vương Bàn Tử có chút lo lắng hỏi.

Tiêu Dao cười cười, chỉ vào núi vỏ trai: "Chẳng phải có sẵn đó sao?

Tìm một cái vỏ trai khổng lồ còn nguyên vẹn, trực tiếp đặt người vào làm quan tài không phải là xong rồi sao?" Vương Bàn Tử ngẩn ra, sau đó giơ ngón tay cái: "Tuyệt thật, đào vỏ trai cả đời, chết rồi cũng dùng vỏ trai làm quan tài, chôn trong núi vỏ trai, tốt lắm." Chuyện này cuối cùng vẫn phải được Cổ Sai và Đa Linh đồng ý.

Hai đứa trẻ cũng không có nhiều chủ kiến, cộng thêm việc dân chài vùng miếu San Hô có tập quán dùng vỏ trai vỏ ốc làm tường nhà, dùng vỏ trai làm quan tài cũng không phải là không thể.

Hai đứa nhỏ bàn bạc một chút rồi cũng đồng ý.

Chỉ có điều hai đứa vừa mất đi cha nuôi, tâm tình trầm trọng, đều hy vọng mọi người có thể giúp tìm một cái vỏ trai hoặc vỏ ốc thật đẹp để làm quan tài.

Trước tấm lòng hiếu thảo này, mọi người đương nhiên không có cách nào từ chối.

May mà trên núi vỏ trai toàn là những vỏ trai vỏ ốc khổng lồ, thật sự muốn tìm cũng không mất bao lâu.

Mọi người nhanh chóng tìm kiếm trên núi vỏ trai.

Tiêu Dao cùng Hồ Bái Nhất, Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương đứng khá gần nhau, trong lúc tìm kiếm, Tô Doanh phát hiện ra một vài dấu vết. "Diêu Tử, vỏ trai ở đây có vẻ đều đã được xử lý qua, không ít vỏ trai trên đó có khắc họa đồ án." Tuyết Lỵ Dương cũng nói: "Không sai, ngọn núi vỏ trai này có khả năng là nơi tế tự của di dân cổ đại Hận Thiên thị." "Cái gì, cả ngọn núi này là một tế đàn sao?" Hồ Bái Nhất hỏi.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Không biết những người cổ đại đó rốt cuộc là tế bái thứ gì hay vị thần linh nào." Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn quanh: "Bất kể là tế tự thứ gì, tóm lại tuyệt đối là một thứ to xác." Tiêu Dao nói xong, những người còn lại đều im lặng.

Từ lúc vừa bước vào thạch điện này, mọi người đã bị kích thước khổng lồ của nó áp chế.

Đến ngọn núi vỏ trai làm tế đàn này, chỉ riêng đường kính tế đàn cũng phải tới vài trăm mét.

Tuy rằng các tế đàn cổ đại phần lớn tế tự những thần linh trừu tượng, nhưng thế sự khó lường.

Chẳng may những cư dân cổ quốc Hận Thiên sống dưới đáy biển

Quy Khư này lại tế tự một thứ to xác có thật thì sao.

Dù sao những thứ tồn tại trong đại dương kích thước rõ ràng lớn hơn nhiều.

Nhất thời không ai nói gì, có lẽ là để tránh làm kinh động đến một vật khổng lồ nào đó có thể tồn tại.

Trên núi vỏ trai có rất nhiều trai khổng lồ và ốc lớn.

Nhưng phần lớn trong số đó đều đã hư hại.

Tế đàn này tồn tại từ quá lâu rồi, trải qua hàng ngàn năm bị ăn mòn và tác động, ít nhiều cũng không còn nguyên vẹn.

Chọn vài cái nhưng Cổ Sai và Đa Linh đều không ưng ý.

Không còn cách nào, mọi người đành phải dời những lớp vỏ trai bên ngoài ra để xem những lớp bên dưới có cái nào được bảo tồn nguyên vẹn hơn không.

Vừa mới dọn dẹp được một lúc, Vương Bàn Tử đã la oai oái: "Diêu Tử, lão Hồ, mau lại đây xem em đào được thứ gì này?

Chẳng lẽ là bảo bối?" Nghe thấy hai chữ bảo bối, lão cáo già Minh Thúc cũng sáp lại ngay.

Chẳng mấy chốc, mọi người đều buông việc đang làm, vây quanh Vương Bàn Tử.

Sau khi có huyết mạch Toàn Quy, sức lực Vương Bàn Tử tăng mạnh, tốc độ dọn vỏ trai nhanh hơn những người khác nhiều.

Thấy rõ đã đào được một cái hố sâu gần hai mét.

Bên trong lộ ra một mảng màu xanh lục.

Loại màu xanh này mọi người đã thấy không ít lần sau khi vào Quy Khư.

Có vẻ như cổ quốc Hận Thiên trong Quy Khư cực kỳ giỏi dùng âm hỏa dưới đáy biển để luyện đồng.

Những đồ đồng này chất lượng cực cao, ở một nơi có tính ăn mòn mạnh như dưới đáy biển Quy Khư vẫn có thể duy trì tính chất đồng suốt nghìn năm không đổi.

Mảng màu xanh này rõ ràng là rỉ đồng trên đồ đồng.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử nhanh chóng cẩn thận dọn sạch những mảnh vỏ trai vụn bên trên.

Một tấm đồng lộ ra.

Trên tấm đồng có những đồ án hải thú và nữ tử nô đùa, sau ngàn năm vẫn có thể thấy được sự tinh mỹ.

Trên tấm đồng có hai cái quai cầm nhô lên.

Nhất thời cũng không ai nhận ra đây rốt cuộc là thứ gì.

Vương Bàn Tử định đưa tay kéo quai cầm trên tấm đồng thì bị Tiêu Dao ngăn lại. "Bàn Gia, đồ đồng để lâu rồi, anh sức lớn, đừng để lỡ tay làm gãy mất.

Em thấy đây có vẻ là một huyệt mộ, không biết bên trong có nguy hiểm không, để chắc ăn, em sẽ đào tiếp xem rốt cuộc nó là cái gì." Những người khác nghe vậy cũng đều gật đầu đồng ý.

Mọi người cùng ra tay, nhanh chóng đào nốt phần bên dưới ra.

Dưới tấm đồng quả nhiên có vật, là một con ốc xanh (thanh loa) còn to hơn cả cái chum nước.

Miệng ốc đã bị tấm đồng vừa rồi bịt kín.

Trên vỏ con ốc xanh này thấp thoáng thấy được một số đồ án.

Nội dung đồ án là một nữ tử, sống động như thật, ngũ quan và

thân thể đều hiện rõ, thậm chí còn thần kỳ hơn khi hình ảnh nữ tử trên vỏ ốc không phải được điêu khắc lên mà trông giống như vân lý tự nhiên tạo thành.

Tiêu Dao cũng từng nghe nói vùng ven biển sẽ có một số vỏ trai vỏ sò có hình tượng Quan Âm hay La Hán tự nhiên.

Nhưng phần lớn đều phải dựa vào trí tưởng tượng mới nhìn ra được.

Còn hình ảnh nữ tử trên vỏ ốc này thì lại chân chân thực thực, hơn nữa còn rất đẹp.

Chương 494

"Đây chắc là một loại Loa Giáp Quan, hẳn là một hình thức hạ táng của người Hận Thiên." Minh Thúc lắc đầu quầy quậy, ra vẻ hiểu biết nói. "Cái quan tài này nhìn qua là biết đồ tốt rồi, mấy ngàn năm mà không hề biến đổi, đồ án bên trên cũng rất vui mắt, tôi thấy rất hợp làm nơi yên nghỉ cho lão huynh Nguyễn Hắc." Tiêu Dao đương nhiên biết Minh Thúc đang tính toán gì, cái Loa Giáp Quan này dùng làm quan tài cho Nguyễn Hắc thì hợp, nhưng mở quan tài ra vơ vét đồ tùy táng bên trong thì còn hợp ý lão hơn.

Tiêu Dao cũng không vạch trần.

Dù sao cái Loa Giáp Quan này nhất định phải mở ra, đồng thời dùng nó làm quan tài cho Nguyễn Hắc cũng rất thích hợp.

Đã là mở quan tài, loại việc này Mạc Kim giáo úy là có kinh nghiệm nhất.

Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều nóng lòng muốn thử.

Hai người nhìn Tiêu Dao một cái, thấy hắn không phản đối liền lập tức bắt đầu chuẩn bị ra tay.

Miệng ốc được khảm một vòng đồng, có mộng khóa liên kết với tấm đồng.

Cơ quan này không quá phức tạp nhưng lại được ẩn giấu rất khéo, nếu không biết cách thì mở ra cũng khá khó khăn.

Với sức mạnh của Vương Bàn Tử hiện tại, trực tiếp giật tung tấm đồng ở miệng ốc ra không phải là không thể.

Nhưng làm vậy sẽ phá hỏng cả cái Loa Giáp Quan này.

Tiêu Dao lập tức lấy kim trù và dụng cụ mở khóa ra, bắt đầu gõ

gõ đập đập trên Loa Giáp Quan.

Chỉ mất một thời gian ngắn, Tiêu Dao đã nắm rõ kết cấu mộng khóa dưới tấm đồng ở miệng ốc.

Một khi đã hiểu kết cấu thì phần còn lại đối với Tiêu Dao chỉ là việc đơn giản.

Khoảng vài phút sau, Tiêu Dao dừng tay, nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Gia, giờ đến lúc anh trổ tài rồi, có thể thăng quan phát tài rồi đấy." Vương Bàn Tử hưng phấn xoa xoa tay: "Được lắm!" Nói xong, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương lại thắp nến ở miệng ốc, bảo Vương Bàn Tử đeo mặt nạ vào.

Dù sao Loa Giáp Quan này nằm trong trạng thái bịt kín, chôn trong núi vỏ trai ở hải nhãn Quy Khư không biết bao nhiêu nghìn năm rồi, quỷ mới biết bên trong có khí độc hay thứ gì tương tự không.

Vương Bàn Tử trang bị chỉnh tề, khí trầm đan điền, mạnh bạo mở tấm đồng trên Loa Giáp Quan ra.

Mấy người xung quanh không tự chủ được mà lùi lại phía sau.

Loa Giáp Quan vừa mở, một luồng mùi tanh thối nồng nặc từ bên trong phun trào ra.

Hiển nhiên bên trong có vật, tuyệt đối không phải rỗng tuếch.

Ngoài mùi thối, đồng thời còn xuất hiện những tia bảo quang thấp thoáng.

Thấy bảo quang, mắt Hồ Bái Nhất, Minh Thúc và Vương Bàn Tử đều sáng rực lên.

Trong Loa Giáp Quan có bảo bối!

Lúc Loa Giáp Quan vừa mở, mọi người thấp thoáng thấy bên trong có thứ gì đó trắng hếu, cực kỳ có khả năng là thi thể bên trong

vẫn chưa bị mục rữa hoàn toàn.

Tiêu Dao ngăn mọi người lại, đợi mùi tanh thối trong Loa Giáp Quan tản bớt mới cầm nến đưa lại gần miệng ốc.

Tuy có gió thổi nhưng nến không hề tắt.

Chứng tỏ trọc khí trong quan tài đã tản hết, không có nguy hiểm.

Ở đây không có mộ huyệt, không tìm được hướng đông nam, Tiêu Dao bèn xác định phương hướng rồi đặt nến lên một vỏ trai bằng phẳng ở hướng đông nam.

Lúc này Tiêu Dao và mọi người mới tiến lên quan sát kỹ những thứ bên trong Loa Giáp Quan.

Bên trong quả nhiên có một thi thể, trắng hếu.

Nhìn kỹ lại, cư nhiên là một nữ thi.

Chỉ có điều tư thế nữ thi cực kỳ vặn vẹo, thi thể không hề mục rữa, lông mày, tứ chi và tóc tai đều rất rõ ràng, nhìn qua cực kỳ kinh khủng.

Tiêu Dao đeo găng tay, cẩn thận đưa tay nâng nữ thi ra ngoài.

Dùng từ "nâng" là bởi vì thi thể này cầm trên tay nhẹ tênh, giống như sợi bún vậy, căn bản không có khung xương chống đỡ.

Cả cơ thể mềm nhũn ra trên tay Tiêu Dao.

Mềm mại như nước, cư nhiên chỉ là một cái túi da trống rỗng.

Bên trong một chút xương cốt hay huyết nhục đều không có.

Trên đầu đầy tóc đen, đội một cái mũ bằng xương cá, trên người mặc một chiếc áo kết bằng vô số hạt châu.

Chỉ cần tay Tiêu Dao động đậy, cái túi da nữ thi lại khẽ đung đưa, chiếc áo châu trên người như sóng nước, tỏa ra những luồng hào

quang âm lãnh.

Những người khác đều nhìn đến ngây người, không ngờ thứ lấy ra từ Loa Giáp Quan lại là một cái túi da. "Tôi nhớ trong một cuốn cổ thư có chép, thời cổ đại có một tộc người, sinh ra đã không có xương.

Nữ thi này không lẽ cũng như vậy sao?" Hồ Bái Nhất dù sao cũng có học thức, ở phố đồ cổ cũng từng xem qua nhiều thứ linh tinh nên lập tức lên tiếng.

Tiêu Dao lắc đầu: "Nếu là bệnh bẩm sinh hay tàn tật mà không có xương thì ít nhất xương đầu, xương sống và xương sườn cũng phải có, nếu không thì đại não và nội tạng không có gì chống đỡ, căn bản không sống nổi.

Nữ thi này ngay cả xương đầu và xương sống cũng không có, chỉ là một tấm da người.

Chắc chắn là thi thể đã qua xử lý đặc biệt sau khi chết." Vương Bàn Tử kích động: "Cái này em biết, chẳng phải giống xác ướp Ai Cập sao?" Tiêu Dao ngẩn ra, xác ướp chỉ lấy nội tạng và não ra thôi, xương vẫn còn đó, nhưng với trí thông minh của Vương Bàn Tử thì hắn cũng chẳng buồn giải thích nhiều, chỉ gật đầu bảo cũng tương tự vậy.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương quan sát kỹ rồi nói: "Không đúng, có khả năng không phải thi thể xử lý sau khi chết, mà trông giống như được xử lý từ khi còn sống hơn." Lời Tuyết Lỵ Dương vừa thốt ra, những người khác đều hít một hơi khí lạnh.

Người chết rồi lột da thì còn có thể hiểu được về mặt kỹ thuật.

Nhưng người đang sống mà làm thành thế này sao? "Nhìn xem, trên tấm da người này căn bản không có một vết thương nào, nếu lột da sau khi chết thì không thể nào không để lại vết thương được.

Khả năng lớn nhất là khi cô gái này còn sống, người ta đã cho cô ta uống thứ gì đó khiến nội tạng, huyết nhục và xương cốt bên trong đều tan ra, thậm chí là thả một số loài cá hay sâu đặc thù vào để chúng ăn sạch huyết nhục bên trong, cuối cùng chỉ còn lại cái túi da." Tuyết Lỵ Dương vừa nói xong, Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều nhớ tới những cái dũng bằng da người ở Trùng Cốc Điền Nam.

Mấy người không nhịn được đều rùng mình một cái, cảnh tượng dũng da người bị xe tông vỡ, lòi ra một đống sâu nhục, bị nghiền nát chảy nước xanh đầy đất thực sự là ký ức khó quên.

Mấy tháng trời sau đó cứ hễ ăn cơm là họ lại nhớ đến. "Cái Loa Giáp Quan này cực kỳ có khả năng không phải là mộ táng của người Hận Thiên, tôi thấy cái này giống một loại nghi thức hiến tế hơn." Tuyết Lỵ Dương nói xong, cả nhóm đều im lặng.

Cả cái Loa Giáp Quan này đều toát lên một vẻ quỷ dị khôn lường. "Từ từ đã, để xem bên trong có đồ gì không, lúc nãy mở quan tài tôi thấy có một luồng chướng khí xông ra đấy." Vương Bàn Tử điều chỉnh tâm trạng rất nhanh, lập tức lên tiếng thúc giục.

Chương 495

Tiêu Dao gật đầu, tiếp tục kiểm tra những thứ bên trong Loa Giáp Quan.

Phía dưới thi thể có một đôi cổ kiếm đen kịt, dài hơn hai thước, tương đương với Toái Tinh Đao của Tiêu Dao.

Ngoài ra còn có một bàn ngọc bói rùa, trên mặt khắc nhiều phù hiệu phức tạp.

Một cái bình ngọc màu đen, miệng bình được niêm phong kỹ, không biết bên trong đựng thứ gì.

Bên cạnh bình là mấy cây nến làm từ mỡ nhân ngư.

Ngoại trừ những thứ đó ra, không còn vật phẩm nào khác.

Trong khi Tiêu Dao và mọi người đang kiểm tra những món đồ lấy từ quan tài, Minh Thúc, Đa Linh và Cổ Sai đột nhiên lộ vẻ hốt hoảng, chỉ tay vào xác nữ mà Tiêu Dao vừa nâng ra. "Sao vậy?

Xác nữ này có vấn đề gì à?" Hồ Bái Nhất hỏi Minh Thúc.

Minh Thúc nửa đời người tiếp xúc với xác chết, cũng từng đổ đấu, lại cùng nhóm Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao trải qua không ít cảnh tượng kinh hoàng, không phải là người chưa thấy qua sự đời.

Thứ có thể khiến Minh Thúc cảm thấy sợ hãi và kinh ngạc như vậy tuyệt đối không đơn giản.

Minh Thúc định thần hồi lâu mới run rẩy chỉ vào xác nữ nói: "Đây không phải là xác nữ bình thường, là Thi mị đấy." Câu nói của Minh Thúc khiến Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương đều ngẩn người. "Sư huynh sư muội cái gì, Minh Thúc nói rõ ràng chút đi." Vương Bàn Tử vốn đã ngứa mắt với Minh Thúc, giọng điệu tự

nhiên chẳng mấy tốt lành.

Nhưng Minh Thúc không thèm để ý đến Vương Bàn Tử, lão cùng Cổ Sai và Đa Linh trực tiếp quỳ xuống.

Không chỉ quỳ, Minh Thúc còn cẩn thận bò tới trước xác nữ kia, nâng niu đặt Thi mị vào một cái túi kín.

Vương Bàn Tử thấy vậy thì sốt ruột: "Tôi hiểu rồi, lão già Hồng Kông này định nuốt riêng bảo bối, mấy trò này đều là dọa người thôi." Nói xong, Vương Bàn Tử định cho Minh Thúc ăn một đấm.

Tiêu Dao vội vàng ngăn Vương Bàn Tử lại.

Vương Bàn Tử hiện tại có huyết mạch Toàn Quy trong người, một đấm này hạ xuống chắc đến bò cũng phải chết, xương cốt già nua của Minh Thúc sao chịu nổi.

Thấy Tiêu Dao ngăn cản, Vương Bàn Tử hừ lạnh hai tiếng, không truy hỏi thêm nữa.

Minh Thúc thở dốc một hồi mới giải thích.

Thì ra Loa Giáp Quan cùng xác nữ và các vật phẩm bên trong, Minh Thúc, Cổ Sai và Đa Linh đều từng thấy qua.

Chỉ là họ không thấy trực tiếp mà thấy trên các bức bích họa trong miếu San Hô và miếu Ngư Chủ của Đản dân ở Nam Dương.

Miếu Ngư Chủ là thần miếu được ngư dân vùng Nam Dương thờ phụng, tuy tầm ảnh hưởng không bằng miếu Tổ Mẫu nhưng hương khói cũng rất thịnh.

Niên đại của miếu Ngư Chủ vô cùng lâu đời.

Các bức bích họa bên trong miếu đều có hình thức cố định, nội dung đại đồng tiểu dị.

Trong đó có một nội dung quan trọng: Đản dân cổ đại thả Thi mị

để dẫn dụ bạng mẫu (trai khổng lồ).

Lúc đầu Minh Thúc và Cổ Sai không nghĩ theo hướng đó.

Nhưng khi thấy Loa Giáp Quan, xác nữ như da người, cùng với phân thủy kiếm, bàn ngọc bói rùa và bình đen, mấy người họ liền nhận ra ngay.

Thi mị này cực kỳ nguy hiểm.

Nó đúng như lời Tuyết Lỵ Dương nói, không phải xử lý thi thể sau khi chết, mà là dùng hình phạt tàn nhẫn khi còn sống để hóa giải hết da thịt.

Đồng thời, da xác chết cũng được xử lý đặc biệt, không những không thối rữa mà còn có thể hội tụ âm khí.

Bản thân cô gái này chết rất thê thảm, oán khí ngút trời, âm hàn vô cùng.

Cộng thêm việc xử lý thi thể đặc biệt khiến Thi mị trở thành một trong những thứ âm tà nhất.

Một khi Thi mị chạm nước, âm tà chi khí sẽ được giải phóng.

Điều này đều có nguyên do.

Đản dân cổ đại chế tạo Thi mị là để bắt bạng mẫu dưới đáy biển.

Truyền thuyết kể rằng dưới đáy biển có những con bạng mẫu to lớn vô cùng, sống lâu năm đến mức gần như thành tinh.

Vào đêm trăng tròn, chúng cũng không dễ dàng lộ diện.

Hơn nữa bạng mẫu sống ngàn năm, thân thể đồ sộ không khác gì rạn san hô dưới đáy biển.

Đản dân muốn tìm và dẫn dụ bạng mẫu chỉ có thể dùng cách đặc biệt.

Cự bạng trong biển đều bị hấp dẫn bởi Thái âm chi khí của trăng tròn.

Để dụ bạng mẫu, phải mô phỏng Thái âm chi khí, hơn nữa phải là luồng khí cực kỳ dồi dào.

Cách của Đản dân là chế tác Thi mị có âm khí cực thịnh, đồng thời cho Thi mị mặc Thiên Châu Y đặc biệt.

Loại áo này dưới sự kích động của âm khí Thi mị có thể tỏa ra Thái âm chi khí nồng đậm hơn cả trăng tròn.

Bạng mẫu sẽ bị hấp dẫn mà mở vỏ, lộ ra chân tướng.

Đôi phân thủy kiếm kia chính là lợi khí dùng để nạy bạng lấy châu.

Thân kiếm đen kịt, trên lưỡi kiếm có lỗ hổng hình Thất Tinh.

Chuôi kiếm có hình đầu người, lưỡi kiếm đâm ra từ miệng người, tạo hình rất kỳ lạ.

Lưỡi kiếm ẩn hiện sắc đỏ, tuy có lịch sử hàng ngàn năm nhưng vẫn sắc bén dị thường, mang theo sát khí lẫm liệt.

Đôi phân thủy kiếm này rõ ràng đã mổ không biết bao nhiêu cự bạng mới có được sát khí nồng đậm như thế.

Trong bình ngọc đen tám phần là đựng thi du của Đản dân dùng để bôi lên người khi xuống nước nhằm tránh tản phát dương khí.

Khi sử dụng Thi mị, phải có người kéo nó bơi liên tục dưới nước.

Người đó không được để lộ dương khí, nếu không bạng mẫu sẽ không xuất hiện.

Còn về bàn ngọc và nến, nhìn thì bí ẩn, Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất đều tưởng là đồ tốt.

Nhưng Minh Thúc nói hai thứ này thực tế không có tác dụng gì, gọi là Nguyệt Bích.

Chương 496

Đản dân cổ đại không có kiến thức, cũng không hiểu thuật chiêm bặc.

Hai thứ này nhìn thì giống đồ bói toán của Thăng Long, nhưng thực chất là công cụ dùng bóng nến để đo độ tròn khuyết của mặt trăng.

Thời thượng cổ thì có chút tác dụng, nhưng đến thời hiện đại với đủ loại công cụ quan trắc, Nguyệt Bích đã mất đi giá trị.

Chất liệu của nó cũng không phải mỹ ngọc nên không bán được bao nhiêu tiền.

Tiêu Dao nghe xong mới biết Thi mị tuy nhìn âm tà nhưng thực tế lại là một món đồ cực tốt.

Lúc này trong tay Tiêu Dao và mọi người cộng lại cũng có gần trăm viên minh châu.

Nhưng đồ tốt thì không ai chê nhiều.

Nếu có cơ hội tìm thấy bạng mẫu, họ có thể thu hoạch thêm một mẻ lớn.

Nghĩ vậy, Tiêu Dao lập tức bảo Minh Thúc thu xếp kỹ những thứ này mang theo người, biết đâu sau này cần dùng tới.

Minh Thúc mếu máo, đành phải cẩn thận cất Thi mị đi.

Mọi người nhanh chóng khiêng Loa Giáp Quan ra ven nước, lau chùi sạch sẽ.

Xung quanh hơi nóng bốc lên, hải khí vượng thịnh, chẳng mấy chốc Loa Giáp Quan đã khô hoàn toàn.

Tiêu Dao kéo Loa Giáp Quan tìm một chỗ trên núi vỏ sò.

Cả Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao đều hiểu phong thủy.

Vị trí được chọn theo thuật phân kim điểm huyệt và lạc tinh điểm huyệt có thể coi là một cát huyệt.

Cổ Sai và Đa Linh dưới sự giúp đỡ của mọi người đã đặt thi thể Nguyễn Hắc vào trong Loa Giáp Quan.

Hai người khóc lạy một hồi, cuối cùng đặt thêm một số đồ dùng hàng ngày của Nguyễn Hắc vào rồi đóng nắp đồng, bịt kín miệng vỏ.

Sau khi an táng Nguyễn Hắc trên núi vỏ sò, mọi người quay lại xuồng cứu sinh.

Tuy núi vỏ sò là đất liền, nhưng hải khí ở Quy Khư rất hỗn loạn, không biết khi nào đất liền lại biến thành đáy biển.

Mấy người họ lăn lộn nửa ngày trời, mệt rã rời, cần được nghỉ ngơi.

Nghĩ đi nghĩ lại, dừng xuồng ở vũng nước bên cạnh núi vỏ sò vẫn an toàn hơn.

Mọi người vội vàng ăn uống rồi Minh Thúc, Cổ Sai, Đa Linh đều đi ngủ.

Tiêu Dao, Tô Doanh, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương vẫn chưa ngủ.

Gương mặt ai nấy đều hiện rõ vẻ lo âu.

Tiêu Dao lúc này trong lòng cũng không mấy chắc chắn.

Tình hình ở đáy biển Quy Khư quá quỷ dị, tuy đến nay đa phần tình tiết vẫn phát triển theo kế hoạch ban đầu, nhưng làm sao để thoát ra thì vẫn chưa rõ.

Trong hành trình sắp tới có xảy ra biến số gì không cũng là một rủi ro lớn.

Hồ Bái Nhất thì đang trăn trở về quái tượng chấn kinh bách lý nhìn thấy trên quan tài nổi giữa Hắc Triều lúc trước.

Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh thì phân tích làm sao để thoát khỏi hải nhãn Quy Khư.

Tiêu Dao nhắc đến hình xăm sau lưng Cổ Sai.

Anh đã ghi nhớ đại khái sơ đồ hình xăm đó, giờ tiện tay vẽ ra đáy thuyền.

Theo bản đồ trên hình xăm, vị trí trung tâm của hải nhãn Quy Khư có vẻ là một tế đàn khổng lồ.

Xung quanh có một vòng các điểm tròn, có lẽ là các thiên điện tế tự.

Ở trung tâm thật sự vẽ một cái cây khổng lồ vô cùng.

Phía dưới cây có vẻ có mộ táng, xác nhân ngư và một bộ hài cốt long cốt rất lớn.

Ý nghĩa của những thứ này nhất thời mọi người vẫn chưa rõ.

Chỉ có Tiêu Dao chỉ vào vòng điểm nhỏ xung quanh trung tâm: "Tôi nghĩ hiện tại chúng ta đang ở vị trí này, còn vị trí trung tâm thật sự thì vẫn chưa rõ lắm." Mấy người nhìn hồi lâu cũng không ra manh mối gì.

Họ trò chuyện đến nửa đêm rồi cuối cùng cũng mơ màng thiếp đi.

Tiêu Dao chỉ chợp mắt được một lát đã bị đánh thức bởi một loạt tiếng động.

Cảm giác đó giống như thủy triều đang lên, một đợt triều cường cực lớn.

Vô số nước biển đang tràn về phía chỗ họ trú ẩn.

Đồng thời trong tiếng sóng còn lẫn cả những tiếng va chạm kim loại.

Tiêu Dao đứng dậy gọi mọi người thức giấc.

Lúc này trời đã hửng sáng, đồng thời âm hỏa trong hải nhãn cũng cháy rực, soi đỏ cả không gian.

Sắc mặt Tiêu Dao u ám, mực nước đã dâng lên không ít, đồng thời các tượng võ sĩ thanh đồng trong thạch điện bên ngoài thiên tỉnh như sống dậy, rung lắc ầm ầm.

Không ít tượng đã bị nước biển nhấn chìm.

Trong phút chốc, tiếng động vang lên như thiên quân vạn mã.

Những âm thanh như núi lở đất nứt xung quanh khiến người ta rùng mình.

Chiếc xuồng cứu sinh của họ như hai chiếc lá nhỏ, dập dềnh trong dòng nước xiết.

Tiêu Dao nhanh chóng phát hiện ra xuồng cứu sinh đã bị dòng nước cuốn lên đỉnh thiên tỉnh.

Tại đó, anh phát hiện ra bên ngoài lại là một cái thiên tỉnh còn lớn hơn.

Cái thiên tỉnh ở núi vỏ sò lúc nãy chẳng qua chỉ là một trong những thiên tỉnh nhỏ bao quanh một cái thiên tỉnh khổng lồ mà thôi.

Đúng như Tuyết Lỵ Dương nói, núi vỏ sò chỉ là rìa của tế đàn tế tự thần linh hay sinh vật nào đó.

Cái thiên tỉnh lớn hơn trước mắt mới thực sự là trung tâm.

Ở giữa thiên tỉnh xuất hiện một cột trụ đen khổng lồ.

Chương 497

Kích thước của nó lớn đến mức dù còn cách vài trăm mét mọi người đã cảm nhận được áp lực mạnh mẽ.

Nước biển xung quanh chảy xiết khiến ai nấy trên xuồng đều hoa mắt chóng mặt.

Theo bản năng, mọi người đều chèo về phía cột trụ đen khổng lồ kia.

Khi đến gần mới thấy rõ, đường kính của cái trụ này có lẽ phải mấy chục người ôm không xuể, ít nhất cũng phải hơn mười trượng.

Toàn thân cột trụ đen kịt, bề mặt rất thô ráp với những lớp như vảy cá.

Phần gần mặt nước có các loại trai sò ký sinh.

Bản thân cột trụ bị nghiêng với góc độ khá dốc, phần đỉnh vươn về phía cuối thiên tỉnh, như muốn đâm xuyên lên mặt nước.

Phần gốc thì cắm sâu xuống lòng biển, không biết sâu bao nhiêu.

Lúc này tốc độ dòng chảy xung quanh ngày càng nhanh, xuồng cứu sinh rõ ràng không trụ nổi nữa.

Tô Doanh và Tiêu Dao thi triển kỹ năng hưng phong tác lãng nhưng trước sức mạnh tự nhiên vĩ đại này, họ cũng thấy rất chật vật. "Tôi sẽ cho xuồng áp sát vào, mọi người leo lên cái trụ đó đi!" Tiêu Dao hét lớn.

Cái cột đen này chính là cái cây khổng lồ ở trung tâm Quy Khư trên hình xăm sau lưng Cổ Sai.

Nhìn bây giờ, gọi nó là Định Hải Thần Châm cũng không sai.

Xuồng cứu sinh sắp lật đến nơi, dòng nước không có dấu hiệu giảm bớt.

Để mọi người được sống sót, chỉ còn cách leo lên cây thôi.

May mà cái cây này có độ nghiêng, trên thân lại đầy những mấu lồi như lảy ốc để đặt chân bám leo.

Tiêu Dao và Tô Doanh cố gắng điều khiển xuồng, từng chút một áp sát vào thần thụ.

Nếu không nhờ cả hai nắm giữ sức mạnh huyết mạch cực kỳ cường hãn, Tiêu Dao nghi ngờ cả nhóm còn chưa kịp chạm tới cây đã bị dòng nước cuốn mất rồi.

Không nghi ngờ gì nữa, thế giới tuyến đã thay đổi, các tình tiết nguy hiểm đều bị phóng đại lên gấp bội.

Khi cách cái cây vài mét, Tiêu Dao vung tay phóng ra một chiếc Phi Hổ Trảo bám chặt vào thân cây.

Sau đó anh kéo xuồng lại sát bên.

Sau khi đưa được cả hai chiếc xuồng lại gần, Tiêu Dao dẫn mọi người thuận theo thân cây leo lên trên.

Họ vừa leo được hơn mười mét, nhìn xuống dưới đã thấy sóng dữ đánh lật hai chiếc xuồng.

Dòng nước xung quanh ngày càng xiết và đục ngầu, bùn cát dưới đáy biển đều bị cuốn lên.

Dưới mặt nước đen ngòm mờ mịt, dường như có vô số sinh vật khổng lồ bị dòng nước làm phiền đang bơi ra, không ngừng lượn lờ.

Tiêu Dao biết rõ, lúc này nếu ai rơi xuống, ngoại trừ những người có sức mạnh huyết mạch như anh, Tô Doanh và Vương Bàn Tử, những người khác tuyệt đối không có cơ hội sống sót.

Vương Bàn Tử nếu không có hai người kia giúp đỡ, e là cũng chẳng trụ được lâu.

Thần thụ tuy có độ nghiêng nhất định nhưng vẫn rất cao.

Leo được một đoạn, chứng sợ độ cao của Vương Bàn Tử lại tái phát. "Không ổn rồi Diêu Tử, tôi thà xuống dưới liều mạng với bọn rùa đen kia còn hơn là cứ leo lên thế này." Vương Bàn Tử vừa nhìn xuống dưới vừa thở hắt ra, la hét ầm ĩ. "Bàn Gia, lũ bên dưới không phải rùa đâu, chúng lợi hại hơn rùa nghìn năm nhiều, anh không trụ được đâu." Tiêu Dao đang nói thì thấy Minh Thúc đã ngoài năm mươi sắp sáu mươi mà vẫn nhanh nhẹn như khỉ, thoăn thoắt leo lên trên. "Diêu Tử, Bàn Tử, không mau đi đi, nước bên dưới sắp sôi rồi kìa, rớt xuống lúc này là thành món hầm luôn đấy." "Bàn Tử thủ đoạn không bằng A Thúc rồi, người trẻ phải biết giữ gìn sức khỏe chứ." Khóe miệng Vương Bàn Tử giật giật, nhìn Tiêu Dao: "Diêu Tử, lão già Hồng Kông này đang nhục mạ tôi đấy à?" Tiêu Dao gật đầu rất nghiêm túc.

Vương Bàn Tử đời nào chịu nhục, lúc này chẳng màng cao thấp nữa, hét lên một tiếng rồi dốc sức lao lên đỉnh thần thụ.

Anh ta có sức mạnh huyết mạch, tuy huyết mạch Toàn Quy không tăng nhiều sự linh hoạt nhưng cũng vượt xa người thường.

Chẳng mấy chốc Vương Bàn Tử đã vượt lên dẫn đầu.

Khoảng hai mươi phút sau, Minh Thúc thở hổn hển là người cuối cùng leo lên đến đỉnh thần mộc.

Nhưng lúc này những người ở trên đỉnh đều lộ vẻ tuyệt vọng. "Lão thiên gia, định đùa tôi đấy à?" Vương Bàn Tử lúc này cũng chẳng còn tâm trí đâu mà đấu khẩu với Minh Thúc nữa.

Thần mộc đâm từ đáy biển thẳng lên trời.

Khi ở dưới, mọi người cứ ngỡ nó vươn lên tận mặt nước thật, leo lên đỉnh là có thể thoát thân.

Đáng tiếc là điểm cao nhất của thần mộc vẫn cách mặt nước gần hai mươi mét.

So với chiều cao vài trăm mét bên dưới thì hai mươi mét chẳng đáng là bao, nhưng ngặt nỗi hai mươi mét này khiến mọi người không có cách nào bay lên được.

Không có công cụ hỗ trợ, xung quanh lại toàn tường nước, hoàn toàn bế tắc.

Lúc này, Tiêu Dao đưa tay gõ gõ vào một lớp vỏ cây gần đỉnh. "Nhìn này, bên trong có thứ gì đó." Những người khác vội vàng tăng tốc đuổi kịp vị trí của Tiêu Dao.

Nhìn kỹ, chỗ Tiêu Dao vừa gõ lộ ra một mảng màu xanh lục.

Màu này mọi người đã quá quen thuộc kể từ khi vào hải nhãn Quy Khư, đó chính là gỉ đồng.

Người Hận Thiên giỏi dùng âm hỏa dưới đáy biển để luyện đồng, nên trong di tích có rất nhiều đồ đồng.

Giờ trên cây thần thụ khổng lồ này cũng xuất hiện gỉ đồng, chứng tỏ bên dưới chắc chắn có đồ bằng đồng.

Tiêu Dao cảm nhận được dưới lớp vỏ cây như vảy cá kia là một cánh cửa thanh đồng.

Nhiều chỗ đã lộ ra ngoài do bị nước biển ăn mòn.

Anh không quản được nhiều nữa, đã có cửa đồng thì bên trong chắc chắn có không gian rỗng.

Đợi lát nữa nước dâng lên, anh và Tô Doanh có thể sống, nhưng những người khác sẽ bị sóng cuốn đi.

Tiêu Dao rút Toái Tinh Đao, nhanh chóng cạo vài nhát trên bề mặt cây.

Một cánh cửa thanh đồng hiện ra.

Chương 498

Tiêu Dao nhanh chóng tìm vị trí tay nắm, gọi Vương Bàn Tử.

Hai người cùng nắm lấy tay cầm, dồn hết sức lực kéo mạnh cánh cửa đồng.

Cánh cửa vốn đã mọc liền vào thân cây, muốn mở ra gần như là không thể.

Nhưng sức mạnh của Tiêu Dao và Vương Bàn Tử cực lớn, vượt xa người thường, họ đã ép được cánh cửa đồng bật ra khỏi thân cây.

Sau cánh cửa là một lối đi tối om.

Toàn bộ thân cây thần thụ khổng lồ này hóa ra là rỗng ruột.

Một luồng gió mang theo mùi tanh nồng thổi ra từ hốc đen.

Tiêu Dao lấy từ không gian hệ thống ra một cây nến thắp sáng đặt ở cửa động.

Ngọn lửa bị gió thổi lung lay nhưng không đổi màu và không tắt, chứng tỏ bên trong thần thụ ít nhất là không có khí độc. "Được rồi, tôi xuống trước, mọi người cẩn thận một chút." Tiêu Dao vừa nói vừa lấy đèn lưu ly lạnh từ không gian hệ thống phát cho mỗi người một cây.

Tuy Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất có mang đèn pin nhưng pin rồi cũng sẽ hết, dùng đèn lạnh thì tốt hơn.

Ngoài ra, anh còn phát cho mỗi người một viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn.

Dù không khí bên dưới không gây chết người nhưng dù sao cũng có mùi tanh hôi, ngậm một viên thuốc để phòng hờ vẫn tốt hơn.

Tiêu Dao là người đầu tiên chui vào lối đi.

Bên trong lối đi lại có những bậc thang được tu sửa.

Nội bộ thần thụ nhiều nơi mọc hoa đá biển.

Tuy khắp nơi đều ẩm ướt nhưng nhờ có hoa đá và bậc thang nên đường xuống không quá khó đi.

Tiêu Dao đi dọc theo con dốc khoảng hơn trăm mét mới thấy được phần đáy của thần mộc.

Phần đáy cắm vào biển sâu nên rất rộng, có một mảng mặt đất lộ ra trên nước.

Trên mặt đất có nhiều thứ nhấp nhô cao thấp.

Một số thứ Tiêu Dao nhận ra là cây san hô, còn những thứ thấp lùn hơn thì nhìn mãi cũng chỉ thấy hình thù chứ không rõ là gì.

Khi xuống đến mặt đất thấp nhất, anh phát hiện có một hồ nước lớn.

Hồ nước này dường như nằm trên một rạn san hô khổng lồ hình thành từ thời thượng cổ.

Cây thần thụ này cũng mọc sâu trong rạn san hô đó, không biết là sinh trưởng tự nhiên hay là công trình do người Hận Thiên xây dựng.

Nếu là nhân tạo thì công trình này quả là quá đồ sộ.

Ven hồ và trên mặt đất rải rác những bộ xương long cốt và mai rùa lớn hơn cả cối xay.

Trên đó khắc dày đặc các phù hiệu cổ xưa.

Có điều long cốt bị nước biển ăn mòn khá nặng, phù hiệu đa phần đã mòn vẹt, không còn rõ nét.

Cách hồ nước không xa có một bộ đầu lâu khổng lồ.

Tiêu Dao nhìn kỹ, miễn cưỡng nhận ra đó là đầu lâu của một loài cá voi khổng lồ nào đó.

Chỉ là kích thước của nó ngang ngửa một căn phòng, lớn hơn cả cá voi xanh hiện đại.

Không biết có phải hóa thạch của loài sinh vật cổ đại đã tuyệt chủng không.

Bên trong đầu lâu có mấy cái hòm hình người.

Thấy những hòm này, Tiêu Dao lập tức phấn khích.

Đây rõ ràng là mộ táng.

Chẳng lẽ thần thụ khổng lồ này thực chất là nơi mộ táng của tộc người Hận Thiên cổ đại?

Tập tục và mộ táng của người Hận Thiên khác quá xa so với vùng Thăng Long, không thể dùng kinh nghiệm Phát Khâu, Mạc Kim thông thường để phán đoán.

Dùng đầu cá voi làm quan quách, dùng thần thụ làm mộ thất, quả là một đại thủ bút.

Không biết những thi thể trong đầu lâu kia qua mấy ngàn năm không nát, giờ có biến thành bánh tông không nữa?

Tiêu Dao nhắc nhở mọi người phía sau, rồi một mình cẩn thận xuống mặt đất trước.

Sau khi xuống thấy không có gì bất thường mới bảo những người còn lại xuống theo.

Xuống đến nơi, mọi người mới có dịp thở phào.

Cơn sóng dữ và xoáy nước bên ngoài vừa rồi đã dồn họ vào đường cùng, ai nấy đều dốc sức chạy trốn, giờ mới thấy sợ.

Cánh cửa đồng trên đỉnh thần thụ đã được đóng lại, ngăn được sóng nước nhưng vẫn có những tia nước nhỏ nhỏ rỉ xuống từ phía trên.

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, uống nước ăn đồ, Tiêu Dao cùng Hồ Bái Nhất, Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương đi đến ven hồ nước.

Những bộ xương mai rùa và long cốt kia khắc đầy văn tự của cổ quốc Hận Thiên, biết đâu trong đó có manh mối để thoát khỏi hải nhãn Quy Khư.

Mọi người dù sao cũng không muốn bị kẹt dưới đáy biển.

Phù hiệu trên long cốt rất giống với giáp cốt văn, chỉ là có thêm những hình thù như xương cá và sóng biển. "Những văn tự này nhìn có vẻ gần giống với loại chữ Trùng Điểu Triện xuất hiện ở phương Nam cổ đại." Tuyết Lỵ Dương nói.

Hồ Bái Nhất cũng có chút nghiên cứu về đồ đồng ba đời nên phụ họa theo: "Những phù hiệu hình xương cá sóng biển này chẳng lẽ là biến thể của giáp cốt văn nguyên thủy?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Trùng Điểu Triện vốn cũng là một loại chữ Triện, nhưng trên nền chữ Triện cũ, các nét vẽ được biến hình, sử dụng các đường nét hình chim muông sâu bọ để thay thế và trang trí.

Sự biến đổi này khiến Trùng Điểu Triện trở nên cực kỳ phức tạp và khó nhận biết.

Với người bình thường, nhận ra chữ đã khó, giải mã nó còn khó gấp bội.

Chữ trên long cốt và mai rùa ở đây cũng vậy.

Bản thân giáp cốt văn đã khó giải mã hơn chữ Triện, giờ lại biến thành Ngư Long giáp cốt văn thì càng khó nhận diện hơn.

Chương 499

Bốn người tìm kiếm ven hồ hồi lâu, nhặt được mười mấy mảnh mai rùa và xương có văn tự rõ nét nhưng vẫn không đọc được nội dung gì giá trị.

Ngược lại, Tiêu Dao phát hiện trên nhiều mảnh xương có ký hiệu quẻ Chấn.

Văn hóa của cổ quốc Hận Thiên vốn bắt nguồn từ văn hóa Thăng Long nên việc xuất hiện bát quái là điều bình thường.

Quẻ Chấn này họ đã thấy trên quan tài nổi trước khi vào Nam Hải Quy Khư.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất đều cho rằng quẻ Chấn có quan hệ mật thiết với chuyến thám hiểm Quy Khư lần này, thậm chí liên quan đến việc họ thoát khỏi đây.

Chỉ là hiện tại bốn người vắt óc suy nghĩ vẫn không tìm ra điểm mấu chốt.

Sau một hồi lăn lộn mệt mỏi, nhân lúc tạm thời an toàn, họ quyết định hạ trại dưỡng sức.

Không biết đã ngủ bao lâu, Tiêu Dao thức dậy lại bắt đầu tìm kiếm quanh các ngôi mộ xương cá voi và hồ nước xem có manh mối gì không.

Chẳng mấy chốc những người khác cũng tỉnh.

Tiêu Dao gọi một tiếng từ ven hồ, mọi người đều đi tới. "Trong hồ có một cái đỉnh thanh đồng." Tiêu Dao chỉ vào giữa hồ.

Qua một đêm, mực nước trong hồ có vẻ đã hạ thấp đáng kể, ở chính giữa lộ ra một mảng màu xanh lục.

Nhìn từ xa có thể thấy một vật thể khổng lồ giống như đỉnh thanh đồng.

Đỉnh khí từ xưa đã là trọng khí trong đồ đồng, có thể coi là chí bảo.

Mọi người vội vã soi đèn pin quan sát kỹ từ bờ.

Trong khi nhóm Tiêu Dao đang nghiên cứu cái đỉnh giữa hồ thì phía sau chỗ hạ trại vang lên một tiếng kinh hô.

Tiêu Dao nhìn lại thì ra là Minh Thúc.

Lão cáo già này thấy mọi người ra hồ thì không đi theo mà lén lút ở lại.

Trong các ngôi mộ xương cá voi có nhiều thứ hình người, đều là những thi thể ngàn năm chưa rữa.

Minh Thúc làm nghề buôn xác đã lâu, tự nhiên thấy thì ham, chưa kể nếu trong mộ cổ có đồ tùy táng thì chắc chắn là trân bảo hiếm có.

Nhân lúc mấy kẻ hung thần ác sát như Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất không có ở đó, lão định đi xem thử.

Kết quả Minh Thúc phát hiện ra những thi thể này không lộ ra trực tiếp mà được phủ dưới một lớp chăn rồng (Long bị) khổng lồ.

Loại chăn này làm từ da một loài ngư long nào đó, trên mặt có vảy.

Các thi thể chỉ để lộ mặt ra ngoài, nhìn như đang đắp chăn.

Mặt xác chết nào cũng xanh xám, hơi quắt lại.

Da thịt qua bao năm tuy không thối rữa nhưng cũng đã biến thành chất liệu như da thuộc, thi thể gần như mọc liền vào lớp chăn rồng.

Minh Thúc muốn xem kỹ thân thể xác chết thế nào, có đồ tùy táng

không nên đánh liều lấy dao cắt lớp chăn rồng ra.

Vừa mới cắt ra, Minh Thúc - lão già đã lăn lộn hàng chục năm với xác cổ và trải qua bao nguy hiểm - cũng phải sợ hãi thét lên.

Tiêu Dao vội lao tới.

Dưới lớp chăn rồng Minh Thúc vừa lật lên là ba xác nữ cuộn tròn.

Những xác nữ này rõ ràng đều có mang theo hàn ngọc hay nam châu để phòng hủ nên được bảo tồn khá tốt.

Chỉ là bụng của ba xác nữ này to bất thường, phải tầm bảy tám tháng.

Nhưng thai nhi trong bụng đã bị lấy ra.

Những thai nhi này chi rứt đầy đủ, ngũ quan đầu tóc đã hình thành, nhưng lại bị ép lấy ra từ bụng mẹ và đặt ngay lên trên xác nữ.

Trong bụng xác nữ thì nhét đầy hàn ngọc.

Những tử anh (trẻ sơ sinh chết) này không được xử lý đặc biệt nên Tiêu Dao tiến lại gần thì thấy chúng đã bị than hóa, đen xì, nhìn không rõ lắm.

Tuy nhờ xác nữ bên dưới và hàn ngọc nên không thối rữa hoàn toàn, nhưng xương cốt trẻ con không cứng cáp bằng người lớn, giờ chỉ còn lại một hình thù mờ nhạt.

Nhưng những hình thù còn sót lại đó cũng có nhiều điểm cổ quái. "Diêu Tử nhìn xem, không phải A Thúc nhát gan đâu, những tiểu quỷ này trên người đều bị tàn khuyết cả." Minh Thúc chỉ trỏ.

Tiêu Dao nhìn kỹ thì thấy các tử anh này quả thực không nguyên vẹn, đứa thì thiếu tay đứa thì thiếu chân.

Tiêu Dao bạo dạn lại gần hơn nữa thì phát hiện chỗ tàn khuyết không phải do bị người ta cắt đi mà vốn dĩ không mọc ra.

Điều này thật kỳ lạ.

Tiêu Dao nhất thời không hiểu tại sao thai nhi trong bụng ba xác nữ tuẫn táng này đều bị tàn tật.

Mặt mũi và thân hình các thai nhi đều vặn vẹo, dường như vẫn giữ nguyên oán khí lúc bị lấy ra khỏi mẫu thể năm xưa.

Minh Thúc run rẩy lầm bầm bên cạnh Tiêu Dao: "Diêu Tử à, Phát Khâu Thiên Quan thì bách vô cấm kỵ, có những chuyện có lẽ cậu không rõ.

Tổ tiên tôi làm nghề cõng xác, sợ nhất là quái thai và hài nhi quỷ.

Phàm là mộ táng có thi thể thai nhi chưa thành hình hay hài nhi chết yểu thì đều đặc biệt tà tính." Theo môn phái cõng xác của Minh Thúc truyền lại, có những nhà giàu có vì sợ mộ bị đào trộm nên cố ý đặt thai nhi hoặc hài nhi chết yểu vào mộ để trấn giữ.

Có kẻ còn độc ác hơn, mua hẳn hài nhi hoặc sản phụ về giết chết lấy thai nhi đặt vào mộ.

Những loại quỷ thai này oán khí nặng nhất, hễ có người đột nhập là sẽ bám theo không buông.

Ngay cả cao thủ cõng xác có mèo sứ mười ba tú phù hộ mà gặp chuyện này cũng khó lòng thoát khỏi cái kết bị nguyền rủa mà chết.

Minh Thúc sợ trong mộ người Hận Thiên này cũng nuôi tiểu quỷ, khiến cả nhóm không thoát được hải nhãn Quy Khư.

Tiêu Dao lập tức quát Minh Thúc đừng nói bừa.

Cái trò nuôi quỷ thai trong mộ thực chất là một loại tà thuật Nam Dương, tương tự như nuôi tiểu quỷ hay hạ đầu hàng, cùng một nguồn gốc với cổ thuật, đằng thuật nhưng không thịnh hành ở vùng Thăng Long.

Nó chỉ xuất hiện rất muộn sau này khi truyền từ Nam Dương vào nội địa, chủ yếu ở vùng Lưỡng Quảng.

Còn đại đa số mộ táng khác đều không có trò này.

Chương 500

Chính vì thế các phái Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh đều không có phương pháp truyền thừa để xử lý tiểu quỷ.

Hơn nữa thời người Hận Thiên ở Nam Hải, đừng nói là nuôi tiểu quỷ, ngay cả đẳng thuật cổ thuật còn chưa xuất hiện nữa là.

Minh Thúc bị Tiêu Dao mắng một trận mới thấy yên tâm hơn.

Tuy nhiên mấy cái xác nữ và thai nhi đó nhìn vẫn quá quỷ dị khiến lão không dám lại gần.

Tiêu Dao nhìn những cái xác này cũng không nói được điểm đặc biệt gì.

Đúng lúc đó Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương đi tới.

Hóa ra hai người vừa nãy ở bên hồ phát hiện ra văn tự trên cái đỉnh đồng lớn ở giữa có vẻ liên quan đến những thứ ở đây.

Các phù hiệu trên đỉnh đồng ra đời muộn hơn so với trên long cốt nên gần giống với chữ Triện hơn.

Chữ Ngư Long Triện dù khó đọc nhưng vẫn dễ hơn giáp cốt văn.

Chẳng mấy chốc Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương đã giải mã được một phần nội dung.

Mấy xác nữ trong mộ xương cá voi đúng là vật tế tùy táng.

Sở dĩ được chọn vì trong bụng có thai nhi, và một lý do khác là họ vô tình nhìn thấy nguyệt thực trong lúc mang thai.

Trong văn hóa nhiều nơi trên thế giới có truyền thuyết rằng phụ nữ mang thai không được nhìn nguyệt thực, nếu không sẽ sinh ra con dị tật.

Quan niệm này đến tận thời cận đại vẫn có nơi tin sái cổ, thậm chí một số số liệu y tế cũng cho thấy tỷ lệ trẻ sơ sinh dị tật bẩm sinh tăng cao sau mỗi đợt nguyệt thực.

Ghi chép trên đỉnh đồng liên quan đến ba thai nhi tàn tật này, đồng thời có liên hệ lớn với tập tục văn hóa người Hận Thiên.

Người Hận Thiên khởi nguồn từ lưu vực Hoàng Hà.

Theo nghiên cứu của Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương, bộ lạc này có tín ngưỡng xạ nhật (bắn mặt trời) rất đặc biệt.

Toàn bộ lạc truyền tụng truyền thuyết tổ tiên bắn mặt trời, đồ đằng cũng là hình cung tên nhắm vào mặt trời.

Đồng thời họ còn có tín ngưỡng chết đi sẽ bôn nguyệt thành tiên.

Các quý tộc khi còn sống hay đã chết đều tốn rất nhiều công sức xây dựng kiến trúc, điêu khắc để tạo cơ hội bôn nguyệt.

Những tượng đồng khổng lồ và phế tích mà nhóm Tiêu Dao thấy khi vừa vào hải nhãn thực chất không phải nơi ở hay mộ táng của người Hận Thiên, mà chỉ là nơi cử hành nghi thức tế tự.

Cái thần điện khổng lồ họ vào sau đó, với cái cây như Định Hải Thần Châm ở giữa, cũng là kỳ quan kiến trúc do người Hận Thiên xây để giúp quý tộc bôn nguyệt thành tiên.

Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương thậm chí nghi ngờ sự diệt vong của người Hận Thiên phần lớn là do sự chấp niệm quá mức với việc bôn nguyệt thành tiên này.

Giống như Tần Thủy Hoàng truy cầu trường sinh bất lão, họ dồn hết sức mạnh của bộ tộc vào việc xây dựng kiến trúc, điêu khắc để bôn nguyệt đắc trường sinh.

Kết quả là một bộ lạc có văn hóa đặc sắc, giỏi luyện đồng bằng

âm hỏa địa phủ đã bị suy tàn, dân di cư trở thành những Đản dân không nơi cư trú, bị coi là kẻ dã man trên biển.

Cây thần thụ khổng lồ trước mắt chính là Kiến Mộc trong truyền thuyết.

Kiến Mộc trong điển tịch Thăng Long là loại thần mộc có thể mọc thẳng lên mặt trăng.

Chỉ có điều cái cây Kiến Mộc dưới đáy biển này đã được người Hận Thiên biến thành mộ táng quý tộc với mục đích cuối cùng là bôn nguyệt đắc trường sinh.

Chỉ là công trình đồ sộ này tốn bao tâm huyết vẫn chưa hoàn thành.

Mấy xác quý tộc vẫn nằm trong xương cá voi, chưa thực hiện xong nghi thức hạ táng cuối cùng.

Ba xác nữ và thai nhi thực chất là một phần của nghi thức bôn nguyệt, là những vật tế quan trọng nhất.

Có lẽ năm xưa người Hận Thiên đã tốn không ít tâm tư để tìm được ba sản phụ bị ảnh hưởng bởi nguyệt thực.

Những thi thể thai nhi được xử lý đặc biệt này được gọi là Phệ Thiên, là dược dẫn để luyện thuốc bất tử.

Toàn bộ mộ táng Kiến Mộc thực chất là một cơ quan khổng lồ.

Sau khi kích hoạt cơ quan sẽ gây ra các dòng lưu ngầm hoặc biến động bên trong Kiến Mộc, cuối cùng khiến thi thể trong xương cá voi bôn nguyệt đi.

Nghe xong lời Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh, Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Minh Thúc đều sững sờ.

Lượng thông tin quá lớn, quan niệm lại quá viển vông khiến người

ta khó lòng tiếp nhận. "Dương tham mưu trưởng, Tô Doanh, tôi ít học, hai cô đừng lừa tôi đấy nhé.

Ý hai cô là cái món đồ này giống như một khẩu đại pháo, nếu chúng ta tìm được ngòi nổ thì có thể bắn cả chúng ta lẫn mấy lão bánh tông này lên mặt trăng luôn hả?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt hỏi. "Tôi không nói thế." Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: "Nhưng cách ví von của anh cũng có phần đúng, Kiến Mộc này thực sự giống như một thiết bị phóng khổng lồ.

Chỉ là tôi và Tô Doanh đều cho rằng việc bôn nguyệt chỉ là một hình ảnh ẩn dụ, không thể thực sự lên mặt trăng được." Hồ Bái Nhất nghe vậy liền cười: "Thôi đi, đến giờ đã mấy ngàn năm rồi, muốn lên mặt trăng cũng đâu có dễ phải không?" "Dù sao đi nữa, có lẽ sau khi tìm thấy cơ quan, chúng ta có thể thoát khỏi Kiến Mộc này.

Chỉ không biết qua mấy ngàn năm rồi, cơ quan này còn hoạt động được không?" Tiêu Dao nhíu mày nói. "Tôi thấy khả thi.

Dọc đường đi các kiến trúc và cơ quan đều không bị hư hại nhiều, người Hận Thiên có kỹ thuật luyện đồng siêu việt, bên trong chắc là loại kim loại núi đá chỉ có ở nội bộ hải nhãn Quy Khư." Tô Doanh nói. "Người Hận Thiên làm cơ quan hay điêu khắc, kiến trúc đều có kích thước đặc biệt khổng lồ.

Thứ gì càng to dày thì càng bền, không dễ hỏng như các thiết bị tinh vi." Nghe Tô Doanh nói, mọi người đều gật đầu tán thành.

Dọc đường họ đã thấy nhiều cơ quan, đặc biệt là những tượng đồng khổng lồ bên ngoài, mấy ngàn năm trôi qua vẫn có thể xoay chuyển theo dòng hải lưu.

Những thứ lộ ra ngoài bị tàn phá còn thế, thì cơ quan bên trong Kiến Mộc không phải chịu nhiều tác động của dòng chảy, mức độ ăn mòn và mài mòn sẽ nhỏ hơn nhiều, biết đâu thực sự còn dùng được.

Dù sao hiện tại cũng chỉ còn cách thử vận may thôi. "Cô thấy vị trí cơ quan có khả năng nằm ở đâu nhất?" Tiêu Dao hỏi Tô Doanh.

Tô Doanh nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái, cả hai gần như đồng thời chỉ về một hướng.

Tiêu Dao nhìn theo, hướng họ chỉ chính là hồ nước khổng lồ ở đáy Kiến Mộc.

Ở giữa hồ lộ ra một cái đỉnh thanh đồng trên mặt nước. "Tôi nghi ngờ bên dưới cái đỉnh đó còn một cái đỉnh đồng to hơn nữa, cơ quan chắc nằm ở dưới đó." Tô Doanh khẳng định.

Tiêu Dao gật đầu, lập tức gọi Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Cổ Sai chuẩn bị xuống nước tìm cơ quan.

Chương 501

Vừa mới đi được vài bước, Tiêu Dao sực nhớ ra điều gì, vội gọi Cổ Sai lại gần: "Cổ Sai, quay lưng lại đây." Cổ Sai ngơ ngác nhưng vẫn nghe lời quay lại.

Tiêu Dao vén áo sau lưng cậu ta lên, lộ ra hình xăm. "Nhìn này, đây là thấu hải trận trên lưng Cổ Sai, chính là bản đồ bên trong hải nhãn Quy Khư." Tiêu Dao vừa dứt lời, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử liền ghé sát vào xem. "Diêu Tử nói đúng đấy, thật này, nhìn chỗ này chẳng phải là cái hải nhãn lớn chúng ta rơi xuống sao?

Còn đây là ngọn núi đó." "Chỗ này có mấy người nhỏ cầm cung tên, đây chẳng phải là cái đại điện có tượng đồng sao?" Được Tiêu Dao nhắc nhở, Vương Bàn Tử lập tức đối chiếu với ký ức để tìm kiếm trên lưng Cổ Sai.

Chẳng mấy chốc, anh ta đã tìm thấy tất cả những nơi họ đã đi qua trên thấu hải trận. "Chà, thấu hải trận này đúng là bản đồ trong Quy Khư rồi, vậy giờ chúng ta đang ở dưới cái cây thần khổng lồ này hả?" Hồ Bái Nhất chỉ vào một phần hình xăm.

Tiêu Dao gật đầu: "Nhìn phần đáy thần mộc này, có một hang động lớn với hoa văn san hô, chắc chắn là chỗ chúng ta đang đứng.

Ở giữa hang động có một vật giống đỉnh đồng, còn xuống thấp nữa thì có hoa văn thủy văn..." Tiêu Dao chỉ ngón tay vào một hình vẽ đen kịt. "Cái gì đây?

Vẽ trừu tượng quá nhìn không ra, này Cổ Sai đừng có động đậy." Vương Bàn Tử không nhịn được đưa tay sờ vào.

Cổ Sai nhột nên hơi nhúc nhích cơ lưng.

Kết quả là giây tiếp theo, cả Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều sững sờ.

Vì khi cơ bắp Cổ Sai chuyển động, hình vẽ đen kịt mờ mịt kia cũng động theo như thể vật sống.

Cả ba người đều nhận ra hình vẽ đó đại diện cho thứ gì, gần như đồng thanh thốt lên: "Rồng!" Tiêu Dao chần chừ một lát rồi bổ sung: "Nhìn kỹ xem, chắc không phải là rồng sống đâu, là hài cốt rồng đấy.

Chẳng lẽ dưới hồ nước này không chỉ có đỉnh đồng khổng lồ mà còn có cả một xác rồng nữa?" Nói xong, cả Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều chìm vào trầm mặc. "Thôi, kệ đi, đi bước nào hay bước nấy, không xuống xem thì mãi mãi không biết bên dưới có gì." Tiêu Dao hạ quyết tâm, dẫn theo Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Cổ Sai đi tới hồ nước, lần lượt lặn xuống.

Ven hồ ánh sáng u ám, không nhìn rõ độ sâu.

Sóng dữ bên ngoài sắp lật tung cả trời đất nhưng mặt hồ bên trong lại tĩnh lặng như gương.

Rõ ràng hồ này tách biệt hoàn toàn với bên ngoài.

Không biết bên trong sâu bao nhiêu, may mà nước rất trong nên tầm nhìn khá tốt.

Thi thoảng họ còn thấy vài loài cá kỳ lạ bơi qua, có cả những loài phát quang vốn chỉ thấy ở biển sâu.

Tiêu Dao nhìn mấy con cá có nhan sắc chẳng lấy gì làm đẹp đẽ kia mà thầm cảm thán: dưới đáy biển tối tăm, chẳng ai thấy mặt ai nên chúng nó cứ việc mọc bừa bãi cho xong, thế cũng hay, chẳng thấy ngại ngùng gì.

Lúc này đa số đèn pin chống nước của họ đều đã hỏng hoặc hết pin, đồ dự phòng trong không gian hệ thống của Tiêu Dao cũng chẳng

còn mấy.

Để tiết kiệm, họ chỉ dùng đèn lưu ly lạnh để soi đường.

Đèn này không tốn điện nhưng cũng không soi được xa.

Mấy người như những con cá biển sâu, mang theo những lồng đèn u u minh minh chậm rãi lặn xuống.

Lặn xuống khoảng hai ba mươi mét, Tiêu Dao và mọi người thấy không gian bên dưới càng lúc càng rộng, không còn bó hẹp trong phạm vi thần mộc nữa.

Toàn bộ hồ nước như một cái miệng hố nhỏ, bên dưới loe ra như hình cái loa ngược.

Đột nhiên trong bóng tối mịt mù xuất hiện vô số đốm sáng lấp lánh.

Họ như đang dập dềnh mạn du trong dải ngân hà ngoài vũ trụ, khiến ai nấy đều ngẩn ngơ.

Đến gần mới thấy những đốm sáng đó là một loài động vật thân mềm giống mực nhỏ có thể phát quang.

Ngư dân Nam Dương gọi chúng là U Linh Sao (Sứa Ma).

Những sinh vật nhỏ bé này bơi nhanh hơn sứa phát quang nhiều, sống ở tầng nước sâu hơn và tối hơn.

Chúng như một dòng sông sao băng lướt qua bốn người rồi lao nhanh về phía trước.

Sự xuất hiện của U Linh Sao không làm họ hoảng sợ vì chúng không tấn công người.

Ngược lại, số lượng lớn U Linh Sao đã mang lại chút ánh sáng ngắn ngủi cho đáy biển, soi rõ một vùng không gian rộng lớn.

Tiêu Dao nhanh chóng phát hiện xung quanh là một khu rừng hóa thạch san hô khổng lồ từ thời viễn cổ.

Những cây san hô này lớn hơn nhiều so với những cây họ thấy trước đó.

Ngay cả những cây san hô trong biển san hô cũng chỉ như cây mầm nếu so với ở đây.

Trên các cây san hô có những hang động và khe nứt.

Nhiều sinh vật sống đang thò đầu ra từ đó, có những thứ bò lổm ngổm nhìn như loài giáp xác giống nhện khổng lồ.

Tiêu Dao nhíu mày khi thấy hầu như cây san hô nào cũng có hang động lớn, có cái đủ chứa cả một người.

Số lượng hang động nhiều vô kể, nhìn từ xa như những tổ ong dày đặc khiến người ta thấy rợn người.

Đáng lo hơn là trong những hang động đó dường như có giấu thứ gì.

Tiêu Dao có thần thông Thiên Nhãn Thông, chỉ cần một chút ánh sáng là có thể nhìn rõ.

Anh đảo mắt nhìn quanh, trong không ít hang động thấp thoáng có những bóng hình đứng sừng sững!

Tiêu Dao không tin ở nơi này lại có con người, nhưng cũng không dám lơ là, lập tức ra hiệu cho Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Cổ Sai chọn một hang động gần nhất để kiểm tra.

Khi bơi tới cửa động, Tiêu Dao dùng Toái Tinh Đao gạt bỏ đám rong rêu bám bên ngoài và kinh ngạc thấy bên trong quả thực có một hình người đang đứng.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Cổ Sai đều giật thót mình.

Tiêu Dao giơ thuẫn sắt bảo vệ, dùng đao chạm thử thì thấy đó không phải người sống.

Kiểm tra kỹ hơn thì thấy đó cũng chẳng phải con người mà là thi cốt Giao nhân (người cá).

Những thi thể này đã thối rữa không còn hình thù, chỉ còn lại bộ xương kỳ quái, nhìn hơi giống xương người nhưng lại có thêm các gai xương vây cá.

Trên thân còn những thớ thịt chưa thối rữa hoàn toàn liên kết với những mảng vảy lớn.

Khuôn mặt hung dữ, ngũ quan hơi giống người nhưng vặn vẹo oai hán.

Chương 502

Hàm răng lởm chởm giống cá mập hơn là người.

Tiêu Dao dùng đao chọc vào cái đầu lâu xấu xí đó, thấy nó đã chết hẳn, cũng không có oán linh gì nên mọi người mới yên tâm.

Nhưng khi nhìn ra xung quanh và kiểm tra thêm vài hang động nữa, họ phát hiện hầu như hang nào trong rừng san hô này cũng có thi thể Giao nhân.

Không biết đây là tập tục hay là tập tính của loài này, chẳng lẽ đây là một nghĩa địa Giao nhân?

Vương Bàn Tử lúc này nảy ra ý đồ, vì anh ta nghe nói trong cơ thể Giao nhân cũng có ngọc trai.

Có điều loại này gọi là Ngư Châu, khác với minh châu chứa tinh hoa thủy chi của trai biển.

Đã có ý định thì tay không thể ngừng.

Khi xuống nước Vương Bàn Tử có mang theo cây Phân Thủy Kiếm tìm được trong Loa Giáp Quan để phòng thân.

Hai cây kiếm đó, một cây do Hồ Bái Nhất giữ, một cây do Vương Bàn Tử cầm, đều là bảo vật tuyệt đối.

Lúc ở trong quan tài tối thui không thấy gì lạ, nhưng xuống dưới đáy nước đen kịt đầy rẫy thi hài Giao nhân này, Phân Thủy Kiếm mới lộ rõ sự khác biệt.

Kiếm này có tạo hình cực ngầu, chuôi kiếm là hình đầu Giao nhân, lưỡi kiếm đâm ra từ miệng nó, nhìn qua đã thấy đây là khắc tinh của Giao nhân.

Thanh kiếm tỏa ra luồng ám quang mờ mờ trong làn nước tối.

Vương Bàn Tử chọn một cái đầu lâu Giao nhân, đưa tay tóm lấy rồi dùng Phân Thủy Kiếm đâm thẳng vào đầu lâu hất ngược lên.

Kiếm cực sắc nên dễ dàng chẻ đôi hộp sọ Giao nhân, tìm thấy một viên châu to bằng quả óc chó bên trong.

Viên cốt châu này màu đen, ảm đạm không chút ánh sáng.

Nhưng Tiêu Dao có thể cảm nhận được âm tà khí tức tỏa ra từ nó. "Bàn Gia, không phải đồ tốt đâu, vứt đi...

đưa cho tôi." Tiêu Dao đột nhiên lên tiếng.

Thứ âm tà này tuy vô dụng với người thường nhưng biết đâu dùng làm đá trận pháp lại có ích.

Ở đây khắp nơi đều là xương Giao nhân, số lượng cốt châu chắc chắn không ít, thế là anh bàn với nhóm Hồ Bái Nhất rằng hễ tìm được cốt châu thì đưa hết cho anh.

Tiêu Dao sẽ dùng minh châu để đổi lại.

Đương nhiên không phải đổi một lấy một, cứ tìm được là anh sẽ chia minh châu cho mỗi người một viên.

Những viên minh châu trong tay Tiêu Dao đều là hàng thượng đẳng, mỗi viên ít nhất cũng đáng giá vạn tệ.

Ở cái thời mà "hộ vạn tệ" còn hiếm thì sự kích thích vật chất này là cực kỳ mạnh mẽ.

Vương Bàn Tử lập tức tuyên bố không tìm thấy đỉnh đồng cũng chẳng sao, nhất định phải thu thập thật nhiều cốt châu mới được.

Thế là bốn người vừa tìm kiếm dưới đáy sâu vừa đào cốt châu từ xác Giao nhân trong các hốc san hô.

Chẳng mấy chốc không gian hệ thống của Tiêu Dao đã có thêm bốn năm mươi viên cốt châu mang theo âm khí.

Đúng lúc đó, Cổ Sai đang đào cốt châu trong một hốc san hô bỗng hét lên một tiếng.

Tiêu Dao nhìn sang cũng giật mình thấy một bàn tay đen sì, khô quắt đầy vảy đang tóm chặt lấy cổ tay Cổ Sai, cố sức lôi cậu ta vào sâu trong hốc.

Cổ Sai sợ xanh mặt nhưng không hoảng loạn, hai chân đạp mạnh vào hai bên thành hốc san hô để không bị kéo vào.

Chẳng lẽ xác Giao nhân hóa bánh tông?

Tiêu Dao không kịp suy nghĩ, vung thuẫn sắt, rút Toái Tinh Đao lao tới như một con cá lớn.

Đến gần thấy mặt Cổ Sai đã trắng bệch, rõ ràng không trụ được bao lâu nữa.

Tiêu Dao cũng nổi giận, dưới biển mà có thứ không sợ uy áp trên người anh sao?

Anh giơ cao đao chém thẳng vào bàn tay đen kia.

Bàn tay đứt lìa, máu đen phun ra tanh hôi vô cùng.

Cổ Sai được cứu thoát, lập tức lùi lại theo ám hiệu của Tiêu Dao.

Tiêu Dao nghiến răng, đưa đao vào hốc động khuấy mạnh, dù là thứ gì cũng phải ép nó ra.

Chẳng mấy chốc, một con giao ngư đen khổng lồ lao ra khỏi hốc.

Sinh vật này nhìn chung giống cá nhưng có nhiều chỗ lại giống người, dài tương đương một người trưởng thành.

Giao ngư bộ dạng hung tợn xấu xí, rõ ràng rất hận Tiêu Dao nên

há miệng định cắn anh.

Đã lâu Tiêu Dao không gặp sinh vật sống nào ngang ngược dưới nước như vậy.

Loại khổng lồ như cá voi hay giao long không sợ anh thì còn chấp nhận được, con giao ngư này chỉ là sinh vật âm tà hung hãn, kích thước ngang người mà cũng không sợ sao.

Tiêu Dao không thèm tránh, trực tiếp thi triển kỹ năng Huyễn Lân, cánh tay trái lập tức mọc lên lớp vảy cứng cáp.

Đồng thời tay phải cầm đao đâm thẳng vào mình nó.

Con giao ngư há miệng rộng đến chín mươi độ, ngoạm chặt vào cánh tay trái của Tiêu Dao.

Nhưng hàm răng sắc nhọn của nó bị lớp vảy bảo vệ chặn đứng, không thể cắn thủng.

Cùng lúc đó, Toái Tinh Đao của Tiêu Dao đã đâm ngập vào người nó.

Anh dùng lực xoay mạnh rồi rạch một đường, con giao ngư bị mổ bụng, nội tạng rơi vãi khắp nơi.

Nó co giật mấy cái rồi giống như những con cá chết khác, lật bụng từ từ nổi lên.

Tiêu Dao vừa mới thở phào đã cảm nhận được dòng nước xung quanh xao động bất thường.

Đám U Linh Sao vốn lượn lờ xung quanh cũng như gặp kinh động, vội vã tháo chạy.

Rừng san hô chìm vào bóng tối.

Trong nhiều hốc san hô bắt đầu có những thứ rục rịch.

Chẳng mấy chốc có hàng chục bóng đen to lớn bơi ra, tất cả đều là giao ngư.

Chương 503

Không biết chúng vốn sống ở đây hay theo đường ngầm vào hồ nước này, nhưng số lượng cực đông và con nào cũng hung hãn.

Nhờ ánh đèn lạnh, Tiêu Dao có thể thấy rõ hàm răng trắng nhởn như răng cưa của chúng.

Bị hàng chục, hàng trăm con giao ngư bao vây thế này, e là chỉ vài giây họ sẽ bị xé thành mảnh vụn.

Tiêu Dao giơ thuẫn, rút đao, giải phóng toàn bộ uy nhiếp lên người.

Lập tức những con giao ngư đang lao tới đều chậm lại như gặp phải thứ gì đáng sợ.

Nhưng chúng chỉ chậm lại chứ ánh mắt oán độc hung tàn vẫn không biến mất.

Rõ ràng nhóm Tiêu Dao xuống đây không chỉ lấy cốt châu của tổ tiên chúng mà còn xâm phạm vào một vùng cấm kỵ thần thánh nào đó.

Giao ngư ở mức độ nào đó có thể coi là Giao nhân, không chỉ hình thái giống người mà trí tuệ cũng cao hơn nhiều loài thủy sinh khác.

Ngay cả cá heo hay cá voi vốn được coi là thông minh mà gặp uy áp của Tiêu Dao còn phải lùi bước, vậy mà lũ giao ngư này vẫn cố gượng lại không chịu rút.

Đúng lúc đó, sợi dây trên người Cổ Sai đột nhiên bị đứt.

Vốn dĩ ba người Cổ Sai, Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất mỗi người đều cõng một cái hòm gỗ lấy từ mộ xương cá voi, chứa ba thi thể trẻ con tàn tật lấy từ bụng ba xác nữ.

Có lẽ trong lúc đánh nhau với giao ngư, cái hòm của Cổ Sai đã bị rơi ra.

Lũ giao ngư đang lao tới liền bị thi thể thai nhi làm cho kinh hãi, quay đầu chạy biến vào bóng tối.

Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất nhìn nhau không hiểu tại sao chúng lại bỏ chạy.

Lúc này Tiêu Dao quay đầu lại mới thấy ba thi thể thai nhi đó dưới làn nước lại tỏa ra thứ ánh sáng như lúc nguyệt thực.

Luồng sáng cổ quái đó tỏa ra trong nước tối.

Lũ giao ngư này đã thành tinh, bản thân chúng rất thích ánh trăng, nhưng khi thấy luồng sáng như nguyệt thực - vốn bị coi là tai nạn mang lại điều bất hạnh - thì liền kinh hoàng tháo chạy.

Vạn vật tương sinh tương khắc là thế, những thi thể thai nhi này chính là khắc tinh của lũ giao ngư hung hãn dưới đáy nước. _ Thấy lũ giao ngư tản đi, Tiêu Dao khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hình dáng lũ giao ngư này thực sự quá giống người.

Dù việc chém giết chúng đối với hắn hoàn toàn không vấn đề gì, nhưng lại tạo ra một cảm giác như đang giết người vậy.

Loại áp lực tâm lý này khi ở dưới đáy biển đen kịt sẽ bị phóng đại lên gấp bội.

Tiêu Dao không lập tức tiếp cận đáy đầm để tránh gặp phải sự cố khi tìm cơ quan.

Đợi giao ngư tản hết, đám u linh sao vốn tản mác lại từ bốn phương tám hướng hội tụ về.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ vùng dưới nước đã trở nên lung linh rực rỡ như một tòa thủy tinh cung.

Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Cổ Sai bốn người tiếp tục lặn xuống đáy.

Tiêu Dao vẫn bơi dẫn đầu.

Lặn thêm một đoạn, hắn liền thấy được cảnh tượng dưới đáy đầm.

Nhờ ánh sáng của u linh sao, hắn thấy dưới đáy có một bãi hóa thạch san hô.

Những cây san hô này không biết đã mọc ở đây bao nhiêu năm, chất địa ẩn hiện như rặng san hô đá.

Ở giữa bãi hóa thạch san hô khổng lồ đó khảm một cái đỉnh.

Đặc điểm của cái đỉnh này chỉ có một chữ: lớn, siêu cấp vô địch lớn.

Tiêu Dao vốn kiến thức rộng rãi mà cũng chưa từng thấy khí cụ nào khổng lồ đến vậy.

Hắn cảm giác đường kính cái đỉnh này ít nhất phải năm sáu chục mét.

Cây thần Kiến Mộc mà họ trèo xuống lúc trước cũng không có đường kính lớn bằng cái đỉnh này.

Tiêu Dao nhất thời cũng bị chấn kinh, vội vàng bơi đến cạnh cự đỉnh mới nhìn rõ, thứ này tuy có dấu vết điêu khắc của con người nhưng không phải được đúc chuyên biệt.

Đó là một khối cự thạch hình bồn do tự nhiên hình thành, sau khi được con người chỉnh sửa, nhìn từ bên ngoài hình dạng tương tự như một cái cự đỉnh.

Bên trong tảng đá lớn hình cự đỉnh này có những sợi xích đồng khổng lồ thô như cánh tay trẻ con.

Những sợi xích đồng này là nhân tạo thứ thiệt.

Tuy trên mặt đầy rỉ đồng xanh nhưng đồng tính vẫn còn, vô cùng kiên cố.

Rõ ràng đây lại là thứ do tộc người Hận Thiên trong Quy Khư tạo ra.

Tại vị trí trọng yếu của cự đỉnh bằng đá có một cây san hô sắt rất cao lớn.

Trong phạm vi đường kính năm sáu chục mét của cự đỉnh đều trống trơn, thỉnh thoảng chỉ có vài loài thủy thảo, duy chỉ có một cây san hô sắt đứng sừng sững ở đó, trông có chút đột ngột.

Theo sự lay động của ánh sáng u linh sao, Tiêu Dao thấy dưới đáy đá của cự đỉnh có một vết nứt sâu không thấy đáy.

Bên trong vết nứt đen kịt một màu, đám u linh sao như biết sợ điều gì đó, hoàn toàn không dám lại gần khe nứt.

Thỉnh thoảng có vài con cá hoặc tôm cua bơi lại gần, thậm chí chui vào trong.

Tiêu Dao quan sát một lát, phát hiện chỉ có sinh vật sống đi vào khe nứt nhưng chưa thấy cái nào đi ra.

Hắn tiến thêm vài bước để nhìn rõ hơn, nhưng chưa bơi được bao xa đã cảm thấy một lực hút mãnh liệt truyền ra từ khe nứt dưới đáy đỉnh.

Tiêu Dao lảo đảo, suýt chút nữa mất thăng bằng.

Hắn vội giơ tay ra hiệu cho Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Cổ Sai không được lại gần.

Tiêu Dao cũng lùi lại vài bước, loại thứ giống như vực sâu biển cả này, vào trong thì tạm thời chưa chết ngay được, nhưng nếu bên

trong có thứ gì đặc biệt khiến không thể ra ngoài ngay được thì sẽ rất khổ sở.

Bốn người vòng quanh cự đỉnh một vòng, phát hiện trong rừng hóa thạch san hô gần đó có một cái hang lớn.

Chỉ có điều hang này không thông thẳng xuống đất mà hơi nghiêng theo phương nằm ngang.

Nhưng Tiêu Dao vẫn không mạo hiểm đi vào.

Bởi vì hắn cảm giác được bên trong sơn động khổng lồ này có sinh vật sống.

Chương 504

Không phải loại cá nhỏ tôm nhỏ, mà là thứ khổng lồ vô cùng, khiến ngay cả Tiêu Dao cũng cảm thấy áp lực.

Sinh vật này dường như đang trong trạng thái ngủ say.

Ngay cả Tiêu Dao đối với cự thú dưới biển sâu cũng không muốn tùy tiện trêu chọc, hắn đưa ba người kia lùi lại từ từ.

Đang định rút ra ngoài để nghiên cứu kỹ hơn sau khi lên bờ, Tiêu Dao nhìn lại dưới gốc san hô sắt giữa cự đỉnh, đột nhiên phát hiện một mảng bóng tối.

Lúc nãy do u linh sao ở khắp nơi, ánh sáng hỗn loạn nên hắn không nhìn rõ mảng bóng tối này.

Một lát sau hắn mới nhận ra mảng bóng tối đó có hình dạng như một cái hộp vuông.

Là quan tài!

Dưới đáy đầm cự đỉnh này lại có quan tài sao?

Tiêu Dao hơi ngẩn người, sau đó quyết định đi vào giữa cự đỉnh xem xét.

Lực hút ở khe nứt đáy đỉnh rất lớn, chỗ sát cây san hô chắc chắn sẽ lớn hơn, có nguy cơ nhất định.

Tiêu Dao và mọi người vội vàng dùng dây thừng buộc chặt vào các cây san hô hóa thạch xung quanh, thử độ chắc chắn xong mới men theo dây thừng đi vào giữa cự đỉnh.

Đến gần cây san hô sắt, Tiêu Dao phát hiện mình không nhìn lầm, quả thực là một chiếc quan quách bằng gỗ.

Chỉ có điều kích thước không lớn lắm, dài hơn hai mét, rộng hơn một mét.

Vì bị ngâm dưới đáy biển không biết bao nhiêu nghìn năm nên nó đã mục nát từ lâu.

Cũng chẳng cần nghi thức khai quan hay công cụ gì, Tiêu Dao đưa tay ra sức cạy, lớp gỗ trên quan tài bắt đầu rơi lả tả.

Đã vậy Tiêu Dao tự nhiên sẽ không khách sáo, hắn gọi Vương Bàn Tử đến, ba máu sáu cơn cùng nhau tay không dỡ tung cái quan tài ra.

Bên trong ánh lên một tia sáng xanh, lộ ra một hình người.

Hình người màu xanh đó dưới ánh sáng của u linh sao trông xanh mờ ảo, dập dềnh trong làn nước như đang cử động.

Tiêu Dao đương nhiên biết thứ này là vật chết, không thể động đậy, liền nói ngay với Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử và Cổ Sai: "Đừng sợ, không phải cương thi đâu." Nói xong, hắn mở Thiết Lân Thuẫn, rút Toái Tinh Đao ra gạt hết đống gỗ mục xung quanh để hình người lộ ra hoàn toàn.

Mọi người nhìn kỹ, đúng là không phải cương thi mà là một tượng đồng.

Vì kích thước tương đương người thật, cộng thêm lớp rỉ đồng xanh bám bên ngoài khiến nó trông giống hệt một con cương thi lông xanh.

"Không đúng nha." Hồ Bái Nhất đi vòng quanh tượng đồng xanh một vòng, vừa xem vừa ra hiệu.

Thông thường trong quan tài nếu không có thi thể thì tám phần là mộ di quan.

Mộ di quan thường đặt vật dụng lúc sinh thời, hoặc quần áo, áo

giáp.

Nhưng việc đặt trực tiếp một tượng đồng thì anh chưa từng thấy qua.

Huống hồ tượng đồng này rất kỳ lạ.

Ở vùng Trung Nguyên, tượng đồng hay tượng gốm tùy táng thời cổ đại đều được chế tác vô cùng tinh xảo, giống hệt người thật.

Người xưa tin rằng chết cũng như sống, nên tượng người tùy táng đều được làm cực kỳ sống động.

Chỉ có như vậy mới khiến tượng người như người thật, có thể theo chủ nhân sang thế giới bên kia để tiếp tục hầu hạ.

Nhưng tượng đồng mà Tiêu Dao vừa tìm thấy lại trông vô cùng giản lược.

Trên đó chỉ có một hình người cơ bản, ngay cả ngũ quan cũng mờ nhạt.

Trên tượng người bằng đồng có những cái lỗ to bằng ngón tay, bên trong có cát đen, không rõ dùng để làm gì.

Nhất thời cả Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đều không nhìn ra cái tượng đồng này dùng để làm gì, Cổ Sai lại càng không biết.

Chỉ có Tiêu Dao là tỉ mỉ tìm kiếm quanh tượng người, nhanh chóng phát hiện ra một số thứ kỳ lạ vừa rơi ra từ chiếc quan tài gỗ mục.

Đó là một cái đĩa ngọc, bên dưới đĩa ngọc có một vài trụ ngọc.

Trên mặt đĩa ngọc khắc rất nhiều hoa văn phức tạp.

Trên đĩa có các rãnh có thể chuyển động, có thể kết nối hoặc tháo rời với các trụ ngọc đó.

“Thứ này là gì?

Trông giống như la bàn vậy.” Hồ Bái Nhất nói ngay.

Loại đĩa ngọc có thể xoay và có khắc độ này quả thực có vài phần tương đồng với la bàn phong thủy ở Trung Nguyên.

Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất đang nghiên cứu đĩa ngọc thì không biết từ lúc nào Vương Bàn Tử đã dựng đứng tượng đồng lên.

“Diêu Tử, Lão Hồ, xem cái tượng này này.” Vương Bàn Tử huých vai Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất.

Hai người quay đầu lại, lập tức hiểu vì sao Vương Bàn Tử lại phấn khích.

Hóa ra tượng đồng đó tuy mặt mũi mờ nhạt nhưng tứ chi lại rất rõ ràng.

Hai chân bình thường, nhưng hai cánh tay lại vươn ra theo một góc cực kỳ kỳ quái, hướng chéo lên trên.

Tiêu Dao nhìn qua là hiểu ngay, cái đĩa ngọc đó ban đầu chắc chắn phải được tượng đồng này nâng trên tay.

Hắn cẩn thận đặt đĩa ngọc và trụ ngọc vào đôi tay của tượng đồng mà Vương Bàn Tử đang dựng, mọi thứ khớp nhau khít rịt.

Chỉ là nhất thời không rõ tượng đồng trong quan tài cầm đĩa ngọc trụ ngọc để làm gì.

Nhìn từ những ký hiệu khắc trên đó, có chút giống như để chiêm bặc hoặc cầu nguyện.

Mọi người xem xét một vòng dưới đáy nước vẫn không tìm thấy manh mối gì.

Tiêu Dao biết dưới nước áp lực cực lớn, lại chẳng biết khi nào sẽ vọt ra mấy thứ kỳ quái đáng sợ.

Để bảo hiểm, hắn quyết định khuân cả tượng đồng lẫn đĩa ngọc lên bờ.

Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh đều là người học thức uyên thâm, Minh Thúc cũng được coi là kiến thức rộng rãi, mọi người cùng bàn bạc dù sao cũng tốt hơn là mấy anh em Tiêu Dao, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử cứ loay hoay dưới nước.

Tiêu Dao lập tức ra hiệu cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử hiểu ý, cứ tưởng Tiêu Dao tìm được món đồ cổ giá trị định mang về, liền hăng hái ra tay giúp đỡ.

Chương 505

Hồ Bái Nhất và Cổ Sai bơi phía trước dẫn đường.

Tượng đồng rất nặng, nếu không có máy móc, dựa vào sức người rất khó mang từ đáy biển lên.

Nhưng Tiêu Dao và Vương Bàn Tử đều là những kẻ có sức mạnh vượt xa người thường.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, sau khi có được huyết mạch Toàn Quy lại càng có sức mạnh vô song.

Hai người cùng phát lực, thế mà cũng bê được tượng đồng lên, sau đó nhờ vào kỹ năng bơi lội xuất sắc, liều mạng đẩy tượng đồng lên mặt nước.

Trong nước không có chỗ mượn lực, cứ như đang lơ lửng giữa không trung, chỉ có thể dựa vào sức quạt nước của đôi chân.

Ngay cả Tiêu Dao và Vương Bàn Tử cũng phải tốn rất nhiều sức lực mới mang được tượng đồng và đĩa ngọc nguyên vẹn vào bờ.

Tuyết Lỵ Dương, Tô Doanh và Minh Thúc đã đợi sẵn trên bờ, thấy mặt nước rẽ ra, một tượng đồng nhô lên khiến Minh Thúc sợ tới mức ngã ngồi xuống đất.

"Yêu quái, yêu quái!" Lão sợ đến mức bò lùi lại phía sau.

Lúc này Tô Doanh thấy Tiêu Dao và Vương Bàn Tử dưới tượng đồng, không nhịn được cười: "Minh Thúc, là Tiêu Dao, Tiêu Dao mang bảo bối về đấy." Cô cũng biết Minh Thúc ham hố nhất điều gì.

Quả nhiên lời Tô Doanh vừa dứt, Minh Thúc nghe thấy chữ "bảo bối" liền hết sợ ngay, bật dậy khỏi mặt đất, phủi sạch bùn đất trên người, mặt không đổi sắc tiến lại gần.

“Cái đĩa ngọc này có vấn đề.” Trong số mọi người, Hồ Bái Nhất và Tiêu Dao là những người hiểu rõ phong thủy nhất, lúc này sau khi xem đĩa ngọc một lúc, Hồ Bái Nhất lập tức nhận ra điểm bất thường.

“Chỗ nào không ổn, Lão Hồ nói mau đi.” Vương Bàn Tử tính nóng như kem, hỏi ngay.

Hồ Bái Nhất cau mày nói: “Nhìn những ký hiệu khắc trên đĩa ngọc này xem, dày đặc không biết bao nhiêu mà kể.

Tuy có nét giống với la bàn phong thủy âm dương thông thường, nhưng thực tế phức tạp hơn nhiều.

Quan trọng nhất là trên này không hiển thị bất kỳ quẻ tượng nào.

Trước đây trên đường đi chúng ta gặp nhiều quẻ Chấn nhất, tôi cứ ngẫm đĩa ngọc này cũng sẽ hiển thị quẻ Chấn, kết quả là trên này hoàn toàn không khớp với quẻ tượng nào cả.” Tiêu Dao nghe vậy cũng lập tức ngộ ra: “Không có quẻ tượng, không có quẻ tượng là đúng rồi!

Cái đĩa ngọc này chắc chắn không phải là một công cụ đơn lẻ, nó là một bộ dụng cụ chiêm bặc đi kèm với những thứ khác.

Những trụ ngọc đi cùng đĩa ngọc này, tôi cảm giác đĩa ngọc và trụ ngọc giống như một cái khóa mật mã, chỉ cần tìm đúng vị trí, ghép khớp lại là có thể xuất hiện quẻ tượng tương ứng.

Trên này vốn dĩ không có quẻ Chấn, mà là cần chúng ta xếp ra quẻ Chấn mới đúng.” Hồ Bái Nhất, Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương nghe xong đều thấy vô cùng có lý.

Chỉ có Vương Bàn Tử mặt mày ủ rũ hỏi: “Cái thứ này nhìn hoa cả mắt, làm sao mà xếp ra quẻ Chấn được?” Tiêu Dao nghe vậy không nói gì thêm, Hồ Bái Nhất cũng rầu rĩ.

Tuyết Lỵ Dương và Tô Doanh tuy học rộng tài cao, học vấn cao nhất nhưng về phương diện phong thủy bát quái truyền thống này sợ

là không bằng một lão cáo già xuất thân từ gia đình đổ đấu như Minh Thúc.

Vương Bàn Tử thấy mọi người im bặt liền cười khì một tiếng: "Được rồi, nghe thì hay lắm, rốt cuộc lại chẳng có cách nào." Lúc này Tiêu Dao ngẩng đầu, chỉ vào Cổ Sai: "Cổ Sai, em thử xem." Cổ Sai nghe vậy sững người, tự chỉ vào mình: "Em á?" Tiêu Dao cười: "Đúng thế." Vương Bàn Tử lại chen ngang: "Diêu Tử à, mình không thể vái tứ phương như thế được.

Cái đĩa ngọc này cả nghìn năm rồi, nhìn chẳng có vẻ gì là chắc chắn cả, ngộ nhỡ Cổ Sai làm hỏng thì có khi chúng ta kẹt chết ở đây luôn đấy." Cổ Sai vốn đã không tự tin khi bị Tiêu Dao yêu cầu, giờ nghe Vương Bàn Tử nói vậy lại càng chùn bước.

"Cổ Sai thực ra biết một chút về âm dương phong thủy đúng không?" Tiêu Dao mỉm cười.

Sau lưng Cổ Sai có hình xăm Thấu Hải Trận, đó là văn hóa mà hậu duệ tộc Hận Thiên để lại.

Tiêu Dao đoán rằng cha mẹ Cổ Sai không thể chỉ để lại hình xăm trên người cậu, chắc chắn đã kể cho cậu nghe những điều kỳ lạ.

Những điều đó đối với người khác có thể là kỳ quái vô nghĩa, nhưng với những thứ trong cổ quốc Hận Thiên thì có khả năng liên quan mật thiết.

Cổ Sai nghe Tiêu Dao nói xong liền rụt rè gật đầu: "Quẻ Chấn thì em có nghe qua, quẻ Chấn là quẻ một dương hai âm." "Giỏi lắm Cổ Sai, em thật sự biết sao?" Vương Bàn Tử cũng trợn tròn mắt.

Cổ Sai chỉ có thể gật đầu: "Cha mẹ em từng dạy em một số khẩu quyết, em cứ tưởng là vè cho vui mồm, không ngờ lại dùng được." Tiêu Dao lập tức đưa đĩa ngọc và trụ ngọc cho Cổ Sai: "Cứ mạnh dạn

thử đi, làm hỏng cũng không bắt đền đâu.” “Đúng đúng, đừng nghe Bàn Tử nói linh tinh, nếu không làm thì cũng chẳng ai biết làm, chúng ta cũng chẳng ra ngoài được.

Đằng nào cũng thế, cứ thử xem sao.” Hồ Bái Nhất cũng cổ vũ Cổ Sai.

Nghe Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất nói vậy, Cổ Sai không còn do dự nữa, nhận lấy đĩa ngọc và trụ ngọc từ tay Tiêu Dao rồi cẩn thận quan sát.

Vừa quan sát, miệng Cổ Sai vừa lẩm bẩm, đồng thời cau mày, vẻ mặt khổ sở.

Biểu cảm này Tiêu Dao rất quen thuộc, rõ ràng là đang cố gắng hồi tưởng lại những mảnh ký ức trước đây.

Trước khi xuyên không, Tiêu Dao từng thấy những khuôn mặt tương tự trong phòng thi.

Cuối cùng Cổ Sai như đã hạ quyết tâm, bắt đầu lắp các trụ ngọc lên đĩa ngọc, đồng thời xoay đĩa.

Trên đĩa ngọc có rãnh, phân chia huyền cơ âm dương.

Trong tay Cổ Sai, nó xoay chuyển cực kỳ trơn tru, hoàn toàn không giống như thứ đã bị ngâm trong nước biển mấy nghìn năm.

Theo nhịp xoay của lòng bàn tay Cổ Sai, các ký hiệu khắc trên đĩa ngọc liên tục kết hợp với trụ ngọc, biến hóa ra đủ loại hình dạng khác nhau.

Những người khác đều vây quanh Cổ Sai, nhưng ngoại trừ Tiêu Dao và Hồ Bái Nhất thực sự nhìn ra được chút manh mối, những người còn lại chỉ xem cho vui.

Các lỗ và rãnh trên đĩa ngọc dần dần khớp lại theo nhịp xoay của

Cổ Sai.

Cuối cùng, trên đĩa ngọc và trụ ngọc ở vị trí trung tâm thực sự hiện ra hình ảnh quẻ Chấn.

Ngay khi Cổ Sai hoàn thành quẻ Chấn cuối cùng, tượng đồng vốn đang đỡ đĩa ngọc trụ ngọc đột nhiên phát ra tiếng "cạch" một cái.

Hồ Bái Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương đều giật nảy mình, Minh Thúc còn nhảy lùi lại mấy bước vì sợ có cơ quan ám khí.

Tiêu Dao kéo Cổ Sai ra chắn sau lưng mình.

Sau đó hắn phát hiện không có ám khí, nhưng đúng là có cơ quan.

Khi đĩa ngọc trong tay tượng đồng hình thành quẻ Chấn, trên thân tượng đồng bật ra rất nhiều thứ có hình dạng đầu giao ngư to bằng ngón tay.

Những thứ này cũng làm bằng thanh đồng, vốn giấu bên trong thân tượng.

Đĩa ngọc và trụ ngọc giống như một cái khóa mật mã, khi Cổ Sai xếp ra hình quẻ Chấn, mật mã được mở và những thứ bên trong tượng đồng cũng bật ra.

Tiêu Dao thấy những cái đầu giao ngư này đều có một cái miệng lớn, bên trong miệng rỗng tuếch, tạo cảm giác như cần phải đặt thứ gì đó vào.

Minh Thúc đứng từ xa nhìn, vội vàng hỏi một câu: "Lại là cái thứ quỷ quái gì thế?" Câu hỏi của lão khiến những người còn lại cũng ngớ người.

Việc mang tượng đồng và bộ đĩa ngọc trụ ngọc từ đáy đầm lên là ý của Tiêu Dao, nhưng dùng để làm gì thì mọi người đều không rõ.

Chỉ biết là đĩa ngọc xoay được, cuối cùng Cổ Sai – kẻ có vẻ ít học

nhất đám – lại xếp ra được quẻ Chấn.

Còn những thứ bật ra dùng để làm gì, mọi người nhìn nhau, ai nấy đều mù tịt.

Lúc này Tô Doanh bước tới: “Lúc nãy tôi với Tuyết Lỵ ở bên cạnh cổ đỉnh có thấy hoa văn ghi chép trên đó, có thứ tương tự như thế này.

Chương 506

Cái này hình như là một chiếc chìa khóa của tộc người Hận Thiên cổ đại.

Trong miệng những cái đầu giao ngư kia chắc là dùng để ngậm long châu, cũng chính là những hạt minh châu kia.

Đợi đến khi tất cả miệng giao ngư đều được đặt châu vào, sau đó mang chiếc chìa khóa này xuống đáy nước, có khả năng sẽ xuất hiện dị tượng.

Có như vậy mọi người mới có cơ hội thoát khỏi hải nhãn của Quy Khư." Học thức của Tô Doanh cũng tương đương Tuyết Lỵ Dương, đều thuộc loại đọc nhiều hiểu rộng, đầu óc linh hoạt.

Những gì hai người phát hiện và giải mã được trên cổ đỉnh đều tương đồng.

Minh Thúc vừa nghe Tô Doanh giải thích liền vội vàng gật đầu đồng ý.

Chẳng còn cách nào khác, lão thực sự quá muốn thoát khỏi cái hải nhãn Quy Khư này rồi.

"Tôi thấy Tô Doanh nói có lý đấy.

Đám đản dân cổ đại quanh năm suốt tháng lặn xuống đáy biển mò ngọc, có bao giờ mà không nghe truyền thuyết về minh nguyệt dưới đáy biển đâu." Điểm này thì Minh Thúc không hề nói càn.

Các dân tộc sống ven biển đều từng có truyền thuyết về việc trăng sáng mọc lên từ đáy biển.

"Chỉ có điều nếu muốn lấp đầy miệng giao ngư trên này thì sợ là phải cần ba bốn chục viên đại minh châu cực phẩm mới đủ dùng."

Minh Thúc nhìn tượng đồng rồi bổ sung thêm một câu.

Để giữ mạng, Minh Thúc sẵn lòng bỏ minh châu ra.

Nhưng có người lại không cam lòng.

Vương Bàn Tử nghe Minh Thúc nói xong liền không vui: "Không được!

Minh châu của tôi khó khăn lắm mới mò được dưới đáy biển, suýt chút nữa là mất mạng, giờ nghe theo truyền thuyết cổ đại mà đem bỏ vào miệng giao ngư để kích hoạt cơ quan sao?

Tôi không tin đâu.

Theo tôi, cứ lấy mấy cái hạt xương mà lúc trước tôi khoét từ đầu lũ giao nhân ra là được." Vương Bàn Tử đột ngột nảy ra ý kiến.

Những hạt xương đó phần lớn đang nằm trong tay Tiêu Dao.

Thứ đó không phải bảo bối gì quý giá, kích thước thì đúng là khá vừa vặn.

Tiêu Dao lập tức lấy ra từ không gian hệ thống bốn năm chục hạt xương đỉnh đầu giao nhân.

"Diêu Tử, thử xem đi, biết đâu hạt xương còn hiệu quả hơn cả minh châu ấy chứ." Vương Bàn Tử xúi giục.

Tiêu Dao gật đầu: "Cũng được, tôi cũng thấy Tô Doanh nói có lý, muốn thoát khỏi hải nhãn Quy Khư có lẽ thực sự phải dựa vào thứ này.

Còn việc hạt xương của Bàn Gia có hiệu quả hay hạt trân châu của Minh Thúc có hiệu quả thì phải thử mới biết.

Chỉ cần tượng đồng và đĩa ngọc có phản ứng là xác định được.

Xác định xong thì đừng có mà hối hận đấy." Tiêu Dao nói xong

liền lấy mấy hạt xương bỏ vào miệng giao ngư.

Lúc đầu không thấy có hiệu quả gì.

Vương Bàn Tử không cam tâm, cứ bắt Tiêu Dao để thêm một lúc nữa.

Quả nhiên sau một lát, thực sự có chút hiệu quả.

Tiêu Dao bỏ tổng cộng ba hạt xương vào miệng giao ngư trên tượng đồng.

Ba hạt châu đó sau khi đặt được khoảng bốn năm phút bỗng nhiên vỡ vụn không một điềm báo trước.

Sau đó cả hạt châu bắt đầu đen lại và bị phong hóa.

Tiêu Dao có thể cảm nhận được âm khí trên hạt châu đang tan biến cực nhanh.

Chẳng mấy chốc, hạt châu đã biến thành một đống bột đen.

Vương Bàn Tử thấy vậy ngược lại còn vui mừng: "Xem kìa, hạt xương của tôi có hiệu quả đúng không?" Tiêu Dao lại lắc đầu: "Bàn Gia, cái chúng ta cần là tượng đồng và đĩa ngọc bên trên có thay đổi.

Hạt châu thì biến thành bột rồi, nhưng anh xem cái tượng đồng này có biến chuyển gì không?" Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức xụ mặt.

"Đúng là không có, nhưng Diêu Tử à, thế này lại tốt, ngộ nhỡ bỏ minh châu vào mà nó cũng nát thì sao?

Một hạt châu giá trị cả vạn tệ đấy, đô la Mỹ ấy!" Lời Vương Bàn Tử vừa thốt ra, không chỉ hắn mà Minh Thúc cũng thấy xót xa.

Dù sao đống minh châu đó cũng là tài sản chung của mọi người.

Mọi người đã thỏa thuận là số minh châu thu thập được sau khi

thoát chết sẽ chia đều.

Đương nhiên số minh châu trong tay là số thu hoạch sớm nhất.

Những viên trân châu sau này Tiêu Dao đào được thì hắn bỏ thẳng vào không gian hệ thống, không nằm trong tài sản chung.

Tiêu Dao chẳng mảy may lo lắng, một phần vì trong không gian hệ thống có rất nhiều trân châu lớn, mặt khác hắn biết dưới đáy đầm phía dưới cây thần kia có đồ tốt.

Chỉ là vị trí cụ thể thế nào thì do chưa lặn sâu thêm nên hắn không rõ lắm.

Tiêu Dao không rõ nhưng Cổ Sai thì rõ.

Tiêu Dao liền kéo Cổ Sai ra một chỗ, ra hiệu cho cậu biết cách duy nhất để cả nhóm thoát ra là phải lấp đầy các đầu giao ngư trên tượng đồng bằng minh châu.

Nhưng số minh châu hiện có không đủ.

Số minh châu mọi người gom lại chỉ chưa đầy bốn mươi viên.

Nhìn cơ quan trên tượng đồng này, nếu không có bảy tám mươi viên trân châu lớn thì không thể nào lấp đầy được.

Cổ Sai nghe hiểu xong liền chỉ tay về phía đáy đầm mà mọi người vừa lặn xuống.

"Ở dưới đó, dưới đáy đầm có trân châu." Cổ Sai vừa dứt lời, Vương Bàn Tử và Minh Thúc liền phấn khích hẳn lên.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử: "Cổ Sai, dưới đó có trân châu thật sao?

Lúc nãy tôi cũng xuống đó mà có thấy viên nào đâu?" Cổ Sai lúc này mới giải thích một hồi.

Hóa ra Cổ Sai vốn là hậu duệ tộc đản dân, bộ tộc này có thể coi là những người bơi lội giỏi nhất thế giới, am hiểu đại dương nhất.

Cổ Sai sống với cha mẹ ruột đến khoảng mười tuổi, học được không ít bản sự.

Trong đó có một bản sự đặc biệt gọi là "Thức Thủy Sắc Biện Long Huyệt".

Chương 507

Nghĩa là sau khi xuống nước, thông qua màu nước, dòng chảy, thậm chí là nồng độ muối và mùi vị của nước để phán đoán dưới nước có Long Huyệt hay không.

Cái gọi là Long Huyệt chính là nơi cất giấu trân bảo.

Trân bảo lớn nhất dưới đáy biển chính là các loại trân châu khổng lồ.

Lúc nãy khi mọi người lặn xuống đáy đầm, Cổ Sai thấy phía dưới cây san hô sắt có một khe hẻm sâu thăm thẳm.

Theo cách nói của các nhà khoa học thì đó là vực biển.

Vực biển đó sâu không thấy đáy, vị trí miệng vực có dòng nước hỗn loạn cuộn trào, màu nước quái dị, cực kỳ giống với Long Huyệt trong truyền thuyết.

Bên dưới có thể là Châu Mẫu Hải, nơi có những con trai già vạn năm sinh sống.

Loại trai vạn năm này được đản dân gọi là Bạng Tổ.

Trai tổ ở biển sâu khác với trai ngọc ở nước ngọt.

Trai ngọc thông thường trong một cái vỏ thường chỉ có một viên trân châu.

Nhưng trong vỏ Bạng Tổ rất có thể có hàng trăm, thậm chí hàng nghìn viên minh châu.

Vì kích thước Bạng Tổ cực lớn nên những viên minh châu này cũng không hề nhỏ.

Tuy có thể có hàng trăm viên nhưng viên nào cũng là cực phẩm.

Kích thước Bạng Tổ lớn hơn con trai tai tượng mà mọi người thấy trước đó gấp mười lần.

Trai tai tượng đã có thể dùng làm quan tài, cái vỏ khổng lồ đủ sức nuốt chửng cả một người.

Con trai mẹ lớn gấp mười lần trai tai tượng thì thực sự có thể lớn bằng một con thuyền.

Thường thì ở những nơi sản sinh nhiều trai biển trân châu đều có một con Bạng Tổ trấn giữ.

Những nơi như hải nhãn Quy Khư chắc chắn sẽ có Bạng Tổ tồn tại.

Chỉ có điều theo lời Cổ Sai, loài Bạng Tổ này cực kỳ xảo quyệt.

Bản thân nó sinh trưởng hàng vạn năm, vỏ trai mọc trông chẳng khác gì đá ngầm.

Thân hình lại đặc biệt to lớn nên đản dân nếu không quan sát kỹ hoặc học nghệ không tới nơi tới chốn thì cũng không cách nào phát hiện ra Bạng Tổ trong nước.

Trong vỏ Bạng Tổ có hàng trăm viên minh châu nên nó cũng biết đạo lý "hoài bích kỳ tội", không dễ gì chịu mở vỏ.

Khi trăng sáng trên biển, gặp ánh trăng, các loài trai khác đều mở vỏ hấp thụ ánh trăng nhưng Bạng Tổ thì không dễ dàng mở vỏ như vậy.

Trân châu trong vỏ trai càng nhiều thì từ trường sinh học tỏa ra càng mạnh, thậm chí có thể ảnh hưởng đến hoạt động của tàu thuyền và máy bay trong vùng biển lân cận.

Ở dưới nước, Bạng Tổ cũng sẽ lợi dụng từ trường sinh học này để tạo ra ảo giác.

Cái gọi là ảo ảnh trên biển (hải thị thận lâu) rất có thể là ảo cảnh do con Bạng Tổ khổng lồ vô cùng sống dưới biển sâu tạo ra.

Thứ này rất gần với loài "Yêu" được ghi chép trong thượng cổ.

Nó lợi hại hơn nhiều so với các loại cương thi hay bánh quy (tống tử).

Thêm vào đó dưới đáy biển có rất nhiều dòng nước xoáy, dưới đáy vực sâu thế nào không ai rõ, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

Nghe Cổ Sai nói xong, Vương Bàn Tử, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều do dự.

Minh Thúc tuy tham tiền nhưng còn tham sống hơn, lập tức tuyên bố không xuống nữa.

Chỉ có Tiêu Dao là động tâm.

Nếu trong Bạng Tổ thực sự có hàng trăm viên minh châu, không những giải quyết được vấn đề hiện tại mà chắc chắn sẽ còn thừa trân châu.

Tiêu Dao chẳng chê tiền nhiều bao giờ, mấy viên châu này mang ra ngoài bán bừa cũng được cả vạn đô la.

Gom góp lại, một chuyến này sau khi sống sót trở về là thành triệu phú thực thụ, triệu phú đô la hẳn hoi.

Lúc đó mua hết nhà ở các vị trí đẹp tại Bắc Kinh, Đông Hải, Bằng Thành, Dương Thành, nửa đời sau cơ bản cơm no áo ấm, làm một phú gia ông nhàn nhã.

Đúng là phú quý cầu trong hiểm cảnh, Tiêu Dao lập tức quyết định xuống nước.

Người động lòng rõ ràng không chỉ mình Tiêu Dao.

Vương Bàn Tử nghe xong cũng chậm rãi gật đầu: “Tôi thấy việc này làm được, chỉ là lúc nãy Cổ Sai nói Bạng Tổ kia sống dưới đáy biển vạn năm, ngay cả đêm trăng tròn cũng không chịu hiện thân.

Nó lại khổng lồ vô cùng, ngoại hình chẳng khác gì đá ngầm, làm sao mình dẫn dụ nó hiện thân được?” Tiêu Dao nghe vậy biết Vương Bàn Tử thực sự đã xiêu lòng, câu hỏi rõ ràng là đã động não.

Cổ Sai lúc này gật đầu, sau đó nhắc lại việc lúc trước mọi người đào được chiếc quan tài ốc thanh ở trên núi vỏ trai.

Bên trong có một bảo bối, một thứ giống như da người phụ nữ gọi là Thi Mị.

Thứ này được tổ tiên đản dân chế tạo từ thời thượng cổ dùng để dẫn dụ cự bạng hiện thân.

Vì bản thân nó có âm khí đặc biệt nặng, lại dùng âm hồn lúc sinh tiền của Thi Mị làm vật dẫn, thu hút âm khí trong phạm vi hàng chục dặm hội tụ lại.

Sau đó để những hạt châu trên đó thu nạp âm khí rồi phát quang đặc biệt.

Cự bạng thông thường khi ở khoảng cách khá xa cảm ứng được sự tồn tại của Thi Mị sẽ mở vỏ nhả châu.

Ngay cả Bạng Tổ sinh tồn vạn năm dưới đáy biển khi gặp Thi Mị cũng khó lòng cưỡng lại sự cám dỗ.

Đúng là vật này khắc vật kia.

Nghe Cổ Sai nói xong, Tiêu Dao lập tức vạch ra một kế hoạch hành động trong đầu.

“Trong chúng ta nhất định phải có một người cõng Thi Mị xuống nước để dẫn dụ Bạng Tổ.

Sau đó những người còn lại phải nhanh tay nhanh chân mai phục quanh Bạng Tổ.

Đợi khi Bạng Tổ bị Thi Mị thu hút mà mở vỏ, chúng ta sẽ đổ thuốc mê vào để khống chế nó, khiến nó không khép vỏ lại được, sau đó mới có thể mổ trai lấy châu.

Giờ chúng ta phân công nhiệm vụ đi." Tiêu Dao nói xong, mọi người đều gật đầu tán thành, cách của hắn hiện là cách duy nhất rồi.

Chỉ có điều khi nhắc đến phân công nhiệm vụ, thái độ của mọi người lại khác hẳn.

Minh Thúc là người đầu tiên rút lui.

Chương 508

Lão cáo già này rõ ràng biết Thi Mị là thứ gì.

Kinh nghiệm lăn lộn nhiều năm ở Nam Dương tự nhiên khiến lão nghe danh qua truyền thuyết về Thi Mị.

Thứ này tà tính lắm, toàn dựa vào âm khí ngút trời để phát sáng.

Thứ mà Thi Mị thu hút rõ ràng không chỉ có mỗi Bạng Tổ, chẳng may có mấy thứ kỳ quái khác dưới vực sâu hứng thú với âm khí cũng bị kéo đến thì xong đời.

Minh Thúc vội viện cớ bộ xương già này ở trên bờ trông coi nhu yếu phẩm cho mọi người là tốt nhất.

Nhỡ đâu có kẻ nào hay quái vật nào đến phá hoại đống đồ tiếp tế thì ai nấy đều khỏi ra ngoài.

Tiêu Dao thừa biết Minh Thúc đang tính toán gì.

"Minh Thúc, chúng ta nói trước, lão muốn ở lại trên bờ cũng được.

Nhưng chúng ta sẽ phân phối theo công sức, sau khi ra ngoài, mấy thứ khác không nói, chứ đống minh châu Nam Hải này là lão không có phần đâu đấy." Minh Thúc nghe vậy ngẩn người, đắn đo hồi lâu rồi vẫn thấy tính mạng quan trọng hơn.

"Tôi ở lại trên bờ, ở lại trên bờ cũng là cống hiến cho cả đoàn mà, vả lại ngoài minh châu Nam Hải ra chúng ta còn thu hoạch khác cơ mà, cái trai tai tượng lớn với thạch quan kia giao cho tôi, mấy món đồ đồng lẻ tẻ nữa, tôi cũng bán được mấy chục vạn đô đấy chứ." Minh Thúc cũng ra sức tự an ủi mình.

Tiêu Dao thấy Minh Thúc đã quyết định vậy nên cũng không ép.

Trong số những người còn lại, Đa Linh cơ thể yếu ớt, suốt dọc đường kinh hồn bạt vía, sắc mặt đã có chút không ổn nên không thể xuống nước được.

Vừa hay ở lại trên bờ làm bạn với Minh Thúc.

Những người còn lại toàn bộ xuống nước.

Trận chiến cuối cùng ở Quy Khư Nam Hải này, nếu thành công không những có thể thoát ra mà còn phát tài lớn.

Tiêu Dao tự nhiên sẽ không giữ sức.

Trong số những người còn lại, Tiêu Dao và Tô Doanh là hai người có thủy tính tốt nhất làm một nhóm.

Vương Bàn Tử có huyết mạch Toàn Quy, tuy tốc độ và sự linh hoạt không chiếm ưu thế nhưng thời gian lặn và khả năng chịu đựng tuyệt đối đủ.

Cổ Sai thì như một con cá, từ nhỏ sống dưới nước, trên người lại có Thấu Hải Long Vương Trận.

Hai người bọn họ là một nhóm.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương bản thân thủy tính cũng rất tốt, hai người lại nhanh nhạy, cộng thêm trang bị lặn thì cũng có thể duy trì thời gian dài.

Tiêu Dao và Cổ Sai sẽ xuống vực sâu dẫn dụ Bạng Tổ.

Thi Mị đương nhiên do Cổ Sai cõng.

Những người còn lại là Vương Bàn Tử, Tô Doanh, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương sẽ mai phục gần cây san hô sắt.

Chỉ cần Bạng Tổ vừa mở vỏ, Tô Doanh và Tuyết Lỵ Dương phụ trách đổ thuốc mê, anh em Vương Bàn Tử và Hồ Bái Nhất phụ trách mổ trai lấy châu.

Trong tay hai người đều có thanh Phân Thủy Kiếm lấy từ quan tài ốc thanh trên núi vỏ trai, không biết đã mổ bao nhiêu con cự bạng rồi nên sắc bén vô cùng, dùng để lấy châu thì không gì hợp hơn.

Trước khi xuống nước, Tiêu Dao đặc biệt chia ba cái xác giao ngư khô có tác dụng xua đuổi thủy quái cho mọi người mang theo.

Giao ngư dưới nước hung hãn vô cùng, số lượng không đếm xuể.

Tiêu Dao tự nhiên không sợ, Tô Doanh và Vương Bàn Tử cũng có thể chống đỡ được, nhưng Cổ Sai, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương thì chưa chắc.

Đó là lý do Tiêu Dao muốn chia nhóm để mọi người có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Ngoài ra, họ còn dùng loại cao làm từ dầu người cá lấy được từ quan tài ốc thanh để dự phòng bệnh lặn và che giấu mùi cơ thể, tránh bị lũ ngư long dưới đáy biển phát hiện.

Tiêu Dao ngửi thử không thấy mùi lạ, cũng chẳng biết dược hiệu còn không nhưng cứ để mọi người bôi lên người cho chắc ăn.

Chuẩn bị xong xuôi, Tiêu Dao bảo Cổ Sai cõng Thi Mị lên, hai người lặn xuống trước.

Ngay khi vừa vào trong nước, Tiêu Dao phát hiện cái Thi Mị trên lưng Cổ Sai thực sự rất lợi hại.

Chỉ thấy trên đó tỏa ra từng luồng âm khí, âm khí trong nước biển xung quanh cũng bị thu hút, hội tụ lên Thi Mị.

Trông cứ như một cái tụ âm trận nhỏ vậy.

Ngọc thiên châu trên Thi Mị bị âm khí kích hoạt, tỏa ra hàng ngàn đạo châu quang lạnh lẽo mờ ảo, bị sóng nước lay động khúc xạ tạo thành một vùng u quang hoa mắt trong phạm vi ba trượng.

Trong tầng u quang lạnh giá đó, cơ thể Thi Mị cũng bị nước biển tràn vào, ngũ quan cử động như có sự sống, vô cùng quỷ dị.

Thứ này ở dưới nước như hoàn toàn không có trọng lượng, Cổ Sai giống như đang kéo một con diều phía sau, bơi đi dật dờ.

Cái cảnh tượng này đúng là chỉ có trong phim kinh dị, giống như một thợ lặn xuống biển sâu mà sau lưng bị một lệ quỷ oán hồn ám vào vậy.

Cũng may Tiêu Dao là Phát Khâu Thiên Quan, bách vô cấm kỵ, chứ đổi lại là người khác chắc đã sợ đến ngây người rồi.

Tiêu Dao nhanh chóng dẫn Cổ Sai đến rìa cây san hô sắt giữa đầm.

Gần cây san hô có một tấm bia đá cổ, văn tự trên đó đã bị mài mòn không nhìn rõ.

Bên cạnh là vực sâu khổng lồ thăm thẳm.

Ở rìa vực sâu có thể cảm nhận được lực hút vô cùng mạnh mẽ.

Tiêu Dao ra hiệu cho Vương Bàn Tử, Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương mai phục sau tấm bia đá.

Bia đá có thể dùng làm điểm tựa giúp mọi người không dễ bị dòng nước xoáy dưới đáy biển cuốn vào vực sâu.

Đợi khi bốn người Tô Doanh, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bái Nhất và Vương Bàn Tử đã vào vị trí và cố định chắc chắn, Tiêu Dao mới vẫy tay với Tô Doanh rồi cùng Cổ Sai lao vào cái vực sâu không đáy kia.

Sau khi xuống dưới, không còn đám u linh sao đông đúc nữa, ánh đèn pin lặn chỉ chiếu ra được một luồng sáng hẹp.

Ánh sáng dường như bị bóng tối xung quanh nuốt chửng.

Tuy Thi Mị tỏa ra u quang lạnh lẽo nhưng ánh sáng đó hoàn toàn không dùng để chiếu sáng được, dù nhìn thứ gì cũng thấy mờ mờ ảo

ảo, ngay cả khi áp sát vật đó vào Thi Mị cũng vậy.

May mà Tiêu Dao có thần thông Thiên Nhãn Thông nên miễn cưỡng nhìn rõ được trong vực sâu.

Xung quanh là những vách đá loang lổ, Tiêu Dao và Cổ Sai men theo vách đá chậm rãi đi xuống.

Hai người không thể tự do lặn xuống vì dòng nước trong vực sâu thực sự rất mạnh và phức tạp, không biết lúc nào sẽ có một luồng nước cuốn đi.

Trong vực sâu cũng có sinh vật, thỉnh thoảng có thể thấy đủ loại sinh vật biển sâu hình thù kỳ quái, đáng sợ.

Chương 509

Có con cá lớn xấu xí mang khuôn mặt người.

Có con cá quái dị toàn thân bán trong suốt, nhìn rõ cả nội tạng xương cốt máu me bên trong.

Có những động vật thân mềm như kẻ trộm lướt qua bên người.

Có những con cá dữ tợn mỏ nhọn răng dài trông như yêu quái trong truyền thuyết.

Có lẽ cao người cá trên người Tiêu Dao và Cổ Sai đã phát huy tác dụng, những sinh vật này không thèm để ý đến sự hiện diện của hai người.

Ngược lại có một số sinh vật bị Thi Mị sau lưng Cổ Sai thu hút, nhưng cũng chỉ lại gần xem xét chứ không có hành động gì thêm.

Tiêu Dao cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này hắn chưa muốn tung ra khí tức áp chế thủy tộc.

Kỹ năng Long Vương cũng như uy áp từ Thiết Lân Thuẫn sẽ khiến Bạng Tổ cảm thấy nguy hiểm, khi đó dù có Thi Mị cũng không dẫn dụ được lão quái vật này ra thì phiền phức lắm.

Hai người tiếp tục lặn xuống.

Một lát sau Tiêu Dao lờ mờ nhìn thấy đáy vực.

Ánh sáng ở đáy vẫn rất mờ mịt.

Tiêu Dao liền lấy ra từ không gian hệ thống mười mấy thanh lưu ly lãnh diễm đăng, nhắm đúng hướng rồi ném một loạt xuống đáy biển.

Chẳng mấy chốc cảnh tượng dưới đáy biển đã hiện ra rõ màng

trước mắt Tiêu Dao và Cổ Sai.

Dưới đáy vực sâu, trái với dự đoán của Tiêu Dao về một cảnh tượng hoang vu, nhìn từ xa nơi đây lại rực rỡ sắc màu với vô số thứ trông như thực vật.

Vì trong vực có dòng nước mạnh nên những thứ rực rỡ đó liên tục lay động, giống như một thung lũng đầy hoa tươi trên mặt đất, cảm giác giống hệt như hoa dại trong thung lũng đung đưa theo gió.

Tiêu Dao lập tức nhận ra những thứ này được gọi là hải bách hợp (huệ biển), chúng không phải thực vật mà là một loài động vật sống dưới biển, có nét giống san hô nhưng mềm hơn và màu sắc sặc sỡ hơn nhiều.

Giữa những thảm hải bách hợp rộng lớn đó lại có đủ loại cá biển sâu.

Những con cá này cũng khác hẳn với lũ cá biển sâu dị hợm "trọc lông lốc" gặp trên đường, con nào con nấy màu sắc rực rỡ, đua nhau khoe sắc, giống như những con bướm đang bay lượn giữa bụi hoa.

Cổ Sai cũng nhìn thấy tình hình dưới đáy vực, rõ ràng cậu cũng không ngờ đáy vực lại như thế này, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Nhưng điều khiến Tiêu Dao và Cổ Sai kinh ngạc nhất không phải là đám hải bách hợp như hoa nở hay lũ cá xinh đẹp, mà là giữa thảm hải bách hợp đó thấp thoáng thấy mấy ngôi mộ cổ khổng lồ.

Không phải gò đất dưới đáy biển, mà là những ngôi mộ cổ thực sự.

Sở dĩ Tiêu Dao khẳng định chắc chắn như vậy vì những ngôi mộ này không chỉ là những gò đất nhỏ.

Trên đó có những thứ xếp tầng tầng lớp lớp.

Nhìn từ xa, chắc là các loại mai rùa, mai ba ba.

Những cái mai này to lớn vô cùng, lớn hơn nhiều so với các loại rùa biển, rùa cạn, rùa tượng mà Tiêu Dao từng thấy.

Nó tương đương với con Toàn Quy dưới gầm thuyền khi nhóm họ mới vào Nam Hải.

Trên mai rùa có thể thấy mờ mờ các hoa văn điêu khắc, nhưng vì niên đại quá lâu đời nên chỉ nhìn ra dấu vết nhân công chứ không rõ hình dạng ký hiệu cụ thể.

Trên nhiều mai rùa có buộc các sợi xích sắt, xích đồng khổng lồ.

Dưới lớp mai rùa xếp tầng là đủ loại quan quách bằng đá.

Tiêu Dao là một Phát Khâu Thiên Quan, thấy nhiều thạch quan như vậy đương nhiên không thể ngồi yên, nhất định phải lên trước xem cho rõ.

Cổ Sai cũng to gan, thấy Tiêu Dao tiến lên cũng bám theo.

Nhưng khi Tiêu Dao bơi lại gần mới phát hiện những thạch quan này đều trống rỗng.

Không những không có thi hài mà ngay cả đồ tùy táng cũng không.

Cụt hứng quá, Tiêu Dao không khỏi cảm thấy bực bội.

Nhìn kỹ lại những thạch quan này, hoa văn điêu khắc trên đó rất cầu kỳ, giống hệt chiếc phù quan (quan tài nổi) mà nhóm Tiêu Dao vớt được từ hắc triều lúc đầu.

Xem ra chiếc phù quan đó cũng có thể bị dòng nước xoáy cuốn từ một vực sâu nào đó dưới đáy biển lên mặt nước.

Chẳng mấy chốc Tiêu Dao và Cổ Sai lại phát hiện ra không ít cổ ngọc giữa những ngôi mộ dưới đáy biển.

Chúng đều được tạc thành hình giao nhân.

Có không ít thứ rất giống với đĩa ngọc mà họ thấy trước đó.

Rõ ràng đây đều là vật tế phẩm mà tộc người Hận Thiên ném xuống vực sâu.

Dùng để làm gì thì nhất thời Tiêu Dao cũng không rõ, thời gian đã quá lâu rồi.

Những thứ này vì ngâm trong nước biển quá lâu nên bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền mà lại tốn chỗ.

Các ký hiệu khắc trên đó đều bị mài mòn và mục nát gần hết, giá trị văn hóa khảo cổ cũng không lớn.

Tiêu Dao lập tức mất hứng thú, ra hiệu cho Cổ Sai rồi hai người bắt đầu tìm kiếm tung tích Bạng Tổ dưới đáy vực.

Không gian vực sâu nơi Bạng Tổ sinh sống khá rộng, ánh sáng lờ mờ.

Muốn tiêu diệt Bạng Tổ trong không gian này là rất khó, nếu có thể dẫn nó lên phía trên thì tốt nhất.

Chỉ có điều Bạng Tổ tính tình cẩn trọng nên Tiêu Dao cũng không hy vọng nhiều.

Cổ Sai cõng Thi Mị không ngừng bơi lội giữa thảm hải bách hợp dưới đáy thung lũng để xem có thu hút được sự chú ý của Bạng Tổ không.

Tiêu Dao thì không ngừng quan sát mọi động tĩnh dưới đáy biển.

Lúc này Tiêu Dao bản lĩnh thông thiên, lại có sức mạnh huyết mạch nên cảm giác gặp thứ gì cũng có thể chém giết được.

Nhưng chuyến đi Nam Hải này thực sự khiến hắn cảm nhận được thế nào là "thiên ngoại hữu thiên".

Dưới đáy biển thực sự có sinh vật giống như hải long.

Nếu Bạng Tổ cũng tồn tại thì riêng cái khả năng ẩn thân của nó đã khiến Tiêu Dao kinh ngạc khôn nguôi.

Một sinh vật to lớn như vậy mà có thể thoát khỏi mọi cảm ứng kỹ năng Long Vương của Tiêu Dao, thật là không thể tin nổi.

Chương 510

Chợt Cổ Sai phát hiện dưới đáy vực có một thạch môn trông như miệng cá voi.

Thạch môn có tổng cộng ba tầng, bên trong tối om, không ngừng có dòng nước đổ xuống.

Dòng nước này không biết có phải chảy trực tiếp từ phía trên vực xuống không, mật độ có vẻ khác với nước biển xung quanh nên tạo ra sức xung kích cực lớn.

Cổ Sai dường như tưởng Bạng Tổ ở trong thạch môn đó nên định cõng Thi Mị lao vào.

Tiêu Dao nhìn mà đổ mồ hôi hột.

Đứa trẻ này thực sự quá "hổ", chẳng biết sợ là gì.

Cái hố đen ngòm đằng sau thạch môn kia có thứ quái quỷ gì cũng không lạ, thế mà dám đơn thương độc mã xông vào.

Nhưng dòng nước trong thạch môn quá mãnh liệt, Cổ Sai dù thủy tính tinh thông, thử mấy lần cũng không bơi vào được, ngược lại còn bị dòng nước phun ra từ bên trong đánh cho tối tăm mặt mũi.

Cổ Sai chán nản lắc đầu, đành cõng Thi Mị bơi ngược trở lại.

Thi Mị trên lưng Cổ Sai bị dòng nước ở cửa thạch môn xối mạnh, mấy lần suýt tuột khỏi người cậu, lúc này trông càng rối loạn như đang bay múa.

Tiêu Dao đứng từ xa nhìn thấy có chút quái lạ, u quang lạnh lẽo trên Thi Mị không biết từ lúc nào đã bắt đầu được bao phủ bởi một lớp quầng sáng nhạt như cầu vồng.

Cùng lúc đó, Tiêu Dao cuối cùng cũng cảm ứng được sự tồn tại của thứ khác dưới đáy vực.

Một luồng từ trường kịch liệt khó diễn tả bằng lời bắt đầu tràn ngập khắp vực sâu dưới đáy biển.

Ngay cả Tiêu Dao cũng cảm thấy đại não nhất thời hốt hoảng như bị va đập, thấy hơi choáng váng.

Cổ Sai còn kinh hoàng hơn, động tác bơi lội đã bắt đầu biến hình.

Lũ cá vốn bơi lội giữa thảm hải bách hợp dưới đáy biển lập tức bị sức mạnh đó chấn nhiếp đến mức không thể nhúc nhích.

Tiêu Dao kinh hãi, vội vàng mở Thiết Lân Thuẫn, thi triển kỹ năng Long Vương, khai mở khí trường, giải phóng uy áp trên người.

Cuối cùng cảm giác như có ngọn núi đè nặng lên người cũng tan biến.

Tiêu Dao thở phào, nhanh chóng bơi đến cạnh Cổ Sai, kéo cậu ra sau lưng mình.

Toái Tinh Đao chỉ thẳng về phía trước.

Bỗng nhiên, trước cửa thạch môn kia, mặt đất bắt đầu rung chuyển quái dị.

Chẳng mấy chốc, cả vùng đất dường như đang được nâng lên.

Trước mặt Tiêu Dao và Cổ Sai, một con trai biển khổng lồ có đường kính tầm ba bốn chục mét, lớn hơn nhiều so với một con thuyền đánh cá thông thường, từ từ mở vỏ.

Sau đó từ khe hở của vỏ trai tỏa ra một luồng ánh sáng cực kỳ quái dị.

Luồng sáng đó rõ ràng thanh lãnh như ánh trăng nhưng lại cực kỳ chói mắt, nhất là trong môi trường tối tăm dưới đáy biển.

Trong luồng sáng mộng ảo đó vẫn ẩn chứa một sức mạnh tuy không mạnh mẽ nhưng quái dị, lở lửng khiến đầu óc người ta quay cuồng.

Cảnh tượng trước mắt dường như bị bẻ cong, trở nên mờ mịt không rõ.

Tiêu Dao thầm kinh ngạc.

Phải biết rằng hắn có sức mạnh huyết mạch, tinh thần lực được cường hóa vượt xa người thường, vậy mà trong luồng sáng này vẫn cảm thấy bị ảnh hưởng đôi chút.

Có thể thấy sức mạnh tiềm ẩn trong luồng u quang này mạnh đến nhường nào.

Không nghi ngờ gì nữa, thứ khổng lồ vô cùng này chính là Bạng Tổ.

Nếu không phải Bạng Tổ, Tiêu Dao không thể hình dung nổi một con Bạng Tổ thực sự sẽ to lớn đến mức nào.

Đường kính một hai trăm mét thì đó không phải sinh vật bình thường nữa rồi, là yêu quái.

Cổ Sai rõ ràng cũng bị ánh sáng từ vỏ Bạng Tổ ảnh hưởng, cả người mất hết thăng bằng, ngay cả bơi cũng không xong.

Tiêu Dao kinh ngạc phát hiện hình xăm Thấu Hải Long Vương Trận sau lưng Cổ Sai dường như cũng tỏa ra từng luồng ánh sáng mờ nhạt, trên đó có một loại sức mạnh nào đó đang dao động.

Thủ đoạn thật lợi hại.

Đản dân cổ đại không hổ là hậu duệ tộc Hận Thiên, quả thực có một số bản sự mà người thường khó lòng lý giải.

Hình xăm Thấu Hải Long Vương Trận không chỉ xua đuổi ác ngư

hải thú mà còn có thể chống lại sức mạnh của Bạng Tổ.

Đại bạng cự thận dưới biển vốn có năng lực tạo ra ảo cảnh.

Một mặt là hải thị thận lâu, mặt khác là ảo giác tồn tại trực tiếp trong não người.

Người cổ đại cho rằng đó là yêu thuật của cự thận.

Nhưng lúc này Tiêu Dao thấy, việc này có lẽ không phải người cổ đại nói bừa.

Cự thận đại bạng quả thực có thể tạo ra ảo cảnh, chỉ có điều không phải dùng yêu thuật mà là do lượng minh châu khổng lồ chứa trong vỏ trai tỏa ra từ trường sinh học cực mạnh.

Loại từ trường này ngay cả các thiết bị điện tử trên tàu thuyền máy bay đi ngang qua còn bị ảnh hưởng, huống chi là não bộ con người.

Nếu không có Thấu Hải Long Vương Trận trên người, e rằng lúc này Cổ Sai đã không chịu nổi, bơi thẳng vào trong vỏ Bạng Tổ làm mồi cho nó rồi.

Tiêu Dao đang định hành động thì đột nhiên cảm thấy một lực hút cực kỳ mạnh mẽ truyền tới từ phía Bạng Tổ.

Những mảnh san hô, cá bơi xung quanh đều không chịu nổi lực hút đó, bị hút hết vào trong vỏ trai.

Cổ Sai lúc này đang choáng váng cũng bị lực hút đó kéo đi.

Tiêu Dao biết Cổ Sai không chịu được lâu, dứt khoát túm lấy cậu rồi bơi ngược lên phía trên vực sâu.

Con Bạng Tổ thấy Thi Mị sau lưng Cổ Sai sắp được hút vào miệng lại bị người ta kéo đi thì tự nhiên không cam tâm, bắt đầu phun ra một luồng nước cực kỳ kinh người.

Bùn đất dưới đáy vực dường như bị khuấy đảo hết lên.

Tiêu Dao nhìn xuống thấy đáy vực như mọc lên một đám mây nấm khổng lồ.

Trong đám mây mù bùn đất đó, Tiêu Dao lờ mờ thấy được toàn mạo của Bạng Tổ.

Hóa ra con quái vật đường kính hơn ba mươi mét mà hắn thấy lúc nãy chỉ là một phần của Bạng Tổ, thậm chí chỉ là một phần nhỏ nhô ra khỏi lớp bùn.

Giờ đây khi cả con Bạng Tổ cử động để truy đuổi Thi Mị, lộ ra toàn bộ hình dáng, Tiêu Dao mới phát hiện thứ này thực sự là một con yêu quái.

Chương 511

Một con trai biển mà đường kính dài hơn một trăm mét, ai mà tin nổi chứ?

Tiêu Dao thậm chí nghi ngờ con cự giao từng truy đuổi tàu Thiên Quan trước đó khi đối mặt với Bạng Tổ cũng chưa chắc đã chiếm được ưu thế.

Thứ này chẳng cần làm gì, chỉ cần khép vỏ một cái là có thể kẹp nát cả thuyền.

May mà Bạng Tổ thân hình khổng lồ vô cùng, tốc độ di chuyển vẫn giữ đúng truyền thống của loài trai biển là khá chậm, chỉ ngang với tốc độ cá bơi bình thường.

Sau khi vỏ trai mở ra, lớp chân thịt khổng lồ bên dưới dài gần trăm mét không ngừng lay động, hất tung bùn đất dưới đáy biển.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ vùng đáy vực đã mù mịt bùn đất, hoàn toàn không nhìn rõ gì nữa.

Tiêu Dao vất vả lắm mới đưa được Cổ Sai bơi ra đến rìa vực sâu.

Thi Mị trên lưng Cổ Sai vẫn tỏa ra tinh quang.

Đợi khi ra khỏi miệng vực, Cổ Sai mới tỉnh táo lại, mặt đầy vẻ kinh hoàng, rõ ràng là vô cùng sợ hãi.

Những người còn lại thấy bóng dáng Tiêu Dao và Cổ Sai liền lập tức xông ra từ sau bia đá.

Tiêu Dao hét lớn một câu: "Tô Doanh, Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị thuốc mê đi, một con hàng lớn sắp lên rồi!" Sau đó mọi người cảm nhận được từ trong vực sâu đang từ từ hiện ra một bóng đen to lớn như một ngọn núi nhỏ.

Vương Bàn Tử sợ tới mức sùi cả bọt mép, hét lớn một tiếng: "Cái quái vật quái quỷ gì thế này?" Sau đó lùi lại mấy bước, mãi đến khi cảm nhận được Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bái Nhất ở phía sau mới dừng lại, nghiến răng đứng chắn trước mặt hai người.

Hồ Bái Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng giật nảy mình.

Từ khi xuống Nam Dương đến giờ, mọi người cũng đã thấy không ít thứ kinh khủng.

Đàn cá mập máu, bạch tuộc khổng lồ, thậm chí cả cương thi nghìn năm.

Nhưng nếu chỉ xét về thể hình, không có thứ quái quỷ nào đáng sợ hơn cái thứ đang xuất hiện trước mắt này.

Tô Doanh từ phía sau rạn san hô sắt ẩn nấp bước ra, rút Thần Giao Cung, nhắm thẳng vào cái gã to xác kia.

Tiêu Dao lúc này đang kéo Cổ Sai liều mạng chạy về phía rìa vực sâu.

Tô Doanh thấy tình hình không ổn, Huyết Sa Tiễn trong tay bắn ra liên tiếp như chuỗi hạt.

Huyết Sa Tiễn uy lực rất lớn, gặp cá mập thật thì cũng một tên một mạng, bắn lên người là để lại một lỗ máu to bằng miệng chén.

Trong một khoảng cách nhất định, Tô Doanh còn đáng sợ hơn cả Vương Bàn Tử cầm súng.

Nhưng khi Huyết Sa Tiễn bắn lên lớp vỏ sò như ngọn núi nhỏ kia, lại chẳng thể xuyên thấu nổi lớp vỏ ngoài cùng.

Lớp vỏ trên người Bạng Tổ nhìn chẳng khác gì đá ngầm.

Trên đó bám đầy các loại trai hến, hà biển ký sinh, thậm chí nhiều chỗ còn mọc cả san hô, đủ thấy lão quái vật này đã sống dưới nước

bao nhiêu năm rồi.

Huyết Sa Tiễn của Tô Doanh bắn vào Bạng Tổ chỉ nghe tiếng rào rào, vụn đá rơi lả tả.

Thậm chí có mũi tên găm vào đá, bị kẹt cứng không thể tiến sâu thêm.

Tô Doanh cũng phải gãi đầu, thứ này thực sự quá kinh khủng.

Bạng Tổ dường như cảm nhận được cuộc tấn công, nó tỏ vẻ giận dữ, từ dưới lớp vỏ bảo vệ đột ngột thò ra một cái vòi khổng lồ.

Cái vòi thịt đó đường kính ít nhất cũng ba bốn mét, dài tới hai ba mươi mét, trông như một con sâu thịt khổng lồ.

Thực chất cái vòi đó là một phần cơ thể của Bạng Tổ.

Thấy nó thò ra, Vương Bàn Tử sợ xanh mặt, nhìn nhìn thanh Phân Thủy Kiếm trong tay.

Phân Thủy Kiếm chỉ dài hơn hai thước, dùng để cạy ngọc trai.

Nhưng cái con trai khổng lồ trước mắt này, e rằng một sợi lông tơ trên người nó cũng dài bằng thanh kiếm đó.

Tiêu Dao ngoái đầu nhìn lại cũng giật mình.

Không phải vì gì khác, cái vòi dưới thân Bạng Tổ làm anh nhớ tới lúc ở chợ, bọn nghêu sò cũng có một cái vòi dài hay phun nước.

Tiêu Dao vừa nhận ra điều bất ổn, liền cảm thấy một luồng nước mãnh liệt cuộn trào phun ra từ cái vòi thịt kia.

Cảm giác đó khiến Tiêu Dao trong thoáng chốc choáng váng, cứ ngỡ như đang nhìn thấy phi thuyền vũ trụ của người ngoài hành tinh khởi động động cơ hành tinh để lao ra khỏi tầng khí quyển.

Bạng Tổ tất nhiên không lao ra khỏi khí quyển, nhưng tốc độ vốn

dĩ hơi chậm chạp so với Tiêu Dao đột nhiên tăng vọt.

Với thể hình như ngọn núi nhỏ, sau khi gia tốc, tốc độ của nó thực sự còn nhanh hơn cả siêu xe bình thường.

Ở dưới nước, tốc độ này có thể nghiền nát tuyệt đại đa số sinh vật.

Tiêu Dao và Cổ Sai vốn cách Bạng Tổ hơn một trăm mét, chớp mắt đã bị thu hẹp xuống còn hai ba mươi mét.

Con Thi Mị sau lưng Cổ Sai đang tỏa ra luồng lãnh quang u tối.

Bạng Tổ há to lớp vỏ, dường như muốn nuốt chửng cả Thi Mị cùng với Tiêu Dao và Cổ Sai.

Tiêu Dao thấy Bạng Tổ đã bị dụ ra khỏi vực sâu, lúc này cách bờ khoảng ba bốn mươi mét, nếu nó không phun nước thì sẽ không thể lập tức rút lui về vực sâu được.

Thấy tình cảnh này, trên mặt Tiêu Dao hiện lên một nụ cười ngây thơ thuần khiết, sau đó ném mạnh Cổ Sai về phía Vương Bàn Tử: "Bàn Gia đỡ lấy, bảo vệ Cổ Sai!" Vương Bàn Tử nhìn nụ cười của Tiêu Dao mà rùng mình.

Thường thì khi trên mặt Tiêu Dao lộ ra nụ cười này, đối thủ của anh chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Vương Bàn Tử không nghĩ ra được cái con Bạng Tổ to xác thế kia, lớp vỏ sò còn dày hơn cả tường bê tông thì có cách gì đối phó, nhưng hắn vẫn vội vàng đỡ lấy Cổ Sai rồi lùi về phía sau.

Sau khi không còn vướng bận Cổ Sai, tốc độ của Tiêu Dao đột nhiên tăng vọt, như một mũi tên rẽ nước lao nhanh ra phía sau Bạng Tổ, án ngữ vị trí giữa nó và rìa vực sâu.

Ngay sau đó, Tiêu Dao thi triển kỹ năng Trọng lực khống chế sơ

cấp.

Kỹ năng này kể từ khi nhận được, anh vẫn chưa từng sử dụng.

Trọng lực khống chế sơ cấp, đúng như tên gọi, sau khi thi triển, trong phạm vi bán kính hai trăm mét, trọng lực sẽ tăng gấp đôi, nhưng người thi triển kỹ năng lại không bị ảnh hưởng.

Đối với người bình thường, trọng lực gấp đôi vẫn có thể chịu đựng được, chỉ có điều sự linh hoạt sẽ bị giảm sút đáng kể.

Tương ứng, động vật có thể hình càng lớn thì chịu ảnh hưởng của trọng lực càng nặng nề.

Trên mặt đất, voi là loài động vật lớn nhất, chính vì trọng lực mà xương cốt của voi cực kỳ cứng rắn và to khỏe mới có thể chống đỡ được cơ thể nặng vài tấn.

Nhưng nếu lớn hơn hoặc nặng hơn nữa, ngay cả voi cũng không chịu nổi.